

ရေနှံသာခင်ခင်ကြီး

ဖောင်ဝိန်းဆိုင်

တတိယအကြိမ်

ရှေ့နိုးလော့ခင်မိကြီး

ပြာဇာ

ပြုံးစာပေ

အမှတ် ၆၆၊ သရက်တော (၄) လမ်း

ကြည့်မြင်တိုင်၊ ရန်ကုန်မြို့။

☎ - 700897

ပြုံးစာပေ
ပြန်လည်ဆန်းသစ်ခြင်း
စာအုပ်အမှတ် (၃၆)

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ်	-	၃၇၇/၂၀၀၀ (၆)
မျက်နှာပိုးခွင့်ပြုချက်အမှတ်	-	၇၁၂/၂၀၀၁ (၉)
ပထမအကြိမ်	ပထမအုပ်	- ၁၉၆၉၊ စက်တင်ဘာလ
	ဒုတိယအုပ်	- ၁၉၆၉၊ နိုဝင်ဘာလ
	တတိယအုပ်	- ၁၉၇၀၊ ဩဂုတ်လ
ဒုတိယအကြိမ်	ပ၊ ဒု၊ တ သုံးတွဲ	- ၁၉၇၃၊ မတ်လ
တတိယအကြိမ်	ပ၊ ဒု၊ တ သုံးတွဲ	- ၂၀၀၁ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ
မျက်နှာပိုးပန်းချီ	-	စံတိုး
တန်ဖိုး	-	၂၀၀၀ ကျပ်
အုပ်ရေ	-	၁၀၀၀
ထုတ်ဝေသူ	-	ဦးထွန်းလှိုင် ချစ်စရာစာပေ ၇၅၊ ဝေပုလ္လ ၂ လမ်း၊ ယ ရပ်ကွက်။ မြောက်ဥက္ကလာပ၊ ရန်ကုန်မြို့။
မျက်နှာပိုးနှင့်အတွင်းပုံနှိပ်သူ	-	ဒေါ်ခင်ခင်ဝင်း ကလျာပုံနှိပ်တိုက် ၁၅၂/ ကျွန်းရွှေမြိုင်လမ်း၊ သုဝဏ္ဏ၊ ရန်ကုန်မြို့။

စီစဉ်သူ

မပြုံး

ကျေးဇူးစကား

ရေးသားခြင်း၊ ထုတ်ဝေခြင်း၊ ပုံနှိပ်ခြင်းနှင့် စပ်ဆိုင်သော ကိစ္စရပ်များအတွက် ကူညီပံ့ပိုးကြသော မိတ်ဆွေအားလုံး နှင့် ကျေးဇူးတင်ထိုက်သူ အားလုံးကို ထပ်မံ၍ ကျေးဇူးတင်ပါသည်။

ရည်ညွှန်းအပ်ပါသည်

“ရေနံ့သာခင်ခင်ကြီး” ကိုရေးသားဖြစ်စေရန်
အထောက်အကူများစွာ ပြုခဲ့ပြီး ယခုအခါ
ဘယ်ဆီဘယ်ဝယ်နှင့် ဘယ်အခြေအနေသို့
ရောက်ရှိနေပြီ မသိရလေတော့သော
ညီမတစ်ဦးသို့ . . .

အမှန်တော့ ဤဝတ္ထုသည် လူလတ်တန်းစားနှင့် အထက်တန်းစားတို့၏ ဘဝကို အခြေပြုသော မိသားစုနှစ်ခု၏ ကံကြမ္မာ လှည့်စားမှုနှင့် သံသယကို အခြေပြုသော စိတ်လှုပ်ရှားဆွတ်ပျံ့ဖွယ်ရာ ဝတ္ထုရှည်ကြီး တစ်ပုဒ် ဖြစ်သည်။
. . . . စာရေးသူ၏ အရေးသားမှာလည်း စာဖတ်သူအား ညှိယူနိုင်စွမ်းရှိသည်။ ဇာတ်လမ်း၏အဓိကအားပြိုင်မှုကို ဖြစ်စေသော ဇာတ်ကောင်တို့၏ စရိုက်ကိုဖြယ်မှုန်းရာတွင်လည်း ပီပြင်ပေါ်လွင်လှပေသည်။
ဤဝတ္ထုတွင် ရေနံမြေအလုပ်သမားတို့၏ ဘဝနှင့်တိုက်ပွဲကို ပီပြင်စွာ သရုပ်ဖော်ထားခြင်း မရှိသော်လည်း၊ ရေနံလုပ်ငန်းနှင့် ရေနံလုပ်သားတို့၏ ဘဝတိုက်ပွဲကို အသိပေးသည့် စံနှစ်ဖြင့် စာရေးဆရာက ဖော်ပြထားပါသည်။ ထို့ပြင် လွတ်လပ်ရေးအတွက် ကြိုးပမ်းအားထုတ်မှုနှင့် တော်လှန်ရေးလမ်းကြောင်းကိုလည်း ကြားဖြတ်ဖောက်သည်ချ ထားပါသည်။ ဤသည်မှာ စာရေးသူ၏ စေတနာဖြစ်ပါသည်။ စာရေးသူရပ်တည်သည့်ဘက်ကို အမြဲကံမျှ ဖော်ထုတ်ရေး သားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။
. . . ရေနံ့သာခင်ခင်ကြီးသည် တစ်စုံတစ်ခုသော အတိုင်းအတာအထိ အောင်မြင်သော မြန်မာဝတ္ထုရှည်ကြီး တစ်ပုဒ် ဖြစ်ပါသည်။

မလိခ

Many incidents, full of colour, and perhaps some quite imperssionable charcters, covering the period spanning the war years *Yenatha* is evidently a work of some stature, and its author has evidently some substantial work on it .

TET TOE

ရေနံ့သာခင်ခင်ကြီး

ဝတ္ထုအပေါ်

မလိခ၏သုံးသပ်ချက်

ပြန်မာဝတ္ထုအတ္ထုပ္ပတ္တိ: အပုဒ်(၅)

ရေနံ့သာခင်ခင်ကြီး ကို တစ်နှစ်တာကာလအတွင်း သုံးအုပ်ခွဲ၍ ထုတ်ဝေခဲ့သည်။ ပထမအုပ်ကို ၁၉၆၉ ခု၊ စက်တင်ဘာလတွင် လည်းကောင်း၊ ဒုတိယအုပ်ကို ၁၉၆၉ ခု၊ နိုဝင်ဘာလတွင် လည်းကောင်း၊ တတိယအုပ်ကို ၁၉၇၀ ခု၊ ဩဂုတ်လတွင် လည်းကောင်း ပုံနှိပ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ စုစုပေါင်းစာမျက်နှာ ၁၆၀၀ (ဖောင် ၁၀၀၀) ခန့် ရှိသည်။

စာအုပ်ကို ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခြင်းမပြုမီ သုံးလေးငါးလလောက်ကတည်းက စတင်ရေးသားခဲ့သည်ဟု စာရေးသူက တတိယအုပ်တွင် အမှာစာရေးသားထားသဖြင့် တစ်နှစ်ကျော်မျှ ကြိုးစားအားထုတ်ရသော စာအုပ်ဟု ဆိုနိုင်သည်။

စာအုပ်အမည်တွင် ရေနံ့သာပါရှိသော်လည်း၊ ဇာတ်၏ထက်ဝက်ကျော်သည် ရေနံ့ချောင်းမြို့တွင် ဖြစ်ပျက်သော်လည်း၊ ဇာတ်တွင် ရေနံ့ပိုင်ရှင်နှင့် ရေနံ့အလုပ်သမားပါရှိသော်လည်း၊ ရေနံ့စတင်ဖြစ်ပေါ်လာပုံ ဒဏ္ဍာရီ၊ ရေနံ့ထုတ်လုပ်မှုသမိုင်းနှင့် ရေနံ့မြေပင်တီအကြောင်းများ ထည့်သွင်းရေးသားထားသော်လည်း ဤဝတ္ထုသည် ရေနံ့မြေအလုပ်သမား ပဋိပက္ခကို ဇာတ်ဆောင်သော လူတန်းစားတိုက်ပွဲ သရုပ်ဖော်ဝတ္ထုလည်း မဟုတ်ပါချေ။

အမှန်တော့ ဤဝတ္ထုသည် လူလတ်တန်းစားနှင့်အထက်တန်းစားတို့၏ ဘဝကို အခြေပြုသော၊ ခံသာစုနစ်ခု၏ ဗာနနှင့် အာဇာတတရားကို အခြေပြုသော၊ ချစ်သူနှစ်ဦး၏ကံကြမ္မာကို လှည့်စားမှုနှင့် သံသယတို့ကို အခြေပြုသော စိတ်လှုပ်ရှား ဆွတ်ပျံ့ဖွယ်ရာ ဝတ္ထုရှည်ကြီးတစ်ပုဒ် ဖြစ်သည်။

မောင်သိန်းဆိုင်သည် နိုင်ငံခြားဝတ္ထုများကို မိုးငြိမ်းပြုလေ့ပြုထရှိသော်လည်း ဤဝတ္ထုမူကား သူ၏ပင်ကိုဖန်တီးမှုဖြစ်သည်။ သူသည် လျှို့ဝှက်သည်းဖိုဝတ္ထုပုံစံမျိုး အရေးများသော်လည်း ဤဝတ္ထုတွင်ကား ဇာတ်ကောင်များ၏စရိုက်ကို အဓိကပြုသော သရုပ်ဖော်ဝတ္ထုအဖြစ် ဖန်တီးထားသည်။ လျှို့ဝှက်သည်းဖို အငွေအသက်ကလေးများဖြစ်သော မြှုပ်ကွက်၊ လှည့်ကွက်ကလေးများကို အလျဉ်းသင့်သလို ပီရီသေသပ်စွာ ထည့်ထားသည်။ ယင်းအငွေအသက်ကလေးများကို နိုင်ငံနင်းစွာ အသုံးပြုနိုင်သဖြင့် ဤမျှရှည်လျားသော စာမျက်နှာများကိုလည်းကောင်း၊ ဤသို့တစ်နှစ်တာကာလအတွင်း အုပ်တွဲများစွာ ထုတ်ခြင်းကိုလည်းကောင်း ပရိသတ်က မငြိုမငြင် လက်ခံခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ပရိသတ်ကို ဤဝတ္ထုကဆွဲဆောင်နိုင်ခြင်းသည် လျှို့ဝှက်သည်းဖိုဆန်သော ဝတ္ထုဖွဲ့စည်းမှုပုံသဏ္ဍာန်ကြောင့်ချည်းတော့မဟုတ်ပေ။ စာရေးသူ၏ အရေးအသားမှာလည်း စာဖတ်သူများကို ညှို့ယူနိုင်စွမ်းရှိသည်။ ဇာတ်လမ်း၏အဓိက အားပြိုင်မှုကို ဖြစ်ပေါ်စေသော ဇာတ်ဆောင်တို့၏စရိုက်ကို ခြယ်မှုန်းရာတွင်လည်း ဝီပြင်ပေါ်လွင်လှပေသည်။

ဦးအောင်ခန့်၊ ဦးကောင်းမိုးနှင့်ဒေါ်ခေဇာတို့၏ စရိုက်များသည် အပီပြင်ဆုံးဟု ဆိုရမည်ထင်သည်။ ထိုသူသုံးယောက်တို့ ဝင်လာပုံလည်း လှသည်။ အဝင်နှင့်အထွက်ကြား လှုပ်ရှားမှုများလည်း လှပေသည်။ ခင်မောင်ညွန့်မှာ ပထမပိုင်းတွင် အတော်ကလေးရပ်လုံးကြွလာသော်လည်း နောက်ပိုင်းတွင်ကား အဖြည့်ခံသက်သက်မျှသာ ဖြစ်သည်။ မှားပါပြီဟု ဆိုကာ ဦးအောင်ခန့်ထံတွင် ဒူးထောက်ကတည်းက သူ့အခန်းကဏ္ဍကုန်ဆုံးသွားတော့သည်။ သူ တိလပ်မု ထွက်ပြောလာပုံ၊ ဂျပန်တော်လှန်ရေးတွင် ခေါင်းဆောင်ခဲ့သည်ဆိုပုံ (စာ ၁၄၅) တို့သည် ပေါ့တန်လှသည်။ အကျဉ်းတန်လှသည်။ ဒုတိယအုပ်နှင့်တတိယအုပ်တို့တွင် သူသည် လူပိုသက်သက် ဖြစ်နေတော့သည်။ သူ့ အားပျော့သည်နှင့်အမျှ သူ၏ဇာတ်ဆောင် မဝင်းရီမှာလည်း မှိုနီဝါးသွားတော့သည်။

နောက်ထပ်လှပသော ဇာတ်ဆောင်တစ်ဦးမှာ ခင်သန်းနွဲ့ဖြစ်သည်။ ခင်သန်းနွဲ့နှင့် ပတ်သက်ပြီး စာရေးသူက ယခုထက် အနည်းငယ်မျှလောက် ပို၍ ဂရုပြုခဲ့လျှင် သူမသည် ဦးအောင်ခန့်၊ ဦးကောင်းမိုး၊ ဒေါ်ခေဇာတို့နှင့် ရင်ဘောင်တန်းနိုင်လိမ့်မည် ဖြစ်သည်။

နောက်ထပ်အားရစရာကောင်းသော ဇာတ်ဆောင်မှာ ကိုညိုထွန်း (ဗိုလ်မှူးညိုထွန်း) ဖြစ်သည်။ သူသည် ဒုတိယ အုပ်နှင့် တတိယအုပ်တို့တွင် ခင်မောင်ညွန့်၏ ကိုယ်ပွားအဖြစ် ပါဝင်နေရသကဲ့သို့ ရှိသည်။

ဒေါ်မြလေးနှင့် ဒေါ်စောမင်းတို့မှာလည်း မှန်တန်းမျှ ဖြစ်သည်။ ဒေါ်မြလေးဇာတ်မှ ထွက်သွားပုံမှာ မထင်မရှား နိုင်လှသည်။

မောင်မောင်ဦး၊ ခင်ခင်ကြီးတို့စရိုက်များနှင့် ပတ်သက်၍ မောင်မောင်ဦးသည် ရှေ့ပိုင်းတွင် သွက်လက်ပီပြင်သည်။ အားရကျေနပ်ဖွယ်ဖြစ်သည်။ နောက်ပိုင်းတွင်ကား ခင်ခင်ကြီးကို မပြိုင်နိုင်ရှိသည်။ ခင်ခင်ကြီးမှကား ရှေ့ပိုင်းတွင် သာမန် မျှသာ ဖြစ်သည်။ နောက်ပိုင်းတွင် တည်ငြိမ်စိုးမိုးခြင်း ရှိလှသည်။ 'ဒေါ်ရေနံ့သာခင်ခင်ကြီး' ဟူသော အမည်နှင့် ရုပ်သဏ္ဍန် ကိုက်ညီမှုလှသည်။

နန်းကီနှုရီနှင့် မျိုးသိမ်းထွန်းတို့ကို ရွက်ကြမ်းရေကျိုမျှ ထားရမည် ဖြစ်သည်။ နန်းကီနှုရီအနေနှင့် ကမ္ဘာအေးအိမ်မှ ထွက်ပြေးခန်းသည် အသွက်လက်ဆုံးဖြစ်သည်။ ဦးကောင်းမိုး စိတ္တဇဖြစ်ပြီး ကွယ်လွန်ခန်းနှင့် ပန်းချင်းယဉ်နိုင်လောက်သည်။

မောင်မောင်ဦးကို ပစ်သတ်ရန် ဗိုလ်မှူးညိုထွန်း၏ သေနတ်ကို ခင်ခင်ကြီး ရရှိပုံ၊ သေနတ် ပစ်တတ်ကြောင်း ကျပန်ခေတ် တော်လှန်ရေးကို ပြန်ပြောရပုံတို့သည် စာရေးသူ ပီရိယလွန်ခြင်းများ ဖြစ်ပါသည်။ ဒေါ်ရေနံ့သာခင်ခင်ကြီးအနေနှင့် ကိုယ်ပိုင်သေနတ်ရှိနိုင်ပြီး ရန်ကုန်တွင် နေထိုင်စဉ်အတွင်း ကိုယ့်သေနတ်ကိုလည်း ကိုယ်ပစ်တတ်နိုင်ပါသည်။

ဇာတ်သိမ်းခန်းဖြစ်သော စီရင်ချက်ချသည့်အခန်းသည် ပရိသတ်၏ စိတ်နှလုံးကို သိမ်းကျုံးနိုင်စွမ်း ရှိပါသည်။ ဥပဒေရှုထောင့်မှ ပျော့မှုရှိသည် မရှိသည်ကိုမူ ဥပဒေသမားများကသာ ပြောနိုင်ပါလိမ့်မည်။

ဝတ္ထုသက်တမ်းသည် ၄၅ နှစ်မျှ ရှိသည်ဟု ဆိုရပါမည်။ ခင်ခင်ကြီး မွေးဖွားသည်မှ ခင်ခင်ကြီး ၄၅ နှစ်ပြည့် ခြောက်ချိန်တွင် ထောင်ထဲသို့ ရောက်နေသည်အထိ ဇာတ်ကိုသယ်ယူထားပါသည်။ ခင်ခင်ကြီး လူသတ်မှုဖြင့် အချုပ်ခံ နေရသည်မှ ဇာတ်စဖွင့်ပြီး နောက်ဆုံး စီရင်ချက်ချသည့်ကာလသို့ ရောက်ရှိသောဇာတ်ကြောင်းပြန်မှုကို အသုံးပြုထားပါသည်။ သို့သော် တစ်စုံတစ်ယောက်က ပြန်လည်ပြောခြင်းမျိုးမဟုတ်ဘဲ ခင်ခင်ကြီးအကျဉ်းခံနေသည်ကို ပြလို၍ ဇာတ်ကို ရှေ့သို့ ဆွဲခေါ်လာသလိုဖြင့် ဇာတ်သူများ မသိသေးသည့် အပိုင်းများကို တစ်ခုချင်း တစ်ကဏ္ဍချင်း တွင်းဆက်၍ ပြန်လည် ဖော်ထုတ် ပေးသည့် စာရေးစနစ်ဖြစ်ပါသည်။

ဤဝတ္ထုတွင် ရေနံ့မြေအလုပ်သမားတို့၏ ဘဝနှင့်တိုက်ပွဲကို ပီပြင်စွာ သရုပ်ဖော်ထားခြင်း မရှိသော်လည်း ရေနံ့ လုပ်ငန်းနှင့် ရေနံ့လုပ်သားတို့၏ ဘဝနှင့်တိုက်ပွဲကို အသိပေးသည့်စနစ်ဖြင့် စာရေးဆရာက ဖော်ပြထားပါသည်။ ထို့ပြင် လွတ်လပ်ရေးအတွက် ကြိုးပမ်းအားထုတ်မှုနှင့် တော်လှန်ရေးလမ်းကြောင်းကိုလည်း ကြားဖြတ်ဖောက်သည်ချထားပါသည်။ ဤသည်မှာ စာရေးသူ၏စေတနာဖြစ်ပါသည်။ စာရေးသူ ရပ်တည်သည့်ဘက်ကို အရိပ်အမြွက်ဖော်ထုတ်ထားခြင်း ဖြစ်ပါ သည်။ သို့သော် အပျိုကြီးများထံမှ အပြန် ရေနံ့မြေအလုပ်သမားများအတွက် အပန်းဖြေရိပ်သာ ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းလိုကြောင်း ဗိုလ်မှူးညိုထွန်းကို ခင်ခင်ကြီးပြောပုံကတော့ ငေါငေါကြီးဖြစ်နေပါသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ရေနံ့သာခင်ခင်ကြီးသည် တစ်စုံတစ်ခုမသာ အတိုင်းအတာအရ အောင်မြင်သော မြန်မာဝတ္ထု ရှည်တစ်ပုဒ်ဖြစ်သည်။

ဤဝတ္ထုကို စာရေးသူ အသက် ၃၀ အရွယ်တွင် ရေးသားခြင်းဖြစ်သည်။

*

မိမိ၏အသက် လေးဆယ့်ငါးနှစ် ပြည့်မြောက်သော နေ့၊ မိမိမွေးနေ့တွင် မိမိကိုယ်ကို အကျဉ်းထောင်၏ မှောင်မည်းလှသော အခန်းငယ်တစ်ခုအတွင်း ရောက်ရှိနေကြောင်း ဒေါ်ရေနဲ့သာခင်ခင်ကြီး တွေ့လိုက်ရလေသည်။

သူမ ရောက်ရှိနေသော အခန်းငယ်မှာ ဆယ်ပေပတ်လည်မျှ ရှိပါလေစ မသိ။ အခန်း၏ နံရံများမှာ ခိုင်ခံ့သော အင်္ဂလိပ်စား ဖြစ်သည်။ အခန်းတွင် လေဝင် ပေါက်တစ်ခုနှင့် တံခါးမကြီးတစ်ခုရှိသည်။ ခိုင်ခံ့တောင့်တင်းသော သံတိုင်များ စိုက်ထားသည်။ ရံခါတွင် လေသည် လေဝင်ပေါက် သံတိုင်များအကြားမှ အခန်းတွင်းသို့တိုးဝင်လာတတ်သည်။ ထိုအခါ လေတွင် ဆွတ်ပျံ့ဖွယ်သော ပိတောက်ရနံ့ရောနှောပါဝင်လာတတ်သည်။

မနေ့တစ်နေ့ကပင် သင်္ကြန်ရက်များကို ကုန်ဆုံးဖြတ် ကျော်ခဲ့ရပြီး ဖြစ်ပေသည်။ ဒေါ်ရေနဲ့သာခင်ခင်ကြီးသည် သူမ ရောက်ရှိနေသော အခန်းကျဉ်းကလေးအတွင်းမှနေကာ ပြင်ပမှ အသံဗလံများကို နားစိုက်ထောင်နေခဲ့သည်။ သင်္ကြန်အဖွဲ့များ၏ သံချပ်ထိုးသံ၊ သီဆိုတီးမှုတ်သံ၊ အော်ဟစ် မြူးထူးသံများကို သဲ့သဲ့မျှ ကြားခဲ့ရသေးသည်။ သည်တော့မှ သင်္ကြန်ကျလေပကောဟု သိမှတ်ရမိသည်။ သည်တော့မှပင် မိမိ၏ မွေးနေ့မွေးရက်ကို သတိရလာသည်။ တစ်ပြိုင်နက် တည်းမှာလည်း မိမိကိုယ်ကို ပြန်လည်သုံးသပ် ကြည့်မိသည်။ ထိုအခါ မှောင်မည်းကျဉ်းကျပ်သော အကျဉ်းထောင်၏ အခန်းငယ်တစ်ခုအတွင်း ရောက်ရှိနေကြောင်းကို တွေ့မြင်လာရသည်။

ဒေါ်ရေနဲ့သာခင်ခင်ကြီးသည် အခန်းထဲတွင် လဲလျောင်းလျက်ရှိသည်။ လေဝင်ပေါက်မှနေကာ ပြင်ပသို့ စူးစိုက် ကြည့်နေမိသည်။ ပြင်ပတွင် လသည် ထိန်ထိန်သာ လျက်ရှိသည်။ လရောင်သည် အခန်းတွင်းသို့ ရောက်မလာသေး။ အတော်ကြီးညဉ့်နက်၍ လတိမ်းစောင်းလေပြီ ဆိုလျှင် မူ လရောင်သည် သူမရှိရာအခန်းငယ်သို့ လှစ်ခနဲ ရောက်ရှိလာတတ်သည်။ သံတိုင်များအကြားမှ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ခုန်ဆင်းလာတတ်သည်။ လသည် မကြာမီမှာပင် သူမအား နှုတ်ဆက်လျက် ကသူတ်ကရက် ပြန်လည် ထွက်ခွာ သွားတတ်သည်။ ယခု အချိန်ဆိုလျှင် ပြင်ပရှိ ဩကာသလောက တစ်ခုလုံး လရောင်ဖြင့် ရွှေ့လည်ဆမ်းထားသည့်နယ် သာ တောင့်သာယာ ရှိနေပေလိမ့်မည်။ ကြည့်နူးချမ်းမြေ့ဖွယ်ရာ ဖြစ်နေပေလိမ့်မည် ထင်သည်။

“ရေနဲ့သာမှာ ဆိုရင်တော့”

ဒေါ်ရေနဲ့သာ ခင်ခင်ကြီးသည် တစ်ပိုင်းတစ်လက်စ အတွေးတစ်ရပ်ကို တွေးလိုက်မိသည်။ ထိုအခါ ရင်ထဲမှာ လှုပ်ရှားလာလေသည်လား မပြောတတ်။ ရေနဲ့သာမှာဆိုလျှင်တော့ လရောင်ကို စိတ်တိုင်းကျ ခံစားရမည်ပင်။ လရောင်ဖြင့် သည်သို့ ဆွတ်ပျံ့ဖွယ်ကောင်းလှအောင် သာ တောင့်သာယာ ရှိလာခဲ့ပြီဆိုလျှင် ပေါ်သစ်ဦးလ၏ အလင်းရောင်ကို ဒေါ်ရေနဲ့သာခင်ခင်ကြီး သတိတရ ခံစားတတ်လေ့ရှိသည်။ လရောင်သည် အခန်းတွင်းသို့ ချင်းနှင်း ဝင်ရောက်လာတတ်သည်။ အခန်းကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ကြာမြင့်စွာ ထင်ဟပ်နေလေ့ရှိ သည်။ ရေနဲ့သာခြံဝင်းအတွင်းမှ ပန်းပေါင်းစုံတို့

၏အနံ့အနားများကို ဆောင်ယူလာကာ သူမ အပါးတွင် ပျံ့နှံ့စေတတ်သည်ချည်း။

ရေနံ့သာ။

ရန်ကုန်မြို့၊ ပြည်လမ်း ခုနစ်မိုင်ခွဲနှင့် ရှစ်မိုင်အကြား တွင် ကျယ်ဝန်းပြန့်ပြောသော မြေကြီးတစ်မြို့ရှိသည်။ မြေကြီး မှာ အမျိုးမျိုးသော သီးပင်စားပင်တို့ဖြင့်လည်း ဝေဆာလျက် ရှိသည်။ အစုံစုံသော ပန်းပင်ပန်းအိုးတို့ဖြင့်လည်း သာယာ လျက်ရှိသည်။ လမ်းနှင့်ဝေးလံသောနေရာတွင် ခေတ်အဓိ ဆုံးပုံစံဖြင့် တည်ဆောက်ထားသည့် နှစ်ထပ်တိုက် တစ်လုံး ရှိသည်။ မြဝင်းသို့ဝင်ရာ တံခါးပေါက်အုတ်တိုင်တွင် မြေကြီး သားပြားကို ထွင်းလျက် ရေးထိုးထားသောစာအရ အိမ်ခြံဝင်း ၏အမည်ကို လူတို့သိကြရသည်။

‘ရေနံ့သာ’ တည်း။

ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီး။

ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီးသည် ယင်းခြံပိုင်ရှင်၊ ရေနံ့ တွင်းစားရိုး၊ ချမ်းသာကြွယ်ဝသော အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦး။ ဤသည်ကို လူတို့ယေဘုယျ သိထားကြသည်။ လူတို့သည် ဒေါ်ရေနံ့သာခင်ခင်ကြီးနှင့် စပ်လျဉ်း၍ စကား ပြောပြစ် ကြပြီဆိုလျှင် ဒေါ်ရေနံ့သာခင်ခင်ကြီး ဟူသောအမည်ကို အထူးတလည် သတိထားမိတတ်ကြသည်။ ရင်းနှီးကျွမ်းဝင် ခြင်း မရှိသေးသူများအဖို့ ယင်းအမည်ကိုခေါ်ဆိုရန် ရှည် လျားသည်။ ဆန်းကြယ်သည်။ ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်သူများအဖို့ တွင်လည်း ယင်းအမည်ကိုခေါ်ဆိုရန် ရှည်လျားသည် မထင် ရစေကာမူ ဆန်းကြယ်မှုကိုကား ခံစားရတတ်ပြီပင်။

အချို့က ရေနံ့သာအိမ်ကို ပိုင်ဆိုင်သောကြောင့် ဒေါ် ရေနံ့သာခင်ခင်ကြီးဟု တွင်သည် ဆိုကြ၏။ အချို့ကမူ ရေနံ့ ချောင်းခေါ်ရေနံ့သာမြို့သူ ဖြစ်ခြင်းကြောင့် ယင်းအမည်ကို ရခဲသည်ဟု ယူဆကြသည်။ ဒေါ်ရေနံ့သာခင်ခင်ကြီးဟု ဝေး နီးနှံ့စပ် ကျော်ကြားထင်ရှားရခြင်း အကြောင်းတစ်ရပ်ရှိသေး သည်။ ၎င်းမှာ ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီး ကိုယ်၌က သူမအား ဒေါ်ခင်ခင်ကြီးဟု ခေါ်ဆိုသည်ကို မကြိုက်။ မနှစ်သက်။ တစ်စုံ တစ်ယောက်က သူမ၏အမည်ကို သုံးစွဲရာ၌ ရှေ့မှ ရေနံ့သာ မပါလျှင် ငြို့စူချင်သည်။ သူမ ကိုယ်တိုင်လည်း တာတိချက် လက်မှတ်စာအုပ်တွင် လက်မှတ်ထိုးသည်ကအစ ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီးဟု ရေးထိုးတတ်ပြီ ခင်မင်ရင်းနှီးသူတစ်ဦးထံ စာ ရေးသားသည်ဆိုပါစို့။ စာအစတွင် ကျွန်မရေနံ့သာ ခင်ခင် ကြီးစာရေးအကြောင်းကြားပါသည် စသည်ဖြင့် ရေးတတ်ပြီ။ ယုတ်စွာအဆိုး ရုံးပြင်ကနားဆိုင်ရာ အရေးအခင်းများနှင့် စပ် လျဉ်း၍ တင်သွင်းသော စာများတွင်ပင် ကျွန်မ ရေနံ့သာ

ခင်ခင်ကြီး အိမ်ရင်ခံပါသည်ဟု ရေးတတ်ခဲ့ပြီပင်။ သို့ဖြင့် လူအပေါင်းတို့အကြားတွင် ရေနံ့သာခင်ခင်ကြီးဟု အမည် သတင်းကျော်စောခဲ့သည်။ ဒေါ်ရေနံ့သာခင်ခင်ကြီး အမည် ကသာ ထူးခြားသည် မဟုတ်သေး။ ဒေါ်ရေနံ့သာခင်ခင်ကြီး ၏ ရုပ်သွင်နှင့် ပတ်သက်၍လည်း ထူးခြားသည်ဟု လူတို့ ပြောစမှတ်ပြုလေ့ ရှိကြသည်။ ဒေါ်ရေနံ့သာခင်ခင်ကြီး၏ ရုပ် သွင်မှာ အခြားသော နေရာများတွင် သာမန် ချမ်းသာကြွယ် ဝသူတစ်ဦး၏ ရုပ်ရည်သွင်ပြင်မျိုးပင် ဖြစ်သည်။ အသား အရေဖူးညှပ်သည်။ အမူအရာသိမ်မွေ့သည်။ အခြားသူများနှင့် ခြားနားခြင်း မရှိလျှ။ သို့ရာတွင် ဒေါ်ရေနံ့သာခင်ခင်ကြီး၏ မျက်နှာတွင် ရှိသော မှဲ့ရှင်တစ်လုံးသည်ကား ထူးခြားခြင်းကို အစဉ်ဆောင်သည်။ မှဲ့သည် လက်ယာဘက် နှုတ်ခမ်း အကွေးအစွန်းတွင် ရှိသည်။ ရွေးစေ့ငယ်ခန့်ရှိသည်။ မှဲ့ရှင် တွင် ရွှေရောင်အမွှေးအမှင် သုံးလေးချောင်း ပေါက်ရောက် နေသည်။ ယင်းမှဲ့ကြောင့် ရုပ်သွင်မှာ ပို၍ခွဲထည်လာသ ယောင်ထင်ရသည်။ စကားပြောလေ့ပြီဆိုလျှင် မှဲ့ရှင်သည် လှုပ်ရှားနေတတ်ရာ လူတို့၏ အကြည့်သည် ပဲ့ရှင်ပေါ်မှာ ကျရောက်နေသည်။ မှဲ့ရှင်ကပင် လူတို့၏ စိတ်အာရုံကို ဆွဲ ဆောင်ထားသည့်နှယ် ဖြစ်သည်။ စင်စစ် သူမနှင့် ပတ်သက် သည့်အမှုအခင်းတစ်ခု ဖြစ်မလာမီ ကတည်းက ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီးမှာ ထူးခြားသူ၊ ဆန်းကြယ်သူ ဖြစ်သည်။

လူအများက သူမအား အာရုံစိုက်ကြသည်။ ဂရ တစိုက်ရှိကြသည်။ သူမ ကိုယ်တိုင်၌ကမူ မည်သူ့ကိုမျှ အာရုံ မစိုက်။ ဂရမထား။ တသီးတသန့် နေတတ်လေ့ရှိသည်ပင်။ အလုပ်အကိုင်နှင့် ပတ်သက်စပ်ဆိုင်ခြင်းမရှိဘဲနှင့် မည်သူ ထံမျှမသွား။ သူမ အိမ်သို့ လာရောက်တတ်သူများကိုလည်း ရင်းနှီးဖော်ရွေစွာ စည့်ခံစကားပြောလေ့ ရှိသူမဟုတ်။ သူမ ၏ အိမ်တွင်လည်း လူများများစားစား ဝွေ့ ရတတ်သည် မဟုတ်ချေ။ ထိုအတွက် ရှေးမဆွကပင် လူတို့ ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီးနှင့် စပ်လျဉ်းကာ ပဟောဋီ တစ်ပုဒ်သဖွယ် ရှိနေ သည်။ ပြီးလျှင် ယင်း အမျိုးသမီးကြီးမှာ အိမ်ထောင်မရှိ၊ အထီးတည်းနေသည် ဖြစ်ခြင်းကြောင့်လက်တည့်စမ်းလို သော၊ သို့မဟုတ် သူမ၏ပစ္စည်းဥစ္စာများအပေါ် စုံမက်ခြင်း ရှိသော၊ သို့မဟုတ် သူမ၏ အလှအပတွင် ယစ်မှူးသော သူ အချို့တို့သည် တတ်နိုင်သမျှ ဒေါ်ရေနံ့သာခင်ခင်ကြီးအား ချဉ်းကပ်ကြသည်။ အကျွမ်းတဝင် ဖြစ်စေရန် တတ်နိုင်သမျှ အားထုတ်ကြသည်။ သို့ရာတွင် ယင်းသို့ ကြိုးပမ်း အား ထုတ်မိသူမှန်သမျှ လက်လျှော့ကြရသည်ချည်းသာ ဖြစ် သည်။ နောက်ဆုတ်ကြရသည်သာ ဖြစ်သည်။

အချို့က ဒေါ်ရေနဲ့သာခင်ခင်ကြီးအား အပျိုကြီးဟု ထင်သည်။ အချို့ကမူ တစ်ခုလပ်လိုလို၊ မုဆိုးမလိုလို ပြောကြသည်။ တစ်စုံတစ်ဦးမျှ အတိအကျ မပြောနိုင်။ ဒေါ်ရေနဲ့သာခင်ခင်ကြီးသည် မည်သို့ ထင်ရှားသောပုဂ္ဂိုလ်ပင် ဖြစ်စေ၊ မည်သို့ ကျော်ကြားသောသူကိုပင် ဆိုစေ၊ သာမန်ထက်ပို၍ အလေးတစား ဆက်ဆံခြင်း အရေးပေးခြင်းမပြု။ တစ်စုံတစ်ယောက်၏ ဒုက္ခ သူခဲ၊ အခက်အခဲ အကူပုံအတည်းကို လည်း စိတ်မဝင်စား၊ ဘာသိဘာသာ နေလေ့ရှိသည်။ ယင်းသို့သောအဖြစ်အပျက်များ သူမ ဘဝ၌ အခါခါအကြိမ်ကြိမ် ကြုံခဲ့ပြီး ဖြစ်ဟန်တူသည်။ လောကဓါ၏ ထုထောင်း နှိပ်စက်မှုဒဏ်ကို အဖန်တလဲလဲ ခံစားထိတွေ့ ရှုဖူးသည်ပမာ တည်ငြိမ်ရင့်ကျက်သူ ဖြစ်သည်။ ဒေါ်ရေနဲ့သာခင်ခင်ကြီးသည် ပြုံးခဲရယ်ခဲသည်။ မျက်ဝန်းသည် ထာဝစဉ် လှမ်းရိပ်သမ်းနေသည်။ မျက်နှာမှာ အစဉ်မိုင်းနေတတ်သည်ဆိုခြင်းကို ရင်းနှီးသူတို့ သတိပြုမိခဲ့ကြသည်။ စကားနည်းသည်၊ စကားပြောပြီဆိုလျှင် ပြတ်ပြတ်တောက်တောက် ပြောတတ်သည် ဆိုခြင်းကို လူတို့ သတိပြုမိခဲ့သည်မှာ ကြာပြီ။ ဒေါ်ရေနဲ့သာခင်ခင်ကြီးသည် သူမ၏ဘဝအကြောင်းကို မည်သည့်အခါမျှ ထုတ်ဖော်ပြောပြလေ့ မရှိ။ အစပုံစုမခံ။ သည်အကြောင်း ဆိုက်ရောက်လာပြီဆိုလျှင် စကားလွှဲပြောင်း ပစ်တတ်လေ့ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် ငယ်ပေါင်းကြီးဖော် မဟုတ်ပါက ဒေါ်ရေနဲ့သာခင်ခင်ကြီးဟူသည် ပဟောဠိတစ်ပုဂ္ဂိုလ် ဆန်းကြယ်သော မိန်းမကြီး တစ်ယောက် အဖြစ် အထင်ရောက်ကြသည်။

တလောကပင် ယင်း၏အမည် သတင်းစာများ၌ ပါဝင်လာသည်ကို သတိထားကြည့်သူတို့ ရပြုမိ ကြသည်။ ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်သူတို့သာမက ဝေးနီးချုပ်စပ်တွင်ပင် သည်အမည် ကယက်ရိုက်လျက် ပုံတင်ထပ် သည်။ ဤသည်ကား ဒေါ်ရေနဲ့သာခင်ခင်ကြီး က လူတစ်ယောက်အား ရက်ရက်စက်စက်သတိပြုတိုလိုက်သည် ဆိုသော သတင်းပေတည်း။

ထိုသတင်းကို ကြားရသော သူတို့သည် မိမိနားကို ပင်မယုံချင်အောင် ရှိသည်။ ဟုတ်ပါမလား၊ ဖြစ်နိုင်ပါ မလား စသည်ဖြင့် ဒွိဟ စိတ်ဝင်စား ကြသည်။ ရုံးတွင် ဒေါ်ရေနဲ့သာခင်ခင်ကြီး ကိုယ်တိုင်က လူသတ်မှုကို ကျူးလွန်မိပါသည်ဟု ပြောဆို ဝန်ခံကြောင်း သိရသောအခါ လူတို့ ထိတ်လန့် အံ့ဩကြရ သည်။ ဘုန်းလှုပ် ချောက်ချားကြသည်။ စင်စစ် ဒေါ်ရေနဲ့သာခင်ခင်ကြီးကဲ့သို့ အဘက်ဘက်က ပြည့်စုံသူ အရာရာအဆင်ပြေသူ တစ်ဦး အနေနှင့် ရန်ငြိုး ရန်စ မရှိပါဘဲ လျက် လူတစ်ဦး၏ အသက်ကို ရက်ရက်စက်စက် သတ်ဖြတ်လိုက်သည် ဆိုခြင်းမှာ ယုံနိုင်ဖွယ်ပင် မရှိ။

သို့တိုင်အောင် . . .

မိမိ၏အသက် လေးဆယ့်ငါးနှစ် ပြည့်မြောက်သော နေ့၊ မိမိမွေးနေ့မှာမူ ဒေါ်ရေနဲ့သာခင်ခင်ကြီးသည် လူသတ်မှုဖြင့် အကျဉ်းထောင်အတွင်း ရောက်ရှိ နေရသည် အမှန်ပင်။ လူအပေါင်းတို့က မိမိအား ရက်က်လှချေကလားဟု အထင်ရောက်ကြမည်။ တရားဥပဒေက အသေစားသေစေ၊ သို့မဟုတ် တစ်သက်တစ်ကျွန်း၊ သို့မဟုတ် ထောင်ဆယ်နှစ် စသည်ဖြင့် အပြစ်ဒဏ်ချမှတ်ခြင်း ပြုချင်ပြုလေလိမ့်မည်။ ဒေါ်ရေနဲ့သာခင်ခင်ကြီးသည် ဥပဒေ၏ဒဏ်ခတ်မှုကို ကြည်ကြည် သာသာခံယူရန် ဆုံးဖြတ်ပြီး ဖြစ် သည်။ သူမဘက်မှလိုက်ပါ ဆောင်ရွက်ကြကုန်သော ရှေ့နေရှေ့ရပ်တို့အား သိပ်ကြီးကြီး စားစား ကာကွယ်လျှောက်လံမနေကြပါနဲ့ရှင်။ ကျွန်မထိုက်နဲ့ ကျွန်မမက်ရိုပါစေ။ ကျသမျှအပြစ်ဒဏ်ကို ခံဖို့အသင့်ပါ ဆိုခဲ့သည်။ ထိုအတွက် ရှေ့နေရှေ့ရပ်တို့သာမက လူအများကပင် အံ့ဩကြသည်။ ဒေါ်ရေနဲ့သာခင်ခင်ကြီးသည် တရားသူကြီး၏ ရှေ့မှောက်တွင်လည်း မိမိတွင် အပြစ်ရှိကြောင်း၊ တကယ်တမ်း လူတစ်ယောက်ကို မိမိလက်ဖြင့် သတ်ဖြတ်ခဲ့ကြောင်း၊ ထိုအတွက် ရုံးတော်မှ မေးအပ်မည့်အပြစ်ဒဏ်ကို ခံယူဖို့ အသင့်ရှိနေကြောင်း ထွက်ဆိုခဲ့သည်။ တရားသူကြီး မင်းသည် သူ၏တစ်သက်တာ၌ ကြုံဆုံရလိမ့်မည်ဟု မထင်မှတ်ခဲ့သောအမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦး၊ အမည်သတင်းကို အခါခါကြားဖူးလျက် ယခုမှသာ လူကိုမြင်ဖူးလျက် သူမ၏ ချမ်းသာကြွယ်ဝမှုနှင့် လှပမှုအတွက် စိတ်ဝင်တစားရှိခဲ့ရသော အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦး၏ အမှုကို ကိုင်တွယ်နေရသဖြင့် ဝမ်းမြောက်မိဟန်ရှိသော်လည်း ဒေါ်ရေနဲ့သာခင်ခင်ကြီး၏ စကားကို ကြားလိုက်ရသည့်အခါ စိတ်မှာ မကျေနပ်နိုင်သလို ဖြစ်လာသည်။ ဒေါ်ရေနဲ့သာခင်ခင်ကြီးအား အဘယ်ကြောင့် ထိုသူကို သတ်ဖြတ်ခဲ့လေသနည်းဟု စေ့ငံသည်။

“သူ့ကို ကျွန်မက သတ်လိုက်တာကိုသာ လူတွေက မြင်ကြတာပါ။ ကျွန်မကို သူ သတ်ခဲ့တယ်ဆိုတာကိုတော့ လူတွေက မမြင်ခဲ့ကြပါဘူး။ ဟုတ်ပါတယ်။ ကျွန်မဟာ သူ့ကြောင့် သေခဲ့တယ်။ သူ့ကြောင့်ပဲ အသက်ရှင်ရက်နဲ့ သေခဲ့ရတယ်”

စသည်ဖြင့် နာကြည်း ခံပြင်းစွာ ပြောပြခဲ့သည်။ သည်တော့လည်း သေဆုံးသူနှင့် ဒေါ်ရေနဲ့သာခင်ခင်ကြီးတို့ မည်သို့မည်ပုံ အဆက်အဆံ ရှိခဲ့သည်၊ တစ်ချိန်က မည်သို့ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည်ဆိုခြင်းများအပေါ် လူတို့ စိတ်ဝင်စားလာသည်။ သိနားလည်လိုလျက် ရှိကြသည်။ သို့တိုင်အောင် ယင်းအဖြစ်သည်ကား ဆက်လက်၍ ပုစ္ဆာတစ်

ပုဒ်သဖွယ်သာလျှင် ရှိခဲ့သည်။ မည်သူကမျှ ဖော်ထုတ်နိုင်စွမ်း မရှိခဲ့။ သို့ဖြင့် ရာဇဝတ်ကြောင်းအရ တရားစွဲဆိုမှုခံရခြင်းတွင် သူမ၏နှလုံးသားပြဿနာက တစ်ခြား၊ ဥပဒေရေးရာက တစ်ခြားအဖြစ် နားလည်ထားကြသည်။ ဥပဒေဆိုသည်ကို ဒေါ်ရေနဲ့သာခင်ခင်ကြီးများစွာ မကျေနပ်။ ဥပဒေသည် တာဝန်ဖြစ်စဉ်အပေါ်တွင်သာ မူတည်ချမှတ်သော အရာဖြစ်သည်။ တာဝန်ဖြစ်စဉ်၏ နောက်ကွယ်မှ သမိုင်းကြောင်းကို မျက်ကွယ်ပြုထားတတ်သည်ဟု ထင်သည်။ ဥပဒေသည် အချိန်ကာလတည်းဟူသောပယောဂတစ်မျိုးကြောင့် အဂတိလိုက်စားသည်ဟု ထင်သည်။ မိမိ၏ဘဝ၊ မိမိနှင့် အသတ်ခံရသူတို့၏ ကာလများစွာက ကြောင်းရာဖြစ်ပျက်များကို မျက်ကွယ်ပြုသည်ဟု အထင်ရောက်သည်။ စင်စစ်တွင် ဒေါ်ရေနဲ့သာခင်ခင်ကြီး၏ သတ်ဖြတ်ခြင်းကို ခံလိုက်ရသူမှာ သည်ဘဝ၊ သည်လောက၊ သည်အသက်၊ သည်အရွယ်အထိ သူမ၏အချစ်မြတ် နိုးရဆုံးသောလူတစ်ယောက် ဖြစ်သည်ဆိုခြင်းကို ဥပဒေသည် လုံးဝ သဘောမပေါက်ချေ တကား။

သည်အတွေးကြောင့် ဒေါ်ရေနဲ့သာခင်ခင်ကြီးသည် သဲ့သဲ့မျှ ပြုံးလိုက်မိလေသည်။ ထိုအပြုံးကား နာကြည်းခံပြင်းရခြင်းမှ တွန်းကန်ပွင့်ထွက်လာရသော အပြုံး။ သို့မဟုတ် . . . မှဲပြုံး။ ဒေါ်ရေနဲ့သာခင်ခင်ကြီးသည် မျက်လုံးများကို မှေးမှိတ်ထားလိုက်သည်။ အိပ်ပျော်အောင် ကြိုးစားမိခြင်းကား မဟုတ်၊ ဝေးအတိတ်မှ ဖြစ်ရပ်များဆီသို့ စိတ်အာရုံကို လွှင့်ပါးလိုက်စေခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ ထိုအခါ . . . ဒေါ်ရေနဲ့သာခင်ခင်ကြီး၏ အတွေးအာရုံသည် ကျဉ်းမြောင်းမည်းမှောင်နေသော အခန်းထဲမှ ရုန်းကန် တိုးထွက်

သွားလျက် အဝေးသို့ လွင့်ပြန့်သွားသည်။ ရွှေ့ လျားသွားသည်။ လျင်မြန်သော အဟုန်ဖြင့် မိုင်ပေါင်း မြောက်မြားစွာကို တစ်ခဏချင်း ဖြတ်ကျော်နိုင်စွမ်း ရှိခဲ့သည်။ အမြင်အာရုံသို့ ဖုန်းဆိုးမြေ၏ အသွင်အပြင် ဝင်ရောက်လာသည်။ ကြမ်းတမ်းခြင်း၊ ခက်တရော်ခြင်း၊ ခြောက်သွေ့ခြင်း၊ ပူလောင်ခြင်းစသည်တို့ဖြင့် ပြန့်ကြက်ထားသော မြေပေါ်မှာ တည်ရှိနေသည့် မြင့်မားသော သံငြမ်းစင်၊ အထူအထည် ကြီးမားသော သံလောင်ကန်ကြီးများ၊ အစဉ်မပြတ် လှုပ်ရှားနေသော စက်ရုံများ၊ မိုးမိုးမတ်မတ် ထိုးထိုးထောင်ထောင်ရှိသည့် မီးဖိုခေါင်းတိုင်များ၊ ခေါင်းတိုင်မူနေကာ ကောင်းကင်သို့ ပျံလွင့်နေသည့်အခိုးအငွေ့များ၊ ရှေ့တိုးနောက်ဝင် လှုပ်ရှားနေသည့် လူမောင်းတဲများ၊ ပျားပန်းခပ်မျှ လှုပ်ရှားသွားလာနေသည့် လူအများ စသည်တို့သည် အမြင်အာရုံသို့ရောက်ရှိလာသည်။ တစ်ဆက်တည်းမှာပင် သူမ၏ မျက်လုံးအစုံဝယ်မောင်မောင်ဦး၊ ခင်မောင်ညွန့်၊ ဦးအောင်ခန့်၊ ဒေါ်မြလေး၊ ဦးကောင်းမိုး၊ ဒေါ်သူဇာ၊ မဝင်းရီ၊ ကိုညိုထွန်း စသူများ၏ ရုပ်အသွင်တို့ ထင်ဟပ်လာသည်။ ထိုသူတို့နှင့် စပ်လျဉ်း၍ ငိုခဲ့ရ၊ ရယ်ခဲ့ရ၊ ဆွေးခဲ့ရ၊ တမ်းတခဲ့ရ၊ ကြည့်နူးခဲ့ရ၊ နာကြည်းခဲ့ရခြင်း စသည့်ဝေဒနာများသည် ရင်ထဲမှာ ပြန်လည် ပေါ်ပေါက်လာသည်။

သို့နှင့် အမျှ . . .
ဒေါ်ရေနဲ့သာခင်ခင်ကြီး၏ အကြားအာရုံသို့ ဧရာဝတီမြစ်၏ ရေစီးသံ၊ လှိုင်းကြက်ခွပ်သံ၊ ဂယက်ပွက်သံတို့သည်လည်း တိုးတိတ်ညင်သာသော အသံအဖြစ် သဲ့သဲ့ညင်ညင်မျှ ပျံလွင့်ရောက်ရှိလာပြန်လေသည်တည်း။

အမည်အားဖြင့်

မြောက်ဖျားရှိ နှင်းဆွတ်တောင်တန်းများ၊ ထူပိန်း
နက်ရှိုင်းသော တောအုပ်များ၊ ကြမ်းတမ်းခက်တရော်သော
ကျောက်ဆောင်များတွင် မြစ်ဖျားခံခဲ့ကာ မာန်ဟုန်ပြင်းစွာ
စီးဆင်းလာခဲ့သည့်စရာဝတီရေစိမ့်အလျဉ်သည် သည်နေရာ
တဝိုက်ဆီသို့ အရောက်၌ အရှင်မောဂ္ဂလ္လာနံမထေရ်မြတ်၏
အဆုံးအမ၌ တည်အုံဘိသော နန္ဒောပနန္ဒနဂါးမင်းအသွင်
သိမ်မွေ့ညီသက်သော သဘောသို့ သက်ဝင်ရောက်ရှိပြီးဖြစ်
ကာ အချို့နေရာများတွင် မြေပါးပျဉ်းနယ် ပြုဖွေးမတ်စောက်
သော ကမ်းပါးယံကြီးများ၊ အချို့နေရာတွင် လွင်ငယ်ပမာ
အပြန့်ကျယ်သော သောင်ပြင်များကိုဖြစ်ပေါ်စေလျက် မြို့ကို
ချဉ်းတုံ့ခွာတုံ့ပြု၍ မပြတ်သောအလျဉ်ဖြင့် ထာဝစဉ်ငြိမ့်ငြိမ့်
ယဉ်ယဉ် စီးဆင်းမြဲ စီးဆင်းလေရာ . . . ပုပ္ပါးတောင်တစ်
မှ စိမ့်စမ်းအသွယ်သွယ်တို့ ပေါင်းစည်းမိလျက် အလယ်ပိုင်း
လွင်တစ်လျှောက်မှ သည်နေရာ တဝိုက်အထိ ပင်းအမည်ဖြင့်
ထင်ရှားအံ့သည်ဖြစ်၍ မိုးအခါ တောင်ကျချောင်းရိုင်းအသွင်
ရေအလျဉ် ပြည့်မောက် ကြမ်းတမ်းစွာ၊ နွေအခါ စိမ့်စမ်း
အသွင် ညင်ညင်သာသာရွေလျောရာ ချောင်းတစ်သွယ်
သည် မိခင်ရင်ငွေကို ခိုလှုံအုံဘိသည့် သားငယ်အသွင်လာ
ရောက် ပူးပေါင်းစီးဝင်လေရကား ရေအလျဉ်နှစ်သွယ်အကြား
မှ ကြက်လျှာစွန်းသဏ္ဍာန်တည်ရှိပြီး အုံကိုးပါးနှင့် အနား
သတ်ထားသည့် ယင်းနေရာကို ပဝေရှေးက ဆိပ်သာကွန်း
ထောက်မြို့ဟု ခေါ်ဝေါ် သမုတ်အပ်လျက်၊ နောက် မဇ္ဈိမ
ဒေသ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်ရှင် အဇာတသတ်မင်းနှင့် ထီးပြိုင်
နန်းပြိုင် တကောင်းပြည့်ရှင်ဘုရင်ဇေယျဒီပဝေဓင်းလက်ထက်

ဆီကတည်းကပင် သည်မြို့၏သမိုင်း ရေးရေးမျှ စခဲ့ချေ၏။
သည်စဉ်က စရာဝတီမြစ်သည်ပင် သည်အနီးအနားတွင်
သမုဒ္ဒရာသို့ စီးဝင်ရလေသော အဟုန်ရှိသည်ဆို၏။ အလွန်
သာယာချမ်းမြေ့ဖွယ်သော ဆိပ်ကမ်းတစ်ခုသည် ယခုအခေါ်
မင်းလင်တောင် အနီးတဝိုက်မှာ ရှိခဲ့ဖူးသည်ကို အစွဲပြု၍ ဆိပ်
သာကွန်းထောက်မြို့ ဟုခေါ်စမှတ်တွင်ခဲ့သည်ဟု ယူမှတ်ကြ
သည်။ ကျောက်မဆင်၊ ကျောက်မိကျောင်း၊ စကြာညီတောင်၊
ရွှေကျိုပင်၊ လင်တပင်၊ မင်းလင်တောင်၊ စလေးလုံး၊ ပျားကြီး
တောင်၊ တောင်ခမောက်တို့သည်ကား သည်နေရာ အဝန်း
တစ်ဝိုက်၏ နယ်နိမိတ် အုံကိုးပါးတည်း။
ပုဂံသက္ကရာဇ် ၂၆၈-ခုနှစ်တွင် ပုဂံပြည်ရှင်တန်နက်
မင်းမှာ မင်းအမျိုးအနွယ် ဖြစ်သော မြင်းခံတော် စလေငခွေး
လုပ်ကြံ၍ ကံတော်ကုန်သည်။ စလေငခွေး နန်းတက်ရာဝယ်
တန်နက်မင်း၏ မိဖုရားနှစ်ပါးသည် ပဋိသန္ဓေကို ထိန်းသိမ်း
အံ့သောရာ ဆွေတော်မျိုးတော်တို့နှင့်အတူ ပုဂံပြည်မှ တိမ်း
ရှောင်လာခဲ့သည်။ ကံမရွာဟုခေါ်သော အရပ်သို့ အရောက်
တွင် ကံကောင်းထောက်မ၍ သည်အရပ်သို့ ရောက်ရလေ
သည်ဟု မြက်ကြားခဲ့သည်ကိုအစွဲပြု၍ ကံမရွာဟု ယခုတိုင်
တွင် သည်။ ကံမရွာတွင် မိဖုရား၏ ဆွေတော်မျိုးတော်အချို့
စတည်းချသည်။ အိမ်ထောင်စု ဆွေတော်မျိုးတော် ဆယ့်နှစ်
ဦးတို့မှာ ယင်းဆိပ်သာကွန်းထောက်သို့ ရောက်သည်။ မိ
ဖုရားကား ကျောင်းမြူအရပ်တွင် စံနေသည်။ တစ်ရံခါသော်
ဆိပ်သာကွန်းထောက်တွင် နေထိုင်ကြသော အနွယ်တော်တို့
တောလည်ထွက်ကြရာ ပျားကြီးတောင်သို့ ရောက်ကြသည်။

ထိုမှ မြောက်ယွန်းယွန်း တောနက်ကြီးအတွင်း ဝင်ခဲ့ရာ သင်း ပျံ့သောရနံ့၊ ဝင်းဖန့်သေအဆင်းရှိသည့် နံ့သာမြေဆီကို တွေ့ကြုံရသည်။ ၎င်းတို့ ဆယ့်နှစ်ဦးမှာ နံ့သာမြေဆီကို နှစ်ထောင်းအားရ ကိုယ်တွင် သုတ်လိမ်းပြီး အချို့ကို ယူငင်လျက် မြို့သို့ပြန်ခဲ့ကြသည်။ သူကြီးထံတွင် ရေနံ့သာ ထွက်ရာဒေသအတွက် မြေတိုင်စာယူကြသည်။ သူကြီးသည်လည်း နယ်နိမိတ်လေးရပ် သတ်မှတ်လျက် မြို့နေလူကြီးများ ရှေ့မှောက်တွင် မြေတိုင်စာပေးအပ်ခြင်းပြုသည်။ ယင်းနည်းဖြင့် တန်နက်မင်း၏ အန္တယ်တော် ဆယ့်နှစ်ဦးတို့သည် သည်မြေမှ အဖိုးထိုက်အဖိုးတန်သယံဇာတတစ်မျိုးဖြစ်သည့် ရွှေမဲ ခေါ် ရေနံ့ ကိုစတင်တွေ့ခဲ့ကြလေသည်။ ပုဂံပြည့်ရှင် အနုရုဒ္ဓါဘွဲ့ခံ အနော်ရထာမင်းသည် အရှင်အရဟံမထေရ် မြတ်၏ အဆုံးအမ၌တည်၍ အရည်းရှင်ရောင်တို့၏ မိစ္ဆာအယူဝါဒကို ပယ်ရှားလျက် ဗုဒ္ဓဝါဒတွင် သက်ဝင်ယုံကြည်ကာ သာသနာကို ပြုစုပျိုးထောင်သည်။ မြတ်စွာဘုရားသခင်၏ ဓမ္မဏ္ဍန္တတော်မြတ်ဖြစ်သော ပိဋကတ်သုံးပုံကို သထုံပြည်မှ ပင့်ဆောင်ခဲ့သည်။ ပေထက် အက္ခရာတင်ထားအပ်သော

ပိဋကတ်တော်များမှာ ပုဂ္ဂိုလ်ပိုးစသည်တို့၏ အမျိုးမျိုးသော အနောင်အယုက်တို့ကို ခံရသည်။ ထိုအခါ ရှင်အရဟံ မထေရ် မြတ်၏ အဆိုအမိန့်အရ ဆိပ်သာကွန်းထောက်မှ ရေနံ့ယူ၍ ပေရွက်များကို သုတ်လိမ်းလေလျှင် ပုဂ္ဂိုလ်ပိုးတို့၏ ဘေးမှလည်းကောင်း၊ ရာသီဥတုဒဏ်မှလည်းကောင်း၊ ကာကွယ်နိုင်ကြောင်း တွေ့ရသည်။ ရေနံ့သာကို မပြတ်ဆက်သွင်းစေ၍ မြို့အမည်ကိုလည်း ဆိပ်ကမ်းသာကွန်းထောက်မှ ရေနံ့သာ မြို့ ဟု ပြောင်းလွှဲခေါ်ဝေါ်စေခဲ့သည်။ တစ်ဖန် အလောင်းစည် သူမင်းလက်ထက်တော်၌ အလည်ကြားသော မိဖုရားခုနစ်ဖော်ကို အကြောင်းပြု၍လည်းကောင်း၊ ရေနံ့တို့ချောင်းအသွင် တသွင်သွင် စီးဆင်းတတ်လေ၍လည်းကောင်း၊ ရေနံ့သာမှ သည် ရေနံ့ချောင်း ဟု တွင်ခဲ့ပြန်သည်။ သို့ဖြင့် ဧရာဝတီနှင့် ပင်းချောင်း ကြက်လျှာစွန်း၊ အံ့ကိုးပါးနယ်နိမိတ် အဝန်းအတွင်းမှ သည်နေရာ သည်ဒေသသည် နှစ်ပေါင်း နှစ်ထောင်ငါးရာကျော်မျှ အရှည်တည်ခဲ့လေပြီ။ ယင်းသို့လျှင် ဆိပ်သာကွန်းထောက်၊ ရေနံ့သာ၊ ရေနံ့ချောင်း သုံးမည်ရ အဓိကရသည်မြေကား ခင်ခင်ကြီး မွေးရပ်ဇာတိတည်း။

ဘိုးကြီးသခင်၊ ကျေးဇူးရှင်နှင့် ညောင်အုပ် ညောင်ရွှေ၊ စလေထီးလင်း၊ ကျပင်းပုပ္ပါး၊ ညောင်ရမ်းစားမိဖုရား ခုနစ်ဖော်၊ မောင်တော်ထင်ရှား ကျေးပုဏ္ဏား။ စားတော် ခေါ်ပါ။ သောက်တော်ခေါ်ပါ။ အစဉ်ကိုး၍ အရိုးတင်ပါ သည်။ အမြှုပ်တောင်လို တန်းပါစေ၊ အရေခေါင်သို့ ပန်းပါစေ။ မ တော်မူပါ။ စ တော်မူပါ။”

တိုင်လေးတိုင်က မခိုင်တခိုင်၊ လေတိုးလျှင် ယိုင်ချင် သည်။ ထန်းလက်မိုး ဝါးပိုးတိုင်ထူကာ ဖြစ်ကတတ်ဆန်း ဆောက်လုပ်ထားသော ကနားဖျင်းတစ်ခု။ သို့မေမယ့် ပူ လောင်ပြင်းပြလှသော အညာနေကို သူ့အတိုင်း သူ့အထွာ နှင့် အန်တုသည်။ သင့်တင့်သော အရိပ်အာဝါသကို ပေးစွမ်း သည်။ ကနားဖျင်းအရိပ်အောက်တွင် လူဆယ့်ငါးယောက် ခန့်ရှိသည်။ ကျပ်ကျပ်တည်းတည်း တိုးတိုးဝှေ့ဝှေ့နှင့်ပင် ဖြစ်သလို နေခိုနေကြသည်။ ကလေးရော လူကြီးရော၊ ယောက်ျားရော မိန်းမပါ ရောနှော ကျပ်ညပ်နေသည်။ နီး ကြောဖျား၊ သင်ဖြူးဖျားနှင့် ကော်ဇောများ ခင်းထားသည်။ အုန်း၊ ငှက်ပျော၊ ကန်တော့ပွဲ ဆယ့်တစ်ပွဲ၊ မုန့်ဖြူမုန့်နီ၊ ကောက်ညှင်း၊ ငါးကြော်ခေါင်းဖြီး အစုံအလင် ဆယ့်တစ်ပွဲ၊ ပွဲပေါင်းက မြိုင်သည်နှင့်၊ လူအားလုံး၏ အကြည့်သည် ကန် တော့ပွဲများဆီသို့ ရောက်နေသည်။ စိတ်အာရုံများသည် လည်း ထိုနေရာမှာပင် ရှိမည်ဟု ယုံမှတ်ရသည်။ အသက်

လေးဆယ်ကျော် ငါးဆယ်နှီးပါးရှိ လူတစ်ဦး၏ အောင်မြင် ခဲ့သွားသောအသံသည် ဝန်းကျင်ကို လှမ်းမိုးနေသည်။ သူ့ အသံကြောင့် ခပ်လှမ်းလှမ်း ထနေောင်းပင်မှ ချိုးတစ်ကောင် လန့်ဖျပ် ပျံပြေးသည်။ လုပ်လက်စအလုပ်ကို ရပ်နားကာ အနီးတဝိုက်မှ လူတစ်သိုက်သည်လည်း သည်မှာ ဘက်သို့ ကြည့်လာကြ သည်။

နေသည် ချစ်ချစ်တောက် ပူပြင်းလှချေ၏။ အရာခပ်သိမ်းကို လောင်ကျွမ်း ပစ်လေတော့မည် လား ထင်ရ၏။ ထွန်းလင်းတောက်ပလျက် ပူလောင် ပြင်းပြ သောနေရောင်ခြည်များကို အညာအတာ ကင်းစွာ ပစ်လွှတ် နေဘိသည်သို့ ရှိ၏။ ကောင်းကင်သည် ကြည့်လင်ပြာလှ နေသည်။ မိုးသားတိမ်လိပ် ကင်းမဲ့သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း နေအရောင်သည် အတားအဆီးမရှိ တိုက်ရိုက်ထိုးကျနေ သည်။ ကြည့်လေရာရာ လွင်တီးခေါင်ပြင် ဖြစ်သည်။ ကန္တာရ ကြီး တစ်ခုနှင့် တူသည်။ ထနောင်း၊ ရှားစောင်း၊ ဆူးရစ်နှင့် မိကျောင်းကွမ်းဖတ်ပင်တို့ ဟိုတစ်ဖု သည်တစ်ဖု ကျိုးတိုး ကျဲ့တံပေါက်ရောက်နေသော တောင်ကတုံးနှင့် ဖုန်းဆိုးမြေ အပြင်သည် တောက်ပလွန်းသော နေရောင်ခြည်အောက်တွင် ခွဲညစ် ခြောက်သွေ့သော အပြင်အလျာဖြင့် ပြန့်ပြန့်ကြီး လဲ လျောင်းနေသည်။ နေရာတကာမှာပင် တံလုပ်တို့ တစ်ရိန်ရှိန် တည်းညီထဲနေသည်။ ထန်းပင် အချို့မှအပ သစ်ကြီးဝါးကြီး မရှိ၊ မပေါက်ရောက်။ အချို့နေရာတွင် ထန်းပင်ထိပ်ဖျားမှ ကျော်လွန် ထိုးထွက်နေသော မျှော်စင်သဏ္ဍာန် မားမားစွင့် စွင့် သံထည်စင်ကြီးများ ရှိကြသည်။

တိုက်ခတ်သောကလေးသည် ရေနွေးပူနှင့်ပက် ဘိ
 သည်သို့ ပူစပ်ပူလောင် ရှိလှချေသည်။ လေတွင် သဲမှုန်များ
 ပါလာတတ်သည်။ အချို့နေရာတွင် လေပေ့ ဝဲကတော့ ထိုး
 ကာ အမှိုက်သဲရိုက်များ မှန်မှုန် သဲမှုန်များ ကောင်းကင်သို့
 လွင့်ပါး တက်ရောက်လျက် ရှိသည်။ အတော်ကြီး ဝေးကွာ
 သောနေရာသို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်မည် ဆိုလျှင် မြစ်တစ်
 သွယ်၏ ပြာလှဲသောရေစီးကြောင်း၊ မြစ်အလယ်မှ ရေပေါ်
 သောင်မွှေးနှင့် ခြေတံရှည်အိမ်ကလေးများကို ဖျဉ်ဖျဉ် မြင်
 သာသည်။ မြစ်အတွင်း ခုတ်မောင်း သွားလာနေသည့်
 သင်္ဘောအချို့၊ သင်္ဘောခေါင်းတိုင်မှ သွယ်နှံ့စွာ ပျံလွင့်နေ
 သည့်မီးခိုးတန်း၊ ရွက်တိုက် လွင့်ပါးနေသည့် လှေ စသည်
 တို့ကို ရေးရေးမျှသာ တွေ့သာသည်။ ကနားဖျင်းဆီမှ လင်္ကာ
 ရွတ်ဖတ်သံဆုံးလေလျှင် ဝန်းကျင်မှာ တိတ်ဆိတ်သွားသည်။
 အဝေးရှိထမ်းတောမှ ဥဥငှက် အော်မြည်သံ သဲ့သဲ့ပျံလွင့်
 လာသည်။ ဦးသာကျော်သည် ကန်တော့ပွဲများမှ မျက်နှာလှဲ
 လိုက်သည်။ နောက်သို့ လှည့်ကြည့်လာသည်။

“ဘယ်နှယ့်လဲ မောင်ညွန့်မောင်။ ဒီတစ်ခါတူရင်
 ရာပေးရင် ပေါက်မှာ သေချာရဲ့လားကွ့။”

ဦးသာကျော်က သူနှင့်မလှမ်းမကမ်းတွင် ကြိုကြို
 ရဲ့ရဲ့ ထိုင်နေသော လူတစ်ယောက်ကို မေးလိုက်သည်။ မေး
 မြန်းခြင်းခံလိုက်ရသော ကိုညွန့်မောင်က ကြာရှည် စဉ်းစား
 မနေဘဲ ချက်ချင်း အဖြေပေးသည်။

“သေချာပါတယ် အဘရဲ့၊ အတောင် ငါးဆယ်
 လောက်ကတည်းက ခါးပန်းက အတန် စိမ့်နေမင့်ဟာ။ အခု
 အနက်က အတောင် တစ်ရာကျော် လာပြီ မဟုတ်လား။”

ဦးသာကျော်သည် ကြားလိုက်ရသည့် အဖြေ စကား
 အတွက် ကျေနပ်သလို ပြုံးလိုက်သည်။ သို့ရာတွင် . . .

“ဒီနေ့မှ ဦးအောင်ခန့် မလာနိုင်တာ နာသာကွယ်။ နို့
 မဟုတ်ရင် တို့များအတွက် ဘောက်ဆူး မြက်မြက်ကလေး
 ရဖို့ ကျိန်းသေနေတာကလား။”

ညည်းညူသလို ဆိုသည်။

“ဦးအောင်ခန့်ဟာ အခါတိုင်း နေ့တွေက တစ်ရက်
 မပျက်လာပြီ၊ ဒီကနေ့မှ ဘာလို့ မလာရတာတဲ့လဲ အဘရဲ့။”

ဦးသာကျော်သည် ကိုညွန့်မောင်၏ အမေးကို ရုတ်
 ခြည်းမဖြေ၊ မျက်နှာမှာ ပြုံးလာပြီး ဟက်ခနဲ ရယ်ချလိုက်
 တော့သည်။

“ဒီက တွင်းပေါက်ခါနီး ဆဲဆဲ ဖြစ်နေသလို၊ သူ့
 ဇနီးမြလေးမှာလဲ ဥက ပေါက်ခါနီး ဆဲဆဲ ဖြစ်နေလို့ပေါ့
 ကွယ်။”

ဦးသာကျော်၏စကားကို ကိုညွန့်မောင်သာမက အား
 လုံးကပင် ဝိုင်းဝန်း ရယ်မောလိုက်ကြသည်။

“ကိုင်း ကိုင်း၊ ကောက်ညှင်းစားကြဟေ့၊ စားပြီးရင်
 နေ့ရှိခိုက် အလုပ်ပြန်စကြဦးစို့ရဲ့။”

ကနားဖျင်းနှင့် ကပ်လျက်ရှိသော နေရာတွင် အတန်
 မြင့်မားသည့် သုံးချောင်းထောက် မိုးခနောက်ဆိုင် စင်တစ်ခု
 ရှိသည်။ အခြေတွင် ကားလျက် အဖျားတွင် စုသည်။ ကြိတ်
 သုံးခုကို ဆက်စပ်ထားသည့်နှယ် ဖြစ် သည်။ တိုင်ထိပ်တွင်
 တစ်တောင်ခန့်မြင့်သော တိုင်တစ်ချောင်း၊ တိုင်၏အဖျားတွင်
 အဝတ်ပြုတစ်စ ချည်ထားသည်။ အဝတ်စသည် အလံတစ်ခု
 သဖွယ် လေတွင် တဖျပ်ဖျပ်လွင့် နေသည်။ သုံးချောင်း
 ထောက်တိုင်များ ခွထားရာ မြေပြင်တွင် စတုရန်းသဏ္ဍာန်
 တွင်းတစ်တွင်း၊ မကျဉ်းသလို ကျယ်လည်း မကျယ်လှ။ လူ
 တစ်ကိုယ်ချောင်ချောင်းဝင်ဆဲသော အကျယ်အဝန်းရှိသည်။
 တွင်းနှင့် မနီးမဝေးည့် မှန်တစ်ချပ် ထောင်ထားသည်။ တွင်း
 ပေါ်မှာ တန်းတုံးတစ်တုံး၊ တန်းတုံးပေါ်မှာ ဂျင်လေးခွ၊ ဂျင်
 လေးခွပေါ်မှာ ဂျင်ဘုနစ်ခုံ၊ ဂျင်ဘုတွင် သုံးလွန်းတင် ကြီးများ
 ပတ်ထားသည်။ ဤသည်ကို ကြည့်လျက် ရေနံ လက်ယက်
 တွင်းတစ်ခု၏ ယောဘယျ အခြေအစနေများ ဖြစ်ကြောင်း သိရ
 သည်။

လူတစ်သိုက် ရေနံတွင်း တူးနေကြသည်။ ရေနံ
 ပေါက်ခါနီးပြီး ဖြစ်၍ တွင်းနတ်ကို ပုစေပ်သဖွယ်မြေခြင်း ဖြစ်
 သည်ဆိုခြင်းကို ထင်ရှားစေသည်။ ဦးသာကျော်မှာ တွင်းထိန်း
 ဖြစ်သည်။ အသက် လေးဆယ်ကျော် ငါးဆယ်နီးပါး ရှိ
 သည်။ လူလုံးလူမန် သေးသော်လည်း ကျစ်လျစ်မာကျော
 သည့် အသားစိုင်းများ ရှိသည်။ ပါးနပ်လိမ္မာလျက် ကျွမ်း
 ကျင် ဖျတ်လတ်ပုံရသည်။ အသက်အရွယ်အရ လည်း
 ကောင်း၊ လုပ်ရည်ကိုင်ရည်ကြောင့် လည်းကောင်းအများက
 အဘ ဟု တရိုတသေ ခေါ်ကြသည်။ အချို့ကမူ နောက်
 ကွယ်တွင် ဘိုးဘိုး ဟုခေါ်ကြပေသည်။ ရေနံတွင်းတူးရာဝယ်
 ဦးသာကျော်သည် အဓိက ဖြစ်သည်။ အခရာ ဖြစ်သည်။
 တွင်းတူး သူများ၏အသက်သည် သူ့လက်ထဲမှာရှိပေသည်။
 လုပ်သက် သဘာရင်လာသည်နှင့်အမျှ ကြီးလေးသော တာ
 ဝန်ကို ယူရသူ ဖြစ်သည်။ ကိုညွန့်မောင်သည် တွင်းတူး
 ဖြစ်သည်။ အသက် သုံးဆယ်ဝန်းကျင်သာ ရှိသေးသည်။
 ကိုယ်ကာယ ထွားကျိုင်း သွန်မာသည်။ သွက်လက် ဖျတ်
 လတ်သည်။ တွင်းတူးတို့၏ ထုံးစံအတိုင်း မိုက်တိ မိုက်ကန်း
 နှင့် တစ်ဇွတ်ထိုးနိုင်သည့်ဥဥကို မျက်နှာသွင်မြင်က မော်ပြ
 နေသည်။ စင်စစ်တွင်လည်း ရေနံတွင်းထဲသို့ ဆင်းဖို့ဆို

သည်မှာ တော်ရုံလျော်ရုံ သတ္တိရှိကာ မတ္တမျှဖြင့် မဖြစ်နိုင်။ အန္တရာယ်ကြီးသည်နှင့် အမျှ စွန့်စားရသော အလုပ်မျိုး။ ဦးသာကျော်နှင့် ကိုညွန့်မောင်သည် မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်နေကြသည်။ ကောက်ညှင်းပေါင်း စားနေကြသည်။

“အဘ စောစောကရွတ်တဲ့ လင်္ကာကို ကြားဖူး သလို လိုတော့ အရှိသားဗျ”

ကိုညွန့်မောင်က စကား စသည်။

“ဟေ ကြားဖူးသလိုလို ရှိတယ် ဟုတ်စ။ မင်းလို တွင်းတူးတစ်ယောက်ဟာ ဒီလင်္ကာကို ကြားဖူးရုံပဲ ကြားဖူး သလား မောင်ညွန့်မောင်”

ကိုညွန့်မောင်၏ စကားအတွက် ဦးသာကျော် အံ့အားသင့်ဟန်ပြသည်။

“ကျွန်တော်က တွင်းတူး ဆိုပေမယ့် ဒီအလုပ်ကို လုပ် တာကြာသေးတာ မဟုတ်ဘူး အဘရဲ့။ ကျွန်တော် ဇာတိက ကျောက်ပန်းတောင်း။ အရင်ကတော့ ထန်းလျက်ချက်နေ တာပါပဲ။ အလုပ်က မကိုက်လို့ ဒီဘက်ကို ပြောင်းလာတာ။ ဒီရောက်တာမှ လေးငါးလပဲ ရှိသေးတယ်။ ဒီက ဓလေ့ကို သိပ်မသိလှသေးဘူး”

“ဪ... ဒါကြောင့်ကိုး”

ဦးသာကျော်က ခေါင်းညိတ်ရင်း မှတ်ချက်ချသည်။

“အဘ ရွတ်တဲ့ လင်္ကာဟာ တွင်းနတ်ကို ပူဇော်တာ ဆို”

“အင်း”

“ပွဲက ဆယ့်တစ်ပွဲတောင် ပြင်ရပါလား အဘရဲ့။ တွင်းနတ်က ဆယ့်တစ်ပွဲလား”

“မဟုတ်ဘူးကွဲ့ တွင်းနတ်က ကိုးပါးတင်ပါ။ ရေနံ ချောင်းဘိုးဘိုးအတွက်က တစ်ပွဲ၊ မိဖုရားခုနစ်ဖော်အတွက် ခုနစ်ပွဲ၊ မောင်တော်ကျေး ပုဏ္ဏားအတွက် တစ်ပွဲ၊ ကျန်တာ ကတော့ ရုက္ခစိုးအတွက် တစ်ပွဲနဲ့ ဘုမ္မစိုးအတွက် တစ်ပွဲ၊ ပေါင်းဆယ့်တစ်ပွဲပေါ့”

“အဲဒီ နတ်တွေက ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး နတ်ဖြစ်ကုန် ကြ တာလဲ အဘရဲ့”

ကိုညွန့်မောင်၏ အမေးကို ထပ်မံ အံ့ဩရဟန်ဖြင့် ဦးသာကျော်မှာ ‘ဟေ ခန့် အသံထွက် သွားပြန်သည်။

“ဒီ အကြောင်းကိုလဲ မသိပြန်ဘူးလား မောင်ညွန့် မောင်”

“မသိပြန်ဘူး အဘရဲ့။ ကျွန်တော့် အဖို့ကတော့ အစစအရာရာ အထူးအဆန်းချည်း ပါပဲ။ အဘလို ရှေ့ပီ နောက်မိပုဂ္ဂိုလ်နဲ့ ကြိုရတကာလဲ ဘာမှ မကြာသေးဘူး

မဟုတ်လား။ အရင်နေ့တွေက မေးမယ်နဲ့ မမေးဖြစ် သေးဘူး”

“အေး - မောင်ညွန့်မောင်က စပ်ချင်စိတ်ရှိတယ်။ မသိတာမေး၊ မစင်တာဆေး ဆိုသလိုပေါ့။ မသိတာရှိရင် မေးတာအကောင်းဆုံးပဲ။ ရေနံမြေမှာ ကျင်လည်နေရပေမယ့် တချို့ဆိုရင် ရေနံနဲ့ပတ်သက်လို့ ဘာမှသိကြတာ မဟုတ် ဘူး။ သိအောင်လဲ မကြိုးစားဘူး။ လူဆိုတာ ကိုယ်နဲ့နီးစပ် တဲ့နေရာဒေသက ဗဟုသုတတော့ ရှိသင့်သလိုပေါ့ကွယ်”

ဦးသာကျော်က ရေခွေးကြမ်းတစ်ခွက်ကို တစ်ဆက် ထဲသောက်ချလိုက်သည်။ ကိုညွန့်မောင်က ဦးသာကျော်၏ စကားကို စိတ်ဝင်စားစွာနားစွင့်နေသည်။

“ပြောမယ်ဆိုရင်တော့ အတော် ရှည်ရှည်ဝေးဝေး ပြောရလိမ့်မယ် မောင်ညွန့်မောင်”

ဦးသာကျော်က ရေခွေးကြမ်းခွက်ကို ချထားလိုက် သည်။ ယခုအခါ ကိုညွန့်မောင်သာမက အနီးအပါးမှ လူ အချို့ပါ ဦးသာကျော်၏ စကားကို နားစွင့်နေကြသည်။ ဦး သာကျော်ထံ အာရုံရောက်ကြရ ပြန်သည်။ သည်တွင် လူ အားလုံးအနက် ဦးသာကျော်၏ စကားကို စကားကို ဂရု အစိုက်ဆုံး၊ နားအစွင့်ဆုံး လူငယ်တစ်ယောက် ရှိသည်။ သူ၏ အသက်မှာ ဆယ့်သုံးနှစ်မျှသာ ရှိသေးသည်။ အသား အရေညိုမွဲမြဲခြောက်သွေ့ကာ သေးကျေးကြုံလို့သော လူငယ် တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ သူ၏အမည်မှာ ညိုထွန်းဖြစ်လေ သည်။ ညိုထွန်းသည် ကိုညွန့်မောင်ဆိုသူ၏ သားဖြစ်သည်။ သူသည် ဦးသာကျော်၏စကားကို ပိုမိုကြားသာ စေရန် အတွက် ရှေ့သို့တရွေ့ရွေ့ တိုးခဲ့သည်။

“နတ်ကိုးပါးအနက်တစ်ပါးဖြစ်တဲ့ ဘိုးတော်ဆိုတာ ပုဂံပြည်က တန်နတ်မိဖုရားကြီးရဲ့ မောင်တော်ကွယ်။ ရေနံကို စပြီးတွေ့ခဲ့ကြတဲ့ အနွယ်တော် ဆယ့်နှစ်ဦးရဲ့ အကြီးအကဲ။ ရေနံကို စတင်ရှာဖွေရာမှာ ခေါင်းဆောင်ပေါ့။ အနွယ်တော် တွေကို အစွဲအလမ်းကြီးလွန်းအားကြီးပြီး သေတော့ နတ်ဖြစ် တယ်လို့ ယူဆကြတယ်။ မိဖုရားခုနစ်ဖော် ဆိုတာကတော့ အလောင်းစည်သူမင်းကြီးရဲ့ မိဖုရားတွေ ဖြစ်ကြတဲ့ ညောင် အုပ်စားမိဖုရား၊ ညောင်ရွှေစားမိဖုရား၊ စလေးစားမိဖုရား၊ ကျပင်းစားမိဖုရား၊ ညောင်ရမ်းစားမိဖုရားစတဲ့ မိဖုရား ခုနစ် ဖော်ပေါ့။ အလောင်းစည်သူ မင်းကြီး တိုင်းခန်း လှည့်လည် တဲ့အခါမှာ ရေနံသာမြို့ကို ရောက်လာတယ်။ မင်းကြီးရဲ့ မိဖုရားခုနစ်ဖော်ဟာ အခုတို့များ တွင်းမတော်လို့ ခေါ်တဲ့ အရပ်ကိုရောက်တဲ့အခါမှာ နံ့သာမြေဆီကို တွေ့ကြရတယ်။ ဟိုအခါတုန်းကတော့ အိုကိုးတွေ ပြီးဝေထိန်လို့လင်း၊ ရေနံ

သာ စီးဖြာသွယ်သွယ်ဆင်း ဆိုတာလို ရေနံဟာ ချောင်းများ လို စီးဆင်းနေပုံရတယ်။ မိဖုရားခုနစ်ဖော်ဟာ ထူးဆန်း အံ့ဩ စရာကောင်းတဲ့ နံ့သာချောင်းမှာ အလွန်အကြူး မြူးထူးပျော် ပါးပြီး မင်းကြီးဆီ အစားဝင်ဖို့ လစ်လပ်ခဲ့တယ်။ မင်းကြီး ဟာ ဟိုအခါက ယောက်သွားတောင်လို ခေါ်တဲ့ နေရာမှာ သွားပြီး မိဖုရားတွေကို စောင့်နေရတယ်။ အဲဒီအချိန်ကစပြီး ယောက်သွားတောင်ဟာ မင်းလှိုင်တောင်လို တွင်သတဲ့”

“အလောင်းစည်သူမင်းကြီးဟာ မိဖုရားတွေအတွက် အချိန်လင့်ပါးရတာမို့ အမျက်ထားပြီး မိဖုရားတွေကို သတ် စေလို့ အမိန့်ပေးတယ်။ မိဖုရားတွေကလဲ နံ့သာမြေဆီကို အကြောင်းပြုပြီး အသက်ဆုံးရတော့မှာမို့ အမိဋ္ဌာန်ပြုတဲ့အခါ မှာ သေလွန်ရင် နံ့သာမြေမှာ အစောင့်အကြပ် နတ်များဖြစ် ရပါလို့၏လို့ ဆုတောင်းကြတယ်။ နံ့သာမြေဆီဟာလဲ မွေး ရန်ပျောက်ပြီးနဲ့သော အနံ့အသက်ရောက်ပါစေသတည်းလို့ ကျိန်ခဲ့တယ်။ မိဖုရားခုနစ်ဖော်နဲ့ မိဖုရားများရဲ့ အထိန်းအယ ကျေးပုဏ္ဏားမောင်တော်ဟာလဲ အသတ်ခံရတယ်။ အလောင်း စည်သူမင်းက မိဖုရားတွေရဲ့ ဆုတောင်းအတိုင်း ရေနံသာမြေ ကို အပိုင်စားပေးတယ်။ တွင်းရိုး တွင်းစားတွေကို ပူဇော် ပသစေတယ်။ ဒီလိုနဲ့ သူတို့ဟာ နတ် ဖြစ်လာကြတယ်။ အဲဒီ အချိန်ကစပြီး နံ့သာမြေဆီဟာလဲ နံ့သာရေလို ပျံ့မွှေးရာ က နံ့စော်လာတယ်။ ချောင်းလို ထီးတွက်လာတယ်။ ဒါ ကြောင့် တို့များရဲ့မြို့၊ အမည်ဟာလဲ ရေနံ့သာကနေ ရေနံ ချောင်း ဖြစ်လာရတာပဲ”

ဦးသာကျော်က စကားကို အဆုံးသတ် လိုက်သည်။ ရေခန်းကြမ်းတစ်ခွက်ကိုငဲ့ကာ တစ်စုပ်ချင်း မှုတ်သောက် သည်။

“အင်း . . . ဒီအတိုင်းဆိုရင် ဒီပြည် ဒီဒေသဟာ အတော်ထူးခြားတာပဲနော် အဘ။ ဒါထက် အဘရယ်၊ မသိ တာရှိလို့ဆက်မေးပါရစေဦး။ ကျွန်တော်တူးနေတဲ့ တွင်းပိုင်ရှင် ဦးအောင်ခန့်ဟာ အရင်က အဘလို တွင်းထိန်းဆို။ တွင်း ထိန်းကနေ ဘယ်နှယ် တွင်းစားဖြစ်သွား ရတာလဲဟင်”

သည်အမေးကို ပြေရန်အတွက်မူ ဦးသာကျော်မှာ ခပ် ဆိုင်းဆိုင်း ဖြစ်သွားသည်။

“အင်း ဒါကတော့ ကံတရားလို့ ဆိုရလေမလား၊ မသိပါဘူးကွယ်။ ဦးအောင်ခန့်ဟာ အစကတော့ အဘနဲ့ တွဲဖက်ပေါ့။ အလုပ်အတူ လုပ်ဖက်ပေါ့။ သူက အဘ တို့လို မဟုတ်ဘူး။ အင်မတန် ဝီရိယကောင်းပြီး စိတ်ထက်တဲ့ လူ စားမျိုးကလား။ တွင်းထိန်း လုပ်နေရာကနေ တချို့ တွင်းတွေကို တွင်းစားတွေ၊ တွင်းရိုးတွေနဲ့ စပ်တွင်းတူး

တယ်။ စပ်တွင်းဆိုတာက တွင်းပိုင်ရှင်နဲ့ တွင်းတူးစရိတ်ကျ ခံ တူးဖော်သူတို့ ရေနံပေါက်ရင် ထက်ဝက်စီယူတဲ့စနစ်ပဲ။ ဒီနေရာမှာ တွင်းတစ်တွင်းဟာ တူးတိုင်း ရေနံရယ်လို့ ဘယ် သူကမှ အာမမခံနိုင်ဘူး။ စပ်တွင်းမှာ တူးတဲ့လူဟာ ရေနံ ရရင်တော်ပါပဲ။ မရရင် တက်တက်ပြောင်အောင် မွဲတာပဲ။ ဦးအောင်ခန့်က ကံလိုက်တော့ တစ်တွင်းမှ ဒိုင်မေလျှပ်ခဲ့ ရဘူး။ အားလုံးအောင်တယ်။ ဒီလိုနဲ့ တချို့တွင်းတွေကို အပိုင်ဝယ်တယ်။ ကိုယ်ပိုင်လုပ်တယ်။ တစ်စထက်တစ်စ ချမ်းသာလာရော ဆိုပါတော့”

ဦးသာကျော်သည် အနားယူသလို စကားဖြတ်ထား လိုက်သည်။ ပြီးမှ . . .

“ချမ်းသာလာတော့ သမီးရှင်တွေက သူ့အပေါ် မျက်စိကျလာတာပေါ့။ တွင်းရိုး တွင်းစား မိန့်ကလေး အတော်များများထဲက သူဟာ မမြဲလေးကို ရွေးပြီး လက် ထပ်ခဲ့တာပဲ။ မမြဲလေးဟာ တွင်းရိုးပေါ့”

“နေပါဦး အဘရယ်။ ကျွန်တော်မှာ မရိုင်းတာ ရှိလို့ မေးပါရစေဦး၊ ဒေါ်မြလေးက တွင်းရိုးဆိုတော့ ဒေါ်မြလေးနဲ့ လက်ထပ်ခဲ့တဲ့ ဦးအောင်ခန့်ဟာ တွင်းရိုး ဖြစ်မလာဘူးလား။ ဘယ်နှယ်ကြောင့် တွင်းစား ဖြစ်လာရတာလဲ”

“ဒါကတော့ မောင်ညွန့်မောင် တွင်းရိုးနဲ့ တွင်းစားဆို တာကို ကွဲကွဲပြားပြား သဘောမပေါက်လို့ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ ဒီလိုရှိတယ်။ မောင်ညွန့်မောင် တွင်းရိုးဆိုတာက တကယ် တမ်းတွက်စစ်ကြည့်ရင် သိပ်များများစားစား မရှိလှဘူးကွယ်။ အနေရထာမင်းလက်ထက်မှာ နံ့သာမြေဆီ ဖောက်ကား ရောင်းဝယ်စားနေတဲ့ တန်နက်မင်းရဲ့ မိဖုရားအနွယ်တော်တွေ ကို မျိုးမတ်တွေ လွှတ်ပြီး စာရင်းယူစေတဲ့အခါကျတော့ ပထမ ဆယ့်နှစ်ဦး၊ အငယ်ခုနစ်ဦးနဲ့ နောက်ဆင့်ပွားလာသူ ငါးဦး၊ ပေါင်းတွင်းရိုး နှစ်ဆယ့်လေးဦး စာရင်းပေါက်တယ်။ တွင်း စားလို့ခေါ်တဲ့ လူဆယ့်လေးဦးလဲ တစ်ပြိုင်နက် ပေါ်ပေါက် လာခဲ့တယ်။ အနော်ရထာမင်းဟာ တွင်းရိုးတွေထဲက အကြီး အကဲတစ်ဦးကို တွင်းသူကြီး ရာထူး အပ်နှင်းတယ်။ နောက် အကြီးအကဲ နှစ်ဦးကို တွင်းခေါင်းရိုးနဲ့ တွင်းဆော်ရိုးလို့ ရာထူးခန့်တယ်။ ကျန်တဲ့ နှစ်ဆယ့်တစ်ဦးကို တွင်းရိုးလို့ ခေါ်စေပြီး ဆင့်ကဲ ပေါက်ပွားလာတဲ့ ဆယ့်လေးဦးကို တွင်း စားလို့ ခေါ်တွင်စေတယ်။ မြန်မာဘုရင်များ လက်ထက်က တွင်းရိုးတွေဟာ မင်းမှမင်းခင်း၊ အခွန်တော် ခွဲခန့်ခြင်း ကင်း လွတ်ကြတယ်။ အမှုတစ်စုံတစ်ရာဖြစ်ရင် တွင်းကြီးမင်းဆီမှာ သာ မဖြေရှင်းရတယ်။ တွင်းရိုး တွင်းစားတွေမှာ မျိုးရိုးစဉ်ဆက် နဲ့ အမွေဆက်ဆံခွင့် ဥပဒေသ အမျိုးမျိုးရှိတယ်။ ယောက်ျား

တွင်းရိုး ရဲ့ အမွေဆက်ခံထိုက်သူဟာ သားဦးယောကျာ်းပဲ ဖြစ်ရတယ်။ သမီးမိန်းမ မဖြစ်ဘူး။ ကျန်သား သမီးတွေဟာ တွင်းစားသာ ဖြစ်ကြရတယ်။ မိန်းမတွင်းရိုးမှာလဲ အမွေ ဆက်ခံထိုက်သူဟာ သမီး မိန်းမပဲ ဖြစ်ရတယ်။ ဦးအောင်ခန့် ဟာ အင်မတန် တွင်းရိုးဖြစ်ချင်တဲ့ လူပေ။ သူမှမဟုတ်ပါဘူးလေ။ တွင်းရိုးဖြစ်ချင်တဲ့ အထဲမှာ မင်းတုန်းမင်းတရားကြီးတောင် ပါဝင်ခဲ့သေးတာ ကလား။ မင်းတုန်းမင်းကြီးဟာ ရေနံတွင်း တစ်ရာနှစ်ဆယ် ပိုင်တယ်။ ရေနံချောင်းဝန်ရဲ့ သမီးတော် သူသိရိမဟာဘွဲ့ခံ မှန်နန်းအပျိုတော်ကို ကောက်ယူတယ်။ ကျေးမြင်တိုက်ကို သနားတော်မူမြင်ခံရလို့ ကျေးမြင်မိဖုရားလို့ တွင်တယ်။ အဲဒီလို ကောက်ယူတော့ ရေနံချောင်းဝန်ကို ရေနံတွင်း လက်ဖွဲ့စေတယ်။ ဒါပေမယ့် ရှေးအစဉ်အလာတစ်ရပ်ကို သက်ဦးဆံပိုင် ဘုရင်တောင် ပယ်ဖျက်လို့ မရခဲ့ဘူး။ မင်းတုန်းမင်း ကြီးဟာ တွင်းရိုးကို မိဖုရားမြှောက်ရုံနဲ့ တွင်းရိုး ဖြစ်မလာခဲ့ ရှာဘူး။ တွင်းစားပဲ ဖြစ်ရတယ်။ တွင်းရိုးနဲ့ တွင်းစားမှာ ကွာခြားတာက တွင်းရိုးဟာ တွင်းကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့် ရှိတယ်။ ရေနံတွင်းသစ် ရှာခွင့်ရှိတယ်။ တွင်းစားတွေ အဖို့ကတော့ ဆိုင်သာဆိုင် မပိုင်ဘူးဆိုတာ လိုပဲ။ အခွင့် အရေးနည်းတယ်။”

“တချို့ ပိုက်ဆံရှိလို့ ရေနံတွင်း ဝယ်ပြီး တွင်းစားဖြစ်လာတဲ့ လူတွေ၊ ဥပမာ- ဦးအောင်ခန့်လို့ လူမျိုးပေါ့။ သူတို့ကို တောင်ပံနီတွင်းစားလို့ ခေါ်တယ်။ အဲဒီလို တွင်းစားတွေကို လမ်းမှာတွေ့ရင် တွင်းရိုးတွေက လက်မြှောက်ပြတယ်။ ထမင်းအတူ မစားကြဘူး။ ပရိတ်တရား အတူ မနာကြဘူး။ တစ်ဘဝမှာ ရေစက်ဆုံမှာ စိုးလို့တဲ့။ တောင်ပံနီဆိုတာ တစ်ချိန်က အင်မတန် ထကြသောင်းကျန်းခဲ့တဲ့ သူခိုးဓားပြတွေ၊ လူဆိုးစာရင်းဝင်တွေကို ခေါ်တာပဲ။ အမှန်တော့ ဦးအောင်ခန့်ဟာ မမြလေးတို့ကို ပစ္စည်းကျနေချိန်မှာ တွေ့ခဲ့တယ်။ သူ့ဘက်ကလဲ စွမ်းစွမ်းတမံ အကူအညီတွေ ပေးနိုင်ခဲ့တယ်။ ဒီလိုနဲ့ မမြလေးကို ရခဲ့တာပဲ။ မမြလေးဟာ မိန်းမတွင်းရိုးမျိုးက တစ်ဦးတည်းသော သမီးပဲ။ ဒီတော့ ဦးအောင်ခန့်အနေနဲ့ မမြလေးကို မရရအောင် ယူခဲ့တယ်လို့ ဆိုရင်လဲဖြစ်နိုင်တာပေါ့လေ။”

“နောက် တစ်ခုက ဦးအောင်ခန့်အဖို့ အခု ကလေးအရေးကြီးနေတာဟာ အကြောင်း ရှိတယ်။ သူ ရဲ့ပထမ ကလေးက ယောက်ျားကလေး ဖြစ်နေခဲ့တယ်။ ဆက်တိုက် ယောက်ျားကလေးတွေချည်းပေးခဲ့ရင် တွင်းရိုး အမွေဆက်ခံမှုဆုံးရှုံးရမယ် မဟုတ်လား။ အစဉ်အလာအရ ကလေးတွေဟာ တွင်းရိုး မဖြစ်နိုင်ဘဲ တွင်းစားသာ ဖြစ်ရမယ်။ ဒီတော့

ဦးအောင်ခန့်ဟာ တွင်းရိုး ဖြစ်နိုင်မယ့် သမီးကို အလိုရှိနေတယ်။ အခုကလေးဟာ သမီးကလေး ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်နေတယ်။ မအေရဲ့ အမွေကို ဆက်ခံပြီး တွင်းရိုးဖြစ်လာ လိမ့်မယ်လို့ ထင်နေတယ်။ ဒါကြောင့် ဒီမှာ ရေနံ ပေါက်လုဆဲဆဲဖြစ်နေတဲ့ အခြေအနေထက် သူ့ဇနီးရဲ့ ဥပေါက်လုဆဲဆဲ အခြေအနေကို ပိုပြီး စိတ်ဝင်စားနေတာပေါ့ကွယ်။”

ဦးသာကျော်သည် ရှည်လျားစွာ ရှင်းလင်းပြောပြလိုက်ရသဖြင့် အာခြောက်သွားသလို ရေနေ့ကို အဆက်မပြတ်သောက်ချလိုက်သည်။ သူ၏ စကားဆုံးလေလျှင် ဝန်းကျင်မှာ ဆိတ်ငြိမ်သွားသည်။ လူအပေါင်းတို့သည် စကားမဆိုဘဲ အတွေးကိုယ်စီတွေးနေကြဟန် ရှိလေသည်။

“ကဲ . . . ကဲ အခုလောက်ဆိုရင် မောင်ညွန့်မောင်မရှင်းတာတွေ ရှင်းလောက်ရောပေါ့။ စကားကောင်းနေလို့ မဖြစ်သေးဘူး။ နေမချို့ခင် အလုပ်ပြန်စကြဦးရို့ရဲ့”

ဦးသာကျော်သည် ပြောပြောဆိုဆိုပင် ပန်းကန်အတွင်းမှ ရေနေ့ကြမ်း အကျန်ကို တကျိုက်တည်းမော့သောက်လိုက်သည်။ ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်။ လူအားလုံးသည်လည်း လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်လာကာ နေရာမှ ထလိုက်ကြသည်။ ဦးသာကျော်သည် ကနားဖျင်း အပြင်သို့ ထွက်ခဲ့သည်။ သုံးတိုင်စင် ဘက်သို့ လျှောက်လာသည်။ သူ၏ နောက်မှ ကိုညွန့်မောင် ကပ်လျက် လိုက်ပါလာသည်။ မကြာမီပင် အလုပ်ပြန်စရန်အတွက် အားလုံးအသင့် ရှိနေကြပြီ ဖြစ်လေသည်။ ကိုညွန့်မောင်သည် အသင့်သ၊ထားသော တူရှင်းသုံးလေးချောင်းအနက်မှ စိတ်ကြိုက်တွေးရှင်းတစ်ချောင်းကို ဆွဲယူလိုက်သည်။ သုံးချောင်းထောက်စင်အောက်သို့ဝင်လာခဲ့သည်။ ကြိုးတစ်ချောင်းဖြင့် ပခုံး၊ တင်ပါးများကို စလွယ်သိုင်း ချည်သည်။ လေးထောင့်ပုံ တွင်းဝက် ဖြေနှစ်ဖက်ခွလျက် ကြိုးကို စည်းကြိုးဖြင့် တွဲချည်လိုက်လေသည်။

ယင်းအနိုက်တွင် ကနားဖျင်းအောက်မှ လူစုသည်လည်း နေပူကျတဲ့ အောက်သို့ ရောက်ခဲ့ကြပြီ ဖြစ်ပါသည်။ သုံးလွန်းတင်ကြိုးစကို အသင့်ဆွဲကိုင် တင်ထားမိကြပြီဖြစ်ပါသည်။ ယောက်ျားရော မိန်းမရော လူကြီး ကလေးပါ ပါဝင်ကြသည်။ ကိုညွန့်မောင်၏သားဖြစ်သူ မောင်ညိုထွန်းသည် ယင်း လူအုပ်ထဲတွင် ပါဝင်သည်။ သူတို့ကား သတိထားကြိုးဆွဲများ ဖြစ်ကြသည်။ ကြိုးဆွဲများတွင် မိန်းမများသည်သာ အဝတ်လုံကြသည်။ ယောက်ျားများကား အများအားဖြင့် အထက် ပိုင်းကို အဝတ်မလာကျင်းထားကြသည်။ မန်ကျည်းစေ့ရောင်ပေါက်ကာရွေးရွဲနေသော ကျောကုန်းပြောင်ပြောင်များသည် နေအရောင်မှာ လက်ပြောင်နေကြသည်။

“အသင့်ပဲလား မောင်ညွန့်မောင်”

ဦးသာကျော်၏ အမေးကို ကိုညွန့်မောင်ကခေါင်းညိတ် အဖြေပေးသည်။ သို့ရာတွင် သူသည်ခြေထောက် နှစ်ချောင်းကို စုမပေးသေးဘဲ ရှိသည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းဆီသို့ စူးစိုက်ကြည့်လိုက်ကြောင်း တွေ့ရသည်။ ဦးသာကျော်ကပါ သူကြည့်နေသောနေရာသို့ ကြည့်လိုက်သည်။

“အဘရေ ဟိုကလာတာ ဦးအောင်ခန့်လားလို့”

ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ဖုန်လုံးအချို့လွင့်တက်လာသည်။ လူတစ်ယောက် ခပ်သွက်သွက် လျှောက်လာနေခြင်းဖြစ်သည်။ လမ်းလျှောက်ပုံ အနေအထားကို မြင်ရုံမျှနှင့်ပင် ဦးအောင်ခန့် ဖြစ်ကြောင်း ရိပ်စားမိနိုင်သည်။

“အစစ်ပဲ၊ ဦးအောင်ခန့် ပေါ်လာသေးသကိုး”

လုပ်လက်စ အလုပ်များကို ရပ်နားကာ ဦးအောင်ခန့် ရောက်အလာကို စောင့်ကြသည်။ ဦးအောင်ခန့်သည် ချွေးအရွံ့ရွံ့ဖြစ်သောကိုယ်ဖြင့် ရေနံတွင်းဆီသို့ ရောက်လာသည်။

“အချိန်မှ မိပါဦးမလားလို့ အပြေးအလွှားလာခဲ့ရတာပဲ။ ကိုသာကျော်ရေ”

သုံးစင်တိုင်အောက်မှ ထွက်ကာ ကြိုဆိုလာသော ဦးသာကျော်ကို ဦးအောင်ခန့်က ပြောလိုက်သည်။

“ဦးအောင်ခန့်ရောက်လာတာ အနေတော်ပါပဲ၊ မောင်ညွန့်မောင်ရဲ့အပြောကဖြင့် ဒီတစ်ခါ တူရွင်းရာ တစ်ချက်နှစ်ချက်ပေးလိုက်ရင် ပေါက်မှာ သေချာ သလောက် ရှိနေပြီတဲ့ဗျာ”

ဦးအောင်ခန့်သည် ကိုညွန့်မောင်ဘက်သို့ လှမ်းကြည့်သည်။

ချက်ချင်းမှာပင် မျက်လွှာချပစ် လိုက်သည်။

“အဟဲ . . . ကျုပ်တို့ချင်းတောင် စောစောက ပြောနေရသေး။ တွင်းပေါက်မယ့်အချိန်မှာ ဦးအောင်ခန့် မရှိတာ တဖုနာတာပဲ၊ နို့မဟုတ်ရင် ဘောက်ဆူး မြက်မြက်ကလေးရမှာ ကျိန်းသေပဲလို့”

ဦးသာကျော်က စကားခေါ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဒီအတွက်တော့ စိတ်သာချနေပါ။ ကိုသာကျော်။ ကျုပ် ဒီလောက် မရိုင်းပါဘူး။ ခင်ဗျားတို့ ပြောသလို တွင်းသာပေါက်ပါစေ၊ ခင်ဗျားအတွက် အကျိုးပျင်နဲ့ခေါင်းပေါင်း၊ မောင်ညွန့်မောင်အတွက် ဗလာပုဆိုး၊ ကြီးဆွဲတွေအတွက် ပုဝါတစ်ပိုင်စီ ထုံးစံအတိုင်း ဆုချီးမြှင့်ပါ့မယ်ဗျာ”

“အေးဗျာ . . . ကျုပ်တို့ကလဲ လာဘ်လာဘာကို သိပ်မျှော်ကိုးလို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ထုံးစံအရ မို့ပြောတာပါ”

ဦးသာကျော်သည် စကားကို ဖြတ်ထားလိုက်ပြီး နောက် တစ်စုံတစ်ရာကို သတိရလာမိသလို . . .

“ဪ . . . ဒါထက် မမြဲလေး . . .”

သူ၏ စကားမဆုံးမီ ဦးအောင်ခန့်က ဖြတ်ပြောလိုက်သည်။

“ကျုပ် ဆန္ဒ ပြည့်ဝပြီ ဆိုပါတော့ဗျာ၊ စောစောကပဲ ဖွားတယ်။ မိန်းကလေးပဲဗျာ”

ယင်းသို့ ဆိုလိုက်ပြီးနောက် ဦးအောင်ခန့်၏ အမူအရာမှာ ထိုအကြောင်းကိုဆက်၍မပြောစေလိုဘဲရှိနေကြောင်း တွေ့ရသည်။ ဦးသာကျော်သည် ကိုညွန့်မောင် ဘက်သို့ လှည့်လိုက်လေသည်။

“ကဲ . . . မောင်ညွန့်မောင်”

ကိုညွန့်မောင်က အသင့်ရှိကြောင်း ခေါင်းညိတ်ပြုသည်။ ဦးသာကျော်သည် ကြိုးဆွဲများဘက်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ထိုနေရာမှာလည်း အသင့်ရှိနေကြောင်း တွေ့ရသည်။ ဦးသာကျော်သည် လက်တစ်ဘက်ကို ထောင်လိုက်သည်။ ပါးစပ်မှ ‘လိုက်’ဟု ဆိုလိုက်သောအခါ ကြိုးဆွဲများ အတွင်းဘက်သို့ ပြေးလာကြသည်။ ကြိုးလျော့သွားသည်။ ကိုညွန့်မောင်က မြဲနှစ်ချောင်းကို စုမပေးလိုက်သည်။ သူ၏ကိုယ်သည် တွင်းအထဲသို့ တစ်စထက် တစ်စ နှိမ့်လျော့ကျဆင်းလျက် အများ၏မြင်ကွင်းမှ ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။

နေညိုလာသည်နှင့်အမျှ အပူရှိန်သည် သိသိသာသာ လျော့ပါး ကျဆင်း သွားသည်။ တွင်းကုန်းမှ အပြန်ခရီး တလျှောက်လုံး၌ ဦးအောင်ခန့်၏ရင်မှာ ကြည်သာရွှင်ပျ ရခြင်းသာ နားခို လိုက်ပါလာသည်။ စိတ်အာရုံမှာ ပေါ့ပါး ပျတ်လတ်နေသည်။ စင်စစ် တွင်းတစ်တွင်း အောင်သည် ဆိုခြင်းမှာ ကျေနပ်ထိုက်သော အခြေအနေ၊ ကြည်နူးထိုက် သော အဖြစ်အပျက် တစ်ရပ်ပါပေ။ ဦးအောင်ခန့်သည် နားနား နေနေနှင့်ပင် တွင်းကုန်းမှ ရွှေကြာငုံ ရှိ မိမိအိမ်သို့ ပြန်လာ လျက်ရှိသည်။

သည်ကနေ့ အဖြစ်အပျက်များကိုသာ မှတ်တမ်းရေး ရမည်ဆိုပါက မိမိ၏ဘဝတွင် အပျော်ဆွင်ဆုံးနေ့တစ်နေ့ဟု ရေးရလိမ့်မည်ထင်သည်။ ပထမဝမ်းသာရသည့်အကြောင်း မှာ ဇနီးဖြစ်သူက သူ့များစွာ လိုလားတောင့်တမိခဲ့သော ဆန္ဒ တစ်ရပ်ကို ဖြည့်စွမ်းပေးနိုင်၍၊ ဒုတိယဝမ်းသာခြင်းမှာ ရေနံ တွင်းသည် မျှော်လင့်ထင်မှတ်ခဲ့သည်ထက် ရေနံအထွက် ကောင်းမည်ကို ခန့်မှန်းတွက်ဆမိလေ၍။ ဦးအောင်ခန့်အဖို့ သမီးမွေးဖွားခြင်း ရေနံတွင်းအောင် မြင်ခြင်းများထက် ဝမ်း သာကျေနပ်ဖွယ် အကြောင်းတစ်ရပ် ရှိပေသေးသည်။ ယင်း အဖြစ်ကား ဦးကောင်းမိုးနှင့် စပ်လျဉ်းနေပါချေ၏။ ဦးအောင် ခန့်သည် ယခင်ကဆိုလျှင် ဦးကောင်းမိုးအပေါ် မည်သို့သော အပြီးမျှ မထားခဲ့ရီးအမှန်ပင်။ ထိုသူ နှင့်ပတ်သက်၍ ဝန်တို မစ္စရီယာစိတ်ထားကို မမွေးမြူခဲ့ရီး အမှန်ပင်။

ယခင်က ဆိုရာဝယ် မမြဲလေးနှင့် မပတ်သက်သေး သည့် အချိန်ကာလကို ဆိုလိုခြင်း ဖြစ်သည်။ မမြဲလေးနှင့် ပတ်သက်၍ အာရုံဝေးစားမိခြင်း မရှိသေးမီ ဦးကောင်းမိုး ဆို သူကို ဖြူသည်။ ညိုသည့်ဟုပင် မသိတတ်ခဲ့။ မမြဲလေးနှင့် ပတ်သက်လာရလေပြီ ဆိုတော့လည်း ဦးကောင်းမိုး၏ အမည်ကို တမင်သတိထားခြင်း မဟုတ်ပါဘဲလျက် မကြာ ခဏကြားရသည်။ များစွာ ဆန္ဒမရှိဘဲလျက် ထိုသူကို မကြာခဏ ကြုံတွေ့ရ သည်။ နောက်တော့လည်း မိမိနှင့် ထိုသူများမှာ ကျောင်းတော်က ရန်စရိခဲ့သူများလို အာဇာတ တရားဖြင့် ဆက်ဆံနေရသည့်အဖြစ်ကို တွေ့လာရလေသည်။ ဦးကောင်းမိုးသည် တွင်းရိုးတစ်ဦးဖြစ်သည်။ မမြဲလေးနှင့် ဆို လျှင် ဆွေနီးမျိုးစပ်ပင် တော်နေသေးသည်။ တွင်းကုန်းနှင့် ဘေးမဲ့တွင် ဦးကောင်းမိုးပိုင် ရေနံတွင်းအချို့ ရှိပေသည်။

ဦးကောင်းမိုးသည် ဦးအောင် ခန့်အပေါ် မည်သည့် အခါမျှ ကျေနပ်မှု ရှိဟန်မပြ။ ကြုံကြဆုံကြရလေပြီ ဆိုတိုင်း စကားအရသော်လည်းကောင်း၊ အမှုအရာအရသော်လည်း ကောင်း မနှစ်ခြိုက်ဟန် ပြတတ်မြဲပင်။ အခြားအခြားသော တွင်းရိုးတို့ နည်းတူပင် သူကဲ့သို့သော တွင်းစားဖြစ်လာသူ တစ်ဦးအပေါ် အထင်မကြီးခြင်း၊ ရင်းနှီးဆက်ဆံလိုဟန် မပြခြင်းများကိုထား၊ မိမိ၏မကောင်းသတင်းကို အလုပ် တစ် ခုလို ပြောတတ်ခြင်းကိုလည်း ရှိစေဦး။ ယခင်ဘဝကပင် တစ်ဦးအပေါ် တစ်ဦးမှန်းထားမလို အမျက်သို့ခွဲလျက် ယခု ဘဝတိုင်အောင် ရန်သတ္တရပြုလိုစိတ် မွေးမြူနေခြင်းအတွက် ကိုမူ ဦးအောင်ခန့် စဉ်းစား၍ မရ၊ အတွေး မပေါ်။

အကယ်၍ သူ့အနေနှင့်က ထိုသူ့အပေါ်လိုက် လိုက် လျော့လျော့ ဆက်ဆံနိုင်ရန် အားမထုတ်ခဲ့မိလျှင်လည်း ကိစ္စ မရှိ။ ယခုမှ ရင်းနှီးလိုမှုနှင့် ကမ်းလင့်သော လက်ကို ပုတ် အထုတ်ခံရသည့်သဖွယ် ခံပြင်း နာကြည်းစရာကောင်းသည့် အပြုအမူမျိုးကို ဦးကောင်းမိုး ပုံနှိတ်ခံခဲ့ရသည်။ ရှည်ရှည် ဝေး ဝေး မကြည့်နှင့်။ စနေနံ့ဘုရားပွဲတော် ပြုလုပ်ရန် စည်းဝေး သည့်နေ့ကအဖြစ်ကိုပင် ထောက်ချင့်ပါလေဦး။ ဘက်ကြံ သည်။ ဖျတ်လတ်သည်။ အလှူငွေ အများပြားဆုံးထည့်ဝင် နိုင်သည် ဆိုခြင်းများအပေါ် အခြေတည်ကာ အစည်းအဝေး က ဦးအောင်ခန့်ကို ဘုရားပွဲတော် ဖြစ်မြောက်မှု လူကြီးတစ် ဦးအဖြစ် သတ်မှတ်သည်။ ဆောင်ရွက်ဖွယ် ကိစ္စအရပ်ရပ်ကို တာဝန်ပေးသည်။ သည်တွင် ဦးအောင်ခန့်ပါဝင်သည် ဆိုပါ က မိမိအနေနှင့် ဘာတစ်ခုမျှ မဆောင်ရွက်နိုင်တော့ကြောင်း ဦးကောင်းမိုးက ကန့်ကွက်သည်။ အစည်းအဝေး ပြုရာမှ ထွက်ခွာသွားသည်။

သည်စဉ်က တစ်ကြိမ်။

နောက်တစ်ကြိမ်မှာ ပင်းစက္ကလမှု ဘုရားပွဲတော်ရက် အတွင်းက ဖြစ် သည်။ ဧရပ်တစ်ဆောင်၌ သူတို့နှစ်ယောက် ပက်ပင်းတွေကြည့်သည်။ သည်စဉ်က လည်း ဦးကောင်းမိုး သည် ဦးအောင်ခန့်အား လက်မြှောက်ပြခဲ့သည်။ ဦးအောင်ခန့် ၏နောက်ကျယ်တွင် စကားပြောရာ၌ အောင်ခန့် ဟူသော အမည်ကိုပင် သုံးစွဲရန် ဝန်လေးဟန်ဖြင့် တောင်ပုံနီအကျိုး က စသည်ဖြင့် ခေါ်ခေါ် သုံးစွဲကြောင်း ကြားရသည်။ တောင် ပုံနီအကျိုး။ အခြားအရာများကို ထားပါဘိ။ ယင်း စကားလုံး အတွက်ကိုမူ ဦးအောင်ခန့်မှာ အသည်းဆတ်ဆတ် ခါမျှ နာရသည်။ ဦးအောင်ခန့်မှာ အားနည်းချက်တစ်ရပ် ရှိခဲ့ သည်။ တွင်းတူးဘဝဖြင့် ကျင်လည်ခဲ့ရစဉ်က တွင်းသို့ အဆင်းတွင် ခြေတစ်ဖက်မှာ ဒဏ်ရာ အနာတရ ဖြစ်ခဲ့ သည်။ အစကမူ ဘာမျှမဖြစ်သလို ရှိခဲ့သည်။ တစ်စထက် တစ်စ ဝေဒနာပြင်းထန်လာကာ ယခုအခါ ခြေတစ်ဖက် ဆာ နေ သည်။ လမ်းလျှောက်သောအခါ တုတ်ကောက် တစ်ချောင်း ကို အားပြုရသည်။

တောင်ပုံနီအကျိုးဟူသည်ကား သူခိုးစားပြုအကျိုး ဟု ခေါ်ဆိုခြင်း မည်ပေသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ယင်းစကား အတွက် ဦးအောင်ခန့်မှာ အသည်းဆတ်ဆတ်ခါမျှ နာရခြင်း ဖြစ်သည်။ ကြားရစက စားချင်းယှဉ်၍ ခုတ်ရန် ချိန်းဆိုရ လေမလား။ သေနတ်ချင်း ယှဉ်ပစ်ရ ကောင်းလေမလား၊ အတန်တန် စဉ်းစားခဲ့ မိသည်။ ချက်ချင်း လက်ငင်းပြဿနာ ရှင်းပစ်ရန် ကြံစည်ခဲ့မိသေးသည်။

သို့ရာတွင် ဦးအောင်ခန့်သည် မျိုးသိပ်နိုင်စွမ်းရှိသူ တစ်ဦးဖြစ်သည်။ ဒေါသကို ချုပ်တည်းကာ ဝမ်းထဲတွင် တေး ထားတတ်သူ တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ သူသည် ဦးကောင်း မိုးအား မူမပျက် အပြုဖြင့် ဆက်ဆံနိုင်စွမ်းရှိခဲ့သည်။ အများ သူငါ့ရှေ့တွင် ဦးကောင်းမိုး၏ ကောင်းသတင်းကို ထုတ်ဖော် ပြောဆိုရန် ဝန်ပေးသော တစ်ယောက်လို ကျင့်နိုင်ခဲ့သည်။ သို့ပေမဲ့ ရင်ထဲက တေးထားသည့် အဖြစ်ကိုမူ ဘယ်အခါမျှ မေ့လိမ့်မည် မဟုတ်ပေ။ စင်စစ်ဦးကောင်းမိုးနှင့် ပတ်သက် သည့် ပြဿနာမှာ မမြဲလေးထဲမှ မြစ်ဖျားခံလာခဲ့သည် ဆို ခြင်းကို တလောကမှ သဘောပေါက်ခဲ့ရသည်။ ဦးကောင်း မိုးနှင့်မမြဲလေးတို့သည် ငယ်စဉ်က မေတ္တာမျှခဲ့ဖူးသည် ဆိုခြင်း ကို ဦးအောင်ခန့် ကြားခဲ့ရသည်မှာ မကြာတတ်သေး။ အစ သော် ဆွေရိပ်မျိုးရိပ် မကင်း၊ တွင်းရိုးချင်း အတူတူလည်း ဖြစ်နေခဲ့သဖြင့် လူကြီးချင်း သဘောတူညီမှု ရှိခဲ့သည်။ ဦး ကောင်းမိုးနှင့် မမြဲလေးတို့ အချစ်ရေးကို နှစ်ဖက်သော မိဘ တို့က ကြည့်ဖြူခဲ့ကြသည်။ နောက်တော့ ဦးကောင်းမိုး၏ စာရိတ္တကို မကြိုက်နိုင်ဆိုကာ သဘောတူညီမှုကို ဖျက်သိမ်း ခဲ့ကြသည်။ လူငယ်ချင်းလည်း ခပ်ခွာခွာ နေခဲ့ကြသည်။

သည်စဉ်တွင် ဦးအောင်ခန့်သည် မမြဲလေးတို့ လော ကအတွင်း ဝင်ဆံ့လာသည်။ မမြဲလေး၏ ဖခင်သည် အစဉ် အလာကို တော်လှန်လိုသော သဘောရှိသည့် ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး ဖြစ်သည်။ အမြင်ကျယ်သည်။ အမြော်အမြင်ကြီးသည်။ ဦး အောင်ခန့်ကိုလည်း ခင်မင်ရင်းနှီးလေသည်။ သို့ဖြင့် ဦးအောင် ခန့်သည် မကြာမီမှာပင် မမြဲလေးကို လက်ထပ်ခွင့်ရခဲ့သည်။ ဦးကောင်းမိုး၏ မိဘများက ဦးအောင်ခန့်နှင့် မမြဲလေး လက် ထပ်ခဲ့ပြီး ရက်များမကြာမီမှာပင် ၎င်းတို့၏ သားဖြစ်သူအား မင်းမျိုးမင်းနွယ်ထံက အမျိုးသမီးတစ်ဦးနှင့် အိမ် ထောင် ချပေးခဲ့သည်။ လက်ထပ်မင်္ဂလာပွဲကို တစ်မြို့လုံး ဟိုးလေး တကျော် ဖြစ်အောင် အခမ်းနားဆုံး ပြုလုပ်ပေးခဲ့သည်။

ဦးအောင်ခန့်တွင် သားဦးကလေး ခွေးဖွားသည်။ ခင်မောင်ညွန့်ဟု အမည်ပေးသည်။ မကြာမီ ဦးကောင်းမိုးတို့ သည်လည်း သားဦးရလေသည်။ 'ညွန့်ထက်ဦးရမည်' ဆို ကာ မောင်မောင်ဦးဟု အမည်မှည့်ခေါ်ခဲ့သည်။ သည်အထိ မိမိတို့အပေါ် အပြိုင်အဆိုင်ပြုခဲ့သည်ဆိုခြင်းကို ယခင်က ဦး အောင်ခန့်မသိခဲ့။ သတိမထားမိခဲ့။ မကြာသေးမီကမှ တစ်စုံ တစ်ဦးက ပြောလာသဖြင့် သိရှိလာရခြင်း ဖြစ်သည်။ နား လည်သဘောပေါက် လာရခြင်း ဖြစ်သည်။

သည်တော့လည်း ဦးအောင်ခန့်သည် စိတ်ထဲက ကျိတ်၍ ပြုံးမိသည်။ ဦးနေသက်တွင် အမှတ်အတေး တစ်ခု

တိုးခဲ့ပြန်လေသည်။ အခြား အရာတွင် ယှဉ်ပြိုင်နိုင်မှု ရှိစေကာမူ ယခုအခါ စီးပွားရေးအရ ဦးအောင်ခန့်အား ဦးကောင်းမိုး ယှဉ်ပြိုင်၍ မရနိုင်အောင် ရှိသည်ကား အမှန်ပင်။ ဦးအောင်ခန့်သည် အလုပ်တွင် အောက်သက်ကျောသည်။ လုံ့လဝီရိယ ရှိသည်။ လာဘ်မြင်သည်။ အသောက်အစားနှင့်လောင်းကစားမှုတွင် ဝါသနာမထုံ။ ဦးကောင်းမိုးသည် သည်ဘက်တွင် ဦးအောင်ခန့်နှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်သည်။ တစ်ခြားစီ ဖြစ်သည်။ ပြဒါးတစ်လမ်း သံတစ်လမ်းဆိုသည့် နှယ်ပင်။ ငယ်စဉ်ကပင် မိဘက ငွေကြေးချမ်းသာသည်ကို အကြောင်းပြု၍ ပေါ်ကြော့နေခဲ့သည်။ အလုပ်ကိုလည်း နားမလည်လှ၊ ထကြွလုံ့လနည်းပါးသည်။ အသောက်အစားနှင့်လောင်းကစားတွင် မွေ့လျော်သည်။

သို့ဖြင့် ယခုအခါ ဦးအောင်ခန့်က ကြွယ်ဝသည်ထက် ကြွယ်ဝလာသလောက် ဦးကောင်းမိုးမှာ စီးပွားရေးကျဆင်းသည်ထက် ကျဆင်းနေသည်။ ဟန်မပျက် နေနိုင်ခဲ့သော်လည်း အနစ်စလာ အခွံသာ ကျန်ရှိတော့သည့်အကြောင်းကို ရင်းနှီးသူများက သိကြပေသည်။ ဦးကောင်းမိုးမှာ အကြွေးများ အထပ်ထပ်တင်လျက် ပိုင်ဆိုင်သော တွင်းရာ များကိုပင် တစ်ခုပြီးတစ်ခု ရောင်းချ စားသောက် နေခဲ့ရသည်။

သည်အဖြစ်ကို ဦးအောင်ခန့် မကြာမီက သိလာရသည်။ နားလည်လာရသည်။ သို့နှင့်အမျှ သူ့ကိုယ်တိုင်တွင် ရာတစ်ခုကို သွားရောက် ဝယ်ယူမိခဲ့သည့် အဖြစ်ကို မမေ့သေး။ စင်စစ်တွင် ဦးအောင်ခန့်သည် ဦးကောင်းမိုးနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ရန် ဝန်လေးသူဖြစ်သည်။ အခါတိုင်းက တတ်နိုင်သမျှ ရှောင်ခဲ့ပါလျက် ထိုနေ့ကမူ သူ၏အိမ်အရောက် ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် သွားရောက်ခဲ့သည်။ ထိုနေ့က အဖြစ်ကို ဦးအောင်ခန့် သတိရသည်။ ဦးကောင်းမိုး၏အိမ်သည် ရွှေဘုံသာတွင်ရှိသည်။ မြင့်မားသော ကုန်းတစ်ခုပေါ်မှာတည်ရှိသည်။ ဝိုင်းမှာများစွာ ကျယ်ပြန့်သည်။ ကုန်းထိပ်တွင် ကြီးမားသည်နှင့်အမျှ ခုံထည်သော အိမ်တစ်ဆောင်ရှိသည်။ ယခင်ကမူ ဦးကောင်းမိုးတို့၏ အိမ်ကြီးမှာ အရပ်ထဲတွင် ကျော်စောလောက်အောင်ပင် ခမ်းနားကြီးကျယ်ခြင်းရှိခဲ့သည်။ သစ်ပင်ပန်းမန် ဝေဝေဆာဆာနှင့် နှစ်မြိုက်စဖွယ်၊ နေချင်စဖွယ် အဝန်းအဝိုင်းတစ်ခုဖြစ်ခဲ့သည်။ ယခုမူ ယင်းသို့ မဟုတ်ချေပြီ။ အိမ်ကြီးမှာနှစ်များစွာက ပစ်ပယ်ထားသည့် အသွင် ညီညာစွာခြောက် နေသည်။ ဝိုင်းအတွင်းရှိ သစ်ပင်ပန်းမန်များသည်လည်း ပြုရယူခြင်း ကင်းမဲ့ခဲ့သဖြင့် ခြောက်သွေ့နှမ်းရော် နေသည်။ ဦးကောင်းမိုး၏ အခြေအနေကို ဝိုင်းအားကြည့်လျက် အကဲခတ် ဆုံးဖြတ်နိုင်စွမ်းရှိသည်။

ဦးအောင်ခန့် ဝိုင်းအတွင်း ဝင်လာသည်ကို ဦးကောင်းမိုးက မမှိုတ်မသုန် ကြည့်နေခဲ့သည်။ အချိန်မှာ နံနက်ခင်းဖြစ်လေသည်။ ဦးကောင်းမိုးသူ၏ဇနီး မသူဇာနှင့် အခြားသူတစ်ဦးတို့ အိမ်ရှေ့ကွပ်ပျစ်တွင် ထိုင်နေကြသည်။ ရေမွှေးကြမ်းသောက်နေကြသည်။ မသူဇာ၏ ရင်ခွင်တွင် သားငယ်မောင်မောင်ဦး ရှိသည်။ ဦးကောင်းမိုးက ဦးအောင်ခန့်အား နှုတ်ဆက်ခြင်း မရှိ၊ နေရာထိုင်ခင်း ပေးခြင်းလည်း မပြု၊ ခပ်ကြောင်ကြောင် စိုက်ကြည့်နေသည်။ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မလာဖူးပါဘဲလာသည့်အတွက် အံ့ညွှန်ဟန်ကိုလည်း မျက်နှာတွင် မြင်ရသည်။

ဦးအောင်ခန့်သည် ကွပ်ပျစ်နှင့် မနီးမဝေးတွင် ရပ်လိုက်သည်။

“ကျန်းမာရဲ့ နော် ကိုကောင်းမိုး”
ဦးအောင်ခန့်က စတင်နှုတ်ဆက်သည်။ အတတ်နိုင်ဆုံး ချိုချိုသာသာ ပြုံးထားသည်။

“အမြင်အတိုင်းပါပဲဗျာ ကျန်းမာပါရဲ့။ ဒါထက် မလာစဖူးအလာထူးလှချေကလား ကိုအောင်ခန့်။ အကြောင်းထူးများရှိသလား”

ဦးအောင်ခန့်သည် လာရင်းအကြောင်းကို ရုတ်တရက် ဖွင့်ပြောရန် ဝန်လေးလျက်ရှိသည်။ ထိုကြောင့်ပင် စကားပြောရန် အတန်ကြာမျှ ဆိုင်းနေသည်။

“အကြောင်းထူးရှိတယ်ပဲဆိုပါတော့ ကိုကောင်းမိုး”

ဦးကောင်းမိုးသည် ဦးအောင်ခန့်ပြောမည့် စကားအတွက် စိတ်စောမိဟန်ရှိသည်။ နားစွင့်သည်။ မသူဇာသည် ဦးအောင်ခန့်ကိုအားနာသလို ကြည့်နေမိသည်။ နေရာထိုင်ခင်းပေးလိုဟန် အရိပ် အသွင်ကို မျက်နှာတွင် မြင်ရသည်။ သို့ရာတွင် လင်သား ဖြစ်သူကိုယ်၌က ဦးအောင်ခန့်အတွက် နေရာထိုင်ခင်း ပေးလိုဟန် မပြတ်ရှိသည်ကို တွေ့ရသည်။ ထိုကြောင့်လည်း မသူဇာသည် ဘာမျှမပြောဝံ့ဘဲ ကြည့်နေရုံသာတတ်နိုင်သည်။ မသူဇာ၏ ရင်ခွင်ထဲမှကလေးငယ်သည် ဘာမျှမသိတတ်သလို ဦးအောင်ခန့်အား ကြည့်ကာ ရယ်မောရွှင်ပျနေသည်။ နေရာထိုင်ခင်းကလေးသော်မှ ပေးဖော်မရသည့်အတွက် ဦးအောင်ခန့်စိတ်မှာ ခံပြင်းမိသလို ရှိရသည်။

ချက်ချင်းလှည့်ပြန်ချင်စိတ်ပင် ပေါ်ပေါက်မိသည်။

“ကိုင်း ဆိုပါဦး ကိုအောင်ခန့် ဘယ်လို အကြောင်းထူးများလဲ”

ဦးကောင်းမိုးက လက်အောက်ငယ်သား တစ်ယောက်ကို စစ်မေးသလို မေးသည်။

“အကြောင်းကတော့ တခြား မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုကောင်းမိုး။ တွင်းကုန်းက ကျုပ်မြေနဲ့ စပ်နေတဲ့မြေက ကိုကောင်းမိုးရဲ့တွင်းရာတစ်ခု ကိစ္စပါပဲ”

သည်မျှပြောလိုက်သည်ဆိုလျှင်ပင် ဦးကောင်းမိုးသည် ဦးအောင်ခန့်၏ ဆိုလိုရင်းကို သဘောပေါက်လာနိုင်ဟန်တူသည်။ ယင်းတွင်းရာကို ဝယ်ယူခြင်းပင် ဖြစ်မည်ဟု ရိပ်စားမိပုံရသည်။ ဦးကောင်းမိုးသည် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်။ ကွပ်ပျစ်ပေါ်မှ ဆင်းလိုက်သည်။

“ဒီမှာ ကိုအောင်ခန့်၊ ခင်ဗျားက ကျုပ်ရဲ့တွင်းရာကို ဝယ်ချင်တဲ့ သဘောပေါ့ ဟုတ်လား”

သူသည် မမိုးမခန့် အမူအရာဖြင့် ကြည့်နေသည်။ မျက်နှာ အနေအထားမှာလည်း တင်းမာလာသည်။

“ဆိုပါတော့ ကိုကောင်းမိုး။ အဲဒီကိစ္စအတွက် ကျွန်တော်ရောက်လာရတာပဲ”

ဦးကောင်းမိုးသည် ဦးအောင်ခန့်၏ မျက်နှာကို စူးစိုက်ကြည့်သည်။

“ကျုပ်ရဲ့ဝိုင်းထဲက ဆွဲထုတ်မပစ်ခင် ခင်ဗျား ဘာသာထွက်သွားရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်။ ကိုအောင်ခန့်”
“ဗျာ”

အမုန်ပင် သည်သို့သော စကားမျိုးကို ဦးကောင်းမိုး ဆိုလာအံ့မထင်။ အဘယ်မျှ မိမိအပေါ်မျက်နှာကြော့မတည့်သည်ဆိုစေ၊ သည်အထိ တိုက်ရိုက်ကျသော စကားများဖြင့် မောင်းနှင်လွှတ်ခြင်း ခံရလိမ့်မည်ဟု မမျှော်လင့်မိရိုးအမုန်။ ထို့ကြောင့်လည်း အံ့အားသင့်ရသည်။ ခံပြင်းရသည်။ နှုတ်မှ အာမေဍိတ်သံပင် ထွက်လာရသည်။

“ဒါ ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို သက်သက်မဲ့ ဇော်ကားမော်ကားလုပ်တဲ့ သဘောပေါ့ဟုတ်လား ကိုအောင်ခန့်”

“မဟုတ်ပါဘူး ကိုကောင်းမိုး။ ကျုပ်မှာ အဲဒီ ဆန္ဒမျိုးမရှိခဲ့ပါဘူး။ အလုပ်ကိစ္စအတွက် သက်သက်ပဲ ဆိုပါတော့”

“အလုပ်ကိစ္စကို အကြောင်းပြပြီး ကျုပ်ကို သက်သက်လာဇော်ကားတယ်ဆိုတာ ကျုပ်နားလည်ပါတယ်ဗျာ။ ကျုပ်ဒီလောက်မအပေါ့ဘူး။ ခင်ဗျားထင်နေတယ်မဟုတ်လား ကိုအောင်ခန့်။ ကျုပ်ဟာ ဆင်းရဲနေပြီ ငတ်နေပြီလို့။ တကယ်လို့ကျုပ်ကသာ ခင်ဗျားပြောသလို တွင်းရာကို ရောင်းလိုက်မယ်ဆိုရင် တခြားသူတွေကဘာပြောကြမလဲ။ ငတ်ပြတ်ဆင်းရဲနေလို့ ရောင်းလိုက်ရတယ်လို့ မပြောကြဘူးလား။ ခင်ဗျားကိုအားထောက်လိုက်ရပြီလို့မဆိုကြဘူးလား။ ဒီလိုဖြစ်လာအောင် တမင်ဖန်တီးတာ မဟုတ်လား ကိုအောင်ခန့်”

ဦးကောင်းမိုး၏ မျက်လုံးများမှာ အရောင်ထောက်ပလာသည်ဟု ထင်ရသည်။ မိမိအား မုန်းတီးခြင်း ပြင်းပြစွာဖြင့် စူးစိုက်ကြည့်လာသည်ကိုမြင်ရသည်။ သည်တော့လည်း ဦးအောင်ခန့်သည် မိမိ၏ တွက်ကိန်း မှားယွင်းလျက်ရှိလေပြီဆိုခြင်းကို သဘောပေါက်လာရလေသည်။

“ကျုပ် အမှန်အတိုင်းပြောမယ် ကိုကောင်းမိုး။ ကျုပ်ဟာ တစ်ပါးသူကိုရမစိုက်ဘူး။ ဘယ်သူဘာပြောပြော ကျုပ်အနေနဲ့ လုပ်သင့်တယ်ထင်တာကို လုပ်တာပဲ။ အခုဟာကလဲ ခင်ဗျားဟာ ကျုပ်မြေနဲ့ဆက်စပ်နေတဲ့မြေက တွင်းရာအချို့ကို ရောင်းပစ်နေတယ်လို့ သိရတယ်။ ကျုပ်ကလဲ လုပ်ငန်းတိုးချဲ့နေတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားမြင်တဲ့အတိုင်းပဲ။ ဒီတော့ မြေချင်းဆက်နေတဲ့နေရာက တွင်းရာကိုရမယ်ဆိုရင် ပိုပြီးအဆင်ပြေလိမ့်မယ်လို့ထင်တယ်။ ဒီသဘောနဲ့ ခင်ဗျားရဲ့တွင်းရာကို လာဝယ်တာပဲ ကိုကောင်းမိုး”

ယခုတော့လည်း ဦးအောင်ခန့်ကိုယ်တိုင်ပင် ရင်တွင်ဒေါသဂယက်ထန်လာရသည်။ စိတ်မှာ ခံပြင်းခြင်းကို ပိုမိုခံစားလာရသည်။ သူ၏ အသံမှာလည်း မာလာရလေသည်။ အခြေအနေ တင်းတင်းမာမာ ဖြစ်လာသည်။ ၄ သူဇာတို့ကပင် သူတို့နှစ်ဦးအား စိုးရိမ်တကြီး ကြည့်လာကြောင်း မြင်ရသည်။

“ကဲပါလေ။ ခင်ဗျားအနေနဲ့ မရောင်းချင်ဘူးဆိုရင် လဲကိစ္စမရှိပါဘူး။ ကျုပ်အနေနဲ့ ခင်ဗျားရဲ့ တွင်းရာကို သေလောက်အောင်လိုချင်နေတယ်ထားဦး။ ခင်ဗျားမှာ ရောင်းချင်တဲ့ဆန္ဒမရှိဘူးဆိုရင် ကျုပ်ဘာတတ်နိုင်တာမှတ်လို့။ ဒီတော့ တစ်ခြား စကားတွေ ဘာမှ ပြောစရာမလိုပါဘူး။ ရောင်းမယ်။ မရောင်းဘူးဆိုတာ တစ်ခွန်းထဲ ပြောလိုက်ရင် ပြီးတာပါပဲ”

“ဟုတ်တယ်။ ခင်ဗျားမှာ ကျုပ်ရဲ့တွင်းရာကိုဝယ်ချင်တဲ့ဆန္ဒ သေလောက်အောင် ရှိနေဦး။ ကျုပ် မရောင်းဘူး။ ပိုက်ဆံမရှိလို့ ငတ်သေပေစေ၊ လျှာမှာ မြက်ပေါက် ပစေဗျာ။ ခင်ဗျားလိုလူကို ကျုပ်မရောင်းဘူး”

ဦးအောင်ခန့်သည် ဦးကောင်းမိုးထက်ပင် မျက်လုံးများ အရောင်တောက်လာသည်။ မျက်နှာကို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်မိသည်။ ထိုသူ့အပေါ် တွင် မုန်းတီးမိခြင်းကို ဖုံးကွယ်မထားနိုင်။ မျက်နှာတွင် ပေါ်လွင်လာသည်။ ထိုနေ့ကတွင်မူ ဦးအောင်ခန့်သည် ဦးကောင်းမိုး၏ မျက်မှောက်မှ ချာခန့်လှည့်ထွက်လာခဲ့သည်။ သူ့ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ အရောက်တွင် နောက်ဘက်ဆီမှ ပျံလွင့်လာသော စကားသံအချို့ကိုကြားရသည်။

“ဒီတောင်ပံနဲ့ အကျိုးက တော်တော်ကို လူးပါးဝ တယ်”

သို့ဖြင့် ထိုစဉ်ကလည်း တစ်ကြိမ်အစော်ကားခံခဲ့ရ သည်။ ဦးအောင်ခန့်၏ ရင်တွင်းအကျိတ်အတေးတစ်ခု ပေါ်ခဲ့ ပြန်သည်။ ထို့နောက် ဦးအောင်ခန့်သည် ဦးကောင်းမိုးအား မည်သို့မည်ပုံ ထိုးနှက်ရမည်ကို စဉ်းစားသည်။ မည်သို့မည် ပုံ အနိုင်ရမည်ကို တွေးသည်။ သည်တွင် သူသည် နိုင်ကွက် တစ်ကွက်ကို တွေ့လာရလေသည်။ ဦးကောင်းမိုးပိုင် ရေနံ အထွက်သန်သော တွင်းတစ် တွင်းကို “ဝန်းခတ်”ရန် အကြံရ လာခြင်း ဖြစ်သည်။ စင်စစ် ရေနံကိုဝန်းခတ်ရသည်မှာ လွယ် ကူသော ကိစ္စတစ်ရပ်တော့ မဟုတ်ချေ။ ထိုနည်းတူ ခဲယဉ်း သည်ဟုလည်း မဆိုသာ။ မိမိ၏တွင်းများမှ အခြားသူများ ပိုင် ဆိုင်သော တွင်းဘက်သို့ မြေအောက်ရေနံကြော အလိုက် ရေနံစီးခြင်းမှ ကာကွယ်ရန် ကြားကွက်လပ်ရှိ တွင်းရာများ သို့ ငှားရတတ်သည်။ ဝယ်ယူရသည်။ တွင်းဖော်ရသည်။ သို့ဖြင့် တစ်ပါးသူ၏တွင်းမှာ ရေနံထွက်နှုန်း လျော့ကျသွား တတ်သည်။ ယင်းသဘောဖြင့် ဦးကောင်းမိုးပိုင် တွင်းထိပ်မှ ကြားကွက်လပ်မြေများကို ဝယ်ယူခဲ့သည်။ တွင်းရာများကို ဝယ်တန်ဝယ်၊ ငှားတန်ငှား၊ စပ်တန်စပ် လုပ်ခဲ့သည်။ တ ဖြည်းဖြည်းနှင့် ဦးကောင်းမိုး၏တွင်းများကို ဝန်း ခတ်လိုက် သည်။ ယခုတွင်းကား ဝန်းခတ်ရာမှ ပေါ်ပေါက်လာရသည့် တွင်းတစ်တွင်း ဖြစ်ပါသည်။

တွင်းအောင်ခြင်း၊ ရေနံအထွက်သန်မည့် အရိပ် လက္ခဏာမြင်ရသည်ဆိုခြင်းများကို ဦးကောင်းမိုး မသိဘဲ ရှိမည် မထင်။ မိမိ၏တွင်းများအား ဝန်းခတ်ခဲ့သည်ကိုလည်း မရိပ်မိပဲ ရှိမည်မထင်။ ယခုလောက် ဆိုလျှင်ပင် သည်တွင်း ၏ သတင်းနှင့် သမီးမွေးဖွားခြင်း သတင်းတို့ကို ကြားရ လောက်ပြီထင်သည်။ ထိုအတွက် ဦးအောင်ခန့်၏ ရင်မှာ ကြည့်နူးရခြင်း ဖြစ်သည်။ ရွှင်ပျနေရခြင်း ဖြစ်သည်။

သို့နှင့်အမျှ ဦးကောင်းမိုး၏ ရင်တွင် အဘယ်သို့ ရှိလေမည်နည်းဆိုခြင်းကိုလည်း တွေးမိနေသည်။ မိမိ အပေါ် အဘယ်မျှ ခံပြင်းနေသည်။ အဘယ်မျှ ဒေါမနသယုဒနေမည် ဆိုခြင်းကို တွက်ဆ၍ ပီတိ ဖြစ်ရသည်။ မကြာမီမှာပင် ဦးအောင်ခန့်သည် ရွှေကြာငုံသို့ ရောက်ရှိလာသည်။ အမှောင် သန်းခဲပုံဖြစ်ပါသည်။

ရွှေကြာငုံရပ်မှာ တွင်းကုန်းကဲ့သို့ မဟုတ်။ ကန္တာရ မဆန်၊ စိမ်းလန်းစိုပြည်သော သစ်ပင်ပန်းမန် များဖြင့် ဝေဝေ ဆာဆာရှိသည်။ လူနေရပ်ကွက်ဖြစ်၍ အသံဗလံမျိုးစုံတို့ကို ကြားလာရသည်။

ဦးအောင်ခန့်သည် ကျယ်ဝန်းသော ဝိုင်းအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်ခဲ့ရသောအခါ ခြံအလယ်ဝေဆာအုံ မှိုင်းသော သီး ပင်စားပင်တို့အကြားမှာ မီးရောင်ဖြင့် ထိန်လင်းနေသော ရေနံ သာ အမည်ပေးထားသောရိပ်မြို့အတွင်း ပေါ့ပါးသွက်လက် သော ခြေလှမ်းများဖြင့် လှမ်းဝင်လာခဲ့ပါသည်။

မိမိခြေလှမ်းများ အလိုလိုနွေးကွေး လေးလံသွားကြရ သည်ဟု ဦးကောင်းမိုးထင်မိသည်။ ရင်မှာလည်း တစ်စုံတစ် ရာသောဝေဒနာကို ခံစားနေရသည့်နယ်ရှိပါသည်။ စောစော ပိုင်းက ကြားခဲ့ရသော သတင်းစကားများအတွက် ခံပြင်းမိ သလိုရှိသည်။ ဒေါမနသစိတ် အလိုလိုပွားနေမိသည်။

ဦးကောင်းမိုးသည် စောစောက ရွှေကြာငုံရှိမိတ်ဆွေ တစ်ဦး၏ အိမ်သို့ ရောက်ရှိသွားခဲ့သည်။ စင်စစ်သွားစဉ်က စနည်းနာရအောင် သွားခဲ့ခြင်းဖြစ်ရာ ထိုနေရာမှ သတင်း စကားအချို့ကို ကြားခဲ့ရပေသည်။ ဦးအောင်ခန့်၏ဇနီး မမြ လေးတွင် သမီးမွေးဖွားသော သတင်း၊ တွင်းကုန်းရေနံတွင်း အောင်မြင်သည့် သတင်း။

ယင်းသတင်းများကို ကြားရပြီးကတည်းက သူ့စိတ် မှာမရွှင်၊ သူ့ရင်မှာလည်း တင်းကျပ်နာကျင်လာသလို ခံစား ရသည်။ သို့ဖြင့် မိမိ၏အိမ်သို့ ပြန်လည် ရောက်ရှိလာခဲ့ရပြီ ဆိုလေသည်တိုင်၊ ဦးကောင်းမိုးမှာ မရွှင်ပျနိုင်။ အိမ်ပေါက်ဝမှ ဆီးကြိုလာခဲ့သောဇနီးသည် မသူဇာအား အခါတိုင်းကဲ့သို့ ပြုံးမပြနိုင်ခဲ့။ စည်ခန်းသို့ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် လျှောက်လာ ခဲ့ရသည်။ ကုလားထိုင်တစ်လုံးတွင် ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချ လိုက်သည်။ ယင်းအခိုက် သားငယ်သည် သူ့အပါးသို့ ချဉ်း ကပ်လာသည်။ မောင်မောင်ဦးကလေးကို ကြည့်ရသည်မှာ အပူအပင် အကြောင့်အကြ တစ်စုံတစ်ရာ ရှိမှမပေါ်။ လူကြီး များ၏ အရိပ်အကဲကိုလည်း သိတတ်နိုင်ခြင်းမရှိ။ သူသည်

အခါတိုင်းကလိုပင် ဖခင်ဖြစ်သူထံ ဝမ်းသာအားရပြေးလာ သည်။ ပေါင်ပေါ်သို့တက်ထိုင်ကာ ရင်ခွင်တွင် မျက်နှာအပ် ထားသည်။ အခါတိုင်းက သည်သားကိုမြင်လျှင် စိတ်မှာ ကြည်လင်မြဲ။ အဘယ်မျှ စိတ်ရှုပ်ထွေးနောက်ကျူ နေခဲ့ရ သည်ပင် ဆိုစေ၊ သည်သားနှင့်တွေ့ရလျှင် ရွှင်ပျလာရ တတ် မြဲပင်။ သားကိုထွေးမွေ့လျှက်၊ ချော့မြူလျက်၊ နမ်းရှုပ်နေရ သည့်ကာလ၌ သောကတို့သည်လည်းကောင်း၊ ဗျာပါဒတို့ သည်လည်းကောင်း၊ လွင်ပျောက်ရတတ်သည်။ မိမိ၏ကမ္ဘာ မှာ မိမိနှင့်သားသာလျှင် ရှိသည်ဟု ဦးကောင်းမိုး ထင်ခဲ့ပေ သည်။ သို့စင်လျက် ယခုအခါတွင်ကား သားကိုမြင်ရသည့် တိုင် ရတက်မအေး။ စိတ်မှာ ရှုပ်ထွေးနေသည်တို့ကလည်း မပြေပျောက်။ သောကနှင့် ဗျာပါဒမီးတောက်တို့က ရင်မှာ လောင်မြိုက်ဆဲသာတည်း။ သားကို မနမ်းရှုပ်မိ။ သား၏ တွတ်တီးတွတ်တာ စကားများသည်ပင် ယခင်ကလို နားမှာ မချီချေပြီ။ ဇနီးဖြစ်သူ မသူဇာက သူ၏မျက်နှာကို စူးစမ်း အကဲခတ်သလို ကြည့်လာသည်။ ထိုနောက် အလိုလို နား လည်သွားဟန်ဖြင့် တစ်စုံတရာ မေးမလာလေတော့။ မသူဇာ သည် သူ့ရင်ခွင်တွင်းမှကလေးကို ဆွဲယူပြီး မီးဖိုခန်းဘက်သို့ ဝင်သွားသည်။

“ဖိုးအောင်ကို လွတ်လိုက်စမ်း မသူဇာ”
ဦးကောင်းမိုးက မသူဇာ ကြားလောက်အောင် ပြော လိုက်သည်။ မသူဇာက စကားမဆိုခဲ့။ သို့ရာတွင် မကြာမီ ဦးကောင်းမိုး၏ ရှေ့မှောက်သို့ ဖိုးအောင်လာရပ်သည်။ ဖိုး အောင်သည် အိမ်မှတောက်တိုမယ်ရ ခိုင်းစေရန်ခေါ်ထား

သူဖြစ်သည်။

“မနေ့က လက်ကျန်ရှိသေးလား၊ ဖိုးအောင်”
ဦးကောင်းမိုးမေးသည်။ ဖိုးအောင်က တရိတသေပြန်
ပြောသည်။

“လက်လေးသစ်လောက်တော့ ရှိပါသေးတယ် ခင်
ဗျာ”

“အေး အဲဒါကို ထမင်းစားခန်းစားပွဲမှာ အသင့် ပြင်
ထားနဲ့၊ ပြီးတော့ မင်းရစ်ချတ်ကို သိတယ် မဟုတ်လားဟင်။
မကြာခင်ကမှ ပြောင်းလာတဲ့ ကပြားလေ။ ဌာနအုပ်လေ။
သူ့အိမ်ကိုသွား၊ ငါကခေါ်တယ်လို့ပြော။ သူလိုက်လာလိမ့်
မယ်”

ဦးကောင်းမိုး၏ စကားကို ဖိုးအောင်က နာခံစွာ မှတ်
သားပြီး လှည့်ထွက်သည်။

“ဪ... ဒါထက် ရစ်ချတ်ကို ဝင်မခေါ်ခင် ကျင့်စိန်
ဆိုင်က ပုလင်းကြီးတစ်ပုလင်း ဝင်ဆွဲခဲ့ဦးကွာ။ ပြီးတော့ မြည်း
စရာလေးဘာလေးလဲ ရှာခဲ့ဦးဗျာ”

ခေတ္တမျှကြာလျှင် ဦးကောင်းမိုးသည် ထမင်းစား
ခန်းသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။ ထမင်းစားစားပွဲတွင် ထိုင်မိ
သည်။ ဖိုးအောင်က အသင့်ပြင်ထားခဲ့သည်ဖြစ်၍ ယမန်
နေ့ညက လက်ကျန်အရက်ပုလင်းမှာ စားပွဲပေါ်သို့ ရောက်နေ
သည်။ ဦးကောင်းမိုးသည် အရက်ကို ဖန်ခွက်အတွင်း လက်
တစ်လုံးသာထည့်၍ ဘာမျှမရောဘဲ သောက်ချလိုက်သည်။

မသူဇာသည် သူ့ကိုကြည့်နေသည်။ စကား တစ်
ခွန်းမျှ မဆိုဘဲလျက် မျက်တောင်မခတ်တမ်း ကြည့် နေခြင်း
ဖြစ်သည်။ သည်တော့လည်း ယင်းအကြည့်အတွက် ဦး
ကောင်းမိုးမှာ စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ရသည်။

“ဒီမယ်၊ ကျုပ်ကို အဲဒီလို ကြည့်မနေစမ်းနဲ့ မသူဇာ၊
မင်းဘာလိုချင်သလဲ။ ဘာပြောချင်သလဲ။ မင်း ကျုပ်ကိုကြည့်
နေပုံမှာ ဒါတိုင်းနဲ့ မတူဘူး၊ မင်းမှာ ပြောချင်တာ တစ်စုံတစ်
ခု ရှိကို ရှိရမယ်။ မဟုတ်ဘူးလား မသူဇာ”

အဆုံးတွင် သည်းမခံနိုင်တော့သလို ဦးကောင်းမိုး
က ဆိုသည်။ သည်တွင် မသူဇာသည် လှုပ်ရှားလာသည်။
ဦးကောင်းမိုး၏ အနီးသို့ တိုးကပ်လာသည်။

“တကယ်တမ်းပြောရမယ် ဆိုရင်တော့ ရှင့်ကို ပြော
စရာတော့ ကျွန်မမှာ တစ်စုံတစ်ခု မကဘူး၊ တစ်ပုံကြီး ရှိနေ
တယ်၊ ကိုကောင်းမိုး”

ဦးကောင်းမိုးသည် မသူဇာ၏ မျက်နှာကို စူးစိုက်
စွာ ကြည့်လိုက်သည်။ မသူဇာ၏ မျက်နှာမှာ အနည်းအပါး
တင်းမာနေသည်ဟု ထင်ရသည်။

သားတစ်ယောက် အမေမျှသာ ရှိသေးသော်လည်း
မသူဇာသည် ကလေး လေးငါးယောက်အမေနှင့်တူနေသည်။
အတော်ကြီးကျနေသည်။ မင်းမျိုးမင်းနွယ်ဆိုသော်လည်း
တစ်ခါတစ်ရံတွင် မသူဇာသည် မပျော့ပျောင်းပေ။ မသိမ့်မွေ့
ချေ။ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် စတင်တွေ့ရှိစဉ်က
အပြောအဆို အဆက်အဆံမျိုးများ မဟုတ်တော့ပေ။ ဟိုစဉ်
ကဆိုလျှင် မသူဇာသည် အရုပ်ကလေး တစ်ရုပ်နယ် လှပ
ချောမွေ့သည်။ စကားအပြောအဆိုမှာအစ သိမ်မွေ့ယဉ်
ကျေးသည်။ ထို့ကြောင့်ပင်လျှင် မမြဲလေးအား လက်လှုပ်
ဆုံးရှုံးခဲ့ရပြီး မသူဇာနှင့်လက်ထပ်ရမည်ဆိုစဉ်က သူ့စိတ်မှ
ရွှင်ရွှင်ပျူဖြစ်ခဲ့ရသေးသည်။ မမြဲလေးနှင့် လွဲရသည့်အဖြစ်ကို
ပင် ကျေနပ်ခဲ့ရသေးသည်။ သို့ပေမယ့် ယခုတော့လည်း မသူ
ဇာသည် အရုပ်ကလေးတစ်ရုပ်လို့ လှပခြင်း မရှိလေတော့။
သို့နှင့်အမျှ အပြောအဆိုအနေအထိုင်မှအစ တစ်စထက်တစ်စ
ပြောင်းလွဲလာသည်။ ယခုလိုပင် သူ့အပေါ် ပြစ်တင်ဝေဖန်
စကားတို့ကို မကြာခဏ ဆိုလာတတ်သည်။

“ကိုင်း-ဒါဖြင့်ရင်လဲ ပြောပါဦး မသူဇာ။ အမိက
ကျုပ်ကို ဘာမှ မပြောဘဲ မကျေနပ်သလို ကြည့်နေမှာနဲ့
စာရင် အမိရဲ့ ပါးစပ်က တစ်စုံတစ်ခုပြောတာ ပိုပြီး အနေရ
သက်သာ လိမ့်မယ် ထင်တယ်။ ကဲ-ပြောလေ မသူဇာ။
တစ်ပုံတစ်ပင်ကြီး ရှိနေတဲ့ အနက်က ပထမတစ်ခုကိုပြော။
ကုလားထိုင်မှာ ထိုင်ပါလား မသူဇာ”

“နေပါစေ မထိုင်တော့ပါဘူး။ စကားဆိုတာ မတ်
တတ်ရပ် မပြောရဘူးလို့ ပညတ်ချက် မရှိပါဘူး”

ဦးကောင်းမိုးသည် မသူဇာ၏ စကားကို ဘဝင်မကျ
နိုင်သလို ရှိသည်။ သို့ရာတွင် ဘာမျှ မပြောဘဲ အရက်ကို
လက်တစ်လုံးခန့် ငဲ့ပြန်သည်။ သည်တစ်ခါတော့ ရေရော
သည်။ တစ်ကျိက်သောက်ပြီးနောက် မသူဇာ၏ စကားကို
နားစွင့်သည်။

“ကျွန်မပြောချင်တာကတော့ ကိုအောင်ခန့်နဲ့ ပတ်
သက်လို့ပဲ ကိုကောင်းမိုး”

“ဪ... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ကျွန်မအထင် ပြောရရင်တော့ ကို
အောင်ခန့် အပေါ်မှာ ရှင်ဆက်ဆံခဲ့တာတွေဟာ မာလွန်း
တယ်။ ကြမ်းလွန်းတယ်လို့ပဲ”

“ဟုတ်တယ်။ အဲဒီလို ဖြစ်အောင် တမင် ကြီးစား
ယူရတာပဲ”

“အဲဒါကို ရှင့်ရဲ့ ပထမအမှားလို့ ကျွန်မထင်တယ်၊
ကိုကောင်းမိုး”

“ဟေ-ဟုတ်လား။ ကိုင်း ဆိုပါဦးကွယ်၊ ဒီအကျိုးကို အဲဒီလို မဆက်ဆံဘဲ ဘယ်လို ဆက်ဆံရမလဲလို့၊ ဖန်ပေါင်းချောင်းထဲထည့်ပြီး ကိုးကွယ်ထားရလား။”

“ဒီလို လုပ်ဖို့တော့ မလိုပါဘူး။ ဒါပေမယ့် သူဟာ ရှင့်ကို တွင်းရိုး တစ်ယောက်အနေနဲ့ လေးလေးစားစား ဆက်ဆံခဲ့တာကို ကျွန်မတွေ့ရတယ်။ ရှင့်နဲ့တတ်နိုင်သမျှ အကျွမ်းတဝင် ဖြစ်အောင်ရောခဲ့တယ်။ မိတ်ဆွေပွဲခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် ရှင့်က သူ့အပေါ်အလေးထားနေရင်း အာဃာတထားခဲ့တယ်။ မစ္စရီယစ်တိတွေ ပွားခဲ့တယ်။ ဒီတော့ သူဟာ ရှင့်နဲ့ ရန်သူ ဖြစ်လာခဲ့တယ်။”

“သူနဲ့ ကျုပ်ဟာ ရန်သူပဲလေ။”

“ဒါကို ဘယ်လို အတိုင်းအထွာနဲ့ ထိုင်းပြီး ဆုံးဖြတ်ခဲ့တာလဲ ကိုကောင်းမိုး။ မမြလေးနဲ့ ပတ်သက်တဲ့အတိုင်း အထွာလား။ ဒါကတော့ ယောက်ျားချင်းပဲရှင်။ သူယူလို့ ရခဲ့တာ သူ့ဘက်က တော်လို့ ဖြစ်မှာပေါ့။ ကိုယ်ယူလို့ မရတာဟာ ကိုယ့်ဘက်က ညံ့လို့သာဖြစ် မှာပေါ့။”

သည်စကားကို ကြားရလျှင် ဦးကောင်းမိုး တုန်လှုပ်ရသည် အမှန်ပင်။ စင်စစ်တွင် သည် မမြလေးနှင့်ပတ်သက်၍ ယခင်က စကား မဆိုဖူးခဲ့။ မမြလေး၏အမည်ကို အသုံးအခွင့်အခေါ်အဝေါ်နည်းခဲ့သည်။ ဦးကောင်းမိုးနှင့် မမြလေးတို့ အကြောင်းကို သိခဲ့သော်လည်း ဂရုမစိုက်သည့် ဟန်ဖြင့်နေခဲ့သည်။ မသိကျိုးကျွန် ပြုခဲ့သည်။ ယခုမှ မမြလေး၏ အကြောင်း ကို ပြောလာရုံတွင်မက သူ့အား ပြစ်တင်ဝေဖန်ခြင်းကိုပါပြုလာသည်။ ဦးကောင်းမိုးအနေနှင့် စကားဝင်မပြောနိုင်ခင်က စကားဆက်သည်။

“တကယ်တမ်း ပြောကြမယ်ဆိုရင် ကိုအောင်ခန့် ဒီအခြေ ဒီအနေ ရောက်လာရတာဟာ ချီးကျူးစရာတောင်ကောင်းနေပါသေးတယ်။ ကိုကောင်းမိုး။ သူဟာ ကိုယ့်သူ့ကိုယ်ချွန်ဘဝနဲ့ ကြိုးစားရာက ဒီအခြေ ဒီအနေ ရောက်လာရတာမဟုတ်လား။ ဖြစ်သင့်တာက သူ့အပေါ်မှာ သက်သက်မဲ့ အာဃာတပွားနေမယ့်အစား သူ့လို ကြိုးစားဖို့ပဲ ရှိတယ်။”

မသူ့အစာ စကားမဆုံးတတ်သေးမီမှာပင် ဦးကောင်းမိုးက စကားဖြတ်၍ ပြောလိုက်သည်။ သူ့ရင် မှာ ခံပြင်းသလို ရှိနေရာ သူ့အသံမှာ မာကျော သွား သည်။

“တော်တော့ မသူ့ဇာ၊ ဒီစကားကို ဒီမှာတင်ရပ်စမ်း။ မသူ့ဇာသည် ဦးကောင်းမိုး၏ မျက်နှာကို ပိုမို စူးစိုက်စွာ ကြည့်လိုက်သည်။

“ကျုပ်အမိရဲ့ မျက်နှာကို ဖန်ခွက်နဲ့ လှမ်းမပေါက်ခင် ကျုပ် မျက်စိအောက်က ထွက်သွားစမ်း။”

ဦးကောင်းမိုး၏ မျက်နှာထားမှာ တင်းမာနေသည်။ မျက်လုံးများက တောက်ပြောင်နေသည်။ အကယ်၍ သူ၏ စကားကိုသာ မနာခံခဲ့ပါလျှင် တကယ်တမ်းလုပ်မည့်အသွင်ပေါ်ပေါက်နေသည်။ မသူ့ဇာသည် နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာကို တင်းတင်းစေ့လိုက်သည်။ စကားသံကား ထွက်မလာသောတော့။ ဦးကောင်းမိုး၏မျက်လုံးကို တစ်ချက် စူးစိုက်ကြည့်ကာ ချာခနဲလှည့်လိုက်သည်။ ထမင်းစားခန်းထဲမှ ထွက် သွားခဲ့ပါသည်။ ဦးကောင်းမိုးသည် ဖန်ခွက်ထဲမှ အရက်ကိုတစ်ကျိုက်တည်း ဖော်သောက်လိုက်သည်။ သူသည် ယခုအခါ အတော်ကြီး မှုးဝေနေပြီ ဖြစ်သည်။ မကျေမနပ် ဖြစ်ရခြင်း၊ ခံပြင်းခြင်းတို့သည်လည်း တစ်စထက်တစ်စ ကြီးမားလာသည်ဟု မိတ်ဝယ်ထင်သည်။ မကြာမီ အခေါ်ခိုင်းလိုက်သော အင်္ဂလိပ်-မြန်မာကပြား၊ ဌာနအုပ် ရစ်ချတ်ရောက်လာသည်။ ရစ်ချတ်သည်လည်း အတော်ပင် မူးနေပြီ ဖြစ်သည်။ အကယ်၍ ဦးကောင်းမိုးသာ အင်္ဂလိပ်လိုမတတ်လျှင် ရစ်ချတ်ကို ငွေကြေးအရအထောက်အပံ့များစွာ ပေးခဲ့သူမဟုတ်လျှင် ရစ်ချတ်အား ‘သခင်’ခေါ်ကာ ‘ဘုရား’ ထူးရလေမည် အမှန်ပင်။

ရစ်ချတ်သည် သူ့အတိုင်းအတာနှင့်သူအရာရောက်သူ ဖြစ်သည်။ ဩဇာရှိသူ ဖြစ်သည်။ မိလကျွဲလူတန်းစားနှင့်ဆက်ဆံပြီဆိုလျှင် ‘သခင်’ခေါ်မကြိုက်သည်။ ‘ဘုရား’ ထူးမှကျေနပ်သည်။ ရစ်ချတ်နှင့် ဦးကောင်းမိုးတို့ မျက်နှာချင်း ဆိုင်ထိုင်မိကြသည်။

“ကိုင်း ဆိုပါဦး ကိုကောင်းမိုး။ ဒီတစ်ခါဘာကိစ္စ”

ရစ်ချတ်က မေးလိုက်သည်။

သို့နယ်ဖြင့် သောက်ရင်းစားရင်း နာရီဝက်ခန့် ကြာအောင် စကားပြောကြသည်။ ဆွေးနွေးကြသည်။ အစီအစဉ်ပြုကြသည်။ ပြီးလျှင်ကား သဘောတူညီမှု တစ်ခုကို ရကြသည်။ မသူ့ဇာသည် စဉ်ခန်းမှာ ထိုင်လျက် ဇာပန်းထိုးနေရင်းမှ ဦးကောင်းမိုးနှင့် ရစ်ချတ်တို့၏ စကားသံများကို ကြားနေရသည်။ သို့ပေမယ့် သူတို့ ဘာပြောသည်ဆိုခြင်းကိုမူ မသိ၊ နားမလည်၊ ‘ဘလယ်ဒီဖူးအောင်ခန့်’ ဆိုသော စကားလုံးနှင့် ‘ဒမ်ဟူသော စကားလုံးများကိုမူ ကြားရဖန်များသဖြင့် မှတ်မိလေသည်။ အတော်ကြီးကြားလျှင် ဦးကောင်းမိုးသည် သူ့မထဲ ရောက်လာသည်။

“ငွေတစ်ရာ စေးစမ်း မသူ့ဇာ”

ဆိုသည်။

“ငွေတစ်ရာ”

မသူ့ဇာသည် ဦးကောင်းမိုး၏ စကားကို ပဲ့တင်ထပ်သည်။

“ဟုတ်တယ် ငွေတစ်ရာ ပေးစမ်း”

“ငွေတစ်ရာသာ လက်ထဲမှာ အဆင့်သင့်ရှိရင် မိသူ
ဇာတို့ ဒီလိုတောင် မနေဘူး”

“ဘာပြောတယ်”

“ငွေတစ်ရာပေးလို့ ခြူးတစ်ပြားတောင် မရှိဘူး ကို
ကောင်းမိုး”

ဦးကောင်းမိုးသည် အကြံရ ခက်သွားသလို နှုတ်
ခမ်းကို ကိုက်လိုက် သည်။

“ငွေတစ်ရာ မရလို့ မဖြစ်ဘူး၊ အရေးကြီးတယ်”

“ကျွန်မမှာ မရှိဘူးလို့ ပြောပြီးပြီ”

ဦးကောင်းမိုးသည် အတန်ကြာအောင် တွေ့၍ စဉ်း
စားနေလိုက်သည်။ ထိုနောက် သူသည် အကြံရလာသလို
မသူဇာ၏ မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“မင်း လက်စွပ် ခဏပေးစမ်း မသူဇာ”

“ဘာလုပ် ပစ်မှာလဲ”

“ပေးမှာ ပေးစမ်းပါ။ ကျုပ်ဟာကျုပ် ဘာလုပ်
လုပ်ပေါ့”

မသူဇာ ဘာမျှမပြောတော့။ လက်စွပ်ကို ချွတ်ယူ
လျက် ထမင်းစားခန်းဆီသို့ ပြန်လျှောက်လာသည်။

“ဒါ နောက်ဆုံးပဲ၊ အကုန်ပဲ။ နောက်ဆိုရင် ရွှေကို

ဆေးဖော်ချင်ပါတယ်ဆိုရင်တောင် တစ်စုံနဲ့မှမရနိုင်တော့ဘူး။
မူးလို့တောင် ဂျူစရာမရှိတော့ဘူး”

မသူဇာသည် ဦးကောင်းမိုး၏ ကျောဘက်မှ ညည်း
ညူသလို ရေရွတ်ရင်းကျန်ခဲ့သည်။ ဦးကောင်းမိုးသည် ရစ်
ချတ်ထံ ပြန်ရောက်လာသည်။ ရစ်ချတ်သည် စားပွဲပေါ်သို့
ခေါင်းငိုက်နိုက် ကျမတတ် မူးနေသည်။ သို့ရာတွင် ဦးကောင်း
မိုးက လက်စွပ်ကို သူ့ရှေ့သို့ ချပြလိုက်လေလျှင်ကား၊ သူ
၏ မူးဝေခြင်းမှာ ချက်ချင်း လွင့်ပျောက်သွားသလို ရှိသည်။

“ခင်ဗျား ဇနီးအတွက် လက်ဆောင်ပါ မစ္စတာ ရစ်
ချတ်၊ ကျုပ်ပြောတာကိုသာ အောင်မြင်အောင် ဆောင်ရွက်
ပေးပါ”

ရစ်ချတ်သည် လက်စွပ်ကို ကောက်ယူသည်။ မီး
ရောင်တွင်ထောင်ကြည့်သည်။ လက်စွပ်သည် မိန်းမဝတ်ကွင်း
ဖြစ်သည်။ နီလာ၏ အရည်အသွေးမှာ ကောင်းလှသည်။
ကွင်းထားသော ရွှေကလည်း မနည်းလှ။ ရစ်ချတ်သည်
လက်စွပ်ကို အင်္ကျီအိတ်အတွင်း ထည့်ရင်းက ပြောလိုက်ပါ
သည်။

“စိတ်သာချ ကိုကောင်းမိုး၊ ဒီခွေးမသား အောင်ခန့်
လှလှကြီး ဒုက္ခရောက်သွားအောင် ကျုပ်လုပ်လိုက်မယ်။
ဟုတ်ပြီလား”

ညသည် တစ်ထက်တစ်စ နက်ရှိုင်း ရင့်ရော်လာ သည်။ သန်းယံသို့ပင် ချဉ်းလှပေပြီ။ သို့တိုင်အောင် ‘ရေနံ့သာ’ မှာ မီးလင်းထိန်ဆဲ ရှိသေးသည်။ လူတို့၏ လှုပ်ရှားသွား လာမှုကို မြင်နေရသေးသည်။ အများသူငါတို့ အိပ်စက်ကုန် ကြပြီ ဖြစ်သည့်တိုင် ‘ရေနံ့သာ’မှ လူတစ်စုမှာ အိပ်စက်ခြင်း ပြုနိုင်သေးဟန်မတူ။ ‘ရေနံ့သာ’၏ စဉ်းခန်းတွင် ဦးအောင်ခန့် အပါအဝင် လူတစ်သိုက် ထိုင်နေကြသည်။ စကားစမြည် ပြောဆိုနေကြသည်။

“ဒါထက် ကလေးကို နာမည်ပေးဖို့ အရေးကြီးတယ် ဦးအောင်ခန့်။”

ထိပ်ဆုံးကုလားထိုင်တွင် ထိုင်နေသည့် အသက် ငါးဆယ်ကျော် ခြောက်ဆယ်နီးပါးရှိ အမျိုးသမီးကြီးက ပြော လိုက်လေသည်။ ယင်းအမျိုးသမီးကြီးမှာ မမြလေး၏ မိခင် ဒေါ်စောမင်းဖြစ်သည်။ သူမ၏လက်မှာ ပုခက်နှင့်ဆက်ထား သော ကြိုးတစ်ချောင်း ရှိသည်။ ပုခက်ထဲမှာမူ မြေးဦးဖြစ်သူ ခင်မောင်ညွန့်သည် နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်နေလေသည်။ ဒေါ် စောမင်းမှာ အသက်ငါးဆယ်ကျော်ပြီဆိုသည့်တိုင် သန့်ပြန့် သပ်ရပ်သော ရုပ်ရည်ကြောင့် အရွယ်တင်သည်။ ရွှေကိုင်း မျက်မှန်နောက်မှ မျက်လုံးများက တောက်ပဆဲရှိသေးသည်။ သူမ၏ အမွှေနှင့် အရိုက်အရာကို သမီးဖြစ်သူ မမြလေး ခံစား ခဲ့ရသည်။ ယင်းအမွှေအနစ်ကို မကြာမီကမှ ဖွားမြောက်လာ ခဲ့သောမြေးကလေး ခံစားရပေးဦးတော့မည်ဟု တွေးတောပီတိ

ဖြစ်နေဟန်ရှိလေသည်။

“ကလေးကို နာမည် ပေးဖို့ အတွက် ကျွန်တော် ကြံပြု စဉ်းစား ထားပါတယ် အမေရဲ့။”

ဦးအောင်ခန့်က ဆိုသည်။

“ဟုတ်လား . . . ဘာများလဲကွယံ”

လူတစ်သိုက်၏ အကြည့်သည် ဦးအောင်ခန့် မျက်နှာ ပေါ်သို့ ကျရောက်လာသည်။ အားလုံးကပင် စိတ်ဝင်တစား နားစွင့်နေကြသည်။

“တနင်္လာသမီးဆိုတော့ နေ့သင့်နံ့သင့်လဲ ဖြစ် အောင် အထွတ်အမြတ်လဲဖြစ်အောင် ‘ခင်ခင်ကြီး’လို့ မှည့်ခေါ်ချင် တယ်အမေ”

“ခင်ခင်ကြီး”

ဒေါ်စောမင်းသည် အမည်ကို ပုံတင်ထပ်လိုက်သည်။

“ခင်ခင်ကြီး”

“အင်း ကောင်းသားပဲကွယံ၊ အစ်ကိုက ခင်မောင် ညွန့်၊ ညီမကခင်ခင်ကြီး၊ ကောင်းပါတယ်မောင်အောင်ခန့်၊ ငါ့မြေးခေါင်းဆေးတဲ့နေ့ကို ထူးခြားခြား လုပ်ရမယ်နော်”

“စိတ်ချပါ အမေ ကျွန်တော် စီစဉ်ပြီးသားပါ”

ယင်းအခိုက် လမ်းပေါ်မှ လူတစ်ယောက်သည် ရေနံ့ သာအိမ်ကြီး ဘက်သို့ စူးစိုက် ကြည့်လျက် ရှိသည်ဆိုခြင်းကို မည်သူမျှ သတိမထားမိကြ။ ဂရုမစိုက်မိကြ။ ထိုသူသည် ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်လာကာ သစ်ပင်အရိပ် အောက်မှနေပြီး အိမ်ကြီးဘက်သို့ စူးစိုက် ကြည့်နေခြင်း ဖြစ်သည်။ သူသည် အစီခံနီးပါးမျှ တိုလာပြီဖြစ်သော ဆေးလိပ်ကို သစ်ပင် ပင်

စည်ဖြင့် ထိုးကာ မီးသတ်လိုက်သည်။ သူသည် စိတ်မရှည် နိုင်အောင်ရှိရသည်။ အိမ်ကြီး ပေါ်မှ လူများ အအိပ်နောက် ကျသည့်အတွက် အသံအထွက်စေတဲ့ ကျိန်ဆဲမိသည်။ သူ သည် အနည်းအပါးဆိုသလို မူးလေ့ကျက်လည်းရှိလေသည်။ ဖျင်းရိလာခြင်းကိုလည်း တားဆီး၍ မရ။ ရုံးခံတွင် မေးခနဲပင် ငိုက်သွား မိတတ်သည်။ သို့ဖြင့် သံချောင်းခေါက်သံ ဆယ့် နှစ်ချက်ကို ကြားရသည်။

စိတ်ကို ရည်ရည်ထား၍ မရတော့။ မတတ်တတ် ရပ် ရသည်မှာကြာမြင့်ခဲ့ပြီ ဖြစ်၍လည်း သလုံးသားများ တောင့် လာသည်။ ခူးခေါင်းများပင် ကိုက်လာသည်။ ဤသည်ထက် ဆိုးသည်မှာ ခြင်၏ အန္တရာယ် ဖြစ်သည်။ ခြင်ကောင်များ သည် အဝတ်လစ်လပ်နေသော အသားများကို ကိုက်ခဲသည်။ သွေးကို စုပ်မျိုသည်။ ဤသည်ကို ခံနိုင်သည်ထား နားအနီး မှကပ်၍ တပီဝီ အော်မြည်တတ်ခြင်းကို သည်းမခံနိုင်အောင် ရှိရသည်။ နောက်တော့လည်း သူသည် စိတ်ကိုမည်သို့မျှ ထိန်းချုပ်၍ မရနိုင်အောင် ဖြစ်လာသည်။ သစ်ပင်အောက်မှ ထွက်ခဲ့သည်။ ခြစည်းရိုးအနီးသို့ တိုးကပ်လာခဲ့သည်။ ဝန်း ခတ်ထားသောခြံကို မြင်ရလေတော့လည်း စိတ်ပျက်လက် ပျက်ဖြစ်ရပြန်သည်။ ခြစည်းရိုးမှာ ဝါးကို ပြုလုပ်ထားသည်။ ဝါးခြမ်းပြားကို အဖျားချွန်လျက် စေ့နေအောင် ရက်ထား သည်။ လက်ခုပ် တစ်ဖောင်ခန့် မြင့်သည်။ တံခါးဘက်သို့ ကြည့်မိပြန်သည်။ တံခါးကလည်း ခိုင်ပါပေ။

သည်တော့လည်း ခြတွင်းသို့ ဝင်ဖို့ဆိုသည်မှာ လက်ကြားယိုလောက် အပေါက်တစ်ပေါက်တစ်လေပင် မရှိ တော့ပြီလား ထင်မှတ်မိသည်။ ခေတ္တမျှ အကြံအိုက်သွား သည်။ သူသည် ခြစည်းရိုးအတိုင်း ကွေပတ်၍ ပုန်းလျှိုး ကွယ်လျှိုးလာခဲ့သည်။ သို့ဖြင့် အိမ်၏ နောက်ဖေးဘက်သို့ ရောက်လာသည်။ ယင်းနေရာသို့ အရောက်တွင်ကား သူ သည် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်သွားသည် ထိုနေရာမှာတော့ အပေါက်တစ်ပေါက် ရှိနေလေသည်။ ခွေးတိုးပေါက် ဖြစ် သည်။ သူ့ရှေ့တွင်ပင် ခွေးတစ်ကောင် တိုးဝင်သွားသည်ကို မြင်ရသည်။ သူသည် ကြာရည်စွာ ဆိုင်းမနေ။ တွေးတော စဉ်းစားခြင်းလည်း မပြုတော့။ အလုပ်မြန်မြန်ပြီးစီးဖို့သာ အရေးကြီးသည်ဟု ထင်သည်။ စင်စစ်သူ့အား သည်တာ ဝန်ပေးလာခဲ့သည်ကိုပင် နားမလည်နိုင်ခဲ့။ တာဝန်ယူလိုစိတ် လည်း မရှိခဲ့။ သို့ပေမယ့် မကင်းရမကင်းကြောင်း ရှိသူက တာဝန်ပေး ခိုင်းစေလာတော့လည်း ငြင်းပယ်ခြင်း မပြုနိုင်။ သူသည် ခွေးတိုးပေါက်မှပင် ခြစည်းရိုးကို တိုးဝင်သည်။ ခေါင်းသာဆုံပြီး ကိုယ်ကမဆုံမပြီ ဖြစ်နေပြန်သည်။ ထို

ကြောင့် ဝါးခြမ်းသုံးလေးပြားကို ကိုတံ၍ ချိုးရသည်။ ဝါးခြမ်း ပြားချိုးသံမှာ သူ့အဖို့ ကျယ်လာင် လွန်းလှသည်အသံဖြစ် နေသည်။ သူ၏ ကိုယ်တစ်ပိုင်းမှာ ခြအတွင်းရောက်လာ သည်။ တစ်ပိုင်းကို ကြိုးစားပမ်းစားသွင်းနေဆဲ . . . ပြုတ် တူပမာ သန်မာသောအရာဖြင့် လည်ကုပ်ကို ဆုပ်ကိုင်ခြင်း ခံလိုက်ရသည်။ အင်္ကျီလည်ကုပ်စမှ နေကာ ဆွဲယူလိုက်ခြင်း ခံရသည်။ သူသည် အလန့်လန့်အမျှပင် ဖြစ်ရသည်။ အကြောက်ကြောက်အရွံ့ရွံ့ ရှိရသည်။ ချောက်ချားသော စိတ် ကလည်း မျိုးသိပ်၍မရနိုင်။ နှုတ်မှလည်း ညည်းသံသဲ့သဲ့ကို ပြုရင်း ခြတွင်းမှ ပြန်ထွက်ရန် ကြိုးစားသည်။ သို့ပေမယ့် သူ့ကိုယ်မှာ နောက်သို့ရောက်မလာဘဲ ရှေ့သို့ဆွဲယူခြင်းသာ ခံလိုက်ရသည်။ ခြအတွင်းသို့သာ ရောက်လာရသည်။

အမှောင်နှင့် မျက်စိတို့ ကျင့်သား ရလာသည်။ ထို အခါ မိမိရရ ဆုပ်ပမ်းထားသော သန်မာထွားကျိုင်းသည့် လူတစ်ယောက်ကို မြင်လိုက်ရပါသည်။ ခြအတွင်းမှ အသံပလံအချို့ကို ကြားရသည်။ ရုတ်ရုတ်သံသံနှင့် ဆွဲ လားငင်လား ပြုနေကြောင်း သိရ သည်။ ဦးအောင်ခန့်သည် ဧည့်ခန်းမှနေကာ ခြအတွင်း သို့ ဆင်းလာခဲ့သည်။ သည်တွင် ကြက်စုတ်ကလေးတစ်ကောင်ကို ကုပ်မှ ကိုင်၍ဆွဲလာသည့် ပမာ လူတစ်ယောက်အား ဆွဲကိုင်လာသော သူ၏ ခြစောင့် ကို မြင်ရသည်။

“ဘယ်လို ဖြစ်တာလဲ ထွန်းခင်”
ဦးအောင်ခန့်၏ အမေး။
“လူတစ်ယောက် ခပ်လှမ်းလှမ်းကနေ ခြဘက်ကို ကြည့်နေတာ ကြာပြီ ဒါနဲ့ မသက်လို့ ကျွန်တော်လဲ သူ့ကို စောင့်ကြည့် နေမိခဲ့တယ်။ နောက်တော့ သူ ခွေးတိုးပေါက် ကနေ အိမ်ထဲဝင်လာတာ တွေ့ရတယ် ဒါနဲ့ပဲ ကျွန်တော် ဖမ်း လာခဲ့တယ် ဆရာ”

ခြစောင့် ထွန်းခင်က အဖြေပေးသည်။
တစ်စုံတစ်ယောက်က မီးတိုင်တစ်ခု ယူလာသည်။
မီးအရောင်ဖြင့် ဖမ်းလာသူကို တွေ့ရသည်။

“ဟာ . . . ဘိန်းစား ဘကျောက်ပါလား”
တစ်ယောက်က အာမေဗိုတ်သံ ပြုသည်။
ဘိန်းစားဘကျောက်သည် လူအားလုံးကို ကြောက် ရွံ့ထိတ်လန့်သော အမူအရာဖြင့် ကြည့်နေသည်။ အန္တရာယ် နှင့်ကြုံတွေ့ရသည့် ယုန်ငယ်တစ်ကောင်အသွင် နှာခေါင်းမှာ ရှုချိပျချိ ဖြစ်နေသည်။

မျက်နှာမှာလည်း ရယ်ရတော့မလို၊ ငိုရတော့မလို ရှိ နေလေသည်။

“သိပ်မဆူကြနဲ့ဟေ့ မီးနေသည် သွေးလန့်မှာစိုးရ တယ်။ တိုးတိုးသက်သာ လုပ်ကြ။ သူ့ကို အိမ်ထဲခေါ်ခဲ့။ ဘာလုပ်ဖို့ ခြံထဲဝင်လာရတာလဲ မေးစမ်း”

ဦးအောင်ခန့်က အမိန့်ပေးသည်။

သို့ဖြင့် ဘိန်းစားဘကျောက်သည် အခန်းတစ်ခု အတွင်း ရောက်လာရသည်။ သူသည် လုံချည်တစ် ထည်ကို ပန်းမှာ ကွင်းသိုင်းထားသည်။ ထိုအထဲမှာ အထုပ်တစ်ထုပ် ရှိနေကြောင်း မြင်ရသည်။ ထွန်းခင်က ကွင်းသိုင်းထားသော လုံချည်ကို ဆွဲလိုက်သည်။ လုံချည်ကွင်းသိုင်း အတွင်းမှ အထုပ် ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ကျလာသည်။ အထုပ်ကို မြေကြည့် ကြသောအခါ မန်ကျည်းသီးမှည့် သဏ္ဍာန် အရများကို တွေ့ရသည်။ စိမ်းရွှေရွှေ အနံ့နံ့သည်။

“ဟာ- ဘိန်းတွေပါလား”

ထွန်းခင်က ဆိုသည်။

ဦးအောင်ခန့်သည် ဘိန်းစား ဘကျောက် ဘက်သို့ မျက်နှာ လှည့်လိုက်သည်။ ဘိန်းစား ဘကျောက်မှာ တုန်တုန် ယင်ယင် ဖြစ်နေလေသည်။ မျက်နှာမှာ ပြုဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်နေ သည်။ သူသည် စကားပြောရန် ကြိုးစားဟန်တူသည်။ အသံ ကား ထွက်မလာ။ အခြေအနေ အလုံးစုံကို ဦးအောင်ခန့် ရိပ်စားမိ သည်။ စင်စစ် ဘိန်းစားဘကျောက်သည် တစ်စုံ တစ်ယောက်၏ ခိုင်းစေချက်ဖြင့် မိမိပိုင်းအတွင်းသို့ ဘိန်းလာ ချခြင်းဖြစ်ကြောင်း တွေးမိခဲ့ပြီး ဖြစ်လေသည်။ ယင်းအဖြစ် မျိုးကိုလည်း အတန်တန် တွေ့ခဲ့ဖူးပြီး ဖြစ်သည်။ ကြားဖူး နားဝရိုးပြီး ဖြစ်သည်။

“မင်းကို ဘယ်သူ ခိုင်းတာလဲ ဘကျောက်”

သည်အမေးကိုသာ တိုက်ရိုက် မေးသည်။

ဘကျောက် မဖြေနိုင်။ ထွန်းခင်သည် ဘကျောက်၏ နားရင်းကို ခပ်ဆတ်ဆတ် ရိုက်ချ လိုက်သည်။ သည် တော့မှပင် ဘကျောက်သည် ညည်းညူသံကိုပြုရင်း အသံ ထွက်လာသည်။

“ကျွန်တော့်ကို မရိုက်ကြပါနဲ့ဗျာ၊ ကျွန်တော် ပြော ပါမယ်။ ကျွန်တော့်ကို ခိုင်းတာ ဦးကောင်းမိုးပါ။ ဦးကောင်း မိုးက ဘိန်းပစ်ခိုင်းတာပါ” *

“ဦးကောင်းမိုး”

ဦးအောင်ခန့်သည် ယင်းအမည်ကို တအံ့တဩ ရေ ရွတ်မိသည်။ ကြားရသော စကားအတွက် မိမိ၏ နားကိုပင် မယုံနိုင်အောင် ရှိရသည်။

“ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ၊ သူက ခိုင်းတာပါ။ သူနဲ့ ငွာနာပိုင်ကြီး မစ္စတာရစ်ချတ်က ခိုင်းတာပါ။ ကျွန်တော့်

ပယောဂ တစ်ပြားသားမှ မပါပါဘူး။ သူတို့က ခိုင်းတာ လုပ် ရင်လုပ် မလုပ်ရင်ဘိန်းဖြတ်ပစ်မယ် မမ်းမယ်ဆိုတာနဲ့ လုပ် ရတာပါ။ ကျွန်တော့်ကိုတော့ ချမ်းသာပေးကြပါ ခင်ဗျာ”

ဘိန်းစား ဘကျောက်သည် ထိုင်လျက် လက် အုပ်ချို ရင်း တောင်းပန်နေသည်။ ဦးအောင်ခန့်၏ မျက်နှာမှာ နာ ကြည်းမှုနှင့် ခံပြင်းမှုများ ရောနှောစား လာရသည်။ ခက်ထန် မာကျောလာသည်။ မျက်လုံးများက အရောင်တောက်လာ သည်။

“ဒီလူကို အစက ဒီလောက် မိန့်မဆန့်လိမ့်မယ် မထင်ဘူး။ အခုတော့ ကြည့်ပါဦးဗျာ လုပ်ပုံက ယောက်ျား မပီသလိုက်တာ။ ကောက်ကောက်ကျစ်ကျစ် နိုင်လိုက်တာ”

သူသည် မကျေချမ်းနိုင်သလို ရေရွတ်သည်။ လူ အများမှာမူ ဘာပြောရမည်မသိတတ်ဘဲ ရှိကြလေသည်။

“သူ့ အကြံသာ အောင်လိုက်ရင် ဘယ်လိုဖြစ် ကုန် မယ်ထင်သလဲဟင်။ လူတွေက ကျုပ်ဟာကျုပ် သမ္မာအာဇီဝ နဲ့ ကြီးပွားလာတာကိုတောင် မတရားတဲ့နည်းနဲ့ စီးပွားရှာလို့ ကြီးပွားလာတာလို့ မထင်ကြပေဘူးလား။ ပြီးတော့ မင်းပြစ် မင်းဒဏ်ကိုလဲ ခံရဦးမယ်။ ဒါဟာ ကျုပ်တို့ ကလေးဘဝက မင်းမိုက်သလားဆိုပြီး နားရွက်ကို တံတွေးဆွတ်တာနဲ့ ဘာမှ မထူးဘူးဗျာ ကျုပ်ကို ရန်စလိုက်တာပဲ။ စိန်ခေါ်လိုက်တာပဲ”

‘ရေနဲ့သာ’တွင် ယင်းသို့ ဖြစ်နေခိုက် ဦးကောင်းမိုး နှင့် ရစ်ချတ်အပါအဝင် လူတစ်သိုက်မှာလည်း ဂနာမငြိမ် လောက်အောင် ရှိနေရပေသည်။ တစ်စထက်တစ်စ အချိန် တန်လာသည်နှင့်အမျှ စိတ်မှာ ယောက်ယက်ခတ်မျှ လှုပ်ရှား နေရသည်။

“ဒီဘိန်းစားဟာ ခိုင်းတာမလုပ်ဘဲ ဘယ်ချောင် သွား ဘိန်း ငိုက်နေသလဲ မသိဘူး”

သူတို့ အဖွဲ့ထဲမှ လူတစ်ယောက်က စိတ်မရှည်နိုင် သလိုဆိုသည်။

“ဒီအတိုင်းနေလို့ မဖြစ်တော့ဘူး၊ တစ်ယောက် ယောက်က အခြေအနေ သွားကြည့်ဦးမှဖြစ်မယ်။ စိန် မောင်ရေ၊ မင်းပဲ သွားကြည့်စမ်းကွာ”

ရစ်ချတ်က ဆိုသည်။

သို့ဖြင့် စိန်မောင်ဆိုသည် ပုလိပ်သား တစ်ယောက် သည် လူအုပ်အကြားမှ တိုးထွက်လာသည်။ ရွှေကြောင့်သို့ သွားသော လမ်းအတိုင်း ဦးတည်လျှောက်သွားသည်။

“ဘယ့်နယုလဲ မစ္စတာရစ်ချတ်၊ ဒီပုံစံအတိုင်း ဆိုရင် အခြေအနေက ဟန်ပါမလား”

ဦးကောင်းမိုးက မေးသည်။

သူ၏အသံတွင် စိုးရိမ်မကင်း ရှိရသည့် အရိပ် အယောင် ပါဝင်နေသည်။

“အတပ်မပြောနိုင်သေးဘူး ကိုကောင်းမိုး၊ စိန်မောင် ပြန်လာမှ သိရမှာပဲ။ ကိစ္စ မရှိပါဘူး။ တစ်နည်းနဲ့ မရရင် တစ်နည်းနဲ့ လှည့်ကြံကြသေးတာပေါ့ဗျာ”

မကြာမီမှာပင် စိန်မောင် ပြန်ရောက်လာသည်။ သူနှင့် အတူ ဘိန်းစားဘဏ္ဍာန်မှာလည်း ယက်ကန် ယက်ကန် နှင့် ပါလာသည်။ အသွင်အပြင်ကို မြင်ရုံမျှနှင့် ပင် အခြေ အနေ မလှကြောင်း ရိပ်စားမိကြရသည်။

“ဘယ်လို ဖြစ်တာလဲ ဘဏ္ဍာန်”

ရစ်ချတ်က ခပ်ဆတ်ဆတ် မေးသည်။

သည်တွင် ဘိန်းစား ဘဏ္ဍာန်က အဖြစ်အပျက် ကို ပြန်ပြောပြသည်။ ကြောက်ကြောက် ရွံရွံနှင့်ပင် အလုံးစုံ ကို အစီရင်ခံသည်။

“မင်း တို့တစ်တွေရဲ့ နာမည်ကိုပါ ထည့်ပြော ခဲ့တယ် လား။ ဟုတ်လား ဘဏ္ဍာန်”

ရစ်ချတ် စိတ်လှုပ်ရှားစွာ မေးသည်။

“ဟုတ်ပါတယ် သခင်၊ ကျွန်တော် ပြောလိုက် မိပါ တယ်။ မပြောလိုလဲ မဖြစ်တာနဲ့ ပြောခဲ့မိပါတယ် ခင်ဗျာ”

“သေလိုက်ပါတော့ ဘဏ္ဍာန်ရာ . . . သေလိုက် ပါတော့”

ဦးကောင်းမိုးက စိတ်ပျက်လက်ပျက် ညည်း သည်။

“ဒီလောက်တောင် မိုက်မဲရသလား ဘဏ္ဍာန်ရာ။”

မောင်မင်းဟာ ဘိန်းစားပီပီ ဉာဏ်တုံးလှချည့်လား။ အဲဒီလို ဖွင့်ပြောလိုက်တော့ အောင်ခန့်က ဘာပြောသလဲ”

“ဦးအောင်ခန့်က ကျွန်တော့ကို ဆုံးမပါတယ် သခင်၊ နောင်ဒါမျိုးခိုင်းရင် ဘယ်တော့မှ လုပ်မပေးနဲ့တဲ့ ဒီတစ်ခါ တော့ ခွင့်လွှတ်မယ်တဲ့။ နောက်တစ်ခါဆိုရင် အသေပဲတဲ့။ မင်းရဲ့ဆရာကြီးတွေကိုလဲ ပြောလိုက်တဲ့။ နောက် ဒီလို မိန်းမ ဆန်တဲ့အလုပ်မျိုးတွေဘယ်တော့မှ မလုပ်ပါနဲ့လို့ ပြောလိုက် တယ်”

ဦးကောင်းမိုးရော ရစ်ချတ်ပါ စကား မပြောနိုင်။ တစ် ယောက်မျက်နှာကို တစ်ယောက် မကြည့်ဝံ့လောက်အောင် ရှိရသည်။ အတော်ကြီးကြားမှ ရစ်ချတ်က ဦးကောင်းမိုး၏ ပခုံးကို ပုတ်၍ နှစ်သိမ့်ရင်း စကား ဆိုသည်။

“စိတ်မပျက်ပါနဲ့ ကိုကောင်းမိုး၊ နောက်တစ်နည်း ကြံကြသေးတာပေါ့”

ဦးကောင်းမိုး ဘာမျှ ပြန်မပြော။ အောက်နှုတ်ခမ်း ကိုသာ သွားများဖြင့် တင်းတင်းကြီး ဖိကိုက်ထားလိုက် သည်။ ရင်ထဲမှာမှ စကားသံများ မြည်ဟိန်းနေသည်။

“နေနှင့်ဦးပေါ့ အောင်ခန့်ရာ . . . တစ်နေ့မဟုတ် တစ်နေ့၊ တစ်ကွေ့မဟုတ် တစ်ကွေ့ တွေ့ကြရသေးတာပေါ့။ မင်းလဲ ချက်ချင်း သေမသွားပါဘူး။ ငါလဲ လော လောဆယ် မသေသေးပါဘူး။ မသေခင်စပ်ကြားမှာ အချိန်တွေ အများ ကြီး ရှိပါသေးတယ်။ ပျံလေတဲ့ ငှက် ခါးနားကာမှ သိစေ့မယ် ဆိုတာလိုပေါ့။ တစ်နေ့တော့ သိရမှာပေါ့”

တစ်နေ့မဟုတ်တစ်နေ့၊ တစ်ကွေ့မဟုတ် တစ်ကွေ့တွင် မိမိအနေနှင့် ဦးအောင်ခန့်အား အလဲထိုးနိုင်လိမ့်မည်ဟု ဦးကောင်းမိုး ထင်ခဲ့သည်။ ယုံကြည်ခဲ့သည်။ မျှော်လင့်ခဲ့သည်။ သို့စေကာမူ အခြေအနေက သူထင်မှတ်သလို ဖြစ်မလာ။ ဦးအောင်ခန့်၏ အလဲထိုးခြင်းကိုသာ အကြိမ်ကြိမ် အတန်တန် ခံနေရကြောင်း တွေ့မြင်ရသည်။

ဘကျောက်အား ဘိန်းပစ်စေခဲ့ပြီး မအောင်မမြင် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ နောက်ပိုင်းတွင် အလူးအလဲခံရဖွယ် ကိစ္စရပ်များက ဆက်တိုက်ပေါ်ပေါက်လာခဲ့သည်။ ရစ်ချတ်သည် မကွေးသို့ပြောင်းသွားရသည်။ နှစ်တိုး သုံးနှစ် အဆိုင်းခံရသလိုလို ကြားရသည်။ ဘိန်းစား ဘကျောက်မှာလည်း ခြေချုပ်နှင့် နယ်နှင့်ခံရလေသည်။ ထိုနေ့ညက သူ့အဖွဲ့တွင် ပါဝင်သည့် ပုလိပ်သားအချို့မှာလည်း ပြုတ်သူ ပြုတ်၊ နယ်ပြောင်းသူ ပြောင်းနှင့် ကမောက်ကမ ဖြစ်ကြရသည်။

စင်စစ် ခေတ်ကိုကလည်း လက်ကြားယိုခေတ်။ ငွေများ တရားနိုင်ဆိုသလို အရာရာကို အဆုံးအဖြတ်ပြုနေသည်မှာ ငွေသာလျှင် ဖြစ်သည်။ ငွေကြေး ပြည့်စုံတတ်နိုင်သော ဦးအောင်ခန့်သည် ရစ်ချတ်ထက် အရေးပါအရာရောက်သော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများကို ချဉ်းကပ် နိုင်ခဲ့ ပုံ ရသည်။ ငွေထိုးနိုင်ခဲ့ဟန် တူသည်။ ဦးအောင်ခန့်သည် ဦးကောင်းမိုးကို တိုက်ရိုက် ဒုက္ခဖြစ်အောင်ကား လုပ်မလာခဲ့။ သို့ပေမယ့် သွယ်ဝိုက်သော နည်းဖြင့် တုံ့ ပြန်သည်ပင်။ အခံရခက်စေရန် လက်သီးပုန်း

ထိုးသည်ပင်။ ဦးကောင်းမိုးပိုင် ရေနံတွင်းရာ အချို့ကိုအခြားသူအား ဝယ်ယူစေသည်။ ၎င်းနောက် ထိုသူ့ထံမှ သူကတစ်ဆင့် ပြန်၍ ဝယ်ယူသည်။ ဝန်းခတ်ခြင်း ခံထားရသည့် ရေနံတွင်းရာအချို့မှာ ဈေးအနှိမ်ခံရသည်။ အရောင်းအာယ်မဖြစ်၊ ဖြစ်ပြန်တော့လည်း မတန်တဆ ဈေးနှိမ်ပေးခြင်း ခံရသည်။

သည်အတွင်း ဦးအောင်ခန့်သည် တွင်းရိုးတွင်းစားများအကြား၌ ပိုမိုဝင်ဆံ့အောင် ပြုသည်။ သာရေး နာရေး ကိစ္စများတွင် သွက်သွက်လက်လက် ဆောင်ရွက်ပေးသည်။ သူ့အိမ်တွင်လည်း မကြာခဏ ပွဲလုပ်လေ့ရှိသည်။ သူ၏ပွဲမှာ မင်းပေါင်းစုံသည်။ လူစည်သည်။ သမီးကင်ပွန်းတပ်လို ကိစ္စမျိုးတွင်ပင် ခမ်းခမ်းနားနား ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ပွဲပေးသည်။ မြို့ပေါ်ရှိ လူကိုယ် အသိုင်းအဝန်းမှာ ဦးအောင်ခန့်ကို များစွာလိုလားလက် ခံလာကြသည်။ အုပ်ချုပ်ရေးပိုင်းနှင့်လည်း အလွမ်းသင့်သည်။ တစ်ဘက်မှ ဦးအောင်ခန့် တရှိန်ရှိန်တက်လာသည်နှင့်အမျှ တစ်ဘက်တွင် ဦးကောင်းမိုးသည် တရိပ်ရိပ်ကျဆင်း နေရလေသည်။ စီးပွားရေး အခြေအနေမှာ ဖုံးကွယ်၍ မရနိုင်လောက်အောင် ယိုယွင်းလာသည်။ အရက်သောက်တတ်ခြင်း၊ အရက်မူးလျှင် အငြိမ်အသက်မနေ ရမ်းကားတတ်ခြင်းများအတွက် လူ့အထင်သေးခြင်း၊ ပိုင်းပယ်ခြင်းများ ခံရသည်။

ဦးအောင်ခန့်အိမ်တွင် ဘိန်းပစ်စေခြင်းနှင့် စပ် လျဉ်းကာ တစ်ယောက်စကား တစ်ယောက်နား ဆိုသလို တစ်စထက်တစ်စ ပြန်သွားသည်။ လူတွေက ထိုအကြောင်းကိုပင် အလုပ်တစ်ခုလို လုပ်၍ ပြောကြသည်။ ယင်းသတင်းကို

ကြားရသူ အပေါင်းက ဦးကောင်းမိုး၏ ကောက်ကျစ်စဉ်း လဲမှုကို ရွံရှာစက်ဆုပ်စွာ ဝေဖန်ပြောဆိုခြင်း ပြုကြလေသည်။ ကွယ်ရာတွင် နှာခေါင်းရှုံ့ကြသည်။ အပြစ်တင်ကြသည်။ ဦးကောင်းမိုးသည် အရက်ကို ပို၍ သောက်လာသည်။ အကြွေးလည်း ပို၍တင်လာသည်။ ရွှေဘိုသာရှိ ၎င်း၏ အိမ်ခြံဝင်း အချို့အဝက်ကိုပင် ပင်စင်စားတစ်ဦးအား ခွဲစိတ်ရောင်းလိုက်ရသည်။ ယင်းသို့ဖြစ်ရလေ ဦးကောင်းမိုးအနေနှင့် ဦးအောင်ခန့်အပေါ် အာဇာတ ပြင်းပြလှလေဖြစ်သည်။ တစ်ဘက်က တရိုန်ရိုန်တက်ကာ မိမိဘက်က တစ်ရိပ်ရိပ် ကျဆင်းလာလေလေ မစွရိယစိတ် ပွားလာလေလေ ဖြစ်သည်။ မုန်းတီး နှာကြည်းရခြင်းများက ရင်မှာ ပို၍ ဂယက်ထန်လာရသည်။ သူ့ဘက်က အထက်စီးရန်မည် အချိန်ကာလကိုသာ အပြီးအတေး ပြင်းစွာစောင့်မိတော့သည်။

တစ်ခုသော ပူလောင်ပြင်းပြလှသည့် နွေညတစ်ည။ သန်းကောင်ယံအချိန်။ နေ့လယ်က သွားဟယ် လာဟယ် လုပ်ဟယ် ကိုင်ဟယ်နှင့် ပင်ပန်းခဲ့ရသမျှကို အတိုးချကာ လူအများတို့ နားနေ အိပ်စက်နေကြသည်။ နေ့လယ်က ပူလောင်ခဲ့သမျှ ယခုအခါတွင် အပူရှိန် လျော့ပါးစ ပြုလာသည်။ ယင်းအချိန်တွင် လူအပေါင်းတို့ အိပ်ရာမှလန် နိုးရလောက်အောင် ကျယ်လောင်ဆူညံသောအသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“မီးချို . . . မီး . . . မီး . . . ”

အထိတ်တလန့်အော်ဟစ်သံနှင့်အတူ ကောင်းကင်သို့ ထိုးတက်လာသော မီးတောက်မီးညွှန်များကို မြင်ရသည်။ မီးလောင်ရာဘက်သို့ လူအများပြေးသွားကြသည်။ မီးလောင်ရာဘက်မှလည်း လူအချို့တို့ ပြေးလွှားလာကြသည်။ စင်စစ် ရေနံမြေမှာ မီးဆိုသော အသံကိုကြားရလေလျှင် စိတ်နှလုံး တုန်လှုပ်ရတတ်သည်။ လောင်စာပြည့်နေသော နယ်မြေဖြစ်၍ မီးကာကွယ်ရေးကို အလေးပေး လုပ်ဆောင်ခဲ့ကြသည်။ ထိုအတွင်းမှ မီးလောင်လာခြင်း ဖြစ်၍ အံ့အားသင့်မိကြသည်။

“ဘယ်မှာ လောင်တာလဲ ဟင်”

တစ်စုံတစ်ယောက်က မေးသည်။

“ရွှေကြောင့်မှာ”

မည်သူမှန်း မသိကဲ့သည့် လူတစ်ယောက်က မဖြေသည်။

“ဘယ်သူ့ အိမ်တဲ့ လဲ”

ယင်းအမေးကို မီးလောင်ရာဘက်မှ ပြေးလာသူများက မဖြေကြသည်။

“ဦးအောင်ခန့်ရဲ့ အိမ်ကြီးကို လောင်တာပေါ့။ ရေနံသားပိုင်ကို လောင်နေတာပေါ့”

မီးတောက် မီးလျှံများသည် ပိုမိုကြီးမားလာသည်။ ကောင်းကင်သို့ မီးညွှန် မီးစွယ်များ ထိုးတက်လာသည်။ မီးတောက်က ဝါးမျိုလိုက်သဖြင့် တဖြောင့်ဖြောင့် တဖျစ်ဖျစ် မြည်ဟည်းသံ တစ်စုံတစ်ရာ ပေါက် ကွဲသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်။ ပူပြင်းသော အရပ်ဖြစ်၍ အိမ်ကို တောင်ထန်းမိုးသည်။ ရေနံပေါသော အရပ်ဖြစ်၍လည်း အိမ်ထဲကို ရေနံအနှစ်သုတ်လိမ်းထားသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ယင်းအရာများမှာ အကောင်းဆုံး လောင်စာများဖြစ်လာရသည်။ မီးတောက် မီးရှိန်ကို ပိုမို ကြီးမားစေသည်။

မိမိမျက်စိအောက်မှာပင် မီးတောက် မီးလျှံအဖြစ် အသွင်ပြောင်းသည်။ အုန်းလေးဘက်ချပြီး ဆင်ဝင်ထုတ်ကာ မီးဖိုဆောင်အဖြစ် တသီးတသန့် အဆောင်တစ်ခုကဲ့သို့ ဆောက်လုပ်ထားသည့် ကြီးမားခဲ့ထည်သော နှစ်ထပ် အိမ်ကြီးကို ဦးအောင်ခန့်စေ့စေ့ကြည့်နေသည်။ မျက်တောင်မခတ်တမ်းပေးနေသည်။ လူအချို့တို့က မီးကိုငြိမ်းသတ်ရန် ကြိုးစားနေကြသည်။ အချို့ကား မီးမကူးစေရန် အနီးအပါးရှိ အိမ်ခေါင်မိုးများပေါ်သို့ တက်၍ အဝတ်ရေစိုဖတ်ဖြင့် စောင့်ကြသည်။ မီးပွားလွင်လာလျှင် အဝတ်ရေစိုဖြင့် ရိုက်ချကြရသည်။ မြို့ ကကျယ်ဝန်းလျက် သစ်ပင်များလည်း ရှိသဖြင့် အခြားသို့ မီးကူးရန်မှာ စိုးရိမ်ဖွယ်ရာ မရှိ။ မီးသည် အိမ်ကိုသာ အဆုံးတိုင် လောင်ကျွမ်းတော့မည်အသွင် ရှိသည်။

ဦးအောင်ခန့်၏ မျက်နှာမှာ လာရောက် ရိုက်ဟပ်သော မီးရောင်ဖြင့် ပြောင်လက်နေသည်။ ချွေးခွဲနေသည်။ မျက်လုံးများမှာလည်း တဖျပ်ဖျပ် တောက်ပ နေသည်။ သူသည် မီးမလောင်ခင်ကဆိုလျှင် အိပ်မောကျနေခဲ့သည်။ နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက် အိပ်ပျော်ခဲ့သည်။ အိပ်မက်လိုလို ဘာလို့လို့နှင့် ပူလောင်ခြင်းကို ခံစားရသည်။ အော်သံဟစ်သံ အချို့ကြောင့် လန့်နိုးလာရသည်။ ထိုအခါ မီးဖိုဆောင် ခေါင်မိုးတစ်ခုလုံးကိုစွဲလောင်နေသည့် မီးတောက် မီးလျှံများအား မြင်ရသည်။ အိမ်သားများမှာ ယောက်ယက်ခတ်နေသည်။ ဟိုပြေးရမလိုလို၊ သည်ပြေးရမလိုလို၊ ဟိုဟာယူရ မလိုလို၊ သည်ဟာယူရမလိုလို ဖြစ်နေသည်။

“ဟေ့ ပစ္စည်းတွေ ဘာတွေ ဘာတစ်ခုမှ မယူကြနဲ့၊ လူကိုသာ လွတ်အောင်လုပ်။ ကလေးတွေကို အရ သယ်ပြီး အိမ်ပေါ်က ဆင်း”

သူက အော်ဟစ် သတိပေးသည်။ သူ ကိုယ် တိုင်လည်း ဘာပစ္စည်းမျှ မယူ။

သားကို လက်တွင်ဆွဲလျက် သမီးကို ရင်ခွင်ပိုက် ထားသည့် ဇနီးသည်ထံမှ သမီးဖြစ်သူကို ဆွဲယူပေးချီလိုက် သည်။ ၎င်းနောက် သားကို လက်တစ်ဖက်က ဆွဲသည်။ အိမ်တံခါးပေါက်သို့ စွတ်မြေးခဲ့သည်။ ယခင်က တုတ် ကောက်ကို အားပြု၍ လျှောက်ရပေမယ့် သည်စဉ်ကမူ တုတ် ကောက်မပါ။ ခြေအနာကိုလည်း သတိမရ။ ဝိုင်းအပြင်သို့ ရောက်လေလျှင် မိသားစုအစုံအလင်ဖြစ်အောင် စုလိုက်သည်။ သည်တွင် မမြလေး၏ မိခင်ဒေါ်စောမင်း ပါမလာသေး ကြောင်းတွေ့ရသည်။ ဒေါ်စောမင်းနှင့် အတူ ခြံစောင့်ထွန်း ခင်ပါ ပျောက်နေ သည်။ မီးသည် မီးဖိုမှသည် အိမ်မကြီး သို့ ကူးစက် လောင်ကျွမ်းပ ပြုနေပြီ ဖြစ်သည်။ စိုးရိမ်စိတ် ဖြင့် ရင်မှာ တထိတ်ထိတ် ခုန်ရသည်။

“အမေ အမေ ကျန်ခဲ့ပြီ၊ မိထံမှာ အမေ ကျန်ခဲ့ပြီ”
မမြလေးက အော်ဟစ် ငိုယိုရင်း ဆိုသည်။

ဦးအောင်ခန့်သည် ကလေးများကို လက်ဖြောင်းပေး လျက် ဝိုင်းအတွင်း ပြန်လည်ဝင်ရောက်လာခဲ့သည်။ သန့် သန့်မာမာယောက်ျားအချို့လည်း သူ့နောက်မှ လိုက်ပါလာ ခဲ့သည်။ အိမ်ဆီသို့ အသော့စင်ချဉ်းကပ်သည်။ ယင်းအခိုက် အိမ်ထဲမှ ထွက်လာသော အသွင်သဏ္ဍာန်တစ်ခုကို မြင်ရ သည်။ ထွန်းခင် ဖြစ်ပါသည်။ ဒေါ်စောမင်းကို ပခုံးတွင် ပိုး၍ ပြေးထွက်လာသည်။ ထွန်းခင်၏ ပခုံးထက်မှ ဒေါ်စောမင်းကို လက်ဖြောင်းယူကြရသည်။ ဒေါ်စောမင်းမှာ မီးဟပ်ခံရ၍ သတိမေ့နေသည်။ သို့ပေမယ့် လက်ထဲမှ ကြိုးရှဲ့ကတ္တီပါ အိတ်ကိုမူ တင်းတင်း ကျပ်ကျပ် ဆုပ်ကိုင်ထားဆဲရှိကြောင်း တွေ့ကြရပါသည်။ ဒေါ်စောမင်းကို သတိရအောင် ပြုစုကြရ သည်။ မကြာမီမှာပင် တစ်အိမ်လုံးကို မီးတောက်ခြုံလွှမ်း သွားသည်။ လာကြည့်သူများမှာ များပြားလှသည်။ ယင်း အထဲတွင် အသိအကျွမ်းအချို့ပါဝင်သည်။ အားပေးစကား ပြောကြသလည်း ရှိသည်။ မိတ်ဆွေတစ်ဦးက အိမ်သူ အိမ် သားများကို သူ့အိမ်သို့ ခေါ်ဆောင်သွားသည်။

ဦးအောင်ခန့်ကား လိုက်ပါသွားခြင်း မရှိ၊ သူသည် ရပ်လက်စနေရာမှာ ရပ်လျက် မီးတောက်မီးညှန်များကို မမှိတ် မသုန် စိုးရိမ်ကြည့်နေသည်။ လူအများတို့၏ ဝေဖန်စကား ကို နားက အလိုလို ကြားနေသည်။

“မီးကြွင်း မီးကျန်က စပြီး လောင်တာလား”
တစ်ယောက်က မေးသည်။

“ဟုတ်မယ် မထင်ပါဘူး၊ ဒီအိမ်မှာ မီးကို သိပ် ဂရု စိုက်ကြတာ”

တစ်ယောက်က ဖြေသည်။

“ဘယ်က စ လောင်တာလဲ”

“မသိဘူး”

“မီးတုတ် တင်တာများလား”

“မီးကွင်းပစ်တာ ထင်ပါရဲ့”

စသည်စကားများသည် သူ့နားအတွင်းသို့ အလိုလို ဝင်ရောက် လာကြသည်။ ဦးအောင်ခန့်သည် အဲကို တင်း တင်းကြိတ်ထားသည်။ လက်သီးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ် ထားသည်။ တစ်ကိုယ်လုံးတွင်ရှိသော အကြောစိုင်များတင်း လာသလို ရှိသည်။ မီးလောင်ခြင်းနှင့် စပ်လျဉ်းကာ မည်သူ့ ပယောဂဟု မပြောသော်လည်း ပြောဘိသို့ အလိုလို နား လည်လာသည်။ သို့ဖြစ်၍လည်း ဗဟိုဒွသဏ္ဍာန်မှာ တည်ငြိမ် သလောက် အဗ္ဗုတ္တသဏ္ဍာန်မှာ လှုပ်ရှားနေရသည်။

နံနက်ပိုင်းသို့ ရောက်လေမှပင် မီးတောက်ကျသည်။ မီးစွယ် ကျိုးသည်။ မီးရှိုန် ပျောသွားသည်။ ခုံထည်ကြီးမား သော အိမ်ကြီး၏ အသွင်မှာ မျက်စိတွင် ရေးရေးမျှသာ ထင် တော့သည်။ မီးသည် လောင်ကျွမ်းနိုင်သမျှသောအရာဝတ္ထု အားလုံးကို လောင်ကျွမ်းပစ်လိုက်သည်။ မီးသွေးအဖြစ် ပြောင်းပစ်လိုက်သည်။ တိုင်လုံးများသည် မလဲသေးဘဲ မီးရဲရဲ ဖြင့် ထိုးထိုးထောင်ထောင် ရှိသည်။ ယက်မ ထုတ် တန်း စသည်တို့ကား တစ်ခုပြီး တစ်ခု ပြုတ်ကျနေကြလေသည်။ မကြာမီ အရာအားလုံး ပြာပုံအတို ဖြစ်ရလေတော့မည်ကို လူတကာပင် နားလည်ကြသည်။ “နမ္မောစရာကြီး ဟယ်” စသော အသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“တော်ပါသေးရဲ့၊ လူတွေ ဘာမှ မဖြစ်လို့”

အချို့က သက်ပြင်းရှိက်ရင်း ဆိုသည်။ ဦးအောင် ခန့်သည် တစ်ယောက် တစ်ပေါက် ပြောဆိုနေကြသောအသံ များကို မကြားမိတော့သလို ရှိသည်။ အိပ်မက်မက်နေ သူပမာ ဖြစ်သည်။ သူသည် မီးတောက် မီးလျှံများကို ကျောခိုင်း လိုက်သည်။ လူအများကြားမှ တိုးထွက်လာခဲ့သည်။ သူ့ ကို သွားသာရန် လူများက ရှုပေးကြသည်။ သူသည် ရွေ့ဘိ သာသို့ သွားရာလမ်းအတိုင်း လျှောက်လာခဲ့မိလေသည်။ သူ့ အသားများမှာ တုန်နေသည်။ သူ့ရင်မှာ စောစောက မြင်ခဲ့ရ လေသော မီးတောက်မီးလျှံများနယ်ပင် ပူလောင်ပြင်းပြလျက် ရှိရသည်။ နာကျင်သော ခြေထောက်ကိုလည်း သတိမထား မိ၊ ဝန်းကျင်ကိုလည်း အမှတ်မထား၊ အတတ်နိုင်ဆုံး သွက် လက်စွာ လျှောက်လာခဲ့သည်။ ရှည်လျားသောလမ်းအတိုင်း မမောမပန်း လျှောက်လာခဲ့မိသည်။ အတက်အဆင်း အနိမ့် အမြင့်နှင့် ကုန်းအဆင့်ဆင့်ကို ကျော်ခဲ့သည်။ ဝိတ်ထားသော ကျွန်းတံခါးရွက်တစ်ခုရှေ့သို့ ရောက်လေမှပင် သူ၏ခြေ

လှမ်းတုံ့ရပ်သည်။ ထိုနေရာတွင် ခေတ္တဆိုင်းပြီးနောက် တံခါး
ရွက်ကို တဝန်းဝန်းထုလိုက်သည်။ လူတစ်ယောက်၏ မျက်
နှာကို မြင်ရသည်။ ထိုသူသည် အိပ်ရာမှ ထလျက် မိမိအား
တံခါးဖွင့်ပေးခဲ့ခြင်းဟု ဦးအောင်ခန့် မထင်။ ချက်ချင်း လက်
ငင်းအပြင် မှ အိမ်သို့ ပြန်ရောက်ခဲ့ပုံမျိုး ဖြစ်သည်။

“အလို ကိုအောင်ခန့်၊ စောစော စီးစီး ဘာကိစ္စ”

သူသည် မေးလာသူ၏ မျက်နှာကို စက်ဆုပ် ရွံရှာ
စွာ စူးစိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ ဒေါသကြောင့် တစ်ကိုယ်လုံး
တုန်လှုပ်နေကာ စကားကို ပြော၍ မထွက်။ အသံသည် ရင်
ထဲမှာသာ ဂယက်ထန်နေသည်။ အသက်ကို အောင့်လိုက်မိ
သည်။ နောက်တော့ ဦးအောင်ခန့်သည် တစ်စုံတစ်ရာဖြင့်
ကျေနပ်နေသည့် ပီတိလွမ်းနေသည့် ဦးကောင်းမိုး၏ အဆီ
ပြန်နေသောမျက်နှာကို လက်သီးဖြင့် စွတ်ထိုးချ လိုက်ပါ
သည်။ မမျှော်လင့် မထင်မှတ်ဘဲ ခံလိုက်ရသဖြင့် ရှောင်တိမ်း
ရန် အချိန်မရလိုက်။ တုတ်တစ်ချောင်းကို အဖျားမှ ကိုင်ရိုက်ခံ

လိုက်ရသလို ဦးကောင်းမိုး ပက်လက်လန် လဲကျရသွား
သည်။

“ထွဲ့”

ဦးအောင်ခန့်သည် ဦးကောင်းမိုး ကိုယ်ပေါ်သို့ တံ
ထွေး ထွေးချလိုက်သည်။ ထိုနောက် ကိုယ်ကို ချာခနဲ လှည့်
လိုက်သည်။

လာလမ်းအတိုင်း ပြန်လျှောက် လာခဲ့ပါသည်။

သို့နှယ်ဖြင့် . . .

ဧရာဝတီ မြစ်ရေသည် မပြတ်သော အလျဉ်ဖြင့်
ထာဝစဉ် စီးဆင်းမြဲ စီးဆင်းလေဘိသည်သို့ လူနစ်ဦး မိသားစု
နှစ်စုတို့၏ အတေးအငြိုး၊ အမုန်းအတီး၊ အနာအကြည်းနှင့်
ပဋိပက္ခများသည်လည်း၊ အလျဉ်မပြတ် တစ်စထက် တစ်စ
ကြီးထွားမြဲ ကြီးထွားလျက်၊ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ပိုမိုကျယ်ဝန်း
နက်ရှိုင်းသော အသွင်ကို ဆောင်ယူမြဲ ဆောင်ယူလျက် ရှိရ
ချေတော့သည်။

အပူပေးပေး

၁။

စူးစူးရှရှအေးမြလှသည့်မြောက်ပြန်လေသည် ဆယ် ကျော်သက်မြီးကောင်ပေါက်မကလေး အသွင်လှပလှပ ခတ် ခတ်နိုင်လှချေသည်။ မပြတ်သော အလျဉ်ဖြင့် စီးဆင်းမြဲ စီး ဆင်းနေသော စရာဝတီမြစ်ရေပြင်ကို ကလွကစားသည့်နယ် လှိုင်းကြွက်တွန့်ကလေးများ ထလာအောင် တို့တဆိတ် တို့ ကနန်း ပုတ်ခတ်လိုက်သည်။ စရာဝတီမြစ်ရေအလျဉ်သည် တိုက်စားသယ်ဆောင် လာခဲ့သမျှ သဲနန်းများအနက် အချို့ အဝက်ကို သည်နေရာ သည်ဒေသ၌ ရေပေါ်သောင်များ၊ ကမ်းသောင်များအဖြစ် တည်ဆောက် ချန်ထားရစ်ခဲ့လျက် အချို့ကိုမူ မြစ်ဝကျွန်းပေါ် အတွက် သယ်ဆောင်မြဲသယ် ဆောင် သွားလေသည်။ မြောက်ပြန်လေအေးသည် ရေပေါ် သောင်တွင် အစိမ်းရင့်ရောင်ကတ္တီပါခြံလွှာထည်ခြံရင်းငိုက် မျဉ်းနေသည့်ပခင်းကို အထိတ်တလန့် ဖြစ်အောင် လှုပ်နှိုး လိုက်သည်။ တစ်ဖန် လှုပ်အလယ်သို့ မထွက်ဝံ့ရှာဘဲ ရှက်ရွံ့ သည့်သဘောရှိသည့် အလျောက် ဆံမြိတ်ဖွားဖွားကိုသာ ထုတ်ထားလေ့ရှိသော ပြောင်းစေ့ကလေးများ ခိုမှီးပုန်း အောင်းရာ မိခင်ပြောင်းပင်များအကြားသို့ တစ်ဇုတ်ထိုးပြေး လွှားဆော့ကစား မွေနှောကဲသွားပြန်သည်။

ကမ်းပါးထိပ်သို့ ရောက်သည့်တိုင် ကစားမြူးထူးလို စိတ်ကုန်ဟန်မတူသေး။ ကမ်းပါးစပ်မှ မိကျောင်းပန်းကလေး များကို ထိန်းလိုက်ပြန်သည်။ မြတ်နိုးယုယစိတ်ဖြင့် တယု တယုထွေးပိုက်ထားသည့် ထိကရုံးပန်းမှ နင်းမျှန်ကလေး များကို မညှာမတာ ခါချခဲ့ ပြန်သည်။

ထိုမှနေ၍ မြစ်ဆိပ်တက်လာသည့် ရေစည်လှည်းများ နောက်သို့ ပျော်ရွှင်မြူးထူးစွာ အော်ဟစ်ခုံနဲ့ပေါက်လိုက်ပါ လာသော ကလေးငယ်များနှင့် ရောနှောလိုက်ပါခဲ့ပြန်သည်။ သို့ဖြင့် မြောက်ပြန်လေအေးသည် ရွှေကြာငုံသို့ ရောက်ရှိ လာလေသည်။ 'ရေနဲ့သာ'သို့ ရောက်လာလေသည်။ သည် တွင် ကလေးငယ်တို့ ထံမှ ဖဲကြဉ်ခဲ့သည်။ သည်မှာတွင်ပင် မြောက်ပြန်လေသည် အံ့ချီးဖွယ်ရာ တစ်စုံတစ်ခုကို တွေ့မြင် လိုက်ရသလို တဲ့ရပ်သွားသည်။ ယခင်က သည်နေရာတွင် အုန်းလေးဖက်ချ သစ်သားအိမ်ကြီးတစ်လုံးရှိခဲ့ဖူးသည်ကို အမှတ်ရမိသည်။ သို့ပေမယ့် ယခုတော့ ယင်းနေရာတွင် တိုက် အိမ်ကြီးတစ်လုံး ရှိနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ဆင်စွယ်နှစ် ရောင်တောက်ကာ ခုံခုံထည်ထည်ကြီး တည်ရှိနေခြင်းဖြစ် သည်။ ယခင်က ဆင်ဝင်နေရာတွင် ယခုအခါ လသာဆောင်၊ ယခင်က မီးပိုတွဲထားသောအဆောင်မှာ ယခုအခါ မော်တော် ကားရုံ၊ ယခင်က သီးစားပင်တို့ဖြင့် ဖြတ်သိပ်မောင်ပိန်းနေ သောနေရာတွင် ယခုအခါ သပ်ရပ်စွာ ပြုပြင်ထားသော ပန်း ဥယျာဉ်တစ်ခု ဖြစ်နေသည်။ ပန်းဥယျာဉ်အတွင်း ဝင်လိုက် မည်ဆိုလျှင် ပန်းဝက်ပါ အလယ်သို့ ရောက်ရသည့်နယ် ရှိပါသည်။ အညီအညာ ရိတ်ဖြတ်ထားသော ပုဏ္ဏားရိုက်ချို များမှာ မြေနှုလမ်းအတိုင်း ဂံသဏ္ဍာန်ကျွေရစ်လျက် ရှိသည်။ ဂံသဏ္ဍာန် စက်ဝိုင်းခြမ်းအလယ်မှာ အသေအချာ ညှိထား သော စိမ်းမြဲမြဲမြင်ခင်း။ မြက်ခင်းသို့ဝင်ရာ အပေါက်ကို ကြက်တူရွေးတန်းရိုက်လျက် ကုန်းပြုလုပ်ပြီး ကရမက်ချုံများ တင်ထားသည်။ မြက်ခင်း၏ အချို့နေရာတွင် ခေါင်ရမ်းချို

များ၊ ပန်းချည်ပေါင်ပင်တန်းများ ရှိသည်။ စွယ်တော်၊ မြတ်လေး၊ နှင်းဆီ၊ စပယ်၊ နေကြာ စသည်ပန်းပင်များကို တွေ့နိုင်သည်။ သနပ်ခါးပင်အချို့လည်း ပေါက်ရောက်နေသည်။ ပိတောက်တိုကား မိုးကို ကြိုနေကြလေသည်။ ကြောင်မီးတူ၊ ဒေါင်းမြီးကွက်၊ ဖယောင်းကဲ့သို့ သစ်ခွပန်း အစုံစုံကိုလည်း မြင်ရသည်။ စည်းရိုးတစ်လျှောက်တွင် အလေ့ကျ ခန်းကြီး၊ တိုက်ပန်း စသည်တို့ နွယ်ရစ်လျက် ရှိသည်။ မြက်ခင်းပေါ်၌ နှစ်ယောက်စီ၊ ဒန်းတစ်ခု ချထားသည်။ ဆေးရောင်စုံ ခုံတန်းလျားများလည်း ရှိပေသည်။ မြောက်ပြန်လေသည် ညို့ငင်ခြင်းခံရသည့်ပမာ ပန်းဥယျာဉ်အတွင်း ဝင်ရောက်ခဲ့မိသည်။ ဧကတော့ သစ်ပင်ပန်းပင်တို့ အကြားမှာ ဆောကစားနေမိသေးသည်။ နောက်တော့ကရမက်ပန်းမှ ရနံ့အချို့ကို တိတ်တဆိတ်ခိုးယူကာ ပန်းဥယျာဉ်အတွင်းမှ ဆောလျှင်စွာ ထွက်ပြေးလာခဲ့သည်။

မှန်တခါး တစ်ခုဖွင့်သည်နှင့် အသင့်ကြိုရသည်ဖြစ်၍ ပုန်းအောင်းရန် နေရာတစ်ခုကို တွေ့ရသလို ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ တိုးဝင်လိုက်သည်။ သည်တွင် အခန်းတစ်ခုအတွင်းသို့ ရောက်ရှိလာကြောင်း မြင်ရသည်။ အတားအဆီး အပိတ်အဆို့နှင့် ကြိုရသည်ဖြစ်သောကြောင့် ရုတ်ခြည်း ပြန်ထွက်မည် ပြုဆဲ တစ်နေရာတွင် ဖုံမက် စွဲလမ်းဖွယ် အရာတစ်ခုကို မြင်ရသည်။ ရုတ်တရက်အကြည့်တွင် ဝှမ်းပုံကြီးတစ်ပုံနှင့် တူသည်။ စောင်းများကို အထပ်ထပ် ပုံထားသည့်နယ် ရှိသည်။ သို့ပေမယ့် အသေအချာကြည့်သောအခါ ဝှမ်းပုံကြီး၏တစ်နေရာတွင် လက်ယက်တွင်းတစ်ခုပမာ အကွက်ကလေး တစ်ကွက်ကို မြင်နိုင်သည်။ ထိုနေရာ၌ မျက်နှာလှလှကလေးတစ်ခု ရှိနေခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

မြောက်ပြန်လေသည် တဲ့ဆိုင်းသွားသည်။ မျက်နှာအနီးသို့ အလိုလို ချဉ်းကပ် မိလျက်သား ဖြစ်သွားသည်။ တွေ့မြင်ရသည့် မျက်နှာကလေး၏ အသားအရေသည် ဝှမ်းတစ်စနယ် ပြုလုပ်သည်။ ညှပ်သက်လှသည်။ ဆံပင်သည် မျက်နှာကို အချို့နေရာတွင် နွယ်ရစ်လျက် ရှိသည်။ ပြန်ပြူးသော နားပြင်ပေါ်သို့ ဖရိုဖရဲ တင်ရှိနေသည်။ မည်းနက်သန်မာသော မျက်ခုံးမျှင်တန်း၊ ရှည်လျားကော့ပျံသည့် မျက်တောင် စိမ်းစိမ်းများနှင့် ရောထွေးယွက်တင် ဖြစ်နေသည်။ မျက်လုံးများကို မှေးမှိတ်ထားသောကြောင့် မျက်ခွဲမို့မို့များ ပေါ်လွင်နေသည်။ နှုတ်မှာ လက်ဖြင့် ပြုပြင်ထားသည့် သဖွယ် မို့မို့ခင်းစင်း တန်းနေသည်။ နှာသီးများကလေးမှာ ပိုမို ပြူးဆွတ်သည်။ ပါးလျားလျက် ပီရိုဆေသပ်သည့် နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာသည် သန္တာရောင်လဲ့လဲ့ ပြေးသည်။ အဖျား

နှစ်ဖက်တွင် ညွတ်ညွတ်ကွေးကွေး ရှိသည်။ ပါးပြင်၌အကြောစိမ်းကလေးများ နွယ်ယှက်နေပုံမှာ သလင်း ကျောက်ဖြူသားမှ အညိုရောင် ကြိုးများ သဖွယ်ပင်။ မေးစေ့သည်ချွန်လျက် အလယ်ရစ်ကြောင်းကြောင့် နှစ်ခွ သဏ္ဍာန် ရှိသည်။ မေးရိုး၏အစ နားထင်စပ်မှာ မွေးဦးတို့ဖြင့် ရှိမ်းရိမ်းမြဲမြဲရှိသည်။ မေးရိုးမှာ သွယ်သည်။ ယင်းသို့သော နုထွေးလှပသည့် မျက်နှာကလေးကို မြင်လိုက်ရသည့်အခါ မြောက်ပြန်လေသည် တိမ်းမူးလာလေသည်။ တိတ်တဆိတ်ခိုးယူလာသည့် ဆွတ်ပျံ့ဖွယ်သောရနံ့ကို မျက်နှာအနီးအပါးမှာ ပျံ့စေလျက် ပါးပြင်နက် တို့ထိရုဗျ မှု့ ညင်ညင်ကလေး နှမ်းလိုက်သည်။ စူးစူးရှရှအေးမြလှသော မြောက်ပြန်လေ၏ အထိအတွေ့ကြောင့် ခင်ခင်ကြီး ကျောထဲမှာ စိမ်းသွားသည်။ ကြက်သီးမြဲမြဲထသွားသည်။ အသိအာရုံသည် ဖျတ်ခနဲ နိုးကြားလာသည်။ အိပ်ရာမှ ရုတ်တရက် လန့်နိုးလာရသည်။ သို့တိုင်အောင် မျက်လုံးကို ဖွင့်ရန် ဝန်လေးသည်။ ပျံ့ရွေးလတ်ဆတ်သောလေကို ရှုရှုခိုက်လိုက်မိသည်။ လေတွင် ထုံသင်းသော အနံ့အသက်တစ်မျိုး ပါဝင်သည်ဟု သတိထားမိသည်။

“ကိုင်း-ကိုင်း၊ ဒီလောက် စည်းစိမ်ရင်ရမှ ကျေနပ်တန် ကောင်းပါပြီ ကျောင်းအစ်မ”

နားအနီးမှ ကပ်၍ ပြောသလို စူးရှကျယ်လောင်စွာ ပေါ်ပေါက်လာသည့်အသံ တစ်သံကြောင့် အလန့်လန့် အဖျပ်ဖျပ်ဖြစ်ရသည်။ မျက်စိကို ဖျတ်ခနဲ ဖွင့် ကြည့်မိသည်။

“နေဖင်ထိုးအောင် အိပ်တယ်ဆိုတာ လိမ္မာရေးခြားရှိတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့အမူအကျင့်လို ထင်သလား ခင်ခင်ကြီး”

ထပ်၍ ဆိုလာသော စကားသံကြောင့် အသံရှင် မည်သည့်နေရာတွင် ရှိမည်ကို မှန်းဆ၍ရသည်။ အသံသည် ပြတင်းပေါက်ဆီမှ ထွက်ပေါ်လာလျက် ရှိကြောင်း ရိပ်စားမိသည်။ ဘွားဘွားသည် မှန်ပြတင်းပေါက်ကို ဖွင့်လျက် ဘောက်ချိတ်များဖြင့် ထောက်ရင်း ပြောနေခြင်း ဖြစ်သည်။ မိမိအား ကျောပေးသော အနေအထားမှ တဖျစ်တောက်တောက် မြည့်တုန်နေခြင်း ဖြစ်သည်။ လေသည် ပြတင်းပေါက်မှ တိုးဝင်လာသည်။ လေတိုးသော အရှိန်ကြောင့် ဇာခန်းဆီးမှာ လှုပ်ခါနေသည်။ ပြင်ပတွင် နှင်းဖြူမဲတတ်သေး။ နေအရောင်ကို မမြင်ရသေး။

ခင်ခင်ကြီးသည် မျက်စိကို ပြန်မှိတ်ထားလိုက်သည်။

“ဘယ်လိုလဲ ခင်ခင်ကြီး၊ ပြောကာမှ ပိုသိနေ ပြန်ပြီလား”

ဘူးဘူးသည် တစ်ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လာဟန် တူသည်။ မကြာမီ ခုတင်ဆီသို့ ချဉ်းကပ်လာသော ခြေသံကို ကြားရသည်။ ခြေသံသည် ခုတင်အနီးတွင် ရပ်တန့်သွား သည်။

“ခင်ခင်ကြီး”

ဘူးဘူးသည် ခင်ခင်ကြီး၏ကိုယ်ကိုလှုပ်နှိုးသည်။ ခင်ခင်ကြီးက မလှုပ်၊ အသံမပေး၊ ကွေးကွေးကလေးအိပ်ဆဲ။ “ဘယ်အချိန် ရှိပြီထင်သလဲ ကာလ နဂါးမကလေး ရဲ့၊ ထပါတော့”

သို့တိုင်အောင် ခင်ခင်ကြီး ငြိမ်သက်နေဆဲပါပင်။ သည်တွင် ဘူးဘူးသည် ခုတင်ခြေရင်းသို့ သွားရပ်သည်။ ဇောင်အစနစ်ဖက်ကို သေချာချာ ဆုပ်ကိုင်သည်။ ခင်ခင် ကြီး၏ကိုယ်ပေါ်မှ စောင်ကို ဆွဲယူလိုက်သည်။ စောင်သည် ဘူးဘူး၏ လက်ထဲသို့ လျှော့ခနဲ ပါသွားသည်။ ခင်ခင် ကြီးက လိုက်ဖမ်းသော်လည်း မမီတော့။ ဘူးဘူးသည် မျက်လုံးမှ နိမ့်လျှော့သွားသည့် မျက်မှန်ကို လက်ဖျောင့်ဖြင့် အပေါ်သို့ တွန်းတင်လိုက်သည်။

ထိုအခါ မြေးဖြစ်သူ၏ အမြေမှန်ကို ပီသသဲကွဲစွာ မြင်သာလာသည်။

“ဟဲ့ မိခင်ကြီး ကြည့်စမ်း”

ဘူးဘူးသည် အထိတ်တလန့် ရှိမိသလို ရေရွတ် လိုက်သည်။ ခင်ခင်ကြီးသည် သူမ ကိုယ်ကို ငုံ့ကြည့်သည်။ တစ်ပြိုင်နက်တည်းမှာပင် ‘အိ’ ခနဲ အော်လိုက်ကာ အိပ်ရာ ခင်းကို ဆွဲလျက် ကိုယ်ကို လှိမ့်လိုက်သည်။ အိပ်ရာခင်းဖြင့် ကိုယ်ကို ရစ်ပတ်မိသည်။

ဘူးဘူးသည် မြေးဖြစ်သူ၏ အဖြစ်ကို သဘောကျ မိသလို ရယ်ချလိုက်သည်။

“ဒီအသက် ဒီအရွယ်ထိအောင် အိပ်ရာထဲမှာ ထဘီ မဖြစ်တာများ အံ့ပါရဲ့ ခင်ခင်ကြီးရယ်။ အံ့များ အံ့ပါရဲ့”

ဘူးဘူးက ရယ်မောရင်း ဆိုသည်တွင် ခင်ခင်ကြီး ၏ မျက်နှာမှာ ရဲလာသည်။

“ဘူးဘူးတို့များ သိပ်ဆိုးတာပဲ။ သူများဘာသာ ထမှာပေါ့လို့၊ တကတ အရေးကြီးနေလိုက်ရတာ”

ခင်ခင်ကြီးသည် ဘူးဘူးကို မျက်စောင်းထိုး သည်။ နှုတ်မှ မကျေနပ်သလို ရေရွတ်သည်။ အိပ်ရာပေါ် တွင် ပျောက်ဆုံးနေသည့် ထဘီကို လိုက်ရှာသည်။ ဘူး ဘူးသည် အရယ်မရပ်သေး။ ခင်ခင်ကြီး၏ အိပ်ခန်းမှ ထွက် သည်။ မီးဖိုခန်းသို့ ကူးသွားသည်။ ယင်းသို့ ကူးသွားရင်း နှုတ်မှလည်း အော်သွားသည်။

“မလေးရေ၊ ညည်းသမီး ဘယ်လိုဖြစ်နေတယ်ဆို တာလာကြည့်ပါဦး။ ဒီအသက်အရွယ်အထိ ထဘီ မမြဲသေး ဘူးတုံး။ အရှက်ဆိုလို့ နှမ်းစိမ့် မရှိဘူးဟဲ့”

ခင်ခင်ကြီးသည် ထဘီကို ခေါင်းမှစွပ်ချလိုက်သည်။ ခုတင်ပေါ်မှ ဝန်းခနဲ ခုန်ချကာ ဘူးဘူးနောက်သို့ ပြေးလိုက် လာခဲ့သည်။ ဘူးဘူး၏ ပါးစပ်ကို အတင်းလိုက်ပိတ် သည်။ ဘူးဘူးက ဗလုံးဗထွေးနှင့် ပြောနေဆဲ။ မီးဖိုခန်းမှ မေမေအပါအဝင် မိန်းမတစ်သိုက် ထွက်လာသည်။ ခင်ခင် ကြီးကို ကြည့်သည်။ ရယ်ကြ မောကြသည်။ တစ်အိမ်လုံး ရယ်သံဖြင့် သောသောရုတ်ရုတ် ဖြစ်နေသည်ဟု ထင်ရသည်။ မိမိကိုယ်ကို ငုံ့ကြည့်မိသည်။ ကမန်းကတန်းဝတ်ခဲ့ရသည် ဖြစ်၍ ထဘီမှာ ဇောက်ထိုး ဖြစ်နေကြောင်း တွေ့ရပါသည်။ သည်တော့လည်း ခင်ခင်ကြီး ရှက်သည်။

“ဘူးဘူးနော် ခင်ကြီး အော်ငိုမှာပဲ”

သို့တိုင်အောင် ဘူးဘူးက အပြောမရပ်။ ရယ်မော သံများလည်း ပိုမို ပေါ်ပေါက်လာသည်။

“မကြီးမငယ်နဲ့ ဒီလောက်ပဲ အအိပ်အနေ လောင်း ကျန်းရတယ်လို့အေ။ တို့ဖြင့် တွေ့ပဲ တွေ့ဖူးပါဘူး။ ကြုံပဲ ကြုံဖူးပါဘူး”

ခင်ခင်ကြီး၏ အော်သံသည် ဘူးဘူး၏ အသံ ကို ဖုံးလွှမ်းသွားသည်။

“ကဲ ပြောပြော ဘူးဘူးရေ၊ တစ်အိမ်လုံး ကြား အောင်ပြော၊ ဈေးထဲမှာ မောင်းတစ်လုံးနဲ့ သွားပြီး ကြေညာ ပါဦးလား”

ဆိုရင်းမှပင် ခင်ခင်ကြီးသည် ကလေး တစ်ယောက် နှယ် အော်ဟစ်ငိုချလိုက်သည်။ သို့ပေမယ့် မျက်ရည်ကား ထွက်မလာပေ။ မေမေသည် ခင်ခင်ကြီး အပါးသို့ ကပ်လာ သည်။

“ကဲ - သမီး။ ထ ! မျက်နှာသစ်ချေ”

ခင်ခင်ကြီး မထ။

“ကဲပါ . . . ထပါ ! မျက်နှာသစ်ချေပါ”

ခင်ခင်ကြီးမလှုပ်။ မျက်ရည်ပေါက်ကြီးများ ကျနေ သည်ဟု မေမေ အထင်ရောက်စေရန် မျက်လုံးကို လက်ခုံ ဖြင့်ပွတ်နေသည်။ မေမေသည် ခင်ခင်ကြီး၏ ချိုင်းနှစ်ဖက် တွင် လက်လျှိုလျက် ထရပ်ပေးသည်။ ခင်ခင်ကြီးသည် ကလေးဆိုးကြီးသဖွယ် ပေကတိကတိ လုပ်နေသည်။

“ထပါ သမီးရယ်။ ဘူးဘူးက ချစ်လို့ ကျီစား တဲ့ ဥစ္စာ။ သမီးကလဲ သမီးပဲ။ ဘယ်နှယ်ကွယ် ဆယ့် ခြောက်နှစ်သမီးရှိလို့မှ ထဘီ မမြဲသေးဘူး ရယ်လို့ပဲ”

မေမေက ရယ်ရင်း မောရင်း ဆိုသည်။

“ဒါတော့ မေမေရယ် ချမ်းချမ်းစီးစီးနဲ့ နှစ်နှစ်မြိုက် မြိုက်ကြီး အိပ်နေတာပဲ။ သူ့ဟာသူ ကျွတ်သွားတာ ဘယ် လိုလုပ် သိပါ့မလဲ။ ဘွားဘွားကိုယ်က ဆိုးတာပဲ။ ကြည့်နေ၊ တစ်နေ့ကျရင် ဘွားဘွား အိပ်နေတုန်း စောင့်ကို လာဆွဲဦး မယ်။ အဲဒီကျရင် ဘွားဘွားလဲ ထာဘီ မြဲမြဲ ကြည့်ရသေး တာပေါ့။”

ခင်ခင်ကြီး ထိုင်ရာမှ ထသည်။ မျက်နှာသစ်သည်။ ထိုနောက် မေမေ အသင့်ပြင်ပေးထားသော လမက်ရည်စားပွဲ မှ ထိပ်ဆုံးကုလားထိုင်တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ပြတင်း ပေါက်မှ တစ်ဆင့် ပြင်ပသို့ ကြည့်မိလျှင် ဓမ္မာင်သော အသွင် အပြင်ကို မြင်နေရဆဲ ရှိပါသည်။ နေရောင်သည် နှင်းဖြူကို အကျိတ်အနယ် ထိုးဖောက်နေရဆဲ ရှိသည်။ များစွာ မလင်း သေး။ နှင်းဖြူထုသည် ပိုမို ထူထပ် သိပ်သည်းစွာ ကျဆင်းနေ ဆဲပင်။ မြင်တွေ့ရလေသော သစ်ပင်ပန်းပင်များမှာ အရွက် ဝေဝေဆာဆာ ရှိသည်ကား မဟုတ်ပေ။ ပရစိန် မြရွက်သစ် နှင့် ကျေးဥဝေစီမျှသာ ရှိသေးသည်။ အပင်တို့ ရွက်ကျင်ကို စွန့်ခဲ့သည်မှာ မကြာတတ်သေး။ သို့ပေမယ့် ကရမက်ပန်း တို့ ပွင့်နေကြလေပြီ။ ဆွတ်ပျံ့ဖွယ်သော အနံ့အသက်ကို ဖြန့် ဖြူးပေးနေပြီ။ ခန်းပင်မှာ အပွင့်ကျားကျားကလေးများ ပွင့် ဖြူသည်။ ခေါင်ရန်းပန်းတို့မှ နှာမောင်းတံသည် လေအတိုး တွင် ဟိုမှသည်မှ ယိမ်းနွဲ့လျက်ရှိသည်။

တိုက်ပန်းသည် ပန်းရောင်လွင်သည်။ တိုက်ပန်းနွယ် နှင့် ရောယှက်နေသည့် မြတ်လေးပန်းမှာ နီသည်။ တိုက်ပန်း နှင့် မြတ်လေးတို့ကို ရောနှောကြည့်မြင်ရသည်မှာ ပန်းရောင် ကော်ဇောတွင် အနီအစက်ပြောက် ကလေးများ ရက်ဖောက် ထားသည်သို့ ရှိပါသည်။ မြဲအတွင်းမှ ငှက်ကလေးများ၏ စိုးစိုး စိစိ အော် မြည်သံကို ကြားနေရသည်။ နံနက်ခင်းသည် စိတ်ဝမ်းချမ်းမြေ့ဖွယ် အသွင်အပြင်ကို ဆောင်ယူလျက် ရှိ သည်။ အခါတိုင်း နေ့များကဆိုလျှင် ခင်ခင်ကြီးသည် ယင်း သို့သော ချမ်းမြေ့ဖွယ် နံနက်ခင်းကို လွတ်ခဲ့ရပြီပင်။ ဘွား ဘွား ပြောသလို နေဖူးထိုးမှ အိပ်ရာက ထ တတ်မြဲပင်။

စင်စစ်တွင် သည်ကနေ နံနက် စောစောထရန် မေမေ က သတိအပေးခဲ့သား။ ပြီးလျှင် ညအိပ်ရာဝင်စဉ်ကလည်း စောစောထမည်ဟု ခင်ခင်ကြီးဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။ သို့စင်လျက် နှင့် ဘွားဘွားနှိုးလေမှ နိုးရသည်။ မိမိတို့ အိမ်ကြီးမှာ အခါ တိုင်းကထက် ထူးခြားသလို ရှိနေရသည်ဟု ခင်ခင်ကြီး ထင်သည်။ အခါတိုင်းကလည်း သပ်ရပ်သည်။ သန့်ရှင်း သည်။ ပရိဘောဂများကို သူ့နေရာနှင့်သူ နေရာတကျထား

တတ်သည်ပင်။ သို့ပေမယ့်ယနေ့တွင်မူ အခါတိုင်းထက် ပိုမို သပ် ရပ်နေသည်။ ပိုမိုသန့်ရှင်းသည်။ ပရိဘောဂများကို နေရာချသည့်နေရာတွင်လည်း မေမေမှာ စိတ်တိုင်းကျသည် မရှိ။ ခဏခဏ ပြင်ဆင်သည်။ ဟိုနေရာမှ သည်နေရာ၊ သည်နေရာမှ ဟိုနေရာ မကြာခဏ ပြောင်းလွှဲ တတ်လေရာ အစေခံများမှာ မနားရအောင် ရှိသည်။ ခန်းဆီးများ ကန့်လန့် ကာများသည်ပင် တစ်ခါတစ်ရံမျှ မတပ်ဖူးသေးသော အသစ် များ ဖြစ်ကြပေသည်။

သည်တောလည်း ခင်ခင်ကြီး၏ စိတ်မှာ သည်က နေ့ ကိုကိုပြန်လာမည့် နေ့ပါကလားဟု အမှတ်ရသည်။ ယမန်နှစ်က ကိုကိုနှင့် ခွဲရမည် ပြုစုပုံ ငိုခဲ့မိသည်ကိုလည်း သတိရသည်။ ထိုစဉ်က ဆိုလျှင် အဘယ်ကြောင့် ကိုကိုအား တနယ်တကျေးသို့ ပို့မည်ဆိုခြင်းကို ခင်ခင်ကြီး နားမလည် နိုင်ခဲ့။ ပြီးလျှင်အဘယ်ကြောင့် ကိုကိုသည် မိမိအား ကြာရှည် စွာ ခွဲခွါထားခဲ့သည်ကိုလည်း မစဉ်းစား တတ်နိုင်ခဲ့။ ကိုကို သည် အစဉ်လို အေးအေးသေးသေး၊ တည်ငြိမ်သို့၊ မိဘစကားနား ထောင်သူ ဖြစ်ပါလျက် သားဆိုးသမီးဆိုး တစ်ယောက်နယ် အဝေးသို့ ပို့ထားမည် ဆိုခြင်းကို မတွေ့တတ်ခဲ့။

နောက်မှပင် ကိုကိုအား ရန်ကုန်မြို့ရှိ စည်းကမ်း အကောင်းဆုံး၊ ပညာသင်ကြားရာတွင် အတော်ဆုံးကျောင်း ကြီး တစ်ကျောင်းသို့ ကျောင်းအိပ် ကျောင်းစားအဖြစ် ပို့အပ် ခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း တစ်စထက်တစ်စ နားလည်လာရသည်။ ယင်းသို့ ပို့ခဲ့ခြင်းအားဖြင့် ကိုကိုအဖို့ရော၊ မိမိတို့ အိမ်သား များအဖို့ပါ များစွာဂုဏ်ရှိကြောင်း တွေ့လာရသည်။

ဗေဗေဆိုလျှင် ကိုကိုနှင့် ပတ်သက်သော လာသမျှ ဧည့်သည်တိုင်းကို ခပ်ကြွားကြွား စကားဆိုတတ်သည်။ ကိုကိုအား ‘စိန်ပေါလ်’ ကျောင်းကြီးတွင် ကျောင်းထား ကြောင်းပြောရသည်မှာ အမောပင်။ ဗေဗေ စကားကို ကြားရ သူအပေါင်းတို့ကလည်း ယင်းစကား အ တွက် တအံ့တဩ ရှိကြသည်။ များစွာအထင်တကြီးနှင့် တလေးတစား ရှိနေ ကြသည်ကို တွေ့ရသည်။ သည်တော့မှပင် ခင်ခင်ကြီးသည် ကိုကိုအား ရန်ကုန်သို့ပို့ခဲ့ခြင်းအပေါ် နားလည်ရသည်။ ဂုဏ် ယူလောတတ်သည်။

ကျောင်းမှာဆိုလျှင်လည်း ယင်းအကြောင်းကို သူငယ်ချင်းများနှင့် ပြောရသည်မှာ အမောပင်။ ကိုကို အား လွမ်းရသောစိတ်ဖြင့် ကျအံ့သည့် မျက်ရည်ကို သည်အခါကျ မှပင် ထိန်းချုပ်ခိုင်စွမ်း ရှိခဲ့သည်။ စင်စစ် ကိုကိုနေသော ကျောင်းမျိုးကို လူတိုင်းမနေနိုင်။ စရိတ်ကြီးလေးသည့် ဖြစ်၍ ချမ်းသာသော မိဘများကသာ မိမိတို့ သားသမီးများကို

ထားနိုင်သည် ဟု ခင်ခင်ကြီး နားလည်ရသည်။ ယနေ့တွင် ကိုကိုသည် အိမ်သို့ပြန်လာတော့မည် ဖြစ်လေသည်။ ကိုကို ကို မြင့်ရတော့မည် ဖြစ်၍ ခင်ခင်ကြီး ဝမ်းသာသည်။ ကိုကို တစ်ယောက် မည်သို့မည်ပုံ ပြောင်းလဲလာလေမည်နည်းဟု တွေးတော စဉ်းစားသည်။ ကိုကိုသည် အိမ်မှ ထွက်သွား စဉ်ကနှင့် တူမှတူပါလေစ။ အဖိုးစားနား ကြီးမြင့်လှသော ကျောင်းကြီးက ကိုကိုအား မည်သို့မည်ပုံ ပြောင်းလဲ၍များ လွတ်လိုက်လေမည်နည်း။ ကိုကိုသည် အသားပို၍ ပြုလာ လေမည်လား။ အရပ်ပို၍ ရှည်လာလေမည်လား စသဖြင့် တွေးမိလေတော့လည်း ကိုကိုကို ချက်ချင်းပင် တွေ့ချင်သည်။ ချက်ချင်းပင် မြင်ချင်သည်။

ကိုကိုသည် မေမေထက် မေဖေနှင့် ပို၍ဆင် သည်။ အရုပ်အမောင်း ကောင်းသည်။ အသားညိုသည်။ သို့ပေမယ့် မေဖေလို တုတ်တုတ် ခိုင်ခိုင် မဟုတ်။ ပိန်ပိန်ပါးပါးပင်။ မေဖေ လိုပင် မေးရိုးကားသော်ငြား၊ နှုတ်ပေါ် သော်ငြား၊ ပြည့်တင်း သည့် နှုတ်ခမ်းရှိသော်ငြား၊ မေမေကဲ့သို့ သိမ်မွေ့ညိုသက် သော မျက်ဝန်းမျိုးကို ပိုင်ဆိုင်သည်။ ယင်း မျက်ဝန်းများ သည် စေတနာကိုသော် လည်းကောင်း၊ မေတ္တာနှင့် ကရုဏာ ကိုသော်လည်းကောင်း၊ အစဉ်ဖော်ကျူးလျက်ရှိသည် ဖြစ်ရာ ကိုကိုအား မြင်တွေ့ဆက်ဆံရသူတိုင်းက ခင်မင်ကြသည်။ တွယ်တာကြသည်။ လေးစားကြသည်။ မြို့ကကျောင်းမှာ ရှိစဉ် စာတော်သည်။ ထက်ထက်မြက်မြက် ရှိသည်ဟု ကျော် စောသည်။ ရိုးသည်။ အေးသည်။ လူအများနှင့် မရောဘဲ တသီးတသန့် နေ တတ်သည်။ ကိုကိုလို သားမျိုးကို မေဖေ အနေနှင့် စိတ်တိုင်း မကျ၊ အားမရ ဖြစ်နေသည်ကို ခင်ခင်ကြီး မတွေးတတ်အောင် ရှိရလေသည်။ ကိုကိုနှင့် ပတ်သက်၍ မေဖေသည် ကျေးကျေနပ်နပ် ရှိပုံ မပြုလှပေ။ စင်စစ်တွင်လည်း သည်ကမ္ဘာပေါ်မှာ မေဖေကျေနပ်သူဟူ၍ တစ်စုံတစ်ယောက် မှပင် မရှိတော့ပြီလား ထင်ရသည်။ မေဖေအနေနှင့်ကျေးကျေနပ်နပ်လိုက်လိုက်လျောလျော ဆက်ဆံမည့်သူ တစ်ဦးတစ် ယောက်ရှိသည်ဆိုပါက ထိုသူကို ခင်ခင်ကြီး အံ့ဩလေးစား မိမည် အမှန်ပင်။

တစ်အိမ်လုံးရှိ လူတိုင်းက မေဖေဆိုလျှင် ကြောင်းကို မြင်ရသည့် ကြွက်ငယ်များ အသွင် ငြိမ်သက်သွားတတ်ကြ သည်။ ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီးမှာ မေဖေ၏ အရိပ်အသွင်ကို မြင်နေရချိန်ဆိုပါက တစ်ပြင်ပမှာ တိတ်ဆိတ်နေတတ်သည်။ ငြိမ်သက် နေတတ်သည်။ စောစောကလို အုတ်အုတ် ကျက် ကျက် ရယ်ရွာရွာပျံ့ကြသည့် ကာလမှာ မေဖေအိမ်တွင် ရှိမနေသော အနိုက်အတန်တွင်သာ ဖြစ်နိုင်ပေသည်။

ယုတ်စွာအဆုံး ဘွားဘွားကိုယ်၌က မေဖေအား များစွာ လေးစား ခဲ့ညား နေရသည်ကို ခင်ခင်ကြီး နားမ လည်နိုင်။ အများ၏ ဆိုစကားအရ ဘွားဘွားသည် မေဖေ ၏ကျေးဇူးရှင် ဖြစ်သည်သာမက တစ်အိမ်လုံး၏ ကျေးဇူးရှင် လည်း ဖြစ်နေသည်ဟု သိရသည်။ လူအပေါင်းတို့ စကားစပ် မိပြုဆိုလျှင် တစ်ကြိမ်သောအခါက ရေနံ့သာအိမ်ကြီး မီးခွဲ လောင်ခဲ့သည့်အကြောင်း မပါလျှင်မပြီး။ ခင်ခင်ကြီးအနေနှင့် မူ ထိုအကြောင်းကို စိုးစဉ်းမျှ သိခဲ့သည် မဟုတ်။ ထိုစဉ်က သူမသည် လ-သမီးမျှသာ ရှိသေးသည်။ တာတစ်ခုမျှ မသိ တတ်။ စိတ်နှလုံး တန်လှုပ် ချောက်ချားဖွယ် ကောင်းအောင် မီးလောင်ကျွမ်းသည်။ လူတို့ လက်လွတ်ထွက်ပြေးကြ ရ သည်။ အသက်ကို လျှင် အိမ်မှ ထွက်ခဲ့ကြသည်။ သည်တွင် ဘွားဘွားသည် အသက်ကို ပစာနုမထားဘဲ အထုပ်တစ်ထုပ် ကို ရအောင်ဆွဲခဲ့သည်ဟု ဆိုသည်။ မီးဟပ်၍ သတ်မေ သွားရာ ဦးလေး ကိုထွန်းခင်က ဝင်ရောက် ထမ်းထုတ်လာရ သည်။ အကယ်၍ ထင်းအထုပ်ကိုသာ ဘွားဘွား မသား ဆောင်ခဲ့လေလျှင် ခင်ခင်ကြီးတို့ မိသားစုအဖို့ ယခုလို အခြေ တကျနေနိုင်ရန် မလွယ်။ မီးလောင်စဉ်က ကိုယ်တွင် ဝတ် ထားသည့် အဝတ်သာ ပါရှိခဲ့ကြသည် ဖြစ်၍ အတန်ကြာ သည်အထိ ပြန်လည်ထုထောင်ရမည်သာ ဖြစ်လေသည်။

ဘွားဘွား၏အထုပ်က ကယ်မ၊ ခဲသည်ဟု မေမေက ပြောသည်။ ယင်းအထုပ်ကားစိန်နှင့်တကွကျောက်သံပတ္တမြား စသော လက်ဝတ်ရတနာထုပ်တည်း။ အချို့ကိုရောင်းချထုခဲ့ လျက် လုပ်ငန်းကို မပျက်စေခဲ့။ အခြေအနေကို သိသိ သာ သာ မပျက်ယွင်းစေဘဲ ထိန်းသိမ်းနိုင်စွမ်းရှိခဲ့သည်မှာ ဘွား ဘွား၏ ကျေးဇူးကြောင့်သာ ဖြစ်ပါသည်။ ယခင်က ယှဉ် ထောင်အိမ်နေရာတွင် တိုက်ဆောက်ခဲ့သည်။ အခြေအနေက ယခင်ကထက်ပင် ကောင်းနေသယောင် ရှိခဲ့သည်။ မိသား တစ်စုလုံး၏ ကျေးဇူးရှင် ဖြစ်စေကာမူ ဘွားဘွားသည် ယင်း ကျေးဇူးတရားအတွက် မည်သည့် အခါကမျှ ဝင့်ကြားခြင်း မရှိ၊ ကံန်းခန်းမကြီး။

ဘွားဘွားသည် အစဉ်လိုပင် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နေတတ် သည်။ ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် တသီးတသန့်နေတတ်စေကာမူ အိမ် သားများနှင့် ဆိုလျှင် ရယ်ရယ်မောမော ရွှင်ရွှင်ပျပျ ရှိတတ် သည်ချည်းပင်။ သို့စင်လျက် ဘွားဘွားသည် မေဖေ အပေါ်၌ အိမ်ရှိ အခြားသူများနှင့်တူ လေးစား ခဲ့ညားခဲ့သည်သာ။ အကြောင်းမရှိဘဲ စကားမဆို၊ မရောနှော။ အကြောင်းရှိသည် ဆိုလျှင်တော့ ပြောရုံဆိုရ ရှိသည်။ မီးလောင်ပြီးသည့် နောက် ပိုင်းတွင် မေဖေသည် ယခင်ကထက် စိတ်ထက်လာသည်ဟု

ပြောကြသည်။ လောကတွင် သူ မကျေနပ်သောအရာ ပိုမိုများပြားလာ ဟန်တူသည်။ လူအများနှင့် ဆက်ဆံရာတွင် အစဉ်လိုပင် မယုံသကာ ရှိသည်။ မာကျော ခက်ထန်သည်။ ရံခါတွင် ဒေါသတကြီး ရှိတတ်သည်။ အများအားဖြင့် သူသည်လည်း သူ့ဘာသာသူ တသီးတသန့် နေလေ့ရှိသည်ပင် ဖြစ်ပါသည်။

ဖေဖေသည် မိမိအား ချစ်သည်။ မချစ်သည်ဟု ခင်ခင်ကြီး ခွဲခွဲခြားခြား ကွဲကွဲပြားပြား နားလည်၍မရပေ။ မှတ်မိသည့် အသက်အရွယ်မှစကာ ဖေဖေ၏ တယုတယ ထွေးပွေခြင်း၊ နမ်းရုပ်ခြင်းများကို တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှမခံစားရသည်တော့အမှန်။ ဖေဖေသည် ချစ်ခင်နှစ်သက်သော အရိပ်အသွင်ကိုလည်း ဘယ်အခါမျှ မပြတတ်။ ဤသည်မှာ မိမိတစ်ယောက်တည်း အပေါ်တွင်သာ မဟုတ်။ ကိုကို့အပေါ်တွင်လည်း ထိုနည်းနှင့် နှင်။ ခင်ခင်ကြီးရောကိုကိုပါ ဖေဖေဆိုလျှင် အနားမကပ်ဘဲနေဖို့ အလိုလို သတိရှိကြသည်။ ဖေဖေအသံ ကြားလျှင် တစ်ချောင်းချောင်း၌ ကုပ်၍ ငြိမ်နေရစမြဲ။ ကြာတော့လည်း ဖေဖေဟူသည်မှာ ချစ်ခင်ဖို့ ထက်လေးစားကြောက်ရွံ့ဖို့အတွက် ရှိနေသည့် လူတစ်ယောက်ဟုသာစိတ်မှာ ထင်မိတော့သည်။ ဖေဖေတွင် အားနည်းချက်ဟုသိရပါသည်။ ၎င်းမှာ ဖေဖေ၏ခြေတစ်ဖက်ဆာနေခြင်း ဖြစ်သည်။ ရံခါတွင် အနာဟောင်းထလျက် ကုသရတတ်သေးသည်။

ဖေဖေအားနည်းချက်သည် ခင်ခင်ကြီးတို့ထံကူးစက်လာသည်။ ကျောင်းတွင် ဖေဖေနှင့် ပတ်သက်၍ အလောင်းအစခံရသည်။ အရယ်အမောခံခဲ့ရသည်။ တစ်ကြိမ်တွင် ယင်းကိစ္စနှင့်ပတ်သက်ကာ ကိုကိုရန်ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည်။ ကျောင်းသားချင်း သတိပတ်ခဲ့ရဖူးသည်။ သည့်ကစ၍ ခင်ခင်ကြီးနှင့်ကိုကိုတို့တွင် အပေါင်းအဖော် နည်းခဲ့ကြလေသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ လုပ်ငန်းအဆင်မပြေသည့်အခါများတွင် ဖေဖေ၏အသွင်သဏ္ဍာန်မှာ ကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းလှလေသည်။ ဂျူးဂျူးရှားရှားရှိတတ်လေသည်။ အော်ကြီးဟစ်ကျယ် မြည်တွန်တောက်တီးတတ်သည်။ ဖေဖေ ဒေါသတကြီးရှိသည်ကို မြင်ရလျှင် ငယ်စဉ်က ဘွားဘွားတို့ မေမေတို့ ရင်ခွင်မှာဝင်၍ ပုနေတတ်သည်။ ယခုအခါတွင်တော့ မိမိအတွက် ရရှိထားသော အခန်းအတွင်းဝင်ကာ တံခါးကို မင်းတုပ်ချလျက် ပုန်းအောင်းနေမိတတ်သည်။ ဖေဖေသည် အနေအထိုင်အပေါ်တွင်လည်း စေ့စေ့စပ်စပ် မြင်တတ်သည်။ ဖေဖေရှေ့မှာဆိုလျှင် ခြေခြင်းသည်မှအစ သတိထားရသည်။ ဖွဖွညင်ညင် နင်းရသည်။

ခြေသံထွက်လာပါက ဖေဖေ၏မျက်စောင်းနှင့် ဆုံရတတ်သည်။

“ခင်ခင်ကြီး ခြေထောက် နင်းတာကို ပြင်နင်းစမ်း။ နောက်တစ်ခါ ဒီလို အသံထွက်အောင် နင်းရင် ရိုက် အမျိုးပုမှတ်”

ဆိုတတ်သည်။ လသာဆောင်တွင် ထွက်ရပ်နေခြင်းမျိုး၊ ခြင်းတံခါးရှိ အတိတ်ခုံတွင် ထိုင်နေခြင်းမျိုးကို ဖေဖေဘယ်အခါမျှ ခွင့်မပြု။ မြင်လျှင် အအော်အငေါက် ခံရသည်ချည်းပင်။ လူတကာနှင့် စကားပြောသည်ကိုလည်း ဖေဖေမနှစ်မြို့က်။ သို့ရာတွင် ဖေဖေသည် သားသမီးများကို ဘယ်အခါမျှ ရိုက်နှက်လေ မရှိ။ တုတ်နှင့်ပင် မရွယ်စဖူး။ မေမေကမှ စိတ်အခန့်မသင့်လျှင် ဦးခနဲ ဒေါက်ခနဲခေါက်တတ်သေးသည်။ ဝါးစိမ်းပြားဖြင့် ခပ်ဆတ်ဆတ် ရိုက်သေးသည်။ သို့ပေမယ့် မေမေကိုမူမကြောက်။ ဖေဖေနှင့်စာလျှင် အပုံတစ်ရာပုံ တစ်ပုံပင်မကြောက်။ တစ်အိမ်သားလုံးအနက် ခင်ခင်ကြီး အချစ်ဆုံးမှာမေမေသာပင်။ အမြတ်နိုးဆုံးမှာလည်း မေမေသာပင်။ မေမေသည် အေးဆေးတည်ငြိမ်လျက် သိမ်မွေ့နူးညံ့သော မိန်းမတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ မေမေတွင် မာန်သော်လည်းကောင်း၊ မာနသော်လည်းကောင်း မရှိ။ မေမေ၏ မျက်နှာသည်အစဉ်လို ချိုပြုံးသည်။ မေမေမျက်လုံးများသည် ထာဝစဉ်သိမ်မွေ့ခြင်းဖြင့် ပြုံးပြည့်စုံနေသည်။ မေမေအသံသည် သာသည်။ မြဲလေး ဟူသောအမည်နှင့် လိုက်ဖက်စွာ မေမေကို ကြည့်ရသည်မှာ အေးမြသည်။ မေမေ၏ အသွင်အပြင်ကလည်း နှစ်မြို့က်ဖွယ်ပင်။ အညာသူ ဆိုပေမယ့် ရေနံမြေမှာ ဖွားမြောက်ခဲ့သူဆိုပေမယ့် အသားမညို၊ ပြူဆွတ်သည်။ ယခင်ကတော့ ပါးပါးလျားလျား ပိန်ပိန်သွယ်သွယ်ပင် ဖြစ်သည်ဟုဆိုသည်။ ယခုမူ အတန်ငယ်ဝသည်။ အသားတက်လာသည်နှင့်အမျှ အသွင်မှာ ခုံလာသည်။

ဖေဖေအား ကြောက်ရွံ့ရသည့် အထဲတွင် မေမေသည် ထိပ်ဆုံးက ပါဝင်နေသည်ဟု ခင်ခင်ကြီး ထင်သည်။ ဖေဖေကသေဆိုလျှင်သေ ရင်ဆိုလျှင်ရင်ရမည့် မိန်းမအမျိုးအစား ဖြစ်ပုံရသည်။ ဖေဖေက စကားစ မပြောလျှင် မေမေကလည်း ခပ်မဆိတ်ပင် နေသည်။ အကြောင်း တစ်စုံတစ်ရာရှိ၍ စကားမပြောရမည်ဆိုပါက မိခင် ဖြစ်ပုံကိုသာ လွှဲတတ်သည်။ ဖေဖေကိုယ်တိုင်ကလည်း ဘွားဘွားကျတော့ လေးစားခြင်းရှိသည်။ သို့ဖြစ်၍လည်း ဘွားဘွားမှာ မေမေနှင့် ဖေဖေအကြားတွင် ဆက်သွယ်ရေးကိရိယာ ဖြစ်နေရလေသည်။ တော်ရုံလျော်ရုံ ကိစ္စသာ ဆိုပါက အားလုံးက ဖေဖေအား အသိမပေးရန် အလိုလို နားလည်ကြသည်။ အလိုလို သို့မှက်

ဖုံးကွယ်ပြီးသား ဖြစ်နေတတ်သည်။ သည်အထိ ဖေဖေကို
ကြောက်ကြသည်။ ဖေဖေကို ရှောင်ကြသည်။ “သူက အလ
ကားနေရင်း လောကကြီးနဲ့ရန်ဖြစ်နေတတ်တဲ့လူစား” ဆို
သောစကားကို မကြာခဏ ထည့်သွင်း ပြောကြားတတ်ကြ
သည်။ အိမ်မှာ ဖေဖေရှိလျှင် ကြက်တစ်မြုံအတွင်း ကြောင်
တစ်ကောင်ရောက်လာသည်ပမာ အနေကျဉ်းကျပ်ကြသည်။
ဖေဖေအပြင်ထွက်ပြီ ဆိုလျှင်ကား ‘ရေနဲ့သာ မှာ ပြန်လည်
လှုပ်ရှားအသက်ဝင် လာသည်သို့ ရှိပါ၏။ နံနက်ပိုင်းကွင်
ဖေဖေလမ်းလျှောက်လေ့ရှိသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် အိမ်မှာသာ
သာယာယာ ရှိသည်။ ဖေဖေမရှိချိန်မို့ ဘွားဘွားကိုယ်၌က
ခင်ခင်ကြီးအား စဝံသည်။ ရယ်ရယ် မောမော ရှိသည်။ ဖေဖေ
လမ်း လျှောက်ရာမှပြန်ရောက်လာလျှင်ကား ပြန်လည် တိတ်
ဆိတ်ငြိမ်သက်နေပေလိမ့်ဦးမည်ပင်။ ခင်ခင်ကြီးသည် ကု
လားထိုင်ပေါ်တွင် ခြေတင်၍ ထိုင်သည်။ ကော်မိပန်းကန်ကို
ငုံ့သောက်သည်။ ယင်းအခိုက် ဘွားဘွားသည် မီးဖိုခန်းမှ
သည် ထမင်းစားခန်းသို့ ကူးလာသည်။ ထိုမှတစ်ဆင့် ဧည့်
ခန်းဘက်သို့အကွက်၌ ခင်ခင်ကြီးကို လှမ်းပြောသွားသည်။
“ခင်ခင်ကြီး၊ ညည်းထိုင်နေတာ ညည်းအဖေရဲ့က
လားထိုင် သိလား”

ထိုနောက် ဘွားဘွားသည် ဧည့်ခန်းအတွင်း ဝင်
ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ ခင်ခင်ကြီးကား ယိုးဒယား
ဟန်မပျက်။ ထိုင်လက်စအတိုင်း ထိုင်နေမြဲပင်။ နောက်တစ်
ကြိမ် ဘွားဘွားထမင်းစားခန်းသို့ ပြန်ဝင်လာသည်။

“ခင်ခင်ကြီး၊ ညည်းမှာ နားပေါ်ဘူးလား။ ပြောနေ
တာ မကြားဘူးလား”

ခင်ခင်ကြီးသည် ထိုင်မြဲထိုင်နေသည်။ သည်တော့
လည်းဘွားဘွားသည်ဒေါသဖြစ်လာဟန်တူသည်။ ခင်ခင်
ကြီးအနီးသို့ ချဉ်းကပ်လာသည်။ နားရွက်ကို ဆွဲလိမ်လိုက်
သည်။

“ထ စမ်း။ ထ စမ်း။ ကိုယ့်နေရာကိုယ် ထိုင်စမ်း”
အစသော် ခင်ခင်ကြီးသည် နားအနာခံလျက် ပေထိုင်
နေသည်။ ကြာသော် အလွန်အမင်းနာလာသောကြောင့် ထိုင်
ရာမှထမိသည်။

“အလာလာ . . . နာတယ် ဘွားဘွားရဲ့၊ လွတ်ပါ။
နားရွက်ပြတ်တော့မယ် ဘွားဘွားရဲ့”

စသည်ဖြင့် အော်ဟစ်နေသည်။ ဘွားဘွားက အခြား
ကုလားထိုင်ထွင် ထိုင်မိတော့မှ နားရွက်ကို လွှတ်ပေးသည်။

ခင်ခင်ကြီး၏နားရွက်မှာ နီရဲသွားသည်။
သွေးခြည်ဥလာ သည်။

“ဘွားဘွားတို့များ သိပ်ရက်စက်တာပဲ။ ကိုယ်မေး
ထားတာ မဟုတ်တိုင်း”

ခင်ခင်ကြီးက မကျေမနပ် ရေရွတ်သည်။ နာသွား
သော နားရွက်ကို ပွတ်နေသည်။

ဘွားဘွား သက်ပြင်းရှိက်သည်။
“မိခင်ကြီး၊ ညည်းတစ်ယောက်ကတော့ အတော့်ကို
အပြောရ အဆီရ ကျပ်တဲ့မိန်းကလေးပဲ။ အစစအရာရာ က
လန်ကဆန်နဲ့ တစ်ကျွေကျရှင် ညည်းအဖေနဲ့တွေ့မယ်”

“ဘွားဘွားတို့မလဲ တစ်ခါလဲလဲ ဖေဖေနဲ့ချောက်။
တစ်ခါလဲလဲ ဖေဖေနဲ့လှနဲ့။ ဒါပဲ။ ဘွားဘွားတို့သာ သေ
လုအောင် ကြောက်နေ။ ခင်ကြီးတော့ မကြောက်ပေါင်”

“ကျုပ်တို့ကတော့ကြောက်ရတယ်တော်ရေ။ ညည်း
ဘာသာ မကြောက်ချင်နေ။ ကြောက်ချင်ကြောက်။ ဒါပေမယ့်
ညည်းကိုယ်ညည်း မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်နေတယ်ဆို
တာလဲသတိထားဦးမှပေါ့။ အနေအထိုင်ဆိုတာ ဆင်ခြင်မှ
ပေါ့”

“ခင်ကြီးက ဘယ်လိုနေလို့လဲ၊ ဒီထက် ဆင်ခြင် ရဦး
မှာလား”

“အမလေး . . . ဖအေထိုင်တဲ့ ကုလားထိုင်မှာ ထင်
သလိုထိုင်နေတာကိုများ ဆင်ခြင်သတို့၊ မဆင်ခြင်ဘဲသာ
ထိုင်မယ်ဆိုရင်တော့ မိခင်ကြီးတို့ ဘုရားစင်ပေါ်များ တက်နေ
မလား မသိဘူး”

ခင်ခင်ကြီးသည် အစားကိုလက်စသတ်လိုက်သည်။
ပန်းကန်ကို ဆောင့်ချလိုက်သည်။ ဆောင့်ဆောင့်
အောင့်အောင့်ပြောသည်။

“ဟောဒီအိမ်မှာ ဘာတစ်ခုမှ မလွတ်လပ်ဘူး”
“ဘာ”

ခင်ခင်ကြီး၏ စကားကို ဘွားဘွားနားမလည် လိုက်
သလို ပြန်မေးသည်။

“အိပ်ရတဲ့နေရာလဲ မလွတ်လပ်။ ထိုင်ရတဲ့ နေရာလဲ
မလွတ်လပ်နဲ့ ဘာတစ်ခုမှ မလွတ်လပ်ဘူး”

“မလွတ်လပ်ရအောင် ညည်းကို ဘယ်လိုများ ချုပ်
ချယ်ထားလို့လဲ ခင်ခင်ကြီး”

“ဒီထက် ချုပ်ချယ်ရဦးမလား ဘွားဘွားရဲ့”
“တော်စမ်းပါအေ၊ ဒီလောက် ချုပ်ချယ်တာ တောင်မှ
တော်ကာ မကျဘူး။ မချုပ်ချယ်ဘဲ လွတ်များ ပေးလိုက်ရရင်
မိခင်ကြီးတို့ မိုးတောင်တက်ပြီး မီးရှို့ဦးမယ်”

“နေစမ်းပါဦးဘွားဘွားရယ်။ ခင်ကြီးအနေနဲ့ ဘာ
တွေများ စည်းမဲ့ကမ်းမဲ့ လုပ်ဖူးတာရှိလို့လဲ”

“ဒီထက် စည်းကမ်းမဲ့တာ ရှိရဦးမလား ခင်ခင်ကြီး။ ကိုယ်နဲ့တော်၏သင့်၏ မစဉ်းစားဘဲ ထိုင်ချင်တဲ့ နေရာ ထိုင် နေတဲ့ ဥစ္စာ”

“ဖေဖေ မရှိတုန်း ထိုင်တာပဲ”

“ရှိရှိ၊ မရှိရှိ ကိုယ့်နေရာ ကိုယ်ထိုင်ပေါ့”

“တော်ပြီ၊ ဘွားဘွားကို ခင်ကြီး အရှုံးပေးပြီပဲ၊ ထား ပါတော့။ ဘွားဘွားရဲ့ စကားတွေ ကြားရတာ နားညည်း တယ်။ ဆက်မပြောချင်တော့ဘူး”

“မပြောပါနဲ့ဘုရားအစ်မ ကျုပ်မှာလဲလေကုန်တောင် သက်သာသေး။ တကတဲ သူကပဲ နားညည်းရတယ်ရှိသေး။ ဒီမယ် ခင်ခင်ကြီး ညည်းဟာ ခင်မောင်ညွန့် တစ်ဝက်တောင် မလိမ်မာဘူး။ ခင်မောင်ညွန့် တစ်ဝက်သာ လိမ္မာစမ်း ညည်း ကို ခေါင်းပေါ်တောင် တင်ထားရဲ့”

သည့်စကားကို ကြားရလျှင် ခင်ခင်ကြီး ပြုံးသည်။

“ခင်ကြီး မလိမ္မာတာ ဘာဖြစ်လို့လဲ သိလား ဘွား ဘွား”

“ဘာရယ်”

“ဪ၊ ခင်ကြီး မလိမ္မာတာ ဘွားဘွား သိသလား လို့”

“ဆိုပါဦး”

“ဘွားဘွားက ခင်ကြီးသာ လိမ္မာရင် ခေါင်းပေါ် တင် ထားမယ်လို့ပြောတယ်မဟုတ်လား၊ ခေါင်းပေါ်တင် ထားရင် ခင်ကြီးင ခင်ကြီးမှာပေါ့ ဘွားဘွားရဲ့။ ငရဲကြီးမှာ ကြောက်လို့ ခင်ကြီးမိုက်နေတာ သိလား”

ဘွားဘွားဘာလုပ်မည်ကို ကြိုသိနေသော ခင်ခင် ကြီးသည် ပြောရင်း ထိုင်ရာမှ ထသည်။ သူမ ထင်ခဲ့သည့် အတိုင်း ဘွားဘွားက ခေါင်းခေါက်ရန် လက်ရွယ်လျက် သူမ ဘက်သို့လာနေကြောင်းတွေ့ရသည်။ ခင်ခင်ကြီးသည် ရယ် ရင်းမောရင်းမှပင် စားပွဲကို ပတ်ပြေးသည်။ ထိုမှနေကာ အိမ် ပေါ်ထပ်သို့ လှေကားအတိုင်းပြေးတက်သွားသည်။ ပါးစပ် မှုလည်း “ဘွားဘွားရေ -စိမ်” ဟုပင် အော်ဟစ် သွားချေ သေးတော့သည်။

အညာဆန်သည် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှနေကာ မြို့ကို နှုတ်ဆက် ဥဩသံ ပြုလိုက်လေသည်။ ဥဩသံ ကြားရလေကတည်းက ညောင်လှဆိပ်ကမ်းမှာ ရုတ်ရုတ်သံသံ ဖြစ်နေသည်။ သည်ကနေ ဆိပ်ကမ်းမှာ အခါတိုင်းနေ့များထက် လူသူများပြားသည်ဟု ထင်ရသည်။ အရှုပ်ရှုပ် အထွေးထွေး အကျပ်ကျပ် အညပ်ညပ် ဖြစ်နေသည်။ ဈေးသည်များ၏ အသံ၊ လူအချင်းချင်း ခေါ်သံ၊ လှည်းဘီးဝန်ရိုး ကြိတ်သံ၊ နွားငေါက်သံ စသည်များဖြင့်လည်း အသံဗလံတို့ ဆူဆူညံညံ နိုင်လှသည်။ နေမြင့်တက်လာသည်နှင့် အမျှ အပူရှိန်သည် သိသိသာသာ ပြင်းထန်လာသည်။ နေရောင်အောက်တွင် ဖုန်ခိုးဖုန်ငွေတို့ ထနေသည်။ ထိုအောက်တွင် လူအချင်းချင်း ကျပ်ညပ် တိုးတေ့နေပုံကို မြင်ရသည်မှာ စိတ်ပျက်ဖွယ်ကောင်းပါဘိတော့သည်။ ခင်ခင်ကြီးသည် ရောနှောကျပ်ညပ်နေသော လူအုပ်အကြားတွင် ရှိသည်။ အဘယ်မျှ ရှောင်တိမ်းလိုသည်ပင် ဖြစ်စေ ရောင်၍မရ၊ တိမ်း၍မရ။ လူတို့၏ အတိုးအတေ့ကို ခံရသည်ပင်။ လူနဲ့ သူနဲ့ ဖုန်ခိုးများကို ရောနှောရှုရှုက်ရသဖြင့် ခေါင်းထဲမှာ နောက်ကျိလာသည်။ မိုးဝေလာသည်။ ငြိမ်းစိတ်ဖြစ်နေသည်။ လူအတိုးအတေ့ ခံရခြင်းကို စိတ်မရှည်နိုင်အောင် ရှိရသည်။ အသံဗလံတို့ကြောင့် နားမှာလည်း ဆူဝေနေရသည်နယ် ရှိပါသည်။

ကိုယ်ပေါ်မှ အဝတ်အဆင်များမှာ သစ်လွင်လွန်းလှသည်။ တောက်ပလွန်းလှသည်။ သို့ဖြစ်၍လည်း စိတ်မှာ

အလိုလိုနေရင်း ကျဉ်းကျပ်သည်။ အတွင်းခံအင်္ကျီက ရင်ကို တင်းကျပ် လွန်းလေသလား မပြောတတ်။ ဝတ်နေမကျ၍ လည်း လှောင်အိုက်ကာ ချွေးစေးများ ပြန်နေသည်။ ပေါင်းချောင်တစ်ခုအတွင်း ဝင်နေရသလို စိတ်မှာ ခံစားရသည်။ မဆင်စဖူးသည်ကနေ့မှာမှ မေမေက စိန်နားပန်ဆင်သည်။ စိန်ဘယက်ဆွဲစေသည်။ လက်ကောက်တွေကလည်း တံတောင်ဆစ်နီးပါး။ ခြေချင်းသည် ခြေချင်းဝတ်၏ အရေကို စူးရှနေသည်။ ခြေချင်းကြောင့် ခြေထောက်များ လေးလံနေသည်။ ယင်းသို့သောဘယက်တန်ဆာခွါဒယာများအတွက် စိတ်မှာ အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ရသည် အမှန်ပင်။

လူအများက မိမိတို့ လူသိုက်အား အထူးအဆန်း သဖွယ် စူးစိုက်ကြည့်ရှုသွားတတ်ကြသည်။ ကလေးအချို့ ဆိုလျှင် ရှေ့တည့်တည့်မှပင် ကြာမြင့်စွာ စူးစိုက်ကြည့်နေတတ်ကြသည်။ အချင်းချင်းလက်တို့က တီးတိုးစကား ဆိုကြသည်။ ရဲရဲစူးစူးနိုင်လှသော ယောက်ျားအချို့၏ အကြည့်ကို ခင်ခင်ကြီး ခံယူနိုင်စွမ်း မရှိ။ မတော်တဆအကြည့်ချင်း ဆုံမိပါက ကမန်းကတန်း မျက်လွှာချပစ်မိသည်။ သူမနှင့် ရွယ်တူတန်းတူ ဖြစ်သည့် ယောက်ျားကလေး အချို့မှာ အကြည့်ချင်း တမင် ဆုံမိအောင် ကြိုးစားလျက် ရှိကြကြောင်းတွေ့ရသည်။ ခင်ခင်ကြီးသည် မိမိတစ်ကိုယ်တည်း အတွက်သာမက၊ ဖေဖေမေမေတို့၏ အဆင်အယင်အတွက်လည်း စိတ်မှာ စနိုးစနောင့်ရှိနေရသည်။ ဖေဖေ ခေါင်းပေါင်းစသည် အခါတိုင်းကထက် ပိုမိုရှည်လျားနေသလား၊ မေမေ နားမှ စိန်နားကပ်သည် မျက်စိကျိန်းစပ်မမန်း အရောင်ထွက်

နေသလား စသည်ဖြင့် တွေးမိသည်။ စင်စစ် ခင်ခင်ကြီးအဖို့ သည်ကနေ့သည် ဘဝတစ်သက်တာ၌ အထူးခြားဆုံး နေ့ပင် ဖြစ်သည်။

သည်ကနေ့မှစ၍ မေမေသည် ရင်သားပုံစံပါသော အတွင်းခံအင်္ကျီကို ဝတ်စေခဲ့သည်။ အခါတိုင်းက ဆိုလျှင်မူ ရှင်မီးအင်္ကျီလောက်နှင့် ပြီးရသည်။ ပုံစံတွေ ဘာတွေမပါ။ လှိုင်းတွန့်တွေ ဘာတွေ မကပ်။ သည်ကနေ့တွင်မူပင် ခင်ခင်ကြီးသည် အဖိုးတန် လက်ဝတ်ရာတနာများကို ဝတ်ဆင်ခွင့် ရသည်။ ယခင်ကဆိုလျှင် အလှူအတန်းနှင့် ပွဲလမ်းသဘင် များတွင်ပင် စိန်ကို ဝတ်ခွင့်မပေးခဲ့။ နီလာတစ်စုံလောက်နှင့် ပင် ပြီးရသည်။ ကိုကိုအား ကြိုဆိုဖို့အတွက် တလှုံတလ ပြင်ဆင် ဝတ်စားနေရခြင်းကို ခင်ခင်ကြီး မှားမလည်။ သည်မျှ အလှအပတွေ ခြယ်ဖျန်းနေရခြင်းမှာ အလှူအတန်းတစ်ခုခု သို့ သွားဖို့မဟုတ်ဘဲ ညောင်လှသင်္ဘောဆိပ်သို့ ဆင်းဖို့ သက်သက်သင်္ဘောဖြစ်သည် ဆိုတော့လည်း အံ့အားသင့်မိ သည်။ ကိုကိုအား ကြိုဆိုရန် သည်အရာတွေ လိုလေသလား ဟု သံသယဝင်သည်။ ပြီးသင်္ဘောဆိပ်သို့ မဆင်းမီ မေမေက တတွတ်တွတ် မှာသေးသည်။

“ဟိုရောက်ရင် ဣန္ဒြေနဲ့နေနေ ခင်ခင်ကြီး၊ သိပ်ပြီး မကလက်စေနဲ့။ ယုတ်စွာအဆုံး ကိုယ့်ကိုကိုနဲ့ စကားပြောတဲ့ နေရာမှာတောင် သိက္ခာရှိပေစေ၊ ကြားလား။”

သည်သို့ စည်းကမ်းချက် ထုတ်ပြန်ရလောက်သည် အထိ ကိုကိုအား ကြိုဆိုရေး ကိစ္စမှာ အရေးကြီးနေသည်။ မေမေကိုယ်တိုင်လည်း အဝတ်အစားနှင့် လက်ဝတ် ရတနာတွေ ညွှတ်နေအောင် ဆင်သည်။ တစ်ကိုယ်လုံးစိန်၊ ရွှေ၊ ပတ္တမြားတို့ဖြင့် ဖိတ်ဖိတ်တောက်နေသည် ထင်ရ၏။ ဖေဖေကိုပင် ကြည့်ပါလေဦး၊ နဲ့သာရောင် ခေါင်းပေါင်း၊ အနက်ရောင်အယ်လ်ပတ်ကားတိုက်ဟို၊ ဘန်ကောက်လုံချည် ရွှေဖလားရောင် စသည်တို့ဖြင့် အခါတိုင်းက မမြင်တွေ့ဖူး သောအဝတ်အဆင်များကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။ ညောင်လှ သင်္ဘောဆိပ်သို့ လာရာတွင် အော်စတင်ကားအနက်ကို အသုံးပြုသည်။ ကားအထဲမှာ ကော်ဇောတွေ ဘာတွေပင် ခင်းထားချေသေးသည်။ ယင်းသို့လျှင် အစစထူးခြားစွာ ပြင် ဆင်မွမ်းမံလျက် ကိုကိုအား အကြိုထောက် လာခဲ့ကြခြင်း ဖြစ် သည်။ ကိုကိုသည် ထိုမျှအထိ အရေးပါအရာရောက်သူ ဖြစ်နေလိမ့်မည်ဟု အစက ခင်ခင်ကြီး မထင်ခဲ့။

သင်္ဘောဆိုက်ကပ်မည့် အချိန်ထက်စော၍ ရောက် သည်လည်းဖြစ်၊ သင်္ဘောကလည်း မှာရိဝက်မျှ နောက်ကျခဲ့ သည်လည်း ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်ပင် လူသူကျပ်ညပ်နေ

သည် သင်္ဘောဆိပ်တွင် ဝင်ရုံကွဲခံစားရတိသည်သို့ ရှိခဲ့ရ သည်။ နေပူကျကျမှာ ပေါင်းအိုးထိုင်ရသည်သို့ ရှိခဲ့ရသည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် သင်္ဘောရေးရေးမျှ ပေါ်လာပြီး ဥ ဩသံပြုလိုက်လေမူပင် စိတ်အစဉ်မှာ ဖျတ်လတ်လာရသည်။ တက်ကြွလာရသည်။ သင်္ဘောဆိပ်ခံဘော်ယာသို့ ဆိုက်ကပ် မိသည်အထိ စိတ်ရှည်လက်ရှည်နှင့် ဘောင့်ဆိုင်နေရစဉ် အတွင်း ခင်ခင်ကြီးသတိပြုမိသောအရာတစ်ခုရှိသည်။ ၎င်းမှာ မိမိတို့နှင့်များစွာ မကွာလှမ်းလှသည်နေရာရှိ လင်မယား တစ် စုံတွဲကို အကဲခတ်လောမိခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ယောက်ျားဖြစ်သူ မှာ ဖေဖေနှင့်အသက်အရွယ်ချင်း မတိုင်းမယိုင်း ရှိပုံရသည်။ မိန်းမဖြစ်သူကလည်း မေမေနှင့် မတိုင်းမယိုင်းပင်။ ဖေဖေနှင့် မေမေတို့ကဲ့သို့ အတွဲညီသော စုံတွဲ တစ်တွဲကို မြင်ရသဖြင့် ယင်းစုံတွဲ အပေါ် ခင်ခင်ကြီး သတိထား ကြည့်မိခြင်းဖြစ် သည်။

ပြီးလျှင် ယင်းစုံတွဲက မိမိတို့အပေါ် သာမန်ထက် ထူးခြားစွာ အကဲခတ်ကြည့်ရှုနေခဲ့ သောကြောင့်လည်း သတိ ထားမိခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ခင်ခင်ကြီးနယ်ပင် ဖေဖေ သေမေ တို့ကလည်း ယင်းစုံတွဲကို အကဲခတ်သည်။ ဖေဖေသည် တစ် ချက်မျှ စူးစိုက် ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် မျက်နှာမှာ နီမြန်းတင်း မလာပြီးချက်ချင်းပင်တစ်ဘက်သို့ မျက်နှာလှဲလိုက်ကြောင်း မြင်ရသည်။ အစသော်ယင်းစုံတွဲသည် ခင်ခင်ကြီးနှင့် မလှမ်း မကမ်းတွင် ရပ်နေသည်။ နောက်တော့ ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ ရွှေ သွားကြလေသည်။ သူတို့၏ အသွင်အပြင်မှာ မိမိတို့ အသွင် အပြင်နှင့်စာလျှင် တောက်ပခြင်းမရှိလှ။ အမျိုးသားကြီး အနေနှင့် ခင်ခင်ကြီးတို့ဘက်သို့ တစ်ချက် နှစ်ချက်မျှ ဗိုက် ကြည့်ပြီး နောက်ထပ် ကြည့်မလာလေတော့။ သူ၏မျက်နှာ မှာလည်း ဖေဖေမျက်နှာနယ်ပင် နီမြန်းတင်းမာလျက်ရှိသည်။ အမျိုးသမီးကြီးအနေနှင့်ကား မကြာမကြာ ကြည့်လာတတ် သည်။ မျက်နှာတွင် လိုလားနှစ်သိမ့်ခြင်း အရှိအယောင် များကို တွေ့ရသည်။ တစ်ကြိမ်တွင် ခင်ခင်ကြီးအား ပြုံး၍ ပင်ပြလိုက်လေသလား မသိ။ ခင်ခင်ကြီးသည် ပြန်၍ ပြုံးပြ ရလေမလား။ သည်အတိုင်းပင် နေရလေမလား။ မတွေ့ တတ်အောင် ရှိကာ၊ မျက်လွှာကို ကမန်းကတန်းချလိုက်မိ လေသည်။

“ကိုကောင်းမိုးတို့ လင်မယားလဲ လာကြပြီလား၊ သူ့သားလဲ ဒီသင်္ဘောမှာ ပါလာမယ် ထင်တယ်”

မေမေသည် တစ်ယောက်တည်း ပြောသလို ပြော သည်။

ဖေဖေက မေမေစကားကို မသိကျိုးကျွန်ပြုသည်။

သည်တွင် ခင်ခင်ကြီးက ယင်းစုံတို့မှာ ဦးကောင်းမိုးနှင့် ဒေါ်သူဇာတို့ဖြစ်ကြောင်း ရိပ်စားမိလာပါသည်။ ခင်ခင်ကြီးသည် ဦးကောင်းမိုးနှင့်ဒေါ်သူဇာတို့ အမည်များကို မကြာခဏဆိုသလို ကြားခဲ့ရပြန်ပင်။ လူတို့ပြောကြသော စကားများတွင် တစ်ခါတစ်ရံ ယင်းအမည်များပါဝင်လာ တတ်ပြန်ပင်။ ဦးကောင်းမိုးသည် ဖေဖေနှင့် မတည့်ကြောင်း၊ ခင်ခင်ကြီးသိသည်။ သဘော ပေါက်သည်။ သို့ပေမယ့် စင်စစ်တွင်လည်း ယင်းအဖြစ်မှာ ခင်ခင်ကြီးတို့ လောက၌ မဆန်းလှ။ မထူးလှ။ တွင်းရိုးတွင်း စားအချင်းချင်း ဆိုသည် မှာ စီးပွားပြိုင်ဖက် ဖြစ်သည်။ တစ်ဦး နှင့် တစ်ဦး ဂုဏ်တူ ဂုဏ်ပြိုင်ဖြစ်သည်။ ပြိုင်ကြဆိုင်ကြသည့် ကိစ္စရပ်များကို လည်းမကြာခဏ ကြားရတတ်ပြန်ပင်။ အချို့ကိစ္စရပ်များဆို လျှင် ရယ်ဖော့ဖယ်ပင် ကောင်းသေးတော့သည်။ ရွာသစ်ဆိပ် တွင် သင်္ဘောကပ်လေ့ မရှိ။ တွင်းစားတစ်ဦးက ယင်းဆိပ်၌ သင်္ဘောကပ်အောင် သူတော်နိုင်သည်ဟု ဆိုသည်။ တစ်ဦးက မကပ်ဟုဆိုသည်။ သို့ဖြင့် အလောင်းအစားပြုကြသည်။ ပထမတွင်းစားသည် ကမ်းပါးမှပုဝပြုလျက် သင်္ဘောကို အကပ်ခိုင်းသည်။ သင်္ဘော ကပ်ပေးသည်။ အလောင်းအစား တွင်သူနိုင်သည်။ သို့ရာတွင် နောက်ကွယ်၌ သင်္ဘောမာလိန် အား ရွှေချီးအမြောက်အမြား ပေးခဲ့ရလေသည်။ အချို့ကျ တော့လည်း ရာတန်စက္ကူဖြင့်ပင် ရေခန်းအိုး တည်တမ်း အလောင်းအစား ပြုကြသည်ဟု ခင်ခင် ကြီး ကြားရဖူးသည်။ သို့ဖြစ်၍လည်း ဖေဖေနှင့် ဦးကောင်းမိုးတို့ သာဗောဓိ တမဗျူ ပဋိပက္ခ ဖြစ်ခဲ့ကြဖူးသည် ဆိုခြင်းမှာ ခင်ခင်ကြီး အတွက် ဆန်းကြယ်သော ကိစ္စ ဖြစ်မနေတော့ပေ။ အညာ ဆန်သည် ဆိပ်ခံတံတား၌ ဆိုက်ကပ်မိသည်။ ထိုအခါ ဆိပ်ကမ်းရှိ လူအုပ်မှာ ပို၍လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်လာသည်။ ပို၍ ရုတ်ရုတ်သံသံဖြစ်လာသည်။ အသံဗလံတို့သည်လည်း ပိုမို ဆူညံလာလေသည်။ ခင်ခင်ကြီးတို့ လူသိုက်သည် ဆိပ်ခံသို့ ဆင်းခဲ့ကြသည်။ သင်္ဘောပေါ်တွင် ခရီးသည် အများအပြား ပါသည်။ ပထမ၊ ဒုတိယ၊ တတိယ အတန်း သုံးတန်းလုံး တွင်ပင် ခရီးသည်အပြည့် ပါဝင်သည်။ ပထမတန်းတွင် ထုံးစံ အတိုင်း အင်္ဂလိပ်လူမျိုးများပါသည်။ မျက်နှာသိ တွင်းရိုး တွင်းစားများ ပါသည်။ ဒုတိယတန်း၌ မြန်မာအရာရှိအချို့၊ လူလတ်တန်းစားကုန်သည်အချို့စီးနင်းလိုက်ပါလာသည်။ တတိယတန်းတွင်ကား ဆင်းရဲသားများ၊ ဈေးသည်များ အပါအဝင် မိလကျူ လူတန်းစားတို့ ပါဝင် စီးနင်းလာလေ သည်။ ခင်ခင်ကြီးတို့သည် ပထမတန်းကို ရရစိုက်ကြည့် သည်။ ထိုအထဲတွင် ကိုကိုကို ရှာဖွေသည်။ သို့စေကာမူ

မတွေ့ကြရ။ ဖေဖေသည် ကိုကိုအား ငွေပို့စဉ်က ပထမတန်း စီးရန်အတွက် ငွေပိုမို ပို့ပေးခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ပထမ တန်း၌ ကိုကိုပါမည်ဟု ထင်မှတ်ခဲ့ကြသည်။ သို့ပေမယ့် ကိုကိုအား တွေ့ရသည်မှာ ဒုတိယတန်းတွင် ဖြစ်ပါသည်။ ခင်ခင်ကြီးအနေနှင့် မည်သို့မျှ မခံစားရ သော်လည်း ဖေဖေ၏ မျက်နှာမှာ ရုတ်တရက် မည်းလာသည်ကို တွေ့ရ သည်။ ပြိုတော့မည့်မိုးနယ် ညိုလာသည်။ ကိုကိုကတော့ အားလုံးကို ဝမ်းသာအားရနှုတ်ဆက်သည်ပင်။ အထူးသဖြင့် ညီမဖြစ်သူကို အရေးတယူ ပြောပြသည်ပင်။ ကိုကိုအား မြင်ရ လေတော့လည်း ခင်ခင်ကြီးမှာ စောစောက ခံစားခဲ့ရသော ဒုက္ခများကို မေ့ပြီး ဖျော်လာသည်။ မြူးလာသည်။ ဝမ်းသာ အားရ လက် ဝှေ့ယမ်း ပြမိသည်။ သည်တွင်ပင် ခင်ခင်ကြီး သည် ကိုကိုအနီးအပါးရှိ လူတစ်ယောက်ကို မြင်လာရသည်။ သူသည် ကိုကိုနှင့် ရွယ်တူဖြစ်သည်။ ကိုကိုနယ်ပင် သေသပ် သော အဝတ်အစားများကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။ စိတ်ထဲတွင် မျက်နှာသိ တစ်ယောက် ဖြစ်သည်ဟု ထင်နေသည်။ တွေ့ဖူး မြင်ဖူးသူ တစ်ယောက်ဟု အထင်ရောက်သည်။ သို့ပေမယ့် မည်သည့်နေရာတွင် တွေ့မြင်ခဲ့ဖူးသည်ဟူ၍ကား စဉ်းစားရ။ မည်သူမည်ဝါဟု မသိဘူး။ ကိုကို၏ သူငယ်ချင်းပေးပေးလား၊ ရန်ကုန်က အဖော်လိုက်လာသူ ပေးပေးလား၊ မခွဲခြားတတ်။ ထိုသူသည် မိမိကို စိမ်းစိမ်း ဝါးဝါးကြီး ကြည့်နေသည်ဟု ခင်ခင်ကြီး ထင်သည်။ သူ၏ အကြည့်မှာ ရဲရဲစူးစူး နိုင်လှ သည်။ စားတော့မလို့ ဝါးတော့မယောင် ကြည့်နေခြင်းမျိုး။ ခင်ခင်ကြီးသည် သူ၏အကြည့်ကို မခံရပ်နိုင်သလို ရှိသည်။ မကြာခဏ မျက်လွှာချမိသည်။ ဖြစ်နိုင်လျှင်တော့ သူ့ကို မကြည့်ဘဲ နေချင်သည်။ သူနှင့် အကြည့်ချင်း မဆုံချင် ဘဲရှိသည်။ သူ၏ ရဲရဲစူးစူးနိုင်သည့် အကြည့်ကို မုန်းမိသည် လည်း အမှန်ပင်။ သို့ပေမယ့် သူ၏ မျက်နှာသည် ခင်ခင်ကြီး မြင်ခဲ့ဖူးသမျှ ယောက်ျားကလေးများ၏ မျက်နှာထဲတွင် အချောမောဆုံးပင် ထင်သည်။ သူ၏ မျက်ဝန်းသည် တောက် ပသည်။ သူ၏အကြည့်ကလည်း အင်အားတစ်ရပ် သတ္တိ တစ်မျိုး ပါဝင်သည်ဟု ထင်ရသည်။ ညိုငင် ဆွဲဆောင်ခြင်း တစ်မျိုးဖြင့် ခင်ခင်ကြီးအား ဆွဲဆောင် သည်။ သည်တော့ လည်း သူ့ကိုပြန်မကြည့်ဘဲမနေနိုင် သူ့အကြည့်ကို မတူပြန် ဘဲမနေနိုင်။ သူနှင့်အကြည့်ချင်း ဆုံမိလေတော့လည်း၊ ရင်မှာ ဝေဒနာတစ်ရပ်ကို ခံစားရသည့်နယ် ရှိပါ၏။ ယင်း ဝေဒနာမှာ ခင်ခင်ကြီး၏ တစ်သက်တာတွင် ပထမဆုံးအကြိမ် ခံစားရ သော ဝေဒနာပင် ဖြစ်သည်။ ရင်မှာနွေးထွေးရသည်လား၊ စိမ့်အေးရသည်လား မခွဲခြားတတ်။

ထိုသူသည် ကိုကိုကိုကပ်၍ တစ်စုံတစ်ခု မေးမြန်းသည်။ ကိုကိုက ခေါင်းညိတ်ပြသည်ကို မြင်ရသည်။ ကုန်းဘောင်ချပေးသည်။ သင်္ဘောပေါ်မှ လူများဆင်းလာနိုင်သည်။ ကိုကိုသည် သင်္ဘောပေါ်မှ ဆင်းလာသည်။ ကိုကိုနောက်မှ ခင်ခင်ကြီးအား စူးဆိုင်ကြည့်လေသူ ပါလာသည်။ သို့ရာတွင် မကြာမီမှသည် ထိုသူသည် လူအများ၏အကြားမှာ ရောနှော ပျောက်ကွယ် သွားလေသည်။

ခင်ခင်ကြီးနှင့် မေမေက ကိုကိုအား ဝမ်းသာအားရ ဆီးကြိုသည်။ ပွေဖက်လှုပ်ရမ်းကြသည်။

“ကိုကို ဝ လာတယ်နော်... အသားလဲ နည်းနည်း ညိုသွားတယ်”

ခင်ခင်ကြီးသည် ကိုကို၏အပြောင်းအလွဲများအနက် အလွယ်တကူ သတိပြုမိသော အရာကို ပြောကြားမိသည်။

“တစ်နှစ်သာ ခွဲရသေးတယ် ညီမလေးကလဲ အဖျိုကြီးဖားဖား ဖြစ်လာတော့တာပဲနော် မေမေ”

ကိုကိုက ရယ်မောရင်း ဆိုသည်။ ယင်းအချိန်တွင် ဖေဖေသည် ခင်ခင်ကြီးတို့အပါးမှာ မရှိတော့။ မော်တော်ကား ဆီသို့ လျှောက်သွားကြောင်း တွေ့ရသည်။ ခင်ခင်ကြီးတို့လည်း မော်တော်ကား ရှိရာသို့ လာခဲ့ကြသည်။

“ဖေဖေကတော့ ထုံးစံအတိုင်း ကျွန်တော်ကို မကျေနပ်ပြန်ဘူး ထင်တယ် မေမေ”

လမ်းတွင် ကိုကို ပြောသည်။

“ဘယ်ကျေနပ်ပါ့မလဲ၊ သားက ဒုတိယတန်း စီးလာတာကိုး၊ ပထမတန်းစီးဖို့ ငွေပိုခဲ့ရဲ့သားနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ ဒုတိယတန်း စီးလာရတာလဲ သားရယ်”

မေမေက ညည်းညူသလို ဆိုသည်။

“ဒါတော့ မေမေရယ်၊ ခရီးသွားတာပဲဟာ လိုအပ်တဲ့နေရာ ရောက်ရင် ပြီးရော့ပေါ့။ ဘာဖြစ်လို့ ငွေပိုအကုန်ခံမှာလဲ။ ဒုတိယတန်းကလဲ မဆိုးပါဘူး။ သက်သောင့် သက်သာစီးရပါတယ်။ ပြီးတော့ မျက်နှာဖြူတွေနဲ့ ရောပြီး စီးချင်စိတ်လဲ မရှိဘူး မေမေ။ ကိုယ့်ပိုက်ဆံနဲ့ကိုယ်စီးတာတောင် သူတို့က ပထမတန်းမှာ ကျွန်တော်တို့ လူမျိုးတွေ စီးတာကို မကျေနပ်ကြသလိုပဲ”

“နောက် တစ်ခုရှိသေးတယ် သား”

“ဘာလဲ မေမေ”

“သားနဲ့ မောင်မောင်ဦးတို့ အတူတူစီးလာကြပြီး တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ခေါ်ခေါ် ပြောပြောနေကြတာကိုလဲ မင်းဖေဖေက သဘောကျဟန် မတူဘူးကွယ်”

မေမေစကားကို ကိုကိုက ရယ်ပစ်လိုက်သည်။

“အဲဒါကို ကျွန်တော် သတိထားမိပါတယ် မေမေ။ ကျွန်တော်လဲ အစကတော့ သူနဲ့ ကင်းကင်းနေမလိုပါပဲ။ သူနဲ့တစ်ကျောင်းတည်း တစ်တန်းတည်း အတူနေကြတာဆိုတော့ ရှောင်လို့ ဘယ်ရမလဲ။ ဒါပေမယ့် မောင်မောင်ဦးဟာ သူ့အဖေလို ဟုတ်ဟန် မတူပါဘူး။ လူကောင်းကလေး တစ်ယောက်ပါ”

သည်တော့မှပင် ခင်ခင်ကြီးသည် ကိုကိုနဲ့သားမှပါလာသူကို မောင်မောင်ဦး ဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။ ဦးကောင်းမိုး၏ သားဟု သတိထားမိသည်။ ကားဆီသို့ ရောက်လာကြသည်။ ကားပေါ်တွင် ဖေဖေရောက်နှင့်နေလေပြီ။ ယင်းအခိုက် ခင်ခင်ကြီးတို့အပါးမှ မြင်းရထားတစ်စီး ဖြတ်မောင်းသွားသည်။ မြင်းရထားပေါ်တွင် ဦးကောင်းမိုးတို့ သားအဖ တစ်သိုက် ပါသွားသည်။ ခင်ခင်ကြီးတို့လူသိုက် ကားပေါ်သို့ တက်ကြသည်။ ကားကို မောင်းထွက်စေသည်။ မကြာမီ ဦးကောင်းမိုးတို့၏ မြင်းရထားကို မိသည်။ ရှေ့မှ နေ့ကျေးစွာ သွားနေရာ မော်တော်ကားဟွန်းကို နှိပ်၍ လမ်းဖယ်ခိုင်းရသည်။ မြင်းရထားက အတန်ကြာသည်အထိ လမ်းဖယ်မပေးနိုင်ဘဲ ရှိသည်။ ဤသည်ကို စိတ်မရှည်ဟန်ဖြင့် ဖေဖေကိုယ်တိုင်ပင် မော်တော်ကား ဟွန်းကို နှိပ်သည်။ အဆက်မပြတ်ဆိုသလို ပေါ်ထွက်လာသော ဟွန်းသံကြောင့် လူအများကပင် ဝိုင်းဝန်းကြည့်လာကြသည်။ တီးတိုး ပြောကြဆိုကြရှိသည်။

သည်အဖြစ်အတွက် ဖေဖေ၏မျက်နှာတွင် ကျေနပ်နှစ်သိမ့်သောအရိပ်အရောင်များ ပေါ်ပေါက်လျက် ရှိသည်။ အဘယ်မျှ ပီတိဖြစ်ရသည်ကို ဖုံးကွယ် ထားနိုင်ဟန်မတူ။ ဦးကောင်းမိုးသည် မျက်နှာကို တစ်ဘက်သို့ လှဲ ထားကြောင်း တွေ့ရသည်။ မော်တော်ကားဘက်သို့ လှည့်မကြည့်၊ ဒေါ်သူဇာ၏မျက်နှာမှာလည်း စိတ်အနှောင့်အယှက်တွေ နေရပ်ပေါ်သည်။ မောင်မောင်ဦးကမူ မော်တော်ကားဆီသို့ တစ်ချက်မျှ လှည့်ကြည့်ပြီး မျက်လွှာချသွားသည်။ သူ၏ မျက်နှာမှာ ချက်ချင်းဆိုသလို ညှိုးငယ်သွားသည်။ ခင်ခင်ကြီးသည် တံခါးပေါက် မှန်မှနေ၍ ဦးကောင်းမိုးတို့ လူသိုက်ကို ကြည့်နေမိသည်။ ရင်ထဲမှာကား မကောင်းလှ၊ မိမိတို့အခြေအနေနှင့် ဦးကောင်းမိုးတို့ အခြေအနေကွာခြားမှုအတွက် စိတ်မှာတစ်မျိုးတစ်မည် ခံစားရသည်။ ညှိုးညှိုးငယ်ငယ် ဖြစ်သွားလေသော မောင်မောင်ဦး၏မျက်နှာကို မမှိတ်မသုန် စူးစိုက် ကြည့်နေမိသည်။ ။ ဗဝလမ်းလမ်းသို့ ရောက်မှပင် မော်တော်ကားသည် မြင်းရထားကို ကျော်တက်နိုင်သည်။ တစ်စီးနှင့်တစ်စီး ဖြတ်ကျော်ရစဉ် အခိုက်အတန့်၌ ဖေဖေ၏မျက်နှာမှာ တင်း

တင်းခုံခုံဖြစ်နေသည်။ ဝင်ကြားသောအမူအရာဖြင့် ရှေ့တူရှု
သို့ စူးစိုက်ကြည့်လျက် ထည်ထည်ဝါဝါ ရှိနေသည်။ ယင်း
သို့ ဖြတ်ကျော်ကြစဉ် အခိုက်အတန့်၌ ခင်ခင်ကြီးနှင့် မောင်
မောင်ဦးတို့ တစ်ကြိမ် မျက်လုံးချင်း ဆုံမိကြ သေးသည်။
သည်တစ်ခါတွင်တော့ ခင်ခင်ကြီး မျက်လွှာချ မပစ်။ ကြာမြင့်

စွာ မြန်ကြည့်နေလိုက်သည်။ ခင်ခင်ကြီးတို့ မော်တော်ကား
ဖြတ်ကျော် မောင်းတက်လာခဲ့သည်။
ထိုအခါ ဦးကောင်းမိုးတို့၏ မြင်းရထားမှာ ဖုန်လုံး
များအကြား၌ ရောနှောလျက် လုံးထွေးပျောက်ကွယ် ကျန်ရစ်
ခဲ့ပေသည်။

ဖေဖေကို ကြည့်မြင်ရသည်မှာ စိတ်ပင်ပန်းနေသည် ဟု ထင်ရသည်။ စိတ်မတည်ငြိမ်သည်နှင့်အမျှ လူမှာလည်း မငြိမ်၊ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်နေသည်။ ဟိုသွားသည်လာနှင့် ထိုင်လိုက် ထလိုက်နှင့်။ စင်စစ် သည်အဖြစ်ကို အစပျိုးပေးခဲ့ သူမှာ ဦးအောင်ခန့်ပင် ဖြစ်ရမည်ဟု မောင်မောင်ဦး ထင်ပါ သည်။ မေမေကသာ တကူးတကန့်မမှာခဲ့လျှင် မောင်မောင် ဦးသည် မြို့သို့ ပြန်လာဖြစ်မည် မထင်။ အစကဆိုလျှင် မြို့ မှခွာရန် ဝန်လေးသည်။ ရန်ကုန်သို့ ကျောင်းအိပ်ကျောင်းစား ပို့မည်ဆိုလာစဉ်က အမှန်ပင် စိတ်မချမ်းမြေ့ခဲ့။ မြို့မှ ခွာလို ခြင်းမရှိခဲ့။ မြို့မှ ခွာရန် သင်္ဘောပေါ်သို့တက်ရောက်ခဲ့စဉ်က မျက်ရည်များပင် လည်ခဲ့သည်။ ရန်ကုန်သို့ ရောက်စ တစ်ည နှစ်ညလောက်က ဆိုလျှင် မြို့ကို တမ်းတရသောစိတ်။ မေမေ ရင်ခွင်ကိုလွမ်းရသော စိတ်ဖြင့် မျက်ရည်များပင် ကျခဲ့ရသေး သည်။ သို့ပေမယ့် ရက်ကြာလာတော့လည်း ရံခါတွင်သာ အောက်မေ့သည်။ ရံခါတွင်သာ သတိရသည်။ အများအား ဖြင့် မေမေပျောက်ပျောက် ဖြစ်နေခဲ့သည်။ လူငယ်သဘာဝ အပေါင်းအသင်းများ အကြားတွင် ပျော်လာသည်။ အား ကစားဘက်မှာ စိတ်အရံကို ဖြစ်ပုံထားမိချိန်တွင် စိတ်မှာ သက်သာရာ ရခဲ့သည်။ မြို့ကိုသော်လည်းကောင်း၊ မေမေကို သော်လည်းကောင်း မေထူး နိုင်ခဲ့သည်။

ယခင်နှစ်များက ကျောင်းပိတ်ရက်တိုင်း မြို့သို့ပြန် ချင်စိတ်ကို ချုပ်တည်း၍ မဲရ။ စိန်ပေါလ်ကျောင်းသို့ရောက်

ခဲ့ရသော သုံးနှစ်တာကာလအတွင်း နှစ်စဉ် ကျောင်းပိတ်ရက် တိုင်း မြို့သို့ပြန်ခဲ့မိသည်ပင်။ ကျောင်းပိတ်ချိန် ရောက်လျှင် အိမ်သို့ ပြန်ချင်မြဲပင်။ ယမန်နှစ်ကစ၍ မြို့သို့ ပြန်ရခြင်း၊ အိမ်သို့ပြန်ရခြင်းများအပေါ် မောင်မောင်ဦး စိတ်ပျက်လက် ပျက်ဖြစ်လာသည်။ တစ်စထက် တစ်စ လူလားမြောက်လာ သည်နှင့်အမျှ မိမိ၏ ဘဝအခြေအနေကို နားလည်လာသည်။ အိမ်၏စီးပွားရေး အခြေအနေကို ဆန်းစစ်၍ ရလာသည်။

ဖေဖေရောမေမေပါ သူ အိမ်ပြန်လာချိန်တွင် ဟန် ဆောင်နေတတ်ကြသည်။ စီးပွားရေး အခြေအနေကို ဖုံးကွယ် ထားတတ်ကြသည် ဆိုခြင်းကို ယမန်နှစ်က စ၍ မောင်မောင် ဦး သိလာရသည်။ သူ့ကို စရိတ်စက ကြီးလေးသော ကျောင်းတွင် ထားခဲ့ရခြင်းမှာပင် ကြီးစွာသော စွန့်စားမှုကြီး တစ်ရပ်ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ မေမေက ကြံနိုင်ဖန်နိုင် လွန်းသောကြောင့်သာလျှင် ကျောင်းလခ စသည်များကို မှန် မှန် ပေးသွင်းနိုင်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ဖေဖေသည် ဘာအလုပ်မျှ မလုပ်။ တစ်ခုပဲ ရှိ သည်။ ညနေတိုင်း မှန်မှန် အရက်သောက် တတ်ခြင်းတည်း။ မေမေသည် အစသော် စိန်ရွှေ စသည်တို့ ကို ပွဲစားလုပ်သည်။ နောက်တော့ ဦးလေးတစ်ယောက်နှင့် ပေါင်းကာ ပွဲရုံတည်သည်။ ရှမ်းပြည်မှ သနပ်ဖက်၊ လက် ဖက်ရုံလက်ဖက်ခြောက်နှင့် ရွှေဘိုဆီမှ သနပ်ခါး ပုံဂံ၊ ညောင်ဦးဆီမှ ယွန်းထည်ပစ္စည်း၊ ကျောက်ပန်းတောင်းမှ ထန်းလျက်စသည်ပစ္စည်းတို့ကို ကူးသန်းရောင်းချသည်။ ဦးလေးဖြစ် သူ၏လက်ဝေခံမျှသာ ဖြစ်သည်။ အမြတ် အစွန်းကို ထိုက်သင့် သလောက် မရသေး။ ကိုယ့်ဘာသာ

ခွဲ၍ တည်ထောင် လုပ်ကိုင်နိုင်လျှင် ကြီးပွားမည်ကိုတော့ မြင်သည်။ သို့ပေမယ့် အရင်းအနှီးက မရှိ။ ဖေဖေသည် သူ့ကိုယ်၌က ဘာအလုပ်မျှ လုပ်ဖော်မရ မေမေလုပ်ငန်းကို လည်း အားမပေး။ ကျည်ခြင်းမပြု။ နိမ့်ချသောစကားကိုပင် ဆိုတတ်ချေသေးသည်။ သူသည် ရှိသူပစ္စည်းကို ရောင်း ချပေါင်နံ့ သုံးစွဲဖို့လောက်သာ နားလည်ပုံရသည်။ ပိုင်းတစ် ခြမ်းကို ခွဲစိတ်ရောင်းချခဲ့ပြီးနောက် ကျန်ပိုင်းတစ်ခြမ်းနှင့် အိမ် ကိုပါရောင်းချပစ်ဖို့ စကားစပ်သည်။ မေမေသည် အခြားကိစ္စ ရပ်များတွင် ဖေဖေကို များစွာ ဆန့်ကျင်ခြင်း မပြုခဲ့သော်လည်း ယင်းကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ကား ဖေဖေကို ဆန့်ကျင်သည်။ မေးမေ့စကားကို အတင်းအကျပ် တားသည်။ အကြိတ်အနယ် ငြင်းပယ်သည်။ သို့ဖြင့် ရွှေဘိုသာရှိ အိမ်နှင့်ပိုင်းကို ယခုတိုင် ပိုင်ဆိုင် နေခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ဖေဖေသည် အများများခွဲသူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ စင်စစ် မိမိ၏အဘိုးအဘေးများ လက်ထက်ကတည်းကပင် အများများခွဲသည်ဟုဆိုလျှင် ရနိုင်ကောင်းအံ့ ထင်သည်။ အဆက်အနွယ်ကပ်ခိုလုံး၏ အများအယွင်းဟု ပြောလျှင် လည်း မှန်ကန်မည်ပင် ဖြစ် သည်။ ဤသည်မှာ မိရိုးဖလာ ပိုင်ဆိုင်ခဲ့ကြလေသော ရေနံတွင်းများနှင့် စပ်လျဉ်းသည်။ မောင်မောင်ဦးသည် ရေနံချောင်းမှာရှိစဉ်က အမျိုးသား ကျောင်းတွင် ခုနစ်တန်းအထိ နေခဲ့သည်။ ရေနံချောင်းတွင် အထက်တန်းကျောင်း နှစ်ကျောင်းရှိ သည်။ တစ်ကျောင်းမှာ အမျိုးသားကျောင်း၊ တစ်ကျောင်းမှာအစိုးရကျောင်း။ အစိုးရ ကျောင်းသည် ရှိရင်းခွဲအစိုးရအထောက်အပံ့ခံ ကျောင်းဖြစ် သည်။ အမျိုးသားကျောင်းကား ၁၉၂၀-ခုနှစ် ဘဉ်အထိကောက် ခေါ် ကောလိပ်သပိတ်၏အသီးအပွင့်တစ်ခု ဖြစ်သည်။ ဗြိတိသျှအုပ်စိုးမှု ဆန့်ကျင်ရေး အဖြူတေရာတနာ တစ်ရပ် ဖြစ်သည်။

၁၉၂၀-ခုနှစ်၊ ကောလိပ်သပိတ်အတွင်း အလျှို အလျှိုပေါ်ပေါက်လာသော တစ်ပြည်လုံးရှိ အမျိုးသား ကျောင်းများအနက်၊ ကျောင်းအချို့သည် ငွေကြေး၊ ဆရာ အခက်အခဲများနှင့် အမြဲမခိုင်မှုကြောင့် အလျှိုအလျှို ပျောက် ကွယ်သွားခဲ့သည်။ အလုပ်သမား အများစုနေ ထိုင်ရာဖြစ် သောရေနံချောင်း၊ အမျိုးသား အထက်တန်းကျောင်းသည် ကား၊ ပျောက်ကွယ်ရာတွင် မပါဝင်ခဲ့။မောင်မောင်ဦးတို့ လက် ထက်တိုင်အောင် တည်မြဲနေသည်။ အချိန်ကာလမှာ တန်ငင် လုံးတွင် ဗြိတိသျှအစိုးရ၏ အုပ်စိုးမှုကို နည်းအမျိုးမျိုးဖြင့် ဆန့်ကျင်နေကြသောကာလ၊ အမျိုးသားစိတ်၊ မျိုးချစ်စိတ် ပြည့်ဝနေသောအချိန်၊ အမျိုးသားလွတ်မြောက်ရေးအတွက်

အာရုံစိုက်နေကြသောမယ။ အစိုးရကျောင်းသည် ဗြိတိသျှ နေမဝင်အင်ပါယာကြီးအတွက် ကျေးတော်မျိုး ကျွန်တော်မျိုး အလောင်းအလျာအဖြစ် ဖွားမြောက်လာစေရန် သမားရိုးကျ သင်ရိုးညွှန်းတမ်းအတိုင်းသာ သင်ကြားသည်။ အမျိုးသား ကျောင်းများသည်ကား မျိုးချစ်စိတ်ကိုအမြဲပြု၍ မျိုးချစ်စိတ် ထက်သန်စေရန် ရည်သန်သင်ကြားသည်ဟု လူတို့ ယေဘု ယျ သဘောပေါက်ထားကြသည်။ အစိုးရနှင့် မကင်းရာ မကင်းကြောင်း ဖြစ်ကုန်သော အစိုးရလစားများ၊ ဘီအိုစီမု အရာရှိအရာခံများသည် ၎င်းတို့၏သားသမီးများကို အစိုးရ ကျောင်းသို့ ပို့လေ့ရှိကြသည်။ အချို့သောမျိုးချစ်စိတ်ရှိ သည့်အစိုးရလစားများက သားယောက်ျားလေးများကို ဝတ္တရားအလျောက် အစိုးရကျောင်းသို့ပို့၍ သမီးမိန်းကလေး များကို ပိနည်းရှောင်ကာ အမျိုးသားကျောင်းသို့ ပို့လေ့ရှိ ကြသည်။ အစိုးရနှင့်ကင်းကာ မျိုးချစ်စိတ် ပြင်းထန်သူများ ကမူ သားသမီးများကို အမျိုးသားကျောင်းတွင်သာ ထား လေ့ရှိကြပေသည်။

သို့ဖြင့် ၁၉၂၆- ရေနံမြေ သပိတ်ခေါင်းဆောင် တွင်း စားရိုးဦးမျိုးညွှန်နှင့် ထိုက်တန်သလောက် ရင်းနှီးမှုရှိသော ဦးကောင်းမိုးသည် မောင်မောင်ဦးအား အမျိုးသားကျောင်း သို့ ပို့အပ်ခဲ့လေသည်။ ကျောင်းတွင် ရာဇဝင်နှင့် သမိုင်း ဘာသာရပ် သင်ကြားပို့ချသော ဆရာတစ်ဦး ရှိသည်။ ဆရာ က သူ၏ဘာသာရပ်ကို သင်ကြားပို့ချရင်းမှ တွင်းရိုးတွင်း စားများနှင့် ဓနရှင် ဘီအိုစီ ကုမ္ပဏီတို့၏ ဆက်ဆံရေးအပိုင်း ကို စကားစပ် ပြောကြားခဲ့သည်။ ဘီအိုစီကုမ္ပဏီ၏ မြေခွေး အသွင် ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲပုံနှင့် တွင်းရိုးတွင်းစားများ၏ ရိုး၊အပုံကို ငါးကြင်းတစ်ကောင်အား အဝေမတည့်ခဲ့သဖြင့် အလယ်ပိုင်း တစ်ပိုင်းလုံး ဆုံးရှုံးရသည့် ဖျံနစ်ကောင်ကို ဥပမာထား၍ ပြောကြားခဲ့သည်။ ဆရာ၏ စကားများကို မောင်မောင်ဦး မမေ့တတ်သေး။

ဆရာ၏ စကားများအရ ဆိုပါလျှင် ဘီအိုစီကုမ္ပဏီ အား မွေးဖွားလိုက်သည့် ပုဂ္ဂိုလ်မှာ "ဒေးဗစ်ကာ ဂဲလ်"ဆိုသူ ဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။မြန်မာ့ရေနံလုပ်ငန်းသည် ပုဂံခေတ် ကတည်းက အစပြုပေါ်ပေါက်ခဲ့သော်လည်း ဖွံ့ဖြိုးတိုး တက် ခြင်းမရှိခဲ့။ မင်းတုန်းမင်းလက်ထက် ကုန်းဘောင်နေ့စဉ် ခေတ်သို့ရောက်မှပင် စနစ်တကျ တိုးတက်မှု ရှိခဲ့သည်။ သာ ယာဝတီမင်းလက်ထက်တွင် တွင်းရိုးတွင်း စားအနွယ်များ အား သူကောင်းပြုမြောက်စားသည်။ ရေနံချောင်း မြို့သူမြို့ သား တွင်းရိုးတွင်းစားအနွယ်တို့အား နန်းတော်သို့ ဝင်ထွက် ခစားခွင့်ပြုသည်။ ထိုစဉ်က ရေနံပိသားချိန် ၁၀၀လျှင်၊ ဒေါင်း

ဒဂါးတစ်ကျပ်ခွဲမျှဖြင့် ဘုရင့်ထံတွင် သွင်းနှံကြရသည်။ မင်း တုန်းမင်း လက်ထက်တွင် မင်းကြီးသည် ကျေးမြင်မိဖုရား ၏ရိုးရာပိုင်ဆိုင်သော ရေနံမြေကွက်များ၌ တော်တွင်း ၁၂၀- ကို ဝန်ရှင်တော်မြင်းဝန်ဗိုလ်မှူး၊ ရေနံချောင်း မြို့စားမင်းကြီး ၏သားရေနံချောင်းမြို့ဝန် ရွှေပြည်သေနတ်ဗိုလ် ယောလေး မြို့ဆိုင်ရာ လှေအုပ်မင်း၊ ရေနံချောင်းမြို့သူကြီးမင်း မောင် မောင်၊ တွင်းကြီးမင်း ဦးရိုးတို့အား ကြီးကြပ် ထွင်းဖောက်စေ ခဲ့သည်။ ၁၂၂၃ ခုနှစ်လောက်မှ အစပြု၍ တွင်းကုန်းဘေးမဲ့ရှိ တွင်းများမှ ရေနံများကို စနစ်တကျ သယ်ယူပြီး အင်္ဂလိပ် ကုမ္ပဏီကိုယ်စားလှယ်ထံ ရောင်းချခဲ့သည်။ ထိုစဉ်က ရေနံ တွင်းရာတစ်ခု၏ ဈေးမှာ ဒေါင်းဒဂါး တစ်ဆယ့်ငါးကျပ် မျှသာ ဖြစ်သည်။ ထိုစဉ်ကပင် လာဘ်မြင်သော တရုတ် ကုလားအချို့ ရေနံချောင်းသို့ ရောက်လာပြီး ရေနံလုပ်ငန်း တွင် မသိမသာ အရင်းအနှီး ဖြည့်နှံခဲ့ကြသည်ဟု ဆိုသည်။ အင်္ဂလိပ်ပိုင်နက် အောက်မြန်မာပြည်တွင် ဒေးဗစ် ကာဂလ် အမည်ရှိ ပုဂ္ဂိုလ်သည် ယင်း ၁၂၂၃ ခုနှစ်လောက် ကတည်းက ရေနံချက်စက်ရုံဖြင့် ရေနံချက်သည်။ စက်ရုံ သည် ရန်ကုန်မြို့ ဓနိတောအရပ်တွင် ရှိသည်။ ၁၂၄၇ ခု၊ သီပေါဘုရင် ပါတော်မူချိန်၌ ဘီအိုစီကုမ္ပဏီကို ဒေးဗစ်ကာ ဂလ်ကပင် ဖွဲ့စည်းတည်ထောင်သည်။ နိုင်ငံရပ်ခြား၌ စီး ပွားရေးအဆောက်အအုံကြီး တစ်ခု တည်ဆောက်နိုင်သဖြင့် ကာဂလ်အား ဗြိတိသျှ အစိုးရက "ဆာ"ဘွဲ့ ပေးအပ် သူ ကောင်းပြုသည်။ စင်စစ် ယင်းအချိန်မှစ၍ ဘီအိုစီသည် ရေနံ မြေ၌ အဆီစား၍ အသားမျိုးပွဲကြိမ်ကို အစပျိုးခဲ့သည်ဟု ဆိုနိုင်သည်။ ဗြိတိသျှတို့က မြန်မာတစ်ပြည်လုံးအား သိမ်း ပိုက်ခဲ့ပြီးနောက် ကျေးမြင်မိဖုရားပိုင်တော်တွင်း ၁၂၀ နှင့် အခြားပိုင်ရစ်မဲ့ ၂၇ တွင်းကို သိမ်းယူပြီး ဘီအိုစီသို့ အငှား စာချုပ်ချထားလွှဲအပ်လိုက်သည်။

သည်စဉ်က တွင်းရိုး တွင်းစားများ၏ ရိုးရာအခွင့် အရေးကို အသိအမှတ် ပြုသည်။ တွင်းရာ စေတနာကို လိုက် လျောခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် နောက်ကာလ လျားသောခေတ် ယင်းအခွင့်အရေးများကို မသိကျိုးကျွန် လုပ် စပြုလာသည်။ ဒေးဗစ်ကာဂလ်သည် ဗြိတိသျှများ မြန်မာပြည်ကို သိမ်းပိုက် မိက ဓနိတောရေနံချက် စက်ရုံမှနေကာ ရေနံကို ဝယ်ယူချက် လုပ်ပြီး အာအိုစီအမည်ဖြင့် ရေနံဖြန့်ဖြူးသည်။ ထိုမှ ဘီအိုစီ ကုမ္ပဏီကို အရင်းငွေ ပေါင်တစ်သန်းခွဲဖြင့် မ တည်ဖွဲ့စည်းခဲ့ သည်။ သန့်လျင်တွင် ရေနံချက်စက်ရုံ ထပ်မံ တည်သည်။

၁၂၇၀ ခုနှစ်အထိ အထီးတည်း လုပ်ကိုင်နိုင်ခွင့် ရခဲ့ သည်။ ၁၂၇၅ တွင် ရေနံတွင်း အမှတ်(၁)ကို စတင်တူးဖော်

နိုင်ခဲ့သည်။ တစ်စထက်တစ်စ တွင်းတူးကိရိယာများ ကျွမ်း ကျင်သော လုပ်သားများကို ကမ္ဘာအရပ်ရပ်မှ စုဆောင်း ခေါ် ငင်ကာမတည်ငွေ ပေါင် ၁၈ သန်းအထိ တိုးမြှင့်နိုင်ရန် အစ ရှယ်ယာခေါ်ခဲ့သည်။ မူလတွင်းများကို ပိုင်ရှင် တွင်းရိုး တွင်း စားများထံမှ တိုက်ရိုက် ဝယ်ယူ၍သော်လည်းကောင်း၊ ငှား ရမ်း၍ သော်လည်းကောင်း လက်ဝယ်သို့ အရယူခဲ့သည်။

သည်စဉ်က မြန်မာတို့သည် ရေနံ၏အကျိုးသက် ရောက်ပုံကို ထိုက်သင့်သလောက် နားမလည်သေး။ ရေနံ၏ အဖိုးတန်ပုံကို များစွာ မသိသေး။ သို့ဖြစ်၍ လည်း ရေနံတွင်း ရာတစ်ခု၏ အရောင်း သို့မဟုတ် အငှားချထားငေးတွင် တန်ဖိုးကို ပေါ့ပေါ့တန်တန် တွက်ပုံရသည်။ ဘိုးတော်ဘုရား လက်ထက်ခန့်က အင်းဝကို သံအဖြစ် ရောက်လာခဲ့သော မိုက်ကယ်ဆိုင်နှင့်ဗိုလ်ကြီးကောက်တို့၏ မှတ်တမ်းတွင်

"ရေနံအိုး ၂၀၀ မှ ၃၀၀ ကို ဒေါင်းဒဂါး တစ်ကျပ် ငါးမူးမျှသော မဖြစ်စလောက် နှုန်းထားဖြင့် တွင်းနေရာမှာ ရောင်း ချသည်။

ဟု မှတ်တမ်း ပြုခဲ့ခြင်းဖြစ်ပေသည်။

ရေနံ တွင်းရာ တစ်ခု၏ တန်ဖိုးမှာ ၅၇ ကျပ်မျှပင် ရှိတတ်သည်။ ငါးသောင်းကျပ်အထိ တက်ခဲ့ဖူးသော်လည်း အကြံတူမည့်သူမရှိ၍ ဝယ်ယူရာ၌ လည်းကောင်း၊ ငှားရမ်း ရာ၌ လည်းကောင်း ဈေးနှိမ်သည်။ နောက်ထပ် ဝယ်ယူခြင်း၊ ငှားရမ်းခြင်းမပြုဘဲ ကာလ အတန်ကြာမျှ "ချို" နေလိုက်ခြင်း ဖြင့် ဈေးလျော့ ကျလာစေသည်။ တွင်းငှားရာတွင်လည်း တွင်းရိုး တွင်းစားတို့ ခံစားရမှုမှာ အပယ်ကျမျှသာ ဖြစ်သည်။ စာချုပ်၌ တစ်ဖက်သတ် နှိမ်သောအချက်များ ပါဝင်သည်။ တွင်း ပိုင်ရှင်သည် ပိုင်ရှင် မည်ကာမစွာမျှသာ ဖြစ်သည်။ ဘာတစ်ခုမျှ ဝင်ရောက် စွက်ဖက်ပိုင်ခွင့် မရှိ။ အငှားချထား ခအတွက် စဘော်ငွေ ၃ ၄၀၀၀ မျှဖြင့် တင်းတိမ်ရသည်။ စာချုပ်သက်တမ်း ကုန်လွန်ပါကလည်း အကြောင်းကြား လျက် သူ၏လက်ဝယ်တွင် ဆက်လက်ထားနိုင်ခွင့် ရှိသည်။ အချို့သော စာချုပ်၏ သက်တမ်းမှာ ၂၅ နှစ် မှ ၃၀ နှစ်အထိ တည်တံ့နိုင်ခွင့် ရှိလေရာ ယင်းနှစ်များအတွက် ငွေ ၄ ၄၀၀၀ သာရသည်ဟု ဆိုနိုင်သည်။ တွင်းမှထွက်သော ရေနံအပေါ် တွင် ခံစားပိုင်မူလုံးဝ မရှိ။

တွင်းရိုးတွင်းစားတို့မှာ အရှည်ကို မသိ။ မမျှော် လင့် ဘဲ ငွေလွယ်လွယ်ရသဖြင့် ယင်းသဘော သက်ဝင်သည့် စာ ချုပ်များကို ချုပ်ဆိုခဲ့သည်။ မဖြစ်စလောက် ငွေဖြင့် တွင်းရာ များကို ရောင်းချခဲ့သည်။ ထိုအထဲတွင် မောင်မောင်ဦး၏ အဘိုး အဘေးနှင့် အဖေတို့ ပါဝင်ခဲ့ကြသည်။ မှားခဲ့ကြ

သည်။ ဘီအိုစီ၏ ဝါးမျိုခြင်းကို ခံခဲ့ရ သည်။ ပြီးလျှင် ၁၂၅၀ ဝှာ ခုနစ်များအတွင်းက အိန္ဒိယမြေတိုင်းဌာနမှ ပါရဂူ ဒေါက်တာပရင့်စိန်ကလင်း မြန်မာပြည်သို့ ရောက်လာသည်။ မြန်မာ့ရေးခံမြေ ဒေသ များကို ဘူမိဗေဒနည်းအရ စိစစ်တိုင်း တာသည်။ ၎င်း၏ တိုင်းတာချက်အရ ရေနံချောင်းတွင် သာ မက ချောက်၊ ရေနံကြတ်၊ လမ်းရွာ၊ မင်းဘူးတို့တွင်လည်း ရေနံထွက်ရှိ နိုင်ကြောင်း သိရှိခဲ့ကြသည်။

၁၂၈၆ တွင် အိုင် ဘီ ပီက လမ်းရွာ၌ ရေနံစတင် တူးဖော်သည်။ အပြိုင်အဆိုင်ပေါ်လာလေ ပိုမိုအားထုတ်လေ ရှိကြသည်ဖြစ်ရာ ဘီအိုစီသည် ပိုပြီးလောဘကြီးလာသည်။ နိပိကွပ်မှုများ ပိုပြီး ပြင်းထန်လာသည်။ ဝန်းခတ်ခြင်းများ လည်း ပိုမိုပေါ်ပေါက်လာသည်။ သည်တွင် ရိုးရာလက်ယက် တွင်းများမှာ အခြေအနေ ပိုမိုဆိုးရွားလာခဲ့သည်။ ရိုးရာလက် ယက်တွင်း အနေနှင့် ပေ ၃၀၀ ၄၀၀ အထိ လိုက်တူးနိုင် ချိန်တွင် ခေတ်မီယန္တရားစက်များက ပေ ၃၀၀၀ ၄၀၀၀ အထိ တူးနေပေပြီ။ ရိုးရာ လက်ယက်တွင်းများ တွင်းကျနိုး ဘေးမဲ့ စသည့် နယ်မြေ မှ ပြုပြင်ထွက်မလာနိုင်စေကာမူ ဗြိတိသျှဓန ရှင်ကုမ္ပဏီများကား စရာဝတီမြစ်အတွင်း ရေကာတာရိုး တည်လျက် ရေနံထုတ်ယူရန် ကြိုးပမ်းနေကြပေပြီ။

သို့ဖြင့် ရေနံထွက် သန်သော တွင်းများမှာလည်း အရောင်းအငှား စာချုပ်များအရ လက်လွှတ် ဆုံးရှုံးခဲ့ရသည်။ လက်ဝယ်ရှိသော တွင်းတို့မှာလည်း အရိုးအရင်း အကြွင်း အကျန်မျှသာ ဖြစ်သည်။ ယင်းနည်းဖြင့် မောင်မောင်ဦးတို့ အခြေအနေမှာ တစ်စထက်တစ်စ လုံးပါး ပါးခဲ့ခြင်း ဖြစ် သည်။ မိရိုးဖလာ အမှားအယွင်း၏ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်ကို ကုရာနတ္ထိ ဆေးမရိုဘိ သကဲ့သို့ ခံစားနေကြရသည်။ ဆရာ ၏ညွှန်းဆိုထောက်ပြမှုအရ မောင်မောင်ဦးသည် ယင်းအဖြစ် များကို သိခဲ့ရသည်။ နားလည်ခဲ့ရသည်။ ပြင်မရသော အမှားများအတွက် ခံပြင်းမိရုံမူ တစ်ပါး အခြား ဘာမျှ မတတ် သာပေ။ သို့ပေမယ့် ဖေဖေအပေါ်တွင် မကျေနပ်သည့်အချက် တို့ တိုးပွားများပြားလာသည်ကိုမူ တားဆီးနိုင် စွမ်းမရှိခဲ့။ တကယ်တော့လည်း ဖေဖေသည် လုံ့လဝီရိယနှင့် အမြော် အမြင် နည်းပါးသူသာ ဖြစ်သည်ဟု ထင်မိဆဲပင်။

လုံ့လဝီရိယနှင့် အမြော်အမြင်ကြီး သူ ဦးအောင်ခန့် သည် ရေနံတွင်းနှင့် ပတ်သက်၍ အရိုးအရင်းမျှ ခံစားရသည် ဆိုစေ ထိုခံစားမှုအပေါ်မှ ဘဝကို တင့်တင့် တယ်တယ် ဖြစ် အောင် ဖန်တီးနိုင်ခဲ့သည်။ ချမ်းသာ ကြွယ်ဝအောင် ပြုနိုင် စွမ်းခဲ့သည်။ ဖေဖေသည် ဦးအောင်ခန့်အပေါ် မစ္စရိယ စိတ် ပွားရုံမူအပ ကြိုးစားချင်စိတ်အလျဉ်းမရှိသူဟု မောင်မောင်

ဦး ထင်သည်။ နေ့လယ်က အဖြစ်ကိုကြည့်။ သူ့ကို ဖေဖေ တို့လာကြည့်သည်မှာ မြင်းရထားဖြင့်ဖြစ်သည်။ သာမန်မျှသာ ဖြစ်သည်။ ဦးအောင်ခန့်ကမူ ခင်မောင်ညွှန်ကို ကားဖြင့် လာ ကြည့်နိုင်သည်။ ဝတ်ဆင်ထားလိုက်သည်မှာလည်း ပွဲနေပွဲထိုင် သွားကြမည့် အလားပင်။ စိန်တွေရွှေတွေ ညွတ်နေ သည့်နယ်။ ကျောက်သံပစ္စည်းတွေ သီးနေသည့် နယ်ပင်။ သူတို့နှင့် ယှဉ်လိုက်သောအခါ ဖေဖေတို့မှာ များစွာသိမ်ငယ်သွား ရသည်။ ပြီး . . . လမ်းမှာ မိမိတို့ စီးလာသည့် မြင်းရထား နှင့် ဦးအောင်ခန့်တို့ ဆိုမိစဉ်က အပြုအမူ၊ မျက်နှာအနေ အထားတွေကလည်း ခံပြင်းဖွယ် ကောင်းလှသည်။ တင်း ပါပေ၊ ခံပါပေ၊ ထည်ပါပေ၊ လောကကြီးတစ်ခုလုံးတွင် ဂရုစိုက်ရမည့်သူ တစ်စုံတစ်ယောက်မျှ မရှိတော့သည့် အလားပင်။ အဆိုးဆုံးမှာ ဖုန်ခိုးဖုန်ငွေ များဖြင့် မွမ်းကျပ်နှင့် သီး ကျန်ရစ်အောင် ကားကို တရကြမ်း မောင်းသွားသည့် အဖြစ်ဖြစ်သည်။

ယင်း အဖြစ်များကို မြင်ရလေတော့၊ ဖေဖေ စိတ် ချမ်းမြေ့နိုင်ဟန် မတူ။ ဖေဖေ၏ မျက်နှာတွင် ခံပြင်းခြင်း၊ ဒေါသဖြစ်ခြင်း၊ နာကြည်းခြင်းများ ရောထွေးခံစား နေရပုံ ပေါ်သည်။ အိမ်သို့ ရောက်သည်အထိ စကားမပြော။ သား ဖြစ်သူရှေ့တွင် အစော်ကားခံရသည့်ဖြစ်၍ ရက်နေပုံရသည်။ သံလှောင်အိမ်အတွင်း အသွတ်သွင်းခံရသည့် သတ္တဝါတစ် ကောင်နှယ် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဟိုသွားသည်လော၊ ထိုင်လိုက် ထလိုက်နှင့် ယောက်ယက်ခတ်နေပေသည်။ အရက်ကို အခါ တိုင်းထက် ဇောစီးစွာ သောက်သည်။ အရက်မူးလာလေလျှင် မေမေ့ကို ခန့်မည်၊ စ၊မည်၊ နောက်တော့ စကားများမည်၊ ရန်ဖြစ်မည်။ အနိဋ္ဌာရုံများကို မြင်ရပေဦးတော့မည်။

ထို့ကြောင့် မောင်မောင်ဦးသည် မြို့သို့ ပြန်မလာ လိုခြင်း ဖြစ်သည်။ ရန်ကုန်မှပင် နေလိုခြင်း ဖြစ်သည်။ မေမေ က ပင်းဘုရားပွဲတော်တွင် အခါတိုင်းကလို လှူစေချင်သည်။ သားဖြစ်သူ ရှိစေချင်သည်ဟု တကားတကန့်မှာ သောကြောင့် သာ ရောက်လာရသည်။ ခင်မောင်ညွှန်နှင့် အတူတကွ ပြန်လာဖြစ်ခဲ့သည့်အတွက်ကိုလည်း မောင်မောင်ဦး နောင်တ ရသည်။ အကယ်၍ သူ့ထက်စော၍လည်းကောင်း၊ နောက် ကျ၍ လည်းကောင်း ပြန်ခဲ့လေလျှင် သဘောဆီပုံမှာ လာကြို သူများ လွဲခဲ့ကြမည် အမှန်ပင်။ သို့နှင့်အမျှ စိတ်မှာ စနိုး စနောင့် ဖြစ်ဖွယ်ကိစ္စတို့သည်လည်း ပေါ်ပေါက် လာလိမ့်မည် မထင်ပေ။ မောင်မောင်ဦးသည် သူ၏ဖခင်နှင့် ဦးအောင်ခန့် တို့ မသင့်မမြတ် ရှိခဲ့သည် ဆိုခြင်းကို ရှေးမဆွကပင် နား လည်သည်။ တွင်းရိုးတွင်းစားအချင်းချင်း ဂုဏ်တူဂုဏ်ပြိုင်

ရှိတတ်သည့် သဘာဝကို သိသည်။ ထို့ကြောင့် လည်း ကျောင်းတွင် ခင်မောင်ညွန့်နှင့် မဆုံမိစေရန် တတ်နိုင်သမျှ ရှောင်ခဲ့သည်။ မြို့မှာ ရှိစဉ်ကဆိုလျှင်တော့ တကားတကန်၊ မရှောင်၊ ဘဲ လှဲခဲ့ကြသည်။ သူက အမျိုးသားကျောင်းမှာ ကျောင်းတက်သည်။ ခင်မောင်ညွန့်က အစိုးရ ကျောင်းသား။ ကျောင်းသား အချင်းချင်းလည်း များစွာ သဟဇာတမဖြစ်။ သည်လိုနှင့် မြို့မှာရှိစဉ်က ခင်မောင်ညွန့်ကို ခင်မောင်ညွန့် ဆိုသည်လောက်ပင် သိသည်။ ဦးအောင်ခန့်၏ သားဆိုသည် လောက်ပင် နား လည်သည်။ သူသည် ခင်မောင်ညွန့်ထက် စော၍ မြို့မှာထွက်ခဲ့သည်။ စိန်ပေါ်လဲသို့ စော၍ရောက်သည်။ နောက်မှ ခင်မောင်ညွန့်ရောက်လာသည်။ အများက ရေနံ ချောင်းသားချင်းဖို့ ဝိုင်ခင်မင်မင် ရှိကြလိမ့်မည်ထင်ပေမယ့် သူတို့ချင်း ခပ်စွာခွာနေခဲ့သည်။ ခပ်စိမ် စိမ်းပင် ဆက်ဆံ ကြသည်။

ခင်မောင်ညွန့်နှင့် စတင်ရင်းနှီးရသည့်မှာ ဘောလုံးပွဲ တစ်ပွဲတွင် ဖြစ်သည်။ သူတို့ချင်း တစ်ယောက် တစ်ဘက်စီမှ ပါဝင်ကြသည်။ ကစားနေရင်း လူချင်း ထိခိုက်မိရာမှ အစပြု ကာ ခင်မောင်ညွန့်ကို လူသုံးယောက်က ဝိုင်းထိုးသည်။ မောင်မောင်ဦးတို့ လူများပင် ဖြစ်သည်။ သည်တွင် ကိုယ့် မြို့သားချင်းဖြစ်သည် ဟူသော အသိ ခင်မောင်ညွန့် အညံ့ခံ နေရသည်ဟူသော အတွေး တို့ကြောင့် သူသည် သတ်ပုတ် ပွဲသို့ ပြုန်းခနဲ ရောက်သွားသည်။ ခင်မောင်ညွန့်ဘက်မှနေ ကာ ရင်ဆိုင်သည်။ တစ်ယောက်ကို ထိုးလိုလျက် တစ် ယောက်ကို မိနပ်စာကျွေးလိုက်သည်။ ရန်ပွဲကို အပြီးသတ်စေ လိုက်သည်။ သည်တွင်ပင် သူနှင့် ခင်မောင်ညွန့်တို့ ရင်းနှီး လာသည်။ အတွဲ ဖြစ်လာကြသည်။

နောက်တစ်နေ့ ဆရာကြီး ရုံးခန်းဝယ် ဆရာကြီး နှင့် ရင်ဆိုင်ရတော့လည်း၊ နှစ်ယောက်သား ညီတူ ညီမျှ အကာ အကွယ်စကား ဆိုခဲ့ကြသည်။ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် အပြစ်ဒဏ် လှုံ့ယူရန် ကြိုးပမ်းခဲ့ကြသည်။ ခင်မင်ရင်းနှီး လာကြပြီးနောက် သူသည် ခင် မောင်ညွန့်ကို ပိုမိုတွယ်တာ လာသလို ရှိသည်။ ခင်မောင်ညွန့်သည် ဆန်းကြယ်သော လူတစ်ယောက်ဟု အထင် ရောက်မိပါသည်။

ခင်မောင်ညွန့်သည် အေးဆေးတည်ငြိမ်သလောက် လျှို့လျှို့ဂှက်ဂှက် နိုင်သူဖြစ်သည်။ သူတွင် ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးကြီး ထမ်းထားရသလို၊ လျှို့ဂှက်သို့သိပ်ရ သည့် ကိစ္စကြီးတစ်ရပ် ရှိနေသည်ဟု ထင်ရသည်။ အပြင်ပန်းတွင် တည်ငြိမ်ပုံရသော် လည်း အတွင်းစိတ်မှာ လှုပ် လှုပ်ရှားရှားနိုင်သူ တစ်ယောက် ဟု နားလည်လာရသည်။

ပင်းဘုရားပွဲတော် ရက်အတွင်း မြို့သို့ ပြန်လာရန် သူ တွင် မေမေ့မယ်မှ စာရသေငွေ၊ ခင်မောင်ညွန့်တွင်လည်း စာ ရရှိကြောင်း သိရသည်။ စာချင်းလဲလှယ် ဖတ်ရှုကြသည်။ နောက်တော့ နှစ်ယောက်အ တူတူတကွ ပြန်ရန် စကားစပ်မိကြ သည်။ ခင်မောင်ညွန့်သည် ပထမတန်းမှ ပြန်ရန် သဘော စရိတ်ရသည်။ မောင်မောင်ဦး ကား ဒုတိယတန်းမှ အနိုင်နိုင်။ သို့ရာတွင် ခင်မောင်ညွန့်သည် မောင်မောင်ဦးနှင့်အတူ ဒုတိယ တန်းမှသာ လိုက်ပါလာခဲ့သည်။ သို့ဖြင့် မြို့သို့ပြန်အရောက် တွင် မမျှော်လင့်မထင်မှတ်သော ဝက်စွပ်များ ပေါ်ပေါက်လာခဲ့ ရသည်။ စိတ်မှာ စနိုးစနိုးခင်းခင်းစားရန် ဖြစ်လာခဲ့ရသည်။

သို့ပေမယ့် သည်တစ်ခေါက် မြို့သို့ပြန်လာခြင်းနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ရင်ထဲမှာ မသိမသာကျေနပ်မှုက လေးတစ်ခု ကိန်း အောင်ထွက် ရှိရသည် အမှန်ပင်။ သူ၏ နှလုံးသား တစ်နေ့ ရာညီ မသိမသ ဝ ထင်မရှား ခံစားစပြုလာသော ဝေဒနာ ကလေးတစ်ရပ် ခိုမှီးနေသည်ကို မောင်မောင်ဦးအတွေးမိသား ပင်။ ယင်းဝေ ဒနာကို ပေးစွမ်းနိုင်သူမှာ အခြားမဟုတ် ခင်ခင် ကြီးသာတည်း။

ခင်ခင်ကြီး။

ယင်းအမည်ကို ကြားခဲ့ဖူးသည်မှာကြားပြီ။ ခင်ခင်ကြီး ဟူသည် ဦးအောင်ခန့်၏ သမီးဖြစ်သည် ဆိုခြင်းကိုလည်း သိသည်။ ပြေးလွှား ဆော့ကစားနေခဲ့သော ခင်ခင်ကြီး ငယ် စဉ်က အ ခြေအနေကို မြင်ဖူး၊ တွေ့ဖူးခဲ့သည်။ သို့ပေမယ့် ထိုစဉ်က ခင်ခင်ကြီးနှင့် စပ်လျဉ်းကာ ဘာတစ်ခုမျှ မထူး ခြားခဲ့။ ဘာတစ်ခုမျှ မဆန်းကြယ်ခဲ့။ ယင်းမိန်းကလေးနှင့် ပတ်သက်၍ မည်သို့သော ဝေဒနာမျှ ရင်တွင် မဖြစ်ပေါ်ဖူး သည်လည်း အမှန်။ ကျောင်းတွင် ခင်မောင်ညွန့်နှင့် အိမ်က ပေးသော စာချင်းလဲဖတ်ကြသည်။ သည်စဉ်က ခင်ခင်ကြီး ဟူသော အမည်ကို တစ်ကြိမ် တွေ့ရသေးသည်။ စာတွင် ခင်ခင်ကြီး၏ လက်ရေး အချို့အဝက်ပါသည်။ အစ်ကို ဖြစ် သူဒဏ် လွမ်းရကြောင်း တမ်းတရကြောင်း၊ ပင်းဘုရားပွဲ တော်အမိပြန်လာစေချင်ကြောင်း စသဖြင့် တိတိတာတာဖွဲ့ ခွဲ ရေးထားသည်။ လက်ရေးလက်သား စကား အသုံးအနှုန်း တို့ကြောင့် ခင်ခင်ကြီးဟူသည် သာမန်ကလေးမကလေး တစ်ယောက်ပင် ထင်သည်။ ခင်ခင်ကြီးအတွက် သူဘာ တစ်ခု မျှ ထူးထူးခြားခြား ခံစားရခြင်း မရှိ။ သည်ကနေ ခင်ခင်ကြီး နှင့် နဖူးတွေ့ ခူးတွေ့ဆိုသလို သဘောဆီပ်မှာ တွေ့ကြရပြီ ဆိုတော့ သူ့အဖို့ ခင်ခင်ကြီးသည် သာမန်ထက် ထူးခြား သောမိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်နေကြောင်း အံ့ညွဉ်ဖွယ်ရာ တွေ့လိုက်ရသည်။

မြင်စက ကောင်းစွာ မမှတ်မိ။ သေချာအောင် ခင်မောင်ညွန့်ကို မေးရသေးသည်။ ခင်ခင်ကြီး များစွာပြောင်းလဲသွားသည်ဟု ထင်သည်။ အဖိုကြီး ဖားဖားပင် ဖြစ်နေပါကော။ ခင်ခင်ကြီး၏ ပူးသစ်စ အလှကို ငေးမောကြည့်မိသည်။ သည်တော့လည်း ယင်းမိန်းကလေး၏ အလှမှ ဖယ်ခွာရန် ဝန်လေးသည်။ လွှဲပြောင်းပစ်ဖို့ မေ့လျော့နေသလို ရှိမိသည်။ သူ၏ အကြည့်သည် အဘယ်မျှ ရိုင်းစိုင်းရဲစူးသည် ဆိုခြင်းကိုပင် ဂရုမစိုက်မိ။ ပတ်ဝန်းကျင် ကိုလည်း သတိမမူမိခဲ့။ ခင်ခင်ကြီး၏ အလှမှာ အစွမ်းကုန်ပွင့်ရန် အားယူနေသော ပန်းတစ်ပွင့်နှယ်ပင် ဖြစ်သည်။ ပျိုမျစ် နုနယ်ခြင်း တစ်ဝက်၊ ဖွံ့ထွားခြင်း တစ်ဝက် ရောစွက်နေသည်။ အလှသည် မျက်ဝန်းသွယ်အိမ်မှာ စွဲထင်သည်။ ခွဲခွာခဲ့ရပြီဆိုသည့်တိုင် မြင်ယောင် နေမိဆဲ ဖြစ် သည်။ အသည်း နုလင်းသားသို့တိုင် စိမ့်စိမ်းဝင်ရောက်နိုင် စွမ်းလေသော အလှမျိုးပေပဲလား မသိ။ တစ်ကြိမ် မြင်ရပြီးလျှင် နောက်ထပ် တစ်ကြိမ် မြင်လိုလျက် ရှိမိသည်။ အမှန်ပင်။

မောင်မောင်ဦးသည် ညနေပိုင်းတွင် အိမ်မှ ထွက်သည်။ မြို့ရှိ သူငယ်ချင်းများအိမ်သို့ သွားရောက် နှုတ်ဆက်သည်။ ထိုမှ ပြန်အလာတွင် ညရစ်နာရီ ကျော်ပြီ ဖြစ်ပါသည်။ အမှောင် လွှမ်းလျက် ရှိပြီဖြစ်ပါသည်။ သူသည် ရွှေကြာငုံသို့ ရောက်ခဲ့သည်။ ရေနံ့သာရေမှ ဖြတ်ခဲ့သည်။ ရေနံ့သာ လသာဆောင်တွင် ရပ်လျက် စကားပြောနေသည့် ခင်မောင်ညွန့်နှင့် ခင်ခင်ကြီးကို မြင်ရသည်။ ရေနံ့သာအိမ်ကြီးကို မြင်ရလေတော့ မိမိကိုယ်ကို အလိုလိုသိမ်ငယ်သွားသည်ဟု ထင်မိသည်။ သူသည် ခင်မောင်ညွန့်နှင့် အဘယ်မျှ ရင်းနှီးသည်ပင် ဆိုစေ အိမ်အတွင်း ဝင်ရောက်လည်ပတ်လျက် နှုတ်ဆက်နိုင်ခွင့် ရှိသူမဟုတ်။ ယင်းသို့သော သတ္တိမျိုး သူ့တွင် မရှိ။ သို့နှင့်ပင် အိမ်ကြီးဘက်သို့ စောင်းငုံ ကြည့်ရှုရုံမျှ။ ခင်ခင်ကြီး၏ ရယ်သံလွင်လွင်ကလေးကို နားစိုက် ထောင်ရုံမျှသာ ပြုနိုင်သည်။ သို့ပေမယ့် သူ့စိတ်အာရုံမှာ ခင်ခင်ကြီးသည် ပါလာခဲ့သည်ဟု အထင်ရောက်သည်။ ရပ်ရည်သွင်ပြင်ကို မျက်စိက မြင်ယောင်သည်။ အသံလွင်လွင် ကလေးကိုလည်း ကြားယောင်မိဆဲ။ သို့နယ်ဖြင့် ခင်ခင်ကြီး ဟူသည် သူ့ကို လွှမ်းမိုးသည်။ ကြီးစိုးသည် ဆိုခြင်းကို မောင်မောင်ဦး နားလည်လာရသည်။ တစ်စထက်တစ်စ ရိပ်စားမိလာရသည်။ ထိုအခါ အဘယ်ကြောင့်ဟု မရော့သော်လည်း သူ့ရင်မှာ အလိုလို တင်းကျပ် လာသည်ဟု ထင်မိပါသည်။ အိမ်သို့ ပြန်ရောက် လာခဲ့သည်။ ထမင်းစားခန်းမှာ မီးလင်းနေဆဲ။ ဖေဖေ၏ အရိပ်အသွင်ကို မြင်ရဆဲ။

မေမေ့ကို စည့်ခန်းမှာ တွေ့ရသည်။ မေမေသည် သိုးမွေးဆွယ်တာ တစ်ထည် ထိုးနေသည်။
“ဘယ်ရောက်ခဲ့သလဲ သား”
ပြုံးလျက် မေးသည်။
“အနဲ့ပဲ မေမေ”
ယင်းအခိုက် ထမင်းစားခန်းဆီမှ ဖေဖေအသံ ပေါ်လာသည်။
“သားလား ဟေ့”
“ဟုတ်တယ် ဖေဖေ”
“ခဏလာပါဦး သားရယ်”
မောင်မောင်ဦးသည် မေမေမျက်နှာကို လှမ်း ကြည့်လိုက်သည်။ မေမေမျက်နှာမှာ ညှိုးနေသည်ဟု ထင်ရသည်။ ပင်ပန်း နှမ်းနယ်နေသလို ရှိသည်။ သူ့ရောက်မလာခင်က ဖေဖေနှင့် မေမေတို့ ကတောက်ကဆတ် ဖြစ်ခဲ့ကြသည့် ဆိုခြင်းကို မျက်နှာသွင်ပြင်က ဖော်ပြနေသယောင် ထင်ရသည်။ သည်တော့လည်း ဖေဖေနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ရန် မောင်မောင်ဦး ဝန်လေးသည်။ ဖေဖေရှေ့မှောက်သို့ ဝင်ခဲ့သည်တွင် စိတ်မှာ ကျဉ်းကျပ်နေသလို ခံစားရသည်။ ဖေဖေနှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် ရပ်လိုက်သည်။ ဖေဖေရှေ့တွင် တစ်ဝက်ကျိုးနေပြီဖြစ်သော အရက်ပုလင်းကို မြင်ရသည်။ အခါတိုင်း ဆိုလျှင်တော့ သည်အချိန်လောက်ဆိုလျှင် ပုလင်းသည် အနည်းဆုံး သုံးပုံ နှစ်ပုံလောက်သာ ကျန်တတ်သည်။ ဖေဖေသည် အင်အားတောင့်တင်းကာ ကျန်းမာသည်နှင့်အမျှတော်ရုံတန်ရုံနှင့် မမူးတတ်ချေ။ တစ်နေ့တာအတွက် ရေချိန်မှာ အရက် တစ်ပုလင်း ဖြစ်သည်။ အရက်ကို နေနေနားနား သောက်နေကြောင်း မြင်ရခြင်းအားဖြင့် ဖေဖေ သည် မိမိအား စကားပြောရန် စောင့်နေခြင်းဖြစ်သည်ကို သိသာသည်။
“ထိုင်လေ”
ဖေဖေ ညွှန်ပြသော ကုလားထိုင်တွင် ဝင်ထိုင် လိုက်ရသည်။ ဖေဖေသည် သူ့အားမကြည့်။ ပြတင်းပေါက်မှ တစ်ဆင့် အပြင်သို့ ငေးနေသည်။ စကားကိုလည်း ဆိုမလာခဲ့သေး။ နှစ်ယောက်သား အတွေးကိုယ်ယုံဖြင့် တိတ်ဆိတ် နေမိကြသည်။ အတော်ကြီးကြာလျှင် ဖေဖေ သက်ပြင်းရှိက်လိုက်ကြောင်း မြင်ရသည်။ သားဖြစ်သူကို ကြည့်လာသည့် ဖေဖေမျက်ဝန်းမှာ စေ့သိနေသည်။
မျက်နှာမှာ ကြောက်နေသလို ရှိသည်။ ညှိုးငယ် နှမ်းနယ်နေသည်။
“ဖေဖေ့ကို ခွင့်လွှတ်ပါ သား”
စကားဆိုလာသောအခါ အသံမှာ မျော့တော့သည်။

ဖေဖေသည် မည်သည်ကို ရည်ရွယ်၍ တောင်းပန် စကား ဆိုလာသည်ကို မောင်မောင်ဦး မတွေးတတ်။ ဖေဖေ မျက်နှာကို စူးစိုက်ကြည့်လျက် အဓိပ္ပာယ်ကို ရှာဖွေ ကြည့်မိ သော်လည်း မပေါ်။

“ဖေဖေကို ခွင့်လွှတ်ပါသား”

ဦးကောင်းမိုးက ထပ်၍ဆိုသည်။ တစ်ဆက် တည်း မှာပင် . . .

“ဒီကနေ့ သင်္ဘောဆိပ်မှာ ဖြစ်ခဲ့ရတဲ့ အဖြစ်အပျက် အတွက် သားရဲ့ဘဝကို မကျေမနပ် ဖြစ်နေတယ် မဟုတ် လား၊ ခံပြင်းနေတယ် မဟုတ်လားဟင်”

ဖေဖေသည် ဦးအောင်ခန့်နှင့် ပတ်သက်သည့် ပြဿနာကိုပင် အစပျိုးလာချေသည်။ မောင်မောင်ဦးက ပြုံးပြလိုက်သည်။

“ဒီအတွက် စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်မနေပါနဲ့ ဖေဖေ။ ကျွန်တော် ဘယ်လိုမှ မစဉ်းစားရပါဘူး”

“ဒါ ဖေဖေတို့ စိတ်ချမ်းသာအောင် ပြောတဲ့ စကား ဆိုတာ ဖေဖေ သိပါတယ်ကွယ်။ ဖေဖေ နားလည်ပါတယ်။ အောင်ခန့်က သူ့သားကို ကားနဲ့ လာကြိုတယ်။ ဖေဖေတို့က သားကို မြင်းရထားလောက်နဲ့ပဲ ကြိုနိုင်ခဲ့တယ်”

ဖေဖေစကား အဆုံးမသတ်သေးမီ မောင်မောင်ဦး ဖြတ်ပြောသည်။

“ကိစ္စ မရှိပါဘူး ဖေဖေ၊ ဘာနဲ့ပဲ ကြိုကြိုပေါ့”

ဖေဖေမျက်နှာသည် ရုတ်ခြည်းမှာပင် တင်းမာလာ သည်။ မျက်လုံးအိမ်တွင် ဒေါသရိပ်လွှမ်းလာသည်။

“ကိစ္စရှိတယ် သား၊ ဒီအဖြစ်မှာ ဖေဖေတို့ သား တို့ရဲ့ရုဏ်သိက္ခာကို ဘယ်လောက်ထိ ထိခိုက်စေတယ် ထင် သလဲ။ အခု အချိန်လောက်ဆိုရင် အရပ်ထဲမှာ ဘယ်လောက် ပြောနေကြပြီလဲ မသိဘူး။ အောင်ခန့်ဟာ ဒီအဖြစ်ကို တမင် ဖန်တီးခဲ့တာ သားရဲ့”

မောင်မောင်ဦးသည် ဘာမျှ ပြန်မပြော တတ်ချေပြီ။ ဖေဖေမျက်နှာကိုသာ စူးစိုက် ကြည့်နေမိသည်။ ဖေဖေသည် အရက်ကို တစ်ကျိုးကြံမျှ မော့သောက်သည်။

ထိုနောက် စကားဆက်လာသည်။

“သူ့သား ခင်မောင်ညွန့်ကို သားနေတဲ့ ကျောင်းမှာ ပြောင်းပြီး ထားခဲ့တာကိုပဲ ကြည့်လေ။ ဖေဖေအနေနဲ့က သား ကို စိန်ပေါလ်မှာထားတာ ဘာပယောဂမှ မပါဘူး။ သား ပညာတတ်စေချင်တဲ့ ဆန္ဒနဲ့ထားတာ။ သူကတော့ ဖေဖေ တို့ကို အပြိုင်သင်္ဘောမျိုးနဲ့ လိုက်ထားခဲ့တာ မဟုတ်လား။ သူက အစစ အရာရာ ဖေဖေတို့ကို ပြိုင်ချင်ဆိုင်ချင်နေတယ်

ဆိုတာ မထင်ရှားဘူးလား”

“ကျွန်တော် ထင်နေတာ တစ်ခု ရှိတယ် ဖေဖေ”

“ဘာကိုလဲ သား”

“ဪ... ဦးအောင်ခန့်ဟာ ဖေဖေပြောသလို အပြိုင် အဆိုင်သင်္ဘောနဲ့ ခင်မောင်ညွန့်ကို ကျွန်တော်နေတဲ့ ကျောင်း မှာ လိုက်ထားတာကို ထားပါ။ နေ့လယ်က အဖြစ်ကတော့ တိုက်ဆိုင်တာနဲ့ပဲ တူပါတယ် ဖေဖေ။ သူ့မှာက ကားရှိတယ်။ ဒီတော့ ကားနဲ့လာကြိုတာ မဆန်းပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့ မှာ က ကားမရှိဘူး။ ဒီတော့ မြင်းရထားနဲ့ လာကြိုရတာ ဘာ ဆန်းသလဲ ဖေဖေ။ ဒါဟာ တိုက်ဆိုင်မှုလိုပဲ ကျွန်တော် ထင် တယ်”

“ထားပါလေ . . . သားပြောသလို တိုက်ဆိုင်မှုပဲ ထားပါ။ ဒါပေမယ့် လမ်းအလယ်မှာ ရုပ်ပျက်အောင် လုပ်ခဲ့ တာ ကျတော့ကော”

“အဲဒါက သူ့ရဲ့အမှားပါ ဖေဖေ”

“မှားရုံတင် မကဘူး သားရဲ့၊ ဒါဟာ ဖေဖေတို့ကို စော်ကားစော်ကားလုပ်တဲ့ သဘောလဲ ပါနေသေးတယ်”

မောင်မောင်ဦး စကား မဆိုတတ်ပြန်။

“ဒီမှာ ကြည့်စမ်း သား”

ဦးကောင်းမိုးသည် သူ့နောက်စေ့ကို သားဖြစ်သူ မြင်သာစေရန် လှည့်ပြသည်။ နောက်စေ့မှ ဆံပင်ကို လက်ဖြင့် ဖွလိုက်သည်။ ထိုအခါ တစ်လက်မမျှ ရှိသော အမာရွတ်ကို မောင်မောင်ဦး မြင်ရသည်။

“ဒီဒဏ်ရာကို ဘယ်သူ ပေးခဲ့တာလို့ ထင်သလဲ”

မောင်မောင်ဦး မဖြေတတ်။

“ဒီဒဏ်ရာကို ပေးခဲ့တာ အောင်ခန့်ပဲ။ တဖြား ဘယ် သူမှ မဟုတ်ဘူး။ သူက ဖေဖေကို လက်သီးနဲ့ ထိုးအလှုံမှာ ကြမ်းပြင်နဲ့ ရိုက်မိပြီး ကဲ့သွားခဲ့တဲ့ ဒဏ်ရာပဲ။ ဒီဒဏ်ရာ မပျောက်သရွေ့သူ့ကို ဘယ်တော့မှ မမေ့ဘူး။ သူ့အပေါ် မှာလဲ ဘယ်တော့မှ မကျေဘူး”

ဖေဖေ စကားများအတွက် မောင်မောင်ဦး စိတ် မကောင်း ဖြစ်မိသည်။ ရင်ထဲမှာ နာကြည်း ခံပြင်းလာရသလို လည်းရှိသည်။

“သား ရန်ကုန်မှာ ခင်မောင်ညွန့်နဲ့ အပေါင်းအသင်း ဖြစ်နေတယ် မဟုတ်လား”

အမေးကို ခေါင်းညှိတ် အဖြေပေးလိုက်ရသည်။

“ကိုယ့် အပေါ်မှာ မကောင်းခဲ့တဲ့ လူတစ်ယောက် ရဲ့သားဟာ သူ့အဖေလို သဘောမထားဘူးလို့ ပြောနိုင်ပါ့ မလားဟင်။ အေးလေ ဖေဖေ အဓိက ပြောချင်တာကတော့

အောင်ခန့်တို့ အပေါ်မှာ အနိုင်ယူချင် စိတ်ကို ထာဝရ မွေးမြူ ထားဖို့ပဲ။ တစ်နည်းမဟုတ် တစ်နည်းနဲ့ လက်စားချေနိုင် အောင် ကြိုးစားဖို့ပဲ။ သူတို့ အပေါ်ကလွဲစား ချေဖို့အတွက် ရာဇဝင်ကြီးဟာ သားအပေါ်မှာ တင်ရှိနေတယ်ဆိုတာမြဲမြဲ သာ မှတ်ထားပေတော့”

ဖေဖေ အသံမှာ မာလာသည်။ မျက်နှာမှာလည်း တင်းလာသည်။ မောင်မောင်ဦးသည် ဖေဖေ မျက်နှာကိုပင် မကြည့်ရဲအောင် ရှိရသည်။ သူသည် မျက်လွှာချကာ ခေါင်း ငုံ့ထားမိသည်။

“ဒါပါပဲ သား၊ ကဲ သွားနိုင်ပါပြီ”

ဖေဖေက အခွင့်ပေးသောအခါ စောင်းမှ လွှတ်လိုက်

သည့် မြင်းတစ်ကောင်နယ် ဖေဖေ မျက်မှောက်မှ သွက်လက် ဣက္ခိဗ္ဗသည်။ မိမိအခန်းသို့ လာခဲ့သည်။ အိပ်ရာပေါ်တွင် လဲလျောင်းကာ မျက်စိကို မှိတ်ထား လိုက်သည်။ ဖေဖေ မျက်နှာသွင်ပြင်ကို မမေ့တတ်သေး။ မြင်ယောင်ရဆဲ ရှိသည်။ ဖေဖေအသံကို ကြားယောင်ရဆဲ ရှိသည်။ တစ်ပြိုင်နက် တည်းမှပင် ခင်မောင်ညွန့်၊ ခင်ခင်ကြီး စသူတို့၏ ရုပ်သွင် ပြင်လျာသည် အသိအာရုံမှာ ထင်ဟပ်လာသည်။ အထူး သဖြင့် ခင်ခင်ကြီး၏ရုပ်သွင်ကို ပိုမိုမြင်ယောင်သည်။ သူမ၏ လွင်သော အသံကို နားကကြားယောင်လာသည်။ စိတ် အတွေးမှ ဖျောက်ဖျက်ပစ်နိုင်ရန် ကြိုးစားပေမယ့်မရ။ သို့ဖြင့် သူ၏ ရင်မှာ တင်းကျပ်ပြည့်သိပ်လာရ ပြန်လေသည်။

အသက်ဆယ့်ခြောက်နှစ်ကျော်၊ ဆယ့်ခုနစ် အတွင်း သို့ဝင်စပြုပြုဖြစ်သောပြီးကောင်ပေါက် အပျိုမကလေးသည် သူ၏ ရည်းစားဖြစ်သူက အောင်သွယ်မှတစ်ဆင့် ပေးလိုက်သောစာကို ဘော်လီအင်္ကျီအိတ်အတွင်း ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ခေါက်လျက်ထည့်ထားရာမှ လူရှင်းသော အချိန်တွင် တဆတ်ဆတ်တုန်နေသော လက်ကလေးဖြင့် ထုတ်ယူလိုက်ကာ ဖတ်ရှုနေရှာပေသည် တဲ့။

စင်စစ်တွင် ယင်းစာကို သူ့အနေနှင့် အလွတ်ပင်ရလောက် နေပြီဖြစ်သည်။ မှန်သည်။ စာကို အကြိမ်တစ်ရာ ထက်မနည်း ဖတ်ရှုခဲ့ပြီးဖြစ်သည့်တိုင်အောင် ကျေနပ် နှစ်သိမ့် နိုင်ခြင်း မရှိသေးဘဲ အခေါက်ခေါက် အခါခါ ဖတ်ရှုနေမိခြင်း ဖြစ်သည်။ စာကိုဖတ်နေသောကာလတွင် အပျိုမကလေးသည် သူ့နဘေးမှာ ရည်းစားသည် ကိုယ်တိုင်ရောက်လာ၍ နှုတ်ဖြင့် ပြောကြားနေဘိသည့် ခံစားရလျက် ရှိလေသည်။ စာဆုံးသွားလျှင်ကား စာရွက်ကို မှီမောက်သောရင်အစုံပေါ်တွင် ဖိကပ်ထားလိုက်ရင်း သက်ပြင်း တစ်ချက်ကို လေးလေး ပင်ပင်ကြီး ချလိုက်ကာ တဲ့ . . .

“ညှော်-ကိုအေး၊ ကိုအေး၊ သူဟာ ငါ့အပေါ်မှာ တကယ်ချစ်ရှာပေသားပဲ” ဟု ခပ်ညည်းညည်း ရွတ်ဆိုမြည်တမ်းရာ . . .

ဖျက်ခနဲ ဆွဲယူခြင်းခံလိုက်ရသဖြင့် ဖတ်လက်စ စာပိုဒ်မှာ အဆုံးသို့ မရောက်၊ တစ်စက်တစ်ပျက်နှင့်ပင် ရပ်တန့်

သွားရသည်။ ခင်ခင်ကြီးသည် ရုတ်တရက်အံ့အားသင့်သွားမိသည်။ စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုး ဖြစ်သွားမိသည်။ လဲလျောင်းနေရာမှ ဆတ်ခနဲ ထလိုက်သည်။

“ကြည့်စမ်း၊ ကြည့်စမ်း မိခင်ကြီး။ ရာရာစစ၊ ညည်းဒီစာအုပ်မျိုးတွေ ဖတ်နေသပေါ့လေ”

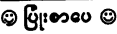
စာအုပ်ကို ဆွဲယူလိုက်သူမှာ ဘွားဘွား ဖြစ်နေကြောင်း တွေ့ရသည်။ ဘွားဘွား၏ မျက်နှာမှာ တုန်လှုပ်ချောက်ချားနေပုံရသည်။ အံ့ဩထိတ်လန့် နေဟန်ရှိသည်။ ဘွားဘွားသည် စာအုပ်အဖုံးကို မျက်နှာအနီးသို့ ကပ်၍ ကြည့်သည်။

“စာအုပ်နာမည်က ဘာတဲ့၊ တချစ်ထဲချစ်တဲ့။ ရေးသူ တောက်တဲ့ တဲ့”

ဆိုကာ စာအုပ်ကို အလယ်လောက်မှ လှန်ချပြီး “အင်း၊ သူတို့ နှစ်ယောက်သည် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် အငမ်းမရ နမ်းရှုပ်ကာ တင်းကျပ်စွာ ဖွဲ့ဖက်ထားကြလေ၏ တဲ့။ ဘုရား ဘုရား မိခင်ကြီး ညည်း ဒီစာအုပ်ကို ဘယ်က ရသလဲ ဟင်”

ဘွားဘွား၏ မျက်နှာသည် သွေးရောင်လွှမ်းတက်နေသည်။ စာအုပ်ကို အလွန်ရွံရှာစက်ဆုပ်ဟန်ဖြင့် ကြည့်နေရင်းမှ မေးသည်။ ခင်ခင်ကြီးသည် အမေးကို မဖြေ။ ဘွားဘွား၏ မျက်နှာကိုလည်း မကြည့်။

“ဟဲ့-ခင်ခင်ကြီး မေးနေတာ မကြားဘူးလား” ခင်ခင်ကြီးထံမှ အသံ ထွက်မလာ။ ဘွားဘွားသည် ခင်ခင်ကြီး၏ ပခုံးကို ကိုင်လှုပ်လိုက်သည်။

“သည့်စာအုပ်ကို ဘယ်က ရသလဲလို့ မေးနေတယ် ခင်ခင်ကြီး”

သည့်တော့မှ ခင်ခင်ကြီး လှုပ်လာသည်။

“ရှင် ခင်ကြီးကို မေးနေတာလား ဘွားဘွား”

ဘွားဘွား၏ မျက်နှာမှာ စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြစ် သွားပုံရသည်။

“ညည်းကို မေးနေတာ မဟုတ်ဘူးဟေ့၊ စကြဝဠာ တံတိုင်း အပြင်ဘက်ကို လှမ်းပြီး စကားပြောနေတာ။ တက တဲမှပဲ သူနဲ့စကား ပြောရတာ အသူရကယ်ဘုံနဲ့ အဆက် အသွယ် လုပ်ရတာထက် ခက်သေး”

“ဘာပြောတယ် ဘွားဘွား”

“မိခင်ကြီး၊ ညည်း ကျုပ်ကို အဲလို အကြောင် မရှိကံ စမ်းနဲ့။ ဒီစာအုပ်ကို ဘယ်ကရသလဲ မှန်မှန် ပြောစမ်း”

“ဘယ်စာအုပ်လဲ”

“ဘယ်စာအုပ်ရမှလဲ။ ဟောဒီ စာအုပ်။ ညည်း ဖတ် နေတဲ့စာအုပ်”

“အဲဒါကို ဝတ္ထုစာအုပ်လို့ ခေါ်တယ် ဘွားဘွားရဲ့ တစ်အုပ်ကို တစ်မူး ပေးရတယ်”

“သိပါတယ်။ ကျုပ် သိပါတယ်။ ဘယ်ကရ သလဲ လို့ မေးတာ”

ခင်ခင်ကြီးသည် ဒေါသတကြီး ဖြစ်နေသော ဘွား ဘွားကို ပြုံးကြည့်လိုက်သည်။

“ဘွားဘွား ဘယ်သူနဲ့ ရန်ဖြစ်လာတာလဲ ဟင်”

“ဘယ်သူနဲ့မှ မဖြစ်ရပေါင်တော်”

“ဘွားဘွားကို ကြည့်ရတာ တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ ရန်ဖြစ် လာသလိုပဲ”

“စကားကို ဝေပစစ်နဲ့ မေးတာဖြေစမ်း”

“ဖြေပါ့မယ်၊ ဒီစာအုပ်ကို ကိုကိုဝယ်လာတာ”

“ခင်မောင်ညွန့်က ဒီစာအုပ်တွေ ဝယ်သတဲ့လား။ သူကော ဖတ်သတဲ့လား”

“ဒါပေါ့”

“သူနဲ့ အတူတူ ပါလာတာ ပေါ့လေ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဘွားဘွားသည် စာအုပ်ကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ် ကိုင်လိုက်သည်။ မျက်နှာ အနေအထားမှာ ပိုမိုတင်းမာလာ သည်။

“ညည်းကို တစ်ခါတည်း ပြောထားလိုက်မယ် ခင် ခင်ကြီး။ နောက် ဒီစာအုပ်မျိုးတွေ ဖတ်တာတွေ့ရရင် ကျော အကွဲပဲသာမှတ်။ ဘယ်တော့မှ ဒါမျိုးမဖတ်ရဘူး”

ခင်ခင်ကြီးသည် ဘွားဘွားကို နားမလည်နိုင်သလို ကြည့်မိသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဘွားဘွားရဲ့”

“ဘာဖြစ်ရမလဲ၊ ကြည့်ပါဦး ရေးထားလိုက်တဲ့စာ တွေ။ အယုတ္တ အနတ္တတွေချည်းပဲ။ ဝတ္ထုဆိုတာ မောင်နဲ့နမ သားနဲ့အမိ ဖတ်လို့ မတော်တဲ့စာမျိုးတွေဆိုတာ မသိဘူး လား။ ဘာလဲ ခင်ခင်ကြီး ညည်းက ဒီစာအုပ်မျိုးတွေ ဖတ်ပြီး ရည်းစားစာ အရေးကျင့်မလို့ပေါ့လေ”

ဘွားဘွား၏ စကားကို ခင်ခင်ကြီး အမှန်ပင် နား မလည်။

“ဘာရယ် ဘွားဘွား”

“ဒီစာအုပ်မျိုးတွေက ဘာအသုံးကျသလဲ ရည်းစား စာ ရေးပို့ပဲ အသုံးကျတာမျိုး”

“ဒီလိုချည်းပဲတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ အချို့ဟာတွေကျ တော့ သင်ခန်းစာတွေ၊ လိုက်နာရမှာတွေ ပါပါတယ် ဘွား ဘွားရဲ့”

“တော်စမ်းပါအေ။ ငရဲကျမယ့် ဟာမျိုးတွေပါ။ အကုသိုလ် ဖြစ်မယ့်ဟာတွေပါ”

“အပျင်းပြေ ဖတ်တာပါ”

“အပျင်းပြေ ဖတ်ချင်ရင်၊ ဇိနတ္ထပကာသနီတို့၊ ငါးရာ ငါးဆယ်တို့ ဖတ်ပေါ့”

“ဟာ ပျင်းပါတယ် ဆိုမှ၊ အဲဒါတွေ ဖတ်ရင် ပိုပျင်း မှာပေါ့”

“အဲဒါတွေက ကျမ်းကြီးကျမ်းခိုင်တွေ၊ ဘုရားသခင် ဖြစ်တော်ပေါင်းတွေ။ ပျင်းစရာကောင်းတယ် ဆိုပေမယ့် ငရဲ မကြီးဘူး။ ညည်းဖတ်တဲ့ မေတော့ မောင်တော့ ဝတ္ထုတွေက ကုသိုလ်ရတာ မဟုတ်ဘူး”

“ဟာ ဘွားဘွားကလဲ အပျင်းပြေဖတ်တာပါ ဆို နေမှ။ ကုသိုလ်မရကမှ နေရော၊ အပျင်းပြေရင် ပြီးရောပေါ့”

“ဘာဖြစ်ဖြစ်အေ၊ ဘာ စာမှ မဖတ်ချင်နေ၊ ဒီစာအုပ် မျိုးတွေတော့ မဖတ်ရဘူး”

ပြောပြောဆိုဆိုမှာပင် ဘွားဘွားသည် ခင်ခင်ကြီး ရှေ့မှ ချာခနဲ လှည့်ကာ အခန်းထဲမှ ထွက်သည်။

“ဘွားဘွား”

နောက်မှ ခေါ်သံကြောင့် ခြေလှမ်း တဲ့သွား သည်။

“ဘာလဲ ခင်ခင်ကြီး”

“နောက် မဖတ်နဲ့ ဆိုရင် ဘယ်တော့မှ မဖတ်ပါဘူး။ အခု စာအုပ် တစ်ဝက်တစ်ပျက်နဲ့ ဆိုတော့ ဆတ်တင့်ငုံကြီးဖြစ် နေမှာပေါ့။ ဒီစာအုပ်တော့ ပြီးအောင်ဖတ်ပါရစေ ဘွားဘွား”

ရယ်။ ပြန်ပေးခဲ့ပါနော် ဘွားဘွား”
“မဖတ်ရဘူး ဆိုရင်၊ မဖတ်ရဘူး။ ဘာမှ ထပ်ရှည်
မနေနဲ့ ခင်ခင်ကြီး”
ခင်ခင်ကြီးသည် ခြေနှစ်ဖက်ကို ဆင်းလိုက်ရင်း မျက်
နှာကို အစွမ်းကုန် ညှိပုပ်ထားလိုက်သည်။
“အဲဒါကြောင့် ပြောတာ၊ ဒီအိမ်မှာ ဘာတစ်ခုမှ
မလွတ်လပ်ဘူးလို့၊ ဒါကြောင့် ပြောတာ”

ဘွားဘွားသည် ဘာမျှ ပြန်မပြောတော့။ ခင်ခင်ကြီး
၏ စကားကို ဂရုစိုက်မနေတော့ အခန်းထဲမှ ထွက်သွား
သည်။ ခင်ခင်ကြီး၏ ရင်ထဲမှာမဆတ်တင့် ဖြစ်နေခဲ့ရသည်မှာ
အမှန်ပါပင်။ မကျေမနပ် ရှိနေသည်လည်း အမှန်ပင်။ ခင်ခင်
ကြီးသည် ယခင်က စာဖတ်သော အလေ့အကျင့် မရှိခဲ့။
ကျောင်းစာမှလွဲ၍ အခြားစာများကို ဖတ်ရကောင်းမှန်း မသိခဲ့။
ကိုကို ပြန်လာသောအခါ စာအုပ်အချို့ ပါလာသည်။ ထို
အထဲမှ ပါးးနှင့်လွယ်လွယ် ဖတ်၍ရနိုင်မည့် စာအုပ်အချို့
ကို ဖတ်မိသည်။ သည်တွင် ဝတ္ထုဆိုသည့်စာအုပ်မျိုးနှင့်
ရင်းနှီးလာရလေသည်။ စွဲလမ်း၍လည်း လာသည်။ အချို့
စာအုပ်များကို ဖတ်ရသည်မှာ ရင်ခုန်ဖွယ်ရာ ကောင်းပါပီ။
ဓမ္မဖက်နမ်းရှုပ်သည်များ သမီးရည်းစားထား၍ လွမ်းရဆွေး
ရ ကြောက်ရသည်များ ပါဝင်သည်။ ရင်ကို တုန်လှုပ်စေတတ်
သည်။ စိတ်အတွေးကို ပျံ့လွင့်စေတတ်သည်။ အချို့ကျ
တော့လည်း မိန်းကလေးတစ်ယောက်အနေနှင့် ဆောင်းဖွယ်၊
ကျင့်ဖွယ်နိတ်များ ပါဝင်သည်။ မျက်နှာပုံးကပင် မိန်းမရုပ်
လှလှပပကလေးများ ဖြစ်ကြပေသည်။ နှစ်မြှိုက်ဖွယ် ဖြစ်ပေ
သည်။ မည်သို့ပင်ဆိုစေ ပျင်းရိပြီးငွေ့ဖွယ်ကောင်းသော
ကျောင်းစာထက်တော့ ယင်းစာအုပ်များ ကို ဖတ်ရသည်မှာ
ပျော်သည်။

ယခုတော့လည်း စာအုပ်ဖတ်ရသည်မှာပင် မလွတ်
လပ်အောင် ရှိရပြန်သည်။ ဘွားဘွား၏ အနှောင့်အယှက်
ပြုမှုကို ခံရပြန်သည်။ ကိုကို ဖတ်သည်မှာ ဝတ္ထု စာအုပ်များ
ချည်း မဟုတ်ကြောင်း တွေ့ရသည်။ အချို့စာအုပ်များမှာ
မျက်နှာပုံးတွင် မိန်းမရုပ် လှလှလည်း မပါ။ စာသားများမှာ
လည်း ကျောင်းစာအုပ်နယ်ပင် ပျင်းရိစရာ ကောင်းသည်။
ယင်းစာအုပ်မျိုးဆိုလျှင်တော့ ခင်ခင်ကြီး ယောင်၍သော်မျှ
ကိုင်မကြည့်တတ်။ ခင်ခင်ကြီးသည် ကိုကိုအခန်းဘက်သို့
ကူးလာခဲ့သည်။ စာအုပ်အသိမ်းခံရသည့် အကြောင်းကို
တိုင်ကြားမည် စိတ်ကူးသည်။ ကိုကိုနှင့် လမ်းခုလပ်တွင်ပင်
ဆိုရသည်။ ကိုကိုအား ကြည့်မြင်ရသည်မှာ အပြင်သို့ သွား
မည့်ပုံမျိုး။ ခင်ခင်ကြီးသည် စာအုပ်အကြောင်း ပြောဖို့ ရုတ်

ခြည်းမှာပင် မေ့သွားသည်။
“ကိုကို ဘယ်သွားမှာလဲ”
ခင်ခင်ကြီးက မေးသည်။
“လိုက်မလား”
ခင်ခင်ကြီးသည် ခေါင်းကို အလျင်စလို ညှိတိပြ
လိုက်မိသည်။
“ခေါင်း ရမ်းညိတ်နေ၊ ကိုကို ဘယ်သွားမယ် ဆိုတာ
သိလိုလား”

“ဟင်အင်း၊ မသိပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ကိုကို ဘယ်
သွားသွား၊ ငရဲပြည်ပဲ သွားသွား ခင်ကြီး လိုက်မှာပဲ။ အိမ်မှာ
အချုပ်ခံထားရသလို နေရမှာနဲ့ စာရင်တော့ အပြင်မှာ နေရ
တာက ပိုပြီး ပျော်စရာကောင်းမယ်လို့ ထင်တယ် ကိုကို”
ခင်ခင်ကြီး၏ စကားကို ကိုကို ရယ်ပစ်လိုက်သည်။
“လိုက်ချင်တယ် ဆိုရင် လိုက်ခဲ့ပါ။ ဒါပေမယ့်ကတိ
တစ်ခုတော့ ပေးရမယ် ညီမ”

“ဘာကတိလဲ ကိုကို”
“ကိုကို ဘယ်သွားပြီး၊ ဘာလုပ်တယ်ဆိုတာ ဘယ်
သူ့ကိုမှ ပြန် မပြောပါဘူးဆိုတဲ့ ကတိလေ”
“အမာလေး ဒါများ ကိုကိုရယ်။ ကတိတွေ ဘာတွေ
တောင်းနေစရာတောင် မလိုပါဘူး၊ ပြန်မပြော နဲ့ဆိုရင် မပြော
ပါဘူး။ အပြင်လိုက်ရတဲ့ အတွက်ပဲ ကျေးဇူးတင်လုပ်ပြီ”
“ကိုင်း ဒါဖြင့် လာ၊ လိုက်ခဲ့”

မောင်နှမ နှစ်ယောက် အိမ်မှ ထွက်ခဲ့ကြသည်။
ခင်ခင်ကြီး အနေနှင့် မြို့ကို မကျွမ်း၊ မည်သည့် ရပ်
ကွက်၊ မည်သည့်နေရာဟူ၍ မသိ။ အိမ်နှင့် ကျောင်း အကူး
အသန်းလုပ်ရာ လမ်းလောက်ကိုသာ သိသည်။ အခြားတစ်
နေရာရာကို သွားမည်ဆိုပါက ကားနှင့်သာ သွားရတတ်
သည်။ ကိုကိုသည် ခင်ခင်ကြီးအား စနေနံဘုရားသို့ ခေါ်
ဆောင်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

သည်တော့လည်း ခင်ခင်ကြီးက ပြောမိသည်။
“ဘုရားဖူး လာတာများ လျှို့လျှို့ဝှက်ဝှက် လုပ်နေ
ရသေးသလား ကိုကိုရယ်။ ကိုကို ဘုရား လာဖူးတယ် ဆို
တာသိရင် လူတွေက သာခုတောင် ခေါ်ကြဦးမှာပါ”
သည်တွင် ကိုကိုပြုံးသည်။ ဘာမျှပြန်မပြော။ မတိ
စောက်သော လှေကားထစ်အတိုင်း တက်ရောက်လာသည်။
ဘုရားရင်ပြင်ပေါ်သို့ ရောက်လာကြသည်။ ထိုအခါ ကိုကို
တစ်ယောက် အဘယ့်ကြောင့် မိမိအား နှုတ်ပိတ်ခဲ့သည် ဆို
ခြင်းကို ခင်ခင်ကြီး ရိပ်စားလာမိပါသည်။ ဥပုသ်နေ့ မဟုတ်၍
လည်းကောင်း၊ အချိန်မှာ ညနေစောင်းဖြစ်နေ၍ လည်း

ကောင်း ရင်ပြင်ပေါ်မှာ လှူရှင်းသည်။ မိမိတို့ချည်းလိုလိုရှိသည်။ ဘုရားရှင်ပြင်ကို တစ်ပတ်ပတ်ကြသည်။ ကိုကို၏ အမူအရာမှာ တစ်စုံတစ်ယောက်အား တွေ့ရလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်နေပုံမျိုး။ တစ်စုံတစ်ယောက်ကိုမျှ မတွေ့ရလေသောအခါ ကိုကိုမျက်နှာတွင် မချင့်မရံ အမူအရာမျိုးများ ပေါ်ပေါက်လာသည်။ မြစ်ကမ်းပါးနှင့် နီးကပ်သော အနောက်တောင် ထောင့်မှာ ထိုင်နားနေမိကြသည်။

မကြာမီမှာပင် ကိုကို၏ ခေါင်းထောင်လာသည်။ မျက်လုံးများက တဖျပ်ဖျပ် တောက်ပလာသည့် အလားပင်။ ကိုကိုကြည့်နေရာသို့ ခင်ခင်ကြီးလိုက်ကြည့်မိသည်။ ထိုအခါ လှေကားထစ်များအတိုင်း အပြေးတပိုင်း တက်လာသည့်အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကို မြင်လိုက်ရပါသည်။ အမျိုးသမီး၏အသက်မှာ ဆယ်ရှစ်နှစ်မျှလောက်သာ ရှိသေးသည်ဟု ထင်ရသည်။ အရပ်မှာ ရှည်ရှည်သွယ်သွယ်ပင်။ ပိန်ပိန်ပါးပါးပင်။ အသားညိုသည်။ ဆံပင်သည် သန့်လှသည်။ နောက်တွဲထုံးထားရာ ဆံထုံးမှာ ကြီးမားလှသည်။ မျက်နှာသွယ်သွယ်၊ မေးခွန်းချွန်နှင့် အလွန်တောက်ပသည့် မျက်ဝန်းများကို ပိုင်ဆိုင်သည်။ ကိုကိုသည် အမျိုးသမီးကို ပြုံးပြသည်။ အမျိုးသမီး ကလည်း တုံ့ပြန်ပြုံးပြသည်။ ကိုကိုဘေးတွင် မိမိရှိနေသည့် အတွက် အမျိုးသမီးအနေနှင့် ခြေလှမ်းတုံ့သွားရသည်ဟု ခင်ခင်ကြီး ထင်ပါသည်။

“လာ အဝင်း၊ ကိုယ်က အဝင်း အရင် ရောက်နှင့် နေလိမ့်မယ် ထင်တာ”

ကိုကိုက ဆီးကြိုသည်။ တစ်ဆက်တည်းမှာပင် “ဒါ ကိုယ့်ညီမလေ... ညီမ ဒါ မဝင်းရီ”

“ဝသည် ဖြင့် မိတ်ဆက်ပေးသည်။

နှစ်ယောက်သား အပြုံးချင်း ဖလှယ်မိကြသည်။ မဝင်းရီ၏ အပြုံးမှာ နှစ်ခြိုက်ဖွယ် ကောင်းသည်ဟု ခင်ခင်ကြီး ထင်သည်။

“ညီမကို မမဝင်းရီ သိပါတယ်။ မြင်းဖူးပါတယ်”

မဝင်းရီက ရင်းနှီးဖော်ရွေသော အမူအရာဖြင့်ဆိုသည်။ ခင်ခင်ကြီးကမူ မဝင်းရီဟူသော အမည်ကို ပထမဦးဆုံးအကြိမ် ကြားဖူးခြင်း ဖြစ်သည်။ လူကိုလည်း ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် မြင်ဖူးရခြင်းပင်။ ခင်ခင်ကြီးသည် မဝင်းရီအား ဘာပြန်ပြောရမည် မသိတတ်ဘဲ ငုံ့၍သာ နေမိသည်။

“ကိုယ့် ညီမအနေနဲ့ သတိထားကြည့်ရာက မှတ်မိနေတာပေါ့ ဟုတ်လား အဝင်း”

ကိုကိုက ဝင်ပြောသည်။ မဝင်းရီသည် ပြုံးလျက်ကပင် ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ကဲ ညီမ ဒီမှာ ခဏနေရစ်ဦးနော်၊ ကိုကိုတို့မှာ စကားပြောစရာ ရှိနေလို့”

ထို့နောက် ကိုကိုသည် မဝင်းရီနှင့်အတူ မြောက်ဘက်သို့ လျှောက်သွားသည်။ ခင်ခင်ကြီးမှာ အထီးတည်းကျန်ရစ်ရသည်။ သည်တော့မှပင် ကိုကိုတစ်ယောက်အဘယ်ကြောင့် လျှို့ဝှက်ပုဂ္ဂိုလ်နှင့်ခွဲရသည် ဆိုခြင်းကို ခင်ခင်ကြီး ရိပ်စားမိသည်။ မှားလည်မိသည်။ စင်စစ် မဝင်းရီဟူသည်မှာ ကိုကို၏ ချစ်သူပါကလားဟု ခင်ခင်ကြီး တွေးမိလာပါသည်။ ခင်ခင်ကြီးသည် လှမ်းမြင်နေရသော စရာဝတီမြစ်ပြင်၊ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ကမ်းပါးပြတ်ဖွေးဖွေးကြီးများ၊ ရေပေါ်သောင်များကို ငေးကြည့်နေမိသည်။ ခင်ခင်ကြီး အနေနှင့် သမီးရည်းစားနှစ်ဦး၏ မျက်နှာအနေအထားကိုလည်း ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် တွေ့ဖူးရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ သည်တော့လည်း ရင်ထဲမှာ လှုပ်ရှားရသည့်နှယ်ပင်။ မျက်နှာမထားတတ်သလိုပင်။ နားထင် နားရင်းစပ်မှာ ပူရှိန်းလာမိသလိုလိုပင်။ သည်ကမ္ဘာလောကတွင် ကိုကိုသည် မိမိအား အချစ်ဆုံးဟု ထင်ခဲ့သူမျှ မှားလေပကော။ ယခုအခါ ကိုကိုတွင် ချစ်ခြင်းမေတ္တာကို ခွဲဝေပေးအပ်ရမည့်သူ တစ်ယောက် ရှိနေသည့်အဖြစ်ကို ခင်ခင်ကြီး မြင်ရပေပြီ။ ထိုအတွက် စိတ်မှာ နှမြောတသသလိုလည်း ခံစားရသည်။ ကြေကွဲဝမ်းနည်းလာရသလိုလည်း ရှိသည်။ မိမိကိုယ်ကို အထီးကျန် ဆန်လာသလိုလည်း ခံစားရ ပါသည်။ နေညို လာချေပြီ။

နေဝန်းသည် မြစ်တစ်ဖက်ကမ်းမှ တောင်တန်း အစွန်းအဖျားကလေးမှာ မေးတင်နေချေပြီ။ သူ၏ဝန်းကျင်ကို ဝါဖျော့သော အသွေးအရောင် ပျန်းပက်ထားသည်။ ယင်းအသွေးအရောင်တို့ မြစ်ရေပြင်ကို စွန်းထေးလျက်လည်း ရှိသည်။ ငှက်တစ်သိုက်တို့ ဘူးကျွန်းပေါ်မှာ ပျံ့စေ့နေကြသည်။ ပျံ့လွှားငှက်ကလေးများက ရေပြင်ကို တို့တဆိတ် တို့ကနန်းထိတို့ ပျံ့သန်းနေကြသည်။ ဝန်းကျင်သည် လွမ်းမောစရာ အခြေအနေကို ဖန်တီးပေးနေသယောင် ထင်ရသည်။ ကိုကို၏ ချစ်မေတ္တာကို ဝေမျှခံစားရမည့်အဖြစ် ကိုကိုအား လက်လွှတ် ဆုံးပါးရမည့်အဖြစ်ကို တွေးမိ လာသည်ဖြစ်၍ ခင်ခင်ကြီး၏ ရင်ထဲမှာ ဟာနေသည်။ ကြေကွဲမိသလို ရှိသည်။

ပြီးလျှင် သူတို့ချင်း မကြင်မိခင်ကတည်းက ခင်ခင်ကြီးမှာ လွမ်းနှင့် နေရပါချေသည်။

“ကဲ ညီမ ပြန်ကြရအောင်”

ကျောဘက်မှ ကိုကိုအသံပေါ်လာသည်။ ခင်ခင်ကြီး ထိုင်ရာမှ ထမိသည်။ သူမ၏ နောက်ကျောဘက်မှာ ကိုကို အထီးတည်း ရပ်နေသည်။

“ကိုကို အဆက်ကော”

“ပြန်နှင့်ပြီ”

မောင်နှမနှစ်ယောက် စနေနံ့ဘုရားရင်ပြင်ပေါ်မှာ ဆင်းခဲ့ကြသည်။ လမ်းတွင် တော်တော်နှင့် စကား မပြောဖြစ်ကြ။ ငြိမ်သက် တိတ်ဆိတ်စွာ လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။

အတော်ကြီး ကြားလျှင် ခင်ခင်ကြီးက စကားစမိသည်။

“မမ ဝင်းရီက ဘယ်မှာ နေသလဲဟင်”

“အေးကုန်းမှာ”

“ဘီအိုစီ အလုပ်သမားလား”

“သူ့အဖေနဲ့ အစ်ကိုက ဘီအိုစီမှာ အလုပ်လုပ်တယ်။ သူက ကျောင်းတက်နေတယ်။ ရှစ်တန်းမှာ”

“ဘယ်ကျောင်းမှာ နေတယ်လဲ”

“အမျိုးသားကျောင်း”

အတန်ကြာမျှ စကားစပြတ်ရပြန်သည်။ သည်တစ်ခါတွင်တော့ ကိုကိုက စကားပြန် စသည်။

“အဝင်းဟာ မလှဘူးလား ညီမ”

“လှပါသတဲ့”

“အကောင်း မေးတာပါ”

“အကောင်း ပြောတာ ပါပဲ”

ကိုကိုသည် ခင်ခင်ကြီး၏ မျက်နှာကို စူးစိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဘာလဲ ညီမက ကိုကိုနဲ့ အဝင်းကို သဘောမတူလို့လားဟင်”

“ဒါတော့ ခင်ကြီး ဘယ်လိုလုပ် ပြောရမှလဲ ကိုကိုရဲ့။ ကိုကိုက ခင်ကြီးထက် အကြီးပဲ။ ပညာတွေလဲ ခင်ကြီးထက် တတ်တာပဲဟာ။ ကိုကိုဘာသာ ရွေးတာပဲ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုကိုသဘောကျတာဆိုရင် ခင်ကြီးတို့ သဘောကျရတော့မှာပေါ့”

“မဟုတ်သေးပါဘူးကွယ်။ ညီမအသံဟာတစ်မျိုးပဲ။ အဝင်းတို့ဟာ ဆင်းရဲပါတယ် ညီမ။ ကိုကိုတို့နဲ့စာရင် မယှဉ်သာလောက်အောင် ဆင်းရဲတယ်။ သူ့အဖေ နာမည်က ဦးသာကျော်လိုခေါ်တယ်။ သူ့အစ်ကိုက ကိုညိုထွန်းတဲ့။ အရင်က ကိုကိုတို့တွင်းတွေ တူးတဲ့ နေရာမှာ လုပ်ဖူးကြတယ်။ နောက်တော့ ဘီအိုစီမှာ ဝင်လုပ်ကြတယ်။ ဆင်းရဲပေမယ့် သဘောထားကတော့ ကောင်းရှပါတယ်။ အေးလေ အပြစ်ကတော့ ဆင်းရဲတယ် ဆိုတာ တစ်ခုပဲပေါ့”

“ကိုကို အမျိုးသမီးဘက်က ကာကွယ်မနေပါနဲ့။ ဆင်းရဲတာ ချမ်းသာတာက အကြောင်းမဟုတ်ပါဘူး။ ဒီ

အတွက် ခင်ကြီးစိတ်မှာ အနှောင့်အယှက် မဖြစ်ပါဘူး။ ခင်ကြီး စိုးရိမ်နေမိတာ တစ်ခုရှိတယ် ကိုကို”

ကိုကိုသည် ခင်ခင်ကြီး၏ မျက်နှာကို အလေးအနက် စူးစိုက် ကြည့်လာသည်။

“ခင်ကြီး စိုးရိမ်နေတာက တခြား မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုကိုအနေနဲ့ ခင်ကြီးကို အရင်ကလို မချစ်တော့မှာ ကြောက်တာပါ။ ကိုကိုမှာ အခု ခင်ကြီးထက် ချစ်ရမယ့်သူ ရနေပြီ မဟုတ်လား”

သည်စကားကို ကြားရလေလျှင် ကိုကိုသည် အသံထွက်အောင် ရယ်သည်။

“တစ်ခြားစီပါ ညီမရာ။ အဝင်းကို ချစ်တဲ့အတွက် ညီမအပေါ်မှာ အချစ်မရောပါဘူး။ သူ့အပေါ်မှာ ချစ်ရတဲ့ အချစ်နဲ့ ညီမအပေါ်မှာ ချစ်ရတဲ့ အချစ်ဟာ ကွာခြားပါတယ် တစ်မျိုးစီပါ”

နှစ်ယောက်သား တိတ်ဆိတ်စွာ လျှောက်လာမိကြပြန်သည်။

“ဒီအဖြစ်ကို ဖေဖေရော မေမေပါ မသိစေချင်ဘူး ညီမ။ အထူးသဖြင့် ဖေဖေ မသိစေချင်ဘူး။ ငမေ သိရင် ဘယ်နည်းနဲ့မှ သဘောမတူဘူး ဆိုတာ ကိုကို နားလည်တယ်။ မိုးမီးလောင်သလို ဖြစ်လာလိမ့်မယ်”

“အတော်ပဲ ကိုကိုအပေါ် နိုင်ကွက် တစ်ကွက်ရပြီ။ ဒီကနေ့က စပြီး ကိုကို ခင်ကြီးကို ကြောက်ရပြီသာ မှတ်ပေတော့။ ခင်ကြီးကို မကြောက်ရင် ဒီအကြောင်း ဖေဖေကို ဖွင့်ပြောလိုက်မှာပဲ”

ခင်ခင်ကြီးက ရယ်ရင်း ပြောသည်။

“မလုပ်လိုက်ပါနဲ့ ညီမရာ။ ကြောက်ပါသတဲ့။ ဒီအကြောင်းတွေ ဘယ်သူမှ ပြန်မပြောဘူးလို့ ကတိပေးထားတယ်နော်”

ခင်ခင်ကြီးက ရယ်စရာ ပြောခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည့်တိုင် ကိုကိုမှာ မရယ်နိုင်။ အထိတ်တလန့် ရှိနေသည်။

“မပြောပါဘူး ကိုကိုရာ။ စိတ်ချပါ။ ကိုကို မမဝင်းရီကို တော်တော် ချစ်သလားဟင်”

“ချစ်တာပေါ့”

“ခင်ကြီး ကိုရာ”

“ချစ်တာပေါ့”

“ခင်ကြီးနဲ့ သူ့နဲ့ ဘယ်သူ့ကို ပိုချစ်သလဲဟင်”

“ပြောခဲ့ပြီကော။ ချစ်ပုံချင်း မတူပါဘူး။ တခြားစီပါလို့”

“ဟင်အင်း ကိုကို။ ခင်ကြီးကိုပဲ ပိုချစ်ရမယ်။ ခင်ကြီး

အနေနဲ့ ချစ်တယ်ဆိုတာ တစ်ခုပဲ ရှိတယ်လို့ နားလည်တယ်။ တစ်မျိုးတည်းနဲ့ပဲ ချစ်တတ်တယ်”

“အခုတော့ ဒီစကားမျိုးပဲ ပြောဦးမှာပေါ့”

“ဘာရယ် ကိုကို”

“ဪ... ညီမမှာ တစ်ခြား ချစ်ရမယ့်သူ ပေါ်လာရင် အချစ်ဆိုတာ နှစ်မျိုးနှစ်စား ရှိတယ်ဆိုတာ ညီမ နားလည် လာမှာပါ”

“ဟင့်အင်း၊ ညီမဘဝမှာ တခြား ချစ်ရမယ့်သူပေါ် လာလိမ့်မယ်လို့လဲ မထင်ဘူး။ တစ်ခြား သူကိုလဲ မချစ်ချင် ပါဘူး။ ဘွားဘွားရယ်၊ မေမေ၊ ကိုကိုရယ် အဲဒီ သုံးယောက် ပဲ ထာဝစဉ် ချစ်ချင်တယ် ကိုကို”

“ဒီလိုဆိုရင်တော့ သာဓု ပါပဲ ညီမ။ သာဓု။ သာဓု နှစ်ခွန်းပဲ ခေါ်ထားလိုက်ဦးမယ် တစ်ခွန်းတော့ ချန်ထားရဦး မယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အတော်ကြာမှ ညီမအနေနဲ့ ချစ်သူဆိုတာကို တွေ့မလာဘူးလို့မှ မပြောနိုင်ဘဲ”

“တော်ပါတော့ ကိုကိုရာ။ ဒါ အဲစကို လုပ်တဲ့ သူက ညီမကို ပြောတဲ့ စကားလား။ ကဲ၊ ပြောကိုကို၊ ခင်ကြီးကို ပိုချစ်တယ်လို့ပြော”

“အဲမိကို ပိုချစ်ပါသတဲ့ဗျာ၊ ပိုချစ်ပါသတဲ့။ ကဲ ကျေနပ်ပြီလား ကျောင်းအစ်မ”

နှစ်ယောက်သား ရယ်မောမိကြသည်။

“အဝင်းနဲ့ ပတ်သက်လို့ ညီမကို တစ်ခု မှာထား ရဦးမယ်”

“တစ်ခုထဲပဲနော်”

“အကောင်း ပြောမလို့။ ဒီလိုရှိတယ် ညီမ။ အဝင်းတို့ သားအမိတစ်တွေရဲ့ အခြေအနေဟာ အတော် ဆိုးနေတယ်။ သူ့အဖေနဲ့အစ်ကိုက အခုချောက်မှာ။ သပိတ်မှောက်တဲ့ အထဲ မှာ ပါနေတယ်”

“ဟုတ်လား . . .”

“ဟုတ်တယ်။ သပိတ်မှောက်ခဲ့ကြတာ ရက်ကြာရုဏ် ပြီး မှတ်မှတ် ရရ၊ ဒီနှစ် နှစ်စလောက် ကတည်းကပဲ။ ဇန်နဝါရီ လဆန်းလောက် ကတည်းက မှောက်တာ။ အခု စက် တင်ဘာလ ကုန်ခါနီးဆိုတော့ ကိုးလကျော် လာခဲ့ပြီ”

“အခြေအနေ ဆိုးတယ် ဆိုတာက ဘာကို ဆိုလို ဘာလဲ ကိုကို”

“အစစအရာရာပဲ ညီမ။ စာရေးသောက်ရေးက အစပေါ့။ သပိတ်မှောက်တဲ့ ရက်က ကြာလပြီဆိုတော့

အလုပ်သမားတွေဟာ ဝင်ငွေ မရှိကြဘူး။ သူတို့ရဲ့ မိသားစုတွေမှာ အကျပ် တွေနေကြရတယ်။ တချို့ဆိုရင် စားရမဲ့ပဲ သောက်ရမဲ့ပဲ ဖြစ်နေကြရတာပဲ”

“ဒါနဲ့များ ဘာလို့ သပိတ် မှောက်ကြရတာလဲ ကိုကိုရယ်”

ခင်ခင်ကြီး၏ စကားကြောင့် ကိုကိုသည် အံ့အား သင့်သွားပုံ ရသည်။

“သပိတ် အကြောင်းကို ညီမ မသိဘူးလား။ သူများတွေ ပြောသဲ မကြားဘူးလား”

“သပိတ် မှောက်နေကြတယ် ဆိုတာတော့ ကြား ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သိပ် ပြည့်ပြည့်စုံစုံတော့ မဟုတ်ဘူး ကိုကို။ အိမ်မှာ ဖေဖေတို့ တစ်ခွန်းစ နှစ်ခွန်းစ ပြောကြ ဆိုကြတာ နားစွန့် နားဖျားလောက် ကြားရတာပါ။ စိတ်ဝင်စားလို့ နားထောင်ချင်ပေမယ့် မရဘူး ကိုကို။ ဖေဖေက သူတို့စကားခိုင်း နားကို အကပ်မခံဘူး။ အော် ငေါက် ပစ်တတ်တယ်။ မေမေတို့တောင် အနားကပ်ခွင့် မရှိဘူး။ ဒါ နိုင်ငံရေးတဲ့။ မိန်းမတွေ၊ ကလေးတွေနဲ့ မသက်ဆိုင်ဘူးတဲ့”

“အဲဒါ ဖေဖေ မှားတာပဲ။ ဒီကိစ္စမျိုးဟာ လူသား အားလုံးနဲ့ သက်ဆိုင်တယ် ညီမ။ လူဟာကနဲ့ သက်ဆိုင် တယ်။ ခက်ပါတယ်လေ၊ ကိုကိုတို့ လူမျိုးဟာ မိန်းမဆိုရင် တန်းမတူဘူးလို့ သဘောထားတတ်ကြတယ်။ အဟိတ် တိရစ္ဆာန်ဖြစ်တဲ့ ခွေးလောက်တောင် မမြတ်ဘူးလို့ ဆိုချင်ကြ တယ်။ စင်စစ်မှာတော့ လူရယ်လို့ ဖြစ်လာရင် ယောက်ျားပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ မိန်းမပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ အသိဉာဏ်နဲ့တဲ့ အဟိတ်တိရစ္ဆာန် ထက်တော့ မြတ်ကြတာချည်း ပါပဲကွယ်”

“အာဂ သတ္တိပဲနော် ကိုကို”

“ဒါပေါ့ ညီမ၊ အဲဒီနောက်မှာ ဘီအိုစီကုမ္ပဏီနဲ့စနရင် လက်ပါးစေအစိုးရတို့က သပိတ်ကို အမျိုးမျိုးဖြိုခွဲဖို့ ကြိုး စား ကြတယ်။ သပိတ်တားတဲ့အမျိုးသမီးနဲ့ အမျိုး သား တွေကို ပုလိပ်တွေနဲ့ တရကြမ်းဖမ်းတယ်။ ဆဲပင်ဆွဲပြီး ပေ တစ်ရာ လမ်းပေါ်မှာ တရွတ်တိုက်ဆွဲတယ်။ မော်တော်ကား တွေပေါ်ကို ပစ်တင်တယ်။ အမျိုးသား အမျိုးသမီး တစ်ရာ ကျော်ကို ဖမ်းဆီးထားတယ်။ ဒါပေမယ့် သပိတ်တားတဲ့ လူ တွေက နောက်မတွန့်ခဲ့ကြဘူး။ နေပုလို့ အရည်ပျော်နေတဲ့ ကတ္တရာလမ်းပေါ်မှာ အဝတ်ခင်းပြီး လှဲအိပ်ဆန္ဒပြကြတယ်။ အဖမ်းအဆီးများလွန်းလို့ လွှတ်တော်မှာတောင်အမတ် သခင် မြက လွှတ်တော် ရွှေ့ဆိုင်ရေး အဆိုတင်ရတယ်”

ခင်ခင်ကြီးသည် ကိုကို၏ စကားမဆုံးမီ ဖြတ်ပြောမိ ပြန်သည်။

“ကြည့်ပါဦး ကိုကိုရယ်။ ဒါတွေသာ ဖြစ်နေတယ်။ ခင်ကြီးဒီအကြောင်းတွေကို အခုမှသိရတာ အံ့ဩစရာ မကောင်းဘူးလား။ ဒါဟာ ဖေဖေကြောင့်ပဲ ကိုကို။ ဖေဖေဟာ ခင်ကြီးကို အလှမွေးထားတဲ့ ကြက်တူရွေး တစ်ကောင် လောက်ပဲ သဘောထားတယ်။ လောင်ချိုင့်ထဲမှာထည့်ထား ချင်တယ်။ ခင်ကြီးဟာ အပြင်လောကနဲ့ အဆက်ပြတ်နေခဲ့ တယ် ကိုကို။ ကဲ . . . အဲဒီနောက် ဘာတွေ ဖြစ်ကြသေးလဲ ဆက်ပြောပါဦး။”

“အဲဒီ နောက်မှာတော့ ရေနံမြေသပိတ်ကို တစ်တိုင်း ပြည်လုံးက စိတ်ဝင်စားလာကြတယ်။ တို.ဗမာအစည်းအရုံး ဌာနချုပ်ရဲ့ လှုံ့ဆော်မှုကြောင့် ငွေကြေး၊ ရိက္ခာအကူအညီ တွေနဲ့စိတ်ဓာတ်အကူအညီတွေ ပေးလာကြတယ်။ ဒီမှာတင် ဗြိတိသျှအစိုးရဟာ ကြောက်ရွံ့တုန်လှာတယ်။ လူထုရဲ့ အာရုံကို လမ်းပြောင်းပစ်ဖို့နဲ့ သပိတ်အတွင်းမှာ စည်းလုံးညီညွတ်နေကြတဲ့ တိုင်းရင်းသားနဲ့ နိုင်ငံခြားအလုပ်သမားတွေ သွေးခွဲပစ်ဖို့ လူမျိုးရေးအဓိကရုဏ်းကြီးကိုဖန်တီးပေးခဲ့တယ်။ ဇူလိုင်လကတည်းက ရန်ကုန်မှာ ဗမာ မူဆလင်အဓိကရုဏ်း ကြီးဖြစ်လိုက်တာ လှပေါင်းနှစ်ရာလေးဆယ်သေပြီး တစ် ထောင်နီးပါးဒဏ်ရာရတယ်။ အဲဒီ အဓိကရုဏ်းဟာ ရေနံမြေ ကိုလဲ ကူးစက် လာတယ်။ လူတွေရဲ့ အာရုံဟာ တစ်ဘက်ကို ပြောင်းသွားရတာပေါ့။ သပိတ်မှောက် လုပ်သားတွေအဖို့လဲ အလုပ် မလုပ်ရတဲ့ ရက်တွေကြာလာတော့ ဝင်ငွေကမရှိ။ စား စရာမရှိ ဖြစ်ရတယ်။ ဒီအထဲ ဘီအိုစီကုမ္ပဏီက အလုပ် သမားတွေကို ရက်ရက်စက်စက် ကွဲတွေ နွားတွေလို နေနေတဲ့

အိမ်တန်းလျားတွေထဲကနေ ဆွဲချပစ်ကြတယ်။ သူတို့ရဲ့ အလိုတော်ရှိ တွေနဲ့ မြူဆွယ်ပြီး အလုပ်သမားထု အတွင်းမှာ ဖြားယောင်း သွေးခွဲတယ်။ သပိတ်မရှိတော့ဘူးလို့တောင် အထက်ကို အစီရင်ခံထားတယ် ဆိုပဲ”

“ဒီတော့ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ကိုကို”

“သပိတ်တပ်သားတွေဟာ အလွယ်တကူတော့ အလျှော့ပေးကြမှာ မဟုတ်ဘူး။ တစ်စုံတစ်ခုတော့ လုပ်ကြ လိမ့်မယ် ထင်တယ်။ ခက်တာက သူတို့ကို မှီခိုနေရတဲ့ မိသား စုတွေပေါ့။ အဝင်းတို့လို လူတွေပေါ့။ အဝင်းဆိုရင် အခု ကျောင်းထွက်ရမယ့်ကိန်း ဆိုက်နေပြီ။ ဈေးရောင်းရမယ့် ကိန်းဆိုက်နေပြီ။ သပိတ်ကိစ္စဟာ ဘယ်တော့မှ ပြီးမယ်လို့ မသေချာတာနဲ့အမျှ သူတို့ရဲ့ နောင်ရေးဟာလဲ မရေရာဘူး။”

“ဒီတော့ ကိုကိုက မမဝင်းရီနဲ့ ပတ်သက်လို့ ဘာလုပ် စေချင်သလဲဟင်”

“အခုပဲ ကိုကို ပြောလိုက်တယ်လေ။ အကူအညီ လို ရင် ညီမဆီမှာ တောင်းဖို့ပေါ့။ လိုအပ်တဲ့ အကူအညီ ကလဲ ငွေကြေးပဲ ဖြစ်မှာပါ။ ညီမအနေနဲ့ သူတို့လိုအပ်တဲ့ အခါပေး ဖို့ပါ”

“ဒါကတော့ စိတ်ချပါ ကိုကို။ ကိုယ့်ယောင်းမ လောငးပဲဟာနေနဲ့။ ကူညီရမှာပေါ့ . . . မဟုတ်ဘူးလား ကိုကို”

ခင်ခင်ကြီး၏ စကားကို ကိုကိုက သဘောကျ သလို ရယ်သည်။ သို့နှင့်ပင် သူတို့ စကားပြတ်သည့်အခါ ရှေ့မှာ ‘ရေနံသား’ကို တွေ့လိုက်ကြရသည်။

ပင်းဘုရားပွဲတော်သည် ထိုနှစ်ကလည်း အခါတိုင်း နှစ်များ ကလိုပင် စည်ကားမြဲ စည်ကားသည်။ သိုက်မြိုက်မြဲ သိုက်မြိုက်သည်။ ကိုးမနိုးမိ မိုးမလင်းမီကတည်းက ပွဲတော် သို့သွားရန် တစ်မြို့လုံး လှုပ်လှုပ်ရွရွ အုတ်အုတ်ကျက်ကျက် ရှိနေကြပေသည်။ ရေနံ့သာတွင်လည်း အများနည်းတူပင် လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်နေသည်။ ခင်ခင်ကြီးသည် တစ်ညလုံးအိပ်မှ အိပ်ပါလေစထင် ရသည်။ ညဦးပိုင်းကဆိုလျှင် မနက်ဘက် တွင်ဝတ်ရမည့် အဝတ်အဆင်များကို ရွေးချယ်ရသည်မှာ အမောတကောပင်။ တစ်စုံနှစ်စုံနှင့် အားမရ၊ ရှိသမျှ အဝတ် အစားများကို ဖွကာမွေနှောက်ရှာသည်။ ၁၂ နာရီလောက် ကျမှ အဝတ်တစ်စုံကို ရှာတွေ့သည်။ သို့တိုင်အောင် စိတ် တိုင်း အကျကြီး မဟုတ်သေး။ နံနက်ပိုင်းကျတော့လည်း တစ်အိမ်လုံး မည်သူမျှ မနိုးခင် ခင်ခင်ကြီး အလျင်နိုးသည်။ အိပ်ရာမှ အလျင် ထသည်။

ခင်ခင်ကြီး နိုးလာပြီဆိုလျှင် မည်သူမျှ မအိပ်ရတော့။ အိမ်အစေခံမလုံးတင်တို့ ကိုထွန်းခင်တို့မှအစ ဘွားဘွား၊ ခမမနင်၊ ကိုကိုတို့ကိုပါ နှိုးသည်။ ဘွားဘွားကို ဆိုလျှင် ဘစ်ကြိမ်က သူမအား နှိုးခဲ့သလိုနှိုးသည်။ စောင်းကိုမြိုထား ရာမှဆွယူ၍ နှိုးနည်းမျိုးဖြစ်သည်။

ကိုကိုသည် အိပ်ရာမှ မထချင်သေး။ ခင်ခင်ကြီးက ခုခိုသောလက်ဖြင့် မျက်နှာကို အုပ်ကိုင်လိုက်လေမှပင် လုံးဝ ၁ သုံးအိပ်ရာမှ နှိုးခဲ့ရသည်။ ညည်းညည်း ညါညါနှင့်ပင် အိပ်

ရာမှ ထရသည်။ နံနက်စောစော ချမ်းချမ်းစီးစီးမှာပင် ခင်ခင် ကြီးရေချိုးသည်။ မလုံးတင်ကို သနပ်ခါးသွေးခိုင်းသည်။ ဘွားဘွားကိုတော့ ဆံပင်အပြုပြင်ခိုင်းရသည်။ မေမေသည် ခင်ခင်ကြီး၏ အင်္ကျီကို ကြယ်သီးတပ်ပေးနေရသည်။ သို့ဖြင့် တစ်အိမ်လုံး လိုလို ခင်ခင်ကြီး တစ်ယောက်အတွက် မအားရ မနားရ။ သည်အကြားမှ စိတ်ကြိုက် မတွေ့ဘူးဆိုလျှင် ပြုစု သည်။ ဆောင့်အောင့်သည်။ လုပ်ပေးနေသူတွေနှင့်ပင် လှည့်၍ ရန်ဖြစ်လိုက်သေးသည်။ ဘွားဘွားကတော့ မျက်စောင်း တခဲခဲနှင့် . . .

“မိခင်ကြီး၊ ညည်းသွားမှာက ဘုရားပွဲ။ ဖုန်တော သဲတောထဲသွားမှာ တော်ရုံတန်ရုံလောက်ရှိရင်တော်ရှောပေါ့” ဘွားဘွား၏စကားကို ခင်ခင်ကြီးမကျေနပ်။ နှုတ် လှန်ထိုးသည်။

“ဘွားဘွား အပူ မပါပါဘူး၊ သူများလို လှချင်တိုင်း လှလို့မရတိုင်း ကန့်ကွက် မနေစမ်းပါနဲ့”

“မဟုတ်ပါဘူးအေ၊ သူ့နေရာသူ့ဌာနနဲ့သူ၊ လုပ်သင့် လုပ်ထိုက်တာကို လုပ်ဖို့ ပြောတာပါ။ ညည်းပြင်နေတာက မင်္ဂလာဆောင်မယ့်ဆဲဆဲ သတို့သမီးကျနေတာပဲ။ ဒါကြောင့် ပြောတာပါ။”

“ခင်ကြီးသမင်္ဂလာဆောင်ရင် အခုလိုတောင်မဟုတ် ဘူး။ လေးငါးဆယ်ည ဘယ်သူမှ မအိပ်ရဘူး သာမှတ်”

“အမယ်လေး . . . ဒီလိုဆိုရင် ညည်း မင်္ဂလာ မဆောင်ဖြစ်ပါစေနဲ့လို့ ဆုတောင်းရမလို့ ဖြစ်နေပါပကော ခင် ခင်ကြီးရယ်”

ဘွားဘွား၏စကားကို အားလုံးက ဝိုင်း၍ ရယ်ကြသည်။ သို့နယ်ဖြင့် နံနက် ငါးနာရီတွင် ခင်ခင်ကြီးနှင့် ပတ်သက်သော ကိစ္စမိစ္စအလုံးစုံ ပြီးငြိမ်းသည်။ သည်တော့မှပင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြင်ဆင် ကြရသည်။ ခင်ခင်ကြီးကား မှန်ကြည့်၍ မဝသေး။ အားမရသေး။ ခေါင်းစီး ပိုးပဝါကို ခေါင်းတွင် အုပ်လိုက် ဖွင့်လိုက်နှင့် ရှိနေဆဲ။

စင်စစ်တွင်လည်း ခင်ခင်ကြီးအဖို့ ယင်းသို့ ပြင်ခွင့် ဆင်ခွင့်၊ အပြင်ထွက်ခွင့်ကို တစ်နှစ်တွင် တစ်ကြိမ်သာ ရရှိသည်ဟု ဆိုနိုင်သည်။ ပင်းဘုရားပွဲတော် ရက်ကျမှပင် သည်အခွင့်အရေးမျိုးကို ရတတ်သည်။ သို့မဟုတ်လျှင်တော့ ထာဝစဉ် နန်းရွှေချိုင့်လှောင်ဘဝဖြင့်သာ အချိန်ကုန်ရသည်။ သို့ဖြစ်၍လည်း ခင်ခင်ကြီးမှာ လှုပ်လှုပ်ခတ်ခတ် ရှိနေခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ပြင်ရဆင်ရမွမ်းမံ၍ မဝနိုင်အောင် ရှိနေရခြင်း ဖြစ်သည်။ နံနက် ငါးနာရီခွဲတွင် မှာထားသော လှည်းများ ရောက်လာသည်။ ယင်းအချိန်၌ ဘွားဘွားသည် အဝတ်မလဲ ရသေး။ မေမေသည် သနပ်ခါးလှည်းဆဲသာ ရှိသည်။ ခင်ခင်ကြီးသည် အိမ်အောက်သို့ ရောက်နှင့် နေလေပြီ။

“မြန်မြန် လုပ်ကြပါ၊ မိုးလင်းတော့မယ်”

ခင်ခင်ကြီးသည် စိတ်မရှည်နိုင်သလို လှမ်းအော်သည်။

“ဘွားဘွား မျက်ခုံးမွေးဆွဲလို့ မပြီးသေးဘူးလား” ဆိုသည်။ သည်တော့လည်း အိမ်ပေါ်မှ လူများ မနေသော။ ကမန်းကတန်း ကသုတ်ကရက်နှင့်ပင် ပြင်ဆင်ပြီး ဆင်းခဲ့ကြရသည်။ မျက်ခုံးမွေးကို အရာလောက်ချန်၍ နှုတ်ကာ သေးသေးစင်းစင်းကလေး ဖြစ်အောင် ဆွဲရသောကာလ မျိုး။ ခင်ခင်ကြီး၏အော်သံကြောင့် မေမေသည် မျက်ခုံးမွေးကို ကတိုက်ကရိုက် ဆွဲခဲ့ရဟန် တူသည်။ တစ်ဖက်သာ ဆွဲမိသည်။ မျက်ခုံးမွေး တစ်ဖက်ပါမလာ။ ဤသည်ကို ကြည့်၍ ရယ်ရသည်။ ဘွားဘွားသည် ထဘီကို အထက်ဆင်ဇောက် ထိုးဝတ်လာမိသဖြင့် ကမန်းက တန်း အိမ်ပေါ်ပြန်တက်ပြီး လဲလှယ်ဝတ်ဆင်ရသည်။ ရယ်ကြမော့ကြ သောသောညညနှင့်ပင် ခြောက်နာရီထိုးတွင် အိမ်မှစတင်ထွက်ခွာခဲ့ကြသည်။ လှည်းမှာ နှစ်စီးဖြစ်သည်။ ပထမလှည်းတွင် ခင်ခင်ကြီးကိုကို၊ မလုံးတင်နှင့် သုမ၏ညီမ မလုံးရှင်တို့ပါသည်။ ဒုတိယလှည်းတွင် ဘွားဘွား၊ မေမေ၊ ဦးလေးကိုထွန်းခင်နှင့် ထမင်းချိုင့်များ ဝန်စည်စလယ်များပါသည်။ ဖေဖေသည် ခင်ခင်ကြီးတို့နှင့်အတူ လိုက်ပါလေမရှိ၊ တသီးတသန့်သွားတတ်သည်။ ထိုအတွက် ခင်ခင်ကြီးပို၍ သဘောကျသည်။ ဖေဖေမပါတော့ ပို၍ ပျော်စရာကောင်းသည်။ ပို၍ မြူးထူး

ရသည်။ ပို၍ ရွှင်ပျရသည်။ ခင်ခင်ကြီးတို့လိုပင် ဘုရားပွဲသို့ သွားနေကြသော လူအုပ်၊ လှည်းအုပ်များကို မြင်ရသည်။ တနင်္ဂနွေနေ့ဖြစ်၍ အလုပ်ရုံများ၊ ရုံးများ၊ ကျောင်းများပိတ်သည်ဖြစ်ရာ မြို့လုံးကျွတ်နီးပါးပင် ဘုရားသို့ ရှေးရူချီတက်ကြကုန်သည်ဟု ထင်မှတ်ဖွယ် ဖြစ်သည်။

ပင်းဘုရားသည် မြို့နှင့် လေးမိုင်ခွဲ ကွာလှမ်းသည်။ ပင်းချောင်းဝတွင် တည်ထားသည်။ ဘုရားဒါယကာမှာ အနော်ရထာမင်းဟု ဆိုပါသည်။ သထုံပြည်မှ ပိဋကတ်တော်များကို ပင့်အလာ ယင်းနေရာသို့ အရောက်တွင် ဆင်မယှဉ်သာသည် ရှေ့သို့ ဝရီးမဆက်တော့ဘဲ အသေခံ၍ ဝပ်နေသည်။ ယင်းနေရာတွင် ဘုရားတည်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။ ဘွဲ့အမည်အပြည့်အစုံမှာ ပင်းစက္ကလမ္မာ၊ ရေနံချောင်းရှိ ဘုရားပွဲတော်များအနက် ပင်းဘုရားပွဲတော်သည် အစည်ကား အသိုက်မြိုက်ဆုံးပင်။ ပင်းဘုရားပွဲတော်ကို မကျေးမြသလွန် ဘုရားပွဲတော်အပြီးမှာ ကျင်းပလေ့ ရှိသည်။ မြသလွန်ဘုရားမှ ပွဲဈေးခင်း တစ်ခုလုံးလိုလို ပင်းသို့ ပြောင်းလာသည်။ ဇာတ်ပွဲ၊ ရုပ်သေးပွဲ၊ ဈေးသည်များနှင့် စားသောက်ဆိုင်များ ပင်းတွင် လာရောက် တည်ခင်းသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း မြသလွန် ဘုရားပွဲတော်ကဲ့သို့ပင် စည်ကားသိုက်မြိုက်ခြင်း ရှိသည်။ လှည်း စ၍ထွက်သည် ဆိုလျှင်ပင် မလုံးတင်သည် တေးတစ်ပုဒ်ကို ညည်းစ ပြုလေသည်။

မြိုင်ထ တစ်ပုဒ်ကို စ၍ ဆိုလေသည်။

“မရွှင်နွမ်းသက်၊ ခင်ပန်းမြိုင် နန်းတခွါ၊ မေပျိုရွှေကိုယ် အသားပင်း၊ ခြေကိုဆင်း၍ မလိုက်နိုင်ပါသက်၊ အလှမေမှာ သေလာစခန်း၊ ခြေကုလို့ မလှမ်းနိုင်ဘူး၊ မထမ်းရင် မချီရင်၊ သည်တွင် ထိုင်တော့မယ်”

အချိန်မှာ မိုးမလင်းသေး၊ လူလုံး မကွဲသေး၊ လှည်းကလည်း ပေါင်းမိုးပါသည် ဖြစ်၍ လှည်းအတွင်းသို့ လှမ်းမမြင်နိုင်။ အနီးအပါးရှိ လှည်းများမှ ကာလသား တစ်သိုက်သည် သီချင်းသံကြောင့် ခင်ခင်ကြီးတို့ လှည်းကို ဂရုထားလာမိဟန် တူသည်။ သတိပြုလာမိဟန် တူသည်။ ခင်ခင်ကြီးတို့လှည်းနောက်သို့ လှည်းသုံးလေးစီး ပိုင်းလာသည်။ ဩဘာသံ၊ ပွဲတောင်းသံ၊ ပါးစပ်ဆိုင်းလိုက်တီးသံများ ကြားရသည်။ စင်စစ် မလုံးတင်၏ အသံကလည်း မဆိုလှ။ သီချင်းတွေကလည်း ရ ပါဘိ။ အိမ်မှာ အိုးတိုက်၊ ပန်းကန်ဆေး၊ အဝတ်လျှော်ရာတွင်ပင် မလုံးတင် တေးတည်ညည်းနှင့် နေတတ်သည်။ ယခုမှ ပုညာခန်း ပြရတော့မည်ဟု မှတ်ယူလေသည်လားမသိ၊ မလုံးတင်က သီချင်းကို တစ်ပိုဒ်ကျော၍ ဆိုသည်။

“မထမ်းရင် မချီရင် သည်တွင် ထိုင်တော့မည်”ဟု မလုံးတင်က ဆိုလိုက်သောအခါ အခြားလှည်း တစ် လှည်းမှ ယောက်ျားသံ တစ်သံ ထွက်လာသည်။

“ဟိုတောင်တန်းကျတော့ မောင်ထမ်းခေါ်မယ်၊ ဟိုတောင်ကျေကျတော့ မောင်ပွေ့ခေါ်မယ်။ ဟိုတောင် ရိုးကျတော့ မောင်ပိုး လိုခေါ်မယ်”

ဆိုသော မလုံးတင်နှင့် အတိုင် အဖောက် ညီညီအသံကြောင့် အသံသေးဖြင့် ဆိုလိုက်သည့်အသံကို ကြားရသည်။ သည်တော့လည်း ခင်ခင်ကြီးတို့ ရယ်ကြရသည်။ မလုံးတင်က ဆက်၍ ဆိုသည်။

“မေ တစ်ပါး၊ ဖေ မသနား၊ ရွှေအားတော်ငယ်၊ နှင်းပါလေတော့တယ်၊ ဒီမြိုင်လယ် ပျိုတစ်ပါးကို ရှုစား ပါတော့ကွယ်၊ မောင်ရယ်၊ အို . . . ဖေမချစ်ရင် နေရစ် ပါတော့မယ်”

ထိုအခါ အနီးပတ်ဝန်းကျင်ရှိ လှည်းများမှ “မနေရစ်ပါနဲ့ဗျို့” ဆိုသော အသံများ ကျယ်လောင် ဆူညံစွာထွက်ပေါ်လာသည်။ ငါစ်ဆက်တည်းမှာပင် ရယ်မောသံများပါ ကြားရသည်။ လက်ခုပ်ဩဘာသံများ လည်း ပေါ်ထွက်လာသည်။ မလုံးတင်၏ သီချင်းသံဆုံးလျှင် ပွဲတောင်းကြသည်။

“ဗျို့၊ ရွှေမင်းသမီး၊ လုပ်ပါဦးဗျာ၊ နောက်တစ်ပုဒ်လောက်”

သည်တွင် မလုံးတင်က သီချင်းတစ်ပုဒ် စပြန်သည်။

“အကြောင်းစပေါ် အခြေခံနဲ့တုံ့လို့၊ တပေါင်းလ လို့ ရာသီပေါ်မှာ ဩဘို ရွှေစာရုံပွဲကိုလား၊ ချစ်တဲ့သူရဲ့ ဖေ အမြန်ခဲပါလို့ ခေါ်လှည့်ရှင် . . . ထမင်းထုပ်ကယ်နဲ့ ဟင်းအုပ်ကလေးပါ ပျော်ပျော်တူပါ၊ ပေါ်တော်မူ စိန္တေယျဘုရားမှာ နားကြန့်ရှင်”

မလုံးတင်သည် ဆရာတင်ရေး၍ ရွှေခြေကျင်း မငွေမြိုင်ဆိုသော ရွှေစာရုံ သီချင်းကိုဆိုသည်။ ဘုရားဖူး သီချင်းဖြစ်၍ အခြေအနေနှင့်လိုက်ဖက်လှသည်။ ကာလသားတစ်သိုက် နှစ်ခြိုက်ပုံ ရသည်။

“ဟန်တစ်မျိုး ခြပ်ဆင်ကာ မောင်ရယ်၊ အခုလိုအခြေအနေနဲ့ ပေါင်းချင်လို့တော့၊ ကန်ရိုးနတ်စင်မှာရှင် ဆုတွေတောင်းပြီးတော့၊ မြန်မြန် မောင်းမယ်ပါ၊ ဆယ့်နှစ်နာရီ အချိန်တွင်၊ သရက်မဟာ မဟီတစ်ခွင်ကျကာမှ အညောင်းမြေ ဆင်း . . ဆင်းလို့လဲ ထမ်းလျှောက်ချင်”

“ငွေမြိုင် ကညာစင် မယားပျို မဒီခင်၊ ရွှေစာရုံကို သွားမလို့ စီစဉ်၊ ဘိုကေ မဟာလင်၊ ယနေ့ည ပူဆာမယ်ရှင်၊ လှည်းပြင် လှည်းပြင်၊ ကိုမလိုက်ချင်ရင် နေပါရှင်၊ သတင်း

စာပတ်ကာ အိမ်မှာစောင့်လို့ ငွေမြိုင်မလာခင်၊ နေရစ်လျှင်”

“မနေရစ်ခဲ့ဘူးဗျို့၊ တစ်ခါတည်း လိုက်မယ်”

တစ်စုံတစ်ယောက်က ဖောက်လိုက်ရာ ဝါးခနဲ ပွဲကျရပြန်သည်။ တစ်ယောက်က “လှည်းပြင်၊ လှည်းပြင်” ဆိုသည်ကို “ဖဲပြင်၊ ဖဲပြင်”ဟု နောက်သည်။

“ကလေးမရခင် သွားနိုင်သေးသရှင်”

“ဟုတ်ပါ၊ ဟုတ်ပါ”

“လေးငါးခြောက်လ မကြာမီ အပျိုလို့ လွတ်လပ်ပါတဲ့ခင်”

“ဒါ အမှန်ပဲဗျို့”

“တကယ်ပင် နည်းလမ်းကျလို့ ကျွန်မကိုပင်၊ ချစ်ပါလျှင်၊ ကြိုက်ပါလျှင်”

“ဘုရားစူး ချစ်ပါသဗျာ”

တစ်စထက်တစ်စ သီချင်း နားထောင်သည် ထက် ရွတ်နောက် ကျီစယ်မှ လွန်က်လာသည်။ မလုံးတင်မှာ ဆက်ဆို၍ မရအောင် ဖြစ်လာသည်။ ခင်ခင်ကြီးတို့ကတော့ မလုံးတင်နှင့်ပရိသတ်တို့ အတိုင်အဖောက် ညီနေပုံကို ကြည့်ကာရယ်၍သာ နေမိကြသည်။ ရယ်ရလွန်း၍ ဝမ်းရေကြောများပင် နာလာသည်။

“တော်ပြီ၊ လူတွေကိုက သိပ်နောက်တာပဲ၊ မဆိုတော့ဘူး”

မလုံးတင် စိတ်ဆိုးသွားသည်။ သီချင်းကို ရုပ်ပစ်သည်။

“ဟာ . . . ရွှေမင်းသမီး စိတ်ဆိုးသွားပြီဟေ့”

ဝိုင်း၍ လှောင်ကြ ပြန်သံသည်။ တစ်စထက် တစ်စ အမှောင်ထု ပြိုကွဲလာသည်။ အလင်းရောင်ရလာသည်။ အရှေ့မိုးကောင်းကင်၌ နေဝန်း သည် စိုစိုပိုပို ပေါ်ထွက်စပြုချေသည်။ တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် လှမ်းမြင်နိုင်သော အခြေသို့ ရောက်လာသည်။ ထိုအခါ ကုမုပင် မေမေတို့လှည်းသည် ဝေးလံစွာ ကျန်ရစ်ကြောင်း မြင်ရသည်။ ခင်ခင်ကြီးတို့လှည်းနှင့်မေမေတို့ လှည်းအကြားမှာ လှည်းတပ်မကြီးတစ်ခုပမာ လှည်းတန်းရှည်ကြီး ဝင်ရောက်နေရာယူ ထားကြောင်း မြင်ရသည်။

“မလုံး ခင်ဗျားမှာ ဈေးခေါ်လက်ပွဲ ရှိပြီ ထင်တယ်” ကိုကိုက လှည်းတန်းရှည်ကြီးကိုကြည့်၍ပြောသည်။ “ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဩဘို ကြည့်ပါဦး . . . ခင်ဗျာအဆက်တွေ၊ လှည်းသားငါးရာကျနေတာပဲ၊ ခင်ဗျာအသံကြားလို့ ဝိုင်းလာလိုက်ကြတာ”

ကိုကိုစကားကို ခင်ခင်ကြီးတို့ ရယ်မိကြသည်။

ကိုကိုသည် လှည်းသမားကြီး အနီးတွင်ကပ်၍ စီးသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ လှည်းယူမောင်းသည်။ မလုံးတင်က အလယ်မှာ ထိုင်သည်။ ခင်ခင်ကြီးနှင့် မလုံးရှင်က လှည်းအမြီးတွင် ခြေတွဲလဲချ၍ စီးကြသည်။ ယင်းအခိုက် ခင်ခင်ကြီးတို့ ဝန်းကျင်မှ လှည်းများတွင် သတင်းတစ်ရပ် ဖြစ်ပေါ်နေသည်ကို ခင်ခင်ကြီးတို့ မသိ။ ကာလသား အချင်းချင်း ပြောနေကြသည်။

“အသံသာ ကောင်းတာ မဟုတ်ဘူးဆရာ၊ ရုပ်ကလဲ ဘယ်လို့တုံး။ ကြည့်ပါဦး တကယ့် ရွှေမင်းသမီးကလေး ကျနေတာပဲ”

စစ်စစ် မလုံးတင် သီချင်းဆိုသည်ကို ခင်ခင်ကြီး ဆိုသည်ဟုပင် ယုံမှတ်နေကြသည်။ မလုံးတင်နှင့် ခင်ခင်ကြီးကို မှားယွင်း ရောထွေးသွားကြသည်။ မလုံးတင် သီချင်းဆိုစဉ်က လူလုံးမကွဲသေး၍ မမြင်မတွေ့သာခွဲ။ ယခုလို မြင်သာတွေ့သာပြန်ပြီဆိုတော့လည်း မလုံးတင်ထံမှ ယင်းအသံမျိုး ထွက်လာလိမ့်မည်ဟု မည်သူမျှ ထင်မှတ်ပုံ မရ။ ခင်ခင်ကြီး၏ အသံဟုပင် အထင် ရောက်ကြသည်။ သို့ဖြင့် ခင်ခင်ကြီးသည် အလိုလိုနေရင်း ဇာတာစနိုးလက် တက်လာသည်။ “ရွှေမင်းသမီးကလေး”ဟူသော အမည်ကို ကင်ပွန်းမတပ်ရဘဲ ရရှိလာသည်။ ကာလသားများ၏ ပါးစပ်များတွင် ယင်းအမည်သည် ရုတ်တရက် ပဲ့တင်ရိုက်သည်။ ခင်ခင်ကြီး၏ အလှ ခင်ခင်ကြီး၏ အသံ အတွက် အုတ်အုတ် ကျက်ကျက် ဖြစ်နေလေသည်။ ခင်ခင်ကြီးတို့လှည်းကို မှီအောင် လိုက်ကြသည်။ အနီးကပ်ဆုံးနေရာသို့ ရောက်ရှိရအောင် တစ်စီးနှင့် တစ်စီးကျော်တက်ကြသည်။ ရှေ့မှရှိသူကလည်း အတက်မခံ။ ဝရန်းသန်းကား ဖြစ်နေကြသည်။ အချို့လှည်းပဒေါင်းချင်း ချိတ်မိကြသည်။ အချို့ကလည်း ဝန်းရိုးကျိုးသည်။

“အစ်မရေ၊ မောင်တို့တော့ နေရစ်ခိုရပြီဗျာ။ ဒီဘဝ ဒီမျှသာပဲဗျို့၊ ဘိုင့်ဘိုင့်”

ဝန်းရိုးကျိုးသောလှည်းမှ လူရွယ်တစ်ယောက်က ဝမ်းပမ်းတနည်း နှုတ်ဆက်ရင်း ကျန်ရစ်သည်။ ရယ်ရ သေးသည်။ မိမိအား ရွှေမင်းသမီးကလေးဟု ခေါ်နေကြသည်ကို ခင်ခင်ကြီး ရုတ်တရက် မရိပ်စားမိ။ မလုံးတင်ကို ခေါ်သည်ပဲထင်သည်။ မလုံးတင်၏အန္တရာယ်သည် ထင်သည်။ သို့ရာတွင် မကြာမီ မိမိ၏မျက်နှာကို တည့်တည့် ကြည့်ကာ မိမိအားရည်ညွှန်းခေါ်ဆိုလာကြောင်း အံ့ဩစွာ တွေ့ရသည်။ ခင်ခင်ကြီးမှာ အံ့ဩရခြင်း တစ်ဝက်၊ ရှက်ရွံ့ရခြင်း တစ်ဝက်နှင့် မျက်နှာမထားတတ်အောင် ဖြစ်ရသည်။

မကြာမီ ‘ရွှေမင်းသမီးကလေး’ ရောဂါသည် လှည်းနှင့်လိုက်ပါလာသူများသာမက ခြေကြွင်း သွားနေကြသူများထံကိုပါ ကူးစက် သွားသည်။ လူတိုင်း၏ ပါးစပ်များတွင် သည်စကား။ ခင်ခင်ကြီးတို့ လှည်းအနောက်မှာ လှပိုင်းနေသည်။ ခင်ခင်ကြီးအား စေ့စေ့ ကြည့်ကာ “ရွှေမင်းသမီးကလေး”ဟု ပဲ့ဝဲစားစား ခေါ်သူက ခေါ်သည်။ အချို့သော မျက်နှာပြောင်တိုက်၍ နောက်မှ လိုက်ပါလာသူများကို မလုံးရှင်က မိန့်ပုံထောင်ပြုသည်။

“ဪ အဲဒီဖိနပ် အမျိုးအစားလား။ ကိုကို ဒီတစ်မါ မန္တလေးသွားရင် ဝယ်ပေးမယ်နော်၊ ဟုတ်လား”

ကြံကြံဖန်ဖန် နောက်သူက နောက်၏။ ထမင်းချိုင့် ဆွဲလာသူ အချို့က တစ်မျိုး။

“ခင်ရေ ကိုယ်တို့ ချိုင့်တွေ တစ်ပါတည်း ယူသွားပါလား။ ဟိုကျလို့ မင်းဆာရင် စားနှင့်”

ပိုင်စိုး၊ ပိုင်နင်း ဆိုတတ်ကြသည်လည်း ရှိ၏။

“ကြည့်စမ်း . . . ဒီက မလွတ်ဘဲ ဘာလို့ လာရတာလဲအိမ်ကျမှ သိမယ်”

စောင်းမြောင်း ပြောဆိုသူကမများ။ သို့နှင့် ကြာလျှင် ခင်ခင်ကြီးမှာ မနေတတ်။ မထိုင်တတ် ဖြစ်ရသည်။ မလုံးတင်နှင့် နေရာချင်း ပြောင်းထိုင်ရသည် အထိ ဖြစ်သည်။ ခေါင်းစီးပိုးပဝါကို မျက်လုံးကလေးမျှလောက်သာ ဖော်ကာ စီးရသည်။ ဖုန်ကလည်း ထူသည်။ ရုတ်တရက် ကြည့်လျှင် နှင်းကျနေသလိုပင် ထင်ရသည်။ အဆောင်းမပါကြသူများ ဆိုလျှင် တခေါင်းလုံး ဖုန်ဖြင့် ဖွေးဖွေးဖြူနေသည်။ မျက်တောင်မွှေးများ၊ မျက်ခုံးမွှေးများတွင်လည်း ဖုန်ကပ်နေသည်။ ဖြူဖွေးနေသည်။ အချင်းချင်း မျောက်ဖြူတွေ ဆိုကာ လှောင်ကြ စကြပြန်သည်။ ပင်းဘုရားသို့သွားရာခရီးမှာ တောင်ပြုံးပွဲဆန်လာသည်။ သကြိန်ပွဲတမျှ အလှောင်အစ။ အထေအငေါ့ ထူပြောလာသည်။ ထိန်ကျောင်းရွာသို့ ရောက်လေလျှင် နေအတန်ပိုင်လာပြီ ဖြစ်သည်။ သည်တော့လည်း ဖုန်ပိုမို ထူပြောလာသည်ကို တွေ့မြင်ကြရသည်။ ဖုန်လုံးကြီးထဲတွင် နစ်နေရသည်သို့ ရှိကြသည်။ ထိန်ကျောင်းတွင် လမ်းဘေးဈေးသည်များ ရှိ သည်။ အကြော်သည်များပင် ဖြစ်ကြသည်။ ထန်းရည်ဆိုင်များကလည်း ပေါသားပင်။ အကြော်ဆိုင်များ၊ ထန်းရည်ဆိုင်များရှိ လူသိုက်က လှမ်းခေါ်ကြသည်။ “အိမ်က လူတို့ စားကြသောက်ကြပါဦးလား” ဟူ၏။

တစ်နေရာသို့ ရောက်လျှင် ကိုကို ခေါင်းထောင်လာသည်။ လမ်းဘေး အကြော်ဆိုင် တစ်ဆိုင်ကို လှမ်း ကြည့်နေကြောင်း မြင်ရသည်။

ကိုကိုကြည့်သော နေရာသို့ ခင်ခင်ကြီးပါလိုက်ကြည့်
မိသည်။

“မမ ဝင်းရီ”

ခင်ခင်ကြီး၏ နှုတ်မှ အသံအလိုလို ထွက်သွားရ
သည်။

“ကိုကို၊ ဟိုမှာ မမဝင်းရီ”

“တွေ့ပါတယ် ညီမ။ ဒီမှာ သူတို့ဆိုင် ရှိမယ် ဆို
တာလဲ ကြို သိထားပြီးသားပါ”

“ဟိုနေ့က ချိန်းထားခဲ့တာပေါ့လေ”

“ဒါပေါ့”

ကိုကိုသည် မလုံးတင်တို့ ရှေ့မှာမှို ဣန္ဒြေဆောင်
ရန် မျက်ရိပ်မျက်ကပြသည်။

“အကြော် စားကြရအောင်”

ကိုကိုက ကြေညာလိုက်သည်။ လှည်းကို အကြော်
ဆိုင်ဘက်သို့ မောင်းစေသည်။ မဝင်းရီသည် ကိုကိုအား မြင်
ရသည့်အတွက် အံ့ဩဟန်မပြ။ သို့ပေမယ့် ရှင်လန်းဝမ်း
မြောက်သော အရိပ်အသွင်ကို မျက်နှာတွင် မြင်ရသည်။ ခင်
ခင်ကြီးကိုလည်း သိမှတ်သိသလို ပြုံးပြသည်။

“ညီမတို့ ဘာကြော် စားကြမလဲဟင်”

စားပွဲခုံများတွင် ထိုင်မိလျှင် ခပ်တိုးတိုး မေးသည်။

“ရှိသမျှ အကြော်စုံချ၊ ဘာမဆို စားပစ်မှာပဲ”

ခင်ခင်ကြီးက ပြောလိုက်သည်။ မဝင်းရီ၏ မိခင်ကြီး
ဖြစ်ဟန်တူသော မိန်းမကြီးတစ်ယောက် အကြော် ကြော်နေ
သည်။ မဝင်းရီက အကြော် အပိုအချ လုပ်သည်။ အခြား
မိန်းမငယ် နှစ်ယောက်ကိုလည်း အဖော်အလှော်အဖြစ် မြင်
ကြရပါသည်။

“ကိုကိုတို့များ သိပ်ပါးတာပဲနော်”

အကြော်စားရင်း ခင်ခင်ကြီးက ပြောသည်။

“ဘာလဲ ညီမ”

“ဘာရမလဲ ကိုကိုရဲ့၊ မမဝင်းရီနဲ့ ဒီမှာတွေ့ရအောင်
စီစဉ်ပုံကလေး သဘောကျမိလို့ပါ”

“အခွင့်အရေးက ဒီနေရာမျိုးမှပဲ ရှိတာတာ မဟုတ်
လား ညီမရဲ့”

မကြာမီ မေမေတို့ လှည်း မှီလာသည်။ မေမေတို့
ဘွားဘွားတို့ လှည်းပေါ်မှ ဆင်းကာ အကြော်စားကြ သည်။
ရေခန်းကြမ်း သောက်ကြသည်။ ယင်း အချိန်တွင် ကိုကို
သည် မျက်နှာပိုး သတ်နေရသည်။ မဝင်းရီနှင့် မသိကချီးကျွန်
ပြုနေရသည်။ အကြော်စားပြီးလျှင် ခရီးဆက်ရန် ပြင်ဆင်ကြ
သည်။ သည်တွင် ကိုကိုသည် နောက်ချန်၍ နေရစ်သည်။

မဝင်းရီအား တစ်စုံတစ်ရာပြောနေသည်ဟု ခင်ခင်ကြီး ထင်
သည်။ ကိုကိုစကားကို မဝင်းရီ ခေါင်းညှိတ်အဖြေပေးကြောင်း
မြင်ရပါသည်။ ကျန်ခရီးတစ်လျှောက်တွင် ကိုကို မျော်နေ
သည်။ ရှင်နေသည်။ တေးကလေး တည်းညည်းနှင့်
လေကလေး တချွန်ချွန်နှင့်။ ခင်ခင်ကြီးသည် ကိုကိုအနီးသို့
ကပ်၍ စီးသည်။

“ကိုကိုက ကိုကိုအဆက်ကို ဒီနေရာမှာ ဆွေပြုမျိုး
ပြထားတာပေါ့လေ ဟုတ်လား”

“ဘာဖြစ်လို့”

“ဘာဖြစ်ရမလဲ။ ဖေဖေကလွဲရင် တစ်အိမ်သား
လုံးကို သူ မြင်ဖူးသွားပြီ မဟုတ်လား”

“အင်း ဟုတ်တယ်နော်၊ အဲဒါ မရည်ရွယ်ဘဲ ဖြစ်
သွားရတာ။ ဒါထက် ဒီကနေ့ ကိုကိုမှာအဝင်းနဲ့မပတ်သက်
ဘဲ ဝမ်းသာရတာ တစ်ခုရှိသေးတယ် ညီမ”

“ဘာလဲ ကိုကို”

“အဲဒါက ညီမနဲ့ ပတ်သက်တာပေါ့၊ အခါတိုင်း နှစ်
တွေကလဲ ဒီပွဲကိုလာရင် ပျော်တာ ပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ဒီနှစ်
လောက် မပျော်ဘူး။ ဒီနှစ်ဟာ ညီမရဲ့နှစ်လို့ပဲ ပြောရမယ်
ထင်ရဲ့၊ ယောက်ျားကလေးတွေက ညီမကို ဝိုင်းအုံ လိုက်နေ
တာပဲ။ သူတို့ ပါးစပ်များမှာ ညီမ အကြောင်းချည်းပဲ”

“ဒါကို ကိုကို ဝမ်းသာသလား ဟင်”

“သာရပြီလား ညီမရယ်။ ကိုကိုမှာ သူတို့ပြောသလို
ရွှေမင်းသမီးကလေးနဲ့တူတဲ့ ညီမတစ်ယောက် ရှိနေတယ်
ဆိုတာ ဘယ်လောက်ဂုဏ်ယူစရာကောင်းသလဲ။ ကြည့်လေ
အခုဆိုရင်ပဲ ဘယ်လောက် မျက်နှာပွင့်သလဲ။ ဆွေမျိုးတော်
ချင်တဲ့ လူတွေကို ပြည့်လို့”

“ဟာ ကိုကိုကလဲ၊ အကောင်းပြောတာမှတ်လို့ နား
ထောင်နေတာ”

ဆိုရင်း ခင်ခင်ကြီး ကိုကိုကျောကို ထုသည်။ ကိုကို
က ရယ်သည်။

“တကယ်ပြောတာညီမ။ ဒီကနေ့ ညီမကို ကြည့်
ရတာ သိပ်လှနေတာပဲ။ ကိုကို တစ်သက် တွေဖူးခဲ့တဲ့ အထဲမှ
ဒီကနေ့ ညီမ အလှဆုံးပဲ။ ကိုကို ကြည့်နေတယ် ယောက်ျား
ကလေးတွေတင် မကဘူး။ မိန်းကလေး အချင်းချင်းက
တောင် ညီမကို ငေးကြည့်နေကြတာ တွေရတယ်”

“တော်ပါတော့ ကိုကိုရယ်။ သူများမြှောက်ဖို့လဲ
ထားပါဦး။ ကိုကိုမြှောက်တာနဲ့ပဲ ပင်းဘုရားကို ခင်ကြီး
မိုးပေါ်ကနေ ရောက်သွားပါဦးမယ်။ ခြေတံ-ခင်ကြီး သိပြီ။
ကိုကို ဒီစကား ပြောတာ စားချင် သောက်ချင်လို့ ထင်တယ်။

၆၈ * မောင်ဆန်းဆိုင်

ဒါဖြင့် လည်းကို ပြန်အလှည့်ခိုင်းလေ။ မမ ဝင်းရီတို့ အကြော်ဆိုင်က အကြော်ဝယ်ကျွေးမယ်။ ဟုတ် ပြီလား” နှစ်ယောက်သား ရယ်မောမိကြသည်။

သို့ဖြင့် မကြာမီမှာပင် ခင်ခင်ကြီးတို့အား ကြိုလင့် နေသော ပင်းဘုရားပွဲတော် ပွဲခင်းကို လှမ်းမြင်လိုက်ကြ ရပါသည်။

“ရွှေပခုံ ကြာအချပ်ကိုလှာ၊ လေအဟုန်လာ၍ ခတ်စဉ်က ကညာနတ်ကယ်တဲ့၊ ထွက်ခဲ့တယ်”

“ဘာတဲ့ ကိုတင်မောင်ရေ့”

“သန္ဓေဖွားမို့ထင်၊ ရွှေသားကို ပန်းချီပြင်လို့၊ သည်ခင်ကို စုတ်တံနှင့် ရေးသော်လဲ၊ ဆေးရနီငံဖွယ်”

“စခန်းနှော်လိုရာကွန့်နိုင်တဲ့၊ မန်းပေါ်မှာ ကိုကြာညွန့်သော်မှ၊ ရွံ့ပါလို့ သူ့နိကာယ်၊ အိုကွယ် . . . မိတယ်လို့ မထင်ဘူး”

“ကြိတ်လိုက်အဖေသား၊ ရင်နှစ်ခြမ်း ဖြန်းဖြန်းကဲ့အောင်ဆိုလိုက်စမ်း . . .”

“တစ်ပါးဟန်၊ သိကြားရယ် မကြာဖန်တဲ့ ကွာရန်မှာ တူမို့ဝေးပါလိမ့်၊ တို့အမေ ခင်ခင်လေးမှာ အိုဗျာ . . ရှေးကုသိုလ်ထူး . . .”

“ဒီလိုမှပေ့ . . . သေခြင်ဆိုးလေး၊ ကာလနာလေး၊ မြွေပွေးကိုက်လေး”

ရယ်သံမောသံ၊ ဩဘာလက်ခုပ်သံများလွင့်ပျံလာရာ နေရာမှာ ညောင်ပင်သာရွာ ဖြစ်သည်။ ကိုကြက်ရိုး၏ ထန်းတောဖြစ်သည်။ အသက်တူ၊ အရွယ်ညီသည်နှင့်အမျှ၊ အကျင့်သီလချင်းလည်း သဟဇာတ ဖြူကြဟန်တူသည့် လူရွယ် တစ်သိုက်သည် ထန်းပင်တစ်ပင်၏ အခြေမှာရှိကြသည်။ သူတို့အနီးတွင် ထန်းကျည်တောက်များ၊ မြူအိုးများ အစီအရီ ရှိနေကြသည်။

ပဲကြီးလှော်၊ ငါးခြောက်ဖုတ် စသော အမြည်းများ ပြန့်ကျဲနေသည်။ လူရွယ်တစ်သိုက်သည် အတော်ပင် မူးနေကြပြီ ဖြစ်သည်။ နေမြင့်တက်လာသည်နှင့်အမျှ အမူးရှိန်ကလည်း မြင့်တက်လာသည်။ မမူးလျှင် ခံနိုင်ရိုးလေးလား။ မနက်အိမ်မှ ထွက်လာ ကတည်းက မောင်းကတော့ရွာသို့ ဝင်သည်။ ထန်းရည်ရှာသည်။ ထန်းပင်ရှင်မနီးသေး။ အတင်းနှိုးကာ ထန်းရည်အချခိုင်းသည်။ သည်ကတည်းက ရွာစဉ် ဆက်၍ သောက်ခဲ့ကြသည်မှာ ညောင်ပင်သာအထိ ဖြစ်သည်။ ဘယ်နှစ်ကျည်၊ ဘယ်နှစ်အိုး ကုန်သည်ပင် မသိတတ်တော့။ မမှတ်နိုင်တော့။ သိချင်း ဆိုသူက ဆို။ ကသူက က၊ ပါးစပ်ဆိုင်းတီးသူက တီးနှင့်။

သည်လူသိုက်ထဲတွင် မောင်မောင်ဦး ပါဝင်သည်။ မောင်မောင်ဦး ကိုယ်တိုင်လည်း အခြား သူများနယ်ပင် မူးနေသည်။

“ငယ်ကျွန်ကြီး”
သူက အနီးရှိ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ကို ခေါ်သည်။

“ဖယာ”
“သောက်တော်ရေ ဆက်စမ်းလဟာ”
“မှန်ပါ၊ ချိုပါ၊ ဆိုပါ၊ အပင်းချပါ ကိုကြီးကျော်ဖယာ”

မောင်မောင်ဦးသည် မတ်မတ်ပင် မရပ်နိုင်၊ ကိုယ်မှာ ယိုင်ထိုးနေသည်။ မျက်စိလည်း ကောင်းကောင်း မပွင့်တော့။ သို့တိုင်အောင် ဝဟန် မတူသေး။

ထန်းရည် ကုန်ခဲ့ပြီ ဖြစ်ပါသည်။

ကိုကြက်ရိုးသည် သည်လူသိုက် များစွာများနေ ပြီ ဖြစ်ကြောင်း သိသည်။ ထန်းရည် ဆက်မပေးသင့်ကြောင်း တွက်မိဟန် တူသည်။ သူတို့အနီးမှ လစ်ထွက်သွားခဲ့သည်။ ထန်းရည် တစ်စက်တလေမျှ ကျမလာလေလျှင် မောင်မောင် ဦး မကျေနပ်။

“ငယ်ကျွန်ကြီး”

သူက ခေါ်ပြန်သည်။

“ဖယာ”

“သောက်တော်ရေက ကုန်လွယ်လှချည့်လား လဟာ”
“မှန်ပါ။ အပင်းချတာ များတော့လဲ ကုန်တာပေါ့ ဖယာ”

“သဟာဖြင့်လဲ ကိုယ်တော်မြတ် ချစ်သနားလို့ ထန်း တောကို အပိုင်စား ပေးထားတော်မူတဲ့ ကြက်ရိုးကို ခေါ်လ က္ကာ”

“မှန်ပါ . . . တစ်သက်မညှိုးတဲ့ ကြက်ရိုး တစ် ယောက် မမြင်တော့ကြောင်းပါ။ မမြင်ဆို မီးယပ်မျက်စိ ကို ဖယာ”

ရယ်မိကြသည်။ မောင်မောင်ဦးသည် မျက်လုံး ပွင့် လာသည်။ ကိုကြက်ရိုးကို ရှာသည်။ မမြင်။

“တကယ် ပြောတာလားကွာ”

သူတို့အားလုံး ကူ့ဖြေရလာသည်။

“မင်းတို့ ဝ ပြီလား”

“အိုး တို့မှာ ဝတယ်ဆိုတာ ဘယ်တုန်းက ရှိဖူး လို့ လဲ”

မောင်မောင်ဦး မကျေမနပ် ဖြစ်နေသည်။ မချင့်မရဲ ဖြစ်နေသည်။ ထန်းပင်ပေါ်သို့ မော်ကြည့်သည်။

“အိုးတွေတော့ အရိုသေးသားပဲ”

“အောက်ကနေ လေးခွနဲ့ပစ်ခွဲဖို့သာ ကောင်းတော့ တာပဲကွာ”

“ဘာလို့ ပစ်ခွဲပစ်ရမှာလဲ၊ ငါတက်ချမယ်”

မောင်မောင်ဦး စကားကို သူငယ်ချင်းများ မယုံ။

“တော်စမ်းပါ။ မာလကပင်တောင် မတက်ဝံ့တဲ့ ကောင်က”

သည်တော့လည်း မောင်မောင်ဦး မခံချင်။

“မင်းတို့က မယုံဘူးပေါ့ ဟုတ်လား။ ကြည့်သာနေ ငါတက်ပြမယ်။ မင်းတို့ ထန်းရည် တဝ သောက် ရစေမယ်”

အစသော် အားလုံးကပင် မောင်မောင်ဦး နောက်နေ သည်ဟု ထင်သည်။ တကယ်တမ်း တက်လိမ့်မည် မထင်။

တက်ချင် တက်လျှင်လည်း သုံးလေးလံထက် မပိုနိုင်ဟု တွက်သည်။ မတ်မတ်ပင် မရပ်နိုင်အောင် မူးနေသူဖြစ်၍ သည် မျှနှင်ပင် ပြန်ဆင်းလာလိမ့်မည် ထင်ကြသည်။ မောင်မောင် ဦးသည် ကိုယ်ပေါ်မှ အပေါ်ဖုံး အင်္ကျီကို ချွတ်သည်။ လုံချည် ကို အောက်ပိုးကျိုက်သည်။

“မောင်မောင်ဦးတုံကွာနော်။ သူများထက် ထူးချင်လို့ မောင်မောင်ဦး မှည့်ထားတာ”

တစ်ယောက်က မြောက်ပေးသည်။

မောင်မောင်ဦးသည် ထန်းပင်ကိုစ၍ တက်သည်။ အစသော် မကြာခဏ ချော်ကျသည်။ သို့ပေမယ့် မကြာမီ ခြေလက်မြဲလာသည်။ သုံးလေးလံမက ထန်းပင် အလယ် ဆစ်အထိ ရောက်သွားသည်။ သည်နေရာ ရောက်တော့ မော လာမိသလို ခေတ္တရပ်နားသည်။ သူငယ်ချင်းများက ဩ ဘာပေးကြသည်။ စင်စစ် မောင်မောင်ဦးသည် မောလည်း မောသည်။ မူးလည်း မူးသည်။

မခံချင်စိတ်ဖြင့်သာ ထန်းပင်ကို တက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ တက်လေ တက်ထ ရှိခဲ့ဖူးသည် မဟုတ်။

အဖူး ဆိုသည်မျိုးကလည်း ငြိမ်နေလျှင် အကြောင်း မထူး။ လှုပ်လှုပ် ရှားရှား လှုပ်လာပြီ ဆိုလျှင် ပို၍ မူးတတ် သည်။ အထူးသဖြင့် အမြင့်သို့ ရောက်လာချိန်မှာ အဖူး သည်းသည်။ မောင်မောင်ဦးသည် အောက်သို့ လမ်းကြည့်မိ သည်။ ဘုရား ဘုရား။ သူ၏ နှလုံးမှာ အေးခနဲ ဖြစ်သွား သည်။ ရင်ထဲမှာလည်း တလှုပ်လှုပ်နှင့်။ ထန်းပင်မှာ အတော် ကြီး မြင့်လေရာ တစ်ဝက်ဆိုပေမယ့်လည်း မြင့်စွင့်လွန်းလှ သလို ရှိသည်။ ပြီး မြေပြင်သည် အခါတိုင်း သာမန်မျက်စိ ဖြင့် ကြည့်မြင်ရသည်နှင့်မတူ၊ အိုးထိန်းစက်နယ် ချာချာ လည်နေသလိုပင်။ နိမ့်စောင်း ယုံရွံ့ နေသလိုပင်။ သူသည် ချက်ချင်းမှာပင် အကြည့်ကို ထန်းပင် ပင်စည်သို့ ပြန်ပို့ထား ရသည်။

အောက်မှ သူငယ်ချင်းတစ်သိုက်၏ ဩဘာ လက် ခုပ်သံကို ကြားရသည်။ အားပေး အားမြောက်ပြုသံကို ကြား ရသည်။ သည်တော့လည်း သူ၏စိတ်အာရုံသည် ပြန်၍ တက်ကြွလာသည်။ လေကို တဝ ဂျှပြီးနောက် ဆက်လက် တက်လာသည်။ သို့ပေမယ့်သူ၏စိတ်အစဉ်မှာ ချောက်ချား လာသည်။ တုန်လှုပ်လာသည်။ ဒူးများကလည်း တဆတ် ဆတ်တုန်လာသည်။ ဆက်၍ တက်ခဲ့ရာ တစ်ထစ်ချင်း မနည်းပင် တက်ရသည်။ မြင့်လာသည်နှင့် အမျှ အသည်း ယားလာသည်။ အဆုံးမှာတော့ အဖျားသို့ ရောက်သည်။ အိုးသုံးလေးအိုးကို ဖြုတ်ယူသည်။ ပခုံးတွင် ချိတ်လိုက်

သည်။ ပြန်ဆင်းရန် စိတ်ကူး ကြည့်လိုက်မိတော့ အသည်း ထဲမှာ အေးသည်။ ဖျင်ခနဲလှသည်။ အောက်သို့ ကြည့်မိပြန် ရာ မိုက်ခနဲခံစားရသည်။ သူ၏ ကိုယ်မှာ ယိုင်ကျွားသည်။ ထန်းရည်များ ပိတ်စဉ်ကုန်သည်။ သူသည် ထန်းပင်စည်ကို ကိုယ်ဖြင့် ဖိကပ်ကာ ဆွေ့ဖျံ စိတ်ငြိမ်သက်အောင် နားနေရ သည်။ သည်အခါတွင်တော့ သူငယ်ချင်းများ ကိုယ်တိုင်ပင် မောင်မောင်ဦး အတွက် စိုးရိမ်လာကြရဟန် တူသည်။ ထိတ် လန့်တုန်လှုပ်လာမိကြပုံရသည်။ အသံထွက် မလာလေ တော့။ မောင်မောင်ဦးကို စောင့်ကြည့် နေမိကြသည်။

မောင်မောင်ဦးသည် အသက်ကို ပြင်းပြုစွာရှုရှိုက် သည်။ ကိုယ်မှာ ချွေးပြင့် ရွှံ့နစ်လာသည်။ လက်ဖဝါးမှာ ချွေးစေးပြန်နေသည်။ ကျလိုက်လျှင်တော့ ပွဲချင်းပြီးပဲဟု စိတ်မှာ ထင်သည်။ အတင့်ရဲမိသည်ကို နောင်တရသည်။ သို့ပေမယ့် မတတ်နိုင်ပြီ။ ဆွေ့ဖျံ အနားယူပြီးနောက် သူ သည် တဖြည်း ပြည်းချင်း လျှောဆင်း လာသည်။ ထန်းပင် စည်မှ အချွန်အတက်များက လက်ဖဝါး၊ လက်မောင်းနှင့် ရင်ဘတ်တို့ကို စူးရှသည်။ အသည်းခိုက် မတတ် နာသည်။ ချွေးက အကိုအရှု အတွင်း စိမ့်ဝင်လေသောအခါ စပ်ဖျင်းဖျင်း ရှိရသည်။ အခဲစားရခက်သော ဝေဒနာတစ်ရပ်ကို ခံစားရစေ သည်။ အောက်က အော်ဟစ် သတိပေးလာသော အသံများ ကို ကြားပေမယ့် အမှတ်ထား၍ မရတော့။ အောက်မှ လူ သိုက်က အိုးများကို လွှတ်ချလိုက်ရန် သတိပေးနေခြင်း ဖြစ် သည်။ သို့ပေမယ့် မောင်မောင်ဦး မကြားမိသလို ရှိသည်။ အာရုံမှာလည်း ဝါးလာသလိုပင်။ မောပန်းခြင်းကြောင့် ပါးစပ် ကို ဟကာ လေကို ရှူရှိုက် ရသည်။ ထန်းပင် တက်ရသည် မှာ အတက်မလွယ်သလို အဆင်း ခက်လှပါကလားဟု စိတ် မှာထင်နေသည်။ သို့ပေမယ့် ငယ်ရွယ် ဖျတ်လတ်သူ ပီပီ အဆုံး တွင်တော့ ထန်းပင် အခြေသို့ ချောမောစွာ ရောက်ရ သည်။

အားလုံးနှင့် ရောနှော သက်ပြင်း ချမိသည်။ သူငယ် ချင်းများက မောင်မောင်ဦးကို အံ့ဩကြသည်။ ချီးမွမ်း ကြသည်။ မောင်မောင်ဦးသည် သူတို့စကားများကို ဂရု မစိုက်။ အောင်ပွဲခံသည့် အနေနှင့် အိုးတစ်ဝက်ကျအောင် မော သောက်ပစ်လိုက်သည်။ သည့်နောက်ပိုင်း အဖြစ်များကိုမူ သူကောင်းစွာ မသိ။ မမှတ်မိ။ သူတို့အားလုံး လိုလိုပင် ခနော် နီ ခနော်နီနှင့် ညောင်ပင်သာမာ ထွက်ခဲ့ကြသည် ဆိုခြင်း လောက်ကိုသာ သိသည်။

အမှန်တွင် သူတို့ ခြေကျင် မလျှောက်နိုင်ကြတော့။ လှည်းတစ်စီး ငှားရသည်။ လှည်းပေါ်တွင် တွေ့ကရ ပေါက်

ကရသီချင်းတွေ ဆိုကြသည်။ အော်ကြ လာကြနှင့် ကန္တာ ပျက်သည် ပမာပင်။ ပင်းဘုရားနှင့် နီးကပ်လာလျှင်ကား အသံမထွက်ကြတော့။ လဲသူလဲ၊အန်သူအန်၊ အိပ်ပျော်သူ ပျော်နှင့်။ ဒေါ်သူဇာက ဇရပ်မှနေကာ ဆီးကြိုသည်။ အမှူး လွန်နေသောသားအတွက် အမှန်ပင်စိတ်မကင်း။ သို့ပေမယ့် ဘာမျှမပြောဘဲ သားနှင့်တကွ အဖော်အပေါင်းများကို နေရာ လုပ်ပေးသည်။ လဲလျောင်း အိပ်စက်စေသည်။

“အင်း ဒီက စတာပဲ။ သူ့အဖေတုန်းကလဲ ဒီက စတာပဲ”

စိတ်ထဲက ရေရွတ်နေမိသည်။ မောင်မောင်ဦးသည် ထန်းပင်တက်စဉ်က အတွေ့ အကြုံကို အိပ်မက် မက်နေခဲ့သည်။ သူ့ကိုယ်သူ အဘယ်မျှ အိပ်ပျော်သွားခဲ့မိသည်ကို မသိ။ နှစ်နှစ် မြိုက်မြိုက် အိပ်ပျော် ခဲ့သည်ကို သိရသည်။ မေမေမျိုး၍ အိပ်ရာမှ ထမိချိန်မှာ ည နေစောင်းနေပြီ ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရသည်။ နေ့ညိုနေပြီ ဖြစ် ကြောင်း တွေ့မြင်ရသည်။

“ကဲ ရေလေး မိုးလေး ချိုးချေဦး သား” မေမေက ဆိုသည်။

ခေါင်းထဲမှာ မူးထေခြင်းက မပျောက်တတ်သေးပေ မယ့် တဒိန်းဒိန်းမြည်အောင် သွေးတိုးကာ ကိုက်ခဲနေပေမယ့် နှစ်မြိုက်စွာ အိပ်လိုက်ရသည့်အတွက် အားအင် ပြည့်ဖြိုး လာသလို ရှိသည်။ အမှူးနှင့်တကွ အရာရာကို ခံနိုင်ရည်ရှိ လာသည်။ ရေချိုးလိုက်လျှင် လန်းဆန်း လာမည် အမှန်ဟု တွက်မိသည်။ အပေါင်းအသင်းများကို နှိုးရှုရသည်။ သို့ဖြင့် မကြာမီ ပင်းချောင်းထဲသို့ သူတို့အုပ်စု ရောက်လာခဲ့ကြ သည်။ သည်တွင် မောင်မောင်ဦးသည် ရွှေမင်းသမီးကလေး ၏ သတင်းကို စတင်ကြားရသည်။ ရွှေမင်းသမီး ကလေး နောက်မှ လှည်းအုပ်များ လိုက်လာသည့်အကြောင်း၊ ဇရပ်မှာ လူအုံသည့် အကြောင်း၊ ကာလသားတွေ စုဝေးလွန်း၍ လူမြင်ကွင်းမှာပင် မထိုင်ပုံ စသည့် အကြောင်း။

“ဘယ်သူလဲ၊ ရွှေမင်းသမီးကလေး ဆိုတာ” မောင်မောင်ဦး စပ်စုသည်။

“ရွှေကြောင် ကလေး၊ ဦးအောင်ခန့်ရဲ့ သမီးလေ” သည်တော့လည်း ခင်ခင်ကြီး ဖြစ်ကြောင်း ရိပ်စား မိသည်။

“ဘာဖြစ်လို့ သူ့ကို ရွှေမင်းသမီးလို့ ခေါ်ရတာလဲ” သည်တွင် နံနက်ပိုင်းက အကြောင်းကို သိပြီး လူ များက ပြန်ပြောင်း ပြောပြကြသည်။ ကာလသားတွေက ခင် ခင်ကြီးဟူ၍ မခေါ်ကြတော့ဘဲ ရွှေမင်းသမီး ဟူ၍သာ ခေါ်

တောကြောင်း သိရသည်။ ယင်း အကြောင်းများကို ကြားရလေလျှင် သူ့ရင်မှာ လှုပ်ခါသိမ့်ယမ်းလာရသလိုပင်။

“သူမှ တကယ့်ရွက်အုပ်သီးကွာ၊ ဒီတစ်ခါမှ ပေါ်လာတာ။ အစက သူ ဒီလောက် လှတယ်လို့ ဘယ်သူမှ မသိကြဘူး။”

တစ်ယောက်က မှတ်ချက်ချသည်။

“တို့များ အဖို့ကတော့ ပင်းဘုရားပွဲတော် နှစ်စဉ်ဖြစ်တာကို ကျေးဇူးတင်ရသေးတယ်။ ဘယ်လောက်အိမ်တွင်းပုန်းတဲ့ လူဖြစ်ဖြစ်။ ဘုရားပွဲတော်ချိန်ကျရင် ထွက်လာတော့တာပဲ။ စိန်ပန်းထဲက တွင်းစား အပျိုကြီးသုံးဖော်ဆိုရင် ကြည့်ပါလား။ စားစားကြီးတွေ မိုးဦးကျမှာ ပေါ်လာသလို ပင်းဘုရားပွဲကျမှ သူတို့မျက်နှာတော်ကို ဖူးရတော့တာပဲ မဟုတ်လား။”

တစ်ယောက်က ရယ်စရာပြောသည်။

မောင်မောင်ဦးသည် ညောင်လှဆိပ်ကမ်းမှာမြင်တွေ့ခဲ့ရသည့်ခင်ခင်ကြီး၏ ရုပ်သွင်ကို မှန်းဆ ကြည့်မိသည်။ ထိုစဉ်က သူ၏ရင်တွင် လှုပ်ရှားခဲ့ရသည်ကို အမှတ်ရမိသည်။ ဦးအောင်ခန့်၏ အတော်ကားခံရခြင်းများ၊ ဖေဖေ၏စကားနှင့်ခေါင်းမှ အမာရွတ်စသည်တို့ကို ပြန်ပြောင်း သတိရသည်။ ခင်ခင်ကြီးကို လှသည်ဟု ပထမဆုံးသတိပြုမိသူမှာ မိမိသာဖြစ်သည်ဟု မောင်မောင်ဦး မှတ်ယူသည်။ အများသူ ငါသည် မိမိထက်နောက်ကျစွာ ခင်ခင် ကြီးကို မြင်တွေ့ကြရသူများသာ ဖြစ်သည်ဟုထင်သည်။ သည်တော့လည်း ခင်ခင်ကြီးနှင့်ပတ်သက်၍ အများတကောတွေက မြောကြဆိုကြရှိနေသည်ကိုပင် မနာလိုချင်၊ ရင်ထဲမှာ ဝန်တိုမစ္ဆရိယစိတ်ပွားလာသည်။ ခင်ခင်ကြီးအား ချက်ချင်း လက်ငင်းဆိုသလို တွေ့လိုသော ဆန္ဒ ဖြစ်ပေါ်လာမိသည်။ မောင်မောင်ဦးတို့ လှသိုက်မှာ လူတကာ၏ အော့ကြောလန် အသိုက်အဝန်း ဖြစ်သည်။ ပင်းချောင်းထဲမှာ ရေချိုးကြပြန်ပြီ ဆိုတော့လည်း ကလေးသူငယ်များနယ်ပင်။ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် ဆော့ကြ၊ စကြနှင့်။ ရေနံပင်ရွှံလည်းကောင်း၊ သဲနှင့်ပင်ရွှံလည်းကောင်း ကစားမြူးတူးကြသည်။ သူတို့အနီးသို့ အခြားသူများမကပ်။

မောင်မောင်ဦးသည် သံတစ်ဆုပ်ကိုကောက်ယူသည်။

အခြား သူများဘက်သို့ ပစ်ပေါက်သည်။ သူကို လည်း ဝိုင်း၍ ပေါက်ကြသည်။ သူ့မျက်စိအတွင်း သံဝင်သွားသည်။ တွေ့မျှ အကုန်းဘဝ ရောက်ရသည်။ သူသည် သဲနှင့်ဝိုင်း၍ ပေါက်သည့်ဒဏ်ကို မခံနိုင်တော့ဘဲ မျက်လုံး စုံမှိတ်လျက်က ချောင်းရိုးအတိုင်း စုန်ပြေးခဲ့မိသည်။ တစ်နေရာတွင် တစ်စုံတစ်ယောက်နှင့် ဝင်တိုက်မိသည်။ တိုက်မိသူထံမှ ‘အင်’ ခနဲ အသံထွက်လာသည်။ သူ ဝင်တိုက်မိသူ လဲကျသည်။ သူ

လည်းလဲကျရသည်။ သူသည် လဲကျလျက်ကပင် ရေထဲတွင် ခေါင်းနှစ်ကာ မျက်စိကို ဖွင့်ချည်ပိတ်ချည်ပြု၍ သံများကို မျက်လုံးအိမ် အတွင်းမှ ထွက်စေရသည်။ မျက်လုံးကို ကြည့်လင်စေရသည်။ ထိုနေ့က ခေါင်းကို ဖော်လိုက်သည်။

ရုတ်တရက်မှာပင် မောင်မောင်ဦးသည် တံခွဲတပြုကြီး ဖြစ်သွားရသည်။ တစ်ကိုယ်လုံးရှိ အကြောများ တုံ့ဆိုင်းသွားသလို ခံစားလိုက်ရသည်။ စင်စစ် အများက ပြောဆိုနေကြသော သတင်းကြီးသည် ရွှေမင်းသမီးကလေးကို မိုးပေါ်မှ ရုတ်တရက်ကျလာသလို ဘွားခနဲ မြင်တွေ့လိုက်ရခြင်းပါတည်း။ များစွာ တောင့်တနေမိသည့် ခင်ခင်ကြီးနှင့် မမျှော်လင့်ဘဲ ဆုံလိုက်ရခြင်းပါတည်း။ ရွှေမင်းသမီးကလေး၏ မျက်နှာသည် ရှက်ရွံ့နေသလို ရှိသည်။ သွေးရောင် လွှမ်းတက်နေသည်။ သူမသည် လဲကျရာမှ ပြန်ထလာသည်။

“မတော်လို့ပါနော်၊ စိတ်မရှိပါနဲ့ ညီမာ၊ တခင်ဝင်တိုးတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ မျက်စိထဲ သဲတွေဝင်ပြီ ဘာမှ မမြင်ရလို့ပါ။”

မောင်မောင်ဦးပျာပျာလဲ တောင်းပန်လိုက်သည်။ ခင်ခင်ကြီးထံမှ အသံထွက်မလာ။ ရုတ်တရက် ဘာပြောရမည် မသိတတ်ဘဲ ရှိနေပုံရသည်။ အကယ်၍သည်နေရာမှာ မောင်မောင်ဦးသာ မဟုတ်ခဲ့လေလျှင် ခင်ခင်ကြီးအနေနှင့် မျက်မှန်းတန်းမိခဲ့သူသာ မဟုတ်လျှင် အခြေအနေက တစ်မျိုး ဖြစ်လာနိုင်သည်။ ခင်ခင်ကြီးကို ကြည့်ရသည်မှာ မောင်မောင်ဦးကို ဗြန်းစားကြီး တွေလိုက်ရသဖြင့် အံ့ဩဟန်ရှိသည်။ မမျှော်လင့်မထင်မှတ်ဘဲ၊ ကြုံဆိုလိုက်ရသည့်အတွက် မျက်စိကိုပင် မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်သွားပုံရသည်။ နှစ်ယောက်သား တစ်ယောက်မျက်နှာကို တစ်ယောက် အတော်ကြီးကြာအောင် စူးစိုက်ကြည့်မိကြ သည်။ သည်တော့လည်း မောင်မောင်ဦးကိုယ်တိုင်ပင် ရင်ထဲမှာ ကတုန်ကယင် ရှိလာရသည့်နှယ်ပင်။ ခင်ခင်ကြီးသည် အလျင်မျက်လွှာချသည်။ ထာဝီရင်လျားပေါ်မှာ လက်နှစ်ဖက်ကို ကြက်ခြေခတ် ယှက်တင်လိုက်သည်။ မောင်မောင်ဦးကမူ ခင်ခင်ကြီး၏ မျက်နှာကို အတန်ကြာမျှ ကြည့်နေမိသည်။

ဆည်းဆာ နေရောင်သည် ခင်ခင်ကြီး၏ ကိုယ်ပေါ်မှာ ရွှေရည်ဆွမ်းထားသလိုဖြစ်သည်။ အသားမှာ ဆည်းဆာ၏အလင်းရောင်ကြောင့် ရွှေအရောင်လို ဝင်းသည်။ လှဲလှဲရှိန်းရှိန်း ရှိသည်။ ရှက်သွေးလွှမ်းနေသည့် မျက်နှာကလေးမှာ တစ်မျိုးတော့ ကြည့်၍ ကောင်းသည် ထင်မိ၏။ မပုံမရဲ ကြည့်လာတတ်ပုံက နှလုံးသားကို လှုပ်ရှားစေနိုင်သည်။ ကိုယ်တွင်ကပ်ကာ ချပ်ရပ်နေသည့် ထာဝီရေဖိုကြောင့် ခင်

ခင်ကြီး၏ ကိုယ်ဟန်မှာ “ရှိုက်ဖိုကြီးငယ်၊ အသွယ်သွယ်ကို၊ တင်တယ်စေ့မှ၊ သိကြားထုသို့ . . .” ဆိုဘိသကဲ့သို့ ချော နှောပြေပြစ်ကာ ကြောရှင်းလှပနေသည်။ ဝမ်းပျဉ်းသားမှာ ပြည့်ပြည့်ကလေး ဖြစ်သေး၏။ စိုစိုပိုပို ကလေးမျှ ပြည့်တင်း ခြင်းဖြစ်သည်။ ကျဉ်သောခါးနှင့် တစ်သားတည်း ဖြစ်ရ လောက်အောင် ချပ်ချပ် ရုပ်ရုပ်တော့ ရှိသည်။ ရင်ဆီမှသည် ခါးသို့ သွယ်ရှူးလာသည်။ ထိုမှတစ်ဖန် တင်သား အိအိ ကလေးများဆီ သို့ ကားစွင့်ဆင်းလာပြန်သည်။ စင်းမြောင့် သွယ်တန်းသော ပေါင်တံများ ရှိသည်။ ရေသည် ခြေဖျက်စိမျှ သာမြှုပ်သည်။ ရင်လျား ထားရသောကြောင့် ထဘီစသည် ခူးဆစ်အောက်နားအထိသာ ဖုံးလွှမ်းနိုင်သည်။ သလုံးသား ဝင်းဝင်းညက် ညက်ကလေးများကို မြင်သာသည်။

ဪ . . . သည်တော့လည်း လူအများကြားတွင် ခင်ခင်ကြီးသတင်းကြီးနေသည်မှာ ဘာများဆန်းပါသနည်း။ ကာလသားများ၏ ပါးစပ်ဖျားတွင် ခင်ခင်ကြီး၏အမည် ရေ ပန်းစားနေခြင်းမှာ ဘာများ ထူးပါသနည်း။ ခင်ခင်ကြီးအား ရှေးခင်းသမီးကလေးဟု ခေါ်ဆိုနေကြခြင်း အတွက် ဘာများ နေ့ထုစရာရှိပါသနည်း စ သည်ဖြင့် မောင်မောင်ဦး တွေးတော လာမိသည်။ အနီးကပ်ကပ် အမှတ်ထင်ထင် ကြည့်မိလေမှ ပင် ခင်ခင်ကြီး၏ မျက်နှာညှိ ထူးခြားသော အရာတစ်ခု ရှိနေ သည်ကို သတိပြုမိသည်။ ယင်းအရာမှာ မဲ့တစ်လုံးဖြစ် ပါ သည်။ အသေးစား ရှေးစေတစ်စေ့လို တင်ရှိနေခြင်း ဖြစ်ပါ သည်။ နှုတ်ခမ်းအကျွေးအညွတ် အစွန်းအဖျားကလေးတွင် ရှိသည်။ အထက်နှုတ်ခမ်းအစပ်တွင် ယင်း အရာတည် သည်။ ဖြူလွင်သော အသားတွင် ဖြစ်၍ ထင်းထင်းပေါ်လွင် သည်။ အကယ်၍ စကားပြောမည် ပြုံးမည်ဆိုက မဲ့ ကလေး လှုပ်ရှားသွားပေလိမ့်မည် ဟု ထင် ရပါသည်။ မဲ့ ဟု ခင်ခင် ကြီးမျက်နှာသွင်ပြင်ကို ထူးခြားစေ သည်သာ မဟုတ်သေး။ မျက်နှာ၏ အထိမ်းအမှတ် တစ်ခုမဟုတ် တည်ရှိနေခြင်းလည်း ဖြစ်ပုံရသည်။ ယင်းမဲ့မျိုး ပါလျှင် စကားကြွယ်တတ်သည်ဟု သိမှတ်ရမူသည်။ သို့ပေမယ့် ပစ္စုက္ကတင် တွေကြုံနေရသော ခင်ခင်ကြီးထံမှမူ စကားတစ်ခွန်းမျှ ထွက်မလာ၊ အာစေးထည် ထားသည်နှယ်ပင်။

မောင်မောင်ဦး အနေနှင့်လည်း တောင်းပန်စကား ကို ဆိုခဲ့ပြီးနောက် စကား မပြောဖြစ်ခဲ့။ စင်စစ်တွင်မူ ခင်ခင်ကြီး၏ အလှကား သူ့အသိအရုံကို တိမ်းမှူးစေရန် ဖမ်းစားလိုက် သည်ဟု ထင်ရပါသည်။ နောက်ပိုင်းမှ သူငယ်ချင်းများ၏ ခေါ်သံကို ကြား ရသည်။ သူ့နောက်သို့ လိုက်လာကြပုံရ သည်။ ခင်ခင်ကြီးအား သည်ပုံစံဖြင့် သူငယ်ချင်းများ မမြင်

ရ စေချင်၊ မတွေ့ရစေချင်။ ထို့ကြောင့်ပင် မောင်မောင်ဦးသည် ခင်ခင်ကြီးမျက်နှာကို အလွတ်ကျက်မှတ် သလို တစ်ချက်မျှ စူးစူး စိုက်စိုက်ကြည့်သည်။ ခင်ခင်ကြီးက မောအကြည့်နှင့် ဆုံရသည်။ အကြည့်ချင်း ဆုံရလေလျှင် မျက်ဝန်းများမှာ တစ် စုံတစ်ခုခုသော အကြောင်းဖြင့် တောက်ပရွန်းလက် လာ သည်ဟု ထင်ရသည်။ မောင်မောင်ဦးသည် ကိုယ်ကို လှည့် လိုက်သည်။ သူငယ်ချင်းများ ရောက်မလာမီ ငင်းတို့ထံ ပြေး လာခဲ့ပါသည်။

ခင်ခင်ကြီးကို မမြင်သာတော့ပြီ ဆိုပေမယ့် မတွေ့ သာတော့ပြီ ဆိုပေမယ့် ရုပ်အသွင်ကို မြင်ယောင်တွေ့ ယောင် ရဆဲရှိသည်။ ရုတ်ခြည်း မြင်တွေ့လိုက်ရ သည့် ရုပ်အသွင် သည် သူ၏ မျက်စိသွင်အိမ်တွင် စွဲထင်နေသလို ရှိသည်။ သူသည် စောစောပိုင်းက မူးမူးရူးရူးနှင့် ဆိုခဲ့မိလေသော သီချင်းကို သတိရသည်။

“ရွေးသားကို ပန်းချီပြင်လို့၊ သည်ခင်ကို စုတ်တံနှင့် ရေးသော်လည်း၊ ဆေးရန်ငင်ဖွယ်”

သည်အပိုဒ်ကို စိတ်ထဲမှ ရွတ်ဆိုကြည့်နေမိသည်။ ရင်ထဲမှ ကျော့နပ်သည်လား။ တက်ကြွသည်လား ကြည့်နဲ့ နှစ်သိမ့်မိသည်လားတော့ မပြောတတ်။ ခင်ခင်ကြီး နှင့် ပတ်သက်၍ ဝေဒနာတစ်ရပ် ပေါ်ပေါက်လာသည်ကား အမှန်ပင်။

ရေချိုးပြီးလျှင် ဧရပ်သို့ ပြန်ကြသည်။ ပင်းဘုရား တစ်ဝိုက်တွင် တွင်းရိုး တွင်းစားတို့၏ ဧရပ်အများ အပြား ရှိသည်။ အချို့ကား အုတ်ဧရပ်။ အချို့ကား ပျဉ်ထောင်ရိုးရိုး ပင်။ မောင်မောင်ဦးတို့ ဧရပ်မှာ အဘိုးလက်ထက်က တည် ဆောက်ခဲ့သော ဧရပ်ဖြစ်သည်။ အုတ်ဧရပ် ဖြစ် သည်။ ယခင် ကဆိုလျှင်တော့ ဘုရားပွဲ စပြုဆိုသည်နှင့် ဧရပ်သို့လာသည်။ ခုနစ်ရက် ခုနစ်လီ ဧရပ်တွင် နေထိုင်ကာ အစားအသောက် အကျွေးအမွှေးများဖြင့် စည်ခဲလေ့ ရှိသည်။ ယခုမူ မောင် မောင်ဦးတို့မှာ ကျောင်းသားလည်း ဖြစ်နေသည်။ အိမ်၏ အခြေအနေကလည်း မကောင်း၊ သို့ဖြစ်၍ ယခင်ကလို ခုနစ် ရက် ခုနစ်လီမော့ခြင်းမရှိ။ တနင်္ဂနွေနေ့နှင့် တိုက်ဆိုင်သော နေ့တစ်နေ့သာ နေကြ သည်။ စင်စစ် ထိုနေ့တွင် ဘုရားပွဲ တော်မှာ အစည်ကား ဆုံးလည်း ဖြစ်သည်။ ဧရပ်သို့ ပြန် ရောက်လျှင် ပွဲခင်းဆီမှ အသံဗလများကို ကြားရပေပြီ။ ပတ် မကို ပတ်စာပိုးရင်း တီးခတ်သံ ဆိုင်းပိုင်းညိုသံတို့သည် လေရှူးနှင့်အတူ မေ့မြူးလိုက်ပါလာသည်။ နေကလည်း ညိုခိုမြဲဖြစ်သည်။ ဆည်းဆာရောင်ပင် ပျောက်ကွယ်ခဲ့ချေပြီ။ သို့သော် အမှောင်ကြီး မဟုတ်သေး။

ဈေးဆိုင်တန်းများ၌ အောက်လင်း ဓာတ်မီးများ ထွန်းညှိစ ပြုသည်။ ကညင်ဆီတိုင် ရေနံဆီမီးခွက်တို့၏ အလင်းရောင်သည်လည်း ပြုံးပြက်စ ပြုသည်။

“ဒီည ဘယ်ဇာတ် ကြည့်မလဲဟေ့။ အမယ်ကြီးအို အောင်စိန်လား။”

မောင်မောင်ဦးတို့ လူသိုက်ထဲမှ တစ်ယောက်က မေးသည်။

“မင်းတို့ အရူးတွေပဲ။ ဘာလို့ ပွဲကြည့်ရင်း အချိန်တွေ ကုန်ပစ်မှာလဲ ပွဲတိုင်းကို ဝင်ပြီး သဝေထိုး၊ အငြိမ့်ကို ခဏတစ်ပြုတ်ကြည့်၊ အဲဒါကမှ အဓိပ္ပာယ် ရှိဦးမယ်”

အခြား တစ်ယောက်က ဆိုသည်။

မောင်မောင်ဦးသည် သူတို့ လူသိုက်၏ စကားများကို မကြား။ အလင်းရောင်ကလည်း လုံးဝမကွယ် ပျောက်သေး။ အမှောင်ကလည်း ချင်းနင်းစပြုနေသည်။ ထိုသို့ လင်းထင်းကြီးတစ်ဝက်တပြက်၊ အမှောင် တစ်ဝက်တပြက် အကြားမှာ လင်းလက်နေသည့် ပွဲဈေးတန်း မှ မီးအလင်းရောင်များကို ငေးကြည့်နေသည်။ သူသည် မည်သည့်ပွဲကိုမျှ စိတ်မဝင်စား။ မည် သည့် ဇာတ်ကိုမျှ မကြည့်ချင်။ စင်စစ် သူမြင်လို တွေ့လိုလျက် ရှိသည်မှာ ခင်ခင်ကြီး၏ ပျိုမျစ်နုနယ်သည့် မျက်နှာကလေးကိုသာပင်။

ရေခင်းသံ ကြားရပြီဆိုလျှင် ခင်ခင်ကြီး တစ်ယောက်
ရင်ခုန်လာသည်။ ဗုံတိုနက်သံနှင့်အပြိုင် အသည်းနှလုံးတုန်
လှုပ်ရသည်။ ပွဲဈေးခင်းသို့ သွားလိုလျက် ရှိလှပေပြီ။ မေ
မေက ဘာမျှ မပြောသေး။ ကိုကိုကလည်း မလုပ်သာသေး။
ခင်ခင်ကြီးသည် စောစီးစွာကတည်းက မှုန်နံ့သာခြယ်သ၍
ပြီးခဲ့လေပြီ။ သနပ်ခါး လိမ်းခြယ်၍ ပြီးလေပြီ။ အကောင်း
ဆုံး အဝတ်အစားကို ဝတ်ဆင်ထားခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။ ဘွား
ဘွား၊ မေမေ၊ မလုံးတင်နှင့် မလုံးရှင်တို့က မနက်အရက်
ဆွမ်းတင်ဖို့ ပြင်ဆင်ချက်ပြုတ်နေကြသည်။ ဖေဖေသည် မိုး
ချုပ်ခါနီးတွင်မှကပ်၍ ရောက်လာသည်။ လူအချို့နှင့် တရား
စကား ဆွေးနွေးငြင်းခုံနေသည်။ စောစောပိုင်းက ဖေဖေသည်
ကိုကိုအား လူကြီးသူကြီးများရှေ့တွင် ပွဲထုတ်ခဲ့သည်။ ထို
ကြောင့်လည်း ကိုကိုသည် မလှုပ်ရဲဘဲရှိသည်။ စကားပိုင်း
တွင် စိတ်ဝင်စားဟန် မပြသော်လည်း ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်
နေရသည်ပင်။ စင်စစ် ကိုကို၏ဒုက္ခ မသေးလှဟု ခင်ခင်ကြီး
ထင်သည်။

ကိုကိုသည် ရံခါတွင် ခင်ခင်ကြီးဘက်သို့ လှည့်
ကြည့်တတ်သည်။ ခင်ခင်ကြီးက ထလာခဲ့ရန် မျက်စိပိုပြလျှင်
ကိုကိုသည် မျက်နှာကို ရှုံ့မဲ့ ပြတတ်သည်။ ပွဲဈေးခင်းမှာ
စည်လှပေပြီ။ အုန်းအုန်းကျွက်ကျွက်ညီလှပေပြီ။ ဈေးသည်
များ၏ အသံ၊ လှသံ သူသံ ဆူညံနေသည်။ လူတွေ ရုံးရုံး
စုစု ရှိကြပေပြီ။

ဤသည်များကို မြင်ရလေလျှင် ခင်ခင်ကြီး အသည်း
ယားလာသည်။ စိတ်နှလုံး တုန်လှုပ်လာသည်။ တကယ်
တမ်းပြောရမည် ဆိုပါက ခင်ခင်ကြီးတွင် အခြားသော
အသည်းယားဖွယ်ရာ၊ တုန်လှုပ်ဖွယ်ရာ တစ်ခု ရှိသေးသည်။
၎င်းမှာ မောင်မောင်ဦးနှင့် ပတ်သက် စပ်လျဉ်းသည်။ ညနေ
ပင်းချောင်းအတွင်း ရေချိုးခဲ့စဉ်ကအဖြစ်အပျက်အတွက် ယခု
တိုင်အောင် ခင်ခင်ကြီး၏ ရင်မှာ ပူနွေးရဆဲ ရှိသေးသည်။
ထိုစဉ်က မောင်မောင်ဦးသည် ခင်ခင်ကြီးကို ဝင်တိုက်မိခဲ့
သည်။ ကျောပေးထားသော အနေအထားဖြစ်၍ သူပြေးလာ
သည်ကို မမြင်ခဲ့။ မတွေ့ခဲ့။ ဝင်အတိုက်ခံရကာ ရေထဲသို့ လဲ
ကျခဲ့ရစဉ်က ထောင်းခနဲ ဒေါသဖြစ်ရသည် အမှန်။ ရန်တွေ
မည် စိတ်ကူးကာ ထလိုက်သည်။ မည်သို့မျှ မျှော်လင့် ထင်
မှတ်ခြင်းမရှိသည့် မောင်မောင်ဦး၏မျက်နှာကို မြင်လိုက်ရ
တော့လည်း ခင်ခင်ကြီးမှာ အံ့ဩတုန်လှုပ်ရသော စိတ်ဖြင့်
အာစေးထည့်ထားသလို စကားတစ်ခွန်းမျှ ပြော၍မထွက်။

“မောင်မောင်ဦး ဖြစ်နေလို့သာပေါ့။ တခြားသူသာ
ဆိုရင် ဒီနေရာမှာ ပါးကွဲသွားပြီသာမှတ်။ တို့များလဲရန်တွေ
မယ်လို့ အလုပ်မှာ မောင်မောင်ဦး မျက်နှာကို ဘွားခနဲတွေ့
လိုက်ရတော့၊ စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီး ဖြစ်သွားတယ်။ သူ
အဖေရဲ့မျက်နှာကို ရုတ်တရက် မြင်လိုက်ရတယ်။ အဲဒါနဲ့
အသာကြည့်နေလိုက်ရတယ်”

မလုံးတင်ကပင် ယင်းသို့ ဆိုသည်။ မလုံးတင်သည်
ဦးကောင်းမိုး အကြောင်းကို သိသူ ဖြစ်သည်။ ဦးကောင်းမိုး
ကို အခြားသူများ နည်းတူ ကြောက်ရွံ့ရွံ့ရှာဖွယ် လူတစ်

ယောက်ဟု ထင်ထားသူ ဖြစ်သည်။ ဘုရားပွဲတော်သို့ မောင်
မောင်ဦး ရောက်လာမည်။ သူသည် လူအများအကြားတွင်
ရောနှောပါဝင် နေပေလိမ့်မည် စသည်ဖြင့် ခင်ခင်ကြီး တွေးမိ
သည်။ သည်တော့လည်း ထိုသူကို ထပ်မံ မြင်တွေ့လိုသည်
လား။ မမြင်မတွေ့ဘဲ နေလိုသည်လား ခင်ခင်ကြီး မတွေး
တတ်။ မစဉ်းစားတတ်။ မောင်မောင်ဦးနှင့် ဆုံရလျှင် ရင်ခုန်
ရပေဦးတော့မည်ဟူ၍ကား စိတ်မှာ ထင်နေမိသည်အမှန်ပင်။

“ညီမရေ လစ်ကြစို့။”

ကိုကို၏ အသံကို ကြားရသည်။ ကိုကိုသည် ယခု
မှပင် ဖေဖေတို့ ဝိုင်းမှ ထလာနိုင်ခဲ့ပုံ ပေါ်သည်။ မေမေထံ
အခွင့်တောင်းရသည်။

“သိပ်တော့ ညဉ့်မနက်စော့နော်၊ ရေပဲကို စောစော
ပြန်လာကြ။ မနက်အရုဏ်ဆွမ်းကပ်ဖို့ ရှိသေးတယ်”

မေမေက သတိပေးသည်။ ခင်ခင်ကြီးတို့က မေမေ
စကားကို အဆုံးအထိ စောင့်၍ နားထောင်မနေကြတော့။
မောင်နှမနှစ်ယောက် ရေပဲမှ ကသောကမျော ဆင်းပြေးလာ
ကြသည်။ စင်စစ် ကိုကိုသည် မိမိထက်ပင် စိတ်စောလျက်
ရှိကြောင်းတွေ့ရသည်။ မိမိထက်ပင် ရေးကြီးသုတ်ပျာဖြစ်နေ
သည်။ ပွဲဈေးတန်းသို့ အလျင်စလိုနိုင်စွာ လာခဲ့သည်။

“အရုပ်ဆိုင်တန်းကို အရင်သွားရအောင် ကိုကို”
ခင်ခင်ကြီးက ဆိုသည်။

“ပြီးမှ သွားကြတာပေါ့ ညီမ၊ အမယ်ကြီးအို အောင်
စိန်ပွဲဘက် အရင်သွားရအောင်”

“ဘာလဲ ကိုကို ပွဲကြည့်မလို့လား”
ခင်ခင်ကြီး၏ အမေးကို ကိုကိုက ရယ်ရင်းဖြေသည်။

“ထပ်တေရီ၊ ဒီလို အချိန်မျိုးမှာ ရူးတဲ့သူတွေသာပွဲ
ကြည့်တာ”

“ဒါဖြင့်”

“အဲဒီမှာ လူတစ်ယောက်နဲ့ ချိန်းထားလို့”
သည်တော့လည်း ခင်ခင်ကြီးသည် ကိုကို့ မျက်နှာ
ကို စူးစိုက်ကြည့်လိုက်မိသည်။

“ဘာလဲ ကိုကို၊ ကိုကိုအဆက်နဲ့ ချိန်းထားတယ်
ပေါ့လေ”

“ထပ်တေရီ၊ ညီမက ဟုတ်တာတွေ ပြောနေပြန်ပြီ”
သို့နှင့်ပင် ခင်ခင်ကြီးတို့ မောင်နှမသည် လူ အများကို
တွန်းကားမိကာ တိုးကာ ဝှေ့ကာနှင့် ပွဲဈေးတန်းအတိုင်း
လျှောက်လာကြသည်။ ကျပ်ညပ်နေသော လူစေ့စီးကြောင်း
ကို ဆန့်တက်ခဲ့ကြသည်။ အမယ်ကြီးအို အောင်စိန်သည်
မြို့ခံတော်အဖွဲ့ ဖြစ်သည်။ အမယ်ကြီးအို အကကောင်း၍

နာမည်ကြီးသည်။ သူ၏ရုံမှာ လူအများသားပင်။ လူ
အကြားမှာ ကိုကို မွေနှောက်ရှာသည်။ ခင်ခင်ကြီးပါ ဝိုင်း၍
ရှာပေးရသည်။ မကြာမီ မဝင်းရီကို လူအကြားမှာ ရှာတွေ
သည်။

“ကိုညွန့်”

ကိုကိုကို မြင်ရလျှင် မဝင်းရီ ဝမ်းပန်းတသားပြစ် သွား
သည်။

“အဝင်း စောင့်နေရတာ ကြာပြီလား”

“အင်း လာမှ လာပါတော့ မလားလို့”

“လာမယ်ဆိုရင် လာမှာပေါ့၊ အဝင်းရ၊ ကဲ ဘယ်
သွားကြမယ်”

“အရုပ်ဆိုင်ကို အရင်သွားရအောင်”

ခင်ခင်ကြီးက ကြားဝင်၍ ပြောလိုက်သည်။ ရင်ထဲ
မှာတော့ ကိုကိုအပေါ် မကျေနပ်ချင်း မဝင်းရီနှင့် တွေ့ရပြီ
ဆိုလျှင် ကိုကိုသည် ဣန္ဒြေမရ။ မဝင်းရီကိုသာ ဂရုစိုက်
သည်။ အရေးပေးသည်ဟု ခင်ခင်ကြီး ထင်သည်။ ကိုကိုက
ဘယ်နှယ့်လဲဟုသော အဓိပ္ပာယ်ဖြင့် မဝင်းရီကိုကြည့်သည်။
မဝင်းရီက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပါသည်။ သို့ဖြင့် အရုပ်ဆိုင်
ဘက်သို့ လာခဲ့ကြသည်။ အရုပ်ဆိုင်သို့ ရောက်ဟော့လည်း
ပျော်စရာပင်။ အရုပ်ကလေးများကို ရွေးရ ချယ်ရနှင့် ပင်း
ဘုရားပွဲတော် ရောက်ပြီဆိုလျှင် ဓလေ့နှစ်ရပ် ရှိသည်ကို တွေ့
ရမည် ဖြစ်သည်။ ဓလေ့တစ်ခုမှာ အရုပ်များ ဝယ်ရခြင်း၊
အခြားတစ်ခုမှာ ‘ကရေကရာမုန့်’ ဝယ်ရခြင်းဖြစ်သည်။
သည်နှစ်ခု မပါလျှင် ပင်းဘုရား ပွဲတော်သို့ ရောက်ခဲ့သည်
မဆိုသာချေ။ ခင်ခင်ကြီးသည် ယမင်းရုပ်ကလေး တစ်ရုပ်
ဝယ်သည်။

“တစ်ခုခု သွား စားကြရအောင်”

ကိုကိုက အရုပ်ဆိုင်မှ အထွက်တွင် ပြောသည်။
အကြော်ဆိုင်များ ဘက်သို့ လာခဲ့သည်။ ကိုကိုနှင့် မဝင်းရီတို့
တွင် ပြောစရာစကားတွေ များစွာရှိနေသည်ဟု ထင်ရသည်။
အရုပ်ဆိုင်မှာရှိစဉ် ကရော အကြော်ဆိုင်မှာ ရှိနေစဉ်မှာပါ
သူတို့ စကားအမျှင်မပြတ်ကြ။ ပြောကြ ဆိုကြ ရယ်ကြ
မော့ကြနှင့်။ သူတို့နှင့် လိုက်ပါရသည်မှာ ခင်ခင်ကြီးအဖို့
လူပို သက်သက်လိုသာ ဖြစ်နေသည်။ ကိုကိုရော မဝင်းရီပါ
လောက တစ်ခုလုံးကို မေ့ နေသည်နှယ် ရှိသည်။ သူနှင့်အတူ
ခင်ခင်ကြီး ရှိနေသည်ကို အမှတ်မှ ရပါလေစ ထင်ရသည်။
စင်စစ် ခင်ခင်ကြီး ရှိနေသည့် အတွက် အနှောင့်အယှက်ပင်
ဖြစ်နေရသည်လား မပြောတတ်ချေ။ အကြော်စားပြီးချိန်တွင်
ကိုကိုက အတိအလင်း ထုတ်ဖော်ပြောဆိုလာသည်။

“ညီမ ကိုကိုကို တစ်ခု ကူညီပါလားဟင်”
“ဘာကူညီရမှာလဲ ကိုကို”
ကိုကိုအမေးကို မစဉ်းစားတတ်၍ ခင်ခင်ကြီး ပြန်
မေးသည်။

“ညီမ ဇာတ်ရုံတစ်ရုံထဲကနေ ခဏစောင့်ပါလား။ ကို
ကိုနဲ့အဝင်းနဲ့တစ်နေရာ သွားချင်လို့”

“ဒါဖြင့် ခင်ကြီး ဧရပ်က ပြန်စောင့်နေမယ်လေ ကိုကို”
“ဟာ ဘယ်ဖြစ်မလဲ ညီမရဲ့၊ ဧရပ်ကို ညီမအရင်
ပြန်ရောက်သွားရင် မေမေတို့က ကိုကိုအတွက် စိတ်ပူကြ
မှာပေါ့၊ ရှာဟယ် မွေဟယ် ဖြစ်ကုန်မှာပေါ့”

“ကိုကို မမဝင်းရဲ့နဲ့ တစ်နေရာ သွားတယ်လို့ ပြော
လိုက်မယ်လေ”

“အမလေး၊ ဒါဆိုရင် မိုး စီးလောင်သွားမှာပေါ့။
မလုပ်လိုက်ပါနဲ့ သည်းခံပါ ကျောင်းအစ်မ”

“ခင်ကြီးတစ်ယောက်ထဲ နေခဲ့ရမှာ ဆိုတော့”

“ကိုကို ချက်ချင်း ပြန်လာမှာပါ။ ဟောဒီမှာ ရုပ်သေး
ပွဲ ရှိတယ်၊ ရုပ်သေးပွဲက ခဏစောင့်နေနဲ့။ ရုပ်သေးဆိုတော့
လူရှင်းတယ်။ အလွယ်တကူ ရှာလို့ရတယ်”

ခင်ခင်ကြီးသည် အထီးတည်းနေရစ်လို့ခြင်း မရှိသည်
အမှန်ပင်။

ကိုကိုတို့နှင့် အတူတကွ လိုက်ပါလိုသည်ပင်။
သို့ပေမယ့် ကိုကိုတို့က သမီးရည်းစား သဘာဝ
လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေချင်ပုံရသည်။ အကြောင်း တစ်စုံ
တစ်ခုတော့ ရှိလိမ့်မည် ထင်သည်။

ခင်ခင်ကြီးသည် သက်ပြင်းရှိုက်ရင်းမှ ပြောမိသည်။

“ကောင်းပြီလေ၊ သိပ်အကြာကြီးတော့ မနေရဘူး
နော် ကိုကို”

“စိတ်ချပါ ချက်ချင်း ပြန်လာမှာပါ”

ကိုကိုသည် ခင်ခင်ကြီးအား ရုပ်သေးပွဲခင်းသို့ လိုက်
ပို့သည်။ ပွဲခင်းမှာ လူအနည်းအပါးသာ ရှိသည်။

ကြည့်သူ ကျသည်။

“တခြား ဘယ်မှ လျှောက်မသွားနဲ့နော် ညီမ”

“အင်းပါ၊ ကိုကိုတို့သာ သိပ်အဝေးကြီး မသွားဖို့
လိုတာပါ”

ကိုကိုသည် ခင်ခင်ကြီးအား မိန့်ကလေးတစ်သိုက်
အနားတွင် နေရာ ချပေးထားခဲ့သည်။

မကြာမီမှာပင် သူသည် မဝင်းရီ၏လက်ကို ဆွဲလျက်
လူအုပ်အတွင်း ရောနှောပျောက် ကွယ်သွားသည်။

ရုပ်သေးပွဲမှာ နှစ်ပါးသွား ထွက်နေပါပကော။

“မန်ကျည်းငှက်တို့၊ ရွက်နုပေါက်မှ၊ ချဉ်ရေ သောက်
ကြစို့ ခင်လေးရယ်၊ အောက်ပြည်က ငါးထွေးသား ဆားနယ်
ခဲ့မယ်။ ဖိုခနေကက်ရယ်တဲ့ သုံးလုံးတယ်၊ ဖျဉ်းပက်ပက်နဲ့
ထည့်ပါကွယ်၊ ခင်လေးပြင်ကာ ချက်ရင် ဟင်းမြက်လှတယ်”

ရုပ်သေးမှာ နာမည်ကြီး ရုပ်သေးအဖွဲ့ပင် ဖြစ်သည်။
စပယ်လိုင် ရုပ်သေးအဖွဲ့ပင် ဖြစ်သည်။ သူ့အထာနှင့် သူ
ကောင်းသည်ဟုတော့ ဆိုနိုင်သည်။ သို့ပေမယ့် ခင်ခင်ကြီး

သည် ရုပ်သေးကို စိတ်ဝင်စားအောင် ကြည့်၍မရ။ အာရုံစိုက်
၍မရ။ ကြည့်နေမကျ၍ ကြီးများ ရုပ်ထွေးနေကာ သစ်သား
ချင်း ရိုက်ခတ်မိပြီး တဒေါက်ဒေါက် တဂေါက်ဂေါက် မြည်နေ
မှုများကို စိတ်ပျက်လာသည်။ သည်အတွင်း ခင်ခင်ကြီးသည်

စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်စရာတစ်ခု တွေ့လာရသေးသည်။
ခေတ္တမျှအကြာတွင် သူမ၏ အနီးအပါးမှ မိန့်ကလေးတစ်
သိုက် ထပြန်သွားကြခြင်း ဖြစ်သည်။ အများအားဖြင့် ရုပ်
သေးပွဲတွင် လူကြီးသူမနှင့် ကလေးငယ်များသာ ရှိရာ ခင်ခင်

ကြီးတစ်ယောက်သာလျှင် ငယ်ငယ် ရွယ်ရွယ် မိန့်ကလေး
အဖြစ် ကျန်ခဲ့သည်။ သည်အတွင်းမှာပင် မည်သည့်နေရာမှ
မျက်စိလည်လမ်းမှား၍ ရောက်လာသည် မသိရသော ကာ
လသားတစ်သိုက် ခင်ခင်ကြီးနှင့် မနီးမဝေးသို့ ရောက်လာ
သည်။

“ဟော ဟိုမှာ ရွှေခင်းသမီးကလေး ပါလားကွာ”

သူတို့သည် ရုပ်သေးပွဲခင်းတွင် ခင်ခင်ကြီးအား တွေ့
လိုက်ရသည့် အတွက် ဆန်းကြယ်နေကြဟန် ရှိသည်။ အံ့ဩ
သွားကြဟန် တူသည်။

“သူက ဒီလိုပွဲမျိုး ကြည့်သတဲ့လား”

မှတ်ချက် ချသူက ချသည်။

“အဖော်လဲ မပါဘူး၊ တစ်ယောက်ထဲ”

သူတို့ လူသိုက်သည် ရုပ်သေးပွဲခင်းမှ မကြည့်ခြင်း

မပြုကြတော့ချေ။ ခင်ခင်ကြီး အနီးသို့ ဝိုင်းလာကြသည်။
ခင်ခင်ကြီးစိတ်ညစ်လာသည်။ အနေရ ကျဉ်းကျပ်လာသည်။

သူတို့သည် အငြိမ်နေကြသည်လည်း မဟုတ်။ ထိကပါး

ရိုက်ပါး စကား ဆိုကြသည်။ မထေ့တထေ့ ပြောကြသည်။

ပြောင်ကြလျှင်ကြ၊ နောက်ကြ၊ စ ကြနှင့်။ အချို့က ဆိုလျှင်
စီးကရက် မီးခိုးများကို ခင်ခင် ကြီးထံ မှတ်လွတ်ကြသည်။

ခင်ခင်ကြီး၏ ကျောအနီးတွင်ကပ်လျက် လည်ကုပ်သားမှ
ဆံစကို တဖားဖား လှင့်စေသည်အထိ မှတ်ကြသူများလည်း

ရှိသည်။ ပြီးလျှင် ရုပ်သေးစင်နှင့်လည်း အပြိုင်အဆိုင် ဆွဲကြ
နောက်ကြသည်။ ရုပ်သေးစင်မှ ငိုချင်းကလည်း ပြောင်

မြောက်သော ငိုချင်း တစ်ပုဒ် ဖြစ်နေသည်။ ကြမ်းတမ်း ထိမိ

လှသည်။ သစ္စာအနှံ့ခံရ၍ တစ်ကိုယ်လုံး ကြေမတတ် ခံစားရပုံကို ဖွဲ့နွဲ့ထားသည်။ ပြောဆို ငိုပေးရသူမှာ ယောက်ျားမင်းသမီး ဖြစ်ပါသည်။ ထိုကြောင့်လည်း သည်ရွှေသည်မျှသည်ပုံ သည်နှင်းမျိုး ယုတ်ညှဲကြမ်းတမ်းခြင်း ဖြစ်ပုံရသည်။

“ရှက်လိုက်လေ . . . လက်ပိုက်ကာ အသာနေရ၊ ကြေပလေ အဖုနှစ်ရွက်တောင် ကျိုးပါပေါ့။ ကံညိုးသူ အခြေနှမ်းလိုရယ်။ မကျေမချမ်း ရှိလိုက်တာ။ ပုံးပိလို မရနိုင်တဲ့ ဓားပြလို သရမ်းသူကြောင့်၊ အမယ်မင်း စနေ နှစ်ပန်း ကလိပါလို ပြုံးစိစိနဲ့ ကျွန်မကို နှမ်း”

သည်တွင် ကာလသားများ ငိုချင်းကို ဘဝင်ခိုက်သွားကြဟန် တူသည်။ ဩဘာလက်ခုပ်သံများ ပေါ်ပေါက်လာသည်။ သို့နှင့်အမျှ ခင်ခင်ကြီးမှာ မျက်နှာများ ထုပ်နှုံးလာသည်လား ထင်ရသည်။ ရှက်ရွံ့သလို ခံစားရသည်။ နောက်ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်မိသည်။ ခင်ခင်ကြီးအား ဝိုင်းဝန်းထားသော လူအုပ်က မနည်းလှပါကလား။ ယခုအခါတွင် သူတို့သည် ခင်ခင်ကြီးနှင့် အသားချင်း ထိအောင် တိုးကပ်လာသည်။ ကျောဘက်မှာ ကပ်၍ ရပ်ကြသည်လည်းရှိသည်။ ပန်းချင်းတိုက်မိအောင် တိုးကပ်လာကြသည်လည်း ရှိသည်။ လှေပြင် ငြီးစိစိ ဖြစ်နေသည်။ ဆေးလိပ်နံ့များကြောင့်လည်း ခေါင်းထဲမှာ မူးနေကန်နေကန် ဖြစ်လာသည်။ ခင်ခင်ကြီး၏ နဖူးမှာ ချွေးများပင် ရှိထွက်လာသည်။ အိုက်စပ်စပ် ဖြစ်လာသည်။ ပို၍ ဆိုးရွားသည်မှာ အရက်နံ့ နံ့ခြင်းဖြစ်သည်။ အချို့သည် အရက် သောက်ထားကြဟန်တူပေသည်။ ကိုကိုတို့ကလည်း လာခဲလှသည်။ ခင်ခင်ကြီး လမ်းမဘက်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်မိလျှင် သူတို့က နောက်ကြသေးသည်။

ကြာသော် ခင်ခင်ကြီးစိတ်မရှည်တော့။ ဘာပုံဖြစ်ဖြစ် ဇရပ်သို့ ပြန်မည်ဟု သန္နိဋ္ဌာန်ချသည်။ ကိုကိုက အပြစ်ပြောလာလျှင်လည်း အကြောင်းစုံ ရှင်းပြတော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်သည်။ လူအုပ်အကြားမှ ထွက်သာအောင် မနည်းကြိုး စားရသည်။ သူတို့က ထွက်ခွင့်မပေးဘဲ လူချင်းပူးကပ် ထားကြသည်။ လူအုပ်အတွင်းမှ ထွက်သာပြန်တော့ သူတို့ကနောက်မှ လိုက်ခဲ့ကြပြန်သည်။ ခင်ခင်ကြီးနောက်မှ တအုပ်တမကြီး ပါလာပြန်သည်။ လူအုပ်အတွင်းမှ လူတစ်ယောက် ခင်ခင်ကြီးနှင့် ယှဉ်၍ လာရပ်သည်။ သူက မေးသည်။

“ညီမလေး နာမည် ဘယ်သူလဲ ဟင်”

သူအမေးကို ခင်ခင်ကြီး မဖြေ။

“ဒီမှာ မေးနေတယ်လေကွယ်။ ညီမလေး နာမည်

ဘယ်သူလဲ”

ခင်ခင်ကြီး ဘာမျှ ပြန်မပြော။

ထိုသူ၏ မျက်နှာမှာ နီနေသည်။ မျက်လုံးများက ဝေရီနေသည်။ သူ့ပါးစပ်မှ အရက်နံ့ရလာသည်။ သူသည် မိုက်တီ မိုက်ကန်းနှင့် လက်ရိုဇက်ရို နိုင်ပုံရသည်။

“မေးနေတာ မကြားဘူးလား။ မင်းမှာ နားမပါဘူးလား”

သည်အထိ စော်ကားလာတော့လည်း ခင်ခင်ကြီး၏ ရင်ထဲမှာ ဒေါသဂယက် ထန်လာသည်။

“ကျွန်မ ဘယ်သူဖြစ်ဖြစ် ရှင် အပူပါသလား။ ရှင်နဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ”

သည်တွင် အမူးသမားက သဘောကျသလို အော်ရယ်လိုက်သည်။

“ဆိုင်ပါသော်ကောကွယ်။ အစ်ကိုကြီးလေ၊ ညီမလေးကို မြင်ကတည်းက မေတ္တာရှိ . . .”

သူ၏စကား မဆုံး၊ အဆုံးတိုင် မပြောလိုက်နိုင်။ အစသော် ခင်ခင်ကြီး ကိုယ်တိုင်ပင် မိမိကိုယ်ကို ဘာလုပ်လိုက်မှန်းမသိ။ နောက်မှ အမူးသမား၏ပါးကို လှမ်းရိုက်လိုက်မိကြောင်း သိသည်။ ခင်ခင်ကြီး၏ တစ်ကိုယ်လုံး တဆတ်ဆတ်တုန်နေသည်။ မျက်စိမှာ ဝင်းဝင်းတောက် နေသလား ထင်ရသည်။ အမူးသမား ကိုယ်တိုင်မှာလည်း ဒေါသဖြစ်သွားပုံရသည်။ ရုတ်တရက် ရှောင်တိမ်းရန် အချိန်မရလိုက်ဘဲ အရိုက်ခဲလိုက်ရခြင်း ဖြစ်သည်။ လူအများ ရှေ့တွင် ခံလိုက်ရသည် ဖြစ်၍ ရှက်သွားဟန် တူသည်။ ခင်ခင်ကြီး၏ နောက်မှ လိုက်လာသူ အချို့မှာ ခြေလှမ်း တုံ့သွားကြသည်။ ရှိသွားကြသည်။

“တကယ် တီးတယ်ဟေ့”

လူတစ်ယောက်၏ အသံ ထွက်လာသည်။

“ဪ . . . မင်းက အေးအေးဆေးဆေး ဆက်ဆံလို့ ရိုင်းလိုက်တာပေါ့လေ”

အမူးသမားက မကျေမချမ်း ဆိုသည်။

“ရှင် ကျွန်မကို အနှောင့်အယှက် ပေးစရာ ဘာမှ မလိုဘူး”

ခင်ခင်ကြီးက ဆက်၍ လျှောက်မည်ပြုရာ အမူးသမားက ရှေ့မှ ပိတ်ရပ်လိုက်သည်။

“ရှင် ဖယ်နော်”

“မဖယ်ဘူး၊ မင်းနာမည် မပြောမချင်း မဖယ်ဘူး”

ခင်ခင်ကြီးမှာ အစဉ်းစားရ ကျပ်သွားသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်ကိုလှည့်ကာ အသိအကျွမ်း ရှာမိသည်။ အားလုံးလိုလိုပင် မျက်နှာစိမ်းများ ဖြစ်နေကြောင်း တွေ့ရသည်။ ရုတ်

ရုတ်သံသံအခြေအနေကြောင့် ခင်ခင်ကြီးတို့ အပါးမှာ လူဝိုင်း

လာသည်။ ခင်ခင်ကြီးသည် ဒေါသဖြစ်မိသည် သာမက

သေး။ ရှက်၍လည်း လာသည်။

“မင်းနာမည် ဘာလဲဟင်”

အမူးသမားက မေးသည်။

“မသိဘူး”

ခင်ခင်ကြီးက အော်သည်။

အမူးသမားသည် သူ့လူများဘက်သို့ လှည့်၍

“မှတ်ထားကြဟေ့၊ သူ့နာမည်က မသိဘူးတဲ့”

ဆိုသည်။ ဝိုင်းရယ်မောကြသည်။

“ဒီမှာ မ သိဘူး။ မင်း ဘယ်ပြန်မှာလဲ ဟင်”

ခင်ခင်ကြီး ဘာမျှ မပြောတော့။ အမူးသမားကို ဖြတ်

ကျော်ရန် ကြိုးစားသည်။ အမူးသမားက ထုပ်ဆီးတိုးသလို

ရှေ့မှ ကာနေသည်။ ဆွဲတော့မလို၊ လွှဲတော့မယောင် ဖြစ်နေ

သည်။ ခင်ခင်ကြီးသည် စိတ်ညစ်လာသည်။ ငိုချင်စိတ်ပင်

ပေါက်လာသည်။ ယင်းအခိုက်မှာပင် အသံတစ်သံကြောင့်

ခင်ခင် ကြီး ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်ရသည်။

“ခင်ခင်ကြီး ဘာဖြစ်နေတာလဲ ဟင်”

အသံသည် လူအုပ်နှောက်ဘက်မှ ထွက်ပေါ်လာ

သည်။ လူအများကို တွန်းကာ ဖယ်ကာဖြင့် သူမထံသို့ တိုး

ဝင်လာသူကို တွေ့ရသည်။ သူကား မောင်မောင်ဦး။ မောင်

မောင်ဦး၏ အသံကြောင့် ခင်ခင်ကြီး၏ ရှေ့မှအမူးသမား အပါ

အဝင် ကာလသားတစ်သိုက် အသံထွက်ပေါ်လာရာသို့ လှမ်း

ကြည့်လိုက်ကြသည်။ မောင်မောင်ဦးသည် ခင်ခင်ကြီး၏

ရှေ့တွင် ရပ် လိုက်သည်။ အမူးသမားနှင့် ရင်ဆိုင်လိုက်သည်။

အမူးသမားမှာ ခိုးထုပ် ခိုးထည်နှင့် အမိခံထားရသူတစ်ဦးလို

ဖြစ်နေသည်။ မောင်မောင်ဦးသည် ခင်ခင်ကြီး၏ လက်တစ်

ဖက်ကို ဖျတ်ခနဲ ဆွဲယူလိုက်သည်။

“လာ၊ ညီမ”

သူသည် ပြောပြော ဆိုဆို လူအုပ်ကို တိုး၍ ထွက်

လိုက်သည်။ ခင်ခင်ကြီးအား ဝိုင်းဝန်းထားသော လူအုပ်မှာ

ရုတ်တရက် ကြောင်သွားကာ နေရာရှု ပေးလိုက် ကြလေ

သည်။

ပွဲခင်းသည် တစ်စထက်တစ်စနောက်တွင် ဝေးလံ၍ ကျန်ခဲ့သည်။ သို့နှင့်အမျှ လူသံသုသံ၊ ဆိုင်းသံ ဗုံသံ တို့ကို လည်း သဲ့သဲ့မျှသာ ကြားနိုင်တော့သည်။ နောက်သို့ လှည့်ကြည့်မိလျှင် မည်သူမျှ ပါမလာကြောင်း တွေ့ရသည်။ ယခုမှပင် ခင်ခင်ကြီး သက်ပြင်း ရိုက်မိသည်။ သူတို့သည် ယခုတိုင်အောင် တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် စကားမပြောမိကြသေး။ မောင်မောင်ဦးသည် ခင်ခင်ကြီး၏လက်ကို ယခုတိုင် တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ထားဆဲ ဖြစ်သည်။ တကယ်တမ်း ပြောရမည် ဆိုပါက ခင်ခင်ကြီးသည် သူမ၏လက်ကို ရုန်းထွက် လိုက်ချင်သည်။ လက်မှာ ဆုပ်ကိုင်ထားသော အရှိန်ကြောင့် ရွေးစေး ပြန်နေသည်။ ပူနွေးသော အထိအတွေ့သည် သွေးကြောတစ်လျှောက်မှ သည် နှလုံးသားသို့တိုင် ပျံ့နှံ့လျက် ရှိသည့်နှယ်ပင် ဖြစ်သည်။ သို့ပေမယ့် ခင်ခင်ကြီးသည် လက်ကို ရုန်း မထွက်မိခဲ့။ လွှတ်ပါ ဟုလည်း မပြောဖြစ်ခဲ့။

သူတို့သည် ပင်းဘုရားမြောက်ဘက် သောင်ခုံစပ်သို့ ရောက်လာသည်။ တစ်စထက် တစ်စ လူသူ ပြတ်လပ်သော နေရာသို့ ရောက်လာသည်။ ထွက်ပြုစုလရောင်အောက်တွင် သောင်ခုံသည် ပြန့်ပြန့် ပြောပြော လဲလျောင်းနေသည်။ ဟိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်နေသည်။

“ဘယ်အထိ သွားမလို့လဲ ဟင်”

ခင်ခင်ကြီးထံမှ အသံထွက်လာသည်။ သူမ၏ လက်ကို ရုန်းလိုက်ရင်းမှ ပြောခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

“သောင်ခုံပေါ်မှာ ခဏလျှောက်ကြရအောင်ပါ။ ပွဲခင်းထဲမှာနေရတာက လူတွေနဲ့ ကျပ်ညပ်ပြီး ငြီးစိစိကြီး မနေဘူးလား။ ဒီမှာက အေးချမ်းတယ်။ ဟိတ်ဆိတ်တယ်”

မောင်မောင်ဦးသည် ခင်ခင်ကြီး၏လက်ကို လွှတ်မပေးသေး။ ခြေလှမ်းကို ရပ်မပစ်သေး။ ခင်ခင်ကြီး ဘက်သို့ မကြည့်ဘဲ ပြန်ပြောသည်။

“ကျွန်မ မေမေတို့ ဧရပ်ကို ပြန်တော့မယ်”

သည်တော့မှ မောင်မောင်ဦးသည် ခင်ခင်ကြီး၏ မျက်နှာကို ပြန်ကြည့်သည်။

“နေပါဦးကွယ်၊ ပြန်တာပေါ့။ တော့တဲ့အခိုက်စကားကလေး ဘာလေး ပြောကြရအောင်ပါ”

ခင်ခင်ကြီး ရင်ထဲမှာ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်နေမိသည်။ သူနှင့် ဆုံရသည့်အတွက် ဝမ်းသာရသလိုလည်း ရှိသည်။ ကြောက်ရွံ့ရသလိုလည်း ရှိသည်။ သူနှင့် စကားပြောရမည်ကို ရှက်ရွံ့မိသည်လားလည်း မပြော တတ်။ သို့ရာတွင် ခင်ခင်ကြီး ဆုံးဖြတ်နိုင်စွမ်းသော အကြောင်းအရာ တစ်ရပ်ရှိသည်။ ၎င်းမှာ မောင်မောင်ဦး နှင့် ဆုံရသည့်အတွက် ကျေနပ်သလို ရှိမိသည် ဆိုခြင်းပင်။ မောင်မောင်ဦးတွင် တစ်စုံတစ်ခုသော ညှို့ငင်ဆွဲ ဆောင်နိုင်သော အင်အားတစ်ရပ်ရှိကာ ယင်းအင်အားက ခင်ခင်ကြီးအား လွှမ်းမိုး ရပ်ပတ်လျက်ရှိသည် ဆိုခြင်းပင်။

“မင်းကို ရုတ်တရက် စောစောကပုံစံနဲ့မြင်လိုက်ရတော့ အတော်အံ့ဩသွားမိတယ်။ ဆိုစမ်းပါဦး မိန်းကလေးရယ် အဖော်တွေနဲ့ကိုပြီး တစ်ယောက်ထဲကျန်ရစ်တုန်း အမှူး

သမားတွေနဲ့သွားပြီး ဆုံမိတာလား မင်းအဖော်တွေကကော ပြန်နင်ကြပြီလား”

“မောင်မောင်ဦးက စကားဆက်သည်။

“ကျွန်မမှာ တခြားအဖော် မပါပါဘူး ကိုကိုပဲပါ ပါတယ်။ ကိုကိုကြောင့် အခုလို ဖြစ်ရတာပါ။”

“ဟုတ်လား၊ သူက အခု ဘယ်မှာလဲဟင်”

“သူက ကျွန်မကို ရုပ်သေးပွဲမှာ ထားခဲ့ပြီး ထွက် သွားတာပဲ ရုပ်သေးပွဲကနေ စောင့်နေဖို့မှာခဲ့တယ်။ အဲဒီမှာ တင် စောစောက လူသိုက်နဲ့တွေ့ရတာပဲ”

“အတော်ဆိုတဲ့ လူပဲ။ ဒီလို မိန်းကလေး တစ် ယောက်ထဲထားခဲ့လို့ကတော့ အခုလို ဖြစ်မှာပေါ့။ ကိုယ့်နဲ့ သာ မတွေ့ရင် ဘယ်လိုဖြစ်ကုန်မယ် မသိဘူးနော်”

“မင်း တော်တော် ကြောက်သွားသလား”

“ကြောက်တော့ မကြောက်ပါဘူး၊ ရှက်တာ တစ်ခု ပါ”

စကားစ ပြတ်သွားစဉ်အခိုက် ခင်ခင်ကြီးက လက် ကို ရုန်းသည်။ သည်အခါတွင်တော့ မောင်မောင်ဦးက ခင် ခင်ကြီး၏ လက်ကို လွှတ်ပေးလိုက်ပါသည်။

“ဘာပဲ ပြောပြော အစ်ကို့ကိုတော့ ခင်ကြီး ကျေးဇူး တင်ပါတယ်”

အတန်ငယ် လျှောက်မိလျှင် ခင်ခင်ကြီးပြောသည်။

“ကိုယ်ကတော့ မင်းရဲ့အစ်ကိုကို ကျေးဇူးတင်တယ်”

မောင်မောင်ဦးက ရယ်ရင်း ဆိုသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

“သူက မင်းကို ပစ်ထားခဲ့လို့သာ ဟိုလူသိုက်နဲ့ ဆုံ ရတာမဟုတ်လား။ သူတို့နဲ့ဆုံမိလို့သာ မင်းနဲ့ကိုယ်နဲ့ တွေ့ ခဲ့ကြတာ မဟုတ်လား။ အခုလို စကားပြောခွင့် ရင်းနှီးခွင့်ကို ရတာမဟုတ်လား”

မောင်မောင်ဦးက စကားပြောရင်းမှပင် ဆက်၍ ရယ်နေသည်။ တိုက်ခတ်သော လေသည် အေးမြသည်။ သို့ရာတွင် နေ့လယ်က နေပူခဲ့သော အရှိန်ကြောင့် သံပြင်မှာ ပူနွေးနေသည်။

“ထိုင်ကြရအောင်လား ဟင်”

မောင်မောင်ဦးက ဆိုသည်။

ခင်ခင်ကြီး ဘာမျှ ပြန်မပြော၊ မောင်မောင်ဦးက ထိုင်ချလိုက်သောအခါ ခင်ခင်ကြီးပါ လိုက်ထိုင်လိုက် သည်။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် လက်တစ်ကမ်းစာ အကွာအဝေးဖြင့် ထိုင်မိကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ခင်ခင်ကြီးသည် သူမကိုယ် သူမ ပြစ်မှု တစ်ခု တစ်ခုကို ကျူးလွန်မိသလို ရှိသည်။ စည်းကမ်း

တစ်စုံ တစ်ရာကို ဖောက်ဖျက်မိသလို ခံစားရသည်။ သို့ရာ တွင် တစ်စုံတစ်ခုသော အာရုံသည် ခင်ခင်ကြီးအား ကြီးစိုး လျက် ရှိသည်။ လွမ်းမိုးလျက် ရှိသည်။ ယင်းအာရုံတွင် သာယာမိသလိုလည်း ရှိနေပါသည်။ ခင်ခင်ကြီးသည် ရင် အခုန်ရသက်သားလားသလို အနည်းငယ် ရဲတင်းလာသည်။

“ညနေက အဖြစ်အပျက်အတွက် တောင်းပန်ရဦး မယ်။ ကိုယ့်မျက်လုံးထဲမှာ သဲတွေ ဝင်နေလို့ ဘာမှ မမြင် ရဘဲ မင်းကို ဝင်တိုက် မိတာပါ”

မောင်မောင်ဦးသည် စကား ပြောဖြစ်စေရန် အတွက် စကားစရာပြီး ညနေက အဖြစ်ကို ပြန်ပြောင်း ပြောဆိုခြင်း ဖြစ်မည်ဟု ခင်ခင်ကြီး ထင်သည်။

“အဲဒီအတွက် တောင်းပန်စရာမလိုပါဘူး၊ ခင်ကြီး ဖြင့် ဒီအကြောင်းကို မေ့တောင်နေပြီ”

ခင်ခင်ကြီးက ရယ်၍ ပြောမိသည်။

“ကိုယ်ကတော့ မမေ့ပါဘူး။ မင်းနဲ့ ပတ်သက် တာတွေ ဆိုရင် တစ်ခုမှ မမေ့ဘူး။ ဥပမာ ညောင်လှဆိပ် ကမ်းမှာ ဆုံခဲ့ရတာမျိုးပေါ့”

“ဒီတုန်းက အဖြစ်အပျက်အတွက် ကိုတော့ ခင်ကြီး က အစ်ကို့ကို တောင်းပန်ရမှာပါ။ ဖေဖေရဲ့ အပြုအမူတွေ ဟာ ရိုင်းစိုင်း သွားသလား မပြောတတ်ဘူး”

“ကိုယ် ဆိုလိုတာက ဒါမဟုတ်ပါဘူး။ မင်းကို အဲဒီနေ့က အမှတ်ထင်ထင် မြင်ခဲ့ရပြီးတဲ့နောက် သတိရနေ တာကို ပြောတာပါ”

ခင်ခင်ကြီးသည် မောင်မောင်ဦး၏ မျက်နှာကို စောင်း ငဲ့ ကြည့်မိသည်။ လဆုတ်ညဖြစ်၍ လသည် ယခုမှ ထွက်ပြူ စသာ ရှိသေးသည်။ ပြည့်ပြည့်ဝဝလည်း မရှိ၊ မောင်မောင်ဦး ၏ မျက်နှာကို ဝိုးတဝါးမျှသာ မြင်ရသည်။ မောင်မောင်ဦး သည်လည်း ခင်ခင်ကြီး၏ မျက်နှာကို စူးစိုက် ကြည့်နေခဲ့ သည်ဖြစ်ရာ ဝိုးတဝါး အမြင်ဖြင့်ပင် တစ်ယောက် မျက်နှာကို တစ်ယောက် မြင် နေကြရသည်။

“ခင်ကြီးကို အစ်ကို အရင်က သိသလားဟင်”

“ဒီလိုရှိတယ်လေ၊ အစကတော့ မြင်ဖူး တွေပူးပါ တယ်။ မင်း ငယ်ငယ်တုန်းကပေါ့။ ဆော့ကစားနေတဲ့ အချိန် ကပေါ့။ ဒါပေမယ့် ဂရုအပြုမိဆုံးကတော့ ညောင် လှဆိပ် ကမ်းမှာ စပြီး မြင်ရတဲ့ အချိန်ပဲ။ ဆိုပါဦး၊ မင်းကတော့ ကိုယ့် ကို အရင်ကတည်းက သိနေတာလား ဟင်”

“အစ်ကို့လိုပဲပေါ့။ အစ်ကို့ကို အရင်က တွေ့ဖူး မြင် ဖူးသလားဆိုတာ ခင်ကြီး မမှတ်မိတော့ဘူး။ ညောင်လှဆိပ် ကမ်းမှာ မြင်ရတော့မှ စပြီး ဂရုပြုမိတော့တာပါပဲ။ ဒါပေမယ့်

အစ်ကို့မှာပဲဆိုတော့ မကြာခင် ကြားဖူးပါတယ်။ အစ်ကိုဟာ ဦးကောင်းမိုးရဲ့သားဆိုတာ သိနေခဲ့တာ ကြာပါပြီ”

ပွဲခင်းဆီမှ မင်းသား၏ သီချင်းသံ သဲ့သဲ့ ပြန့်လွင့်လာသည်။ ခေတ္တမျှ သီချင်းသံကို နားစွင့်မိကြသေး သည်။

“ကိုယ်ရန်ကုန်ရောက်ခဲ့တာ သုံးနှစ်ရှိပြီ။ ဒီအတွင်းမှာ မင်း အများကြီး ပြောင်းလဲလာတယ်။ တကယ်လို့ မင်းကိုတစ်ခြားတစ်မြို့မှာ ဒါမှမဟုတ် တစ်ခြားသူတွေနဲ့ အတူတူသာ တွေ့ရရင် ကိုယ်ဘယ်နည်းနဲ့မှ မှတ်မိမှာ မဟုတ်ဘူး”

“အစ်ကိုနေတဲ့ ကျောင်းက ခင်ကြီးရဲ့ ကိုကိုနေတဲ့ ကျောင်းနဲ့ အတူတူပဲနော်”

“ဟုတ်တယ်။ အတန်းချင်းလဲ အတူတူပဲ။ မင်းရဲ့ ကိုကိုဟာ ခင်စရာကောင်းတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ။ ကိုယ်သူ့ကို ခင်ပါတယ်”

မောင်မောင်ဦးသည် စကားကို ခေတ္တမျှ ဖြတ်ထားလိုက်သည်။ သူသည် သက်ပြင်း တစ်ချက်ကို မသိမသာ ရှိုက်သည်။

“ကိုယ် ကြားခဲ့ရသလောက်ဆိုရင် တို့များဟာ အခုလောက် တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် စိမ်းနေဖို့ မကောင်းဘူး။ မင့်မေမေ ဒေါ်မြလေးနဲ့ ကိုယ့်ဖေဖေဟာ ဆွေမျိုးနီးစပ်တော်တယ်လို့ သိရတယ်။ မင်းတို့နဲ့ ကိုယ်တို့ဟာလဲ စပ်ဟပ်ခဲ့မယ်ဆိုရင် ဆွေမျိုး တော်နေတာပဲပေါ့။ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ရင်းရင်းနီးနီး ခင်ခင်မင်မင် ရှိထိုက်တာပဲ မဟုတ်လား။ ဒါပေမယ့် အခုတော့ လူကြီးချင်းက မတဲကြဘူး။ မင်း ဖေဖေနဲ့ ကိုယ့်ဖေဖေ မတည့်တာ မင်းသိတာမဟုတ်လား။ ကိုယ့်ဖေဖေက မင်းဖေဖေကို အကောင်းမထင်ဘူး။ မင်းရဲ့ ဖေဖေကလဲ ဒီလိုပဲ နေမှာပါ။ လူကြီးချင်း သဟဇာတ မမျှတာကြောင့် တို့များ ဒီလောက် စိမ်းနေ ကြတာပဲ ထင်တယ်”

ခင်ခင်ကြီးသည် သူ၏စကားကို နားရိုက်ထောင်နေမိသည်။ ဘာမျှတော့ ဝင် မပြောဖြစ်ပေ။ မောင်မောင်ဦးက စကားဆက်သည်။

“အင်း အခုလို မင်းရဲ့ ကိုကိုရယ် မင်းရယ်နဲ့ ခင်ခင်မင်မင် ဖြစ်လာတော့ ဆန္ဒတစ်ခုပြုမိလာတာရှိတယ်။ အဲဒါကတော့ အနော်ရထာမင်းလို တန်ခိုးရှိတဲ့ လုံတစ်ချောင်း ရချင်တဲ့ ဆန္ဒပဲ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ အနော်ရထာမင်းဟာ ပင်းဘုရားကို တည်တဲ့နေရာမှာ အတော် ခက်ခက်ခဲခဲ တည်ရတယ်လို့ ဆိုတယ်။ ဘုရားတည်မယ် လုပ်ရင်း အုတ်တွေကို ရေစားကုန်ရင်းနဲ့ တော်တော်နဲ့ တည်လို့ မရဘူးတဲ့။ ကြာတော့ အနော်ရထာမင်းဟာ ဒေါသဖြစ်လာဟန် တူပါတယ်။

လုံတော်နဲ့ပြပြီး ပင်း ရေအလျှင် ရပ်တဲ့စေလို အမိန့်ပေးတယ်။ အဲဒီအခါကျတော့ ရေဟာ ရပ်တဲ့သွားတယ်။ ဒါကြောင့် ဘုရားဘွဲ့အမည်ကိုတောင် ပင်းစက်လုံပြလို တွင်သတဲ့။ နောက်မှ ပင်းစက္ကလပွဲလို တွင်လာတယ် ဆိုပဲ”

“ဒါက ပါးစပ် ဒက္ခာရီပါ”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ကိုယ် ဆိုလိုချင်တာက မင်းတို့ ဖေဖေနဲ့ ကိုယ့်ဖေဖေ အကြားမှာ အလျှင်မပြတ်နိုင်အောင် ဖြစ်နေတဲ့အမှန်းရေလျှင်ကို အဲဒီနည်းမျိုးနဲ့ ရပ်တဲ့ ပေးလိုက်နိုင်ရင် ကောင်းမယ် ထင်တယ်လို့ပဲ”

“ဆိုလိုတာက အစ်ကိုဟာ ခင်ကြီးတို့နဲ့ ခင်ခင် မင်မင် ရင်းရင်း နီးနီး ရှိချင်တဲ့ သဘောပေါ့။ မဟုတ်လား အစ်ကို”

“အစစ်ပေါ့ကွယ်။ ကိုယ့်ရဲ့ ဆိုလိုရင်းဟာ အဲဒါပါ။ မင်းကကော ဟင်”

“ခင်ကြီးတို့ အနေနဲ့ကတော့ ဘယ်သူ့ကိုမဆို ခင်ပါတယ်။ ဘယ်သူ့နဲ့ ဖြစ်ဖြစ် ခင်ခင်မင်မင် ရင်းရင်း နီးနီး ဖြစ်ချင်ပါတယ်”

“ဒါဖြင့် တို့များ မှတ်ထားကြရအောင်၊ ဒီကနေ့က စပြီး မိတ်ဆွေ ဖြစ်ကြပြီ ဟုတ်လား”

ခင်ခင်ကြီးသည် မောင်မောင်ဦး စကားကို အသာအယာခေါင်းညိတ်ပြသည်။ လသည် အတန်မြင့်တက်လာပြီ ဖြစ်ပါသည်။ အလင်းရောင်သည် များစွာ လင်းလင်းထင်းထင်း ရှိလာခဲ့ပြီဖြစ်ပါသည်။ ခင်ခင်ကြီးတို့ ရောက်ရှိနေသော နေရာမှာ ချောင်းနှင့် များစွာ ဝေး။ ရေစီးသံ သဲ့သဲ့ကို ကြားနေရသယောင်ပင်။ လေသည် ရံရံတွင် ဝှေ့ယမ်း တိုက်ခတ်သည်။ အဝေးရှိ ထန်းတောများအကြား တိုး ဝင်လာသော အခါ ရိုးရိုးရဲ့ရဲ့ အသံများ ပေါ်ပေါက် လာသည်။ ဘုရား၏ထီးမှ ဆည်းလည်းသံသည်လည်း ဆွတ်ပျံ့စဖွယ် မြည်လျက် ရှိချေသည်။ ပင်းချောင်း ရေအလျှင်ပေါ်မှာ လရောင် ရိုက်ဟပ်ကျဆင်းနေသည်။ ရွှေခြည်ငွေခြည်တန်းကလေးများတလက်လက်တောက်ပလာသည်။ သံပြင်သည် ဝါဖန့်သောအဆင်းဖြင့် ပြန့်ပြောစွာ လဲလျောင်းနေသည်။ လရောင်သည် ခင်ခင်ကြီးနှင့် မောင်မောင်ဦး၏ မျက်နှာများပေါ်သို့ ကျရောက်နေသည်။ လရောင်ဖြင့် တစ်ယောက် မျက်နှာကို တစ်ယောက် သံကွဲစွာ မြင်သာလာသည်။

“အစ်ကိုက သိပ်ချောတာပဲနော်”

“ဟင်”

ခင်ခင်ကြီး၏ စကားကို မောင်မောင်ဦး အံ့အားသင့်သွားသည်။

ပြီးမှ ထိုစကားကို ရယ်ပစ်လိုက်ပါသည်။

“တကယ်ပြောတာ အစ်ကိုချော့တယ်ဆိုတာ ခင်ကြီး သွာင်လှ ဆိပ်ကမ်းမှာ တွေ့ကတည်းက သတိထားမိတာ”
“ကိုယ်က မင်းကို လှပါတယ်လို့ ပြောမလို့ဟာ မင်း က စပြောတော့ ဘာပြောရမှန်းတောင် မသိတော့ဘူး။ တ ကယ်ပါ။ မင်းကို ဘုရားပွဲလခတ် လူတွေက ရွှေမင်းသမီး ကလေးလို့ ခေါ်ကြတယ် မဟုတ်လား။ မင်းဟာ တကယ် တမ်း ရွှေမင်းသမီးကလေး တစ်ယောက်လို့ လှပါတယ် ကွယ်”

“ဒါဖြင့် ကျေရာနေော် အစ်ကို”

“ဟင်”

“ဪ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ရိုးရိုးမင်းကြတာ ကျေရာလို”

နှစ်ယောက်သား ပြိုင်တွဲ ရယ်မိကြသည်။ ရယ်သံ သည် ရေစီးသံနှင့် ပြိုင်နေသည့်နှယ်ပင်။ သာယာဆွတ်ပျံ့ ဖွယ်ကောင်းလှသည်။

“မင်းကို ကိုယ်သဘောကျသွားပြီ။ မင်းဟာ ပွင့် လင်း တယ်။ လှတလှတလပ်လပ် ရယ်နိုင်မောနိုင်တယ်။ ကိုယ်က အဲဒီလို လူမျိုးကို သိသဘောကျတာ။ တချို့ မိန်းကလေးတွေ ဆိုရင် ဣန္ဒြေ သိက္ခာ တစ်ခွဲသားကြီးနဲ့ လူတွေနဲ့ စကား မပြောဘဲလဲ၊ ပြောဘဲလဲနဲ့ အဲဒီလိုလူမျိုး ဆိုရင် သိပ်မုန်းမိတာပဲ”

“အစ်ကိုက မိန်းကလေးတွေ အကြောင်း အတော် သိတယ် ထင်တယ်”

“ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီလို ပြောနိုင်တာလဲကွယ်”

“အစ်ကို စကားက ဖော်ပြနေတာပဲလေ။ ပြီးတော့ အစ်ကို အသက်အရွယ်၊ အစ်ကို ရုပ်ရည်နဲ့ ဆိုရင် အစ်ကို ဘေးမှာ မိန်းကလေးတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည် နေမှာပဲဆိုတာ ခင် ကြီး တွေးမိပါတယ်”

“မင်း အထင်ကြီးသလောက် မစွဲပါဘူးကွယ်၊ နာ မည်ကြီး ထမင်းငတ် ဆိုတာလိုပေါ့”

“အဲဒီစကားကို ခင်ကြီး မယုံပါဘူး”

“တကယ်ပြောတာပါ”

“တကယ်ပြောပြော၊ မပြောပြောပါ။ ဒါတွေက ခင်ကြီးနဲ့လဲ မဆိုင်ပါဘူး။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အစ်ကိုနဲ့ တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်။ ပျော်ပါတယ်။ ကဲ စကား ကောင်းနေလို့ မပြီးသေးဘူး အစ်ကို။ နောက်ပိုင်းမှာ ဘာတွေ ဖြစ်ကုန်ပြီလဲ မသိဘူး။ ပြန်ဦးမှ”

ခင်ခင်ကြီးက ပြန်စကား ပြောလာလေတော့လည်း မောင်မောင်ဦး၏ စိတ်မှာ မရွှင်။ စင်စစ်တွင် ခင်ခင်ကြီးနှင့်

အတူတကွ နေနေရသည်ကို စိတ်မှာ နှစ်မြိုက်သည်။ ကျေနပ် သည်။ ပျော်ရွှင်သည်။ ခင်ခင်ကြီးနှင့် ခွဲခွာနေမည်ဆိုလျှင် ခံစား ရချက်မှာ ပြောင်းပြန် ဖြစ်သွားရလိမ့်မည်၊ ထင်ပါသည်။
“နေပါဦးလားကွယ်၊ စကားပြောလိုတောင် အား မရသေးဘူး”

“နေချင်ပါတယ်၊ စကားတွေလဲ ပြောချင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ခင်ကြီးအဖို့က ဒီအကြိမ်ဟာ အဖော်မပါဘဲ တစ် ယောက်ထဲ အပြင်ကို ထွက်တာ ပထမဆုံး အကြိမ်ပဲ အစ်ကို။ သူစိမ်းတစ်ယောက်နဲ့ ပထမဆုံး အကြိမ် စကားပြောမိတာပဲ။ ဒီတော့အခုလောက် ကြာကြာနေတာတောင် လွန်လှပြီ။ ခင် ကြီး ပြန်ပါရစေတော့ အစ်ကိုရယ်”

မောင်မောင်ဦးသည် ခင်ခင်ကြီး၏ မျက်နှာကို စူးစိုက် ကြည့်နေမိသည်။ မျက်နှာ၏ အမိုအဝန်း၊ မျက်လုံး၏ အဝင်း အလှကို စွဲလမ်း နှစ်မြိုက်လာမိသည်ဟု စိတ်တွင် ထင်မိ သည်။ ခင်ခင်ကြီး၏ ကိုယ်မှ ဋေးပျံ့နေသော အနံ့အသက် သည် လွင့်ပျံ့လာသည်။ သူ၏စိတ်အစဉ်မှာ တက်ကြွ ရွှင် လန်းလာမိသည်။ သူသည် လောလောဆယ်မှာပင် ခင်ခင် ကြီး၏ကိုယ်ကို တွေးငွေ့လိုက်ချင်သည်။ နမ်းရှုပ်လိုက်ချင် သည်။ ယင်းသို့သောဆန္ဒမျိုးကို မနည်းပင် ချုပ်တည်းထား ရသည်။ ခင်ခင်ကြီး၏ မျက်နှာမှာ သိမ်မွေ့ရိုးသားခြင်း၊ အရိပ်အသွင် လွမ်းနေသည်။ ဆန်းပြားခြင်းကို ရှာမတွေ့။ သို့ဖြစ်၍လည်း စိတ်ကိုချုပ်တည်းထားရခြင်း ဖြစ်သည်။ ခင် ခင်ကြီးသည် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်။ မောင်မောင်ဦးပါ လိုက်၍ ထ ရပ်လိုက်သည်။

“တို့များ နောက်ထပ် တွေ့ခွင့်ရပါဦးမလား ဟင်”

“နောက်ထပ် တွေ့ရဖို့ ဆိုတာကတော့ မလွယ်လှဘူး ထင်တယ် အစ်ကို၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ခင်ကြီးတို့အိမ်က သိပ်ချုပ်ချယ်တာ။ သိပ်စည်းကမ်းကြီးတာ။ ဘယ်မှ ထွက် ခွင့်ရတာမဟုတ်ဘူး”

“ဘယ်လောက်ပဲ ချုပ်ချယ်ချုပ်ချယ်ပါ။ မင်းမှာ တွေ့ချင်တဲ့ ဆန္ဒရှိသေးတယ်ဆိုရင် အချုပ်အချယ်ကြားကပဲ တွေ့လိုရမှာပါ”

ခင်ခင်ကြီးသည် မောင်မောင်ဦး၏ မျက်နှာကို ဖျတ် ခနဲ လှမ်းကြည့်သည်။

“အစ်ကိုနဲ့ တွေ့ချင်တဲ့ ဆန္ဒတော့ ခင်ကြီးမှာ ရှိပါ တယ် အစ်ကိုရယ်”

ခင်ခင်ကြီးသည် ညည်းညူသလို ခပ်တိုးတိုးဆို သည်။ ယင်းစကားကို ကြားရလေလျှင် မောင်မောင်ဦး၏ ရင်မှာ သိမ့်သိမ့်ခါ သွားရလေသလား ထင်မှတ်မိသည်။

“အစ်ကိုကကောဟင်”
ခင်ခင်ကြီးက မေးလာသည်။ သူသည် မဆိုင်းမတွ
ဖြေမိသည်။

စိတ်လှုပ်ရှားစွာ ဖြေမိခြင်း ဖြစ်သည်။
“ဘယ်နှယ် မေးပါလိမ့်ကွယ်။ သိပ်တွေ့ချင် တာပေါ့”
“ဒီခင်ဘာ ကျောင်းပိတ်ရင် ပြန်လာဦးမယ် မဟုတ်
လာဟင်”

“အစကတော့ ပြန်မလာတော့ဘူးလို့ပဲ။ ဒါပေမယ့်
အခုတော့ ပြန်လာဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီလေ။ တကယ်တမ်း
ပြောရရင် ရေနံချောင်းကို ပြန်လာဖို့အတွက် ကိုယ့်မှာ တခြား
အကြောင်း မရှိပါဘူး။ အဲ ပြန်လာရမှာက မင်းအတွက်ပဲ
ညီမ။ မင်းကို တွေ့ချင်။ မြင်ရင်တဲဆန့ တစ်ခုထဲအတွက်
ပြန်လာရမှာပါကွယ်”

မောင်မောင်ဦး၏ စကားအတွက် ခင်ခင်ကြီးသည်
လည်းစိတ်လှုပ်ရှားရသည်အမှန်ပင်။ ရင်ထဲမှာ အာရုံအသစ်
အဆန်းတစ်ခု ပေါ်ပေါက်လာသည်ပင်။ သောင်ပြင်အစပ်သို့
ရောက်လာကြသည်။ စရပ်များကို လှမ်းမြင်နေရပေပြီ။

“ခင်ကြီး သွားတော့မယ် အစ်ကို”

မောင်မောင်ဦးသည် ခင်ခင်ကြီးကို ခေါင်းညိတ် ပြ
လိုက်သည်။ စကားသံကမူ ထွက်မလာ။ ရင်ထဲမှာ ခင်ခင်
ကြီးအား ခွဲခွာလိုက်ရမည်ကို နှမြောနေသလိုရှိသည်။ ခင်ခင်
ကြီးသည် သူ၏မျက်နှာကို စူးစိုက်ကြည့်သည်။ သူကလည်း
ပြန်ကြည့်မိသည်။ ထိုအခါ ရင်ခုန်လာသည်။ သည်တွင်ပင်
မောင်မောင်ဦးသည် ခင်ခင်ကြီး၏လက်ထဲမှ ယမင်းရုပ်က
လေးကို မြင်လိုက်ရသည်။

“ဝန်မလေးဘူးဆိုရင် အမှတ်တရအဖြစ် အဲဒီ အရုပ်
ကလေး ကိုယ့်ကို မေးပါလားကွယ်”

ခင်ခင်ကြီးသည် အရုပ်ကလေးကို မြှောက်ကြည့်
သည်။ ထိုနောက် မောင်မောင်ဦး၏ မျက်နှာကို ပြန်ကြည့်
သည်။

“ပေးရမှာတော့ ဝန်မလေးပါဘူး။ ဒါပေမယ့် အရုပ်
က အဖိုးမတန်ဘူး”

“အဖိုးမတန်ပေမယ့် တစ်သက်လုံး သိမ်းထားမယ်
လို့ ကတိပေးပါတယ် ညီမ”

“ဒီလိုဆိုရင် ခင်ကြီး ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာနဲ့ ပေးပါ
တယ် အစ်ကိုရယ်”

ခင်ခင်ကြီးသည် အရုပ်ကို မောင်မောင်ဦးအား လှမ်း
ပေးသည်။ မောင်မောင်ဦးသည် အရုပ်ကို လှမ်းယူရင်း ခင်
ခင်ကြီး၏ လက်ကိုပါ ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်သည်။ ခင်ခင်ကြီး

မှာ သတိမေ့လျော့နေသူအလား လက်ကို ဆွဲခွတ်ရန် သတိ
မရ။

“ကိုယ့်မှာ ပြောစရာ စကား တစ်ခုရှိတယ် ညီမ”
မောင်မောင်ဦးက စိတ်လှုပ်ရှားစွာ ပြောသည်။
“ဘာပါလိမ့် အစ်ကို”

မောင်မောင်ဦး၏ အာရုံတွင် စိတ်ရိုင်းဝင်လာသည်။
ရင်သည်လည်း ပြင်းထန်စွာ ခုန်လာသည်။ ရင်ခုန်သံသည်
နှလုံးသားကို ဖောက်ထွက် မြည်ဟည်းတော့မည့်နှယ် ရှိလာ
သည်။ သူသည် ခင်ခင်ကြီး၏ လက်ကို ဆွဲလိုက်သည်။
ခင်ခင်ကြီး၏ကိုယ်မှာ သူ့ဘက်သို့ ပါလာသည်။ မထင်
မှတ်ဘဲ ဆွဲယူခြင်း ခံလိုက်ရသဖြင့် ခင်ခင်ကြီးမှာ ရုန်းကန်
ရန် အချိန်မရလိုက်ဘဲ ပါလာခြင်း ဖြစ်သည်။ ကိုယ်ခန္ဓာချင်း
ထိတွေ့မိသည်။ ရင်ချင်းအပ်မိသည်။ ထွက်သက်လေ နွေး
နွေးချင်းပင် မျက်နှာများကို ရိုက်ခတ်မိလျက်ရှိသည်။ သည်
တော့လည်း စိတ်အာရုံမှာ ပိုမိုတက် ကြွလာသည်။ မောင်
မောင်ဦးသည် စိတ်ကိုချုပ်တည်းထားနိုင်စွမ်း မရှိတော့။ ချုပ်
တည်းထားလိုစိတ် မရှိတော့။ မျက်လုံးကလေး ဝိုင်းလာသော
ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်ပုံပေါ်လာသော ခင်ခင်ကြီး၏ မျက်နှာ
ကလေးကို စူးစိုက် ကြည့်သည်။ ခင်ခင်ကြီး၏ မျက်လုံးများ
လှုပ်နေသည်။ နှုတ်ခမ်းသားကလေးတွေ တုန်လာသည်။
ရင်မှာ တဒိတ်ဒိတ် ခုန်လာပုံ ပေါ်သည်။ မောင်မောင်ဦးသည်
လေသံမျှသောအသံဖြင့် ပြောလိုက်ပါသည်။

“မင်းကို ကိုယ်ချစ်တယ် ညီမ”

ခင်ခင်ကြီးသည် သတိပြန်ဝင်လာသလို မောင်မောင်
ဦး၏ ရင်ခွင်မှ ရုန်းထွက်လိုက်သည်။ သူမသည် ရုတ်တ
ရက်မှာပင် ဖတ်ဖူးခဲ့သောဝတ္ထုထဲမှ အကြောင်းအရာများကို
သတိရသည်။ ကိုကိုပြောခဲ့ဖူးသော စကားများကို အမှတ်ရ
သည်။ မောင်မောင်ဦး၏ အပြုအမူအပြောအဆိုတို့အတွက်
ရင်ခုန်ရသည်။ စိတ်မှာ ချောက်ချားသလို ခံစားရသည်။ စင်
စစ်တွင် မောင်မောင်ဦး ဆိုလာသော ချစ်သည် ဆိုသည့်
စကားမှာ သူမအတွက် ဆန်းကြယ်သော စကားဖြစ်သည်။
ကိုကိုက မမဝင်းရိုအပေါ်ထားရှိသော ချစ်ခြင်းမျိုးပင် ဖြစ်မည်
ဟု တွေးမိသည်။

မောင်မောင်ဦးက သူ၏စကား လေးနက်စေရန် ထပ်
ပြောသည်။

“ဟုတ်တယ်။ မင်းကို ကိုယ်ချစ်တယ် ခင်ခင်ကြီး။
ညောင်လှဆိပ်ကမ်းမှာ စပြီးတွေ့ရကတည်းက မင်းဟာ ကိုယ့်
အပေါ်လှမ်းမိုးခဲ့တယ်။ ကိုယ့်စိတ်အာရုံကို ကြီးမိုးတယ်။ ဒီ
ကတည်းက မင်းကို ချစ်မိတာပဲလို့ ထင်တယ်”

ခင်ခင်ကြီး၏ မျက်နှာမှာ သွေးလွှမ်းတက်သလို ထူအမ်းလာမိသည် ထင်၏။ နားထပ်စပ်မှာ ပုရိန်းလားရ ပြန်ပြီဟု ထင်သည်။ မောင်မောင်ဦး ပြောနေသော စကားများမှာ နားအနီးတွင် ကပ်၍ ပြောနေသည်ဟု မထင်။ ဝေးလံသော နေရာမှ ပဲ့တင်ရိုက်လာသော အသံနယ် ထင်ပါသည်။ ဘာစကားမျှလည်း မပြောတတ်နိုင်။ မည်သို့ မည်ပုံ စကား ဆိုရမည်ကိုလည်း မသိတတ်တော့။ ရင်ထဲမှာ ပြည့်သိပ်လာ သလိုပင်။ တင်းကျပ်လာသလိုပင်။ မောင်မောင်ဦးထံမှ စကားသံ ထပ်မံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“မင်းက ကော . . .”

“ဘာကိုလဲ ဟင်”

“ကိုယ့်အပေါ် ဘယ်လို သဘောထားသလဲလို့ပါ။”

ခင်ခင်ကြီးက မဖြေတတ်၊ သူမက အသံတိမ် တိမ်ဖြင့် ဆိုမိသည်။

“ခင်ကြီး ပြန်တော့မယ် အစ်ကို”

ခင်ခင်ကြီး၏ အဖြေစကားအတွက် မောင်မောင်ဦးမှာ မကျေနပ်နိုင်သလို ရှိသည်။

“ကိုယ်မေးတဲ့ မေးခွန်းအတွက် အဖြေဟာ အဲဒါ မဟုတ်ပါဘူး။”

“မသိဘူး။ အစ်ကိုမေးတာကို ခင်ကြီး မဖြေတတ်ဘူး။ ဘယ်လို ဖြေရမယ်လို့လဲ မသိဘူး။”

မောင်မောင်ဦး၏ အသွင်အပြင်မှာ စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြစ်သွားပုံရသည်။

“ဟုတ်တယ် အစ်ကို၊ ခင်ကြီး ငယ်ပါသေးတယ်။”

အစ်ကို ပြောတာမျိုးတွေ နားမလည်သေးဘူး။ ခင်ကြီး အစ်ကိုကို ခင်ကြီးရဲ့ အစ်ကိုလိုပဲ ခင်ပါတယ်။ တွယ်တာပါတယ်။ ခင်ကြီး ဒါလောက်ပဲ နားလည်တယ် အစ်ကို။”

ခင်ခင်ကြီးအပေါ်တွင် အားမလို အားမရ ရှိမိစေကာမူ သူမ၏ အမူအရာမှာ ဟန်ဆောင်ခြင်းငင်းသည်ဟု မောင်မောင်ဦးထင်သည်။ ပရိယာယ်မပါဟု တွေးမိသည်။ သူမ၏ အသက်အရွယ်အရ ယင်းအဖြေမှာ သူမ၏ နှုတ်ချာပင်။ ဘာပြောရမည် မသိတတ်နိုင်ဘဲ ရှိသည်။ သူတို့သည် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာဖြင့် ကြာမြင့်စွာ ရပ်နေမိကြသည်။ အတော်ကြီးကြားမှ ခင်ခင်ကြီးက သက်ပြင်းချရင်း ပြောလိုက်ပါသည်။

“ခင်ကြီး သွားတော့မယ် အစ်ကို”

မောင်မောင်ဦးသည်လည်း သက်ပြင်းတစ်ချက် ရှိုက်ထုတ်လိုက်ရင်းက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

သူ့အား ကျောခိုင်း၍ တရွေရွေ လျှောက်သွားသော ခင်ခင်ကြီး၏ နောက်ပိုင်းကို ငေးကြည့်ရင်း ကျန်ရစ်သည်။ သူ့လက်ထဲမှ ယမင်းရုပ်ကလေးကို တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ထားမိသည်။ စိတ်ထဲမှာမှ အတွေးတစ်ရပ်ကို တွေးနေမိပါသည်။

“အချိန်တွေ အများကြီး ကျန်သေးတာပဲ။ ဒီတစ်ခါ ရှိပေစေဦးပေါ့။ နောက်တော့ တွေ့ကြသေးတာပေါ့။”

ယင်းသို့လျှင် သူသည် စိတ်ထဲမှာ တေးမှတ်ထားလိုက်သည်။ ခင်ခင်ကြီးသည် တုန်လှုပ်သောကိန်း၊ ချောက်ချားသော စိတ်နှလုံးဖြင့် ဧရပ်သို့ ပြန်ရောက်လာသည်။ ကိုကို ရောက်နိုင်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ကြီး တင် ထင်မှတ်ထားသည့်အတိုင်း ဧရပ်မှာ ဆူဆူညူညူ ရုတ်ရုတ်သံသံ ရှိနေသည်။ သူမအား ပွဲခင်းတွင် ရှာဖွေရန် ပြင်ဆင်နေကြောင်း မြင်ရသည်။ ခင်ခင်ကြီးအား မြင်ရလေတော့မှ သက်ပြင်းချကြသည်။ စိတ်အေး သွားကြပုံရသည်။

“ကိုကိုထားတဲ့ နေရာမှာ မနေဘဲ ဘယ်တွေ လျှောက်သွားနေတာလဲ ညီမ”

ကိုကိုက တိုးတိုး ကျိတ်ကျိတ် မေးသည်။

“ဟာ ရုပ်သေးက ပျင်းစရာကြီး၊ ဘာတွေ ပြောမှန်းလဲ မသိဘူး၊ ဒါနဲ့ အငြိမ်ထဲ ဝင်ကြည့်နေတာ”

ခင်ခင်ကြီး ညာရသည်။ ကိုကိုက ပွဲဈေးခင်းတွင် လူချင်းကွဲသွားသည်ဟု အမေတို့အား ပြောထားရကြောင်း ဆိုသည်။

“ကိုင်း ကိုင်း အိပ်ကြတော့။ ညဉ့်တောင် နက်လှပြီ။”

မနက် အာရုံအမှီ နိုးအောင် အိပ်ကြတော့”

မေမေက လှမ်းပြောသည်။ သို့ဖြင့် ခင်ခင်ကြီး အိပ်ရာဝင်ရသည်။ အိပ်ပျော်သည်ကား မဟုတ်ပါပေ။ မျက်စိကြောင်နေသည်။ တွေးတော စဉ်းစားရခြင်းများ၊ ထူးခြားဆန်းကြယ်စွာ တုန်လှုပ်ရခြင်းများက ခင်ခင်ကြီးအား အိပ်မပျော်နိုင်အောင် ဝိုင်းဝန်းနှောင့်ယှက်နေသည်သို့ ရှိသည်။

မေမေက အာရုံဆွမ်း ကပ်ရအောင် လာနိုးသည် အထိ ခင်ခင်ကြီး တစ်ဈေးမျှ မအိပ်ခဲ့ရသေး။ တစ်ညလုံးလုံးလို ခင်ခင်ကြီး၏ အတွေးကို ကြီးစိုးထားသည်မှာ မောင်မောင်ဦး။

သူ၏ စကားသံကို အထပ်ထပ် ကြားယောင် နေရသည်။ သူ၏ရုပ်သွင်ကို အကြိမ်ကြိမ် မြင်ယောင်သည်။

သည်တော့လည်း ကိုကို ပြောသလို သူမ၏ ရင်တွင် အခြားသော ချစ်ခြင်းမေတ္တာမျိုး၊ ဝင်ရောက် နားလာခြင်းမျိုး ဖြစ်လေသလားဟု ခင်ခင်ကြီး စဉ်းစားနေမိပါသည်။ ယင်းသို့သော ချစ်ခြင်းမေတ္တာမျိုးဖြင့် မောင်မောင်ဦးအပေါ် ချစ်မိ

မိ * မောင်သိန်းညို

ခြင်း ဖြစ်လေသလားဟု တွေးတော နေမိပါသည်။ သို့နှင့်အမျှ ပေါက်လာသည်။ စင်စစ် ယင်း ဝေဒနာသည်ပင် အချစ်ဆို
ခင်ခင်ကြီး၏ ရင်၌ ဆန်းကြယ်သော ဝေဒနာတစ်ရပ်ပေါ် သည်မျိုး ဖြစ်သည်ဟု ထိုစဉ်က ခင်ခင်ကြီး မတွေးတတ်ခဲ့။

ပင်းဘုရားပွဲတော် ပြီးစီးခြင်းနှင့်ထပ်တူထပ်မျှ ပျော်ရွှင်ကြည်နူးရခြင်းများလည်း ကုန်ဆုံးပျောက်ကွယ်သွားရသည်ဟု ခင်ခင်ကြီး ထင်ပါသည်။ ကိုကို ရန်ကုန်ကျောင်းသို့ပြန်ရလေပြီဆိုသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်အိမ်မှာ ယခင်အခြေအနေအတိုင်း ဖြစ်သွားသည်။ တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်သွားသည်။ ယခင်ကလိုပင် အသားတကျ ပြန်ဖြစ်သွားသည်။ ဘာတစ်ခုမျှ အပြောင်းအလဲမရှိတော့။ ပျင်းရိငြိုးငွေ့ဖွယ်ပင်။

သည်တစ်ခါ ကိုကို ရန်ကုန်သို့ ပြန်သွားချိန်တွင် ကိုကိုနှင့်ပတ်သက်သည့် ခင်ခင်ကြီး၏ ခံစားရချက်များ အပြောင်းအလဲ ဖြစ်လာသည်။ ကိုကိုသည် မိမိအပေါ် အချစ်လျော့ပါးလေပြီ ထင်သည်။ သို့နှင့်အမျှ ကိုကို အပေါ်တွယ်တာရခြင်း၊ အောက်မေ့တာရခြင်းများ လျော့ပါးလာသည်။ ကိုကိုတွင် ချစ်ခင်တွယ်တာရမည့် သူ ရှိနေသည်။ ထိုနည်းတူ မိမိတွင်လည်း ချစ်ခင်တွယ်တာရမည့်သူတစ်ဦး တိုးလာသည်ဟု ခင်ခင်ကြီး စိတ် တွင် အသင်ရောက်သည်။ သည်တစ်ခေါက် ညောင်လှဆိပ်ကမ်းသို့ ကိုကိုအား လိုက်ပို့ခဲ့ရာတွင် မူ ခင်ခင်ကြီးမှာ ယခင်ကလိုပင် လိုက်လိုက်လှလှနှင့် ဝမ်းပန်းတစ်နည်း ဖြစ်ရသည်မှာအမှန်ပင်။ ဤသည်မှာကိုကို တစ်ယောက်တည်းအတွက် ဟူ၍တော့ မဟုတ်ဟု စိတ်က အလိုလို သိနေသည်။ ကိုကိုနှင့် တစ်ပါတည်းလိုက်ပါသွားမည့် မောင်မောင်ဦး အတွက်လည်းပါဝင်သည်။ ကိုကိုအား နှုတ်ဆက်သလိုလိုနှင့် မောင်မောင်ဦးကိုပါ ရောနှောနှုတ် ဆက်

မိသည်ပင်။ “ကိုကိုရေ ဒီဇင်ဘာ ကျောင်းပိတ်ရက်ကျရင် ဆက်ဆက် ပြန်ခဲ့နော်”ဟု မောင်မောင်ဦးကိုပါ ရည်ညွှန်းပြောဆိုခဲ့သည်။ မိမိ၏ ဆိုလိုချက်ကို မောင်မောင်ဦး နားလည်နိုင်ပါစေဟု ရင်တွင်းမှ ဆုတောင်းရသည်ကလည်း အမော။

အပြန်ခရီးအတွက် ကိုကို၏ သင်္ဘောလက်မှတ်ကို ဖေဖေကိုယ်တိုင် ဝယ်ပေးသည်။ ပထမတန်းခရီးသွား လက်မှတ်ဖြစ်သည်။ သည်တစ်ခါမှာတော့ မောင်မောင်ဦး၏ ဖခင်ကလည်း သူ့သားအတွက် ပထမတန်းလက်မှတ်ကို ယူပေးသည်ပင်။ သင်္ဘောသို့ဆင်းရာတွင်လည်း ကြာရှည်မနေ။ နှုတ်ဆက်စကားကို ခပ်တိုတိုဆို၍ ပြန်သွားကြသည်။ သင်္ဘောသည် ရေနံချောင်း ဆိပ်ကမ်းတွင် ညအိပ်သည်ဖြစ်၍ ခင်ခင်ကြီးတို့ ဆယ့်တစ်နာရီခွဲခါနီးအထိ နေကြသည်။ ခင်ခင်ကြီးတို့ပြန်ခါနီးတွင်မှ မောင် မောင်ဦးတို့ ရောက်လာကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ဖေဖေတို့ ရှေ့တွင်ဖြစ်၍ ကိုကိုသည် မောင်မောင်ဦးအား စကားမပြော။ သူသည် ရုံခါတွင် ခင် ခင်ကြီးအား စောင်းငဲ့ကြည့်တတ်သည်။ ခင်ခင်ကြီး၏ အသံကို စူးစိုက်နားထောင်သည်။

မောင်မောင်ဦး အနေနှင့် ဖေဖေတို့ ရှေ့တွင် မိမိအား နှုတ်ဆက်လာလေမလား စိုးရိမ်မိသေးသည်။ သို့ရာတွင် မောင်မောင်ဦး နှုတ်မဆက်။ အမှတ်တရ ရိုမိသည့် သင်္ဘောကိုမူ သိသာပေါ်လွင်အောင် ပြသည်။ သူတွင် ခင်ခင်ကြီးထံမှ ရရှိခဲ့သော ယခင်းရုပ်ကလေး ပါရှိနေခြင်း ပင်တည်း။ ယမင်းရုပ်ကလေးနှင့် စပ်လျဉ်း၍ စိတ်မှာ စနိုးစနောင့် ဖြစ်ရသေးသည်။

ကိုကိုက ဘုရားပြုဆော်တွင် ရိုဏ်ကပင် ခင်ခင်ကြီးကို မေးသည်။

“ညီမ အရုပ်ကလေး ဘယ်ရောက် သွားပြီလဲဟင်”
သည်တွင် ခင်ခင်ကြီးက လူတိုင်း၍ ဖျက်စီးသွားပြီ ဖြစ်ကြောင်း အဖြေပေးခဲ့သည်။ မောင်မောင်ဦးထံမှာ ယမင်း ရုပ်ကလေးကို တွေ့ရတော့ ကိုကို၏မျက်နှာမှာ အနည်း အပါးဆိုသလို စေ့နှစ်စနင်း ဖြစ်ရပြန် ပေါ့လာသည်။ ခင်ခင် ကြီးတို့ သင်္ဘောဆိပ်မှ အတက်၌ မဝင်းရီနှင့် အဖော်တစ် ဦးတို့ သင်္ဘောဆိပ်သို့ ဆင်းလာကြောင်း မြင်ရသည်။ ခင်ခင် ကြီးက ပြုံး၍ နှုတ်ဆက်ရသည်။ မဝင်းရီသည် ကိုကိုအား နှုတ်ဆက်ရန်လာခြင်းပင် ဖြစ်လိမ့်မည် ထင်သည်။ နံနက် စောစောမှာ ခင်ခင်ကြီး အိပ်ရာမှ နိုးသည်။ ယင်းအချိန် လောက်တွင်သင်္ဘောကမ်းမှ ခွာတန်သင့်ပေပြီ ဟုထင် သည်။ သည်တော့လည်း ရင်ထဲမှ နှုတ်ဆက်မိပါသည်။ ကိုကိုနှင့် တကွ မောင်မောင်ဦးကိုပါ နှုတ်ဆက်မိသည်။

သည်နောက်ပိုင်းတွင် ကိုကိုအား တမ်းတရပြီ ဆိုပါ က မောင်မောင်ဦးကိုပါ ရောနှောတမ်းတရသည်။ ကိုကိုအား လွမ်းရပြီဆိုပါကလည်း ထိုနည်းနှင့်ပင်။ မောင်မောင်ဦးပါ ပါလာတတ်သည်။ ယခုအခါတွင် တော့ ခင်ခင်ကြီး၏ စိတ် မှာ မလွတ်လပ်။ ယခင်ကလို ပေါ့ပေါ့ပါးပါး သွက်သွက် လက်လက် မရှိ။ ညအိပ်ရာဝင် ဝင်ပြီဆိုတော့လည်း အတွေး ပေါင်းရုံက နှောင့်ယှက် စိုးမိုးလာတတ်ပြန်သည်။

ချစ်သည်ဆိုခြင်းကို ပထမဆုံး အကြိမ်အဖြစ် တွေး တောစဉ်းစားရတော့လည်း။ ရင်မှာ အမောသားပါကလား။ စင်စစ် ချစ်သည်ဆိုခြင်းမှာ ဆန်းကြယ်သော အာရုံတစ်ရပ် ဖြစ်သည်။ ယင်းအာရုံမှာ စွဲလမ်းဖွယ်လည်း ဖြစ်သည်။ ရင် မောဖွယ်လည်း ဖြစ်သည်။ ကြည့်နူးဖွယ်လည်း ဖြစ်သည်။ ကြောက်ရွံဖွယ်လည်းဖြစ်သည် ဆိုခြင်းကို ခင်ခင်ကြီး တစ်စ ထက်တစ်စ နားလည်ရစ ပြုလာသည်။ မည်သို့ပင်ဆိုစေ ယင်းအာရုံမှာ ခုံမင်ဖွယ် ဖြစ် သည်။ တမ်းဆွတ်ဖွယ် ဖြစ် ည်ဆိုခြင်းကိုလည်း တွေးမိပါသည်။ ဆောင်းအအေးဓာတ် မှာ ပိုမိုလွန်ကဲ ပြင်းထန်လာသည်။ ရေနံချောင်းမှာ ပူစရာရှိ တော့လည်း လွန်ကဲစွာ ပူတတ်သည်။ အေးစရာရှိပြီဆိုတော့ လည်း ပိုမိုအေးတတ်သည်။ မိုးခေါင်ရေရှား ရုပ်ဝန်း၏ သဘောသဘာဝအတိုင်း အပူအအေး အပြောင်းအလဲမှာ သိ သိသာသာ ကွာခြားဖြစ်ပေါ်တတ်သည်။ အခါတိုင်းက ဆို လျှင်တော့ အေးသော ရာသီကို ခင်ခင်ကြီး ကြောက်တတ် ပြန်ပင်။ သို့ပေမယ့် သည်နှစ်တော့ ပိုမိုအေးသော ရက်များ မြန်မြန်ရောက်စေရန် ဆုတောင်းမိသည်။ ဆန္ဒပြုမိသည်။ ဒီစင်

ဘာလသို့ အမြန်ဆုံး ရောက်စေချင်သည်။ ကိုကိုတို့အား မျှော်လင့်ရသောရက်အတွင်းမှာပင် ရေနံမြေသပိတ်နှင့် စပ် လျဉ်းသည့် သတင်း ဂယက်များ ပျံ့လွင့်စ ပြုလာလေသည်။ မမဝင်းရီသည် ရံခါ၌ ခင်ခင်ကြီးထံ ရောက်လာ တတ်သည်။ ကျောင်းလွတ်ချိန်များတွင် လာရောက် စောင့်ဆိုင်းရင်းစကား စပြည် ပြောတတ်သည်။ ခုအခါတွင် မမဝင်းရီမှာ အချိန် ပြည့်ချေးသည် ဖြစ်နေပေပြီ။ ကျောင်းထွက်လိုက်ရပေပြီ။ မဝင်းရီထံမှ သပိတ်သတင်းများကို ခင်ခင်ကြီး ကြားရသည်။ တစ်ကြိမ်က ကိုကိုပြောထားပူး သဖြင့်လည်း သပိတ်ကိစ္စကို ခင်ခင်ကြီး စိတ်ဝင်စားနေသည်။ ကိုကိုမှာထားသဖြင့် ခင်ခင် ကြီးသည် မမဝင်းရီကို ငွေလို မလို မေးသည်။

“လောလောဆယ်တော့ အကြော်ရောင်းရတဲ့ ပိုက်ဆံ နဲ့ပဲ စားလောက် သောက်လောက် ရှိသေးတယ်။ လိုရင်တော့ မမဝင်းပြောပါမယ်”

ဆိုသည်။ မဝင်းရီနှင့် တွေ့ရလေမှပင် ကိုကိုအပေါ် ဒေါသဖြစ်ရသည်။ မဝင်းရီထံ တစ်ပတ်လျှင် စာတစ်စောင် မှန်မှန်ရေးသည်ဟု ဆိုသည်။ ခင်ခင်ကြီးထံသို့မူ ကိုကို စာ မရေးသည်မှာ ကြာချေပြီ။ ခင်ခင်ကြီးသည် ကိုကိုအပေါ် စိတ်ကောက် နေလိုက်သည်။ စာမရေးခဲ့။ ကိုကိုမရေးသမျှ မရေးဟု သန္နိဋ္ဌာန်ချ ထားလိုက်သည်။ ရံခါတွင်မူ ခင်ခင်ကြီး သည် တစ်စုံတစ်ယောက်ထံမှစာကို မျှော်လင့်မိသည်။ မောင် မောင်ဦးထံမှ စာတစ်စောင်တလေ ဖတ်ရလျှင် အကောင်းလေ သားထင်မိသည်။ သို့ပေမယ့် မောင်မောင်ဦးထံမှ စာကိုရဖို့ ဆိုသည်မှာ တွေးစကောင်းသည်ပင် မဟုတ်။ အိမ်သို့ စာ လာပါက အခက်။ ကျောင်းသို့ စာထည့်မည် ဆိုလျှင်တော့ မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ ခင်ခင်ကြီး၏ လက်သို့ ရောက် မလာ နိုင်။ ဆရာက ဖောက်ဖတ်ပြီး မီးရှို့ပစ်လေမည်ပင်။ တစ်နေ့ တွင် မမဝင်းရီသည် ခင်ခင်ကြီးကို လာတွေ့သည်။ နေ့လယ် မှန်စားချိန် ကျောင်းအဆင်းတွင် လာတွေ့ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ညီမ ကြားပြီးပြီလား ဟင်”
မမဝင်းရီ၏ အမေး။ ယင်း အမေးကို ရုတ်တရက် ခင်ခင်ကြီး နားမလည်မိ။

“ဘာကိုလဲ မမဝင်းရီ”
“သပိတ် တပ်သားတွေ ရန်ကုန်ကို ချီတက် ဆန္ဒပြဖို့ ချောက်က ရောက်လာကြပြီ ဆိုတာလေ”

ယင်းစကားကို ကြားရလျှင် ခင်ခင်ကြီး အံ့အားသင့် ရသည်။
“ရန်ကုန် အထိလား”
“ဒါပေါ့”

“အဝေးကြီးပဲ”
“ဟုတ်တယ်၊ မိုင်လေးရာ ဝေးတယ်”
“ဘာနဲ့ သွားမှာလဲ မမဝင်းရီ”
“ခြေကျင်”
“ဘုရားရော ဒီခရီးကို ခြေလျင်ချီတက်မယ်လား မမဝင်းရီ”

“ဟုတ်တယ်၊ သပိတ်အရေတော်ပုံ အဆုံးမသတ်သေးဘူးဆိုတာရယ်။ တောင်းဆိုထားတဲ့ အခွင့်အရေးတွေ ရအောင်ရယ်။ ဘီအိုစီရဲ့ ဖိနှိပ်ချုပ်ချယ်မှုတွေကို တိုင်းပြည်ကသိအောင် ဖော်ထုတ်ဖို့ရယ်အတွက် ချီတက်ဆန္ဒပြကြမှာ။ ရန်ကုန်က ဘုရင်ခံအိမ်ကို ဝိုင်းကြဲမှာ။”

ခင်ခင်ကြီးမှာ မမဝင်းရီ၏စကားကိုမယုံချင်လောက်အောင် ရှိရသည်။ မယုံနိုင်လောက်အောင် ရှိရသည်။

“လူဘယ်နှစ်ယောက် သွားမှာလဲ မမဝင်းရီ”

“အများကြီးပဲ၊ ချောက်ကထွက်တော့ တစ်ထောင်လောက် ရှိတယ်။ ချောက်၊ ရေနံကြုတ်၊ လမ်းရွာက အလုပ်သမားတပ်ဖွဲ့ရှစ်ဖွဲ့ ပါတယ်။ နတ်တော်လဆန်း ရှစ်ရက်နေ့က အစည်းအဝေးလုပ်၊ ဆုံးဖြတ်ချက်ချပြီး ကိုးရက်နေ့ကို ထွက်လာခဲ့ကြတာ။ ရေနံတပ်ဖွဲ့ရဲ့ ဗိုလ်ချုပ်က အဋ္ဌာဝက သခင်ဖိုးလှကြီးတဲ့”

“ဘာလဲဟင် အာဋ္ဌာဝကဆိုတာ။ ခင်ကြီး သိသလောက်တော့ အာဋ္ဌာဝကဆိုတာ ဘီလူးကြီးပဲ”

ခင်ခင်ကြီး၏ စကားကြောင့် မမဝင်းရီ ပြုံးရသည်။

“အာဋ္ဌာဝက သခင်ဖိုးလှကြီး ဆိုတာ လူပဲ။ စိတ်ကြမ်းကိုယ်ကြမ်း ရှိတယ်လို့ ပြောကြတယ်။ ဒါကြောင့် အာဋ္ဌာဝကလို့ ခေါ်ကြရတာ နာမည်တွင်သွားတာ ထင်ပါရဲ့။ သူက စစ်ပြန်။ စစ်တပ် စည်းကမ်း စနစ်ကို နားလည်တယ်။ သူ့ကို ရေနံတပ် ဗိုလ်ချုပ် ခန့်လိုက်တယ်လို့ သိရတယ်။ အစည်းအဝေးလုပ်တဲ့ညက ညတွင်း ချင်းပဲ မမဝင်းတို့ဆီကို သတင်းရောက်လာတယ်။ သပိတ်တပ် ရောက်လာရင် အကူအညီပေးဖို့ပေါ့။ မနက် ဖန်ဆိုရင် ရေနံတပ်ရောက်လာမှာပဲ ဆဲဒါ . . .”

မဝင်းရီ ရုတ်တရက် စကားဖြတ်ချလိုက်သဖြင့် ခင်ခင်ကြီးသည် မမဝင်းရီ၏ မျက်နှာကို ဖျတ်ခနဲမော့ ကြည့်မိသည်။ မဝင်းရီမှာ တစ်စုံတစ်ရာကို ပြောလိုလျက် ရှိသည်။ ပြော၍ မထွက်နိုင်ဘဲ ရှိပုံရသည်။

“အဲဒါ ဘာဖြစ်သလဲ မမဝင်းရီ”

ခင်ခင်ကြီးက စကားထောက်သည်။ မမဝင်းရီသည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို မသိမသာ ရှိုက်သည်။

“အဲဒါနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ညီမ ဆီက အကူအညီတစ်ခု တောင်းချင်လို့”

“သိပြီ မမဝင်းရီ ငွေရေး ကြေးရေး မဟုတ်လား”

“ဆိုပါတော့ အာတော့နာပါတယ်။ ညီမသိတဲ့အတိုင်း မမဝင်းတို့မှာက တစ်နေ့ရမှ တစ်နေ့စား မဟုတ်လား။ ရေနံတပ်သားတွေအတွက် သူများနည်းတူ ပြုစုချင်တယ်။ လက်ထဲမှာက ငွေမရှိဘူး”

ခင်ခင်ကြီးသည် စကားပြောရင်း ညှိုးလျော်ကျသွားသည့် မဝင်းရီ၏ မျက်နှာကို စူးစိုက် ကြည့်မိသည်။ ကရုဏာသက်စွာ ကြည့်မိခြင်း ဖြစ်သည်။ တစ်ဆက်တည်းမှာပင် မမဝင်းရီ တောင်းခံလာသည့် ငွေကြေး အတွက် စဉ်းစားမိသည်။ ခင်ခင်ကြီးတွင် လောလောဆယ် ငွေမရှိ၊ မုန့်ဖိုးမျှသာပါသည်။

“ငွေဘယ်လောက် လိုချင်တာလဲ မမဝင်းရီ”

“အစိတ်လောက်ပါ”

ခင်ခင်ကြီးသည် လက်ကောက်တစ်ရုံကို ချွတ်လိုက်သည်။ မဝင်းရီအား ကမ်းပေးလိုက်သည်။ မဝင်းရီသည် ခင်ခင်ကြီး၏ လက်ကောက်ကို လှမ်းမယူ၊ မျက်နှာကိုသာ စူးစိုက်ကြည့်သည်။

“ညီမမှာ ငွေမလွယ်ဘူး ထင်တယ်”

“အဲဒီ ငွေလောက်တော့ ဘယ်လွယ်မလဲ မမ ဝင်းရီရဲ့ ခင်ကြီးလဲ အိမ်ကမှနဲ့ဖိုးလောက်ပဲ ရတဲ့ဥစ္စာ။ ဒါပေမယ့် ဒီလက်ကောက်ကိုပဲ ယူသွားပါ။ ပေါင်ချင် ပေါင်။ ရောင်းချင် ရောင်း၊ ကြိုက်သလိုလုပ်”

ခင်ခင်ကြီး၏ စကားမဆုံးမီ မမဝင်းရီ ဖြတ်ပြောသည်။

“ဒါဖြင့်လဲ နေပါစေတော့ရယ်။ မမဝင်း တခြားမှာ လှည့်ကြည့်ပါဦးမယ်။ အတော်ကြာ ညီမရဲ့အိမ်မှာ ပြဿနာ ဖြစ်နေပါဦးမယ်”

“အဲမယ်လေး မမဝင်းရီရာ။ ဒီလက်ကောက် တစ်ရုံလောက်နှင့်တော့ ဘာပြဿနာမှ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ စိတ်အေးအေးနဲ့သာ ယူစမ်းပါ။ ခင်ကြီးမှာ ဒီလောက် လျော့နေတာကို အိမ်က လူတွေတော်တော်နဲ့ မသိပါဘူး။ သိရင်လဲ ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ပျောက်သွားပြီလို့ ပြောလိုက်ရုံပါပဲ။ မကြာခဏ တကယ်ပျောက်နေကျမို့ ဘာပြဿနာမှ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ စိတ်ရှင်းရှင်းနဲ့သာယူ မမဝင်းရီ”

ခင်ခင်ကြီးက အတင်းအကျပ် ပေးလေမှပင် မမဝင်းရီ လက်ကောက်ကို မပုံမရဲ့ အမူအရာမျိုးဖြင့် လက်ခံသည်။

“မမဝင်း ဒါကို မရောင်းပါဘူး၊ ပေါင်ထားမယ်။”

နောက်ငွေလွယ်တော့ ပြန်ရွေးပေးမယ်၊ ဟုတ်ပြီလား။”

ဆိုရှာ သေးသည်။

“ပေါင်မနေပါနဲ့၊ ပေါင်ရင် အစိတ်ရရှိ မလွယ်ဘူး တစ်ခါထဲသာရောင်း။ နောက် မမဝင်းရီနဲ့ ကိုကိုနဲ့ အိမ်ထောင် ကျပြီး ကိုကို လခတွေ အများကြီးရတော့မှ ခင်ကြီးကို စိန် တစ်ဆင့်စာ ပြန်လုပ်ပေး။” ဟုတ်ပြီလား။”

ခင်ခင်ကြီးက ရယ်စရာဆိုရင်း မဝင်းရီ၏ သံသယ စိတ်ကို ဖြေဖျောက် ပေးရသည်။ သို့တိုင် မမဝင်းရီမှာ ဘဝင် ကျနိုင်ဟန် မတူ၊ လက်ကောက် တစ်ရံကို မယူချင်ယူချင် ယူရသည်။ ရေနံသပိတ်တပ် မြို့နှင့် နီးကပ်လာချိန်တွင် တစ် မြို့လုံး အုတ်အုတ် ကျက်ကျက် ရှိသည်။ ချောက်မှ လှာသော တပ်နှင့် ပူးပေါင်း ချီတက်မည့် မြို့ခံတပ်များမှာ လှုပ်လှုပ်ရွရွ ရှိသည်။ အောင်စည်ယွန်း၍ ကြိုဆိုဖို့ အစားအသောက် အနေအထိုင်နှင့် ဆေးဝါးစသည်များ အဆင်သင့်ရှိဖို့ စည်း ရုံးဟောပြောသံများ ညစ်သည်။ စင်စစ်တွင်မူ မြို့နေလူထု အများအပြားကပင် ရေနံတပ်ကို စိတ်ဝင်စားသည်။ တတ် အားသမျှ ကူညီဖို့အသင့် ရှိကြသည်။ ရေနံသပိတ်တပ်သည် လှည်းနေ လှေအောင်း မြင်းစောင်းမကျန် လှုပ်ခါ နိုးကြားလာ စေနိုင်သော အင်အားရှိသည့် အမှန်ပင်။ မဝင်းရီနှင့် တွေ့ပြီး နောက်တစ်နေ့တွင် ရေနံတပ် ရေနံချောင်းသို့ ရောက်လာ သည်။ ယမန်နေ့ နေ့လယ်နှစ်နာရီက ငွေချိုသို့ ရောက်ခဲ့ သည်ဟု သိရသည်။ ငွေချိုတွင် အနှောင့်အယှက်ကို စတင် တွေ့ရှိရသည်ဟု ဆိုပါသည်။ ငွေချိုလူထုကို အစိုးရက ခြိမ်း ခြောက်ထားသဖြင့် သပိတ်တပ်သည် အကူအညီမရခဲ့။ ညစာ တစ်နပ် ငတ်ရသည်ဟု ဆိုသည်။ ရေနံချောင်းသို့ ရောက်လာ ချိန်တွင် ရေနံသပိတ်တပ်သားကြီးများမှာ ခရီးကြမ်းနှင့်ခွဲရ သည် ဖြစ်၍ ခြေထောက် ပေါက်သုက ပေါက်၊ ဖူးရောင်ကာ နာသုကနာနှင့် သွေးသံရဲ့ရဲ့ ရှိကြသည်။ ရေနံချောင်းရှိ ဗလ ဘဆရာတော်က ဆေးဝါးကုသပေးခဲ့ရသည်။

ရေနံသပိတ်တပ်သားများသည် ရေနံချောင်းတွင် သုံး ရက်မျှ နားနေစဉ်အတွင်း တရားဟောသည်။ စည်းရုံးသည်။ သို့ဖြင့် ရေနံချောင်းမှာ တပ်ရင်းလေးခု ထပ်မံစုစည်း၍ ရ သည်။ မူလတပ်ရင်းရှစ်ခုနှင့် ပေါင်းကာ တပ်ရင်း ၁၂ ခု ရသည်။ လူသူအင်အား နှစ်ထောင်ခန့် ဖြစ်လာသည်။ သည် အထဲတွင် ဘေးမဲ့ကျောင်းတိုက်မှ ဆရာတော် ဦးဓမ္မနှင့် ဦးဝါ ယမသာမိတို့က လူအရေး၊ သံဃာအရေး မခွဲခြား၊ အရေး တော်ပုံ ကာလတွင် လူ၏အရေးသည် သံဃာအရေးပင်ဖြစ် သည်။ သပိတ်တပ်သားများကို ဆွမ်းခံကျွေးရန် အတွက် တပ်ဦးမှနေ၍ လိုက်ပါမည် ဆိုသည်။

ယင်းသို့ တစ်မြို့လုံး အုန်းအုန်း ကျွက်ကျွက် ညံ လောက်အောင်ပင် ရေနံသပိတ်တပ်၏ တံပိုးဂယက် ရိုက် ခတနေသည်။ ဈေးမှာလည်း သည်အကြောင်း၊ ကျောင်းမှာ လည်း သည်အကြောင်း၊ ရုံးမှာလည်း သည်အကြောင်း၊ အိမ်မှာလည်း သည်အကြောင်းပင်။ ခင်ခင်ကြီးအနေနှင့် ရေနံသပိတ်တပ်ကြီး ရေနံ ချောင်းမှထွက်ခဲ့သောနေ့ကို မမေ့၊ ထိုနေ့က အချင်းအရာကို အသက်ထက်ဆုံး အမှတ်ရနေမိ တော့မည်သာ ဖြစ်သည်။ မေဖေသည် ယခင်က သပိတ်တပ် ကို အထင်မကြီးခဲ့သော်လည်း တကယ်တမ်း စုစုပွဲစည်း ညီညီညာညာရှိသည် ဟူသော သတင်းကို ကြားရသည့် အခါ စိတ်ဝင်စားလာဟန်တူသည်။ သပိတ်တပ်ရေနံချောင်း ကထွက်ခွာသည်ကို ကြည့်လိုဟန်တူသည်။ မေဖေက ဦးလေး ကိုထွန်းခင်အား ကားထုတ်ရန် အမိန့်ပေးချိန်တွင် ခင်ခင်ကြီး တစ်ယောက်က ကားပေါ်သို့အသင့်ရောက်နေနှင့်ပြီ ဖြစ်သည်။ ညောင်လှမှသည် မကွေးသို့ သွားရာလမ်းမှနေကာ အများ နှင့်ရောနှော စောင့်ကြည့်ကြသည်။

ထိုနေ့သည် ထောင့်သုံးရာပြည့်၊ နတ်တော်လဆန်း ၁၁ ရက်၊ ၁၉၃၈ ခု၊ ခိုဝင်ဘာလ ၃၀ ရက်။

ရေနံချောင်း- မကွေးလမ်းမကြီး တစ်လျှောက်လုံး လူသူ ကျပ်ညပ်နေသည်။ တိုးဝှေ့ ပြည့်သိပ်နေသည်။ သပိတ် တပ်လာရာလမ်းကို စိတ်စောစွာ စောင့်ကြည့် နေကြသည်။ အစသော် တစ်ယောက် တစ်ပေါက် ပြော ဆိုနေကြသည်။ အသံဗလများ ဆူညံနေသည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ အသံများကို သဲ့သဲ့မျှ ကြားရလေလျှင် သည်ဘက်ပိုင်းမှ အသံဗလများ တိတ်ဆိတ် သွားသည်။ ငြိမ်သက် သွားသည်။ လူကို မမြင် ရသေးခင် အသံကို အလျင် ကြားရ သည်။

- “သပိတ်သပိတ် - မှောက်မှောက်
- ဓနရှင်စနစ် - ပျက်စီးပါစေ။
- ဓနရှင် ဝါဒ - ကျဆုံးပါစေ။
- အရေးတော်ပုံ - အောင်ပါစေ။
- သခင်မျိုးပျော် - တို့ဗမာ”

အသံများသည် အစသော် ကောင်းစွာ မသံကဲ့၊ ကောင်းစွာ မပီသ။ တစ်စထက်တစ်စ နီးကပ်လာသည်နှင့် အမျှ သဲကဲ့လာသည်။ ပီသလာသည်။ အုတ်အုတ် ကျက် ကျက်နိုင်သည်။ အနီးသို့ ရောက်လျှင်မူ အထက် ဘဝင်၊ အောက် အဝီစိအထိ ကြားသိရအောင် ဆူညံနေရောသလား ထင်ရသည်။ ခင်ခင်ကြီးသည် သပိတ်တပ်သားများ၏ အသံ အရှိန်အဟုန်ကြောင့် ရင်ထဲမှာ ကတုန်ကယင် ဖြစ်ရသည်။ ကျေနပ်ခြင်း၊ ကြည့်နူးခြင်း၊ တက်ကြွခြင်းဖြင့်လည်း ကျောင်း

မှပင် စိမ်တက်လာသလို ခံစားရသည်။ သပိတ်တပ်သားများ၏ မျက်နှာအနေအထား များကို မြင်ရလေလျှင် ရင်ထဲမှာ ထေဒနာတစ်ရပ် ခံစားရသည့်နယ် ဖြစ်သည်။ ယင်းထေဒနာမှာ နာကြည်းခြင်းလား၊ ကြည့်နူးခြင်းလား၊ နှစ်သိမ့်ခြင်းလား၊ ဖြေကြဲခြင်းလား၊ တက်ကြွခြင်းလား၊ ခံပြင်းခြင်းလား၊ စာနာခြင်းလား၊ ကရုဏာသက်ခြင်းလား ဆိုသည်ကို ခွဲခြားခြင်းငှာ ဖဗ္ဗမိန်းနိုင်။ စင်စစ် ယင်းထေဒနာ တစ်ပြုတစ်မလုံးကိုပင် တစ်ပြိုင်နက်တည်း ခံစားလိုက်ရခြင်းဖြစ်စေကောင်းသည် ထင်မိ၏။ ရေနံသပိတ်တပ်သည် စည်းကမ်းသေဝပ်သည်။ ကြာရှည် လေ့ကျင့်ထားသည့်ပုံနှင့် မခြားလှ။ တပ်တွင် ဗိုလ်ချုပ်အပြင် တပ်ဗိုလ် တပ်ကြပ်များ ပါဝင် သည်။ တို့ဗမာ အမှတ်အသားအလံ၊ ဒေါင်းအလံအပြင် အခြားတပ်ဖွဲ့ဆိုင်ရာ အချက်ပြ အလံများ ပါသေးသည်။ အပြာ၊ အနီ၊ အဖြူနှင့် အဝါရောင် အလံများ ဖြစ်သည်။ အပြာပြလျှင် ချီတက်ရန်၊ အနီပြလျှင် ရပ်တန့်ရန်၊ အဖြူပြလျှင် ရန်သူလာပြီ မြေကြီးမှာဝပ်ရန်၊ အဝါပြ လျှင် ဘုရားကျောင်းကန်ရှိ၍ ဖိနပ်ချွတ်ရန် ဖြစ်သည်။

“အာဠာဏ သခင်မိုးလှကြီး ဆိုတာ ရှေ့ဆုံးကလာပေါ့”

အနီးအနားမှ တီးတိုး စကားသံကို ကြားရသည်။ ခင်ခင်ကြီးသည် အာဠာဏက သခင်မိုးလှကြီးကို ဂရုတစိုက် လိုက်ကြည့်မိသည်။ သခင်မိုးလှကြီး၏ အသွင်မှာ တုတ်ခိုင်သည်။ ပြန့်ကျယ်သော ပခုံး၊ ဓောက်ပြည့်သော ရင်အုပ်များက ခုံထည်သည်။ ဣန္ဒြေကြီးသည်။ အကြည့်သည် တည်ငြိမ်သည်။ စူးရှသည်။ ထက်မြက်သည်။ နှုတ်ခမ်းသည် တင်းကျပ် ပီရီသည်။ သေသပ်သည်။ ရဲရင့်ခြင်း၊ တက်ကြွခြင်း၊ ဖျတ်လတ်ခြင်းများ ပေါ်လွင်သည်။ လေးစားဖွယ် သွင်ပြင်လက္ခဏာနှင့် တုတ်ခိုင်မှုကြောင့် အာဠာဏက အမည်ပေးလေသလား ခင်ခင်ကြီး စဉ်းစားသည်။

သပိတ်တပ်က “သခင်မျိုးဟေ့” ဆိုလျှင် ပရိသတ်ကလည်း “ဒိုဗမာ”ဟု လိုက်၍ဆိုတတ်သည်။ “အရေးတော်ပုံ”ဆိုလျှင် “အောင်ပါစေ” ဟုဆိုကြသည်။ သပိတ်တပ်၏စိတ်ဓာတ်သည် ကြည့်ရှုသူပရိသတ်၏ စိတ်ဓာတ်သို့ လူးလူးရောက်ရှိ သွားဟန်ရှိသည်။ စင်စစ် ရေနံသပိတ်တပ်၏ အရေးမှာ တစ်မြို့လုံး၏ အရေး၊ တစ်မျိုးသားလုံး၏ အရေး၊

တစ်နိုင်ငံလုံး၏ အရေးပင် ။ သည်တော့ သပိတ်တပ်၏ ကြွေးကြော်သံ သည်လည်း တစ်မျိုးသားလုံး၏ ကြွေးကြော်သံပင် ဖြစ်ရလေမည် အမှန်ပင်။ သပိတ်တပ်၌ လာကြည့်နေသူများ အထဲမှ တူသားနောင်မယ် ပါလာ နှိသည်။ အချို့လည်း လင်သား ပါလာ နှိသည်။ အချို့တွင်မူ ဖခင်၊ အစ်ကို၊ ဖောင်စသည်တို့ ပါလာ နှိတူပေသည်။ ကြည့်နူး တက်ကြွမှုဖြင့် မျက်ရည်လည်နေကြ သူများကိုလည်း မြင်ရသည်။ ဝမ်းနည်းစိတ်ဖြင့် မျက်ရည်ကျသူလည်း ရှိကောင်းရှိမည်ထင်ရသည်။

သည်အကြားတွင် မမဝင်းရီကို မြင်ရသည်။ မမဝင်းရီသည် လူအုပ်ကို တိုးကော့ကာဖြင့်ပင် သပိတ် တပ်သားများ နောက်သို့ ပြေးလိုက်လာသည်။ အသက် လေးဆယ်ကျော်နှင့် အသက်သုံးဆယ် နီးပါးရ နှစ်ဦးကို သပြေပန်းကမ်းသည်။ ဤသည်ပင် သူမ၏ ဖခင်နှင့် အစ်ကို ဖြစ်ပေလိမ့်မည် ထင်သည်။ မိခင်လုပ်သူများသည် သပိတ်တပ်၌ ပါသွားသည့် သားအတွက် ဂုဏ်တက် အားရဟန် ပြသည်။ သားက မိခင်ကို အမြီးနှင့် နှစ်သိမ့်သည်။ ဇနီးသည်က လင်သားအား တီးတိုးစကား မှာကြားလိုက်သည်။ ချစ်သူ အချင်းချင်း အကြည့်ဖြင့် အလွမ်းသယ်ကြသည် လည်း ရှိသည်။

သို့နယ်ဖြင့် သပိတ်တပ်ကြီးသည် တစ်စထက်တစ်စ မြို့နယ်နိမိတ် အစွန်အဖျားသို့ ရောက်လာသည်။ မြို့အဝန်းအဝိုင်းမှ ထွက်ပေတော့မည်။ ပရိသတ်သည် နောက်တွင် ကျန်ရစ်သည်။ မကြာမီ ခွဲခွာကြရပေတော့မည်။ လူရေစီးကြောင်းကြီးသည် ရေနံချောင်း-မကျေးလမ်းမပေါ်မှာ တရွေရွေနှင့် စီးသွားသည်။ အသံများသည် တစ်စထက် တစ်စ တိုးတိတ်သွားသည်။ အမြင် အာရုံသည်လည်း တဖြည်းဖြည်းချင်းမှာပင် ဝါးလာသည်။ အဆုံးမှာမူ အသံကိုလည်း မကြားရလေတော့။ ဘာမျှလည်း မမြင်ရလေတော့။

ပကတိ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်ခြင်းသည် ရှစ်ရပ်ဝန်းကျင်ကို လွှမ်းမိုးသည်။ လူတို့သည် တိုးတိတ်စွာဖြင့် တစ်စထက်တစ်စသည်နေရာမှ ဖဲကြည့်စပြုကြသည်။ သည်တော့ မှပင် ခင်ခင်ကြီးတို့လည်း အိမ်သို့ ပြန်ခဲ့ကြသည်။ ယင်းအချိန်မှာပင် အခြားသော စိတ်ဝင်စားဖွယ် သတင်း တစ်ရပ်ကို ခင်ခင်ကြီး ကြားရပါသည်။ ယင်းသတင်းကား ဒီဇင်ဘာကျောင်းပိတ်ရက် အတွက် ကိုကိုတို့မြို့သို့ ပြန်လာ ကြတော့မည် သတင်းပေတည်း။

ရွှေမင်းသမီးကလေး

ကိုယ်မနေ့က မြို့ကို ပြန်ရောက်တယ်။ ပြန်ရောက်ရောက်ချင်း ကိုယ့်မှာ ပေါ်ပေါက်လာတဲ့ ဆန္ဒ တစ်ခုရှိတယ်။ အဲဒါကတော့ ရွှေမင်းသမီးလေးရဲ့ မျက်နှာတော်ကို ဖူးမြော်ချင်တဲ့ ဆန္ဒပေါ့ကွယ်။ မင်းပြောခဲ့တာ မှတ်မိသေးသလား ရွှေမင်းသမီးကလေး။ ကိုယ့်ကို တွေ့ချင်တဲ့ဆန္ဒရှိပါတယ်ဆိုတဲ့ စကားလေး။ အဲဒီစကားအပေါ် သံသယမရှိ ယုံကြည်ထားမိတယ်။ ကိုယ့်ရဲ့စိတ်ဆန္ဒ အတိုင်းအတာနဲ့ တိုင်းတာ တွက်ချက်ပြီး ယုံကြည်ထားမိခြင်းပါပဲကွယ်။ မင်းကို တွေ့ချင်ဆုံး ချင်တဲ့ စိတ်ဆန္ဒက ကိုယ့်မှာ ကြီးမား ပြင်းပြတာနဲ့အမျှ မင်းမှာလဲအဲသည့် စိတ်ဆန္ဒမျိုး ကြီးမား ပြင်းပြနေလိမ့်မယ်လို့ မှတ် ယူထားမိပါတယ်။ မင်း ဒီတစ်ခါ သင်္ဘောဆိပ်ကို လိုက်မလာဘူးနော်။ လူ့အထောင်အသောင်း ကြားမှာ မင်းကို ရှာမိတယ်။ မတွေ့ရတော့လဲ ရင်မှာအမောရသားကလား ကွယ်။ ဘာဖြစ် လို့လိုက်မလာတာလဲ။ ရွှေမင်းသမီးကလေးရယ်။ တွေ့ချင်တယ်။ မြင်ချင်တယ်။ ကြိုချင်တယ်။ ဆုံချင်တယ်။ တွေ့မြင် ကြိုဆုံခွင့်ကို တစ်နည်းမဟုတ် တစ်နည်းနဲ့ ပေးပါလားကွယ်။

ရွှေမင်းသမီးကလေးရဲ့
မောင်မောင်ဦး

ခင်ခင်ကြီး၏လက်မှာ တဆတ်ဆတ်တုန် နေသည်။ သို့နှင့်အမျှ ရင်မှာလည်း တလုပ်လုပ်နှင့် ခုန်ရသည်။ ခင်ခင်

ကြီး၏လက်ထဲမှ စာရွက်ကလေးမှာ တဖျပ်ဖျပ် လှုပ်ခါနေသည်။ စာကို ခင်ခင်ကြီး အကြိမ်ကြိမ် အတန်တန်ဖတ်သည်။ အလွတ်ရလု နီးပါးပင် ရှိပေပြီ။ သို့တိုင်အောင် မကျေနပ်နိုင်သေး။ အားမရနိုင်သေး။ တစ်ခေါက်ဖတ်၍ ပြီးလေတိုင်း စာရွက်ကလေးကို ရင်အစုံပေါ်မှာ တင်ထားမိသည်။ နှလုံးသားနှင့် အနီးကပ်ဆုံး နေရာမှာ ဖိကပ်ထားလိုက်သည်။ ထိုအခါ သူ၏အငွေ့အသက်သည် နှလုံးသားသို့ ပျံ့နှံ့ စီးဝင်လာသည့်နှယ်ရှိပါသည်။ သည်စာကို ခင်ခင်ကြီး ရရှိပုံမှာ အဆန်းသား၊ မနက်က မလုံးတင်ဈေးမှ အပြန်တွင် ခင်ခင်ကြီးအား တိတ်တဆိတ် ကျိတ်၍ သည်စာကို ပေးသည်။

“မောင်မောင်ဦးရယ်လေ လမ်းမှာမလုံးနဲ့တွေ့တယ်။ သူက ပြီးပြီးနုတ်ဆက်တော့ မလုံးအံ့အား သင့်သွားမိတာပေါ့။ ဘာပြန်ပြောရမယ်လဲ မသိဘူး။ ဒီမှာတင် ဒီစာကို “ခင်ခင်ကြီး” ပေးလိုက်ပါ ဆိုပြီး ပေးသွားတာပဲ။ မလုံးလဲ ဘာမှ မသိဘဲ လက်ခံထားလိုက်မိတယ်။ အိမ်အထိ ယူလာမိတယ်။”

မလုံး၏ စကားသည် သည်မျှအထိ အရောက်တွင် ခင်ခင်ကြီးသည် မလုံး၏လက်ထဲမှစာကို ဆွဲယူ လိုက်သည်။ နောက်တော့ တုန်လှုပ်ခြင်း၊ ချောက်ချားခြင်း၊ အပြည့်ဖြင့် စာကို ဖွင့်ဖောက် ဖတ်သည်။ ပထမအကြိမ် ဖတ်မိစဉ်က စိတ်မှာ ထွေပြားနေသည်ဖြစ်ရာ အဓိပ္ပာယ်ကို အပြည့်ကောင်းစွာ နားမလည်မိသလို ရှိသည်။ နောက်တော့ အကြိမ်ကြိမ်ထပ်၍ ဖတ်မိသည်။ သေသပ် ဝိုင်းစက်သော စာလုံးကလေးများ မျက်လုံးအိမ်အတွင်းမှာ ခွဲမြဲထင်ဟပ်နေသလို

ရှိသည်။ သည်စာမျိုးကို ရရှိလိမ့်မည်ဟု ခင်ခင်ကြီး မထင်၊ မမျှော်လင့်။ မထင်မှတ် မမျှော်လင့်ဘဲ ရရှိလာသည့် အတွက် အံ့ဩတုန်လှုပ်မိသည် အမှန်ပင်။ မောင်မောင်ဦး မြို့သို့ ပြန် ရောက်လာသည်ကို ခင်ခင်ကြီးသိသည်။

ကိုကိုအား သင်္ဘောဆိပ်သို့ ဆင်းကြိုရင်း မောင် မောင်ဦးကို မြင်ရလိမ့်မည်ဟုထင်ခဲ့သည်။ သို့ပေမယ့် ခင်ခင် ကြီးသည် ယင်းရက် မတိုင်မီ ညကစ၍ ဖျားသည်။ အအေးမိ ကာ နှာစေးချောင်းဆိုး ဖြစ်သည်။ သင်္ဘောဆိပ်သို့ ဆင်း သည့်အခါ ခင်ခင်ကြီး လိုက်ပါမည့်အကြောင်း ပြောပေမယ့် မေမေက လိုက်ခွင့် မပြု။ သို့ဖြင့် မောင်မောင်ဦးအား တွေ့မြင် နိုင်ခွင့် လက်လွတ်သွားခဲ့သည်။ နောက်ရက်များတွင်လည်း အပြင်သို့ ထွက်ခွင့်မရ၊ နေကောင်းနေပြီ ဆိုစကောမူ အပြင် ထွက်ရန် အကြောင်းမရှိခဲ့။ ကိုကို အပေါ်တွင်လည်း များစွာ မကျေနပ်ချင်။ ကိုကိုသည် ပြန်ရောက်သည့်ရက်က စ၍ အိမ် တွင် နားလှသည်မရှိ။ အပြင်သို့ထွက်သည်။ မမ ဝင်းရီထံ သွားမည်ဟု ထင်ရသည်။ နေမကောင်းသည်ကို အကြောင်း ပြ၍ ခင်ခင်ကြီးအား အဖော်စပ်ခြင်းမပြု။ ကိုကိုသည် မမဝင်း ရီနှင့် နှစ်ကိုယ်ချင်း လွတ်လွတ်လပ်လပ် ဆုံတွေ့ချင်ပုံရသည်။ ကိုကိုသည် မိမိအပေါ်အနည်းအကျဉ်း ဆိုသလို သင်္ဘောယနဲ့ မကင်းရှိနေပုံရသည်ဟု ခင်ခင်ကြီး ထင်ပါသည်။ မောင်မောင် ဦးနှင့်စပ်လျဉ်းကာ စိတ်မှာ စနိုးစနောင့် ရှိပုံရသည်။ သို့ရာ တွင် ဘာမျှတော့ မပြော။ မောင်မောင်ဦးထံမှ စာရောက်လာ ပြီးနောက် တစ်နေ့နံနက် မလုံးတင် ဈေးကအပြန်မှာ သတင်း ရသေးသည်။

“မောင်မောင်ဦး ဒီကနေ့ မလုံးကို ဈေးက စောင့်ပြီး တွေ့သေးတယ်၊ ပထမနေ့ကလိုပဲ ပြုံးပြီး နှုတ်ဆက်တယ်။ ခင်ခင်ကြီးဆီက စာမပါဘူးလားလို့ မေးတယ်။ မပါဘူး ဆိုတော့ ဘာမှ မမှာလိုက်ဘူးလားတဲ့ မေးတယ်”

မလုံးတင်သည် မောင်မောင်ဦးနှင့် ခင်ခင်ကြီးတို့ ကိစ္စ ကို စိတ်ဝင်စားနေသည့်ဖြစ်ရာ အားပါးတရ မြောပြတတ် လေ့ ရှိသည်။

“ဒီတော့ မလုံးက ဘာပြန်ပြောလိုက်သလဲဟင်”

“ဘာ ပြန်ပြောရမှာလဲ ခင်ခင်ကြီးက မလုံးကို ဘာမှ မမှာလိုက်တာ၊ ဘာမှ မမှာဘူးလို့ပဲ ပြောရတာပေါ့။ အဲဒီ စကားကို ကြားရတော့ သူ့ကို ကြည့်ရတာ အတော် စိတ် ပျက်လက်ပျက် ဖြစ်သွားပုံပဲ။ ဘာမှ မမေးတော့ဘဲ ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားတယ်”

မလုံးတင်၏ စကားများကြောင့် မောင်မောင်ဦး အပေါ် ကရုဏာ သက်သလို ခံစားရသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်သူ့အတွက်

စာတစ်ကြောင်းလောက်ဖြစ်ဖြစ် ရေးပေးမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ချက် ချမိသည်။ သို့ဖြင့် ခင်ခင်ကြီးသည် စာရေးစားပွဲမှာ ထိုင် သည်။ စာရေးမည်စိတ်ကူးသည်။ သို့ပေမယ့် အလှေအကျင့် မရှိ၍ မည်သို့စ၍ မည်သို့ရေးရမည် မတွေးတတ်နိုင်။ ခေါင်း စီးကိုပင် မည်သို့ရေးပေးမည်မသိ။ သူ့စာကို ပြန်ဖတ်ကြည့် သည်။ အလွတ်ရလုနီး နေပြီ ဖြစ်ပါလျက် ပြန်ဖတ်ကြည့်မိ ခြင်းဖြစ်သည်။ပြီးလျှင် ဗလာစာရွက်လွတ်တွင် ချ၍ ရေးစမ်း ကြည့်သည်။

အစ်ကို

ခင်ခင်ကြီးသည် စာကို ရိုးရိုးပင် စသည်။

မလုံးနဲ့ပေးလိုက်တဲ့စာကို ရပါတယ်။ သင်္ဘောဆိပ် ကို ဆင်းမလာတာ နေမကောင်းလို့ပါ။ အခုတော့နေ ကောင်းနေပါပြီ။ ခင်ကြီးလဲအစ်ကိုကို တွေ့ချင်ပါတယ်။

စာကို သည်မျှအထိသာ ရေးလိုရသည်။ အခြား အပိုအဆာများ မထည့်တတ်။ မရေးတတ်။ အဆုံးတွင် ‘ခင် ခင်ကြီး’ဟု လက်မှတ်ထိုးမည် ပြုသေးသည်။ နောက်မှ စာ ကို အခြားသူတစ်ယောက်ယောက် ရရှိသွားလျှင် သို့မဟုတ် ဖတ်ခွင့်ရသွားလျှင်အခက်ဟု တွေးမိသည်။ ထို့ကြောင့် မောင် မောင်ဦး၏ အသုံးအနှုန်းအတိုင်း ‘ရွှေမင်းသမီးကလေး’ဟု လက်မှတ်ထိုးလိုက်သည်။ စာကို မလုံးတင်မှ တစ်ဆင့် ပေး ခိုင်းမည်ဟု စိတ်ကူးသည်။ စာကိုရေးပြီး နောက်တစ်ခါ ပြန်ဖတ်သည်။ ယင်းအခိုက်မှပင် ဘွားဘွားသည် ခင်ခင်ကြီး ၏ အခန်းကို မြတ်ကျော်လျှောက်သွားသည်။ ဘွားဘွား၏ ခြေသံကို ကြားလိုက်ရလျှင် ခင်ခင်ကြီးသည် ဖတ်လက်စ စာကို ဖျတ်ခနဲ စုချေ၍ ဘော်လီအင်္ကျီအတွင်းသို့ ထိုးသွင်း လိုက်သည်။

ဘွားဘွားသည် အခန်းအတွင်းသို့ ဝင်လာသည်။

“စောစောက ညည်း ဖတ်နေတာ ဘာစာလဲ ခင်ခင် ကြီး”

ဘွားဘွားသည် အကင်းပါးလှချေသည်။ ခင်ခင် ကြီးအား မယုံသင်္ကာ အမှုအရာဖြင့် မေးသည်။

“ဘာစာမှ မဟုတ်ပါဘူး ဘွားဘွားရဲ့”

ဘွားဘွားသည် ခင်ခင်ကြီး၏ စားပွဲမှ စာအုပ်များ ကိုလှန်လှော့ရှာသည်။ နှုတ်မှလည်း မေးနေသည်။

“စောစောက တစ်ခုခုကို ပျာယံပျာယာ ဝှက်လိုက် တာ မြင်လိုက်ပါတယ် အဲဒါဘာလဲ ခင်ခင်ကြီး”

သည်တွင် ကံအားလျော်စွာ စားပွဲအံ့ဆွဲ အတွင်းမှ ဝတ္ထုစာအုပ် တစ်အုပ်ကို ရှာတွေ့ သွားသည်။ ယခုတစ်ပတ်

ကိုကို ဝယ်လာသော စာအုပ်ဖြစ်သည်။ ယင်းစာအုပ်ကို မြင်ရသောအခါ ခင်ခင်ကြီး အကြံရလာသည်။

“ခင်ကြီး ဂုဏ်လိုက်တာ အဲဒီ စာအုပ်ပါ”

“ပြောနေတဲ့ကြားထဲက ဒီစာအုပ်မျိုးတွေ ဖတ်နေပြန်ပြီလား ခင်ခင်ကြီး”

ဘွားဘွားသည် ဝတ္ထုစာအုပ်ကို ရှာတွေ့ရသည့်အတွက် အခြားသော သင်္ကာမကင်းဖြစ်မှုများ လွင့်ပျောက်သွားဟန်တူသည်။ စာအုပ်ကိုသာ သိမ်းဆည်းသွားသည်။ ဘွားဘွား ထွက်သွားလေလျှင် ခင်ခင်ကြီးသက်ပြင်း ရိုက်မိသည်။ “တော်ပါသေးရဲ့” ဟု စိတ်ထဲမှ ပြောမိသည်။ စာကို ဘွားဘွားသာ ရရှိသွားလျှင် မည်သို့ ဖြစ်ပျက်ကုန်လေမည်ဟု မပြောတတ်။ ယမ်းပုံ မီးကျဆီသည့်အဖြစ်မျိုး ဖြစ်လာလေမည်ဟု တွေးမိသည်။ စာကို နောက်တစ်နေ့ နံနက်မလုံးတင် ဈေးသို့အသွား၌ ပေးလိုက်သည်။ ထိုနေ့မှပင် မောင်မောင်ဦးထံမှ စာတစ်စောင်ရရှိ ပြန်သည်။

“စာကိုရတော့ သူ့အတော်ဝမ်းသာသွားပုံရတယ်။ ဆံပင်ညှပ်ဆိုင် တစ်ဆိုင်မှာ ထိုင်ရင်းချက်ချင်း စာပြန်ရေးပေးလိုက်ပုံပဲ သူ့ကို ခင်ကြီးရုံစာပေးပြီး မလုံးဈေးထဲကလဲ ပြန်ထွက်လာရော ဒီစာကို ပေးတာပဲ”

မလုံးတင်ကား အောင်သွယ်ကောင်းတစ်ယောက်ပင်ဖြစ်သည်။ သူ့ကိုယ်၌က အပျိုကြီး ဖြစ်သော်လည်း ဒီကိစ္စမျိုး၌ ဝါသနာထုံပုံ ရသည်။ စင်စစ် သူပြုမှုနေသော အပြုအမူမှာ အဘယ်မျှ အန္တရာယ်ရှိသည်။ နောက်ပိုင်းတွင်း အဘယ်သို့သော ပြဿနာများ ပေါ်ပေါက်လာနိုင်သည်ကို အသိသားပင်။ သို့ပေမယ့် ဝါသနာဆိုတော့လည်း အခက်သားကလား။ အန္တရာယ်ကို မမြင်ယောင်ပြုလျက်၊ ပြဿနာကို မသိကျိုးကျင်ပြုလျက်ကပင် ဆောင်ရွက်နေမိဆဲရှိသည်။

အခန်းအတွင်းမှ မလုံးတင် ထွက်သွားလျှင် ခင်ခင်ကြီးသည် စာခေါက်ကို ဖွင့်လိုက်သည်။ စာကိုဆက်၍ ဖတ်သည်။

ရွှေမင်းသမီးကလေး

စာကိုရတော့ ကိုယ့်အဖို့ ထိပေါက်တာထက် တောင်ဝမ်းသာရပါတယ်ကွယ်။ မင်းမှာ ကိုယ်နဲ့တွေ့ချင်တဲ့ ဆန္ဒရှိတယ်ဆိုလို့ ပိုပြီး ဝမ်းသာရပါသေးတယ်။ ပြောရဦးမယ်။ မနေ့ညက ကိုယ် ရေနံသာအိမ်ပိုင်းနဲ့ အနီးကပ်ဆုံး နေရာမှာ ရှိနေတယ်ဆိုရင် မင်းအံ့ဩသွား မလားပဲ။ တကယ်ပြောတာ။ မနေ့ည ဆယ့်တစ်နာရီလောက်က ကိုယ် ရေနံသာပိုင်းရဲ့

နောက်ပေးဘက်က လမ်းမြောင်းကလေးမှာ ရောက်နေခဲ့တယ်။ မီးလင်းနေဆဲဖြစ်တဲ့ မင်းရဲ့အိပ်ခန်းကို လှမ်းကြည့်နေမိတယ်။ အိပ်ခန်းထဲက မင်း ရဲ့လှုပ်ရှားမှုတွေကို စောင့်ပြီး အက်ခတ်နေမိ တယ်။ သည်လိုနဲ့မင်းရဲ့အိပ်ခန်း မီးမှိတ်တော့မှ အိမ်ကို ပြန်ခဲ့တယ်။ သည်မှာ ကိုယ်တွေးမိတာတစ်ခုရှိတယ် ရွှေမင်း သမီးကလေး။ ကိုယ်သာတကယ်တမ်း စွန့်စားမယ်ဆိုရင် မင်းရဲ့အခန်းကို ရောက်လာနိုင်တယ် ဆိုတာပေါ့။ မင်းကသာ လက်ခံမယ်ဆိုရင် မင်းကို သံကွန်ချာ ခုနစ်ထပ်နှင့် အုပ်ထားရင်တောင်မှ ကိုယ်လာတွေ့နိုင်ပါတယ်ကွယ်။

မောင်မောင်ဦး

စာကိုဖတ်၍ အပြီးတွင် ခင်ခင်ကြီး မောရပြန်သည်။ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်သွားသလို ရှိရပြန်ပါသည်။ ယမန်နေ့ညက သူ့အိမ်အနီးသို့ရောက်လာသည်။ မိမိအခန်းကို စောင့်ကြည့်နေခဲ့သည် ဆိုခြင်းများကို သိရလျှင် သူ့အနေနှင့် မိမိအား အဘယ်မျှ တွေ့ချင်နေသည်ဆိုခြင်းကို ခင်ခင်ကြီးတွေးမိလာသည်။ တွက်ဆမိလာသည်။ မိမိနှင့်ပတ်သက်၍ သူ့တွင် စိတ်ပင်ပန်းနေရသည်ဆိုတော့လည်း အမှန်ပင် ဝမ်းနည်းသည်။ “သံကွန်ချာခုနစ်ထပ် အုပ်ထားရင်တောင်မှ ကိုယ်လာတွေ့နိုင်ပါတယ်” ဆိုသောစကားကိုမူ ခင်ခင်ကြီး မယုံချင်။ ရေနံသာပိုင်း၏ ခြေစည်းရိုးမှာ ခိုင်ခံ့သည်။ လက်ခုပ်တစ်ဖောင်ခန့် မြင့်မားသည်။ သံဆူးကြိုးများ အထပ်ထပ်ရစ်ပတ်ထားသည်။ အတွင်းမှ ဝါးပင်များ ရိုက်ထားသည်။ ခွေးတိုးပေါက်ပင်မရှိ။ အစောင့်ဦးကလေး ကိုထွန်းခင်ဆိုလျှင် ညအခါအိပ်စက်သည်မရှိ။ မိတ်ဆွေ မျက်နှာဖြူတစ်ဦးထံမှ လက်ဆောင်ရခဲ့သော ‘ရန်လုံ’ အ မည်ရှိ ဘီလပ်ခွေးကြီးကလည်း ကောင်းပါပေ။ အမည်နှင့် လိုက်အောင် ရန်လုံမည်ပုံပင်။

တစ်ကြိမ်သောအခါက ရေနံသာတွင် အရေး အခင်းတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်ဖူးသည်။ ယင်းအရေးအခင်း ဖြစ်ပျက်ခဲ့ပြီးနောက် ပေးပေးသည့် ခြံကိုပိုမိုလုံခြုံစေရန် ဂရုစိုက်ခဲ့ပေသည်။ မောင်မောင်ဦးထံမှ စာရခဲ့ပြီးနောက် ခင်ခင်ကြီး စာတစ်စောင်ရေးသည်။ ယင်းစာတွင် “အခွင့်သာရင် တစ်နေ့တော့ တွေ့ခွင့်ရရမှာပေါ့အစ်ကို။ ခြံထဲ ဝင်ဖို့တော့ မကြိုးစားပါနဲ့ အန္တရာယ်များလှပါတယ်” ဟု ရေးခဲ့သည်။ သို့ဖြင့် ခင်ခင်ကြီးနှင့် မောင်မောင်ဦးတို့ အဆက်အသွယ် မှန်မှန်ရသည်။ မလုံးတင်မှတစ်ဆင့် နေ့စဉ်စာချင်းအလဲအလှယ် လုပ်သည်။ မောင်မောင်ဦး၏ စာများကို ဖတ်ရသည့်အတွက် ခင်ခင်ကြီး

ကျေနပ်လာသည်။ နှစ်သိမ့်လာသည်။ ကြည့်နူးလာသည်။ ယခုတော့ သူမ ကိုယ်တိုင်လည်း ခံစားရချက်များကို ရှည်ရှည်ဝေးဝေး ရေးပြန်ခင်စွမ်းရှိလာသည်။ မောင်မောင်ဦး၏ စာများတွင် အစဉ်မပြတ် ပါဝင်လာတတ်သော အကြောင်းအရာတစ်ရပ်ရှိသည်။ ၎င်းမှာ နှစ်ယောက်သား တစ်နည်းမဟုတ် တစ်နည်းဖြင့် တွေ့ကြရန်ပင်။ ကြိမ်ကြရန်ပင်။ တွေ့ခွင့်ပေးရန် တောင်းပန်သည်စကား အမြဲမပြတ် ပါဝင်လာတတ်သည်ပင်။ ခင်ခင်ကြီးအနေနှင့် တွေ့ခွင့်ပေးရန် မည်သို့ ပြုရမည်မသိတတ်ကြတတ်။ စင်စစ် သူမကိုယ်၌ကလည်း မောင်မောင်ဦးနှင့် တွေ့ချင်သည်။ စကားပြေချင်သည်။ ယုတ်စွအဆုံး မောင်မောင်ဦး၏ မျက်နှာကိုတော့ မြင်ချင်သည်။ သို့နယ်ဖြင့် သည်တစ်ခါ မောင်မောင်ဦးထံရောက်သော စာတွင် တွေ့ရန်အစီအစဉ်ကို ထည့်ရေးပေးလိုက်သည်။

ထိုနေ့သည် ဒီဇင်ဘာ ၂၅ရက်၊ ခရစ္စမတ်နေ့။ ရေနံချောင်းမှာ အင်္ဂလိပ်လူမျိုး အများအပြားနေထိုင်သော မြို့ဖြစ်သည်။ ရေနံနှင့်ပတ်သက်သော အရာရှိများ၊ အင်ဂျင်နီယာများ ရှိကြသည်။ သို့ဖြစ်၍ ခရစ္စမတ်အချိန်မှာ စည်ကားသည်။ မြန်မာ သီတင်းကျွတ်၊ တန်ဆောင်မုန်း စသော အခါကြီးရက်ကြီးများလုပ်ငန်း မျက်နှာဖြူအရာရှိများ၊ အင်ဂျင်နီယာများ၏ အိမ်မှာ မီးထွန်းထားသည်။ တေးသံများကြားရသည်။ အများအားဖြင့် လွတ်လွတ်လပ်လပ်ကြီး မူးကြခြင်းဖြစ်သည်။ သည်နေ့ညတွင် ဖေဖေသည် အသိတစ်ယောက် အိမ်သို့သွားသည်။ ထိုသူမှာ မြန်မာပင်ဖြစ်သည်။ ခရစ်ယာန်အယူ ယူသူဖြစ်သည်။ ထိုအိမ်သို့ ကိုကိုအားခေါ် သွားသည်။ ကိုကိုသည် လိုက်ပါချင်ပုံမရ။ ဖေဖေက ခေါ်သဖြင့် မငြင်းသာဘဲ လိုက်ပါသွားခြင်းဖြစ်သည်။ အေးသော ညဖြစ်၍လည်း ဘွားဘွားတို့မေမေတို့ စောစောစီးစီး အိပ်ရာဝင်ကြသည်။ သို့ပေမယ့် တကယ်တမ်း အိပ်သည်ကား မဟုတ်။

မောင်မောင်ဦးက ညဉှစ်ညတိုင်းလိုလို အိမ်၏ နောက်ဖေးဘက် လမ်းမြောင်းသို့ ရောက်သည်။ ထိုနေရာမှနေ၍ သူမအခန်းကို ကြည့်တတ်သည်ဟု ဆိုသည်။ ယခုလည်း ထိုနေရာသို့ ရောက်ရှိနေလောက်ပြီထင်သည်။ ပြတင်းပေါက်မှာ ရပ်လျက် ထိုနေရာဘက်သို့ ကြည့်နေခဲ့ သေးသည်။

ညသည် နှင်းဖြင့် ပိန်းပိတ်နေသောကြောင့်လည်း ကောင်း၊ ထိုနေရာမှာ လျှို့ဝှက်စွာလိုဖြစ်နေပြီး သစ်ပင်များ အုပ်ဆိုင်းနေ၍ လည်းကောင်း၊ အမှောင်ရိပ်နက်ရှိုင်းစွာ ထိုးကျနေသည်။ ဘာတစ်ခုမျှ သဲသဲကွဲကွဲ မမြင်သာ။ အစသော် ခင်ခင်ကြီးသည် အခန်းမီးကို ဖွင့်ထားခဲ့သည်။ မေမေက

“သမီး မအိပ်သေးဘူးလား” မေးသဖြင့် မီးမှိတ် ထားလိုက်သည်။ အမှောင်ချလျက်ကပင် ပြတင်းပေါက်မှာ ရပ်နေခဲ့သည်။ ခြံစောင့် ကိုထွန်းခင်သည် စောစောပိုင်းက မီးဖိုသည်။ ရေနေ့အိုးကို ရှေ့တွင်ချကာ မီးဖိုဘေးမှာ ထိုင်နေသည်။ သူ့အပါးမှာ ရန်လုံ ဝတ်နေသည်။ ယခုတော့ ထိုမီးဖိုသည် ငြိမ်းခဲ့လေပြီ။ ကိုထွန်းခင်သည်လည်း အအေးဒဏ်ကို မခံနိုင်ဘဲ သူ့အခန်းသို့ ပြန်လေပြီဟု မှတ်ယူရသည်။ မအိပ်သေးသည်တိုင် ပူနေသော အိပ်ရာထက်တွင် ရှိနေရမည်ဟု တွက်မိပါသည်။ အိမ်နောက်ဘက်တွင် ခြံ၏ မလွယ်ပေါက် တစ်ပေါက်ရှိသည်။ လူတစ်ရပ်ပင် မလွတ်တတ်။ ငဲ့၍ဝင်ရထွက်ရသည်။ အမှိုက်စွန့်ရန်အတွက် ဖောက်ထားသော တံခါးပေါက်ဖြစ်သည်။ ခင်ခင်ကြီးသည် ယင်းတံခါးပေါက်သော့ကို ညနေကပင် ရယူခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ သော့နှစ်ချောင်းရှိရာ တစ်ချောင်းမှာ ကိုထွန်းခင်တွင်ရှိသည်။ အခြားတစ်ချောင်းကို ဖေဖေက အံ့ဆွဲအတွင်း သိမ်းထားသည်။ ခင်ခင်ကြီးသည် ယင်းသော့ကို အံ့ဆွဲအတွင်းမှ တိတ်တဆိတ် ယူထားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ခင်ခင်ကြီး၏ ရင်မှာတဒိတ်ဒိတ်ခုန်နေသည်။ တုန်လှုပ်နေမိသည်။

သူနှင့်တွေ့ခွင့်ရရန်အတွက် ကြိုးစားခဲ့သည်တော့ မှန်သည်။ သို့ပေမယ့် တွေ့ကြပြီဆိုပါက ဘာပြောရမည်မသိ။ ဘာလုပ်ရမည်လည်း မတွေးတတ်။ သူကအခါခါ အခွင့်တောင်းသည်ကို လိုက်လျောညီထွေအနေနှင့် အခွင့်ပေးခြင်းဖြစ်သည်။ သူမကိုယ်တိုင်ကလည်း တွေ့ချင်နေသည်။ သို့ဖြစ်၍သာ တွေ့ကြရန်အတွက် အစီအစဉ် လုပ်ခြင်းဖြစ်သည်။ တကယ်တမ်းတွေ့ရမည့်အတွက်ကိုမူ ကြိုတင် ဝန်လေးလျက်ရှိပါသည်။ ည ဆယ့်နှစ်နာရီ သာသာလောက်တွင် အိမ်နောက်ဖေးလမ်းမြောင်းဆီမှ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးကို ဖျတ်ခနဲ ဖျတ်ခနဲ ဖွင့်ချည် ပိတ်ချည် သုံးကြိမ်သုံးခါ လုပ်ပြသော အလင်းရောင်ကို မြင်ရသည်။

သည်တော့လည်း ယင်းနေရာတွင် မောင်မောင်ဦး ရောက်ရှိနေပြီ ဖြစ်ကြောင်း သိရှိရသည်။ သည်တွင် ခင်ခင်ကြီးသည် သုံးမူးဆွယ်တာ အင်္ကျီကို ကိုယ်ပေါ် သို့ထပ်ဝတ်လိုက်သည်။ ပြီးလျှင် အခန်းမှ ထွက်လိုက်သည်။ အိမ်တစ်အိမ်လုံး မှောင်နေသည်။ တိတ်ဆိတ်ငြိမ် သက်နေသည်။ ခင်ခင်ကြီး၏ အိပ်ခန်းမှာ အိမ်ပေါ်ထပ်တွင် ရှိသည်ဖြစ်၍ အောက်သို့ ဆင်းခဲ့သည်။ ခင်ခင်ကြီးသည် အိမ်၏ အစိတ်အပိုင်းအလုံးစုံကို အလွတ်ကျက် မှတ်ထားသလိုရရှိနေသည် ဖြစ်ရာ အမှောင်ထဲမှာပင် ဖြစ်သော်လည်း လိုရာသို့ ရောက်အောင် သွားနိုင်စွမ်းရှိသည်။ မြေညာကို လုံလုံနင်းလျက် လှေ

ကာအတိုင်းဆင်းခဲ့သည်။ အောက်ထပ်သို့ အရောက်တွင် ထမင်းစားခန်း၊ ထိုမှသည် မီးဖိုဘက်သို့လာခဲ့သည်။ မီးဖိုတွင် နောက်ဖေးဘက်သို့ ထွက်ရာ တံခါးတစ်ချပ်ရှိသည်။ တံခါးပေးတပ်ကို အသံမပြည့်အောင် ဖွင့်ပေးမယ့်မရ၊ သို့ရာတွင် အသံမှကျယ်လောင်ခြင်းမရှိ။ အသံကြောင့် ခင်ခင်ကြီးတုန်လှုပ်ရသေးသည်။ လေအေးက ခင်ခင်ကြီးအား ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ ခင်ခင်ကြီးသည် အမှောင်ရိပ်ကို ခိုကာ နောက်ဖေးတံခါးပေါက်သို့ လာခဲ့သည်။ တံခါးပေါက်သော့ကို ဖွင့်ရသည်။ ယင်းအခိုက် စိတ်နှလုံးတုန်လှုပ်ချောက်ချားဖွယ် ကောင်းလောက်အောင် အသံတစ်သံကို ကြားရသည်။ ရန်လုံ၏ဟောင်းသံပေတည်း။ ရန်လုံသည် တစ်ချက်နှစ်ချက်မျှ ဟောင်းပြီးနောက် သူ့စိမ်းမဟုတ်ကြောင်း သိရှိသွားဟန်ဖြင့် နောက်ထပ်မဟောင်းတော့ပေ။ ခင်ခင်ကြီးသည် ခြံအပြင်သို့ ထွက်လိုက်သည်။ သည်နေရာမှာ ခင်ခင်ကြီးမကျွမ်းသောနေရာ ဖြစ်သည်။ စမ်းတဝါးဝါး သွားရသည်။ မှောင်နေသောကြောင့် ဘာမျှမမြင်ရ။ ဘာမျှမတွေ့ရ။ ခလုတ်ကန်သင်းများကို နှင်းမိတိုက်မိသည်။ ယင်းအခိုက်မှာပင် ခင်ခင်ကြီးသည် တစ်စုံတစ်ယောက်က လက်ကို ဆီးကြိုဆုပ်ကိုင်ခြင်း ခံလိုက်ရသည်။ အစသော် လန့်ဖျပ်သွားရသည်။ နောက်တော့ ရယ်မောသံကြောင့် မောင်မောင်ဦး ဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။ မောင်မောင်ဦးသည် ခင်ခင်ကြီး၏လက်ကို ဆုပ်ကိုင် ဖျစ်ညှစ်ထားသည်။ သူ၏လက်မှာ အေးစက်နေသည်။

“လာမှ လာပါမလားလို့ . . . စောင့်မယ်သာ စောင့်ရတာ စိတ်မှာ တထင့်ထင့်နဲ့”

မောင်မောင်ဦးက ပြောသည်။

“ခင်ကြီးလဲ ကြိုးစားပြီး လာရတာပဲ အစ်ကို ဒီကနေ အဆင်ပြေသွားတယ် ဖေဖေတို့ အပြင်သွားနေတော့ ဟန်ကျသွားတာပေါ့”

နှစ်ယောက်သား တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် မျက်နှာချင်းဆိုင်နေကြသည်။ လောလောဆယ်တွင် ဘာပြောရမည် မသိတတ်သလိုရှိကာ အမှောင်အတွင်းမှာပင် တစ်ယောက်မျက်နှာကို တစ်ယောက် စူးစိုက်ကြည့်နေမိသည်။ မောင်မောင်ဦးသည် ခင်ခင်ကြီး၏လက်ကို လွှတ်မပေးသေး၊ ဆုပ်ကိုင်ထားဆဲပင်။ လက်ဖဝါးမှာ တစ်စထက်တစ်စ ပူနွေးလာသည်။ခင်ခင်ကြီးမှာ ရင်ခန့်နေသည်။ သွေးလည်ပတ်မှုအရှိန်အဟုန် မြန်ဆန်သည် နှင့်အမျှ ကိုယ်မှာ ပူနွေးနေသည်ဟု ထင်ရသည်။

“ဟိုဘက်နားကို လျှောက်ကြရအောင်”
မောင်မောင်ဦးက ဆိုသည်။

“သိပ်အဝေးကြီးသွားလို့ မဖြစ်ဘူးထင်တယ် အစ်ကို ပြီးတော့ သိပ်ကြာကြာလဲ နေနိုင်မယ်မထင်ဘူး အစ်ကိုက တစာစာ တောင်းပန်လွန်းလို့သာ အခုလို လာတွေ့ရတာ ဒီအတွက် ခင်ကြီးဘယ်လောက် စွန့်စားရ တယ်မှတ်သလဲ”

“ညီမ စွန့်စားရတာကို ကိုယ်နားလည်ပါတယ်။ ကိုယ်ကလဲ သိပ်တွေ့ချင်လွန်းလို့သာပါ။ ကဲပါကွယ် သိပ်ဝေးဝေးမသွားပါဘူး ဟိုအနားတပ်ပါ လာပါ”

သို့ဖြင့် ခင်ခင်ကြီးသည် မောင်မောင်ဦး ဆွဲခေါ်ရာသို့ ပါလာခဲ့သည်။ မောင်မောင်ဦးက လမ်းမြှောင်မှနေကာ လမ်းမဘက်သို့ ခေါ်ဆောင်လာခြင်းဖြစ်သည်။ တစ်နေရာသို့ ရောက်လျှင် မောင်မောင်ဦးသည် ချုံအတွင်းမှာ ဝှက်ထားသော စက်ဘီးကို ထုတ်ယူလိုက် သည်။

“ဘယ်အထိသွားမှာလဲ အစ်ကို”

စက်ဘီးကို မြင်ရလျှင် ခရီးရှည်ရတော့မည်ဖြစ်ကြောင်း ခင်ခင်ကြီးသိသည်။ ထို့ကြောင့် ဖိုးရိမ်တကြီး မေးမိသည်။

“သိပ်ဝေးဝေးမသွားပါဘူး စိတ်ချပါ။ ကဲ တက်ညီမ”

“ဟင့်အင်း အစ်ကိုရယ် ခင်ကြီးပြန်တော့မယ် ဒီညအဖို့ ဒီလောက်ဆိုရင် တော်ရောပေါ့။ အတော်ကြာ အိမ်မှာ ခင်ကြီးမရှိဘူးဆိုတာ သိသွားရင် မိုးမီးလောင်ကုန်လိမ့်မယ်”

ခင်ခင်ကြီး၏ ငြင်းပယ်စကားကြောင့် မောင်မောင်ဦးမှာ စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြစ်သွားသလို သက်ပြင်းရှိက်သည်။

“ဒီမှာ ထိုင်ကြရအောင် အစ်ကို”

ခင်ခင်ကြီးက ဆိုသည်။

ထိုနေရာမှာ လမ်းနှင့် များစွာ ဝေးကွာသည် မဟုတ်။ သို့ပေမယ့် လျှို့ဝှက်လေးတစ်ခုလို ဖြစ်နေသည်။ ချုံနှင့် သစ်ပင်များက အကာအကွယ်ပြုထား၍ လမ်းမှ မမြင်နိုင်။ လမ်းမှာလည်း လူသုကင်းရှင်းကာ တိတ်ဆိတ်ခြောက်သွေ့နေသည်ပင် ဖြစ်ပါသည်။ မောင်မောင်ဦး ဘာမျှ မပြောတော့။ စက်ဘီးကို ချုံအတွင်း ပြန်ဝှက်လိုက်သည်။ ထို့နောက် သူသည် ခင်ခင်ကြီးနှင့်အတူ ဘေးချင်းယှဉ်၍ ထိုင်ချလိုက်သည်။ ပခုံးစွန်းချင်း ထိတွေ့ နေသည်။ ကိုယ်ချင်းပူးကပ် နေသည်။ တစ်ယောက်၏ အသက်ရှူသံကို တစ် ယောက်ကြားနေရသည်။ မောင်မောင်ဦးသည် လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ခင်ခင်ကြီးကို ကျောမှ နေကာ သိမ်းဖက် လိုက်သည်။ ခင်ခင်ကြီး၏ရင်မှာ ခုန်ရလွန်းပါသည်။ အသည်းနှလုံးမှာလည်း တုန်လှုပ်ရ လွန်းပါသည်။

“အစ်ကို”

ခင်ခင်ကြီး အထိတ်တလန့် အော်သည်။ နောက် တော့လည်း ဘာစကားမျှ မပြောဖြစ်ဘဲ အစ်ကိုဟုသာ အထပ်ထပ် အခါခါ ခေါ်နေမိသည်။ အစ်ကိုရယ်ဟု ညည်း မိသည်လည်း ရှိသည်။ ခင်ခင်ကြီးတွင် ယင်း စကားလုံးကို သာပြောတတ်သည့်နယ် ရှိရသည်။ ခင်ခင်ကြီး၏ဦးနှောက် မှာသည်တစ်ခုသာပဲ ရွဲမြဲမှတ်မိသည်။ နှင်းပိုကျလာသည်။ အအေးဓာတ် ပိုမို လွန်ကဲလာသည်။ ညသည် တစ်စထက် တစ်စ ပိုမို အိုမင်းရင့်ရော်လာသည်။

“ခင်ခင်ကြီး ပြန်တော့မယ် အစ်ကိုရယ်”

“ဘာဖြစ်လို့ ပြန်စကားကို ထပ်တလဲလဲ ပြောနေရ တာလဲကွယ်”

ကြာသော် မောင်မောင်ဦးက စိတ်မရှည်နိုင်သလို မေးသည်။

“အစ်ကိုကို ခင်ကြီး ကြောက်တယ်။ အစ်ကိုနဲ့ ပတ် သက်လို့ စိုးရိမ်ရတာတွေလဲ ရှိတယ်။ အစ်ကိုဟာ အခုပုံ အတိုင်းဆိုရင် လူလည် တစ်ယောက်နဲ့ တူတယ်။ ဒါမျိုးတွေ နေကြနေတယ် မဟုတ်လား အစ်ကို။ ဒါမျိုးတွေကို အစ် ကို တစ်ဖက်ကမ်းခပ် တတ်နေတယ် မဟုတ်လား။”

“အဲဒီလိုတော့ မပြောပါနဲ့ ညီမ။ ကိုယ်လဲ မင်းလိုပါ ပဲ။ ကိုယ့်တစ်သက်မှာ ရည်းစားဆိုလို့ တစ်ယောက်ပဲ ထား ဖူးတယ်။ အဲဒါက မင်းပဲ။ ကိုယ့်မှာ ချစ်သူ တစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ်။ အဲဒါကလဲ မင်းပါပဲကွယ်”

“အစ်ကိုစကားကို ခင်ကြီး ယုံမယ် ထင်သလား ဟင်”

“ယုံပါ အချစ်ရယ်။ တကယ်ပြောတာပါ။ ဒီအခြေ အနေမျိုးတွေ ဖြစ်လာလိမ့်မယ်လို့ ကိုယ်ကိုယ်တိုင်လဲ မမျှော် လင့်ခံပါဘူး။ မထင်မှတ်ခံပါဘူး”

“ခင်ကြီး ပြန်တော့မယ် အစ်ကို”

ခင်ခင်ကြီး ကြေညာပြန်သည်။

“နေပါဦးကွယ် အချိန် စောပါသေးတယ်”

“ဖေဖေသာ ဒီအကြောင်းကို သိရင် ခင်ကြီးကို သတ် မှာ ကျိန်းသေပဲ။ ဖေဖေမှ မဟုတ်ပါဘူးလေ ဒီအဖြစ်ကို ကြား ရတဲ့ လူတိုင်းက ခင်ကြီးကို သတ်ချင်မှာပါ။ အခုကိစ္စတွေ နဲ့ပတ်သက်လို့လဲ ခင်ကြီး အခု ရင်မခံနေတယ်။ နောက်လဲ မော့ဦးမယ်ပဲ ထင်တယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲကွယ်”

“ဘာကြောင့်ရယ်တော့ မသိဘူး။ စိတ်ထဲမှာ လေးနေ တယ် အစ်ကိုရယ်”

မောင်မောင်ဦးက ခင်ခင်ကြီး ပါးစပ်ကို လက်ဖြင့် အသာအယာ ပိတ်လိုက်သည်။

“တော်တော့ ညီမ၊ စိတ်လေးတဲ့ အကြောင်းတွေ မပြောကြစတမ်း။ ကိုယ်ဒီအပတ် ရန်ကုန်ပြန်၊ စာမေးပွဲ ပြေ ပြီးလို့ရှိရင် ညီမကို လက်ထပ်မယ်”

“တကယ်နော် အစ်ကို”

“တကယ်ပါ။ ညီမဟာ ကိုယ့်ကို ဘာလို့ ဒီလောက် တောင် မယုံသင်္ကာ ဖြစ်နေရတာလဲဟင်”

“အစ်ကို ဘာပြောပြော။ အစ်ကိုဟာ လူလည်ပါ။ ရှစ်စပ်ကန့်နေတာပါဆိုတာ အခုအဖြစ်အပျက်ကို ကြည့်ပြီး ညီမ ရိပ်မိပါတယ်။ နားလည်ပါတယ်။ ခင်ကြီးတောင်းပန်ပါ တယ် အစ်ကိုရယ်။ ခင်ကြီးဟာ မလိမ်မိုး မလိမ်မာမိန်း ကလေးတစ်ယောက်ပါ။ အစ်ကိုသာ လှည့်စားခဲ့ရင် ခင်ကြီး ခံရမှာပါ”

“မင်းလို မိန်းကလေး တစ်ယောက်ကို ကိုယ် မလည် စားပါဘူး။ ကိုယ်ဟာ မင်းထင်သလောက်လဲ မလည်ပါဘူး ကွယ်”

နစ်ယောက်သား အတန်ကြာမျှ စကား မပြောဘဲ နေမိကြသည်။ မောင်မောင်ဦးသည် ခင်ခင်ကြီး ပါးပြင်ကို ညင်ညင်သာသာ နမ်းသည်။ ခင်ခင်ကြီးကလည်း ခပ်ဖွဖွ ပြန်နမ်းလိုက်ပါသည်။

“အစ်ကိုကို ခင်ကြီး ချစ်တယ်”

ခင်ခင်ကြီး ပြောသည်။ တစ်ဆက်တည်းမှာပင်

“ကဲပါ အစ်ကိုရယ် ခင်ကြီးကို တစ်ညလုံးတော့ ခေါ်မထားပါနဲ့။ ခင်ကြီး ပြန်ပါရစေဦး။ ချစ်တယ်လို့လဲ ပြောပြီးပြီး အစ်ကို နမ်းသမျှကိုလဲ ကြည်ကြည်သာသာ ခံရ ပြီးပြီး ကျေနပ်တော့နော် အစ်ကို”

ဆိုသည်။

လဲလျောင်းရာမှ ထလိုက်ကြသည်။ တစ်ယောက် လက်ကို တစ်ယောက် ကိုင်ရင်း အိမ်နောက်ဖေးပေါက်သို့ လာခဲ့ကြသည်။ ခွဲရတော့မည် ဆိုတော့လည်း အချိန်များကို အနုမြောရသားပါကလား။ သို့နှင့်အမျှ ဖြစ်နိုင်လျှင်တော့ သည်သို့ မခွဲဘဲနေလိုက်ချင်သည်။ သူ့နောက်သို့ တစ်ခါ တည်း လိုက်သွားလိုစိတ်များ ခင်ခင်ကြီးကို လွှမ်းမိုးနေ သည်။

“မနက်ဖြန် ကျရင် တွေ့ရဦးမလား ဟင်”

မောင်မောင်ဦး၏ အမေးစကား။

“တော်ပြီ၊ နောက်အစ်ကိုနဲ့ ဘယ်တော့မှ မတွေ့တော့ ဘူး”

“တကယ်လား”

“နှစ်ကယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အစ်ကိုက လူဆိုးပဲ၊ ခင်ကြီးကို သိပ်နှိပ်စက်တာပဲ”

“ချစ်လို့ပါ”

“အဲဒီလို ချစ်တာမျိုးကို ခင်ကြီး ကြောက်တယ်”

“တကယ်ပြောတာပါ။ မနက်ဖြန်ည အခုလို အချိန်မှာ ကိုယ်လာခဲ့မယ်”

“တော်သင့်ပါပြီ အစ်ကိုရယ်၊ လူကြီးတွေ သိကုန်ရင် ခက်မယ်။ အစ်ကို ဖေဖေနဲ့ ခင်ကြီးတို့ ဖေဖေဟာ မတုံကြားဘူးလို့ သိတယ် မဟုတ်လား။ ပြဿနာတွေ ဖြစ်လာလိမ့်မယ်”

“သူတို့ လူကြီးချင်း ဘာဖြစ်ဖြစ်ပေါ့။ ကိုယ်တို့နဲ့ မဆိုင်ပါဘူး။ တခြားစီပါ။ မနက်ဖန်ည ဆက်ဆက်လာမယ် နော် ညီမ”

“ဟင်အင်း၊ ခင်ကြီး လာမတွေ့ဘူး”

“ဒီလိုဆိုရင် ကိုယ်အိမ်ထဲ ဝင်လာမှာပေါ့”

“ဘယ်လိုလုပ် ဝင်လာမှာလဲ”

“အလွယ်ကလေးပါ။ ကိုယ် ဘယ်လောက်သစ်ပင် တက်ကောင်းတယ် မှတ်သလဲ။ ညီမရဲ့အခန်းကို တွယ်တက် လာမှာပေါ့”

“မလုပ်ပါနဲ့ အစ်ကို၊ အခြေအနေပေးရင် ခင်ကြီးဆင်းလာခဲ့မယ်။ အခြေအနေ မပေးရင်တော့ မလာဘူး”

သူတို့သည် မလွယ်ပေါက်သို့ ရောက်လာကြသည်။ သည်နေရာသို့ ရောက်လျှင် တစ်ကြိမ် အနမ်းချင်း ဖလှယ် မိကြသေးသည်။

“ခင်ကြီး သွားမယ် အစ်ကို”

ခင်ခင်ကြီးက ဆိုသောအခါ မောင်မောင်ဦး ခေါင်းညိတ်သည်။ သို့ပေမယ့် သူသည် ထိုနေရာမှ ခွာမသွား၊ စောင့်ကြည့်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ခင်ခင်ကြီး အိမ်ဘက်သို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ အိမ်ကို မြင်ရလျှင် ခင်ခင်ကြီး၏ ရင်မှာ ထိတ်ခနဲ ခုန်သွားသည်။

ထမင်းစားခန်းမှာ မီးလင်းနေသည်ကို မြင်လိုက်ရခြင်းပင်တည်း။ ခင်ခင်ကြီးသည် ခေါင်းနားပန်း ကြီးသွားသည်။ ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ဖြစ်သွားသည်။ ဘုရားတစ်ဆူသည်။ မိမိအိမ်တွင် မရှိကြောင်းကို သိပုံမပေါ်ဘဲ ထင်ရပါသည်။ အကြောင်းမှ အိမ်ထဲမှာ ရုတ်ရုတ်သံသံ မဖြစ်။ ဆူဆူညီညီ မရှိ။ ပကတိ ငြိမ်သက်နေသည်။ ခင်ခင်ကြီးသည် အိမ်ပတ်သို့ တရွေ့ရွေ့ တိုးကပ်လာသည်။ ရင်မှာ တုန်လှုပ်ချောက်ချား

နေရသည် အမှန်ပင်။ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့် နေရသည်မှာ အမှန်ပင်။ အိမ်အတွင်းမှ လှုပ်ရှားမှုကိုကား မမြင်ရ၊ မည်သူမျှလည်းမရှိ။ တစ်စုံတစ်ယောက်သည် ထမင်းစားခန်းသို့ ဆင်းခဲ့ဟန် တူသည်။ မီးဖွင့်ခဲ့ပြီး ပြန်တက်လာသောအခါ မေ့လျော့လျက် မီးမိတ်မိပ် ရှိလေသလား။ ခင်ခင်ကြီးသည် မီးဖိုခန်း တံခါးသို့ ရောက်လာသည်။ တံခါးမှာ ထွက်စဉ်က ဖွင့်ထားခဲ့သည့်အတိုင်း အနည်းငယ် ပွင့်ဟနေသည်။ ခင်ခင်ကြီးသည် တံခါးကို တွန်းလိုက်သည်။ တစ်ကိုယ်စာ ဝင်ဆုံလျှင် တိုးဝင်လိုက်သည်။ ထိုအခါတွင် ခင်ခင်ကြီးမှာ ဆတ်ခနဲ တုန် သွားသည်။ ရှေ့မှာ မားမား ရုပ်လင့်နေသော လူတစ်ယောက်ကို မြင်လိုက်ရခြင်းပင်။ အစတော် ဖေဖေ ဟုထင်သည်။ တစ်ကိုယ်လုံး အေးစက်တောင့်တင်း သွားသည်။

“ညီမ”

အသံကြားလေမှပင် ကိုကို ဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။ ကိုကိုသည် ခင်ခင်ကြီးအား မြင်လိုက်ရသဖြင့် ရုတ်တရက် အံ့အားသင့်သွားပုံရသည်။

“အမယ်လေး ကိုကိုရယ်။ ဖေဖေများ လားလို့ လန့်သွားတာပဲ”

ကိုကိုအား မြင်ရလျှင် ခင်ခင်ကြီးမှာဝမ်းပမ်းတသာ ဖြစ်ရသည်။ စိတ်အေးရသည်။ သက်ပြင်းရှိက်မိသည်။

“ညီမ၊ ဒီအချိန်ကြီးမှာ အပြင်ကို ဘာလို့ ထွက်နေရတာလဲဟင်”

ကိုကိုသည် ခင်ခင်ကြီးအား နားမလည်နိုင်သလို ရှိသည်။ ခင်ခင်ကြီးသည် နှုတ်ခမ်းတွင် လက်ညှိုးကလေး ကန့်လန့်ဖြတ်တင်လျက် ရှူးခနဲမှုတ်ကာ တိုးတိုးပြောဖို့ သတိပေးသည်။

“အိပ်ကြစို့ ကိုကို၊ နော် အိပ်ကြစို့။”

ခင်ခင်ကြီး အရေးတကြီး ဆိုသည်။

“မဟုတ်သေးပါဘူး။ ညီမ ဘယ်သွားနေတာလဲဟင်။ ဘယ်က ပြန်လာတာလဲ”

ကိုကိုက မကျေနပ်နိုင်သေးသလို ထပ်မေးသည်။

“ဘယ်မှ မသွားပါဘူးကိုကို၊ ငြိမ်တင်ပါ။ ငြိမ်ဆင်းပြီး လမ်းလျှောက်တာပါ”

ဤသည်ကိုလည်း ယုံနိုင်ပုံမရ။ သူက မေးခွန်း မေးမည်ပြုသေးသည်။

“မနက်ကျမှ ခင်ကြီး ပြောပြမယ် ကိုကိုရယ်။ နော်။ ခင်ကြီး အိပ်တော့မယ်”

ခင်ခင်ကြီးသည် ကိုကိုအား ထားခဲ့ကာ အိမ်ပေါ်ထပ်သို့ ပြေးတက်ခဲ့သည်။

ကိုကိုကတော့ စိတ်ထဲမှာ မကျေ မနပ်နှင့်ပင် ကျန်ခဲ့
သည်။ မိမိ၏ အိပ်ခန်းသို့ ပြန်လည် ရောက်ရှိကာ တံခါး
ဖင်းတုပ်ကို အတွင်းမှ ချလိုက်နိုင်ပြီ ဆိုမှပင် ခင်ခင်ကြီး စိတ်
အေးရတော့သည်။ အိမ်တစ်အိမ်လုံး ဆက်လက် ငြိမ်သက်နေ
သည်။ တိတ်ဆိတ်မြဲ တိတ်ဆိတ်နေသည်။ အတော်ကြီး
ကြာမှ လှေကားအတိုင်း တက်လာသော ကိုကို ခြေသံကို
ကြားရသည်။ ခြေသံသည် ခင်ခင်ကြီး တံခါးဝမှာ ရပ်သွား
သည်။ ထိုအတွက် တုန်လှုပ်ရသေးသည်။

ကိုကိုသည် ကျေနပ်ပုံ မရသေးကြောင်း ထင်ရှား
သည်။ သို့ပေမယ့် အတန်ကြာလျှင် သူ့အခန်းရှိရာသို့ ဆက်
လက် လျှောက်သွားကြောင်း ကြားရပါသည်။ ခင်ခင်ကြီး
သည် အခန်းမီးကို မဖွင့်၊ အမှောင်ထဲမှာပင် အဝတ်အစား
လဲလှယ်သည်။ ထိုနောက် ခုတင်ပေါ်သို့ လှဲချလိုက်သည်။
အိပ်ပျော်ချိန်မှာလည်း စိတ်နှလုံး လှိုက်မောဖွယ် အပြစ်
အပျက်တို့သည် အိပ်မက်အသွင် တစ်ဖန် ရောက်ရှိလာကြ
ပြန်လေသည်။

သည်ကနေ့နံနက် အိမ်မှာ အခါတိုင်းထက် တိတ်ဆိတ်သည်။ အခါတိုင်းထက် ငြိမ်သက်သည်ဟု ခင်ခင်ကြီး ထင်ပါသည်။ အိပ်ရာမှ နိုးလာချိန်တွင် အတော်ပင် နေဖြင့် နေပြီဖြစ်ကြောင်း မြင်ရသည်။ အိမ်အောက်ထပ်သို့ ဆင်းခဲ့သည်။ မေမေနှင့် ဘွားဘွားအပါအဝင် မလုံးတင်တို့ လူသိုက်ကို မီးဖိုခန်းမှာ တွေ့ရသည်။ အားလုံး၏ မျက်နှာများမှာ အကဲမရနိုင်လောက်အောင် ရှိသည်။ တစ်စုံတစ်ခုသော အကြောင်းဖြင့် မသာမယာ ရှိနေကြသည်။ တိတ်ဆိတ်စွာဖြင့် အသီးသီးသက်ဆိုင်ရာ အလုပ်များကို လုပ်နေကြသည်။ ဤသည်ကို မြင်ရတွေ့ရလျှင် ခင်ခင် ကြီးမှာ မလုံမလဲ ဖြစ်ရသည်။ ရင်တုန်ရသည်။ ဖေဖေကို မမြင်ရ။ ထုံးစံအတိုင်း ရေနံတွင်းများဆီသို့ ထွက်သွားပြီဟု ထင်ရသည်။ ထမင်းစား ချိန်တွင်မှ ပြန်လာလေတော့မည်။

မလုံးတင်ကို ကပ်၍ မေးရသည်။

“အိမ်မှာ ဘာဖြစ်နေသလဲ မလုံး။ ခင်ကြီးနဲ့ ပတ်သက်နေသလား ဟင်”

မလုံးတင်က လေသံမျှသော အသံဖြင့် ပြန်ပြောသည်။

“မောင်ညွန့်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ကိစ္စပါ။ မောင်ညွန့် ညက အိမ်ပြန် မအိပ်ဘူးတဲ့။ အဲဒါနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ခင်ကြီးတို့ ဖေဖေက ဆူလို့ အခုလို ဖြစ်နေတာ”

သည်စကား ကြားရလေမှပင် ခင်ခင်ကြီး သက်ပြင်း

ရွက်မိသည်။ တော်ပါသေးရဲ့ဟု တွေးသည်။ စိတ်အေးသွားရသည်။ ခင်ခင်ကြီးသည် အလိုက်သိတတ်စွာဖြင့် မေမေ၊ ဘွားဘွားတို့အား အနှောင့်အယှက် မပေးတော့ဘဲ သူမ၏ အိပ်ခန်းသို့ လာခဲ့သည်။ တစ်မနက်လုံး အိပ်ခန်းအောင်းနေသည်။ ရှစ်နာရီခွဲလောက်တွင် ကိုကိုအိမ်သို့ ပြန်ရောက်လာကြောင်း တွေ့ရသည်။ မရှေးမနှောင်းမှာပင် ဖေဖေအိမ်သို့ ပြန်ရောက်လာသည်။ ယင်းအချိန်တိုင် ခင်ခင်ကြီး အောက်ထပ်သို့ မဆင်းသေး။ အောက်ထပ်မှာ ဖေဖေနှင့် ကိုကိုတို့ မျက်နှာချင်း ဆိုင်မိကြဟန် တူသည်။ အပြန်အလှန်စကား ပြောသည်များကို ကြားရ သည်။ သည်တော့လည်း ခင်ခင်ကြီး အခန်းထဲတွင် မနေနိုင်တော့။ အပြင်သို့ ထွက်ခဲ့သည်။ လှေကားထိပ်သို့ လာသည်။ ထိုမှ နေကာ အောက်ထပ်သို့ လှမ်းကြည့်လျှင် စည့်ခန်းကို အပေါ်စီး အနေအထားအရ တွေ့နိုင်သည်။ စကားသံများကို ကြားနိုင်သည်။ ကိုကိုသည် ဖေဖေနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ဆိုလာတွင် ထိုင်နေသည်။ ဖေဖေနှင့် ကိုကို၏ အနေအထားမှာ အပြစ်ကျူးလွန်ထားသော ကျောင်းသား တစ်ယောက် ကျောင်းဆရာ၏ ရှေ့မှောက်သို့ ရောက်နေရသည်နှင့် တူသည်။ ကိုကိုသည် ဖေဖေအား တစ်စုံတစ်ခုကို ရှင်းပြရန် သို့မဟုတ် ဆင်ခြေတက်ရန် ကြိုးစားလျက် ရှိကြောင်း မြင်ရပါသည်။

“ကျွန်တော် မေမေ့ကိုပြောသွားတာပါဖေဖေ၊ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်အိမ်မှာ သွားအိပ်မယ်လို့ အသေအချာ အခွင့်တောင်း ပြီးမှ သွားတာပါ။ ဖေဖေ မယုံရင် မေမေ့ကို မေးကြည့်ပါ”

ကိုကို၏ စကား။

“မင်းကို ငါမေးနေတာက ဒါမဟုတ်ဘူး ခင်မောင်ညွန့်၊ ဘယ်အိမ်မှာ သွားအိပ်သလဲလို့ မေးနေတာ”

ဖေဖေအသံမှာ ကျယ်လောင်သည်။ မျက်နှာ အနေအထားမှာလည်း ခက်ထန်နေသည်။

“ကျွန်တော် တွင်းကြီးမင်းစုက မောင်သက်ဖေတို့အိမ်မှာ အိပ်ပါတယ် ဖေဖေ”

“တော်စမ်း ခင်မောင်ညွန့်”

ကိုကို၏ စကား မဆုံးမီ ဖေဖေက ဖြတ်ပြောသည်။ အသံသည် စဉ်ခန်းကို ဟိန်းသွားမတတ် ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် ပေါ်ထွက်လာသည်။ ဒေါသတကြီး အမူအရာဖြင့် ထိုင်ရာမှ ထရပ်လိုက်သည်။ ခင်ခင်ကြီးသည် ဘုရားတစ်ပါးသည်။ ခုန့်လာလေသော ရင်ကို လက်ဖြင့် ဖိထားမိသည်။ ကိုကို မည်သို့သော ပြစ်မှုကို ကျူးလွန်မိလို့ပါလိမ့်။ ကိုကို၏ ပြစ်မှုမှာ အဘယ်မျှ ကြီးကျယ်လေ၍ ဖေဖေ ဤမျှ စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုး ရှိနေရပါလိမ့် တွေးမိသည်။

“ဟောဒီ လောကမှာ လိမ်တာ ညာတာလောက် မုန်းစရာကောင်းတာ မရှိတော့ဘူးလို့ ငါထင်တယ်။ လိမ်တဲ့ ညာတဲ့လူကို ငါသိပ်စက်ဆုပ်တယ်။ အခု မင်း ငါ အမုန်းဆိုး၊ အစက်ဆုပ်ဆုံး အလုပ်ကို လုပ်တယ်”

ကိုကိုခေါင်းမှာ ငိုက်စိုက် ကျသွားသည်။ အသံလည်း ထွက်မလာတော့။

“မင်း စဉ်းစားကြည့်စမ်း ခင်မောင်ညွန့်၊ မင်းဟာ အဆင့် သုံးဆင့်တောင် လိမ်တယ်။ ပထမ မင်းရဲ့ မေမေကို လိမ်တယ်။ သူငယ်ချင်းအိမ် သွားအိပ်မယ်လို့ ပြောတယ်။ ဒုတိယ အဲဒီကို သွားမအိပ်ဘဲ တခြားမှာ အိပ်တယ်။ တတိယ အခုငါမေးတော့ တစ်ခါထပ်ပြီး သူ ငယ်ချင်းအိမ်မှာ အိပ်တယ်လို့ လိမ်ပြန်တယ်။ လူကြီး တွေကို မင်း ဘာမှတ်နေသလဲခင်မောင်ညွန့်။ နုလပိန်းတုံးတွေလို့ ထင်နေတယ်ပေါ့၊ ဟုတ်စ”

ကိုကိုသည် ယခု အချိန်မှစ၍ ပြဿနာ ပေါ်လေပြီဟု ခင်ခင်ကြီး ထင်သည်။ ကိုကိုနှင့် ပတ်သက်သည့်အရေးအခင်းကား ဖြစ်ခဲ့လေပြီ။ သည်တစ်ခါ ကိုကို အလှည့်။ ပြီးလျှင် မိမိအလှည့် လာလိမ့်မည်ဟု အထင် ရောက်မိသည်။ နေဖေ၏ အသံဆက်လက် ထွက်ပေါ်လာသည်။

“မင်း ညက အေးကုန်းမှာ အိပ်တယ် မဟုတ်လား ခင်မောင်ညွန့်”

ဖေဖေက တိုက်ရိုက်မေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ကိုကို၏ မျက်နှာမှာလောသည်။ မျက်နှာအနေအထားမှာ ဆုံးဖြတ်

ချက်ချလိုက်သလို တင်းမာလာသည်။

“ဖေဖေ အမုန်းအတိုင်း သိချင်ရင် ကျွန်တော်ပြောပူမယ်။ ဖေဖေ ပြောတာ ဟုတ်တယ်”

“အေး ဟုတ်တယ်။ မင်းညက အေးကုန်းက ကိုသာကျော်အိမ်မှာ အိပ်တယ်။ ဒါကို ငါ ဘာလို့ ပြောနိုင်သလဲ သိချင်သေးလား။ မနက်က ငါ လမ်းလျှောက် ထွက်လာရင်း အဲဒီအိမ်ရှေ့မှာ မင်းမျက်နှာထွက်သစ်နေတာ တွေ့ရလို့ပဲ”

ဖေဖေသည် စကားကို ခေတ္တ နားလိုက်သည်။

ကိုကို၏ မျက်နှာကို စူးစိုက် ကြည့်သည် ပြီးမှ

“မင်းကို မျက်နှာသစ်ရေ ခပ်ပေးတဲ့ မိန်းကလေးဟာ ကိုသာကျော်ရဲ့ သမီး မဟုတ်လား”

မေးသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်”

ကိုကိုက အသံပြတ်ဖြင့် ဖြေသည်။

“မင်းနဲ့ သူနဲ့ ကြိုက်နေသလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဖေဖေသည် အံ့သြသွားဟန် အမူအရာကို တမင်လုပ်သည်။

“သူဟာ ဟယ်လို အတန်းအစားလဲ ဆိုတာ မင်း သိသလား ခင်မောင်ညွန့်”

“သိပါတယ် ဖေဖေ။ သူတို့ဟာ ဆင်းရဲပါတယ်”

“ဟုတ်တယ်။ သိပ်ဆင်းရဲတယ်။ တို့နဲ့ဆိုရင် မယှဉ်သာအောင် ဆင်းရဲတယ်။ ဂုဏ်ချင်းရော၊ ဓနချင်းရော၊ အစစအရာရာ မယှဉ်သာတဲ့ အောက်တန်းလွှာက မိန်းကလေးပဲ”

ကိုကိုသည် ခေါင်းကို ပြန်ငုံထားလိုက်သည်။

“ဒီမိန်းကလေးမျိုးကိုမှ ရွေးပြီး ကြိုက်တဲ့အတွက် မင်းကို ငါချီးမွမ်းသကွယ်”

ဖေဖေ၏ အသံမှာ လှောင်သံပါလာသည်။ ခန့်သလို စကားများဆိုသည်။

“လောကမှာ မိန်းမဆိုတာ ပေါပါတယ် ခင်မောင်ညွန့်။ တကယ်တမ်း မင်းသာ ပညာဆက်မဆင်ချင်ဘူး၊ အိမ်ထောင်ပြုချင်ပြီဆိုရင် မင်းနဲ့ ထိုက်တန်တဲ့ မိန်းမ တစ်ယောက်ကို မင်းမရှာရပါဘူး။ တို့ရှာပေးမှာပေါ့။ တို့နဲ့အတန်းညီမျှတဲ့ အထဲက ခေါင်းခေါက် ရွေး ယူလို့ရတယ် ခင်မောင်ညွန့်”

“ကျွန်တော် တစ်ခု ပြောပါရစေ ဖေဖေ”

“ဆို”

“ဦးသာကျော်ရဲ့ သမီး နာမည်ဟာ မဝင်းရီပါ။ မဝင်းရီက ဆင်းရဲတာမှန်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ရုပ်ရည် အရရော၊ အကျင့်စားရိက္ခာရော၊ စိတ်နေစိတ်ထားပါ ဘာတစ်ခုမှ မနိမ့်ကျ

ဘူးလို့တော့ ကျွန်တော် ထင်ပါ တယ်။ ပြီးတော့ ”

“အင်း၊ အင်း ဆိုစမ်းပါဦး။ ပြီးတော့ ဘာဖြစ်သလဲ”

“အိမ်ထောင်ရေးမှာ အဆင့်အတန်း တူတာ၊ မတူတာဟာ အဓိက မဟုတ်ဘူးလို့ ကျွန်တော် ထင်ပါတယ် ဖေဖေ”

“အင်း၊ ဆက်ပြောပါဦးမောင်ရာ၊ မင်းက ဒါတွေ တောင် အတော်သိနေမှကိုး။ အတော် နားလည်နေမှကိုး။ မင်းကို ခန့်ပေါလ်ကျောင်းလွှတ်ပြီး ပညာသင်ခိုင်း လိုက်တာ ဒီပညာတွေပါ တတ်လာသလဲ။ ဟုတ်စ”

“မဟုတ်ပါဘူး ဖေဖေ၊ ဒါက ကျောင်းစာနဲ့ မဆိုင်ပါဘူး။ ဒါက ကိုယ့်အသိနဲ့ကိုယ် သိလာတဲ့ အသိပါ။ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် တွေးတတ်လာတာပါ။ ချမ်းသာမယ်။ ဂုဏ် ဘဝ်ချင်း ညီမျှရမယ်။ ဒါမှ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ချစ်ရ ကြိုက်ရမယ်ဆိုတဲ့ ပညတ်ချက်ဟာ အိမ်ထောင်ရေးမှာ မရှိသင့်ပါဘူး။ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် သစ္စာရှိရမယ်။ ဗျာတရမယ်။ ကြင်နာတတ်ရမယ်။ ဒါဆိုရင် အသက်ထက်ဆုံး ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့တဲ့အိမ်ထောင်တစ်ခု ဖြစ်လာရလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်တယ် ဖေဖေ”

“ဟေ ဟုတ်လား၊ အင်း မင်းပြောမှပဲ ဒါတွေကို ငါ နားလည်ရတော့တာပဲ ခင်မောင်ညွန့်ရဲ့ ဖအေထက် သားတစ်လ၏ ကြီးတယ်ဆိုတာ ဒါမျိုးပဲ ထင်ပါရဲ့”

ဖေဖေ၏ မျက်နှာမှာ ပိုမိုထင်းမလာသည်။ ပိုမို ခက်ထန်လာသယောင် ရှိသည်။ ဖေဖေသည် ကိုကို၏ မျက်လုံး အိမ်ကို စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဒီမယ် ခင်မောင်ညွန့်၊ ငါပြောမယ်။ ငါဟာ မင်းထက်စောပြီး ထမင်းစားတဲ့လူ။ လောကဆိုတာ ဘာလဲလို့ မင်းထက် ပိုပြီးသိတယ်။ လောကကြီးမှာ ခြယ်လှယ်နေတာ ဘာလဲသိလား။ ငွေကွ၊ ငွေ၊ ငွေ၊ လူတွေကို လွှမ်းမိုးနေတာ လဲငွေပဲ။ ငွေရှိမှဂုဏ်ရှိတယ်။ ဂုဏ်ရှိမှလူရာဝင်တယ်။ လူရာဝင်မှ လူဖြစ်ကျိုးနပ်တယ်။ နားလည်လား။ လူတွေကို ငွေက အဆင့်အတန်း ခွဲခြားထားတယ်။ မဝင်း . . . ဘယ်သူ့အဲအဲ မဝင်းရို။ သူနဲ့မင်းနဲ့ အကြားမှာ အကွာခြားကြီးကွာခြားတယ်။ မင်းဟာ ရေနဲ့သာသူဌေးသား။ သူက တွင်းထိန်းတစ်ယောက်ရဲ့သမီး။ ဘယ်လိုမှ ဆက်စပ်လို့ မရဘူး။ အဲဆက်စပ်ချင်တယ် ဆိုရင် ညိုယူလို့ ရတာ တစ်ခုရှိတယ်။ ဒါကတော့ သူဟာ တို့ကိုမိမိရင်တောင်မှ တို့လောက်နီးနီး ချမ်းသာရမယ်။ ဆိုပါတော့ သူဟာ မြင့်တက်လာရမယ်။ ဒါမှ မဟုတ်ရင် သူ့ဘဝနဲ့တန်းတူဖြစ်တဲ့အထိ မင်းဟာ နိမ့်ကျသွားရမယ်။ သူ့ဘဝထဲကိုဆင်းသွားရမယ်။ ပစ္စက္ခ အခြေ

အနေအရဆိုရင် သူဟာ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မြင့်တက်မလာနိုင်ဘူး။ မင်းက ဆင်းရဲပို ကျိန်းသေပဲ။ ဒီတော့ မင်းလက်ရှိ အခြေအနေအနေ ဆင်းသွားချင်တယ်ဆိုရင် သွား။ ငါမတားဘူး။ အဲ အခု မင်းခံစားနေရတဲ့စည်းစိမ် တွေ၊ ပစ္စည်းတွေနဲ့ပတ်သက်လို့တော့ ခြူးတစ်ပြား တောင် ရလိမ့်မယ် မထင်နဲ့”

“နောက်တစ်ခုက ငါဟာ ဖခင်ပီပီ မင်းကို လူလား မြောက်အောင် မွေးခဲ့တယ်။ ကျွေးမွေးသုတ်သင်ခဲ့တယ်။ အကောင်းဆုံးကျောင်းမှာ ပညာသင်ပေးတယ်။ အခု တိုင်အောင်လဲ ငါ့မှာ ဒီတာဝန် ရှိတယ်လို့ မှတ်ယူတယ်။ ငါ ဖြစ်စေချင်တာက လောကမှာ ငါ့သားသမီးတွေ ဂုဏ်မငယ်ဖို့ပဲ။ မနိမ့်ကျဖို့ပဲ။ ဘယ်သူနဲ့ ယှဉ်လိုက်ယှဉ်လိုက် အထက်စီးက နေနိုင်ဖို့ပဲ။ ငါ့ဘက်က တာဝန်ကျေတယ်လို့ ဘယ်သူမဆို ဆုံးဖြတ်ကြမှာပဲ။ ငါ့ဘက်က တာဝန်ကျေပေမယ့် မင်းဘက်က တာဝန်မကျေဘူး။ ငါထားသလို မနေဘူး။ ငါက ပလ္လင်ပေါ် တင်ထားပေမယ့် မင်းက ခုန့်ဆင်းချင်နေတာပဲ။ ဒီအတွက် ငါမင်းကို အခုအချိန်မှာ အပြစ်မပြောသေးဘူး။ မင်းဟာမင်း စဉ်းစား။ တွေး။ ချင်ချိန်။ မင်းရဲ့အသက် အရွယ်ဟာလဲ ငယ်တော့တာမှ မဟုတ်ဘဲကလား။ ထိုက်သင့်သလောက် ပညာတတ်နေပြီ မဟုတ်လား။ ဒါနဲ့မှ ဇွတ်တိုးမိုက်ချင်တယ် ဆိုရင်လဲ မိုက်ပေတော့မောင်။ အတော် ကြာမှ မင့်အဖေဟာ စိမ်းကားလှချည့်လားလို့ မဆိုလေနဲ့”

ကိုကိုသည် ဖေဖေကို စူးစိုက်ကြည့်နေသည်။ မျက်လုံးများမှာ အင်အားရပ်တစ်ခုခုကြောင့် တောက်ပြောင်လာသလို ရှိသည်။ သူသည် တစ်စုံတစ်ခုပြောတော့မည် ပြုသည်။ ယင်း အခိုက်မှာပင် . . .

“သား”
ရုတ်တရက် မေမေ၏ အသံပေါ်ထွက်လာသည်။ မေမေသည် ဧည့်ခန်းနှင့် ထမင်းစားခန်း ဆက်စပ်ထားရာ တံခါးပေါက်တွင် ရပ်နေကြောင်း တွေ့ရသည်။

ရုတ်ခြည်းဆိုသလို ပေါ်ထွက်လာသော မေမေအသံကြောင့် ကိုကိုသည် စကား မပြောဖြစ်တော့ဘဲ မေမေကို လှည့်ကြည့်သည်။ မေမေ၏ ရုပ်သွင်သည် ဆယ်နှစ်မက ပိုမိုအိုစာသွားသည်ဟု ထင်ရသည်။ ကိုကိုအား စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်နေသည်။ မျက်နှာသွင် ပြင်အရ မေမေသည် ကိုကိုအား စကားမပြောရန် တောင်းပန်နေသလို ဖြစ်သည်။ တိုးလျှိုးနေသလို ဖြစ်သည်။ မျက်လုံးများက ယင်းအဓိပ္ပါယ်ကို ဖော်ပြနေကြသည်။ ကိုကိုသည် မေမေ၏ အရိပ်အသွင်ကို နားလည်နိုင်ဟန်တူသည်။ အသံ ထွက်မလာလေတော့၊ စိတ်ကို ချုပ်

တည်းလိုက်ရုံပေါ်သည်။ ဖေဖေ၏ အသံဆက်လက် ထွက်ပေါ်လာသည်။

“မင်းကိုယ်မင်း လမ်းနှစ်ခွမှာ ရောက်နေတဲ့ လူလို သဘောထား။ ဘယ်လမ်းကို လိုက်ရမလဲ ဆိုတာ စဉ်းစား။ မင်း ကောင်းမယ်ထင်တဲ့ လမ်းကို ရွေးချယ်။ အဲဒါကို ကျောင်း ပြန်မဖွင့်ခင်မှာ ပြတ်ပြတ်သားသားအဖြေပေး ခင်မောင်ညွန့်။ ငါ အလဟဿ ငွေကုန်ကြေးကျ မခံနိုင်ဘူး။”

ကိုကို၏ ရင်ပတ်မှာ နိမ့်ချည် ကြူချည် ရှိသည်။ လည်ပင်းလှုပ်မှာ လှုပ်ရှားနေသည်။ အဖေဘက်သို့ ပြန်လှည့် ကြည့်လာသော အကြည့်မှာ စူးရှသည်။ နာကြည်း ဟန်ပါ နေသည်။

ကိုကိုသည် ချက်ချင်းမှာပင် ခေါင်းကို ငုံ့ပစ်လိုက် ပါသည်။

“တစ်ခု သတိပေးရဦးမယ်။ အဲလို ပြတ်ပြတ်သား သား မဆုံးဖြတ်နိုင်သေးခင်မှာ ကိုသာကျော် အိမ်ဘက်ကို မသွားဖို့ပဲ။ ငါ့အိမ်ပေါ်မှာ ရှိနေသေးစေ့ သူတို့နဲ့ အဆက် အဆံ့ မလုပ်ဖို့ပဲ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ မင်းသိတဲ့အတိုင်း တို့ဖျားဟာ အုပ်ချုပ်ရေးဘက်တို့၊ ဘီအိုစီအရာရှိတို့နဲ့ ကင်း နိုင်တာ မဟုတ်ဘူး။ သပိတ်ကိစ္စမှာ ပါတဲ့လူတွေနဲ့ တို့နဲ့ အဆက်အသွယ် ရှိတယ်ဆိုရင် တစ်ဘက်မှာ မျက်နှာပူစရာ အင်မတန် ကောင်းတယ်။ ကိုသာကျော်က သပိတ်ကိစ္စမှာ ရှေ့ဆောင်ရှေ့ရွက်လုပ်တဲ့လူ။ သူ့ မွေးစားသားညွှန်ဆို တဲ့ကောင်က မိုက်တီ မိုက်ကနဲနဲ့ အခု မကျွေးထောင်မှာ အဖမ်းခံထားရတယ် ဆိုလားပဲ။ ဒီကောင်ကလေးဟာ တော် မလိုလို့နဲ့မိုက်တဲ့ သတ္တဝါကလေး။ သူ့အဖေညွန့်မောင်ဆို ဘာ တို့ဖျားရဲ့တွင်းကို တူးဖူးတယ်။ တွင်းတစ်တွင်း တူးရင်း တွင်းညပ်လို့ သေသွားတယ်။ ဒီတုန်းက သူ့မှာ အားကိုး အားထား မရှိလို့ သနားတာနဲ့ အိမ်မှာ ခေါ်မွေးစားဖို့ တောင် စိတ်ကူးရသေးတယ်။ မမွေးစားမိလို့ တော်သေးတာပေါ့။ မွေးစားမိခဲ့ရင် အခက်ပဲ”

ဖေဖေသည် သည်တွင် စကားကို အဆုံးသတ်လိုက် သည်။ ဆက်ပြောချင်ဟန်လည်း မတူတော့။ ထမင်းစား ခန်းမှ မေမေကို လှမ်းပြောသည်။

“ကိုင်း ထမင်း စားကြဖို့”

ဖေဖေ၏ အကျင့်မှာ ယင်းသို့ပင် ဖြစ်သည်။ သူပြော လိုသည်ကိုသာ ဆက်တိုက်ပြောသည်။ အခြားသူပြောသော စကားကို သည်းခံနားထောင်ချင်စိတ် မရှိ။ ထိုနည်းတူပင် သူဖြစ်စေချင်သော အရာကို သူသည်။ သူတစ်ပါး၏ အခက် အခဲနှင့်ခံစားမှုကို လျစ်လျူရှုထားလေ့ရှိသည်။ သို့ဖြင့် ကိုကို

၏ပြဿနာမှာ တိမ်မယောင်နှင့်နက်၊ လွယ်မယောင်နှင့် ခက် လာရသည်။ ရင်မှာ ကျဉ်းကျပ် လိုက်မော့ဖွယ် အဖြစ်အပျက် များ ဖြစ်ပျက်လာရသည်။

ခင်ခင်ကြီးသည် ကိုကို အဖြစ်ကို စံနမူယူပါသည်။ ကိုကိုနှင့် ပတ်သက်ပြီး ဖေဖေသဘောထားကို ရိပ်စားမိနိုင် သည်။ သို့နှင့်အမျှ သူမကျူးလွန်ခဲ့မိသောအပြစ်များအတွက် လည်း ရင်မှာမောသည့်ထက် မောလာရသည်။ ထမင်းဝိုင်း သည့် တိတ်ဆိတ်သည်။ ငြိမ်သက် သည်။ စကားတစ်ခွန်းမျှ မပြောဖြစ်ကြ။ မည်သူမျှ လည်း ထမင်းကို ဟက်ဟက်ပက် ပက် မစားနိုင်ကြပေ။ ထမင်းစားပြီးလျှင် ဖေဖေ တစ်ရေးအိပ် လေ့ရှိသည်။ ယင်းအချိန်တွင် ထမင်းစားခန်း၌ မေမေ၊ ကိုကို နှင့် ခင်ခင်ကြီးတို့ ကျန်ခဲ့ကြသည်။ စောစောက အကြောင်း ကို ပြန်စသည်။

“သားရဲ့ ဖေဖေ ပြောတာတွေဟာ အမှန်ပဲလားဟင်”
မေမေ၏ အမေး . . .
“အမှန်ပဲ မေမေ”

ကိုကိုက ဖြေသည်။ မေမေ သက်ပြင်းရှိက်သည်။
“အဲဒီမိန်းကလေးရဲ့အကြောင်းကို မေမေဘာမှ မသိ လို့ ဘာမှမဝေဖန်ချင်ဘူးသား။ ဒါပေမယ့် မင်္ဂလာမကျော့ အိမ်နီးကလေးနဲ့ သဘောမတူဘူးဆိုတာ ထင်ရှားနေပြီ”

“ဒီတော့ ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရမလဲ မေမေ”
ကိုကိုက မေမေကို အကူအညီတောင်းသော မျက်နှာ ဖြင့် ကြည့်နေသည်။ မေမေက ကိုကို့ အမေးကို မဖြေ။ မေး ခွန်းထပ်မေးသည်။

“တွင်းကြီးမင်းစုထဲက မလှဝေကလေးကို သား သိ တယ်မဟုတ်လားဟင်။ တွင်းစားရိုး ဦးဖိုးမင်းရဲ့သမီးလေ”
“သိပါတယ်မေမေ”

“မေမေက သားကို မလှဝေနဲ့ ရည်မှန်းထားတာ”
မေမေ စကားကြောင့် ကိုကို့ မျက်နှာမှာ စိတ်ပျက် လက်ပျက် ဖြစ်ရသော အရိပ်အသွင် လွှမ်းသွားသည်။

“ကျွန်တော်မလှဝေကို သိပါတယ်။ ခင်လဲ ခင်ပါ တယ်။ မြို့က ကျောင်းမှာ နေတုန်းက တစ်တန်းထဲ အတူတူ နေခဲ့ကြတာ မဟုတ်လား။ ဒါပေမယ့် သူ့ကို မောင်နှမလို့ပဲ ခင်လို့ရတယ်။ ချစ်လို့ မရဘူး။ မေမေ”

ကိုကို့ စကားကြောင့် မေမေမှာလည်း စိတ်ပျက် လက်ပျက် ဖြစ်နေပုံ ပေါ်သည်။

“စဉ်းစားပါဦး သားရယ်၊ မလှဝေဟာ အဘက်ဘက် က ပြည့်စုံတဲ့ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ပါ။ အလှပရာ၊ ဥစ္စာ ရော၊ ပညာရော ဘယ်ဘက်ကမှ အပြစ်ဆိုစရာ မရှိပါဘူး”

“ကျွန်တော်ပြောတဲ့ မဝင်းရီဟာ ပစ္စည်းဥစ္စာကလွဲလို့ ကျန်တဲ့ဘက်မှာ အားလုံးပြည့်စုံပါတယ် မေမေ”

“ဒါပေမယ့် သား စဉ်းစားကြည့်ပါဦး။ သားဟာ ပညာတတ်တစ်ယောက်ပဲဟာ။ ဆိုပါတော့ကွယ် မလှပေဟာ သုံးဂဏန်း၊ မင်းရဲ့မဝင်းရီဟာ နှစ်ဂဏန်း၊ ဒီဂဏန်း နှစ်လုံး ကိုနှုတ်လိုက်ရင် တစ်ကြောင်းတယ်။ ဘာပဲ ပြောပြော မလှပေဟာ မဝင်းရီထက် သုံးလေးမှာ တစ်လေးသာသေးတယ်လို့ ပြောလို့ရတယ်”

“အဲဒီလို ကိန်းဂဏန်းနဲ့ ကြောကြစတမ်းဆိုရင် ကျွန်တော်ဘက်ကလဲ ပြောလို့ရပါတယ် မေမေ။ မဝင်းရီမှာ မဲတစ်မဲရှိပါသေးတယ်။ အဲဒါကတော့ ကျွန်တော့်ရဲ့အချစ်ပဲ။ ဒါကို ထည့်ပေါင်းလိုက်ရင် သူဟာ မလှပေနဲ့ တန်းတူရည်တူ ဖြစ်လာမှာပေါ့”

ခင်ခင်ကြီးသည် ကိုကိုနှင့် မေမေတို့ အချီအချပြောနေသော စကားကို နားစိုက်ထောင်ရင်း ကိုကိုမှာ စကားပြောမခေလှပါကလားဟု တွက်မိသည်။ ကိုကို့ စကားကြောင့် မေမေမှာ အစဉ်းစားရ ကျပ်သွားသလို ရှိသည်။

“ဒီလိုရှိတယ်သား။ အဲဒီမိန်းကလေးအနေနဲ့ သားကို လိုက်ရောတာဟာ အကြောင်းရှိတယ်။ သားဟာ ရေခဲနဲ့ သာကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်ရဲ့ဥဒါး။ သူဌေးသား။ ဒီတော့ သားဆီက တစ်စုံတစ်ခုကို မျှော်လင့်ပြီး လိုက်ရောတာမျိုးပဲ ဖြစ်မယ်။ တကယ်တမ်း ချစ် မချစ်ဆိုတာ ဘုရားမှ သိမှာပဲ”

“ဒီလိုတော့ မပြောပါနဲ့ မေမေ။ မဝင်းရီရဲ့ အချစ်ဟာ သံသယ ဖြစ်စရာ မကောင်းပါဘူး။ တကယ်လို့ ဖေဖေက ကျွန်တော့်ကို စောစောက ပြောသလို ခြူးတစ်ပြားမှ မပေးဘဲ အမွေဖြစ်ခဲ့ရင်တောင်မှ သူ့ အချစ်ဟာ ပြောင်းလွှဲမယ်လို့ ကျွန်တော်မထင်ဘူး။ သူ့အချစ်မှာ ကျွန်တော်က လွဲလို့ တစ်ခြား ဘာမျှော်လင့်ချက်မှ မရှိနိုင်ပါဘူး”

အဆုံးမှာတော့ မေမေသည် သက်ပြင်းရွိုက်ရ ပြန်ပါသည်။

“ဘာပဲ ပြောပြောကွယ် သားဟာ မေမေတို့စကားကို မပယ်ရှားဘူး။ မေမေတို့ကို ကလန်ကဆန်မလုပ်ဘူးလို့ မေမေထင်တယ်။ သားဟာ လိမ္မာတဲ့ ကလေးတစ်ယောက်ပါ။ ဖေဖေ မေမေတို့ စိတ်ဆင်းရဲအောင် ဘယ်တုန်းကမှ မလုပ်ခဲ့ဘူး။ နောင်ကိုလဲ လုပ်လိမ့်မယ် မဟုတ်ဘူးလို့ ယုံတယ်”

“ခက်တယ်မေမေရယ်။ လူတွေဟာ ကိုယ့်ဘဝ ကိုယ်မေ့တတ်ကြတာ ခက်တယ်။ အထူးသဖြင့် ဖေဖေဟာ သူ့ဘဝကို သူ့မေ့ဖို့ မကောင်းဘူး။ သူဟာ ဘယ်ဘဝကလာ

သလဲ။ ဦးသာကျော်လို ဘဝမျိုးက လာတာပဲ မဟုတ်လား။ ဦးသာကျော်နဲ့ သူဟာ တစ်ချိန်က အတူတကွ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေပါ။ မိတ်ဆွေတွေပါ။ စင်စစ်မှာ ကျွန်တော် မဝင်းရီနဲ့ ရင်းနှီးဖို့ အခွင့်ရခဲ့တာဟာ ဦးသာကျော်နဲ့ ဖေဖေတို့ တစ်ချိန်က မိတ်ဆွေဖြစ်ခဲ့ကြတယ်ဆိုတာကို မှုတည်ခဲ့တာပါ။ ကျွန်တော်တော့ သေသာသေလိုက်ချင်တာပဲ မေမေ။ ဘာလုပ်ရမှန်းတောင် မသိတော့ဘူး”

“သား ငယ်ပါသေးတယ်ကွယ်။ ပညာသင်ပါဦး။ အိမ်ထောင်ပြုဖို့ ဆိုတာ စောလွန်းပါသေးတယ်။ သား ဒီနှစ်ဆယ်တန်းအောင်ရင် မင်းမေဖေက နိုင်ငံခြားပို့ဖို့တောင် စီစဉ်ထားတာကွယ်”

“ဗျာ ကျွန်တော့်ကို နိုင်ငံခြား ပို့မယ်။ ဟုတ်လား မေမေ”

မေမေ့စကားကြောင့် ကိုကို အံ့အားသင့် သွားပုံရသည်။

“ဟုတ်တယ်။ ဘီလပ်ပို့ဖို့ သူ့ အသိ မျက်နှာဖြူတစ်ယောက်နဲ့ တိုင်ပင်နေတာ မေမေ ကြားရတယ်သား”

“ကျွန်တော် မသွားချင်ဘူး မေမေ”
“ဟင်”

သည်တစ်ခါ အံ့အားသင့်ရသူက မေမေ။

“ဟုတ်တယ် မေမေ။ ကျွန်တော် မသွားချင်ဘူး။ သူများတွေက ဘီလပ်ပြန် ဆိုတာ အထင်ကြီးပေမယ့် ကျွန်တော် အထင်မကြီးဘူး”

ကိုကို့စကားကို မေမေ အံ့ဩနေသည်။ ဘုရား တနေသည်။ ကိုကိုက စကားဆက်သည်။

“ဘီလပ်သွား စာသင်သူတို့ကို အထင်ကြီး။ ကိုယ့်လူမျိုးကို နှစ်ပြား မတန်အောင် အပြစ်ပြော။ ဒီ သဘောနဲ့ ကျွန်သက် ပိုရှည်မှာပဲ မေမေ”

“တော်တော့သား။ ဥပဒေ မလွတ်တဲ့ စကားတွေ မပြောစမ်းနဲ့။ သားဟာ မေမေတို့အတွက် တစ်ခုတည်းသော မျှော်လင့်ချက်။ အားထားချက်ဆိုတာတွေကို သား မေ့နေသလားဟင်။ မင်းဖေဖေဟာ အသက်လဲ ကြီးပါပြီ အလုပ်လုပ်လာရတဲ့ နှစ်တွေကလဲ များလှပြီ။ ကြည့်ပါလား။ တစ်ခေါင်းလုံး ပွေးအောင် ဆံပင်တွေ ဖြူနေတာ။ သားဟာ ကိုယ့်ဖေဖေကို စာနာသင့်တယ်။ သနားသင့် တယ်။ ကိုယ့်ဖေဖေ ရဲ့တာဝန်နဲ့ မိသားစုတစ်ခုလုံးရဲ့ တာဝန်ကို ပခုံးထမ်း ပြောင်းယူရမယ်ဆိုတဲ့အသိကလေး တော့ ရှိသင့်ပါတယ်ကွယ်”

မေမေ၏စကားစုများက ကိုကို့အား အသည်းခိုက် သွားစေဟန် တူသည်။ စိတ် ထိခိုက်စေနိုင်ပုံ ရသည်။ ချက်

ခင်းမှာင် သူသည် မေမေအား စိတ်ထိ ရိုက်အောင် လုပ်နေ
မိပါကလားဟု တွေးမိပုံ ပေါ်သည်။ မျက်နှာမှာ သိုးလျော်
လာရပါသည်။ ကိုကိုသည် မေမေအား အတိုက်အခံ စကား
မဆိုတော့။ ဘာမှလည်း မပြောတော့။ အိမ်ပေါ်သို့ တက်
သည်။ အခန်းအောင်းနေသည်။

ကိုကို၏ အဖြစ်ကို မြင်ရလေလျှင် ခင်ခင်ကြီး ပိုမို
ဘုန်လှုပ်ရသည်။ ပိုမိုချောက်ချားရသည်။ စင်စစ် မောင်မောင်
ဦးနှင့် ချစ်ကြိုက်သည် ဆိုခြင်းမှာ အမှားအယွင်းတစ်ခု၊ ကြီး
စွာသော အပြစ်ကြီး တစ်ခုအဖြစ် ခင်ခင်ကြီး မှတ်ယူလာ
သည်။ သို့ပေမယ့် နံနက်တိုင်း မလုံးတင် ဈေးမှပြန်လာပြီ
ဆိုလျှင်တော့၊ မောင်မောင်ဦး၏ စာပါ မပါ မေးရသည်မှာ
အမော။ စာကို ဖတ်ရလျှင် ဝမ်းသာသည်။ သူ့ဘက်က
လည်းစာပြန်ရေးသည်။ မောင်မောင်ဦးက စာထဲတွင် တွေ့ခွင့်
ပေးရန် အကြိမ်ကြိမ် တောင်းပန်သည်။ ညဘက် ရောက်လျှင်
လမ်းမြောင်းဆီမှ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးဖြင့် အချက်ပြမှုကို မြင်ရ
မြဲ။ ခင်ခင်ကြီး စိတ်ကို ထိန်းချုပ်သည်။ မောင်မောင်ဦးထံမှ
ဘောင်းပန်စာရေးသည်။ နောက်တော့လည်း မောင် မောင်ဦး
ခိတ်လျှော့လိုက်ဟန်တူသည်။ အိမ်နောက်ဖေးမှ လမ်းမြောင်း
သို့ ရောက်မလာတော့ပေ။

ယင်းသို့ဖြင့် ကိုကိုတို့ ရန်ကုန်ပြန်ရမည့်ရက်သို့
ရောက်လာသည်။ ရေနံမြေ သပိတ်တပ်၏ သတင်းများကို
လည်း ကြားရသည်။ ဒီဇင်ဘာ ၂၀ ရက်နေ့က အဖြစ်သည်
ဂယက်ရိုက်လျက် ရှိသေးသည်။ ထိုနေ့ကား ကျောင်းသား
များ အတွင်းဝန်ရုံးကို ဝိုင်းဝန်းဆန္ဒပြကြ သည်။ ၎င်းတို့၏
ခေါင်းဆောင်များ တို့ဗမာအစည်းအရုံးမှ သခင် သခင်မ
များကို ချွင်းချက်မရှိ လွှတ်ပေးရန် သပိတ်တားသည်။ နယ်
ချဲ့အစိုးရက ပန်ချာပီနှင့် ဂေါ်ရာ မြင်းစီးပုလိပ်များဖြင့် အဓမ္မ
ရိုက်နှက်၍ လူစုခွဲရာတွင် ဂျပန်ဆင်ကောလိပ်ကျောင်းသား
ခေါင်းဆောင် ကိုအောင်ကျော် ကျဆုံးခဲ့ရပြီး ကျောင်းသား
၂၀ ကျော် ထိခိုက် ၁၀၀ ရာခိုင်နှုန်းကြသည်။ အောင်လံမြို့တွင်

လည်း အစိုးရ၏ နောင်ယုက်မျက်ဆီးမှုကို ကန့်ကွက်သည့်
အတွက် သခင်ဘမိုးကျဆုံးခဲ့ရသည်။ ယင်းဂယက်များသည်
အစိုးရ အပြောင်းအလှဲကို ဖြစ်စေခဲ့သည်။ ဒေါက်တာဗမော်
အစိုးရအဖွဲ့ပြုတ်ကျ သွားသည်။ သပိတ်တပ်သည် ဇန်န
ဝါရီလ ၈ ရက်နေ့၌ သထုံ၊ ဝေါ၊ ပဲခူးမှ ချီတက်လာကြသည့်
တောင်သူလယ်သမားတပ်များနှင့် ပူးပေါင်း၍ ရန်ကုန်မြို့သို့
အောင်မြင်ချောမောစွာ ရောက်ရှိသွားသည် သတင်းများ ကြား
ရသည်။ သို့ဖြင့် သမိုင်းစာမျက်နှာ၌ မှတ်တမ်းတင်ရမည့်
၁၃၀၀ ပြည့် အရေးတော်ပုံကို ခင်ခင်ကြီးတို့ မျက်ဝါးထင်ထင်
မြင်ခဲ့ရသည်။ ဖြတ်ကျော်ထိတွေ့ခဲ့ရသည်။

ကိုကိုတို့ အပြန်၌ သဘောဆီပီသို ခင်ခင်ကြီးတို့
မိသားတစ်စု လိုက်ပို့ကြသည်။ အခါတိုင်းကလိုပင် ကိုကို
အား နှုတ်ဆက်ရင်း မောင်မောင်ဦးကိုပါ နှုတ်ဆက်ရသည်။
သည်တစ်ကြိမ်တွင်တော့ ခင်ခင်ကြီးသည် လွမ်းဆွတ်တာသ
ရမှုကို လူတစ်ဦး တစ်ယောက်တည်းအတွက် ခံစားရသည်
ဟုမှတ်ယူပါသည်။ မောင်မောင်ဦး တစ်ယောက်တည်း
အတွက် လွမ်းဆွတ်တာသရမှုကို ခံစားရသည်ဟု သေသေ
ချာချာသိသည်။ သဘောဆီပီမှ အပြန် အိမ်သို့ ရောက်လျှင်
အခန်းသို့ဝင်ကာ ရိုက်ကြီးတင်ငင် ဝိုင်းသည်။ ယင်း မျက်ရည်
သည် မောင်မောင်ဦးကို ရည်စူးကြောင်း ခင်ခင်ကြီးအသိ။
သူနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ကျရသော မျက်ရည် သူ့အား လွမ်းဆွတ်
ရစိတ်ဖြင့် ငိုကြွေးခြင်းဖြစ်ကြောင်း နားလည်သည်။ စင်စစ်
ယင်းမျက်ရည်ကား၊ ထိုသူနှင့် ပတ်သက်၍ ပဏာမအဖြစ်ကျ
ရသော မျက်ရည်ဖြစ်ကြောင်း ထိုစဉ်က ခင်ခင်ကြီးမတွေးနိုင်
သေး။ သူမ၏ဘဝတစ်လျှောက်လုံးတွင် ထိုသူနှင့် ပတ်
သက်၍ အခါခါအကြိမ်ကြိမ် မျက်ရည်ကျရသည့် အဖြစ်မျိုး
ပေါ်ပေါက်လာလိမ့်မည်ဟု မမှေးလင်ခဲ့သေး။ သို့ရာတွင်
သူမ၏ကြံ့မာအပေါ်၌ အရိပ်မည်းကြီး တစ်ခုထိုးကျ လွှမ်း
မိုးလာသည် ဆိုခြင်းကိုမူ မေးရေးမျှ သဘောပေါက်လာရ
သည် အမှန်ပင်။

ဒီခင်ဘာကျောင်းပိတ်ရက်ပြီးလျှင် နွေရာသီကျောင်း ပိတ်ရက်ကို မျှော်ရပြန်သည်။ နွေရာသီသို့ မြန်မြန်ဆန်ဆန် ရောက်စေချင်လှသည်။

အခါတိုင်းဆိုလျှင်တော့ နွေသည်လည်းကောင်း၊ မိုးသည်လည်းကောင်း၊ ဆောင်းသည်လည်းကောင်း သူ့အလိုအလျောက် ပြောင်းလဲသွားလေ့ ရှိသည်။ သူ့အလိုလိုပင် တစ်ခုပြီးတစ်ခုဖြတ်ကျော် သွားလေ့ရှိသည်။ ယခုမူထိုသို့ မဟုတ်ချေပြီ။ ရာသီအပြောင်းအလဲပေါ်မှာ သိမှတ်ရသော စိတ်ကို ခင်ခင်ကြီး မွေးမြူမိသည်။ ရာသီနှင့်လိုက်ဖက်စွာ စိတ်မှာ အပြောင်းအလဲ ဖြစ်ရသည်။ ယခင်က ကျောင်းပိတ်ရက်များသည် ခင်ခင်ကြီးအတွက် ပျင်းရိဖွယ် ဖြစ်ခဲ့သည်။ ငြီးငွေ့ဖွယ် ဖြစ်ခဲ့သည်။ ကျောင်းမှာနေရသည်ကမူ ပျော်စရာကောင်းသည်။ အပေါင်းအသင်းများနှင့်နေခွင့်ရှိခဲ့သည်။ အိမ်မှာ ဆိုလျှင် လှောင်အိမ်နှင့် ဘာမျှမခြား။ မြင်နေကျ မျက်နှာများကိုပင် မြင်ရသည်။ ကြားနေကျစကားကိုပင် ကြားရသည်။ အပြောင်းအလဲသည် သိသိသာသာ ဖြစ်ပေါ်လာသည်ဟု မထင်ရပေ။ ယခုတော့လည်း ကျောင်းမှာမပျော်၊ အိမ်မှာလည်း ရွှင်ပျလှသည် မဟုတ်၊ သို့ပေမယ့် အိမ်မှာ ရှိနေချိန်တွင် ငေးချင်ရာ ငေး၍ရသည်။ တွေးချင်ရာတွေး၍ ရသည်။ ကိုယ် မလွတ်လပ်ပေမယ့် စိတ်လွတ်လပ်သည်။ ခင်ခင်ကြီးသည် ယခင်ကလို လွပ်လွပ် ခတ်ခတ်မရှိ၊ တည်ငြိမ်လာသည်။ ရယ်မောရွှင်ပျချိန် နည်းပါးလာသည်။ ထို

အတွက် ဘွားဘွားတို့ မေမေတို့အဖို့မှာ အဆန်းတကြယ် ဖြစ်လာပုံရသည်။ သို့ပေမယ့် ဘာတစ်ခုမျှမေးခမ်းခြင်းတော့ မရှိ။ မေမေတို့အဖို့မှာလည်း ကိုကိုနှင့် ပတ်သက်သည့် စိတ်စကောင့်စနင်း ဖြစ်ဖွယ်ကိစ္စရပ်က ရှိနေလေရာ ခင်ခင်ကြီးအား ဂရုစိုက်ချိန် မရ။

သည်အတွင်း မောင်မောင်ဦးထံမှ စာများကို ခင်ခင်ကြီးဖတ်ရသည်။ အစတွင် သူမဘက်က ပြန်ရေးရန်အတွက် လက်တွန့်လျက်ရှိသည်။ မောင်မောင်ဦးက တိုက်တွန်းသည်လည်းဖြစ်၊ ကိုကိုထံ စာမရောက်ပါဟု ကတိပေးသည်လည်းဖြစ်၍ တစ်စောင်စ နှစ်စောင်စ ပြန်ရေးသည်။ ကိုကို ပြန်သွားပြီးနောက် တစ်ရက်တွင် မေမေနှင့် ဘွားဘွားတို့ တွင်းကြီးမင်းစုသို့ သွားသည်။ သူတို့ပြောဆိုနေကြသော စကားများ အရ မလှဝေနှင့် နားဖောက်သည်ဟု ခင်ခင်ကြီး သိရသည်။ တစ်ဘက်ကလည်း သဘောတူသည်ဟု ကြားရသည်။ သဘောမတူ ဘဲ အဘယ်မှာလျှင် ရှိချိန်မည်နည်း။ ကိုကိုဆိုသည်က သမီးရှင်များအတွက် မျက်စိကျစရာပင်။ ကိုကိုစာမေးပွဲဖြေအပြီးတွင် လက်ထပ်ပေးဖို့ မင်္ဂလာရက်ကိုပင် သတ်မှတ်ပြီး ဖြစ်နေသည်။ ကိုကိုအား ဘိလပ်သို့ လွှတ်ရန် အတွက်မူ စဉ်းစားစရာ ဖြစ်လာသည်။ ၎င်းမှာ ဥရောပ၌ စစ်ရိပ်စစ်ငွေ့သမီးနေပြီ ဟူသော သတင်းစကားကြောင့် ဖြစ်သည်။ တစ်ဟုန်ထိုး တိုးတက်လာသည့် ဂျာမနီပြည်ကို ဥရောပရှိ အခြားတိုင်းနိုင်ငံများက စောင့်ကြည့်လျက် ရှိသည်။ အာဇာရှင်ဟစ်တလာ၏ စကားများကလည်း ခြိမ်းခြောက်မှုများ တစ်စထက်တစ်စ ပါဝင်လာသည်ဟု သိရသည်။ ခင်

ခင်ကြီးတို့ စာမေးပွဲဖြေရသည့်ရက်များနှင့် နီးကပ်လာချိန် မတ်လ ၁၅ ရက်နေ့တွင် ဣပုဇ္ဈိက ချက်ကိုစလိုဗေးကီး ယားပြည်ကို ဝင်ရောက် သိမ်းပိုက်လိုက်ခြင်းဖြင့် ဥရောပတွင် စစ်မီးကို စတင်ညှိထွန်းလိုက်လေသည်။ မမဝင်းရီကို မြင်ရ လေတိုင်း ခင်ခင်ကြီး စိတ်မကောင်းနိုင်အောင် ရှိရသည်။ မမ ဝင်းရီသည် သနားစရာကောင်းသော မိန်းကလေးတစ် ယောက် ဖြစ်ကြောင်းမြင်ရသည်။ သူမ၏ ဖခင်နှင့် အစ်ကိုတို့ ဘီအိုစီက အလုပ်ပြန်ရသည်။ သူမကိုယ်တိုင်သည်လည်း ဘီအိုစီက တည်ထောင်ပေးသော ကျောင်းမှာ ဆရာမအဖြစ် အလုပ်ရသည်။ ထိုအတွက် ဝမ်းသာရသည့် အမှန်ပင်။ သို့ပေ မယ့် ကိုကိုနှင့် စပ်လျဉ်းလာလျှင်ကား မမဝင်းရီ စိတ် ဖြောင့် နိုင်ဟန် မတူ။ ဝမ်းသာနိုင်ပုံ မရ။

ကိုကိုနှင့် မလှဝေတို့ စေ့စပ်သတင်းသည် ရေနံ ချောင်းရှိ တွင်းရိုး တွင်းစားများ လောက၌ ဂယက်ရိုက်ခတ် ခဲ့သည်။ တစ်ဆင့်ထက်တစ်ဆင့် ပြန့်ပွားသွားသည်။ ယင်း သတင်းကို မမဝင်းရီ ကြားသိသွားခဲ့ဟန်တူသည်။ ကြား ရစနေ့က စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့် ခင်ခင်ကြီးအား လာတွေ့ကာ မှန်မမှန်မေးသည်။ ခင်ခင်ကြီး မညာတတ် အမှန်ဖြစ်ကြောင်း ဖြေရသည်။ ယင်းသတင်းကို မေမေတို့က ကိုကိုထံမပြော သေးဘဲရှိရာ ကိုကိုသည် မဝင်းရီရေးသော စာမတစ်ဆင့် ယင်းသတင်းကို သိရှိသွားရသည်။ ကိုကိုတစ်ယောက်လည်း တွေ့ဝေနေရသည်။ ဘာလုပ်ရမည် မသိတတ်ဘဲရှိပုံရသည်။ အိမ်သို့စာမရေးခဲ့သည်မှာလည်း ကြာချေပြီ။ မမဝင်းရီထံ သို့လည်း စာမှန်မှန် မလာဟု သိရသည်။ ခင်ခင်ကြီးသည် ကိုကိုနှင့်မဝင်းရီတို့အကြားမှာ ကြားဝင်ချင်သည်။ နှစ်ဦးလုံး ကိုပင် စိတ်ချမ်းသာစေချင်သည် အမှန်။ သို့ပေမယ့် သူမ ကိုယ်၌က ဘာတစ်ခုမျှ မတတ်နိုင်သော ကိစ္စရပ်ဖြစ်၍ ကြား မဝင်သာဘဲရှိသည်။ မဝင်းရီအား ဖျောင်းဖျောင်းသောစကားမျိုး ကိုသာ ဆိုနိုင်စွမ်းသည်။ ထို့ထက်ပို၍ သူမအနေနှင့် ဘာ တစ်ခုမျှ စွမ်းဆောင်ပေးနိုင်ခြင်း မရှိခဲ့။ စင်စစ် သူမကိုယ်၌ ကလည်း သူမအပူနှင့်သူမပင်။ ခင်ခင်ကြီးသည်ယခုတလော နေမကောင်းချင်သလိုရှိသည်။ အစားအစာ စားသောက်ရ သည့်မှာလည်း အရသာမရှိ။ လူမှာအလိုလိုနိုးချည့်နေသည်။ ပင်ပန်းနေသည်။ ဤသည်ကို အစကတော့ အိပ်ရေးပျက် သောကြောင့်ဟုထင် သည်။ မေမေတို့ကလည်း ခင်ခင်ကြီး တစ်ယောက် စာမေးပွဲနီးနေသဖြင့် စာကျက်ရလွန်းသော ကြောင့်ဟုပင်ထင်သည်။ ကျောင်းတွင် ခင်ခင်ကြီး၏အရင်း နှီးဆုံး သူငယ်ချင်းမတစ်ယောက်ရှိသည်။ ယင်းသူငယ်ချင်း က ခင်ခင်ကြီးဖျော့တော့နေသည်ကို ဂရုစိုက်မိဟန်တူသည်။

“ညည်း! နေကောင်းရဲ့လား ခင်ခင်ကြီး”
မေးသည်။
“နေကောင်းပါတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”
“ညည်းကိုကြည့်ရတာ တစ်မျိုးပဲ၊ အားနည်းနေသ လို့ပဲ၊ လူကလဲငှုငှုငိုငိုငို နှမကောင်းလို့လားတွေ့မိလို့ပါ”
“အမှန်ပြောရင်တော့ အခုတလော ငါသိပ်နေမ ကောင်းချင်သလိုပဲဟယ်၊ နေရတာလဲတစ်မျိုးပဲ၊ တစ်ခါတစ် ခါလေတွေ့ချည်း အနီအနီနေတယ်”
“ဓမ္မတာကော မှန်ရဲ့လားဟင်”
“ရက်အတော်များများ ကျော်နေပြီ”
သည်တွင် သူငယ်ချင်းဖြစ်သူသည် ခင်ခင်ကြီး၏ မျက်နှာကို အကဲခတ်သလို စူးစိုက်လာသည်။
“ငါ့ကို မှန်မှန်ပြောစမ်း ခင်ခင်ကြီး”
သူငယ်ချင်းက အထိတ်တလန့် အမူအရာဖြင့် အလေးအနက်မေးလာသည်။
“ဘာပြောရမှာလဲ”
“ညည်းတောင်တောင် မြောက်မြောက်တွေ့များ လျှောက်လုပ်ခဲ့သလား ခင်ခင်ကြီးရယ်”
“ဘာလဲ တောင်တောင်မြောက်မြောက်ဆိုတာ”
သူငယ်ချင်းဖြစ်သူက နှစ်ကိုယ်ချင်းဖြစ်ပါလျက်ပြော ရမည့်စကားအတွက် ရက်ရွံ့ဟန်ဖြင့် နားအနားသို့ ကပ်၍ တစ်စုံတစ်ရာကို ဝပ်တိုးတိုးပြောသည်။
“အိုအေ . . . ပေါက်ပေါက်ရှာရှာ”
ခင်ခင်ကြီးသည် မျက်စိမှိတ်လျက်ဇွတ်အတင်းငြင်း ဆိုလိုက်ရသည်။ သို့ရာတွင် သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ၏ စကား အတွက် ခင်ခင်ကြီးမှာ ကတုန်ကယင်ကြီး ဖြစ်သွားရပါ သည်။ တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားပါသည်။
“မသိပါဘူးအေ၊ ဒါမျိုးလုပ်ရင် အခုလိုဖြစ်တတ် တယ်ဆိုလို့ပါ”
“နေစမ်းပါဦး အခုလိုဖြစ်တော့ ဘာဖြစ်သလဲဟင်”
ခင်ခင်ကြီး စပ်စုသည်။
“အခုလို ဖြစ်တာဟာ ကလေးရှိချင်လို့ပေါ့”
“ကလေး”
“ဟုတ်တယ်၊ ငါလဲသိပ်သိလှတယ်တော့ မဟုတ် ဘူး၊ ငါ့အစ်မတစ်ယောက် ဖြစ်တာ မြင်ဖူးတာ”
“ကလေးက ဘယ်လိုလုပ် ရှိတတ်တာလဲဟင်”
“ဘုရားရ ကလေးဘယ်လိုလုပ် ရှိတတ်တယ်ဆို တာ ညည်းမသိဘူးလား ခင်ခင်ကြီး”
“ဟင်အင်း”

“စောစောက ငါပြောတာမျိုးဖြစ်ဖူးရင် ကလေးရှိ တတ်တယ်တဲ့”

“ဟုတ်လား”

ခင်ခင်ကြီး၏ကိုယ်မှာ တုန်လာသည်။ ရင်ထဲမှာ တ လှုပ်လှုပ်ဖြစ်လာသည်။ ခြေဖျားလက်ဖျားများ အေးစက် သွားရသည်ဟု ထင်သည်။ သူငယ်ချင်းဖြစ်သူက စကား ဆက်ပြောနေသည်။ သို့ပေမယ့် ခင်ခင်ကြီး မကြားတော့။ နားမှာ ‘ကလေး ကလေးဟူသော အသံသည် ပဲ့တင်သံ သဖွယ် ပေါ်ပေါက်နေသည်။ အဝေးမှ လွင့်ပျံ့လာသည့် နှယ်ဖြစ်သည်။ အထပ်ထပ် ရိုက်ခတ်နေသည်။

“ဝမ်းဆွဲဆရာမ ဖြစ်ဖြစ်၊ လက်သည်ဖြစ်ဖြစ် ပြကြည့်ပါလားဟင်”

သည်စကားကို ခင်ခင်ကြီး ကြားသည်။

“ဘာလုပ်ဖို့ ပြရမှာလဲ”

ပြန်မေးသည်။

“သူတို့က စမ်းတတ် သပ်တတ်တယ်၊ ကလေးရှိ မရှိသိတယ်။ ထိမ်နေတာမျိုး ဖြစ်ချင်လဲ ဖြစ်မှာပါ။ ထိမ်နေ တာမျိုးဆိုရင် သူတို့က ဆေးပေးမှာပေါ့”

“နေပါစေ၊ တစ်ရက်နှစ်ရက်နေရင် နေကောင်းသွား မှာပါ”

ထိုနေ့က တစ်နေ့လုံးလိုလိုပင် ခင်ခင်ကြီး မရွှင်မပျ ရှိသည်။ အခြား ဘာတစ်ခုကိုမျှ စိတ်ဝင်စားစွာမျှမရ။ သူ ငယ်ချင်းဖြစ်သူ၏ စကားများကသာ သူမ၏စိတ်သန္တာန်ကို ကြီးမိုးထားသည်။ လွှမ်းမိုးထားသည်။ ‘ကလေး ကလေး’ ဆိုသော အသံကို နားဝယ် အထပ်ထပ်ကြား နေရသည်။

“ဘုရား . . . ဘုရား ငါ့မှာ သူပြောသလို ကလေး များ ရှိနေပြီလား”

ခင်ခင်ကြီး ချောက်ချားစွာ တွေးသည်။ ဖြစ်စဉ်အား လုံးကို အစမှသည် အဆုံးတိုင်အောင် စဉ်းစားသည်။သည် တော့လည်း ရင်မှာမောသည်။ ကျပ်သည်။ အသက်ရှူပင် မဝချင်။ ကလေးရှိသည်ဆိုလျှင် ဝမ်းဗိုက်ကြီး ဖောင်းလာ မည်ကို မြင်ယောင်သည်။ သည်လိုပင် ဗိုက်ကြီး တကားကား နှင့် ဝမ်းကြီးသည်တွေကို မြင်ဖူးပေါင်းများလှပြီ။ ပြီး နာနာ ကျင်ကျင် မွေးဖွားရတတ်သည်ဆိုလေသလား။

အခြားအရာတွေကို ထားပါဘိ။ ဝမ်းဗိုက်ကြီး ဖောင်းလာမည်ကို ခင်ခင်ကြီး ကြောက်လှသည်။ သည် အတိုင်းဆိုလျှင် ခိုးထုပ်ခိုးထည်နှင့် အမိခံရသည်နှင့်တူနေ ပေရောမည်။ပေးပေး မေမေတို့သာမက တစ်ရပ်တစ်ရွာလုံးက သိလာကြလိမ့်မည်ဟုထင်သည်။ မေပေးမေမေတို့သာ သိသွား

လေလျှင် ဘာတွေဖြစ်မည်မသိ။ မစဉ်းစားရုံအောင်ပါပဲ က လား။ မည်သို့လုပ်ရမည်မသိတတ်။ မည်သို့ကြံ့ရမည် မတွေးတတ်။ သည်အကြောင်းကို မောင်မောင်ဦးထံ စာ ရေးလိုက်ရလျှင် ကောင်းလေမည်လား။ စာရေးဖို့ဆိုသည် ကိုလည်း လက်မရဲ့၊ စိတ်ကမပုံ။ ရက်ရွံ့စဖွယ်ဖြစ်နေမည် ထင်သည်။ မကြားဝံ့ မနာသာ အဖြစ်မျိုးဟု အတွေးရောက် သည်။

မိမိကိုယ်ကို မှိုက်လုံးကြီးသည် ထင်၏။ အပါပေ ဟူ၍ မိမိကိုယ်ကို အပြစ်တင်မိသည်လည်း အကြိမ်ကြိမ်။ မောင်မောင်ဦးနှင့် ဆုံတွေ့ရသည့် ညများက သူမဘဝတွင် မြတ်နိုးဖွယ်ဖြစ်သော အရာတစ်ခုကို အဆုံးရှုံးခံလိုက်ရသည် ဟူ၍တော့ သိသည်။ သို့ပေမယ့် မည်သို့သော ဆုံးရှုံးမှုဟူ၍ တွက်ဆတတ်ခြင်းမရှိခဲ့။ မောင်မောင်ဦးသည် သူမထံမှ တစ် စုံတစ်ခုကို ယူသွားသည်ဟု ထင်သည်။ မည်သည့်နည်းဖြင့် ယူသွားသည်ဆိုခြင်းကို သဘောမပေါက်။ နာကျင်ဖွယ်၊ လိုက်မောဖွယ် အထိအတွေ့တစ်ရပ်ဟူ၍သာ ထင်ခဲ့သည်။ စင်စစ် သည်စဉ်က သူမကိုယ်တိုင်ပင် ယင်းအထိအတွေ့၌ သာယာမိခဲ့သည်လည်း အမှန်ပင်။ သည်ကိစ္စမျိုးနှင့် စပ်လျဉ်း ၍ ခင်ခင်ကြီးမှာ ဝဟုသုတမရှိ။ အတွေ့အကြုံမရှိ။ အိမ်မှာ ရှိကြလေသော မိန်းမများမှာလည်း ယင်းကိစ္စမျိုးများ ကင်း ရှင်းသည်။ မေမေဆိုလျှင် သူမအား မွေးဖွားခဲ့ပြီးနောက် နောက်ထပ် သားသမီး မရှိခဲ့လေတော့။ သို့ဖြစ်၍လည်း ခင် ခင်ကြီးသည်မျှ မှိုက်တွင်းနက်မိခြင်း ဖြစ်စကောင်းသည်။

သို့ဖြင့် ခင်ခင်ကြီး စိတ်မှာမငြိမ်၊ ယောက်ယက်ခတ် မျှ လှုပ်ရှားရသည်။ အစဉ်လိုပင် ကတုန်ကယင် ရှိရသည်။ ညအခါတွင်လည်း အိပ်မပျော်နိုင်။ အတွေးဂက်ပါ အလယ် ဝယ်မျောပါရင်း မိုးစင်စင်လင်းရသည့်ညများ မနည်းတော့။ သည်အတွင်း မမဝင်းရီနှင့် ကိုကိုတို့ကိစ္စက တစ်မှောင်။ ခင် ခင်ကြီးထံသို့ မဝင်းရီလာသည်။ ကျောင်းမှန်းစားလွှတ်ချိန် မှာ ရောက်လာခြင်းဖြစ်သည်။ မမဝင်းရီမျက်နှာမှာ မရွှင်။ ကိုကိုနှင့်ပတ်သက်၍ တိုင်ကြားသည်။ စာမလာသည်မှာ ကြာ ပြီဆိုသည့်အကြောင်း၊ စင်စစ် မမဝင်းရီထံသို့သာ ကိုကို စာ မရေးဘဲ နေသည်မဟုတ်။ အိမ်သို့လည်း စာမရေးဘဲ နေခဲ့ ကြောင်း ပြောရသည်။ ကိုယ့်အပူနှင့်ကိုယ်ရှိ သူ့အပူကို ဝေမျှ မခံနိုင်။ သူ့ခုက္ကူထက် ကိုယ့်ခုက္ကူကြီးသည်ဆိုခြင်းကို ဖွင့်၍ ပြောလိုက်ချင်တော့သည်။ ယခုတလော မောင်မောင်ဦးကိုယ် ၌က ဗွေဖောက်လာသည်။ စာအလာကျသည်။ စာလာပြန် လျှင်လည်း အရေးနည်းသည်။ စာမှာ သုံးလေးကြောင်းပင် အနိုင်နိုင်။ စာမေးပွဲနိုး၍ ဟုအကြောင်းပြသည်။ ကိုယ်တိုင်

စာမေးပွဲအတွက် ထိုက်သင့်သလောက် ပြင်ဆင်နေရသောကြောင့် သူ့အပြောမှာ ဟုတ်တန်စကောင်း၏ ထင်သည်။ သူကလပ်ထမအပတ်မှစ၍ မောင်မောင်ဦးထံမှ စာမလာ။ နာမကလည်း မရေးဖြစ်တော့ပေ။ စာမေးပွဲဖြေချိန်မှာ ငရဲသို့ ကျရသည့်နှယ် ဖြစ်သည်။ စာတွင် စိတ်ဝင်စား၍ မရခဲ့သည်မှာ ကြာပြီဖြစ်သောကြောင့် မေးခွန်းလွှာတိုင်းကိုပင် ဖြေဆိုနိုင်ခြင်းမရှိ။ တောင်ရေးမြောက်ရေးနှင့်ပင် အချိန်များကို ကုန်ဆုံးပစ်ရသည်။ စာမေးပွဲဖြေခြင်းပါစေတော့ ဆုတောင်းသည်။ စာမေးပွဲ နောက်ဆုံးနေ့မှာ စိတ်အချမ်းသာရဆုံးနေ့ ဖြစ်သည်။ ထိုနေ့မှာပင် ခင်ခင်ကြီး၏ သူငယ်ချင်း စကားဆိုလာသေးသည်။

“ခင်ခင်ကြီး . . . ငါတော့ ညည်းကို မသင်္ကာဘူး။ နည်းနည်းမှ မသင်္ကာဘူး။ ညည်းကို ကြည့်ရတာ ပိုပြီး နေထေးတယ်။ ပိုပြီး ပျော့တော့နေတယ်”

စသည်ဖြင့် အစချီ သည်။

“ညည်းနဲ့ ငါနဲ့လာ သူငယ်ချင်းပဲ။ ဒီလောက်တောင် လျှို့ဝှက်နေစရာ မလိုပါဘူး။ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် တိုင်တိုင်ပင်ပင်ပေါ့။ ငါ့ကို အမှန်အတိုင်း ဖွင့်ပြောစမ်း ခင်ခင်ကြီး။ ညည်း တစ်ယောက်ယောက်နဲ့”

သူငယ်ချင်း ဖြစ်သူ၏ စကားမဆုံးမီပင် ခင်ခင် ကြီး ပြတ်ပြောလိုက်သည်။

“တော်စမ်းပါအေ။ ညည်းမလဲ ကိုယ့်ခုက္ကူကိုယ်ရှာပြီး အလကားနေရင်း သူများကို သင်္ကာမကင်း ဖြစ်နေတာပဲ။ ညည်းပဲ စဉ်းစားကြည့်ပါဦး။ ငါတို့အိမ်က ဘယ်လောက် စဉ်းကမ်းကြီးတယ်။ ဘယ်လောက် ချုပ် ချယ်တယ် ဆိုတာ ညည်း အသိသားနဲ့။ ရည်းစားထားဖို့ နေနေသဘာသာ ဒီအတိုင်းတောင် ဘယ်လိုလုပ် နေရမှန်း မသိဘဲနဲ့ ဥစ္စာ”

“မသိပါဘူးအေ၊ အတော်ကြာ မတော်တရော်တွေ ဖြစ်လာမှာ စိုးလို့ ပြောနေတာပါ”

“ငါ့ဟာငါ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့၊ တကယ်လဲ ဖြစ်တယ် ထားပါဦး။ ညည်းအပူတစ်ပြားသားမှ မပါပါဘူး”

ခင်ခင်ကြီး စိတ်ဆိုး မာန်ဆိုး ကြိမ်းသည်။ အမေးခံရသည်ကိုပင် စိတ်မရှည်နိုင်သလို ဆိုသည်။ သူငယ်ချင်း ဖြစ်သူသည် စကားဆက် မလာလေတော့။ ဘာမျှ မပြောတော့။ ကိုကိုတို့ မောင်မောင်ဦးတို့ စာမေးပွဲမှာ ခင်ခင်ကြီး တို့ထက် ရက်အနည်းငယ် နောက်ကျသည်။ စာမေးပွဲပြီးလျှင် ကိုကိုရော မောင်မောင်ဦးပါ မြို့သို့ ပြန်လာကြလိမ့်မည်ဟု ခင်ခင်ကြီး မှတ်ယူသည်။ စောင့်မျှော်၍လည်း နေရသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မောင်မောင်ဦး မြို့သို့ ပြန်လာလျှင်

သူမ၏ အကြောင်းကို ဖွင့်ပြောမည် စိတ်ကူးသည်။ သူထံမှ အကြံဉာဏ်ကို တောင်းရမည်။ သူ့အဆုံးအဖြတ်ကို နာခံရမည်။ စင်စစ်တွင် ခင်ခင်ကြီးသည် ကိုကိုလို မဟုတ်။ သတ္တိရှိသည်။ အပြစ်အပျက်များကို မေ့မေ့တို့ အသိမခံ။ မောင်မောင်ဦးကို အနိုးနိုးမည်။ အိမ်မှ ထွက်ပြေးမည် စသည်ဖြင့် သန့်ဋ္ဌာန် ချထားသည်။ ချစ်သူ ရင်ခွင်သို့ တစ်ရက်စော၍ ရောက်ရလျှင် တစ်ရက်ပို၍ ပျော်စရာ ကောင်းမည်ဟုပင် မှတ်ထင်သည်။ အိမ်မှာ နန်းရွှေချိုင့် လှောင်ဘဝနှင့် နေရသည်နှင့် စာပါက ချစ်သူ၏ ရင်ခွင် မှာ ပိုမို လွတ်လပ် လေမည်ဟုပင် အထင်ရောက်သည်။

သည်အတွင်းမှာပင် စိတ်နည်းနောက်ကျဖွယ် အပြစ်အပျက်တစ်ရပ် ပေါ်ပေါက်လာပါသည်။ ၎င်းမှာ ဖေဖေထံ စာနစ်စောင်တစ်ပြိုင်နက် ရောက်လာခြင်းဖြစ်သည်။ ကိုကို၏ စာများ ဖြစ်ကြသည်။ ယင်းစာသည် တစ်အိမ်လုံးကို လှုပ်ခါလိုက်သည့်နှယ် ဖြစ်သည်။ ဆု ပွက်သွားစေနိုင်သော အစွမ်းသတ္တိ ရှိသည်။ စာကို လက်ခံသူမှာ ခင်ခင်ကြီး။ စာကို လက်ခံ ပြီးနောက် ဖေဖေစားပွဲပေါ်မှာ တင်ထားရသည်။ စာနစ်စောင်အနက် တစ်စောင်မှာ ကိုကိုလက်ရေးဖြင့် လိပ်စာတပ်ထားသည်ဖြင့်၍ ကိုကိုထံမှ ဖြစ်ကြောင်း သိသော်လည်း ဖေဖေ အလျင် ဖောက်ခွင့်ရသည်မဟုတ်။ ဖေဖေ ဖတ်ပြီးမှသာ အခြားသူများ ဖတ်ရလေ့ရှိသည်။ စာတစ်စောင်မှာ အခြားသူ တစ်ဦး၏ လက်ရေးဖြင့် လိပ်စာတပ်ထားသည်။ အကယ်၍ စာများကို ကြိုကြည့် ဖတ်ရှုခွင့်ကိုရမည် ဆိုလျှင် တစ်အိမ်လုံးအား ဆုပွက်စေနိုင်မည့် အရေးအခင်း ပေါ်ပေါက်လာလိမ့်မည် မဟုတ်ပေ။

ဖေဖေသည် နံနက်စာစားချိန်မှာ အိမ်သို့ရောက်လာသည်။ နံနက်စာ စားသည်။ တစ်ရေး မအိပ်မိ စာများကိုဖွင့်ဖတ်လေ့ရှိသည်။ ဖေဖေသည် ထိုနေ့က ထုံးစံအတိုင်း စာကိုဖွင့်ဖတ်သည်။ မကြာမီမှာပင် ဖေဖေသည် စာနစ်စောင်ကို လက်တွင်ကိုင်လျက် အိပ်ခန်းထဲမှ ထွက်လာကြောင်း မြင်ရသည်။ ဖေဖေ၏မျက်နှာကို မြင်ရလျှင်ပင် အကြောင်း တစ်စုံတစ်ရာ ဖြစ်လေပြီဟု ခင်ခင်ကြီးထင်သည်။ ဖေဖေသည် လှေကားအတိုင်း ဝုန်းဝုန်းဒိုင်းဒိုင်း ဆင်းလာသည်။

“မမြ၊ မမြ”
ဖေဖေက အရေးတကြီး လှမ်းခေါ်သည်။ မေမေသည် ဧည့်ခန်းသို့ ပြေးထွက်လာသည်။

“ဟောဒီမှာ ကြည့်စမ်း၊ ခင်ဗျားသား လုပ်ပုံ”
စာများကို မေမေ လက်အတွင်းသို့ ထိုးပေးသည်။ ဖေဖေ၏ မျက်နှာမှာ ဒေါသရောင်ကြောင့် နီမြန်းနေသည်။

တင်းမာနေသည်။ မျက်လုံးအရောင်မှာ ပြောင်လက်နေသည်။ မေမေသည် ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ အမူအရာဖြင့် စာများကို ကမန်းကတန်း ယူဖတ်သည်။ အစသော် မေမေ၏မျက်နှာမှာ အံ့ဩထိတ်လန့်ဟန်ရှိသည်။ တစ်စထက် တစ်စ ယင်းဟန် အမူအရာများ လွင့်ပျောက်သွားကာ ညှိုးလျှော့ခြင်းသို့ ကူးပြောင်းလာသည်။ စာများကို အဆုံးတိုင် ဖတ်ပြီးချိန်တွင်မူ ငူငူငိုငိုငိုငိုကြီး ဖြစ်နေသည်။

“ကိုင်း ဘယ်နှယ်ရှိစ။ ခင်ဗျာသားဟာ ဆက်ပြီး မိုက်မြဲကိုး။ လူကြီးတွေကို အရူးလုပ်ချင်တုန်းပဲကိုး”

ဖေဖေက မကျေမနပ် ရေရွတ်သည်။ သည့်တွင် ဘွားဘွား စည့်ခန်းသို့ ရောက်လာသည်။

“မှန်း . . . ဘာတွေ ရေးထားလို့လဲ”

ဆိုကာ စာကို မေမေလက်မှ ယူဖတ်သည်။ ဘွားဘွား ကိုယ်တိုင်သည်လည်း စာများကို ဖတ်ရင်း မထွေးနိုင် မအန်နိုင် ပုံစံမျိုး ဖြစ်လာရလေသည်။

“ကျုပ် ဒီကောင်အပေါ် သည်းမခံနိုင်တော့ဘူး မမြ။ ဒီတစ်ကြိမ်မှာ ကျုပ် ခွင့်မလွှတ်နိုင်တော့ဘူး”

ဖေဖေသည် သည့်မျှသာ ဆိုသည်။ အိမ်ပေါ်ထပ်သို့ တက်သွားသည်။ စာရေးစားပွဲတွင် ထိုင်ကာ စာတစ်စောင် ရေးနေသည်။ ခင်ခင်ကြီးသည် ဘွားဘွား၏လက်မှ စာကို ဆွဲယူလိုက်သည်။ ကမန်းကတန်း ဖတ်မိသည်။ စာတစ်စောင်မှာ ကိုကိုက ဖေဖေထံရေးသော စာဖြစ်သည်။ စာတွင် ကိုကိုက သူသည် နွေရာသီ ကျောင်းပိတ်ရက်၌ မြို့သို့ ပြန်လာမည် မဟုတ်ကြောင်း၊ ရန်ကုန်တွင် နေထိုင်ကာ လက်မှိပ်စက်၊ သို့မဟုတ် စာရင်းကိုင်ပညာ သင်လိုကြောင်း၊ ထိုအတွက် ငွေလိုကြောင်း၊ ငွေ ၃၀၀၀ ကျပ်ပေးပို့စေလိုကြောင်း စသည်ဖြင့် ရေးထားသည်။ ယင်းစာမှာ ဘာမျှ မထူးခြား၊ မဆန်းကြယ်။

နောက်တစ်စောင်ကား ထူးခြားသည်။ ဆန်းကြယ်သည်။ စာအိတ် အမျိုးအစားကပင် ထူးခြားနေသည်။ စာအိတ်မှာ နှစ်ထပ်ဖြစ်သည်။ ကိုကိုလက်ရေးဖြင့် မဟုတ်သော စာအိတ်သည် စာအိတ်ရှည်ဖြစ်သည်။ ယင်းစာအိတ်အတွင်းမှာ ကိုကို လက်ရေးဖြင့် စာအိတ်တစ်လုံးပါသည်။ စာအိတ်ပေါ်မှ လိပ်စာသည် ရေနံ့သာအိမ်မဟုတ်။ မဝင်းရီအိမ် လိပ်စာဖြစ်သည်။ မဝင်းရီထံ ရှည်စူးသည်။ သို့စင်လျက် စာသည် မဝင်းရီထံ ရောက်ရုံပင် မပေါ်ချေ။ ကြားမှ တစ်ယောက်ယောက်က ဖွင့်ဖတ်ပြီးနောက် တစ်စုံတစ်ခုသော ရှည်ရွယ်ချက်ဖြင့် ရေနံ့သာအိမ်လိပ်စာပြီး ပေးပို့ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ဟန် တူသည်။

စာမှာ ဖေဖေ ဒေါပွမည် ဆိုလျှင်လည်း ပွချင်စရာပင်။

အဝင်း

အဝင်းရဲ့စာတွေကို ရပါတယ်။ ဒေါသနဲ့ အပြစ်တင်စာတွေရော၊ တောင်းပန်စာတွေကိုပါ ရတယ်။ အဝင်းဆီကို စာမရေတာကတော့ ကိုယ့်စိတ်တွေဝေနေလို့ပါ။ တွေ့နေလို့ပါ။ ဟုတ်တယ် အဝင်း။ ဒီတစ်ခေါက် မြို့ကို ပြန်လာရတာ ကိုယ့်အဖို့ ငရဲကို လာရသလိုပဲ။ စိတ်ဆင်းရဲစရာတွေနဲ့ ကြုံရတယ်။ အဝင်း မေးတာတွေ အားလုံး မှန်တယ်။ ဖေဖေတို့က အဝင်းနဲ့ ကိုယ့်ကို သဘောမတူတာလဲ အမှန်ပဲ။ ဒါပေမယ့် မလှဝေ ကိုစွဲကိုတော့ ကိုယ်ကိုယ်တိုင် မသိတာ အမှန်ပါအဝင်း။ အဝင်းရဲ့ စာကိုရမှ ဒီကိုစွဲကို သိရတာပါ။

ကိုယ့်ကို ယုံပါအဝင်း။ ကိုယ်အထပ်ထပ် အခါခါ ပြောခဲ့တယ်။ သည်ကမ္ဘာပေါ်မှာ အဝင်း တစ်ယောက်ကလွဲပြီး ဘယ်သူ့ကိုမှ မချစ်ဘူး။ ဘယ်သူ့ကိုမှ လက်မထပ်နိုင်ပါဘူး။ ဘယ်သူ တွေ ဘာပဲပြောပြော၊ ဘယ်သူတွေ ဘာပဲ စီစဉ်စီစဉ် အဆုံးမှာတော့ အဝင်းကိုသာ လက်ထပ်မယ် ဆိုတာ ယုံပါ။ ကိုယ့်အပေါ် စိတ်ချလက်ချသာနေပါ။

ကိုယ့်နဲ့ အဝင်းတို့နီးရဲ့ အချိန်ဟာလဲ မဝေးတော့ဘူး ထင်တယ်။ ကိုယ့်မှာ အစီအစဉ်တစ်ခု ရှိတယ် အဝင်း။ အဲဒီ အစီအစဉ် အောင်ရင် ကိုယ်တို့ နှစ်ယောက် အတူ နေနိုင်ကြမှာပဲ။

ကိုယ်ဟာ ပစ္စည်းဥစ္စာကို မမက်မောပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ပညာကိုတော့ မက်မောတယ်။ ပညာဟာ တိုင်းပြည်အတွက်ရော၊ မိမိအတွက်ကိုပါ အကျိုးဖြစ်ထွန်းစေနိုင်တယ်လို့ ယုံကြည်တယ်။ ဒီတော့ ပညာကို ရသလောက်သင်ချင်တယ်။ အနည်းဆုံး ဘီအေတော့ အောင်ချင်တယ်။

ကိုယ့်အစီအစဉ်က ဒီလိုရှိတယ်အဝင်း။ ကိုယ့်အဘိုးကြီးဆီမှာ ငွေမှာထားတယ်။ ဒီနှစ် ကျောင်းပိတ်ရက်မှာ မြို့ကို ပြန်မလာတော့ဘူးလို့ ရေးလိုက်တယ်။ ငွေမှာထားတယ်။ အဲဒီ ငွေကိုရရင် ရန်ကုန်မှာ အိမ်ခန်းတစ်ခန်းငှားမယ်။ အဝင်းကို ခေါ်ထားမယ်။ ဒီလိုပဲ စိတ်ကူးတယ်။ သားနဲ့ မယားနဲ့ ကျောင်းတက်ရင်းကနေ ဘီအေ အောင်သွားကြတဲ့ လူတွေရဲ့ လမ်းစဉ်အတိုင်းပေါ့။ ကိုယ့်အစီအစဉ် အဆင်ပြေရင် အဝင်းဆီကို စာထပ်ရေးမယ်။ အဝင်းကို ရန်ကုန် လာဖို့ ခေါ်လိုက်မယ်။ ဟုတ်ပြီလား။ ကိုယ်တို့မှာ ဒီတစ်နည်းနဲ့ပဲ နီးဖို့ကိန်း ရှိ တယ်။ ပြီးတော့ ကိုယ့်မှာ လက်ဆုပ်လက်ကိုင် ကာမပိုင် ရှိနေတယ်ဆိုရင် မေမေတို့ အစီအစဉ် အလိုလို ပျက်သွားမှာ

ပါ။ တကယ်လို့ မြေးဦးကလေး ဘာလေး ရရင်လဲ ဖေဖေတို့ စိတ်ဆန့် တစ်မျိုး ပြောင်းသွားလိမ့်မယ် ထင်တယ်။

ကံ ဒီလောက်ဆိုရင် ကျေနပ်ပါတော့ကွယ်။

ကိုကို၏ စာတွင် ယင်းသို့ပါသည်။ ယင်းသို့လျှင် အစီအစဉ် ပြုထားသည်။ သည်တော့လည်း ဖေဖေအနေ နှင့် စိတ်မဆိုဘဲ နေမည်မဟုတ်။ ဒေါမပွဘဲ နေမည်မဟုတ်။ ခံပြင်းခြင်းကို ရောနှော ခံစားရလေလိမ့်မည် ထင် သည်။

ယင်းစာသည် မည်သည့်နည်းဖြင့် မဝင်းရိတ်ရောက် မသွားဘဲ သည်အိမ်သို့ ရောက်လာရသည်ကို ခင်ခင်ကြီး မစဉ်းစားတတ်ပေ။ စာတိုက်တံဆိပ်အရ ရန်ကုန်မှ တစ်ပြိုင် နက်တည်း စာထည့်လိုက်သည် နေ့စွဲကို တွေ့ရသည်။ ရေနံ ချောင်းသို့လည်း တစ်နေ့တည်းမှာပင် ရောက်ရှိသည်။ သို့ စင်လျက် အဘယ်သို့လျှင် စာသည် ရေနံသွားအိမ်သို့ရောက် ရှိခဲ့ရပါလိမ့်။ တစ်ခုတော့ သံသယဝင်စရာ ကောင်းသည်။ ၎င်းမှာ စာပိုလုလင်သည် မြင်နေကျ မဟုတ်ခြင်းပင်။ မျက်နှာ မိမ်းတစ်ယောက် ဖြစ်နေခြင်းပင်။ စာပိုလုလင် ဟုတ်ချင်မှ လည်းဟုတ်မည်။ အခြားသူ တစ်ယောက် ဖြစ်နိုင်ကောင်း သည်။ အကျိုးကို လိုလားနေ၍လား။ အကျိုးဆုတ်ယုတ် စေလို၍လား မမှန်းတတ်။ တစ်စုံတစ်ယောက်က လုပ်ကြံ လာခြင်း ဖြစ်ကြောင်းကား ထင်ရှားသည်။ အတော်ကြီး ကြာလျှင် ဖေဖေသည် စာတစ်စောင်ကို ကိုင်လျက် အိမ်ပေါ် ထပ်မှ ဆင်းလာသည်။ မေမေသည် ဖေဖေကို ခိုးရိုမိတကြီး ကြည့်သည်။

“အခု ကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကျွန်မပြောပါရစေ ကို အောင်ခန့်။”

မေမေသည် ယခင်က ဖေဖေအား စကားစ မပြော ဝံ့ခဲ့ပါတ်လျက် သည်တစ်ခါ စ၍ ပြောသည်။

“ဆို”

ထိုးစံအတိုင်း ဖေဖေကတစ်လုံးတည်းပြောသည်။

“ကျွန်မသားကို ကျွန်မ ဆုံးမပါဦးမယ်။ သူ့သိပ် စိတ် ထိခိုက် သွားအောင်တော့ မလုပ်လိုက်ပါနဲ့။”

“လို့သေးသလား မမြ”

“ရှင်”

“မလိုတော့ဘူး ထင်တယ်။ သူ့ကို အချိန်ပေးခဲ့သား ပဲ။ အစဉ်းစား ခိုင်းခဲ့သားပဲ။ အခုဟာက သူ့လမ်းကိုသူ့ဘာ သာ ရွေးသွားတာပဲ”

“ကျွန်မ ပြောပါရစေဦး ကိုအောင်ခန့်။”

“ပြော”

“ကျွန်မ သားကို ကျွန်မ ပြောရင်ရပါတယ်။ သူဟာ လိမ္မာပါတယ်”

“ဟုတ်တယ်။ လိမ္မာတယ်ဆိုတာတော့ အမှန်ပဲ။ အလိမ္မာ လွန်နေတယ်မမြဲရဲ့ ။ အလိမ္မာဦးလွန်းနေတယ်။ ဘယ်အထိ လိမ္မာတယ်ဆိုတာ သူ့စာက ဖော်ပြနေတာပဲ မဟုတ်လား။ ကြည့်လေ။ သူ့အတွက် စီစဉ်ထားပုံကလေး တွေက ဘယ်လောက် အကွက်စေ့သလဲ။ ကျုပ်တို့ကို ဘယ် အထိလိမ်နိုင်စွမ်း ရှိသလဲ”

“ဒီစာပေါ်မှာ ကျွန်မ သံသယ ရှိတယ်”

“ဘာလဲ သူ့လက်ရေး မဟုတ်ဘူးလို့ ပြောချင်သ လား။ ကျုပ်ဟာ ကုမ္ပဏီလုပ်ငန်းလုပ်နေတဲ့ လူပဲ။ ဒီ လောက်တော့ နားလည်တာပေါ့။ သူ့လက်ရေးမှ သူ့လက် ရေးအစစ်။ ဒါပေမယ့် စာရောက်လာပုံကတော့ ဆန်းသပေါ့ လေ။ ဘယ်လိုနည်းနဲ့ ရောက်လာတယ်ဆိုတာ နောက်မှ စုံ စမ်းရင်ရပါတယ်။ ရောက်လာတဲ့ အတွက်ပဲ ကျေးဇူးတင် ရဦးမယ်”

“စာထဲမှာ ဘာတွေ ရေးလိုက်သလဲဟင်”

“ဘာတွေ ရေးရမှာလဲ မမြရဲ့။ သူ့အထုပ်ကို မြေပြ လိုက်တာပေါ့။ သင်္ဘောခဲ အပြစ် သူရေးထားတဲ့ စာကိုပါ တစ်ပါတဲ ပို့ပေးရမယ်”

“ကျွန်မသားလေး သိပ်စိတ်ထိခိုက်သွားပါမယ်ရှင်”

“ထိခိုက်ရမယ်လေ၊ အတူအလှည့်ဆိုတာ ဒါပဲ ပေါ့။

သူ့အတွက် ကျုပ်တို့ ဘယ်အထိ စိတ်ထိခိုက်ကြရသလဲ တွက်ကြည့်ပါဦး။ တစ်ကြိမ်လိမ်တယ်။ ဒီတုန်းက သတိပေး တယ်။ လိမ်တာကို မကြိုက်ဘူးလို့ အတိအလင်း ပြောခဲ့ တယ်။ အခုတစ်ကြိမ် ထပ်ပြီး လိမ်ပြန်တယ်။ ပထမအလိမ် ခံရတာဟာ လိမ်တဲ့လူရဲ့ အပြစ်။ ဒုတိယအကြိမ် အလိမ်ခံ ရဦးမယ်ဆိုရင်တော့ အလိမ်ခံရသူရဲ့အပြစ် ဖြစ်လိမ့်မယ်မမြ။ ဒီတော့ ဒီတစ်ကြိမ်မှာ ကျုပ် ငြိမ်မနေနိုင်တော့ဘူး။ မအေ လုပ်တဲ့လူက ရွှေဘုံပေါ်မှာ စံစေ့ချင်ရဲ့သားနဲ့ သူက ချေးတွင်း ထဲ ဆင်းချင်လှတဲ့အကောင်။ သူ့ထိုက်နဲ့ သူ့က ရှိပေစေ။ ရွှေဘုံနဲ့ချေးတွင်းဆိုတာ ဘယ်လောက် ကွာခြားတယ်ဆိုတာ ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ ခံစားရပေစေ။ ဒါမှ အရသာကို သိမှာ”

မေမေ ဘာပြောရမှန်း မသိတတ်နိုင်လောက်အောင် ဖြစ်သွားပုံရသည်။ ဖေဖေကိုသာ မျက်ရည်လည်သော မျက် ဝန်းအစုံဖြင့် စူးစိုက် ကြည့်နေတော့သည်။ ဖေဖေသည် ကိုကို ၏ စာနှစ်စောင်လုံးကို သူ့ရေးသောစာဖြင့် ပူးတွဲကာ စာအိတ် တစ်အိတ်တွင် ထည့်သည်။ ထိုနောက် အိမ်မှ ထွက်သွား သည်။

ခင်ခင်ကြီး မှတ်မိသလောက် ထိုနေ့သည် မေဖေအဖို့ ပထမဆုံးအကြိမ် နေ့လယ်ပိုင်း အိပ်လေ့ရှိသည့် ထုံးစံပျက် ရသောနေ့ ဖြစ်ပါသည်။ ယင်းအဖြစ်အပျက်များကြောင့် ကိုကို ကျောင်းပိတ်ရက် မြို့သို့ပြန်လာတော့မည် မဟုတ်ကြောင်း တွေးမိသည်။ သဘောဆီပဲသို့ ကိုကိုအား ဆင်းကြိုရင်း မောင် မောင်ဦးကိုပါ တစ်ပါတည်း ကြိုဆိုခွင့် လက်လွှတ်ရမည့် အဖြစ်ကိုလည်း ခင်ခင်ကြီး စဉ်းစားမိသည်။ သို့ပေမယ့် ယင်း ကိစ္စမှာ အသေးအဖွဲ့သာ ဖြစ်သည်။ ကိုကို ကိစ္စသည်သာ အရေးကြီးသည်ဟု ခင်ခင်ကြီး မှတ်ယူသည်။ ကိုကိုအတွက် စိတ်မကောင်း နိုင်အောင် ရှိရသည်။

ဖေဖေ ထွက်သွားလျှင် မေမေနှင့်ဘွားဘွားတို့ တစ် ယောက်မျက်နှာကို တစ်ယောက် စူးစိုက်ကြည့်နေကြသည်။
“ဒုက္ခတော့ များကုန်ကြပြီ ထင်တယ် အမေ”
မေမေက အကူအညီတောင်းသလို ဆိုသည်။
“သိပ်လဲ စိုးရိမ်မနေပါနဲ့အေ၊ သူလဲ သူ့သားပဲဟာ။ နောင်ကြည့်ရလောက်၊ မှတ်လောက်သားလောက် ရှိရလောက် တင်လုပ်မှာပါ။ အင်း . . . ခင်မောင်ညွန့်။ သင်း အစက ဒီလောက် မိုက်လိမ့်မယ်လို့ ငါ မထင်ခဲ့ဘူး”
ဘွားဘွားသည် သက်ပြင်း ရိုက်ရင်း ညည်းညူ လိုက်လေသည်။

နေ့သရုပ်သည် ပိုမို ပီပြင်လာလေပြီ။ ကြည့်မြင်ရလေသော ရှုခင်း မှန်သမျှ ဝါလွင်နေသည်။ သစ်ပင်များမှာ ရိုးတံကျဲကျဲနှင့် အရွက်နည်းပါးသည်။ အများအားဖြင့် ရွက်ဝါခြောက်များကိုသာ ဆင်မြန်းထားသည်။ နေ့၏အပြင်အလျာမှာ တမ်းဆွတ်ဖွယ် ကောင်းပါဘိ။ ရှုမောဖွယ်ကောင်းပါဘိ။ ခင်ခင်ကြီးသည် နေ့သရုပ်ကို ဝေသီသော မျက်ဝန်းအစုံဖြင့် ငေးမောနေသည်။ ရင်မှာလည်း ပူလောင် ပြင်းပြခြင်းနှင့် အထီးကျန်ဆန်ခြင်းတို့သာ လွှမ်းမိုးနေသည်ဟု ယူမှတ်သည်။

ရေနံ့သာအိမ်ကြီးမှာ နေ့ မိုး ဆောင်း ပြောင်းငြားသော်လည်း မပြောင်းလဲတတ်။ အစဉ်လိုပင် ဆိတ်ငြိမ်ခြင်းက လွှမ်းမိုးထားတတ်သည်။ သို့စင်လျက်သည် ကနေ့ ပိုမိုဆိတ်ငြိမ်သည်ဟု ခင်ခင်ကြီးထင်ပါသည်။ ကိုကို၏ ကိစ္စနှင့်ပတ်သက်ကာ မည်သူမျှ စိတ်မကောင်းနိုင်အောင် ရှိခဲ့ကြသည်။ လူတိုင်း၏ ရင်တွင်ပင် တအံ့အေးနွေးနှင့် ရှိနေပုံရသည်။ ဖေဖေ၏ စကားအရဆိုပါက ကိုကိုသည် ရေနံ့သာအိမ်ကြီးနှင့်လုံးဝမပတ်သက်သောသူတစ်ယောက်အဖြစ်သို့ ရောက်ရှိခဲ့ရပြီ ဖြစ်သည်။ ဖေဖေ ရေးခဲ့သော စာထဲတွင် ကိုကိုအားခွင့်မလွှတ်နိုင်တော့ကြောင်း အိမ်နှင့်လည်းကောင်း၊ အိမ်ရှိ လူများနှင့် လည်းကောင်း အဆက်အဆံ မလုပ်ဘဲ နေရန်နှင့်၊ ရေနံ့သာအိမ်သားစာရင်းမှ နုတ်ပယ်ခဲ့ပြီး ဖြစ်ကြောင်းများပါ ဝင်ခဲ့သည်ဟု သိရပါသည်။

မည်သို့သော်မျှော်လင့်မှုမျှ မရှိပါဘဲလျက် ခင်ခင်ကြီးတို့ ကိုကိုအား ဆုံးပါးလိုက်ရလေပြီ။ ကိုကိုနှင့် အဆက်အဆံ ဝေးခဲ့ကြရလေပြီဟု နားလည်ထားကြသည်။

ဘွားဘွားသည်လည်းကောင်း၊ မေမေသည်လည်းကောင်း စိတ်မကောင်းခြင်းကြီးစွာ ဖြစ်ခဲ့ကြပုံရသည်။ မေမေ၏ လှုပ်ရှားမှုများမှာ လေးလံလာသည်။ နှေးကွေးလာသည်။ တစ်စထက်တစ်စ စက်ရုပ်တစ်ရုပ် ဆန်လာသည်ဟု ထင်မှတ်ရသည်။ မေမေပြောဆိုလုပ်ကိုင်နေပုံများမှာ အသက်မပါတော့သယောင်ပင်။ ဘွားဘွားသည် အစဉ်လို ရွှင်ရွှင်ပျပျ နေတတ်သူ ဖြစ်ပါလျက် ယခုအခါ ဝမ်းနည်းကြေကွဲခြင်းအရိပ်အသွင်များသာ ဘွားဘွား၏ မျက်နှာတွင် လွှမ်းမိုးနေသည်။ ဖေဖေ အသွင်အပြင်ကမူ ယိုးဒယားဟန်မပျက် အခါတိုင်းကလိုပင် ဖြစ်သည်။ မည်သို့မျှ ထူးခြားပြောင်းလဲမှု မရှိဘဲဖြစ်နေသည်။ ရင်ထဲတွင် မည်သို့ ခံစားနေရသည်ကိုကား မသိ၊ အပြင်ပန်းမှာမူ ယခင်ကနှင့် မခြားနားလှချေ။ တစ်ခုပဲရှိသည်။ ဖေဖေသည် အခါတိုင်းကထက် ပိုမိုစိတ်တိုနေတတ်ခြင်းပင်။ ဘာမဟုတ်သော ကိစ္စတစ်ခုအတွက် ဆူပူအော်ဟစ်တတ်ခြင်းပင်။

အများကတော့ ကိုကိုနှင့် ပတ်သက်၍ ခင်ခင်ကြီး စိတ်မချမ်းသာမှုကို ခံစားနေရသည်ဟု ထင်ကောင်း ထင်ကြမည် ဖြစ်သည်။ တကယ်တမ်းတွင်မူ ခင်ခင်ကြီးသည် ကိုကိုအတွက်ရော မိမိအတွက်ပါ မချမ်းမြေ့မှုကို ခံစားနေရသည်။ ကျောင်းပိတ်ခဲ့သည်မှာပင် ကြာပြီ။ သို့မေမယ့် မောင်မောင်ဦးမြို့သို့ ပြန်လာသည်ဟုသော သတင်းကို

မကြားရ။ သူနှင့် အဆက်အသွယ် မရ။ မလုံးတင်ကို စာယူ
နေကျ ဆံပင်ညှပ်ဆိုင်မှာ အစုံစမ်းခိုင်းသည်။ သူတို့လည်း
မသိပါ ဆိုသည်။ ခင်ခင်ကြီး၏ ရင်မှာမောသည်။ လေးလံ
သည်။ နာကျင်သည်။ ဖြစ်စဉ်အားလုံးကို မေ့၍ရမည်ဆိုလျှင်
မေ့စစ်လိုက်ချင်ပါသည်။ မိမိဘဝတွင် မောင်မောင်ဦးနှင့်
ကြုံဆုံရခြင်းတည်းဟူသော အဖြစ်မျိုး ဖြစ်ပေါ်မလာခဲ့လေ
လျှင် အဘယ်မျှ ကောင်းလေမည်နည်း၊ စဉ်းစားသည်။ ခင်
ခင်ကြီး၏ ဝမ်းဗိုက်မှာ တစ်နေ့တခြား သိသာလာသည်။
တစ်နေ့ထက် တစ်နေ့ ထင်ရှားလာသည်။ ယခင်က
ဝတ်နေကျ အင်္ကျီများပင်တော်ချင်။ ကျဉ်းလာသည်။ ကျပ်
လာသည်။ ရင်သည် ပိုမိုမောက်မို တင်းမာလာသည်။ အထူး
သဖြင့် ဝမ်းရေကြောများ တင်းလာသည်။

ယခုတော့လည်း ခင်ခင်ကြီးမှာ အကယ်တန္တူ
ကလေးရှိနေပြီ ဆိုခြင်းကို သိခဲ့ရပြီ ဖြစ်သည်။ တလောက
ခင်ခင်ကြီး လက်သည်တစ်ယောက်၏ အိမ်သို့ ရောက်သည်။
ခင်ခင်ကြီးသည် သူမမှာ ကလေးရှိ မရှိ ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ
သိချင်နေသည်ဖြစ်၍ ယခင်က စပ်စပ်စုစု မေးမြန်းခဲ့သော သူ
ငယ်ချင်းကိုပင် အကူအညီ တောင်းရသည်။ ထိုနေ့မှာဥပုသ်
နေ့ ဖြစ်သည်။ ဘွားဘွားသည် လည်ပေါ်ကျောင်းတိုက်သို့
ဥပုသ်စောင့် ထွက်ရာ၊ ခင်ခင်ကြီး လိုက်ပါလာခဲ့သည်။ ဘွား
ဘွားတို့ တရားနာနေချိန်တွင် ခင်ခင်ကြီး လစ်ထွက်လာခဲ့
သည်။ သူငယ်ချင်း၏အိမ်မှာ ရွာသစ်တွင် ရှိသည်။

နှစ်ယောက်သား တွေကြလျှင် ခင်ခင်ကြီးက
“ညည်းနဲ့ တိုင်ပင်စရာ ရှိလို့”
ဆိုသည်။

“ဒါပေမယ့် ညည်းကို ငါ ဘာလာတိုင်ပင်တယ် ဆို
တာ ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောဘူးလို့ ကတိပေးရမယ်၊ ပေးနိုင်
ပါ့မလား။”

“ပေးပါ့မယ်အေ၊ ဘာလဲ ညည်းက ငါ့ကို မယုံ
ဘူးလား။”

“မယုံလို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် စိတ်ချ
ရအောင်ပါ။ ညည်းသစ္စာရေ သောက်ရုံပါ့မလားဟင်”

“ညည်းက သောက်ဆိုရင် သောက်ပါ့မယ်အေ”
ခင်ခင်ကြီးသည် ဘုရားစင်မှ ညောင်ရေအိုးကိုချ
သည်။

သူ့သူငယ်ချင်းဖြစ်သူအား တိုက်သည်။
သစ္စာ အဆိုခိုင်းသည်။

ပြီးမှသူမတွင် ကိုယ်ဝန်ရှိ နေပြီထင်ကြောင်း ပြောပြ
လိုက်သည်။

“အစက ငါမပြောဘူးလား၊ ညည်းဟာ မရိုးပါဘူး
လို့ ကောင်းမကိုက် လက်ဆုပ်လက်ကိုင် မိနေတာတောင်
မုန့်လာလုပ်ချင်သေး။”

“တော်စမ်းပါအေ၊ စိတ်ညစ်ရတဲ့ အထဲ”

“ညည်း ဘာလုပ်ချင်သလဲ ဟင်”

“ရှိ မရှိ သေချာအောင် ငါစမ်းကြည့်ချင်တယ်။
ညည်းနဲ့အသိ လက်သည် ရှိတယ်ဆို။ သူ့ကိုကော နှုတ်
ပိတ်လို့ ရပါ့မလား။”

“ရပါတယ်။ သူ့အဖို့က ဒါမျိုးတွေ မကြာခဏ တွေ့
နေကျပဲဟာ။ နှုတ်ပိတ်ဖို့ အလိုလို သိပြီးသားပါ။ ပြီးတော့
ညည်းကို ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာလဲ သူကသိတာမှ မဟုတ်
ဘဲ”

သို့ဖြင့် ခင်ခင်ကြီးတို့ လက်သည်အိမ်သို့ ရောက်
လာသည်။ လက်သည် မိန်းမကြီးမှာ အသက် ငါးဆယ်
ကျော်၊ ခြောက်ဆယ်နှုံးပါး ရှိပြီဖြစ်သည်။ မျက်ခမ်းစပ်
ရောဂါရှိသည်။ ဆံပင်သည် တစ်ခေါင်းလုံး ဖွေးဖွေးလှုပ်
အောင် ပြူးနေသည်။ အသွင်အပြင်က ကြမ်းတမ်းသည်။
လက်သည် မိန်းမကြီးကို ကြည့်ကာ စိတ်မှာ ပုံပြင်ထဲက
စုန်းမကြီးဆိုသည်မျိုး ဖြစ်လေမည်လား ထင်မိသည်။ ခင်ခင်
ကြီးမှာ ထိတ်လန့်နေသည်။

“ဘာကိစ္စလဲ မိန်းကလေးတို့”

လက်သည် မိန်းမကြီး မေးသည်။

“နည်းနည်း ပါးပါး အစမ်းသပ်ခံချင်လို့ပါကြီးတော်”
သူငယ်ချင်းဖြစ်သူက ပြောသည်။

“ဘယ်သူလဲ၊ ညည်းလား . . . ညည်းလား”

“သူပါ”

ခင်ခင်ကြီး၏ သူငယ်ချင်းသည် ခင်ခင်ကြီးအား ညွှန်
ပြသည်။

“လာလေ၊ အခန်းထဲကို လာ”

လက်သည် မိန်းမကြီးသည် ခင်ခင်ကြီးအား သေ
သေချာချာ စမ်းသပ်သည်။ စမ်းသပ်ပုံမှာလည်း ကြောက်
စရာ ကောင်းလှသည်ဟု ခင်ခင်ကြီး ထင်သည်။

“ညည်းက အိမ်ထောင်နဲ့လား”

လက်သည်၏ အမေး။

“မဟုတ်ပါဘူး”

ခင်ခင်ကြီး အဖြေကြောင့် လက်သည် မိန်းမကြီး
အံ့ဩသွားသလို ရှိသည်။

“ညည်းကို ငါအကြံ ပေးချင်တယ်။ အဲဒါကတော့
အမြန်ဆုံး လက်ထပ်ဖို့ပဲ။ ညည်းမှာ ကလေးရှိနေပြီ”

ခင်ခင်ကြီးသည် ငိုချင်စိတ်ကို မနည်းပင် ချုပ်တည်း ထားရသည်။ မနည်းပင် အောင့်ထားရသည်။

“ဘယ် နှစ်လ ရှိပြီလဲ ဟင်”

သူငယ်ချင်းက ဝင်မေးသည်။

“ဒါကတော့အေ ငါ့ထက် ကာယကံရှင်က ပိုသိမှာပေါ့။ သူ ဘယ်အချိန်က ဘာလုပ်ခဲ့တယ် ဆိုတာ ငါ့ထက် သူက ပိုသိမှာပေါ့”

သို့နယ်ဖြင့် လေးလံသော ခြေလှမ်း၊ တင်းကျပ် နာကျင်သော ရင်ဖြင့် လက်သည်အိမ်မှ ခင်ခင်ကြီးတို့ ပြန်ခဲ့ကြသည်။

“ဘယ်နှယ် လုပ်ကြမလဲဟင်”

လမ်းတွင် သူငယ်ချင်းက မေးသည်။

“ငါလုပ်ချင်တာလား၊ သေချင်တယ်အေရယ်။ သေချင်တယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတ်သလိုက်ချင်တယ်”

“မဟုတ်တာပဲ၊ ညည်းလူကို ပြောပေါ့။ ခိုးဖို့ပြောပေါ့”

ခင်ခင်ကြီး ဘာမျှ ပြန်မပြောတော့ပေ။

ကလေးရှိကြောင်း သေချာလာသောအခါ မောင်မောင်ဦးကို ပို၍ တမ်းတရသည်။ ပို၍ မျှော်လင့်ရသည်။ သူသာရှိပါက အဘယ်မျှ ကောင်းလေမည်နည်း။ သူ့ရင်ခွင်မှာ မျက်နှာအပ်ပြီး ငိုချင်သည်။ သူ့ကို သည်အကြောင်း ဖွင့်ပြောလိုက်ချင်သည်။ မောင်မောင်ဦးကို အက်မရနိုင်တော့ပါကလား။ စာလည်းမလာ၊ လူလည်းမရောက်၊ သူနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ဘာသတင်းမျှလည်းမကြားရ။ ဖြစ်နိုင်မည်ဆိုလျှင်တော့ ရန်ကုန်သို့ လိုက်ချင်သည်။ ရန်ကုန်သို့ လိုက်တွေ့ချင်သည်။ သို့ပေမယ့် တကယ်တမ်းကျပြန်တော့လည်း ကမ္ဘာလောကဆိုသည်မှာ ကျယ်ဝန်းလှချေသည် တကား။ ရေနံသားဝန်းကျင်မှ ထွက်လိုက်သည်ဆိုလျှင် ကမ္ဘာလောက၏ ကျယ်ဝန်းခြင်းကို မြင်ရမည်။ မျက်နှာစိမ်း ဖြစ်သော လူသူတွေ များပြားလှသည်။ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်ဖွယ်ကောင်းလောက်အောင်ပင် ကမ္ဘာသည် ကျယ်ဝန်းပြန့်ပြောလှချေသည်ဟု စိတ်မှာ အထင်ရောက်သည်။ ရေနံသား၏ နယ်နိမိတ်မှ ထွက်ခွာရန် မပွဲရဲ။ ခင်ခင်ကြီးသည် ဘာမျှမတတ်သာတော့သလို ရှိသည်။ တစ်စထက် တစ်စကြီးထွား လာလေမည်ကလေးငယ်ကို ဝမ်း၌လွယ်ထားရရှိပုံ ရှိတော့သည်ဟု ထင်မှတ်မိပါသည်။

တစ်ခုတော့ တော်သေးသည်ဟုဆိုရမည် ထင်သည်။ ၎င်းမှာ မေမေနှင့် ဘွားဘွားတို့က သူမ၏အဖြစ်ကို စိုးစဉ်းမျှမသိခြင်းဖြစ်သည်။ စိုးစဉ်းမျှ မရိပ်မိခြင်းဖြစ်သည်။ ယခုဆို

လျှင် ခင်ခင်ကြီး၏ဝမ်းဗိုက်ထဲမှ ကလေးမှာ လေးလမျှရင့်မာလာခဲ့ပြီဟု ဆိုနိုင်သည်။ ဝမ်းဗိုက်မှာ မောက်ကြွလာသည်ဟုဆိုစေ များစွာ သိသာသည်ကား မဟုတ်။ အသေအချာမကြည့်လျှင် ထင်ထင်ပေါ်ပေါ်မရှိလှ။ ပြီးအိမ်မှလူကြီးတွေ၏အာရုံ အခြားသို့ရောက်နေသည့်အတွက်ကိုပင် ကျေးဇူးတင်ရသေးသည်။

ခင်ခင်ကြီးသည် ပြတင်းပေါက်မှာ ထိုင်သည်။ လမ်းမ ဘက်သို့ ငေးကြည့်နေလေ့ရှိသည်။ ပူပြင်းခြောက်ခမ်းသော အသွင်အလျာကို အမိပွယ်မဲ့ စူးစိုက်ကြည့်နေတတ်လေ့ရှိသည်။ လမ်းမပေါ်မှာ နေပူရှိန်ကြောင့် တံလျှပ်တံရှိန်ရှိန် ထနေသည်။ ရက်များမကြာမီက သင်္ကြန်ရက်များသည်လမ်းမပေါ်မှာဖြစ်ခဲ့သည်။ ကလေးများ ရေပက်ကစားကြသည်။ အသံဗလံများ ညစ် နေခဲ့သည်။ ယခုမှ လမ်းမှာ ရှင်းနေသည်။ တိတ်ဆိတ် နေသည်။ ရံခါမှပင် ကားအချို့ ဖြတ်သန်းသွားသည်။ လူအချို့တို့ ခြစ်ခြစ်တောက် နေပူရှိန်အောက်တွင် လျှောက်သွားကြောင်း တွေ့ရသည်။ ရံခါတွင်တော့ ခင်ခင်ကြီး၏စိတ်မှာ ထိုအထဲမှ တစ်ယောက်ယောက်သည် မောင်မောင်ဦးများ ဖြစ်နေလေမလား ထင်မိသည်။ အိမ်ရှေ့မှပြတ်သန်းသွားကြသူများ အထဲတွင် မောင်မောင်ဦးပါဝင်နေပါက အဘယ်မျှ ဝမ်းသာလေမည်နည်း တွေးမိသည်။

သို့နှင့်ပင် နွေသည်အဆုံးစွန်သော ပူပြင်းခြောက်သွေ့သည်လက္ခဏာများကို ပြလာသည်။ စင်စစ် နွေကာလသည် အဆုံးသတ်ရန် တစ်စထက်တစ်စ နိုးကပ်လာချေပြီ။ နွေ၏အရိပ်လက္ခဏာများ အကြားမှာပင် မိုးရိပ်မိုးဆင်များကို မြင်လာရသည်။ သင်္ကြန်တုန်းကဆိုလျှင် လက်ဆေးမိုးပင် ရွာမလိုလို ရှိခဲ့သေးသည်။ ရွာကား မရွာဖြစ်ခဲ့။ ရံခါတွင် ကြည့်လင်ပြာလှသော ကောင်းကင်မှာ တိမ်သားတို့ ရွေ့လျားပြန်ကြက်သွားသည်ကို တွေ့ရတတ်သည်။ နွေဥတုနေရာ၌ မိုးဥတုက အစားဝင်လိုလျက် ရှိကြောင်း မြင်ရသည်။

ခင်ခင်ကြီးသည် တစ်စထက် တစ်စ အားလျော့လာသည်။ များစွာ မဝေးကွာတော့သောကာလတွင် ကျောင်းများ ပြန်ဖွင့်လေတော့မည်။ သည်နှစ် နွေရာသီ ကျောင်းပိတ်ရက်၌ မောင်မောင်ဦး မြို့သို့ ပြန်မှလာပါဦးမည်လား မပြောတတ်။ ပြန်မလာဘူးဆိုသည့်တိုင် မိမိအား သည်အထိ လျစ်လျူရှုဖို့ မကောင်း ထင်သည်။ အနည်းဆုံး ပြန်မလာဖြစ်သည့်အကြောင်းလောက်ကိုတော့ စာရေးဖို့ကောင်းသည်။ အသိပေးဖို့ ကောင်းသည်။ သူ ဘယ်တွင်ရှိ၍ ဘာလုပ်နေသည်ဆိုခြင်းလောက်တော့ သိချင်သည်။ သူနှင့် စပ်လျဉ်း၍

ဘာတစ်ခုမျှ မသိရဆိုတော့လည်း ရင်မှာမောရလွန်းပါတီ။ ခင်ခင်ကြီးတို့ စာမေးပွဲ အောင်စာရင်းများ ထွက်ရက် နီးကပ် လာပြီဟု သိရသည်။ ယင်းသတင်းကို ခင်ခင်ကြီး၏ သူငယ်ချင်းမက အိမ်တိုင်ရာရောက် လာပြောသွားသည်။ တစ်ဆက်တည်းမှာပင် ခင်ခင်ကြီး၏အကြောင်းကို စပ်စုသွားချေသေးသည်။ ယခုအခါတွင်တော့သူမအား ခင်ခင်ကြီးက အလုံးစုံကို ပြောပြထားခဲ့ ပြီးဖြစ်သည်။

“ဒါဖြင့်ရင်လဲ သူ့ အိမ်ကို သွားမေးကြည့်ပါလား”

သူငယ်ချင်းက တိုက်တွန်းသည်။

“ဖြစ်ပါ့မလား”

“ဘာလို့ မဖြစ်ရမှာလဲ”

“တစ်မျိုးတစ်မည်တွေ ထင်သွားကြမှာ စိုးလို့ပါ”

“အိုအေ ဝက်ဖြစ်မှတော့ မစင်ကြောက်နေလို့ မဖြစ်ဘူးဆိုတဲ့ စကားလို့ပေါ့။ ဒီဘဝရောက်မှတော့ ဘယ်သူက ဘာထင်စေပေါ့”

ယင်းသို့သော အားပေးစကားကို ခင်ခင်ကြီး ကြားယောင်လာသည်။ ပြတင်းပေါက်မှာ ထိုင်လျက် ပူလောင်ပြင်းပြသော အပြင်အလျှာကို ကြည့်နေရင်းမှပင် ယင်းစကားများကို သတိရမိသည်။ တဆက်တည်းမှာပင် မောင်မောင်ဦး၏ အကြောင်းကို သိလိုစိတ် ပြင်းထန်လာသည်။ ဘာပဲပြောပြော သူ့အိမ်သို့ သွားရောက် စုံစမ်းမည်ဟု ခင်ခင်ကြီး သန့်နှာနှံချလိုက်သည်။ ခင်ခင်ကြီးတွင် ယင်းသို့သော ဆုံးဖြတ်ချက်ချနိုင်ရန်အတွက် အားတက်ရသော အကြောင်းရှိသည်။ ၎င်းမှာ မောင်မောင်ဦး ပြောဖူးသော စကားအရ ဖြစ်သည်။ ဆွေမျိုးနီးစပ်တော်သည်ဟု မောင်မောင်ဦး ပြောခဲ့ဖူးသည်။ ခင်ခင်ကြီးသည် အဝတ်အစား လဲလှယ်ဝတ်ဆင်သည်။ ထိုနောက် သူမ၏အခန်း အပြင်သို့ ထွက်ခဲ့သည်။ အိမ်ကြီးမှာ တစ်ပြင်ပမှာ တိတ်ဆိတ်နေသည်။ ဖေဖေသည် အလုပ်ရှိရာသို့ သွားချေပြီ။ ဘွားဘွားနှင့် မေမေတို့ အိပ်နေကြသည် ထင်ရသည်။ မလုံးတင်နှင့် မလုံးရှင်တို့၏ အရိပ်အသွင်ကိုလည်း မမြင်ရ။ ဦးလေး ဦးထွန်းခင်ကတော့ ဖေဖေနှင့်အတူ ပါသွားသည်ဟု ထင်ရသည်။

ခင်ခင်ကြီးသည် အိမ်အပြင်သို့ တိတ်တဆိတ်ပင် ထွက်ခွာသွားရန် အကြံရသည်။ အကယ်၍ မေမေတို့ ဘွားဘွားတို့ထံမှာ အခွင့်တောင်း နေပါက သံသရာရှည်မည်။ မေးလား စမ်းလား လုပ်မည်။ အပြင် ထွက်ခွင့် ပြုချင်မှ ပြုပေလိမ့်မည်။ သည်အတိုင်း မသိလိုက်ဘာသာ ထွက်သွားခြင်းက ပို၍ ကောင်းလိမ့်မည်ဟု တွေးမိသည်။ သို့နှင့်ပင် ခင်ခင်ကြီးသည် အိမ်မှ တိတ်တဆိတ်ထွက်ခဲ့သည်။ အိမ်နှင့်

အတော်ကြီးဝေးလံသည် နေရာသို့ရောက်ရသည်တိုင် စိတ်ချနိုင်သေးသည်ကားမဟုတ်။ နောက်မှ လှမ်းခေါ်လိုက်လေမလားဟု စိတ်တထင်ထင်နှင့်။ ခေါ်သံကို မကြားရ၊ လှမ်းခေါ်သည်တိုင် မကြားနိုင်တော့ပြီ ဖြစ်သောနေရာသို့ ရောက်မှ သက်ပြင်း ရှိုက်မိသည်။ တစ်နေရာသို့ အရောက်တွင် ခင်ခင်ကြီး မြင်းရထားတစ်စီး မောင်းလာသည်ကို တွေ့ရသည်။ ခရီးသည်မပါ။ သို့ဖြင့် တားဆီးလျက် တက်ရောက် စီးနင်းလိုက်သည်။ ရွှေဘုံသာ ရပ်ကွက်သို့ရိုက် ပြောရသည်။

မောင်မောင်ဦးတို့ ရွှေဘုံသာမှာ နေကြောင်းလောက်ကိုသာ ခင်ခင်ကြီးသိသည်။ အိမ်အမှတ် စသည်တို့ကို သိရသည်ကား မဟုတ်ပေ။ ထိုကြောင့် ယင်းရပ်ကွက်သို့ ရောက်ပြီဆိုလျှင် မေးရမြန်းရ စုံစမ်းရသည်။ ယင်းရပ်ကွက်တွင် ဦးကောင်းမိုး ခေါ်သူဇာဆိုလျှင် လူတကာကပင် သိကြသည်။ သူတို့၏ အိမ်ကိုပြည့်နိုးနိုင်သည်။ ခင်ခင်ကြီးသည် အခက်အခဲမရှိဘဲ မောင်မောင်ဦးတို့ အိမ်သို့ရောက်သည်။

မြင်းရထား မောင်းသူကို ပြောရသည်။

“ကျွန်မ အခုပဲ ပြန်လာမယ်၊ ခဏစောင့်ပါနော်”

“မစောင့်နိုင်ဘူး သူငယ်မ၊ ရထားသိမ်းပြီ၊ အခုလာတောင် အားနာလို့ လိုက်ဖို့တာ”

သို့ဖြင့် ခင်ခင်ကြီးသည် ရထားကို ပြန်လွှတ် လိုက်ရသည်။ အိမ်ကြီးဘက်သို့ လှည့်လိုက်မိလေလျှင် ရင်မှာ အခုန်ရသား ပါကလား။ တကယ်တမ်း ပြောမည် ဆိုပါက ခင်ခင်ကြီးသည် မောင်မောင်ဦးနှင့်သာ လက်ပွန်းတတီး ရှိခဲ့သည်။ သူ၏ မိဘများကိုကား မြင်ဖူးရှိမျှသာ မြင်ဖူးသည်။ စကားတစ်ခွန်း တစ်လေပင် ဆိုဖူးသည် မဟုတ်။ သည်တော့လည်း ထိုသူများနှင့် မျက်နှာချင်း ဆိုင်ဖို့ အရေးကို ဝန်လေးသည်။ သို့ပေမယ့် မတတ်သာချေပြီ။ အိမ်ကြီးဆီသို့ လေးလံစွာ လျှောက်လာခဲ့သည်။

အိမ်၏ အသွင် သဏ္ဍာန်ကို မြင်ရသည်။ အိမ်မှာ လူနေအိမ် တစ်လုံးထက် အိမ်ပျက်ကြီးတစ်လုံးနှင့်တူနေသည်ဟု ခင်ခင်ကြီးထင်သည်။ မွဲညစ်ခြောက်သွေ့ကာ ပျက်စီး ယိုယွင်းခြင်းများ ပြည့်နက်လျက်ရှိသည်။ အိမ်အတွင်းမှာ လူသူအရိပ်အယောင်ကို မမြင်ရဘဲရှိလေလျှင် ခင်ခင်ကြီး စိတ်ပျက်ရသေးသည်။ သို့ပေမယ့် တံခါးများကို အကုန်အစင် ဖွင့်ထားလေရာ အတွင်းမှာ လူရှိပုံရသည်။ ခင်ခင်ကြီးသည် ဦးကောင်းမိုး ခေါ်သူဇာတို့နှင့် တွေ့လျှင် ပြောရမည့်စကားကို စဉ်းစားထားသည်။ စကားလုံးများကို ရွေးချယ်ထားသည်။ ယင်းစကားလုံးများကို စဉ်းစားရင်း အိမ်ကြီးဆီသို့ တရွေရွေ လျှောက်ခဲ့သည်။

အိမ် ဆင်ဝင်အောက်သို့ ရောက်ရသည်။ ထိုနေရာမှ နေကာ စဉ်ခန်းဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ အလင်း ရောင်အောက်မှလာကာ အမှောင်အတွင်းသို့ ပြန်ခနဲ လှမ်း ကြည့်မိသည်ဖြစ်၍ မျက်စိများ ပြာပြီး ဘာတစ်ခုမျှ မမြင်ရ။ အမှောင်နှင့်မျက်စိတို့ ကျင့်သားရလာမှပင် စဉ်ခန်း၌ လူ တစ်ယောက် ရှိနေကြောင်းတွေ့ရသည်။ ယင်းလူရှိလှသည် ပက်လက်ကုလားထိုင်တွင် ထိုင်ကာ ရင်ဘတ်ပေါ်မှာ စာ တစ်အုပ်တင်ပြီး အသက်ရှူမှန်မှန်နှင့် အိပ်ပျော်နေသည်။ သူ ကား ဦးကောင်းမိုး။

အိမ်အတွင်းတွင် အခြား မည်သူမျှ မရှိ။ လှုပ်ရှားမှု သုံးသ့ကိုသော်မျှ မမြင်ရ။ ခင်ခင်ကြီးသည် ချောင်းသံ ပေးရ သည်။ သို့တိုင်အောင် အိပ်နေသူကား မိုးမလာခဲ့။ ခင်ခင် ကြီးမှာ မချင့်မရဲ ဖြစ်ရသည်။ စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြစ်ရ သည်။ လှည့်ပြန်ရန် စိတ်ကူး ပေါ်မိသည်။ ပြန်တော့အံ့ဟု ကိုယ်ကို လှည့်လိုက်ချိန်တွင် အိမ်၏ စဉ်ခန်းဆီသို့ မီးခိုးခန်း မှ ကူးလာဟန်တူသော လူတစ်ယောက်နှင့် ပက်ပင်း တိုးမိ သည်။ ထိုသူသည် ခင်ခင်ကြီးအား လှမ်း၍ လက်ပြသည်။ တံခါးပေါက်သို့ လျှောက်လာသည်။ သူ၏ အသွင်အပြင် ဖြောင့် အစေခံတစ်ယောက် ဖြစ်ရမည်ဟု ချက်ချင်း သိလိုက် သည်။

“ဘာကိစ္စလဲ။ ဘယ်သူနဲ့ တွေ့ချင်လို့လဲ”

ထိုသူက မေးသည်။ သူ၏ အသံမှာ မာဆတ်ဆတ် နှိင့်လေရာ ခင်ခင်ကြီးမှာ မကြောက်မိစေရန် စိတ်ကိုမနည်း ပင်ထိန်းထားရသည်။

“ကျွန်မ ကိုမောင်မောင်ဦးနဲ့ တွေ့ချင်လို့ပါရှင်”

ခင်ခင်ကြီးသည် မျက်နှာကို တတ်နိုင်သမျှ အချိုသော ဆုံး ထားကာ အဖြေပေးလိုက်သည်။

“မောင်မောင်ဦးမရှိဘူးကွယ်၊ ဒီနှစ် ကျောင်းပိတ်ရက် မှာ မြို့ကို ပြန်မှ လာပါမလား မသိဘူး”

ယင်းအချိန်တွင် ဦးကောင်းမိုးသည် အသံများ ခြောင့် အိပ်ရာမှ မိုးလာသည်။ သူသည် ခင်ခင်ကြီးအား ရုတ်တရက် မမြင်။

“ဘာလဲဟေ့ မိုးအောင်”

အစေခံလို လူအား လှမ်း မေးသည်။

“မိန်းကလေး တစ်ယောက်ရယ်၊ မောင်မောင်ဦးကို သာမေးနေတယ်”

“ဟေ . . . ဘယ်က မိန်းကလေးလဲကွာ”

ဦးကောင်းမိုးသည် အံ့ဩသောအမှုအရာဖြင့် မျက်စိ နားကို ပွတ်ရင်း ခင်ခင်ကြီးဘက်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

သူသည် ခင်ခင်ကြီးအား ရုတ်တရက် မမှတ်မိ။

“ဆိုစမ်းပါဦး ဘာကိစ္စလဲ”

သူက ခင်ခင်ကြီးအား တိုက်ရိုက် မေးလိုက်သည်။

“ကျွန်မ ကိုမောင်မောင်ဦးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မေးချင် စရာရှိလို့ပါ”

ဦးကောင်းမိုးသည် ခင်ခင်ကြီး၏ မျက်နှာကို စေ့စေ့ စပ်စပ် ကြည့်လိုက်သည်။

“နေစမ်းပါဦးကွယ်။ မင်းကြည့်ရတာ တစ်ယောက် ယောက်နဲ့ တူသလိုပဲ။ ခြေ လက်စသတ်တော့ မင်းဟာ အောင်ခန့် မြလေးတို့သမီး၊ ခင်ခင်ကြီးဆိုတာ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်”

သည်တွင် ဦးကောင်းမိုး၏ မျက်နှာတွင် ထူးခြား သ လိုအပြောင်းအလဲ မြောက်မြားစွာ ဖြစ်ပေါ်သွားသည်။ ခင်

ခင်ကြီးအား ပိုမို စူးစိုက်စွာ ကြည့်လာသည်။ အံ့ဩသော အရိပ်အသွင်ကို မျက်နှာတွင် မြင်ရပါသည်။ ခင်ခင်ကြီး

အနေနှင့် ယခုလို သူမ ဘယ်သူဘယ်ဝါ ဖြစ်ကြောင်း ထုတ်ပြောလိုက်ရသဖြင့် ဝမ်းသာသည်။ သူမအား သိမှတ်

မိနေသည့်အတွက် အားတက်ရသည်။ သို့ရာတွင် သူမ၏ တစ်သက်တာ၌ မေးခွန်းအား ‘အောင်ခန့်’ ဟု နှင့်နှင့်သီးသီး

ခေါ်ဆိုခြင်းကို သည်တစ်ခါ ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် ကြားရ သည်ဖြစ်၍ ရင်ထဲမှာ အနည်းငယ် အောင့်သွားမိသည် အမှန်

ပင်။

“ကိုင်း ဆိုစမ်းပါဦး။ မောင်မောင်ဦးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘာမေးချင်လို့လဲဟင်”

“သူ ကျောင်းပိတ်ရက်မှာ မြို့ကို ပြန်မလာတော့ ဘူးလား”

“အတပ်မပြောနိုင်ဘူးကွယ်”

“ဒါဖြင့် ပြန်လာချင် လာဦးမယ်ပေါ့”

“အေး”

“သူ အခု ဘယ်ရောက်နေပါသလဲရှင်”

“မပြောတတ်ဘူးကွယ်”

“ရှင်”

“ဟုတ်တယ်။ ကျောင်းပိတ်ရက်မှာ သူငယ်ချင်းတွေ နဲ့တစ်နေရာ သွားမယ်လို့ စာရေးထားတယ်”

“ဘယ်သွားမယ်လို့ မပါဘူးလား ရှင်”

“မပါဘူးကွယ်”

ခင်ခင်ကြီးသည် အကြံအိုက်သွားသလို ရှိသည်။

“သူ မြို့ကို ပြန်လာဦးမယ်ဆိုတာ ကျိန်းသေပါ မလားဟင်”

“ဒါတော့ ငါလဲ အတပ်မပြောနိုင်ဘူး။ ဒီရက်တွေ ရောက်မှဆိုရင်တော့ လာချင်မှ လာမယ် ထင်တယ်”

ခင်ခင်ကြီး သက်ပြင်းရိုက်သည်။

“ဒါထက် နေ့စမ်းပါဦး၊ မင်းမှာ သူနဲ့တွေ့စရာကိစ္စ အထွေအထူး ရှိနေလို့လား။”

ဦးကောင်းမိုးက ပြန်မေးသော် ခင်ခင်ကြီးပျာပျာသလဲ ပြောသည်။

“မရှိပါဘူးရှင်”

“ဒါနဲ့ဘာလို့ သူ့မြို့ကို ပြန်လာမလား မေးရတာလဲ”

“သူနဲ့ တွေ့ချင်လို့ပါ”

“ဘာအတွက် တွေ့ချင်ရတာလဲ”

“ဘာအတွက်ရယ်တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ စကား တစ်လုံး နှစ်လုံး ပြောချင်စရာရှိလို့ပါ”

ဦးကောင်းမိုး၏ မျက်ဝန်းမှာ ကျဉ်းမြောင်းလာသည်။ အကြည့်သည် ပိုမိုစူးရှလာသည်။ မျက်လုံးအရောင်က ပိုမို ပြောင်လက်လာသည်။

“မှာစရာရှိရင် မှာခဲ့ပါလား”

“ကိစ္စ မရှိပါဘူးရှင်”

“အတော် အရေးကြီးသလားဟင်”

“မကြီးလှပါဘူး”

ခင်ခင်ကြီးသည် ဦးကောင်းမိုးနှင့် ရင်ဆိုင်နေရသည် ကို စိတ်မှာ ကျဉ်းကျပ်လာမိသည်။ မိမိကိုယ်ကို မလုံမလဲ ရှိလာမိသည်။ ဦးကောင်းမိုး၏ မျက်နှာ အနေအထားအတွက် မိုးရွာခြင်းကိုလည်း ခံစားရသည်။ ဦးကောင်းမိုးနှင့် သူမတို့ ဆွေနှီးမျိုးစပ်တော်သည် ဆို သော်လည်း မိမိအပေါ် ရင်းနှီး လိုပုံမရှိလှဟု ထင်သည်။ မျက်နှာထားမှာ တင်းမာခက် ထန် လှသည်ဟု တွေးမိသည်။

“ကျွန်မ ပြန်တော့မယ် ခွင့်ပြုပါဦး”

“ကောင်းပြီ”

ခင်ခင်ကြီးက နှုတ်ဆက် စကားကို ခပ်တိုတို ဆို သည်။ ဦးကောင်းမိုးက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ ခင်ခင်ကြီး သည် ဦးကောင်းမိုးအား ကျောခိုင်းလိုက်ပြီးမှ တစ်စုံတစ်ခု ကို သတိရမိသလို ပြန်လှည့်လိုက်သည်။

“တကယ်လို့များ ကိုမောင်မောင်ဦး မြို့ကို ပြန် ရောက်ခဲ့ရင် ကျွန်မ လာမေးတယ်လို့ ကျေးဇူးပြုပြီး ပြော ပေးပါရှင်”

“ဟုတ်ပြီ၊ ပြောလိုက်မယ်”

သို့ဖြင့် ခင်ခင်ကြီး တစ်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။ ဦးကောင်းမိုးအား ကျောခိုင်းလိုက်သည်။ အိမ်မှ တစ်လှေ

ထွက်ခွာလာခဲ့ပါသည်။ ယင်းသို့ လာခဲ့ရင်း လမ်းတစ်နေရာ မှာ တစ်စုံတစ်ခုကို ခင်ခင်ကြီး သတိထားမိသည်။ အိမ်နှင့် ခြံပေါက်ဝသို့ ဆက်သွယ်ထားသည့် မြေနှိလမ်းဘေးရှိ ပန်း ချုံအစပုံမှ အရုပ်ကလေး တစ်ရုပ်ဖြစ်သည်။ ယင်းအရုပ်မှာ ပျက်စီးနေသည်။ ကျိုးပဲ့နေသည်။ ကိုယ်တခြားခေါင်းတခြား ဖြစ်နေသည်။ သို့ပေမယ့် ယင်းအရုပ်ကလေးကို ခင်ခင်ကြီး မှတ်မိသည်။ ပင်းဘုရားပွဲတော် ရွေးတန်းမှ ဝမ်းခဲသော ယ မင်းရုပ်ကလေး ဖြစ်သည်။ မောင်မောင်ဦးက တောင်းသဖြင့် ပေးခဲ့သည်။ ထိုစဉ်က အသက်ထက်ဆုံး အမြတ်တန်း သိမ်း ဆည်းထားပါမည်ဟု ဆိုခဲ့သည်။ ယခုမှ လမ်းဘေးရှိ ချုံ ကြုံချုံကြားအတွင်း ရောက်နေပေပြီ။

သည်တော့လည်း ခင်ခင်ကြီး ရင်မှာ မကောင်းနိုင်။ စင်စစ် မောင်မောင်ဦးဟူသည် လိုချင်မျက်စိရှိတတ်သူ။ အလွယ်တကူ ကတိပေးတတ်သူ၊ ပြီးလျှင်မူ အလွယ်တကူ စွန့်ပစ်တတ်သော သဘောရှိသူပင်လား။ စဉ်းစားလာ ရသည်။ ထိုသူ၏ စိတ်သန္တာန်မှာ ယင်းသဘောဖြင့် ပြုစံ တီးခြင်းရှိလေသလား တွေးတောလာရပါသည်။

ခြံအတွင်းမှ ထွက်ခဲ့လျှင် နေအရောင်အောက်သို့ ရောက်လာသည်။ နေသည် ပူလောင် ပြင်းပြလှချေသည်။ လူ၏အသားအရေကို ခြောက်ခန်းသွားစေတော့မည်လား ထင်ရသည်။ ခေါင်းပေါ်မှာ မီးခဲရဲရဲ ရွက်ထားဘိသို့ ဆံပင် များပင် ကြွပ်ရွာလာသည်။ သို့ပေမယ့် ခင်ခင်ကြီးသည် ယင်း အပူကို သတိမရ။ ယင်းအပူသည် သူမအား ထိုရောက်စေ နိုင်ခြင်း မရှိတော့သည့်အသွင်။ အကြောင်းမူကား မိမိရင် အတွင်းမှ အပူမီးတောက်သည် ပို၍ ကြီးသည်ဟု ခင်ခင်ကြီး မှတ်ယူသည်။ ရင်တစ်ခုလုံးကိုပင် လောင်ကျွမ်း နေလေ ပြီလား ထင်သည်။ နှလုံးသားသည် ပြာအတိ ဖြစ်ရလေပြီ ထင်ပါသည်။ မောသည်။ ပြီးတော့ နုံးသည်။ ခြေလက်များ လေးလံနေသည်။ ခင်ခင်ကြီးသည် နေပူကျကျအောက်တွင် အဆောင်းအကာ မပါဘဲ လျှောက်ခဲ့သည်။ ဝန်းကျင်ကို လည်း ဂရုမထားမိ။ အရေးမစိုက်မိ။ မငိုမိဖို့အတွက် မနည်း ပင် ချုပ်တည်းထားရသည်။ မျက်ရည်မကျစေရန် မနည်းပင် ထိန်းထားရသည်။ ရံခါတွင် မိမိကိုယ်ကို ဒေါသဖြစ်သည်။ အပြစ်တင်မိသည်။

“ဒီလောက် အတူ မိန်းမ ခုလိုဖြစ်တာကောင်းတယ်” စသည်ဖြင့် မိမိကိုယ်ကိုပင် ဒေါမနသ ဖြစ်ရသည်။ ရံခါ တွင်လည်း ကမ္ဘာလောက၏ ကျယ်ဝန်း နက်ရှိုင်းခြင်း သဘောကို မသိသေးမီ အမွှေးအတောင်မစုံလင်မီ မိမိ သိုက်မြုပ် ပျံထွက်၍ အတောင်ကျိုးရသည့်ငှက်ငယ် ပုံပြင်

ကိုသတိရသည်။ “ခင်ခင်ကြီး၊ ညည်းလဲ အတောင်ကျိုးပါပကော” ဟု ယူကျုံးမရ စိတ်ဖြင့် ပြောနေမိသည်။ ခင်ခင်ကြီးသည် သတိမေ့လျော့နေသူအလား လမ်းအတိုင်း လျှောက်လာခဲ့သည်။ မြောင်းအသွယ်သွယ်ကို ကျော်ခဲ့သည်။ လမ်းအသွယ်သွယ်ကို ဖြတ်ခဲ့သည်။ မည်သည့်နေရာ မည်သည့်အရပ်သို့ ရောက်ခဲ့သည်ကို မသိ။ သည်လမ်းအတိုင်း လျှောက်ခဲ့လျှင် အိမ်သို့ ရောက်မည်ဟူသော အသိဖြင့် လျှောက်ခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

ခင်ခင်ကြီးသည် လူသူရှုပ်ထွေးသောနေရာသို့ ရောက်မှပင် မိမိရောက်ရှိ နေသည်မှာ ဈေးဖြစ်ကြောင်း သိသည်။ သူမ၏ တူရိယာကို မြင်းရထားတစ်စီး လာနေသည်ကို မြင်သည်။ အစသော် မြင်းရထားစီး၍ ကျန်ခရီးကို ပြန်ရလျှင်ကောင်းလေမည်လား စဉ်းစားမိသေးသည်။ နောက်တော့ ရွှေကြာငုံနှင့် များစွာမဝေးတော့ကြောင်း တွေးမိသည်။ သည်အတိုင်းပင် ပြန်တော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ကာ ဆက်လက်လျှောက်လာခဲ့သည်။ မြင်းရထားသည် သူမနံ့ဘေးတွင် ရပ်လာသည်။ ရထားတံခါးပေါက်မှ ခေါင်းတစ်လုံး ထွက်လာသည်။ ဤသည်ကို ခင်ခင်ကြီး သတိမထားမိ။

“ခင်ခင်ကြီး”

ခေါ်သံကို ကြားမှ ဆတ်ခနဲ မော့ကြည့်မိသည်။ ထိုအခါ ခင်ခင်ကြီးတစ်ယောက်တည်းအဖို့ ကမ္ဘာ

လောကကြီး တစ်ခုလုံး အိုးထိန်းစက်ကဲ့သို့ ချာချာလည် သွားလေသလား ထင်မှတ်လိုက်မိပါသည်။ ရထားတံခါးပေါက်မှ ပေါ်ထွက်နေသည့်မျက်နှာကို ကြည့်ကာ အံ့အားသင့်လွန်းသဖြင့် ကြက်သေ သေသွားရသည်။ တစ်ကိုယ်လုံးရှိ အကြောစိုင်းများ တုံ့ဆိုင်းသွားရသည့်နှယ်ပင်။ ခင်ခင်ကြီး၏ ဝိညာဉ်မှာ လွင့်စင်သွားရသည့်နှယ်ပင်။

“ဘာငေးနေတာလဲ ညီမ”

စကားသံ ထပ်မံ ထွက်ပေါ် လာသည်။

မြင်းရထားတံခါး ပွင့်လာသည်။ သူမ၏ လက်တစ်ဖက်ကို လှမ်းဆွဲလိုက်ခြင်း ခံရသည်။ ခင်ခင်ကြီးသည် အိပ်မက် မက်နေသူအလား မြင်းရထားပေါ်သို့ ရောက်လာသည်။ ယခုတိုင်အောင် သူ့မျက်နှာကို ခင်ခင်ကြီး မျက်တောင် မခတ်တမ်း ကြည့်နေမိသည်။ တကယ်လေလား။ အိပ်မက်လေလားဟု မခွဲခြားနိုင်သလို စူးစူး စိုက်စိုက် ကြည့်နေမိခြင်း ဖြစ်သည်။ နောက်တော့ အသံသည် ခင်ခင်ကြီး၏ လည်ချောင်းကို ဖြတ်သန်း ထွက်ပေါ်လာသည်။

“အစ်ကို”

ခင်ခင်ကြီး ဘာတစ်ခုမျှ ဂရုမထားနိုင်တော့။

ဘာတစ်ခုမျှ အရေးမစိုက်နိုင်တော့။ မျက်ရည်ပေါက်ကြီးများ ပါးပြင်ပေါ်သို့ လိမ့်လျော့ ကျဆင်းလာလေတော့သည်။

မောင်မောင်ဦးသည် တသိမ့်သိမ့် ရှိုက်နေသော ခင်ခင်ကြီး၏ ကျောပြင်ကို ပွတ်သပ် ချောမောနေသည်။ လူတစ်ယောက်စ နှစ်ယောက်စက မိမိတို့အား ကြည့်နေကြောင်း တွေ့ရသည်။ သူက မြင်းရထားမောင်းသူကို လှမ်းပြောလိုက်သည်။

“ဗျို၊ ရထားဆရာ၊ မောင်းတော့ဗျို။ အခုနက ကျွန်တော်ပြောတဲ့ ရွှေဘုံသာ မဟုတ်တော့ဘူး။ တွင်းကြီးမင်းခုဘက် မောင်းဗျာ”

ထိုနောက် သူသည် ခင်ခင်ကြီးအား မျက်လုံးချင်း ဆိုင်၍ ကြည့်လိုက်သည်။

“မင်းကို နေပူကျဲကျဲ အောက်မှာ လမ်းလျှောက်လာတာမြင်ရတော့ ကိုယ်ဖြင့် သိပ်အံ့ဩသွားတာပဲ။ ညီမရယ်။ ကိုယ့်မျက်စိတောင် ကိုယ် မယုံနိုင်သလိုဘဲ၊ ညီမကို ဒီလို တွေ့လိုက်ရမယ်လို့ ဘယ်တုန်းကမှ ထင်မထားခဲ့ဘူး မဟုတ် လား။”

ခင်ခင်ကြီးသည် ငိုလျက်ပင် ရှိသေးသည်။ ရှိုက်လျက်ပင် ရှိသေးသည်။ သို့စေကာမူ ဝမ်းနည်းကြေကွဲ၍ ငိုရွိုက်မိခြင်းမျိုးမဟုတ်။

ဝမ်းသာ၍ ငိုရွိုက်ရခြင်းမျှသာတည်း။

“ပြောပါဦး ညီမ ဘယ်သွားတာလဲဟင် ဘယ်က ပြန်လာတာလဲ”

မောင်မောင်ဦး၏ အမေးကို ရှိုက်နေသည့် ကြားမှ ခဲခဲယဉ်းယဉ်း ပြောရသည်။

“ဘယ်က ပြန်လာရမှာလဲ၊ အစ်ကို့အိမ်က ပြန်လာတာပေါ့”

“ကိုယ့်အိမ်က”

“ဟုတ်တယ်”

“ကိုယ့်အိမ်ကို ဘာသွားလုပ်တာလဲဟင်”

“ဘာ သွားလုပ်ရမှာလဲ၊ အစ်ကို့ အကြောင်း သွားစုံစမ်းရတာပေါ့”

မောင်မောင်ဦးက တစ်စုံတစ်ခုပြောမည်ပြုရာ အပြောမခံဘဲ ခင်ခင်ကြီး ဆက်ပြောသည်။

“အစ်ကိုဟာ ခင်ကြီးကို သိပ်ရက်စက်တာပဲ။ သိပ်ပြီး ညှဉ်းဆဲတာပဲ။ လုပ်ရက်လိုက်တာ အစ်ကို့ရယ်”

ပြောရင်းမှ မျက်ရည်များ ပိုးပိုးပေါက်ပေါက် ကျလာသည်။

“ကိုယ်က ဘာ ရက်စက်လို့လဲ ညီမရဲ့”

“ဘာ ရက်စက်ရမှာလဲ၊ ဒီထက် ရက်စက်ရဦးမှာလား။ ဒီမှာဖြင့် သေရတော့မယ်၊ ရင်ကွဲရတော့မယ်”

“ညီမ ပြောတာတွေကို အစ်ကို့ နားမလည်ဘူး”

“ဘယ်နားလည်မလဲ အစ်ကို့က အသာဘက်က လူကိုး။ ဒီမှာသာ”

“နေပါဦး ညီမ၊ အခု မပြောနဲ့ဦး။ ဟိုရောက်မှပြော”

“ဘယ်ရောက်မှာလဲ၊ ခင်ကြီးကို ဘယ်အထိ ခေါ်သွားဦးမလို့လဲ”

“တွင်းကြီးမင်းစုထဲမှာ ကိုယ့်သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်အိမ် ရှိတယ်။ အဲဒီကျမှ အေးအေးဆေးဆေး ပြောကြတာပေါ့”

ခင်ခင်ကြီးသည် ယခုအခါမှာတော့ ဘာမျှမစဉ်းစား။ ဘာအတွက်မျှမပူ။ မောင်မောင်ဦးနှင့် စကား ပြောချင်စိတ်၊ ရန်တွေချင်စိတ်သည်သာ ကြီးစိုးနေသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း မောင်မောင်ဦး ခေါ်ရာသို့ အကြည့်အသာ လိုက်ပါလာခဲ့သည်။ စင်စစ်တွင်လည်း အတကြီးတ၊ အမျှော်ကြီးမျှော်ခိုရသော မောင်မောင်ဦးနှင့် ယခုလို ဗြန်းစားကြီး ဆုံတွေ့လိုက်ရသည်ဆိုသည့် အဖြစ်မှာ ခင်ခင်ကြီးအဖို့ အစစ အရာရာကို မေ့လျော့သွားစေနိုင်လောက်သော ကိစ္စမျိုးဖြစ်နေသည် အမှန်ပင်။

တွင်းကြီးမင်းစုမှ အိမ်တစ်ဆောင်သို့ ရောက်ရသည်။ အိမ်မှာ ချောင်းနိမ့်ကို ကျောပြုထားသည်။ မိုင်းမှာ ကျယ်ဝန်းသဖြင့် ဝန်းကျင်ရှိ အိမ်များနှင့် တသီးတခြား ဖြစ်နေသည်။ အိမ်ရှင်သည် မောင်မောင်ဦးနှင့် ရွယ်တူလောက် ရှိသည်။ သူတစ်ယောက်မှ တစ်ပါး အခြားသူ ရှိနေဟန်မတူ။ လူအများ စုပေါင်းနေထိုင်သည့် လက္ခဏာကို မြင်ရသည်။ သို့ပေမယ့် အိမ်တွင် သူတစ်ယောက်တည်း ကျန်ရှိနေပုံရသည်။ ခင်ခင်ကြီးတို့ ရောက်လာသည်ကို ထိုသူက တအံ့တဩ ဖြစ်နေသည်။

“ဟေး မောင်မောင်ဦး၊ ဘယ်လို ဘယ်လို”
“ဘယ်လိုဆိုတာ အသာထား၊ တို့ဒီမှာ ခဏနေမလို့”

“ခဏနေမလို့ . . .”
မောင်မောင်ဦး၏ သူငယ်ချင်းသည် ခင်ခင်ကြီးကို ဖျတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်သည်။ မောင်မောင်ဦးတွင် အိပ်ရာလိပ်နှင့် သားရေသေတ္တာလည်း ပါရှိနေရာ၊ သူသည် တစ်မျိုးဘစ်မယ့် အဓိပ္ပါယ် ကောက်မိပုံရသည်။ ဖျတ်နှာ အပြောင်းအလဲ ဖြစ်သွားသည်။

“ခဏနေနေ၊ အစဉ်နေနေပါ မောင်ရာ၊ ပေး ပေး အိပ်ရာလိပ် ငါ့ကိုပေး”

မောင်မောင်ဦးက မြင်းရထားကို ငွေပေး၍ ပြန်လွှတ်လိုက်သည်။ ခင်ခင်ကြီးသည် ယခုမှပင် ရက်ရွံ့ရမည်ကို နားလည်သည်။ ခေါင်းကို ငုံ့ထားမိသည်။

“မောင်မောင်ဦးရာ . . . နင့်ဟာက ဆိုင်းမပါ၊ ငုံ့မဆင့်ကွာ”

သည်တွင် မောင်မောင်ဦးသည် သူ၏ သူငယ်ချင်းကို မျက်ရိပ်ပြရသည်။ လက်တို့ခေါ်ယူ ရသည်။ ခင်ခင်ကြီးနှင့် ဝေးရာရောက်မှပင် တိုးတိုးသက်သာ ပြောရသည်။

“ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲကွာ မငဲ့ဟာ က”
“နို့ ဘာတွေ ပြောရမှာလဲ နင် မိန်းမ ခိုးလာတာ

မဟုတ်လား။ နင် မငဲ့လာတာ ရှေ့မင်းသမီးကလေးပါ လားကွာ၊ ရေနံ့သကာလေ။ ဒါထက် ကြည့်လဲလုပ်ပါဦး ငါ့လူ။ ငတိမကလေးက အသက်မှ စေ့သေးရဲ့လား”

“တော်စမ်းပါ၊ မိန်းမ ခိုးလာတာ မဟုတ်ဘူးဟာ”
“ဒါဖြင့် ဘာလုပ် လာတာလဲ၊ စောစောကပြောတော့ ခဏနေမလို့ဆို”

“ခဏဆိုတာက တစ်နာရီ၊ နှစ်နာရီလောက် နေမှာကို ပြောတာပါ။ ပြီးရင် ပြန်မှာပါ”
“လခွမ်းမှပဲ၊ ဒါဖြင့် နင့်ဟာက ဘာနိပ်လို့တုန်း။ သိန်းဆုပေါက်ပြီးမှ လက်မှတ်ပျောက်ရတဲ့ ကိန်းပဲ။ ငါ ဖြင့် မစားရပေမယ့် အညှော်အသင်းကလေးများ ခံရမလားလို့”

“တော်စမ်းပါ မိုးကျောရာ . . . ဒါထက်စားစရာ တစ်ခုခု သွားဝယ်ကွာ”
“အံ့မာ ဟေ့ကောင် ရှင်းရှင်းပြောစမ်းပါ ရောင်ပေးပါဆိုရင် ရောင်ပေးမှာပေါ့ကွာ။ မင်းဥစ္စာက ပွဲထဲကလို ကျနေပြီ။ အင်္ဂလန်သွားပြီး ပဲကြီးလှော် တစ်မိုးဖိုးဝယ်ချေ ခိုင်း သလိုဖြစ်နေပြီ”

“မိုးကျော၏ စကားကြောင့် မောင်မောင်ဦး ရယ်ရသည်။”
“အေးကွာ စိတ်မရှိပါနဲ့ သူငယ်ချင်းရာ . . . တို့မှာ ပြောစရာ ဆိုစရာကလေးတွေ ရှိနေလို့ပါ”

“စကားပြောရုံပဲနေ”
“ဟာ ဒီအသုဘကတော့ သေတော့မှာပဲ၊ ငါ့ဟာ ငါဘာလုပ်လုပ် နင့်အပူပါ သလား၊ သွားမှာသွားစမ်း ကွာ”

“အေး ကြိတ်လိုက်ကွ မောင်မောင်ဦးတို့ကတော့ လူမမြင်ရခင်ကတဲက နှိပ်စက်ဖို့ စိတ်ကူးထားတယ် ထင်တယ်၊ နှိပ်စက်ပါမောင်ရာ နှိပ်စက်ပါ။ ဘဝက ဝဋ်ကြွေး မကင်းခဲ့ဘူး ကိုး ငါ စနေနံ့ ဘုရားပေါ်က စောင့်မယ် ဘယ်အချိန်ပြန် လာရမလဲ မိန့်တော်မူ”

“လေးနာရီကျ ပြန်လာခဲ့ကွာ”
“တိတိတော်”
“အေးပါ”

“မိုးကျောအား တွန်းထိုးလွှတ်လိုက်ပြီးနောက် မောင်မောင်ဦးသည် ခင်ခင်ကြီးထံလျှောက်လာခဲ့သည်။ ခင်ခင်ကြီးသည် လမ်းမဘက်ကို ကျောပြုကာ ကုလားထိုင်တစ်လုံးတွင် ထိုင်နေသည်။ အိမ်မှာ နှစ်ထပ်အိမ်ဖြစ်သည်။ အောက်ထပ်သည် မြေဖိုက်ဖြစ်လေသည်။ စားပွဲ၊ ကုလားထိုင်ကဲ့သို့ ပစ္စည်းများ ခင်းကျင်းထားသည်။ စည့်ခန်းသဖွယ်ဖြစ်နေသည်။”

“လူမြင်မှာ ကြောက်ရင် အပေါ်ထပ် တက်ကြရအောင်”

“ဟင်အင်း အပေါ်ထပ်တော့မတက်ချင်ဘူး၊ လူမမြင်အောင် ကျောပေးထားတာ မတွေ့ဘူးလား”

မောင်မောင်ဦးသည် ခင်ခင်ကြီး၏ လက်တစ်ဖက်ကို လှမ်းဆွဲသည်။

“လာပါ အပေါ်ထပ်ကို သွားရအောင်ပါ”

“မလိုက်ချင်ဘူး အစ်ကိုရယ်၊ ဒီမှာပဲ ပြောစရာရှိ တာ ပြောပါ”

“လာပါကွယ်၊ အပေါ်ထပ်က ပိုပြီးအေးဆေးတယ် လုံခြုံတယ် အောက်ထပ်မှာဆိုရင် ဘယ်က ကြည့်ကြည့် လှမ်းမြင်နိုင်တယ်”

မောင်မောင်ဦးက လက်ကို အတင်းအကျပ် ဆွဲနေသည်ဖြစ်၍ မနေသာတော့ ထိုင်ရာမှ ထရသည်။

“အစ်ကို့ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ဉာဏ်ချည်းပဲ အခုလဲ ဉာဏ်များဦးမလို့မဟုတ်လား ခက်တယ် အစ်ကိုရယ် အဲဒါနဲ့ပတ်သက်ပြီး ခင်ကြီးမှာ ပြောစရာတွေ တစ်ပုံတစ်ပင် ကြီးပဲ ရင်နဲ့တစ်လုံးပဲ”

“ဟိုကျတော့ပြော၊ ကိုယ် အသာကလေး နားထောင်နေမယ် ဟုတ်ပြီလား”

အိမ်ပေါ်ထပ်သို့ရောက်ရသည်။ အိမ်ပေါ်ထပ်မှာ အိပ်ရာတို့ တန်းစီနေသည်။ တံခါးများပိတ်ထားသည်။ သူတို့သည် ခုတင်တစ်လုံးတွင် ယှဉ်၍ထိုင်ကြသည်။ ထိုင်မိပြီဆိုလျှင်ပင် အနမ်းမိုးသည် ခင်ခင်ကြီး၏ ပါးပြင်မှာ ရွာသွန်းလာသည်။

“နေပါဦးအစ်ကိုရယ် ပြောစရာတွေ ပြောပါရစေဦး။ တကယ်ပြောတာ အစ်ကို ခင်ခင်ကြီး ပြောတာတွေ အသေအချာနားထောင် အရေးကြီးတယ် ခင်ကြီးအခုပြန်လာတာ အစ်ကိုတို့အိမ်က အစ်ကို့ဆီက စာလဲမလာဘူး ကျောင်းပိတ်ရက်ကျတော့လဲ မြို့ကိုပြန်မလာဘူး ဒီတော့ ခင်ကြီးမှာ စိတ်ပူရတာပေါ့၊ ရင်မောရတာပေါ့၊ ဆိုပါဦး အစ်ကို ကျောင်းပိတ်ရက်မှာ မြို့ကိုပြန်မလာဘဲ ဘယ်မှာ သဝေထိုးနေသလဲဟင်”

“ကိုယ်လား မန္တလေးကိုရောက်သွားတယ် အဖော်ကောင်းတာနဲ့ ပါသွားတာပါ၊ ဟိုမှာသင်္ကြန် ကျတယ်”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မန္တလေးကနေ ခင်ကြီးဆီကို စာတစ်စောင်လောက်တော့ ရေးခဲ့ဖူးကောင်းပါတယ် အစ်ကိုရယ်”

“မန္တလေးဆိုပေမယ့် မန္တလေးတင်မကဘူး မုံရွာ၊ ရွှေဘို၊ စစ်ကိုင်း၊ မေမြို့အနံ့လျှောက်သွားနေတာ၊ စာထည့်ဖို့တော့ စိတ်ကူးရပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် အခုရက်ထက် ဘေးပြီး

မြို့ကို ပြန်ရောက်မယ်လို့ ထင်ထားတာကိုး ဒါကြောင့် စာမရေးတာ၊ ပြီးတော့ အပေါင်းအသင်းတွေနဲ့လဲ အိပ်လဲအတူတူ၊ စားလဲအတူတူလို နေကြတာဆိုတော့ လွတ်လပ်ခွင့် မရသလိုဖြစ်နေတယ် သူတို့တတွေ လောင့်မှာလဲ စိုးရိမ်သေးတယ်လေ ဒါပေမယ့် ယုံပါအချစ်ရယ် အဲဒီရက်တွေအတွင်းမှာ မင်းကို တစ်နေ့မှ မမေပါဘူး တစ်စက္ကန့်မှ မမေပါဘူး အချိန်နဲ့အမျှ သတိရနေပါတယ်”

“အစ်ကိုပြောမှတော့ ခင်ကြီး ယုံရတော့မှာပေါ့ မယုံလို့လဲ မတတ်နိုင်ဘူးမဟုတ်လား”

“လုပ်ပြီကတည်း ညီမကတော့ ကိုယ်နဲ့တွေ့ရင် အမြဲတမ်း မယုံသင်္ကာ ဖြစ်နေသလိုချည်းပဲ”

“အစ်ကိုဟာ ယုံစရာကောင်းတဲ့သူမှ မဟုတ်တာ ဒါထက် အစ်ကို အခု မန္တလေးတင် ကားပေါ်ကဆင်းတာ အိမ်

“ဒါပေါ့ အခုကလေးတင် ကားပေါ်ကဆင်းတာ အိမ်ပြန်ဖို့အလားမှာ ညီမနဲ့တွေ့တာပဲ”

“ကိုယ်နဲ့ဝေးနေတဲ့အချိန်မှာ ကိုယ့်ကို မလွမ်းဘူးလား”

“ဘယ့်နဲ့ယုံပြောပါလိမ့် အစ်ကိုရယ် လွမ်းရပါပြီလား၊ လွမ်းယုံတင်မကဘူး တမ်းတရတာရော မျှော်ရတာရောပဲ အစ်ကိုဟာ သိပ်ဆိုးတာပဲကွယ်”

“ဘာ ဆိုးတာလဲ”

“ခင်ကြီးကို သိပ်ခုကျပေးတယ်၊ အကိုနဲ့ပတ်သက်လို့ ခင်ကြီးခံစားနေရတာတွေကို ရင်ခွဲပြီး ပြလိုက်ချင်တယ်”

“မလုပ်ပါနဲ့၊ ကိုယ်က ကြောက်တတ်တယ် သွေးသံရဲ့ရဲ့ကို မကြည့်ဝံ့ဘူး”

ခင်ခင်ကြီး၏ စကားကို မောင်မောင်ဦး ရယ်စရာလုပ်ပစ်သည်။

“တကယ်ပြောတာအစ်ကို အခုအစ်ကိုနဲ့တွေ့ရလို့သာပေါ့၊ မတွေ့များမတွေ့ရင်လား ခင်ကြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတ်သေမိမိလားတောင် မသိဘူး”

“ဒီလောက်တောင်မှပဲလားကွယ်”

“ဒီလောက်တောင်ပဲ အစ်ကို အစ်ကိုကသာမသိတာ ခင်ကြီး အခု ဘာဖြစ်နေတယ် ထင်သလဲဟင်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲကွယ်”

ခင်ခင်ကြီးသည် မောင်မောင်ဦး၏ ကိုယ်ကို တိုး၍ ဖက် လိုက်သည်။

ရင်ခွင်ထဲမှာ ခေါင်းကိုမြှုပ်ထားလိုက် သည်။ “ပြောရမှာတောင် ရှက်ပါရဲ့ အစ်ကိုရယ်”

ခင်ခင်ကြီး ညည်းသည်။ သည်တော့လည်း မောင်

မောင်ဦးမှာ ခင်ခင်ကြီး၏စကားကို ပိုမိုစိတ်ဝင်စားလာ ရဟန်တူသည်။ သူက ခင်ခင်ကြီး၏မျက်နှာကို မြင်သာ အောင် ကြိုးစားသည်။ မေးစရာကို ဆွဲယူသည်။

“ပြောစမ်းပါဦး ဘာကိုများ ရှက်နေရတာလဲကွယ်”
ခင်ခင်ကြီးက သူမမျက်နှာကို ကွယ်ဝှက်ထားဆဲ။

“ခင်ကြီးပြောမယ် ခင်ကြီးရဲ့မျက်နှာကို အစ်ကို မကြည့်ရဘူးနော်”

“အင်းပါ မကြည့်ပါဘူးတဲ့ ပြောပါ”
“ခင်ကြီး ခင်ကြီးမှာလေ အခုကလေးရှိနေပြီတဲ့ အစ်

ကို”
“ကလေး”

မောင်မောင်ဦး၏ကိုယ်မှာ ဆတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ တုန်လှုပ်သွားသည်။ ခင်ခင်ကြီး၏စကားကို တအံ့တညံ့ ပဲ့ တင်ထပ်သည်။ သူသည် ခင်ခင်ကြီးမျက်နှာကို မြင်သာစေ ရန် အတင်းလိုက်ကြည့်သည်။ ခင်ခင်ကြီးမှာ ရှက်ရွံ့စွာဖြင့် မျက်နှာကို ကွယ်ဝှက်နေမိသည်။ နှစ်ယောက်သား အတော် ကြီးကြာသည်အထိ စကားမပြောဖြစ်ကြ။ ငြိမ်သက်တိတ် ဆိတ်သွားသည်။ ပြောစရာ စကားများကို ရုတ်တရက် ရှုမတွေ့နိုင်အောင် ရှိနေကြသည်။ အတော်ကြီး ကြာမှ မောင် မောင်ဦးက မေးသည်။

“အဲဒါ သေချာသလား ဟင်”

“သေချာတယ် အစ်ကို”

“ဘယ်လိုလုပ် သိသလဲဟင်”

“ခင်ကြီး သွားပြီး စမ်းသပ်ပြီးပြီ”

တိတ်ဆိတ်သွားကြပြန်သည်။

ခင်ခင်ကြီးသည် မောင်မောင်ဦး၏ မျက်နှာကို ကြည့် သည်။ မျက်နှာ အမူအရာကို မကဲမရနိုင်။ မောင်မောင်ဦး၏ မျက်နှာမှာ တွေ့စေနေသလိုပင်။ အကြည့်ကလည်း ငေါင်းစင်း စင်းနှင့်။

“အစ်ကို စိတ်ညစ်သွားပြီလား”

“မညစ်ပါဘူး”

“ဒါကြောင့် အစ်ကို့ကို ခင်ကြီး တွေ့ချင်တာ။ မြင် ချင်တာ။ ဒီအကြောင်းကို ပြောချင်နေတာ ကြာပြီ။ အစ်ကို မြို့ကို ပြန်မလာတော့ ခက်နေတာပေါ့။ စိတ်ညစ်နေရတာ ပေါ့။ အဆုံးမှာတော့ အစ်ကို့ အိမ်ကို သွားပြီး မေးဖို့ အကြံရ တယ်။ ဒါနဲ့ သွားမေးတာ”

“အိမ်က ဘာပြောလိုက်လဲ”

“မသိဘူးလို့ပဲ ပြောလိုက်တယ်။ တစ်မျိုးပဲ အစ်ကို ချယ်။ အစ်ကို့ဖေဖေကို ခင်ကြီး ကြောက်တယ်။ သူဟာ

ခင်ကြီးကို မနှစ်မြို့နိုင်သလိုဘဲ”

“ဒါကတော့ ညီမ စိတ်ထင်လို့ နေမှာပါ”

“ပြီးတော့ ခင်ကြီး စိတ်မကောင်းမိတာ တစ်ခုရှိ သေးတယ်။ ခင်ကြီးပေးခဲ့တဲ့ ယမင်းရုပ်ကလေးကို အစ်ကို လွှင့်ပစ်ထားတယ် မဟုတ်လား”

မောင်မောင်ဦး ထံမှ အပြေထွက်မလာ။ သူသည် ခင် ခင်ကြီး၏ အမေးကို မပြောဘဲ မေးခွန်းသစ် တစ်ခု မေးပြန် သည်။ ခင်ခင်ကြီး၏ အာရုံကို လွှဲပြောင်းပစ်လိုက်သည်။

“အခု ဘယ်နှစ်လလောက် ရပြီလဲ ဟင်”

“အနည်းဆုံးလေးလ။ အများဆုံးငါးလလောက် ရပြီ”

“ခင်ကြီး အစ်ကို့ကို ဒုက္ခမပေးချင်ပါဘူး အစ်ကို ရယ်။ တကယ်လို့ ကလေးရှိတယ်ဆိုတဲ့အဖြစ်မျိုးသာ မဖြစ် ခဲ့ရင် ခင်ကြီးကို လက်ထပ်ပါလို့ မတောင်းပန်သေးပါဘူး။ အစ်ကို့ စိတ်တိုင်းကျနေပါ။ ပညာသင်ပါ။ အခုတော့ ခက် တယ် အကို့ရယ်။ တစ်နေ့ထင်ထင်ရှားရှား ပေါ်လာရင် ပိုပြီး ခက်ကုန်ကြလိမ့်မယ်။ အိမ်မှာ ဘာတွေ့ ဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ အစ်ကို့မသိဘူး။ ကိုကို့ကိစ္စအတွက် အိမ်မှာ ပြသနာအကြီး အကျယ်ပေါ်နေတယ်။ ဒီကြားက ခင်ကြီးဘာဖြစ်နေတယ် ဆိုတာ ဖေဖေသိသွားရင် သတိပစ်မှာ ကျိန်းသေပဲအစ်ကို့”

သူသည် မသိမသာ သက်ပြင်းရှိက်သည်။

“ဘယ်လို လုပ်ကြမလဲ အစ်ကို”

“ဘာကိုလဲ ဟင်”

“ဘုရားရေ . . . ခင်ကြီးမှာ ကလေးရှိနေပြီဆိုတာ တောင်မှ ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာ အစ်ကို့ မတွေးဘူးလာ ဟင်”

ပြောရင်းမှပင် ခင်ခင်ကြီးမှာ ဝမ်းနည်းလာသလို ရှိ သည်။ ကြေကွဲလာသလို ရှိသည်။ အတန်ကြာမျှ ရပ်တန့် နေသော မျက်ရည်သည် မျက်လုံးအိမ်တွင် တစ်ဖန် ဝေ့ လည်လာသည်။

“အစ်ကို့ရယ်။ အစကတည်းက ခင်ကြီးပြောတယ်။

ခင်ကြီးဟာ ဘာမှ မသိပါဘူးလို့။ ဘာမှ နား မလည်ပါဘူး

လို့။ အစ်ကို့ပြုသမျှ နုရမယ် သူပါလို့ ခင်ကြီးပြောခဲ့တယ်။

ခင်ကြီးမှာ အစ်ကို့ကို ချစ်တယ် စွဲလမ်းတယ်ဆိုတာလောက်

ပဲသိတယ်။ အစစအရာရာကို အစ်ကို့ဘာသာ ဖန်တီးတာပဲ။

အစ်ကို့ဘာသာ လုပ်ယူတာပဲ။ အခုတော့ ခင်ကြီးမှာ

မထွေးနိုင် မအနိန့်နိုင်ဘဝကို ရောက်နေရပြီ အစ်ကို့။ ခင်ကြီး

တောင်းပန်ပါတယ် အစ်ကို့ရယ်။ ခင်ကြီးကို ညှာပါ။ သနား

ပါ အစ်ကို့ရယ်”

ခင်ခင်ကြီး၏ အသံမှာ လှိုက်လှဲနေသည်။

ကြေကွဲနေသည်။ နိမ့်နိမ့်ချချနှင့် တောင်းပန်စကား ဆိုသည်။ မျက်ရည်ကိုလည်း မထိန်းတတ်တော့နိုင်။ ပိုးပိုး ပေါက်ပေါက် ကျလာသည်။ မောင်မောင်ဦးသည် ခင်ခင် ကြီး၏မျက်နှာကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် ညှပ်ကိုင်သည်။

မျက်လုံး အိမ်အတွင်းသို့ စူးစိုက်ကြည့်သည်။
“တိတ်ပါကွယ် . . . ၊ မငိုပါနဲ့၊ ကိုယ်ကြံပြုမယ်၊ ညီမကိုလက်ထပ်နိုင်အောင် ကြိုးစားပါ့မယ်”

မောင်မောင်ဦးသည် ခင်ခင်ကြီး၏ ကိုယ်ကို သိုင်း ဖက်ထားသည်။ သူမ၏ ပခုံးစွန်းတွင် မျက်နှာကို တင်ကာ ခင်ခင်ကြီး မမြင်သာအောင် ပြုထားသည်။ သူ သက်ပြင်း အကြိမ်ကြိမ်ရိုက်နေမိသည်ကို ခင်ခင်ကြီး မတွေ့သာရအောင် မျက်နှာကို ရှောင်ဖယ်ထားသည်။

“ဘယ်လို စီစဉ်မလဲဟင်”
“ဘယ်လိုစီစဉ်စေချင်သလဲ။ အေးလေ။ အဓိက ကတော့ လက်ထပ်ဖြစ်ဖို့ပဲ။ မဟုတ်လား ညီမ။ အစ်ကိုကြီး စားမယ်လေ။ ဦးဦးဆုံးတော့ တတ်နိုင်သမျှ ပြေပြေလည် လည် ဖြစ်အောင် လုပ်ရမယ်။ ညီမ ဖေဖေနဲ့ လာတွေ့မယ်။

“ဖြစ်ပါ့မလား အစ်ကို”
“သူကသာ လိုက်လိုက်ရောရောရှိရင် သိပ်ကောင်း ဖာပဲ”

“မလိုက်ရောရင် ကော”
“ဒီတော့လဲ တခြားနည်းတွေ တစ်ပုံကြီးပါ။ အဲဒီ နည်းကို ကိုယ်သိပါတယ်”
“ခင်ကြီး စိတ်အေးအေး ထားတော့မယ်နော်”
“အင်း”

ခင်ခင်ကြီးသည် မောင်မောင်ဦး၏လက်မှ နာရီကို လှမ်း ကြည့်သည်။ လေးနာရီလုံးကာနီးပြီဖြစ်ကြောင်းတွေ့ရ သည်။

“ခင်ကြီး ပြန်တော့မယ် အစ်ကို”

“နေပါဦးကွယ်”
“အစ်ကိုက တွေ့ရင်သာ သဲနေတာ။ မတွေ့ရင်တော့ မေ့နေတာပဲ မဟုတ်လား”

“သတိရပါတယ်ကွယ်။ ဒါထက် ညကျရင် လာခဲ့ ရဦးမလား”

“မလာခဲ့နဲ့ အစ်ကို၊ အခွင့်ရမယ်ဆိုရင် မလွှဲတင်နဲ့ ဆံပင်ညှပ်ဆိုင်ကို စာအပေးခိုင်းထားလိုက်မယ်။ အရင်က တွေ့ကြရတယ်ဆိုတာ ကံကောင်းလွန်းလို့ပဲ။ ဦးလေး ကို ထွန်းခင်ကြီး ပျားနေတာနဲ့ ကြုံကြုံကပ်လို့ပဲ။ အခု သူလဲ နေ ကောင်းနေတယ်”

မောင်မောင်ဦး ဘာမျှမပြော။
ခင်ခင်ကြီး၏ ပခုံးကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ ခင်ခင် ကြီး၏ မျက်နှာကို စိုက် ကြည့်သည်။ ထိုနောက် ခင်ခင်ကြီး ၏ ကိုယ်ကို သူ့ဘက်သို့ ဆွဲယူလိုက်သည်။

လေးနာရီ ထိုးပြီးလျှင် ဖိုးကျောသည် ဘုရားကုန်း ပေါ်မှ ဆင်းခဲ့သည်။
အိမ်ဘက်သို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။

“ရိုးတစ်လျှောက် ပြုံးမောက်ပါတဲ့ လယ်ပခု”
သူက အသံပေးသည်။ သို့တိုင်အောင် အိမ်အတွင်းမှ လှုပ်ရှားမှုကို မမြင်။ လူအရိပ် အယောင်ကို မတွေ့ရသေး။
သိချင်းကို အဆုံးတိုင်ရသည် မဟုတ်၍ ပထမအပိုဒ် ကိုပင် ပြန်ကျော့ရသည်။

“ရိုးတစ်လျှောက် ပြုံးမောက်ပါတဲ့ လယ်ပခု”
သညအထိ မောင်မောင်ဦးတို့၏ အသံကို မကြားရ။
သို့ဖြင့် ကျယ်ကျယ် ကလေး ထပ်၍ ဟစ်လိုက်ရ ပြန်သည်။
“ရိုးတစ်လျှောက် ပြုံးမောက်ပါတဲ့ . . .”

သည်တွင် မောင်မောင်ဦး၏ အသံကို သူ ကြားရ သည်။
“ဟေ့ကောင် ခုမနေနဲ့ တို့ဆင်းလာပြီ”

မည်သို့ပင် စိတ်မှာ အေးခဲ့ရပြီဆိုစေ။ အိမ်သို့ဝင်ရ တော့မည်ဆိုသောအခါ စိုးရိမ်ကြောက်လန့်စိတ်ကို ဖျောက် ဖျက်၍ မရနိုင်။ ပုပ်နံ့ရခြင်းကို မေ့ပျောက်၍ မရသေး။

မောင်မောင်ဦးသည် ခင်ခင်ကြီးအား ရေနံ့သာအိမ်နှင့် မနီးမဝေးသို့ ရောက်သည်အထိ မြင်းရထားဖြင့် လိုက်ပို့ပေး သည်။ ခင်ခင်ကြီးသည် ရထားပေါ်မှ ဆင်းလျှင်

“အစ်ကို ပြန်နှင့်လေ”

ဆိုသည်။ အခါတိုင်းကလိုပင် မောင်မောင်ဦး ပြန် သွားသည်ကို စောင့်ကြည့်နေသည်။ သို့ပေမယ့် တစ်ခုတော့ မှာသည်။

“အစ်ကို ခင်ကြီးကို ခွဲပြီး ပြန်နှင့်စေချင်တာ။ ခင်ကြီး မှာ အကြောင်းရှိတယ်။ ခင်ကြီးက အစ်ကိုကို ခွဲခွာ မထားခဲ့ ချင်တဲ့ သဘောပဲ။ အစ်ကိုက အရင် ခွဲခွာသွား စေချင်တဲ့ သဘောပဲ။ ဒါပေမယ့် အမြဲတမ်း ခွဲခွာသွားတဲ့သဘောတော့ မဖြစ်စေချင်ဘူး အစ်ကိုရယ်”

ခင်ခင်ကြီးသည် မောင်မောင်ဦး စီးနင်းလိုက်ပါသွား သည့် ရထား ပျောက်ကွယ်သွားသည်အထိ စောင့်ကြည့်နေ သည်။ ပြီးမှ အိမ်ကြီးဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ အိမ် အတွင်းဝင်ခဲ့လျှင် ဘွားဘွားနှင့် မေမေကို စည့်ခန်းမှာ မြင်ရ သည်။ သည်တော့လည်း ရင်ထိတ်ရသေးသည်။

“သမီး ဘယ်သွားတာလဲ ဟင်”

မေမေက ဆီးကြိုမေးသည်။

“ဟိုဘက် အိမ်တင်ပါ မေမေ၊ မသန်းဆင့် အိမ်တင် ပါ”

“ဘယ်သူ့ကို ပြောသွားသလဲ”

ဘွားဘွား၏ ကြားဖြတ် အမေး။

“အမလေး၊ ဒီအိမ်နဲ့ ဟိုအိမ် ကူးတာများ အခွင့်ခံရ ဦးမှာလား ဘွားဘွားရဲ့”

“အခွင့်ခံရမယ်။ ဘယ်သွားသွား လူကြီးတွေကို ပြော သွားရမယ်လို့ မှာထားတယ် မဟုတ်လား။ တို့ကိစ္စနဲ့တို့ ရှုပ်နေတာနဲ့ ညည်းအဖို့ တယ်လွတ်လပ်နေသပေါ့လေ။ ဟုတ်စ။ တို့က ညည်းအခန်းမှာ ညည်း ရှိနေတယ် အိပ် ပျော်နေတယ် မှတ်လို့”

“အမလေး အခုမှများ ပူတတ်နေလိုက်တာ”

ခင်ခင်ကြီးက ကိုယ့်အဓိပ္ပာယ်နှင့် ကိုယ်ပြောသည်။

“ဘာ . . . ခင်ခင်ကြီး . . . ဘာပြောတယ်”

နားမလည်နိုင်ရှာသော ဘွားဘွားမှာ ခေါင်းထောင် ထလာသည်။ သည်တွင် မေမေ ဝင်ပြောသည်။ ဝင်၍ စကား ဖြတ်သည်။

“နောက်ကျရင် ဘယ်သွားသွား ပြောသွားရမယ် ဟုတ်လား သမီး။ ကဲပါ အမေရယ် သူနဲ့တုပြော မနေပါနဲ့ စောစောက စကားကို ဆက်ပါဦး”

မေမေတို့တွင် ခင်ခင်ကြီးထက် စိတ်ဝင်စားဖွယ် ကောင်းသော အကြောင်း ကိစ္စ ရှိနေပုံရသည်။ အရေးကြီး သောစကားကို ပြောနေကြစဉ် ခင်ခင်ကြီး ဝင်ရောက်လာမိ ပုံမျိုးပင်ဖြစ်မည်ထင်သည်။ ဘွားဘွားက စကားဆက်သည်။

“မလှဝေကလဲ အတော် ရှက်နေသတဲ့။ စေ့စပ် ကြောင်းလမ်းတာ ပျက်ပြီဆိုတာ သိတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက်၊ အခန်းထဲဝင်ပြီး ငိုတော့တာပဲတဲ့”

ကိုကို အကြောင်း ဖြစ်နေ၍ ခင်ခင်ကြီး အိမ်ပေါ် ထပ်သို့ မတက်သေးဘဲ စောင့်ဆိုင်း နားထောင်နေမိသည်။

“မလှဝေရဲ့မှာတော့ ဆိုရင်လဲ မျက်စိမျက်နှာမှာ ပျက်နေ တာပဲတဲ့။ တို့များက သူတို့ရဲ့ အရှက်ကို သက်သက်ခွဲနေ တယ်လို့ ပြောနေကြသတဲ့”

ဘူးဘူးသည် ကိုကိုနှင့် စေ့စပ်ထားခဲ့သော မလှ ဝေတို့ဘက်က ခံစားရချက်များကို ကြားခဲ့ရုံပေါ်သည်။ ယင်း မတင်းများကို မေမေအား ဖောက်သည် ချနေဟန်တူသည်။ မေမေသည် သက်ပြင်း ရှိုက်သည်။ ညည်းညူသလို ဆို သည်။

“ဒီအပြစ်တွေဟာ အတော်တော့ စိတ်မကောင်းစရာ ပဲ အမေ။ မလှဝေရဲ့ မိဘတွေနဲ့ အစဉ်အဆက် ဆိုသလို အဆင်ပြေပြေ နေလာခဲ့ကြပြီး အခု မျက်နှာပျက်စရာ ဖြစ်ရ တာ စိတ်မကောင်းစရာပဲ”

“ဒါပေမယ့် ဘယ်တတ်နိုင်မှာလဲ။ ကိုယ်လုပ်တဲ့ အလုပ်မဟုတ်ဘဲ သူ့ဘာသာဖြစ်လာတာဆိုတော့ အခက် သားပဲ”

သည်တွင် ခင်ခင်ကြီး အိမ်ပေါ်သို့ တက်ခဲ့သည်။

သို့ဖြင့် မိုးသက်မိုးနဲ့ရသော အခါကာလ၏ ပူလောင် ပြင်းပြရခြင်းများ လျော့ပါးလာသည်သို့ တစ်နေ့လုံး ပူခဲ့ရ သော ခင်ခင်ကြီး၏ ရင်မှာ ယခုအခါ အေးမြစ ပြုလာလေ သည်။ သို့နှင့်အမျှ ယခင်ကလို ငှုငှုငိုငို မနေတော့။ ထိုင်းထိုင်းမှိုင်းမှိုင်း မဟုတ်တော့။ သွက်လက်လာသည်။ ဖျတ် လတ်လာသည်။ အိမ်မှာ ရွှင်ရွှင်ပျပျ နေနိုင်သူဟူ၍ ခင်ခင် ကြီး တစ်ယောက်သာ ရှိသည်။

အခြားသူများကား အကြောင်းအမျိုးမျိုးဖြင့် စိတ်ရှုပ် ထွေး နောက်ကျနေကြကုန်သည်။

သစ်ပင်တို့သည် ရွက်ဝါကျင်ကို အကုန်အစင် နီးပါး စွန့်ခဲ့ကြပြီး ဖြစ်သည်။ တစ်ဖန် အဝတ်တန်ဆာ သစ်ကို ပြန် လည် လွှမ်းခြုံအံ့ဟု ပုရစ်န ရွက်သစ်များကို အားယူ မြွေဖြူ စပြုသည်။ ယင်းသို့ပင် ခင်ခင်ကြီး သည် လည်း သူမ၌ တင်ရှိနေအပ်သော စိတ်ဝမ်းမချမ်းမြေ့ဖွယ် အပြစ်များကို စွန့်ပစ်နိုင်ခဲ့ပြီဟု ယူဆသည်။ ရှေ့အပိုတွင် စိတ်ဝမ်း ချမ်းမြေ့ ဖွယ်အဖြစ်တို့သာ ပေါ်ပေါက်လာလေတော့မည်ဟု ထင်မှတ် နေသည်။ စင်စစ်တွင်ကား မိုး၏ခက်ထန်သော သဘော။ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သော သဘောကို စစ်ကြောနားမလည်

နိုင်သေးခင်တွင်သာ မိုးကို တောင့်တနေမိသည့်အဖြစ်မျိုး ဖြစ် သည်။ နွေကို မေလို၍ မိုးကို တောင့်တသည်။ မိုးအခါကျ ပြန်တော့လည်း ရံခါတွင်သာ လှပသိမ်မွေ့ခြင်း ရှိတတ်သည်။ ရံခါတွင်ကား မိုးသည် လောကအားလုံးကို ဟစ်ကြေး ငြိမ်း ခြောက်ခြင်း ရှိတတ်သည့် သဘောကို မေ့လျော့နေသည်။ နွေသည် ရံခါတွင်သာ လှပ၍ ရံခါတွင် အကျည်းတန်ခြင်း ရှိသည်။ ယင်းအဖြစ်ကို မေ့လျော့နေမိချိန်တွင်သာ မိုးဟု သည်မြတ်နိုးဖွယ်ဟူ၍ ထင်မှတ် မိသကဲ့သို့ ခင်ခင်ကြီးသည် လည်း ကံကြမ္မာ လူလှည့်စား၏ ငြားယောင်းတတ်ခြင်း သဘောကို မေ့လျော့နေမိခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ စင်စစ် သူမအဖို့ တခင်ဟန်မျှ သာယာကြည်နူးနေခြင်းမှာ မုန်တိုင်းမတိုင်မှီ ခတ်မိကာလ၌ လောကအလုံး သာယာနေတတ် ခြင်းမျိုး သာဖြစ်သည်ဆိုခြင်းကို ခင်ခင်ကြီး မတွေးတတ်သေး မတွေး မိသေး။

အကယ်၍ မောင်မောင်ဦးတို့ အိမ်ကို လှမ်း၍မြင်နိုင် မည်။ မောင်မောင်ဦး၏ ရင်သို့ ခွဲဝင်ရောက်ရှိကာ သူ၏နှလုံး သားကို ကြည့်မြင်နိုင်ခွင့် ရှိမည်ဆိုလျှင် ခင်ခင်ကြီး ယခုလို သာယာရွှင်ပျ နေနိုင်လိမ့်မည် မထင်ရပေ။ ခင်ခင်ကြီးကို ပို့ပေးခဲ့ပြီးနောက် မောင်မောင်ဦးအိမ်သို့ ပြန်ရောက်လာသည်။ သူ၏ ဖခင်နှင့် မိခင်တို့က ထုံးစံအတိုင်း ဝမ်းသာအားရ ဆီး ကြိုကြသည်။ တစ်ခဏ အတွင်းမှာတော့ ချမ်းမြေ့ ပျော်ရွှင် ကြရသည်ပင်။

“မေမေကို ကြည့်ရတာ ပိုပြီး ပိန်နေသလိုပဲ နော်” မောင်မောင်ဦးက ဆိုသည်။

မှန်သည်။ ဒေါ်သူဇာသည် ပွဲရုံအလုပ်ကို လုပ်မှ ပို၍ ပိန်သွားသည်။ ပို၍ ကြိုလိုသွားသည်။ များစွာ အိုစာလာ သည်ဟု ထင်ရသည်။ ဦးကောင်းမိုးမှာမှ ပုံစံမပျက်။ ယခင် အတိုင်းပင်။ ဆံပင်တစ်ချောင်းစလောက် ဖြူလာခြင်းသာ ထူးခြားသည်။ ဒေါ်သူဇာ အစားအသောက် ချက်ပြုတ်ရန် ပြင်ဆင်နေခိုက် မောင်မောင်ဦးနှင့် ဦးကောင်းမိုးတို့ စည်ခန်း မှာ ကျန်ရစ်ကြသည်။

“သား ဒီကနေ့ ပြန်လာမယ်ဆိုတာ ပေးပေ မသိဘူး” ဦးကောင်းမိုး ပြောသည်။ တစ်ဆက်တည်းမှာပင် သားဖြစ်သူ၏ မျက်နှာကို အက်ခတ်သလို ကြည့်ကာ မေး စွန်းထုတ်သည်။

“ဒါထက် သားနဲ့ ရေနဲ့သာအိမ်က လူတွေနဲ့ ဘယ် လို အဆက်အသွယ် ရှိနေကြသလဲဟင်”

ဦးကောင်းမိုး၏ အမေးစကားကြောင့် မောင်မောင်ဦး တုန်လှုပ် သွားရသေးသည်။

“ဘယ်လို အဆက်အသွယ်မှ မရှိပါဘူးပေမေ။ ဘာ ဖြစ်လို့လဲဟင်”

“နေ့လယ်က အောင်ခန့်ရဲ့သမီး အိမ်ကိုလာတယ်”
မောင်မောင်ဦးသည် ယင်းစကားကို သိပြီး ဖြစ်ပါလျက် မသိကျိုးကျွန် ပြုလိုက်သည်။ အဲဒါဟာနဲ့ ပြုလိုက်သည်။

“ဘာအတွက် လာတာတဲ့လဲ ပေမေ”
“သူက သားကို လာမေးတာပဲ”
“ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ တခြား ဘာမှတော့ မေးလို့ မရဘူး။ သားနဲ့စကား ပြောစရာ ရှိလို့တဲ့”
“သူ့ အစ်ကိုအကြောင်း လာမေးတာပဲ ထင်ပါရဲ့ ပေမေရယ်”

သည်တွင် ဦးကောင်းမိုးသည် ခင်ခင်ကြီး အိမ်သို့ လာသည် ဆိုခြင်းထက်၊ ခင်မောင်ညွန့် အကြောင်းကို ပိုမို စိတ်ဝင်စားသွား ရဟန်တူသည်။
“အခု ခင်မောင်ညွန့် ဘာဖြစ်သွားပြီလဲ ဟင်”
“ဘာကို ဆိုလိုတာလဲ ပေမေ”

“ဪ... ပေမေ သတင်းတစ်ခု ကြားလိုပါ။ ဒီ သူငယ်က သူ့အဖေဆီ ငွေလိမ်မှာတယ်။ အိမ်က သဘော မတူတဲ့ မိန်းကလေးကို သူ့အဖေ မသိအောင် ရန်ကုန်ခေါ်ထားပြီး ခေါင်းဖိုပေါ့။ ဒီအကြောင်းတွေ သူ့အဖေသိပြီး သေခန်းရှင်ခန်း ဖြတ်လိုက်တယ် ဆိုပဲ”
မောင်မောင်ဦးသည် ဖခင်ဖြစ်သူ၏ မျက်နှာကို စူးစိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ မေးခွန်းတစ်ခုကို ကောက်ကာငင်ကာ မေးသည်။

“ဒါကို ပေမေ ဘယ်လိုလုပ် သိသလဲဟင်”
မောင်မောင်ဦး၏ အမေးကြောင့် ဦးကောင်းမိုး၏ ကိုယ်မှာ ဆတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ယင်းအမေးကို အဖြေပေးရန်အတွက် အတန်ကြာ ဆိုင်းသွားသည်။ နောက်မှ အဓိပ္ပါယ်မဲ့ ရယ်လိုက်ပြီး အဖြေပေးသည်။

“ပေမေလဲ ဟိုက ဒီက သိရတာပါ။ တွင်းကြီးမင်းစုက မလှဝေနဲ့ ခင်မောင်ညွန့်တို့ စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းထားတာလဲ ပျက်သွားပြီ ဆိုပဲ”

မောင်မောင်ဦးသည် သက်ပြင်း တစ်ချက် မသိမသွား ရှိက်သည်။

“ဟုတ်တယ် ပေမေ၊ ပေမေပြောသလိုပေါ့။ ကိုခင်မောင်ညွန့်ဆီကို သူ့အဖေဆီက စာလာတယ်။ သူ ရေနချောင်းကို ထည့်လိုက်တဲ့ စာနစ်စောင်လုံးလဲ ပြန်ပါလာ

တယ်။ ဒီလူ သွားတာပေါ့။ ကျွန်တော် မန္တလေးကို ထွက်မလာခင်ကလေးမှာပဲ သူနဲ့ တွေ့သေးတယ်။ သူ စက္ကရီတေးရီယပ်မှာ စာရေးဝင်လုပ်တော့မယ်လို့ ပြောတယ်”

မိမိ၏ စကားကြောင့် ပေမေ၏ မျက်နှာမှာ တစ်စုံတစ်ရာကို ကျေနပ်နှစ်သိမ့် သွားသလိုရှိကြောင်း မောင်မောင်ဦး အကဲခတ်မိသည်။

“ဟေ... အရပ်ရပ် နေပြည်တော်ကြားလို့မှ မတော်ပါဘဲလား။ ရေနံသာ ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင် သူ့ဌေးသားက စာရေးလုပ်မလို့တဲ့လား”

ဦးကောင်းမိုး၏ အသံမှာ ရွှင်လာသည်။
“ဘယ်တတ်နိုင်တော့မလဲ ပေမေ၊ ကျွန်တော်တို့လို ကျောင်းသားဆိုတာက အိမ်က ငွေမပို့တော့ဘူး ဆိုတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် အိတ်ထဲမှာ ကြေးနီတစ်ပြားတောင် ကပ်တာ မဟုတ်ဘူး။ ဝမ်းရေးကို ဖြစ်သလို ဖြေရှင်းရတော့တာပေါ့။”

မောင်မောင်ဦးသည် စကားကို ခေတ္တ ဖြတ်ထားလိုက်သည်။ သူသည် ဖခင်ဖြစ်သူ၏ မျက်နှာကို မကြည့်ပဲ သလိုရှိသည်။ အကြည့်ကို အဝေးသို့ ပို့ထားရင်းမှ စကား ဆက်သည်။

“စင်စစ်မှားတော့ ဒီကိစ္စမှာ တစ်စုံတစ်ယောက်ရဲ့ ဖန်တီးချက် မကင်းဘူး ပေမေ။ တစ်စုံတစ်ယောက်က လုပ်ကြတာကို ကိုခင်မောင်ညွန့် ခံလိုက်ရတာပဲ။ သူ့ ရည်းစားဆီ ရေးတဲ့စာကို တစ်ယောက်ယောက်က စာတိုက်အမှုထမ်းနဲ့ ပူးပေါင်းပြီး ဖောက်ဖတ်ခဲ့ပုံပဲ။ ပြီးတော့မှ သူ့အဖေဆီကို အပိုင်တွက်ပြီး ပို့ချလိုက်တာ။ ဒီမှာတင် သူတို့သားအဖ သေခန်းရှင်ခန်း ဖြတ်ရတာပဲ”

ဦးကောင်းမိုး စကားဆက်မလာတော့ပေ။ သူ့မျက်နှာမှာ အားရကျေနပ်သောအသွင် လွှမ်းနေဆဲပင်ရှိသည်။ မောင်မောင်ဦးသည် ဖခင်ဖြစ်သူအား နှုတ်ဆက်စကားဆိုလျက် အိမ်ပေါ်ထပ်ရှိ သူ့အခန်းသို့တက်မည် ပြုသည်။ ထိုအခါ ဦးကောင်းမိုးက ပြောသည်။

“ရေနံသာအိမ်က မိန်းကလေး... အဲ ခင်ခင်ကြီးက မှာသွားသေးတယ်။ သားလာရင် သူလာမေးတယ် ဆိုတာ ပြောပြလိုက်ပါတဲ့”

မောင်မောင်ဦးသည် ဖခင်ဖြစ်သူအား ဘာမှ ပြန်မပြောတော့ဘဲ အိမ်ပေါ်သို့ တက်ခဲ့သည်။ သူ့ရင်မှာ အကြောင်းနှစ်မျိုးဖြင့် လေးလံနေသည်ဟု ထင်သည်။ တစ်ကြောင်းမှာ ကိုခင်မောင်ညွန့်နှင့် ပတ်သက်သည်။

ပေမေနှင့် စကားပြောမိလေတော့မှပင် ခင်မောင်ညွန့်နှင့် ပတ်သက်၍ အလုံးစုံ ရှင်းလင်းသွားရသည်ဟု ထင်

သည်။ ခင်မောင်ညွန့်အား သူ့ဖခင်က သေခန်းရှင်ခန်း ဖြတ်ပစ်စေရန် မနီးလှိုက်သည် လက်သည်ကို သိလိုက်ရသည်။ စင်စစ် လက်သည်ကို ရှည်ရှည်ဆေးဆေး ရှာစရာမလို၊ မိမိအပေကိုယ်တိုင်မှ တစ်ပါး အခြားမည်သူမျှဖြစ်နိုင်။

စကား ပြောရင်း ပြောင်းလဲသွားသော မျက်နှာထား စကားစသည်တို့က ယင်းအကြောင်းကို ထုတ်ဖော်နေခဲ့သည်ပင်။ ပြီးစာတိုက်၌ တလောက ဖေဖေတူတစ်ယောက် စာတိုက်ခိုလ်အဖြစ် ပြောင်းရွေ့လာသည် ဆိုခြင်းကိုလည်း ကြားခဲ့ရသည်။ သူတို့၏ ပယောဂကြောင့် ခင်မောင်ညွန့် ပြဿနာ ဖြစ်ခဲ့ရခြင်းပင် ထင်သည်။ သည်တွင် ဖေဖေ၏ အပြီးကြီးမှာပုံကို မောင်မောင်ဦး ရိပ်စားမိလာရသည်။ ခင်ခင်ကြီးနှင့် ပတ်သက်၍လည်း သူ၏ ရင်မှာ လေးလံလာရသည်။ အမှန်ပြောရလျှင်တော့ ယနေ့ ခင်ခင်ကြီးနှင့် တွေ့ဆုံလိုက်ရသည့်အတွက် သူ တစ်စွန်းတစ်စမျှ မပျော်မိခဲ့ပေ။ ကြည့်နန်းခြင်း မရှိခဲ့ပေ။ ယင်း ဝေဒနာနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက် ဖြစ်သော ဝေဒနာများကိုသာ ခံစားရသည်။ ခင်ခင်ကြီးထံ၌ ကလေးရှိနေပြီဆိုခြင်းအတွက် အံ့ဩမိသည် မှန်သော်လည်း တုန်လှုပ်ရခြင်းကား များစွာ မရှိပေ။ သူသည် သည်အဖြစ်ကို အနည်းအပါးဆိုသလို မျှော်လင့်မိလျက် ရှိပြီးသား ဖြစ်လေသည်။ သို့ပေမယ့် တကယ်တမ်းယင်းစကားကို ကြားရလေပြီ ဆိုသောအခါ စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြစ်လာရသည် အမှန်ပင်။

ခင်ခင်ကြီးကို မချစ် မဟုတ် ချစ်သည်။ စွဲလမ်း ခြင်း မရှိ မဟုတ် ရှိသည်။ သို့ရာတွင် လောလောဆယ် လက်ထပ်ရမည့် အဖြစ်ကိုမူ မောင်မောင်ဦးမလိုလား။ သားတွဲလောင်၊ သမီးတွဲလောင်း ဖြစ်ရမည့် ကိစ္စမျိုးကို မနှစ်သက်မိပေ။ သူသည် တစ်ကိုယ်ရေ တစ်ကာယ ဘဝကို လိုလားသည်။ အပျော်အပါးတွင် မွေ့လျော်မိဆဲ ရှိသည်။ ပြီးလျှင် မိန်းကလေး မြောက်မြားစွာတို့၏ တစ်ဦးလျှင်တစ်မျိုးစီဖြစ်သော ထိတွေ့ ဆက်ဆံရမှုများအပေါ် သာယာသည်။ သူတို့၏ အကျင့်အကြံနှင့် ဓလေ့ပန်ပန်တို့မှာ အသိရ ခက်ခဲသော ပလာဇီတစ်ပုဒ်နယ် ဆန်းကြယ်သည်ဟု တွေးမိသည်။ မိန်းကလေး တစ်ဦးစီတယောက်စီ၏ တကွတပြားစီ လှမှုကို လေ့လာ စောင့်ရှောက်မှု စိတ်ဝင်စားဖွယ်ပင် ထင်သည်။

ခင်ခင်ကြီးတွင် ရှိသည့် အလှဆိုသည်ကို မြင်ရစက သူ တိမ်းတိမ်းမှူးမှူး စွဲလမ်းမိသည် အမှန်ပင်။ ယင်း မိန်းကလေး၏ ကိုယ်ခန္ဓာ အချိုးအဆက်မှာ အသက်အရွယ်နှင့် စာပါက ပိုမိုဖွံ့ထွားသည်။ စိုစိုဝင်းဝင်း ပြည့်ပြည့် တင်းတင်းနှင့်မို့ မက်မောချင်စရာ ကောင်းသည်။

ခင်ခင်ကြီး၏ မျက်နှာသည် ရုတ်တရက် ကြည့်လျှင် ဝန်းဝန်းပြည့်ပြည့်ကလေးဟု ထင်ရသည်။ သို့ပေမယ့် တကယ်တမ်း အမှတ်ထင်ထင် ကြည့်မိပြီဆိုပါက မေးရိုးသည် အရင်းတွင် တုတ်ခိုင်၍ အဖျားဘက်သို့ သွယ်ဆင်းလာကြောင်း တွေ့မြင်ရမည် ဖြစ်သည်။ ယင်းမေးရိုးမျိုးကို ပိုင်ဆိုင်သူမှာ အပြင်ပမ်းအနေနှင့် ကြည့်ပါက စိတ်ဓာတ်ပျော့ညံ့သည်။ သိမ်မွေ့သည်။ နုနယ်သည်ဟု ထင်မှတ်ဖွယ် ဖြစ်သည်။ တကယ်တမ်း အတွင်းစိတ်သန္တာန်ကမူ ထင်သလို ပျော့ညံ့တတ်ခြင်း မရှိလှ။ အခက်အခဲ တစ်စုံတစ်ရာနှင့် ကြုံရသည့်ဆိုလျှင် အလွယ်တကူ လက်လျှော့ အရုံးပေးတတ်ခြင်းမျိုး မရှိတတ်။

နှုတ်ခမ်း အစပ်မှ မှဲ့ဆိုလျှင် မျက်နှာ တစ်ခုလုံး၏ ထူးခြားမှုကို ဆောင်ယူသည်ဟု ထင်ရသည်။ စကား ပြောလေတိုင်း လှုပ်ရှားသွားတတ်ပုံမှာ စိတ်အာရုံကိုဆွဲ ဆောင်ထားသည်သို့ ဖြစ်သည်။ အကြည့်ကို ထိုနေရာဆီသို့ ရောက်ရှိလာစေတတ်သည်။ ခင်ခင်ကြီး အလှမှာ ယင်းမှဲ့ကြောင့်ပင် မိန်းကလေးတို့၏ မျက်နှာ အထောင်အသောင်းကြားမှာပင် ဖြစ်စေ ထင်းထင်း ပေါ်လွင်တတ်သော အလှမျိုး။

သို့ဖြစ်၍လည်း မောင်မောင်ဦးသည် ခင်ခင်ကြီး အား မြင်လျှင် မြင်ချင်းမှာပင် တိမ်းမှူးသည်။ စွဲလမ်းသည်။ ခင်ခင်ကြီးကို သူ့ရင်ခွင်အတွင်း ရောက်ရှိလာအောင် ဆွဲဆောင်နိုင်စွမ်းရှိခဲ့သည်။ ခင်ခင်ကြီးအား သည်မျှမြန်မြန်ဆန်ဆန် ဆွဲဆောင်နိုင်စွမ်း ရှိခဲ့လိမ့်မည် ဟူ၍ မောင်မောင်ဦး မထင်ခဲ့။ အခက်အခဲနှင့် ကြုံရလိမ့်မည် ထင်ခဲ့သည်။ သို့ပေမယ့် သူမထင်မှတ်ဆုံး မိန်းကလေးသည် သူ့ရင်ခွင် အတွင်းသို့ အချိန်အနည်းငယ် အတွင်းမှာ ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။ မယ့်နိုင်လောက်အောင် မြန်ဆန်စွာ သူ့ဆွတ်ရာသို့ ညှုတ်ပါခဲ့သည်။ တကယ်တမ်း ကြုံတွေ့ရလေမှပင် ခင်ခင်ကြီးဟူသည် တကယ်ရိုးသားသော မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရသည်။ အရိုင်းသက်သက် ဖြစ်ကြောင်း မြင်ရသည်။ သည်တော့လည်း ကြုံဆုံးမှဲ့ခဲလေသည့် မိန်းကလေးအားလုံး အနက် ခင်ခင်ကြီးမှာ စွဲလမ်းဖွယ်အကောင်းဆုံး မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဟု ထင်ခဲ့သည်။

ယင်း အထင်သည် အေမိနှင့် မတွေ့မီ ကာလအထိ မှန်ကန်သည်။ အေမိနှင့် တွေ့ရလေပြီ ဆိုသောအခါတွင်မူ ထိုအထင်တွင် သံသယ ဒွိဟ ဖြစ်ဖွယ်ရာများ ပေါ်ပေါက်လာလေသည်။ အေမိ၏ အမည်အပြည့်အစုံမှာ အေမိမြိုင်။ အေမိမြိုင်သည် ကွန်ဗင်ဇေခါ ခရစ်ယာန်သာသနာပြု သီလရှင် ကျောင်းသူတစ်ဦး ဖြစ်သည်။

အေမီမြိုင်ကို မောင်မောင်ဦး တွေ့ခဲ့သည်မှာ မကြာ
တတ်သေး။ အေမီမြိုင်တို့ ကျောင်းမှ ပြုလုပ်သော "ဖန်ဖဲ
ယား" ခေါ် ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲ တစ်ခုမှာ စတင် ကြိုဆိုခဲ့ရခြင်း ဖြစ်
သည်။ အေမီမြိုင်နှင့် စတင် ကြုံတွေ့ရုံကို မောင်မောင်
ဦးမမေ့။ အစဉ်သတိရသည်။ ထိုစဉ်က အဖြစ်သည် အာရုံမှာ
ယခုတိုင်အောင် ထပ်ဟပ်လျက် ရှိဆဲဖြစ်သည်။ အေမီမြိုင်
တို့ကျောင်းမှာ ဖန်ဖဲယား ရှိသည့်အကြောင်း စောစောက
တည်းက ကြိုညီခဲ့သည်။ သို့ပေမယ့် သွားဖို့ မရည်ရွယ်ခဲ့။
သည်အတွင်း သူ့ထံ ဘော်ဘီရောက်လာသည်။ ဘော်ဘီ၏
စခင်မှာ စတုဂံပုံလိုရှိတာသဘောကုမ္ပဏီမှ စာရင်းကိုင်
အရာရှိ တစ်ဦးဖြစ်သည်။

ဘော်ဘီနှင့် အတူ စောင်းဆွေ၊ ပက်ထရစ်၊ ဂျော့
စသော သူငယ်ချင်းများ ပါသေးသည်။ သူတို့သည် မောင်
မောင်ဦးနှင့် ရင်းနှီးသူများ ဖြစ်သည်။ တစ်တန်းတည်းသား
များ ဖြစ်ကြသည်။ ဘော်ဘီက အဆွယ်ကောင်းသည်နှင့်ပင်
ဖန်းဖဲယားသို့ မောင်မောင်ဦး ရောက်ခဲ့ရသည်။ ဖန်းဖဲယားကို
ကျောင်းအရှေ့ မြက်ခင်းပြင်တွင် ကျင်းပသည်။ မြက်ခင်း
အလယ်တွင် မြင့်မားသော တိုင်ထူလျက် မီးသီးရောင်စုံများ
ချိတ်ဆွဲထွန်းညှိထားသည်။ ယင်းပတ်ပတ်လည်မှာ စား
သောက်ဖွယ်ဈေးဆိုင်တန်းများ၊ ကစားဆော့မြူးဖွယ်များ
ရှိသည်။ ဈေးဆိုင်တန်းတွင် ဘူးသီး ကျော်၊ အန်းနီခေါက်ဆွဲ၊
မုန့်ဟင်းခါး၊ ကြာဆဲလက်သုပ်၊ ဂှာလပတ်ရည်ဆိုင်များပါ
ဝင်သည်။ ကျောင်းရန်ပုံငွေ အတွက်ကျောင်းသူများ ကိုယ်
တိုင်ချက်၍ ကိုယ်တိုင် ရောင်းသည်။ ကစားဆော့မြူးဖွယ်
ဆိုင်တန်းများ၌ အန်စာတုံး၊ သေနတ်ပစ်၊ သားရေကွင်းပစ်၊
မြားပစ်၊ ဂေါ်လီနိုက် စသည်ဖြင့် ကစားနည်းမျိုးစုံ ပါဝင်
သည်။

ထိုအထဲတွင် ထိုနှစ်ကမှ စတင် တီထွင်လိုက်ဟန်တူ
သော ဖယောင်းတိုင် မီးထွန်း ကစားနည်းမှာ မောင်မောင်
ဦးတို့ အတွက် အသစ်အဆန်း ဖြစ်နေသည်။

သည်ကစားနည်းတွင် အေမီမြိုင်က ခိုင်လုံကြီး။
ယင်းကစားနည်းဘက်သို့ မရောက်သေးခင်က
မောင်မောင်ဦးသည် သေနတ်ပစ်သည်။ သားရေကွင်းပစ်
သည်။ မြားပေါက်သည်။ သေနတ်မှာ လေသေနတ် ဖြစ်
သည်။ ပစ်ကွင်း အလယ်အမှတ်သို့ မှန်အောင် ပစ်နိုင်လျှင်
စီးကရက် တစ်ဘူးရသည်။ သေနတ်မှာ ပြောင်းကို မသိ
မသာ ညွတ်ထားသည်။ သို့ဖြစ်၍ ချိန်သီးအတိုင်း ချိန်ပစ်
ပါက လွဲတတ်သည်။ အသေအချာ ချိန်လေ အသေအချာ
လွဲလေ ဖြစ်သည်။ သည်သဘောကို နေ့ကျေနပ်ကြသော

မောင်မောင်ဦးသည် သေနတ်ကို သုံးလေးလှည့်လောက်သာ
လွဲပြီး ကျန်အလှည့်များ၌ နှစ်လှည့် တစ်လှည့်လောက် ထိ
နေရာ ခိုင်လျှော်ရမတတ် ဖြစ်လာသည်။ မောင်မောင်ဦးတို့ထံ
စီးကရက်ဘူးများ စုပုံရောက်ရှိလာသည်။ ခိုင်လုပ်သူက
တောင်းပန်လွှတ်၍ အမြား ကစားနည်းသို့ ကူးပြောင်း လာရ
သည်။ သားရေကွင်း ပစ်ကစားနည်းမှာ မလွယ်လှ။ ဆယ်
ကောင်မျှသော ဘဲအုပ်အတွင်းမှ ဘဲတစ်ကောင်၏ ဦး
ခေါင်းကို သားရေကွင်းနှင့် စွပ်မိအောင် ပစ်ရသည်။ ဘဲများ
မှာ လှုပ်ရှားနေသည်။ ပြေးလွှားနေသည်။ ဦး ခေါင်းကို နှိမ့်
ချည်ကြွချည် လှုပ်တတ်ကြသည်။ သားရေကွင်းပစ်ရာတွင်
နိုင်လာသော စီးကရက်ဘူး တစ်ဝက်လောက် ချောသွား
သည်။ သို့ဖြစ်၍ မောင်မောင်ဦးတို့ ထိုကစားနည်းကို လက်
မြှောက် ကြသည်။ မြားပေါက်ရာတွင်မူ လက်မှန်းနှင့် အချိန်
အဆလိုသည်။ သစ်သား စက်ပိုင်းကို ဖိထိသံချောင်းချွန်၌
ကြက်တောင်တပ်ထားသော မြားဖြင့် ပစ်ပေါက်ရသည်။ ယင်း
ကစားနည်း၌ သုံးလေး တစ်လေးနီးပါး နိုင်နေသော်လည်း
ကြာသော် ပေါက်ရသည်ကို ပျင်းလှာ၍ ဖဲကြည့်ခဲ့ကြသည်။

သည်တွင် မောင်မောင်ဦးတို့ လှသိုက် အေမီမြိုင် ခိုင်
လုပ်သော ကစားနည်းသို့ ရောက်လာကြသည်။ သည်ကစား
နည်းကို မြင့်မှပင် မောင်မောင်ဦး စိတ်ဝင်စားသည်။ ဖယောင်း
တိုင် ဆယ်တိုင် စိုက်ထားသည်။ ယင်းဖယောင်းတိုင် ဆယ်
တိုင်ကို သစ်သား မီးခြစ်ဆဲ တစ်ချောင်းတည်းဖြင့် ဆယ်
တိုင်လုံး စွဲအောင် မီးညှိရမည် ဖြစ်သည်။ မီးညှိနိုင်လျှင်ရမည့်
လက်ဆောင် ပစ္စည်းက လည်း တန်ဖိုးရှိသည်။ ဂျော်နီဝါး
ကား အရက်ပုလင်း တစ်လုံး။ ကစားနည်းကသာ စိတ်ဝင်
စားဖွယ် ကောင်းသည် မဟုတ်သေး။ ရရှိမည့်လက်ဆောင်
ပစ္စည်းကသာ မက်မောဖွယ်ကောင်းသည် မဟုတ်သေး။
ခိုင်လုပ်သူ၏ အသွင်အပြင်ကလည်း၊ စိတ်ဝင်စားဖွယ်
ကောင်းလှသည်ဟု မောင်မောင်ဦး ထင်သည်။

စင်စစ် အေမီမြိုင်၏ အလှအပသည် ထိုညတစ်ည
လုံး သူတွေ့ရသမျှ မိန်းကလေးတိုင်း၏ အလှအပများ
အထဲတွင် အထူးခြားဆုံးပဲ ထင်သည်။ သူမ၏ အသား
အရေမှာမဖြူလှ။ အညိုဘက်သို့လှနေသည်။ အပုပ်အမောင်း
မှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်အနေနှင့် ကောင်းလှသည်။
မြင့်မားလှသည်။ သွယ်သည် ထင်ရသော်လည်း၊ သူ့အမျိုး
အဆစ်နှင့်သူ လိုက်ဖက်သည့် အသားဖိုင်းများ ရှိသည်။ အေမီ
မြိုင်၏ မျက်နှာမှာ သွယ်သည်။ နှာတံပေါ်သည်။ မျက်ခုံး
မွေးသည် မည်းနက်သန်မာလျက် အလယ်နှာရိုးထိပ်တွင်
အပြတ်အတောက် မရှိဘဲ ဆက်လှမတတ် ပေါက်နေသည်။

သူမ၏အထူးခြားဆုံးအရာမှာ ပြာလဲ့လဲ့ မျက်လုံးများပင် ဖြစ်လေသည်။ အလှအပကို မက်မောတတ်သော ရှာဖွေတတ်သော အလှမဆိုးမောင်မောင်ဦး သည်တွင်ပင် သားကောင်ရွှေသမင်ကို တွေ့လာရပြန်လေသည်။ သူတို့ လူသိုက် အေမီမြိုင်တို့ ကစားနည်း အနားသို့ ချဉ်းကပ်လာခဲ့သည်။ အေမီမြိုင်တို့ စိတ်ပျက်စကားပြောနေချိန်နှင့် ကြုံကြိုက်ရသည်။

“အေမီတော့ ဒီကစားနည်းမှာ ဒိုင်လုပ်ရတာ ပျင်းလာပြီ”

သူမနံဘေးမှ မိန်းကလေးက သူမကို ပြန်မေးသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ အေမီ”

“ယူပဲ စဉ်းစားကြည့်ပါဦး။ ဖန်းဖဲယား စဖွင့်တဲ့ အချိန်က အခုသိမ်းတော့မယ့် အချိန်အထိ တစ်ယောက်မှ ဆုကို မရသေးဘူး မဟုတ်လား။ ဂျော်နီဝါးကား ပုလင်းကို ကြည့်ပါဦး။ ပုန်တောင် တက်နေပြီ။ ဘယ်သူမှ ကစားလို့ မရတဲ့ ကစားနည်းမှာ ဒိုင်လုပ်ရတာ ငြီးငွေ့ စရာကြီး”

“ကစားလို့ရမယ့် နည်းတော့ ရှိတယ်”

တစ်ယောက်က ဆိုသည်။

“ဘယ်နည်းလဲ”

“ဂျော်နီဝါးကား ပုလင်းနေရာမှာ အေမီကို ပေါက်မဲ အဖြစ် ထားလိုက်ပေါ့”

အေမီမြိုင်တို့ လူသိုက် ရယ်ကြသည်။

ယင်းအချိန်တွင် ဘော်ဘီသည် ဂျော်နီဝါးကား ပုလင်းကို ကြည့်ကာ အံတကြိတ်ကြိတ် ဖြစ်နေသည်။

“ယူဆီးပိတာ။ ဂျော်နီဝါးကား ပုလင်းလေ။ ရများရလိုက်ရင်တော့ ဒီညအဖို့ ပွဲတော်ကြီးပဲ မင်”

ကျောင်းတွင် မောင်မောင်ဦး၏ အမည်မှာ ပီတာဖြစ်သည်။

“ငါ လိုချင်တာတော့ ပုလင်း မဟုတ်ဘူး”

ဂျော့က ဆိုသည်။

“နို့ ဘာလဲ”

“ဒိုင်လူကြီးကို လိုချင်တာ”

“အိုး ဂေါ့”

စောဝင်းဆွေက ကြားရသော စကားကြောင့် မျက်ဖြူဆိုက်သွားရဟန် ဘုရားတရင်း ရင်ဘတ်ကို လက်နှင့် ဖိထားလိုက်သည်။ မောင်မောင်ဦးတို့ စကားကို အေမီမြိုင်တို့ ကြားပုံရသည်။ သူမတို့ အုပ်စုထဲမှ ဓပ်စွာစွာ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ထွက်လာသည်။

“ဘာပြောတာလဲဟင်”

“ဘာပြောလို့လဲ”

ဘော်ဘီက အံ့အားသင့်သွား ဟန်ဖြင့် ဆိုသည်။ “လိုချင်တာ ပုလင်း မဟုတ်ဘူး။ ဒိုင်လူကြီး ဆိုတာ

လေ”

“ဟုတ်လား။ အဲဒီလိုပဲ ပြောသလား”

“ဟုတ်တယ်။ အဲဒီလိုပဲ ပြောတယ်”

“ဒါဖြင့်လဲ ပြီးရောပေါ့”

သည်တွင် စောဝင်းဆွေသည်

“အိုး ဂေါ့”

ဆိုကာ မျက်ဖြူ ဆိုက်ပြပြန်သည်။ မောင်မောင်ဦးတို့ ရယ်မောကြပြန်သည်။

“ဘာလာ စော်ကားတာလဲ”

“ဘာ စော်ကားလို့လဲ”

“အခုပြောနေတာတွေ အခု လုပ်နေတာတွေဟာ စော်ကားတာပေါ့”

“ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဒါဖြင့်လဲ ပြီးရောပေါ့”

သည်တစ်ကြိမ်တွင် စောဝင်းဆွေ “အိုး ဂေါ့” လုပ်မည်ပြင်ခိုက် ပက်ထရစ်က ဝင်လုပ်ပြသဖြင့် ပွဲကျကြရပြန်သည်။ အေမီမြိုင်သည် သူ့လူနှင့် မောင်မောင်ဦးတို့ လူသိုက် အချီအချဖြစ်နေပုံကို ကြည့်ကာ ခံပြင်းမိပုံတော့ရသည်။ သို့ပေမယ့် ရယ်ချင်စိတ်ကာ ပိုမိုများပြားနေဟန်တူသည်။ ပြီးစီစီဖြစ်နေသည်။

“လာပါ။ ဒေစီ။ မတန်တဲ့ အကောင်တွေနဲ့ ဖက်ပြီး ပြောမနေစမ်းပါနဲ့”

အေမီမြိုင်တို့ အဖွဲ့ထဲမှ မိန်းကလေးတစ်ယောက်က သူ့လူကို သူ ပြန်ခေါ်သည်။ သည်တွင် ဂျော့က ဘုကြည့်ကြည့်ရင်း ဆိုသည်။

“အမိ စကားပြောတာ ကြည့်ပြောရင် ကောင်းမယ် ထင်တယ်”

“ကြည့်မပြောဘဲ ဘယ်လိုလုပ် ပြောလို့လဲ”

“မတန်တဲ့ကောင်တွေနဲ့ ဖက်မပြောနဲ့ လိုပြောတယ် မဟုတ်လား”

“အင်း ပြောတယ် ဘာဖြစ်သလဲ”

“ဒါကြောင့် ကြည့်ပြောပါလို့ ပြောတာ။ ကျုပ်တို့ စကားပြောတာ ရိုးရိုးပါ။ ဘယ်မှာ ဖက်ပြောနေလို့လဲ” သည်တစ်ချိန်တွင် မောင်မောင်ဦးတို့ ရယ်နိုင်သလောက် အေမီမြိုင်တို့ မရယ်နိုင်။

“ခွေးရူးတွေနဲ့ ဖက် မကိုက်နဲ့ ဂျော့”

တစ်ယောက်က သတိပေးသည်။

“ဟုတ်တယ် ခွေးရူးနဲ့ခွေးကောင်း ကိုက်ရင် ခွေးကောင်းပဲ နားရွက်ပုံတတ်တယ်၊ ဟေ့ရှော့ ကြည့်စမ်း ငါ့နားရွက်ပုံသွားပြီထင်တယ်”

မခွပ်သာခွပ်သာ ပက်ရစ်က ခွပ်လိုက်သေးသည်။ သူ့နားရွက်ကို လိုက်ပြနေရာ မောင်မောင်ဦးတို့ လှည့်မဆီထားနှင့်၊ အေမီမြိုင်တို့ထဲမှပင် ရယ်သံ ပေါ်လာသည်။ မောင်မောင်ဦးသည် အေမီမြိုင်ထဲ တိုးလာသည်။

“မီးခြစ်ဆဲ တစ်ချောင်း ဘယ်လောက်လဲဟင်”
“တစ်ပဲ”

“ဈေးကြီးလိုက်တာ အပြင်မှာဆိုရင် မီးခြစ်တစ်ဘူးလုံးတောင် တစ်ပဲမပေးရဘူး”

“ဒါဖြင့် အပြင်မှာ သွားဝယ်ပေါ့ ဘာလို့လာမေးနေသေးသလဲ”

“အပြင်က မီးခြစ်ဝယ်လာပြီး ဒီမှာလာကစားရင်ရသလား”

“ရပါလိမ့်မယ် အား ကြီး ကြီး”
အေမီမြိုင်သည် စိတ်ဆတ်ပုံရသည်ဟု မောင်မောင်ဦး မှတ်ချက်ချမိသည်။ မီးခြစ်ဆဲတစ်ချောင်းတည်းနှင့် ဧယောင်းတိုင် ဆယ်တိုင်လုံး ထွန်းရမည်ဆိုခြင်းမှာ အမြင်တွင် လွယ်မယောင်ထင်ရသည်။ မောင်မောင်ဦးသည် ပိုက်ဆံမူးစေတစ်စေ့ကို အိတ်ထဲမှ နှိတ်ထုတ်လိုက်သည်။

“နှစ်ချောင်းယူမယ်”
“ရှင်တို့ကို မရောင်းဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့”
“မရောင်းချင်လို့”

“ဒီလိုနေရင်လဲ ရတာပဲလား”
“ရတာပေါ့”

“အတင်းဝယ်တယ်”

မောင်မောင်ဦးသည် ပြောပြောဆိုဆို မီးခြစ်ဘူးကို ကောက်ယူလိုက်သည်။

“မရောင်းပါဘူးဆိုမှ၊ ရှင့်ဘာသာဝယ်ပြီး လုပ်လို့ရရင်လဲ ပစ္စည်းမပေးဘူး”

အခြေအနေမှာ တင်းမာလာသည်။ ခက်ထန်လာသည်။ စောစောက ရယ်ရယ်မောမော ရှိနိုင်ကြသော်လည်း ယခုမူ မရယ်နိုင်ကြ။ မျက်နှာထားတင်းလာသည်။ မောင်မောင်ဦးက သရော်ပြီး ပြုံးသည်။

“ဪ သိပြီ တို့များ ဖယောင်းတိုင် ထွန်းနိုင် သွားရင် စောစောကပြောသလို အမိကိုခေါ်သွားမှာ ဖိုးလို့လား။ စိတ်ချ

ခေါ်မသွားဘူး တို့များက မိန်းကလေးတစ်ယောက်ထက် အရက်ပုလင်းကိုပိုပြီး လေးစားတယ် ပိုပြီး ချစ်တယ်ဆိုတာယဲ့”

မောင်မောင်ဦး စကားကြောင့် အေမီမြိုင်တို့ အခံရခက်သွားပုံရသည်။ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ဆိုသလို ရန်တွေ့လာသည်။ စောစောဆွေကား မျက်ဖြူဆိုက်နေ ပြန်လေသည်။ သည်တွင် ပွဲကို ကြီးကြပ်နေသော သီလရှင်ကြီး မာသာဆူပီးရီးယားသည် ဝတ်ရုံကြီးတဖားဖားနှင့် ပြေးလာသည်။

“သမီးတို့ ဘာဖြစ်နေတာလဲဟင်”
“ရေးကြီးသုတ်ယူ မေးသည်။”

“အလကားပါ မာသာ ဒီမှာလာပြီး တွေ့ကရာတွေ ပြောနေလို့ပါ”

အေမီမြိုင်က တိုင်သည်။
“ဘာတွေ ပြောသလဲသမီး”

“အပြင်မှာဆိုရင် မီးခြစ်တစ်ဘူးလုံးတောင် တစ်ပဲမပေးရဘူးတဲ့ ဒီမှာဈေးကြီးသတဲ့ မာသာ”

သီလရှင်ကြီးသည် ပြုံးရွှင်သောမျက်နှာနှင့်ပင် မောင်မောင်ဦးတို့ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဒီလိုရှိတယ် သားတို့”

သာသနာပြုမျက်နှာဖြူသီလရှင်ကြီးသည် မြန်မာစကားဖြင့် ပီသသိမ့်ဓမ္မစွာ ဆိုသည်။

“မာသာတို့ဆီမှာ မီးခြစ်ဆဲ ဈေးတက်နေတာ အကြောင်းရှိပါတယ် အခုလုပ်တဲ့ပွဲဟာ သာသနာတော်က တည်ထောင်ထားတဲ့ ကျောင်းကြီးရဲ့ ရန်ပုံငွေရှာဖို့နဲ့ ကျောင်းသားကျောင်းသူ အချင်းချင်း ရင်းနှီးချစ်ခင်အောင် မိတ်ဆွေဖြစ်အောင် လုပ်တဲ့ပွဲဖြစ်ပါတယ်။ ရန်ပုံငွေကို ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်ပါဝင်ရအောင်ဆိုပြီး ပျော်စရာကောင်းတဲ့ ကစားနည်းတွေ ထည့်ထားပါတယ်။ ရန်ပုံငွေ အဖြစ်ဆိုတော့ ဈေးနှုန်းဟာ အပြင်ထက်တော့မြင့်ရမှာပေါ့။ ဒါပေမယ့် ဒီမှာက ကံကောင်းရင် ဆုတွေ့ လက်ဆောင်တွေတောင် ရနိုင်တဲ့ အခွင့်အလမ်းရှိပါတယ်”

“ဒါကို ကျွန်တော်တို့ သဘောပေါက်ပါတယ် မာသာ။ ရန်ပုံငွေလဲ ထည့်ချင်ပါတယ် ကစားလဲ ကစားချင်ပါတယ် ဈေးကြီးတယ်ဆိုတာ ရယ်စရာပြောတာပါ။ ကျွန်တော်က ကစားဖို့ မီးခြစ်ဆဲတစ်ဖိုးဖို့ ဝယ်ပါတယ် အဲဒါသူက မရောင်းဘူးလို့ပြောတယ်”

မောင်မောင်ဦးက အေမီမြိုင်အား ညွှန်ပြရင်းပြောသည်။

သီလရှင်သည် အေမီမြိုင်ဘက်သို့ လှည့်သွားသည်။
“သူပြောတာ ဟုတ်သလား သမီး”
“ဟုတ်တော့ဟုတ်ပါတယ် မာသာ ဒါပေမယ့်”
“တော်ပြီ သမီး။ အမျက်စောင်းမာန်ကြီးတဲ့သူကို
ကောင်းကင်ဘုံက မနှစ်သက်ဘူးနော် သတိထားပါ”
သီလရှင်ကြီးသည် မောင်မောင်ဦးတို့ဘက်သို့ ပြန်
လှည့်သည်။

“စိတ်မရှိပါနဲ့ သားတို့... ကိုင်း... ကိုင်း သူတို့
ကို ရောင်းလိုက်ပါ။ ကစားပါစေ သားတို့ စိတ်တိုင်းကျ
ကစားပါ ဂျေလက်စ်ယူ”

ထိုနောက် မာသာ ဆူပီးယားသည် အေမီမြိုင်တို့
အပါးမှ ထွက်ခွာသွားသည်။

မောင်မောင်ဦးသည် အေမီမြိုင်အား ‘ဘယ့်နယ့်
လဲ’ဟုသော အမူအရာဖြင့် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ အေ
မီမြိုင်က မျက်နှာကို ရှုံ့ပြလိုက်သည်။

သို့ဖြင့် မီးခြစ်တစ်ဆံဖြင့် ဖယောင်းဆယ်တိုင်
ထွန်းသော ကစားနည်းကို မောင်မောင်ဦးတို့ စတင်က
စားသည်။ အမြင်အားဖြင့် လွယ်မည်ထင်ရပေမယ့် တကယ်
တမ်း လုပ်ကြည့်သောအခါ ခက်သည်။ မီးခြစ်ဆံမီးသည်
ဆယ်တိုင်ထွန်းညှိ၍ ရအောင်ခံမည် မဆိုထားနှင့် သုံးတိုင်
ပင်ပြည့်အောင် မနေတတ်။ အဆဲတုတ်ချောင်းကောင်းလျှင်
လေးငါးတိုင်အထိ ထွန်းညှိ၍ ရတတ်သည်လည်း ရှိသည်။

မောင်မောင်ဦးစိတ်ထဲမှာ မချင်မရဲဖြစ်မိသည်။ သူ
သည် သူတို့လုပ်ထဲမှာ ဖယောင်းတိုင်မီး အညှိနိုင်ဆုံး ဖြစ်
သည်။ သို့စဉ်လျက် အများဆုံး ငါးတိုင်က မတက်။ တစ်စ
ထက်တစ်စ၊ တစ်ပဲတစ်ပဲနှင့် ပါသမျှငွေကလည်း ကုန်ခါနီး
လာသည်။ အစသော် အကြွများကို ချည်းချ၍ ကစားသည်
နောက်တော့ကျပ်တန်စသည်များကိုပင် အမ်းရသည်။ တစ်
ယောက်လုပ်သည်ကို တစ်ယောက်က မကျေနပ်။ အားမရ။
သူဝင်လုပ်တော့လည်း မဖြစ်။

အေမီမြိုင်တို့ လှလိုက်သည် မောင်မောင်ဦးတို့ အဖြစ်
ကိုကြည့်ကာ အားရနေကြသည်။ ကျေနပ်နေကြသည်။
ခနဲစကားဆိုရင်း ရယ်မောနေကြသည်။ ဤသည် ကိုလည်း
ခံပြင်းသည်။ မောင်မောင်ဦးကို အေမီမြိုင်က မေးသည်။

“ရှင်ဖေဖေက ဆာဖိုးသာလား ဟင်”

“မဟုတ်ပါဘူး။ ဘာဖြစ်လို့ဖေတာလဲ”

“ဒါဖြင့်ရင် လက်လျှော့လိုက်ပါတော့ရှင်။ ငွေဘယ်

လောက်ကုန်ကုန် ရမှာမဟုတ်ပါဘူး”

သည်တော့လည်း မောင်မောင်ဦး မခံချင်မိ။

လုပ်ဖန်များလာတော့လည်း နည်းကိုသိလာသည်။
ဟာကွက်ယိုကွက်ကို တွေ့လာသည်။ ဆိုပါစို့၊ မီးခြစ်ဆံကို
ခြစ်လျှင် မီးခြစ်ဆံခေါင်းကို အပေါ်ထောင်ထားလျှင် မီး
တောက်သေးပြီး မီးငြိမ်းလွယ်သည်။ ခေါင်းကို အောက်သို့
စိုက်ထားလျှင် မီးတောက်ကြီးပြီး အကုန်မြန်သည်။ လေတိုး
လျှင် ရုတ်တရက် မီးငြိမ်းသွားတတ်သည်။ မောင်မောင်
ဦးသည် လေလာရာဘက်မှနေကာ ဘော်ဘီတို့ကို တန်းစီး
ရပ်ခိုင်းလိုက်သည်။ မီးခြစ်ဆံကို ထောင်လိုက်စိုက်လိုက်လုပ်
ပေးသည်။ ပြီးလျှင် မီးခြစ်ဆံကို မီးသွေးအဖြစ် ကျန်ခဲ့သည့်
ဘက်ကို မြောင်းကိုင်ကာ တစ်ချောင်းလုံး လောင်ကျွမ်းသွား
စေနိုင်သည့်နည်းကို တွေ့လာသည်။

တစ်စနှင့်တစ်စ ငါးတိုင်မှသည် ခုနစ်တိုင်ရှစ်တိုင်
အထိ တက်လာသည်။ မောင်မောင်ဦးလောက် အခြား မည်
သူမျှမရ။ သည်တော့လည်း အခြားသူများ မပါဝင်ဘဲ၊ မောင်
မောင်ဦးကိုသာ ဝိုင်းအားပေးကြသည်။ သို့ပေမယ့် ပါသမျှ
ငွေမှာ ကုန်ခဲ့ရပြီဖြစ်ပေသည်။ စောစောက နိုင်ထားသော စီး
ကရက်ဘူးများကို သွင်းပြီး ငွေထုတ်ယူကြရ သည်။

“ဒီအတိုင်းဆိုရင်တော့ အပြန်မှာ လန်ဒြားစီးစရာ
တောင် မကျန်တော့ဘူး အစ်မရေ”

စောင်းဆွေ ညည်းသည်။

“မင်အဘ။ လန်ဒြားစီးဖို့ နေနေသသာ ဆေးလိပ်
သောက်ဖို့ပဲ ကျန်ပါစေဦး”

ပက်ထရစ်က ကြိမ်းသည်။ သို့ပေမယ့် သူတို့ကိုယ်
တိုင်လည်း ကစားနည်းတွင် စိတ်ဝင်စားနေရာ ငွေကုန်၍
နှုတ်ရမှန်း မသိ။ ငွေများများစားစားပါမလာ သောကြောင့်
သာ မချင်မရဲ ဖြစ်ကြရသည်။ ဖန်းဖဲယားမှာ သိမ်းကာနီးပြီ
ဖြစ်သည်။ လူပါးလာသည်။ ထိုအထဲတွင် သည်နေရာမှာ
လူစုစုရှိနေရာ စိတ်ဝင်စားပြီး ဝိုင်းလာကြသည်။

မောင်မောင်ဦး၏ လက်ထဲတွင် မီးခြစ်ဆံ သုံးချောင်း
မျှသာ ကျန်တော့သည်။ ယင်းသုံးချောင်းကား ပွဲ၏ အနိုင်
အရှုံးကိုသာမက သူ၏ ကံကြမ္မာကိုပါ အဆုံးအဖြတ် ပေး
မည့်အရာဖြစ်သည်။ စောစော တစ်ချောင်းတုန်းက ရှစ်ကို
ကျော်ကာ ကိုးနီးပါးအထိ မီးညှိ၍ရသည်။ သူသည် ယခု
အခါ ပါးလာသည်။ မီးညှိရင်း မီးခြစ်ဆံကို ဖယောင်းတိုင်
နှင့် မသိမသာ ကပ်ထားလိုက်သည်။ ထိုအခါ ဖယောင်းရည်
တို့ မီးခြစ်ဆံသို့ စိန်ဝင်ကာ မီးတောက်ကို ကြီးစေပြီး ပို၍
ရှည်ကြာစေသည်။

“အားလျှော့လိုက်ပါတော့ ကိုယုတ္တရယ်။ မဆိုစာ
ကွမ်းတစ်ယာ ရေတစ်မှုတ်ကမ်းဆိုရင် ကမ်းပါးယ့်”

ဒေစီက ပြောသည်။ အားလုံး ရယ်ကြရသည်။

မောင်မောင်ဦးက မရယ်နိုင်။ အလောင်းအားနှင့် ပတ်သက်လာလျှင် သူသည် ခွဲကြီးသူ ဖြစ်သည်။ အနိုင် ယူလိုသူဖြစ်သည်။ တော်ရဲလျော်ရုံနှင့် အလျှော့ပေးတတ် လှေမရှိ။ ယခုအခါ သူ့မျက်နှာမှာ တင်းနေသည်။ နဖူးတွင် ချွေးစိုနေသည်။ မောင်မောင်ဦးသည် မီးခြစ်ဆံ သုံးချောင်း အနက် ပထမအဆကို စ၍ သုံးသည်။ သည်မီးခြစ်ဆံများမှာ လက်ရွေးစင်ဖြစ်သည်။ ယမ်းထူသည်။ တုတ်အား တောင့် သည်။ ယင်းမီးခြစ်ဆံကို အသုံးပြုသောအခါ ကိုးတိုင်အထိ ရလာလေသည်။ ကိုးတိုင်မြောက်တွင် ငြိမ်းသည်။ သည် တွင်ဒေစီတို့ တအံ့တဩ ဖြစ်လာကြသည်။ စိုးရိမ်မကင်း ဖြစ်လာကြသည်။ မောင်မောင်ဦးတို့ကို အင်္ဂလိပ်လို မတတ် ဟုထင်ပုံရသည်။ သူတို့အချင်းချင်း အင်္ဂလိပ်လို ပြောသည်။

“ဟေ့ ဒိုင်လူကြီး၊ ဒီပုံအတိုင်းဆိုရင် အမိ အဆက် ကြီး ရလိမ့်မယ် ထင်တယ်”

အေမိမြိုင်က ခိုင်မာစွာ ပြန်ပြောသည်။

“လောင်းစမ်းချင်တယ်။ ရများ ရရင် ကျော်နီဝါးကား ပုလင်းတင်မကဘူး။ အနမ်းကလေးတစ်ခုကိုပါ အဆစ်ပေး လိုက်ချင်စမ်းရဲ့”

မောင်မောင်ဦးသည် အေမိမြိုင်၏ မျက်နှာကို မော့ ကြည့်သည်။ အေမိမြိုင်နှင့် မျက်လုံးချင်း ဆုံရသည်။ အေမိ မြိုင် ချက်ချင်း မျက်လွှာချသွားလေသည်။ မောင်မောင် ဦးသည် ဒုတိယမီးခြစ်ဆံကို အသုံးပြုသည်။ ထိုမီးခြစ်ဆံမှာ ငါးတိုင်မြောက်သို့ အရောက်တွင် ဂုတ်ခနဲ ငြိမ်းသွားသည်။ လောင်စာများ ကျန်နေသေးသည်။ မောင်မောင်ဦးသည် စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးနှင့် ဒေစီကို ကြည့်လိုက်သည်။ ဒေစီမှာ ခိုး ထုပ်ခိုးထည်နှင့် အမိခံရ သလို ဖြစ်သည်။

“အဲဒီလို မယုတ်မာကြေးနော်၊ မည်စပတ်ကြေး နော်”

မောင်မောင်ဦး ဒေါသတကြီး ပြောသည်။ တကယ် ဒေါသဖြစ်သွားမှန်း သိရ၍ ဒေစီ၏ မျက်နှာမှာ အိုသွားသည် စင်စစ် သည်တစ်ကြိမ်တွင် သူမစိုးရိမ်ရ လွန်းသွားခဲ့သည်။ တကယ်တမ်းဆိုပါက စကားပြောသလိုလိုနှင့် ရယ်သလို လိုနှင့် မှုတ်ငြိမ်းပစ်ရန် မဆွဲကတည်းက သင်တန်းတက်ထား ရပြီး ဖြစ်သည်။ ယင်းသဘောဖြင့် မှုတ်ငြိမ်းခဲ့သော အကြိမ် ပေါင်း မနည်းတော့။

တတိယ မီးခြစ်ဆံ။

“သိကြားကယ်ပါ။ သမ္မာဒေဝနတ်ကောင်းနတ်မြတ် ကယ်ပါ။ အတွင်းသုံးဆယ့်ခုနစ်မင်း၊ အပြင်သုံးဆယ့် ခုနစ် မင်းကယ်ပါ။ ဘုမ္မာစိုး၊ ရက္ခစိုးကယ်ပါ”

စောဝင်းဆွေသည် ငိုမဲ့မဲ့မျက်နှာထားဖြင့် လက်အုပ် ချီကာ တောင်းပန်နေသည်။

“ဟေ့ကောင် ဘာလို့ မတော်တရော် စွပ်စွဲနေရတာ လဲ”

ကျောက စောဝင်းဆွေ၏ ငယ်ထိပ်ကို ပုတ်ရင်းကြမ်း သည်။

“ဘာ စွပ်စွဲလို့လဲကွာ”

“မင်းဟာက သိကြားရော၊ နတ်ရော၊ ရက္ခစိုးရော အားလုံးကယ်ပါ တွေ့ဆိုပြီး စွပ်စွဲနေတာကော”

“သေခြင်းဆိုး၊ ဒါစွပ်စွဲတာ မဟုတ်ဖူးကွ၊ မြောင် ပြောတာ။ အေးလေ မ၊စပါ၊ ကယ်ပါလို့ ဆုတောင်းနေတာ”

သည်မီးခြစ်ဆံကို မီးခြစ်လိုက်ရန်အတွက် မောင် မောင်ဦးကိုယ်တိုင်ပင် စိုးရွံ့လျက်ရှိသည်။ လက်တွန့် လျက် ရှိရသည်။ သည်တစ်ဆံဖြင့် မအောင်မြင်လျှင် အရက်ကွဲရ ပေတော့မည်ထင်သည်။ ဝိုင်းဝန်းရယ်မောခြင်း ခံရမည် ကိုနိုး သေပင်။ သူ၏ ရင်သည် မြင်းထန်စွာ တုန်လှုပ်လာသည်။ ကိုယ်ရောလက်များပါ တုန်လှုပ်ချင် လာသည်။

“အမိတို့ နောက်ဆုတ်ကြ”

မောင်မောင်ဦးက ဒေစီတို့အား လှမ်းပြောသည်။

ဆုတ်ပေးကြသည်။ မောင်မောင်ဦးသည် ကတုန်ကယင် ဖြစ်ချင်နေသော လက်ဖြင့် မီးခြစ်ကို ခြစ်လိုက်သည်။ ယမ်း ချင်းထိ တွေ့ကာ ပဲ့ကျေသည်။ သူသည် အားစိုက်၍ ခြစ်နေ သောကြောင့် ယင်းသို့ဖြစ်ရသည်ကို သတိထားမိသည်။ နောက်တစ်ကြိမ် ခပ်ဖွဖွခြစ်သည်။ ထိုအခါတွင်မှ မီးတောက် လာသည်။ မီးတောက်ပြီ ဆိုသည်နှင့် တစ်ပြိုက်နက်မှာပင် ဖယောင်းတိုင်များကို လိုက်တို့သည်။ တစ်တိုင်မှသည် ငါး တိုင်။ ငါးတိုင်သို့ အရောက်တွင် မီးခြစ်ဆံမှာ တစ်ဝက်ကျိုး ပြီဖြစ်သည်။ အခြားတစ်ဝက်မှာ မီးလောင်ကျွမ်းထားသည်။ တစ်ဝက်မှာ လောင်စရာ ထင်းရှူးသားကျန်သေးသည်။ သို့ ပေမယ့် မီးလောင်ပြီးသားအပိုင်းမှာ မီးသွေးအဖြစ်သို့မရောက် နိုင်သေးဘဲ နီရဲသောမီးကျိုးအဖြစ်သာ ရှိသေးသည်။ မောင် မောင်ဦးသည် တွေးမနေနိုင်တော့။ စဉ်းစားမနေနိုင်တော့။ မီးကျိုးခဲကိုပင် လက်ညှိုးလက်မဖြင့် ဖိကိုင်လိုက်ရသည်။ သူ ၏လက်မှာ အမှုန်နှိမ်စွာရှုပြင်းထန်ခြင်းကို ဆတ်ဆတ်ခါမျှ ခံစားရသည်။ ထိုနေရာမှ အငွေ့ကလေးများပင် ထွက်လာ သည်။ အသားကို မီးလောင်ရာတွင် နံ့လှေ့ရှိသည့်အနံ့ အသက်ကို ခံစားကြရသည်။

“ခြောက်တိုင်၊ ခုနစ်တိုင်၊ ခုနစ်တိုင်၊ ကိုးတိုင်”

သူတို့ လိုက်လံရေတွက်ကြသည်။

လက်ညှိုးလက်မ နှင့် ဖိကိုင်လိုက်ရသည်။ တစ်နေရာသို့အရောက်တွင် မီးအားပျော့သွားသည်။ လောင်ကျွမ်းစရာမရှိတော့သလောက်ဖြစ်သွားသည်။ မောင်မောင်ဦးသည် အသက်အောင့် လိုက်မိသည်ထင်၏။ အခြားသူများမှာလည်း ထိုနည်းတူပင် အသက်အောင့်ထားမိကြသည်။ မျက်တောင်မခတ်တမ်း စူးစိုက်ကြည့်နေသည်။ မောင်မောင်ဦးသည် လက်ကျန် မီးတောက်ကလေးကို ဖယောင်းတိုင်၏ ချည်စကလေးတွင် တင်လိုက်သည်။ ကံကောင်းချင်၍ပဲ ထင်ရသည်။ ချည်စမှာ ဝှမ်းစတစ်ခုနှယ် နွဲ့နေရာ ချက်ချင်း မီးကူးသွားသည်။

“ဆယ်တိုင်”

ဝမ်းသာအားရအော်သံသည် ပွဲခင်းတစ်ခုလုံးကို လွှမ်းသွားသည်။ ဘော်ဘီတို့လူလိုက်သည် မောင်မောင်ဦးကို ပွေ့ချီကြသည်။ ဖက်ယမ်းကြသည်။ နမ်းရုပ်ကြသည်။ ဒေသီတို့မှာလည်း အံ့ဖွယ်ဘုန်းနန်း အခြင်းအရာကို မြင်တွေ့ရသလို ဘာစကားမှ မပြောနိုင်ဘဲ ငေးစိုက် ကြည့်နေကြသည်။ ဖယောင်းတိုင် ဆယ်တိုင်၏မီးရောင်သည် ဝင့်ဝင့်ကြွားကြွား တောက်ပလျက်။

အေမီမြိုင်သည် ဂျော်နီဝါးကား အရက်ပုလင်းကို မောင်မောင်ဦးအား လှမ်းပေးသည်။ ယင်းအချိန်တွင် မောင်မောင်ဦးသည် သူ၏မီးကျွမ်းသွားသော လက်ညှိုးနှင့် လက်မကို ငုံ့ကြည့်နေသည် ထိုနေရာမှ အရည်ခွဲတွင် မီးခြစ်ဆံတစ်ချောင်းစာ အရာထင်ကျန်ရစ်သည်။ မီးကျွမ်းထားသောကြောင့် မည်းနေသည်။

“ရှင် လူမိုက်ပဲ၊ ဒီပုလင်းအတွက် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဒီလောက် အနာခံရတယ်လို့”

အေမီမြိုင်၏ အပြစ်တင်စကားကို ကြားလိုက်ရ၍ မော့ကြည့်မိသည်။

“အမှန်တော့ ဒီပုလင်းဟာ သက်သက် ဈေးခေါ်ထားတာနှင့် ပေးဖို့မဟုတ်ဘူး ဖယောင်းဆယ်တိုင်ကို မီးခြစ်ဆံတစ်ဆံတည်းနဲ့ မီးညှိနိုင်တဲ့သူ ကမ္ဘာမှာမရှိနိုင်ဘူးလို့ထင်သွားတာ မှားသွားတာပေါ့”

အေမီမြိုင်၏ မျက်နှာထားမှာ တစ်မျိုးတစ်မည့် ဖြစ်နေသည်ဟု ထင်သည်။ အသံတွင် လှောင်ပြောင်သရော်သော ဟန်ပါသည်။ မောင်မောင်ဦး ဘာမျှပြန်မပြောတော့။ ဘာမျှလည်း မပြောချင်တော့။ ပုလင်းကို ဘော်ဘီအား ကမ်းပေးလိုက်သည်။ အေမီမြိုင်တို့နှင့် မနီးမဝေးမှာ သူတို့ရပ်နေမိကြသည်။

အေမီမြိုင်တို့ ပစ္စည်းပစ္စယများကို သိမ်းသည်။

“အေမီ အိုင် ဝိုက်နာနေလို့ အိမ်သာဖက် ခဏလိုက်ခဲ့စမ်းပါ”

ဒေစီက ဝိုက်ကိနှိပ်ရင်း ပြောလာသည်။

“လုပ်ပြီ ယူဘာတွေ စားထားသလဲဟင်”

“စားတာက အစုံပဲ ဒါကြောင့်ဝိုက်နာတာ”

အေမီမြိုင်နှင့်ဒေစီသည် ကျောင်းဆောင်နောက်ဘက် အိမ်သာဆီသို့ ထွက်သွားကြသည်။ ထိုနေရာမှာ မှောင်ရိပ်ကျနေသည်။ အေမီမြိုင် ထွက်သွားပြီး မကြာမီ မှာပင် မောင်မောင်ဦးသည် အကြံရသလို လေချွန်လိုက်သည်။

“ခဏနေကြဦးဟေ့ အခုမှ သတိရတယ် ဆုတစ်ဆု ယူဖို့ကျန်သေးတယ်”

မည်သူက ဘာမျှမပြောနိုင်ခင်မှာပင် မောင်မောင်ဦးသည် ကျောင်းဆောင်နောက်ဘက်သို့ထွက်လာခဲ့သည်။ သူငယ်ချင်းများမှာ အံ့အားသင့်၍ ကျန်ခဲ့သည်။ မောင်မောင်ဦးသည် အသံမကြားရအောင် ခြေကို ဟော့နင်းလာခဲ့သည်။ နံရံကိုကပ်၍ တရွေ့ရွေ့တိုးခဲ့သည်။ အိမ်သာနှင့် မနီးမဝေးတွင် သူ့ဘက်သို့ကျော့မေးကာ ရပ်နေသည့် အေမီမြိုင်ကို တွေ့ရသည်။ သူသည် အေမီ မြိုင်၏ကျော့တွင် ကပ်၍ ရပ်လိုက်သည်။ ပခုံးကိုဆွဲ လှည့်လိုက်သည်။ အေမီမြိုင် ရုတ်တရက် လန့်သွားသည်။ ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ဖြစ်သွားသည်။

“အို”

“အေမီ ဘာလဲဟင် ဘာဖြစ်တာလဲ”

အိမ်သာထဲမှ ဒေစီက လှမ်းမေးသည်။

အေမီမြိုင် မဖြေ။ မောင်မောင်ဦး၏ မျက်နှာကို အမှောင်တွင်းမှာပင် နာနာကြည့်ကြည့် စိုက်ကြည့်သည်။ ထို့နောက် မောင်မောင်ဦး၏ ပါးကို ဖြန့်ခနဲ လှမ်း ရိုက်ပစ်လိုက်သည်။ မောင်မောင်ဦးသည် မမျှော်လင့်ဘဲ ခံရသဖြင့် မရှောင်နိုင်။ နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်ရိုက်မည်အပြုတွင်မူ လက်ကိုဖမ်းဆွဲထားလိုက်သည်။ ကိုယ်ကို သူ့ဘက်ပါအောင် ဆွဲယူကာ တင်းကျပ်စွာ ဖက်ထားလိုက်သည်။ ပြီးလျှင်မူ မောင်မောင်ဦးသည် အေမီမြိုင်အား လွှတ်ပေးလိုက်သည်။ ချာခနဲ လှည့်ပြန်ခဲ့သည်။ အိမ်သာထဲမှ ဒေစီ၏ ကြောက်ကြောက်လန့်လန့် မေးနေသံကို ကြားရဆဲ။

“အေမီ ဘာလဲဟင် ဘာဖြစ်တာလဲလို့ဆိုနေ”

အေမီမြိုင်ထံမှ အသံထွက်မလာ။ မောင်မောင်ဦးသည် ဘော်ဘီတို့လူလိုက်ထံ ပြန်ရောက်လာသည်။

“ဘယ်လိုလဲ ပီတာ ပြီးခဲ့ပြီလား ဆုရခဲ့ပြီလား”

“အင်း”

သည်တွင် စောဝင်းဆွေသည်

“အိုးဂေါ”

ဆိုကာ မျက်ဖြူဆိုက်သွားရပြန်သည်။ ဧရာဝတီဆွေ အဖို့ နောက်ထပ်မျက်ဖြူဆိုက်ဖို့ တစ်ကြိမ် ကြံရသေးသည်။ ၎င်းမှာ ဂျော်နီဝါးကား ပုလင်းကို ဖွင့်လိုက်ချိန်မှာဖြစ်သည်။ ပုလင်းကို ဖွင့်လိုက်လျှင် သူတို့အနပ်ခံရပြီ ဖြစ်ကြောင်း သိကြရသည်။ အကြောင်းမူ ဂျော်နီဝါးကား ပုလင်းထဲတွင် ဝစ္စကီအရက်အစစ်မပါဘဲ ရေနေများသာ ပါရှိနေလေသောကြောင့်ပင်။ သို့နယ်ဖြင့် အေမီမြိုင်ဟူသည် သူ့ကို လွှမ်းမိုးလာသည်။ ကြီးရိုးလာသည်။ နောက်ပိုင်းတွင်သူ အေမီမြိုင်တို့ ကျောင်းသို့ ရောက်သည်။ ရှာသည်။ တွေ့ပါသည်။ အေမီမြိုင်သည် ဆယ်တန်းကျောင်းသူ။ အေမီမြိုင်၏ မိဘများမှာ မန္တလေးမှ ဖြစ်သည်ဟု ဆိုသည်။ မခင်မှာ အင်္ဂလိပ် မြန်မာကပြား။ မိခင်က မြန်မာ မန္တလေးသူ။ သို့ဖြစ်၍လည်း အေမီမြိုင်သည် အရပ်အမောင်း ကောင်းလျက် မျက်လုံးပြာများကို ပိုင်ဆိုင်နေခြင်း ဖြစ် မည်ထင်ရသည်။ သူငယ်ချင်းများက မောင်မောင်ဦးကို မိန်းကလေးများနှင့် ပတ်သက်လာလျှင် ကံကောင်းသူတစ်ယောက်ဟု သတ်မှတ်ထားသည်။ မောင်မောင်ဦး၏ ရုပ်ရည်သွင်ပြင်ကလည်း မိန်းကလေးများအတွက် နှစ်သက် ဖွယ်ဖြစ်ခဲ့သည်။ ပြီးတွင်းစားရိုးတစ်ဦး၏ သားဖြစ်သည်ဟူသော သတင်းကလည်းမသေး။ တွင်းစားရိုးဖြစ်သည် ဆိုခြင်းကြောင့် သွားလေရာ မျက်နှာပွင့်လန်းသည်။ လူအများကြားတွင်ဝင်ဆံ့သည်။

မောင်မောင်ဦးသည် အေမီမြိုင်နှင့် တစ်စထက်တစ်စ ရင်းနှီးလာသည်။ အေမီမြိုင်ကိုယ်တိုင် သူ့အပေါ်ကျလာပြီဆိုခြင်းကိုသိသည်။ သူနှင့်အခွင့်ရလေတိုင်း ချိန်းဆိုတွေ့ ဆုံကြသည်။ သို့ပေမယ့် အေမီမြိုင်အား သူက ချစ်သည်ဟု မပြောဖြစ်။ အေမီမြိုင်ထံမှလည်း ယင်းစကားမျိုးကို မကြားရပေ။ ကျောင်းပိတ်ရက်တွင် မန္တလေးသို့ပြန်မည်ဆိုသော အခါ အေမီမြိုင်က မန္တလေးသို့လိုက်နိုင်လျှင် ကောင်းမည်ဆိုသည်။ မန္တလေးသားဖြစ်သူ ဂျော့ကို အကြောင်းပြ၍ သူ မန္တလေးသို့လိုက်ခဲ့သည်။

မန္တလေးသို့ရောက်လျှင် သူသည် အံ့ဩဖွယ်ရာများကို မြင်လာရပြန်လေသည်။ အေမီမြိုင်တို့ မိဘများနှင့် ရင်းနှီးလာရသည်။ သူမ၏အမင်မှာ အခွန်ဝန်ဖြစ်သည်။ မိခင်မှာ မျိုးကြီးဆွေကြီးထံမှဖြစ်သည်။ မင်းမျိုးမင်းနွယ်ထံမှ ဟုဆိုသည်။ သို့ဖြင့် စကားစပ်မိကြရာ အေမီမြိုင်၏မိခင်သည် သူ၏မိခင်ကို သိနေသည်။

“လက်စသတ်တော့ မောင်မောင်ဦးက မသူဇာသားကိုး။ မသူဇာဆိုတာက တစ်ခြားသူမှ မဟုတ်ပဲ”

ဆိုကာ ဆွေမျိုးစပ်လေရာ အေမီမြိုင်နှင့်သူသည် မောင်နှမ လေးဝမ်းကွဲ တော်နေကြောင်းသိရသည်။ သည်တော့လည်း အချင်းချင်း ပိုမို ရင်းနှီးရ သည်။ ပိုမို နီးကပ်စွာ နေနိုင်ခွင့် ရကြသည်။ ယင်းကာလအတွင်းတွင် သူသည် ခင်ခင်ကြီးကို မေ့နေမိသည် အမှန်ပင်။

“မြိုင်ပေဖေက မကျေးမှာ တာဝန်ကျဖူးတယ် နှစ်နှစ်လောက် နေဖူးတယ် မကျေးမြသလွန်ကို မဖူးရတာကြာပြီ မြိုင်တို့ ကျောင်းမဖွင့်ခင် တစ်ခေါက်လောက်လာဖူးရဦးမယ်” စသည်ဖြင့် အေမီမြိုင်၏မိခင်ကဆိုသည်။ ရက်ချိန်းယူသည်။ မကျေးသို့အသွားတွင် မောင်မောင်ဦးတို့ အိမ်ဝင်မည်။ မောင်မောင်ဦး၏မိခင် ဒေါ်သူဇာကို နှုတ်ဆက်မည်။ မောင်မောင်ဦးက သူတို့မိသားစုကို မကျေးသို့ လိုက်ပို့ရမည် ဖြစ်သည်။ အေမီမြိုင်နှင့်အတူ မြသလွန်ကို ဖူးမျှော်ရမည်။

ထိုအတွက် အစပိုင်းက ကျေနပ်သလိုရှိမိသည်။ ဝမ်းသာသလို ရှိမိသည်။ အေမီမြိုင်တို့ မလာမီ အစီအစဉ် ပြုရန်အတွက် ရေနံချောင်းသို့ ကြိုတင်ပြန်လာရခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုစဉ်ကမူ ပြဿနာသည် ရေနံချောင်းမှနေ၍ သူ့ကိုစောင့်နေမည်ဟု မထင်မိခဲ့။ ရေနံမြေကို မြေချရလျှင်ပင် ခင်ခင်ကြီးနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ပြဿနာကို စတင်တွေ့ရှိရသည်။ ခင်ခင်ကြီးတွင် ကလေးရှိနေပြီဆိုသော စကားသည် သူ့စိတ်သန္တာန်ကို နောက်ကျစေခဲ့သည်။ ညစ်ညူးစေခဲ့သည်။

အိမ်ကို မြင်ရတွေ့ ရလေတော့လည်း စိတ်မကောင်းနိုင်။ အိမ်၏အသွင်အပြင်က ယိုယွင်း ပျက်စီးလွန်းလှသည်ထင် မိ၏။ မန္တလေးစိစိလှိုင်းမှ အေမီမြိုင်တို့အိမ်မှာ ခမ်းနားကြီး ကျယ်လှသည်။ အေမီမြိုင်တို့အိမ်နှင့် နှိုင်းစာလျှင်များစွာ ကွာခြားသည်။ သည်အိမ်အသွင်အပြင်ကို မြင်ရလေလျှင် အေမီမြိုင်သည် သူ့အပေါ်အထင်မှ ကြီးနိုင်ပါဦးမည်လားမသိ။

သည်အတွေးများကို တွေးမိလျှင် မောင်မောင်ဦး၏ ရင်မှာ တင်းကျပ်လာသည်။ စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြစ်လာသည်။ သည်အတွင်းမှာပင် ခင်မောင်ညွန့်နှင့် ပတ်သက်၍ ဖေဖေ၏လုပ်ဆောင်ပုံများကို တွေးမိသည်။ သည်ကိစ္စတွင် ဖေဖေများသည်ဟု ထင်သည်။ တစ်ဆက်တည်းမှာပင် ဖေဖေနှင့် ဦးအောင်ခန့်တို့ တစ်ယောက်အပေါ် တစ်ယောက် ယခုတိုင်အောင် မုန်းတီးလျက်ရှိသည်။ နာကြည်းလျက်ရှိသည်။ အခွင့်သာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် လက်စားချေရန် ကြံရွယ်နေကြသည်ဟု နားလည်သည်။ သူနှင့် ခင်ခင်ကြီး၏ကိစ္စ ကို သိရှိကြလေလျှင် မည်သို့ ဖြစ်လာလေမည်ကို မပြောတတ်သေး။

၁၃၆ * မောင်သိန်းဆိုင်

မောင်မောင်ဦးသည် စိတ်ရှုပ်ထွေးခြင်းကို ကြာရှည်ခံစားလိုခြင်းမရှိ။ စိတ်အာရုံကို ဖြစ်သည့်နည်းနှင့် လွှဲပြောင်းပစ်လေ့ ရှိသည်။

ယခုတော့လည်း သူသည် စိတ်အာရုံကို လွှဲပြောင်းသည့်အနေနှင့် အေမိမြိုင်တို့ အကြောင်းကို ဖေဖေနှင့်မေမေအား ပြောပြရန် အိမ်အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာခဲ့ပါသည်။

နယုန်လဆန်းကတည်းက ရွာချင်ချင်ဖြစ်နေသော မိုးသည် ယနေ့ညတွင် ချုပ်တည်းထိန်းသိမ်းခြင်းငှာ မစွမ်းသာတော့သလို ပြန်စနဲ ရွာချလာသည်။ တစ်နေ့လုံးပူခဲ့သမျှ ယနေ့ညအေးမြလာသည်။ မိုးကို ဝမ်းပန်းတသာ ကြိုခဲ့သူ များ၏ ဆန္ဒပြည့်ဝခဲ့ပြီ ဟုဆိုနိုင်သည်။

ခင်ခင်ကြီးသည် ပြတင်းပေါက်မှနေကာ မိုးရွာလာသည်ကို ကြည့်နူးနှစ်သိမ့်ခြင်းအပြည့်နှင့် ကြည့်နေသည်။ သည်ညနစ်နစ်မြိုက်မြိုက် အိပ်ပျော်တော့မည်ဆိုခြင်းကို သိသည်။ မနက်ဖြန်နံနက်တွင်လည်း သူမနစ်မြိုက်မြတ်နိုးသော ဖိတောက်ပန်းများ ပွင့်လာလေဦးတော့မည်။ မိုးကို အလိုက် သိတတ်လှချေကလားထင်သည်။ ရင်မှာပူလောင်ပြင်းပြမှု ကိုခံစားနေရစဉ်ကမရွာ။ ယခုလို ရင်မှာကြည့်သာအေးမြနေရသော ကာလတွင်မှ ရွာလာသည်။ အကယ်၍ မောင်မောင်ဦးနှင့် မဆဲရသေးစဉ် ကာလက မိုးရွာလာခဲ့လေလျှင်လည်း ရင်မှာကြည့်မြဲရမည် မထင်။

မောင်မောင်ဦးသည် မိမိနှင့် တစ်မြေတည်း တစ်ရေထဲတွင်ရှိသည်။ ထိုအတွက် စိတ်ထဲမှာ အေးနေရသည်။ သို့ပေမယ့် မိမိနှင့်မောင်မောင်ဦးတို့၏ ဘဝရှေ့ရေးအတွက်မှ ယတိပြတ်စိတ်အေးနိုင်သည် မဟုတ်ဟု ခင်ခင်ကြီး တွေးမိသည်။ အခက်အခဲနှင့် အကျပ် အတည်းသည် မိမိတို့အား နောင်ကြိုနေသည်ဟု ထင် သည်။ နေ့လယ်ပိုင်းက ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည့် အဖြစ်အပျက်များကြောင့် ခင်ခင်ကြီး၏စိတ်တွင် စနိုး

စနောင့်ရှိရသည်။ နေ့လယ်က ဖေဖေအိမ်သို့ ထမင်းပြန်အစားတွင်သည် ပြဿနာစသည်။ ကိုထွန်းခင်သည် ဖေဖေထမင်းစားအပြီးကို စောင့်၍ ပြဿနာကို အစဟော်ပေးခဲ့သည်။

“ကျွန်တော် အသေအချာ စုံစမ်းခဲ့ပြီးပြီခင်ဗျာ ဦးကောင်းမိုးရဲ့ လက်ချက်ဆိုတာလဲ အသေအချာ သိခဲ့ရပြီ”

ကိုထွန်းခင်၏စကားတွင် ဦးကောင်းမိုး အမည်ပါလာသောကြောင့် ခင်ခင်ကြီးသည် မလှမ်းမကမ်းမှ နေကာ သူတို့စကားကို စောင့်ဆိုင်းနားထောင်မိသည်။

ကိုထွန်းခင်က ကိုကို၏စာများနှင့် ပတ်သက်၍ သူစုံစမ်းရသမျှကို ပြောပြသည်။ ဦးကောင်းမိုး၏ တူတော် သူတစ်ယောက်သည် စာတိုက်ဗိုလ်အဖြစ် ရေနံချောင်းသို့ ပြောင်းလာသည်။ ထို့ကြောင့် ဦးကောင်းမိုးသည် စာတိုက်သို့ သွားလာသည်။ သည်တွင် ရေနံသားအိမ် လိပ်စာတပ်ထားသောစာတစ်စောင်နှင့် မဝင်းရီ၏လိပ်စာတပ်ထားသော လက်ရေးတူ စာတစ်စောင်တို့ကို တွေ့ရှိသည်။ ဦးကောင်းမိုးသည် ယင်းစာများကို ယူခဲ့သည် ဆိုသည်။ ယင်းနည်းအားဖြင့် စာနစ်စောင် ရေနံသားအိမ်သို့ ရောက်လာခြင်း ဖြစ်ရကြောင်း သိရသည်။ သည်အကြောင်းကို ကိုထွန်းခင်၏ မိတ်ဆွေစာတိုက်အ လုပ်သမားတစ်ယောက်က တွေ့ခဲ့မြင်ခဲ့သည်။ ထိုသူထံမှ သတင်းရခြင်းဖြစ်သည်။

ကိုထွန်းခင်၏စကားများကြောင့် ဖေဖေစိတ်ဆိုးသည်။ ဒေါ်ပွသည်။ ကိုထွန်းခင်အား ပွဲစားဦးမောင်ကလေးကို ကားဖြင့်ရောက်ချင်း သွားခေါ်ခဲ့ရန် အမိန့်ပေးသည်။ ပွဲစားဦးမောင်ကလေးကို ခင်ခင်ကြီးတို့သိသည်။ သူသည် ယခင်

က ချမ်းသာကြွယ်ဝသော ပွဲစားတစ်ဦးဖြစ်သည်။ ရေနံ ချောင်းတွင် မောင်ကလေးဟေ့ ဆိုလျှင် မသိသူမရှိ။ လျှမ်း လျှမ်းတောက်ကျော်ကြားခဲ့ဖူးသည်။ ဖေဖေနှင့် ငယ်သူငယ် ချင်းဖြစ်သည်။ အသုံးအစွဲကြီးခြင်း၊ အလုပ် မရှိသေးခြင်း၊ မယားငယ်အများအပြားယူခြင်း၊ သေရည်သေရက်သောက် စားခြင်းစသည်တို့ကြောင့် တစ်စထက်တစ်စ နာမည်ပျက် ကာ အလုပ်လစ်ဟင်းကာ ယခုအခါတွင် ကုန်းကောက်စရာ မရှိအောင် ဆင်းရဲနေရရှာသည်ဟု ယေဘုယျ သိထားသည်။

ဦးမောင်ကလေးအား အခေါ်ခိုင်းလိုက်ခြင်းကို ခင် ခင်ကြီး နားမလည်မိ။ သို့ရာတွင် ဦးကောင်းမိုးနှင့် ပတ်သက် နေလိမ့်မည်ဟု ထင်သည်။ ဦးကောင်းမိုးမှာ မောင်မောင်ဦး ၏ဖခင်။ ထို့ကြောင့် ဦးကောင်းမိုးနှင့် ပတ်သက်လျှင် မောင် မောင်ဦးနှင့် ပတ်သက်မည်။ မောင်မောင်ဦးနှင့် ပတ်သက် လျှင် မိမိနှင့်လည်း ပတ်သက်သည်ဟု ခင်ခင်ကြီးထင်သည်။ ထို့ကြောင့် ဦးမောင်ကလေး ရောက်လာသည်ကို ခင်ခင်ကြီး စောင့်သည်။ ဖေဖေနှင့် ဦးမောင်ကလေးတို့ စကားပြောနေ ကြသည်ကို စောင့်နားထောင်သည်။

ဖေဖေက အခေါ်ခိုင်းလိုက်သည် ဆိုခြင်းကြောင့် ဦးမောင်ကလေး အံ့ဩနေသည်။ အိမ်အတွင်းသို့ ခပ်ကုပ် ကုပ်အမူအရာဖြင့် ဝင်လာသည်။ ဖေဖေရှေ့သို့ ကျိုကျိုယို ယို ဝင်လာသည်။ ဖေဖေက သူ့အရှေ့ဆိုဖာတွင် အထိုင်ခိုင်း သောအခါ မရဲတရဲ အမူအယာဖြင့် ဝင်ထိုင်သည်။

“ကိုမောင်ကလေး ခင်ဗျားရဲ့ ပွဲရုံနှင့် ဝင်းသော်တာ ပွဲရုံဟာ ထရဲချင်းကပ်နေတယ် မဟုတ်လား”

ဖေဖေမေးသည်။

ဦးမောင်ကလေးက ယင်းအမေးအတွက် အံ့ဩသလို ရိုရာမှ တရိုတသေပြန်ဖြေသည်။

“ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျ”

“ဝင်းသော်တာ ပွဲရုံမှာ ကိုကောင်းမိုးရဲ့ မိန်းမ မသူဇာ အလုပ်လုပ်တယ် မဟုတ်လား”

“လုပ်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

“ဒီပွဲရုံကြီးမှာ လာတာ ဘာမှမကြားသေးဘူး မဟုတ် လား ခင်ဗျားရဲ့ ပွဲရုံကျသွားမှ သူတက်လာတာ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

“အဲဒီပွဲရုံမှာ မသူဇာ အစုစပ်ထည့်ထားတယ် ဆို တာ ဟုတ်သလား”

“ဟုတ်ပါတယ် အရင်ကတော့ သူ့အမျှာ မပါနိုင်ရှာ ပါဘူး အခုတလောမှ ထည့်လာနိုင်တယ်လို့ သိရပါတယ် ဒါပေမယ့် သိပ်များများစားစားတော့ ဟုတ်ပုံမရပါဘူး ခင်ဗျ”

“သူတက်လာတာ မြင်ရတော့ ခင်ဗျားစိတ်မှာ မခံချင် မဖြစ်ဘူးလား”

“ဟာဒါတော့ ဖြစ်မိတာပေါ့ ခင်ဗျာ အမှန်ကတော့ အရင်ကဆိုရင် ဝင်းသော်တာကလူဟာ ကျွန်တော့ရဲ့ လက် ဝေခံပါ။ အခုတော့ ကျွန်တော့ကို ဆေးဖော်ကြောပက်တောင် မလုပ်တော့ဘူး ခင်ဗျာ”

“ဒီတော့ ခင်ဗျားမှာ ခင်ဗျားရဲ့ ပွဲရုံကို အရင်ကလို ကြီးကျယ်လာပြီး သူ့ပွဲရုံပြုတ်သွားအောင် လုပ်ချင်တဲ့ဆန္ဒ မပေါ်ပေါက်မိဘူးလားဟင်”

“အမှန်ပြောရရင်တော့ အဲဒီလိုစိတ်ကူးမျိုး မကြာ မကြာ ပေါ်မိတယ်ခင်ဗျ”

ဖေဖေသည် ဦးမောင်ကလေး၏ စကားကို ခေါင်း တညိတ်ညိတ်လုပ်ရင်း နားထောင်နေသည်။

“လုပ်ရင်ကော ရမယ်ထင်သလား ကိုမောင်ကလေး”

“ဒါကတော့ဗျာ ကျွန်တော်ဟာ ပွဲစားလောကမှာ ကျင်လည်လာတာ အနှစ်အစိတ်ကျော် ပြီပဲ။ အဆက် အသွယ်တို့၊ အလုပ်သဘောတို့ကို သူတို့ထက် ကျွန်တော် ပိုပြီး နားလည်ပါတယ်။ ပိုပြီးသဘော ပေါက်ပါတယ်။ အချိန်မရွေး သူတို့ကို ဖြတ်ကျော်နိုင်ပါတယ်”

“နို့ဘာလို့ ပွဲရုံအလုပ်ကို ဖိမိစီးစီးမလုပ်တာလဲဟင်”

“ဦးအောင်ခန့် သိတဲ့အတိုင်း တစ်ချိန်က ကျွန်တော် အတော် မခဲတခဲလေတော့ ရှိသမျှစည်းစိမ် ပြုတ်ခဲ့ပါတယ်။ လူတွေကလဲ မယုံတော့ဘူးခင်ဗျာ။ အခုအချိန်မှာ အလုပ်လုပ် ဖို့ဆိုတာ လက်ထဲမှာငွေရှိရင် ရပါတယ်။ ငွေမရှိလို့သာ ခံပြင်း ပြင်းနဲ့ ခံနေရတာပေါ့ ခင်ဗျာ”

“ငွေ ဘယ်လောက်လိုသလဲ ဟင်”

“အနည်းဆုံး ခြောက်ထောင်။ အများဆုံးတစ် သောင်းလောက်လိုပါတယ်”

“ငွေတစ်သောင်းရရင် ခြေခိုင်လက်ခိုင် လုပ်နိုင် မယ်ပေါ့ . . . ဟုတ်စ”

“ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

ဖေဖေသည် စဉ်းစားသလို အမူအရာဖြင့်တွေ သွား သည်။ အတန်ကြာမှ စကားပြန်စသည်။

“ခင်ဗျား အရင်ကလို အရက်သောက်သေးသလား”

“အရက်ဖြတ်ထားတာ တစ်နှစ်ရှိပါပြီ ခင်ဗျ”

“မိန်းမကော”

“လက်ရှိမိန်းမနဲ့ပဲ အေးအေးချမ်းချမ်း ပေါင်းသင်း နေပါတယ် ခင်ဗျာ။ အသက်က စကားပြောတာပေါ့ခင်ဗျာ။ အသက်ကကြီးလာ၊ ဥစ္စာကလဲပျက်လာဆိုတော့အခုနောင်တ

တရားရနေပါပြီခင်ဗျာ။ တစ်ညကို ဂုဏ်တော် တစ်ထောင် ပုတီးစိပ် . . . .”

ဦးမောင်ကလေး၏ စကားကိုအဆုံးတိုင် စောင့် စား နားထောင်လိုခြင်း မရှိဟန်ဖြင့် ဖေဖေပြတ်ပြောသည်။

“တော်ပြီ ကိုမောင်ကလေး တခြားဟာကို ထားတော့ အခုခင်ဗျားကို ကျုပ်ငွေတစ်သောင်း ချေးမယ်”
“ဗျာ”

ဖေဖေစကားအတွက် ဦးမောင်ကလေး အံ့အား သင့်သွားသည်။ နားကိုပင် မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်သွားပုံရသည်။

ဖေဖေသည် မီးခံသတ္တုအတွင်းမှ ချက်လက်မှတ်ကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။ ချက်လက်မှတ်တွင် စာရေးပြီး ဦးမောင် ကလေးအား လှမ်းပေးလိုက်သည်။ ချက်လက်မှတ်ကို လှမ်း ယူသော ဦးမောင်ကလေး၏ လက်များမှာ တဆတ်ဆတ် တုန်နေကြောင်း မြင်ရသည်။ ဖေဖေအား ထိုင်ပြီး ဦးချရတော့ မလို အမူအယာမျိုး ဖြစ်လာသည်။

“ဒီ ဒီငွေကို ဘယ်လိုစာချုပ်နဲ့ ချေးမှာလဲခင်ဗျာ”
အထစ်ထစ် အငေါ့ငေါ့နှင့် မေးသည်။
“ခင်ဗျား အခု နောင်တရနေပြီဆို”
“ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျ”

“နောင်တမရသေးတဲ့ လူမျိုးသာ စာချုပ်လိုတာပါ နောင်တရခဲ့တဲ့ လူတစ်ယောက်အတွက် မလိုပါဘူး”
“ဘယ်တော့လောက် ပြန်ဆပ်ရမှလဲ ခင်ဗျာ”
“ဝင်းသော်တာ ပွဲရပြုတ်တဲ့နေ့”
“ခင်ဗျာ”

“ဒီမယ် ကိုမောင်ကလေး ကျုပ်အရှင်းဆုံးပြောမယ် ကျုပ် ဝင်းသော်တာပွဲရုံ ကြီးပွားနေတာ စီးပွားဖြစ် ထွန်း နေတာ မကြည့်ချင်ဘူး။ ကျုပ်အကြောင်းနဲ့ကျုပ် အဲဒီပွဲရုံ ပြုတ်သွားတာ မြင်ချင်တယ်။ သူတို့တော့ ကုန်းကောက် စရာ မရှိအောင် ပွဲသွားတာ ကျုပ်မြင်ချင်တယ် ဒီသဘောနဲ့ ခင်ဗျားကိုပြန်တင်ပေးတာပဲ ငွေချေးတာပဲ နားလည်ပြီလား ကိုမောင်ကလေး။”

“ဟုတ်. . . ဟုတ်ကဲ့နားလည်ပါပြီခင်ဗျာ။ ငွေချေး တဲ့အတွက် အတိုးကို ဘယ်လိုပေးရမှလဲ အမိန့်ရှိပါဦး ခင်ဗျာ”

“ပွဲစားဆိုပြီး အတော်နားဝေးတဲ့လုပ် ဒီအတွက် ကျုပ်အတိုးတစ်ပြားတစ်ချပ်မှ မလိုချင်ဘူး ဒါပဲ။ ကဲ ခင်ဗျား ပြန်တော့ ဒီကနေ့ကစပြီး အလုပ်လုပ်တော့”

သို့ဖြင့် ဦးမောင်ကလေး ရူးမတတ် ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်သွားဟန်ဖြင့် ပြန်သွားသည်။ သည်တော့မှပင် ဖေဖေ

သည် လိုကိုနှင့် သူ့အကြား၌ ခလောက်ဆန်ခဲ့သော ဦး ကောင်းမိုးအပေါ် တစ်နည်းတစ်လမ်းအားဖြင့် တုန်ပြန်ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ခင်ခင်ကြီးတို့ မှားလည်သဘောပေါက်ရသည်။

ထိုအတွက် ခင်ခင်ကြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်ခဲ့ရသည် အမှန်ပင်။ ရင်ဝယ်စေ့နှင့်စနင်းရှိရသည် အမှန်ပင်။ မိမိနှင့် မောင်မောင်ဦးတို့ ကိစ္စကို ဖေဖေအား ဖွင့်ပြော၍မည်သည့် အခါမျှ ဖြစ်နိုင်မည်မဟုတ်ကြောင်း တွေးမိသည်။ ပြီးလျှင် မောင်မောင်ဦးကို ယူပါက ရေနံ့သာနှင့် ကင်းကွာရမည့် အဖြစ်ကို မိသားစုစာရင်းမှ အပယ်အဖျက်ခံရမည့် အဖြစ်ကို လည်း စဉ်းစားမိသည်။ သို့ပေမယ့် နောက်ပိုင်းဘာဖြစ်ဖြစ် တုန့်ကိုင်တံ့အိုဗျက်မှာ နေရနေရ၊ ရွှေဘုံပေါ်မှာ စံရစ်ရ။ ချစ်တာပစ္စာနာဆို မဟုတ်လား။ သည်လောကဝယ် မောင် မောင်ဦးထက် ခင်တွယ်ရမည့် အရာမရှိ။ မောင်မောင်ဦး သည်သာ မိမိအတွက် ခင်တွယ်ရာ၊ မြတ်နိုးရာမှာ ခင်ခင်ကြီး ပြက်ပြက် ထင်ထင် မြင်သည်။

မိုးကြောင့် သည်ညစောစော အိပ်ရာဝင်မည်ဟု ခင် ခင်ကြီး စိတ်ကူးသည်။ သို့ဖြင့် ပြတင်းပေါက်မှနေကာ ခုတင် ဆီသို့ လာခဲ့သည်။ ခုတင်ပေါ်သို့ လဲလျောင်း လိုက်သည်။
မေ့ခနဲ အိပ်ပျော်သွားချိန်တွင် ဆူဆူညူညူအသံ ဗလ များကြောင့် အိပ်ရာမှလန့်ဖျတ်နိုးလာရသည်။ အစသော် အိမ်မက်ဟုထင်သည်။ နောက်တော့ အောက်ထပ်ဆီမှ အသံ များ ထွက်ပေါ်လာခြင်းဖြစ်ကြောင်းကြားရသည်။ ခင်ခင်ကြီး သည် အိပ်ရာမှထလိုက်သည်။ အခန်းအပြင်သို့ ထွက်ခဲ့ သည်။ ထိုအခါ အောက်ထပ်မှ မီးလင်းနေကြောင်းမြင်ရ သည်။ ဖေဖေသည် တံခါးပေါက်မှာရှိသည်။ အခန်းအလယ် တွင် မေမေနှင့်ဘွားဘွားတို့ ရပ်နေကြသည်။ ခင်ခင်ကြီး အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာခဲ့သည်။

ဖေဖေ၏ အသံကို ကြားနေရသည်။
“မင်း ဒီအိမ်ပိုင်းထဲရောက်နေတာတောင် လွန်လှပြီ ထွန်းခင်ကို ဆွဲထုတ်မခိုင်းခင် ပြန်ထွက်သွားစမ်း”

ဖေဖေစကားကြောင့် ခင်ခင်ကြီး ရင်ထိတ်ရသည်။ အသည်းနှလုံးမှာ ဆတ်ဆတ်ခါမျှ တုန်လှုပ်ရသည်။ မောင် မောင်ဦးလေလား။ မောင်မောင်ဦးသည် ဝိုင်းအတွင်း စွန့်စား ဝင်ရောက်လာရာမှ ဖေဖေနှင့် တိုးသွားရလေသလား စိုးရိမ် စိတ်ဝင်သည်။

“မဟုတ်ပါဘူး ဖေဖေ ကျွန်တော် စကားတစ်ခွန်း နှစ်ခွန်းပြောပါရစေ”

အသံကြောင့် မောင်မောင်ဦး မဟုတ်ကြောင်း သိရ သည်။ ကိုကိုပါကလားဟု သိရသည်။ ရင်အေးသွားရသည်။

သို့ပေမယ့် ကိုကိုဆိုတော့လည်း ခင်ခင်ကြီးနောက် မဆုတ်နိုင်။ တစ်ကိုယ်လုံး ဝမ်းသာကြည့်နူးရသောစိတ်ဖြင့် တဆတ်ဆတ်တုန်လာသည်။

“အိမ်ထဲ ဝင်ခွင့်မပေးရင် နေပါပေပေ ဒီကနေပဲ ပြောပါမယ်။ ကျွန်တော့စကားကို မေဖေအားထောင်ရင် တော်ပါပြီ”

ကိုကိုအား မြင်ချင်တွေ့ချင်စိတ်ကို ချိုးနှိမ်မရ။ ကိုကိုရော့ ခေါ်လိုက်ချင်သည်မှာလည်း ပါးစပ်မှ ရုက္ခတက်နေသည်။ မေဖေက တံခါးပေါက်ဝတွင် ပိတ်ရပ်နေသောကြောင့် ကိုကိုအား နှုတ်မဆက်သာ သည်ကိုပင် အားမလို အားမရ ဖြစ်မိသည်။

ကိုကိုသည် မိုးရွာထဲ ရပ်နေသည်။ အဆောင်းအကာမပါ တစ်ကိုယ်လုံး ရွှဲရွှဲနေသည်။ ခိုက်ခိုက်တုန်နေသည်။ သည်အဖြစ်ကို မြင်ရတော့ အမှန်ပင် စိတ်မကောင်းရင်နှင့်သည်။

“ကိုင်း... ပြောရင်လဲ မြန်မြန်ပြော တိုတိုပြော။ ဒါ အိပ်ချိန်ကွ သိလား”

မေဖေကတော့ ရက်စက်နိုင်စွမ်းသူ ဖြစ်သည်။ ကိုကို၏ အဖြစ်ကို လျစ်လျူရှုနိုင်သည်။ မာကျော ခက်ထန်စွာ ဆက်ဆံနိုင်သည်။

“ကျွန်တော် အဓိက ပြောချင်တာ ကျွန်တော် နောင်တရပြီ ဆိုတာပဲ မေဖေ”

“ဟေ လာပြန်ပြီလားကွ နောင်တရတဲ့ လူတစ်ယောက်”

“တကယ်ပါ မေဖေ၊ ကျွန်တော်မိုက်ခဲ့တယ် မှားခဲ့တယ်ဆိုတာ ဝန်ခံပါတယ်။ လူကြီးမိဘတွေ စိတ်ဆင်းရဲအောင် လုပ်ခဲ့မိတာကို ခွင့်လွှတ်ပါလို့ ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်မေဖေ”

ကိုကိုအသံကြားရတော့ မငိုမိရန် မနည်းထိန်းရသည်။ ကိုကိုကို သည်တစ်ကြိမ်လောက် တစ်ခါမျှ မသနားမိခဲ့။

ရင်ထဲမှာ လှိုက်လှဲလာသည်။

“အမှားကို ဝန်ခံတာ လူတော်ပဲ။ အေး မင်းလူစောက်ပဲ ခင်မောင်ညွန့်။ ကိုင်း... မင်းပြောချင်တာ ဒါပဲမဟုတ်လား”

“နေပါဦး မေဖေ၊ တံခါးပိတ်မပစ်ပါနဲ့ဦး။ ကျွန်တော် ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ် မေဖေ၊ ကျွန်တော့်ကို အိမ်မှာ ပြန်ပြီး လက်ခံပါလို့ တောင်းပန်ပါတယ်”

သည်တွင် ခင်ခင်ကြီးသာမက မေဖေအနီးသို့ မေဖေတို့ ဘွားဘွားတို့ပါ ရောက်လာသည်။

“နောက်ထပ် အခုလိုမမှားစေရဘူးလို့ ကျွန်တော် ကတိပေးပါတယ်။ မေဖေ ကျွန်တော့်ကို အိမ်မှာ ပြန်ပြီး လက်ခံပါ”

ကိုကို၏ အသံမှာ ငိုသံပါလာသည်။ ခင်ခင်ကြီးသည် မျက်ရည်ကို မချုပ်တည်းနိုင်တော့။ ပိုးပိုးပေါက်ပေါက်ကျလာသည်။

“ကိုကို့ကို လက်ခံလိုက်ပါ မေဖေရယ်။ သနားပါတယ်”

ဆိုမိသည်။

“ဟုတ်ပါတယ် မောင်အောင်ခန့်၊ သူ့အမှားကို မြင်ပါပြီလို့ ဆိုနေပြီပဲ။ ဝန်ခံနေပြီပဲ။ လက်ခံလိုက်ပါကွယ်”

ဘွားဘွားလည်း မနေသာတော့ဘဲ ဝင်ရောက်တောင်းပန်သည်။ မေဖေသည် ငြိမ်သက် စဉ်းစားနေသည်။ တွေ့တွေ့ဝေဝေ ဖြစ်နေပုံရသည်။

ကိုကိုသည် အားတတ်လာဟန်ရှိသည်။

“ဒီအမှားမျိုး မကျူးလွန်တော့ပါဘူးဆိုတာ သူ့ပါးစပ်ကပြောတာပဲ။ နောက်ပိုင်းမှာ သူ့ဟာသူ ဖောက်သွားရင် ကျုပ်တို့ ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ”

မေဖေသည် လက်ခံချင်ပုံတော့ရသည်။ ဈေးဆစ်နေသေးသည်။

“ကျွန်တော် မေဖေ စိတ်တိုင်းကျနေပါမယ်မေဖေ။ ကျွန်တော်ဟာ အမှားကို ဒီတစ်ကြိမ်ပဲ ကျူးလွန်မှားသူပါ။ တစ်ကြိမ်တစ်ခါ မသိလို့ မှားတဲ့အတွက်ကိုတော့ ခွင့်လွှတ်ပါ မေဖေရယ်။ ဒီအမှားမျိုး နောက်တစ်ကြိမ် မကျူးလွန်ဖို့ သစ္စာရေသောက်ဆို သောက်ပါမယ်။ မေဖေတို့ လိုလားတဲ့ သူ့ကို ကျွန်တော်လက်ထပ်ပါမယ် ဒါမှမဟုတ်လို့ သူ့နှုတ်ခွင့်အောင် နိုင်ငံခြား သွားနေဆိုရင်လဲ နေပါမယ်”

သည်တွင် မေဖေသည် တစ်စုံတစ်ရာကို သဘောကျသွားသလို ရှိခနဲ လေချွန်လိုက်သည်။ တံခါးပေါက်ကို ပိတ်ဆိုရုံပဲထားရာမှ လမ်းပေးပေးလိုက်သည်။

“ကောင်းပြီ ခင်မောင်ညွန့်၊ ဒီတစ်ကြိမ်မှာ ခင်ကို ငါခွင့်မလွှတ်ပေမယ့် ပြန်ပြီး လက်ခံတယ်”

ခင်ခင်ကြီးသည် ထခုန်လိုက်မိလေသည်။ ကိုကိုအနေနှင့် အိမ်အတွင်းဝင်မလာမီမှာပင် ကိုကိုထံ ပြေးလာသည်။ ဝမ်းသာအားရ တွေးမွေ့မိသည်။ ကိုကိုလက်ကို ဆွဲ၍ အိမ်ထဲသို့ ခေါ်ဆောင်လာခဲ့သည်။ မေဖေရော ဘွားဘွားပါ ကိုကိုအား ဝမ်းသာအားရ ဆီးကြိုဖွေဖက်ကြသည်။ ဝမ်းသာမှုဖြင့် မျက်ရည်ကျ ကြရသည်။ ထွေးမွေ့ဖက်ယမ်း၍ နှုတ်ဆက် ပြီးပြီဆိုလျှင်ပင် ကိုကိုက ဆိုသည်။

“ထမင်းဆာလိုက်ကာ မေမေရာ . . . စားစရာ လုပ်ပါဦး။”

မေမေ ထမင်းပြင်နေစဉ် ခင်ခင်ကြီး ကိုကိုအဝတ် အစား ယူပေးသည်။ အဝတ်စုံများကို အခြောက်နှင့် လဲစေ ရသည်။ ခင်ခင်ကြီးတို့ ရုတ်တရက် မအိပ်ကြ။ ကိုကိုထမင်း စားသည်ကို နံ့ဘေးမှ စောင့်ကြည့်နေကြသည်။ ကိုကိုက သူ့အတွေ့အကြုံများကို ပြောပြသောအခါ ရယ်မောရသည် လည်း ရှိသည်။ ကြေကွဲရသည်လည်း ရှိသည်။

အိမ်က အဆက်အသွယ် ဖြတ်လိုက်ပြီ။ ငွေမပို့တော့ ဆိုသောအခါ ဒုက္ခရောက်ရပုံ၊ နေစရာ စားစရာမရှိ ဖြစ်ရပုံ၊ ကိုယ်တွင် ဝတ်ထားသော ရွှေထည်ပစ္စည်းများနှင့် အိမ်မှပါ သွားသော အဝတ်အစားများကို ရောင်း၍ ထမင်းစရိတ် လုပ် ရပုံ၊ ယခင်က ရေနံတွင်းစားသားတစ် ယောက်အနေနှင့် ပေါင်းသင်းခဲ့သော မိတ်ဆွေများက အမွေဖြတ်ခံလိုက်ရပြီဟု သိသွားသောအခါ အထင်သေးကြပုံ၊ ဥပေက္ခာပြုကြပုံများ ကို စုံနေအောင် ပြောပြသည်။

အတွင်းဝန်များရုံးနှင့် မီးရထားရုံးများ၌ အလုပ် လျှောက်ရာ လာဘ်မထိုးနိုင်၍ အပယ်ခံရကြောင်း၊ နေရာ တကာတွင် အင်္ဂလိပ်နှင့် ကုလားလူမျိုးများ ကြီးစိုးနေရာ မြန်မာတစ်ယောက်အနေနှင့် အလုပ်ရပို့ခက်ခဲလှကြောင်း ပြောပြသည်။ အလုပ်ကြမ်းကျတော့လည်း လုပ်နိုင်လောက် သည့် အင်အားမရှိ။ သို့ဖြစ်၍ ရန်ကုန်တွင် နေမဖြစ်တော့ ကြောင်း သိသည်။ ခရီးစရိတ်ကို အနိုင်နိုင်စု၍ ရေနံချောင်း သို့ ပြန်လာသည်။ ငွေပြတ်သွား၍ လမ်းမှာ ထမင်းနှစ်နပ် ငတ်ခဲရသည် စသည်ဖြင့် သိရသောအခါ ခင်ခင်ကြီးတို့ မျက် ရည်လည်မိကြသည်။ ကိုကိုသည် ထိုအခါမှ ဘဝ၏ကျယ် ဝန်း နက်ရှိုင်းမှုကို သိသည်။ တစ်ခါတည်းနှင့် အကြောက် ကြီး ကြောက်သွားသည်ဟု ဆိုပါသည်။ ဖေဖေသည် ကိုကို့ စကားများကို အနီးမှ နားမထောင်။ မကြားယောင်ပြုလျက် ကပင် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ နားစွင့်နေသည်။ ကိုကို ထမင်းစား အပြု စဉ်ခန်းသို့ပြန် ထွက်အလာတွင် ဖေဖေ ဆီးကြိုပြော သည်။

“မင်းကို နိုင်ငံခြားပို့မယ် ခင်မောင်ညွန့်၊ မင်းဘီလပ်

ကို သွားရမယ်၊ ငါ့သားသမီးထဲက ဘီလပ်ရောက်တယ် ဆိုတာကိုတော့၊ ငါ ဂုဏ်ယူချင်တာ အမှန်ပဲ”

ဖေဖေက ကိုကိုအား ပြန်လည်လက်ခံခြင်း၏ အဓိ ကအချက်ကို ထုတ်ပြောသည်။ ထိုအခါ တစ်နည်း မဟုတ် တစ်နည်းဖြင့် ကိုကိုအား ခွဲခွာရဦးမည်ဆိုခြင်းကို ခင်ခင် ကြီးတို့ တွေးမိကြသည်။

“ကျွန်တော် သွားမယ် ဖေဖေ ဘီလပ်ကိုသွားမယ်” ကိုကိုကမဆိုင်းမတွ ဖြေသည်။ ကိုကိုဟန်မှာဟက် ကြနေသည်။

“ဘီလပ်မှာ စစ်ဖြစ်တော့မလိုလို ဖြစ်နေတယ် ဆို” ဘွားဘွားက စိုးရိမ်တကြီး ဝင်ပြောသည်။

‘အလကားပါ၊ ဂျာမနီက နေမဝင်အင်ပါယာကြီးကို သက်သက်မဲ့ ခြိမ်းခြောက်နေတာပါ။ ဟစ်တလာတို့ မူဆို လီနီတို့ ဆိုတာက သင်္ကြန်အမြောက်တွေပါ။ အသံသာ ကျယ်နေတာပါ။ တကယ်တမ်းကျတော့ နေမဝင်အင်ပါယာ ကို ဘယ်သူဘယ်တိုင်းပြည်ကမှ ယှဉ်လို့မရဘူး မဟုတ်ဘူး လား ဖေဖေ”

ကိုကိုလေသံများသည်ပင် ပြောင်းလဲလာပါပေကာ ဟု ခင်ခင်ကြီး ထင်သည်။

“အစစ်ပဲ ကြည့်သာနေပါ စစ်ဖြစ်လာရင်လဲ ဗြိတိ သျှတွေပဲ နိုင်မှာပါ ဒါထက် မင်း အယူအဆတွေ ပြောင်း လာပါလား။ အရင်ကလို သခင်ဆိုတဲ့လူတွေရှိ အသံမျိုး မဟုတ်တော့ပါလား။”

“ဟုတ်တယ် ဖေဖေ၊ ရန်ကုန်ရောက်တော့မှ သခင် အကြောင်း ပိုသိလာတာ၊ သခင်ဆိုတာ ဆင်းရဲ ငတ်ပြတ်နေ တာပဲ တွ့ရတယ်။ မစွဲပါဘူး။ လူတိုင်း တစ်မတ်ပေးရင် သခင်ဖြစ်လာတာတွေ့ရတော့ အထင် ကြီးလို့မရတော့ဘူး။”

“အေး၊ ကောင်းတယ်၊ ကောင်းတယ်၊ ဘီလပ်ကို သွားဖို့ ဖေဖေ အမြန်ဆုံး စီစဉ်လိုက်မယ် သား”

သို့ဖြင့် ထိုညက ဧရန့်သာအိမ်ကြီးမှာ အုတ်အုတ် ကျက်ကျက်ရှိသည်။ ရယ်သံမောသံ စကားပြောသံတို့ဖြင့် ညနေသည်။ ယင်းအသံများအကြားတွင် ခင်ခင်ကြီး၏ အသံမှာ အကျယ်ဆုံး အလွင်ဆုံးနှင့် အရွှင်ဆုံး။

ခင်ခင်ကြီးထံ အေမိမြိုင်၏ သတင်းကိုဆောင် ကြဉ်း လာသူမှာ မလုံးတင်။ မလုံးတင်က ပြောသည်။

“မနက်ဈေးမှာ မောင်မောင်ဦးကို တွေ့လိုက်တယ်။ သူ့ဘေးမှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်လဲ ပါတယ် အဲဒီမိန်းကလေးက ဧည့်သည်နဲ့တူပါရဲ့။ ဈေးကိုလိုက်ပြတာ။ သူတို့ ချင်းအတော် ရင်းနှီးပုံပဲ ဆက်ဆံတာလဲ တစ်မျိုးပဲ။ မိန်းကလေးက ဗမာအစစ်မဟုတ်ဘူး ကပြားလိုပဲ ချောလဲ အတော်ချောတယ်။ တစ်ဈေးလုံး သူ့ကိုပဲ ဝိုင်းကြည့်နေကြတယ်”

သည် သတင်းစကားကို ကြားရသောအခါ ခင်ခင်ကြီး၏ စိတ်မှာမငြိမ်။ ယောက်ယက်ခတ်ရသည်။ ဝန်တိုမစ္ဆရီယစိတ်ထား ရှိသည်မဟုတ်သော်လည်း၊ မောင်မောင်ဦးနှင့် ပတ်သက်၍ စိုးရိမ်မကင်းဖြစ်ရသည်။ ဒွါဟသံသယစိတ် ဝင်သည်။ ယခုတလော အိမ်မှာ အခါတိုင်းထက် အနေကျဉ်းကျပ်သည်ဟု ထင်သည်။ ဤသည်မှာ ကိုကို့ပယောဂပင် ဖြစ်မည်ဟု ခင်ခင်ကြီး ယူဆသည်။ ကိုကို့ဘီလပ်သွားရန် အတွက် အစီအစဉ်လုပ်ရန် ရန်ကုန်သို့မဆင်းမီ ခင်ခင်ကြီး ကိုကို့အပေါ် မကျေနပ် ချက် နှစ်ရပ်ရှိသည်။ ပထမအချက်မှာ ကိုကို့က အိမ်နောက်ဘက် မလွယ်ပေါက်ကို အသေပိတ်ခိုင်းခြင်းဖြစ်သည်။ ကိုထွန်းခင်အား ပို၍ နိုးနိုးကြားကြား စောင့်ရှောက်ရန်မှာခြင်းဖြစ်သည်။ ဒုတိယအချက်မှာ မမဝင်းရီနှင့် ပတ်သက်သည်။ ကိုကို့သည် မမဝင်းရီဟူသောအမည်ကိုပင်

အပြောမခံ။ သည်တွင် “ကိုကို့မှာလဲ နှမနဲ့ပဲ ကိုကို့ရယ် စဉ်းစဉ်းစားစားလုပ်ပါ ကိုယ်ချင်းစာပါ” ဟု ခင်ခင်ကြီး သတိပေးမိသည်။ မဝင်းရီနှင့် ပတ်သက်လာလျှင် ကိုကို့ တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်သည်ဟု ခင်ခင်ကြီး ထင်သည်။ ကိုယ့်ကိုယ်နှင့် စာ ကာ မဝင်းရီအပေါ် ကရုဏာသက်ရသည်မှာ အမှန်ပင်။ ကိုကို့ ဘီလပ်သွားဖို့အတွက် ဖေဖေကိုယ်တိုင် ရန်ကုန်သို့ လိုက်၍ အစီအစဉ်ပြုသည်။ ကိုကို့နှင့်ဖေဖေတို့ ရန်ကုန်သို့ သွားကြသည်။ ကိုကို့သတိပေးသောကြောင့်ပင်ထင်သည်။ မေမေသည် ခင်ခင်ကြီးအပြင်ထွက်ဖို့ အခွင့်မသာအောင် ကြပ်မတ်ထားသည်။ သည်ရက်အတွင်း ခင်ခင်ကြီးသည် မောင်မောင်ဦးနှင့် တွေ့ချင်နေသည်။ အခွင့်မသာသည်ကတစ်ချက်။ နောက် ဘွားဘွားဥပုသ်စောင့် သွားသောရက်တွင်အတူ လိုက်သွားလျက်တွေ့ရန် စီစဉ်ပြန်တော့လည်း မောင်မောင်ဦးမြို့မှာမရှိ။ မကျွေးသို့ စဉ်းစဉ်းစဉ်းများအား ဘုရားဖူးဖို့နေကြောင်း စာပေးနေကျ ဆံပင်ညှပ်ဆိုင်မှတစ်ဆင့် သိရသည်။ သို့ဖြင့် ရင်ထဲမှာ မတင်မကျနှင့် နေမထိထိုင်မထိ ရှိခဲ့ရသည်။ သည်ကနေတော့ အခွင့်သာလိမ့်မည်ထင်သည်။ မောင်မောင်ဦးထံမှ စာရသည်။ သူ့ကျောမောင်၏ အိမ်မှာရှိနေမည်။ အခွင့်သာလျှင် လာခဲ့ရန်မှာသည်။ အစသော် မည်သို့ ကြံရမည် မသိတတ်။ တွေ့ချင်လိုက်သည်မှာလည်း အထဲ အသည်းထဲက ယားနေသည်။ မေမေထံ အခွင့်တောင်းရဖို့ အတွက် အကြောင်းပြရာရှာမတွေ့။ နောက်တော့ ခင်ခင်ကြီး ရုတ်တရက် အကြံရလာသည်။ ချက်ချင်းမှာပင် အဝတ်အစား လဲကာ အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းခဲ့သည်။

“အဝတ်အစားတွေ ဘာတွေလဲလို့၊ ဘယ်သွား မလဲ မကြီးစာ” မေမေက ဆီးမေးသည်။

“စာမေးပွဲအောင်စာရင်း သွားကြည့်မလို့”

“ဒီနေ့ အောင်စာရင်း ထွက်မှာမို့လား၊ ကိုယ်တိုင် သွားကြည့်စရာ မလိုပါဘူး၊ အိမ်ကတစ်ယောက်ယောက် ကို လွတ်ပြီး အကြည့်ခိုင်းလိုက်ရင် အရသားပဲ”

သည်တွင် ခင်ခင်ကြီး စိတ်ကောက်ဟန်ပြုသည်။

ဖျက်နာကို ရှစ်ခေါက်ချိုးထားလိုက်သည်။

“ခင်ကြီးတော့ လူ့ဘဝမှတောင့် မနေချင်တော့ ဘူးမေမေ သိလား”

ခင်ခင်ကြီး၏ စကားအတွက် မေမေတုန်လှုပ်သွား သည်။

“အလိုတော် . . . ကြီးကျယ်လိုက်တာ . . . ဘာဖြစ် လို့လဲ ညည်းက”

“ဘာတစ်ခုမှ လွတ်လွတ်လပ်လပ်မရှိဘူး မေမေတို့ က အမြဲချုပ်ချယ်ထားတာပဲ လုပ်မေမေရယ် အမြဲတမ်းတစ် နေရာထဲမှာ နေနိုင်မလား အပြင်က လေနဲ့ထိချင်သေးတာ ပေါ့၊ တခြားလူနဲ့ စကားလေးဘာလေး ပြောချင်သေးတာ ပေါ့၊ အခုဟာက စာမေးပွဲအောင်စာရင်း သွားကြည့်မှာ အောင်တယ် ရှုံးတယ်ဆိုတာ ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျတွေ့ရတော့ ပိုကောင်းတာပေါ့၊ တခြားသူ အကြည့်ခိုင်းရင် ကိုယ့်လောက် ဘယ်သေချာမှာလဲ ပြီးတော့ ရက်အများကြီး ခွဲနေရတဲ့ အတန်းထဲက သူငယ် ချင်းတွေနဲ့လဲ တွေ့ရမှာ”

သည်တွင် မေမေသည် ခင်ခင်ကြီး၏ ဆင်ခြေဆင် လက်ကို လက်ခံသွားဟန်တူသည်။

“စကားတတ်တိုင်း လျှောက်ပြောမနေနဲ့၊ သွားချင် ရင်သွား၊ ဒါပေမယ့် လုံးတင်ကို ခေါ်သွား၊ မကြာရဘူးနော်”

ခင်ခင်ကြီး၏ ဖျက်နာမှာ ချက်ချင်း ရှင်လာသည်။

ချက်ချင်းမှာပင် ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်သွားသည်။ မလုံးတင် ပါမည်ဆိုသည့်အတွက် စိတ်အနှောင့်အယှက် မဖြစ်မိ။ မလုံး တင်ဆိုသည်က ထားရာနေ၍ စေရာသွားမည့်သူ။ ခင်ခင် ကြီးသည် မလုံးတင်နှင့်အတူ အိမ်မှ ထွက်ခဲ့သည်။ မော်တော် ကားကို မေမေတို့ ယူသွားသည့်အတွက် ဝမ်းသာရသေး သည်။ မြင်းရထားငှားစီးသည်။ မလုံးတင်ကို ရွာသစ်ရှိ သူငယ်ချင်းအိမ်သို့ ဝင်ပို့ထားခဲ့ကာ မောင်မောင်ဦး ရိုမည် နေရာသို့ လာခဲ့သည်။ မောင်မောင်ဦးနှင့်တွေ့ရတော့မည်ဆို လျှင် အခါတိုင်းကလိုပင် ရင်တုန်သည်။ နှလုံးခုန်သည်။ ရှိန်မြဲမြဲအာရုံကို ခံစားရပြန်သည်။ မောင်မောင်ဦးသည် ကျော မောင်၏အိမ်တွင် ကြိုတင်ရောက်နှင့်နေသည်။ သူနှင့်ကျော

မောင်တို့ သစ်ပင်ရိပ်ကွပ်ပစ်တွင် စကားပြောနေကြသည်။ ခင်ခင်ကြီးသည် မြင်းရထားကို အိမ်နှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ပြန် လွှတ်လိုက်ပြီး ခြေကျင်လျှောက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ခင်ခင် ကြီးအား မြင်လျှင် ကျောမောင်နေရာမှ ထသည်။

“ကိုယ့် အင်္ဂလန်မှာ ပဲကြီးလော် တစ်ဖူးဖိုးသွားဝယ် ဦးမယ်ဟေ့၊ မင်းတို့ နေရစ်ကြတော့”

ကျောမောင် အိမ်ပိုင်းအတွင်းမှ ထွက်သွားလျှင် မောင်မောင်ဦးက ခင်ခင်ကြီးအား အိမ်ပေါ်ထပ်သို့ခေါ်တက် ခဲ့သည်။

“အစ်ကို့ သတင်းတွေ ကြားတယ်”

မောင်မောင်ဦး အနမ်းအရှုပ်ဖြင့် အလုပ်ရှုပ်နေချိန် တွင်ပင် ခင်ခင်ကြီးက ပြောလိုက်သည်။ သည်တော့လည်း သူ့ကိုယ်မှာ ဆတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ငြိမ်သွားသည်။

“ဘာ သတင်းလဲဟင်”

“ဘာသတင်းရမှာလဲ၊ အစ်ကို ဘာတွေ လုပ်ခဲ့တယ် ဆိုတာ အစ်ကို အသိဆုံး နေမှာပေါ့”

ခင်ခင်ကြီးထံမှ ယင်းသတင်းကို ကြားရလေလျှင် မောင်မောင်ဦး အမှန်ပင် တုန်လှုပ်သည်။ အမှန်ပင် မလုံမလဲ ဖြစ်သည်။

သည်အကြောင်းတွေ ခင်ခင်ကြီး ဘယ်လိုလုပ် သိပါ လိမ့်တွေးသည်။

“ဘယ်နှယ်လဲ အစ်ကို ဝန်ခံမလား”

“ဘာကို ဝန်ခံရမှာလဲ”

“အစ်ကိုနဲ့ ကပြားမလေး အကြောင်းလေ”

သည်တွင် မောင်မောင်ဦးသည် အကြောင်းမရှိဘဲ ရယ်သည်။

“သူ့နာမည်က အေမီမြိုင်တဲ့”

“ကဲ ပေါ့ပြီ မဟုတ်လား အစ်ကို။ ဆက်ပြောပါဦး”

ခင်ခင်ကြီးသည် တိုက်တွန်းစကားဆိုသည်။ သို့ပေ မယ့် ရင်ထဲမှာ ခုန်သည်။ လိုက်မောသည်။ တလုပ်လှုပ်နှင့်။

“သူနဲ့ ပတ်သက်လို့ ဘာမှကွယ်ဝှက်ထားစရာ မလို ပါဘူး။ ဘာမှ မိုးကွယ်ထားစရာ မလိုပါဘူး။ ဟုတ်တယ် သူ့နာမည်က အေမီမြိုင်။ နေတာက မန္တလေးမှာ”

“ဒါဖြင့်အစ်ကို ကျောင်းပိတ်ရက်မှာဖြိုကိုပြန်မလာ တာ မန္တလေးကို သွားတယ်ဆိုတာ အေမီမြိုင်ဆီကို သွား တာပေါ့နော်”

“ဒီလိုတော့ ပြောလို့ မရပါဘူး။ မန္တလေးမှာ ကိုယ့် သူငယ်ချင်းရှိတယ်။ ကျောရှိတယ်။ ကျောကခေါ်လို့ သွားတာ ပါ။ မန္တလေးမှာ နေတာက နည်းနည်းပါ။ လျှောက်လည်နေ

တာကများတယ်။ ဘာလမှတ်တယ် လက်စသတ်တော့ ညီမက အစ်ကို့ကို အေမီနဲ့ မသင်္ကာဘူးကိုး။ ဒါကြောင့် အစ်နေတာကိုး။ ဒီအတွက် စိတ်ချစမ်းပါကွယ်။ အေမီဟာ အစ်ကို့ဆွေမျိုးပါ။ နှမဝမ်းကွဲပါ။ သူ့မေမေက အစ်ကို့မေမေနဲ့တူအရီးတော်တယ်ဆိုလားပဲ။ သူနဲ့အစ်ကိုနဲ့ မောင်နှမလို နီးနီးကပ်ကပ် ဆက်ဆံကြတာပါ။

မောင်မောင်ဦးသည် နောက်ဆုံးစကားပိုဒ်ကို အလေးအနက် ပြောလိုက်သည်။ ထိုအတွက်ကြောင့်လည်း ခင်ခင်ကြီးမှာ မယုံသင်္ကာစိတ်များ လွင့်ပါးသွားရလိမ့်မည်ဟုထင်သည်။ ယင်းသို့ ပြောရခြင်းမှာ အကြောင်းမဲ့ မဟုတ်။ အကြောင်းရှိသည်။ စင်စစ်တွင် သူသည် ယင်းစကားကို နာကြည်းခံပြင်းခြင်း တစ်ဝက်တစ်ပျက်နှင့် ပြောဆိုမိခြင်းလည်း ဖြစ်သည်။ သူ့ကြာကြာ မျှော်လင့်ခဲ့သည့်အတိုင်း အေမီတို့ ရေနံချောင်းသို့ ရောက်လာသည်။ သူတို့နေထိုင်ရာ အိမ်၏ အသွင်အပြင်အပေါ်တွင် စိတ်ပျက်သွားပုံရသည်။ မေမေသည် သူ့စကားကို ကြားခဲ့ရပြီးကတည်းက အိမ်ကိုတတ်နိုင်သမျှတော့ မွမ်းမံပါသေးသည်။ သို့ရာတွင် အနှစ်နှစ်အလလက အပျက်အစီးကို တစ်ရက်တည်းနှင့် မွမ်းမံဖို့ဆိုသည်မှာ လွယ်ကူသော အရာမဟုတ်။ အေမီသည် အိမ်ကို မြင်ရကတည်းက မောင်မောင်ဦးအပေါ် မျက်နှာထားပြောင်းခဲ့သည်။ ပြီးလျှင် အေမီအပေါ် သူမကျေနပ်သော အချက်တစ်ချက် ရှိသေးသည်။ ၎င်းမှာ ဆင်ဖြူရယ်အား သူတို့နှင့်အတူ ခေါ်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဆင်ဖြူရယ်သည် မောင်မောင်ဦးထက် ငါးနှစ်ကြီးသည်။ သံအရာရှိတစ်ဦး၏ သားဖြစ်သည်။ အောက်စပို့ ယူနီဗာစီတီမှ ဘွဲ့ရပြီး ဖြစ်သည်။ ဖခင်ရှိရာ မြန်မာပြည်သို့ ခေတ္တခဏလာလည်ခြင်း ဖြစ်သည်။ မန္တလေးသို့လာရာတွင် အေမီတို့အိမ်မှာ သောင်တင်နေသည်။ ယခုမကျေးသွားမည် ဆိုတော့ သူပါပါလာခြင်း ဖြစ်သည်။ အေမီသည် ဆင်ဖြူရယ်နှင့် ပို၍ အဖွဲ့ကျသည်။ ပို၍တွဲသည်။ မောင်မောင်ဦးကိုကား တော်သင့်ရုံမျှသာပင်။ သို့ဖြင့် အေမီတို့အား ရေနံချောင်းသို့ ဖိတ် ခေါ်ခဲ့မိခြင်းမှာ သူ၏အမှားဟု တစ်ဖက်က ထင်သည်။ တစ်ဖက်ကလည်း အမှန်ဟု ထင်မိသည်။ အကြောင်းမဲ့ ယခုမှပင် အေမီဟူသည် မည်သည့်အမျိုးအစားဟု စေ့စေ့ငု သဘောပေါက်နိုင်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ အေမီ၏ အထင်သေးခြင်းခံရသည်ကို တစ်ဖက်က ဝမ်းနည်းသည်။ တစ်ဖက်တွင်မူ ဝမ်းသာမိလေသည်။ သို့နှင့်အမျှ သူသည် ခင်ခင်ကြီး အပေါ်ပို၍ တန်ဖိုးထားလာသည်။ ခင်ခင်ကြီး၏ အချစ်မှာ စစ်မှန်သောအချစ်၊ မျှော်လင့်ချက်ကင်းသောအချစ်၊ မိုက်မိုက်ကန်းကန်းချစ်သော အချစ်

ဟု ယူဆတတ်လာသည်။ သည် တော့လည်း အေမီကိုပင် ကျေးဇူးတင်ရဦးတော့ မလိုလို။
“ခင်ကြီးကို စိတ်ဆိုးသွားပြီလား အစ်ကို”
အတန်ကြာမျှ နှုတ်ဆိုတ်သွားရာ ခင်ခင်ကြီးက စိုးရိမ်မကင်း မေးလာသည်။
“စိတ်မဆိုးပါဘူး။ ဘာလို့ စိတ်ဆိုးရမှာလဲ”
“မသိပါဘူး အစ်ကိုရယ်။ ခင်ကြီးဟာ သိပ်ပြီး စပ်စုရာများ ကျနေပြီလားလို့၊ ခင်ကြီးမှာတော့ ကြောက်နေရတာပဲ အစ်ကို့ရေ။ အစစ အရာရာကို စိုးရိမ်ရနေတာပဲ။ အခြေအနေကလဲ မကြောက်လို့မဖြစ်ဘူး မဟုတ်လား။ မစိုးရိမ်လို့ မဖြစ်ဘူး မဟုတ်လား။ ဒါထက် အစ်ကို ကိုပိုးထင်နဲ့ မငွေ ခင်တို့ အကြောင်း ကြားဖူးလားဟင်”
“ဘာလဲ ကိုပိုးထင်နဲ့ မငွေခင်ဆိုတာ”
မောင်မောင်ဦး မျက်မှောင်ကျကာ မေးသည်။
“ဘုရားရေ... ရေနံချောင်းသား ဖြစ်ပြီး ဒီနတ်တွေ အကြောင်းတောင် မသိဘူးလား အစ်ကိုရယ်”
သည်တော့မှ မောင်မောင်ဦး ရယ်သည်။
“ညော် သိပြီ ဘူးကျွန်းမှာ သူတို့နတ်ကျွန်းရှိတယ်လေ။ ကိုယ်တို့ ငယ်ငယ်ကတော့ အဲဒီကို မကြာခဏရောက်တာပေါ့”
“ဟုတ်တယ် အစ်ကို။ အဲဒီနတ်တွေ အကြောင်း သိသလား”
“သူတို့အကြောင်းတော့ မသိဘူး။ ကြားတော့ ကြားဖူးမှာပါ။ ဒါပေမယ့် မေ့ကုန်ပြီ ထင်တယ်”
“ခင်ကြီးဖြင့် သူတို့လိုဖြစ်မှာ သိပ်ကြောက်မိတာပဲ အစ်ကို။ အစ်ကို မေ့နေတယ်ဆိုရင် သူတို့အကြောင်း ခင်ကြီး ပြောပြမယ်။ နားထောင်မလား”
“အင်း... ပြောပါဦး”
“ကိုပိုးထင်က ခင်ကြီးတို့ ရေနံချောင်းက နတ်ကန်ဦးရွာသူကြီးသား၊ မငွေခင်က ပဲခူးသူမွန်အနွယ်၊ မငွေခင်ဟာ သူ့အစ်ကိုတွေဖြစ်တဲ့ ဦးသာကရ ဦးသာလှတို့နဲ့အတူ အထက်ကို ကုန်ရောင်းဖို့ လှေကြီးတစ်စင်းနဲ့ လာတယ်။ ညောင်လှနားက ဆားတောင်ရွာကို ရောက်တော့ သူ့ဆိုင်ရာနယ်ရှင်၊ ပယ်ရှင်တွေကို ပူဇော်ကန်တော့တဲ့အနေနဲ့ ထန်းရေခါး၊ ကြက်သား၊ အမဲဟင်းလျာတွေနဲ့ တင်ကြ၊ မြောက်ကြပသကြတယ်။ ရေနံချောင်းနယ်ပိုင်ရှင် ဘိုးဘိုကြီးဆိုတာက တန်နက်မင်းကြီးရဲ့ ယောက်ဖတော် တော်တယ်။ စလေမင်းခွေးရဲ့စနက်ကြောင့် ရေနံချောင်းကို ရောက်လာပြီး သေတော့နတ်ဖြစ်နေတယ်။ သက်သတ်လွတ်စားတယ်။ မုန့်ဖြူမုန့်နီနီ ပူဇော်

သေရတယ်။ ထန်းရေခါးနဲ့ ကြက်သားကို တင်မြောက် ပသ
ထာ၍ သူ့ကို စော်ကား မော်ကား လုပ်သလိုဖြစ်နေတာပေါ့။
ဒါနဲ့ ဘိုးဘိုးကြီးက သူ့ ရဲစီးတော် မိကျောင်းကို လွှတ်ပြီး
ငွေကို အမြီးနဲ့ ရိုက်ခိုင်းတယ်။ ငွေပျောက်ပြီး မငွေခင်တို့
အားလုံး နတ်ဖြစ်ကုန်ကြတယ်။ နတ်ဖြစ်တယ်ဆိုတာထက်
ဥစ္စာစောင့်တွေ ဖြစ်ကုန်ကြတယ်။ ပြောပါတော့အစ်ကိုရယ်”

“အစ်ကို နှစ်ယောက်ကို ဘိုးဘိုးကြီးက ကျောက်
ဆင်မနဲ့ ကျောက်မိကျောင်းရှိတဲ့ အရပ်တွေကို အပိုင်စားပေး
တယ်။ မငွေခင်ကိုတော့ ပျားကြီးတောင်မှာ ခေတ်အဆက်
ဆက်က တည်ရှိနေတဲ့ ရတနာသိုက်ကို စောင့်ခိုင်းတယ်။
မငွေခင်ဟာ ပင်းချောင်းမှာ သူ့ အမေ ရေချိုဖို့ ရေလာခပ်တဲ့
ကိုဖိုးထင်ကို မြင်တော့ မြင်ရင်မြင်ချင်းမှာပဲ ချစ်ကြိုက်သွား
တယ်။ လူယောင်ဖန်ဆင်းပြီး ကိုဖိုးထင်နဲ့ တွေ့ဆုံချစ်ကြိုက်
သွားကြတယ်။ ကိုဖိုးထင်တို့ မိဘတွေကလဲ မငွေခင်ကို လူ
အောက်မေ့ပြီး နတ်ကန်ခိုင်းရွာက အိမ်မှာ ထားတယ်။ ဒီလိုနဲ့
မငွေခင်မှာ သားဦးလေး ရလာရော ဆိုပါတော့ အစ်ကိုရယ်”

“ဒီမှာတင် အောက်ပြည် အောက်ရွာက သိုက်ဆရာ
တွေဟာ သတင်းကြားနဲ့ မငွေခင်တို့ဆီကို ရောက်လာကြ
တယ်။ မငွေခင်ကို ဆေးနဲ့ချုပ်ပြီး သိုက်တံခါးကို အပြုခိုင်း
တယ်။ ဒါပေမယ့် ဘိုးဘိုးကြီးက အချိန်မီ သိပြီး ကျောက်မိ
ကျောင်းနဲ့ တိုက်လို့ သိုက်ဆရာတွေ ပြေးရ တယ်။ ဘိုးဘိုး
ကြီးက မငွေခင်ကို အမှုထမ်းပေါ့ရောတယ်ဆိုပြီး ၁၀၀ခတ်တဲ့
အနေနဲ့ သိုက်ထဲက ဘယ်မှ မထွက်ရဘူးလို့ အမိန့်ချတယ်။
မငွေခင်ဟာ လင်နဲ့သားကို လွမ်းတဲ့စိတ်နဲ့ အကြီးအကျယ်
သောက် ရောက်နေရတာပေါ့။ အစ်ကိုရယ်။ ကိုဖိုးထင်မှာလဲ
သားကလေးကို ပိုက်ပြီး ဇနီးသည် တစ်နေ့ ပြန်လာခိုးနဲ့
မျှော်ကိုး စောင့်စားနေရတာပေါ့။ အဲဒါဟာ ကိုဘိုးထင်နဲ့ မငွေ
ခင်ရဲ့အကြောင်းပဲ အစ်ကို။ ခင်ကြီးလေ အဲဒီအထဲကလို့ လင်
တစ်ကွဲ့၊ သားတစ်ကွဲ့ ဖြစ်ရမှာ သိပ်ကြောက်တာပဲ အစ်ကို
ရယ်။ သိပ်ကြောက်တာပဲ”

“တော်တော့ညီမ မဦးမချွတ် မပြောကြစတမ်းကွယ်”
ခင်ခင်ကြီးသည် မောင်မောင်ဦး၏ ကိုယ်ကို တင်း
ကျပ်စွာ ဖက်တွယ်ထားသည်။ လွတ်ထွက်သွားတတ်သည့်
အရာအလား ဖက်တွယ်ထားမိခြင်း ဖြစ်သည်။ သူမ၏ ကိုယ်
ကလေးမှာ လိုက်လံရှုမြင် ကတုန်ကယင် ရှိနေသည်။ မျက်
လုံးတွင် မျက်ရည်ရစ်ဝဲလာသည်။ တစ်ခဏကြာလျှင် ခင်
ခင်ကြီး၏ ကိုယ်မှာ တာသိမ့်သိမ့် ဖြစ်လာသည်။

“ဪဘဲ ဘာလို့များ ငိုနေရပြန်တာလဲ ညီမရယ်”

မောင်မောင်ဦးသည် ခင်ခင်ကြီး၏ ပါးကို ခပ်ဖွဖွ

“ရင်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီးပဲ အစ်ကိုရယ်။ အန္တရာယ်
တစ်ခုခုဟာ ခင်ကြီးရဲ့အနားမှာ ကပ်နေသလိုပဲ။ ပြီးတော့ ခင်
ကြီးစိတ်ထဲမှာ ထင်နေရတာ တစ်ခု ရှိသေးတယ်။ အဲဒါ
ကတော့ ခင်ကြီးရဲ့ ဖေဖေနဲ့ အစ်ကိုဖေဖေတို့ပြုသောနာပေါ့”

“ဒါကို မေ့ထားလိုက်စမ်းပါး ညီမ၊ ပြဿနာပြီး သွား
ပြီ မဟုတ်လား။ အခုဆိုရင် ညီမရဲ့ဖေဖေနဲ့ ညီမကိုကိုတို့
နေရာမှန်ကို ပြန်ရောက်သွားကြပြီ မဟုတ်လား”

“ဒါတော့ ဒါပေါ့ အစ်ကို။ ဒါပေမယ့် အဲဒီကိစ္စတွေ
ဟာ ခင်ကြီးတို့ အချစ်မရူးကို ခြိမ်းခြောက်နေတယ်ဆိုတာ
အစ်ကို တွေးမိသလားဟင်”

“တွေးမိပါတယ်ညီမ၊ ကိုယ်နားလည်ပါတယ်။ ဒါ
ပေမယ့် ညီမဘက်မှာ ကိုယ့်ရှိနေတာပဲဟာ။ ညီမရဲ့နောက်
မှာ ကိုယ်ရှိနေတယ် ဆိုရင်၊ ဘယ်ဟာမှ ရရစိုက်စရာ မလို
ပါဘူးကွယ်”

“အစ်ကိုစကားအတွက် ခင်ကြီး အားတက်ပါတယ်။
ဝမ်းသာပါတယ်။ စောစောက ပြောတာ ဘာတဲ့ အေမီ၊ အဲဒီ
အေမီနဲ့အစ်ကို ဘာမှမပတ်သက်ဘူးဆိုတာ တကယ်နော်”

“တကယ်ပါ။ ဘာလဲ ကျိန်ပြုရ ဦးမှာလား”

“မကျိန်ပါနဲ့ အစ်ကိုရယ်။ ကျိန်တယ်ဆိုတာကို ခင်
ကြီး ကြောက်တယ်။ ခင်ကြီးကို နှစ်သိမ့်ချင်တာနဲ့ ကျိန်ပြီး
ကျိန်စာသင့်သွားရင် ခက်နေပါဦးမယ်။ ဒီလိုဆိုရင် ဒီကပ်
ရင်ကွဲရမှာ”

မောင်မောင်ဦးသည် ခင်ခင်ကြီး၏ ပါးကို ခပ်ဖွဖွ
နမ်းသည်။

“အစ်ကို ဘယ်လို အစီအစဉ် လုပ်မလဲဟင်”

“ဒါက ကိုယ့်ကိစ္စပါ ကိုယ်စီစဉ်မှာပေါ့”

“အခုထက်ထိ မစီစဉ်ရသေးဘူးလား ဟင်”

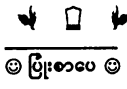
“တွေးထားတာတော့ရှိပါတယ်။ နောက်ထပ် နှစ်လ
လောက် အချိန်ထပ်ရရင် ကောင်းမယ်”

“နှစ်လတောင် လား”

“ဟုတ်တယ်။ အားလုံး အစီအစဉ်လုပ်ရမှာပဲ”

“ဒီနှစ်လအတွင်း ပိုက်ကတစ်လခွဲသားလောက် ဖြစ်
လာရင် ဘယ်နှယ့်လုပ်မလဲ အစ်ကို။ ဖေဖေ မေမေတို့ ရိပ်မိ
ကုန်ရင် ခက်မယ်”

“သိပ်မထွက်နိုင်ပါဘူး။ အပျိုငိုက်ပဲ ဥစ္စာ၊ အခု
တောင်မှ ညီမက ဖွင့်ပြောလို့သာ သိရတာ၊ အသေအချာကြီး
သတိမထားရင် ဘယ်သူမှ မသိပါဘူး”

ဒေါ်သူဇာသည် နှေးကွေးလေးလံသော ခြေလှမ်းများဖြင့် ဝိုင်းအတွင်း ဝင်လာခဲ့သည်။ ဆာလောင်မွတ်သိပ်မှုကြောင့်သာ မဟုတ်သေး။ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်မှုကြောင့်လည်း သူမ၏ခြေလှမ်းများမှာ နှေးကွေး လေးလံနေသည်ဟု ထင်သည်။ ပြီးလျှင် စောစောပိုင်းက အဖြစ်အပျက်အတွက် ရင်ထဲမှာမရှင်းသေး။ ပွဲရုံမှအပြန် ထုံးစံအတိုင်း ကျင်စိန်းဆိုင်သို့ ဝင်သည်။ ဆန်နှင့်တကွ စားကုန်ပစ္စည်းအချို့ ဝယ်ယူသည်။ သည်တွင် အခါတိုင်းကလိုပင် ပါသည့်ငွေထက် ဝယ်ယူသော ပစ္စည်းက ပိုမိုများပြားနေလေရာ အကြွေးကျသည်။ သည်တွင် တရုတ်လူမျိုးကျင်စိန်းက ဆိုလာသည်။

“ဘယ့်နယ့်လဲ မသူဇာ။ အရင်ကြွေးဟောင်း မကျေခင် အကြွေးသစ်တွေချည်း ထပ်ထပ် တင်နေပါပကော”

ကျင်စိန်း သည်မြို့ သည်ရပ်ကွက်တွင် အခြေစိုက်ခဲ့သည်မှာကြာပြီ။ တစ်ဖက်က ကုန်စုံဆိုင် ဖွင့်လျက် တစ်ဖက်က အရက်ပုံး ဘိန်း စသည်တို့ ရောင်းသည်။ ငွေတိုးချေးသည်။ အပေါင်ခံသည်။ သို့ဖြင့် ရောက်စက ကျင်စိန်းဟူသည် သာမန်တရုတ်လူမျိုး ကုန်စုံဆိုင် ပိုင်ရှင်သာဖြစ်သည်။ ယခုမူ ဦးကျင်စိန်းဟူသော အမည်ကိုရလျက် ချမ်းသာကြွယ်ဝ သူတစ်ဦး၊ လူအကြွေးတွင် ဝင်ဆံ့သူ တစ်ယောက်ဖြစ်နေလေပြီ။ သည်ရပ်ကွက်မှာ ကျင်စိန်း၏အကြွေးနှင့်ကင်းသူ အရှားသား။ လခစားများ၊ အရာရှိအရာခံများ ပေါများသည်ဆိုပေမယ့်၊ အချို့သော မမျှော်လင့်သည့်ကိစ္စများ ပေါ်

ပေါက်လာလျှင် ကျင်စိန်းထံမှာ အောက်ကျို့ရသည်။ ချေးငှားရသည်။ ပေါင်နှံရသည်။ ယခင်ကဆိုလျှင် ကျင်စိန်းသည် ဒေါ်သူဇာအား စကား ရဲရဲပြောခုံသူ မဟုတ်။ ဒေါ်သူဇာဟု တရိုတသေ ဆက်ဆံတတ်သည်။ ယခုမူ မသူဇာဟုခေါ်ဆိုရသည်ကိုပင် ဝန်လေးနေဟန် တူသည်။ လေးစားမှု မရှိ၊ ရိုသေမှု မရှိ။ ကြွေးရှင်တစ်ယောက်အနေနှင့် အထက်စီးက ဆက်ဆံလာသည်။

ထိုအတွက် ဒေါ်သူဇာသည် ကျင်စိန်းအပေါ် အပြစ်မတင်ချင်လှချေ။ တကယ်တမ်းတွင် လူတို့ မိမိအား အာရုံစိုက်လာအောင်၊ ရိုသေကိုင်းရှိုင်းလာအောင် လုပ်နိုင်သော စွမ်းရည် သူမမှာ ရှိသည်။ ဤသည်မှာ ပစ္စက္ခ အခြေအနေမျိုးနှင့်တော့ မဟုတ်။ ယခင်ကလို ကြွယ်ဝ ချမ်းသာလှသည် မဟုတ်သော်လည်း စားနိုင်သောက်နိုင် အခြေအနေမျိုးနှင့်ဖြစ်သည်။ ယခုမူ သူ၏ အတင်စီးကို မခံလိုသော်လည်း မရ။ သူ့ကို မျက်နှာချို မသွေးဘဲနှင့် မဖြစ်။ တကယ်တမ်း တင်းနိုင်သည်ထား၊ တလောက သားနှင့် ပတ်သက်သည့် ပြဿနာမျိုးတွင် အခက်အခဲ တွေ့ရမည် အမှန်ပင်။ သားဖြစ်သူက မန္တလေးမှ စည်သည်များ ရောက်လာမည် ဆိုစဉ်တွင် ဒေါ်သူဇာ ရင်ထိတ်ခဲ့သည်။ ပူပန်ခဲ့ရသည်။ ပြီးလျှင် သူမနှင့် တူအရိုးတော်သည်သူ ပါမည်ဆိုခြင်းအတွက် ပိုမိုစိုးရိမ်ခြင်းကို ခံရသည်။ နည်းပါးလှ သော ရက်ပိုင်းအတွင်း ရောက်လာတော့မည့်ဆိုခြင်းကြောင့် ပစ်စလက်ခတ် ဖြစ်နေသည့် အိမ်ကြီးကို ဖြစ်သည့်နည်းနှင့် ပြင်ဆင်ရသည်။ အညစ်အကြေး အမှိုက်သရိုက်များကို ရှင်းလင်းရသည်။ သို့တိုင်

အောင် အိမ်၏အသွင်အပြင်ကြောင့် သားဖြစ်သူ မျက်နှာ
 ငယ်ရတော့မည် ဆိုခြင်းကို ဒေါ်သူဇာ ကြိုတင်တွက်ဆ ထား
 ခဲ့သည်။ အိမ်နှင့်ပတ်သက်၍ တစ်နိုင်သမျှ ပြင်ဆင်၍ တော့
 ပြီးပြီ။ စည်သည်များ ရောက်လာခိုက် ကျွေးမွေးပြုစုရဖို့ ရှိ
 သေးသည်။ ငွေလိုလာသည်။ သည်တွင် မျက်နှာအောက်ချ
 ကာ ကျင်စိန်းထံမှ ငွေချေးရသည်။ အခက်အခဲကို ရှင်းလင်း
 ပြောပြသဖြင့် ကျင်စိန်းက အလွယ်တကူ ငွေချေးလိုက်
 သည်။ ထိုအတွက် အဆင်ပြေ သွားခဲ့သည်။ တစ်ဖန် သား
 ရန်ကုန်သွားချင်သည် ဆိုစဉ် ကလည်း ငွေချေးရပြန်သည်။
 မကြာမီ သားကျောင်းနေဖို့ ကိစ္စများ ပေါ်ပေါက်လာချေဦး
 တော့မည်။ ကျင်စိန်းကိုပင် အားကိုးရမည်ဟု ဒေါ်သူဇာ
 အတပ် သိနေသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သားကိုတော့ မျက်နှာ
 မငယ်စေချင်။ သား၏ လိုအင်ဆန္ဒကို တတ်နိုင်သမျှ လိုက်
 လျော့ချင်သည်။ အကယ်၍ ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ဦးကောင်းမိုး
 အနေနှင့် အိမ်တာဝန်ကို တစ်ဝက်တစ်ပျက်မျှလောက်ပင် ဖြစ်
 စေ ဝေယူနိုင်မည်။ ငွေဝင်မည့် အလုပ် လုပ်မည်။ မလုပ်သည့်
 တိုင်အောင် အသောက်အစား လျော့မည်ဆိုလျှင် တော်သေး
 သည်။ ဒေါ်သူဇာ အသက်ရှူချောင်နိုင်မည်။ ယခုမှ ဦး
 ကောင်းမိုးသည် ဘာတစ်ခုမျှ အားမကိုးရ။ အချိန်မှန်
 သောက်ပုံပဲရသည်။ ထိုအတွက် ဒေါ်သူဇာ စိတ်ပျက် လက်
 ပျက် ဖြစ်နေရသည်။ ယခုတလော ဝံ့ရုံလုပ်ငန်း အခြေအနေ
 သည် ယိုင်စပြုလာသည်။ အပြိုင်အဆိုင် ရှိလာ၍ အခြေ
 အနေ ဆိုးရွားလာသည်။ ဝင်ငွေ ကျဆင်းသွားသည်နှင့် အမျှ
 ဒေါ်သူဇာ၏ နေ့တွက်သည် တစ်နေ့တခြား လျော့လိုက် လာ
 သည်။ ဒေါ်သူဇာသည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ကိုလေးလေး
 ပင်ပင် ရိုက်သည်။ အိမ်ထဲသို့ ရောက်သောအခါ ခင်ပွန်းသည်
 ကို ထမင်းစားခန်း စားပွဲမှာ တွေ့ရသည်။ ထုံးစံအတိုင်း ရှေ့
 မှာ အရက်ပုလင်း၊ ဖန်ခွက် အပြည့်အစုံနှင့်။ ဒေါ်သူဇာသည်
 ဦးကောင်းမိုးကို နှုတ်မဆက်၊ မီးဖိုခန်းသို့ တန်းဝင်သည်။
 သူမအား ဦးကောင်းမိုးက လှမ်း မေးလိုက်သည်။

“ဒီနေ့လ အာလူးဟင်းပဲလား မသူဇာ”

အမေးကို မသူဇာ မဖြေ။

“ဟေ့ မေးနေတာများ ဖြေစမ်းပါဦးကွာ၊ ဘာလဲ မင်း
 နဲ့ကျုပ်နဲ့ အဖက်မတန်ဘူးလား”

ဦးကောင်းမိုးက မကျေနပ်နိုင်သလို လှမ်းအော်သည်။

“ဒီနေ့ ဟင်း နည်းနည်း ထူးတယ် ကိုကောင်းမိုး”

ဒေါ်သူဇာသည် ဦးကောင်းမိုးအား သရော် လှောင်
 ပြောင်သောမျက်နှာထားဖြင့် ကြည့်ရင်း စကားဆိုသည်။

“ဟုတ်လား . . ဘာဟင်းများလဲကွာ”

“အာလူး မဟုတ်တော့ဘူး ပဲ။ ပဲဟင်းနဲ့ စားရမယ်
 ကိုကောင်းမိုး”

ဒေါ်သူဇာ၏ စကားကြောင့် ဦးကောင်းမိုး စိတ်ပျက်
 လက်ပျက် ဖြစ်သွားရသည်။

“မင်းဟာ ဘာ ထူးသလဲကွာ၊ အာလူး မဟုတ်ရင်
 ပဲ။ ပဲမဟုတ်ရင် အာလူး။ ဒါတွေ စားရလွန်းလို့ ကိုယ့်ကိုယ်
 ကို ဗမာလူမျိုးလိုတောင် မထင်ဘူး။ ကုလားသေပြီး ဝင်စား
 လို့များ ဒါတွေ စားနေရသလားလို့တောင် ထင်မိတယ် မသူ
 ဇာ”

“အာလူးနဲ့ပဲကို ရေလဲနဲ့စားနေရတာပဲ ကျေးဇူးတင်
 ပါဦး”

“ဘာ”

“ရှင်မှမဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်မမှာလဲ ပါးစပ်နဲ့ပဲ။ လျှာ
 နဲ့ပဲ။ သွားနဲ့ပဲ။ မြိုးမြီးမြက်မြက်ကလေး စားချင်တာပေါ့။
 ဒါပေမယ့် ပိုက်ဆံ မရှိဘူးရှင်။ ပိုက်ဆံ ပိုက် ဆံ။ အသား
 ငါးဆိုတာ အလကား ရတာ မဟုတ်ဘူး။ ပိုက်ဆံနဲ့ ဝယ်ရ
 တာ”

ဦးကောင်းမိုးသည် တဒင်္ဂမျှ ငြိမ်သွားသည်။ ဘာ
 ပြန်ပြောရမည် မသိတတ်ဘဲ ရှိပုံရသည်။

“ရှင် တစ်နေ့ တစ်နေ့ သောက်ပစ်နေတာကိုလဲ တွက်
 ကြည့်ပါဦး။ အဲဒါကို မသောက်ဘဲ နေရင် ကျွန်မတို့ ဟင်း
 ကောင်းကောင်း နေ့တိုင်းစားနိုင်တယ်”

“တော်စမ်းပါကွာ”

ဦးကောင်းမိုးက စိတ်မရှည်နိုင်သလို အော်ပစ်လိုက်
 သည်။

“ဘာပဲ ပြောလိုက် ပြောလိုက် ဒီပိနဲ့ပင်ပင် ပါလာ
 တာပဲ။ တခြားဟာတွေကို ထားပါ။ ဒါတစ်ခုတော့ ကျုပ်
 အပေါ် သဒ္ဓါသင့်ပါတယ်။ ဘာလဲ ကျုပ်ရဲ့ပစ္စည်းတွေ ဖြူခါ
 ကျပြီး ငွေဝင်လမ်းမရှိတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ဒီစကားမျိုးဆို
 လာတာပေါ့လေ”

“ရှင်ထင်ချင်သလိုထင်၊ ကျွန်မ အမြင်မှာတော့ ရှင်ကို
 ရှင်မျက်နေတာပေါ့။ ကျွန်မတို့ တစ်အိမ်ထောင်လုံးကိုရော
 မျက်နေတာဟာ ဒါပဲလို့ ထင်တယ်”

“တော်စမ်း မသူဇာ ငါ့လုပ်စာ ထိုင်စားနေတဲ့လူ
 တစ်ယောက်၊ ငါပြောတိုင်း ခံနေလိမ့်မယ်ထင်ပြီး ပြောချင်ရာ
 ပြောနေတာလား”

“ကျွန်မ လုပ်စာနဲ့ပတ်သက်လို့ ကျွန်မ ဝင်ကြားတာ
 ရှင် ဘယ်နှစ်ခါ ကြားဖူးသလဲ။ စင်စစ်မှာတော့ ကျွန်မရတဲ့
 လုပ်စာဆိုတာကလဲ ခြောက်ပြား တစ်ပဲ ဆိုသလိုပါပဲ။ ဘာ

မှ မက်မောစရာ မရှိပါဘူး။ ဒီမယ် ကိုကောင်းမိုး၊ ရှင်ကို ကျွန်မ အလေးအနက် ပြောစရာစကားတစ်ခု ရှိတယ်။ ရှင် ဒါကို အသေအချာ နားထောင်ရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်”
ဒေါ်သူဇာက တကယ်တမ်း တည်ကြည်ငြိမ်သက် သော မျက်နှာထားဖြင့် ဆိုသည်။ ဦးကောင်းမိုးသည် ဒေါ် သူဇာ၏ မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်သည်။

“ဆိုစမ်းပါဦး”

“တခြားတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်မတို့ အခုအတိုင်း နေသွားလို့ မဖြစ်တော့ဘူး ဆိုတဲ့အကြောင်းကို ပြောမလို့ပါ။ ရှင်ကသာမသိတာ။ အခုတလော ကျွန်မတို့ပွဲရုံအခြေအနေ ဟာ အတော်ကို ယိုင်လာပြီ။ ဦးမောင်ကလေးဟာ ကုန်း ကောက်စရာ မရှိအောင် ဖြစ်နေတဲ့နေရာက ဘယ်လို ဘယ်လို ငွေရလာသလဲ မသိဘူး။ အခု သူ့ပွဲရုံကို ပြန်စနေပြီ။ ရှင် သိတဲ့အတိုင်း ဦးမောင်ကလေးဆိုတာက ပွဲရုံအလုပ်မှာ တစ် ဖက်ကမ်း ခပ်သိပ်လာဘဲမြင်တဲ့နေ့တဲ့လူ။ မိတ်ဆွေသင်္ဂဟ ကလဲ ပေါ့ပါဘိနဲ့။ ဒီတော့ ကျွန်မတို့နဲ့ ဆက်ဆံနေတဲ့အရင် သူ့မိတ်ဟောင်းတွေဟာ သူ့ဆီပြန်ရောက် ကုန်တယ်။ တကယ်တမ်းကျတော့ ကျွန်မတို့ ပွဲရုံက လူတွေဟာ ဦးမောင် ကလေးရဲ့ ခြေဖျားကိုတောင် မှီကြတာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီပုံစံနဲ့ သွားရင် ပွဲရုံကို ဖြုတ်ပစ်ရမှာပဲ။ တစ်ပြိုင်နက်တည်းမှာပဲ ကျွန်မတို့ ထမင်းအိုးကွဲမှာပဲ။ ဒီတော့ တခြားအလုပ်ကလေး ဘာလေး စုံစမ်းဦးမှ ဖြစ်မယ်ထင်တယ် ကိုကောင်းမိုး”

အစပိုင်းတွင် ဦးကောင်းမိုးသည် ဒေါ်သူဇာ၏စကား ကို အလေးအနက် နားထောင်နေသည်။ နောက်တော့ သူ သိပြီးသား အကြောင်းအရာများကို နားထောင် နေရသလို စိတ်ဝင်စားမှု လျော့ပါးလာသည်။ ဒေါ်သူဇာ၏ စကား အဆုံးတွင် သူ ပြောသည်။

“အဲဒီစနက်ဟာ ဘယ်သူ့ စနက်လို့ ထင်သလဲ သူဇာ”

“ရှင်”

“ဒါဟာ အောင်ခန့်ရဲ့စနက်။ အမိတို့ကသာ မကြား တာ။ ကျုပ် အားလုံး သိပြီးပြီ။ အားလုံး ကြားပြီးပြီ။ ဦးမောင် ကလေးကို နတ်၊ မတာ မဟုတ်ပါဘူး။ အိုင်ယာလဲ ထိပေါက် တာလဲ မဟုတ်ပါဘူး။ အောင်ခန့် ငွေထုတ်ပေးတာ။ အောင် ခန့်က မလှိုက်တာ။

“ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်။ ဒီစကားကို ဦးမောင်ကလေးနဲ့ ရင်းနှီး တဲ့လူတွေဆီက ကြားရတာပဲ။ အောင်ခန့်ရဲ့ ရည်ရွယ်ချက် ကတော့၊ အမိတို့ပွဲရုံကို ပြုတ်သွားအောင်ပေါ့။ ကျုပ်တို့ကို

အလုပ်လက်မဲ့ ဖြစ်သွားအောင်ပေါ့”

သည်တော့လည်း မသူဇာသည် သဘောပေါက်လာ ရသလို ရှိသည်။ သက်ပြင်း တစ်ချက်ကို ခပ်မျှည်းမျှည်း ဖုတ် ထုတ်လိုက်သည်။

“အမှန်တော့ . . . ဒါဟာ၊ ရှင်မွေးခဲ့တဲ့ မီးတွေပဲ ကိုကောင်းမိုး”

ဒေါ်သူဇာက စွပ်စွဲသည်။

“ဘာကွ . . . ကျုပ်မွေးတဲ့ မီး . . . ဟုတ်စ”

“ဟုတ်တယ် ရှင်မွေးခဲ့တဲ့မီး လွန်ခဲ့တဲ့ဆယ့်ခြောက် နှစ်ကျော် ဆယ့်ခုနှစ်ကျော်ကတည်းက အခုတိုင် လောင် နေတဲ့မီး”

ဒေါ်သူဇာသည် စိတ်ပျက် လက်ပျက် အမူအရာဖြင့် ခပ်ညည်းညည်းဆိုကာ မီးဖိုခန်းသို့ ဝင်သွားသည်။ ချက် ပြုတ်ရန် ပြင်ဆင်နေသည်။ ဦးကောင်းမိုးသည် စားပွဲမှာ ထိုင် လျက် ကျန်ရစ်သည်။ သူသည် အတော် ကြီးကြာအောင် စဉ်းစားတွေးတောနေသည်။ နောက်တော့ သူသည် ပြော စရာ တစ်စုံတစ်ခု ရှိသလို ထိုင်ရာမှ ထသည်။ မီးဖိုခန်း တံခါး ဝမှာ လာရပ်သည်။

“ကျုပ် သိထားတာ တစ်ခု ရှိတယ် မသူဇာ”

ဒေါ်သူဇာက ဦးကောင်းမိုးအား လှည့်မကြည့်ဘဲ မေးသည်။

“ဘာကိုလဲ ဟင်”

“ဘာလဲဆိုတော့ သားနဲ့ ခင်ခင်ကြီးတို့ ကိစ္စပဲ”

“ဘယ်သူလဲ ခင်ခင်ကြီးဆိုတာ။ ဩော် သိပြီ။ ဦး အောင်ခန့်ရဲ့သမီးကလေးလား”

သည်တွင် ဦးကောင်းမိုး၏စကားကို ဒေါ်သူဇာ စိတ် ဝင်စားလာရသည်။ နောက်သို့လှည့်ကာ ဦးကောင်းမိုး၏ မျက်နှာကို ဖေဖေကြည့်လာသည်။

“ဆိုစမ်းပါဦး။ ဒီသူငယ်မနဲ့သားနဲ့ ဘယ်လို ပတ် သက်နေလို့လဲ”

“သူ အိမ်ကို လာတယ်”

“ကျွန်မတို့ အိမ်ကိုလား။ ဘာလာလုပ်တာလဲ”

“သားကို လာရှာတာ။ ကျုပ်အထင်တော့သူနဲ့သား နဲ့ဟာ တစ်နည်းမဟုတ် တစ်နည်းနဲ့ အဆက်အသွယ် ရှိကြ လိမ့်မယ်လို့ပဲ”

“ဒါဆိုရင် ကောင်းတာပေါ့။ ကျွန်မတော့ အဲဒီသူငယ် မလေးကို သဘောကျတယ်။ ဧညှောင်လှဆိပ်ကမ်းမှာ တွေ့ခဲ့ ပြီးတဲ့နောက် အခုထိ သူ့မျက်နှာကို မြင်ယောင်နေတယ်။ သူ့ရုပ်ကလေးက အရပ်တစ်ခုလုံးပျောက်တယ်။ မဲ့ရှင်ကလေး

ထ ထူးခြားတယ်။ ဒီတုန်းကကျွန်မရဲ့စိတ်မှာတောင့်တမိခဲ့တယ်။ ကျွန်မဟာ သားကို မွေးပြီးတဲ့နောက် တန်မသွားဘဲ ခင်ခင်ကြီးလို သမီးကလေး တစ်ယောက် ထပ်ရခဲ့ရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲလို့ပေါ့။”

“ဒါထက်အေမိမြိုင်ကိုကော၊ မင်း ဘယ်လို သဘောရသလဲ”

“အမှန် ပြောရရင်တော့ အေမိမြိုင်ကို ကျွန်မသဘောမကျဘူး။ ကျွန်မက လျှပ်ပျာပျာလုပ်တာကို မနှစ်သက်ဘူး။ ငြီးတော့ သူတို့က သိပ်ခမ်းနားလွန်းပါတယ်။ ကြီးကျယ်လွန်းပါတယ်။”

“အေမိမြိုင်ဟာ မင်းရဲ့အဆွေအမျိုးပဲ မသူဇာ”

“ဟုတ်ပါတယ်။ သူ့အမေတွေကအစ ကျွန်မသဘောမကျဘူး။ အေမိမြိုင် အကြောင်းထားပါ။ ပြောမယ်သာပြောရတာပါ။ တကယ်လို့ သားနဲ့ ခင်ခင်ကြီး အဆက်အသွယ် ဖြစ်နေကြတယ်ထားဦး။ အဆင်ပြေစရာ တစ်ကွက်မှမရှိပါဘူး။ လူကြီးချင်းကမှ သဟဇာတ မမျှဘဲကိုး” ဒေါ်သူဇာ တစ်ဘက်သို့ ပြန်လှည့်သွားသည်။ ဦးကောင်းမိုးသည်လည်း ပြောစရာ ကုန်သွားသည့်နှယ် ရှိသည်။ သို့ပေမယ့် ဦးကောင်းမိုး၏ စိတ်သန္တာန်တွင်ကား

တွေးစရာမကုန်သေး။ သူသည် အရက်ခွက်ကို တစ်ကျိုက်ချင်း မော့သောက်နေရင်းမှ တွေးနေသည်။ စဉ်းစားနေသည်။ သည့်နောက် သူ၏မျက်နှာမှာ သွေးရောင် လွှမ်းတက်လာသည်။ အားရကျေနပ်သည့်အသွင်သဏ္ဍာန် ပေါ်ပေါက်လာသည်။ သူ၏မျက်နှာတွင် အပြုံးရိပ်သမ်းလာသည်။ ကျေနပ်ခြင်းတစ်ဝက်၊ နာကြည်းခြင်းတစ်ဝက် လွှမ်းသော အပြုံးမျိုး ဖြစ်သည်။ ဦးကောင်းမိုးသည် ထိုင်ရာမှ ဖြန်းခနဲ ထလိုက်သည်။

“ကျုပ် အပြင် ခဏသွားဦးမယ် မသူဇာ”

“ဘယ်သွားမှာလဲ၊ ခဏနေရင် ထမင်းစားရတော့မယ့် ဥစ္စာ”

“ဒီအနားတင်ပါ။ ထမင်းဆိုတာ စားဖူးသားပဲ။ နေ့တိုင်း စားနေတာပဲ”

ထိုနောက် သူသည် အိမ်မှ ထွက်ခဲ့သည်။

အိမ်မှ ထွက်ခဲ့သည်ဆိုလျှင်ပင် ကောင်းကင်ပြင်ကို သတိထား ကြည့်မိသည်။ မိုးသား မိုးရိပ်များ တလိပ်လိပ် တက်လာသည်ကို မြင်ရသည်။ လျှပ်စစ်ရိုးရဲသည် ပြီးခနဲ ပြက်ခနဲ လင်းသည်။

မိုးသည် ရွာတော့မလို ပြိုတော့မယောင်နှင့်။

မိုးရွာနေခဲ့သည်မှာကြာချေပြီ။ တစ်နေ့လုံး ပူပြင်းခဲ့ သမျှ အတိုးချကာ ရွာနေသလားထင်မှတ်ရသည်။ မိုးရွာ ပြီဆိုသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်၊ ညောင်လှ၊ ပုဂံစု စသော ရပ်ကွက်များတွင် ရေလွှမ်းမိုးမည့်အရိပ်အယောင်များ ပေါ် လွင်လာသည်။ နံ့သာချောင်းခေါ် ချောင်းနိမ့်တွင် တောင်ကျ ရေများ ဒလဟော ကျလာသည်။ သည်ရက်များအတွင်းတွင် ခင်ခင်ကြီး စိတ်မရွှင်၊ နေ့ရသည်မှာ မပျော်ပိုက်။

ကိုကိုသည် နိုင်ငံခြားသို့ ထွက်သွားလေပြီ။ မနေ့ ကပင် ကိုကိုထံမှ စာရောက်လာသည်။ စီးနင်းလိုက်ပါသွား သည့် 'စရာဝတီ' သင်္ဘောအကြောင်း၊ ဘုံဘေးမြို့အကြောင်း၊ စူးအက်တူးမြောင်းအကြောင်း စသည်ဖြင့် စာတွင် ပြည့်ပြည့် စုံစုံပါသည်။ ကိုကိုသည် သူတစ်ဦးတစ်ယောက်တည်း၏ လွတ်မြောက်မှုကို ရှာဖွေသွားနိုင်လေပြီဟု ခင်ခင်ကြီး ထင် သည်။ မောင်မောင်ဦး ရန်ကုန်သို့ ထွက်ခွာသွားပြီး ဖြစ် ကြောင်း သိရသည်။ သူ မြို့သို့ ပြန်လာမည်နေ့၊ သူလာ ခေါ်မည့်ရက်ကိုပင် ခင်ခင်ကြီး စောင့်မျှော်နေသည်။

ခင်ခင်ကြီးတို့ ကျောင်းသည်လည်း ဖွင့်ရက် နီးကပ် လာချေပြီ။ ခင်ခင်ကြီးသည် မျှော်လင့်ထင်မှတ်ထားသည့် အတိုင်း စာမေးပွဲ ကျရှုံးသည်။ ထိုအတွက် ဖေဖေကရော မေမေကပါ ဆူလိုက် ပွက်လိုက်သည်မှာ ခေါင်းဖော်နိုင်စရာပင် မရှိ။ သို့ပေမယ့် သည်အဆူအပူကို ခင်ခင်ကြီး ခံနိုင်သည်။ သည်မျှလောက်ကိုတော့ နည်းနည်းမှ မမူ။ စင်စစ် သူမတွင်

စာမေးပွဲ ကျရှုံးခြင်း ထက် ပိုမိုဆိုးရွားသော အဖြစ်ရှိနေ သည်။ ယင်းအဖြစ်ကို မသိသေး၍သာ စာမေးပွဲကျရှုံးခြင်းမှာ ဖေဖေနှင့်မေမေအတွက် ထူးဆန်းခြင်း ဖြစ်နေပေလိမ့်မည်ထင် ပါသည်။ ရန်ကုန်သို့ မောင်မောင်ဦး ထွက်ခွာသွားပြီ ဆိုက တည်းက သူ့ထံမှစာကို ခင်ခင်ကြီး မျှော်လင့်နေသည်။ စောင့် စားနေသည်။ သို့ပေမယ့် ယခုတိုင် သူ့ထံမှ စာကို မရသေး။ သူ့ထံမှ စာကို မရသဖြင့် ခင်ခင်ကြီး အနေဖြင့် စာပြန်ရေး ဖို့လည်း ခက်နေသည်။ ဘာလိုလိုနှင့် သူ ထွက်သွားခဲ့သည် မှာ နှစ်ပတ်ပင် ကျော်သွားပါပကော။ သည်အတွင်း မေမေ သည် ခင်ခင်ကြီးအပေါ် သင်္ကာယနဲ့ မကင်းသလို ကြည့်လာ တတ်သည်။ တစ်လောကဆိုလျှင် ထုတ်ဖော်၍ပင် မေးလာ သည်။

“သမီး နေကောင်းရဲ့လားဟင်”
မေမေ၏ အမေးကို ခင်ခင်ကြီး ပျာပျာသလဲ ပြေရ သည်။

“နေကောင်းပါတယ် မေမေ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”
“သမီးကြည့်ရတာ သိပ်ပြီး ပျော့နေလို့ပါ။ အားသိပ် နည်းနေသလားလို့ပါ။ ဆရာဝန်လေးဘာလေး ပြကြည့်ရရင် ကောင်းမလားလို့ပါ”

ခင်ကြီး ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး မေမေ၊ နေကောင်းပါ တယ်။ ပြစရာ မလိုပါဘူး။”

သည်စဉ်က တစ်ကြိမ်။ မေမေသည် ကိုကိုနှင့် ပတ် သက်၍ စိတ်အေးလက်အေး ရှိခဲ့ရပြီဖြစ်၍ ခင်ခင်ကြီးအပေါ် စိတ်အာရုံ ခိုက်လာမိဟန်တူသည်။ ဂရုတစိုက် ရှိလာမိဟန်

တူသည်။ မေမေက မိမိအပေါ် စိတ်အာရုံ စိုက်လာခြင်း အတွက် ခင်ခင်ကြီး ကြည့်နူးမိခြင်းမရှိပဲ တုန်လှုပ်ချောက်ချားခြင်းကိုပင် ခံစားရသေးသည်။ တစ်နေ့ကလည်း မေမေသည် တစ်ကြိမ် မေးလာခဲ့သေးသည်။

“သမီးရာသီရက်တွေဘာတွေကော မှန်ရဲ့လားဟင်”
“မှန်ပါတယ်မေမေ၊ ဘာဖြစ်လို့ မေးမေးနေရတာလဲ”
သမီးကို ကြည့်ရတာ သိပ်သန့်နေလို့ပါ။”

သို့ဖြင့် ခင်ခင်ကြီးမှာ တစ်စထက်တစ်စ အနေရ ကျဉ်းကျပ်လာသည်။ မေမေနှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်ရန် ဝန်လေးသည်။ တတိန်ထဲသမျှ ရှောင်သည်။

ယင်းအချိန်၌ ရေနံသားအိမ်ကြီး၏အပတ်ဝင် ခင်ခင်ကြီးနှင့် စပ်လျဉ်း၍ သတင်းဖြစ်ပွားနေသည်ကို ခင်ခင်ကြီးတို့မသိ မကြား။ အကယ်၍ သိလာ ကြားလာရလျှင်လည်း သည်မျှင်မြင်မိသက်သက်နေ၍ ရမည်မထင်။ ခင်ခင်ကြီး၏ သတင်းသည် ကျောင်းသူမိန်းကလေးများအကြားတွင် ပျံ့နှံ့သည်။ စင်စစ် ယင်းသတင်းကို ပြန့်နှံ့ခဲ့သူမှာ ခင်ခင်ကြီး၏ သူငယ်ချင်းသာပင်။ သစ္စာဆိုခဲ့ရသည်ဆိုစေ၊ ညောင်ရေအိုးရေသောက်ခဲ့ရသည်ဆိုစေ၊ နောင်ဘဝမှ သစ္စာစူးလျှင် စူးစေတော့။ မပြောဘဲ မနေနိုင်။ အစသော် နှုတ်လုပ်မည်ထင်ရသော သူငယ်ချင်းများကို ပြောမိသည်။

“ခင်ခင်ကြီးရယ်အေ . . အခုကိုယ်ဝန်ရှိနေပြီတဲ့၊ ငါဖြင့် ပြောဘဲ မပြောချင်ပါဘူး”

စသည်ဖြင့် စကားဆိုသည်။
“ညည်း ဘယ်လိုလုပ်သိသလဲဟင်”

မယုံသက်ဝင်ဖြင့် မေးလာကြသူများအား လက်သည်မိန်းမကြီးထံ အစမ်းသပ်ခံပုံများ၊ လက်သည် မိန်းမကြီးကပြောခဲ့သည့် စကားများကို ပြန်လှန်ပြောပြသည်။ ခင်ခင်ကြီး၏ သတင်းသည် တစ်ယောက်မှသည် အခြားသူ တစ်ယောက်သို့ အဆင့်ဆင့်ကူးပြောင်း သွားသည်။ နောက်တော့လည်း သူတို့ချင်းစုမိလျှင် ယင်းသတင်းကိုပင် စကားအဖြစ် ဆိုကြသည်။

သည်တွင် ကျောမောင်က တစ်မောင့်။ နီးစပ်ရာ သူငယ်ချင်းများနှင့်တွေ့လျှင် မောင်မောင်ဦးနှင့် ခင်ခင်ကြီးတို့အကြောင်းကို ပြောရသည်မှာ အမော။ စင်စစ်တွင် ကျောမောင်သည် မည်သူ့ကိုမျှ သစ္စာမခံ။ ညောင်ရေအိုးရေသောက်ခဲ့သည်လည်းမဟုတ်။ သို့ဖြစ်၍ ပြောမည်ဆိုလျှင်လည်း ပြောပိုင်ခွင့်ရှိသည်ပင်။ အမှန်တော့ သူသည် သူငယ်ချင်းဖြစ်သူနှင့် ပတ်သက်၍ ကြားလုံး ထုတ်ခြင်းမျှသာ ဖြစ်သည်။

ပင်းဘုရားပွဲတော်ပြီးကတည်းက သူတို့လိုလုပ်ငယ်အသိုင်းအဝိုင်း၌ ခင်ခင်ကြီး ရေပန်းစားလာသည်။ ခင်ခင်ကြီး၏အလှကို စကားအဖြစ် ဝိုင်းဖွဲ့ ပြောဆိုကြသည်။ ခင်ခင်ကြီးအပေါ် စိတ်ဝင်တစားရှိသူကလည်း ဒုနှင့်ဒေးပင်။ သို့ပေမယ့် ချဉ်းကပ်ဖို့ဆိုသည်မေး၍ ခင်ခင်ကြီး၏မျက်နှာကို တစ်လနေ့၍ တစ်ခါမမြင်ရတတ်။ ကျောင်းသွားကျောင်းပြန်စောင့်ကြည့်ကြသည်။ သို့ပေမယ့် ခင်ခင်ကြီးသည် မြေမနင်း မင်းသမီး ဖြစ်သည်။ ကျောင်းသို့ အသွားအပြန်ကားပေါ်မှ ဆင်းရင်။ သူတို့သည် စိတ်မချင့်မရဲရှိရသည်အပွားမျှမကြသကဲ့သို့ပင်။ သူတို့မြို့တွင် အခြားသော ခင်ခင်ကြီးများ ရှိသေးသည်။ မိမိကြီး၊ မမကြီးစသော ကြီးပါသည် နာမည်တွေ ရှိသေးသည်။ သို့ဖြင့် ခင်ခင်ကြီးကို အခြားခင်ခင်ကြီးများနှင့် ကွဲပြားစိမ့်သောငှာရှေ့မှ “ရေနံသားအိမ်က ခင်ခင်ကြီး” ဟုခွဲခြား၍ပြောရသည်။ ထို့ကြောင့် ခင်ခင်ကြီးအကြောင်း စကားစပ်မိပြီဆိုကြလျှင် သူတို့သည် “ရေနံသားအိမ်က ခင်ခင်ကြီးလေကွာ” စသည်ဖြင့်ဆိုလေ့ ရှိကြသည်။ ထိုနောက် မကြာမီမှပင် “ရေနံသားအိမ်က” ဆိုသည့် စကားမှာ ထောင့်သည်။ ပြော၍မလွယ်ဟု ထင်မှတ်ကြဟန်ဖြင့် “ရေနံသားခင်ခင်ကြီး” ဟုပင် အလွယ်တကူ ခေါ်ဝေါ် လာကြသည်။ သို့ဖြင့် သူတို့ အသိုင်းအဝန်းတွင် “ရေနံသား ခင်ခင်ကြီး” ဟု သည်စဉ်ကတည်းက အမည်သတင်း စတင်ပျံ့နှံ့လေသည်။

တစ်မြေတည်းနေ၊ တစ်ရေထဲသောက်ကြသူများက မစွဲ။ စွဲမယ့်စွဲတော့လည်း မြို့သို့တစ်ခါတလေမှ ပြန်သူ မောင်မောင်ဦးက စွဲသည်။ ထိုအတွက် ကျောမောင်တို့ အံ့အားသင့်ကြသည်။ သည်အကြောင်းကို စကားစပ်မိတိုင်း ပြောဖြစ်ကြသည်။ ထိုကြောင့်ပင် လူငယ်လူရွယ်တို့အကြား၌ ခင်ခင်ကြီးနှင့် မောင်မောင်ဦးတို့ အကြောင်းမှာ မကြားချင်အဆုံးအများအားဖြင့် မောင်မောင်ဦးကို အားကျသည်။ ချီးမွမ်းကြသည်။ အချို့ကဆိုလျှင် နောက်ကွယ်၌ မောင်မောင်ဦးအား “ရေနံသား၏ အိမ်ရှေ့စံအလောင်းအလျာ” ဟုပင် တင်စားခေါ်ဆို နေကြလေသည်။ အချို့က မောင်မောင်ဦးနှင့် ခင်ခင်ကြီးတို့၏ အချစ်ရေးမှာ အဆင်ပြေလိမ့်မည်ဟု ထင်သည်။ ယင်းလူရာမှာ ဦးအောင်ခန့်နှင့် ဦးကောင်းမိုးတို့၏ အတွင်းရေးကို မသိကြသူများဖြစ်သည်။ အတွင်းရေးကို သိကြသူများကတော့၊ သူတို့အတွက် ကြိုတင်ရင်းစားနေကြသည်။ ဒီတစ်ခါ “ပွဲကြီးပွဲကောင်းပဲလော့” ဆိုကာ ပွဲတောင်းကြသူများလည်း ရှိသည်။ ခင်ခင်ကြီးအနေနှင့် သူမ၏ အပြစ်အပျက်များကို ကာယကံရှင်ကိုယ်တိုင်နှင့် အခြားတစ်ယောက်နှစ်ယောက်

မလွဲ၍မသိဟု ထင်မှတ်နေမိဆဲသာ ဖြစ်သည်။ ယုံကြည်နေမိ ဆဲသာဖြစ်သည်။ သူမ၏ အဖြစ်အပျက်မှာ တစ်မြို့လုံးရှိ လူအသီးသီး၏နားသို့ မုတ်သုန်မိုးနှင့်အတူ ပျံ့နှံ့ရောက်ရှိ နေသည်ဆိုခြင်းကို စိုးစဉ်းမျှ ရိပ်စားမိခြင်းမရှိ။ မိမိကိုယ်ကို လုံလျပြီဟု ထင်နေသည်။

ကိုကိုနှင့် မလှဝေတို့ ကိစ္စသည်လည်း ပြီးပြတ်ခြင်း ရှိခဲ့ပေပြီ။ ကိုကိုဆန္ဒအရ ထပ်မံစေ့စပ်ကြောင်းလမ်းသည်။ မလှဝေတို့ဘက်က ကျေနပ်သည်ဟု ဆိုသည်။ မကျေနပ်ဘဲ ရှိနိုင်ရိုးလေလော။ ယခင်က ဆိုလျှင် သာမန် သူဌေးသား။ ယခုတော့ ဘီလပ်ပြန်ကိပ်စင် ရချေဦးတော့မည်။ သည်တော့ လည်း မှားခဲ့သည်ကိုပင် အမှားကောင်းဟု ဆိုရတော့မလို ဖြစ်နေသည်။ စောစောပိုင်းက ကြောင်းလမ်းခြင်းကိစ္စ ပျက် မလိုလို ဖြစ်ခဲ့သည်ကိုပင် ကျေးဇူးတင်ရသေးတော့သည်။

ခင်ခင်ကြီးသည် ကိုကိုနှင့်စပ်လျဉ်းကာ မဝင်းရီကို သနားသည်။ ကရုဏာသက်သည်။ ယခုလောကဆီလျှင် မဝင်းရီတစ်ယောက် မည်သို့ခံစားနေရမည်မသိတတ်။ မတွေ့ ခဲ့ကြသည်မှာလည်းကြာပြီ။ ကျောင်းပိတ်ကတည်းက ဖြစ် သည်။ ကိုကို မြို့သို့ပြန်လာသည်ဆိုခြင်းကို မဝင်းရီသိရန် လွယ်မည် မထင်။ ကိုကိုသည် မြို့သို့ပြန်လာစဉ်က အိမ် အတွင်းမှ အပြင်မထွက်။ ဘီလပ်သွားရန် ရန်ကုန်ဆင်း၍ စီစဉ်ပြီးနောက် မြို့သို့တစ်ခေါက်ပြန်လာသည်။ မလှဝေနှင့် စေ့စပ်သည်။ များမကြာမီမှာပင် မြို့မှ ပြန်သွားသည်။ စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းစဉ်က မြို့မိမြို့မ အချို့တို့သာ ကိုကိုမြို့ သို့ပြန်လာကြောင်း သိကြသည်။ ရင်းနှီးသောသူအချို့ပင် ကိုကိုမြို့က ထွက်သွားလေမှ သားအဖချင်း ပြန်လည် အဆင်ပြေသွားကြောင်း သိခဲ့ရလေသည်။

သည်ကနေ့ညတွင်လည်း အိမ်မှာ ခါတိုင်းကလို တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်နေမြဲပင်။ အိမ်တွင် ဖေဖေ မေမေနှင့် ဘွားဘွားတို့ မရှိကြ။ ဆွေမျိုးနီးစပ်တော်သောတွင်းစားရိုး တစ်ဦး အိမ်သို့ သွားနေကြသည်။ ထိုအိမ်မှာ ဘုရားကိုးဆူ ဆွမ်းကပ်ရှိသည်။ ခင်ခင်ကြီးသည် ပြတင်းပေါက်ကို မျက် နှာပြု၍ ထိုင်နေသည်။ တံစက်မြိတ်မှလျောကျနေသော မိုး ရေစက်များကို ငေးကြည့်နေသည်။ သည်အချိန်တွင် မောင် မောင်ဦးထံမှ စာကို ဖတ်နေရပါက အဘယ်မျှ အဆင်ပြေ လေမည်နည်း တွေးသည်။ မိမိ အနေနှင့်လည်း သူ့အတွက် စာတစ်စောင်ရေးနေပါက အဘယ်မျှ ကြည်နူးဖွယ် ကောင်း မည်ကို စဉ်းစားနေသည်။ မိုးသည် သည်းသည်ထက် သည်း လာသည်။ မိုးစက်မိုးပေါက်များမှာ ကြီးမားသည်။ ခပ်စိပ် စိပ်ရွာကျနေသည်။ လောက မိုးကို အားပေးအားမြှောက် ပြု

နေသည်။ ရံခါတွင် ပြင်းစွာ ဝှေ့ယမ်း တိုက်ခတ်သည်။ ကောင်းကင်ကို ထုပ်ပန်း နက်မှောင်သော တိမ်သားထွက် လွှမ်းမိုးဖြန့်ကြက်ထားသည်။ လောကအလုံးသည် မိုးထစ် ချွန်းသံများနှင့် ညစ်နေသည်။ အသံဗလမျိုးစုံတို့ ဆူညံ နေသည်။ တစ်ကြိမ်တွင် ကျယ်လောင်စွာ မိုးထစ်ချွန်းလိုက် လေရာ ခင်ခင်ကြီး၏ကိုယ်မှာ ဆတ်ခနဲ တုန်သွားသည်။ အလန်လန် အဖျပ်ဖျပ် ဖြစ်ရသည်။ အိမ်တွင် မိမိအထီး တည်းပမာ ရှိနေပါကလာဟု ထိုအခါမှ ခင်ခင်ကြီး တွေးမိ လာသည်။ သို့ဖြင့် ခင်ခင်ကြီးသည် ယခုမှပင် အထီးတည်း နေခြင်းနှင့် တုန်လှုပ်ချောက်ချားခြင်းကို စဉ်းစားမိသလို ရှိကာ အိမ်အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာခဲ့သည်။ မလှုံးတင်ကို ရှာသည်။ မလှုံးတင်ကို မီးဖိုခန်းမှာ တွေ့ရသည်။

ယင်းအချိန်၌ ဒေါ်မြလေးသည် အိမ်သို့ ပြန်လာ လျက်ရှိသည်။ ဒေါ်မြလေးရင်မှာ ပြင်းစွာတုန်လှုပ်နေသည်။ ပြင်းစွာခြောက်ကျားနေသည်။ အိမ်သို့ရောက်ချင် စိတ်စော သည်။ မိုးကိုလည်း အမှတ်မရ။ လေတိုက်နေသည်ကိုလည်း သတိမရ။ မိုး၏မြိမ်းခြောက်မောင်းမဲနေမှုကို အမှမထားမိ။ ဂရုမစိုက်မိ။ လောက၏ အကျဉ်းတန်ခြင်းကို လည်း ကောင်း၊ အုန်းအုန်းကျွက်ကျွက် ဆူညံနေမှုသည် လည်း ကောင်း၊ စောစောက ကြားခဲ့ရသည့် စကားများလောက် ပြင်း ထန်ခြင်းမရှိဟု စိတ်တွင် အထင်ရောက်သည်။ စောစော ကကြားခဲ့ရသော စကားများမှာ သူမအတွက် မိုးပြုရခြင်း ဖြစ်သည်။ ကမ္ဘာတစ်ခုလုံး အတိမ်းတိမ်း အစောင်းစောင်း ဖြစ်ခဲ့ရပြီထင်သည်။ ဝိညာဉ်သည် ကိုယ်မှ လွင့်စဉ်ထွက်ရ မတတ်ရှိခဲ့သည်။

ဆွမ်းကပ်ရာအိမ်တွင် သတင်းစကားစုံသည် အိမ် ရှင်သည် ဒေါ်မြလေးနှင့်ရွယ်တူ။ ကျောင်းနေပက် သူငယ် ချင်း။ အတင်းအပျင်းအစုံကြားမှ စကားတစ်ရပ်ကို ကြား ခဲ့ရပုံနှင့် ဒေါ်မြလေးအား လက်တို့ခေါ်သည်။ မီးဖိုခန်းတွင် နှစ်ယောက်ချင်း ဆုံမိကြသည်။ သည်အခါ ခင်ခင်ကြီး အကြောင်းကို ပြောသည်။ ဒေါ်မြလေးသည် မိမိနားကိုပင် မယုံချင်အောင် ရှိ သည်။ မယုံနိုင်ခြင်းထက် မယုံဝံ့ခြင်းက ပိုမိုသည်။ စကားသံများသည် မိုးမြိမ်းသံထက် ပြင်းထန် သည်။ ငလျင်လှုပ်ခြင်း၊ တော်လဲခြင်းများထက် ပိုမို မြည် ဟည်းသည်။ ဒေါ်မြလေးသည် သမီးဖြစ်သူအား အလျင်စလို တွေ့ချင်လာသည်။ သည်အိမ်သို့လာစဉ်က ကားဖြင့်ဖြစ် သည်။ အမေနှင့်ခင်ပွန်းသည်တို့ ပါသည်။ သူတို့က စကား ပြော၍ ကောင်းဆဲဖြစ်သည်။ အိမ်သို့သူတို့မပါဘဲ အလျင် ပြန်ခဲ့သည်။ ခြေကျင်လျှောက်လာခဲ့သည်။ အဆောင်းအကာ

မပါ။ မိုးသည်တစ်ကိုယ်လုံး ရွံ့ရွံ့နှစ်အောင် စိုလျက်ရှိသည်။ သို့စင်လျက် ရင်မှာ မအေး။ မေမေ အထီးတည်း အိမ်သို့ ပြန်လာသည်။ တစ်ကိုယ်လုံး မိုးရွေ့နှစ်လျက်ရှိသည် ဆိုခြင်း များကို မြင်ရသောအခါ ခင်ခင်ကြီးတို့ အံ့အားသင့်နေမိ ကြ သည်။ မေမေနှင့် ဘွားဘွားတို့ပါမလာကြောင်းမြင်ရလျှင် စိုးရိမ်မကင်း ဖြစ်ကြရသည်။ ခင်ခင်ကြီးသည် မေမေအတွက် တံခါးဖွင့်ပေးသူ ဖြစ်သည်။ မေမေ၏မျက်နှာကို မြင်စမှပင် အကြောင်းတစ်စုံတစ်ရာ ဖြစ်ခဲ့လေပြီဟု တွက်မိသည်။
“မေမေ မိုးတွေလေတွေထဲက တစ်ယောက်တည်း ပြန်လာတယ်လား”

တံခါးနှစ်ချပ်ရင်ကြားစေ့ရာမှ ကွဲကွာသွားပြီး မေမေ မျက်နှာကို မြင်လိုက်ရသည်ဆိုလျှင်ပင် ခင်ခင်ကြီး တအံ့ တကြည့်ဆိုသည်။

“မေမေတို့ ဘွားဘွားတို့ကော မေမေ”

ဟု အထိတ်တလန့်မေးသည်။ ဒေါ်မြလေးသည် ခင်ခင်ကြီး၏အမေးကို မဖြေ။ ခင်ခင်ကြီး၏မျက်နှာကိုသာ စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်နေသည်။ မျက်နှာမှာ တုန်လှုပ်ခြင်း၊ ချောက်ချားခြင်းများကို ခံစားနေရဟန်ပေါ်လွင်သည်။ ဒေါ်မြ လေးသည် ခင်ခင်ကြီး၏လက်ကို ဖျတ်ခနဲ ဆုပ်ကိုင်လိုက် သည်။

“လာခဲ့စမ်း၊ လာ လိုက်ခဲ့စမ်း”

ဒေါ်မြလေးသည် ခင်ခင်ကြီးကို အိမ်ပေါ်ထပ်သို့ ဆွဲခေါ်လာခဲ့သည်။ သည်တွင်ပင် ခင်ခင်ကြီးသည် မမေ့မခွဲ တစ်စုံတစ်ခုသော အကြောင်း ရှိနေပြီ ဆိုခြင်းကို သိသည်။ မေမေနှုတ်ပင် တုန်လှုပ်ချောက်ချား လာရသည်။

သားအမိနှစ်ယောက် အခန်းတစ်ခုအတွင်းရောက် လာသည်။ ထိုအခါကျမှပင် လက်ကို လွှတ်ပေးလိုက် သည်။ မေမေက မိမိဝမ်းစိုက်ကို စူးစိုက်ကြည့်လာလေလျှင် ခင်ခင်ကြီး၏စိတ်မှာ ကျဉ်းကျပ်ရသည်။ မနေတတ်။ မထိုင် တတ် ဖြစ်ရသည်။ မေမေ၏မျက်နှာသည် တင်းမာသည် ထက် တင်းမာလာသည်ဟု ထင်သည်။ ခက်ထန် သည် ထက် ခက်ထန်လာသည်ဟု ထင်သည်။ သည်တော့လည်း မိမိမှာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေပြီဆိုခြင်းကို မေမေရိပ်မိသွားခဲ့ပြီဟု ခင်ခင် ကြီး ထင်လာပါသည်။ သားအမိနှစ်ယောက် တစ်ယောက် ကိုတစ်ယောက် စကားမပြောဖြစ်ကြ။ တစ်ယောက်မျက်နှာ ကို တစ်ယောက်က စူးစူးစိုက်စိုက်ကြီး ကြည့်နေမိကြသည်။ ဘာပြောရမည်လည်း မသိတတ်။ ဘာဆိုရမည်လည်း မတွေး တတ်တော့နိုင်။ သို့ပေမယ့် ရင်ထဲမှာကား တုန်လှုပ်ရလွန်း သည်။ နလုံးသားသည် ပြင်းစွာခုန်နေသည်။ သွေးကြော

များမှာ ကိုယ်ကိုဖောက်ထွက် လည်ပတ်တော့မည်နယ်ပင်။ ခင်ခင်ကြီးသည် တုန်လှုပ်ခြင်းကိုသာမက၊ ချောက်ချား ခြင်းကိုသာမက၊ ရင်ထဲမှာ လှိုက်လှဲလာသည်။ ကြေကွဲ လာသည်။ ဆိုနှင့်လာသည်။ မျက်ရည်လည်လာသည်။ တစ် ကိုယ်လုံး တဆတ်ဆတ်တုန်လာသည်။

“မေမေ”

ခင်ခင်ကြီးခေါ်သည်။ အသံမှာ တုန်နေသည်။ ဒေါ်မြလေး မထူး၊ ကျောက်ရုပ်တစ်ရုပ်နယ် ငြိမ်နေ သည်။

“မေမေရယ်”

ခင်ခင်ကြီး ထပ်၍ခေါ်မိပြန်သည်။ မျက်ရည်ကို ထိန်း ချုပ်မရတော့နိုင်။ ပါးပြင်ပေါ်သို့ လိမ်လျော့ဆင်း သက်လာ သည်။ ဒေါ်မြလေးသည် အသက်ဝင်လာသည့်နယ် လှုပ် ရှားလာသည်။ သူမထံမှ အသံထွက်လာသည်။

“သူတို့ ပြောတာတွေ အမှန်ပဲပေါ့ ဟုတ်လား။ သူတို့ပြောသလို တကယ်ဖြစ်နေတာပဲပေါ့”

ယူကျုံးမရသလို ဆိုသည်။

“ဘယ်သူက ဘာပြောလို့လဲ မေမေ၊ မေမေ ဘာတွေ ကြားလာလို့လဲ”

“ဘာတွေ ကြားရမှာလဲ၊ ညည်းအကြောင်းတွေ တစ် မြို့လုံး သိကုန်ကြပြီတဲ့။ အားလုံးကြားကုန်ပြီတဲ့။ ခင်ခင် ကြီးရယ် ညည်း လုပ်ရက်ပါပေ၊ လုပ်ရက်ပါပေ”

ဒေါ်မြလေး၏အသံမှာလည်း တုန်လာသည်။ ဆိုဆို နှင့်နှင့် ဆိုခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုနောက် ခင်ခင်ကြီး၏ ပခုံးကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ လှုပ်ယမ်းလိုက်သည်။

“ပြောစမ်း မိခင်ကြီး၊ လက်သည်ဆီမှာ အစမ်းသပ် ခံတယ်ဆိုတာ ဟုတ်သလား၊ အမှန်ပဲလား”

ဒေါ်မြလေး၏ အသံမှာ ဒေါသသံပါလာသည်။ ကျယ်လောင်လာသည်။ ခင်ခင်ကြီး ဘာမျှမပြောနိုင်တော့ မိခင်ဖြစ်သူအား တင်းကျပ်စွာ ဖက်လိုက်မိသည်။ ငိုရိုက် ခြင်း ကိုလည်း မထိန်းနိုင်။ မချုပ်တည်းနိုင်။ ဒေါ်မြလေးသည် ခင် ခင်ကြီးအား သူမ၏ကိုယ်မှ ခွာထုတ်လိုက်သည်။ စက်ဆုပ် ရွံ့ရှာဖွယ်ကောင်းသော အရာလား အပါးသို့ အကပ်မခံ။

“တို့ကတော့ ငါ့သမီးလေး နို့အပ်နဲ့တောင် မစင်သေး ဘူး ထင်ထားတာ။ ထာဘီတောင် မမြဲသေးဘူး တွေးထား တာ။ အခုတော့ ညည်းလုပ်ပုံက ကောင်းသေးရဲ့လား မိခင် ကြီး။ ဟင် ညည်းလုပ်ပုံက ကောင်းသေးရဲ့လား”

ယခုတော့ ဒေါ်မြလေး ကိုယ်တိုင်ပင် မျက်ရည်ကို မထိန်းနိုင်တော့၊ ပိုပိုပေါက်ပေါက်ကျလှစ်သည်။

“တို့က ရိုးရိုး ဝတယံပဲ ထင်နေတာ။ အိမ်မှာက ပြဿနာတွေ သဗ္ဗနံပေါင်း ဖြစ်နေလို့ ညည်းကိုလဲ ဂရုမစိုက် အားခဲဘူး။ ဒီအထဲမှာ ညည်းအခွင့်အရေးတွေ သိပ်ရသွား တာပေါ့လေ။ ဟုတ်လား မိခင်ကြီး၊ ပြောစမ်း။ အခု ဘယ် နှစ်လ ရှိပြီလဲဟင်”

ခင်ခင်ကြီး တာမျှမပြော။ သည်တော့လည်း ဒေါ်မြ လေးပို၍ ဒေါသဖြစ်ရသည်။ ပို၍စိတ်ဆိုးရသည်။ ခင်ခင် ကြီးကို ထုထောင်းရိုက်နှက်လိုစိတ်များပင် ပေါ်လာရသည်။ ဒေါသကို အနိုင်နိုင် ချုပ်တည်းထားရသည်။

“မေးနေတာ ပြောစမ်း။ ကမြင်းတုန်းက ကမြင်းပြီး အခုမှ ဘာ အ၊ နေတာလဲ”

ခင်ခင်ကြီးသည် မိခင်ဖြစ်သူ၏ မျက်နှာကို မော့ ကြည့်မိသည်။ မျက်ရည်ကြောင့် ရုပ်သွင်မှာ မထင်ရှား။ သို့ပေမယ့် သူမ၏ တစ်သက်တာတွင် မေမေ စိတ်ဆိုးခြင်း၊ ဒေါသဖြစ်ခြင်းကို သည်တစ်ကြိမ်သာ မြင်ဖူးသည်။ သည် တစ်ကြိမ်သာ တွေ့ဖူးသည်။

“သမီး ကမြင်းတာ မဟုတ်ပါဘူး မေမေ။ ဒီကိစ္စ ကို ဘာမှမသိရဘဲ အခုလို ဖြစ်သွားတာပါ”

“တော်စမ်းပါအေး၊ တော်စမ်းပါ။ ဒီကိစ္စတွေ မသိတဲ့ မိန်းမလား ဟင်။ တွင်းကြီးမင်းစုက အိမ်တစ်အိမ်မှာ လာ လာတွေ့တယ်ဆိုတာ။ မိခင်ကြီးရယ် . . . ညည်းကို ငါ သတ်ချင်တယ်။ တစ်ခါတည်း အသေသတ်ပစ် လိုက်ချင် တယ်”

ဒေါ်မြလေး၏ ကိုယ်မှာ တဆတ်ဆတ် တုန်နေ သည်။

“သိပ် မအော်ပါနဲ့ မေမေရယ်၊ တခြားသူတွေ ကြား ကုန်ပါမယ်”

“အမလေး . . . အခုမှများ ရက်နေရသေးသလား မိခင်ကြီးရဲ့။ ညည်းသတင်းက တစ်မြို့လုံး ဟိုးဟိုး ကျော်နေ တဲ့ဥစ္စာ။ လူတကာက သိနေတဲ့ ဥစ္စာ။ ပြီးတော့လဲ ကြည့်ပါ ဦး။ ရာဇဝတ်အိုးကိုမှ တုတ်နဲ့သွားထိုး ရက်ပလေ။ မောင် မောင်ဦးနဲ့မှ တွေ့တတ်ပလေ မိခင်ကြီးရယ်။ ကမ္ဘာ့ရန်ရှိသား နဲ့မှ သွားပြီး ဖြစ်တတ်ပါပေရဲ့”

ခင်ခင်ကြီးသည် ဒေါ်မြလေးအနီးသို့ ချဉ်းကပ် ပြန် သည်။ မိခင်ဖြစ်သူ၏ ရင်ခွင်ကို တိုးဝင်ချင်သည်။ ရင်ခွင် တွင် မျက်နှာအုပ်လျက် အားရပါးရ ရိုက်ချင်သည်။

မိခင်ဖြစ်သူ ကိုယ်တိုင်က သူမကို ရှောင်ဖယ်နေ ကြောင်း မြင်ရ လျှင် ပိုမိုဝမ်းနည်းသည်။

ပိုမိုကြေကွဲရသည်။

“ညည်းအပေသာ ဒီအကြောင်းသိရင် ဘာတွေ ဖြစ် ကုန်မယ်ထင်သလဲဟင်။ မိုးကို မီးလောင်မှာ သိရဲ့လား ခင် ခင်ကြီး၊ ညည်း ဒါကိုသိရဲ့လား”

“မေမေ မသိနိုင်ပါဘူး မေမေ။ သမီးကိစ္စကို သမီး ဘာသာရှင်းပါ့မယ်။ သမီးကို လေးငါးဆယ်ရက်ပဲ အချိန် ပေးပါ။ သမီးရဲ့ပြဿနာကို သမီး ရှင်းပါမယ်”

“မိုက်ပါပေ့ မိခင်ကြီးရယ်၊ မိုက်ပါပေ့။ ငါ့ရင်ထဲမှာ ဘယ်လိုဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ ရင်ကိုခွဲပြီးတော့ ပြလိုက်ချင်ပါရဲ့။ ငါ့ရင်ထဲမှာ မီးတောက်နေပြီ သိရဲ့လား၊ မီးတောက်နေပြီ။ ငါအခုနေ သေသွားရင်ကောင်းမယ်။ ငါ သေလိုက်ပါတော့ ဟယ်။ ဒီလောက်တောင် မိုက်လှချည့် လား အမိုက်မရှိ။ ဒီ လောက်တောင် တူးတူးခါးခါး မိုက်ရသလား”

“သမီး မိုက်မိပါတယ် မေမေရယ်၊ မေမေ ပသေ ရပါ ဘူး။ သမီး သေသွားရင်သာကောင်းမှာ၊ မေမေအစား သမီး သာ သေသင့်တာပါ”

“မဟုတ်ဘူးဟေ့၊ နင်တို့နှစ်ယောက်စလုံး သေသင့် တာ။ နှစ်ယောက်စလုံး သေပစ်ဖို့ကောင်းတာ”

အသံတစ်သံသည် ရုတ်တရက် ကျောဘက်မှ ထွက် ပေါ်လာသည်။ ဒေါ်မြလေးရော ခင်ခင်ကြီးပါ အသံလာ ရာဆီသို့ အခြောက်ခြောက် အခြားခြား၊ အတုန်တုန် အလှုပ် လှုပ်၊ အကြောက်ကြောက် အရွံ့ရွံ့ လှည့်ကြည့်မိကြသည်။ သည်တွင် နှစ်ယောက်လုံးပင် လိပ်ပြာလှင့်စဉ်မတတ် ဖြစ် သွားရသည်။ တံခါးပေါက်ဝတွင် မားမားကြီးရပ်လင့်နေ သော ဦးအောင်ခန့်အား မြင်လိုက်ရခြင်းပင်တည်း။ စင်စစ် တွင် ဦးအောင်ခန့်သည် အိမ်သို့သည်မျှမြန် မြန်ဆန်ဆန် ရောက်လာရဖို့မရှိ၊ အလှူအိမ်သို့ လူအများနှင့် စကားပြော စဉ်တွင် လူအုပ်အကြားမှာ ဒေါ်မြလေးကို မတွေ့၊ ခြံဝန်း အပြင်သို့ ရုတ်တရက်လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ မိုးရေအကြားမှာ ပင် အပြင်သို့ထွက်သွားသော ဒေါ်မြလေး ကိုတွေ့လိုက်ရ သည်။ သူ့စိတ်မှာ ဆန်းကြယ်သလို ဖြစ်သွားသည်။ ဒေါ်မြ လေး၏ အမူအရာမှာ တစ်စုံတစ်ခုအတွက် ရေးကြီးသူတို့ပျာ ဖြစ်နေဟန်တူသည်။ ဒေါ်မြလေးအနက်သို့ ချက်ချင်းထ၍ လိုက်မည်ပြုသည်။ သို့ပေမယ့် စကားစ မပြတ်သေးသဖြင့် ငြိမ်နေရသည်။ စကား စပြတ်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် သူ အိမ် ပေါ်မှ ဆင်းခဲ့သည်။ ဒေါ်မြလေးကို ရှာသည်။ ထိုအခါ ဒေါ်မြလေး၏ အရိပ်အယောင်ကိုမျှ မမြင်။

သူ၏ ရင်ထဲမှာ သံသယ ဝင်လာသည်။ သင်္ကာယနဲ့ မကင်းဖြစ်လာသည်။ သို့နှင့်ပင် သူသည် ဒရိုင်ဘာကို ရှာဖို့ မေ့လျော့သွားသည်။ ဒေါ်မြလေး၏ မိခင်ရှိသေးသည်ကို

သတိမရ။ မိုးရေအကြားမှာပင် ထွက်လာခဲ့သည်။ အိမ်ဘက်သို့ပင် ခပ်သုတ်သုတ်လိုက်ခဲ့သည်။ မကြာမီ သူသည်အိမ်သို့ ရောက်လာသည်။ စည်ခန်းမှာရှိစဉ်ကပင် ပြောဆိုနေသော စကားအချို့တဝက်ကို ကြားရသည်။ မြေဖော့နှင်းလျက် လှေကားအတိုင်း တက်ရောက်လာသည်။ တံခါးဝကိုကွယ်လျက် သင်းတို့ သားအိမ်၏ စကားများကို နားထောင်သည်။ ကိုယ်မှာ တစ်စထက်တစ်စ တုန်လာသည်။ အသားမှာ ဆတ်ဆတ်ခါနေသည်။ ထိုနည်းတူ ရင်ထဲမှာလည်း တဆတ်ဆတ် တုန်ခါနေရပြီ ထင်သည်။ ဒေါသဖြစ်ရသည်။ ခံပြင်းရသည်။ သူ၏မျက်စိထဲမှာ ဘာမျှမမြင်ရတော့သလိုပင်။ မီးဝင်းဝင်းတောက်နေပြီဟု အထင်ရောက်သည်။ သူသည် တံခါးပေါက်ဝမှာ ရပ်မိသည်။ အသံသည် အလိုလိုထွက်သွားရသည်နည်း ဖြစ်သည်။

မမျှော်လင့် မထင်မှတ်ဘဲ ဖခင်ဖြစ်သူအား တံခါးပေါက်ဝတွင် မားမားမတ်မတ်ကြီး မြင်လိုက်ရသောအခါ ခင်ခင်ကြီး၏ကိုယ်မှာ ဆတ်ခနဲတုန်သွားသည်။ သူမအတွက် လောကကြီးတစ်ခုလုံး ကျမ်းထိုးမှောက်ခုံ ဖြစ်သွားလေပြီ ထင်သည်။ ရုတ်တရက် ငလျင်လျင်လိုက်သလို၊ တော်လည်း လိုက်သည့်နယ်ပင်။ မိခင်ဖြစ်သူအား အားကိုးတကြီး ဖက်လိုက်မိသည်။ အတင်းအကျပ် တွယ်ထားမိသည်။ ဖြစ်နိုင်လျှင်တော့ ငှက်များလို အတောင်ဖြန့်လျက် ပြတင်းပေါက်မှ ဖျံသန်းထွက်ပြေးလိုက်ချင်သည်။ နဂါးများလို မြေကိုခွဲ၍ ဝင်ရောက် ပုန်းအောင်းနိုင်စွမ်းသည့် တန်ခိုးသတ္တိများ ရလိုက်ချင်သည်။ ရှိမ်းဆာယာ ပိုမောက်၍ ကိုယ်ပျောက်နိုင်သည်ဆိုသော ဣဒ္ဓိပူဒါနများကို ပိုင်ဆိုင်လိုက်ချင်သည်။

ဦးအောင်ခန့်သည် အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာသည်။ မျက်နှာရှိ အကြောစိုင့်မှန်သမျှ တင်းမာနေသည်။ သူ့အား အခြောက်အခြားကြည့်နေသည့် သားအိမ် ရှေ့မှာရပ်မိသည်။ သူ၏ရင်မှာ ဖားဖိုများလို နိမ့်ချည်ကြွချည် ရှိသည်။ မျက်စိမှာ မီးထွက်မတတ် တဖျပ်ဖျပ် တောက်ပနေသည်။

“ကောင်းကြပေပေါ့ကွာဟင်။ သိပ်ကို ကောင်းကြပေါ့။”

ဦးအောင်ခန့်၏အသံသည် အခန်းကို ဟိန်း၍ ထွက်လာသည်။ အခန်းနံရံများနှင့် ပဲ့တင်ရိုက်နေသည်။ ဒေါ်မြလေးသည် စိုးရိမ်ထိတ်လန့်သော အမူအရာဖြင့် ဦးအောင်ခန့်အား ကြည့်သည်။ မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်သည်။

“ကျွန်မ . . . ကျွန်မ . . . ပြောပါရစေဦး ကိုအောင်ခန့်”

အထစ်ထစ် အငေါ့ငေါ့ ဆိုသည်။

“ဘာပြောဦးမှာလဲ၊ ဘာမှပြောစရာမလိုဘူး၊ ကျုပ်အကုန် ကြားပြီးပြီ”

“မဟုတ်သေးပါဘူး ကိုအောင်ခန့်ရယ်၊ ကျွန်မပြောပါရစေဦး။ ရှင်သိတဲ့အတိုင်း ကျွန်မဟာ သူ့ကို မိကောင်းဖခင်သားသမီးဖြစ်အောင် ကွပ်ညှပ်ခဲ့ပါတယ်။ မိဘဝတ္တရားနဲ့အညီ ရင်အုပ်မကွာ ပုံပြင်ခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမယ့်”

“တော်ပြီ မမြ။ ကျုပ် မင်းကို အပြစ်ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒင်း မိုက်တယ်ဆိုတာ ကျုပ်အသိ။ နေရာတာကာမှာ ထော်လော်ကန့်လန့်၊ ကလန်ကဆန်ချည်းပဲ ဆိုတာ၊ ကျုပ်အမြင်”

ဦးအောင်ခန့်သည် ပြုံးလိုက်သည်။ စင်စစ် နာနာကြည်းကြည်း ပြုံးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ကျုပ်က ကျုပ်တို့မွေးခဲ့တာ လူတွေ အောက်မေ့တယ်။ လက်စသတ်တော့ ကျုပ်တို့မွေးထားတာက လူတွေမှ မဟုတ်ဘဲကလား မမြရဲ့ဟင်။ ကျုပ်တို့ ခွေးတွေကို မွေးထားမိခဲ့တာပါကလားဗျာ”

ဦးအောင်ခန့်၏ အသံမှာ တုန်နေသည်။ နာကြည်းမှုများ ရောစွက်ပါဝင်သည်။ ဒေါ်မြလေးရော ခင်ခင်ကြီးပါ ဘာမျှ မပြောသာ ဘာမျှ မဆိုသာ။ ဦးအောင်ခန့် စကားဆက်သည်။

“အစ်ကိုက တစ်မျိုး၊ ညီမက တစ်မျိုး၊ ဘယ်တစ်ကောင်မှ မကောင်းဘူး။ ဘယ်တစ်ကောင်မှ အသုံးမကျ ဘူး။ တကယ်တော့ အမိတို့ချည်း သေဖို့မကောင်းဘူး။ ကျုပ်ပါ သေဖို့ကောင်းတာ။ တစ်အိမ်လုံးကို မီးလောင် တိုက်သွင်းပစ်လိုက်ဖို့ ကောင်းတာ”

ဦးအောင်ခန့်သည် ခင်ခင်ကြီး၏ မျက်နှာကို စူးစိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ အကြည့်ချင်း ဆုံမိလေလျှင် ခင်ခင်ကြီးရင်ခွန်ရသည်။ တစ်ကိုယ်လုံး အရည်ပျော်ကျရ လေတော့မလား ထင်ရသည်။ ရင်မှာတလုပ်လုပ် တဖျပ်ဖျပ်ခါရသည်။

“လာခဲ့စမ်း ခင်ခင်ကြီး ရှေ့ကို တိုးခဲ့စမ်း”

ဦးအောင်ခန့်ခေါ်သည်။ ခင်ခင်ကြီး ထွက်မလာရ၊ ဒေါ်မြလေးနောက်သို့ ပိုမိုဆုတ်ဝင်လိုက်သည်။ ဦးအောင်ခန့်လက်ထဲတွင် လမ်းလျှောက်ရာညီ အသုံးပြုသော တုတ်ကောက်ရှိသည်။

သည်တုတ်ကို မြင်ရတော့ တုန်လှုပ်သည်။ သည်တုတ် ဒေါ်မြလေးသည် သမီးအတွက် စိုးရိမ်ရမှန်း သိလာသည်။

လက်လွန်ခြေလွန် ဖြစ်မည်ကို ပူပန်လာသည်။ “ကျွန်မသမီးကို ကျွန်မ ဆုံးပယ်မယ် ကိုအောင်ခန့်”

“မလိုပါဘူး မမြ၊ အခုမှတော့ ဘာမှ ဆုံးမနေစရာ မလိုပါဘူး”

ဇနီးသည်အား ပြောရင်း ခင်ခင်ကြီးကို ထပ်ခေါ် သည်။

“ဟဲ့ ကောင်မလေး လာစမ်းဆို”

ခင်ခင်ကြီး၏ မျက်နှာမှာ ငိုမဲ့မဲ့ဖြစ်လာသည်။ ကြောက်ရွံ့မှုကြောင့် တစ်ကိုယ်လုံး ကတုန်ကယင် ဖြစ်နေ သည်။

“သမီးကြောက်ပါပြီ ဖေဖေ”

“လာစမ်းပါ၊ ဘာမှမလုပ်ဘူး။ လာခဲ့စမ်း”

သည်တော့လည်း ခင်ခင်ကြီး မနေရဲ့။ ဖေဖေရှေ့သို့ ထွက်လာရသည်။ မျက်နှာချင်းဆိုင်ကာ ရပ်ရသည်။

“နင်တို့ မောင်နှမနဲ့ ပတ်သတ်ပြီး တိုများဘက်က

ဘာဝတ္တရား ပျက်သလဲဟင်”

“မပျက်ပါဘူး ဖေဖေ”

“နင်တို့ဘက်ကကော ဘာတစ်ခုများ ဝတ္တရားကျေ သလဲ”

“မကျေပါဘူး ဖေဖေ”

“အေး မကျေတာကိုထား။ တို့ဘက်က ဝတ္တရား မကျေနိုင်တာကိစ္စ မရှိဘူး။ ဒါပေမယ့် အခုဟာက တို့ရဲ့ အရှက်ကိစ္စတာ။ တို့ရဲ့မျက်နှာကို ဆိုးမဲသုတ်တာ၊ စဉ်းစား ကြည့်စမ်း။ ခင်ခင်ကြီး၊ ဒီအဖြစ်ဟာ ဘယ်လောက် ရှက် စရာကောင်းသလဲဆိုတာ စဉ်းစားကြည့်စမ်း”

“သမီးမှားပါတယ် ဖေဖေ၊ သမီးမှားပါတယ်”

“ဟန်သံကွယ် ကိုယ့်ဟာကိုယ် လုပ်ချင်တာလုပ် ပြီး တော့မှ မှားပါတယ်လို့ ဝန်ခံ။ ဒါဆိုရင် ပြီးစတမ်းလို့ ထင် နေကြသပေါ့လေ။ ဝန်ခံလိုက်ရင် ကိစ္စအားလုံးပြီးပြီလို့ ထင် မှတ်နေကြသပေါ့လေ”

“သမီးရဲ့ အပြစ်ပါ ဖေဖေရယ်၊ သမီးရဲ့အပြစ်ပါ။ အဲဒီ အတွက် ဖေဖေပေးချင်တဲ့ အပြစ်ကိုပေးပါ။ သမီးခံပါ့မယ်”
ဦးအောင်ခန့်သည် ခင်ခင်ကြီး၏စကားကို သဘော ကျသလို ရွှံ့ခန့် လေ့ချွန်လိုက်သည်။

“အေးပါ . . . အေးပါ မပူပါနဲ့၊ ကိုယ့်အပြစ် ကိုယ် ခံရမှာပေါ့။ ဘယ်သူက ဝင်ခံမှာလဲ၊ ဘယ်သူက ဝင်ခံနိုင် မှာလဲ”

ဦးအောင်ခန့်သည် ခင်ခင်ကြီးအား စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်ကာ မေးခွန်းတစ်ခုကို မေးလိုက်သည်။

“မောင်မောင်ဦးဆိုတာ ကောင်းမိုးရဲ့သား မဟုတ် လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ဖေဖေ”

“အဲဒီအကောင်က နင့်ကို တကယ် လက်ထပ်မယ် ထင်သလား ဟင်”

“ရှင်”

“ဒီကောင်က နင့်ကို သားမှတ်မှတ် မယားမှတ်မှတ် ပေါင်းမယ် ထင်သလား”

“ရှင်”

“နင့်ကို ကျောရရုံတင် ကြိုတယ်ဆိုတာ မသိဘူး လား”

“ရှင် . . . ရှင်”

ခင်ခင်ကြီးသည် စကားမတတ်သူလို ဖြစ်နေသည်။ ‘ရှင်’ တစ်လုံးသာ ဆိုတတ်သည့်နှယ် သူမထံမှ ယင်းစကား တစ်လုံးသာ ထွက်လာသည်။

“ဟုတ်တယ် ဒီကောင်က နင့်ကို ချိုးချင်လို့ ကြို တာဟဲ့ အမှိုက်မရဲ့”

“မဟုတ်ပါဘူး ဖေဖေ၊ ဒါမဟုတ်ပါနိုင်ဘူး”

“ဘာမဟုတ်ရမှာလဲ၊ ဘာမဟုတ်နိုင်ရမှာလဲ။ သူ တို့နဲ့ ဘယ်လိုရန်စ ရှိခဲ့တယ်ဆိုတာ နင် မသိဘူးလား မကြား ဘူးလား”

“မဟုတ်ဘူး ဖေဖေ၊ သူက ဒီလို လူစားမျိုးမဟုတ်ပါ ဘူး။ သမီးကို အတည်ယူမှာ၊ အတည် ပေါင်းမှာပါ”

ခင်ခင်ကြီး၏စကားကြောင့် ဦးအောင်ခန့် ပိုမို ဒေါသ ဖြစ်သွားရဟန် တူသည်။ ပိုမို စိတ်ဆိုးလာဟန်တူသည်။ သို့ ပေမယ့် ဦးအောင်ခန့်ရယ်လိုက်သည်။ လှောင်ပြောင်သရော် ကာ အော်ဟစ်ရယ်မောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ သည်တော့ လည်း ခင်ခင်ကြီး မခံချင်။ မကျေနပ်။

“ဟုတ်ပါတယ် ဖေဖေ။ သမီးကို သူ အတည်ယူ မယ်လို့ ပြောပြီးပါပြီ”

“တော်စမ်း မိခင်ကြီး။ နင့်ကို ငါ သတ်မိလိမ့်မယ်။ အတည်ယူမှာဆိုရင် ယူမှာပေါ့။ ဘာလို့ အခု ပစ်ထားထား လဲ၊ အခု နင့်ကောင် ဘယ်မှာလဲ”

“ရန်ကုန်မှာ”

“အဲဒါကိုကြည့်၊ တမင်ရှောင်သွားတာ”

“ရှင်”

“နင့်ကို မယူချင်လို့ တမင် ရှောင်သွားတာ”

“မဟုတ်ဘူး ဖေဖေ၊ မဟုတ်ဘူး”

ခင်ခင်ကြီးသည် နားကို လက်နှင့် ပိတ်ထား လိုက် ချင်သည်။ ဖေဖေ၏ စကားများကို မကြားချင်။ ဖြစ်နိုင်လျှင် ဖေဖေရှေ့မှောက်မှ အပြီးအပိုင် ထွက်ပြေး လိုက်ချင်သည်။

ပြီးလျှင် ငြင်းမယ့်သာ ငြင်းနေရသည်။ စိတ်ထဲက မဝံ့ရမိ သလိုပင်။ ကိုယ့်ဟာကိုယ် မလုံဆိုသည်မျိုးလေလား။ ဖေဖေ ပြောသလိုများ ဖြစ်နေပြီလား ထင်မိသည်။ ခင်ခင်ကြီး၏ ရင်မှာ မောသည်။ နံးသည်။ ဒုးများ ညွတ်ရွေ့ကျတော့ ဖတတ်ပင်။ ရှိုက်ကြီးတငင် ငိုချလိုက်မိသည်။ ယင်းအချိန် တွင် ဦးအောင်ခန့်သည် တလောက မောင်မောင်ဦးအား မြင်ခဲ့ရသည်ကို ပြန်ပြောင်း မှတ်မိသည်။ သည်စဉ်က မောင် မောင်ဦး၏အပါးတွင် မိန်းကလေး တစ်ယောက် ပါလာ သည်ကို တွေ့ခဲ့ရသည်။ ဦးအောင်ခန့်စကား ဆက်လာရာ အသံမှာ ပျော့သွားသည်။

“ငါ့သမီးက အမျိုးကောင်းကိုမှ သွားပြီး ဆက်ဆံ တာကိုးကွယ်။ ဖအေက ယစ်ထုပ်။ သားက မြာသမား”
“တော်ပါတော့ ဖေဖေ၊ တော်ပါတော့၊ ဆက်မပြော ပါနဲ့တော့”

ခင်ခင်ကြီး အော်လိုက်မိသည်။ နားနှစ်ဖက်ကို လက်ဖြင့် တင်းတင်း ပိတ်လိုက်မိသည်။ ခင်ခင်ကြီးမတ်မတ် ရပ်နိုင်စွမ်း မရှိတော့။ ဒုးများ ညွတ်ရွေ့ကျသွားသည်။ သည် တော့လည်း ဒေါ်မြလေး မနေနိုင်။ သမီး ဖြစ်သူကို ဖက်ထား လိုက်မိသည်။

“ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ် ကိုအောင်ခန့်၊ ဒီ ပြဿနာကို ကျွန်မ ကြည့်ရှင်းပါ့မယ်”
“ဘယ်လိုရှင်းမှာလဲ၊ ကလေးမွေး။ ရပ်သီ ရွာသီ အဖြစ်ခဲ။ ဒီသဘောလား မမြ၊ သူနဲ့ မဟုတ်ဘဲ တခြား တစ် ယောက်ယောက်နဲ့ သာဆိုရင် ရှိတဲ့ စည်းစိမ်းပြုတ်ပေ့စေ၊ တင်တောင်းပြီး ပေးစားရဲ့။ အဆုံးပြောရရင် ရွေးကိုပဲ အမြီး ဖြတ်ယူယူ သဘောတူရဲ့။ အခုတော့ဗျာ”

ဦးအောင်ခန့်သည် နာကြည်းခံပြင်းစွာ တက်ခေါက် သည်။ ဒေါ်မြလေး မည်သို့ ပြန်ပြောရမည် မသိ။ သမီးက တစ်ဘက်။ လင်က တစ်ဘက်နှင့် ဘယ်သူ့ကို ဘယ်လို ပြောရမည်ပင် မတွေးတတ်တော့။ ဦးအောင်ခန့်သည် ခင်ခင်ကြီး၏ လက်တစ်ဖက် ကို ဆွဲယူလိုက်သည်။

“ထ စမ်း”

အသံမှာ မာကျော့ ပြတ်သားလှသည်။

ခင်ခင်ကြီး မထ။ မိခင်အား ကြောက်လန့်တကြား ဖက်ထားသည်။

“ထ စမ်း ရွေးမ၊ ထ စမ်း”

အတင်းဆွဲလိုက်ရာ ခင်ခင်ကြီး ပါလာသည်။

“ဒီမယ်၊ ငါပြောမယ်၊ သေသေချာချာ နားထောင် စမ်း၊ နင်က နင့်အဖြစ် နင်ခံမယ်လို့ ပြောတယ် မဟုတ်လား။

အေး ဒီသတ္တိမျိုး ငါ ကြိုက်တယ်။ လုပ်ရဲ ရင် ခံရဲရမယ်ပေါ့။ ဒီတော့ အသေအချာ နားထောင်စမ်း ခင်ခင်ကြီး”

ဦးအောင်ခန့်သည် စကားကို ပြတ်လိုက်သည်။ ခင် ခင်ကြီးသည် ငိုရှိုက်ခြင်းကို ကြီးစား ထိန်းချုပ်လိုက်ရသည်။ ယခုတော့လည်း အခြေအနေမှာ တရားရုံး တစ်ခုပမာ ဖြစ်လာ သည်ဟု စိတ်တွင် ထင်သည်။ မိမိ ကိုယ်ကို တရားခံ၊ ဖေဖေ သည် တရားသူကြီး အသွင်ဟု စိတ်တွင် အထင်ရောက် သည်။ ဦးအောင်ခန့်၏ စကားကို ခင်ခင်ကြီးသာမက ဒေါ် မြလေးကပါ စိတ်စောစွာ နားစွင့်သည်။

“ငါ နောက်ဆုံး ပြောမယ်၊ အေး ငါ့အသံကို နင် နောက်ဆုံး ကြားရတယ်လို့ပဲမှတ်။ ဒီကနေ့ကစပြီး နင် ကိုယ်နှင့် ငါ့သမီး မဟုတ်တော့ဘူးလို့ မှတ်ထားရမယ်။ ငါ့မှာ လဲ ခင်ခင်ကြီးဆိုတဲ့သမီး ဘယ်တုန်းကမှ မမွေးခဲ့ဘူး။ မရှိခဲ့ ဘူးလို့ မှတ်ထားမယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ရေနဲ့သာနဲ့ မပတ်သက် တဲ့လူတစ်ယောက်လို့ ယူဆထားရမယ်။ သဘောကတော့ နင့်ကို သားသမီးစာရင်းက ပယ်လိုက်တာပဲ”

သည်တွင် ဒေါ်မြလေး ဝင်တားသည်။

“ကိုအောင်ခန့်”

ဦးအောင်ခန့်သည် ဒေါ်မြလေး မပြောနိုင်ခင် လက် ကာပြုရင်း စကားဆက်သည်။

“ကျုပ် စကားပြောနေတုန်း ဘာမှ ဝင်မပြောနဲ့ မမြ။ ကျုပ်ကို ဆင်ခြေတက်ဖို့လဲ မကြိုးစားနဲ့။ ကျုပ်ဟာ ပြောသလို လုပ်တတ်တဲ့ လူစားဆိုတာ ခင်ဗျားသိတယ် မဟုတ်လား”

ဦးအောင်ခန့်သည် ခင်ခင်ကြီးဘက်သို့ လှည့်လိုက် သည်။

“ဒီတော့ အဝတ်တစ်ထည်ကိုယ်တစ်ခုနဲ့ ဒီကုနေ့ အမိ ကျုပ်အိမ်ကဆင်း။ မိဘက ရွှေမင်းသမီးလို ထားရက် ကနဲ့ သူတောင်းစား ဖြစ်ချင်တဲ့ မိန်းမ။ အဝတ်တစ်ထည် ကိုယ်တစ်ခုနဲ့ အခုဆင်း”

“ကိုအောင်ခန့်၊ ကိုအောင်ခန့်”

ဒေါ်မြလေး အထိတ်တလန့် တားသည်။ သမီး ဖြစ် သူအား တင်းကျပ်စွာ ဖက်ထားလိုက်သည်။ ခင်ခင်ကြီး သည် ဦးအောင်ခန့်အား တောင်းပန်တိုးလျှိုးသည့် မျက်နှာ ထားဖြင့် ကြည့်သည်။

“သမီး သွားပါ့မယ် ဖေဖေ၊ ဖေဖေ ပြောသလို သွား ပါ့မယ်”

“သမီး . . . သမီး”

ဒေါ်မြလေးမှာ သမီးဖြစ်သူကို လှည့်၍ တားရပြန် သည်။

“ဟုတ်တယ် ဖေဖေ၊ ဖေဖေ စိတ်တိုင်းကျ ဖြစ်ရပါစေမယ်။ ဒါပေမယ့် သမီးကို တစ်ရက်နှစ်ရက်ထဲ အချိန်ပေးပါ”

“တစ်ရက်မှ အချိန်မပေးနိုင်ဘူး။ ချက်ချင်းသွား၊ အောင်ခန့်တို့က သူများနဲ့ တူတာ မဟုတ်ဘူး။ ပြတ်ပြီဆိုရင် ဖျဉ်းဖျဉ်းကလေး ပြတ်တာမျိုး မဟုတ်ဘူး။ တိခနဲ ပြတ်တာ။ ထောင်းခနဲ ပြတ်တာ”

“နေပါဦး ကိုအောင်ခန့် ကျွန်မ ပြော”

“ဘာမှ မပြောနဲ့ မမြ၊ သူ့အပြစ်ကို သူ့ဝန်ခံတယ်။ ပေးတဲ့ အပြစ်ကိုလဲ သူ ကျေနပ်တယ်။ ဒီတော့ အခု သွားပေးစေ။ ချက်ချင်း သွားပစေ”

“တစ်ရက် နှစ်ရက်ကလေးပါ ဖေဖေ”

“တစ်နာရီ တစ်စက္ကန့်မှ မနေရဘူး။ ဆင်းဆို ချက်ချင်း ဆင်း”

ခင်ခင်ကြီးသည် ဒေါ်မြလေးကို အားကိုးတကြီး ကြည့်သည်။ ယင်း အခိုက်မှာပင် သူမ၏ လက်တစ်ဖက်ကို ဆွဲယူခြင်း ခံလိုက်ရသည်။

“မေမေ၊ မေမေ”

ဦးအောင်ခန့်သည် ခင်ခင်ကြီးအား အခန်းတွင်းမှ ဆွဲထုတ်လာခဲ့သည်။ ခင်ခင်ကြီး ရုန်းကန်သည်။ သို့ပေမယ့် အားချင်းကမမျှ။ လှေကားအတိုင်း ဆွဲယူခဲ့ရာ အပြိုပြို အလဲလဲနှင့် ပါလာခဲ့ရသည်။ ဒေါ်မြလေးသည် နှုတ်မှ တစာစာ တောင်းပန်ရင်း နောက်မှ ပြေးဆင်းလာသည်။ စည့်ခန်းမှာ မလုံးဟင်တို့ မလုံးရှင်တို့ ရှိသည်။ စိုးရိမ်ထိတ်လန့်စွာ စောင့်ကြည့်နေကြသည်။ ဝင်၍ တားရန် မဝံ့။ ဝင်ဆွဲရန် မရဲ။ သို့နှင့်ပင် ခင်ခင်ကြီး သည် တံခါးဝသို့ ရောက်လာရသည်။ သည်တွင် သူတို့ကို ဒေါ်မြလေးမိလာသည်။ ခင်ခင်ကြီးကို အတင်း ဝင်ဆွဲ သည်။ ဦးအောင်ခန့်သည် ပို၍ ဒေါသ ဖြစ်လာသည်။ မျက်နှာအနေအထားမှာ ဆုံးဖြတ်ချက် ချထားပြီး ဖြစ်နေသလို တင်းမာခိုင်ကျည်လှသည်။

ခင်ခင်ကြီး လက်တစ်ဖက် ကို ဆွဲထားသော ဒေါ်မြလေးအား တွန်းလွှတ်လိုက်သည်။ ဒေါ်မြလေး ကြမ်းပြင်ပေါ်

သို့ လဲကျသည်။ ပြန်မထနိုင်။ ရင်ထဲမှာ လိုက်၍ လိုက်၍ တက်လာသည်။ ဝေဒနာတစ်ရပ် ပေါ်ပေါက်လာသည်။ ဝေဒနာမှာ ဆိုးရွားပြီးထန်လာသည်။ အသက်ကိုပင် ရှူ၍ မရအောင် ဗွန်းကျပ်လာသည်။ နောက် တော့ မျက်စိထဲမှာ ပြာဝေ လာသည်။ သမီးဖြစ်သူနှင့် ခင်ပွန်းသည် သည် သူမ၏ အမြင်တွင် တစ်စထက် တစ်စ ဝါးလာသည်။ နားမှာ အသံတွေ ကြားနေရသည်။ သူမက လည်း ပြောဆိုနေမိသည်။

“သမီးလေး . . . သမီးလေး”

စသည်ဖြင့် အောဟစ် ခေါ်ဝေါ် နေမိသည်။ သို့ပေမယ့် အသံသည် လည်ချောင်းကို ဖြတ်ကျော် လာနိုင်ခြင်း မရှိ။ ကြာလျှင် အသံသည်ပင် တိမ်ဝင် ဆို့နှင့်သွားသည်။ မြင်ကွင်းသည်လည်း နက်ကျော ပိန်းပိတ်ကာ မှောင်အတိကျသွားသည်။

ဦးအောင်ခန့်သည် ဒေါ်မြလေး၏အဖြစ်ကို လှည့်မကြည့်။ မလုံးတင်နှင့် မလုံးရှင်တို့ကသာ ပွေ့ယူ ပြုစုကြရသည်။ အလုံးဆို့၍ မမှမြောသွားခြင်း ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရ၍ ငယ်ထိပ်ကို မှုတ်သူက မှုတ်၊ ခြေမကို ချိုးသူက ချိုးနှင့် ရှိကြသည်။ ခင်ခင်ကြီးသည် ဦးအောင်ခန့်၏ လက်အတွင်းမှာ ရုန်းရင်း ကန်ရင်းနှင့်ပင် ပါလာသည်။ ဦးအောင်ခန့်က ဆွဲခေါ်ခဲ့ရာ ခြံတံခါးပေါက်ဝသို့ အလဲလဲ အပြိုပြိုနှင့်ပင် ရောက်ရှိလာရသည်။ ဦးအောင်ခန့်သည် ခင်ခင်ကြီးအား မိမိခြံအတွင်း ကျူးကျော် ဝင်ရောက်လာသည့် တိရစ္ဆာန် တစ်ကောင်ကို မောင်းနှင့် လွှတ်နည်းဖြင့် မောင်းလွှတ်သည်။ အတင်းအကျပ် တွန်းလွှတ် သည်။ ခင်ခင်ကြီး ခြံပြင်သို့ ရောက်သွားရသည်။ တွန်းလိုက်သော အရှိန်ဖြင့် ခွေခွေကလေး လဲကျနေသည်။

“သွား . . . နောက်ကျရင် ငါ့အိမ်ရိပ်ကိုတောင် လာမနင်းနဲ့။ ငါသေရင်တောင် လာမကြည့်နဲ့။ ကြားလား တိရစ္ဆာန်မ”

ထိုနောက် ဦးအောင်ခန့်သည် ခြံဝင်းတံခါးကို ဂျှင်းခနဲနေအောင် ဆွဲပိတ်ပစ် လိုက်လေသည်။

ခင်ခင်ကြီးသည် လဲကျနေရာမှ အတန်ကြာသည် အထိ မထသေးဘဲ ခြံဝင်းတံခါးဖြင့် ခြားနေသည့် အိမ်ကြီးဆီသို့ စူးစိုက်ကြည့်နေသည်။ အစသော် ဖေဖေ၏ အရိပ်အသွင်ကို အိမ်အောက်ထပ်မှာ မြင်ရသေးသည်။ နောက်တော့ အရိပ်အသွင်သည် အိမ်အပေါ်ထပ်သို့ ရောက်လာသည်။ အတော်ကြာလျှင်ကား ဖေဖေ၏အခန်းမှာ မီးမှိတ်သွားသည်။ ခင်ခင်ကြီးသည် လဲနေရာမှ ထလိုက်သည်။

ယခုအခါတွင် ခင်ခင်ကြီး မငိုတော့ပေ။ မျက်ရည်ကို ချုပ်တည်းသည်။ အဲကို တင်းတင်း ကြိုတ်သည်။ ရင်ထဲမှာ နာသည်။ ခံပြင်းသလိုလည်း ခံစားရသည်။ မိုးရေစက်များသည် ခင်ခင်ကြီးမျက်နှာနှင့် လာရောက် ရိုက်ခတ်မိသည်။ မျက်နှာပေါ်ရှိ မျက်ရည်စများနှင့် ရောနှော ပေါင်းစည်းကာ ပါးပြင်တစ်လျှောက် လိမ့်ဆင်းသွားသည်။ အဝတ်အစားများသည်လည်း စွတ်စိုလာလေသည်။ နားထဲမှာ ဖေဖေ၏ စကားသံများကို ကြားယောင်ရဆဲ ရှိသည်။ ခင်ခင်ကြီးသည် အိမ်ကြီးဆီသို့ နာနာကြည်းကြည်း တစ်ချက် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ နောက်တော့ ကိုယ်ကို ချာခနဲ လှည့်ပစ်လိုက်သည်။ ရေနံ့သာအိမ်ကြီးကို ကျောခိုင်းကာ လျှောက်လာခဲ့သည်။ သူမ ဦးတည်ခဲ့သည်မှာ ရွှေဘိုသာသို့။ မှန်သည်။ ရွှေဘိုသာသို့ သွားမည်။ မောင်မောင်ဦး အိမ်သို့ သွားမည်။ အဖြစ်အပျက်များကို ရှင်းပြမည်။ သူမအား လက်ခံထားရန် ပြောပြမည် စသည်ဖြင့် စိတ်ကူးသည်။ ဒုက္ခသည် တစ်

ယောက် အနေနှင့်ပင် ဖြစ်စေ၊ လက်ခံလျှင် တော်ပြီ။ တစ်ရက် နှစ်ရက်မျှ ခိုအောင်းရလျှင် ကျေနပ်ပြီ။ မိုးသည် ယခုမှ ပိုသည်လောလေသည်လား မပြောတတ်။ ကောင်းကင် တစ်ပြင်လုံး ထူထပ်သိပ်သည်းကာ ပိန်းပိတ်မည်းမှောင်နေသည်။ အုန်းအုန်းခြိမ့်ခြိမ့် ညစ်စေလေဝံက်အောင် မိုးထစ်ချုန်းနေသည်။ လျှပ်စီးလင်းပြက်လိုက်သောအခါ နေ့လယ်ခင်းတမျှ ပြုံးခနဲ ပြက်ခနဲ ဝင်းလက် သွားတတ်သည်။

ခင်ခင်ကြီးသည် မိုးရွာသွန်းနေသည်ကို ဂရုမစိုက်၊ လေတိုက်ခတ်နေသည်ကိုလည်း အမူမထား ကောင်းကင်၌ စစ်ပွဲကြီးတစ်ခုမှာ အုန်းအုန်း ခြိမ့်ခြိမ့် ညစ်နေသည်ကိုလည်း ကြောက်ရမည် မသိတတ် သူမတွင် နာကြည်းခံပြင်း ရခြင်းမှ အပ မည်သည့် ဝေဒနာမျှ မရှိတော့ သလိုပင်။

ရွှေဘိုသာမှာ ဝေးလံလွန်းလှသည် ဟူ၍တော့ သိသည်။ ယခုအချိန်တွင် မြင်းရထား စသည်တို့ မရနိုင်တော့ပြီ ကိုလည်း တွေးမိသည်။ သို့ပေမယ့် ရွှေဘိုသာသို့အရောက် ခြေကျင် လျှောက်မည်ဟုပင် သန့်ဋ္ဌာန်ချသည်။ စိတ်ဆုံးဖြတ်သည် တကယ်တမ်း ထွက်မည်ဆိုလျှင်လည်း၊ သည်တစ်အိမ်မှလွဲလျှင် သူမမှာ ခိုကိုးရာ မရှိတော့ ထင်သည်။ ခရီးဆိုသည်ကလည်း မရောက်သေးခင်သာ ဝေးတတ်သည်ဆို မဟုတ်လား။ သည်တစ်သက် ရေနံ့သာသို့ ဘယ်တော့မှ မပြန်ဟု နိုင်ခိုင် မာမာ ဆုံးဖြတ်သည်။ ဖေဖေ ပြောသလိုပင် ရေနံ့သာ အရိပ်ကိုပင် သည်တစ်သက် မနင်းတော့။ ဖြစ်နိုင်မည်ဆိုလျှင်တော့ ရေနံ့ချောင်းမှာပင် မနေ။ ဖေဖေ ရှိသော အရပ်သို့ သည်တစ်သက် မပြန်။

မေမေ့ကိုတော့ သနားသည်။ မေမေသည် ကြားက
ဘေးစားခံ။ မိမိ မရှိပြီဟု သိရလေလျှင် မေမေ၏ရင်၌ အဘယ်
သို့ ရှိမည် မမှန်းတတ်။ မေမေအပေါ်တွင်မူ ဖေဖေလို သဘော
ထား၍ မရ။ သို့ပေမယ့် တစ်ခုရှိသည်။ ရေနံသားနှင့် ဖေဖေနှင့်
အဆက်အသွယ် ပြောဘူးထား။ တွေ့လိုသည့် အချိန်တွင် တစ်
နေ့ရောည့် မေမေနှင့် ချိန်းဆို တွေ့ဆုံနိုင်သည်။ ဖြစ်နိုင်လျှင် မေမေ
ကို စည်းရုံးမည်။ အကယ်၍ အတည်တကျ ရှိသည့်အခါ
မေမေ့ကို အိမ်သို့ ခေါ်ထားမည်။ ယင်းသို့လျှင် စိတ်ကူး
သည်။

ညသည် လူသူ ကင်းရှင်းလှသည်။ လူ အသွား
အလာကို မတွေ့ရ။ များစွာ ညဉ့်နက်လှပြီတော့ မဟုတ်။
မိုးကြောင့် လူသွား လူလာ ရှင်းခြင်းသာဖြစ်သည်။ မိုးရွာနေ
သောကြောင့်ပင် လူတို့ စောစောစီးစီး အိပ်ရာ ဝင်ကြဟန်
တူသည်။ အိမ်တံခါးများကို စောစောစီးစီး ပိတ်ကုန်ကြဟန်
တူသည်။ သည်တော့လည်း ကမ္ဘာလောက တစ်ခုလုံးတွင်
မိမိ အထီးတည်းသာ လှုပ်ရှားသွားလာနေသူ ရှိသည်ဟု
ခင်ခင်ကြီး ထင်သည်။

ခင်ခင်ကြီးသည် ခပ်သွက်သွက် လျှောက်သည်။
ခြေထောက်၌ ဖိနပ်မပါ။ ခဲလုံးချွန်ချွန်ကလေးများကို နှင်း
မိသည်။ ခြေထောက်မှာ စူးစူးရှရှ ခံစားရသည်။ လျှောက်ဖန်
များလာသောအခါ ဖန်နှင့်က ပို၍ နာလာသည်။ ရေစိုထား
သော ထာဘီရေသီးနားစသည် ခြေလှမ်းလေတိုင်း ခြေသလုံး
ကို တုတ်ဆွဲထားသလို ဖြစ်သည်။ သဲများက ပေးကျနေပြန်ရာ
ခြေချင်းဝတ်ကို ပွတ်တိုက်လျက် ကျိန်းစပ် လာစေသည်။
စိတ်ကသာ ဆောင်ထားသည်။ စိတ်ဆောင် သလောက်
ကိုယ်က မပါလှကြောင်း မကြာမီမှာပင် ခင်ခင်ကြီး တွေ့လာ
ရသည်။ အင်အားသည် အလျင်စလို ကုန်ခမ်းလွယ်သည်
ဟု ထင်သည်။ ခင်ခင်ကြီး မောပန်းလာသည်။ နှမ်းနယ်လာ
သည်။ ရင်ထဲမှာ တလုပ် လှုပ်နှင့် ဖြစ်လာသည်။ အသက်ကို
ပြင်းပြစွာရှူမိသည်။ ရုံခါတွင် ခြေလှမ်းနှုန်းကို လျှော့ချကာ
အသက်ရှူရသေးသည်။ နှာခေါင်းနှင့် သာမက ပါးစပ်နှင့်ပါ
အသက်ရှူရသည်။

ဝမ်းမိုက်ကလည်း တစ်မှောင့်။ အောင့်သလိုလို၊ နာ
သလိုလိုနှင့် ယခုလို အခါကျတော့လည်း ထိုနေရာမှာ ခဲ
တစ်လုံး ဆွဲထားသည့်အသွင် လေးလံနေသည်။ ယင်းသို့
ရှိစဉ်အခိုက် ခပ်လှမ်းလှမ်းဆီမှ မြင်းခွာ တဖြောက်ဖြောက်
မြည်သံကို ကြားရသည်။ မြင်းရထား တစ်စီးဟုထင်သည်။
ခင်ခင်ကြီး ထုနုနုမိတော့မတတ်ဝမ်းသာသွားသည်။ နောက်
သို့ လှည့်ကြည့်သည်။ ဘာမျှ မမြင်ရသေး။ သို့ဖြင့် နားက

လှည့်စားလေသလား ထင်ကာ ထပ်မံ နားထောင်သည်။
ပိုမိုကျယ်လောင်လာသော အသံကို ကြားရသည်။ အမှန်
ပင် မြင်းခွာကျသံဖြစ်သည်။ မြင်းခွာသံမှီနှင့် ကတ္တရာလမ်း
တို့ထိတွေ့မိရာမှ ပေါ့ပေါက်လာသော အသံဖြစ်သည်။ ခင်
ခင်ကြီးသည် ဝမ်းသာမှုအဟုန်ကြောင့် ကတုန်ကယင်ကြီး
ဖြစ်လာမိသည်။ မကြာမီ မြင်းရထားများတွင် ထွန်းလှ
ရှိသည့် မှန်အိမ်နီရဲကလေးကို တလုပ်လှုပ်နှင့် တွေ့ရသည်။
ခင်ခင်ကြီးသည် မြင်းရထားကို အဝေးမှာ ရှိစဉ်ကတည်းက
တားဆီးနေမိသည်။ လက်ကို ဝှေ့ယမ်း ပြနေမိသည်။ သို့
ပေမယ့် မြင်းရထား မောင်းသူက သူမအား အနီးကျမှ
မြင်သည်။

သည်သို့သော ရာသီ၊ သည်သို့သော အချိန်တွင်
လမ်းမ အလယ်ကောင်၌ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို တွေ့
လိုက်ခြင်းအတွက် မြင်းရထား မောင်းသူမှာ များစွာ အံ့အား
သင့်သွားသည်။ မြင်စက သူ၏မျက်စိကိုပင် သူ မယုံနိုင်
လောက်အောင် ရှိနေသည်။ ဥစ္စာစောင့် လေလား၊ လူစင်
စစ်ပေပဲလားဟု မနည်းခွဲခြား ကြည့်ယူရဟန်တူသည်။ သူ
သည် ခင်ခင်ကြီး၏အနီးတွင် ရထားကို ထိုးဆိုက်လိုက်
သည်။

“ဘယ်သွားမလိုလဲ ကလေးမ”

ရထားမောင်းသူက မေးသည်။

“ဦးကြီးကော ဘယ်သွားမှာလဲ ဟင်”

“အို . . . ငါ ဘယ်သွားမယ် ဆိုတာထက် မင်း
ဘယ်သွားမယ် ဆိုတာကို အရင်ပြောစမ်းပါ။ ညကြီးမင်းကြီး
မိုးထဲလေထဲမှာ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ထံ သွားချင်ရာ
သွားနေလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ။ ငါနဲ့ မတွေ့ရရင်လဲ အကောင်း
သား၊ လာတွေ့တော့လဲ ငါ့မှာ တာဝန် ရှိနေရပြီပေါ့။ မင်း
သွားချင်တဲ့ နေရာ ပို့ပေးရတော့ မှာပေါ့”

ရထားမောင်းသူ၏ စကားကြောင့် ခင်ခင်ကြီး အား
တက်ရသည်။ သည်လိုလူမျိုးလည်း ရှိပါသေး ကလား ဝေး
မိသည်။

“ကျွန်မ သွားချင်တာက ရွှေဘုံသာပါ”

“အဲဒီတင် ပဲလား”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်”

“နေစမ်းပါဦး။ အိမ်က ထွက်ပြေးလာတာလား။
ကြည့်လဲလုပ်ပါဦး။ အတော်ကြာ၊ ငါ့ကိုပါ အမှပတ်နေပါဦး
မယ်”

“အိမ်က ထွက်ပြေးလာတာ မဟုတ်ပါဘူး။ စိတ်
ချပါ။ ဦးကြီး ဘာမှ မဖြစ်စေရပါဘူး”

“နင့် ကိစ္စက အတော် အရေးကြီးနေလို့လား”

ရထားမောင်းသမားက စပီစုသည်။

“ဆိုပါတော့”

“ကောင်းပြီလေ၊ တက်... အတော်ပါပဲ၊ ငါကလဲ ညောင်လွန်ပြန်မှာ။ ခရီးကြိုတော့ ပိုပြီး အဆင်ပြေသွား တာပေါ့”

ခင်ခင်ကြီးသည် ရထားပေါ်သို့ သွက်လက်စွာ ခုန်တက်လိုက်သည်။ တော်ပါသေးရုံဟု စိတ်ထဲက ကွေး နေသည်။ ရထားမောင်းသမားက ငေါက်သံ တစ်ချက်ပေး၍ ရထားကို ထွက်စေသည်။ အတန်ငယ် ကြာအောင် မောင်းမိ လျှင် ချောင်းနိမ့်သို့ ရောက်သည်။ ချောင်းနိမ့်မှာ ရေ အတန်ရှိသည်။ ရထားမောင်းသမားကြီးက အတွင်းဖက်သို့ လှည့်ရင်း

“တော်ပါသေးရဲ့၊ တောင်ရေ မကျသေးလို့၊ ဒီချောင်း ကို ချောင်းကျဉ်းကလေး ဆိုပြီး အထပ်မသေးလေနဲ့။ သူက လဲ သူ့ဟာနဲ့သူ အန္တရာယ်ရှိတယ်။ မြွေဟောက်၊ မြွေပွေး များလို့ပေါ့၊ သေးသေးကလေး ဆိုပြီး သွားမစလေနဲ့။ ကိုက် လိုက်ရင် သေးမမိဘူး ဆိုတာလို့ပဲ။ ချောင်းနိမ့်ဟာလဲ မြွေပွေး ကလေးပဲ။ သူ့ ရဲ့ချောင်းဖျားဖြစ်တဲ့ ပုဗ္ဗားမှာ မိုးညို ပြီဆိုရင် မကြာခင် တောင်ရေ ဒလဟော ကျလာတတ်တယ်။ အရံစွန့် ပြီး ဖြတ်ကူးရင် ရေစီးနောက်ကို ပါသွားတတ်တယ်။ အခုလဲ ငါထင်တယ် ပုပ္ပါးတင် မကဘူး။ နေရာတကာ မိုးရွာနေတာ ဆိုတော့ မကြာခင် တောင်ရေ ကျလာလိမ့်မယ်။ တောင်ရေ မကျခင် ဒီကို ရောက်လာလို့ တော်သေးတာပေါ့။ ဒါကို ငါသိ နေတာက ဒီချောင်းကို မကြာခဏ ဖြတ်ခဲ့ရလို့ပေါ့”

မြင်းရထား မောင်းသမားက တစ်ကိုယ်တည်း ပြော သလို ပြောနေသည်ကို ခင်ခင်ကြီး ကြားရသည်။ သို့ပေမယ့် များစွာအမှတ်ထားမိသည် မဟုတ်။ အတွေးသည် ဝေးလံ သော နေရာသို့ လွင့်ပါးနေသည်။ ရွှေဘိုသာရှိ မောင်မောင် ဦးတို့ အိမ်သို့ရောက်နေသည်။ ပထမအကြိမ်ရောက်ရစဉ်က မြင်ခဲ့ရသော ဦးကောင်းမိုး၏ မျက်နှာကို ပြန်လည် မြင်ယောင် လာသည်။ ထိုစဉ်က စကားကို ဝတ်ကျေ တမ်းကျေမျှသာ ပြောခဲ့သည်ကို သတိရသည်။ သည်တော့လည်း ရင်မှာ အမောရသားပါကလား။ ယခု တစ်ခေါက်တွင်လည်း အဆင် ပြေမှု ပြေပါ့မည်လား တွေးမိသည်။ တစ်ဆက်တည်းမှာပင် ဇာတိက ဖေဖေပြောခဲ့သောစကားများကို ပြန်လည်ကြား ယောင်လာသည်။ ဖေဖေ ပြောရစဉ်တုန်းကတော့ မလှို၍ပြော သည်ပဲ ထင်ခဲ့သည်။ အငြိုးရှိ၍ ပြောသည်ပဲထင်ခဲ့သည်။ တကယ်တမ်း စဉ်းစားကြည့်မိလေတော့လည်း ဖေဖေ၏

စကားများမှာ ယုတ္တိမတန်လှ။ စင်စစ် မိမိ အနေနှင့် မောင် မောင်ဦးနှင့် ပတ်သက်ပြီး ဘာတစ်ခုမျှ လည်း မသိခဲ့။ ဘာ တစ်ခုမျှလည်း နားမလည်ခဲ့။ သိရှိ နားလည်ခွင့်ကို မရမိမှာ ပင် ခရီးလွင့်ခဲ့သည်။ မောင်မောင်ဦးသည် ဖေဖေ ပြောသလို လူတစ်ယောက် လေလား၊ တွေးမိတော့လည်း ရင်အတုန် ရသားပါကလား။ ဘုရားသိကြားမလှ၊ လှ ဖေဖေ ပြောသမျှတို့ မဟုတ်ပါစေနှင့်ဟုသာ ကြိုတင်ဆို တာကောင်းရတော့သည်။

“မိန်းကလေး၊ မင်းသွားမှာ ဘယ်အနားလဲ”
ရထားမောင်းသမားကြီး၏ အမေးကြောင့် အတွေး စ ပြတ်ရသည်။

“ရွှေဘိုသာလေ”
“ဒါတော့ သိတာပေါ့၊ ရွှေဘိုသာရဲ့ ဘယ်အနား ကို သွားမှာလဲလို့မေးတာ။ အခု ရွှေဘိုသာကို ရောက်နေပြီ”
ခင်ခင်ကြီး ပြင်ပ သို့ လှမ်းကြည့်သည်။ မကျမ်း သောအရပ် ဖြစ်၍ လည်းကောင်း၊ မှောင်နေ၍လည်း ကောင်း၊ သွားရမည့် အိမ်ကို မသိ။ မမှတ်မိ။

“ကျွန်မ သွားမှာက ဦးကောင်းမိုးရဲ့ အိမ်ပါ”
“ညော် ဦးကောင်းမိုး မသူဇာရဲ့ အိမ်လား။ ဒါဖြင့် လဲ ဇောဇောက ပြောတာပေါ့။ တို့များ မြင်းရထားမောင်းသမား ဆိုတာက ပွဲရုံတွေနဲ့ အများဆုံး အဆက်အဆံ ပြုရတာပဲ။ မသူဇာကို သိတာပေါ့။ မသူဇာရဲ့အိမ်ကိုလဲ သိတာပေါ့။ ဟို ဘက်နားမှာတင်ပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်မ အဲဒီကို သွားချင်ပါတယ်”
သို့ဖြင့် မကြာမြင့်မီ ကာလမှာပင် ခင်ခင်ကြီး သည် ဦးကောင်းမိုး၏ အိမ်ရှေ့၌ ခြေချ မိပါသည်။ ထိုအခါ မိမိမှာ မြင်းရထားခပေးဖို့ မရှိကြောင်း ခင်ခင်ကြီးသတိရသည်။
“စိတ်တော့ မရှိပါနဲ့ ဦးကြီးရယ်၊ ကျွန်မမှာ ပိုက်ဆံ ပါမလာဘူး”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ မနက်ဖြန်ကျမှ ငါ မသူဇာဆီက တောင်းယူလိုက်မယ်။ ဟုတ်ပြီလား”

ခင်ခင်ကြီး အလျင်စလို ခေါင်းညှိတ်ပြလိုက် သည်။ သို့ဖြင့် မြင်းရထား မောင်းထွက်သွားသည်။ ခင်ခင်ကြီးသည် အိမ်ကြီးဆီသို့ မျက်နှာပြုလိုက်ပါသည်။ အိမ်ကြီးကို မြင် ရလေတော့လည်း ခင်ခင်ကြီး ရင်ဖောရသည်။ အိမ်၏ အထက်ထပ်တွင် မီးအလင်းရောင်မရှိ ပကတိဖောင်နေသည်။ အောက်ထပ်မှ အခန်းတစ်ခန်းတွင် မှ မီးလင်းလျက်ပင် ရှိ သေးသည်။ တံခါးပိတ်ထားကြောင်း တွေ့ရသည်။ မှန်ပြ တင်းမှ မီးအလင်းရောင် ထိုးထွက် နေခြင်းဖြစ်သည်။ ခင်ခင် ကြီးသည် နှေးနှေးလေးလဲသော ခြေလှမ်းများ ဖြင့်ပင်

အိမ်ကြီးဆီသို့ တရွေ့ရှေ့ တိုးကပ်လာခဲ့သည်။ အစသော်
တံခါးကို ခေါက်ရန် လက်က မဝံ့ရုံ၊ အားတင်း၍ ခေါက်မိ
ချိန်၌ လက်တုန်နေသည်။ အတွင်းက ကြားမကြားတော့
သေး။ ခင်ခင်ကြီးအဖို့မှာမှ တံခါး ခေါက်ရာမှ ပေါ်ထွက်လာ
သော အသံမှာ ကျယ်လောင်လွန်းလှသလို ရှိနေသည်။ ဆူ
ညံလွန်းလှသလို ဖြစ်နေသည်။ အိမ်အတွင်းမှာ တိတ်ဆိတ်
နေသည်။ ငြိမ်သက် နေသည်။ လူပုဂ္ဂိုလ်သုံးသုံးကိုသော်မျှ
မကြားရ။ ထို့ကြောင့် ထပ်မံ ခေါက်လိုက်ပြန်သည်။ သည်
တစ်ကြိမ်တွင်မူ အတွင်းမှ လူပုဂ္ဂိုလ်သုံးသုံး ကြားရသည်။ တစ်
ဆက်တည်းမှာပင် အသံတစ်သံ ပေါ် လာသည်။

“ဘယ်သူလဲ”

အသံမှာ ဦးကောင်းမိုး၏ အသံ။ ခင်ခင်ကြီး မှတ်
မိသည်။ အသံကြောင့် ခင်ခင်ကြီး ကိုယ်မှာ ဆတ်ခနဲ တုန်
ရသည်။ ရုတ်ရက် အပြေမပေးမီ၊ နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်မေး
မှ အပြေပေးမိသည်။

“ကျွန်မပါ”

ဟု ဖြေမိသည်။

“ဘယ်က ကျွန်မလဲ”

ဆိုကာ တံခါးဆီသို့ လျှောက်လာသော ခြေသံ ပေါ်
ထွက်လာသည်။

“ခင်ခင်ကြီးပါ။ ရေနံ့သာက ခင်ခင်ကြီးပါ”

“ခင်ခင်ကြီး . . .”

သည်အမည်ကို ကြားလိုက်ရသည့်အတွက် ဦး
ကောင်းမိုး အံ့အား သင့်သွား မိဟန် တူသည်။ ခင်ခင်ကြီး၏
စကားကို ပုံတင်ထပ်သည်။ တံခါးမင်းတုပ် ဖြုတ်သံ ကြား
ရသည်။ မကြာမီ တံခါးနှစ်ဖက် ပွင့်သွားသည်။ တံခါးပွင့်
သွားချိန်တွင် ခင်ခင်ကြီးနှင့် ဦးကောင်းမိုးတို့ မျက်နှာချင်း
ဆိုင်မိကြသည်။ ဦးကောင်းမိုးသည် အလင်းရောင် လာရာ
ဘက်သို့ ကျောပြုကာ ရပ်နေရာ အမှောင်ရိပ်ကျပြီး မျက်နှာ
ကို မမြင်သာပေ။

“ဘယ်လိုလဲ မိန်းကလေးရဲ့၊ ညကြီးမင်းကြီး အချိန်
မတော်ကြီးမှာ ဘာကိစ္စလဲ”

ဦးကောင်းမိုးက တံခါးဝတွင် ပိတ်ပြီး ရပ်ထားသည်။
သူမအား အိမ်အတွင်းသို့ ဖိတ်ခေါ်ခြင်း မပြု။ ဤသည်ကို
မြင်ရလေကတည်းက၊ ခင်ခင်ကြီးသည် မိမိ သည်နေရာသို့
လာခဲ့မိသည်မှာ မှားလေပြီဟု သိသည်။

“ကျွန်မ . . . ကျွန်မ ကိုမောင်မောင်ဦးနဲ့ တွေ့ချင်
လို့ပါ”

ခင်ခင်ကြီး စိတ်အားလျှော့လာသည်။

တစ်ပြိုင်တည်းမှာပင် တက်ကြွခဲ့ရသမျှ စိတ်ဓာတ်
ပါကျဆင်းသွားရသည်။ ပါးစပ်ထဲတွေ့ ရာစကားဆိုမိသည်။
“မောင်မောင်ဦးနဲ့ တွေ့ချင်လို့ ဟုတ်စ၊ ဘာကိစ္စပါ
လိမ့်ကွယ်”

“စကား ပြောချင်လို့ပါ”

“ဪ ဝကားပြောချင်တာ ဒီအချိန် လာရသလား။
သန်းခေါင် ကျော်လောက်မှ လာပါလားကွယ်”

ဦးကောင်းမိုးက ခနဲသလို ဆိုသည်။ ခင်ခင်ကြီးသည်
ချက်ချင်းပင် အော်ဟစ် ငိုယိုပစ်လိုက်ချင်စိတ် ပေါ်ပေါက်မိ
သည်။ သူ့များ ညွတ်ခွေကျရမတတ် ဖြစ်သွားသည်။ ဦး
ကောင်းမိုးထံမှ စကားသံ ဆက်လက်ထွက် ပေါ်လာသည်။

“ဒါ အိပ်ချိန်ကွယ်၊ စည့်သည်လက်ခံတဲ့ အချိန်
မဟုတ်ဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်မ သိပါတယ်ရှင်၊ ကိစ္စက အရေး
ကြီးနေလို့ပါ”

ခင်ခင်ကြီးသည် ဦးကောင်းမိုးအနေနှင့် မိမိအား
အိမ်အတွင်းသို့ ဖိတ်ခေါ်မည်၊ လာရင်းကိစ္စကို မေးမြန်းမည်
ဆိုလျှင် အဘယ်မျှ ကောင်းလေမည်နည်းဟု တွေးသည်။
ယင်းသို့ ဖြစ်လာပါစေဟုလည်း ကျိတ်၍ ဆု တောင်းမိ
သည်။ ဦးကောင်းမိုးထံမှ စကားသံ ထွက်မလာဘဲ ရှိရာ
ခင်ခင်ကြီးက ဆက်ပြောသည်။

“ကျွန်မ ရွှေကြောင့်က လာခဲ့တာပါ၊ အဝေးကြီးက
လာခဲ့၊ တာပါ။ မိုးထဲလေထဲ လာခဲ့ရတာပါ”

“မောင်မောင်ဦး အိမ်မှာ မရှိဘူးကွယ်။ ရန်ကုန်က
ပြန်မလာသေးဘူး။ ပြောစရာရှိရင် ပြောလေ၊ မှာစရာရှိရင်
မှာပေါ့။ သူလာတော့ ပြောပြလိုက်မှာပေါ့”

သည်တော့လည်း ခင်ခင်ကြီး ရိပ်စားမိလာသည်။
နားလည်လာသည်။ ဦးကောင်းမိုး အနေနှင့် မိမိအား မည်
သည့်နည်းနှင့်မျှ အိမ်အတွင်း အဝင်ခံလိုခြင်း မရှိကြောင်း
တွေးမိသည်။ ရင်မှာမောသည်။ ကိုယ်မှာနဲ့ သည်။ ယခုမှ
ပင် မိမိသည် အမှားမှန်သမျှကို ဆက်တိုက် ကျူးလွန်မိသူ
တစ်ယောက်ပါကလားဟု ခင်ခင်ကြီး သဘောပေါက်သည်။
အားငယ်လာသည်။ ယူကျုံးမရ ရှိလာသည်။ ဘာမျှလည်း
မပြောချင်တော့၊ ဘာမျှလည်း မလုပ်ချင်တော့။ ဖြစ်နိုင်လျှင်
တော့ အော်ဟစ်၍သာ ငိုပစ်ချင်တော့သည်။

ဦးကောင်းမိုးသည် ဝါးခနဲ သမီးသည်။

ခင်ခင်ကြီးသည် မကြာမီ မျက်ရည်ကျတော့မည် ဆို
ခြင်းကို သိသည်။ ယင်းမျက်ရည်ကို ဦးကောင်းမိုး မမြင်
စေချင်၊ မတွေ့စေချင်။

“ကျွန်မ ပြန်တော့မယ်”
ဆိုရင်း ကိုယ်ကို လှည့်လိုက်သည်။ မျက်နှာကို ကွယ်
လိုက်သည်။
“ပြန်တော့မလို့လား။ ဘာမှ မမှောတော့ဘူးလား။”
“ဟုတ်ကဲ့၊ မမှောတော့ပါဘူးရှင်”
ယခုပင်လျှင် ခင်ခင်ကြီး၏ အသံမှာ ငိုသံပါလာ
သည်။

“ဒါဖြင့်လဲ ပြီးရောပေါ့။ ကိစ္စ ပြတ်ရောပေါ့။”
ဦးကောင်းမိုးသည် စိတ်လက် ပေါ့ပါးသွား သလို
ဆိုသည်။ သူသည် အိမ်အတွင်းသို့ ဝင်လိုက်သည်။ တံခါး
ခွဲ ပိတ်လိုက်သည်။ မျက်ရည်အသွယ်သွယ် ကျလျက်
အသံမထွက်အောင် တိတ်တဆိတ်ကျိတ်၍ ရှိက်လျက်ကပင်
ခင်ခင်ကြီး လာလမ်းသို့ ပြန်ခဲ့ရသည်။ ရင်ထဲမှာ နာသည်။
နှင့်သည်။ ဆိုသည်။ ပူသည်။ နှလုံးသားမှာ မီးအရှိန်အလှုံ့
ပြင်းစွာ တောက်လောင် နေလေပြီလားထင်သည်။ အသည်း
သည် အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာ ကွဲအက်လွင့်စဉ် ရလေပြီ ထင်
သည်။

မိုးမတိတ်သေး၊ ရွာဆဲပင်။ စင်စစ် တစ်နေ့ကုန် ရွာခဲ့
သော မိုးရေမိုးစက်တို့ကို စုပေါင်း လိုက်လျှင်ပင် မိမိကျရသော
မျက်ရည်ထက်ပိုမည်မထင်။ ကောင်းကင် တစ်ပြင်လုံးမှာ
လွှမ်းမိုးဖြန့်ကြက်ထားသော မိုးသားထုထည်ထက် မိမိ
သောကထုထည်က ပိုမိုလေလိမ့်မည်ဟု ခင်ခင်ကြီး၏ စိတ်
တွင် အထင်ရောက်သည်။ စင်စစ် လူတွေမှာ မေတ္တာတရား
ဆိုသည် ခေါင်းပါးလွန်းလှပါကလား။ မေတ္တာတရားဟု
သည် လူတို့တွင် ကိန်းအောင်းခြင်းမှ ရှိပါသေးလေစ။
အသည်းနှလုံးများသည် ကျောက်သား ပကတိ ဖြစ်ကုန်ကြ
ပြီလားမသိ။ မိုက်မှားသော ဂုဏ်တက်ခြင်းဖြင့် အချင်းချင်း
ယုတ်မာကြကုန်သည်။ စဉ်းလဲကြကုန်သည်။ ကောက်ကျစ်
ကြကုန်သည်။ သည်အတွင်းမှာ မိမိသည် ဓားစာခံ (သို့
မဟုတ်) ယခင်အပူဇော်ခံ သားကောင်သဖွယ် ဖြစ်နေရပါ
ကလားဟု ခင်ခင်ကြီး တွေးသည်။ မိမိဘဝကို စိတ်ပျက်
သည်။ ယူကျုံးမရရှိသည်။ နာကြည်းသည်။ အသက်နှင့်
ဒုက္ခ မမျှပါကလားဟု တွေးမိသည်။ သည်တော့လည်း မျက်
ရည်သည် ပိုမိုကျဆင်းလာသည်။ အပြန်လမ်းမှာ ခရီးမတွင်၊
ခြေထောက်များကလည်း နာလှလေပြီ။ ကိုယ်မှာလည်း
လေးလံလှသည်။ နုံးလှသည်။ သည်အထဲမှာ မိုးကတစ်
မျှာင့်။ မိုးရေ စိုထားသောကြောင့် ဒိုက်ဒိုက်တုန်အောင် ချမ်း
သည်။ တစ်ခါတစ်ခါ လေရေယမ်းလိုက်လေလျှင် ကြက်သီး
မွှေးညင်းထောင်ထလာသည်။

ခကောင်းကင်ပြင်ကို မော့ကြည့်မိတော့လည်း အား
ငယ်ရပါဘိခြင်း။ ကောင်းကင်သည် မိမိအား မုန်းထားမလို၊
အပြုံးသို့ထားသလိုလို ညိုပုပ်ပုပ် မျက်နှာထားဖြင့် ငုံ့ကြည့်
နေသည်ဟု ခင်ခင်ကြီးထင်သည်။ ဆူညံကျယ်လောင်စွာ
ပေါ်ထွက်လာလျက်ရှိသော ညိုညိုညိုညိုညိုအသံများသည် မိမိ
အား မောင်းခဲ မြိမ်းခြောက်လျက် အပြစ်တင်နေသည်ဟု
ခင်ခင်ကြီး အထင် ရောက်သည်။ ခင်ခင်ကြီးသည် ယခုမှပင်
ကြောက်ရမည် ဆိုခြင်းကို သိလာသည်။ အတုန်တုန် အလှုပ်
လှုပ် အချောက်ချောက် အချားချား ဖြစ်ရသည်။ ရေနဲ့သာသို့
ပြန်၍လည်း မဖြစ်၊ မောင်မောင်ဦး၏ အိမ်မှလည်း လက်မခံ။
သူငယ်ချင်းများ၏ အိမ်သို့ ဝင်ပြန်လျှင်လည်း ပြဿနာက
ပေါ်ကုန်မည်။ ပူလာမည်။ ဩော် ဒိုက်စရာလဲ မရှိပါပဲ က
လားကွယ်။ ခင်ခင်ကြီးသည် တတ်နိုင်သမျှ အားတင်း
လျှောက်လာခဲ့သည်။ နာကျင်ခြင်း၊ နှမ်းရှိခြင်းများကို တတ်
နိုင်သမျှ မေ့ပျောက်ထားခဲ့သည်။ သို့ဖြင့် နဲ့သာချောင်းသို့
ရောက်လာသည်။ ရေသည် စောစောက ဖြတ်သန်းခဲ့သည်
ထက် ပိုမို ပြည့်မောက်နေသည်ကို မြင်သည်။ လမ်းဘေးရှိ
အကြော်တံကလေးများပင် မျက်စိအောက်မှာ ကျွတ်မျော
သွားသည်။ သို့ပေမယ့် ခင်ခင်ကြီးသည် မင်သက်မိထားသူ
အလား ရေများ ပိုမို ပြည့်မောက်နေသည်ကိုလည်း အမူ
မထား၊ ရေအလျဉ် ပြင်းထန်နေသည် ဆိုခြင်းကိုလည်း
သတိမရ။ အိပ်မက်အတွင်းမှာ လမ်းလျှောက်နေမိသူနယ်
ရေထဲသို့ ဆင်းခဲ့သည်။ သူမ၏ အသံအာရုံကို ဆုပ်ကိုင်
ဖမ်းချုပ်ထားနိုင်ခဲ့၍ ‘မယ့်ကို သေစေညွှန်းရောလှေသလား’
ဆိုသည့်အသံကို ကြားရသည်။ အသံသည် အဝေးမှ လာ
သောအသံဟု ထင်သည်။ သဲ့သဲ့မျှသာ ဖြစ်သည်။ ဝါးဝါးမျှ
သာဖြစ်သည်။ မယ့်ကိုသေစေညွှန်းရောသလား။

ယင်းအသံကို ခင်ခင်ကြီး ကြားလိုက်ရသည် အမှန်
ပင်။ ခင်ခင်ကြီးနှင့် မနီးမဝေးမှ သူတို့လူစု လိုက်ပါလာသည်။
သူတို့အထဲမှ တစ်ယောက်က “စိန်ချယ် ခြူးသန်း” သီချင်းကို
ဆိုသည်။

အစမဟုတ်။ အဆုံးမဟုတ်။
အလယ်က ဖောက်ဆိုလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။
“ရေနယ်သားဦး၊ ခြူးစိန်နဲ့ရုံ၊ ဟေမန်ထွေးဟန် လေ
ပြန်လောင်း၊ ရွှေလှူမောင်းလို၊ ဒေါင်းယာဉ်သာ၊ ဂေါရာစကြာ
ယွန်းလှမန်မင်း”
သည်အပိုဒ်ကို တစ်ယောက်ကစ ဆိုလိုက်ရာ တစ်
ယောက်က တားမြစ်သည်။
“တော်စမ်းပါ ကိုခင်မောင်ရာ၊ မိုးအေးရတဲ့ အထဲ”

“ကိုညိုထွန်းနယ် . . . မိုးအေးလို့ဆိုတာပေါ့ဗျ။ လုပ်ဗျာ။ ဆက်ဆို ကိုခင်မောင်။ ခင်ဗျာ အသံက ဘယ်ဆိုးလို့တုန်းဗျာ”

အခြား တစ်ယောက်က တိုက်တွန်းသည်။ ကိုခင်မောင် ဆိုသူသည် အားတက်သွားဟန်ဖြင့် ဆက်၍ ဟစ်သည်။

‘ပုဏ္ဏမာ ယုန်လွှာခင်း၊ ဘုံသာလင်းလို့ ဝင်း ပြေပြေ သပြေဒီပါ ဧမြဲလေး သပြေဒီပါ ဧမြဲလေး”

“အင်း . . . ကိုယ့်အသံကိုယ် မကြားလို့များ ဆိုလေ ရောသလားဗျ”

တစ်ယောက်က ဖောက်လိုက်ရာ ရယ်ကြရ သည်။

“ကြေးသွင်နီတုံ ဆင်းရွှေမှုန် ယမုန်သီတာ ဧရာလမ်း၊ ဧကကပန်းရ လွမ်းမပြေ၊ မယ့်ကို သေစေ ညွှန်းရောသလား၊ မယ့်ကို သေစေညွှန်းရောသလား”

“အဘိုးအဘွားတွေ အသေစေတာ နှမြောသဗျာ။ သူတို့ခမျာ ဒီလောက် သာယာနာပျော်ဖွယ်ကောင်းတဲ့ အသံကလေးမှ ကြားမသွားရရှာဘူး။ အင်း . . ကုသိုလ် ဆိုးရှာတယ်။ ကုသိုလ် ဆိုးရှာတယ်”

သို့ဖြင့် သူတို့သည် ရယ်ရယ်မောမောနှင့် နဲ့သာ ချောင်းအနီးသို့ ရောက်လာသည်။ သည်တွင် ကိုခင်မောင်ဆိုသူက လက်နှိပ်ဓာတ်မီး ထိုးလိုက်ရာ ချောင်းအတွင်း ဆင်းအံ့မူးမူး လူတစ်ယောက်၏ အသွင်သဏ္ဍာန်ကို မြင်ကြရသည်။

“ဗျို . . . ကိုညိုထွန်း၊ ကြည့်စမ်းဟိုမှာ။ ရေဒီလောက်ကျနေတဲ့ အထဲက ဖြတ်ကူးမလို့ ထင်တယ်”

“ဒီလူ့ယံဗျာ . . . ရေကျရုံ ခဏစောင့်ရောပေါ့”

“မဟုတ်ဘူးဗျာ။ ကြည့်စမ်း။ တမင်ဆင်းသွားတာ။ ဟော နှစ်သွားပြီဗျို”

သူတို့သည် ပြောရင်းမှပင် သတိရသလို ချောင်းစိပ်သို့ ပြေးလာကြသည်။ ထိုအခါ ကိုခင်မောင်က လက်နှိပ်ဓာတ်မီးထိုးပြသည်။ နှစ်ချည်ပေါ်ချည်နှင့် ချောင်းရိုးအတိုင်း မျောပါသွားသူကို တွေ့ကြရသည်။

“ဟေ့ ကိုညိုထွန်း၊ ဘာ ငိုင်နေတာလဲ။ ခင်ဗျား ရေကူးတတ်တယ် မဟုတ်လား”

သည်တော့မှပင် အပြောခံရသူသည် သတိဝင် လာသလို ချောင်းထဲသို့ ဝုန်းခနဲ ခုန်ချလိုက်သည်။ ရေနစ်နေသူ နောက်သို့ ကူးလိုက်လာသည်။ ရေစီးက သူတို့ကို လျင်မြန်စွာ ဆွဲခေါ်သွားသည်။ မျက်စိအောက်မှ ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

ကိုခင်မောင်တို့ လူသိုက်ကမ်းပါးမှ လိုက်ခဲ့ကြသည်။ အတော်ကြီးကွာလှမ်းသောနေရာသို့ ရောက်မှ စီသည်။ ယင်းအချိန်တွင် ကိုညိုထွန်းသည် ရေနစ်သူကို ဆယ်ယူပြီး ဖြစ်နေသည်။ ကမ်းပါးစပ်တွင် တင်ကာ အမောဖြေနေသည်။ ကိုခင်မောင်တို့ လူစုဝိုင်းလာသည်။ ရေအန်အောင် ပြုရန်အတွက် ကိုယ်ကို ဆွဲလှန်လိုက်သည်။ ထိုအခါ သူတို့ မဝံ့မရဲ ဖြစ်ကြရသည်။ ထင်သလို ယောက်ျား ဘစ်ယောက် မဟုတ်ဘဲ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ဖြစ်နေ၍ လက်တွန့်သွားသည်။ ကိုညိုထွန်းကပင် လက်စနှင့် ရေအန်အောင် လုပ်ရသည်။

ယင်းအချိန်တွင် မျက်နှာကို လက်နှိပ်ဓာတ်မီးနှင့် ထိုးကြည့်သည်။

“အာပါး၊ ဘယ်သူများလဲ မှတ်တယ်။ လက်စသတ်တော့ ခင်ခင်ကြီးကိုး။ ဘယ်လို ဖြစ်တာပါလိမ့်”

“ခင်ခင်ကြီး၊ ရေနဲ့သာက ခင်ခင်ကြီး”
ကိုညိုထွန်း ဆိုသူသည် ယင်းစကားကို ပဲ့တင်ထပ်လိုက်လေသည်။

ခင်ခင်ကြီး ပျောက်ဆုံးသွားသော သတင်းသည် တောမီးပမာ မြို့သို့ပျံ့နှံ့သည်။ အိမ်နီးချင်းများ၏အဆိုအရ ယမန်နေ့ညက ရေနံသားအိမ်မှ ဆုဆုညည်အသံအချို့ကို ကြားရသည်။ ငိုကြွ ယိုကြွ အော်ကြ ဟစ်ကြ ကြိမ်းကြ မောင်းကြနှင့် နောက်တော့ အသံဗလံများ ဆိတ်သွားသည်။ ရေနံသားအိမ်ကြီးသည် အခါတိုင်းလိုပင် ဆိတ်ငြိမ်မြဲဆိတ် ငြိမ်သွားသည်။ တိတ်ဆိတ်မြဲ တိတ်ဆိတ်နေသည်။ ညပိုင်းက ကြားခဲ့ရသောအသံများမှာ'ယင်းအိမ်ကြီးအနေနှင့် ထူးခြားနေသည်။ ဆန်းကြယ်နေသည်။ ယခင်က သည်သို့သော အသံများကို မကြားခဲ့ရစဖူး ဖြစ်နေသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် နောက်တစ်နေ့၌ လူအများတို့ အိမ်ကြီးဆီသို့ ဂရုတစိုက် ကြည့်ကြသည်။ သည်တွင် ခင်ခင်ကြီး ပျောက်ဆုံးသွားသည်ဟု ထင်ကြသည်။ ပို၍ ထင်ရှားလှသည်မှာ ရက်များ မကြာမီတွင် ကျောင်းများပြန်ဖွင့်သည်။ ခင်ခင်ကြီး တစ်ယောက် ကျောင်းသို့ရောက် မလာ။ သို့ဖြင့် ခင်ခင်ကြီး ဘစ်ယောက် ပျောက်ဆုံးနေပြီ ဖြစ်ကြောင်း လူတို့တိုးတိုး စကားဆိုကြသည်။ ဒေါ်မြလေးအနေနှင့် မြို့ပေါ်ရှိ ခင်ခင်ကြီး၏ သုဝယ်ချင်းများအိမ်သို့ လိုက်လံစုံစမ်းခြင်း၊ ဆွေမျိုးများအိမ်သို့ လိုက်လံမေးမြန်းခြင်း စသည်များကလည်း လူတို့၏ အထင်ကို ပိုမိုခိုင်မာလာစေသည်။

ခင်ခင်ကြီးနှင့် မောင်မောင်ဦးတို့၏ သတင်းကို သိရှိထားသူများကမူ ခင်ခင်ကြီး ခိုးရာ လိုက်ပြေးလေပြီ။ မောင်

မောင်ဦးနောက်သို့ ပါသွားပြီဟု ယူဆကြသည်။ သို့ပေမယ့် ရက်များမကြာမီ မောင်မောင်ဦး မြို့သို့ပြန်ရောက်လာသည်။ ခင်ခင်ကြီး၏ သတင်းကို ကြားရသောအခါ အံ့ဩတုန်လှုပ်နေသည်။ ပူပန်စိုးရွံ့နေသည်။ သည်အဖြစ်ကို မြင်ရတော့လည်း လူတို့၏အထင်မှာ ပြောင်းလဲလာသည်။ ခင်ခင်ကြီး ပျောက်ဆုံးသွားပုံမှာ ဆန်းကြယ်လှချေကလား အတွေးရောက်ကြသည်။

ဒေါ်သူဇာသည် အများနည်းတူပင် ခင်ခင်ကြီး ပျောက်ဆုံးသွားသောသတင်းကို ကြားရသည်။ သို့ပေမယ့် သူမ၏စိတ်မှာ အများတကာထက် ဆန်းကြယ်နေရသည်။ ခင်ခင်ကြီး ပျောက်ဆုံးသွားသည် ဆိုသော ညက အဖြစ်ကို မမေ့သေး။ တစ်နေ့ကုန် ပွဲရုံတွင် ချိန်ဟယ်၊ တွယ်ဟယ်၊ ပြောဟယ်၊ ဆိုဟယ်နှင့် မောပန်းသံမျှကို အတိုးချကာ ယင်းညက စောစောအိပ်ယာဝင်သည်။ အိမ်မက်သလိုလို ဘာလိုလိုနှင့် စကားသံအချို့ကို ကြားရသည်ဟု ထင်သည်။ အိပ်ယာမှ လန့်နိုးလာရသည်။ ခင်ပွန်းသည် ဦးကောင်းမိုး အိပ်မပျော်သေးကြောင်း မြင်ရသည်။ စည်ခန်းမှာ မီးလင်းနေဆဲဖြစ်သည်။

ဒေါ်သူဇာသည် စည်ခန်းသို့ ထွက်ခဲ့သည်။ ဦးကောင်းမိုးနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်မိသည်။

“ရှင် ဘယ်သူနဲ့ စကားပြောနေတာလဲ ကိုကောင်းမိုး”

ဒေါ်သူဇာ၏အမေး။

မယုံသင်္ကာ အမူအရာဖြင့် မေးခြင်းဖြစ်သည်။

“ဘယ်သူနဲ့မှ မပြောပါဘူး၊ ဘယ်သူနဲ့ပြောနေ တယ်ထင်လို့လဲ”

“မသိပါဘူး၊ ကျွန်မနားမှာ စကားပြောသံ ကြားရ သလားလို့ပါ”

“မင်း အိပ်မက် မက်နေတာနဲ့တူပါရဲ့ မသူဇာ”

“အင်း ဟုတ်မယ်ထင်ပါရဲ့”

သို့ဖြင့် ဒေါ်သူဇာ ဒုတိယအကြိမ် အိပ်ရာသို့ဝင် သည်။ နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက် အိပ်ပျော်သွားသည်။ နံနက်သို့ ရောက်သောအခါ ဒေါ်သူဇာ အံ့ဩဖွယ်ရာတစ်ခုကို တွေ့ မြင်ရသည်။ ၎င်းမှာ မျက်နှာသိ မြင်းရထားမောင်းသမားကြီး တစ်ဦးက ဒေါ်သူဇာထံ မြင်းရထားခ လာတောင်းခြင်း ဖြစ် သည်။ သည်တော့လည်း ဒေါ်သူဇာ အံ့ဩရသည်။

“ဘယ်တုန်းက စီးတာ လဲဦးရဲ့”

မေးမိသည်။

“ဘယ်တုန်းက စီးရမှာလဲ ညကပေါ့၊ ညက မသူဇာ တို့အိမ်ကို မိန်းကလေးတစ်ယောက်လာတယ် မဟုတ်လား။ အဲဒါ ကျုပ်လိုက်ပို့ပေးရတာပေါ့ သူက ငွေမပါဘူးဆိုလို့ ကျုပ် ရထားခ မရခဲ့ဘူး”

“ဦး အိမ်မှာနေပြီထင်တယ်၊ ကျွန်မတို့အိမ်ကို ညက ဘယ်သူမှ ရောက်မလာဘူး”

သည်တွင် မြင်းရထားမောင်းသမားကြီးမှာ ခံပြင်း သွားမိဟန်တူသည်။

“ရထားခမပေးချင် မပေးဘူးလို့ တစ်ခါတည်း ပြော လိုက်စမ်းပါ မသူဇာ။ ဘာမှမဖြစ်လောက်တဲ့ ငွေအတွက် မှ သားသုံးမနေစမ်းပါနဲ့။ ကျုပ်ကလဲ လမ်းကြိုလို့ တောင်း တာပါ။ ရရစကောင်းစေ မမှတ်ပါဘူး။ ပြီးတော့ . . . ကျုပ် ကိုယ်တိုင် လိုက်ပို့ခဲ့ ရတာ ကျုပ် သိတာပေါ့။”

မြင်းရထားမောင်းသမားကြီးက အခိုင်အမာဆိုလာ သည်။ ဒေါ်သူဇာသည် သံသယစိတ်ဖြင့် မြင်းရထားခပေး လိုက်သည်။ ရင်ထဲမှာမူ မရှင်း။ မြင်းရထားမောင်းသမား ကိုပင် မယုံသင်္ကာဖြစ်ရမည်လား၊ ခင်ပွန်းသည်ကိုပင် မယုံ သင်္ကာဖြစ်ရမည်လား မပြောတတ်။ နောက်တော့ ခင်ခင်ကြီး ပျောက်ဆုံးသွားကြောင်း ကြားသည်။ တစ်ကြိမ်က။ ထိုမိန်း ကလေးအိမ်သို့ ရောက်လာဖူးသည်ဟူသော စကားကို အမှတ်ရသည်။ ဒေါ်သူဇာသည် မြင်းရထားမောင်းသမားအ ပေါ် သံသယရှင်းသွားသည်။ ခင်ပွန်းသည်အပေါ် မယုံ သင်္ကာ ဖြစ်ရသည်။ သို့ပေမယ့် ဘာမျှတော့ မပြောဖြစ်။

နောက်တစ်နေ့တွင် မောင်မောင်ဦး အိမ်သို့ပြန် ရောက်လာသည်။ စင်စစ် ယမန်နေ့ ညနေကတည်းက

ပြန်ရောက်ဖို့ဖြစ်သည်။ မောင်မောင်ဦး ရန်ကုန်မှ ကုန်တင် ကားတစ်စီးကိုစီး၍ လိုက်ပါလာခြင်းဖြစ်သည်။ ယင်း ချောင်းတွင် ချောင်းရေကျနေရာ ညဉ့်အိပ်၍စောင့်ရသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် နောက်တစ်နေ့မှ ရောက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

မြို့သို့ပြန်ရောက်လာပြီး များမကြာမီမှာပင် ခင်ခင် ကြီး ပျောက်ဆုံးသွားကြောင်း သတင်းကို မောင်မောင်ဦး ကြားရသည်။ သူတကာထက်ပို၍ တုန်လှုပ်ရသည်။ ခြောက် ခြားရသည်။ ခင်ခင်ကြီးနှင့်ပတ်သက်သည့် သတင်းအစအန ကို စုံစမ်းသည်။ အများအားဖြင့် ခင်ခင်ကြီးနှင့် ပတ်သက်လာ လျှင် လူတို့မသိသည်သာ များသည်။ သတင်းမရသည်က များသည်။ အခါတိုင်းလိုပင် ဈေးမှနေ၍ မလုံးတင်ကို စောင့် သည်။ မလုံးတင် ပေါ်မလာ။ ရေနံ့သာအိမ်ကြီးတွင် မလုံး တင်တို့ညီအစ်မလည်း မရှိတော့ဟု သိရသည်။

ခင်ခင်ကြီး၏ သတင်းကို မကြားရ၊ ခင်ခင်ကြီး၏ အရိပ်အယောင်ကိုမျှ မမြင်ရဆိုသောအခါ မောင် မောင်ဦးအဖို့ ကမ္ဘာပျက်ရသည့် သဖွယ် ဖြစ်သည်။ ဆောက်တည်ရာ မရ နိုင်လောက်အောင် ဖြစ်ရသည်။ သူ ရန်ကုန်မှာ ရှိစဉ်က ခင် ခင်ကြီးထံ စာရေး သည်။ ဆံပင်ညှပ်ဆိုင်မှ တစ်ဆင့်ရေးခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့ပေမယ့် ခင်ခင်ကြီးထံမှ ပြန်စာမူရ၊ ထိုအတွက် ဖေဖေအပေါ် သံသယ ဝင်သည်။ ဖေဖေသည် ရာဇဝင် ရှိခဲ့သူ ဖြစ်ရာ သူ့စာများကို ဖေဖေ မျောက်ဖျက်ပစ်လေ သလား ထင်သည်။ ထို့ကြောင့် စာမရေးဘဲ နေခဲ့သည်။

မောင်မောင်ဦးတွင် အခြားသော သံသယ ဖြစ်ဖွယ် ရာ ရှိသေးသည်။ ၎င်းမှာ ခင်ခင်ကြီး၏ ဖခင်နှင့် စပ်လျဉ်း သည်။ ဦးအောင်ခန့်နှင့် စပ်လျဉ်းသည်။ ဦးအောင်ခန့်၏ အသွင်အပြင်ကို ကြည့်ရသည်မှာ ယခင်ကနှင့် ဘာတစ်ခုမျှ မခြားနား။ သူ့တွင် ခင်ခင်ကြီး ပျောက်ဆုံးနေမှုနှင့် ပတ် သက်၍ ဘာတစ်ခုမျှ မခံစား ရသလို ရှိသည်။ အသွား အလာ မပျက်။ အလုပ်အကိုင် မပျက်။ သည်တော့လည်း ခင်ခင်ကြီး တကယ်တမ်း ပျောက်ဆုံးသွားခြင်း မဟုတ်၊ ဦးအောင်ခန့်တို့က တစ်နေရာရာသို့ ပို့ထားခြင်းသာ ဖြစ် မည်ဟု မောင်မောင်ဦး ထင်သည်။

မောင်မောင်ဦးသည် ခင်ခင်ကြီး၏ သတင်းကို သူ့ နည်းနှင့် သူ စုံစမ်းသည်။ သူငယ်ချင်း အပေါင်း အသင်းများ နှင့်အတူ ရှာဖွေသည်။ သို့ပေမယ့် ခင်ခင်ကြီးနှင့် ပတ်သက်၍ ဘာတစ်ခုမျှ သတင်းမရ။ ခြေရာလည်း ပျောက်၊ ရေလည်း နောက်ဆိုသည့်နယ်ပင်။

လူအချို့က ရန်ကုန်ပင် ပို့သည်လိုလို၊ မန္တလေးပင် ရောက်သည်လိုလို၊ စလင်းဘက်မှာလည်း မြင်ခဲ့ရသ

လိုလိုနှင့် ဆိုကြသည်။ ဘာတစ်ခုမျှ ဆွေချာသည်မဟုတ်။
ဇရာသည်မဟုတ်။ မောင်မောင်ဦးသည် ခင်ခင်ကြီးနှင့် ပတ်
သက်၍ လက်လျှော့ရာတော့မလို ရှိလာသည်။ အဆုံးတွင်မူ
သူသည် ဦးအောင်ခန့်အား အတိအလင်းဖွင့်မေးရန် ဆုံးဖြတ်
ထိုက်သည်။ သန္နိဋ္ဌာန်ချလိုက်သည်။ သို့နယ်ဖြင့် သူသည်
တစ်နေ့တွင် ဦးအောင်ခန့်ရှိရာ ရေနံ့သာ ကုမ္ပဏီ ရုံးခန်းသို့
ဇောက်လာရလေသည်။

ဦးအောင်ခန့်သည် မောင်မောင်ဦး သူထံ ရောက်လာ
လိမ့်မည်ဟု မမျှော်လင့်ခဲ့ပေ။ မမျှော်လင့် မထင်မှတ်ဘဲ မောင်
မောင်ဦး သူ့ရှေ့မှောက်သို့ ရောက်လာသည့်အခါ အံ့အား
သင့်မိသည်။ ယင်းသို့ လာခဲ့ခြင်းအတွက် ခံပြင်းမိသလို ရှိ
သည်။

“ကျွန်တော် မောင်မောင်ဦးပါ။ ဦးကောင်းမိုးရဲ့ သား
ပါ”

မောင်မောင်ဦး၏ စကားကို ကြားရလျှင် ဦး အောင်
ခန့်၏ မျက်နှာထား တင်းလာသည်။

“ဆိုစမ်း၊ ဘာကိစ္စ”

ဦးအောင်ခန့်သည် မောင်မောင်ဦးအား မနှစ်ခြိုက်
နိုင်သလို ကြည့်ရှုင်း မေးသည်။

“ကျွန်တော် ခင်ခင်ကြီးနဲ့ ပတ်သက်လို့”

မောင်မောင်ဦး၏ စကားမဆုံးမီ ဦးအောင်ခန့်၏ အော်
ဟစ်သံ ပေါ်ပေါက်လာသည်။

“ဟေ့ကောင် တော်စမ်း၊ တိတ်စမ်း၊ မင်း ဒီအထဲ
ရောက်လာတာတောင် ကံကောင်းတယ် မှတ်။ ငါ့လူတွေ
ခေါ်ပြီး ဆွဲအထုတ် မခံချင်ရင် အခု ထွက်သွားစမ်း”

ဦးအောင်ခန့်၏ မျက်နှာမှာ သွေးရောင် လွှမ်းတက်
လာသည်။ ရှိရှိသမျှ အကြောစိုင့် အားလုံးပင် ထောင်ထနေ
လေသလား ထင်ရသည်။ မျက်လုံးမှာလည်း မီးဝင်းဝင်း
တောက်လာလေ မတတ်ပင်။

“နေပါဦး၊ ကျွန်တော် ပြောပါရစေဦး။ ခဏကလေး

ငါ့ ကျွန်တော် ပြောစရာရှိတာကို ပြောပြီးရင် ဦး နှင်စရာ
မလိုပါဘူး။ ကျွန်တော့် ဘာသာ ပြန်မှာပါ။ အဲ ဘာမှ
မပြောရ သေးရင်တော့ ဘယ်လိုလို နှင်နှင့် ပြန်လိမ့်မယ်
မဟုတ်ဘူး ခင်ဗျာ”

မောင်မောင်ဦး၏ စကားအတွက် ဦးအောင်ခန့်
ဒေါသတကြီး ဖြစ်လာသည်။ ထိုင်ရာမှပင် ထရပ် လိုက်
သည်။

“နေစမ်းပါဦး၊ မင်းကိုယ်မင်း ဘာများထင်နေသလဲ
ဟင်။ မင်း ဘယ်သူနဲ့ လာပြီး စကားပြောနေ တယ်ဆိုတာ

ကော သိရဲ့လား”

“အဲဒါတွေ ထားပါဦး၊ ကျွန်တော်သိချင်တာ မေးပါ
ရစေ။ ဦးတို့ ခင်ခင်ကြီးကို ဘယ်ပို့ထားသလဲ”

“ဘာကွ”

“ကျွန်တော် ခင်ခင်ကြီးနဲ့ တွေ့ချင်ပါတယ်ဦး။ သူ
ဘယ်ရောက်နေပြီလဲ”

“မသိဘူး၊ မသိဘူး၊ ငါတို့ကို ဒါတွေ ဘာမှ လာ
မမေးနဲ့”

“ဦး သိပါတယ်၊ ခင်ခင်ကြီးကို တစ်ခြား ပို့ လိုက်
တာ ဘယ်သူမှ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဦးပါ”

“တော်စမ်းကွာ ထွန်းခင် ထွန်းခင်”

ဦးအောင်ခန့်သည် အပြင်သို့ လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။
မောင်မောင်ဦး အလျှော့မပေး။ စကား ဆက်သည်။ ယင်း

အခိုက် အခန်းတွင်းသို့ ကိုထွန်းခင် ရောက်လာသည်။
“သူ့ကို ငါ့ဆီ ဘာလို့ ပို့လိုက်ရတာလဲ။ ဆွဲထုတ်
သွားစမ်း၊ အခု ဆွဲထုတ်လိုက်စမ်း”

ကိုထွန်းခင်သည် မောင်မောင်ဦး၏ လက်နှစ်ဖက်ကို
နောက်မှ ချုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ မောင်မောင်ဦး ငြိမ်ခံမနေ ရုန်း
သည်။ ကန်သည်။ ပါးစပ်မှလည်း ပြော နေဆဲ။

“မထွက်ဘူး၊ ခင်ခင်ကြီး ဘယ်မှာ ရှိတယ် ဆို
တာ မသိရမချင်း ကျွန်တော် မပြန်ဘူး”

ကိုထွန်းခင်သည် ခွန်အားဗလ ကောင်းသူဖြစ် သည်။
သူ၏ ချုပ်ကိုင်ထားမှုမှ မောင်မောင်ဦး ရုန်းထွက်၍ မရ။
ကိုထွန်းခင်က အတင်းအကျပ် ဆွဲထုတ် ခဲ့ရာ ယက်ကန်
ယက်ကန်နှင့်ပင် ပါလာရသည်။

“ဦး မတရားဘူး၊ ကိုယ်ချင်းစာစိတ် မရှိဘူး။
လူကြီးချင်း မတည့်တာ ကလေးတွေနဲ့ ဘာဆိုင်သလဲ။ ခင်ခင်
ကြီးတို့ ကျွန်တော်တို့နဲ့ ဘာပတ်သက်သလဲ”

မောင်မောင်ဦးက ရေရွတ် နေလေဆဲ။

ဦးအောင်ခန့်သည် အတော်လှမ်းလှမ်းသို့ အရောက်
ကိုထွန်းခင်၏ ဆွဲခေါ်ရာနောက်သို့ ပါသွားသော မောင်
မောင်ဦးကို ပြတင်းမှ လှမ်းကြည့်နေသည်။ မောင်မောင်ဦး

သူ၏ မြင်ကွင်းမှ ဖျောက်ကွယ် သွားလေမှပင် သက်ပြင်း
တစ်ချက် ရှိုက်ရင်း ကုလားထိုင်ပေါ်သို့ ထိုင်ချလိုက်သည်။
မောင်မောင်ဦး အော်ဟစ်ပြောဆိုသွားသော စကား
များကို ကြားယောင်ရဆဲ ရှိသည်။ ဦးမတရားဘူး ဆိုသော
စကား။ ကလေးတွေနှင့် ဘာ ပတ်သက်သလဲ ဆိုသော
စကား။ ယင်းစကားများ အတွက် သူ့ရင်မှာ လှုပ်ရှားရသည့်
အမှန်။ သူသည် သူ၏ တစ်သက်တာ ဌ တွက်ကိန်းတစ်ခု

ပထမဆုံး အကြိမ်အဖြစ် မှားယွင်း ရလေပြီဟု သိရသည်။ ၎င်းမှာ မောင်မောင်ဦးအနေနှင့် သမီးဖြစ်သူအား ကျောရရှိမှု ကြံသည်ဟူသော တွက်ကိန်း ဖြစ်သည်။ သူသည် ဒုတိယ အကြိမ်မြောက် သက်ပြင်း ရှိတ်လိုက်ပြန်ပါသည်။

ကိုထွန်းခင်သည် မောင်မောင်ဦးအား အတန်ငယ် ဝေးသည့် နေရာအထိ ဆွဲခေါ်လာခဲ့သည်။ ထိုနေရာသို့ ရောက်လေမှပင် လက်ကို လွှတ်ပေးလိုက်သည်။

“မင်းတယ်မိုက်တဲ့ သူငယ်ကိုး၊ ဦးအောင်ခန့်နဲ့ လာ တွေ့တာ မင်းရဲ့ အမှားပဲ။ သူကိုယ်တိုင် မသိတဲ့ကိစ္စကို လာ မေးနေတာ ခက်တာပဲ”

ကိုထွန်းခင်က ညည်းညူသလို စကားဆိုသည်။ “ခင်ခင်ကြီး ဘယ်မှာရှိတယ်လို့ သူကိုယ်တိုင်လဲ မသိတာ အမှန်ပဲလား ဦးလေး”

မောင်မောင်ဦး မေးသည်။

“အမှန်ပဲကွယ်၊ သူက အရှင်ခိုင်တော့မဟုတ် ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် တို့ဖာသာ လိုက်ရှာတာ နဲ့နေပြီ၊ တစ်မြို့ လုံး တစ်နယ်လုံး၊ ပြုပြင်နေပြီ။ ဒါပေမယ့် ခင်ခင်ကြီး ဘယ် ရောက် သွားတယ်ဆိုတာ မသိကြရဘူး။ အခုဆိုရင် အိမ်မှာ သူ့အဘွားဟာ ယုံယုံပဲ ကျန် တော့တယ်။ မြေးရဲ့စိတ်နဲ့ နေ့ သေမလား၊ ညသေမလား ပဲ။ သူ့အမေဆိုရင် အရှက်တစ်ပိုင်း ပဲ။ လောဘာ၊ ဒေါသ၊ မာန် မာနတရားတွေရဲ့ ရလဒ်ပေါ့ကွယ် အဲဒါတွေရဲ့ ကောင်းကျိုးပေါ့”

မောင်မောင်ဦး ဘာမျှ မပြောတော့၊ ဘာမျှလည်း မပြောကတိတော့။ ခေါင်းငိုက်စိုက်ချလျက် ပြန်ခဲ့သည်။ သူ့ရင်ထဲမှာ ဟာသည်။ ဘာမျှ မရှိတော့သလို ဖြစ်သည်။ အသည်းနုလုံးကို နှုတ်ယူခံရသည်သို့ ဖြစ်သည်။ ရင်ထဲမှာ လိုက်လှဲသည်။ မျက်ရည်ဝံ့ချင်သည်။ မနည်းပင် အားတင်း ချုပ်တည်း ထားရသည်။

သူသည် ကုန်းအတန်တန်ကို ကျော်ခဲ့သည်။ လျှို အသွယ်သွယ်ကို ဖြတ်ခဲ့သည်။ တွင်းကုန်းမှသည် မြို့ လယ် သို့ ရောက်သည်အထိ လျှောက်လာခဲ့သည်။ ညောင်းရမုန်း လည်း မသိ၊ မောရမုန်းလည်း မသိ။ အာရုံဟူသမျှ ဝေဝါး ထွေပြား နေဘိသည်သို့ ရှိသည်။

အကယ်၍ တစ်စုံတစ်ယောက်က တားဆီးခြင်း မပြု ခဲ့လေလျှင် သူသည် မည်သည့်နေရာသို့ ရောက်သည်အထိ လျှောက်ခဲ့မိမည် မသိ။ မည်သို့ ရောက်၍ မည်သို့ ပေါက်ရလေ မည် မတွေ့တတ်။

တစ်စုံတစ်ယောက်က သူ့ပခုံးကို ဆုပ်ကိုင် တား ဆီး လိုက်သည်။ ကျောမောင်ကို တွေ့ရသည်။

“ဟေ့ကောင် မောင်မောင်ဦး၊ အမလေး . . . မင်း အိပ်မက် မက်ပြီးများ လမ်းလျှောက် လာသလားလို့ ကွာ” ကျောမောင်က မောင်မောင်ဦး၏အဖြစ်ကို ကြည့်၍ ရယ်မောရင်း ဆိုသည်။

မောင်မောင်ဦးကား မရယ်နိုင်။

“ဘယ်လိုလဲ ကိုယ့်လူရဲ့ ငိုငိုလှချေလား”

သူ့ကို မောင်မောင်ဦး ဘာမျှ ပြန်မပြော၊ သူ သည် ကျောမောင်၏ မျက်နှာကိုလည်း မကြည့်။

“မင်း ကြည့်ရတာ စိတ်ညစ်လာပုံပဲ၊ လာကွာ စိတ် ညစ်ပြေအောင်”

ကျောမောင်သည် မောင်မောင်ဦးအား ဆိုင်တစ်ဆိုင် အတွင်း ဆွဲသွင်း လာခဲ့သည်။ အရက်ဆိုင် ဖြစ်သည်။ မောင် မောင်ဦး မငြင်း။ ညှို့ ငင်ခြင်း ခံထားရသူအလား။ အရက် ဘယ်နှစ်ခွက် သောက်ခဲ့မိသည်လည်း မသိ။ မိမိကိုယ်ကို မူးသည် မမူးသည်လည်း မတွေ့တတ်။ ရင်ထဲမှာ အပူ မငြိမ်းသေး ဆိုခြင်းသာ သိသည်။ သို့ဖြင့် ကျောမောင် သည် သူ့ကို ဆက်၍ မတိုက်ရတော့ဘဲ၊ အရက်ပွဲကို သိမ်းသည်၊ အိမ်အရောက် မြင်းရထားဖြင့် လိုက်ပို့သည်။ အိမ်ပေါက်ဝ တွင် မောင်မောင်ဦးကို ချထားပေးခဲ့ပြီး ကျောမောင် ပြန်သ ည်။ သို့ပေမယ့် များမကြာမီ မောင်မောင်ဦး ကျော မောင်အိမ်သို့ ပြန်ရောက်လာသည်။

အဖြစ်မှာဤသို့ . . .

မောင်မောင်ဦးသည် အိမ်နှင့် နီးကပ်လာသည်။ အိမ်ထဲသို့ ဝင်မည်ပြုသည်။ ထိုအခါ သူသည် မိခင်ဖြစ်သူ အသံကို ကြားရသည်။

“ကလေးမကလေးသာ တစ်စုံတစ်ခု ဖြစ်သွားရင် ရှင့်မှာ တာဝန်ရှိတယ် ကိုကောင်းမိုး”

ဒေါ်သူဇာ၏ အသံကြောင့် မောင်မောင်ဦး ခြေလှမ်း တုံ့ရသည်။ အသံကို စူးစိုက် နားထောင်မိသည်။

“ဘာကို ဆိုလိုတာလဲ မသူဇာ”

“ဘာကို ဆိုလိုရမှာလဲရှင့်။ ကျွန်မ ရှင် ဘာတွေလုပ် တယ် ဆိုတာ အားလုံး သိပြီးပြီ”

“ကျုပ် ဘာလုပ်လို့လဲ”

“ခင်ခင်ကြီး သူ့အိမ်က ဆင်းတဲ့ညက ကျွန်မတို့အိမ် ကို ရောက်လာတယ် မဟုတ်လား”

“သူ့ရောက်လာတယ်လို့ မင်းကို ဘယ်သူက ပြော သလဲ”

“မြင်းရထားနဲ့လိုက်မောင်းပို့တဲ့ လူက ပြောတာ” “ဒါ မဟုတ်နိုင်ဘူး”

“ဟုတ်ကို ဟုတ်နိုင်တယ်။ ရှင် သူ့ကို မောင်းလွှတ်လိုက်တယ် မဟုတ်လား။ နှင်လွှတ်လိုက်တယ် မဟုတ်လား။”

အတန်ကြာမျှ စကားပြတ်သွားသည်။ မောင်မောင်ဦးသည် သူ့နားကိုပင် မယုံချင်အောင် ရိုရသည်။ သူ့ရင်ထဲမှာ တလုပ်လုပ်နှင့် ခုန်လာသည်။ ဦးကောင်းမိုးထံမှ အသံထွက်မလာတော့။ ဒေါ်သူဇာကသာ တဖျစ်တောက်တောက်နှင့် စကား ဆိုနေသည်။

မောင်မောင်ဦးသည် စကားကို ဆက်လက် ကြားလိုခြင်းမရှိတော့။ ကြားနိုင်စွမ်း မရှိတော့။ သူသည် အိမ်ပေါက်ဝမှပင် လှည့်ပြန်ခဲ့သည်။ သူသည် ကျော့မောင်၏အိမ်သို့ လာခဲ့ခြင်း ဖြစ် သည်။ လမ်းတွင် ကျင်စိန်းဆိုင်သို့ ဝင်သည်။ အရက်တစ်ပုလင်း ထပ်ဝယ်သည်။ ပုလင်းလိုက် မော့သောက်လိုက်သည်။

“ရိုးတစ်လျှောက် ဖြိုးမောက်ပါတဲ့ လယ်ပခု ”

သူသည် ကျော့မောင် ဆိုနေကျ သီချင်းကိုပင် ဟစ်သည်။ သူ့အလံကြောင့် ကျော့မောင် အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းလာသည်။ မောင်မောင်ဦးကို မြင်ရလျှင် အံ့သြသွားသည်။

“ဟော့ကောင်ကြီး ဘယ်လို ဖြစ်လာပြန်ပြီလဲ” ကျော့မောင်၏ အမေးကို မောင်မောင်ဦး မဖြေ။ ထပ်မေးသည်။

“မင်း မှတ်မိသေးလား ကျော့မောင် ”

“ဘာကိုလဲကွာ ”

“ငါနဲ့ခင်ခင်ကြီး ဒီမှာ လာတွေ့တိုင်း မင်းဆိုလေ့ ရှိတဲ့သီချင်းလေ။ ရိုးတစ်လျှောက် ဖြိုးမောက်ပါတဲ့ လယ်ပခု။ ဟား ဟား၊ ဟော့ကောင် ဆိုပါဦးကွာ၊ ဟစ် စမ်းပါဦးကွာ၊ ဒီ သီချင်းလေးဆိုရင် “ခင်ခင်ကြီး ပြန် တော့မယ် အစ်ကိုလို့” သူ့ပြောခဲ့တာကလေး သတိလွန်းလို့ပါ။ သူ့ကို အောက်မေ့လွန်းလို့ပါ။ မင်း မဆိုဘူးလား။ မင်း မဆိုရင် ငါဆိုမယ်”

“ဟော့ကောင် မောင်မောင်ဦး သိပ်မဆွနဲ့ကွာ၊ တစ်ခြားအိမ်တွေ အိပ်ကုန်ပြီ”

“ဘာဖြစ်ဖြစ်ကွာ၊ ငါဆိုမယ်။ တစ်ကမ္ဘာလုံး ကြားရအောင် ဆိုမယ်။ ဒါမှ ငါ့အသံကြားပြီး ခင်ခင်ကြီး ငါ့ဆီပြန် လာအောင်။ ငါ့ကို သတိရအောင်။ ရိုးတစ်လျှောက် ဖြိုးမောက်ပါတဲ့ လယ်ပခု။ ဟား . . . ဟား၊ ဖြိုးမောက်ပါတဲ့ လယ်ပခု”

သားဖြစ်သူ၏ သတင်းကို ကြားရသည်။ သား၏ ခံစားချက်များကို နားလည်ရသည်ဆိုလျှင် ဒေါ်သူဇာ၏ ရင်မှာ မကောင်းနိုင်။ အင်း... သားကို ပျက်ဆီးလိုက်တာ သူ့အဖေပဲ။ ကိုကောင်းမိုးပဲ။ သင်းကြောင့် သားပျက်စီးရတာ စသည်ဖြင့် ဒေါ်သူဇာ တွေးသည်။

သားတို့ကျောင်းများ ပြန်ဖွင့်ရက် နီးလေပြီ။ သားသည် ကျောင်းအကြောင်းကို စကားစပ်၍ သော်မျှမပြော။ ဆယ်တန်း စာမေးပွဲ အောင်သည် ဆိုစဉ်က ဝမ်းသာပုံ မပြ။ မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ ဒေါ်သူဇာသည် သားကို ကောလိပ်သို့ သွားစေချင်သည်။ ကောလိပ်ကျောင်းသား ဖြစ်စေချင်သည်။ ဘီအေလောက်တော့ အောင်စေရမည်ဟု ရည်မှန်းထားသည်။ သား၏ ပညာဆုံးခန်းတိုင်ကာ အလုပ်အကိုင်နှင့် အခြေတကျ ဖြစ်လာလျှင် မိမိ နားရတနာကောင်းပါရုံ ထင်သည်။ သည်တော့လည်း ပစ္စက္ခအခြေအနေအရ သားနှင့်စပ်လျဉ်းသော သတင်း စကားများမှာ ဒေါ်သူဇာအဖို့ စိတ်ပျက်ဝမ်းနည်း ဖွယ်ချည်း ဖြစ်လာသည်။

သားသည် အရက်ကို မိုးမလင်းအောင် သောက်သည်။ ဆူပူသည်။ ထစ်ခနဲ ရှိလျှင် တွေ့ကာရာလူနှင့် ရန်ဖြစ်သည် စသောသတင်းစကားများကို ယခုတလော ဒေါ်သူဇာ မကြားချင်အဆုံး။

ပြောမည့်သာ ပြောရသည်။ ဒီနှစ်သား ကောလိပ် တက်ရဖို့ဆိုသည်မှာပင် ခပ်ခက်ခက်။ ပထမအကြောင်းမှာ

ဥရောပတွင် စစ်တပြင်ပြင်နှင့် ရိုနေသောကြောင့်။ ဥရောပ တွင်သာမက အရှေ့တောင်အာရှမှာလည်း ဂျပန်သည် စစ်ကိုများစွာ လိုလားလျက် ရှိလာကြောင်း တွေ့ရလေသည်။

စင်စစ် ဒေါ်သူဇာသည် နိုင်ငံရေးဆိုသည်ကို နားလည်လှသည် မဟုတ်ပေ။ ပွဲရုံဆိုတော့လည်း လူက စုံသည်။ သတင်းစုံ ကြားရသည်။ နိုင်ငံရေး အခြေအနေပေါ်မှာ မူတည်၍ ကုန်ဈေးနှုန်း အတက်အကျ အတိုးအဆုတ် ရှိတတ်သည်ဖြစ်ခြင်းကြောင့် နိုင်ငံရေး အခြေအနေကို မျက်ခြည်ဖြတ်၍မရ။ သတင်းစကားကို စုဝေးနားထောင်ရသည်ပင်။

ပထမကမ္ဘာစစ် ဖြစ်စဉ်က အကြောင်းများကို သိမိလိုက်သူများ၏စကားအရ စစ်ဟူသည်ကောင်းကျိုး ပေးနိုင်စွမ်း မရှိလှကြောင်း ဒေါ်သူဇာ အသိ။ လူတွေ သေကြေကြသည်။ တိုက်တာ အိုးအိမ် ပျက်စီးသည်။ စီးပွားပျက်ကပ်ဆိုက်သည်။ ပထမ ကမ္ဘာစစ်ကြီး ပြီးစက သရောကြီး ခိုင်းကာ လူတို့ ဒုန္နိက္ခန္တရကပ်ဆိုက် သည်။ ငတ်မွတ် ခေါင်းပါးသည်။ မုဒိန်းတန္တ ထူပြောသည် စသည်ဖြင့် ကြားစဖူးသည်။

ဥရောပမှာ စစ်ဖြစ်သည်ဆိုလျှင် ကိစ္စ မရှိ၊ ဝေးလံသည်။ သို့ပေမယ့် အာရှ အရှေ့တောင်တွင်လည်း စစ်မီးထတောက်မည့် အရိပ်လက္ခဏာများကို မြင်လာရ သည်ဆိုသောအခါ ဒေါ်သူဇာ ချောက်ချားမိသည် အမှန်ပင်။

သားဖြစ်သူအား ကောလိပ်သို့ ပို့ရန်အတွက် ဒုတိယအခက်အခဲ တစ်ခုရှိသေးသည်။ ၎င်းမှာ ငွေ။

မှန်သည်။ လောလောဆယ်တွင် စစ်ဖြစ်ကြတော့မည် ဆိုခြင်းထက် အရေးကြီးသည်မှာ အဓိက ကျသည်မှာ ငွေသာလျှင် ဖြစ်သည်။

ဦးမောင်ကလေး၏ ပွဲရုံမှာ တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ကြီးပွားလာသည်။ တစ်နေ့ထက် တစ်နေ့ ခမ်းနားလာသည်။ ကုန်တွေ လိုင်လိုင် ရောက်ကာ၊ လိုင်လိုင် ထုတ်နေနိုင်သည်။ မိတ်ဟောင်း၊ ဆွေဟောင်းတို့ ဦးမောင်ကလေးနှင့် ပြန်လည် ဆက်စပ်မိကြသည်။ သို့နှင့်အမျှ နံရံချင်း စပ်လျက်ရှိသော ဒေါ်သူဇာတို့ ပွဲရုံမှာ တစ်စထက်တစ်စ အခြေအနေယိုင်လာသည်။ ကုန်လိုင်လိုင် မရောက်။ ဒေါ်သူဇာတို့ ပွဲရုံမှ မိတ်များ ဦးမောင်ကလေးထံ ပြောင်းလွှဲ ရောက်ရှိကြကုန်သည်။ တကယ်တမ်းပြောရမည် ဆိုပါက ဒေါ်သူဇာ၏ ဦးလေးတော်သူ ပွဲစားကြီးမှာ ပွဲစားပါးမဝ၊ မာန်မာနကြီးသည်။ အသက်အဆံ ခက်ထန်မာကျောသည်။ စကားပြော မပြေဖြစ်။ စိတ်ထားကမူ ကောင်းရှာပါသည်။ သို့ပေမယ့် ပွဲစားအလုပ်ဆိုသည်မှာ စိတ်ထား ကောင်းသည် ဆိုသည် အပထက။ နှုတ်က ပျားသကာလို ချိုဖို့သာ အရေးကြီးသည်။ ပြီး ဦးမောင်ကလေး ဆိုသည်မှာ ရှစ်စပ်က လည်သူ။ အရည်အချင်းနှင့် အတွေ့အကြုံ ပြည့်ဝသူ။ သူတို့လို လိုက် ယှဉ်နိုင်ဖို့မလွယ်။

ပွဲရုံကောင်းစားစဉ်က ဒေါ်သူဇာသည် အစုစပ်ထည့်ဝင်သည်။ စင်စစ် နှုတ်ကတို့ဖြင့် ထည့်ဝင်ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ အဆွေအမျိုး တော်သူချင်းဖြစ်၍ ပွဲစားကြီးက ကတိ စကားဖြင့်ပင် လက်ခံသည်။ တူမအား ကြီးပွားစေချင်ပုံရသည်။ သို့ပေမယ့် ယခုလို အခြေအနေဆိုးရွား လာပြီဆိုသောအခါ အစုစပ်ထည့်ဝင်သည်ဆိုသော စကားမှာ စကားအဖြစ်သာ တည်ရှိလေတော့သည်။

ယခုတလောတွင် ပွဲစားကြီး စကားခေါ်သည်။ ပွဲရုံကို ဖြုတ်ပစ်ဖို့ပင် ဖြစ်သည်။ ပခုက္ကူ၊ သို့မဟုတ် မြင်းခြံမြို့များသို့ ပြောင်းရွှေ့ ဖွင့်လှစ်တော့မည် ဆိုသည်။

သားကို မြို့တွင် ကြာရှည်ထား၍ မဖြစ်နိုင်ကြောင်း ဒေါ်သူဇာ သဘောပေါက်သည်။ အပေါင်းအသင်းတွေကလည်း ဖုံပါပေ။ အရက်သမားလည်းပါ။ ဘိန်းစားလည်းပါ။ လူဆိုးသူသွမ်းတွေလည်း ပါသည်။ သည့်အပေါင်းအသင်းများနှင့် ကင်းကင်းရှင်းရှင်း ရှိမည်ဆိုလျှင် သား လိမ္မာတန်ကောင်း၏ ထင်သည်။ သို့ဖြင့် သားကို ရန်ကုန်သို့ အမြန်ဆုံး ပြန်ဖို့ရန်၊ ကျောင်းပြန်တက်စေရန် စီစဉ်မှ ဖြစ်တော့မည်ဟု ဒေါ်သူဇာ တွေးမိသည်။ ထိုအတွက် ငွေလိုသည်။ ငွေကို ဘယ်ပုံရှာရပါ။ ငွေ ငွေဟူသော အသံသည် ဒေါ်သူ

ဇာများမှာ အစဉ် ကြားယောင်လာသည်။ ဆူညံ ဖြည့်ဟိန်းနေသည့်နယ်ပယ်။

သည်အကြား၊ သည့်ကနေ့နံနက် သားက ငွေတောင်းသည်။ အရေးတကြီး အသုံးလို၍ဟု ဆိုသည်။ ဒေါ်သူဇာ အကြံရ ခက်သည်။ နေ့လယ် ပွဲရုံမှာ လာယူဟူ၍တော့ မှာခဲ့သည်။

ငွေဆိုသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကျင်စိန်း၏ မျက်နှာကို ဒေါ်သူဇာ မြင်လာသည်။ ကျင်စိန်း။ သူ သာလျှင် ငွေနှင့်ပတ်သက်၍ အားကိုးရာဖြစ်သည်။ သူသာလျှင် မြေရှင်းနိုင်သူဖြစ်သည်။ သို့ပေမယ့် ယခုတလော ကျင်စိန်းကိုယ်တိုင်လည်း စစ်သတင်းများကြောင့် သွေးလေ ခြောက်ခြားနေသည်။ ပစ္စည်းမပါဘဲ ငွေချေးရန် လက်တွန့်သည်။ ငွေကိုလည်း အရမ်းကာရောမချေး။ အကယ်၍ ငွေပြန်မဆပ်မီ စစ်ဖြစ်လာပါက မခက်လား။ ပြီး လက်ထဲမှာ ခြေစောင့်လက်စောင့် ထားရှိကလည်း ရှိသေးသည်။ ထိုကြောင့်ပင် ဒေါ်သူဇာအား မြင်လိုက်ရပြီဆို သည့်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကျင်စိန်း၏ မျက်နှာမှာ စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြစ်သွားပုံရသည်။ ဒေါ်သူဇာ သူ့ထံရောက်လာသည်မှာ ငွေကိစ္စက လွဲ၍ တခြား ဘာမျှ မဖြစ်နိုင်ဟု တွက်မိပုံ ရသည်။

“ကိုင်း ဆိုစမ်းပါဦး မသူဇာ”

ယင်း စကားကို မေးလာစဉ်က ကျင်စိန်း၏ မျက်နှာထား တင်းနေသည်။

“ကျွန်မ ငွေ နည်းနည်း ပါးပါး လိုချင်လို့ပါ ကိုကျင်စိန်း”

“မဖြစ်ဘူး မသူဇာ၊ အခု ကျုပ် ဘယ်သူ့ကိုမှ ငွေမချေးတော့ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ”

“ကျွန်မကိုတော့ နောက်ဆုံး အနေနဲ့ နည်းနည်းပါးပါး ချေးပါဦး ကိုကျင်စိန်း”

“မရဘူးဗျာ၊ မချေးနိုင်ဘူး။ ခင်ဗျားမှာ အကြွေးတွေကလဲ ထပ်နေပြီ။ တစ်ခါမှလဲ ပြန်မဆပ်ဘူး။ အဟောင်းပေးအသစ်ယူဆိုရင် တော်ပါသေးရဲ့။ အခုတော့ အဟောင်းလဲ မကျေသေးဘူး။ အသစ်ပဲ ထပ်ထပ် ယူနေတယ်။ မဖြစ်တော့ဘူး။ မသူဇာ ကျုပ် ဝမ်းနည်းပါတယ်”

ဒေါ်သူဇာသည် ရင်ထဲမှာ တင်းကျပ်လာသည်။ မျက်နှာသည် မဲ့တော့မလို၊ ငိုတော့ မယောင် ဖြစ်လာသည်။

“ဒီတစ်ခါ နောက်ဆုံးပဲ ကိုကျင်စိန်း။ နောက်ဆုံးပါပဲ။ ကျွန်မ ကတိပေးပါတယ်။ ပွဲရုံက အစုထည့်ထားတဲ့ငွေ ပြန်ရရင် ချက်ချင်း လာပေးပါ့မယ်။ ငွေဟာလဲ ပြန်ရကာ နီးနေပါပြီ”

ဒေါ်သူဇာသည် ကြွေးရှင်တိုင်းကို ထာဝစဉ် ခြောက်လှန့်ထားသောနည်းဖြင့် ခြောက်လှန့်သည်။

“ခက်တယ်ဗျာ၊ သိပ်ခက်တယ်။ ငွေဘယ်လောက် လိုချင်သလဲ မသူဇာ”

“တစ်ရာ”

“တစ်ရာတောင်လား။ မဖြစ်ဘူး။ မသူဇာ။ ဒီငွေလောက်တော့ မပေးနိုင်ဘူး”

“တစ်ရာ မရရင် မဖြစ်လို့ပါ ကိုကျင်စိန်း။ ကျွန်မတောင်းပန်ပါတယ်ရှင်။ ကျွန်မသားကလေးရှင်ကျောင်း စရိတ်အတွက်မို့ပါ”

“ငါးဆယ်လောက်ဆိုရင် တော်ရောပေါ့ မသူဇာ”

“ဒီလိုလုပ်ပါ ကိုကျင်စိန်း၊ ရှင် ဒီအတိုင်းငွေ မချေးချင်ရင် ကျွန်မအိမ်က အိမ်ထောင်ပရိဘောဂတွေကို အပေါင်ယူထားပါ”

ကျင်စိန်းသည် စဉ်းစားသလို မျက်တောင်များကို ပုတ်ခတ် ပုတ်ခတ် လုပ်နေသည်။ အတန်ကြာမှ စကားသံ ထွက်လာသည်။

“ခင်ဗျား ပစ္စည်းတွေက တစ်ရာတန်ပါ့မလား၊ အဟောင်းတွေပဟာ”

“တစ်ရာတော့ တန်ပါတယ်ရှင်။ ဟောင်းတယ် ဆိုပေမယ့် ရှေးက ပစ္စည်းတွေပဟာ။ ထုနဲ့ ထည့်နဲ့ လုပ်ထားတာတွေပဟာ။ မှန်တစ်ချပ် ဆိုရင်တောင် အခုငွေနဲ့ သုံးလေးဆယ်တန်နေတာပဟာ”

“ငါးဆယ် ယူဗျာ”

“တစ်ရာပဲ ပေးပါ ကိုကျင်စိန်း”

ကျင်စိန်းက သက်ပြင်း ရှိုက်လိုက်သည်။

“ကောင်းပြီလေ၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီပစ္စည်းတွေကို ကျုပ်အိမ်ယူထားမယ်နော်။ ခင်ဗျားရွေးနိုင်တဲ့ အခါကျတော့ လာယူပေါ့”

ကျင်စိန်းသည် အံ့ဆွဲထံမှ ငွေစက္ကူများကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။ ဒေါ်သူဇာအား လှမ်းပေးသည်။ ဒေါ်သူဇာသည် တုန်နေသော လက်များဖြင့် ငွေကို လက်ခံသည်။ ငွေလက်ထံ ရောက်မှပင် စိတ်ချလက်ချ ဖြစ်သွားသလို ရှိသည်။ နေ့မစမှ ဆိုသည်ကိုပင် မရေတွက်တော့။

“ဪ တစ်ခုတော့ ပြောရဦးမယ် ကိုကျင်စိန်း၊ ပစ္စည်း တွေကကိုလာယူရင် ကျွန်မသားကလေး ရန်ကုန် ပြန်မှ လာယူပါ ဟုတ်လား။ သူ့ရှေးဖခင်ဆိုင် သူ့ဂုဏ်ငယ် သွားမှာ စိုးလို့ပါရှင်”

သို့ဖြင့် ဒေါ်သူဇာသည် ငွေကို ရွေးခံအင်္ကျီအိတ်

အတွင်း ထည့်လိုက်သည်။ ကျင်စိန်း၏ အိမ်မှ သွက်လက်သော ခြေလှမ်းများဖြင့် ထွက်ခဲ့သည်။ နေ့လယ်တွင် မောင်မောင်ဦး သူမ ထံမှ ငွေလာယူသည်။ ဒေါ်သူဇာသည် အလုပ် လုပ်နေရင်းကပင် သားအား ငွေအချို့ကို ပေးလိုက်လေသည်။ သူမ ငွေပေးလိုက်သည်မှာ ပွဲကတော်ကြီး ရှေ့တွင်ပင် ဖြစ်သည်။ ထိုစဉ်က ပြဿနာသည် သူမအား စောင့်ဆိုင်း နေလိမ့်မည် မထင်။ တစ်နေ့ကုန် အလုပ် လုပ်ပြီးနောက် ညနေစောင်းအိမ်ပြန်ခါနီးတွင်မှ ပြဿနာသည် အစပေါ်လာလေသည်။

ပွဲရုံတွင် လူကုန်သလောက်ဖြစ်သောအခါ ပွဲစားကြီးက ဒေါ်သူဇာကိုခေါ်သည်။ ပွဲကတော်ကြီးသည်လည်း ပွဲစားကြီးအပါးတွင် ရှိသည်။ ပွဲစားကြီး၏ မျက်နှာမှာ တစ်မျိုးတစ်မည်ဖြစ်နေသည်ဟု ထင်သည်။ ပွဲကတော်၏ မျက်နှာမှာ မူ ရှစ်ခေါက်ချိုး။ သည်တော့လည်း ဒေါ်သူဇာအကြောင်း တစ်စုံတစ်ရာ ရှိလေပြီဟု တွက်မိသည်။

ပွဲစားကြီးက သူမအားထိုင်ရန်မပြော။ စားပွဲရှေ့မှာ မတ်တတ်ရပ်နေရသည်။ ပွဲစားကြီး၏ အကြည့်မှာ စူးရှသည်။ အေးစက်သည်။ ကိုယ်ကို ထွင်းဖောက်မြင်ရလောက်အောင် ကြည့်ရှုလာပုံမျိုး။ ပြောရမည့် စကားလုံး ကို ရွေးချယ်နေဟန်ဖြင့် ပွဲစားကြီးမှာ ငြိမ်နေသည်။

“ကျွန်မကို ခေါ်တယ်ဆိုလို့”

ဒေါ်သူဇာကပင် စ မေးလိုက်ရသည်။ သည်တော့မှ ပွဲစားကြီးထံမှ အသံထွက်လာသည်။

“ဟုတ်တယ် မသူဇာ”

“အကြောင်းရှိပါသလား ဦးလေး”

“ရှိပြီကောကွယ်။ ဒါထက် မသူဇာ၊ မင်းကို စားရမဲ့ သောက်ရမဲ့ ဖြစ်နေတာနဲ့ သနားလို့ တို့များပွဲရုံမှာ အလုပ်ပေးထားတယ်ဆိုတာ မင်း သိတယ်နော်”

ဒေါ်သူဇာ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“တကယ်တမ်းပြောရရင် မင်းဟာ တို့များပွဲရုံမှာ အသုံးကျသင့်သလောက်တော့ ကျပါတယ် ဒါပေမယ့် မင်းကို မသုံးရင်လဲ ဖြစ်တယ်ဆိုတာ သိတယ်မဟုတ်လား မသူဇာ”

ဒေါ်သူဇာ ခေါင်းညိတ်ပြန်သည်။ ရင်ထဲမှာ တုန်လာသည်။ ခြောက်ခြား လာသည်။

“ဒီအကြားက မင်း တို့များရှေးဇူးကို မသိတတ်ဘဲ အခုလိုလုပ်တာ ကောင်းသလား”

“ရှင်”

သည်စကားကို ဒေါ်သူဇာနားမလည်။ “ရှင်” ဟု ပြန်မေးမိသည်။

“နေ့လယ်က မင်းရဲ့သားကို ငွေပေးလိုက်တယ် မဟုတ်လား။”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“အဲဒီငွေကို ပေးမယ်ဆိုရင် တို့များကို အသိပေးဖို့ ကောင်းတာပေါ့”

“ရှင် ဘာဖြစ်လို့ပါလိမ့် ဦးလေး”

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲကွယ်။ ဒီပွဲရဲ့ဟာ တို့ရဲ့ပွဲရဲ့၊ မင်းဟာ ဒီပွဲရဲ့ရဲ့ လက်ခစား။ ဒီပွဲရဲ့က ငွေကို မင်းယူချင် တိုင်းယူ ပေးချင်တိုင်း ပေးလို့ ဖြစ်မလား။”

သည်တွင် သူမ အပေါ် ပွဲစားကြီး အထင်မှားနေ ပြီ ဖြစ်ကြောင်း ဒေါ်သူဇာ သဘောပေါက်လာသည်။

“ဦးလေး အတွေးမှားနေပြီ ထင်ပါတယ်။ အဲဒါ ကျွန်မရဲ့ငွေပါ ဦးလေး”

“ဟေ”

ဒေါ်သူဇာ စကားအတွက် ပွဲစားကြီး အံ့အားသင့် နေဟန် ရှိသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒီငွေဟာ ကျွန်မရဲ့ ကိုယ်ပိုင်ငွေပါ”

သည်တွင် ပွဲကတော်ကြီး ကြားဝင်လာသည်။

“တော်စမ်းပါ မိသူဇာ ညည်းမှားလား၊ ဒီလောက် ငွေရှိမှာ၊ ဘယ်တုန်းကများ ဒါမျိုးကိုပိုင်လို့လဲ”

“တကယ်ပါ ဒေါ်ဒေါ်၊ အဲဒီငွေဟာ ကျွန်မရဲ့ငွေ ပါ။ ကျွန်မမှာ ငွေတစ်ရာရှိပါတယ် အဲဒီအထဲက ဖဲ့ပေး လိုက် တာပါ”

ပွဲကတော်ကြီးသည် ဒေါ်သူဇာနှင့် စကားမပြောချင် တော့သလို၊ ပွဲစားကြီးဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။

“ကြည့်စမ်း ကျောင်းဒကာ၊ ကျွန်မတို့ ပွဲရဲ့၊ မကြီး မှားဘူးနဲ့၊ မကြီးပွားဘူးနဲ့၊ မကြီးပွားတာ ဘာများ ဆန်းသလဲ၊ ရသမျှငွေတွေ အလဟဿဖြစ်နေရတာကိုး လက်ကြား ယို နေရတာကိုး။ မိသူဇာတို့ သားကို အကောင်းဆုံး ကျောင်း ထား။ ယောက်ျားကို နေ့တိုင်း အရက်မပြတ်တိုက် လုပ်နေ နိုင်တာ ဘာကြောင့်လဲ၊ မှတ်တယ်၊ လက်စသတ်တော့ ဒီက ငွေကို လစ်ရင် လစ်သလို ယူနေတာကိုး”

ကြားရသော စကားများအတွက် ဒေါ်သူဇာမှာ မိမိနားကိုပင် မယုံချင်အောင်ရှိသည်။ ရင်ထဲမှာ တုန်လှုပ် ခံပြင်းသည်။ အသားများပင် ဆတ်ဆတ်တုန်ချင်လာသည်။

“ကျွန်မ ရင်းပြတက်ကို တဆိတ် သည်းခံ နား ထောင် ပါဦး ဒေါ်ဒေါ်၊ ကျွန်မဟာ ဒေါ်ဒေါ်တို့ သိတဲ့ အတိုင်း အခု နေအခါမှာ ဆင်းရဲပါတယ် မွဲပါတယ်၊ ကုန်းကောက်စရာ တောင် မရှိပါဘူး။ ဒါပေမယ့် တစ်ချိန်က ကျွန်မရဲ့ အနေ

အစားကို ဒေါ်ဒေါ်တို့အမြင်ပါ။ သူ့စာ ဘယ်လိုနေခဲ့တယ်ဆို တာ ဒေါ်ဒေါ်တို့ အတွေးပါ။ ကျွန်မဟာ ပေါက်လွှတ်ပဲစား မဟုတ်ပါဘူး။ ဆွေကောင်းမျိုးကောင်း၊ ဆွေကြီးမျိုးကြီး ထဲကပါ”

“ဒါတော့အေး၊ ငယ်ငယ်တုန်းက ရှင်ပြုရင်း ရွှေထီး ဆောင်းခဲရတာကို ပြန်ပြောနေလို့ ဖြစ်မလား”

“မဟုတ်ပါဘူး ဒေါ်ဒေါ်၊ ရွှေထီးဆောင်းခဲရတာ ပြန် ပြောချင်လို့ မဟုတ်ပါဘူး ကျွန်မဟာ သူတစ်ပါးပစ္စည်းကို ခိုးယူလောက်အောင် ကလေးကချေ မဟုတ်ဘူး ဆိုတာကို သိစေချင်လို့ပါ”

“ဒါကတော့ အေး၊ လက်ဆုပ်လက်ကိုင် မိနေတာပဲ”

“ကျွန်မ အမှန်ကို ပြောနေပါတယ် ဒေါ်ဒေါ်၊ ဒီငွေဟာ ကျွန်မရဲ့ငွေပါ။ ဒေါ်ဒေါ်တို့ဆီက ယူတာမဟုတ်ပါဘူး။ ဒေါ်ဒေါ်တို့မသိဘဲ ကျွန်မ တစ်ပြားတစ်ချပ်မှ မယူပါဘူး”

“ဒါဖြင့် ညည်းဒီငွေကို ဘယ်ကရသလဲ မိသူဇာ”

“ဒေါ်ဒေါ် ကျွန်မကို စကားပြောရင် ကောင်း ကောင်း ပြောပါ။ ဒေါ်ဒေါ်ဟာ ဦးနဲ့ ညားမှ ဒီဘဝကို ရောက်ရတာပါ”

“အလိုတော်... ညည်းကပဲ ကျုပ်ကို စော်ကားရ တယ်ရှိသေး။ ဆိုပါဦး ညည်းကို ကျုပ်က ဘယ်လိုများ ပြော နေလို့လဲ”

“ကျွန်မကို ကျွန်မ အမေကတောင် မိသူဇာလို့ တစ် ခါမှ မခေါ်ခဲ့ပါဘူး”

အခြေအနေမှာ တစ်စထက်တစ်စ တင်းမာလာ သည်။ တစ်စထက်တစ်စ ဆိုးရွားလာသည် ဆိုခြင်းကို ဒေါ် သူဇာ သဘောပေါက်သည်။ စင်စစ် မိမိ၏ ထမင်းအိုး ကွဲရ တော့မည်ကို နားလည်သည်။ သို့ပေမယ့် စော်ကားလာ လေတော့လည်း ကြာရှည် သည်းမခံချင်။ ပင်ကိုမခံချင်စိတ် က ထကြွလာသည်။

ပွဲကတော်ကြီးသည် ဒေါ်သူဇာ ပြောလိုက်သော စကားကြောင့် ဆတ်ဆတ်ခါမျှ နာသွားပုံရသည်။ စင်စစ် ဒေါ်သူဇာ ပြောသလိုပင် သူမ၏ဘဝမှာ နိမ့်ကျသော နေရာမှ လာရသည်ဆိုခြင်းကို အမှတ်ရမိပုံ ပေါ်သည်။ စကားဖြင့် ဒေါ်သူဇာကို ယှဉ်နှိုင်းမရနိုင်ကြောင်း သိလာသည်။ သေနက် ဗျူဟာပြောင်းလာသည်။ မျက်ရည်ခံ ထိုးလာသည်။

“ကြည့်စမ်း- ကျောင်းဒကာ၊ ရှင်တို့မှ ပြောတဲ့စကား ကို နားထောင်ကောင်းလို့ နားထောင်နေတာလား။ ဒါ ရှင် မြှောက်စားလို့၊ ရှင်အရေးပေးလို့”

စသည်ဖြင့် ယောက်ျားဖြစ်သူနှင့် ရန်လှည့်တိုက်ပေး လိုက်သည်။

ပွဲစားကြီးမှာ စိတ်ညစ်ညူးလာဟန် ရှိသည်။
“တွေ့ကရာတွေ လျှောက်ပြောမနေစမ်းနဲ့၊ မသူဇာ လိုရင်းကို ပြောစမ်း ဒီငွေကို ဘယ်ကရတာလဲ”
ဒေါ်သူဇာသည် ကျင်စိန်ထံမှ ငွေချေးခဲ့သည့် အကြောင်းကို ပြောမည်ပြုသေးသည်။ သို့ပေမယ့် နဂိုက အထင်သေးရသည့်အထဲ ငွေချေးထားကြောင်းကို ပြောလိုက်လျှင် ပို၍အထင်သေးမည်။ ပို၍သင်္ကာယနဲ့ မကင်း ဖြစ်လာမည်ဆိုခြင်းကို တွက်မိသည်။

“ကျွန်မမှာလဲ ကျွန်မနည်းနဲ့ ကျွန်မပေါ့”
“တွေ့လား ကျောင်းခကာ တွေ့လား၊ ဒါဆို ရင်ရှင်ရိပ်မိတန်ကောင်းပါပြီ ငွေဘယ်က ရတယ်ဆိုတာ မပြောနိုင်တာကိုက၊ ကျွန်မတို့ဆီက ငွေတွေကို သုံးယူနေတယ် ဆိုတာ ထင်ရှားနေတာပဲ”

“ကျွန်မ ရှင်တို့ငွေကို မယူဘူးဆိုတာ ကျိန်ပြောရဲတယ်၊ သစ္စာရေ သောက်ရဲတယ်”
“အမလေး . . . ဒါတွေ ဘာဆန်းသလဲ၊ သူခိုးခိုးတယ်ပြောရင် ထောင်တောင် မဆိုဘူး”

ဒေါ်သူဇာ၏ အသားမှာ ဆတ်ဆတ်တုန် လာသည်။ ကြားရသော စကားအတွက် မဆုံးနိုင်အောင် ဒေါသဖြစ်လာသည်။ လက်ထဲတွင် သေစေနိုင်သော လက်နက်သာပါရှိပါက၊ ပွဲကတော်ကြီးအား သတိဖြတ် ပစ်မိမည်လား မပြောတတ်။ ဒေါသအရှိန်အဟုန်ကြောင့် စကားကိုပင် ပြော၍ မသွက်။ သည်တွင် ပွဲစားကြီးသည် ထိုင်ရာမှ ထသည်၊ အပြေအနေကို သည်းမခံနိုင်တော့သလို ရှိသည်။

“ကိုင်းကိုင်း ပြီးတာပြီးပါစေတော့ မသူဇာ၊ တူမတစ်ယောက်အနေနဲ့ မင်းကို ဘာမှ မပြောချင်တော့ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် တစ်ခုတော့ ပြောရဦးမယ်၊ ကံ မနက်ဖြန်ကစပြီး ငါ့ပွဲရုံကို လာဖို့ မလိုဘောဘူး ဆိုတဲ့အကြောင်းပဲ။ အလုပ်ဆင်းဖို့ မလိုဘောဘူး ဆိုတဲ့ အကြောင်းပဲ”

ပွဲစားကြီးက စကားကို အတိုနှင့် ဖြတ်သည်။ သည်စကားကို ဆိုလိုက်ခြင်းဖြင့် ဒေါ်သူဇာ စိတ်အား ငယ်သွားမည်၊ ပွဲကတော်ကြီးသည်လည်း ကျေနပ်သွား လိမ့်မည်ဟု ယူဆသည်။ ဒေါ်သူဇာ၏ မျက်နှာကား စိတ်အားငယ်ပုံမပေါ်။ ဝမ်းနည်းပုံမရှိ။

“ကောင်းပါပြီ ဦးလေး၊ ဦးလေးကို ကျွန်မလေး စားပါတယ်၊ အားလဲကိုးပါတယ်၊ ကျေးဇူးလဲတင်ပါ တယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်မဟာလဲ နုလပိန်းတုံး မဟုတ်ပါဘူး၊ ပြောတိုင်း ခံတဲ့ အစားမျိုးမဟုတ်ပါဘူး မဟုတ်တာလဲ ဘယ်တော့မှ မလုပ်ပါဘူးဆိုတာ ဦးလေးယုံပါ။ ငတ်သေပေစေ သူတစ်ပါး

ပစ္စည်းကို မတရားနည်းနဲ့ မယူဘူးဆိုတာ သူတစ်ပါးတွေ မယုံချင်နေ ဦးလေး ယုံရင် တော်ပါပြီ”

သည်မျှသာ ပြောလျက် ဒေါ်သူဇာပွဲစားကြီးနှင့် ပွဲကတော်ကြီးရှေ့မှ ချာခနဲ လှည့်၍ထွက်လာခဲ့သည်။

မလှစွန်းယိုး၊ မရှိခိုးနိုးဟူသော စကားကို ဒေါ်သူဇာ လက်တွေ့ကြုံရသည်။ သူတို့အနေနှင့် မယုံသင်္ကာ ဖြစ်မည်ဆိုလျှင်လည်း ဖြစ်စကောင်းသည်ဟုပင် ယူဆပါသည်။ အကယ်၍ ပြောပြလည်လည် နူးနူးညံ့ညံ့ ပြောဆိုဆက်ဆံလာခဲ့ပါလျှင် အခြေအနေသည် သည်မျှ ဆိုးရွားစရာ အကြောင်းမရှိ။ ယခုတော့လည်း မိမိအား သည်ပွဲရုံမှ နှင်ပစ်လိုသောအကြောင်းကသာ အဓိက ဖြစ်နေသည် ဆိုခြင်းကို ဒေါ်သူဇာ တွေးမိလာသည်။ ဤ သည်မှာလည်း သားကိစ္စနှင့်ပင် ပတ်သက်ရမည် ထင် သည်။ လူအများကပင် ပြောဆိုနေကြသည်။ ဦးမောင်ကလေး ကြီးပွားလာခြင်း၊ သူတို့ကျဆင်းလာရ ခြင်းများမှာ မောင်မောင်ဦး၊ ခင်ခင်ကြီး တို့ကိစ္စနှင့် တစ် နည်းမဟုတ် တစ်နည်း ပတ်သက်သည်ဟု ပြောနေကြ သည်။ အများပြောစကားဖြင့် နားယောင်ခြင်း ဖြစ်မည်ဟု ဒေါ်သူဇာထင်သည်။

အိမ်အပြန် လမ်းတစ်လျှောက်လုံးတွင် ဒေါ်သူဇာ၏ ရင်မှာ လေးလံနေသည်။ ခြေလှမ်းကလည်း မသွက်လက်။ ဘမင်း ကျွေးထားသော အလုပ်ကလည်း ပြုတ်ခဲ့လေပြီ။ ရှေ့အဖို့ ထမင်းတစ်လှုတ် စားရရအတွက် အဘယ်မျှ ပူပန်ကြောင့်ကြရမည်ကို မတွေးရဲတော့။ သည်အဖြစ်များကို သားနှင့်လင်အား မည်သို့ပြန် ပြောရမည်ကိုပင် မသိ။ အင်းသည်အကြောင်းတွေ သူတို့ ဘာမျှသိမည်မဟုတ်။ သိလေသည်တိုင် သူတို့အဖို့ ဆန်းကြယ်ပါမည်လား မတွေးတတ်နိုင်။ ရင်မှာ မောရ လွန်းချေတာကား။

ဒေါ်သူဇာ တွေးသလိုပင် ဖြစ်သည်။ မောင်မောင်ဦးသည် လည်းကောင်း၊ ဦးကောင်းမိုးသည် လည်း ကောင်း၊ ဒေါ်သူဇာ ဘာဖြစ်နေသည်ကို မသိကြ။ သူတို့မှာလည်း သူတို့ ပြဿနာနှင့် သူတို့ပင်။

မိခင်ဖြစ်သူထံမှ ငွေအစိတ်ကို လက်ခံရရှိပြီး ကတည်းက မောင်မောင်ဦး ရွှင်နေသည်။ မြူးနေသည်။ သူခိုးရွှေရ တပြုပြင်ဖြစ်နေသည်။ သူသည် ကျော့မောင်တို့ လူသိုက်ကို ရှာသည်။ တွေ့ကြပြီဆိုလျှင်တော့ ထုံးစံအတိုင်း အရက်ဆိုင်သို့ ရောက်ကြသည်။ သောက်ကြ စားကြနှင့်။ ရယ်ကြ မောကြနှင့်။ ဆူကြ ပွက်ကြနှင့်။ ငွေဆိုသည် အသုံးခံလှ ချေတကား၊ ကုန်ပဲမကုန်နိုင်ဟု မောင်မောင်ဦး တွေးသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သည်ငွေကုန်မှ အိမ်ပြန်မည်။ နောက်တစ်

နေ့တွင် မြို့မှခွါမည်။ မေမေက တော့ ကျောင်းသို့သွားစေ ချင်သည်။ သူ့တွင် ကျောင်းတက်လိုစိတ်မရှိတော့။ စင်စစ် သူသွားလိုသည်မှာ မန္တလေး။ အေမီမြိုင်အထံ။

အေမီမြိုင်ကို သည်ရက်အတွင်း များစွာသတိရ သည်။ ခင်ခင်ကြီးနှင့် ပတ်သက်၍ ပူလောဘင်ပြင်းပျရသော ရင်ကို အေမီမြိုင် ကုစားပေးလိမ့်မည် ထင်သည်။ ထင်မည်သာ ထင်ရသည်။ အေမီမြိုင်၏ သဘောထား မည်သို့ရှိမည်မမှန်း တတ်သေး။ ဆင်ဖြူရယ် မန္တလေးမှ ပြန်လာပြီ။ သည်သို့ဆို လျှင်တော့ သူ့အပေါ် အေမီမြိုင် စိတ်ပြောင်းတန်ကောင်း ရှိထင်သည်။

ညဆယ်နာရီသာသာ လောက်ရှိလာသည်။ ဆိုင် ပိတ်တော့မည်ဖြစ်၍ အပြင်သို့ ထွက်ပေးရန် အရက်ဆိုင်ရှင် က တောင်းပန်သည်။ မောင်မောင်ဦးတို့ လူသိုက်မှာလည်း မူးလှချေပြီ။ လမ်းလျှောက်လျှင် ယိုင်နေသည်။ တစ်ယောက် နှင့်တစ်ယောက် တွဲထားကြရသည်။ မောင်မောင်ဦး လက်ထဲ မှာ ငွေကျန်နေသေးသည်။

“တို့တစ်တွေဟာ လူညံတွေပဲကွာ တစ်ညထဲနဲ့ ငွေ အစိတ်ကုန်အောင် ဘယ်လိုသုံးရမှန်း မသိကြဘူး”

မောင်မောင်ဦးက ညည်းသည်။

“ငွေကုန်ချင်ရင် လွယ်ပါတယ်ကွာ။ ကုန်အောင် သုံး လို့ ရပါတယ်”

ကျော့မောင်က ဆိုသည်။ တစ်ဆက်တည်းမှာပင် ကျော့မောင်က ချောင်းကြားရပ်မှ ခင်သန်းနွဲ့ အကြောင်းကို ပြောပြသည်။

“ဒီ အလုပ်မျိုးလုပ်တာ မကြာသေးဘူးတဲ့ကွာ ကောင်မလေးက အရင်ကတော့ အကောင်းလေးပါ”

သည်တွင် တစ်ယောက်က ဖောက် ပြောသည်။

“မင်းအဘ မွေးကတဲက ဒါမျိုး လုပ်စားတာ ဘယ် မှာရှိလဲ မင့်ဂိုးဒေါ်လုပ်စားဖူးသလား”

“ငါဆိုလို့တာကတစ်မျိုးပါ။ ကောင်မလေးက အငြိမ့် သမလေးကွာ အငြိမ့်ကလို့ မစွဲတာက တစ်ကြောင်း၊ မိုးကသိဆိုတော့ ဇာတ်ခေါင်းကွဲတာကလဲ တစ်ကြောင်း၊ အငြိမ့်ထောင်ဆရာရဲ့ ပယောဂကလဲ တစ်ကြောင်းကြောင့်၊ ဒီဘဝ ရောက်လာတာလို့ ပြောတယ်”

သည်တော့လည်း “ခင်သန်းနွဲ့” ဆိုသူ့ အပေါ် မောင် မောင်ဦးတို့ စိတ်ဝင်စားကြရသည်။ သည်ဘက်မှာ အတွေ့ အကြုံများသော ကျော့မောင်ကို ဆရာတင်ကြ ရသည်။

“ဟေ့ကောင်၊ မင်းဟာမကို သိပ်ညွှန်းမနေစမ်းပါနဲ့ ကြိုက်ပါတယ်တဲ့၊ သွားကြစို့”

တစ်ဦးက စိတ်မရှည်နိုင်သလို ဆိုသည်။

“သေခြင်းဆို၊ ဒါမျိုးဆို တယ်ဝါသနာမပါဘူး ထင် တယ်။ အတော် ခေါ်ယူရဦးမယ်”

သည်ကိစ္စဘက်မှာ ဝါသနာမပါသော အသောက် သမား သက်သက် သူငယ်ချင်းများ ပြန်ကြသည်။ မောင် မောင်ဦး အပါအဝင် သူငယ်ချင်းသုံးယောက်သာ ချောင်း ကြားသို့ မြင်းရထားဖြင့် လာခဲ့ကြ သည်။

“ငတ်မက ဒီအလုပ်သာ လုပ်နေတာ၊ မာနကတော့ အကြီးသားမောင်။ သူ လက်ခံချင်တဲ့သူမှ လက်ခံတာ ဦးရေ နည်းနည်းကလေး လက်ခံတာ”

“အို . . . ငါပါရင် ရရစေမယ်ကွာ”

မောင်မောင်ဦး ဒေါသဖြင့် ပြောသည်။

“ယုံပါတယ် မောင်ရာ၊ မောင်ရင်သာ ပါရင် ခင်သန်း နွဲ့တင် မကဘူး၊ ဘယ်လိုဟာမျိုးမဆို ရမယ်ဆိုတာ ယုံပြီး သားပါ ကြည့်လေကွာ ခင်ခင်ကြီးလို့ ဟာမျိုး”

မောင်မောင်ဦးက ကျော့မောင်၏ စကားမဆုံးမိမှာ ဖြတ်ပြောသည်။

“တော်တော့၊ စကားပြောတဲ့နေရာမှာ သူ့နာမည် မပါ ကြေး၊ နောက်တစ်ခါ သူ့နာမည်ပါလာရင် မင်းကို ငါ ထ အထိုးပဲ”

သို့ဖြင့် သူတို့ ချောင်းကြားသို့ ရောက်သည်။ အိမ် ကလေးတစ်အိမ် ရှေ့သို့အရောက်တွင် မြင်းရထားပေါ်မှ ဆင်းကာ ရထားကို ပြန်လွှတ်လိုက်သည်။ အိမ်မှာ မှုန်ကုပ် ကုပ်နိုင်လှသည်။ စုတ်ချာလှ သည်။ ရေနံဆီမီးခွက်အလင်း ရောင်သာ ရှိသည်။

မိန်းကလေးသည် ရုတ်တရက်အမြင်၌ ချောမော လှသည်ဟု အထင်ရောက်သည်။ အသက်မှာ ဆယ့် ခုနစ် နှစ်လောက်သာ ရှိသေးသည်။ မျက်နှာသွယ်သွယ်၊ နှာတံ ပေါ်ပေါ်၊ မျက်လုံးတောက်တောက်နှင့်၊ ပါးပြင်တွင် သနပ် ခါးကို ထူထူကြားကာ ပါးကွက်များ၊ ကွက်ထားသည်။ ရုတ် တရက် မိန်းမကောင်းလေးဟု ထင်ရသည်။ တောင်းပန်ကာ ပြန်တော့မည်ဟု ပြင်နေသော မောင်မောင်ဦး၏ မြေလှမ်း များမှာ အမျိုးသမီး၏အလှကြောင့် တုံ့သွားရသည်။

“ရှင် ဘယ်သူလဲဟင်၊ ဘာကိစ္စလဲ”

အမျိုးသမီးက အထိတ်တလန့် မေးနေဆဲ။ မောင် မောင်ဦးအဖို့မှာ အခြားသော အံ့ရာအားလုံးကို မှေ့ပျောက် သွားရလေသည်။ သူသည် အမျိုးသမီးကို ပြုံးပြလိုက် သည်။

“ဘယ်လိုလဲရှင် ရှင်မှာ နားမပါဘူးလား၊ မေးနေတာ

မကြားဘူးလား။ စကားမပြောတတ်ဘူးလား။
 မောင်မောင်ဦး လုပ်လာသည်။ မေးခွန်းကို အဖြေ
 မပေးဘဲ ပြန်မေးသည်။
 “အိမ်မှာ မင်း တစ်ယောက်တည်းလား။”
 သူ့အမေးကြောင့် အမျိုးသမီး အထိတ်တလန့် ဖြစ်
 သွားသည်။
 “ရှင် ရိုးတီးယားတား မလုပ်နဲ့နော်၊ ကျွန်မ အော်
 လိုက်မယ်”
 “ဪ မိန်းကလေးရယ်၊ တောင်တောင် မြောက်
 မြောက်လုပ်ချင်ရင်၊ ဘာတွေညာတွေ မေးနေပါ့မလား။”
 ထိုအခါ အမျိုးသမီးမှာ စိတ်သက်သာရာ ရသွား
 ဟန်ရှိသည်။
 “ဒါ လူကောင်းတွေ နေတဲ့အိမ်ရှင်”
 “ယုံပါတယ်ကွယ်၊ ယုံပါတယ်”
 ယုံပါတယ်သာ ပြောလိုက်ရသော်လည်း မောင်
 မောင်ဦးသည် အမျိုးသမီး၏ စကားကို မယုံတော့။
 အကြောင်းမူ အမျိုးသမီး၏ အသွင်အပြင်၊ အပြောအဆိုနှင့်
 အမူအရာကြောင့် စိတ်မှာ သံသယ ဝင်လာသည်။ အမျိုး
 သမီး၏ အဝတ်အစားမှာ ပေါ်လွင်လွန်းလှသည် ထင်၏။
 လျှပ်ပေါ်လွန်းလှသည် ထင်၏။ ဖြီး သူမ၏ အကြည့်။
 အကြည့်ကလည်း ထူမြေ့မရ။ စကားပြောပုံမှာ သိက္ခာမရှိ။
 လူကောင်းတွေနေတဲ့အိမ် ဆိုသည်မှာ ကြို တင်ကာကွယ်
 ပြောဆိုခြင်းဖြစ်ကြောင်း တွေးမိ သည်။
 “ပြန်တော့လေ . . . ကျွန်မအိပ်တော့မယ်၊ တံခါး
 ပိတ်တော့မယ်”
 “နေပါဦးကွယ် . . . စကားလေးဘာလေး၊ ပြောရ
 အောင်”
 “ကျွန်မမှာ ရှင်ကို ပြောစရာ ဘာမှမရှိဘူး”
 “ကိုယ့်မှာတော့ ရှိတယ်”
 “ဘာပြောမှာလဲ”
 “ကိုယ်တို့ ဒီကိုရောက်လာတာ အိမ်တစ်အိမ်ကို
 လိုက်ရှာတာ၊ ခင်သန်းနွဲ့ အိမ်ကို ရှာတာ”
 သူ့စကားကြောင့် အမျိုးသမီးမှာ ဆန်းကြယ်သလို
 ရှိသွားသည်။ အတန်ကြာလျှင် သူမ၏မျက်နှာမှာ ပြုံးလာ
 သည်။
 “ဟုတ်လား. . . နဲ့ . . . မတွေ့ခဲ့ဘူးလား”
 “တွေ့တော့တွေ့ပါရဲ့။ ခင်သန်းနွဲ့ မအားဘူးတဲ့။
 မင်း ခင်သန်းနွဲ့ကို သိသလားဟင်”
 “သိတာပေါ့ . . .”

အမျိုးသမီးက ပြောရင်းမှ အသံထွက်အောင်
 ရယ်ကာ
 “သိတာပေါ့၊ ခင်သန်းနွဲ့ဆိုတာ . . . ကျွန်မကိုယ်
 တိုင်ပဲပဲကိုး”
 သည်တော့လည်း မောင်မောင်ဦး၏ ရင်မှာ လှုပ်ရှား
 လာသည်။
 “ကိုယ်က စိုင်ကော်လို့ ချုံပေါ်ရောက်နေပြီ ထင်တာ”
 “ဒီညတော့ ကန်တော့ဆွမ်း ကိုယ်တော်၊ နောက်
 ရက်တွေ လာပေါ့”
 “နောက်ရက်တွေ လာနိုင်တော့မယ် မထင်ဘူး။
 မနက်ဖြန်ဆိုရင်တောင်မှ မြို့မှာကို မရှိတော့ဘူး”
 “ဟုတ်လား . . . ဒါဖြင့် ဝမ်းနည်းစရာကြီးပေါ့”
 “ကိုယ်ဘာလုပ်ရမလဲဟင်”
 “အိမ်ပြန်ပေါ့ . . . အိပ်ပေါ့”
 “ကိုယ်က မြေသလုံးအိမ်တိုင်သမား၊ အိပ်စရာ
 မရှိဘူး။ ဒီမှာ အိပ်မှ ထင်ပါရဲ့”
 “သိပ်ပါလိမ့်မယ် . . . အားကြီးကြီး၊ ပြန်ပါရှင်”
 “ပြန်ပါလိမ့်မယ် အားကြီးကြီး . . .”
 အမျိုးသမီးသည် စဉ်းစားရ ကျပ်သွားသလို သက်
 ပြင်းရွိုက်လိုက်သည်။
 “ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ်ရှင် . . . ပြန်ပါ”
 “ကိုယ်တောင်းပန်ပါတယ်ကွယ်၊ မပြန်ပါရစေနဲ့”
 “ခက်တော့တာပဲ”
 မောင်မောင်ဦး ကိုယ်တိုင်ပင် အစဉ်းစားရ ကျပ်သွား
 သလိုရှိသည်။
 “တကယ်ပြောတာရှင်၊ ရှိကြီးခိုးပါရဲ့ ပြန်ပါ၊ မဖြစ်
 လို့ပါ။ ရှင်မှာ ကျွန်မနဲ့တွေ့ချင်တဲ့ဆန္ဒရှိသေးတယ် ဆိုရင်
 မနက်ဖြန် ထပ်လာခဲ့ပါ”
 “ကိုယ်ဆိုတဲ့ အကောင်ကတစ်မျိုး၊ မရတာမှ လိုချင်
 တယ် မဖြစ်တာမှ လုပ်ချင်တယ်။ ကိုယ်ဆုံးဖြတ် လိုက်ပြီ၊
 ဒီည။ ကုတ်နဲ့ ကော်ထုတ်ရင်တောင်မှ မပြန် ဘူး”
 ခင်သန်းနွဲ့သည် စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြစ်သွားသည်။
 စိတ်ညစ်ညါ။ နောက်ကျသွားပုံ ရသည်။ မောင် မောင်ဦး
 သည် ခင်သန်းနွဲ့ထံ ပိုမိုတိုးကပ်လာခဲ့သည်။
 “သိပ်စိုးရိမ်မနေပါနဲ့ကွယ် အဲဒီလူ ဩဇာရှိသလောက်
 ကိုယ်လဲဩဇာရှိပါတယ် အဲဒီလူပေါက်ရောက်သလောက်
 ကိုယ်လဲ ပေါက်ရောက်ပါတယ် မင်း ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး စိတ်
 ချပါ။ မင်းရဲ့လူနဲ့ ကိုယ့်ဘာသာ ရင်ဆိုင်ပါ့မယ်”
 ခင်သန်းနွဲ့ ဘာပြောရမှန်း မသိတော့။

မောင်မောင်ဦးသည် မပိတ်ရသေးသော တံခါး တစ်ခုကို ဆွဲပိတ်လိုက်သည်။ နောက်တော့ သူသည် ခင်သန်းနွဲ့၏ လက်မောင်းအိုးကို ဆုပ်ကိုင်ဖျစ်ညှစ်ကာ သူ့ဘက်သို့ ဆွဲယူလိုက်သည်။

မောင်မောင်ဦး၏ ရင်ထဲမှာ စောစောက ပြောခဲ့သော စကားသံများ ပဲ့တင်ရိုက်နေသည်။ လောကတွင် သူမရနိုင်သော မိန်းကလေးမရှိ ဟူသော စကားပင်ဖြစ်သည်။ သူသည် ခင်သန်းနွဲ့အား ထွေးပွေ့ရင်း ခင်သန်းနွဲ့၏ အထိအတွေ့တွင် သာယာမျောပါနေစဉ်တွင် မျက်စိထဲမှာ ခင်ခင်ကြီးကို မြင်ယောင်သည်။ အေမိမြိုင်ကို သတိရသည်။

ဝန်းကျင်မှာ တိတ်ဆိတ်နေသည်။ ငြိမ်သက်နေသည်။ အတော်ကြီးကြာသောအခါ မိုးရွာလာပါသည်။ မိုးသည် အုန်းအင်းသရော ရွာချလာခြင်းဖြစ်သည်။ မောင်မောင်ဦးသည် ခင်သန်းနွဲ့အား လွတ်ထွက်သွားတတ်သည့် အရာအလား တင်းကျပ်စွာ ဖက်တွယ်လျက် အိပ်ပျော်သွားခဲ့လေသည်။

တစ်စုံတစ်ယောက်၏ ပယောဂ ကြောင့် အိပ်ရာမှ လန့်နိုးလာချိန်တွင် မိုးစဲခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ ဝန်းကျင်မှာ ပြန်လည်တိတ်ဆိတ်မြဲ တိတ်ဆိတ်နေသည်။ ငြိမ်သက် မြဲ ငြိမ်သက်နေသည်။ အိမ်တံခါးကို တစ်စုံတစ်ယောက်က လာခေါက်သည်။ ခေါက်၍ မရသောအခါ တစ်ဝှန်းဝှန်းထုသည်။ ခင်သန်းနွဲ့၏ အမည်ကိုလည်း ခပ်အုပ်အုပ် ခေါ်နေသည်။ သို့နှင့် မောင်မောင်ဦးတို့ နိုးလာသည်။ ခင်သန်းနွဲ့သည် ထိတ်လန့်တကြား ဖြစ်နေသည်။ ဘယ့်နှယ်လုပ်ကြမလဲ ဟူသောအမူအရာဖြင့် မောင်မောင်ဦးကို ကြည့်သည်။ မောင်မောင်ဦးသည် အိပ်ရေး မဝဘဲ နိုးလာခြင်းဖြစ်သည်။ အမူးကြောင့် ခေါင်းကလည်း ဝေနေသည်။ အိပ်ချင်မူးပွား ဖြစ်နေသည်။

သူသည် စောစောကပင် အိမ်၏ ပုဏ္ဏားကွယ်မှာ အဝတ်လျှော်ရာတွင် အသုံးပြုသော ရှားသားလက် ရိုက်တုတ်တံ တစ်ခုကို မြင်ရသည်။ အမှတ်ထင်ထင် ကြည့်ထားခဲ့သည်။ အိပ်ရာက ထပြီးနောက် ယင်းလက် ရိုက်တုတ်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ မောင်မောင်ဦးသည် လက်ရိုက်တုတ်ကို ဆွဲယူလိုက်သောအခါ ခင်သန်းနွဲ့ ပြောသည်။

“လက်လွန်ခြေလွန်တော့ မဖြစ်ပါစေနဲ့ ရှင်ရယ်”
တံခါး လာခေါက်သူသည် စိတ်မရှည်နိုင်သလို ရှိသည်။ စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုး ဖြစ်လာဟန် တူသည်။ ယခုအခါ တံခါးကို ဆွဲဖွင့်နိုင်ရန် ကြိုးစားနေသည်။ မောင်မောင်ဦးသည် တံခါးမင်းတုပ်ကို ဖြုတ်ပေးလိုက်သည်။ အပြင်က ဆွဲသော

အရှိန်ဖြင့် တံခါးသည် ဝန်းခနဲ ပွင့်ထွက်သွားသည်။ ယင်းအချိန်တွင်ပင် အိမ်အတွင်း တိုးဝင်လာသော လူတစ်ယောက် ယဏ္ဏာန်ကို မြင်ရသည်။ မောင်မောင်ဦး ဘာမျှ တွေးမနေတော့။ စဉ်းစားမနေတော့။ သူသည် ပုဏ္ဏားကွယ်မှ ပြုထွက်လာသော ခေါင်းကို လက်ရိုက်တုတ်တဖြင့် ခပ်ဆတ်ဆတ် ရိုက်ချလိုက်သည်။ အရိုက်ခံရသူသည် ရှေ့သို့ ဟပ်ထိုးကျလာသည်။ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ စိုက်ကျသွားသည်။

အမျိုးသမီး၏ အထိတ်တလန့် အော်ဟစ်သံကြားရသည်။ လဲကျသွားသူသည် ထလာလျက် ရန်မူလေးဦး မလားအထင်ဖြင့် မောင်မောင်ဦးသည် လက်ရိုက်တံကို ဆုပ်ကိုင်ရင်း စောင့်နေသည်။ သို့ပေမယ့် သူထမလား။ လှုပ်လည်း မလှုပ်။ သည်တော့လည်း လက်လွန်ခြေလွန် ဖြစ်ရလေပြီလား အထင်ဖြင့် မောင်မောင်ဦး ကိုယ်တိုင်ပင် စိုးရိမ်ကြောင့်ကြ ဖြစ်လာသည်။ အမျိုးသမီးသည် မောင်မောင်ဦး၏ ကျောဖက်မှာ ရပ်လာသည်။

“သူ မလှုပ်တော့ဘူး နည်းနည်းတောင် မလှုပ်တော့ဘူး တစ်ခါထဲသေပြီလား မသိဘူး”

မောင်မောင်ဦး ဘာမျှမပြော။ လဲကျနေသူကိုသာ စူးစိုက်ကြည့်နေသည်။ သူ့တွင် အိပ်ချင်မူးပွား ရှိရမူများ ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ လုံးဝညသံ အိပ်ရာမှ နိုးလာခဲ့ပြီဟု ဆိုနိုင်သည်။ မူးဝေခြင်းသည်လည်း မရှိတော့။ လဲကျနေသူ၏ ခေါင်းမှ သွေးထွက်လာသည်။ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့စီးကျသည်။

သွေးကိုမြင်ရသောအခါ မောင်မောင်ဦး မြောက်ခြားလာသည်။

ခင်သန်းနွဲ့က တစ်မှောင့်။

“ဟုတ်တယ် . . . သူသေပြီ ထင်တယ်။ တစ်ခါတည်း ပွဲချင်းပြီး သေသွားပြီ ထင်တယ် တကယ်လို့ သူသာ သေရင် ရှင့်ကြောင့် ရှင် သတိလို့ သေရတာပဲ။ ကျွန်မနဲ့ မပတ်သက်ဘူး ဘာမှမဆိုင်ဘူး”

မောင်မောင်ဦး နားထဲမှာ ခင်သန်းနွဲ့၏ အသံကို ပဲ့တင်သံ သဖွယ် ကြားနေရသည်။ အထပ်ထပ်မြည်ဟိန်းနေသည့်နှယ် ရှိသည်။

ခြောက်ခြားမှုဖြင့် သူ့တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ခါလာသည်။

သူ၏ ရင်မှာ ချက်ချင်းပင် မီးတောက်မီးလျှံ ထလာရသည့်နှယ် ဖြစ်သည်။

ပူလောင်ပြင်းပြီလာသည်။

ယင်းသို့ဖြင့် စရာဝတ်မြစ်ပြင်သည် သူ၏အပေါ်မှာပင် ချစ်ကြ၊ မုန်းကြ၊ ရယ်ကြ၊ ငိုကြ၊ ဝမ်းသာကြ၊

၁၇၈ * မောင်သိန်းနိုင်

ဝမ်းနည်းကြ၊ ကြည်နူးကြ၊ ဆွတ်ပျံ့ကြ၊ နာကြည်းကြ၊ ကြေ
ကွဲကြ စသည့် အဖြစ်အပျက်များကို မသိကျိုးကျွန်ပြုလျက်
အရှိန်အဟုန်မပျက် စီးဆင်းမြဲ စီးဆင်းသည်။ စင်စစ် သူ့
အပါးတွင် ယင်းသို့သော အဖြစ်အပျက်တို့ ထုနှင့်ဒေး ဖြစ်

ပျက်ခဲ့သည်၊ ဖြစ်ပျက်ဆဲဖြစ်သည်၊ ဖြစ်ပျက်လတ္တံ့ဖြစ်သည်
တို့ကို အရေးမထား။ ဂရုမစိုက်။
ရာဝတီကား စိမ်းကားနိုင်လွန်းသူ ဥပေက္ခာပြုစွမ်း
နိုင်သူ ပေတကား။

လရောင်သည် အနောက်ဘက်သို့ တိမ်းစောင်းနှိမ့်
ဆင်းသွားချေပြီ။ စောစောကပင် ဒေါ်ရေနံ့သာခင်ခင်ကြီး၏
အကျဉ်းခန်းအတွင်း လှစ်ခနဲ ချောင်းကြည့်သွားခဲ့သေး
သည်။ အကျဉ်းခန်း ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ခုန်ချ လာခဲ့သေးသည်။
ယခုမှ လသည် သူ၏ရောင်ခြည်ကို ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီး
ထံမှ နှမြောတွန့်တိုစွာ ပြန်လည် ရုပ်သိမ်းသွားလေပြီ။ မကြာ
မီ ကမ္ဘာပေါ်မှ ရောင်ခြည် အလုံးစုံကို ပြန်လည် ရုပ်သိမ်း
သွားတော့မည် ဖြစ်သည်။

ထောင်ထုံးစံအတိုင်း အော်ဟစ်မေးမြန်းသံ၊ ပြန်လည်
ပြောကြားသံ၊ သံချောင်းခေါက်သံများကို ကြားနေရသည်။ ဤ
သည်က လွဲလျှင်တော့ ကမ္ဘာလောကမှာ အိပ်မောကျနေဆဲ
ပင် ဖြစ်ဟန်တူပေသည်။ ဒေါ်ရေနံ့သာခင်ခင်ကြီးသည် သက်
ပြင်းတစ်ချက်ကို ခပ်မျဉ်းမျဉ်း ရှိုက်လိုက်သည်။ သို့တိုင်
အောင် သူမ၏ ရင်ထဲမှ နာကျင်မှုများ လျော့ပါးသွားသည်
မထင်ရ။ တင်းကျပ်ပြည့်သိပ်နေရမှုသည်လည်း ရှိမိအတိုင်း
ပင် ရှိနေသည်ဟု ထင်သည်။ သူမ သည် ကြာမြင့်စွာ ဖွင့်
ထားရသဖြင့် ညောင်းညာနေပြီ ဖြစ်သည့် မျက်ခွံများကို
အမှားပေးလိုသော သဘောဖြင့် မျက်စိအစုံကို မှေးမှိတ်လိုက်
သည်။ သို့ငြားလည်း အိပ်စက်ချင်သော စိတ်ဆန္ဒက ပေါ်
ပေါက်မလာပေ။

မျက်စိများကို မှေးမှိတ်ထားလေတော့လည်း အာရုံ
သည် ပိုမို စုစည်းမိသလို ရှိသည်။ အတွေးသည် ပို၍နက်
ရှိုင်းလာပြန်ပြီ။ သို့နှင့်အမျှ ရင်ထဲမှာ ပိုမိုလှိုက်လှဲ နာကျင်လာ
ရသည်ဟု အထင်ရောက်မိသည်။

အမြင်အာရုံသည် ပြက်ပြက်ထင်ထင် မြင်တွေ့ရခြင်း
မရှိ။ နီ၊ ပြာ၊ ဝါ၊ ရွှေ စသော ဆေးရောင်စုံတို့ ယုက်သမ်း
ကွန့်မြူးနေသည်။ သရုပ်မပီသဏ္ဍာန်မညီသော အရိပ်တို့
တဖျပ်ဖျပ် လှုပ်ရှားနေသည်။ အကြားအာရုံတွင်လည်း အသံ
တို့သည် တိုးတိတ်ညင်သာ လွန်းလှသည်။ မပီမသ မကွဲ
မပြားနှင့်ပင် ချောက်ချားဖွယ်ရာကောင်းလောက်အောင် အသံ
မျိုးစုံတို့ ဖြည့်နေသည်။ အချို့သည် အဝေးမှသည် အနီးသို့
ပျံ့လွင့်လာဟန်ရှိသည်။ အချို့သည်လည်း ပဲ့တင်သံနယ်
ထပ်တလဲလဲ ဖြစ်ပေါ်နေသည်။ သို့ပေမယ့် ထိုအရိပ်သဏ္ဍာန်
တို့သည်ကား သူမ၏ လှိုက်မောတမ်းဆွတ်ဖွယ်ဖြစ်စဉ်တွင်
အခန်းအသီးသီးမှ ပါဝင်ခဲ့ကြလေသူတို့၏ ရုပ်သွင်အသံတို့
သည်လည်း ထိုသူတို့၏ ရှင်ပျရယ်မောသံ။ ငိုညည်းရှိုက်သံ
တို့ကလည်း သူမအနားတွင် လာရောက်နေကြသလို၊ ပြော
နေကြသလို ခံစားရသည်။

ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ နာရီချိန်မှန် သံချောင်းခေါက်သံ
သည် ရုတ်တရက်တွင် ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီး၏ အတွေး
ကို ကြားဝင်နေသလိုယှက်သည်။ များမကြာမီ တစ်မိုးသောက်
ရပြန်ပေဦးတော့မည်ဟု တွေးမိသည်။ တစ်မိုးသောက်လာဦး
မည်ဆိုသော အသိကြောင့် ဒေါ် ရေနံ့သာခင်ခင်ကြီး၏ စိတ်
တွင် လှုပ်ရှားခြင်း ဖြစ်ပေါ်မလာပေ။ ဖြစ်နိုင်မည်ဆိုလျှင်တော့
သူမအတွက် ညချည်းသာ ထာဝရ ဖြစ်စေချင်ဘိတော့သည်။
အမှောင်သည်သာလျှင် ထာဝရ လွမ်းမြိုနေစေချင်သည်။

စင်စစ်တွင်လည်း တစ်မိုးသောက်လျက် အလင်းသို့
ရောက်ရှိလာသည် ထားဘိဦး၊ သူမ၏ ဘာမှာ မည်သို့မျှ

ထူးခြားဆန်းကြယ် လာနိုင်ဖွယ် မမြင်။ အမှောင်မှ လှမ်း
ကြည့်လေသည့်တိုင် အလင်းကို မမြင်သာသည့်ဘဝ၊ သန်း
ခေါင်ထက် ညဉ့်နက်ရလေသော ကာလမျိုးတွင် တစ်မိုးချုပ်
ခြင်း၊ တစ်မိုးသာကန်ခြင်း တို့သည်ပင်၊ ထူးခြားခြင်း မရှိနိုင်
တော့ပါကလား။ သည်တော့လည်း ဒေါ်ရေနံသာ ခင်ခင်ကြီး

သည် လိုက်မောခြင်း အပြည့်အဝဖြင့် သက်ပြင်းကို လေး
လေးပင်ပင်ကြီး ချလိုက်သည်။ မတွေးတော့ပါဘူးဟု စိတ်
ကို ဆုံးဖြတ်ကြည့်သည်။ မရ။ မစဉ်းစားတော့ပါဘူးဟု
အာရုံကို လှည့်စား မိသည်။ မဖြစ်။ သူမ၏ နီးတစ်ဝက်
အိပ်မက်ရှည်ကား မဆုံးနိုင်သေး။ မြင်မက်နေရဆဲပါပင်။

အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု

“မယားသယ် ကြင်နာထိုက်ပါရဲ့၊ သားငယ်ကို ရင်မှာ ပိုက်ပါလို့၊ (အို ကိုရာဇရဲ) ပလ္လင်ရတနာဆိုက်အောင် ပျံလာခဲ့သကဲ့”

မကြောက်ပေါင် သက်ဆုံးစေတော့ ဒီလောက်တောင် ရှင်ကမုန်းတာဖြင့်၊ တစ်ပြည်လုံးရယ်တဲ့ သီအောင်ငို . . . မိဖုရားခေါင် အပျိုတွေရယ်ကြောင့် မျက်နှာထား။

“တောသူမကိုလှာလေ၊ သဘောမကျရင် ဟိုအခင်ရယ်က၊ ကိုရင့်မှာ သမ္ဘာမနံ့ရအောင်၊ ရာဇဂုဏ်မောက်၍ တင်းလိုက်ရင်တော် . . . နှစ်ကိုယ်ချင်းမျှဖို့ ဘဝအသွင်တစ်မျိုး”

“အမယ်မင်း . . . ကိုရာဇရဲ သောက်ကမြင်းထချင်လို့၊ ကျွန်မကို ယူခဲ့တာလား . . .”

နေဝန်းသည် ခင်ကြီးဆင့် တောင်တန်းအစွန်းတွင် မေးတင်လျက် ရှိချေပြီ။ နေဝန်း၏မျက်နှာမှာ ငိုကြွေးထားသည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ မျက်နှာပြင်နှယ် နီမြန်းလျက်ရှိသည်။ သို့နှင့်အမျှ သူ ထုတ်လွှတ်လိုက်သော ရောင်ခြည်တို့သည်လည်း အနီရောင် သမ်းနေသည်။ ရှစ်ရပ်ဝန်းကျင်ကို ပုစွန်ဆီအရောင်အသွေး စွန်းထင်းပေကျစေသည်။

●ရာဝတီမြစ်ဘက်ဆီမှ တက်လာသော တိမ်သားထုကို ရွှေအနား ကွပ်ပေးထားသည်။ တောင်ခါးပန်းမှ ကျော်လွန်ဖြာကျလာသော ရောင်ခြည်တန်းများသည် နတ်သမီး ရက်ကန်းစင်မှာ ရက်ရှယ်ထားသည့်ချည်မျှင်များလို သက်တံရောင်

ပြေးကာ ရွှေရေးလှလျက် ရှိချေသည်။ မြူထူသည် တစ်စထက်တစ်စ ပိုမိုသိပ်သည်း၍ လာချေပြီ။ ဆည်းဆာသည် မကြာမြင့်မီ ပျောက်ကွယ်ရတော့မည် ဖြစ်သည်။ အမှောင်ထူသည် မိုက်မဲသောငပုပ်နယ် ဆည်းဆာထံမှ ကမ္ဘာမြေထုကို လှယူနေသည်။ တစ်စထက်တစ်စ ဝါးမျိုးချင်းနင်း ဝင်ရောက်လာသည်။ ခင်ကြီးဆင့် တောင်တန်းအခြေမှာဆိုလျှင်

ညိုမှောင်ခြင်းသည် တစ်စထက်တစ်စ အင်အားကြီးမားလျက်ရှိလေသည်။ အရှေ့ဘက်ကျသော ပုပ္ဖါးတောင်တစ်ခုတွင် ညိုမှောင်ခြင်းသည် လုံးဝဥသည့် ကြီးစိုးလွှမ်းမိုးတော့မည့်အရိပ်အရောင် ပေါ်လွင်နေသည်။ အတန်မြင့်မားသော ပုပ္ဖါးတောင်ထွတ်၏ အထက်ပိုင်းတွင်သော အလင်းရောင်အနည်းငယ် ရိုက်ခတ်နေသည်။ တစ်နေကုန် အစာရှာနေ

ခဲ့ရာမှ အနားယူ အိပ်တန်း တက်လေတော့မည့် ငှက်တစ်သင်းသည် ပုဂံ ညောင်ဦး ဘက်ဆီမှ လေဟုန်စီးရင်း ပျံသန်းလာသည်။ ပျံလွှားငှက် တို့သည်ကား အနားမနေ၊ ဟိုမှသည်မှ လူးကာလွန်ကာ ပျံသန်းနေလေဆဲ။

ပျံမျှစ်နုနယ် ငယ်ရွယ်လှပသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်သည် ယိုင်နဲ့ဆွေးမြည့်နေသော ခြံစည်းရိုးတိုင်ကို မှီရင်း ဆည်းဆာကို ငေးမောနေသည်။ ခင်ကြီးဆင့် တောင်တန်းဘက်သို့ မမှိတ်မသုန်စိုက်ကြည့်နေသည်။ သူမသည် ယင်းနေရာတွင်ကြာမြင့်စွာကတည်းက ရပ်နေခဲ့သည်။လှုပ်ရှားရန် သတိမရတော့သည့်အလား ငှုငှုငိုငိုငိုကြီး ရပ်နေခြင်းဖြစ်သည်။ သူမ၏ခြေထောက်ဖျားမှသည် ခင်ကြီးဆင့် တောင်တန်းအခြေထိ သွယ်တန်းနေသော လမ်းတစ်သွယ်

မှာ စင်းစင်းပြောငဲ့ပြောငဲ့ရှိလှသည်။ လမ်း၏ တစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် ညိုမှောင်သော ထန်းတော၊ ယင်းထန်းတောများ ဆီမှ ဥဩသံနဲ့နဲ့သည် ဝပ်သံသံမျှ ပျံလှင့်လာဆဲဖြစ်သည်။ ရိုးရိုးလှည်းများ၊ ရေစည်လှည်းများ လမ်း အတိုင်း မောင်းနှင်လာသည်။ လှည်းအုပ်၏ နောက်တွင် မှန်များတထောင်းထောင်း ထလျက် ကျန်ရစ်သည်။ ရေအိုးရွက်လာသူ၊ ရေထမ်းထမ်းလာသူများသည်လည်း သည်လမ်းမှပင် ပြန်လာလျက်ရှိကြသည်။

လူအပေါင်းတို့သည် သည်အနီးအနားသို့ ရောက်လျှင် ခြံစည်းရိုးတိုင်ကိုမှီ၍ရပ်နေသည့် မိန်းကလေးကို သတိထားမိကြသည်သာ ဖြစ်သည်။ အက်ခတ်သလို ဂရုတစိုက်ကြည့်သွားကြသည်သာဖြစ်သည်။ ခပ် လှမ်းလှမ်းသို့ ရောက်လျှင်မှ သူတို့အချင်းချင်းခြေတို့ လက်တို့လုပ်လျက် တီးတိုးစကားဆိုတတ် ကြသည်။ ကဲ့ရဲ့ရှုတ်ချ စကားဆိုသူတွေလည်းရှိသည်။ သနားကြင်နာစွာ စုတ်သပ်ညည်းညူ သူတွေလည်းရှိသည်။

ရေစည်လှည်းတစ်စီးသည် အမျိုးသမီးငယ်၏ အပါးမှဖြစ်၍ မောင်းလာသည်။ လှည်းတွင်လည်း မောင်းသူသာမက ရေစည်ကိုခွ၍ စီးနှင်းလိုက်ပါလာသော လူပိုတစ်ယောက်လည်းပါသည်။ ထိုသူသည် မိန်းကလေးနှင့် အတော်ဝေးသောနေရာသို့အရောက်၌ လွမ်းချင်းတစ်ပုဒ်ကို ကောက်ကာ ငင်ကာဟစ်လိုက်သည်။ သီချင်းကို အလိုအလျောက် သီဆိုခြင်း ဟုတ်ဟန်မတူ။ လျှောင်ပြောင်သရော်လိုသော ဆန္ဒရှိပုံရသည်။ သီချင်း ဆုံးလျှင် သူသည် တစ်ကိုယ်တည်း ကျေနပ်နှစ်သိမ့်စွာ ပြုံးလိုက်သည်။ သီချင်းသံကိုကြားရလေသူများထံမှ ရယ်သံအုပ်အုပ် ပေါ်ထွက်လာသည်။

မိန်းမငယ်သည်သူမ၏ဝန်းကျင်မှအဖြစ်ကို ဂရုစိုက်အမှုထမ်းဟန်မပြ။ သို့ရာတွင် သူမသည်အံ့ကိုကြိုက် လိုက်မိသည်ကား အမှန်။ မေးကြောကလေးများ ထောင်ထလာသည်။ မျက်နှာမှာ မာကျောခက်ထန်လာသည်။ သို့ပေမယ့် အမျက်ဒေါသဖြစ်ဟန်မရှိ။ မျက်လုံးအိမ်တွင် မျက်ရည်ကြည်စေ့လည်ပြည့်လျှမ်းလျက်သာတည်း။

နေရာသည် ကျောက်ပန်းတောင်းမြို့၊ ကျောက်ပန်းတောင်းသည် လမ်းဆုံလမ်းခွကွသောမြို့တစ်မြို့။ ပုဂံ-ညောင်ဦး၊ မိတ္ထီလာ၊ မြင်းခြံနှင့်ချောက်၊ ရေနံချောင်း စသော ကားလမ်းတို့ဆုံရာနေရာ။ သို့ဖြစ်၍ ထိုက်သင့်သလောက် စည်ကားသည်။ အကယ်၍ ရေသာ မရှားခဲ့ပါလျှင် အစည်ကားဆုံး မြို့တစ်မြို့ ဖြစ်မည်အမှန်ပင်။ မိန်းမငယ်သည်

ရေနံချောင်းဘက်သို့သွားသော လမ်းသို့ ငေးစိုက်ကြည့်နေခြင်းဖြစ်သည်။ သည်နေရာ၊ သည်တိုင်မှ သည်သို့သော ဆည်းဆာချိန်တိုင်း မိန်းမငယ်ရပ်တည် ငေးမောနေခဲ့သော ရက်တို့ မနည်းတော့။ ထို့ကြောင့်လည်း သည်လမ်းမှ ဖြတ်သွားလေသူတိုင်း မိန်းမငယ်ကို သတိပြုခဲ့မိသည်မှာကြာပြီ။ လူတကာကောင်သူမကို အမှတ်ထင်ထင် ရှိနေကြသည်။

စင်စစ်တွင်လည်း သည် မိန်းမငယ်နှင့် စပ်လျဉ်း၍ လူတို့စိတ်သန္တန်မှာ ထူးခြားဆန်းကြယ်သလို ခံစားနေခဲ့ရသည်မှာပင် ကြာချေပြီ။ သူတို့မြို့သို့ သည်မိန်းမငယ်ရောက်လာသည်မှာ ပဟေဠိစိတ်ပုဒ်လို ဖြစ်နေသည်။ သူမနှင့်ပတ်သက်၍ ဘာတစ်ခုမျှ တိတိပပ နားလည်နိုင်စွမ်း မရှိကြ။ ဘာတစ်ခုမျှ ရေရေလည်လည် မသိကြရ။

သည်မိန်းမငယ်ရောက်ရှိလာသော အိမ်မှာ ကိုမိုးစံ၊ မသိန်းနုတို့အိမ်။ မသိန်းနုသည် ဦးညွန့်မောင်၏သမီး၊ ဦးညွန့်မောင်တစ်ယောက် ကျောက်ပန်းတောင်းမှ ခွါသွားခဲ့သည်မှာ ကြာချေပြီ။ လူငယ်လူရွယ်အပိုင်းက သူ့အား သိသူမရှိသလောက် ဖြစ်သည်။ လူကြီးပိုင်းကပင် ရေးရေးမျှသာ မှတ်မိသည်။ ယခုတော့ ဦးညွန့်မောင် ရေနံချောင်း၌ ဆုံးပါးခဲ့သည်ဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။ သူ့တွင် သားတစ်ယောက်နှင့် သမီးတစ်ယောက် ကျန်ခဲ့ သည်။ သားဖြစ်သူမှာ ညိုထွန်း။ သည်ကောင်လေး ကျောက်ပန်းတောင်း ထွက်စကကလေးအရွယ်။ ရှိလှမှ အသက်ဆယ့်နှစ်နှစ် ဆယ့်သုံးနှစ်။ သူ့အစ်မက မသိန်းနု။ မသိန်းနုသည် အသက်ဆယ့်ရှစ်နှစ်လောက်မှာ ကျောက်ပန်းတောင်းသား ကိုမိုးစံနှင့် အိမ်ထောင်ကျကာ၊ ကျောက်ပန်းတောင်းမှာပင် နေသည်။ သူတို့မှာ ကလေးမရှိ မြေးမရှိ။

ညိုထွန်းတစ်ယောက် မြို့သို့အလာနည်းသည်။ သူ့အစ်မအိမ်သို့ပင် တစ်နှစ်တစ်ခေါက် မရောက်တတ်။ ရေနံချောင်းမှာပင် အလုပ်လုပ်နေသည်ဟု သိရသည်။ နွမ်းပါးသော သူ့အစ်မကို တစ်လတစ်ခါ ဆိုသလိုစရိတ် ထောက်ဖော်တော့ အရသား။ ဟိုတစ်လောက် ညိုထွန်း မြို့သို့ ပြန်လာသည်။ သူနှင့်အတူ မိန်းကလေးနှစ်ယောက်ပါလာသည်။ တစ်ယောက်သောမိန်းကလေးမှာ ကိုယ်ဝန်အရင့်အမာနှင့်။ သည်တော့လည်း အရပ်ထဲတွင် ညိုထွန်း မိန်းမယူလာပြီဟု အုတ်အော်သောင်းတင်းဖြစ်သည်။ ညိုထွန်း မိုးလှသော မိန်းကလေးမှာ သည်အကောင်နှင့်ပင် မတန်။ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်၊ လူလှပပ၊ နုနုနယ်နယ်ကလေး။ အသက်သည်ပင် ရှိလှမှ ဆယ့်ခြောက် ဆယ့်ခွန်သည်ထက် မပို။

ညိုထွန်းသည် ကျောက်ပန်းတောင်းမှာ တစ်ရက် နှစ်ရက်သာနေသည်။ ထိုနေ့က ဖြိုဖြိုနွဲ့သွားသည်။ မိန်းကလေး နှစ်ယောက်သာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ နှစ်လခန့်ကြာသောအခါ မိန်းကလေးတွင် ကလေးမွေးဖွားသည်။ သမီးမိန်းကလေး။ ဝဝတုတ်တုတ် ဖြူဖြူမွေးဖွားနှင့်။ မျှစ်စို့ပေါက်ကြီးသဖွယ် ချစ်စရာ ကောင်းလှသည်ဟု အဆိုရှိသည်။

သည်တွင် လူအပေါင်းတို့ တာဘဲတဲပြစ်ရလောက်အောင် သတင်းဆန်းတစ်ခု ကြားရသည်။ မိန်းကလေးမှာ ညိုထွန်းနှင့် ဘာမျှ မဆိုင်။ ညိုထွန်း၏ ဇနီးမဟုတ်ဆိုသော သတင်း။ သည်သတင်းကြောင့် အိမ်နီးနားချင်းများ မျက်လုံးပြူးကုန်သည်။ စုံစမ်းကြ မေးမြန်း ကြနှင့် ပြစ်လာသည်။

ကလေးကလည်း ညိုထွန်းရုပ်နှင့် မဆီလေးရယ်တဲ့ ပု အိမ်ဆိုင်ဆိုသည်မျိုး။ လုံးဝမတူ။ မျက်လုံး၊ မျက်ခုံး၊ နှုတ်၊ ပါးစပ် အစစအရာရာ ညိုထွန်းနှင့် ကွဲပြားသည်။ ခြားနားသည်။ သည်သတင်းကို စတင်ပြောကြားသူမှာ မိန်းကလေးကို မွေးဖွားပေးရသော လက်သည်မိန်းမကြီး ဖြစ်သည်။ မိန်းမကြီးအနေနှင့် စပ်စုရင်းမှ ကလေးအဖေမှာ ညိုထွန်းမဟုတ်ကြောင်း တစ်စွန်းတစ်စ သိလာရသည်။ သည်တော့ ကလေးအဖေ ဘယ်သူလဲဆိုသော ပြဿနာသည် အစ ပေါ်လာသည်။ ကလေးအမေကို မေးတော့လည်း ဘာမျှမပြော၊ ပို၍သာနေသည်။ မသိနိုးနိုးဆိုလျှင်လည်း အရင်က သူတစ်ပါး အတင်းအဖျင်းကို လည်ပြောတတ်သလောက်၊ သည်တစ်ခါမှာတော့ ထူးထူးခြားခြား နှုတ်လှသည်။ ဘာတစ်ခုမျှ အစ်၍ အောက်၍ မရ။

လူအပေါင်းတို့က ကိုယ့်အထင်နှင့် ကိုယ်သာ ပြောကြဆိုကြသည်။ ကိုယ့်ထင်ကြေးကို ကိုယ့်ဘာသာ ပေးသည်။ သို့ပေမယ့် တူညီချက်တစ်ခုတော့ ရှိသည်။ ၎င်းမှာ မိန်းကလေးသည် လင်ကောင်မပေါ်ဘဲ ကလေးမွေးခဲ့သည် ဆိုခြင်းတည်း။ သည်တော့လည်း လူအပေါင်းတို့သည် ထိုမိန်းကလေးနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ပိုမို ပြောဆိုဖြစ်ကြသည်။ စပ်စုသ် မေးမြန်းစုံစမ်းသ် တို့သည် ရပ်ကွက် ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ပိုမိုပြည်ဟည်း လာသည်။ လူသဘော၊ လူသဘာဝအတိုင်း မဖြင်စေချင်ကာမှ ပို၍မြင်ချင်သည်။ မသိစေချင်ကာမှ ပို၍ သိချင်သည်။ မိန်းကလေးကို သူဌေးသမီးလိုလိုတော့ ပြောသကြားရ သည်။ သူ့မှာပါလာသော လက်ဝတ်လက်စားတွေက မနည်းလှ။ ရပ်သွင်လည်း ခြေမွေးမီးမလောင်၊ လက်မွေးမီးမလောင် နေရသည်ဆိုသည့် ပုံစံမျိုး။ နုလိုက်သည်မှ အိနေသည်။ ရွှေလိုဥ၍ ထားဖို့ကောင်းသော မိန်းကလေး အမျိုးအစား ဖြစ်သည်။

သည်မျှ လူပုနုနုယင်ယင်ရယ်ရယ်မျှဖြစ်သော မိန်းကလေးတစ်ယောက် သည်သို့သော အဖြစ်မျိုး ဖြစ်ရ သည်ဆိုတော့၊ ယူကျုံးမရ ဖြစ်ဖွယ်အကောင်းလေးသား။ သည်သို့သော မိန်းကလေးမျိုးကို စွန့်ပစ်ရက်သော သူကိုလည်း အံ့ဩကြရသည်။ တော်ရုံတန်ရုံ ကိစ္စမျိုးဖြင့်တော့ မစွန့်ပစ်တန်စကောင်း။ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ပြဿနာ အရပ်ရပ်ကြောင့် စွန့်ပစ်မှုမျိုးပင် ဖြစ်ရသည်ထင်သည်။ ယင်းပြဿနာကို စိတ်ဝင်စားကြပြန်သည်။ ရော့ကြပြန် သည်။ သို့ပေမယ့် ထိုအဖြစ်သည်လည်း အခြားအဖြစ်များနယ်ပင် ပဟောဉ် ဆန်နေပြန်လေသည်။

အစက သူမ အကြောင်းသည် ကိုပိုးစံတို့ မသိနိုးနုတို့ အအုပ်အဆိုင် ကောင်းလွန်းသောကြောင့် သည်လမ်း၊ သည်ရပ်ကွက်တွင်သာ အုတ်အော်သောင်းတင်း ဖြစ်သည်။ အခြားနေရာသို့ မကူးစက်သေး။ နောက်တော့ သည်လမ်း၊ သည်ရပ်ကွက်ကိုပင် ကျော်လွန်လာသည်။ တလောက ယင်းမိန်းကလေးနှင့် အတူပါလာသော အခြားမိန်းကလေးတစ်ယောက် ပြန်သွားသည်။ သူမ၏အမည်ကို မဝင်းရီဟု လူတို့အမှတ်ရသည်။ မဝင်းရီ ပြန်သည်မှာ ရေနံချောင်းဟု ကြားရသည်။ သည် တွင် သူတို့အဆက်မှာ ရေနံချောင်းဆက်များဟု နား လည်လာရသည်။ မဝင်းရီနှင့် မိန်းမငယ်တို့ ရပ်သွင်သဏ္ဍာန်ချင်း မတူညီ၊ ကွဲပြားခြားနားသည်။ သို့ဖြစ်၍ ညီအစ်မ မဖြစ်နိုင်ဟု ဆုံးဖြတ်နိုင်စွမ်း ရှိလာသည်။

မဝင်းရီ ပြန်သွားသောအခါ မိန်းမငယ်သည် အထီးတည်း ကျန်ခဲ့ရသလိုရှိသည်။ အခြားသူများနှင့် ရောနှောခြင်း မပြုဘဲ သီးသန့်ဆန်စွာနေသောကြောင့်လည်း သူမမှာ အထီးကျန်ဆန်နေရခြင်း ဖြစ်သည်။ မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ မိန်းမငယ်သည် ကလေးကိုတော့ ချစ်မြတ်နိုးပုံရသည်။ တွယ်တာကြင်နာပုံရသည်။ ယင်းမိန်းမငယ်နှင့် ပတ်သက်၍ ကာလသားတစ်သိုက်အတွင်းမှာ စကားဖြစ်သည်။ သူရဲကောင်းဆန်လိုသော လူငယ်လူရွယ်အချို့တို့သည် ယင်းမိန်းမငယ်၏ဒုက္ခကို ဝေမျှစံစားရန် အသင့်ရှိနေကြသည်။ အကယ်၍ မိန်းမငယ်ကသာ သဘောတူလက်ခံမည် ဆိုပါက လက်ကမ်းရန် အသင့်ရှိသူ ထုနှင့်ဒေး။။ သို့ပေမယ့် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ချဉ်းကပ်ရုံသူကား မရှိ။ အဝေးကနေ၍ မထိတထိ နောက်သလို ပြောင်းသလို ပြောခြင်းမျိုး၊ သီချင်း စောင်းမြောင်းသီဆိုခြင်းမျိုးလောက်နှင့်သာ ပြီးရသည်။ သည်အဆင့်ထက် မကျော်။

သည်မိန်းကလေး ရောက်လာသည့်အတွက် သည်ရပ်ကွက်၊ သည်ပတ်ဝန်းကျင်၊ သည်အသိုက်အမြဲတွင်

သည်သို့သော အချင်းအရာကို ဖြစ်ရသည်။ ယင်းသို့လျှင် လူတကာစိတ်ဝင်တစား ရှိရလောက်အောင် ထူးခြားဆန်းကြယ်လေသူကား ခင်ခင်ကြီးတည်း။

ခင်ခင်ကြီး သည်မြို့သို့ ရောက်ရသည်မှာ ကိုညိုထွန်းနှင့် စပ်လျဉ်း၍ဖြစ်သည်။ ကိုညိုထွန်းသည် ခင်ခင်ကြီးအတွက် အသက်သခင်ကျေးဇူးရှင် ဖြစ်နေသေးသည်။ နံ့သာချောင်းမှာ ရေနစ်စဉ်က ကယ်ဆယ်ခဲ့သော ကျေးဇူးရှိသည်။ အိမ်သို့ခေါ်ဆောင်လာခဲ့ရာ မမဝင်းရီနှင့် ဆုံရသည်။ မမဝင်းရီမှာ ခင်ခင်ကြီးကို မြင်လျက် ခင်ခင်ကြီး၏အဖြစ်များကို ကြားရလေလျှင် မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်နေရသည်။ စင်စစ်ကိုညိုထွန်းသည် သူမအတွက် အသက်သခင် ကျေးဇူးရှင် ဖြစ်စေကာမူ ခင်ခင်ကြီးသည် ယခုတိုင် ကိုညိုထွန်းအား ကျေးဇူးတင်စကား မပြောဖြစ်သေး။ မပြောရသေး။ မိမိ၏အသက်ကို ကယ်တင်ခဲ့ခြင်းအတွက် ကျေးဇူးတင် ထိုက်သည်ဟူ၍လည်း ယခုတိုင် မထင်။ အကယ်၍ နံ့သာချောင်းမှာ ရေနစ်သေဆုံးသွားပါက သည်ဘဝတွင် ဒုက္ခငြိမ်းသွားလိမ့်မည် ထင်မိသည်။ ယခုမူ ဒုက္ခကို ဆက်လက်သယ်ပိုးထားရန်အတွက် အသက်ဆက်၍ ရှင်နေပါပကော။

ခင်ခင်ကြီးသည် မိမိ၏အဖြစ်ကို နာကြည်းသည်။ ဖေဖေ၏ ဥပေက္ခာပြုမှု၊ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်မှုကို ခံပြင်းသည်။ ဦးကောင်းမိုး အပေါ်ဒေါသဖြစ်မိသည်။ အဖြစ်အပျက်အလုပ်ဆုံအတွက် ရှက်ကြောက်ခြင်းကိုလည်း ခံစားနေရသည်။ စိတ်မှာ မငြိမ်မသက်နှင့် ယောက်ယက်ခတ်မျှ ဖြစ်နေခဲ့သည်။

မမဝင်းရီနှင့် တွေ့ရသည့်အတွက်ကိုမူ ကျေနပ်နှစ်သိမ့်ရသေးသည်။ ကိုကိုနှင့် ပတ်သက်၍ မမဝင်းရီတွင်လည်း မိမိကဲ့သို့ပင် နာကြည်းခံပြင်းဖွယ်ရာများ ခံစားနေရသည်ဆိုခြင်းကို ခင်ခင်ကြီး ရိပ်မိနိုင်စွမ်းသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ပို၍နားလည်ကာ ကိုယ်ချင်းစာသောသဘောဖြင့် မိမိအပေါ်ပေးပေးမမ ပြုခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း သတိထားမိသည်။ ကိုကိုနှင့်ပတ်သက်၍မူ မမဝင်းရီ တစ်စွန်းတစ်စမျှ စကားမဆိုလေတော့။

အစသော် ခင်ခင်ကြီးတွင် မောင်မောင်ဦးနှင့် ပတ်သက်၍ မျှော်လင့်ချက်ထားမိနေဆဲ ဖြစ်သည်အမှန်။ ဦးကောင်းမိုး၏ လျှစ်လျူရှုမှုအတွက် ရင်မှာနှင့်နေအောင် ခံစားရသည်မှန်သော်လည်း၊ မောင်မောင်ဦးကိုမူ မုန်း၍မရသေး။ နောက်တစ်နေ့မှာပင် ကိုညိုထွန်းနှင့် မမဝင်းရီကို အဖော်ပြု၍ ရန်ကုန်သို့ ခင်ခင်ကြီးထွက်ခဲ့ သည်။ ကိုကိုတို့ မောင်မောင်ဦးတို့နေသော ကျောင်းသို့သွားရောက်စုံစမ်းကြ

သည်။ မောင်မောင်ဦး ကျောင်းမှာ မရှိတော့ပြီဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရသည်။ သည်တော့မှပင် မောင်မောင်ဦးသည် မိမိကို တကယ်ပင် ရှောင်သွေ သွားခဲ့ပြီ ဖြစ်ကြောင်း ခင်ခင်ကြီး သဘောပေါက်လာရသည်။ မောင်မောင်ဦးကို မုန်းတီးနာကြည်းလာသည်။ ခင်ခင်ကြီးသည် ရေနံချောင်းသို့ အကယ်၍ ပြန်ခဲ့လျှင်လည်း ယခင်ကကဲ့သို့သော ဘဝကို ပြန်လည် ရရှိနိုင်စွမ်း ရှိတော့မည်မထင်။ သူတကာ၏ ကဲ့ရဲ့ရှုတ်ချခြင်း၊ ပြစ်တင်ရယ်မောခြင်းကိုသာ ခံစားရမည်ထင်သည်။

သည်တွင် ကိုညိုထွန်းက အကြံအစဉ်တစ်ခု ပြုပေးသည်။ ကျောက်ပန်းတောင်းရှိ သူ၏အစ်မ မဆန်းနုထံသို့ ပို့ထားရန် အကြံဖြစ်သည်။ ခင်ခင်ကြီးတွင် အခြား ရွေးချယ်စရာ မရှိ။ ကိုညိုထွန်း၏အကြံကို လက်ခံရသည်။ ခင်ခင်ကြီးသည် သူမ၏ဘဝကို ဇာတ်မြှုပ်ထားချင်သည်။ ဘာတွေဖြစ်၍ ဘာတွေ ပျက်ခဲ့ရ သည်ဆိုခြင်းကို မည်သူမျှ မသိမခံလို။ ထို့ကြောင့် သူမနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ရေငံ့နှုတ်ပိတ်နေရန် မမဝင်းရီတို့ ကိုညိုထွန်းတို့နှင့်တကွ နံ့သာချောင်းမှာ ဆုံတွေ့ရသူများ ထံမှပါ ကတိရယူထားခဲ့သည်။ သို့ဖြင့် ခင်ခင်ကြီး တစ်ယောက် ရေနံချောင်းမှ ပျောက်ဆုံးနေခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

နေဝန်းသည် တောင်တန်း နောက်ကွယ်သို့ ၎င်းပျိုဝင်ရောက်သွားပြီ ဖြစ်သည်။ သို့စေကာမူ ၎င်း၏ အလင်းရောင်ကိုမူ တောင်ခါးပန်းမှာ မြင်နေရဆဲ။ အမှောင်သည် ကျောက်ပန်းတောင်းမြို့ကလေး ကို တစ်စထက်တစ်စ ဝါးချီလာသည်။ မြို့အတွင်း ချင်းနင်း ဝင်ရောက်လာသည်။ အလင်းရောင် နည်းပါးသွား သည်နှင့်အမျှ အပူရှိန်သည်လည်း သိသိသာသာ လျော့ပါးသွားသယောင် ထင်ရသည်။ ခြံစည်းရိုးတိုင်ကို မှီကာ နေဝန်းကို ငေးမောနေသည့် ခင်ခင်ကြီးသည် သက်ပြင်း တစ်ချက်ကို လေးလေးပင်ပင်ကြီး ရှိုက်လိုက်သည်။

ဪ... တစ်နေ့ဝင်ပြန်ပြီကော။
သူမသည် ရင်ထဲမှပင် ရေရွတ် ညည်းညူးလိုက်သည်။ တစ်နေ့ဝင်ပြီးလျှင် တစ်မိုးသောက် လာပြန်ပေလိမ့်ဦးမည်။ သို့ဖြင့် နေ့နှင့်ည ညနှင့်နေ့တို့ အတန်တန် ကူးပြောင်းခဲ့သည်။ ခင်ခင်ကြီး အကြိမ်ကြိမ် မျှော်လင့်ခဲ့သည်။ အတန်တန် စောင့်စားခဲ့သည်။ တစ်နေ့ပြီး တစ်နေ့၊ တစ်ညပြီး တစ်ည ကုန်ဆုံးဖြတ်ကျော် လာခဲ့ရသည်။ တစ်နေ့ဝင်၍ တစ်မိုးသောက်လျှင် သူမ၏ ဘဝမှာ တစ်စုံတစ်ခု ထူးခြားလာလိမ့်မည်ဟု ခင်ခင်ကြီး အကြိမ် ကြိမ် မျှော်လင့်ခဲ့သည်။ အတန်တန် စောင့်စားခဲ့သည်။

သို့ရာတွင် ယခုအချိန်အထိတော့ တစ်စုံတစ်ခုမျှ ထူးခြား၍မလာခဲ့။ တကယ်တော့လည်း စောင့်မည့်သာ စောင့်၍ မျှော်မယ့်သာ မျှော်ရသည်။ မိမိ စောင့်မျှော်နေသော ထူးခြားမှုဟူသည် မည်သည့် အမျိုးအစား ဟူ၍ မိမိကိုယ် တိုင်ပင် မသိ။ မရေရာသော အရာတစ်ခုကို မျှော်လင့်ရသည် ဆိုခြင်းမှာလည်း ရင်မောရသည်မှအပ အခြား ဘာမျှ ရရှိနိုင် သည် မဟုတ်ပါကလေး။

“မိန်းကလေး”

နောက်ကျောဘက်မှ အသံထွက်လာသည်။ ခင် ခင်ကြီး၏ ကိုယ်မှာ ဆတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ နောက်သို့ လှည့်ကြည့်မိသည်။ မိန်းမခင်ကြီးကြီး တစ် ယောက်ကို မြင်ရသည်။

“ဘယ့်နယ့်လဲကွယ်၊ ဒီလိုအချိန်မျိုးမှာ လမ်းမ ထွက် ရပ်နေရတယ်လို့။ အစိမ်းတွေ ဘာတွေ ပက်ရင် မခက်ပါ ကလား။”

“မိန်းမကြီးက စိုးရိမ်တကြီး ဆိုသည်။

“ဘာလဲ အဘွားရဲ့၊ အစိမ်းပတ်တယ် ဆိုတာ”

“အစိမ်းပတ်တယ်ဆိုတာ တစ္ဆေသရဲတွေ၊ မကောင်း ဆိုးရွားတွေ ဘာတွေက ပြုစားတာကို ခေါ်တာပေါ့။ ဒီအချိန် ဟာ နွားရိုင်းသွင်းချိန်ကွယ်။ သွေးနုနု သား နုနုနု ဒီအချိန်မျိုး မှာ အပြင်မထွက်ရဘူး မိန်းမလေးရဲ့။ က . . . က . . . အိမ် ထဲ ဝင်နေပါကွယ်”

စင်စစ် ခင်ခင်ကြီး အနေနှင့် အစိမ်းပတ်သည်။ နွား ရိုင်းသွင်းချိန် စသည်တို့ကို နားမလည်လှ။ သို့ပေမယ့် မိမိထက် ကြီးသူ၏ ပြောစကားကို နာခံသင့်သည် ဟူသော သဘောဖြင့် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ မိန်းမကြီးသည် လမ်းအတိုင်းဆက်၍လျှောက် သွားသည်။ ခင်ခင်ကြီးကား အိမ်အတွင်း မဝင်သေး။ မိန်းမကြီး၏ နောက်ကျောကို စူး စိုက် ကြည့်နေဆဲပင်။ သည်တော့လည်း သူမ၏ ရင်မှာ တစ် စုံတစ်ရာကို ခံစားလာရသလို ရှိသည်။ သူမ၏ အတွေး အာရုံသို့ တစ်စုံတစ်ရာ ရောက် ရှိလာသည်။

“ဘွားဘွား”

ခင်ခင်ကြီးသည် တိုးညှင်းစွာ ခေါ်ကြည့်သည်။

“ဘွားဘွား၊ ဘွားဘွား”

သူမ၏ အသံမှာ တိုးတိတ်လွန်းလှသော်လည်း ရင် ထဲမှာမူ ယင်းစကားသံများ ဂယက်ထန်လာသည်။ ပဲ့တင်သံ သဖွယ် အထပ်ထပ် အခါခါ ရိုက်ခတ်လျက် ရှိသည်။ ဘွား ဘွား၏ အသံကအရွယ်သည် စောစောက သတိပေးစကား ပြောကြားခဲ့သူ မိန်းမကြီးလောက်ပင် ရှိမည်။ ဘွားဘွားကို

ရုတ်ခြည်း သတိရလာသည်။ ဘွားဘွား တစ်ယောက် ရေနံ သာတွင် မည်သို့ ရှိရာပါ လိမ့်။ မိမိနှင့် ပတ်သက်၍ မည်သို့ မည်ပုံ ခံစားနေပါလိမ့် စသည်ဖြင့် ခင်ခင်ကြီး တွေးသည်။

ရေနံသာ တစ်အိမ်လုံး၏ ကျေးဇူးရှင်ဖြစ်သော ဘွားဘွား၊ ရေနံသာအိမ်ကို စိစစ်ညှိ ချိန်ညှိ ပြုပြင်အောင် ဖန်တီးလေ့ရှိသော ဖွားဖွား။ ဖွားဖွားသည် မိမိ၏အဖြစ် အပျက်နှင့် စပ်လျဉ်း၍ မည်သို့ ယူဆလေမည် မတွေးတတ်။

မေမေလိုပင်

“မိခင်ကြီးရယ် . . . ညည်းလုပ်ရက်ပါပေ။ တို့တ တွေရဲ့ မျက်နှာကို အိုးခဲသုတ်ရက်ပါပေ”

စသည်ဖြင့် နာကြည်း ကြေကွဲခြင်းဖြင့် ရေရွတ် နေ လေမလား။

ဖေဖေလိုပင် “ကိုယ့်အပြစ် ကိုယ်ခံ၊ ကိုယ့်ထိုက်နဲ့ ကိုယ်က” ဟု လျစ်လျူ ရှုလေမလား။ စိမ်းကား ရက်စက် စကားဆိုလေမလား မပြောတတ်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ သူမ အဖို့မှာမူ ဘွားဘွားကို သတိရသည်။ အောက်မေ့သည်။ တမ်းတမိသည်။ မွေးထုတ်ခဲ့သော မေမေထက်ပင် ဘွား ဘွားနှင့် ပိုမို လက်ပွန်းတတ် နေရသည်။ ပြောင်းဟယ် နောက်ဟယ်၊ ရယ်ဟယ် မောဟယ် နေတတ်သည်မှာလည်း ဘွားဘွားနှင့်သာ ဖြစ်သည်။ သည်တော့ စင်စစ် သတိရ စတမ်းဆိုလျှင် ဘွားဘွားကို ပိုသည်။ အားလုံးအနက် ဘွား ဘွားကို သတိအရဆုံး ဖြစ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင်တော့ မိမိ၏အပြုအမူများနှင့် ပတ်သက်၍ ရင်မှာ နောင်တ ဂယက် ထန်သည်။ ရေနံချောင်းမှ ထွက်လာခဲ့ခြင်းမှာ မှားလေ သလားဟု တွေးမိသည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင်မူ ကံကြမ္မာဆိုး ၏အပြားကို ခါးစည်း၍ ခံမည်၊ ဘယ်အထိ ဒုက္ခရောက်၍၊ ဘယ်အထိ ခံစားရလေမလဲဟု စဉ်းစားမိသည်။ တစ်ခါ တစ်ရံတွင်တော့ ဖြစ်စဉ် အားလုံးကို အိပ်မက်ဆိုးကြီး သဖွယ် သာ ဖြစ်လိုက်စေချင်သည်။ ညအခါ အိပ်မက်၍ မောရလေ သမျှ နံနက်တွင် ဘာမျှမဟုတ်ပါကလားဟူသော ခံစား ရမှု မျိုးကို ခံစားရချင်သည်။ ထိုသို့သာ ဖြစ်ပါစေတော့ ဟူ၍ လည်း အခါခါ ဆုတောင်းမိသည်ပင်။

သို့ပေမယ့် သူမ၏ ဘဝတွင် ဖြစ်စေချင်သော အရာ တို့ ဖြစ်မလာဘဲ၊ မဖြစ်စေချင်သောအရာတို့ ဖြစ် ပျက်လာ သည်မှာ များပြားလှလေပြီကော။ စင်စစ် မိမိ၏ ဘဝတွင် သည်အဖြစ်မျိုး ပေါ် ပေါက်လာလိမ့်မည်ဟု စိုးစဉ်းမျှ မတွေး ခဲ့မိ။ မစဉ်းစား ခဲ့မိ။ အရာအားလုံးအနက် မောင်မောင်ဦးနှင့် တွေ့ဆုံရခြင်းမှာ ပြိုဟ်ဆိုးကြမ္မာနှင့် တိုးရသည်ဟုပင် ထင် သည်။ မိမိ၏ ဘဝကို ပြုပြင် ပြောင်းလှဲလိုက်သည့် အဓိကမှာ

မောင်မောင်ဦးနှင့် ကြုံဆုံရခြင်းဟု မှတ်ယူသည်။ သည် လူတစ်ယောက်နှင့် မကြုံဆုံရလေလျှင် အဘယ်မျှ ကောင်း လေမလဲဟု စဉ်းစားမိသည်မှာလည်း အကြိမ်ကြိမ်။

သည်လူအကြောင်း ခေါင်းထဲ ဝင်လာပြန်သော အခါ သည်လူ၏ ရုပ်သွင်ကို မြင်ယောင်ရပြန်သည်။ သူတစ် ယောက်ကတော့ အားလုံး၏ အထဲတွင် အပျော်ရွှင်ဆုံး ဖြစ် လေမည်ဟု တွေးမိသည်။ သူ့ဘက်က ကြည့်လျှင်တော့ အစစအရာရာ မြတ်သည်။ မိမိ၏ ဖခင်အပေါ် ကိုလည်း လက်စားချေနိုင်ခဲ့ပြီ။ မိမိကိုလည်း ဒုက္ခရောက် စေနိုင်ခဲ့ပြီ။ သူ့တွင် အရှုံးဟူ၍ မရှိ ထင်ပါသည်။

မောင်မောင်ဦးနှင့် ပတ်သက်၍ တွေးမိလေသောအခါ ခင်ခင်ကြီး ရင်ထဲမှာ နှင်သည်။ နာသည်။ ကြေကွဲ ဝမ်းနည်း ရမှု၊ နာကြည်းရမှုများသည် နှလုံးသားကိုပင် လောင်မြိုက် နေစေသလား ထင်ရသည်။ တကယ်တမ်း တွက်မည်ဆိုပါ ကလည်း စောစောက ကြားခဲ့ရလေသော သီချင်းနယ်ပင် ဖြစ်မည်ထင်သည်။ သီချင်းသံကို ပြန်လည် ကြားယောင်ရ သည်။ ကြုံကြုံဖန်ဖန် တိုက်တိုက် ဆိုင်ဆိုင် သီဆိုတတ်လေ သူကိုပင် ချီးကျူးရသည်။ တဆက်တည်းမှာပင် ခင်ခင်ကြီး ၏မျက်နှာပေါ်၌ အပြုံးတစ်ရပ်သည် ဖျတ်ခနဲ ပေါ်ပေါက် လာသည်။

စင်စစ် ခင်ခင်ကြီးအနေနှင့် နာကြည်းခြင်းမှ တွန်းကန် ပွင့်ထွက်လာလေသော ပြုံးခြင်း မမည်သော အပြုံးမျိုး။ အေး စက်မာကျောသော အပြုံးမျိုးကို သည်စဉ် ကတည်းက ပြုံး တတ်ခဲ့သည်ဟု ဆိုရလိမ့်မည် ထင်ပါ သည်။ ခင်ခင်ကြီး သည် အိမ်ဘက်သို့ လှည့်၍ ပြန်မည် ပြုသည်။ ယင်းအချိန် တွင် ဖုန်လုံးများကို နောက်တွင် ချန်လျက် သည်မှာဘက်သို့ လာနေသော လှည်း တစ်စီးကို တွေ့ရသည်။ ခင်ခင်ကြီး လှည့်မပြန်ဖြစ်။ လှည်းကို စောင့်ကြည့် နေမိသည်။

မမင်းရီကို ခင်ခင်ကြီး မျှော်လင့်နေခဲ့သည်မှာ ကြာ ချေပြီ။ ပြောရလျှင်တော့ ပြန်သွားသည့်ရက်မှ စ၍ပင် ဖြစ် သည်။ ကျောက်ပန်းတောင်းတွင် ခင်ခင်ကြီး၏ အသံ

အကျွမ်း မရှိ။ ကိုညိုထွန်းနှင့် စပ်၍ ခင်ရသော ကိုဖိုးစံတို့ မသိန်းနုတို့မှာ ခင်ခင်ကြီးအပေါ် ကောင်းရာကြပါသည်။ သားသမီး အရင်းအချာနယ် ဖြစ်သည်။ သို့လေမယ့် မမင်းရီ ဆိုသည်က ယခင်ကတည်းက ရင်းနှီးရင်းရဲ ရှိသည်။ ကိုကို နှင့် စပ်၍လည်း ခင်ရမင်ရသည်။ ယခုလို အတိဒုက္ခ ရောက် နေရသောကာလတွင် မမင်းရီမှာ ခင်ခင်ကြီး အတွက် အား အကိုးရဆုံး ဖြစ်နေသည်။ မီးဖွားနေရစဉ်က ဆိုလျှင် မမင်းရီ သာ နံ့နားမှာ မရှိပါက ခင်ခင်ကြီး ရူးရလေမလားပင် မပြော တတ်။ အသည်းခိုက်အောင် နာကျင်ရမှုသည် မမင်းရီ၏ ဖေးမယုယမှုကြောင့် တစ်ဝက်တစ်ပျက်လောက် သက်သာ ရာရသည်ဟု ထင်သည်။ မမင်းရီ ရေနံချောင်းသို့ ပြန်နေ သောရက်များတွင် ခင်ခင်ကြီးမှာ မနေတတ် မထိုင်တတ် ဖြစ် ခဲ့ရသည်။ ပြန်ရက်ကို မျှော်မိသည်။ ယနေ့လောက်ဆိုလျှင် ပြန်ရောက်တန်ကောင်းစွာ ထင်ပါသည်။

ခင်ခင်ကြီး တွေးထင်ထားသည့် အတိုင်း ဖြစ် သည်။ လှည်းပေါ်မှာ မမင်းရီ ပါလာသည်။ မမင်းရီနှင့် ပါလာ သူမှာ ကိုညိုထွန်း။ ခင်ခင်ကြီးသည် မမင်းရီကို ပြေး၍ ကြိုသည်။ မမင်းရီသည်လည်း ခင်ခင်ကြီးအား မြင်ရလေ လျှင် လှည်းနောက်မြီးမှ ရုန်ချလာသည်။ မိန်းမနှစ်ယောက် တို့သည် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ပြေး၍ ထွေးကြ ပွေ့ကြသည်။ ရယ်ကြ မောကြနှင့် ဖြစ်သည်။

ထို့နောက် သူတို့ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ဖက် ကာ အိမ်အတွင်း ဝင်သွားကြသည်။ ယင်းအချိန်၌ သူတို့နှင့် မလှမ်းမကမ်းမှ ကားတစ်စီး ဖြတ်ကျော် မောင်းနှင်သွား သည်။ ကားမှာ အော်တိုတင် အမျိုးအစား ဖြစ်သည်။ ကား ပေါ်မှ လူတစ်ဦး ခင်ခင်ကြီးတို့ ဘက်သို့ စူးစိုက် ကြည့်သွား သည်။ ဤသည်ကို ခင်ခင်ကြီးတို့ ဂရုမပြုမိကြ။ သတိ မထားမိကြ။ ကားသည် ကိုဖိုးစံ မသိန်းနုတို့ အိမ်နှင့် မလှမ်း မကမ်းတွင် ပြန်ကျေ့သည်။ အပြန်တွင်လည်း အိမ်ဆီသို့ ကြည့်သွားသည်။ ထို့နောက် ရေနံချောင်းလမ်းအတိုင်း ပြန်လည် မောင်းနှင်သွားလေသည်။

၂

အချိန်တန် အခါသင့် ပွင့်မည်ဟု ရည်ရွယ်ထားလေ သည်လား မသိ။ ဣန္ဒြေကြီးသော ပိတောက်ပန်းတို့ကား မြညာပူးတံထဲဝယ် ပန်းအောင်းနေဆဲ ဖြစ်လေသည်။ မုတ် သူနိမ့်၏အနီးကို စောင့်စားနေဟန်ရှိသည်။ ယခုတိုင်အောင် ဖွင့်မည့် အရိပ်အယောင် မပြသေး။ အညှာလွယ်သော ငှက်ပန်း တို့ကား ပင်လုံးကျွတ်မျှ ဝေဝေဆာဆာ ဖွင့်နေကြပြီ ဖြစ် သည်။ အပင်တွင် စိမ်းမြဲရွက်မဆင်၊ ဝါလွင်သော အသွေး အရောင်ချည်းသာပင်။

အရောင်ရသလောက် သတ္တိနည်းဟန် တူသော စိန် ပန်းပွင့်တို့ တစ်ဖတ်ချင်း တစ်လွှာချင်း ကြွနေကြသည်။ အရွက်ကိုလည်း မမြင်သာ၊ အပွင့်သည်လည်း မရှိတော့။ အပင်မှာ ရိုးတံကွဲကွဲနှင့်၊ နွေ၏သရုပ် ပီသသည်ထက် ပီသ လာသည်။ ကြည့်မြင်ရသော အပြင်အလျာအားလုံး ပူလောင် ပြင်းပြနေသည်။

စင်စစ် အသွင်အပြင်များကသာ ပူလောင်ပြင်းပြနေ သည် မဟုတ်သေး။ လူအပေါင်းတို့၏ ရင်တွင်လည်း ပူ လောင် ပြင်းပြလျက် ရှိကြရချေသည်။ သတင်းဆိုးသည် နွေလေရူးနှင့် အတူ လွင့်ပါးလျက် ရှိလေ သည်။ သတင်း ဆိုးကြောင့် တစ်ပြည်လုံး အုတ်အုတ် ကျက်ကျက် ဖြစ်နေ သည်။ ရုတ်ရုတ်သံသံ ဖြစ်နေသည်။ လူအပေါင်းတို့၏ ဘဝ ကား ကျီးလန်စာစား အဖြစ်မျိုး။ အထုပ်အပိုး ပြင်သူကပြင်၊ ရှောင်တိမ်းစရာကို ရှာသူကရှာနှင့် ဂနာမငြိမ်နိုင်အောင် ရှိ

ကြရသည်။ အနောက် ဥရောပမှ စစ်မီး အရှေ့တောင် အာရှ သို့ ကူးစက်လာတော့မည့် အတိတ်နိမိတ်ကို လူအပေါင်းတို့ တွေ့နေကြရသည်။ ရေဒီယိုများ၊ သတင်းစာများတွင် စစ်ပွဲ သတင်းကို ဦးစားပေး ကြေညာထည့်သွင်း နေကြသည်။

၁၉၃၉ ခု၊ စက်တင်ဘာလ ၁ရက်နေ့တွင် ဂျာမန် တို့ ပိုလန်ပြည်ကို ဝင်တိုက်သည်။ စက်တင်ဘာလ ၃ ရက်နေ့တွင် ဗြိတိန်နှင့် ပြင်သစ်တို့က ဂျာမန်ကို စစ်ကြေညာ လိုက်သည်။ သည်စဉ်ကတည်းက အသက် အိုးအိမ်နှင့် စည်းစိမ်ပေါင်း မြောက်မြားစွာတို့ ဆုံးရှုံး ပျက်စီးရစေမည့် စစ်မီးတောက်သည် အနောက်ဘက် ဥရောပမှာ တရှိန်ရှိန် တဖြိုးဖြိုးထ၍ တောက်ခဲ့လေသည်။ ကမ္ဘာနှင့်ချီ၍ တိုက်ကြ၊ ခိုက်ကြ၊ သေကြ၊ ကြေကြရ မည့် အဖြစ်သည် အစပျိုးခဲ့လေ သည်။ ယခင်က သည်သို့သော စစ်ပွဲကြီးတစ်ကြိမ် ဖြစ် ခဲ့ဖူးသည်။ ပထမကမ္ဘာစစ်ဟု အမည်သညာ ပေးခဲ့သည်။ ယခုစစ်ပွဲကို ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ဟု ခေါ်ဆိုကြကုန်သည်။

အင်္ဂလိပ်နှင့် ဂျာမန်တို့ စစ်ပွဲစပြု ဆိုကတည်းက ဦး အောင်ခန့်သည် သတင်းစာများ၌ ပါဝင်လာသော ကြေးနန်း သတင်းများကို စောင့်၍ ဖတ်သည်။ ရေဒီယို စောင့်၍ နား ထောင်သည်။ ကမ္ဘာ့မြေပုံတစ်ချပ်ဖြင့် စစ်ပွဲအခြေအနေကို တိုင်းရ တာရ တွက်ရ ချက်ရသည်မှာ အမော။ သူ့အဖို့ ပို၍ မောရသည်မှာ ဂျာမန်သည် ဗြိတိသျှတို့အား စစ်မျက် နှာ အတော်များများ၌ ပြတ်ပြတ် သားသား အနိုင်ယူသွား ခြင်းသည်လည်း ပါဝင်သည်။ ၁၉၄၀ ခုနှစ် တစ်ဝိုက်တွင် ဗြိတိသျှတို့ အရှုံးခံခဲ့ရလျှင် ဆက်တိုက် ရင်ဆိုင်နေကြရသည်။

သို့ရာတွင် ဗြိတိသျှတို့၏ လေသံကား မလျှော့သေး၊ ကြီးဝါး ရင်းမှပင် နယ်မြေများကို တစ်လက်မပြီး တစ်လက်မ လက် လွှတ် ဆုံးရှုံးခံနေရသည်။

ဂျပန်တို့သည် ကမ္ဘာပေါ်ရှိ တစ်ခုတည်းသော ဆိုရှယ်လစ်နိုင်ငံ ဖြစ်သည့်ဆိုဗီယက်ရုရှားနိုင်ငံကို ဝင်ရောက် ကျူးကျော် တိုက်ခိုက်သည်။ သည်တွင် ဝင်ရိုးစွန်းနိုင်ငံ တစ်နိုင်ငံဖြစ်သော ဂျပန်နိုင်ငံသည် တစ်စခန်း ထလာသည်။ ဂျပန်သည် ဆိုဗီယက်ရုရှားနှင့် မကျူးကျော်ရေး စာချုပ်ထား သည်။ ဂျပန်က ဆိုဗီယက်ရုရှားအား တိုက်ခိုက်လာသည် ကို အကြောင်းပြ၍ ဂျပန်က စာချုပ်ကို ချိုးဖျက်ကာ မန်ချူးရီးယား နယ်စပ်တွင် တစ်ပွဲ တစ်လမ်း အကစမ်းသည့် အနေမျိုးဖြင့် စစ်ပွဲကို မန်တီးလိုက်သည်။ ယင်းသတင်းကြောင့် အရှေ့တောင်အာရှတွင် လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်လာသည်။ ဂျပန်၏ အရိပ်အကဲကို စောင့်ကြည့်ကာ စစ်ပြင်ဆင်နေကြသော အေ၊ ဘီ၊ စီ၊ ဒီ၊ အဖွဲ့ခေါ် အမေရိက၊ ဗြိတိသျှ၊ တရုတ်နှင့် ဒတ်ချ်တို့ မှာ ဂျပန်နှင့် ပတ်သက်၍ ရင်ဆိုင်သွားကြသည်။ အာရှပြောင်း သွားကြသည်။ ဂျပန်နှင့် နားလည်မှုယူရန် မျက်နှာချို သွေး ကြသည်။ ချန်ကေရှိတ် အစိုးရသည် ဆိုဗီယက် ဆန့်ကျင် ရေးစစ်ပွဲကို မျှော်လင့်ထားသည်။ ဂျပန်ကို တိုက်ရာတွင် ယာယီမဟာမိတ်ပြုထားသော ကွန်မြူနစ်တပ်များကို တစ်စ ထက်တစ်စ ပြန်နင်းလာသည်။

ဂျပန်တို့သည် ဆိုဗီယက်နယ်မြေကို တစ်လက်မမျှ တိုးဝင်လာနိုင်ခြင်း မရှိ။ အင်အားတောင့်တင်းသော တပ်နီ တော်၏ တွန်းလှန်မှုကို ခံနေရသည်။ တရုတ်ပြည်ထဲသို့သာ တိုး၍ နယ်ချဲ့ထားသည်။ သို့ရာတွင် ဂျပန်နှင့် ပတ်သက်၍ အရှေ့တောင်အာရှတွင် အချိန် မရွေးထ၍ စစ်ဖြစ်နိုင်သည် ကို မြင်နေကြရသည်။ ပေါက်ကွဲမည့် ဝုံးကား အသင့်ရှိနေ လေပြီ။ စနက်တံကို မီးရှို့ မည့် အဖြစ်သာ လိုတော့သည်။ ထိုအတွက် အရှေ့တောင် အာရှနိုင်ငံများမှာ ရင်မအေးနိုင် ကြ။ တထိတ်ထိတ် တလန့်လန့် ရှိရသည်။

ဦးအောင်ခန့်အဖို့ ဗြိတိန်နှင့် ပြင်သစ်တို့က ဂျပန် အား စစ်ကြေညာလိုက်ပြီ ဆိုကတည်းက ဘီလပ်ရှိ သား အတွက် ပူပန်ရသည်။ စိုးနောင်ရသည်။ သို့ပေမယ့် ဦး အောင်ခန့်၏ စိတ်တွင် အလိုလို သေချာနေသော အတွေး အထင် တစ်ရပ်ရှိသည်။ ၎င်းမှာ ဂျပန်သည် ဗြိတိန်အား မည်သည့်အခါမျှ မနိုင်နိုင် ဟူသော အတွေး ဖြစ်သည်။ သို့ ဖြစ်၍ အနည်းငယ် စိတ်အေးရသလိုတော့ ရှိသည်။ သား၏ အခြေအနေကိုမူ သိချင်သည်။ သားထံမှ စာကို ဖတ်ချင် သည်။ သားတို့ ကြုံတွေ့နေရသော စစ်ကာလအကြောင်းကို

နားလည်ချင်သည်။ သားကပင် စာမရေးလို၍လား။ စစ် ကြောင့်ပင် စာအဆက် အသွယ်ပြတ်တောက် နေ၍လား မသိ။ စာမလာသည်မှာ ကြာလေပြီ။

စစ်ဖြစ်စက ဆိုလျှင် စစ်သတင်း နားထောင်ခြင်းကို ဦးအောင်ခန့် သာယာမိသည် အမှန်။ တစ်ပါးသူအတွက် မည်သို့ရှိမည် မမှန်းတတ်သော်လည်း သူ့အဖို့ထိုင်မူ စစ် သတင်းများ၌ အာရုံဖြူထားမိချိန်တွင် စိတ်မှာ များစွာ သက်သာရာ ရသည်ဟု ထင်သည်။ အခြားသော ခံစားမှုများ နှင့်စာလျှင် စစ်သတင်းကို ကြားနေရတာကမှ တော်သေး သည်ဟု အထင်ရောက်သည်။ စစ်စစ်တွင်လည်း ရေနံ့သာ အိမ်ကြီးသည် သူ့အဖို့ သူ့သားကတပြင်ပမာ ဖြစ်နေ ခဲ့ရသည်မှာ ကြာပြီ။ အစဉ်လို တိတ်ဆိတ်သည်။ အစဉ်လို ငြိမ်သက်သည်။ အိမ်ကြီးအတွင်း ခိုတင်းနေထိုင်သူတို့အသွင် အပြင်မှာလည်း သင်္ချိုင်းမှ ထ၍ ပြန်လာသည့်သူများ၏ အသွင်အပြင်လို ဖြစ်သည်။ ယိုးညှိုးငယ်ငယ် နွမ်းနွမ်း နယ်နယ်နှင့်၊ မသာမယာ မရွှင်မလှနှင့်။ တစ်နေ့လုံး နေ၍ သော်မျှ တစ်စုံတစ်ဦး၏ အပြုံးကို မမြင်ရတတ်။ တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး၊ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် စကားပြောဖြစ်သော အကြိမ် အရေအတွက် နည်းပါးသည်။ အသက်ရှင်လျက် သေဆုံးနေကြရလေသူများ၏ အသွင်သဏ္ဍာန်မျိုး။

သည်မျှ ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်နေ၍လည်း လေသံ တိုးတိုးမျှသည်ပင် ကျယ်လောင်လွန်းသော အသံလို ဖြစ်နေ သည်။ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် ခေါ်လျှင်လည်း လေသံ မျှသာ ဖြစ်သည်။ ထမင်းစားခန်းတွင် ဇွန်းသံ၊ ပန်းကန်သံ မကြားရအောင် ကြိုးစားစားလေ ရှိကြ သည်။ တစ်ဦးတစ် ယောက်၏ လမ်းလျှောက်မှုကြောင့် မြည်လာသော အသံ သည် အခြားတစ်ဦးတစ်ယောက် အတွက် ကြီးစွာသော အနှောင့်အယှက် ဖြစ်နေရသည်။

ဦးအောင်ခန့်သည် ထိုအဖြစ်များကို သတိထား မိ လေသည့်အခါတိုင်း သမီးဖြစ်သူကို သတိရသည်။ ခင်ခင် ကြီးသည် ထိုအခါမျိုးတွင် သူ့အတွေးသို့ ဝင်ရောက်လာ သည်။ သူမအား အိမ်မှ မောင်းနှင်ချပြီး ကတည်းက သည် အဖြစ်မျိုးများနှင့် ကြုံလာရသည်။ ကြေကွဲဝမ်းနည်းမှုသည် တစ်အိမ်လုံးကို ကြီးစိုးလွှမ်းမိုးထားသည့်နယ် ဖြစ်သည်။ ကျိန်စာသင့် ဝံ့ထားရသည့် အဖြစ်မျိုးကို ဦးအောင်ခန့် ကိုယ် တွေ့ကြုံနေရသည်။

ယခင်က အစဉ်လို တထိန်ထိန် တည်းညှိနှင့် အပြင် က ကြည့်လျှင်ပင် စိတ်ချမ်းမြေ့ဖွယ် ဖြစ်ခဲ့သည့် ရေနံ့သာ အိမ်ကြီးမှာ ယခုအခါ မိုးချုပ်ပြီဆိုသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်

မှုန်ကုပ်ကုပ် ဖြစ်လာသည်။ ဦးအောင်ခန့်၏ စာကြည့်ခန်းမှ အပ မီးအလင်းရောင်ကို မမြင်ရတော့သလို ဖြစ်သည်။ ထိုအဖြစ်ကို အိမ်ရှေ့မှ ဖြတ်၍ သွားသူတိုင်း သတိထားမိတတ်ကြသည်။ အိမ်အတွင်းမှာ မီးထွန်း၍ကား မဟုတ်။ လင်းထင်းလွန်းသော အလင်းရောင်အစား မှိန်မှိန်ပျော့ပျော့ မီးများကိုသာ ထွန်းကြသည်။ အကူးအသန်း၊ အသွားအလာ၊ အပြောအဆို မရှိကြ၍လည်း အိမ်တွင် သက်ရှိသတ္တဝါမှ ရှိပါသေးလေထ ထင်ရသည်။ လူအပေါင်းတို့သည် အချိန်နှင့်အမျှ တစ်နေရာတည်းတွင်သာ စုဝေးနေကြသောကြောင့် လှုပ်ရှားမှုကို မတွေ့ရခြင်း ဖြစ်သည်။ လူတို့ စုဝေးနေသော နေရာမှာ ဒေါ်စောမင်း၏ နံဘေးတွင်သာ ဖြစ်သည်။ ဒေါ်စောမင်း တစ်ယောက် အိပ်ရာထဲတွင် လဲနေသည်မှာ ကြာချေပြီ။ ခင်ခင်ကြီး အိမ်မှ ထွက်ခွာသွားရသော သတင်းကို ကြားပြီးကတည်းက ဖြစ်သည်။ အရပ် ကြီးပြတ်သလို လဲခဲခြင်းမဟုတ်။ တမြေးမြေး လုံးပါးပါး ရသည်ဆိုသည့်အဖြစ်မျိုး။ အသက်ကလည်း ထောက်လာပြီ ဖြစ်၍ အအိပ်အစား မမှန်နိုင် လောက်အောင် စိတ်ထိခိုက်ရလေပြီဆိုသောအခါ အဘွားကြီးမှာ ဝုန်းဗုန်းလဲ ရလေတော့သည်။

ယခင်က မြေးဖြစ်သူနှင့် ယှဉ်၍ အိမ်၏ သာယာမှုကို ပြုတတ်လေသော ဒေါ်စောမင်း။ အစဉ်လို ရယ်မော ရွှင်ပြလေ့ရှိသော ဒေါ်စောမင်းနှင့်၊ ယခုဒေါ်စောမင်း ကား အကွာကြီးကွာနေသည်။ အခြားနားကြီး ခြားနားနေသည်။ အိပ်ရာပေါ်တွင် အရိုးပေါ် အရေတင် ဘဝဖြင့် အသက်ကို ဖုတ်လိုက်ဖုတ်လိုက်ရှုနေသော ဒေါ်စောမင်း ဖြစ်နေပေပြီ။ အကောင်းဆုံးနှင့် အားအကိုးရဆုံး သမားတော်များ လက်လျှော့ထားရလေသော ဒေါ်စောမင်းဘဝသို့ ရောက်နေရပေပြီ။ ဘဝ၏ နေဝင်ချိန်သည် ဒေါ်စောမင်းအား စောင့်မျှော်နေချေပြီတကား။

မိမိကိုယ်၌က များစွာ ကျန်းမာခြင်း မရှိသည်တိုင် မိမိစိတ်တွင်လည်း သမီးဖြစ်သူနှင့် စပ်လျဉ်း၍ နာရိနှင့်အမျှ ဖြေမဆည့်နိုင်အောင် ဖြစ်နေရသည်တိုင် ဒေါ်မြလေးသည် သူမ၏ မိခင်ကို တတ်အားသမျှ ပြုစုသည်။ ကိုယ်ဖိရင်ဖိယုယသည်။ အအိပ်ယျက် အစားပျက် ဖြစ်ရုံမျှမက စိတ်မှာလည်း သောကရောက်နေသည် ဖြစ်ခြင်းကြောင့် ဒေါ်မြလေးမှာ ပိန်ချိုးနေသည်။ မျက်ကွင်း ဟောက်ပက် ကျနေသည်။ လေတိုးလျှင်ပင် လဲပြီတော့ မယောင် ထင်ရသည်။ ဒေါ်မြလေးကို ကြည့်ရသည်မှာ ကိုယ်မှ ဝိညာဉ် ခွဲထွက်မသွားစေရန် ခက်ခက်ခဲခဲ ပင်ပင်ပန်းပန်း ထိန်းချုပ်ထားရဟန် ရှိသည်။

အိမ်တွင် မလုံးတင်တို့ မလုံးရှင်တို့လို စိတ်ချရ သော အစေ့မရှိ၊ ရှိသည့်သူများကိုလည်း အားမကီးရသဖြင့် အစစအရာရာ ဝင်ပါရသည်။ တစ်ဖက်မှ လူမမာကို နေ့မအိပ် ညမအိပ် ပြုစုရသည်။ တစ်ဖက်က စားရေး သောက်ရေးကို စီမံဆော်ဖန်ရသည် ဆိုသောအခါ ဒေါ်မြ လေးမှာ မနားသာခဲ့။ ဦးအောင်ခန့်က တစ်ခါတစ်ရံ ပြောဖူးသည်။

“မင်းကိုယ်မင်းလဲ သတိထားဦး မမြ။ တောင်ဝေးလဲတော့ ရိုးသူတော် ထူလို့ရတယ်။ ရိုးသူတော်လဲတော့ တောင်ဝေးက မထူနိုင်ဘူး ဆိုတာမျိုး ဖြစ်နေဦးမယ်”

မိမိကိုယ်တိုင် သည်အဖြစ်ကိုသိသော်လည်း မတတ်နိုင်။ လဲကမာ လဲရော။ မလဲခင်စပ်ကြား လုပ်နိုင်သမျှ လုပ်ဦးမည်ဟု စိတ်ပိုင်း ဖြတ်ထားသည်။ ယနေ့ ညတွင်လည်း အခါတိုင်း ညများလိုသာ ဖြစ်သည်။ ရေနံ့သာသည် တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်လျက် ရှိလေသည်။ အိမ်၏ စာကြည့်ခန်းတွင်သာ လင်းထင်းသော အလင်းရောင် ရှိသည်။ အခြားနေရာတွင် အလင်း ရောင်မှိန်ပျော့နေသည်။ စောစောက စာကြည့်ခန်းမှ ရေဒီယိုသံ သံသွဲလွင့်လာသည်။ အခြားနေရာမှ အသံဗလဲမကြားရ၊ ရေဒီယိုသံ ပျောက်သွားသောအခါ တစ်အိမ်လုံးကို ဆိတ်ငြိမ်ခြင်းက လွှမ်းမိုးလိုက်သည်။ ခြံအတွင်းမှ ပုရစ်အော်မြည်သံသာ အဆက်မပြတ် ပေါ်ထွက်နေသည်။ ဤသည်ကလွဲလျှင် တစ်အိမ်လုံးမှာ အပ်ကျသကဲ့ပင် ကြားရလောက်အောင် တိတ်နေသည်။

ဒေါ်မြလေးသည် ကုတင်ပေါ်မှ မိခင်ကို စူးစိုက် ကြည့်နေသည်။ အသက်ရှူသံကို နားစွင့်နေသည်။ ယင်း ပုံစံဖြင့် သူမ ရပ်နေခဲ့မိသည်မှာ ကြာပြီ။ ဆရာဝန် ဘရူးဝါး ပြန်သွားပြီး ကတည်းက ဖြစ်သည်။

သည်ကနေ့ ဒေါ်စောမင်း၏ အခြေအနေမှာ အခါတိုင်းနေ့များထက် ဆိုးရွားသည်။ နံနက် ကတည်းက မျက်စိမဖွင့်၊ အသက်ကို ခက်ခဲ ပြင်းပြဲရွာ ရှူရှိုက်နေရသည်။ အသက်ရှူလိုက်တိုင်း ရင်မှာ ဖားဖို တစ်ခုလို နိမ့်ချိုကြွချည် ဖြစ်နေသည်။

ဒေါ်စောမင်း၏ အသားမှာ ဖြူညည်ထက် ဝါပျော့ပျော့ ဖြစ်နေသည်။ မျက်ခွံသည် ချိုင့်ဝှမ်းလွန်းလှလေရာ မျက်ခွံပေါ်သို့ အလင်းရောင် ကျရောက်မလာနိုင်ဘဲ မျက်ခွံရိုး အရိပ်သာ ထင်ဟပ်နေသည်။ မျက်တွင်းဟောက်ပက် ကျနေသည်ဟု ထင်ရသည်။ ဒေါက်တာ ဘရူးဝါးသည် ဆေးထိုးအပ်ကို နှုတ် ပြီးလျှင် ခေါင်းကို လေးလေးပင်ပင် ယမ်းသည်။ သက်ပြင်း ရှိုက်သည်။ စကားမဆို၊ သို့ပြားသူ အမူအရာမှာ စကားဆိုစရာ မလိုဘဲ နားလည်နိုင်သည်

အမှုအရာမျိုး ဖြစ်သည်။ လက်လျှော့လိုက်ပြီ ဆိုသည် အဓိပ္ပါယ် ပေါ်လွင်သည်။ သည်စဉ်ကတည်းက ဒေါ်စော မင်း၏ အရိပ်အခြေကို ဒေါ်မြလေး နားလည်နိုင်ခဲ့သည်။ သဘောပေါက်နိုင်စွမ်း ရှိခဲ့သည်။ သူမ အနေနှင့်လည်း ဘာ စကားမျှ ပြော၍ မထွက်။ အသံသည် ရင်ထဲတွင် ပျောက် ကွယ် နေလေသည်။

ဒေါ်မြလေး၏ မျက်နှာအနေအထားကို ကြည့်ကာ အစောဆုံးနတ်ယောက်မှာ အခန်းထောင့် တစ်နေရာတွင် ငြိမ်ကုပ် နေကြသည်။ မကြာမြင့်မီ ကာလအတွင်း ဆိုးရွားသော ကံကြမ္မာတစ်ရပ်နှင့် ကြုံရတော့မည်ကို အလိုလို နားလည် နေဟန် ရှိသည်။ လူမမာ၏ ခြောက်သွေ့နေသော နှုတ်ခမ်း များ လှုပ်လာသည်ကို တွေ့ရသည်။ ဒေါ်မြလေးသည် လူမမာထံသို့ တိုးသွားသည်။ လူမမာသည် တစ်စုံ တစ်ခု ပြောနေသည်။ လေသံမျှသာ ဖြစ်သည်။ အလွန်အမင်း တိုး ညှင်းသည်။ ပါးစပ်အနီးသို့ နားကို တိုးကပ်၍ နားထောင် ရသည်။ ထိုအခါ ရေတောင်ငံ နေခြင်း ဖြစ်ကြောင်း သိရ သည်။ ရေကို ဝှမ်းဖြင့် ပါးစပ်အတွင်း အစက်ချ ပေး သည်။

အတန်ကြာလျှင် လူမမာ၏ မျက်စိ ပွင့်လာသည်။ ဒေါ်စောမင်းသည် သမီးဖြစ်သူအား စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်သည်။ ကွဲကွဲပြားပြား မြင်ရပုံမပေါ်။ အားစိုက်၍ကြည့် သည်။ နောက်တော့ နှုတ်ခမ်းများ လှုပ်လာပြန်ပြီး တစ်စုံ တစ်ခုကို ပြောပြန်သည်။ အသံကား ထွက်မလာ။ သို့ပေမယ့် ဒေါ်စောမင်း ဘာပြောသည်ကိုတော့ သိကြသည်။ ဒေါ်စော မင်းသည် မြေးဖြစ်သူအား တမ်းတ နေခြင်းတည်း။ ခင်ခင် ကြီး အမည်ကို ရွတ်ဆိုနေခြင်းတည်း။ စင်စစ်သည် အမည်ကို ခေါ်ရသည်မှာ အကြိမ်ပေါင်း များလှပြီ ဖြစ်သည်။ သည် အမည်ကို တမ်းတရသည်မှာ ကြာမြင့်လှချေပြီ။ ဒေါ်မြလေး ဘာမျှ မပြောနိုင်။ မျက်ရည်သာ တွေ့တွေ့ ကျရသည်။

ဒေါ်မြလေး အနေနှင့် လည်းကောင်း၊ မိမိတို့ဘဝ၌ သည်အဖြစ်မျိုးများ ဖြစ်လာလိမ့်မည်ဟု စိုးစဉ်းမျှ ထင်ခဲ့ကြသည် မဟုတ်ပေ။ ဘဝကြမ္မာသည် သည်အထိ ဆိုးဆိုးရွားရွား ဖန်တီးလာလေ မည်ဟု မတွေးတတ်ခဲ့။ အပူမရှာလိုသူများထံ အပူသည် အလိုလို ရောက်လာခဲ့ချေသည် တကား။

ဒေါ်မြလေး ကိုယ်တိုင်လည်း သူမ၏မိခင်နယ်ပိုင် သမီးဖြစ်သူကို တမ်းတခဲ့ရသည်။ တမ်းတနေရသည်။ သမီး ဖြစ်သူ၏ အမည်ကို စိတ်မှ လည်းကောင်း၊ နှုတ်မှလည်း ကောင်း ရေရွတ်ခေါ်ဆိုခဲ့ရသော အကြိမ်အရေအတွက် များ လှပြီ။ တမ်းတမ်းတတ ခေါ်ရသည်လည်း ရှိသည်။ ကြေ

ကြေကွဲကွဲ ခေါ်ရသည်လည်း ရှိသည်။ အကယ်၍ ခင်ခင် ကြီး အိမ်မှ ထွက်ခွာရလေသော ညက သတိမေ့လျက် လဲ ကျခဲ့ရခြင်း မရှိလေလျှင် သည်အဖြစ်မျိုး ကြုံရမည်မထင်။ မည်သို့ပင်ဆိုစေ တားမိမည်ပင်။ သို့မဟုတ်ပါကလည်း အရာအားလုံးကို စွန့်လွှတ်လျက် သမီးဖြစ်သူနှင့်အတူ လိုက် ပါကောင်း လိုက်ပါမိမည် ဖြစ်သည်။

ယင်းညက အဖြစ်မှာ ဒေါ်မြလေးအဖို့ ဘဝတစ် သက်တာတွင် ရင်အနာရဆုံး ဖြစ်သည်။ စိတ်အနောက် ကြုံရဆုံးဖြစ်သည်။ ပြန်တွေးမိလျှင်ပင် ရင်ထဲ အသည်း ထဲက နာကျင်လာသည်။

သူမ သတိရ၍ ကြည့်လိုက်သော အခါတွင် သမီး ဖြစ်သူ မရှိတော့။ သည်အတွင်း မိခင်ဖြစ်သူ ဒေါ် စောမင်း ရောက်လာသည်။ အဖြစ်အပျက် အလုံးစုံကို သိသွားသည်။ ရှူးရှူးရှဲရှဲနှင့် ဒေါသတကြီး ဖြစ်နေသော ဦးအောင်ခန့်ကြောင့် ရုတ်တရက် ဘာလုပ်ရမည် မသိ တတ်ခဲ့။ နောက်တော့ ထွန်း ခင်ကို လွှတ်ကာ ဦးအောင်ခန့် မသိစေဘဲ ရှာဖွေစေသည်။ တစ်ကြိမ်လုံး အနံ့အပြား ရှာ၍ မတွေ့ရဆိုသောအခါ သောက ရောက်ကြရသည်။ နောက်တစ်နေ့ နံနက်တွင် ဦးအောင်ခန့် မှအပ တစ်အိမ်သားလုံး ခင်ခင်ကြီးကို အရာ ထွက်ကြသည်။ ထိုအချိန်မှစ၍ ယခုတိုင်အောင် သူမတို့အဖို့ ခင်ခင်ကြီးမှာ ပျောက်ဆုံးနေဆဲ ဖြစ်သည်။

အစကတော့ သားအမိနှစ်ယောက် တိုးတိုးတိတ် တိတ် ကျိတ်၍ရှာသည်။ နောက်တော့ ဂရုမစိုက်နိုင် တော့ဘဲ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ရှာသည်။ မတွေ့ကြ။ သတင်း အစအန ကိုလည်း မရ။

ဒေါ်စောမင်းသည် ဦးအောင်ခန့်ကို ရင်ဆိုင်သည်။ ပြင်းပြင်းထန်ထန် ဆူပူ ကြိမ်းမောင်းသည်။ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် ကတောက် ကဆတ် ဖြစ်ရသေးသည်။ ဒေါ် စောမင်းသည် ဦးအောင်ခန့်နှင့် ပတ်သက်၍ တစ်သက်လုံး ချုပ်တည်းခဲ့ရသမျှကို အော့ရှုလိုက်သည်။ စည်းစိမ်ပစ္စည်း ပြန်ဖြစ်လာရသည်မှာ သူမ၏ အသက် စွန့်ဆံဖျား စွန့်စားမှု ကြောင့် ဖြစ်သည်က အစ စကားဆိုသည်။ မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ ဒေါ်စောမင်းသည် မြေးဖြစ်သူ အပေါ်မှာ ခွင့်လွှတ်သည်။ မရက်စက်နိုင်။ လှစ်လျှူမရှုနိုင် အိမ်သို့ ပြန်ခေါ်မည်ဟု ဆို သည်။ သည်တွင် ဦးအောင်ခန့်က ခါးခါးသီး ငြင်းသည်။ သည်သို့ဆိုလျှင် သူမပါ အိမ်တွင် မနေဟု အကျပ်ကိုင်သည်။ လေးငါးဆယ်ရက် အထိသည် ပြဿနာမပြေ။ ခင်ခင်ကြီး အား ရှာဖွေစုံစမ်း၍ မရသောကြောင့် သည်မျှနှင့်ပင် ပြီးစီး နေခဲ့သည်။ သည်ကစ၍ ဒေါ်စော မင်း အိပ်ရာထဲ လဲခဲ့သည်။

ယခုတော့လည်း ဦးအောင်ခန့် ကိုယ်၌ပင် ဒေါ်စောမင်းအပေါ် နားလည် လာခဲ့ပုံရသည်။ မြေးဖြစ်သူအပေါ် အဘယ်မျှ သံ ယောဇဉ်ကြီးကြောင်း သိခဲ့ပုံ ရ သည်။ ဒေါ်စောမင်းက မိမိ မသေခင် မြေးဖြစ်သူ၏ မျက်နှာကလေးကို မြင်ချင်ပါသည် ဟုဆိုသည်။ မြေးဖြစ် သူ၏ မျက်နှာကို မြင်ရလျှင်ပင် သေ ငြိမ်းပါပြီဆိုသည်။ ဦးအောင် ခန့်၏ မျက်နှာအနေအထားမှာ ထိုစကားကို ကြားရစဉ်က အတော်ကြီး သိမ်မွေ့ နူးညံ့လာခဲ့ လေသည်။ စိတ်ပြောင်းသွားကြောင်း ထင်ရှားသည်။

အကယ်၍ ယခုအခါ ခင်ခင်ကြီးအား ရှာဖွေတွေ့ ရှိသည် ဆိုပါက အိမ်ပေါ်သို့ ပြန်တက်ရန် သူကိုယ်တိုင် မငြင်းပယ်ပါ ဆိုလာသည်။ ခင်ခင်ကြီးအား သူ ကိုယ်တိုင် က စုံစမ်းရှာဖွေစေသည်။

ဒေါ်မြလေး အနေနှင့် အဓိက စိုးရိမ်ချက် တစ်ခုသာ ရှိသည်။ သူမ၏ မိခင်သည် မြေးဖြစ်သူ ရောက်အလာကို စောင့်မနေနိုင်မည့် အချက် ဖြစ်သည်။ ဤသည်က လွဲ၍ သူမတွင် အခြား မျှော်လင့်ချက်မရှိ။ မျှော်လင့်ချက် ထားရှိ ဖို့ကိုလည်း သငါ့မရတော့နိုင်။ စိတ်အရမှာ စေ၍ဝါး၍ နေ သည်။ တန်ခိုးတော်ရှင် တစ်ယောက်ပမာ မိမိဖြစ်စေချင်ရာ တို့ ဖန်တီးနိုင်ခွင့်သာ ဒေါ်မြလေး တောင်တမိတော့သည်။ အကယ်၍ သူမသာ တန်ခိုးတော်ရှင် တစ်ယောက်ဆိုပါလျှင် အခြေအနေကို ယခင်အတိုင်း ပြန်ဖြစ်အောင် ဖန်တီးချင် သည်။ သို့မဟုတ်လျှင်မူ သမီးဖြစ်သူကို ရေခြေ တောတောင် အနံ့ ရှာဖွေကာ အိမ်သို့ ပြန်လာအောင် စိတ်ညှိ ခေါ်ယူလိုက် ချင်သည်။

ဒေါ်မြလေးတို့သည် ရံခါတွင် ခင်ခင်ကြီး လူ့လော က၌ ရှိပါသေးလေစဟူသော အတွေးမျိုးခင်လာတတ်သည်။ ၈ရာဝတီမြစ် အတွင်းများ ခုန်ချသွားလေပြီလား တွေးမိသေး သည်။ သို့ပေမယ့် ထိုအဖြစ်မျိုး မဖြစ်နိုင်ဟု စိတ်က အလိုလို နိုင်နိုင်မာမာ ထင်နေပြန်သည်။ ၈ရာဝတီမြစ်ရိုးမှာ အလောင်း ပေါ်သည် ဆိုခြင်းကိုလည်း မကြားခဲ့ရ။ တစ်နေရာတွင် တစ်စုံ တစ်ခုဖြစ်သည်ဟူ၍လည်း သတင်းမရ။ ထိုကြောင့် အသက် ထင်ရှားရှိသည် ဟုပင် ထင်နေသည်။

ဝိုင်းအတွင်းသို့ ဖော်တော်ကား ဝင်လာသ ကြားရ သည်။ အိမ်က ကားအသံပင် ဖြစ်သည်။ ကိုထွန်းခင်သည် သည်ရက်အတွင်း မအားရ၊ မနားရ၊ ဟိုသွား သည်လာ ပြု ရသည်မှာလည်း သူသာပင်။ အလုပ်ဟူသမျှ သိမ်းကျုံးလုပ် ရသည်မှာလည်း သူသာပင်။ သည်အထဲ တစ်နေရာမှာ သတင်းသန့်သန့် ကြားရပြီ ဆိုပါက သူ ပြေးရသေးသည်။ သည်ကနေ ကိုထွန်းခင်အိမ်မှ စောစောကတည်းက

မျှောက်သွားသည်။ အတော်ကြီး မိုးချုပ်မှ ပြန်ရောက်လေ ခြင်း ဖြစ်သည်။ အခါတိုင်းက ဆိုလျှင်ကျက် ဒေါ်မြလေး သည် ကိုထွန်းခင် ပြန်အလာကို စောင့်လျက် သတင်းထူး မထူး မေးတတ်သည်။ သတင်းက တစ်ကြိမ် တစ်ခါမျှ မထူး ခဲ့လေသဖြင့် ယခုတော့လည်း ဒေါ်မြလေး မေးဖော်မရတော့ ပေ။

ကိုထွန်းခင်သည် စာကြည့်ခန်းသို့ တန်းတန်း မတ် မတ် ဝင်လာခဲ့သည်။ ပက်လက် ကုလားထိုင်ဖြင့် ထိုင်ကာ စာတစ်အုပ် ဖတ်နေသော ဦးအောင်ခန့်ရှေ့မှာ ရပ်လိုက် သည်။ ဦးအောင်ခန့်သည် ကိုထွန်းခင်အား မျက်မှန်ပေါ်မှ ကျော်၍ ကြည့်လိုက်လေသည်။

“ဘယ်နယ်လဲ ထွန်းခင်”
ဦးအောင်ခန့်သည် ကိုထွန်းခင်ထံမှ အဖြေကို မျှော် ကား မျှော်လင့်သည်။ သို့ရာတွင် ယင်း အမှုအရာမျိုး မပေါ် လှင်စေသောသဘောဖြင့် စိတ်မပါဟန်ဆောင်ကာ မေး လိုက်သည်။

“ကျွန်တော် ခင်ခင်ကြီးကို အသေအချာ တွေ့ခဲ့ပြီ ခင်ဗျ”

“ဟေ”
မည်သို့ဆိုစေ ကြားလိုက်ရသော သတင်းစကား အတွက် ဦးအောင်ခန့်၏ ကိုယ်မှာ ဆတ်ခန့် တုန်လှုပ်သွား ရသည် အမှန်ပင်။ ကိုယ်မှာ ပက်လက်လှန်နေသော အနေ အထားမှ စန့်စန့်မတ်မတ် ဖြစ်သွားရသည်။ ဦးအောင်ခန့် ၏ မျက်လုံးများမှာ အရောင် တောက်လာသည်။

ခင်ခင်ကြီးနှင့် ပတ်သက်၍ အစစအရာရာ လက် လျှောလိုက်ရတော့ မလို ရှိနေစဉ်တွင် ကိုထွန်းခင်သည် ခင်ခင်ကြီး ကျောက်ပန်းတောင်းမှာ ရောက်နေသည်ဟူသော သတင်းအစအနကို ရသည်။ ထိုသတင်းကို ပေးခဲ့သူမှာ ဘီ အိုစီ တုတ်တံချွန်ဌာနတွင် အလုပ်လုပ်နေသော အလုပ် သမား ဖြစ်သည်။ ကိုခင်မောင် ဆိုသူဖြစ်သည်။ ကိုခင်မောင် သည် ကိုထွန်းခင်နှင့် ယခင်ကတည်းက သိဟောင်းကျွမ်း ဟောင်း ဖြစ်သည်။ မတွေ့ကြသည်မှာ ကြာပြီ။ တလောက တွေ့ကြတော့ ကိုထွန်းခင်က ရေနံသားအိမ်မှ အခြေအနေကို အမှတ်မထင် စကားစပ်၍ ပြောပြမိသည်။ ကိုခင်မောင်သည် ရေနံသားအိမ်ကြီးနှင့် နီးစပ်သူမဟုတ်။ သို့သော် ရေနံသား အိမ်ကြီး၏ အခြေအနေကို သိရလေတော့လည်း သူကိုယ် တိုင်ပင် စိတ်မကောင်းနိုင်အောင် ရှိရသည်။ ကိုထွန်းခင် အနေ နှင့် ခင်ခင်ကြီးအား အပူတပြင်း ရှာဖွေနေရကြောင်း သူသိ သွားသည်။ သည်တွင် သူသည် ခင်ခင်ကြီး၏ အ ကြောင်းကို

ပြောပြသင့် မပြသင့် အတန်တန် စဉ်းစားသည်။ အဆုံးတွင်မူ သူသည် ပြောပြမည်ဆိုကာ ကိုထွန်းခင်အား နောက်တစ်နေ့ သို့ ချိန်းဆိုလိုက်သည်။ ထိုညကလည်း သူ့အကြိမ်ကြိမ် စဉ်းစားသေးသည်။ အဆုံးတွင်မူ ပြောပြရန် ဆုံးဖြတ်လိုက် လေသည်။ သို့တိုင်အောင် သူ ကိုယ်တိုင် ခင်ခင်ကြီး ဘယ် နေရာတွင်ရှိသည်ကို မသိ။ မဝင်းရီတစ်ယောက် တလောက ကျောက်ပန်းတောင်းမှာ သွားနေခဲ့သည်။ ကျောက်ပန်း တောင်းမှာ ကိုညိုထွန်းနှင့် အဆက်ရှိသည် စသည်တို့ကို ဆက်စပ် တွေးကာ၊ ကျောက်ပန်းတောင်းမှာ ရှိမည်ဟု ညွှန်ရ ခြင်းဖြစ်သည်။ ကိုခင်မောင်ကား ခင်ခင်ကြီးအား နဲ့သာ ချောင်းမှ ဆယ်ယူရာတွင် ကိုညိုထွန်းနှင့်အတူ ပါဝင်ခဲ့သူ ပေတည်း။ ကြိုကြိုက် တိုက်ဆိုင်ချင်၍ပဲ ထင်သည်။ သည် ကနေ့ မဝင်းရီတို့ ကျောက်ပန်းတောင်းသို့ သွားမည်ဆိုသော သတင်းကိုကြားရသည်။ သတင်းကို ကိုခင်မောင်က ကိုထွန်း ခင်အား ပေးသည်။ ကိုထွန်းခင်သည် မဝင်းရီတို့နောက်မှ နောက်ယောင်ခံခဲ့သည်။ မဝင်းရီ သည် ရေနံချောင်းမှ ငွေးချို အထိ ဘီအိုစီမှ ကားကြိုကိုစီးသည်။ ငွေးချိုတွင် ချောက် ဘက်မှလာသော ကိုညိုထွန်းနှင့် ဆုံသည်။ ထိုမှတစ်ဆင့် လှည်းကြိုကို စီးရင်း ကျောက်ပန်းတောင်းသို့ လာခဲ့ခြင်း ဖြစ် သည်။

ကိုထွန်းခင်သည် မဝင်းရီတို့ နောက်မှ မသိမသာ လိုက်ပါရင်း ကျောက်ပန်းတောင်းသို့ ရောက်ခဲ့သည်။ ယခု ကျောက်ပန်းတောင်းမှ ပြန်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ “သေချာရဲ့လား ထွန်းခင်” ဦးအောင်ခန့်၏ အမေး။

“သေချာပါတယ် ခင်ဗျာ။”
အစချီကာ ကိုထွန်းခင်သည် သူ့ကြိုတွေ့ခဲ့ရသမျှကို ပြန်လှန်ပြောပြသည်။ ထိုနောက်တွင်ကား သူသည် ဦးအောင် ခန့် မည်သို့ အမိန့်ပေးမည်ကို စောင့်ဆိုင်းနေရသည်။ ဦး အောင်ခန့်သည် တော်တော်နှင့် စကားမဆိုခဲ့။ ကြာမြင့်စွာ တွေးတော နေသည်။ စဉ်းစားနေသည်။ အဆုံးတွင်မူ သက် ပြင်းရှိက်ခြင်းနှင့် အတူ ပြောလိုက်ပါသည်။
“ကောင်းပြီ၊ ထွန်းခင်။ မနက်ဖြန် မနက်စောစော ကျ ရင် ပွဲစားကိုမောင်ကလေးကို ဝင်ခေါ်။ သူနဲ့အတူ ကျောက် ပန်းတောင်းကို သွား။ ခွေးတိရစ္ဆာန်မကို ပြန်ခေါ်ခဲ့။ ဟုတ် ပြီလား။”

ကိုထွန်းခင်က နာခံစွာ ခေါင်းညိတ်သည်။ ဦးအောင် ခန့်က စာအုပ်ကို ပြန်၍ ဖြန့်လိုက်လေရာ သူ့တွင် ပြော စရာစကား မရှိတော့ပြီအထင်နှင့် ကိုထွန်းခင် သူ့ရှေ့မှောက် မှ ထွက်ခဲ့ပါသည်။ တံခါးပေါက်သို့ အရောက်တွင် . . .

“ဪ ထွန်းခင်”
ဆိုသော အသံကို ကြားရ၍ ခြေလှမ်းတုံ့ရသည်။ နောက်သို့လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ဦးအောင်ခန့်တွင် တစ်စုံ တစ်ရာပြောရန် ကျန်သေးလျက် ရှိကြောင်း တွေ့ရသည်။ ဦးအောင်ခန့် မျက်နှာကို စိုက် ကြည့်နေမိ သည်။

“သူတစ်ယောက်ထဲပဲနော်။ သူ့ရဲ့အဆွယ်အဖွားတွေ ပါမလာစေဘူး။ ကိုမောင်ကလေး ကြည့်ပြီး စီစဉ်လိမ့်မယ်။ ကြည့်ပြီး ပြောလိမ့်မယ်။ သူ့ကို ငါအစစ တာဝန်ပေးထား တယ်။ အဲ သူ့ရဲ့အဆွယ်အဖွား ပါလာရင်တော့ အိမ်နိပ် တောင် မနင်းစေရဘူး။ ဒါပဲ ထွန်းခင်။ သွားတော့”

ဆည်းဆာသည်လည်း ပြယ်ခဲ့ပြီ။ နေဝန်းသည်လည်း ကွယ်ခဲ့ပြီ။ စောစောပိုင်းက ဆိုလျှင် ကျောက်ပန်းတောင်း တစ်မြို့လုံးကို အမှောင်က ကြီးစိုးလွှမ်းမိုးထားခဲ့သည်။ သို့စေကာမူ ယခုအခါ အရှေ့ဘက်ကောင်းကင်မှ လဆုတ်ပကွ၏ မပြည့်ဝသော နောက်ကျသော လထွက်ပြုလာသည်။ လအလင်းရောင်သည် အမှောင်ထုကို တွန်းဖယ်လျက် လင်းထင်းစပြုလာသည်။

လေငြိမ်နေသည်။ ရံခါတွင်မှ ငှေ့ယမ်းတိုက်ခတ်ခြင်းပြုတတ်သည်။ လေတိုက်ခတ်လိုက်သောအခါ ရွက်ဝါတို့ မြေပြင်ပေါ်မှာ တဂျူးဂျူး တရဲရဲ အော်မြည်လျက် ရုပ်တိုက်ဗျားလွှား သွားတတ်သည်။ ထိုအခါမျိုး တွင် ထန်းပင်များမှ စာဝတီးသိုက်သည် ယိမ်းထိုးသွား တတ်သည်။ မနဲကျည်းကိုင်းမှ ပင့်ကူအိမ်သည် တွန့်ရရွန့် သိမ်ခါသွားတတ်သည်။ လေတွင် ဆွတ်ပျံ့ဖွယ်သော ပန်းရနံ့တစ်မျိုး ပါလာတတ်သည်။ သည်ရနံ့သည်ကား တံမာရနံ့။ ညသည် ယင်းအရာများဖြင့် သာတောင့်သာယာ ရှိနေသည်။

ခင်ခင်ကြီးသည် အရှေ့ဘက် ကောင်းကင်မှ မြူထုကို ထိုးဖောက် ထွက်ပြုစု ပြုသော မပြည့်ဝတော့သည် လဆုတ်စကွလကို စောင့်ဆိုင်း ကြည့်ရှုနေသည်။ ရွက်ဝါတို့ ရုပ်တိုက်ဗျားလွှားသံကိုလည်း သတိထားမိသည်။ စာဝတီးသိုက်လှုပ်ယမ်းသည်ကိုလည်း သတိပြုမိသည်။ ပင့်ကူအိမ် တွန့်ခါသည်ကိုလည်း အမှတ်ထားမိသည်။ တံမာရနံ့ကိုလည်း

ရှုရှိုက်မိပါသည်။ ခရီးပန်းလာ၍ ထင်သည်။ မမဝင်းရီ အိပ်ပျော်နေချေပြီ။ ဦးလေး ကိုဖိုးစံတစ်ယောက် အိမ်သို့ ပြန်မလာသေး။ ဒေါ်သိန်းနုသည်လည်း ကလေးနှင့် အလုပ်ရှုပ်နေသည်။ ယင်းအချိန်တွင် ခင်ခင်ကြီး အပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ကိုညိုထွန်းသည် ရောက်စကတည်းကပင် အသိမိတ်ဆွေများကို သွားရောက်နှုတ်ဆက်ဦးမည်ဆိုကာ ထွက်သွားသည်။ ယခုတိုင် ပြန်မရောက်။

ခင်ခင်ကြီးသည် နွားစားခွက်ဟောင်းတွင် တင်ပါးလွှဲ ထိုင်နေသည်။ ည၏သာယာချမ်းမြေ့ခြင်းကို ခံစားနေသည်။ ရံခါတွင်မူ လရောင်အောက်တွင် တစ်စ ထက်တစ်စ မြင်လာရပြီဖြစ်သော လမ်းပုံဘက်ဆီသို့ ငေးမော ကြည့်မိတတ်သည်။ ယင်းလမ်းမှ တစ်စုံ တစ်ယောက် ဖြတ်သန်းသွားလျှင် ဂရုတစိုက် ကြည့်မိသည်။ ရံခါတွင်မူ ပန်းခြင်းတောင်းသဖွယ် အဆင့်အဆင့်ဖြစ်နေ သော ကျောက်တုံးများ အပေါ်ရှိ စေတီဖြူဖြူများဘက်သို့ ငေးမိသည်။

မိမိကိုယ်ကို မိမိ ကိုညိုထွန်း ပြန်အလာကို စောင့်မျှော်နေခြင်း မဟုတ်ဟု ယူဆထားလိုက်သည်။ သို့ရာတွင် ကိုညိုထွန်း ပြန်လာရာ လမ်းဆီကိုကား ကြည့်မိသည် အမှန်ပင်။ ကိုညိုထွန်းနှင့် ပတ်သက်၍ ခင်ခင်ကြီး၏ ရင်မှာ မရင်း။ ကိုညိုထွန်းသည် အေးဆေးသူ၊ တည်ငြိမ်သူ ဖြစ်သည်။ လူတကာအပေါ် ကြင်ကြင်နာနာ ဆက်ဆံတတ်သည်။ ထိုသူသည် အဘယ့်ကြောင့် အကြောင်းတစ်စုံတစ်ရာနှင့် ပတ်သက်ပါက ဒေါသတကြီး ရှိတတ်သည်ဆိုခြင်းကို ခင်ခင်ကြီး

မတွေးတတ်။ သူ ဒေါသတကြီး ရှိနေတတ်သော ကာလမျိုး သည်ကား၊ အုပ်စိုးသူ ဗြိတိသျှတို့နှင့် ပတ်သက်လာသော အခါ ဘီအိစီ စသော မျက်နှာဖြူတို့နှင့် စပ်လျဉ်းပြောဆို ရလေပြီ ဆိုသော အခါမျိုးတည်း။

ညနေက ခရီးဧကန် မဆိုက် သည်စကားမျိုးကို ကိုညိုထွန်းနှင့် ကိုဖိုးစံတို့ ပြောကြဆိုကြ ဆွေးနွေးကြသည်။ ထိုအခါ ဥရောပမှာ စစ်ဖြစ်နေပြီဆိုသော စကားကို ခင်ခင်ကြီး ကြားရသည်။ ဗြိတိသျှတို့ စစ်မျက်နှာ အတော်များများတွင် ဂျာမန်တို့အား ရှုံးနေရသည်။ ထိုအချက်ကို ကိုညိုထွန်းတို့ ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ ဖြစ်နေကြောင်း တွေ့ရသည်။ ဘီလပ်၊ အင်္ဂလန်ကျွန်း စသည့် စကားလုံးများကို ကြားရသည်။ ထိုနေရာဒီမှာ စစ်မီး တောက်နေပြီဟု သိရသည်။ သည်တော့ လည်း ခင်ခင်ကြီးမှာ ဘီလပ်ရှိ ကိုကိုအတွက်ရတက်မအေး။ တစ်ဆက်တည်းမှာပင် ကိုကိုသာ မိမိ၏ အဖြစ်ကို ကြားသိ ရလေလျှင် မည်သို့ ရှိလေမည်နည်းဟု စဉ်းစားကာ စိတ် မချမ်းမြေ့ ဖြစ်ရသည်။ သူတို့၏ စကားထဲတွင်ပင် မိမိတို့ တိုင်းပြည်သို့လည်း စစ်သည် များသွေ့ ရောက်ရှိရန် သေချာနေပြီဟု သိရသည်။ ထိုအခါ မျိုးတွင် မည်သည့်နည်းနှင့် မဆို အင်္ဂလိပ်တို့အား မောင်းနှင်ထုတ်ရမည်။ လွတ်လပ်ရေးကို အရယူရမည်။ “အင်္ဂလိပ်အခက်၊ ဗမာအချက်” ဆိုသော စကားကို ကြားရသည်။

ကိုညိုထွန်းသည် ၁၃၀၀ ပြည့် ရေနံမြေ သပိတ်တုန်းက ချောက် ရေနံမြေမှသည် ရန်ကုန်မြို့အထိ ခရီးရှည် ချီတက်ပွဲတွင် ရှေ့တန်းမှ တက်တက်ကြွကြွ ပါဝင်ခဲ့သူဖြစ် သည်။ မကွေးတွင် ရေနံမြေ သပိတ် အဖွဲ့ဝင်များအား မြင်း တပ်ဖြင့်နှိမ်စဉ်က ရဲရဲဝံ့ဝံ့ တွန်းလှန်ခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ သူ့တွင် နိုင်ငံရေး ခံယူချက်ရှိသည်ဆိုသော ချီးမွမ်းသံများကို ခင်ခင် ကြီး အမှတ်ထား မိသည်။

၁၃၀၀ ပြည့် ရေနံမြေသပိတ်နှင့် ပတ်သက်၍ ထိုက် သင့်သလောက် အောင်မြင်မှုကိုကား ရခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် ကိုညိုထွန်းတို့ လူသိုက်မှာ ကျေနပ်မှု ရရှိဟန် မဟုတ်သေး။ ယခု သူတို့ အဓိကထားနေသည့်ကား အင်္ဂလိပ်ကို မြန်မာ့ မြေပေါ်မှ မောင်းနှင်ပစ်ရန်သာ ဖြစ်သည်ဟု ခင်ခင်ကြီး နား လည်ရသည်။ စစ်ဟူသည်ကို ကိုယ်တိုင် ကြုံတွေ့ဖူးရခြင်း မရှိသေးသော ခင်ခင်ကြီးသည်။ စစ်ဖြစ်မည်ကို စိုးစဉ်းမျှ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်ခြင်း မရှိပေ။ တစ်နည်းအားဖြင့် ပျော် စရာပင် ကောင်းနေလေမည်လား ထင်သည်။ ကိုညိုထွန်းတို့ လူသိုက်က စစ်နှင့်ပတ်သက်၍ တက် တက်ကြွကြွ ပြောသံ ကြားရသောအခါ ခင်ခင်ကြီးသည်လည်း တက်ကြွ လာမိ

သည်။ သို့ရာတွင် ကိုဖိုးစံက ညက ကျိုးပြီခြင်း။ ခွေးဟောင် ခြင်း စသည်တို့ကို အကြောင်းပြုလျက် “ပြည်ရွာပျက်မှု ကြောင်းဆယ်ခု”ဟူသော လင်္ကာကို ရွတ်ပြီး ညကြီးမင်းကြီး နှစ်ဆယ်လေးပစ္စည်းကို ညံ့ခွဲ၍ ရွတ်လေတော့လည်း ကျော အချမ်းရသား။ ကိုညိုထွန်းသည် ခင်ခင်ကြီး၏ အသက်ကို ကယ်ဆယ်သူ ဖြစ်လင့်ကစား၊ ယင်းသို့ ကယ်ဆယ်ခဲ့ခြင်းနှင့် စပ်ချဉ်း၍ ဝင့်ကြွားခြင်း မရှိ။ ခင်ခင်ကြီးနှင့် ပတ်သက်၍ အရာရာကို စိတ်တိုင်းကျ ဖန်တီးပေးခဲ့စေ ကာမူ ခင်ခင်ကြီး အပေါ်တွင် သာမန်ထက်ပို၍ စိတ်ဝင် စားမူ မပြုလှ။ အရာ တဝင် နေသည်လည်း မဟုတ်။ ပြောစရာရှိလျှင်ပြော ဆို စရာရှိလျှင်ဆို၊ သည်အဆင့် လောက်သာ ဖြစ်သည်။ ခင်ခင် ကြီးနှင့် သာမဟုတ်။ မမဝင်းရီနှင့်လည်း သည်အတိုင်း။

ခင်ခင်ကြီးသည် ကိုညိုထွန်းအား ဆန်းကြယ်သော လူတစ်ယောက်ဟု ထင်စေ ပြုနေမိပြီ ဖြစ်သည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်း မှ ခွေးဟောင်သံ သဲ့သဲ့ ကြားရ သည်။ ခွေးများသည် သူစိမ်း တစ်ယောက်ကို မြင်ရဟန် ဖြင့် စူးစူးဝါးဝါးဟောင့်နေသည်။

ခင်ခင်ကြီး၏ ခေါင်းမှာ ထောင့်လာသည်။ အသံ ကို နားစွင့်မိသည်။ ခွေးဟောင်သံများ တစ်စတက် တစ်စ မိမိတို့ အိမ်ဘက်သို့ နီးကပ်လာကြောင်း ကြားရသည်။ များ မကြာမီမှာပင် ခွေးဟောင်သံ တိတ်သွား သည်။ မြေသံသဲ့သဲ့ ပေါ်လာသည်။ လမ်းအတိုင်း ခေါင်း ငိုက်ဆိုင်ကချလျက် လျှောက်လာနေသော အရိပ်သဏ္ဍာန် တစ်ခုကို တွေ့ရသည်။ ကိုညိုထွန်းပေပေ။ ကိုညိုထွန်းသည် တစ်စုံတစ်ရာကို လေးလေး နက်နက် တွေးလာဟန်ဖြင့် ခြံဝသို့ ရောက်သည်တိုင် ခေါင်း မော့မကြည့်။ မြို့ကိုမူ အလိုလိုမှတ်မိနေသည့်အလား မကြည့် ဘဲ ဝင်လာသည်။ သူသည် ရုတ်တရက် ဆိုသလိုမှာပင် ခေါင်းကိုမော့လိုက်သည်။ ထိုအခိုက်မှာပင် မျက်ခဲနဲ့ ဆိုသလို ခင်ခင်ကြီးအား မြင်လိုက်ရသည်။ အစသော် ခင်ခင်ကြီးကို သိပုံမရ။ မြေလှမ်းတုံ့ သွားသည်။ ကိုယ်မှာ ဆတ်ခဲနဲ့ ဖြစ် သွားသည်။ နောက်မှ ခင်ခင်ကြီးကို ခင်ခင်ကြီးဟု သိမှတ်မိပုံ ပေါ်သည်။

“ဪ... ”
သူ၏ နှုတ်မှ အသံထွက်လာသည်။
တစ်ဆက် တည်းမှာပင် သူသည် တစ်စုံတစ်ရာကို သဘောကျသလို ရယ်လိုက်သည်။

“ခင်ခင်ကြီးကို ပြုန်းခနဲ အမှတ်မထင် တွေလိုက် ရတော့ ဥစ္စာစောင့်များ ကိုယ်ထင် ပြလိုက်သလားလို့ လန့် သွားတာပဲ”
ဆိုသည်။

“အစ်ကိုထွန်း ပြန်လာတာ သိပ်မိုးချုပ်တာပဲ”
ခင်ခင်ကြီးသည် စကားစ ရှာ၍ ပြောလိုက်ရလေ
သည်။ ကိုညိုထွန်းကို မမဝင်းရီ ခေါ်သည်အတိုင်း “အစ်
ကိုထွန်း” ဟုပင် ခင်ခင်ကြီး ခေါ်သည်။

“ဟုတ်တယ်။ စကားကောင်းနေတာနဲ့။ အဝင်းတစ်
ယောက်ကော။ အိပ်ပြီလား။”

“အိပ်လို့ သုံးနေပြီ။ ခရီးပန်းလာတယ် မဟုတ်လား။”

“ခင်ခင်ကြီးကကော။ ဘာလို့မအိပ်သေးတာ လဲ”

“အိပ်မပျော်နိုင်သေးလို့ပါ။ ပြီး ညကလဲ တစ်စထက်
တစ်စ လှလှလာပြီ မဟုတ်လား။ အဲဒါကိုလဲ ကြည့်ချင်သေး
တာနဲ့။”

ကိုညိုထွန်းသည် ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲ ညိတ် လိုက်
သည်။

“ပြီးတော့ စဉ်းစားစရာတွေလဲ ရှိနေသေးတယ်
မဟုတ်လား။”

ခင်ခင်ကြီး စကားဆက်သည်။ ကိုညိုထွန်းက ထို
စကားကြောင့် ပြုံးလိုက်သည်။ ကိုညိုထွန်းသည် အိမ်
အတွင်းသို့ တန်းတန်း မတ်မတ် မဝင်သေး။ သူသည်
ခင်ခင်ကြီးပြောမှ ည၏အလှကို သတိပြုမိပုံရသည်။ နွား
စာခွက် တစ်ဖက်စွန်း တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“တို့များ အညာရဲ့ အလှလာ နေ့အခါမှာထက် ည
အခါမှာ ပိုပြီး နှစ်သက်စရာ ကောင်းတယ်။ ချောက်တို့၊
ရေနံချောင်းတို့နဲ့ ဒီကျောက်ပန်းတောင်းနဲ့တောင် မတူဘူး။
ဟိုနေရာတွေမှာကမှ ရှုခင်းက ရှုပ်သေးတယ်။ ဒီမှာကတော့
ရှုခင်းကလဲ ရှင်းတယ်။ အနံ့အသက်နဲ့ အနေအထားကလဲ
သန့်ပြီး လှတယ်။ သဘာဝကိုက ဒီမှာ ပိုပြီး နှစ်ခြိုက်စရာ
ကောင်းတယ်နော်”

ကိုညိုထွန်း၏ စကားကြောင့် ခင်ခင်ကြီး ပြုံးသည်။
လ သည် အတော်ကြီး မြင့်တက်နေပြီ ဖြစ်သည်။
လင်းလင်း ထင်းထင်း တောက်ပ နေသည်။ ထို့ကြောင့် ခင်
ခင်ကြီး၏ အပြုံးကို ကိုညိုထွန်း မြင်တွေ့သွား သည်။

“ဘာ ပြီးတာလဲ ညီမ”

ကိုညိုထွန်းက မလုပ်မလဲ မေးသည်။

“ဪ . . . အစ်ကိုထွန်းဆီက မမျှော်လင့်ဘဲ

အခုလို စကားမျိုး ကြားရလို့ပါ”
ခင်ခင်ကြီးသည် လဆီသို့ မော့ကြည့်လိုက်သည်။
ကိုညိုထွန်းက ဘေးတစောင်း အနေအထားအရ မြင်နေရ
သော ခင်ခင်ကြီး၏ မျက်နှာကို စူးစိုက်ကြည့်လျက် ရှိလေ
သည်။

လရောင်ဖြင့်ပင် ခင်ခင်ကြီး၏ ပွရောင်းရောင်းဆံပင်၊
ယင်းဆံပင်အကြားမှ မျက်နှာကလေးလှလှ၊ နှာတံချွန်းချွန်း
ကလေးနှင့် နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးကလေးများကို မြင်နေရသည်။
ထိုအခါ သူ၏အာရုံမှာ လှုပ်ရှားလာသေးသလား ထင်သည်။
စင်စစ်တွင်လည်း ကိုညိုထွန်းအနေနှင့် မိန်းကလေး တစ်
ယောက်၏ အလှကို ယခုလို အမှတ်ထင်ထင် သတိထား၍
ကြည့်ရှုမိခြင်းမှာ ပထမဆုံး အကြိမ် ဖြစ်လေသည်။

“ကိုယ်ကလဲ လူတစ်ယောက်ပဲ မဟုတ်လား ခင်ခင်
ကြီးရယ်။ လှပမှုကို မြတ်နိုးတာတို့ တွယ်တာတာတို့ ကြည့်
မြင်တတ်တာတို့တော့ ရှိမှာပေါ့။ မဟုတ်လား။”

ကိုညိုထွန်း ရယ်ရင်း မောရင်း စကားဆက်လိုက် ရ
သည်။ “ခင်ခင်ကြီးက သူ့ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်သည်။
အကြည့်ချင်း ဆုံရသည်။ ခင်ခင်ကြီး၏ မျက်ဝန်းများမှာ
လအရောင်နှင့်ဖြိုင်၍ ရွန်းရွန်းလက်လက် ဖြစ်နေသည်။

“ဒါကို ခင်ကြီး သဘောပေါက်ပါတယ် အစ်ကိုထွန်း။
အစ်ကိုထွန်းဆီက မကြားစဖူး ကြားရလို့ ပြောမိတာပါ။ ဒါ
ထက် အစ်ကိုထွန်း ကျောက်ပန်းတောင်းကနေ ထွက်သွား
ခဲ့တာ ကြာပြီနော်”

ခင်ခင်ကြီး၏ အမေးကို ကိုညိုထွန်း ဦးစွာ ခေါင်း
ညိတ်အဖြေပေးသည်။

ပြီးမှ . . .

“ခင်ခင်ကြီးရဲ့ အသက်နဲ့ အမျှ ရှိပြီလို့ ပြောလို့ရပါ
တယ်ကွယ်”

“ရှင်”

“ဟုတ်တယ် ခင်ခင်ကြီးရဲ့။ ကိုယ်မှတ်မိနေတာရှိ
တယ်။ ကိုယ့်အဖေများက ဒီမြို့မှာ အလုပ်အကိုင် မဟန်တာ
နဲ့ ရေနံချောင်းကို ပြောင်းခဲ့တယ်။ ရေနံချောင်းကို ရောက်
တော့ကိုယ့်အဖေက အဘဦးသာကျော်နဲ့ တွဲပြီး တွင်းတူး
လုပ်တယ်။ ကိုယ်က ကြီးဆွဲလုပ်ခဲ့ ရတယ်။ ခင်ခင်ကြီးတို့ရဲ့
တွင်းတူးကို အဖေတို့ကိုယ် တို့ တူးပေးခဲ့ရတယ်။ အဲဒီလို
တူးရင်းကနေ ကိုယ့်အဖေ ဟာ တွင်းညှပ်ပြီး အသက်ဆုံးရှုံး
ခဲ့ရတယ်”

“ခင်ကြီးတို့ရဲ့ တွင်းကို တူးရင်းနဲ့လား”

“ဒါပေါ့”

“ဒါကို ခင်ကြီး မသိခဲ့ဘူး အစ်ကိုထွန်း။ စိတ်
မကောင်းစရာပဲနော်”

“ဒါတွေကို ဘယ် သိမလဲကွယ်။ မင်းက ငယ် သေး
တာကိုး။ မှတ်မှတ်ရရ မင်းဟာ ကိုယ့်ထက် ဆယ့်သုံးနှစ်
ငယ်တယ် ခင်ခင်ကြီး”

ခင်ခင်ကြီးသည် ကိုညိုထွန်း စကားကြောင့် အံ့ဩ သလို ဖြစ်သွားသည်။

“ဒါကို အစ်ကိုထွန်း ဘယ်လိုလုပ် သိသလဲဟင်”

“သိဆို . . . တစ်နေ့ ကိုယ့်တို့ ရေနံ့သာကုမ္ပဏီက တွင်းတစ်တွင်းကို တူးနေကြတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ဦးအောင် ခန့် ရောက်လာတယ်။ သမီး မိန်းကလေး ဖွားတယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်း ပြောလာတယ်။ အဲဒီနေ့မှာပဲ တွင်းပေါက်ပြီး ရေနံ့ အောင်ခဲ့တယ်။ အဲဒီတွင်းက ရေနံ့စရတဲ့ နေ့စွဲကိုကြည့်ရင် ခင်ခင်ကြီး ဘယ်နေ့မှာ ဖွားတယ်ဆိုတာ သိနိုင်တာပေါ့။ ဒီ တုန်းက ကိုယ့်အသက်ဟာ ဆယ်သုံးနှစ်ပဲ ရှိသေးတယ်”

ကိုညိုထွန်းက မှတ်မှတ်ရရ တိတိကျကျ ပြောပြနိုင် စွမ်း ရှိသည်ကို တွေ့ရသောအခါ ခင်ခင်ကြီး အံ့အားသင့် နေသည်။ စိတ်မှာ ဆန်းကြယ်သလို ခံစားနေရသည်။ ကိုညို ထွန်းက ရယ်သွမ်း သွေးလိုက်သည်။

“ပြောကြစတမ်းဆိုရင်တော့ မင်းကို ကိုယ်သိနေခဲ့ တာ မင်း အမိဝမ်းကစပြီး ကျွတ်တဲ့နေ့ကတည်းကပဲလို့ ပြော ရမယ်ထင်တယ်။ မွေးကင်းစအရွယ်ကတည်းက ခင်ခင် ကြီးဆိုတဲ့ မိန်းကလေးကို ကိုယ်သိခဲ့တာပါ။ ဒါပေမယ့် ခင်ခင် ကြီးဆိုတာ ဘယ်သူရယ်လို့ တိတိကျကျ သိရတဲ့နေ့ကတော့ မကြာသေးပါဘူး။ အဲ . . . ချောင်းနီမိမှာ ဆိုမိကြတဲ့ညက မှ စပြီး သိခဲ့ရတာပါ”

သည်အကြောင်း ပါလာတော့လည်း ခင်ခင်ကြီး သက်ပြင်းရိုက်ရသည်။ ကိုညိုထွန်း၏ မျက်နှာကို မကြည့် ဝံ့သလို မျက်လွှာချရသည်။

“ကံဖယ်တယ်လို့ပဲ ပြောရမယ် ထင်ပါရဲ့။ အမှန် အတိုင်းဆိုရင် မင်းနဲ့ကိုယ်နဲ့ ဒီထက်စောပြီး ကြိုရဖို့ အကြောင်း ပေါ်ပေါက်ခဲ့တယ်။ ကိုယ့်အဖေ ဆုံးစတုန်းက ဆိုရင် မင်းတို့ ဖေဖေက ကိုယ့်ကို မွေးစား မလိုလို ဘာလိုလို ပြောခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် ကိုယ့်အချိုးက လူတစ်ယောက် အနေနဲ့ မွေးစားချင်စရာကောင်းတဲ့ အချိုးမျိုး မဟုတ်ခဲ့ဘူး။ ဒါနဲ့ပဲ မမွေးစားဖြစ်တော့ဘူး ဆိုပါတော့။ ဒီတုန်းကသာ မွေး စားဖြစ်ခဲ့ရင် မင်းနဲ့ ဒီထက် စောပြီး ကြိုဆုံခွင့် ရကြမှာ”

“အဲဒီတုန်းကသာ အစ်ကိုထွန်းကို ဖေဖေက မွေးစား ဖြစ်ခဲ့ရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲနော်”

ခင်ခင်ကြီး၏ စကားကြောင့် ကိုညိုထွန်း ပြုံးရပြန် သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

“ပြည့် အစ်ကိုထွန်းလို လူတစ်ယောက်ဟာ ခင်ချင် စရာကောင်းတယ်ဆိုတာ ခင်ကြီးတွေ ခဲ့ရတယ်။ အစ်ကို

ထွန်းသာ ဒီတုန်းက ခင်ကြီးတို့အိမ်ကိုရောက်လာခဲ့ရင် ခင် ကြီးအနေနဲ့ ကိုကိုနဲ့တန်းတူထားပြီး ခင်မိမှာပဲ အစ်ကိုထွန်း၊ ဖေဖေက အစ်ကိုထွန်း အချိုးကို မကြိုက်ဘူးဆိုတာ ဘာဖြစ် လို့လဲဟင်”

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ။ ကိုယ့်အဖေ တွင်းညပ်လို့ ဆုံးရ တဲ့အတွက် မင်းတို့ ဖေဖေမှာဘာမှ မဖြစ်သလိုဘဲ။ လူ့ အသက်တစ်ချောင်းလိုတောင်မှ အသိအမှတ်ပြုချင်ပုံ မရ ဘူး။ ဒီမှာတင် ကိုယ်က ဝင်ပြီး ပြောမိတယ်။ မင်းရဲ့ဖေဖေ နဲ့ စကားများခဲ့ရတယ်။ ဒါနဲ့ပဲ မွေးစားဖို့အစီအစဉ်ပျက်သွား ရတယ်။ ကိုယ့်အဖေဆုံးတဲ့အတွက် လျော်ကြေးတွေ ဘာတွေ လဲ မင်းဖေဖေက ဟုတ်တိ ပတ်တိ မပေးခဲ့ပါဘူး။ ဒါနဲ့ပဲ အဘ ဦးသာကျော်နဲ့ ကိုယ်တို့ မင်းအဖေဆီမှာ အလုပ်မလုပ် တော့ဘဲ ဘီအိုစီကို ပြောင်းခဲ့ကြတယ်”

ခင်ခင်ကြီးသည် ကိုညိုထွန်း၏ စကားကို ဆက်၍ မကြားနိုင်တော့သလို ရှိသည်။ ဖေဖေနှင့် ပတ်သက်၍ သည် စကားမျိုးကိုလည်း သည်တစ်ကြိမ်တွင်သာ ကြားရခြင်း ဖြစ်သည်။ စင်စစ် ယင်းစကားစုတို့ကား ခင်ခင်ကြီးအတွက် ဆန်းကြယ်သလို ဖြစ်မနေ။ သူစိမ်းတစ်ရံဆံအပေါ် ရက်စက် နိုင်စွမ်းသည် ဆိုခြင်းမှာ ဘာမျှပြောပလောက်သောကိစ္စရပ် မဟုတ်။ သမီးအရင်းအပေါ် ရက်စက်စွာ ပြုမူခဲ့သည်နှင့် စာ ပါက များစွာ မြေသာပေလိမ့်မည်ဟု ခင်ခင်ကြီးထင်သည်။

“မင်းဖေဖေနဲ့ပတ်သက်လို့ ကိုယ်တို့မှာ ကျေးဇူး တစ်ရပ်တော့ ရှိတယ် ခင်ခင်ကြီး”

ကိုညိုထွန်းက စကားဆက်သည်။ ခင်ခင်ကြီးသည် ကိုညိုထွန်း၏ စကားပြောအလားကို စောင့်နေမိသည်။

“အဲဒီ ကျေးဇူးတရားက ဘာလဲဆိုတော့၊ ကိုယ်တို့ ဟာ ဘယ်အထိ အဖိနှိပ်ခံရတယ် ဆိုတာကို သိလာနိုင်တာ ပဲ။ အဲဒီဖိနှိပ်မှုကို ဘယ်လို တုံ့ပြန်ရမယ်ဆိုတဲ့အဖြေကို ရှာ တတ်လာတာပါပဲ။ ဒီလိုနည်းနဲ့ ဘီအိုစီကို ရောက်တဲ့အခါ ဘီအိုစီရဲ့ ဖိနှိပ်မှုတွေကို တိုက်ဖို့ သတိရလာကြတယ်။ မင်း အဖေက ပေးခဲ့တဲ့ အသိတွေပေါ့ပေါ့”

“တော်ပါတော့ အစ်ကိုထွန်းရယ်”

ခင်ခင်ကြီးသည် ကိုညိုထွန်း၏ စကားများကို ဆက် လက် မကြားနိုင်တော့သလို ရှိသည်ဖြစ်၍ စကားမဆုံးမီ ဖြတ်၍ ပြောလိုက်မိသည်။ ကိုညိုထွန်းသည် ခင်ခင်ကြီး၏ မျက်နှာကို စူးစိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ သူ၏စကားများ ကြောင့်ခင်ခင်ကြီး စိတ်မချမ်းမြေ့ဖြစ်သွားရလေသလား အထင်ဖြင့် ကြည့်မိသောအကြည့်မျိုး။

“အစ်ကိုထွန်းတို့အနေနဲ့ဖေဖေအပေါ် ဘယ်လောက်

အထိ ဒေါသဖြစ်မယ်ဆိုတာ ခင်ကြီး ရိပ်မိပါတယ်။ နားလည် ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အစ်ကိုထွန်းရယ်”

“တော်ပြီကွယ်၊ ကိုယ့်အနေနဲ့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မအေး အကြောင်းကို သမီး ရှေ့မှာ မပြောသင့်ဘူးဆိုတာ သိဖို့ ကောင်းပါတယ်။ ကိုယ့်မှာ အမှားတွေ ရှိတယ်လေ အဲဒါ ကတော့ မချုပ်တည်းနိုင်တဲ့ အမှားပေါ့၊ ပြောစရာရှိရင် ခြင်း ချွန်မထားဘဲ ပြောတတ်တဲ့ ဘာပဲပေါ့။”

ခင်ခင်ကြီးသည် ကိုညိုထွန်း၏ မျက်နှာကို လ အရောင်ဖြင့် မြင်နေရသည်။ သူ၏ အသားအရေမှာ နေ့ခင်း ဘက်အမြင့်တွင် ညိုသည်။ နေလောင်ထားသောကြောင့် လည်းကောင်း၊ အလုပ်ကြမ်းသမား တစ်ယောက်ဖြစ်၍ လည်းကောင်း၊ ကြမ်းတမ်းသယောင် ရှိရသည်ဟု သိသာ သည်။ ညက်တွင်မှ ညိုသည်ဖြူသည် မကွဲပြား။ သူ၏ ဆံပင်မှာ ထူထဲသည်။ ဆီဆည်တို့ဖြင့် ကင်းဝေးနေပြီး သေသပ်စွာ ဖိလေ့မရှိသဖြင့် နီကြန့်ကြန့် ပွရောင်းရောင်းနိုင် သည်။ ထူထဲမည်းနက်သော မျက်ခုံးများအောက်မှ မျက်ဝန်း အစုံမှာ စူးရှတောက်ပသည်။ အကြည့်သည်ကား ရေရာမှု မရှိတက်ပေ။ တစ်နေရာရာကို ဆွတ်ဆွတ်ကျင်ကျင် ငေးမော နေတတ်ပုံမျိုး။ နှာတံသည် စင်းဖြောင့်လျက် အလွန်ပေါလွင် သည်။ ထူထဲသော်လည်း ပိရိတင်းကျပ်သည် နှုတ်ခမ်းများရှိ သည်။ မျက်နှာ၏ အထူးခြားဆုံးသောအရာမှာ ခိုင်မာကား စွင့်သော မေးရိုးများဖြစ်သည်။ ယင်းမေးရိုးများကို ပိုင်ဆိုင် သူသည် စိတ်ဓာတ်ပြင်းပြနိုင်မာသည် ဆိုလေသလား မပြော တတ်။ မည်သို့ဆိုစေ၊ သူ၏ ရုပ်သွင်ကား တစ်ဇွတ်ထိုးနိုင် မည့်လူစားမျိုးဖြစ်သည်ဆိုခြင်းကို တဒင်္ဂအမြင်ဖြင့်ပင် အကဲ ခတ်၍ရသည်။ သို့ရာတွင် သူ၏မျက်နှာ၌ ရိုးသားကျိုးနွံ ခြင်း အရိပ်အယောင်သည် ထင်ဟပ်နေလေသည်။

“အစ်ကိုထွန်း မမှားပါဘူး။ ခင်ခင်ကြီး ကိုယ်တိုင်က ငယဇနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သိထားလို့ပါ။ ဖေဖေဟာ ရက်စက်နိုင် စွမ်းရှိတယ်ဆိုတာ ခင်ကြီးက ကိုယ်တိုင် ကြုံတွေ့ခဲ့ရသူပါ။ ဒါကြောင့် နားမခံသာနိုင်အောင် ဖြစ်ရတာပါ အစ်ကိုထွန်း။ ပြီးတော့ . . .”

“တော်ပြီကွယ် ဒီအကြောင်းကို ဒီမှာတင် ရပ်ထား လိုက်ကြရအောင်”

ကိုညိုထွန်းက စကားကို တိုတိုနဲ့ ဖြတ်လိုက်သည်။ ယင်းအချိန်တွင် ကိုဖိုးစံသည်လည်း အလည်ကျူးရာမှ ပြန် လာသည်။ သူ၏သီချင်းဆိုသံကို ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ကြားရ သည်။

“ကဲ . . . အတော်ညွှန်ကန်နေပြီ ထင်တယ်။ အိမ် ထဲဝင်ကြရအောင်”

ကိုညိုထွန်းသည် ထိုင်ရာမှ ထရပ်သည်။ ထိုနောက် အိမ်ဘက်သို့လျှောက်သွားသည်။ ခင်ခင်ကြီးသည်လည်း သူ ၏နောက်မှလိုက်ခဲ့ရသည်။ အိမ်တံစက်မြိတ်သို့ ဝင်ကာနီး တွင် ကိုညိုထွန်းသည် ခင်ခင်ကြီးနှင့် ရင်ပေါင်တန်းမိသည် အထိ ရပ်စောင့်နေသည်။

“တစ်ခုတော့ပြောရဦးမယ် သိလား . . .”

“ဘာလဲဆိုတော့ ဘယ်လိုနည်းနဲ့ပဲ ဆုံရတာပဲ ဖြစ် ဖြစ်ပေါ့လေ၊ အခုလို မင်းနဲ့ဒီတစ်သက်မှာ ဆုံခွင့်ရတာကို တော့ ကိုယ်ဝမ်းသာစိတာ အမှန်ပဲ။ ဟိုအရင်ကဆိုရင် မင်းရဲ့ သတင်းကို အဝေးက ကြားရုံသာ ကြားခဲ့ရတာပါ ပုံပြင်တွေ ထဲကလိုပေါ့ ဟိုရှေးရှေးတုန်းက အင်မတန်ချော အင်မတန် လှတဲ့ ဘုရင့်သမီးတော်လေး တစ်ပါးဟာ၊ တပင်တိုင်မြဲနန်း နဲ့ စံမြန်းနေသတဲ့ဆိုတာမျိုးလို ရေနဲ့သာမှာ ခင်ခင်ကြီးဆို တဲ့ ရွှေမင်းသမီးလေးတစ်ပါး ရှိတယ်ဆိုတာကို ကြားဖူးရဲ့ သာကြားဖူးခဲ့တာပါ။ အခုမှပဲ မျက် မြင်ကိုယ်တွေ့ကြုံရတော့ တယ်ဆိုပါတော့ကွယ်။ ဒါ ကြောင့် ဘယ်လိုနည်းနဲ့ ဆုံရတာ မျိုးပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဆုံခွင့်ရတာကိုပဲ ဝမ်းသာရသေးတယ်လို့ ပြော ရတာပါ။”

ကိုညိုထွန်း၏ စကားကြောင့် ခင်ခင်ကြီး စိတ်လှုပ် ရှားရသည်။ ရင်ထဲမှာ ဝေဒနာတစ်ရပ်ကို ခံစားရသည့်နယ် ဖြစ်သည်။ သူမသည် တစ်စုံတစ်ခုကို ပြန်လည်ပြောဆိုလျက် ရှိလေသည်။ သို့ရာတွင် မည်သို့ ပြောရမည်ကို မသိတတ်။ ပြောခွင့်လည်း မကြုံလေတော့။ အိမ်အတွင်းသို့ ရောက်လာ ခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။ ယင်းအချိန်တွင်ပင် ကိုဖိုးစံသည်လည်း အိမ် အတွင်းဝင်လာသည်။ တကယ်တမ်းပြောရမည် ဆိုပါလျှင် ထိုနေ့ညက ခင်ခင်ကြီးတစ်ညလုံးလုံး အိပ်ပျော်နိုင်။ အတွေး ဝက်ပါအလယ်တွင် ကျရောက်နေရသူအလား စိတ်လှုပ်ရှား ရသည်။ သူမသည် ကိုညိုထွန်းနှင့် ပတ်သက်၍ ယနေ့တွင်မှ နှစ်ယောက်ချင်းဆုံမိသည်။ ယနေ့တွင်ပင် စကားကို ရည်ရှည် လျားလျား ပြောဖြစ်သည်။ ကိုညိုထွန်း တစ်ယောက် မိမိ အပေါ်သည်အထိ ဂရုတစိုက် ရှိလိမ့်မည်။ မိမိနှင့်စပ်လျဉ်း၍ သည်မျှအထိ အမှတ်ထင်ထင် ရှိလိမ့်မည် မထင်ခဲ့။ မမျှော် လင့်ဘဲ မိမိထိအမှတ်မေးတယူရှိကြောင်း တွေ့ရပြန်တော့လည်း ခင်ခင်ကြီးစိတ်မှာ ထူးခြားသလို ခံစားရသည်အမှန်။ ထို အတွက် ရင်မှာ မောသည်လား။ သာယာမိသည်လားဟူ၍ လည်း ခင်ခင်ကြီးတွေးတတ်နိုင်စွမ်း မရှိသေးပါပေ။

အိမ်ရှေ့သို့ မော်တော်ကားတစ်စီး ထိုးဆိုက်လာသည်။ ကားမှာ ရေနံ့သာက ကားဖြစ်သည်ဆိုခြင်းများကို တွေ့ရသောအခါ ခင်ခင်ကြီးမှာ တုန်တုန်လှုပ်လှုပ်ကြီး ဖြစ်လာရသည်။ ရုတ်တရက်တွင် ဝမ်းသာအားရခြင်းထက် အံ့ဩခြင်းက ပိုမိုနေသည်။ ဘာလုပ်၍ ဘာကိုင်ရမည်ကို မသိတတ်နိုင်။ ကားပေါ်မှ ပွဲစားကြီး ဦးမောင်ကလေး ဆင်းလာသည်။ သူ၏နောက်မှာ ဦးလေးကိုထွန်းခင်ကို တွေ့ရသည်။ ခင်ခင်ကြီးသည် အံ့ဩဝမ်းသာခြင်း အရှိန်အဟုန်ဖြင့် တုန်တုန်လှုပ်လှုပ်ကြီး ဖြစ်နေသည်။

မမဝင်းရီ အပါအဝင် ကိုညိုထွန်း၊ ကိုဖိုးစံ၊ မသိန်းနတ်တို့သည် ဘာလုပ်ရမည် ဘာကိုင်ရမည် သိကြဟန်မတူ။

ခင်ခင်ကြီးသည် “ဦးလေး ကိုထွန်းခင်” ဆိုကာ ကိုထွန်းခင်ထံသို့ ပြေးသွားမိသည်။ ကလေးငယ်တစ်ယောက် ပမာကိုထွန်းခင် ရင်ခွင်အတွင်း ပြေးဝင်မိသည်။ ကိုထွန်းခင်ကိုယ်တိုင်ကလည်း ကြာရှည်စွာ ကွဲကွာနေသော သမီးအရင်းအချာကို တွေ့မြင်ရသည်နယ် ဖြစ်သည်။ ခင်ခင်ကြီးကို ဆီးကြို ထွေးပွေသည်။

မမဝင်းရီတို့အနေနှင့် အကြောင်းတစ်စုံတစ်ရာ ထူးခြားလေပြီဟု သိကြသည်။ မည်သို့မည်ပုံ ထူးခြားလာလေမည်နည်းဟု စိတ်စောစွာ စောင့်ကြည့်နေကြ ဟန်ရှိသည်။ ဦးမောင်ကလေးတို့ကို နေရာထိုင်ခင်းပေးရသည်။

ဦးမောင်ကလေးသည် ပွဲစားပီသသူ ဖြစ်သည်။ အရိပ်အခြည်ကို အလွယ်တကူ အကဲခတ်နိုင်စွမ်းရှိသည်။ စကား

ကိုလည်း ပတ်ပတ်နပ်နပ် ပြောတတ်ဆိုတတ်သည်။ သို့ဖြင့် ခင်ခင်ကြီးက “ဘွားဘွား နေကောင်းရဲ့လား။ မေမေ နေကောင်းရဲ့လား” စသော စကားများကို မေးမြန်းနေစဉ်မှာပင် သူကယခုလာခဲ့ရသည့်အကြောင်းမှာ ဒေါ်စောမင်းအသည်းအသန်ဖြစ်နေ၍ ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် စကားအစပျိုးလိုက် လေသည်။ ဘွားဘွားတစ်ယောက် အသည်းအသန်ဖြစ်နေသည်ဟူသော သတင်းကို ကြားရလေလျှင် ခင်ခင်ကြီး စိတ်မချမ်းမြေ့ဖြစ်ရသည်။

“တော်တော် အခြေအနေဆိုးသလားဟင်” ခင်ခင်ကြီး စုစမ်းသည်။

“အခြေအနေကတော့ နေ့လားညလား ဆိုတာမျိုး လို ဖြစ်နေပြီ မိန်းကလေး။ မိန်းကလေးရဲ့ ဘွားဘွားဟာ မိန်းကလေးကို မသေခင်ကလေးမှာ မြင်သွားချင်တယ်အဲဒါ”

ခင်ခင်ကြီးသည် မျက်ရည် ပိုးပိုးပေါက်ပေါက် ကျလာသည်။ ဦးမောင်ကလေး၏ စကားမဆုံးခင် ဖြတ်၍ အော်လိုက်သည်။

“ဟင့်အင်း၊ ဘွားဘွား မသေရဘူး။ မသေစေရဘူး”

“အဲဒါဟာ မင်းအပေါ်တည်နေတာပဲ မိန်းကလေးရဲ့။ စင်စစ်မှာတော့ ဒေါ်စောမင်းဟာ မင်းကိုလွမ်းတဲ့စိတ်နဲ့ အိပ်ရာထဲ လဲခဲ့ရတာ မဟုတ်လား။ မင်းကို ပြန်ပြီး မြင်ရရင် သူ့နေကောင်းချင် ကောင်းလာနိုင်တာပဲ”

သည်စကားကို ကြားရလေလျှင် ခင်ခင်ကြီး၏ မျက်လုံးကလေးများမှာ အရောင်တောက်လာသည်။ ခင်ခင်ကြီးသည် ဦးလေးကိုထွန်းခင်တို့က မိမိအား အဘယ်သို့ ရှာဖွေ

တွေ့ရှိ သွားကြသည်ဆိုခြင်းကိုပင် မေးရန်သတိမရ မမေး
ဖြစ်။

“ဖေဖေကောဟင် ဦးလေးကိုထွန်းခင်၊ ဖေဖေကော
ခင်ကြီးနဲ့ ပတ်သက်လို့ ဘာပြောသလဲ”

“အခုဟာက မင်းရဲ့ဖေဖေကိုယ်တိုင်က အခေါ်လွှတ်
လိုက်တာပါ ခင်ကြီး”

ကိုထွန်းခင်က ဝင်ပြောသည်။ သည်စကားကြောင့်
ခင်ခင်ကြီး အံ့အားသင့်ရသည်။

“ခင်ကြီး အခုချက်ချင်းလိုက်ခဲ့ရင် ဖြစ်တယ်ပေါ့နော်”
“ဒါပေါ့”

ခင်ခင်ကြီးသည် မမဝင်းရီတို့ဘက် လှည့်လိုက်သည်။
မမဝင်းရီတို့အုပ်စုကား ခင်ခင်ကြီးတို့လူသိုက်၏ အရိပ်

အကဲကို ပွဲကြည့်ပရိသတ်ပမာ တောင်ကြည့်နေသည်။
“တစ်ခုတော့ရှိတယ် မိန်းကလေး”

ဦးမောင်ကလေးထံမှ အသံထွက်ပေါ်လာသည်။ခင်
ခင်ကြီး သူ့ကို လှည့်ကြည့်သည်။

“မင်းရဲ့ဖေဖေက မင်းတစ်ယောက်ထည်းကိုသာ ခေါ်ခဲ့
ရမယ်လို့ မှာလိုက်တယ်ကွယ်”

“ရှင်”
“ဒီလိုလေ။ လောလောဆယ်မှာ မင်းဖေဖေက အိမ်ကို

လူဝင်လူထွက် ရှုပ်မှာစိုးတယ်ထင်ပါရဲ့။ လူမမာကလဲ ရှိနေ
တယ်မဟုတ်လား။ အဲဒါကြောင့်ပါ”

“ကျွန်တော်တို့ မလိုက်ပါဘူး”
ကိုညိုထွန်းက ဝင်ပြောသည်။

“မောင်ရင်တို့တင် မကပါဘူး။ အခုဟာက”
ဦးမောင်ကလေးသည် ပြောရန်ခက်နေသည်အလား

စကားကိုတစ်ပိုင်းတစ်စနှင့် ရပ်ထားလိုက်သည်။
“ဘာလဲဦးလေး။ ကျွန်မရဲ့ကလေးကိုပါ ခေါ်မလာ ခဲ့

ရဘူးဆိုပါတော့”
ခင်ခင်ကြီး၏ မျက်နှာကလေးမှာ တင်းမာလာသည်။

“ဒါကလဲ အခိုက်အတန့်ပါ။ ယာယီပါ။ နောက်တော့
အဆင်ပြေသွားမှာပါ”

ခင်ခင်ကြီး စဉ်းစားရလေပြီ။ တစ်ဘက်က ဘွားဘွား၊
တစ်ဖက်က ကလေး။

“ဒါဖြင့် ကလေးကို ဘယ်လိုလုပ် ထားခဲ့ရမှာလဲ
ဟင်။ ရှင်းရှင်းပြောစမ်းပါ ဦးလေးရယ်။ ခင်ကြီး အခု လိုက်ခဲ့

ရမှာက ဘွားဘွားကိုမျက်နှာပြရုံကလေးတင် ပဲလား။ ပြီးရင်
ခင်ကြီး ဒီကိုပြန်လာရမှာလား။ ဒါမှ မဟုတ်။ ရေနံ့သာကို

အစဉ်ပြန်နေရမယ့် သဘောလား”

“ဒါကို ဦးလေးတို့ ကိုယ်တိုင်လဲ ခွဲခဲ့ခြားခြား မသိ
ခဲ့ရဘူးမိန်းကလေး။ ဦးအောင်ခန့်က မင်းတစ်ယောက်
တည်းကိုသာ ရေနံ့သာကိုပြန်ခေါ်လာဖို့ အမိန့်ပေးခဲ့ တာ
ပဲကွယ်။ ဒီလိုလုပ်ကွယ်။ လောလောဆယ်မှာတော့ မင်း

တစ်ယောက်တည်း ခကဖြစ်ဖြစ် လိုက်ခဲ့ပါ။ ဒီ အကြောင်း
တွေကို ဟိုကျတော့မှ တိုင်ပင်ကြတာပေါ့။ မဟုတ်ဘူးလား”

ခင်ခင်ကြီးသည် မမဝင်းရီဘက်သို့ အကူအညီ
တောင်းသည့်အနေနှင့် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“လိုက်သာလိုက်သွားပါ ညီမ။ ကလေးအတွက်
မမဝင်း တာဝန်ယူထားပါမယ်။ စိတ်သာချပါ”

ခင်ခင်ကြီးသည် သက်ပြင်း ရှိုက်လိုက်သည်။
“မမဝင်းရီတို့မှာလဲ ခင်ကြီးနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဒုက္ခပဲ

နော်”
သူမ၏စကားကို မဝင်းရီက အပြုံးဖြင့် နှစ်သိမ့်

သည်။ “ကိစ္စမရှိပါဘူးကွယ်။ မမဝင်းတို့အနေနဲ့ ဒါကို ဒုက္ခ
လို သဘောမထားပါဘူး”

သို့ဖြင့် ခင်ခင်ကြီးသည် များမကြာမီ အတွင်း ရေနံ့
ချောင်းဘက်သို့ ဦးတည်မောင်းနှင်နေသော ကားကလေး

ပေါ်တွင်ပါလာခဲ့သည်။ စိတ်အတွေးမှာ ယခုတိုင်အောင်
မငြိမ်သက်။ တစ်ဘက်က ကျန်ခဲ့လေသော ကလေးအတွက်

နောက်ဆံတင်းနေသည်။ တစ်ဘက်ကလည်း ဘွားဘွား
အတွက် ရတက်မအေးနိုင်လောက်အောင် ရှိရသည်။

လမ်းတွင် ဦးမောင်ကလေးသည် စကားများစွာ
ပြောလာသည်။ ထိုအထဲတွင် ခင်ခင်ကြီး ရေနံ့ချောင်းမှ

ပျောက်ကွယ်သွားသည့်အတွက် လူတွေအဖို့ ဆန်းကြယ်
နေခဲ့ကြောင်း၊ စိုးရိမ်မကင်းဖြစ်ခဲ့ရကြောင်း စသည်များ၊

တကယ်တမ်းတွက်လျှင်ခင်ခင်ကြီးသည် မိဘ၏စေတနာ
ကို နားလည်သင့်ကြောင်း စသည်များပါဝင်သည်။

ခင်ခင်ကြီးသည် ဦးမောင်ကလေး စကားများကို
မနည်းသည်းခံ၍သာ နားထောင်ရသည်။ စိတ်ဝင်စားမှု

ကားမရှိ။ ဘာတွေပြောနေသည်ဟု ရေရေလည်လည် မသိ
ပေ။ နားရှိ၍သာကြားနေရသည်ဟူသော သဘောမျိုးဖြင့်

ခေါင်းညိတ်ရသည်။ သူမ၏စိတ်အစဉ်ကမူ ရေနံ့ သာသို့
သာ ပျံ့ဝဲရောက်ရှိ နေတော့သည်။

ကား ရေနံ့ချောင်းမြို့အတွင်း ဝင်စပြုလေပြီဆိုသော
အခါ ခင်ခင်ကြီး၏ ရင်မှာနေ့လောသည်။ နှလုံးသားသည်

တဒိတ်ဒိတ်ခန်ရသည်။ ပင်းချောင်းကို ဖြတ်ရလေလျှင် ပင်း
ချောင်းနှင့်ပတ်သက်သောဖြစ်ရပ်များ အာရုံတွင် ထင်ဟပ်

လာသည်။ ပင်းချောင်းကိုကျော် လျှင် ရေနံချောင်း၏ အငွေ့ အသက်ကို စ၍တွေ့ရသည်။ မီးရှို့ထားသောဓာတ်ငွေ့ တိုင်၊ ရေနံတင် ငြမ်းစင် စသည်တို့သည် မြို့အဝင်မှ ကြိုလင့်နေ သည်။ တွင်းကုန်း၊ သူငွေ့ကုန်း၊ လက်မှတ်ကုန်း တို့ကို ဖြတ်လျက် သံကန်ကုန်းသို့ရောက်သည်။ ကြီးမား ခုံထည် သော အနက်ရောင် ရေလှောင်ကန်ကို မြင်ရသည်။

ရက်လအတန်ကြာမျှ ကွဲကွာနေခဲ့ရသော ရေနံမြေ၊ မိမိမွေးရပ် ဇာတိရေနံမြေကို ခင်ခင်ကြီး မရှိတိမည် ငေးကြည့် ရင်းလိုက်လာခဲ့သည်။ မြေနံခင်ကိုကျော်လျှင် တိုက်တာ အိမ် ခြေထုပြောသောမြို့ကွက်ကို မြင်ရသည်။ မကြာမီ ရွှေကြာ ငုံသို့ ရောက်ရတော့မည်ဟူသော အသံကို သိလာသည်။ ဘွားဘွား၊ ဖေဖေ၊ မေမေတို့၏ ရုပ်သွင်ကို မြင်ရတော့ မှာပါကလာဟု တွေးမိသည်။ ထိုအခါ ခင်ခင်ကြီးမှာ တုန်လှုပ်ရမှုကို ကြိုးစားထိန်းချုပ်၍ မရနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်လာသည်။ အသည်းနှလုံးက တုန်လှုပ်ရသည်သာ မက သေး၊ ခြေဖျား၊ လက်ဖျား ကလေးများပင် တဆတ်ဆတ် တုန်လာသည်။

ရေနံ့သာသည် မိမိအား မည်သို့မည်ပုံ ကြိုဆိုလေ မည်နည်း။ အိမ်သားတစ်ယောက်အနေနှင့် တရင်းတနိုး ကြိုဆိုလေမည်လား၊ သူစိမ်းတစ်ယောက်နယ် စိမ်းစိမ်းကား ကား ကြိုဆိုလေမည်လား၊ ခင်ခင်ကြီး မမှန်းဆတတ်နိုင်။

မကြာမီ ကားသည် ရွှေကြာငုံသို့ ရောက်လာသည်။ ရေနံ့သာကိုမြင်ရပြီး ရေနံ့သာခိုင်းအတွင်း ကားလိုမိဝင်လာ သည်။ ထိုအခါ ခင်ခင်ကြီးမှာ အသက်ပင်မှန်မှန် မရူးရဲ အောင်ရှိရသည်။

ရေနံ့သာ၏ ယေဘုယျအမြင်ကား ချမ်းမြေ့ဖွယ် မကောင်းလှ။ အလှစိုက်ပန်းတို့သည် ရေလောင်းသူ၊ ပြုစု ယုယသူ ကင်းဝေးနေ၍ပဲ ထင်သည်။ ညှိုးနွမ်း ခြောက် သွေနေသည်။ နွေသည် ရွက်ဝါရွက်ခြောက်များကို ရေနံ့ သာခိုင်းထဲမှာ ခြွေချထားသည်။ လှည်းကျင်း သူတ်သင် မည်သူ မရှိ၍ဘဲထင်သည်။ တစ်ခြံလုံးမှာ ရွက်ခြောက်များ ဖြင့် ပြည့်နေသည်။

ကားထိုးရုပ်လိုက်ပြီဆိုလျှင် ခင်ခင်ကြီးသည် ကား ပေါ်မှ အလျင်ဆင်းသည်။ ကားတံခါးပိတ်သံသည် မှန် ကုပ်ကုပ်နှင့် ငြိမ်သက်နေသော ခြံဝန်းတစ်ခုလုံးတွင် ကျယ် လောင်သောအသံ ဖြစ်ပေါ်သွားစေသည်။ ခင်ခင်ကြီးအား မည်သူကမျှ စောင့်ကြိုခြင်းမရှိ။ မည်သူကမျှ ထွေးပွေ့ခြင်း မရှိ။ မည်သူကမျှ ဖျူဖျူငှာငှာ နှုတ်ဆက်ခြင်းလည်း မရှိ။ အိမ်ကြီးမှာ အသက်ထင်ရှား ရှိသူ မရှိလေတော့ပြီလားထင်ရ

သည်။ သည်အခြေအနေ တွေ့ရလေတော့ အိမ်အတွင်း ဝင်ရန်ပင် ခင်ခင်ကြီး ခြေလှမ်းတုန်ရသည်။ စိတ်မှာ မခုံမရဲ သလိုပင်။ ခင်ခင်ကြီးမှာ အိမ်၏အသွင်အပြင်ကို မမှတ်မိ သလိုရှိသည်။ ဟောင်းနွမ်းနေသော ခန်းဆီးများ၊ ပုံအလိမ်း လိမ်းတက်နေသော ကြမ်းပြင် စသည်တို့မှာ ယခင် ရေနံ့သာ နှင့် ယခု ရေနံ့သာကို များစွာ ကွဲကွားစေသည်။

ခင်ခင်ကြီးသည် စဉ်းခန်းအတွင်း ရောက်ရှိလာ သည်။ စဉ်းခန်းတွင်လည်း မည်သူမျှမရှိ၊ ဖေဖေကိုလည်း မတွေ့ရ။ မေမေကိုလည်း မမြင်ရ။ မလုံးတင်လည်းမရှိ။ ခင်ခင်ကြီးမှာ ယောင်ချာချာ ဖြစ်နေသည်။ ထိုအခိုက် လှေခါး ထိပ်ဆီမှ အသံသံသံကိုကြားရသည်။ ခင်ခင်ကြီးမော့ကြည့် သည်။ သူမနှင့်ရွယ်တူ မျက်နှာစိမ်း မိန်းကလေးကို မြင်ရ သည်။ ခင်ခင်ကြီးက တစ်စုံတရာပြောမည် ပြုရာ၊ ယင်းမိန်း ကလေးက အပေါ်သို့ တက်လာရန် လက်ရပ်ပြု၍ခေါ်သည်။ စကားပြောစေချင်ဟန်မတူ။ မိန်းကလေး၏မျက်နှာမှာ တစ်စုံ တစ်ခုကို ကြောက်လန့် စိုးထိတ်နေပုံရသည်။

သို့ဖြင့် ခင်ခင်ကြီးသည် လှေကားအတိုင်း တက် လာခဲ့သည်။ လှေကားထိပ်တွင် မျက်နှာစိမ်း မိန်းကလေး နှင့်ဆုံသည်။ မိန်းကလေးက သူမအား အခန်းတစ်ခုသို့ လက်ညှိုးညွှန်ပြသည်။ ယင်းအခန်းသည်ကား ဘွားဘွား၏ အခန်း။

ခုန်သောရင်၊ လှုပ်ရှားနေသော အသည်းနှလုံးဖြင့် ခင် ခင်ကြီးသည် ဘွားဘွား၏အခန်းဆီသို့ လျှောက်လာသည်။ အခန်းတံခါးပေါက်မှာ အနည်းငယ်သာ ပွင့်ဟနေသည်။ လူ တစ်ကိုယ် ဝင်လာရလောက်ပင်မရှိ။ တံခါးကို အနည်းငယ် ဟလိုက်လျှင် ပတ္တာမြည်သံ ပေါ်ထွက်လာသည်။ ယင်း ပတ္တာမြည်သံကြောင့်ပင်ဖြစ်မည် ထင်သည်။ ခင်ခင်ကြီး အခန်းတွင်းသို့ဝင်လာသည်ကို အခန်းအတွင်းရှိလူများ သတိ ထားမိကြသည်။ နောက်သို့ လှည့်ကြည့်လာသည်။

သည်နေရာမှာတော့ လူစုံနေပါသည်။ ဖေဖေကိုရော မေမေကိုပါ တွေ့ရသည်။ တခြားသော သက်ကြီး ဝါကြီး ဆွေမျိုးအချို့တို့သည်လည်း ရှိနေသည်။ အချို့ကား ထိုင် လျက်၊ အချို့ကား မတ်တပ်ရပ် အနေအထား။ သူတို့သည် ခုတင်တစ်ခုကို ဝိုင်း၍နေရာယူထားသည်။

အခန်းပြတင်းပေါက်များကို ပိတ်ထား၍ အခန်းမှာ မှောင်နေသည်။ အနံ့အသက်တစ်ချို့နံ့နေသည်။ ငြိမ်းစိတ် ဖြစ် နေသည်။ လူမြောက်မြားစွာရှိနေသည့်တိုင် အခန်းမှာ တိတ် ဆိတ်နေသည်။ ငြိမ်သက်နေသည်။ လူအပေါင်းတို့၏ မျက် နှာများမှာလည်း မသာမယာ မရွှင်မပျံ့နှင့်။ မျက်လုံးများ

ဘွင်ကြော့ရိပ် သမ်းနေသည်။

အခန်း၏ ရှုခင်းကြောင့် ခင်ခင်ကြီးမှာ ရုတ်တရက် ခြေလှမ်းတုန်ရသည်။ ဖေဖေသည် သူမအား ဖျတ်ခနဲလှမ်းကြည့်ပြီး ချက်ချင်း အကြည့်ကို အခြားသို့ လွှဲပြောင်းပစ်လိုက်သည်။ မေမေကမူ ရိုဝေနေသော မျက်ဝန်းအုံ့ဖြင့် စူးစူးစိုက်စိုက်ကြီး ကြည့်နေလေသည်။ မေမေထံမှ အသံထွက်မလာ၊ လက်ကမ်းကြိုဆိုမှုလည်း မရှိ။

ခင်ခင်ကြီးသည် ခုတင်ဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ကနုတ်ပန်း၊ ပြူးပန်းစသည်တို့ ထွင်းထုထားသော ခုတင်၊ ကြက်သွေးရောင် ကတ္တီပါအခင်း ခင်းထားသော အိပ်ရာ၊ သည်အပေါ်မှာ အလွန်ကြည့်လိုသေးကွေးသော မိန်းမကြီးတစ်ယောက် မိန်းမောသလို အနေအထားဖြင့် လဲလျောင်းနေသည်။ ပန်ချာပီလူမျိုးဆရာဝန်သည် ခုတင်တွင် တင်ပါးလှဲထိုင်လျက် အလုပ်ရှုပ်နေသည်။

စင်ခင် ကြည့်သည်မှာ ဘွားဘွားဟု ခင်ခင်ကြီး သိနေသည်။ သို့ရာတွင်ဘွားဘွားကို သည်အဖြစ်မျိုးဖြင့် မြင်တွေ့ရပုံမို့မည်ဟု ကြိုတင်မျှော်လင့်မထား။ ဘွားဘွားဟု သိနေခြားလည်း ဘွားဘွားဟု မထင်ရက်။ ရင်ထဲမှာ မွန်းကျပ်လာသည်။ ဆိုနှင့်လာသည်။

ဘွားဘွား၏ ခုတင်ရှိရာသို့ ခင်ခင်ကြီးတိုးလာလျှင် လူအပေါင်းတို့က လမ်းဖယ်ပေးကြသည်။ စောင့် ကြည့်နေကြသည်။ မည်သို့သောအရာမျိုး ရုတ်တရက် ဖြစ်လာလေမည်နည်းဟု စိုးရိမ်မကင်းကြည့်နေခြင်းမျိုး။

ခင်ခင်ကြီးသည် ဘွားဘွား၏ ခုတင်ဘေးသို့ ရောက်ခဲ့သည်။ ဒေါက်တာ ဘရူးဝါးသည် သူမအတွက် နေရာဖယ်ပေးသည်။ စောင့်ကို ကိုယ်လုံးပြည့်မတတ်ခြံထားသည်ဖြစ်၍ ဘွားဘွား၏ မျက်နှာကွက်ကွက်က လေးကိုသာ မြင်ရသည်။ စောင့်ပုံမှာကား အသက်ကို ပြင်းပျစက်ခွာ ရှူရှိုက်လိုက်လေတိုင်း နိမ့်ချည် ကြူချည် ဖြစ်နေသည်။

ဘွားဘွား၏ မျက်နှာမှာ မှတ်မိနိုင်စရာမရှိ။ မျက်နှာတစ်ပြင်လုံးတွင် အသားမျှင်ဟူ၍မရှိတော့ပြီလား ထင်ရသည်။ အရေပြားပါးပါးသည်သာ အရိုးပေါ်မှာ ဖုံးအုပ်ထားသလို ရှိသည်။ ဘွားဘွားသည်မျက်စိများကို မှေးမှိတ်ထားသည်။ နှာခေါင်းဖြင့်သာမက ပါးစပ်ဖြင့်ပါ အသက်ရှူနေဟန်ရှိသည်။ ပါးစပ်မှာ ပွင့်လာနေသည်။

ခင်ခင်ကြီးသည် ခုတင်တွင်တင်ပါးလှဲထိုင် ထိုင်လိုက်သည်။ ဘွားဘွား၏ မျက်နှာကို မမှိတ်မသုံကြည့်မိသည်။ စကားကိုလည်းပြော၍မထွက်၊ ဘာလုပ်ရမည်လည်း မသိတတ်။ ရင်ထဲမှာလိုက်လှဲသည်ဆိုခြင်း တစ်ခုသာ သိတော့

သည်။ လူမမာသည် လှုပ်ရှားလာသည်။ အသံထွက်လျက် ညည်းညူခြင်းပြုသည်။ ခင်ခင်ကြီးမှာ အားတက်သလို ရှိသည်။

“ဘွားဘွား”

နားအနီးသို့ကပ်လျက် ခပ်တိုးတိုး ခေါ်ကြည့်သည်။ ပထမတစ်ကြိမ်ခေါ်စဉ်က မထူးခြား။ နောက်တစ်ကြိမ်ထပ်၍ ခေါ်မိသည်။ ထိုအခါ လူနာသည် အာရုံကို အနည်းအပါးဆိုသလို စုစည်း၍ရလောဟန်တူသည်။

“ဘွားဘွား”

ခင်ခင်ကြီး၏ အသံသည် သည်တစ်ကြိမ်တွင် အတော်ကြီး ကျယ်သွားသည်။

ဒေါ်စောမင်း၏ မျက်လုံးများဖျတ်ခနဲ ပွင့်လာသည်။

မျက်နှာမှာ တုန်ရင်လှုပ်ရှားကာ အရေပြားတင်းလာသည်။ သို့ရာတွင် အကြည့်သည်ကား မပိတော့။ မျက်လုံးများသည် ကြည့်လိုရာသို့ ရောက်ဟန်မတူ၊ ပြူးကျယ်သော်လည်း ကြောင်စိစိ ဖြစ်နေသည်။ စောင့်အောက်မှ သစ်ကိုင်းခြောက်သဖွယ်ဖြစ်နေသော လက်တစ်ချောင်းပေါ်ထွက်လာသည်။ တစ်စုံ တစ်ခုကို အားပြုဖေးကိုင်လိုဟန်တူသည်။ ခင်ခင်ကြီးသည် ယင်းလက်ကို သူမ၏ လက်များဖြင့် ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ ထိုအခါလက်မှာ သန်မာလှ ကြောင်းတွေ့ရသည်။ တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ဆုပ်ကိုင်ခြင်းခံရသည်။

“ဘွားဘွား။ ခင်ကြီးပြန်လာပြီလေ ဘွားဘွားရဲ့”

ခင်ခင်ကြီးသည် မျက်ရည် ပိုးပိုးပေါက်ပေါက် ကျရသည်။ ရင်ထဲမှာ နှင့်သည်ထက် နှင့်သည်။ လိုက်လှဲသည်။ ကြောက်ခြင်းသည် နှလုံးသားကို ဆွေးမြည့် ပျက်သုဉ်းစေသည့်အသွင် ရှိသည်။ ဒေါ်စောမင်းသည် သူမ၏ အသံကို ကြားရဟန် တူသည်။ တုန်ယင်လျက်ပင် ပါးစပ်က ပြူးယောင်း သမ်းလာသလိုရှိသည်။ မျက်နှာတွင် ဝမ်းသာခြင်း အရိပ်အရောင် ပေါ်လာသည်။

“ဟုတ်တယ် ဘွားဘွားရဲ့။ ခင်ကြီးပြန်လာပြီလေ အမိုက်မ ပြန်လာပြီလေ”

ခင်ခင်ကြီးအသံမှာ ပြောရင်းပင် တုန်လာသည်။ လိုက်လှဲမှုသည် အသံအမျိုးကို ရင်ထဲတွင်းပင် ဆိုနစ်ပျောက်ကွယ်သွားစေသည်။ ဒေါ်စောမင်း၏ပါးစပ်မှာ တရွရွ လှုပ်လာသည်။ ခလေးသံမျှသောအသံဖြင့် အမည်တစ်ခုကို ခေါ်စမ်းကြည့်သည့်နယ် ဖြစ်သည်။

“ခင်ကြီးကိုကြည့်ပါဦး ဘွားဘွားရယ်။ ခင်ကြီးကို ထ ကြည့်ပါဦး”

ခင်ခင်ကြီးသည် မည်သို့မျှ မစဉ်းစားမိတော့။

မတွေးတော့ပါ။ အဘွားဖြစ်သူ၏ကိုယ်ကို ပွေ့ယူလိုက်သည်။ အဘွားဖြစ်သူ၏မျက်နှာကို သူမ၏မျက်နှာဖြင့် အပ်လိုက်သည်။ ထိုအခါမျက်ရည်သည် နှစ်ယောက်လုံး၏မျက်နှာများကို ကူးလူးစွတ်စိုလာသည်။

ရုတ်တရက်မှာပင် မိမိ၏လက်အတွင်းမှ အဘွား၏ကိုယ်ခန္ဓာမှာ ပျော့ရွေ့သွားသည်ဟုထင်သည်။ လက်အတွင်းမှ လျော့ကျသွားသည်။ ခင်ခင်ကြီး၏စိတ်ထဲမှာ ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ခံစားရသည်။ သို့ဖြင့်အဘွားဖြစ်သူနှင့် မျက်နှာချင်းခွာလိုက်သည်။ ဒေါ်စောမင်း၏ မျက်လုံးအစုံမှာ ပွင့်နေသည်။ သို့ရာတွင်လှုပ်ရှားမှုမရှိတော့။ ဖားဖိုလို နိမ့်ချည်ကြွချည် ဖြစ်နေသော ရင်သည်လည်း ငြိမ်သက်လျက်။

“ဘွားဘွား”

ခင်ခင်ကြီးသည် စိုးရိမ်ထိတ်လန့်မှုဖြင့် ကြိုးအော်လိုက်သည်။ လူအားလုံး လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားသည်။ ဒေါက်တာ ဘရူးဝါးသည် ခင်ခင်ကြီး နံဘေးသို့ ရောက်လာသည်။ ဒေါ်စောမင်း၏ လက်ကောက်ဝတ်ကို ဆွဲယူကာ သွေးတိုးစမ်းသည်။ လူအားလုံးတို့၏ အရာရသည် ဒေါက်တာဘရူးဝါးထံ ရောက်နေသည်။ အကြည့်များသည် သူ၏မျက်နှာ၌ တည်နေသည်။ ဒေါက်တာ ဘရူးဝါးက လက်ကိုလွှတ်ချလိုက်ရင်း ခေါင်းကို ဖြည်းညှင်းစွာ ယမ်းခါသည်။ ဒေါ်စောမင်းသည် မြေးဖြစ်သူ ပြန်လာရကလေး အထိသာ အသက်ရှင်စောင့်စားခဲ့လေသည်တကား။ ငိုဖို့၊ ဦးစွာသတိရသည်မှာ ဒေါ်မြလေး။ ဆွေမျိုးအသိုက်အဝန်း၏ ကျိတ်ရွှံ့ရိုက်သံသည် စောစောက တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသော ဒေါ်စောမင်း၏အခန်းကို လွှမ်းမိုး ကြီးစိုး လာသည်။ တစ်စထက်တစ်စကျယ် လောင် ဆူညံလာသည်။

အများတကာတွေ ငိုရွိုက်နေကြသော်လည်း ခင်ခင်ကြီးသည် ငိုရွိုက်ဖို့ သတိမေ့လျော့နေသည့်အသွင် ရှိသည်။ ဒေါ်စောမင်း၏ အလောင်းကို စူးစိုက်ကြည့်ကာ ငှေငှေငိုငိုကြီး ရပ်နေမိသည်။ ဘာလုပ်ရမည်လည်း မသိတတ်။ ဘာပြောရမည်လည်း မတွေးတတ်။ စိတ်ဝိဉာဉ်သည် သူမ၏ကိုယ်မှ လွင့်စဉ်သွားလေသည်နှယ် ရှိသည်။ သတိလစ်ဟင်းနေသူပမာ ရပ်တည်နေသည်။

အစသော် လူတို့သည် ခင်ခင်ကြီးကို ဂရုမစိုက်မိ။ အမှတ်မဲ့သာ ဖြစ်သည်။ အတော်ကြီးကြားမှ ခင်ခင်ကြီးကို သတိပြုမိကြသည်။ ခင်ခင်ကြီး အဖြစ်ကို ကြည့်ဖော်ရလာသည်။

ဒေါ်မြလေးသည် သမီးဖြစ်သူ၏ပခုံးနှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်သည်။ မျက်နှာကို စိုးရိမ်မကင်း စူးစိုက်ကြည့်သည်။

“ငိုလိုက်သမီး အောင်မထားနဲ့ ငိုလိုက်”
ဒေါ်မြလေးသည် သတိပေးစကား ဆိုသည်။ ခင်ခင်ကြီး ငိုရွံ့မရ။ အဆုံးစွန်သော လိုက်လံရမှုသည် ငိုယိုစို့ကိုပင် သတိမေ့နေစဟန် တူသည်။

ဦးအောင်ခန့်သည် ခင်ခင်ကြီးအား ကြည့်လာသည်။ သားအဖနှစ်ယောက် မျက်နှာချင်း ဆိုင်မိသည်။ အကြည့်ချင်းဆုံရသည်။ ဦးအောင်ခန့်သည် ချက်ချင်းမှာပင် မျက်လွှာချသွားသည်။ တစ်ဆက်တည်း နောက်သို့ ချာခနဲ လှည့်လိုက်သည်။ အခန်းအပြင်သို့ ခြေသံ ပြင်းပြင်းနှင့် လျှောက်သွားသည်။ ခင်ခင်ကြီးသည် သူမ၏ ပခုံးပေါ်မှ ဒေါ်မြလေး၏လက်ကို ဖယ်ချလိုက်သည်။

“ဖေဖေ”

ခေါ်ရင်းမှာပင် ဦးအောင်ခန့် နောက်သို့ ပြေးလိုက်သည်။ ဦးအောင်ခန့်သည် ခင်ခင်ကြီးကို စောင့်မနေ။ လှေကားအတိုင်း ဆင်းသွားသည်။ ခင်ခင်ကြီးသည်လည်း ဆင်းလိုက်လာသည်။

ဦးအောင်ခန့်သည် စာကြည့်ခန်းအတွင်း ဝင်သွားသည်။ ပက်လက်ကုလားထိုင်တွင် ထိုင်လိုက်သည်။ ခင်ခင်ကြီးသည် စာကြည့်ခန်းအတွင်း ဝင်လိုက်လာကာ ပက်လက်ကုလားထိုင်အနီး ကြမ်းပြင်တွင် ထိုင်လိုက်သည်။

“ဖေဖေ”

ခင်ခင်ကြီး ခေါ်သည်။ ဦးအောင်ခန့်မထူး။ လှည့်ရှုလည်းမကြည့်။ မျက်နှာထားမှာလည်း တင်းပါဘိ။ မာပါဘိ။

“သမီး သိပါပြီ ဖေဖေ။ သမီးကိုယ် သမီး ဘယ်လောက်မိုက်တယ်၊ ဘယ်လောက်မှားတယ်ဆိုတာ အခု သမီး သိပါပြီ ဖေဖေရယ်။ သမီး မိုက်ပါတယ် ဖေဖေရယ်။ သမီးမိုက်ပါတယ် ဖေဖေ။ သမီးဟာ သိပ်ကို မိုက်ပါတယ်”

ယခုတော့လည်း စောစောက ချုပ်တည်းထား ခဲ့ရသလို ရှိသော မျက်ရည်များ သွန်ကျလာသည်။

ဦးအောင်ခန့်သည် ခင်ခင်ကြီး၏ မျက်နှာကို ဖျတ်ခနဲ တစ်ချက်ကြည့်သည်။ ယင်း အကြည့်တွင် စက်ဆုပ်ရွံ့ရှာခြင်း၊ ခါးခါးသီးသီး မုန်းတီးခြင်း အရိပ်အရောင်များ ပါဝင်နေသည်။

“သမီးနဲ့ ပတ်သက်လို့ ဖေဖေ ဒေါသ ဖြစ်ထိုက်ပါတယ်။ အမှန်တော့ အိမ်ပေါ်က နှင်ချတာတောင် နည်းပါသေးတယ်။ သမီးကို သတ်ပစ်ထိုက်ပါတယ် ဖေဖေ။ သမီးကို သတ်ပစ်ထိုက်ပါတယ်။ ဘွားဘွားအစား သမီး သေသင့်ပါတယ်။ သမီးသာ သေသွားခဲ့ရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ။ အခု

ဟာက မဆိုင်ဘဲနဲ့ ဘွားဘွား သေရတာ။ သမီးကြောင့် ဘွားဘွားသေရတာ။ ဘွားဘွားကို သမီး သတ်လိုက်တာ”

ခင်ခင်ကြီး၏ ယုတ်ကျိုးမရစ္စာ၊ နာကြည်းမှုပြင်းပြစွာ အော်လိုက်သော အသံသည် စာကြည့်ခန်းကို ဟီးနီး၍ ထွက်လာသည်။ ဝိသုဒ္ဓိကိစ္စကြောင့် ကိုယ်မှာ တသိမ့်သိမ့် ဖြစ်နေသည်။ ပန်းပါးဝယ် ထိလှသည်အထိ သည်းစွာ ဝိသုဒ္ဓိကိစ္စသည်။

ဦးအောင်ခန့်သည် တစ်ဘက်သို့ လှည့်နေသည်။ ခင်ခင်ကြီးကို အနားတွင်ရှိသည်ဟုပင် ထင်ပုံမရ။ ပြောနေသော စကားသံတို့ကိုလည်း ကြားရဟန် မပြ။ ဂရုတစိုက် နားထောင်နေပုံလည်း မပေါ်ပေ။

“သမီးရဲ့ ကိုယ်ကို ဖေဖေလက်ထဲ အပ်ပါတယ် ဖေဖေ။ ဖေဖေကသာ သေစေလို့ အမိနဲ့ပေးပါ။ ဖေဖေ ရှေ့မှာ တင် သမီးကိုယ်ကို သတ်သေပြပါမယ်။ သမီးရဲ့ ကံကြမ္မာကိုပါ ဖေဖေလက်ထဲမှာ ပုံပြီးထည့်ပေးပါတယ်ဖေဖေ။ သမီးနဲ့ပတ်သက်လို့ ဖေဖေ ကြိုက်သလို စီရင်ပါ။ ဖေဖေ ကြိုက်သလို စီရင်ပါ။ သမီးခဲဖို့ အသင့်ပါ ဖေဖေရယ်”

ခင်ခင်ကြီး၏အသံမှာ လှိုက်လှဲလာသည်။ ကြေကွဲလာသည်။ ဆိုနှင့်လာသည်။ သူမသည် ကြမ်း ပေါ်တွင် ထိုင်ရင်း ကြာမြင့်စွာ ဝိသုဒ္ဓိကိစ္စသည်။ ဦးအောင်ခန့်သည် ထိုင်လက်စ နေရာမှာပင် ဝိုင်ဝိုင်ကြီး ထိုင်နေသည်။ နှစ်သိမ့်ခြင်းလည်း မပြု။ ချော့မော့စကားကိုလည်း မပြော။

“ဖေဖေရယ် . . .”

ခင်ခင်ကြီးသည် ရှိုက်ပင့်ရင်းမှ ခေါ်သည်။ ဦးအောင်ခန့် မထူး။

“သမီးကို စကားတစ်ခွန်းလောက်တော့ ပြောပါ ဖေဖေရယ်”

ဦးအောင်ခန့် မလှုပ်။ သည်တော့လည်း ခင်ခင်ကြီးမှာ ပို၍ ဝမ်းနည်းရသည်။ ပို၍ ကြေကွဲရသည်။ ယင်းအနီကံတွင် အခန်းပေါက်ဝမှာ ဒေါ်မြလေး ရပ်လာသည်။ ဦးအောင်ခန့်သည် ဒေါ်မြလေးအား မြင်လိုက် ရသည့်အခါ ထိုင်ရာမှ ထရပ်လိုက်သည်။

“ဒီမှာ မမြရဲ့၊ ကျုပ် တစ်ခုပြောမယ်။ ခင်ဗျား သမီးက သူ့အဘွားကို သတ်လိုက်တာ သူပါတဲ့။ သူ့ကြောင့် ခင်ဗျာအမေသေရတာပါတဲ့။ အဲဒါ ဟုတ်သလားဟင်။ သူ့စကားကို ခင်ဗျား သဘောတူသလား”

သူ့အမေးကို ဒေါ်မြလေး မဖြေ။

“အခုတော့ သူ မှားပါပြီတဲ့လေ၊ မှားပါပြီတဲ့။ ဒီမယ်ခင်ခင်ကြီး”

ဖခင်ဖြစ်သူက မိမိ၏ နာမည်ကို ခေါ်ဆိုဖော်ရ လာသည့်အတွက် ခင်ခင်ကြီးမှာ အားတက်သလို ဖြစ်ရသည်။ မော့ကြည့်မိသည်။ ဦးအောင်ခန့်၏ မျက်ဝန်းမှာ တောက်ပနေသည်။ တင်းမာနေသည်။

“နင့်အမေနဲ့ နင့်အဘွားဟာ နင်တို့ကို ချစ်တယ်။ ငါ့ကျတော့ ဘယ်သူ့ကိုမှ မချစ်ဘူး။ ဒီလို ထင်ကြတယ်ပေါ့လေ။ ဟုတ်စ။ ငါဟာလူရမ်းကားကြီး၊ လူ့ရွစာကြီး။ ဘယ်သူ့ကိုမှ မသက်ညာဘူး။ ဘယ်သူ့ကိုမှ မကြင်နာဘူး။ နင်တို့စိတ်ထဲမှာ ဒီလို ယူဆထားကြတယ်ပေါ့။ ဟုတ်လား။ အမှန်တော့ ငါဟာလဲ လူတစ်ယောက်ပဲ။ ချစ်တယ်၊ ကြင်နာတယ်၊ မြတ်နိုးတယ်ဆိုတာ နင်တို့ချည်းမှ နားလည်တာ မဟုတ်ဘူး။ ငါလဲ နားလည်တာပဲ။ ဒါပေမယ့် အဲဒီဟာတွေနဲ့ပတ်သက်တဲ့ အမှုအရာကိုတော့ တတ်နိုင်သမျှ ချုပ်တည်းထားခဲ့တယ်။ အရိပ်အငွေ့ကို မပေါ်လွင်ရအောင် နေခဲ့မိတယ်။ ဒါဟာလဲ ငါ့အကြောင်းနဲ့ ငါပဲ။”

“ငါဟာ နင်တို့ မြင်တဲ့အတိုင်း ဒုက္ခတုတ်တစ်ယောက်၊ လူတွေက တတ်နိုင်သမျှ ဝိုင်းပယ်တာကို ခံထားရတဲ့ လူတစ်ယောက်။ ငါ့ရဲ့အသွင်အပြင်ကို ကြည့်ပြီး လူတွေဟာ ငါ့ကို ကြောက်ကြတယ်။ ရွံ့ကြတယ်။ ငါက လူတွေကို ဘယ်လောက် ကြင်နာတဲ့ အမှုအရာ မြဲပြ ငါ့အမှုအရာဟာ သူတို့အဖို့ ကြင်နာတဲ့ အမှုအရာ ဖြစ်မလာခဲ့ဘူး။ ဒါဟာ ငါ့ဒုက္ခနဲ့ ငါ။ ငါ့အဖြစ်နဲ့ ငါ။ ဒါပေမယ့် ကြည့်လေ၊ နင်တို့နဲ့ပတ်သက်လို့ လူ့ဘဝမှာ လူတစ်လုံး သူတစ်လုံး ဖြစ်စေချင်တယ်။ လူတန်းစေ နေနိုင်အောင် ဖန်တီးပေးတယ်။ နင်တို့ရဲ့ ဘဝ နောင်ရေးကို စိတ်အေးအောင် စီစဉ်ပေးထားတယ်။ ဒါတွေဟာကော ငါ့ရဲ့ ကြင်နာမှု မဟုတ်ဘူးလား။ ငါ့ရဲ့ စေတနာ မဟုတ်ဘူးလား။ ပြောစမ်း ခင်ခင်ကြီး၊ ငါမေးတာကို ဖြေစမ်း”

ခင်ခင်ကြီး မဖြေနိုင်၊ ဖခင်ဖြစ်သူ၏ မျက်နှာကိုသာ စူးစိုက် ကြည့်နေမိသည်။ ဦးအောင်ခန့်၏ မျက်နှာမှာ တစ်ဆဲခန့် ပိုမို အိုမင်းသွားသည်ဟု ထင်ရသည်။ ဝမ်းနည်းကြေကွဲခြင်း အရိပ်အငွေ့သည် မျက်ဝန်းတွင် ရစ်သမ်းလျက်ရှိသည်။

“အေး လူတွေဟာ လှပတာကို ကြည့်ချင်တယ်။ သာယာတာကို အလိုရှိတယ်။ ယုယုယယ နေပြီရင် ချစ်တယ် ခင်တယ်လို့ ထင်ကြတယ်။ ဒါပေမယ့် တကယ် စိတ်ရင်းစေတနာကို မသိကြဘူး။ နား မလည်ကြဘူး။ အခု ကိစ္စကိုပဲ ကြည့်။ ခင်မောင်ညွန့်ကိုရော၊ နင်ကိုပါ ငါ့ဘက်က တတ်နိုင်သရွေ့ စေတနာနဲ့ အစီအစဉ် လုပ်ထားတယ်။ နင့်အမေဟာ

လဲ ရင်အုပ်မကွာ စောင့်ရှောက်တယ်။ ဒီအကြားက နင်တို့ ဘာသာ ဆီလို အပေါက်ရှာပြီး ထွက်ကြတယ်။ နင်တို့ဟာ ကောင်းကြသေးရဲ့လား ခင်ခင်ကြီး။ နင်တို့ လုပ်ပုံတွေ ဟုတ် ကြသေးရဲ့ လား။”

ခင်ခင်ကြီး ဘာမှမပြောနိုင်။ ဦးအောင်ခန့်သည် သက် ပြင်းရှိက်ရင်း စကား ဆက်သည်။

“အစတုန်းကတော့ ငါ့ကိုယ် ငါ လောကကြီးကို အောင်နိုင်သူ တန်ခိုးတော်ရှင် ငါစီစဉ်ဖန်တီးတဲ့ အတိုင်း အစ စအရာရာ ဖြစ်ရမယ်လို့ ထင်တယ်။ အခုတော့ ငါဟာ တကယ်တမ်း အောင်နိုင်သူ မဟုတ်ဘူး ဆိုတာ သိရပြီ။ လောကမှာ ငါ့အနေနဲ့ ဘာတစ်ခုမှ ဖန်တီးလို့ မဖြစ်ဘူးဆို တာ သဘောပေါက်ပြီ။ အရှုံးပေးပြီဟေ့။ အစစအရာရာကို အောင်ခန့် အရှုံးပေးလိုက်ပြီ။ နင်တို့ရဲ့ ဘဝကြံ့မာကို နင် တို့ ဘာသာ ဖြေရှင်းကြ။ နင်တို့ကိုယ် နင်တို့ ဟုတ်လှပြီ

ထင်ပြီး ဆန့်ကျင်သွားကြတယ်။ အခုမှ မှားပါပြီလို့ ဆိုပြန် တယ်။ နင်တို့သဘော။ နင်တို့ ပြောချင်ရာပြော။ လုပ်ချင်ရာ လုပ်။ ဒီကနေ့ကစပြီး အောင်ခန့်ကို လူစာရင်းထဲ မသွင်း ကြနဲ့။ ဖအေလိုလဲ မမှတ်ကြနဲ့။ ဒါပဲ”

ပြောပြောဆိုဆိုမှာပင် ဦးအောင်ခန့်သည် စာကြည့် ခန်းမှ နေကာ အိမ်ပြင်သို့အရောက် တောက်လျှောက် ထွက် သွားသည်။ အခန်းထဲမှာ ခင်ခင်ကြီး၏ ရှိုက်သံနှင့် ဦးအောင် ခန့်၏ ခြေသံတို့သာ ဂယက်ထန်၍ ကျန်ရစ်သည်။

ယင်းသို့ဖြင့် လပေါင်းများစွာ တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက် နေခဲ့သော ရေနံ့သာအိမ်ကြီးမှာ ယနေ့ညတွင် ပြန်လည် သက်ဝင် လှုပ်ရှားလာသည့်အလား၊ ဆူဆူ ညံညံ ဖြစ်လာ သည်။ အုတ်အုတ် ကျက်ကျက် ဖြစ်လာသည်။

ဆူလိုက် ညလိုက်သည်မှ ကမ္ဘာပျက်မခန်း ပါပင် တည်း။

ဒေါ်စောမင်း၏ အသုဘမှာ စည်စည်ကားကား သိုက်သိုက် မြိုက်မြိုက်ရှိလွန်းလှသည်ဟု လူတို့ ပြောစမှတ် တွင်ကြသည်။ ဆွေမျိုးအသိုက်အဝန်း များပြားသည် လည်းဖြစ်၊ အစဉ်အဆက်က ကြွယ်ဝ ချမ်းသာ၍ မိတ်သဟာ ပေါများသည်လည်း ဖြစ်သောကြောင့် အသုဘလိုက်ပါပို့ ဆောင်သော လူသူများပြားလှသည်။

ယင်းအကြောင်းအရာများအပြင် လူတို့တွင် စိတ် ဝင်စားဖွယ်ရာသော အခြားအကြောင်းအရာ တစ်ရပ်ရှိ သေးသည်။ ၎င်းမှာ ခင်ခင်ကြီးနှင့် စပ်လျဉ်းသည်။ ဒေါ်စော မင်း၏ အသုဘရက်များအတွင်း ရေနံ့သာအတွင်း ဝင်လာ သူများ တသဲသဲနှင့် မစ်အောင်ရှိရသည်။ စင်စစ် အသုဘကိစ္စ အတွက် လာရောက်ကြည့်ချည်း မဟုတ်၊ ခင်ခင်ကြီး ဘစ် ယောက် ရေနံ့သာသို့ မိုးပေါ်က ကျလာသလို ရုတ်ခြည်း ရောက်ရှိလာသည် ဟူသော သတင်းစကား ကြောင့်လည်း ဖြစ်လေသည်။

ခင်ခင်ကြီးအား သည်ရက်အတွင်း ကြည့်မြင်လိုသူ များစွာရှိသည်။ ခင်ခင်ကြီးနှင့် ရေနံ့သာတို့ ပြန်လည်၍ အဆက်အသွယ် ရရှိလိုက်ခြင်းကို ဧည့်လှိုက်သူများလည်း နှိုသည်။ ခင်ခင်ကြီး၏ အခြေအနေမှာ မည်သို့ရှိသည်။ အလုံး အရပ် လျော့သွားလေသလား၊ ရုပ်သွင် သဏ္ဍာန် ပြောင်းလွဲ သွားလေသလား စသည်ဖြင့် သိချင် ကြည့်ချင်သူတွေ အများ သား။

ရေနံ့သာသို့ ဝင်ရောက်နိုင်ခွင့် မရရှိကြလေသူများ အဖို့ဆိုလျှင်လည်း ခင်ခင်ကြီး၏ သတင်းကို စောင့်၍ မေး ရ မြန်းရနှင့် အမော။

သို့တိုင်အောင် ခင်ခင်ကြီးနှင့် စပ်လျဉ်း၍ လူတို့ ရေရေရာရာ သိရှိကြရသည်ကား မဟုတ်ပေ။ မိမိတို့ အချင်း ချင်းသာ ထင်မြင်ချက် အမျိုးမျိုး ပေးကြရသည်။ ဒေါ်မြလေး တို့အနေနှင့် ခေါင်းမီးလောင်းသလို စိတ်နှလုံး မချမ်းမမြေ့ ဖြစ်နေရစဉ်တွင်၊ ခင်ခင်ကြီးနှင့် ပတ်သက်၍ မေးဖို့မြန်းဖို့ မကောင်းသေးဟု ယူဆကြသည်။ အချို့သော စပ်စုလို သူ များကမူ စကားစပ်ပြောကြည့် ကြသေးသည်။ ဒေါ်မြ လေးတို့က အပြောမခံ။ သည်ရက်အတွင်း ခင်ခင်ကြီးကို ကြည့်မြင်ကြရသည်မှာလည်း လူတို့အဖို့ ကရုဏာ သက် ဖွယ်မှ တစ်ပါး အခြားမမြင်။ နှမ်းနယ်ပန်းလှူဟန်ကလေး ကိုပင် မျက်စိထဲမှာ စွဲငြိဖွယ် ကောင်းသည် ဆိုကြသည်။ ကြေကွဲ ဝမ်းနည်းသံကလေးဖြင့် စကားဆိုလှာသည်မှာပင် ရင်နှင့်ဖွယ် ကောင်းလှသည် ပြောကြသည်။

သို့ဖြင့် လူတို့ ရေနံ့သာသို့ လာကြသည်မှာ ဒေါ်စော မင်း အသုဘအတွက်လေလား၊ ခင်ခင်ကြီးအတွက်လေလား စွဲခြား၍ မရနိုင်အောင် ရှိကြလေသည်။

ဒေါ်စောမင်း၏ အသုဘကို သုသာန်သို့ပို့ဆောင် သောနေ့က ဆိုလျှင်လည်း လိုက်လံပို့ဆောင် ကြသူများ ရော၊ လမ်းဘေးဝဲယာမှ စောင့်ဆိုင်း ကြည့်ရှုနေသူများကပါ ခင်ခင်ကြီးကိုသာ ကရုဏာထား ကြည့်ရှုနေကြသည်။ ခင်ခင် ကြီးငိုလျှင် ငိုချင်မိသလိုလို၊ ခင်ခင်ကြီး လွမ်းလျှင် လွမ်းချင်

မိသလိုလို ခံစားကြရသည်။ မည်သို့ဆိုစေ၊ လူတို့အတွက် ခင်ခင်ကြီးဟူသည်မှာ ဆန်းကြယ်သော မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်နေသည်။ ရုတ်တရက် ပျောက်ဆုံးသွားရာမှ ရုတ်တရက် ပြန်လည်ပေါ်ပေါက်လာသည်မှာပင် ထူးခြားသလို ဖြစ်နေသည်။

ပျောက်ဆုံးသွားစဉ်က အုတ်အော်သောင်းတင်း ဖြစ်ခဲ့သလို ပြန်လည် ပေါ်ပေါက်လာသောအခါတွင်လည်း အုတ်အော်သောင်းတင်း ဖြစ်ရသည်။ သို့ရာတွင် ယင်းအကြောင်း အရာများကို ခင်ခင်ကြီး ကိုယ်တိုင် အနေနှင့်ကား သိရှိနေသည် မဟုတ်ပေ။ မိမိအကြောင်းကို လူတို့သည်မျှအထိ အရေးတယူ ပြောနေကြလိမ့်မည်ဟူ၍ မထင်ခဲ့ပေ။ သည်ရက်များ အတွင်းဝယ် ကြေကွဲရခြင်း တစ်ခုမှအပ အခြားအရာကို သတိမရတွေ့သလို ရှိသည်။

ရေနံချောင်းသို့၊ ရေနံသာသို့ ခင်ခင်ကြီး ပြန်ရောက်ရှိလာလေပြီ ဆိုသောအခါ လူတို့တွင် အခြားသော တွေးစရာတစ်ရပ် ရှိလာရပြန်သည်။ ယင်းသည်ကား မောင်မောင်ဦးနှင့် စပ်လျဉ်းသည်။

မှန်သည်။ ခင်ခင်ကြီး၏ အမည်ကို သုံးခွဲပြော ဆိုမိကြပြီ ဆိုလျှင် ယင်းအမည်နှင့်အတူ မောင်မောင်ဦး ဟူသော အမည်ကိုပါ ပူးတွဲ အသုံးပြုမိ၍ ဖြစ်ခဲ့သည်။ ခင်ခင်ကြီးကို မြင်ကြရလေလျှင် မောင်မောင်ဦးကိုလည်း သတိတရ ရှိလာမိကြသည်။ ရေနံချောင်းမှ၊ ရေနံသာမှ ခင်ခင်ကြီး ပျောက်ကွယ်သွားခြင်းနှင့် မရှေးမနှောင်းမှာပင် မောင်မောင်ဦး သည်လည်း ရေနံချောင်းမှ ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။ အစသော် သူတို့နှစ်ယောက် မြို့မှ အတူတကွ ထွက်ခွာ သွားကြခြင်း ဖြစ်လေသလား ထင်မိကြသေးသည်။ သို့သော် လူအချို့၏ ပြောစကားအရ ခင်ခင်ကြီးနှင့် မောင်မောင်ဦးတို့ နားလည်ကြရသည်။ တစ်နေ့တွင်သည် ဇာတ်သည်သို့ပင် ဖြစ်ရမည် အထင်သားဟု ဦးအောင်ခန့်နှင့် ဦးကောင်းဖိုးတို့၏ ပဋိပက္ခကို နားလည်သူတို့ က မှတ်ချက်ချကြသည်။ အချို့သည် သူတို့နှစ်ယောက်လုံးအတွက် စိတ်မကောင်း ဖြစ်ကြရသည်။ အချို့က ခင်ခင်ကြီးကို ကရုဏာသက်ကြသည်။ အချို့ကမူ မောင်မောင်ဦးနှင့် လွဲသွားသည်အတွက် ခင်ခင်ကြီး ဘက်မှနေ၍ ဝမ်းသာနေကြသည်။

အခြားသူများထက် မောင်မောင်ဦး၏ အပေါင်းအသင်းများမှာ ခင်ခင်ကြီး မြို့သို့ ပြန်ရောက်နေပြီ ဟူသော သတင်းကားကို ကြားရလျှင် တခုတည်း ဖြစ်နေကြသည်။ မောင်မောင်ဦးကို သတိရကြသည်။ မောင်မောင်ဦးကို ယင်း

သတင်း ပြောကြားလိုသူ ထုနှင့်ဒေး ရှိသည်။ သူတို့အနေနှင့် ယခုမှ ဝဋ်လည်လေပြီဟု အထင်ရောက်ကြသူများလည်းရှိသည်။ အကြောင်းမူ အစဉ်င်းက ပျောက်ဆုံးနေသူမှာ ခင်ခင်ကြီး ဖြစ်သည်။ ယခုမှ ခင်ခင်ကြီးက ပြန်လည်ပေါ်ပေါက်လာသည်။ ပျောက်ဆုံးသူကား မောင်မောင်ဦး ဖြစ်နေလေသည်။

မောင်မောင်ဦး၏ သတင်းစကားကို သူတို့ မကြားရသည်မှာ ကြာချေပြီ။ မောင်မောင်ဦး မြို့မှ ပျောက်သွားသည်ကပင် အလွန်အမင်း ဆန်းကြယ်နေသည်။ မည်သည့် အချိန်က မည်သို့ ပျောက်ကွယ်သွားမှန်း မသိဘဲ ပျောက်ကွယ်သွားခြင်းမျိုး။ သူ ထွက်ခွာသွားတော့မည် ဖြစ်ကြောင်း ကြိုတင်ပြောကြားခြင်း မရှိခဲ့။ တစ်စုံတစ်ယောက်ကိုမျှလည်း နှုတ်ဆက်ခြင်း မပြု။ စူဠလိပ် ရေထဲလွတ်သည် ဆိုသည်မျိုးကဲ့သို့ ပြုန်းခနဲ စုပ်စ မြုပ်စ ပျောက်ကွယ်သွားခြင်း ဖြစ်သည်။ မောင်မောင်ဦးနှင့် စပ်လျဉ်း၍ အရိပ် အရောင်ရော သတင်းအစအနပါ တစ်ပါတည်း ပျောက်ဆုံးသွားသည်။

ကျော့မောင် တို့လို အလွန်ရှင်းနိုးသူအနေနှင့် နောက်ဆုံးတစ်ကြိမ် ကြုံတွေ့ရသော နေ့ကို မမေ့သေး။ အမှတ်ထင်ထင် ရှိနေမိဆဲပင်။ ထိုနေ့ညက မောင်မောင်ဦး သောင်းကျန်းသည်ကို မှတ်မိသည်။ အရက်ဆိုင်မှ ထွက်ခဲ့ကြပြီး ချောင်းကြားရပ်သို့ ထွက်ခဲ့သည်။ ခင်သန်းနွဲ့ဆိုသော အမျိုးသမီး၏ အိမ်ကို ရှာသည်။ နောက်တော့ အိမ်ရှင်က မှိန်းဖြင့်လိုက်၍ ပြေးခဲ့ကြရသည်ကို သတိရနေသည်။

ထိုညက စ၍ မောင်မောင်ဦး ပျောက်ဆုံးသွားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ အစသော် မောင်မောင်ဦး တစ်စုံတစ်ရာ ဖြစ်လေပြီလား စိုးရိမ်မိသေးသည်။ အိမ်ရှင်၏ လက်ချက် မိသွားလေပြီလား ထင်မိသေးသည်။ သို့စေကာမူ နောက် တစ်နေ့နံနက် စောစောတွင် မောင်မောင်ဦးကို မော်တော်ကားဆိပ်မှာ မြင်ရသည်။ ရေနံချောင်းမှ ပထမဆုံး ထွက်ခွာသွားသည် ကားပေါ်တွင် မောင်မောင်ဦး ပါသွားကြောင်း ကားသမား မိတ်ဆွေတစ်ယောက်က အတိအကျ အခိုင်အမာ ပြောသည်။ ထိုအခါကျမှ စိတ်အေး ရသည်။ သက်မ ချမိသည်။ ထိုစဉ်အခါက မောင်မောင်ဦး မြို့မှ ထွက်ခွာသွားခြင်းမှာ ခဏတစ်ဖြုတ်သာ ဖြစ်သည်။

မကြာမီ မြို့သို့ ပြန်လာမည် ထင်သည်။ ယခုမှ သည်သို့မဟုတ်၊ ရက်လ ကြာမြင့်လာပြီ ဖြစ်သည်တိုင် မောင်မောင်ဦး ပေါ်မလာ။

ခင်ခင်ကြီးကို မြို့တွင် ပြန်၍ မြင်တွေ့ရသောအခါ မောင်မောင်ဦးကို အထူးတလည် သတိရမိကြသည်။ မြို့တွင်

မောင်မောင်ဦး ရှိနေစေချင်လှသည်။ အများတကာတွေ အနက် မောင်မောင်ဦးကို အကြံမောရဆုံးသူမှာ မိမိသာ ဖြစ်သည်ဟု ဒေါ်သူဇာ မှတ်ထင်နေသည်။

ဒေါ်စောမင်း ဆုံးပါးကြောင်း သိရသည်။ တစ်ဆက်တည်းမှာပင် ရေနံသာတွင် ခင်ခင်ကြီး ပြန်ရောက် နေပြီဟု သော သတင်းကို ကြားရသည်။ အစက ယင်းသတင်းကို ဒေါ်သူဇာ မယုံလှ။ နောက်မှ လူပြော သူပြော များလှသဖြင့် ယုံမိခြင်းဖြစ်သည်။ သည်တော့လည်း ထိုသတင်းကို သားဖြစ်သူအား ပြောပြလိုလှသည်။ မြို့မှာ သားကို ရှိစေချင်လှသည်။ သားကို တမ်းတမ်းဆွတ်ဆွတ် တောင့်တ ရသည်။

စင်စစ် သားသည်သာ သူမ အတွက် အလင်းရောင်၊ သားသည်သာ တစ်ခုတည်းသော အားထားရာ မဏ္ဍိုင်၊ သားသည်သာ ပင်မ အသက်သွေးကြောဟု ကြာမြင့်စွာ ကတည်းက ဒေါ်သူဇာ မှတ်ယူခဲ့သည်။ သားနှင့် ပတ်သက်၍ မျှော်လင့်ချက် ကြီးစွာ ထားမိခဲ့သည်။

ယခုမှ သားနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ဘာတစ်ခုမျှ မရေရာ ပါကလားဟု ဒေါ်သူဇာ ထင်စ ပြုလာသည်။ အားကိုးရဖွယ်လည်း မမြင်။ မျှော်လင့်ယုံထား၍လည်း မဖြစ်သော သားပါကလားဟု ဒေါ်သူဇာ သိမပြုလာသည်။ အလင်းရောင်သည် မှိန်စပြု၍ မျှော်လင့်ချက် မဏ္ဍိုင်သည်လည်း ယိုင်စ ပြုလာလေပြီ။

ထားတော့၊ အားမကိုးရလျှင်လည်း ရှိပါစေ။ မျှော်လင့်ချက် မရှိလျှင်လည်း နေပါစေ။ သားကို အပါးမှာ နေစေလျက် သား၏ မျက်နှာကို တစ်စိစိမိကြည့်နေမည် ဆိုလျှင်ပင်၊ ဒေါ်သူဇာ ကျေနပ်မိမည်ဖြစ်သည်။ ထိုမျှလောက်သော အခွင့်အရေးကို ရလျှင်ပင် နှစ်သိမ့်မည် ဖြစ်သည်။

ယခုမှ သားနှင့် ပတ်သက်လာပါက ဘာတစ်ခုမျှ ခံစားရဖွယ် မမြင်။ ရင်ကို နှာကျင်စေသော ဝေဒနာသာ သားက ဗေးစွမ်းခဲ့သည်ဟု ထင်နေမိလေသည်။

သို့ပေမယ့် သည်အဖြစ်တွေကို အစပျိုးခဲ့လေသူကား သားကိုယ်တိုင် မဟုတ်ဟု ဒေါ်သူဇာ တွေးသည်။ စင်စစ် သား၏ ဘဝကိုသော်လည်းကောင်း၊ မိမိ၏ဘဝကို သော်လည်းကောင်း ဖျက်ဆီးပစ်ခဲ့သူမှာ အခြားသူ မဟုတ်၊ သား၏ဖခင် ကိုယ်တိုင်ဖြစ်သည်။ မိမိ၏ ခင်ပွန်းသည် ဖြစ်သည်ဟု ခိုင်ခိုင်မာမာ ယုံကြည်နေမိသည်။

ဦးကောင်းမိုးသည် သားနှင့် သူမ၏ ဘဝကို အမျိုးမျိုးစေစားနေသူဖြစ်သည်။ သူသည် ကြမ္မာဇာတ် ဆရာကြီး နှယ် မိမိတို့ ဘဝတွင် အပြောင်းအလဲများကို ဖန်တီးပေးခဲ့သည်ဟု ထင်သည်။

တခြားအရာ မကြည့်နှင့်။ သားနှင့် ခင်ခင်ကြီး၏ အဖြစ်၊ မည်သို့ ဆိုစေ သည်အဖြစ်သည် စင်စစ် ကြည့်နူး ဆွတ်ပျံ့ရမည့် အဖြစ်။ သို့စေကာမူ ဦးကောင်းမိုး၏ ပယောဂကြောင့် ကြည့်နူးဆွတ်ပျံ့ဖွယ် ဖြစ်မလာ။ ကြောင့်ဆွေးမြည့်ဖွယ်သာလျှင် ဖြစ်လာရလေသည်။ ယခုတော့ သူ၏ ပယောဂဖြင့် ငိုသူတွေ ငို၍ သေသူတွေလည်း သေရမပြီ။

ဒေါ်စောမင်း ဆုံးပါးရသည် ဆိုသော သတင်းကို ကြားရစက၊ ဒေါ်သူဇာသည် ဦးကောင်းမိုးအား အတိအလင်း ပြောခဲ့မိသည်။

“ဒီအဘွားကြီး သေရတာ တခြားဘယ်သူ့ကြောင့် မှ မဟုတ်ဘူးသိလား ကိုကောင်းမိုး၊ ရှင်ကြောင့်။ ရှင်သတ်လို့ ဒီအဘွားကြီး သေရတာ”

ဆိုခဲ့သည်။

ခင်ခင်ကြီး ပျောက်ဆုံးသွားသည်ဟုသော သတင်း၏ နောက်ပိုင်းတွင် ဒေါ်စောမင်း ဗုန်းဗုန်းလဲခဲ့ရသည်ဟု ဒေါ်သူဇာကြားရသည်။ ယင်းစကားကိုထောက်၍ ပြောမိခြင်းဖြစ်သည်။ ပြီးလျှင် အခြားသော အထောက်အထား တစ်ရပ် ရှိသေးသည်။ မိမိကိုယ်နှင့် နှိုင်း၍ ပြောမိခြင်းလည်း ဖြစ်သည်။ ကိုယ်ချင်းစာစိတ်နှင့် စကားဆိုမိခြင်း ဖြစ်သည်။ သားဖြစ်သူ မြို့မှထွက်ခွာ သွားသည်၊ ပျောက်ဆုံးသွားသည် ဆိုသောအခါ၊ ဒေါ်သူဇာမှာ သားစိတ်ဖြင့် ဗုန်းဗုန်း မလဲသေးသည့်တိုင်၊ လဲချင်သည့် အရိပ်လက္ခဏာများ ပေါ်ပေါက်လာလျက် ရှိရသည်။

သားကို တမ်းတရသော စိတ်၊ သားကို လွမ်းဆွတ်ရသောစိတ်ဖြင့် မအိပ်နိုင်၊ မစားနိုင် ရှိနေရသည်မှာပင် ကြာချေပြီ။

သား အဘယ်ကြောင့် မြို့မှ ထွက်ခွာသွားခဲ့သည် ဆိုခြင်းကို ယခုတိုင် ဒေါ်သူဇာ ရေရေလည်လည် သဘောပေါက်နိုင်စွမ်း မရှိသေး။ နားမလည်သေး။ သူ့ အဖေကြောင့်ပဲ လို့တော့ အထင်သား။ မှတ်မိသမျှတွင် သား ငွေတစ်ရာ တောင်းသည်။ ထိုငွေကို ပေးလိုက်ပြီးနောက် သား၏ မျက်နှာကို ယနေ့အထိ မတွေ့ရတော့။

သားအဖနှစ်ယောက် ဘာတွေဖြစ်ကြသည်တော့ မပြောတတ်။ မအေလုပ်သူသည် သား ထွက်ခွာသွားခြင်းနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ဘာမျှမပြော။ ဘာမျှမဆို။ အဘယ် သို့သော ထင်မြင်ချက်ကိုမျှ မပေး။

တစ်ခုတော့ ရှိသည်။ တစ်ညတွင် ဦးကောင်းမိုး အိမ်သို့ပြန်လာသည်။ မြင်းလှည်းတစ်စီးက ပို့ပေးခြင်း ဖြစ်သည်။ အခါတိုင်းကလို အလွန်အကျွံမှုပြီး ပြန်လာခြင်း

ဖြစ်သည်ဟုထင်သည်။ သည်တစ်ကြိမ်တွင်မူ အရက်အလွန် အကျွံ မူးခြင်းမဟုတ်။ တစ်စုံတစ်ယောက်က ခေါင်းကို ရိုက်လွှတ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ သွေးသံ ရဲ့ရဲ့ဖြစ်လာသည်။ မည်သို့က ရိုက်လွှတ်လိုက် သည်ကို မေး၍ စမ်း၍မရ၊ ချော်လဲပြီး ထံခိုက်မိခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ဆိုသည်။ ဆေးတိုက် တွင် ဆေးဝင်ထည့်ခဲ့ ပြီးမှ အိမ်သို့ ပြန်လာခြင်း ဖြစ်သည်။ ယင်းအချိန်ကစ၍ ဦးကောင်းမိုးသည် သူ၏ သားဖြစ်သူ အကြောင်းကို ပြောလေ့ ပြောထ နည်းပါးခဲ့သည်။ သားဖြစ် သူ မြို့မှ ထွက်ခွာသွားခြင်း ရှိမရှိကိုလည်း မစုံစမ်း၊ မမေးမြန်း ဘဲနေသည်။

အစသော် ဒေါ်သူဇာသည် သား မြို့မှ ထွက်ခွာ သွားသည်ဟု မထင်၊ သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်ယောက် အိမ်တွင် ရှိနေလိမ့်မည်ထင်သည်။ တစ်ပတ်ခန့်အထိ သည် အတိုင်း နေခဲ့သည်။ နောက်တော့မှ ကျော့မောင်းတို့လို သူ ငယ်ချင်းများ အိမ်သို့ အမေးအမြန်း ထွက်ရသည်။ ထို အခါကျမှ သား မြို့မှ ထွက်သွားပြီ ဖြစ်ကြောင်း သိခဲ့ရလေ သည်။

သားဘယ်သို့ သွားသည်ကိုလည်း မသိ။ ဘယ်တွင် ရှိမည်ကိုလည်း မမှန်းတတ်။ တစ်နေ့နေ့အိမ်သို့ ပြန်လာ နီးနှင့်သာ မျှော်ကိုး စောင့်စားနေရသည်။ ယခုတော့လည်း ကြားညောင်းရက်ရှည် ရှိခဲ့လေပြီ။ သားနှင့် ပတ်သက်၍ စိုးရိမ် စိတ်ပူစ ပြုသည်။ သားသာ တစ်စုံ တစ်ခု ဖြစ်သွားလျှင် တော့ဟု တွေးတော စိုးရိမ်ရသည်။

ရံခါတွင်မူ အိမ်သို့ သားပြန် မလာသည်ကပင် ပို၍ ကောင်းလေမည်လား တွေးမိသည်။ ယခုအခါ အိမ်မှာ ဘာမျှ မရှိတော့၊ အခွံဆို၍ အခွံချည်းသာ ကျန်တော့သည်။ ပရိ ဘောဂမန်သမျှကို ကျင်စိန်းက သိမ်းကျုံးယူ ငင်သွားပေပြီ။ ခုတင်တစ်လုံးလောက်တော့ ချန်ထားဖို့ ပြောမိသေးသည်။ သို့ပေမယ့် မရ။ ယခုအခါ ခုတင်အ စား ကွပ်ပျစ်ကိုသာ အသုံးပြုနေရသည်။ တစ်အိမ်လုံး တွင် ပရိဘောဂဟူ၍ သည် ကွပ်ပျစ်တစ်ခုသာ ရှိတော့သည့်အသွင် ဖြစ်သည်။ ဤသည် များကို မြင်ရလေလျှင် သား စိတ်ချမ်းမြေ့နိုင်မည် မဟုတ်။ မျက်နှာငယ်ရှိတော့မည်ဟု ကြိုတင် ထင်မှတ်နေ မိသည်။

ယခုအခါ ဒေါ်သူဇာတွင် အလုပ်မရှိ၊ ထို့ကြောင့် အိမ်တွင် ဝင်ငွေမရှိ။ ဦးကောင်းမိုးသည် အိမ်နှင့် ငြိပိုင်းကို ရောင်းမည် တက်က လုပ်နေသည်။ မတတ်သာသည့် အဆုံး ရောင်းချင်လျှင် ရောင်းရပေမည်။ သို့ပေမယ့် အရော့တကြီးနှင့် အစုလိုက် အပုံလိုက် ငွေမလိုမချင်း မရောင်းဟု ဒေါ်သူဇာ တင်းခံနေသည်။

ရတတ်သမျှ ချေးသည်။ အိမ်တွင်ရှိသော ပစ္စည်းနှင့် အဝတ်အစား တစ်ပတ်နွမ်းတွေကအစ ချ၍ ရောင်းသည်။ သည်ဝင်ငွေနှင့် ထမင်းစား၍ သည်ဝင်ငွေနှင့်ပင် ဦး ကောင်းမိုး အရက်သောက် နေနိုင်ပေသေးသည်။

စစ်သတင်းကို လူတို့ ဦးစားပေး ပြောဆိုလာကြ သည်။ ဝေပန်မှု၊ ဆွေးနွေးမှု ပြုနေကြသည်။ မကြာမီ စစ်မီး ကူးစက်လောင်ကျွမ်းတော့မည့် အရိပ်ခိုမိတ်ကို တွေ့ရသည်။ စစ်ဖြစ်လာလျှင်တော့ အခက်ဟု ဒေါ်သူဇာ ထင်သည်။ သားကိုပို၍ တမ်းတရသည်။ အကယ်၍ ရုတ်တရက် စစ် ဖြစ်လာလျှင် သားနှင့် ကွဲကွာနေမည် စိုးသည်။

အထူးသဖြင့် ယခုလို မမာမကျန်းချင်နေသော ကာလမျိုး၌ အပါးမှာ သားကို ရှိစေချင်သည်။

သား၏ မျက်နှာကို မြင်ရလျှင် ခံတွင်းပျက်နေပေ မယ့် အစာဝင်မည်ထင်သည်။ အပါးတွင် သား ရှိလေလျှင် တော့ တအားတက်မိမည် အမှန်ပင်။

ယခုလို ခင်ခင်ကြီးတစ်ယောက် မြို့သို့ ပြန်ရောက် လာပြီဟု ကြားရသောအခါ သားကိုလည်း မြို့တွင် ရှိစေ ချင်သောဆန္ဒများ ဒေါ်သူဇာ၌ တဖွားဖွား ပေါ်ပေါက်နေရ သည်။ ခင်ခင်ကြီး မြို့မှ ပျောက်ဆုံးသွား ခဲ့သည်။ ယင်း အဖြစ်မှာလည်း မိမိတို့နှင့် ပတ်သက်နေသည်ဟု သိရချိန်က၊ ဒေါ်သူဇာ အမှန်ပင် စိတ်မကောင်း။ ယခု ခင်ခင်ကြီး ပြန် လည်ပေါ်ပေါက်လာ သည်ဆိုပြန်တော့လည်း ဝမ်းသာရ သည်။ သည်ကလေးမ တစ်စုံတစ်ခုဖြစ်လျှင် သား၏ ပယော ဂမကင်း ဟု မှတ်ထင်သည်။ ဘာမျှ မဖြစ်ဟု သိရ၍ တော်ပါ သေးရုံဟု စိတ်ထဲမှာ ပြောနေမိသည်။

ဒေါ်သူဇာသည် ကွပ်ပျစ်ပေါ်တွင် လဲလျောင်းလျက် ရှိသည်။ ပူလောင်ပြင်းပြသော နွေကာလ၏ ခြောက်သွေ့ နွမ်းနယ်နေသော အပြင်အလျာကို စူးစိုက် ကြည့်နေသည်။ အချိန်မှာ ညနေခင်း ဖြစ်သည်။ နေညို ခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။ အမှောင်ဘက်သို့ လုလာသည်။

အိမ်တွင် ဒေါ်သူဇာ အထီးတည်း ဖြစ်သည်။ မွဲလာ လေပြီ ဆိုတော့လည်း ဖိုးအောင်လို တောက်တို မည်ရ ခိုင်းရ မည်သူကိုပင် မထားနိုင်ချေ။ ဖိုးအောင်သည် သူ၏ ရွာသို့ ပြန်သွားခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။

ဦးကောင်းမိုးသည်လည်း အိမ်တွင် မရှိတတ်။ နံနက် လင်းကတည်းက ထွက်သွားတတ်သည်မှာ မျိုးချုပ် သည့် တိုင်။ ပြန်လာသည့် အခါမှလာသည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် တစ်ညလုံးလိုလို ပြန်မလာဘဲ နေချင်နေသည်။ ဦး ကောင်းမိုး အနေနှင့် မိမိအပေါ် စိတ်ကုန်ခန်း နေပြီဆိုခြင်းကို ဒေါ်သူဇာ

သိသည်။ အခြားတစ်ပါးသော မိန်းမများထံ သွားလာတတ်သည်ကိုလည်း ရိပ်မိသည်။ သို့ပေမယ့် ယင်းကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ ဒေါ်သူဇာ ဘာမျှ မပြောလိုတော့။ တားဆီးပိတ်ပင် နှင်စိတ်လည်း မရှိ။ ရင်ထဲမှာတော့ ခံပြင်းသလို ဖြစ်မိသည်။ ငယ်စဉ် ဘဝက လှပခဲ့ပုံ။ လူတို့ စွဲမက်ခဲ့ပုံများကို သတိရသည်။ နန္ဒာယင်ငယ်ရွယ်သော ဘဝကို ပြန်လည် တမ်းတမိသည်။ တစ်ကြိမ်တစ်ခါလောက်တော့ ပြည့်ပြည့်ဝဝ စုံစုံလင်လင်နှင့် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေချင်သေးသည်။ နေမကွယ်မီ ဆည်းဆာ၏အလှကို တောင့်တမိသလိုပင် ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် မိမိဘဝမှာ နေသို့ပိုင်းသို့ ရောက်နေလေပြီဟု ဒေါ်သူဇာ ထင်ပါသည်။ မကြာမီ နေဝန်း ပျောက်ကွယ်ရမည့် အဖြစ်မျိုးနှင့် ကြုံရလိမ့်မည်ဟု အလိုလိုသိနေသည်။

ဒေါ်သူဇာသည် သက်ပြင်းရှည်ကြီး တစ်ချက် မှတ်ထုတ်လိုက်သည်။

ယင်းအချိန်နှင့် မရှေးမနင်းမှာပင် ဝိုင်းရှေ့မှာ မြင်းရထားတစ်စီး ဆိုက်လာသည်ကို တွေ့ရသည်။ ဘယ်သူလေလဲ အထင်နှင့် လှမ်းကြည့်မိသည်။ ထိုအခါ မြင်းရထားပေါ်မှ ဆင်းလာသော ဦးကောင်းမိုးနှင့် အဖော်နှစ်ဦးကို တွေ့ရသည်။ လာနေကျ မိတ်ဆွေများပင် ဖြစ် သည်။ အိမ်မှာ ဝိုင်းဖွဲ့နေကြသူများ ဖြစ်သည်။ ဒေါ်သူဇာသည် အကြည့်ကို လွှဲပြောင်းလိုက်သည်။

ဦးကောင်းမိုးတို့ အနေနှင့်ကလည်း ဒေါ်သူဇာကို မှတ်လေသည့် ငပီ ဟူ၍ပင် သဘောထားဟန်မတူ။ ထမင်းစားခန်းသို့ တန်း၍ဝင်ကြသည်။ မကြာမီ ထိုနေရာတွင် ဝိုင်းစကြလေတော့သည်။ သူတို့၏ ရယ်သံ မောသံ စကားပြောသံများ ပေါ်ထွက်လာသည်။

အစသော် ဒေါ်သူဇာသည် သူတို့စကားကို ဂရုတစိုက် နားမထောင်မိ။ သား၏အမည်၊ သားနှင့် ပတ်သက်သော အကြောင်းအရာများ ပါဝင်လာသံ ကြားရလေမှ နားစွင့်ထားလိုက်မိသည်။

တစ်ယောက်သော သူက ခင်ခင်ကြီး ပြန်ရောက်လာပြီ။ မောင်မောင်ဦး ဘယ်မှာလဲဟူသော အမေး စကားကို မေးခဲခြင်း ဖြစ်သည်။ သည်အမေးကို ဦးကောင်းမိုး မဖြေ။ သည်တွင် ဒေါ်သူဇာသည် ကွပ်ချစ်ပေါ်မှ ဆတ်ခနဲဆင်းလိုက် မိသည်။ ထမင်းစားခန်းသို့ လာခဲ့သည်။ တံခါးပေါင်တွင်မှီကာ ဦးကောင်းမိုး၏ မျက်နှာကို စူးစိုက်ကြည့်သည်။

“ဟေ့လူ ကိုကောင်းမိုး၊ ကျုပ်ပေးတာ ပြေပါဦးဗျာ”
မေးခွန်းရှင်သည် စိတ်မရှည်နိုင်သလို ထပ်၍ မေးသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ သူ ပေးတာ ပြေပါဦး”
ဒေါ်သူဇာ၏အသံကြောင့် ဦးကောင်းမိုး ဒေါ်သူဇာ မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်သည်။ သူ့ထံမှ အသံ ထွက်ပေါ်လာခြင်း မရှိ။

“သား ဘယ်မှာ ရှိတယ်ဆိုတာကို လူတကာ သိချင်နေကြတယ်။ ကျွန်မလဲ သိချင်တာပဲ။ သား အခု ဘယ်မှာလဲဟင်”

ဒေါ်သူဇာ၏ အသံမှာ မာကျောဟန်ပါနေသည်။ ဦးကောင်းမိုးမှာ အနေရ ကျပ်သလိုရှိသည်။ သူတို့စကား ဝိုင်းအတွင်း ဒေါ်သူဇာ ပါလာသည့် အတွက် ကျန်လူများ အံ့အားသင့်ကာ ခပ်အမ်းအမ်း ဖြစ်နေကြသည်။

“သူ ဘယ်မှာ ရှိတယ်ဆိုတာ ကျုပ်က ဘယ်လိုလုပ်သိမှာလဲ။ သူက ကလေးလေးမှ မဟုတ်တာ။ သူ သွားချင်တဲ့နေရာ သွားနေတာ။ ကျုပ်က သူ့ကို လိုက် ထိန်းနေတာမှ မဟုတ်ဘဲ”

ဦးကောင်းမိုး၏ အဖြေကို ဒေါ်သူဇာ မကျေနပ်။
“သူဟာ ကလေးတစ်ယောက်တော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့။ ဒါပေမယ့် ရှင်စဉ်းစား ကြည့်ပါဦး။ ကျွန်မတို့မှာ ကလေးဘယ်နှစ်ယောက်များ ရှိလို့လဲ။ ဒီတစ်ယောက်ထဲ ရှိတာ မဟုတ်လား။ သူ့ထက် အငယ်အနွှင်း မရှိတော့ သူဟာ ဒီအိမ်မှာ ကလေးပဲ။ ရှင်ဟာ အဖေ တစ်ယောက်အနေနဲ့ သူ့ကို ထိန်းကျောင်းဖို့ တာဝန်ရှိတယ်ဆိုတာ မေ့နေသလားဟင်”

ဦးကောင်းမိုး၏ မျက်နှာထားမှာ တင်းမာလာသည်။
“တော်စမ်း မသူဇာ၊ မင်းသားကို မင်းကိုယ်တိုင်ကော ထိန်းလို့ကျောင်းလို့ ရသလား။ သူ ဒီမှာ ရှိနေတုန်းက တစ်ချိန်လုံး ဘာတွေ လုပ်သွားသလဲ၊ မင်း သိသလား”

ဒေါ်သူဇာ ဟက်ခနဲ ရယ်လိုက်သည်။
“ဒါတော့ရှင် . . . ဘာမျိုး ဘိုးတူ ချိုကလေးနဲ့ ဆိုတာလိုပေါ့။ ရှေ့ဆောင်နွားလား မြောင့်မြောင့် သွားသော် ဆိုတာလိုပေါ့။ ရှင်ကိုယ်တိုင်က မအေတစ်ယောက်အနေနဲ့ စံပြဖြစ်နေတော့၊ ရှင်လမ်းစဉ်ကို သူ လိုက်လာတာ ဘာဆန်းသလဲ”

ဒေါ်သူဇာ၏ စကားကြောင့် ဦးကောင်းမိုး၏ မျက်နှာမှာ ကျေနပ်ဟန် မပြသော်လည်း သူ၏ အပေါင်းအသင်းများကမူအလိုက်ကမ်းဆိုး မသိဘွာ ဝိုင်း၍ ဟားလိုက်ကြ လေသည်။

သည်တွင် စကားကို လွှဲပြောင်း ပြောဆိုဟန်ဖြင့် သူတို့အထဲမှ တစ်ယောက်က အကြောင်းအရာ တစ်ရပ်ကို

ဖောက်ပြောသည်။

“ခင်ဗျားနဲ့ ဦးအောင်ခန့်တို့ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် အကော်အာဃာတ ကြီးကြွယ် ထင်တယ်နော်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဗျာ”

“တလောက ကျွန်တော် ဦးအောင်ခန့်ရဲ့ ရေနဲ့သာ ရှေ့ကနေ ဖြတ်သွားမိတယ်။ အဲဒီ အချိန်မှာ အိမ်ထဲက ကောင်းမိုး၊ ကောင်းမိုးနဲ့ ဦးအောင်ခန့်ရဲ့အသံကို ကြားရတယ်။ ခင်ဗျားရဲ့ နာမည် ဖြစ်နေလို့ ကျွန်တော် ခြံထဲကို လှမ်းကြည့်မိတယ်။ ဒီမှာတင် ကျွန်တော် ဘာတွေ့ရတယ်မှတ်သလဲ ဟင်။ ဦးအောင်ခန့်ဆီကို ခွေးဝဲ စားလေးတစ်ကောင် ပြေးလာတာ မြင်တယ်ဗျာ။ လက်စသတ်တော့ ဦးအောင်ခန့်ဟာ ခွေးဝဲစား ကလေးကို ခင်ဗျားရဲ့ နာမည်ပေးထားတာကိုး . . . ဟဲဟဲ”

ဦးကောင်းမိုး၏ မျက်နှာမှာ အလွန်အမင်း ခံပြင်းသွားဟန် ပေါ်ပေါက် လာသည်။

သည်တွင် ဒေါ်သူဇာ၏ အားပါးတရ အော်ဟစ်ရယ်မောသံ ပေါ်လာသည်။

“ဟုတ်လား၊ ရှင်တကယ် ပြောတာလား”

မေးသည်။

“တကယ် ပြောတာပေါ့ဗျာ”

“ဟုတ်လိုက်လေရှင် . . . ဪ . . . ဦးအောင်ခန့်၊ အတော် အကြံပိုင်တဲ့လူ၊ တကယ် ဦးနှောက်ကောင်းတဲ့လူ၊ သူမို့ ဒီအကြံမျိုးရတတ်ပလေရှင်၊ ဟင်း . . . ဟင်း”

ဦးကောင်းမိုးသည် ထိုင်ရာမှ ဖြုန်းခနဲ ထရပ် လိုက်သည်။ ဇနီးသည်အား လက်ညှိုးငေါက်ငေါက် ထိုးသည်။ လက်တစ်ဖက်က ဖန်ခွက်ကို ကောက်ကိုင်သည်။

“ကျုပ် တစ်စုံတစ်ခု မလုပ်မိခင် ထွက်သွားစမ်း မသူဇာ”

ဦးကောင်းမိုးသည် ခံပြင်းဟန်လည်း ရှိသည်။ နာကြည်းဟန်လည်း ရှိသည်။ ရှက်သွားဟန်လည်း တူပါသည်။

ဒေါ်သူဇာသည် ထမင်းစားခန်းဝမှ ထွက်ခွာလာခဲ့လေသည်။ ယခုတိုင်အောင် သူမမှာ ရယ်မောချင်စိတ်ကို ချိုးနှိမ်၍မရ။

အခန်းဝမှ ခွါလာခဲ့သည့်တိုင် တစ္ဆိစ္ဆိ တဟိဟိ ရယ်မောနေမိဆဲပါပင်။

ခင်ခင်ကြီးသည် ရေနံ့သာတွင် ရက်ကြာနေသည်။
 ဘွားဘွား၏ ကိစ္စပြီးမြောက်သည်အထိ စောင့်ရသည်။ ပြီး
 ပြန်တော့ မမမေနှင့် ပတ်သက်၍ အနေကြာရမည့် အရိပ်
 အယောင်ကို မြင်နေရသည်။ ဒေါ်မြလေးအဖို့ သမီးဖြစ်သူ
 အိမ်သို့ရောက်ရှိလာခြင်း၊ မိခင်ဖြစ်သူ ဆုံးပါးသွားခြင်း
 စသည်ဖြင့် ဝမ်းသာဝမ်းနည်းဖွယ်ရာသော အကြောင်း နှစ်ရပ်
 နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကြုံတွေ့ရသည်။ တာဝေးပြေးသမား
 တစ်ယောက်နှယ် စိတ်ကို လျှော့လိုက်လေသောအခါ ဒေါ်မြ
 လေး မထနိုင်တော့။ အိပ်ရာတွင် လဲရသည်။ ဦးအောင်
 ခန့်ကား ဘာမျှ မပြောတော့။ သည်ရက်များအတွင်း အိမ်
 တွင် အနေနည်းသည်။ အိမ်တွင် ရှိပါကလည်း လူများနှင့်
 ရော့ရော့နှော့နှော့ မနေ။ အချိန်ရှိသရွေ့ အခန်းအောင်း
 နေသည်။ ဒေါ်မြလေးအနေနှင့် ခင်ခင်ကြီးအား မည်သို့မျှ
 ရေနံ့သာ၏အပြင်သို့ အထွက်ခံတော့မည် မဟုတ်ပေ။ သည်
 တစ်ကြိမ် ခွဲခွဲသွားမည့်အဖြစ်ကို မလိုလားချေ။ ထာဝစဉ်
 သူမအပါးမှာပင် ရှိနေစေချင်သည်။
 သည်တွင် ပြဿနာတစ်ရပ် ပေါ်ပေါက်လာသည်။
 ကျောက်ပန်းတောင်းရှိ ခင်ခင်ကြီး၏ ကလေးနှင့် ပတ်သက်
 သည်။ ကလေးကိစ္စကို မည်သို့ ဖြေရှင်းရမည်ဟု ခင်ခင်ကြီး
 မထိ။
 ဦးအောင်ခန့်က မိမိ ကြံမ္မာကို မိမိဘာသာ စီစဉ်ကြ
 ဆိုသော်လည်း ကလေးနှင့် ပတ်သက်၍မူ ခါးခါးသီးသီး ဖြစ်

နေသည်။ ဦးမောင်ကလေးမှတစ်ဆင့် ခင်ခင်ကြီး တစ်
 ယောက်တည်းကိုသာ အိမ်တွင် လက်ခံ မည်ဟု ပြောသည်။
 သည်တော့လည်း ခင်ခင်ကြီး ဘာလုပ်ရမည် မသိတတ်။
 ဦးမောင်ကလေးက အစီအစဉ်ပြုပေးသည်။ ကလေး
 ကို ကျောက်ပန်းတောင်းမှာ ဆက်၍ထားဖို့ပင် ဖြစ်သည်။
 ယခုအခြေတွင် ခင်ခင်ကြီး၌ ကလေးရနေသည် ဆိုခြင်းကို
 ရေနံ့ချောင်း တစ်မြို့လုံးက မသိသေး။ အများကပင် တစ်
 နေ့ရာရာတွင် ဖျက်ဆီးပစ်ခဲ့ပြီဟု ထင်နေကြသည်။ ကလေး
 ကို အသက်ရှင်လျက်ရှိသည်ဟု သိကြသူများမှာ ရေနံ့
 ချောင်းအနေနှင့် မမဝင်းရီတို့အပါအဝင် ဦးမောင်ကလေး
 သာရှိသည်။ အုပ်အုပ်ဆိုင်ဆိုင် လုပ်ထားသည်။
 ဦးမောင်ကလေးတို့မှာ သားသမီး မထွန်းကား။ ဦး
 မောင်ကလေး၏ ဇနီးသည်မှာ သားရူး ရူးနေသော မိန်းမကြီး
 တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ ယခုအခါ ပစ္စည်းဥစ္စာကလည်း
 ထိုက်သင့်သလောက် ကြွယ်ဝလာခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။ ကလေး
 မွေးစားချင်သည်ဟု လင်ယောက်ျားဖြစ်သူအား အတန်တန်
 ပူဆာခဲ့သည်။
 ကလေးနှင့် ပတ်သက်၍ ခင်ခင်ကြီးတို့မှာ ပြဿနာ
 ဖြစ်နေပြီဟု ကြားရသောအခါ ယင်းကလေးကို မွေးစားဖို့
 အကြံ ဦးမောင်ကလေးတို့တွင် ရလာသည်။
 တစ်နေ့တွင် ဦးမောင်ကလေးသည် သည်အကြံကို
 ခင်ခင်ကြီးအား တိုင်ပင်သည်။ အစသော် ခင်ခင်ကြီးမှာ
 ကြားရသော စကား အတွက်ပင် ဒေါသဖြစ်ရသည်။
 စိတ်ဆိုးရသည်။

မိမိကလေးအား မိမိမှတစ်ပါး အခြားသူ မွေးစား စေချင်သော ဆန္ဒမရှိ။ သည်တွင် ဦးမောင်ကလေးက မျောင်းဖျတ်ကား ဆိုခဲ့သည်။

“မင်း စဉ်းစားကြည့်စမ်း ခင်ခင်ကြီး။ ကလေးကို သူ့အတိုက်က ဘယ်နည်းနဲ့မှ အိမ်ပေါ် အတင်မခံဘူးလို့ ပြောတယ် မဟုတ်လား။ ဒီကလေးမှာ ဦးကောင်းမိုးရဲ့သွေး ပါနေတယ် ဆိုတာနဲ့ပဲ ဒီကလေးကို မမြင်ရခင်က မုန်းနေ တယ် မဟုတ်လား။ ဒီတော့ သူ့စိတ်မှာ အဖြိုးမပြေခင် ဦးလေးတို့ကလေးကို ခေတ္တပဲဖြစ်ဖြစ် မွေးကျွေးသူတံသင် ပေးချင်တဲ့ သဘောပါ။ နောက်တစ်ခုက မင်းရဲ့မေမေဆိုရင် လဲ အခု မမာမကျန်း ဖြစ်နေတယ် မဟုတ်လား။ ကလေးကို တခြားလူဆီမှာ ထားရမှာလဲ မဟုတ်ဘူး။ ဦးလေးတို့ဆီမှာ ထားရမှာ။ ဦးလေးတို့ အနေနဲ့ကလဲ မင်းတို့ရဲ့ ကျေးဇူးတွေ တင်ရှိနေတဲ့လူ။ အတု့အလှည့် ပြုရင်းက ကျေးဇူးဆပ်ချင် နေတဲ့လူ။ ဒီနည်းလမ်းနဲ့ပဲ ကျေးဇူးဆပ်ရမှာ။ ဒါကြောင့် ကလေးရဲ့တာဝန်ကို ယူပါရစေလို့ ပြောရတာပါ ခင်ခင်ကြီး။”

သည်တော့လည်း ခင်ခင်ကြီးမှာ တွေ့စေရလေပြီ။ စဉ်းစားရလေပြီ။ ကလေးကို ခွဲမထားချင်သည် အမှန်။ သို့ ရာတွင် အတူနေဖို့ ဆိုသည်မှာလည်း မဖြစ်နိုင်သေး။

“နောက်တစ်ခုက မင်းကိုယ်တိုင်ဟာ ကလေးပဲ ရှိ ပါသေးတယ်ကွယ်။ ငယ်ပါသေးတယ်။ ကလေးတစ် ယောက်တစ်ဝန်ကို မင်း မယူနိုင်ပါဘူး။ ယူနိုင်တယ်ထား နိုင်နင်းမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ပြီးတော့ ဦးလေးတို့ဆီမှာ ကလေး ဟာ အခိုက်အတန့်သာရှိနေမှာပါ။ မင်းတို့ရဲ့အိမ်တွင်းရေး အဆင်ပြေတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ကလေးဟာ မင်းဆီကို ပြန် ရောက်လာမှာပဲ။ ပြီးတော့လဲ တစ်ရေထဲ၊ တစ်မြေထဲ အဟူ တူနေနေ ကြတာဆိုတော့ ကလေးကို မင်း အချိန်မရွေး လာ တွေ့နိုင်တာပဲ မဟုတ်လား။”

ဦးမောင်ကလေး၏ အကြောင်းပြချက်များ ကလည်း ယုတ္တိရှိသည်။ အပြောကလည်း ပိုကောင်းသည်။ တကယ် တမ်း စေတနာထား၍ ပြောနေခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ထင်ရှား သည်။ ခင်ခင်ကြီးတွင် အခြားသော ရွေးချယ်စရာနည်းလမ်း လည်း မရှိ။ သို့ဖြစ်၍ အဆုံးတွင် ဦးမောင်ကလေး၏ အကြံ အစည်ကို လိုက်နာရုံမှတစ်ပါး ဘာတစ်ခုမျှ ခင်ခင်ကြီး မစွမ်း ဆောင်နိုင်တော့။ ဝမ်းနည်း ပန်းနည်းဖြင့်ပင် ခေါင်းညိတ် လက်ခံ လိုက်ရတော့သည်။

ဦးမောင်ကလေးသည် ခင်ခင်ကြီးထံမှ သဘော တူညီချက်ကို ရလျှင် ရချင်း၊ ဝမ်းပန်းတသာ အိမ်သို့ပြန်ခဲ့ သည်။ ဇနီးဖြစ်သူနှင့် တိုင်ပင်သည်။ ချက်ချင်း ဆိုသလို

မှာပင် အစီအစဉ် ပြုကြသည်။ သူတို့သည် အိမ်နီးနားချင်း များအား ကလေးတစ်ယောက် မွေးစားတော့မည် ဖြစ် ကြောင်း ကြေညာသည်။ ကလေးမှာ ခင်ခင်ကြီး၏ ကလေး ဖြစ်သည်ဟု ထုတ်မပြောမီစေရန်မူ အလိုလို သတိရှိကြ သည်။ ကလေးသည် ကျောက်ပန်းတောင်းမှ ဖြစ်သည်။ မိခင်ရော ဖခင်ပါ ဆုံးပါးကုန်ပြီ။ ဆင်းရဲ နွမ်းပါးသော မိသားစုက ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်ထားရ သည် စသည်ဖြင့် သတင်းလွှင့်ထား လိုက်သည်။

ကျောက်ပန်းတောင်းမှ ထွက်လာခဲ့ပြီးနောက် ခင်ခင် ကြီး တစ်ခေါက်သာ ပြန်ရောက်သည်။ ဘွားဘွား ရက် လည်ဆွမ်း မသွတ်မိ အချိန်က ဖြစ်သည်။ အိမ်မှ ကားကို ယူလျက် ဦးလေး ဦးထွန်းခင်နှင့်အတူ သွားရောက်ရသည်။ ကျောက်ပန်းတောင်းတွင် ကိုညိုထွန်း မရှိတော့၊ မမဝင်းရီ သာ ရှိနေသည်။ ထိုနေ့က ကြာကြာ အနေနဲ့၊ အပြစ်အယုတ် များကို ပြောပြပြီး ချက်ချင်း ရေနဲ့ချောင်းသို့ ပြန်ခဲ့ရသည်။ ယခုတစ်ခါ ဦးမောင်ကလေးတို့က ကလေးကို သွား ရောက်ခေါ်ဆောင်မည် ဆိုသောအခါ ခင်ခင်ကြီးပါခဲ့ရပြန် သည်။

မမဝင်းရီ တစ်ယောက်ကတော့ ဦးမောင်ကလေးတို့ ကလေးမွေးစားမည်ဆိုခြင်းကို မသိ။ ခင်ခင်ကြီးအနေနှင့် လည်း ယင်းစကားကို ပြောမထွက်ပေ။ ကိုဖိုးစံတို့ မသိန်းနု တို့ကဆိုလျှင် မျက်ရည်စမ်းစမ်းနှင့် ဖြစ်နေသည်။ လာစဉ် ကလည်း ဆိုင်းမဆင့် ဗုံမပါ။ ပြန်တော့မည်ဆိုတော့လည်း ချက်ချင်းကြီးလို ဖြစ်နေသည်အတိုက် အပြောင်းအလဲ မြန်လှသော ခင်ခင်ကြီး၏အဖြစ် ကို အံ့ဩနေကြသည်။

ပြန်ခါနီးတွင် ခင်ခင်ကြီးသည် ကိုဖိုးစံနှင့်မသိန်းနု တို့ရှေ့၌ အထုပ်တစ်ထုပ်ကိုချလျက် ကန်တော့သည်။ ယင်း အထုပ်မှာ ငွေတစ်ထောင်အထုပ် ဖြစ်သည်။ သည်မျှ များ ပြားသောငွေကို ထိကိုင်ဖူးသည် မဟုတ်သော်လည်း၊ လက် ခံဖူးသည် မဟုတ်သော်လည်း ကိုဖိုးစံ မသိန်းနုတို့က လက် မခံ။ ငြင်းပယ်နေသည်။

“တို့များအနေနဲ့ မိန်းကလေးကို ပြုစုရတာ ဘာမှ မျှော်ကိုးလို့ မဟုတ်ပါဘူး။ မိန်းကလေးဆီက ဘာမှ မလို ချင်ပါဘူး။”

ကိုဖိုးစံက ဆိုသည်။
“ပြန်ယူသွားပါ ညီမရယ် အမတို့က လင်မယား နှစ်ယောက်ထဲပါ အပူအပင်မရှိပါဘူး။ ဒီလောက်ငွေလဲ မလို ပါဘူး။”

မသိန်းနုက ပြောသည်။

“ဒီငွေကိုမှ လက်မခံရင်တော့ ခင်ကြီး စိတ်ကောင်း နိုင်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး ဘာအတွက်ညာအတွက် ရယ်လို့ မဟုတ်ပါဘူး။ ခင်ကြီး စေတနာနဲ့ ကန်တော့တာပါ။”

စသည်ဖြင့် ခင်ခင်ကြီးမှာ ကြာမြင့်စွာ ဖျောင်းဖျ နေရသေးသည်။ အဆုံးတွင်မူ ကိုဖိုးစံတို့ ဇနီးမောင်နှံမှာ မည်သို့မျှ မငြင်းပယ်သာတော့ဘဲ ငွေကို လက်ခံထားလိုက်ရ သည်။ ခင်ခင်ကြီးတို့ အပြန်၌ ကိုဖိုးစံတို့က ခြံဝအထိ လိုက်ဖို့သည်။ ခြံဝရှိ ယိုင်နဲ့နေသော တိုင်ကိုပြု၍ မသိန်းနုက စကားဆိုသေးသည်။

“မှတ်မိသေးလား မိန်းကလေး။ ညနေချိန်တိုင်း ဒီတိုင်ကလေးမှာ မှီရင်း မိန်းကလေး ငေးငေးနေတတ်တာ လေ။ အခုတော့ မိန်းကလေးရဲ့ကိုယ်စား တို့များက ငေးရ တော့မှာပါကလား။”

ဆင်းရဲသည်၊ ချမ်းသာသည်မဟုတ်၊ စိတ်နုလှသား ခြုံစင်သူမှာ ဖြူစင်သည်သာ ဖြစ်သည်။ စေတနာသန့်သူမှာ သန့်သည်သာ ဖြစ်သည်ဟု ခင်ခင်ကြီး တွေးမိတတ်လာ သည်။

“မိန်းကလေးဆီကိုတော့ အစ်မတို့ ရောက်နိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် အစ်မတို့ဆီကိုတော့ မိန်းကလေး ရောက်နိုင်မှာပါ။ ဘယ်အခါမဆို ရောက်တဲ့အခါ ဝင်ပါ ကွယ်။ တစ်ခါတည်းနဲ့တော့ မဖြတ်လိုက်ပါနဲ့ ဟုတ်လား။”

မသိန်းနုက ကားထွက်ခါနီးတွင် မှာနေသေးသည်။ ခင်ခင်ကြီးတို့ ကျောက်ပန်းတောင်းမှ ထွက်လာ သောအချိန်မှာ ညနေချိန်ဖြစ်ပါသည်။ ဆည်းဆာချိန် ဖြစ် ပါသည်။ နေဝန်းသည် ခင်ကြီးဆင့်တောင်စွန်းတွင် မေး တင်နေပြီ ဖြစ်သည်။ ၎င်း၏ မှီနံဖျော့သော ရောင်ခြည်များ ဖြင့် ခင်ကြီးဆင့်တောင်တန်း ဝန်းကျင်ကို ဖျန်းပက်ထား သည်။ ယခင်က မျှော်မောခဲ့ရသောလမ်း၊ တစ်စုံတစ်ရာ ထူးခြားမှု-ဖြစ်ထွန်းပေါ်ပေါက်လာလိမ့်မည်ဟု ထင်ခဲ့သော လမ်း။ ယင်းလမ်းမှ ယခုတကယ်တမ်း ထူးခြား ပြောင်းလဲမှု ဖြင့် ခင်ခင်ကြီး ပြန်လာခဲ့ရလေပြီ။ သူမနှင့်ပတ်သက်၍ ဇာန်ထုထဲခဲ့သောမြို့၊ လူတို့၏ စိတ်တွင် အတွေးအထင် ထူးထူးခြားခြား ဖြစ်ပေါ်စေခဲ့သောမြို့၊ ရက်အတန်ကြာမျှ မှားမှီပန်းအောင် ခဲ့ရသောမြို့ကို ခင်ခင်ကြီး စွန့်ခွာလာခဲ့ရ လေပြီ။ သည်မြို့မှာရှိစဉ်က ရေစည်လှည်း တိုက်စားသူ၏ သီချင်းသံကို ခင်ခင်ကြီး ပြန်လည်ကြားယောင်သည်။ ပြုံးမိ သေးတော့သည်။

“သော် . . . အသက်နှင့်မမျှအောင် မိမိဘဝမှာ အပြောင်းအလဲတွေ များလှချေကလ.. ခင်ခင်ကြီး တွေးမိ

သည်။ ခင်ခင်ကြီးတို့နှင့်အတူ ရေနံချောင်းသို့ ပြန်လည် လိုက်ပါလာခဲ့သော မမဝင်းရီသည် ခင်ခင်ကြီး၏ အပြုံးကို မြင်တွေ့သွားသည်။

“ညီမ သိပ်ပျော်နေပြီပေါ့ ဟုတ်လား။”
မမဝင်းရီမေးသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မမဝင်းရီ”
“သော် . . . ပြုံးတာတွေလို့ပါ။”

“မချီလို့ပေါ်ဘူးသွား ရယ်သလားလို့ မေးကြလေ တယ်ဆိုတာမျိုးလို့ ဖြစ်နေပြီထင်ပါရဲ့ မမဝင်းရီရယ်။ ခင်ကြီး ပြုံးတာက တခြားပါ။ ဝမ်းသာလို့ ပြုံးတာမဟုတ်ပါဘူး။ အမှန်တော့လဲ ခင်ကြီးမှာ အခုအထိ ဝမ်းသာစရာကောင်းတဲ့ အရာဆိုတာ ဘာမှန်း မသိပေးပါဘူး။ ခင်ကြီးရဲ့ အခုဖြစ်နေ တဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေမှာ ဝမ်းသာစရာရယ်လို့ မည်မည်ရရ ပြစ်စရာလဲ မရှိသေးပါဘူး။”

ခင်ခင်ကြီးက လေးလေးနက်နက် ခိုင်ခိုင်ကျည်ကျည် ပြောသည်။ ခင်ခင်ကြီး၏ မျက်နှာလေးမှာ ငယ်သွေးဥ၍ နှ နေသည်ဆိုခြား၊ ကလေးဆန်သော အရိပ်အသွင်တို့ထင်ဟပ် ခြင်း ရှိမနေလေတော့။ အရွယ်ရင့် မိန်းမကြီးတစ်ယောက် လို့ဖြစ်နေသည်။

“ခင်ကြီးရဲ့ ဆုံးရှုံးနစ်နာမှုတွေဟာ အစားပြန် မရနိုင် တော့ပါဘူး။ ဆိုပါတော့ ခင်ကြီးရဲ့ဘဝဟာ ဟိုတုန်းကလို နုပျိုရှိပြည် မနေတော့ဘူးလို့ ထင်တယ်။ အရင်လို သာယာ ပျော်ရွှင်ရဖို့ဆိုတာ မျှော်မှန်းနိုင်တဲ့ အရာတောင် မဟုတ်တော့ ပါဘူး။ တကယ်တမ်း တွက်ကြည့်တော့မှ ခင်ကြီးဟာ ဘယ် အထိ အထိနာခဲ့တယ်ဆိုတာ သဘောပေါက်လာတယ်။ ခင်ကြီးမိုက်တာ၊ ခင်ကြီးမိုက်ခဲ့တာ။ အေးလေ မမဝင်းရီနဲ့ ခင်ကြီးဟာ ဘာတူတွေ့ပါ။ ခင်ကြီးကို မမဝင်းရီ နားလည် နိုင်ပါလိမ့်မယ်။”

ခင်ခင်ကြီး၏ မျက်နှာမှာ တစ်ထက်တစ် ညှိုးလျော် လာသည်။ အသံသည် ကြေကြေကွဲကွဲ ဆွေးဆွေး မြည်မြည် ဖြစ်လာသည်။

“ဘာပဲပြောပြောပေါ့ကွယ်။ အခုလို ညီမ အိမ်နဲ့ အဆင်ပြေသွားတယ်ဆိုတာကိုပဲ မမဝင်းတော့ ဝမ်းသာ လှ ပါပြီ။ ညီမနဲ့ မမဝင်းဟာ အဖြစ်ချင်းကတော့ တူသယောင် ထင်ရပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဘဝချင်းကတော့ မတူပါဘူးညီမ။ တခြားစီပါ။ တကွတပြားစီပါ။ မမဝင်း တို့ဘဝက နံ့နဲ့ပါ တယ်။ အဲဒါနဲ့အမျှ မမဝင်းတို့ကို စောင့်ကြည့်သူနည်းတယ်။ ညီမနဲ့စာရင် လွတ်လပ်တယ်လို့ ပြောလို့ရတယ်။ ခံစားရ တာကတော့ ခံစားရတာပေါ့ကွယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒီခံစားရမှု

ကို ပြေသိမ်လို့ရတယ်။ ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ အနှောင့်အယှက်ဟာ အနာဟောင်းကို ဆွပေးသလို မဖြစ်စေခဲ့ဘူး။ ညီမကို မမဝင်း တစ်ခု ပြောချင်တယ်။ လောကဆိုတာ ကိုယ်က အရှုံးပေးရင် အရှုံးတွေနဲ့ချည်း ဆက်တိုက်ရင်ဆိုင်ရတတ်တယ်။ စိတ်မှာ ရှုံးတစ်ခါ နိုင်တစ်လှည့်လို့ သဘောထားပြီး ကိုယ့်နိုင်လှည့် ကို အရယူစေချင်တယ်။ အရှုံးနဲ့ချည်း ရေစုန်မျှောလိုက်ခဲ့ မယ်ဆိုရင် လူ့ဘဝမှာ တဒဂ်လူလာဖြစ်တာ ဘာမှ အဓိပ္ပာယ် ရှိတော့မယ် မဟုတ်ဘူး ညီမ”

ခင်ခင်ကြီးသည် မဝင်းရီ၏ မျက်နှာကို စူးစိုက်ကြည့် မိသည်။ မဝင်းရီ၏ သဘောထားကို ကြားရ၍ အားတက် သလိုလည်း ခံစားရသည်။ ကားသည် ခင်ကြီးဆင်တောင် တန်းမှ ကျော် လွန်လာခဲ့ ဖြစ်သည်။ ရေနံချောင်း၊ ချောက်နှင့် ကျောက် ပန်းတောင်းလမ်းများ ဆုံရာသို့ ရောက်သည်။ သည်တွင် ခင်ခင်ကြီးသည် ရုတ်တရက် ကိုညိုထွန်းကို သတိရသည်။

“အစ်ကိုထွန်း ဘယ်နေ့က ပြန်သွားတာလဲဟင်”

ခင်ခင်ကြီး မေးသည်။

“ညီမနဲ့ တစ်ရက်ခြားမှာပဲ”

“ခင်ကြီးနဲ့ ပတ်သက်လို့ သူ ဘာများပြောသေးလဲ မမဝင်းရီ”

“ညီမ ပြန်လိုက်သွားတော့ သူက မှတ်ချက်ချတယ် လေ။ တစ်နေ့မှာ ဒီလိုပဲ ဖြစ်လာရမယ်ဆိုတာ သူကြိုပြီး သိနေသတဲ့။ ကြိုပြီးတွေးတတ်ခဲ့သတဲ့။ အဆုံးမှာတော့ အတန်းအစားမညီကြတဲ့ လူအချင်းချင်း ဒီသဘောမျိုးနဲ့ တွေ့ကြုံကြပြီး ဒီသဘောမျိုးနဲ့ ကွဲကွာကြရမှာ ဓမ္မတာပဲတဲ့။ အမှန်တော့ ညီမတို့အနေနဲ့က မမဝင်းတို့ကို တဒဂ်နားခိုရာ လောက် သဘောထားတာပါတဲ့”

မဝင်းရီ၏ စကားများကို ကြားရလေလျှင် ခင်ခင် ကြီး အမှန်ပင် စိတ်မကောင်း။

“ခင်ကြီးမှာ ဒီစိတ်ထားမျိုး မရှိတာ အမှန်ပါပဲ မမ ဝင်းရီရယ်။ ခင်ကြီးရဲ့ရင်ထဲက ဝေဒနာနဲ့ စေတနာကို ခင်ကြီး ကိုယ်တိုင်သာ သိမှာပါ။ ဒါမျိုးဆိုတာက ထုတ်ပြလိုရတတ် တဲ့အရာမျိုးလဲ မဟုတ်ဘူး မဟုတ်လား။ အေးလေ တစ်နေ့ မှာတော့ ခင်ကြီးအနေနဲ့ အကောင်းအထည် ပြနိုင်ခွင့်ကြုံ လိမ့်မယ်ထင်ပါတယ်။ ပြနိုင်ခွင့် ကြုံပါစေလို့လဲ ခင်ကြီး ဆုတောင်းပါတယ် မမဝင်းရီ”

လမ်းမီးများ လင်းလက်လာချိန်တွင် ခင်ခင်ကြီးတို့ ၁၄ ခုခွင်သို့ ရောက်သည်။ အေးကုန်းရဲ့ မမဝင်းရီတို့ အိမ် သို့ အလျှင်ဝင်သည်။ မမဝင်းရီကို အရင်ပို့ပေးသည်။ ၎င်း

နောက် ဦးမောင်ကလေး၏ အိမ်သို့ လာခဲ့ကြသည်။ ဦးမောင် ကလေး၏ ဇနီး ဒေါ်ရွှေသစ်သည် ခင်ခင်ကြီးတို့အား ဝမ်းပန်း တသာ ကြိုဆိုသည်။ ကလေးကို အလျင်ထွေးဖွေသည်။ လသမီးမျှသာရှိသေးသော ကလေးငယ်သည် ဖွေချီသူ၏ လက်အတွင်း အငြင်း အဆန်မရှိ လိုက်ပါသွားသည်။ သူ သည် အပူအပင်အကြောင့်အကြံ ရှိဟန်မတူ။ လူကြီးတွေ ဘာဖြစ်နေသည်ကိုလည်း မသိ။ ဆာလောင်မွတ်သိပ်ခြင်း မရှိသော ကာလတွင် ပြုံးရယ်မည်။ ဆာလောင်မွတ်သိမ် သောကာလတွင် မဲ့မည်။ ငိုမည်။ ဤသည်ကလွဲ၍ သူ့အစို့ ဘာတစ်ခုမျှ မထူးခြားဘဲ ရှိသည်။ သူကား အေးချမ်းလေသူ ပေတကာ။။

မည်သူက မည်မျှချစ်ပါသည် ဆိုသော် မည်သူက မည်မျှ စေတနာထားပါသည် ပြောပြော၊ ခင်ခင်ကြီးအနေ နှင့်ကမူ မိမိရင်သွေးကို မိမိကိုယ်နှင့် မခွဲချင် လောက်အောင် ရှိသည်။ မည်သူ့ကိုမျှ ယုံကြည်စိတ်ချ နိုင်ခြင်းမရှိ၊ နောက် ဆံတင်းလျက်သာပင်။

ကလေးကို ဒေါ်ရွှေသစ်က လက်မလွှတ်။ ယခုက တည်းကပင် ကလေးငယ်မှာ မိခင်ဖြစ်သူနှင့် ဘာမျှမဆိုင်၊ မိမိတို့ ကိုယ်ပိုင်ပစ္စည်းပမာ ပြုမူသည်။ ယခု ကတည်းက ခွဲခွဲခြမ်းခြမ်းလုပ်ချင်နေပုံရသည်။ ဤသည်ကိုမြင်ရလေတော့ ခင်ခင်ကြီး၏ ရင်မှာကြေကွဲလာရသည်။ ဝမ်းနည်းစိတ်တို့ သည် မျက်ရည်မကျမိစေရန် မနည်းပင် အောင့်အည်းနေရ သည်။

“ကြည့်စမ်းပါဦးဟယ်၊ တို့များရဲ့သမီးကလေးဟာ မျှစ်စိုပေါက်ကြီးကျနေတာပဲ။ ချောလိုက်တာကလဲမူလို့”

စသည်ဖြင့် ဒေါ်ရွှေသစ်က အပြစ်သည်နေသည်။

“ငါကတော့လေ . . . ကလေးအဖေဆိုတဲ့ ဇွေး တိရစ္ဆာန်ကို တွေ့ချင်တယ်။ ဒင်းကိုများ တွေ့ရင်လား ဒီလို သမီးနဲ့ ဒီလိုမယားကို စွန့်ပစ်ရက်လောက်အောင် မိုက်မဲရ မလားဆိုပြီး မှုန်မှုန်ညက်ညက် ချေပစ်လိုက်ချင်တယ်”

စသည်ဖြင့်လည်း ဒေါ်ရွှေသစ် ကြုံးဝါးသည်။ ခင် ခင်ကြီး ဘာမျှမပြောတတ်။ ရင်မှာနာကျင် လိုက်လဲ့လာ သည်။

ခင်ခင်ကြီးသည် ကလေးထံမှ တော်တော်နှင့် ခွာ ထွက် မလာနိုင်။ အတော် ညဉ့်နက်သည်အထိ တစ်လည် လည် ဖြစ်နေသည်။ ကိုထွန်းခင်က ပြန်ကြရန် အကြိမ်ကြိမ် ပြောရသည်။ ဦးမောင်ကလေးကလည်း ညဉ့်နက်လျှင်ဖြစ် ကြောင်း အခါအခါ သတိပေးသည်။ အတော်ကြီး ညဉ့်နက် မှပင် ခင်ခင်ကြီး ထိုအိမ်မှ ပြန် ဖြစ်သည်။ ဦးမောင်ကလေး

သည် ခင်ခင်ကြီးတို့အား ခြံဝအထိ လိုက်ပို့သည်။

“ကဲ . . . တူမကြီး ကလေးနဲ့ပတ်သက်လို့တော့ စိတ်ချလက်ချသာ နေပေတော့ ဟုတ်လား။ မင်းအမြင်အတိုင်းပဲ မဟုတ်လား။ မင်းတို့ အဒေါ်ဆိုရင် ကလေးကို ဘယ့်လောက်ချစ်သလဲဆိုတာ အတွေ့ပဲ မဟုတ်လား။ ကလေးဟာ တို့ဗျားလက်ထဲ ရောက်ရတာ အင်မတန် ကံကောင်းပါတယ်ကွယ်”

သူသည် ခင်ခင်ကြီးအား နှစ်သိမ့်စကားဆို သည်။ ခင်ခင်ကြီးသည် ဘာစကားမျှ ပြန်မပြောနိုင်ဘဲ ဦးမောင်ကလေး၏ မျက်လုံးသူငယ်အိမ်ကိုသာ စူးစိုက်ကြည့်နေမိသည်။ ကလေးမှာ သူပြောသလို တကယ်တမ်း ကံကောင်းလေသလား။ ကံဆိုးလေသလား ဆိုသည်ကို မတွေးတတ်။

အကယ်၍ ခင်ခင်ကြီးသာ ဦးမောင်ကလေး၏ မျက်ဝန်းများမှ တစ်ဆင့်နုလုံးသားကို မြင်နိုင်စွမ်းရှိမည်ဆိုလျှင် ခင်ခင်ကြီးသည် ထိုညက ကလေးကို သည်အိမ်တွင်ထားချင်မှ ထားဖြစ်ခဲ့လိမ့်မည်ဖြစ်သည်။ အကြောင်းမူ နှစ်သိမ့်စကားကို ဆိုနေသော ကလေးမှာပင် ဦးမောင်ကလေးမှာ ပွဲစားပီပီ စိတ်တွက်၊ တွက်လျက်ရှိသောကြောင့်တည်း။

“ခင်ခင်ကြီးတို့အမျိုးမှာ တွင်းရိုးမျိုး။ မိန်းမမျိုးရိုးက အဆင့်ဆင့် ခံစားရသောအမျိုး။ ပထမအမွေဆက်မှာ ဒေါ်စောမင်း။ ဒေါ်စောမင်းကား အနိစ္စသဘောသို့ ရောက်ခဲ့လေပြီ။ ဒေါ်မြလေးသည် ဒုတိယ အမွေဆက်။ သည်မိန်းမမှာလည်း ယုံယုံမျှသာ ကျန်တော့သည်။ ဒေါ်မြလေးပြီးလျှင် တတိယ အမွေဆက်အဖြစ် ခင်ခင်ကြီး ဖြစ်လာလိမ့်မည်။ သည်ကောင်မကလေးမှာလည်း လှုပ်လှုပ်ခတ်ခတ်နိုင်လှသည်။ သူ့အဖေနှင့် ကြာရှည်သင့် မြတ်မည်မထင်။ ကလေးသည် စတုတ္ထအမွေဆက် ဖြစ်သည်။ အမှတ်မထင်ဘဲ တစ်နေ့ ရွှေ့တစ်လုံး ဥပေးမည့် ငန်းတစ်ကောင် အိမ်ပေါ်ရောက် လာပါပကော။ အင်း . . . မရွှေ့သစ်တို့ ကြီးတောင်ကြီးမားကျ ကာမှ စိန်နားကပ်ပန်ရချည့်သေးရဲ့”

“ခင်ကြီး သွားတော့မယ် ဦးလေး”

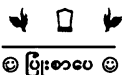
ခင်ခင်ကြီးက နှုတ်ဆက်စကားဆိုလေမှ ဦးမောင်ကလေး၏ အတွေးမှာ ပြတ်ရသည်။ ကမန်းကတန်း ခေါင်းညှိတ်ပြရသည်။ ဦးမောင်ကလေး၏ ဝိုင်းအတွင်းမှ ထွက်ခဲ့ရသောအခါ ခင်ခင်ကြီးရင်မှာ ဟာနေသည်။ နုံးနေသည်။ ထမ်းမီးတိုင်များကို ငေးကြည့်ရင်း ငူငူငိုငိုကြီးလိုက်ပါလာ

သည်။ ရုတ်ခြည်း ဆိုသလိုမှာပင် သူမသည် မောင်မောင်ဦး ကိုသတိရလာသည်။ မျက်စိအစုံတွင် သူ၏အရိပ်ထင်ဟပ်လာသည်။ နားမှာသူ၏ ပြောသံကို ကြားယောင်လာသည်။ သူ၏အပြုံးအရယ်၊ အပြောအဆို၊ ဟန်ပန်လေသများသည်၊ စိတ်အတွေးတွင် တစ်ပတ်လည် ဝေါ်ပေါက်လာသည်။ သူ့မြို့မှာမရှိတော့ဆိုခြင်းကို ခင်ခင်ကြီးတစ်စွမ်းတစ်စကြားခဲ့ရသည်။ မိမိနှင့် မရေးမနောင်း ဆိုသလို မြို့မှ ပျောက်ကွယ်သွားသည်အတွက် လူတို့ အံ့အားသင့်နေရသည်ဟု သိခဲ့သည်။ မြို့မှ ထွက်ခွာသွားပြီးနောက် တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှမြို့သို့ပြန်မလာဟု ပြောကြသည်။ သည်တော့လည်း မောင်မောင်ဦးသည် မိမိနှင့် ဘယ်သောအခါမှ ပြန်လည်တွေ့ဆုံ ရခြင်း မရှိရလေအောင် မြို့မှ အပြေးအပိုင် ထွက်ခွာသွားခြင်းဖြစ်မည်ဟု ခင်ခင်ကြီး စိတ်ထဲမှာ တွက် ချက်နေမိသည်။

သည်လူတစ်ယောက် အဘယ်ကြောင့်သည်မျှအထိ မိမိအပေါ်မှာ စိမ်းကားရက်စက်နိုင်စွမ်း ရှိပါလိမ့်ဟု ခင်ခင်ကြီး မတွေးတတ်အောင် ရှိရသည်။ စင်စစ် လူကြီးချင်း သဟဇာတမမျှသည်မှာ လူငယ်များနှင့် ဘာများဆိုင်ပါသနည်း။ ဘာများပတ်သက်ပါသနည်း။ မိန်းကလေးဘက်က သည်မျှ လိုက်လျောခဲ့ပါလျက် ယင်းလိုက် လျော့မှုအပေါ် အခွင့်ကောင်းယူကာ ရက်စက်ခဲ့သည်မှာ မေတ္တာတရား ခေါင်းပါးလွန်းရာကျသည်ဟု ခင်ခင်ကြီး ထင်သည်။

မည်မျှပင် နုကြည်းရသည်ဆိုစေ၊ မည်သို့ပင် ခံပြင်းရသည်ဆိုစေ၊ သူနှင့် ပတ်သက်၍ စဉ်းစားမိလေပြီ ဆိုသောအခါ သူ့ကို တမ်းတမိသည်ကား အမှန်။ ခင်ခင်ကြီးသည် သက်ပြင်းရိုက်ခြင်းနှင့် အတူ အသံမထွက်စေဘဲ၊ ရင်ထဲမှ ပြောနေမိသည်။

“ခင်ကြီးအပေါ် ဘယ်လောက် စိမ်းကားရက်စက်ချင်တယ်ပဲဆိုဆို၊ ခင်ကြီးကို ဘယ်လောက်ပဲ မကြည့်ချင် မမြင်ချင်ဘူးဆိုဆို၊ သမီးအပေါ်မှာတော့ ညာတာဖို့ ကောင်းပါတယ် အစ်ကိုရယ်။ သမီးဘယ်အဖြစ်မျိုး ဖြစ်နေရတယ်ဆိုတာကိုတော့ ရှင်သီစေချင်လှပါတယ်။ ခင်ကြီးရဲ့ဘဝကို မျက်ဆီးခဲ့တာထားပါ။ အပြစ်မဲ့တဲ့ သမီးရဲ့ဘဝဟာတော့ အစ်ကိုကြောင့် မပျက်စီးသင့်ဘူးဆိုတာ အစ်ကို နားလည်စေချင်လှပါတယ်။ အစ်ကို့သမီးဟာ အစ်ကိုနဲ့တူပြီး၊ အစ်ကိုလိုလှတယ်ဆိုတာ တစ်ကြိမ် တစ်ခါပဲ ဖြစ်ဖြစ် မြင်စေချင်စမ်းပါဘိ အစ်ကိုရယ်”

ဆောင်းရက်တို့ ကုန်ကျမ်း၍ တစ်နေ့ဆန်းခဲပြီ ဆိုလေသည့်တိုင် မေမြို့(ပြင်ဦးလွင်)၏ညမှာ ချမ်းချမ်းမြမြ ရှိလှသည်။ အပင်တို့ ရွက်ဟောင်းကို ခြွေခဲ့ကြပြီ။ ရွက်သစ်ကား ဝေမလာသေး။ ကိုက်ငုံစ ပုရစ်ဖူး မြရွက်သစ်ကလေးများမှတစ်ပါး အများအားဖြင့် ရိုးတံပြိုင်းပြိုင်း ဖြစ်နေသည်။ နင်းအလွှာရုံသည် ရိုးတံများအကြားတွင် ဝေလည်နေဆဲဖြစ်သည်။ လေရူးသည် ဟိုမှသည်မှ ဝေ့ယမ်းတိုက်ခတ်လာတတ်သည်။ ထိုအခါ ရွက်ကျင်ရွက်ဝါများသည် ကတ္တရာလမ်းများပေါ်၌ လိမ့်လူးလွင့်ပါး သွားတတ်သည်။

လပြည့်ဝန်းသည် ရွန်းရွန်းမြမြ ရှိလှသော အဆင်းအရောင်ဖြင့် ညကို သာတောင့်သာယာရှိအောင် တန်ဆာဆင်ထားသည်။ အရာအားလုံးအပေါ် ငွေရည်ဆမ်းထားသည့်နယ် ယိုဖိတ်ကျဆင်းနေသည်။

ကန်တော်ကြီး ရေအပြင်ပေါ်သို့ လရောင်ကျရောက်လာသည်။ လေရူးက မျက်နှာပြင်ကို ပုတ်ခတ်ကစားသည်။ ထိုအခါ ငွေလှိုင်းတွန့်ကလေးများ တလွန်လွန် ပြေးသွားတတ်သည်။ နေ့ညတွင် မေမြို့ (ပြင်ဦးလွင်) ၏ အလှမှာ ကြည့်နိုးဆွတ်ပျံ့ဖွယ်ကောင်းလှလေသည်။ ယခင်ကဆိုလျှင် ချမ်းအေးလွန်း၍ ညအခါ စောစောအိပ်ဖြစ်သည်။ ထိုစဉ်က နင်းမှုန့်များအကြားမှ အလှကိုလူတို့ ရှာဖွေမတွေ့ခဲ့။ ယခုမှ ရာသီဥတုကလည်း မျှတသည်။ ညကလည်း လှပနေသည်။ သည်တွင်လူတို့ ည၏အလှကို ပြည့်ပြည့်ဝဝ ခံစားရ

ကောင်းမှန်းသိလာသည်။ လမ်းတကာတို့တွင်ပင် ကလေးငယ်များ၏ ပြေးလွှား ဆော့ကစားသံ ညံ့စီသည်။ လမ်းလျှောက်သူများကို နေရာအနံ့အပြားမှာ တွေ့ရသည်။

ဗြိတိသျှတို့သည် မေမြို့(ပြင်ဦးလွင်)ကို ၎င်းတို့စိတ်ကြိုက် သာယာချမ်းမြေ့ဖွယ်ဖြစ်အောင် ထူထောင်ထားသည်။ အပန်းဖြေ အနားယူရာ မြို့တစ်မြို့အဖြစ်သို့ ရောက်ရှိစေခဲ့သည်။ မေမြို့(ပြင်ဦးလွင်)မှာ မျက်နှာဖြူ မြို့တစ်မြို့ ဟုဆိုရလောက်အောင် သူတို့တစ်တွေကို အနံ့အပြားမှာ တွေ့ရတတ်သည်။ နေရာတကာမှာ သူတို့သာ ကြီးစိုးမင်းမူသည်။ အရက်မူးမူးနှင့် ကားပေါ်မှ သီချင်းအော်ဟစ်သီဆိုသွားသော စစ်သားများ၊ ရထားလုံးပေါ်မှာ မိန့်မပျက်များနှင့်ကလူကျီစယ်သွားသူများကို မြင်တွေ့နေကြရသည်။

သည်ရက်များအတွင်း သည်သို့သော ဆူညံကျယ်လောင်သည့် အသံဗလံများကို ထိုးဖောက်လျက် ပေါ်ထွက်လာတတ်သော လူတစ်သိုက်၏အသံကို ရက်ဆက်ဆိုသလို အမှတ်ထင်ထင်ကြားကြရသည်။ ရံခါတွင် သူတို့၏အသံသည် ဟော်တယ်များ၊ ပျော်ပွဲစားရုံ များ၊ အတွင်းမှ ပေါ်ထွက်လာတတ်သည်။ ရံခါတွင်မူ လမ်းပေါ်၌ ကြားရတတ်သည်။

ယခင်က သည်အသံမျိုးကို မကြားရစဖူး ဖြစ်ချေသည်။ ယခုတလေတွင်မှ ပေါ်ထွက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။ အများအားဖြင့် ညဉ့်နက်သန်းခေါင်မှာ အိပ်ရာမှ လန့်နိုးရလောက်အောင် ဆူညံစွာ ပေါ်ထွက်လာတတ်သည်။ ထို့ကြောင့် သတိထားမိခြင်းဖြစ်သည်။ ပြီးလျှင် သူတို့သည် သီချင်းတစ်ပုဒ်တည်းကိုသာ ဆိုတတ်လေ၍ အမှတ်ထားမိ

ခြင်း ဖြစ်သည်။ သူတို့ဆိုတတ်လေ့ရှိသည့် သီချင်းမှာ...
“ဂေါ်ဆေဖ် သည်ကင်း”

အဓိပ္ပါယ်မှာ...

“ဘုရင်မင်းမြတ်အား ဘုရား သခင် စောင့်မပါစေ”

သူတို့သည် ယင်းသီချင်းကိုအလေးအနက် သီဆိုခြင်းမဟုတ်။ ဌာနိကရိုဏ်းကျကျ သီဆိုခြင်း မဟုတ်။ အရက်သံပါပါနှင့် မရေမရာ သီဆိုတတ်ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ အစိုးရအမှုထမ်း၊ အရာထမ်းများ၊ ဘုံစိတ်ပေါက် နေသူများ ဗြိတိသျှလူမျိုးများမှာ ထိုအသံအတွက် စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြစ်ကြရသည်။ အချို့ကမူ တိတ်တဆိတ်ကျိတ်၍ ပြုံးမိကြသည်။ စင်စစ်သီချင်းနှင့် အချိန်ကာလတို့က အပစ်အခွာသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ အင်္ဂလန်ပြည်ရှင် ဂျော့ဘုရင်မင်းမြတ်မှာ စစ်ကြောင့် ဘုရားတနေရသော ကာလဖြစ်သည်။

ယင်း သီချင်းဆိုတတ်ကြသည့် အုပ်စုကို အချို့လူတို့တွေ့ဖူးကြသည်။ သူတို့ကား မြန်မာလူမျိုးတစ်သိုက်ဖြစ်သည်။ လူငယ်လူရွယ်တွေချည်း ဖြစ်သည်။ သည်မြို့သားလည်း ဟုတ်ဟန် မတူ။ ဆောင်းအကုန် နွေအကူးတွင်မှ ရောက်လာကြသူများ ဖြစ်လေသည်။ လူရွယ် လူနောက်ကလေးများ ဖြစ်သည်ဟုအချို့က ပြောကြသည်။ အချို့ကမူ မိကောင်းဖခင်သားသမီးတွေပါဟု ဆိုကြသည်။

သူတို့အုပ်စုကို အချို့က ဘုရားမကြိုက်သော အုပ်စုဟု ပြောကြသည်။ ဗြိတိသျှစစ်သားတွေထက်ပင် ရမ်းကားတတ်သည် ဆိုသူများလည်းရှိသည်။ တလောကတွင်ပင် သူတို့သည်ဟိုတယ်တစ်ခုမှာ ဆူကြဲ ပူကြဲ သောင်းကျန်းကြသေးသည်။ ပုလင်းများ၊ ဖန်ခွက်များကို ရိုက်ခွဲသွားကြသည်။ ဂုလားထိုင်များ၊ စားပွဲများကို ချိုးသွားကြသည်။ စစ်သားအချို့နှင့် ထိုးကြဲကြိတ်ကြဲသေးသည်။

သူတို့တွင် ကျောထောက်နောက်ခံ ရှိပုံရသည်။ အရာရှိအရာခံတစ်ဦးဦး၏ အကာအကွယ်ဖြင့် မိုက်မဲနေသည်ဟု ယူဆကြသည်။ သူတို့ကား မောင်မောင်ဦးတို့ အုပ်စုတည်း။ မောင်မောင်ဦးတို့ လူသိုက်သည် အစသော်မန္တလေး၌ လူစုမိကြသည်။ ထိုနေရာတွင် ဆောင်းခိုလျက် သောင်းကျန်းကြသည်။ ထန်းတောတကသို့ သူတို့ရောက်သည်။ သောက်ဟယ်၊ စားဟယ်၊ မူးဟယ်၊ ရမ်းဟယ်နှင့် မန္တလေးတိုက်တွင် အားရလောက်သော အခါကျမှ မေမြို့သို့ရောက်လာသည်။

စိန်ပေါလ်ကျောင်းမှ သူငယ်ချင်းတစ်သိုက်ပင် ဖြစ်သည်။ မန္တလေးသားဂျော့ကို အကြောင်းပြု၍ ရောက်လာကြသည်။ မောင်မောင်ဦး၊ ပက်ထရစ်၊ စောဝင်းဆွေ၊ ဂျော့

နှင့် မန္တလေးမှ လူဆိုးကလေးတစ်သိုက်တွဲက မေမြို့သို့ တက်လာကြခြင်း ဖြစ်သည်။

မောင်မောင်ဦးကို စောဝင်းဆွေက ‘ပစ္စုပ္ပန်သမား’ ဟု ကင်ပွန်းတပ်သည်။ မောင်မောင်ဦးမှာ စောဝင်းဆွေ၏ သညာကိုပင် နှစ်မြိုက် သဘောကျရလေတော့မလားဟု သူ့ကိုယ်သူ ထင်နေသည်။

“ပစ္စုပ္ပန်သမားတွေ ဆိုပြီး ပါဠိပါဒ်သားတွေ ဘာတွေနဲ့ ပြောမနေစမ်းပါနဲ့ ငါ့လူရာ ဒီကောင်ကို ‘ချေး ကျရာ ပျော်တဲ့ကြက်’ လို့ ရိုးရိုး ဆိုစမ်းပါ”

ဟု ပက်ထရစ်က အနက်ဖွင့်သည်။

စင်စစ်တွင်လည်း မောင်မောင်ဦးမှာ သူတို့ပြောသလိုသာ ဖြစ်ပါသည်။ ရောက်ရာနေရာမှာ သူတို့အဖို့ ပျော်စရာရာနေကြရသည်။ အတိတ်ကိုလည်း မတွေးရုံ၊ အနာဂတ်ကိုလည်း မမျှော်ရုံ။ သူ့အတွက် ပစ္စုပ္ပန်သည်သာလျှင် ကိုးကွယ်ရာ၊ ပစ္စုပ္ပန်သည်သာ အရှင်သခင်ဖြစ်နေသည်။ သူသည် မရေရာသော၊ အတည်တကျ မရှိသော လူတစ်ယောက်အဖြစ်သို့ ရောက်ရှိနေရသည်။ သူ၏ အတိတ်သည် လှပခြင်းမရှိဟု မောင်မောင်ဦး ထင်သည်။

ယခင်က အရာများကိုထား။ ဖေဖေနှင့် ပတ်သက်၍ ဖြစ်ပျက်ရလေသော အဖြစ်အပျက်တစ်ခုတည်းနှင့်ပင် ယင်းသို့ ကောက်ချက်ချ၍ ရနိုင်သည်။ ယင်းအဖြစ်ကြောင့်ပင် သူ့ရေနံ့ချောင်းမှ ခွာခွဲရသည်။ ယင်းအဖြစ်ကြောင့်ပင် ပစ္စုပ္ပန်သမားဘဝသို့ ရောက်ရသည်။

ရေနံ့ချောင်းမှ ထွက်ခွာရန်အတွက် ဖန်တီးလာလေသော အဖြစ်ကို သည်တစ်သက်မေ့နိုင်တော့မည် မဟုတ်။ မေ့၍ ရတော့မည် မထင်။

ခင်သန်းနွဲ့နှင့် ပတ်သက်၍ ဖေဖေနှင့်ဖြစ်ပျက်ရလေသော အဖြစ်အပျက်များကို သူ့ရဲရဲပင် မတွေးဝံ့။ ဖြစ်နိုင်မည်ဆိုလျှင် ယင်းအဖြစ်ကို မေ့ပျောက်ထားဖို့ကိစ္စချင်သည်။ ထိုညက သူ့ရိနေရာအိမ်သို့ လူတစ်ယောက်ရောက်လာသည်။ အနောင်အယုက် ပေးရကောင်းလား ထင်ကာ လက်ရိုက်တံဖြင့် ရိုက်ချလိုက်သည်။ ထိုသူလဲကျသွားသည်။ ခေါင်းမှ သွေးထွက်လာသည်။ ခင်သန်းနွဲ့၏ ကြောက်လန့်တကြားဆိုစကားကြောင့် လဲကျနေသူကို ပွေ့ယူလိုက်သည် ၌ ဖေဖေမျက်နှာကို မြင်လိုက်ရသည်။ သူ့အတွက် ကမ္ဘာကြီးတစ်ခုလုံး ကျွမ်းထိုး မှောက်ခုံ ဖြစ်သွားသည်။ ဖေဖေသည် တော်တော်နှင့် သတိပြန်လည်မလာ။ အသက်မသေသေးကြောင်း ထင်ရှားသည်။ ရုတ်တရက်တွင် သူဘာလုပ်ရမည်မသိ။ ငူငူကြီး ထိုင်နေမိသည်။ အိမ်နီးနားချင်းများ၏ အသံ

ကို ကြားရလေမှ သူသတိရလာသည်။ မိန်းမပျက်တစ်ယောက်၏ အိမ်တွင် သားအဖနှစ်ယောက် ဆုံကြရသည် ဟူသောအဖြစ်မှာ အရပ်ရပ် နေပြည်တော်ကြား၍မျှ မလျော်သောအဖြစ်၊ ဖြစ်ကောင်းသော အဖြစ်။

သူသည် သူ၏ဖခင်ကိုလည်း အထင်သေးသွားသည်။ ဖခင်အစားရက်လာသည်။ မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ ဖခင်နှင့် မျက်နှာချင်း မဆိုင်လို။ အကယ်၍ သတိပြန်လည်လာလျှင်လည်း ပြဿနာကို မည်သို့ရှင်းရမည် မသိ။ မိန်းမပျက်တစ်ယောက်နှင့်စပ်လျဉ်း၍ ပြဿနာ ဖြေရှင်းရသည့်အဖြစ်ကိုလည်း မဖြစ်စေလို။ သို့ဖြင့် မောင်မောင်ဦးသည် ဖခင်ဖြစ်သူ၏ကိုယ်ကို လွှတ်ချ လိုက်သည်။ ထိုင်နေရာမှ ယကာ အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းခဲ့သည်။ အဖြစ်အပျက် အလုံးစုံကို မသိကြသေး၍ ဝိုင်းနေသောလူစုသည် သူ့ကို တားရကောင်းမွန်း မသိကြ။ အလွယ်ငှာ ထွက်လာ၍ရသည်။ သည်ကစ၍ ရေနံချောင်းမှ ခွာခဲ့သည်။ ယခုအချိန်အထိ ရေနံချောင်းသို့ ပြန်မည်ဟု စိတ်မကူးသေး။ ယခုတိုင်အောင် ဖခင်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ရန် ဝန်လေးနေဆဲ။ မဝ မရ ဖြစ်နေရဆဲ။ ရံခါတွင်မူ မေမေအား သတိရသည်။ မိမိအ တွက် မေမေရင်တွင် အဘယ်သို့ခံစားနေရလေမည် မတွေးတတ်။ မေမေသာ သူနှင့်ဖေဖေအကြောင်းကို သိရှိခဲ့ရလေလျှင် အဘယ်မျှ ရက်ရလေမည်မသိ။ ထိုအတွက် မေမေကို မျက်နှာပြုရန်လည်း ဝန်လေးနေဆဲ။ မဝမရဖြစ် နေရဆဲ။

သူ့အနေနှင့် ရေနံချောင်းမှ ထွက်ခဲ့လျှင်လည်း သာ အကောင်းဆုံးဖြစ်မည်ဟု ထင်သည်။ ထင်သည့် အတိုင်း ထွက်လာခဲ့သည်။

ရေနံချောင်းမှာ ဆက်နေ၍လည်း ဘာမျှ အကြောင်းမထူးတော့ဟု မှတ်ယူသည်။ ခင်ခင်ကြီးနှင့် ပတ်သက်၍ သတင်းမကြားရတော့ပြီ ဆိုကတည်းက စိတ်အားလျော့ပါးသွားသည်။ ရေနံချောင်းမှာ ဆက်၍ နေလျှင် ငရဲခံစားရသည်နှင့် မခြားဟု တွေးမိသည်။ သို့ဖြစ်၍လည်း ရေနံချောင်းမှ ထွက်ခွာလာခဲ့ရာတွင် နောက်ဆံမတင်းဘဲ ရှိမိနေခြင်း ဖြစ်သည်။

ရံခါတွင်မူ သူ့အတွေးသို့ ခင်ခင်ကြီးနှင့် ပတ်သက်သော အကြောင်းအရာ ဝင်ရောက်လာသည်။ သူ့ကြောင့် မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဒုက္ခရောက်ရလေပြီ ဟူ၍တော့ မှတ်ထင်ပါသည်။ သူသည် ယခုတိုင်အောင် ခင်ခင်ကြီးအား ဦးအောင်ခန့်တို့က ဝှက်ထားသည်ဟု ထင်နေမိဆဲဖြစ်သည်။ ခင်ခင်ကြီးသည် တစ်နေရာရာ တွင် ရှိနေလိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်စိတ်ချနေသည်။ ကံမကုန်သေးရင်တော့ တစ်နေ့နေ့

တွေကြသေးတာပေါ့။ သူ့စိတ်မှာ ယင်းသို့သလျှင် မှတ်ယူနေသည်။ ဤသည်က လျှင် သူ့ရင်ထဲမှာ အခြားဘာမျှမရှိ။

သူသည် ကြာရှည် စိတ်ညစ်ညူး၊ နေတတ်သူမဟုတ်။ စိတ်ဆင်းရဲဖွယ်ရာကို အရှည်သဖြင့် လက်ခံမထားတတ်။ ပျော်စရာကို ရှာလျက် စိတ်ကိုဖြေဖျောက်နိုင်စွမ်းသူ ဖြစ်သည်။

သူသည် ဦးစွာ မန္တလေးသို့ လာသည်။ အဓိကရည်ရွယ်ချက်မှာ အေမီမြိုင်နှင့် တွေ့ဖို့။ သို့ရာတွင် မန္တလေးမှာ အေမီမြိုင်မရှိ။ ရန်ကုန်ကျောင်းသို့ ပြန်ရောက်နေပြီဟု သိရသည်။ ကျောသည်လည်း ရန်ကုန်သို့ ရောက်နေသည်။ သို့ဖြစ်၍ သူ ရန်ကုန်သို့လာခဲ့သည်။ ရန်ကုန်တွင် သူတို့လူသိုက်ပေါင်းမိသည်။ သည်ကနေ မန္တလေး၊ မန္တလေးမှသည် မေမြို့သို့ရောက်လာခြင်းဖြစ် သည်။

မောင်မောင်ဦးတို့ လူသိုက်သည် မြို့ပတ်လမ်းအတိုင်း လျှောက်လာခဲ့သည်။ ကန်တော်ကြီးသို့ ဦးတည်ခဲ့သည်။ သူတို့အားလုံးလိုလို တွေ့နေကြပြီဖြစ်သည်။ မူးနေကြပြီဖြစ်သည်။ ထုံးစံအတိုင်း ဘုရင်မင်းမြတ်အား ဘုရားသခင်စောင့်မပါစေ ဟူသော သီချင်းကို ပြိုင်တူ သီဆိုလာကြသည်။

သူတို့လူသိုက်သည် ကန်တော်ကြီး အစပိုင်း ရောက်လာကြသည်။ လမ်းမှာ လူသူပြတ်လပ်နေသည်။ ရဲမှန်ရဲခါဋ္ဌံသာ ဖြတ်သန်းသွားသော ကားတစ်စီးတလေကို တွေ့ရတတ်သည်။

လူဖြန့်လျက် လမ်းအပြည့်လျှောက်လာကြသည်။ ကားလာသောအခါ လမ်းဖယ်ပေးတတ်။ ဟွန်းကို အတန်တန်အခါခါတီးလေမှ ပွတ်ကာသိကာ ဖယ်ပေးတတ်သည်။ မကျေနပ်သူများနှင့် ဆုံရသည်။ သူတို့သည် အင်္ဂလိပ်စကားကို ပီပီသသ ရေရေလည်လည် ပြောတတ်သူများ ဖြစ်နေ၍လည်း စော်ကားမော်ကား မလုပ်ဝံ့။ အနည်းအပါး ဆိုသလို ရွံ့သွားကြလေသည်။ လူအုပ်ကတောင့်သဖြင့် နာသာခံခက်ဖြင့်ပင် ရှောင်ထွက် သွားကြရသည်လည်း ရှိသည်။ သူတို့နောက်မှ ကားတစ်စီးလာသည်။ ကားသည် ခပ်လှမ်းလှမ်း ကတည်းက ဟွန်းတီးလာသည်။ အရှိန်မှာလည်း အတော်ပြင်းသည်။ အဝေးမှာ ရှိစဉ်ကပင် မီးကို မှိတ်ချည်ဖွင့်ချည် လုပ်ပြသည်။

အစသော် မောင်မောင်ဦးတို့ လူသိုက်သည် ယင်းကားကို လမ်းဖယ်ပေးရန် စိတ်မကူး။ သို့ပေမယ့် ကားက အရှိန်အလွန် ပြင်းသည်။ ဖယ်လျှင်ဖယ်၊ မဖယ်လျှင် တိုက်မည်ဆိုသော သဘောမျိုးဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်၍ အနီးအနား

သို့ရောက်လျှင် လမ်းဖယ်ပေးရသည်။ ကားက စောဝင်း ဆွေ၏ နံနားမှပွတ်သွား၊ လေဟပ်၍ သွားသည်။

ကားပေါ်မှ 'ဒမ်' ဟူသော စကားလုံးကိုတွင်တွင် ကြီးအသုံးပြုလျက် ဆဲဆိုသွားသံကို ကြားရသည်။ ကားမောင်းလာသူမှာ မျက်နှာဖြူတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ သူ့ ဘေးမှာ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ပါသည်။ မောင်မောင်ဦးတို့ လူသိုက်ကလည်း မြန်မာလိုပင် ပြန်လှန်ဆဲရေးသည်။

“ဟေ့ . . . ကားပေါ်က မျောက်ဖြူရဲ့ဘေးမှာ ပါသွားတာ အေမီမြိုင်လားလို့”

ကျောက အသံမတိတ်ခင်မှာ ဖြတ်၍ပြောသည်။

အေမီမြိုင်ဆိုသော အသံကြောင့် မောင်မောင်ဦးမှာ ခေါင်းထောင် ထလာသည်။

“ဟုတ်မယ်မထင်ဘူး”

သူသည်ဝေးသွားသော ကားကို လှမ်းကြည့်ရင်းဆိုသည်။

“ဟုတ်တယ်ကွာ။ အေမီမြိုင်မှ အေမီမြိုင်။ ငါအသေ အချာ တွေလိုက်တာ”

မောင်မောင်ဦး တွေသွားသည်။ စဉ်းစားသလို လုပ်နေသည်။ သူ မန္တလေးသို့လာစဉ်က အေမီမြိုင် ရန်ကုန်တွင် ရှိနေသည်။ ရန်ကုန်ရောက်ပြန်သော အခါတွင်လည်း အေမီမြိုင်နှင့် တွေ့ခွင့်မရပေ။ စည်းကမ်းတင်းကျပ်သော ကျောင်းတွင်နေသည်ဖြစ်၍ အေမီမြိုင်ကို အပြင်တွင် တွေ့ခွင့်မရ။ ကျောင်းသို့ တစ်ကြိမ်နှစ်ကြိမ် သွားတွေ့ခဲ့သေးသည်။ စည်းခန်းမှာ ထိုင်လျက် ဆရာမများရှေ့ မှောက်တွင်သာ စကားပြောခွင့်ရသည်။

အေမီမြိုင်သည် သူ့အား ရိုးရိုးသားသား မိတ်ဆွေ တစ်ယောက် သို့မဟုတ် ဆွေမျိုးနီးစပ်တော်သူ တစ်ဦး အနေမျိုးနှင့်သာ ဆက်ဆံလျက်ရှိကြောင်း တွေ့ရသည်။ ထိုသည်ထက်ပို၍ ထူးခြားဆန်းပြားသော အမူအရာကို မပြုခဲ့။

အေမီနှင့် ပတ်သက်၍ သူ့စိတ်မှာ ခံပြင်းသလို လည်း နှိမ့်သည်။ မကျေမနပ်ဖြစ်ရသည်လည်း ရှိသည်။ မချင်မရဲဖြစ်ရသည်လည်းရှိသည်။

သူမန္တလေးသို့ ရောက်သောအခါ အေမီမြိုင် မန္တလေးသို့ ရောက်မလာသေး။ ရန်ကုန်တွင်ပင် ကျန်ခဲ့ သည်။ သူ ငယ်ချင်းများ၏ ဆိုစကားအရဆိုလျှင် ထိုနှစ် က အေမီမြိုင်၏ သတင်းသည် သူတို့နှင့် နီးစပ်ရာ အသိုင်းအဝန်း၌ ဂယက်ထလှသည်ဟု ဆိုလေသည်။ အေမီတစ်ယောက် ကပွဲတွေ ဘာတွေသို့ ဝင်တတ်လာပြီ။ မျက်နှာဖြူနှင့် ကပြားအသိုင်း အဝန်းတွင် ထင်ရှားနေပြီ စသည်ဖြင့် ကြားရသည်။

သို့ဖြစ်၍ အေမီမြိုင်ကို မျက်နှာဖြူတစ်ယောက်၏ ကားပေါ်မှာ မြင်လိုက်ရသည်ဆိုခြင်းမှာ မမှားတန် ကောင်းဟူ၍ စိတ်မှာထင်နေသည်။

“တကယ်ကွာ၊ အေမီမြိုင်မှအစစမ်း၊ ခေခေစမ်းစမ်းနဲ့ တောင် မြည်နေသေးတယ်”

ကျောက သူ့စကားကို ထပ်၍အတည်ပြုသည်။ ‘ဂေါ့ဆွေ . . . အေမီမြိုင်’

စောဝင်းဆွေက ဆုတောင်း စကားဆိုသည်။

သည်အတိုင်းဆိုလျှင် အေမီမြိုင် မေမြို့သို့ရောက်နေကြောင်း သေချာပြီ။ သူမနှင့် သည်မြေ သည်ဒေသတွင် ပြန်လည်ဆုံတွေ့ ရပေဦးမည်။ သည်သို့ ဦးစားမိလေသော အခါ သူ့ရင်မှာ လှုပ်ရှားလာသည်။

သူတို့သည် လမ်းအတိုင်း လျှောက်လာကြသည်။ အခြားသူများက သီချင်းဆိုကြသည်။ နောက်ကြ ပြောင်းကြသည်။ မောင်မောင်ဦးကား အသံတိတ်နေလေသည်။

သို့ဖြင့် လမ်းတစ်နေရာသို့ ရောက်လာကြသည်။ ထိုနေရာမှာ သစ်ပင်များ စောဆွေဆိုင်လျက် ရှိသည်။ အမှောင်ရိပ်သည် သိပ်သိပ်သည်းသည်း ဖြစ်နေသည်။

ထိုနေရာမှ အသံတစ်သံသည် သူတို့အားလုံး၏ ခြေလှမ်းများကို ရပ်တန့် သွားစေသည်။ အသံမှာ မိန်းမအသံ။

“ဟေ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ယောက်တော့ ကျား ဆွဲခရပြီ ထင်တယ်”

ပက်ထရစ် ထင်မြင်ချက် ပေးသည်။

“ဟုတ်မယ် စက္ကန္တ လူသားစားတဲ့ ကျားပဲ ဖြစ်မယ်”

စောဝင်းဆွေ၏ စကားကြောင့် ရယ်ကြရသေးသည်။

သူတို့သည် အမှောင်အတွင်း စူးစိုက် ကြည့်ကြသည်။ သစ်ပင်တစ်ပင် အကွယ်တွင် ရပ်ထားသော မော်တော်ကားကို ခပ်ရေးမျှ တွေ့ကြရသည်။ အသံသည် ထိုနေရာမှ ထွက်ပေါ်လာခြင်း ဖြစ်လေသည်။

“စက္ကပစ်”ဆိုသော စကားလုံးကို အမျိုးသမီးအသံများသည်။ အမျိုးသား၏ အသံသည်လည်း ထွက်ပေါ်လာသည်။ မကြာမီမှာပင် ကားပေါ်မှ ဆင်းလာသော အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကို မြင်ရသည်။ တစ်ပြိုင်နက်တည်းမှာပင် သူမ နောက်မှ အမျိုးသား လိုက်ပါလာသည်။ ဆွဲလား လွဲလား၊ ရုန်းလား ကန်လားနှင့်။

မောင်မောင်ဦးသည် အသံများကို နားစွင့်ရင်း ရင်ထဲမှာ သံသယ ဝင်လာသည်။

“အေမီ အသံလား၊ မသိဘူး”

ဂျော့၏ စကား။
ထိုစကား မဆုံးမိမှာပင် မောင်မောင်ဦးသည် သူတို့ အပါးမှ လှစ်ကန် ထွက်သွားသည်။
“ပီတာ . . . ပီတာ”

ပင်ထရစ်က လှမ်းခေါ်သေးသည်။ မရ။
မောင်မောင်ဦးသည် ဆွဲလား ရုန်းလား လုပ်နေ သူတို့အပါးသို့ မည်သည့်နည်းနှင့်ရောက် သွားမှန်းမသိ။

အမျိုးသမီးအားဆွဲနေသူသည် ရုတ်ခြည်း ဆိုသလို ရှေ့မှ လူတစ်ယောက် လာရပ်သည်ကို မြင်ရသည်။ အံ့အား သင့်သွားသည်။ ထိုအချိန်မှာပင် သူ၏ မျက်နှာဆီသို့ စွပ်ဝင် လာသော မဲမဲအရာတစ်ခုကို မြင်ရ သည်။ ရှောင်ရန်တိမ်းရန် အချိန်မရလိုက်။ မျက်နှာတည့်တည့်ကို မိမိရအထိုးခံရ သည်။ လွင့်ပစ်ခံရသော ကစားစရာ အရုပ်တစ်ရုပ်အလား မြက်ခင်းပေါ်သို့ လဲကျသွားရသည်။ သူသည် ပြန်ထ လာသည်။ မောင်မောင်ဦးကို ရင်ဆိုင်သည်။ စင်စစ် သူတို့ နှစ်ယောက်လုံး မူးနေ ကြသည်။ သို့ရာတွင် သူနှင့် စာပါက မောင်မောင်ဦး၏ အခြေအနေမှာ ပို၍ ကောင်းသည်။

“စမစ် စမစ်”

အမျိုးသမီး၏ အသံကို ကြားရသည်။ ယင်းအသံ ကြောင့်ပင် အမျိုးသမီးမှာ အေမီမြိုင်ဖြစ်ကြောင်း သေချာ သွားသည်။ ဂျော့တို့ လူသိုက် ရောက်လာသည်။ စမစ် ဆိုသူမှာ အင်အားများပြားသော လူသိုက်ကို မြင်လိုက် ရသဖြင့် အံ့ဩသွားဟန် တူသည်။ မောင်မောင်ဦးသည် အေမီ မြိုင်၏ လက်မောင်း တစ်ဖက်ကို ဆွဲယူဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ အေမီမြိုင်သည် ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ဖြစ်နေလေသည်။ မောင် မောင်ဦး လက်ထဲမှရုန်းထွက်ရန် ကြိုးစားနေသောအေမီမြိုင် မှာ ကြားလိုက်ရသော အသံကြောင့် ငြိမ်သွားသည်။ မောင် မောင်ဦးအသံကို မှတ်မိပုံ ရသည်။ မမျှော်လင့်ဘဲ ကြိုတွေ့ လိုက်ရသည့်အတွက် အံ့အားသင့်နေဟန် ရှိသည်။ စမစ်ဆို သူသည် ကားဆီသို့လက်လှမ်းလိုက်သည်။ မော်တော်ကား မီးကိုဖွင့်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ကားမီးရောင်ဖြင့် အားလုံးကို မြင်သာလာသည်။

စမစ်သည် မောင်မောင်ဦးနှင့် မျက်နှာချင်း ဆိုင်၍ ရပ်လိုက်သည်။ ယခုအခါ အေမီမြိုင်သည် မောင်မောင်ဦး ၏ ကိုယ်ကို ကွယ်၍ ရပ်နေသည်။

“သူက ဘယ်သူလဲ အေမီ”

စမစ်၏အမေး။ အင်္ဂလိပ်လို မေးခြင်း ဖြစ်သည်။

“အေမီရဲ့ ဝမ်းကွဲမောင်ပါ စမစ်။ လူကောင်းကလေး

့”

အေမီမြိုင် ပြောသည်။
စမစ်သည် အတော်ကြီး ဒေါသဖြစ်နေဟန် ရှိသည်။ အသားမှာ ဆတ်ဆတ်တုန်နေသည်။ သူ၏ နှုတ်ခမ်း ကွဲ သွားခဲ့သည်။ သွေးကျ လာသည်။ သွေးသည် သူ၏ ကြက်ဥ ရောင် ကုတ်အကျိုပေါ်သို့ ကျဆင်း စွန်းပေနေသည်။ သူ သည် လူလတ်ပိုင်းထဲက ဖြစ်သည်။ မောင်မောင်ဦးတို့ထက် အသက် ပိုကြီးသည်။

“မင်းက ဘာလို့ လာနေနှင့်ယုက်ရတာလဲဟင်”

စမစ်၏ အမေးကို မောင်မောင်ဦးက ပြောမည် ပြု ကာရှိသေး။ အေမီမြိုင်က ဝင်၍ ပြောသည်။

“အေမီ ရှင်းပြမယ် စမစ်”

အေမီသည် ထိုသူ့အပေါ် အဘယ်ကြောင့် ခံ့ညာ နေရပါသနည်းဟု မောင်မောင်ဦး တွေးသည်။ စိတ်ထဲက လည်း မကျေနပ်ချင်။ ထို့ကြောင့်ပင် သူသည် အေမီ၏ ကိုယ်ကို တွန်းလွှတ်လိုက်သည်။ စမစ်နှင့် ရင်ဆိုင်လိုက် သည်။ သည်တွင် အေမီက ကြားဝင်လာပြန်သည်။

“နေစမ်းပါဦး ကိုဦး၊ အေမီ ပြောပါရစေဦး။ စမစ် ဟာ လူကြီးလူကောင်းပါ”

“ဪ . . . အခုထက်ထိ မင်းလူကို လူကြီး လူကောင်း စာရင်းထဲ သွင်းနေတုန်းပဲလား။ အေမီ”

“သူဟာ ဘုရင်မင်းမြတ်ရဲ့ တပ်မတော်က စစ်ဗိုလ် တစ်ယောက်ပါ ကိုဦး”

“ဪ၊ ဒါကြောင့် လူကြီးလူကောင်းတွေရဲ့ အမှု အကျင့်ကို ကျင့်တာကိုး”

“သူ မူးနေတာ ကိုဦး မမြင်ဘူးလား”

“မူးတိုင်း ဒီလိုလုပ်ရမှာလား အေမီ။ နေစမ်းပါဦး သူ လုပ်သမျှကို မင်းက လိုလိုချင်ချင် ခံနေတာ လား။ သူ့ကံ မင်းကိုယ်တိုင်က လိုလားနေသလား”

“ဒီလိုတော့ မဟုတ်ဘူး ကိုဦး။ အေမီဟာ ကိုယ့်ကိုယ် ကို ကာကွယ်နိုင်တဲ့ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ပါ”

မောင်မောင်ဦးသည် အေမီမြိုင်အား နားမလည် နိုင် သလို ကြည့်နေမိသည်။

“ဒီမယ် မင်းကို ကျုပ် ကောင်းကောင်း ဒုက္ခပေးနိုင် တယ် သိလား”

စမစ်က အင်္ဂလိပ်လို ပြောသည်။

“ဟုတ်လား၊ ကျုပ်အနေနဲ့လဲ ခင်ဗျားကို ကောင်း ကောင်း ဒုက္ခပေးနိုင်ပါတယ်”

မောင်မောင်ဦးကလည်း အင်္ဂလိပ်လိုပင် သွက်လက် ချက်ချာစွာ ပြန်ပြောသည်။ မောင်မောင်ဦး၏ လေယူလေ

သိမ်းကြောင့် စမစ်သည် အနည်းငယ် အထင်ကြီးလာပုံရသည်။

“မင်း ဘုရင့်တပ်မတော်က အရာရှိတစ်ဦးကို စော်ကားနေတယ်ဆိုတာ သတိပြုမိဖို့ ကောင်းတယ်”

“ခင်ဗျား အနေနဲ့လဲ မြန်မာမိန့်ကလေး တစ်ယောက်ကို စော်ကားခဲ့တယ်ဆိုတာ မေ့ဖို့ မသင့်ပါဘူး”

အခြေအနေမှာ တင်းမာလာသည်။ စမစ်ဆိုသူသည် တစ်ကိုယ်လုံး နုတ်ကျသလို တုန်နေသည်။ မောင် မောင်ဦးမှာလည်း ထိုနည်းနှင့်နှင်ပင်။ သူသည် ဘာတစ်ခုကိုမျှ ဂရုစိုက်ပုံမရှိ။

ဂျော့တို့ လူသိုက်မှာလည်း ရဲလာသည်။ စမစ်ကို ရင်ဆိုင်ရန် အသင့် ရှိနေကြသည်။ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် မျက်နှာရိုပ် မျက်နှာက ပြနေကြသည်။

စမစ်သည် အစဉ်းစားရ ကျပ်သွားပုံပေါ်သည်။

အေမီမြိုင်၏ မျက်နှာကို အကူအညီ တောင်းသလို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ အေမီမြိုင်သည်လည်း သူ့နှယ်ပင် မောင်မောင်ဦးတို့နှင့် ပတ်သက်၍ ဘာလုပ်ပြီး ဘာပြောရမည်မှန်း မသိနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်နေသည်။

စမစ်သည် သက်ပြင်းတစ်ချက် ရှိုက်ရင်း ပြောလိုက်သည်။

“အေမီ၊ တို့များ ဒီက သွားစို့”

မောင်မောင်ဦးသည် အေမီမြိုင်၏ လက်မောင်း တစ်ဘက်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။ အေမီမြိုင်၏ ကိုယ်ကို သူ့ဘက်သို့ ဆွဲယူလိုက်သည်။

“ဒီမယ် အေမီကို အေးအေးဆေးဆေး ထည့်လိုက်ပါ။ သူ့ကိုကျုပ် သူ့အိမ်အရောက်လိုက်ပို့ပေးဖို့ တာဝန် ရှိနေတယ်”

“ကျားဇူးတင်ပါတယ် မစ္စတာစမစ်၊ အေမီကို ခင်ဗျားနဲ့ ထည့်လိုက်ရမှာနဲ့ စာရင် ကျားတစ်ကောင်နဲ့ အတူသာ ထည့်လိုက်ပါရစေ”

“သူ့ကို ကျုပ် အိမ်အရောက် ကောင်းကောင်း မွန်မွန် ပို့ပေးမှာပါ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ မစ္စတာစမစ်မှာ အရင်ကတည်းက အဲဒီစိတ်ကူးမျိုး ရှိခဲ့ဖို့ ကောင်းပါတယ်။ ဒီလိုဆိုရင် ကျုပ်တို့နဲ့ ကတောက်ကဆတ် ဖြစ်ရဖို့ အကြောင်းတောင် ပေါ်ပေါက်လာစရာ မရှိပါဘူး”

စမစ်သည် တွေ့တွေ့ဝေဝေ ဖြစ်သွား ရပြန်သည်။ အေမီမြိုင်၏ မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်ပြန်သည်။ အေမီမြိုင်သည် မောင်မောင်ဦး၏ မျက်နှာကို ကြည့်နေသည်။ မည်

သည့်နည်းနှင့်မျှ မောင်မောင်ဦးက သူမအား စမစ်၏လက်ထဲသို့ ပြန်ထည့်လိုက်မည် မဟုတ်ကြောင်း အေမီမြိုင် နားလည်လာရသည်။

“ဒီလိုလုပ်ပါ စမစ်။ ရှင် ပြန်နှင့်ပါ။ အေမီမောင် ဝမ်းကွဲက အေမီကို အိမ်အရောက် လိုက်ပို့ပေးပါလိမ့်မယ်။ အေမီအတွက် စိတ်ချပါ”

စမစ်တွင် အခြား ရွေးချယ်စရာ မရှိ၊ သူ၏ မျက်နှာတွင် စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် အားမလို အားမရ အသွင်အပြင်မျိုး ပေါ်ပေါက်လာသည်။

“မင်းတို့ တစ်နေ့သိမယ်။ မင်းတို့ကို ဒုက္ခလှလှ တွေ့အောင် ငါ လုပ်ပြမယ်”

စမစ်သည် ကြိမ်းဝါးရင်း ကားအတွင်း ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ စမစ်၏ကား ဂူးခနဲ မောင်းထွက်ချိန်၌ စောဝင်းဆွေက ပန်းနှစ်ဖက်နှင့် နဖူးသို့ လက်ဝါးကပ်တိုင် သဏ္ဍာန်ကြက်ခြေခတ်တို့ထိလျက် ပြောလိုက်သည်။

“ဂျေဆွေ ယူ စမစ်”

စမစ်သည် ဒစ်ချင်း မိုးမွန်အောင် ဆဲရေးသွားသည်။ ပက်ထရစ်က ခဲလုံးတစ်လုံးကို စောစောကပင် အသင့် ကောက်ထားသည်။ စမစ်က ဆဲရေးသောအခါ ခဲဖြင့် ကားဆီသို့ ပစ်လိုက်သည်။ မော်တော်ကား နောက်မှန်ကွဲရှသံကို ကြားရသည်။ စမစ်သည် ကားရပ်၍ ဆင်းလာလေဦးမလား ထင်ကြသည်။ စောင့်ကြည့်ကြ သေးသည်။ ကားသည် တဆက်တည်း မောင်းနှင်သွားကြောင်း တွေ့ကြရသည်။

အေမီမြိုင်သည် သက်ပြင်းရှိုက် လိုက်သည်။ တဆက်တည်းမှာပင်

“အိမ်ပြန်ကြရအောင်”

ဆိုသည်။

သူတို့သည် လမ်းမပေါ်သို့ ရောက်လာသည်။ လမ်းအတိုင်း လျှောက်လာကြသည်။

“ဒီ စမစ်ဆိုတဲ့ အကောင်ဟာ ဘယ်က အကောင်လဲ အေမီ”

မောင်မောင်ဦး မေးသည်။

“ထားလိုက်စမ်းပါ။ သူ့အကြောင်း။ သူ့သွားပြီ မဟုတ်လား။ ဘာဖြစ်လို့ သူ့အကြောင်း ပြောနေတော့ မှာလဲ”

“သူ့အကြောင်း ကိုယ်သိချင်တယ် အေမီ”
အေမီမြိုင်သည် စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြစ်ရဟန် ရှိသည်။

“သူ့နာမည်က စမစ်ဆစ်ရောဒရစ်တဲ့။ စစ်တပ်မှာ ကပ္ပတိနီ အဆင့်ရှိတယ်။ အသက်သုံးဆယ့်ငါး။ ဖေဖေနဲ့ ရင်းနှီးတယ်။ အေမိနဲ့ခင်တယ်။ သူ့အကြောင်းက ဒါပဲ”

“သူ့လို လူတစ်ယောက်နဲ့ ခုလို ညဘက်မှာ ဒီလို နေရာမျိုး လာခဲ့ပုံတဲ့ အေမိသတ္တိကို ကိုယ်ချီးကျူးတယ်”

“ငေါ့မနေပါနဲ့။ အေမိ ကိုယ်တိုင်က အစတော့ သူ့ကို လူကြီးလူကောင်း ထင်နေတာကိုး”

“ဒါနဲ့ကောင် အေမိက သူ့ကို ဘာဖြစ်လို့ ကာကွယ် နေတာလဲဟင်”

“လက်လျှန် ခြေလှန်တွေ ဖြစ်ကုန်မှာ စိုးလို့ပါ။ စမစ် ဟာ အရေးပါတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ ကိုဦး။ ပြီးတော့ သူ ဟာ ထက်တယ်။ အကပ် ကောင်းတယ်။ သူ့အနေနဲ့ ကိုဦးကို ဒုက္ခပေးနိုင်တယ် ဆိုတာ ကြားတာ မဟုတ်ဘူး။ တကယ် ပြောတာ”

“ကိုယ် သူ့ကို မကြောက်ပါဘူး”

“ယုံပါတယ်ရှင်ရယ်။ ရှင်ဟာ လောကမှာ ဘယ် သူ့ကိုမှ မကြောက်ဘူး ဆိုတာ ယုံပါတယ်”

အေမိမြိုင်သည် မောင်မောင်ဦး၏ ဘေးတိုက် အနေ အထားအရ မြင်နေရသော မျက်နှာကို စူးစိုက် ကြည့်သည်။ စကားဆက်သည်။

“ကိုဦးနဲ့ တွေ့လိုက်ရတိုင်း အေမိဖြင့် ရင်မတုန် ရတဲ့အခါဆိုလို့ တစ်ခါမှ မရှိခဲ့ဘူး”

ကျောတို့ လူသိုက်သည် မောင်မောင်ဦးနှင့် အေမိ မြိုင်တို့ ရှေ့မှ လျှောက်လာကြသည်။

ပက်ထရစ်က ဆိုသည်။

“ပီတာ တစ်ယောက်တော့ စားရက်ကြုံလို့ မုတ် ဆိတ် ပျားစွဲနေပြီဟေ့။ တို့များ အနေနဲ့ အလိုက်သိတုတ်စွာ လစ်ကြီစို့လား”

“မသာလောင်း၊ ဒါမျိုးဆို တယ်အကွက်မြင်တယ်။ ကဲရှေ့ကကြွ”

ကျောက ထောက်သည်။ သို့ဖြင့် သူတို့သည် ခြေ လှမ်းကို ခပ်သွက်သွက် လှမ်းကြသည်။ တတိန်င်သမျှ မြန်မြန် လျှောက်ကြသည်။

“အေမိ ဘယ်တုန်းက ဖြင်ဦးလွင်ကို ရောက်တာ လဲဟင်”

မောင်မောင်ဦး၏ အမေး။

“သုံးလေးရက်ပဲ ရှိသေးတယ်”

“စမစ်နဲ့ အရင်ကတည်းက သိနေတာလား”

“သုံးလေးရက်ပဲ ရှိသေးတယ်”

“မြေဦး . . .”

မောင်မောင်ဦးက အေမိ၏ စကားကို အံ့ဩသလို ဆိုသည်။

“ဒီလိုပါ။ ဒက်ဒီနဲ့ သူ့နဲ့က ရင်းနှီးတာ ကြာပါပြီ။ အေမိကတော့ ဒီကနေ့မှ သူနဲ့ တွဲမိတာပါ။ အေမိတို့ ကပ္ပက ပြန်လာတာ။ ငြီးစိမ့် ဖြစ်နေတာနဲ့ ကန်တော်ကြီးမှာ လေ ကလေး ဘာလေး ရှူရအောင် လာတာ။ ဒီကျောတော့မှ သူက လေးကင်းတီးပြီး ဘီလူးက ကတော့ တာပဲ။ မထင်ဘူးလေ။ သူ ဒီလို လုပ်လိမ့်မယ်လို့ နည်းနည်းမှ မထင်ဘူး။ ဘာပဲ ပြောပြော ကိုဦးနဲ့ဆုံရတာ အေမိ ဝမ်းသာတယ် ကိုဦး။ ကျေးဇူးလဲ တင်တယ်ပေါ့”

“ဒါပေမယ့် စောစောတုန်းကတော့ မင်းဟာ သူ့ဘက် ကလိုပဲ”

“ပြောပါပြီကော။ ခြေလှန်လက်လှန် ဖြစ်ကုန်မှာ စိုးလို့ ပါလို့”

“သူ့အတွက် စိုးရိမ်တာလား။ ကိုယ့်အတွက် စိုးရိမ် တာလား အေမိ”

“နစ်ယောက်လုံး အတွက် ဆိုပါတော့ ကိုဦးရာ၊ ဒါ ပေမယ့် ယုံပါ။ ကိုဦး အတွက် ပိုပါသတဲ့။ ကိုဦးကို ပိုပြီး စိုးရိမ်ရပါသတဲ့”

အေမိမြိုင်ထံမှ အကောင်းစား ရေမွှေးနံ့ရသည်။ ရှန် ပိန်နဲ့သင်းနေသည် ဆိုခြင်းကိုမူ ကိုယ်တိုင် မူးနေသော မောင် မောင်ဦး မသိ။ တစ်စုံတစ်ခုသော အနံ့အသက်ကို ခံစားရ သည် ဟူ၍တော့ ထင်နေသည်။

မောင်မောင်ဦးသည် လမ်းလျှောက်ခြင်းကို ရပ်လိုက် သည်။ အေမိမြိုင်၏ ကိုယ်ကို သူနှင့် မျက်နှာချင်း ဆိုင်မိ သည်အထိ ဆွဲလှည့်လိုက်သည်။

“ဘာလုပ်ဦးမလို့လဲ ဒါက”

အေမိမြိုင်က ခပ်ဆတ်ဆတ် မေးသည်။

“ကျားကြောက်လို့ ရှင်ကြီးကိုး၊ ရှင်ကြီး ကျားထက် ဆိုး ဖြစ်နေပြီ”

အေမိမြိုင်၏ စကားကို မောင်မောင်ဦး ရယ်ပစ်လိုက် သည်။

“မဟုတ်ဘူး။ သူ့ခိုးလက်က သူ့ဝက်လူတယ် ဆို တာမျိုး”

သည်တော့ သူနှင့်အတူ အေမိမြိုင်ပါ ရောနှော ရယ် မောသည်။

“နေစမ်းပါဦး။ အိမ်အရောက် ပြန်ကြရအောင်။ ကိုဦး လဲ ဒယ်ဒီနဲ့ လိုက်တွေ့ဦးပေါ့”

“နေ့တွေ အများကြီး ကျန်ပါသေးတယ် အေမီ”

“တစ်ခုရှိသေးတယ်၊ စမစ် ဒီကို ပြန်မလာဘူးလို့

မပြောနိုင်ဘူး။ သူ့တပ်ထဲက စစ်သားတွေ ဘာတွေခေါ်ပြီး ပြန်လာနိုင်တယ်”

“လာစမ်းပါစေ”

“လာရင်ဘယ်နှယ့် လုပ်မလဲ”

“ဒီအနီးအနားမှာ တောကောင်းသားပဲ”

“အေမီတော့ တောထဲဝင် မပုန်းရဲပါဘူး”

“ကိုယ်ပါနေသားပဲ ဥစ္စာ”

“ယူ့ကိုပဲ ကြောက်ရတာ”

သူတို့နှစ်ယောက် ရယ်ကြပြန်သည်။

“ကိုယ်က မင်းကို ကိုက် မစားပါဘူး”

“ကိုက်စားတာကမှ တော်ပါလိမ့်ဦးမယ်”

“စမစ်နဲ့တော့ ကွာပါလိမ့်မယ် အေမီ၊ ကိုယ့်မှာက

အချစ်ဆိုတာ ရှိပါသေးတယ်။ မင်းကိုလဲ ကိုယ် နှစ်နှစ်ကာ ကာ ချစ်ပါတယ် အေမီရယ်”

ပက်ထရစ်တို့ လူသိုက်သည် ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ ရောက်လာကြသည်။ ပက်ထရစ်က နောက်သို့ လှည့် ကြည့် သည်။ လမ်းပေါ်တွင် မောင်မောင်ဦးတို့ကို မမြင်ရလေတော့။

“ဘုရားသခင် ကယ်ပါ။ အေမီတစ်ယောက် ကျား ဆွဲခံရပြန်ရှာပြီ ထင်တယ်။ ဒီတစ်ခါတော့ ကျားရဲ မဟုတ် ဘူး။ ကျားယဉ် ကျားယဉ်”

သူက ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ အမူအရာကို တမင်တကာ လုပ်ရင်း အော်လိုက်သည်။

သည်တွင် စောဝင်း ဆွေထံမှ ‘ဂျေဆွမ်၊ သက် ပရစ်တီး လစ်တီးဂဲလ်’

ဆိုသောအခါ ပေါ်ထွက်လာသည်။ သည်မိန်းမလှ လေးအား ဘုရားသခင် စောင်မပါစေ ဟူ၏။

အပိုင်းလေး

“နောက်မကြာခင်မှာဆိုရင် ကျွန်မတို့ဂျပန်ပြည်မှာ လှပတဲ့ချယ်ရီပန်းတွေ ပူးပွင့်နေပါတော့မယ်။ မြန်မာပြည်က အဆွေတော်များကိုလဲ ယခုလို သာယာလှပစွာ ရွှေ့နှောင်း ကို မြင်စေချင်စမ်းပါ ဘိတော့တယ်”

ရေဒီယိုမှ ဂျပန်မြန်မာမကြီး၏ ကြေညာချက်အဆုံးတွင် ဦးအောင်ခန့်သည် နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်း ကိုက်ရင်း ရေဒီယိုကိုပိတ်လိုက်သည်။

စစ်သတင်းသည် လူတို့၏ရင်ကို ပူလောင် ပြင်းပူစေသည်။ တုန်လှုပ်ချောက်ချားစေသည်။ စင်စစ် စစ်သတင်းကိုကြားရသည်ကလည်း မယ်ထွေးလေးနှင့် မြေမင်းသားပုံပြင်ဆန်လှလေသည်။ အစသော်ဝေးလံသည်။ ကွာထမ်းသည်။ ယခုမှ ‘အမေရေ . . . လည်မျိုးချဉ်းနေပြီ’ ဆိုသည်မျိုး။ တစ်စထက်တစ်စ နီးကပ်လာသည်။ လက်တစ်ကမ်းစာသာ ကွာတော့သည်။ မီးနယ်ဖြစ်ပါသည်။ မီးသည် အဝေးနေစဉ်အခါက ပူလောင်ရကောင်းမှန်းမသိ၊ နီးလာလေလေ ပူလေလေ ဖြစ်ပါသည်။

၁၉၄၁ ခု ဂျူလိုင်လ ၂၆ ရက်နေ့တွင် ဂျပန်အစိုးရမောင်းနှုတ်ထွက်သွားပြီး ကိုနိယီမင်းသားကြီး တက်လာခြင်းမှာ စစ်တိုးချဲ့မည့်လက္ခဏာဟု လူတို့သဘောပိုက်ကြသည်။ ဩဂုတ်လ ၄ ရက်နေ့သည် ဂျပန်တပ်သားပေါင်း ၄၀၀၀ တို့ အင်ဒိုချိုင်းနားသို့ဝင်၍ အခြေခံ စစ်စခန်းများကို ဧည့်ထောင် လိုက်ကြသည်။ စစ်ဖြစ်မည့်အရိပ်လက္ခဏာကို

ပေါ်ပေါ်လွင်လွင် ပြလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် အေ၊ဘီ၊ ဒီ မဟာမိတ်တပ်ဖွဲ့များကမူ ဂျပန်ကို တိုက်ခိုက်ရန် အတွက် စစ်အင်အားအလုံအလောက်ရှိသည်။ ဂျပန်ကို ဟန့်တားနိုင်မည် စသည်ဖြင့် ကြားလုံးထုတ်ကာ လေသံပစ်လျက်ရှိသည်။

ယင်းအချိန်တွင် မြန်မာနိုင်ငံ၏နိုင်ငံရေး အခြေအနေမှာလည်း သိသိသာသာလှုပ်ရှားနေသည်။ ဦးစောအစိုးရသည် မျိုးချစ်နိုင်ငံရေးသမား အတော်များများကို ထောင်ထဲသို့ သွတ်သွင်းလျက်ရှိနေသည်။ နိုင်ငံရေးလောကတွင်လည်း အယူအမျိုးမျိုး၊ အတွေးအထွေထွေ ဖြစ်နေသည်။ စိတ်သဘောထားများမှာ အကွဲကွဲအပြားပြား ဖြစ်နေသည်။ ဂျပန်ကို မျှော်သူကမျှော်ကြပေပြီ။ ဂျပန်နှင့်ပူးပေါင်းကာ အင်္ဂလိပ်အား လက်နက်ခွဲကိုင် တော်လှန်မောင်းထုတ်ချင်သူများရှိသည်။ ဂျပန်၏ ရန်ကို ခုခံကာကွယ်ရန်အတွက် အင်္ဂလိပ်နှင့်မဟာမိတ်ပြုချင်သူများလည်း ရှိသည်။ အဘယ်သို့ အယူအဆကွဲပြားသည်ဆိုစေ၊ အားလုံး၏ ရည်မှန်းချက်ကမူ တစ်ခုတည်းသာဖြစ်သည်။ ထပ်တူထပ်မျှဖြစ်သည်။ ၎င်းမှာ လွတ်လပ်ရေးရရှိဖို့ ပင်တည်း။

နန်းရင်းဝန် ဦးစောသည် နိုင်ငံရေးစတန့် အမျိုးမျိုး ပြုလျက်ရှိသည်။ မော်ဘီဘက်တွင် လယ်ထွန်မင်္ဂလာဆင်းသည်။ ဗြိတိန်သို့ မြန်မာနိုင်ငံ၏ကိုယ်ပိုင်အုပ်ချုပ်ရေး (ဒိုမီနီယံအဆင့်အတန်း) ရအောင် ချာချီနှင့် စေ့စပ် ဆွေးနွေးရန်ဆိုကာ အောက်တိုဘာလ (၈) ရက်နေ့က ကိုယ်ပိုင်လေယာဉ်ပျံဖြင့် ဘီလပ်ရွေမြို့တော်သို့ ထွက်ခွာသွားလေသည်။

အောက်တိုဘာလ ၂၀ လရက်နေ့တွင် ဂျပန်နိုင်ငံ၌ အစိုးရအပြောင်းအလဲ ဖြစ်ပေါ်လာပြန်သည်။ ကိုနိုယီမင်း သားကြီးကို ပျော့သည်ထင်ကာ ကြမ်းတမ်းသော အစိုးရ အဖွဲ့တက်လာသည်။ ဂျပန်တပ်မတော်မှ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး တိုဂျီ က ဦးဆောင်သည်။ ယင်းအချိန်တွင် ရန်ကုန်မြို့၌ လေကြောင်း ကာကွယ်ရေးအစီအစဉ်များကို အကြိမ်ကြိမ်ပြု လုပ်နေသည်။ လေကြောင်းအန္တရာယ် အချက်ပေး ဥသြ ဆွဲလျက် တိမ်းနည်း ရှောင်နည်းကို လေ့ကျင့်နေကြသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း လူတို့စိတ်နှလုံး ပိုမိုတုန်လှုပ်ချောက်ချား ရသည်။ စစ်ဖြစ်တော့မည်လော။ စစ်သည် မကြာမီ မြန်မာ ပြည်သို့ ရောက်လာလေတော့မည်လော စသည်ဖြင့် တ ထိတ်ထိတ်တလန့်လန့်နှင့် ကျီးလန့်စာစားဖြစ်နေကြသည်။

၁၉၄၁ ခု၊ ဒီဇင်ဘာလ ၇-ရက်။

ဂျပန်အစိုးရသည် တစ်ဘက်က ကူရှုဆုခေါင်း ဆောင်သော သံတမန် ကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့အား အမေ ရိကန်ပြည် ဝါရှင်တန်မြို့သို့ သံတမန်ရေးရာဆွေးနွေးမှုများ ပြုလုပ်ရန် ပို့လွှတ်ဆွေးနွေး ဟန်ရေးပြနေစေပြီး၊ အခြား တစ်ဖက်မှ အမေရိကန်တို့ အနိုင်အမာတပ်ဖွဲ့ထားသော အမေ ရိကန်ရေတပ်၊ လေတပ်အခြေခံစခန်းကြီး ဖြစ်သည့် ဟာပေ ယ်ကျွန်း၊ ပုလဲဆိပ်ကမ်း (ပါးလ် ဟားဗား) ကို စစ်မကြေ ညာဘဲ လင်းအရက်အချိန်၌ အလစ်ဝင်ရောက် တိုက်ခိုက် လိုက်ခြင်းဖြင့်၊ ပေါက်ကွဲလုနီး ဖြစ်သောအရှေ့တောင်အာရှ စစ်ယမ်းအိုးစနက်တံတိုက် မီးရှို့ဖောက်ခွဲလိုက်လေသည်။ လက် နက်အင်အား ကောင်းလှသော အမေရိကန်တပ်များ၊ အထူး သဖြင့် အမေရိကန်ရေတပ်မှာ အဦးကိမ်ခံရသည်။ ပုလဲဆိပ် ကမ်းရှိ အမေရိကန်တို့၏ ပစိဖိတ်ရေတပ်ကြီးမှာ မရှုမလှနှင့် အတုံးအရုံး ဆုံးရှုံးရလေသည်။

ဂျပန်တပ်များက လေယာဉ်ပျံ အစင်း ၁၀၀၊ ရေငုပ် သင်္ဘောအငယ်စား ၅၀ဖြင့် နံနက်မလင်းမီ ဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ တစ်ချိတည်းနှင့်ပင် အမေရိကန် စစ်ဗိုလ်စစ်သား ၂၁၁၇ ယောက် ကျဆုံးရသည်။ လေယာဉ် ပျံ ၈၀၊ ကုန်းတပ်လေယာဉ်ပျံ ၉၇ စင်း ပျက်စီးဆုံးရှုံးသည်။ ထိုနေ့ညမှာပင် မလေးကျွန်းဆွယ် စင်္ကာပူခံတပ်ကြီး ၏ မြောက်ဘက်မိုင် ၄၀၀ အကွာ ယိုးဒယားနှင့် မလေး ကျွန်းဆွယ်အကြား ဆင်ရိုရာ အရပ်တွင် ဂျပန်စစ်တပ်များ ကမ်းသို့တက်ရောက် တိုက်ခိုက်ကြသည်။

ဂျပန်က ထိုအခါကျမှ အမေရိကန်ကို စစ်ကြေညာ ခြင်းပြုသည်။ အင်္ဂလိပ်အမေရိကန်ကလည်း ဂျပန်ကို စစ်ကြေ ညာသည်။ အမေရိကန်က အီတလီကိုပါ တစ်ဆက်တည်း

စစ်ကြေညာသည်။ အင်္ဂလိပ်က ပရင့်အော်ပီဝေးနှင့် ရီပူလိစ် ခေါ် စစ်သင်္ဘောကြီးများကို ပစိဖိတ်သမုဒ္ဒရာသို့ လွှတ်လိုက် သည်။

“ဟောင်ကောင် ဂျပန်လက်သို့ ကျပြီ”

“စင်္ကာပူအင်္ဂလိပ်ရေတပ်စခန်းကို ဂျပန် ဝိုင်းထားပြီ”

“မာလာယုကို ဂျပန်ကြည်းတပ် တပ်မတော်က ဝင် ရောက်တိုက်ခိုက်နေပြီ”

စသည်ဖြင့် သတင်းများ ဆက်တိုက်ဆိုသလို ကြားရ သည်။ မြန်မာပြည်အသံလွှင့်ဌာနနှင့် အင်္ဂလိပ်အသံလွှင့် ဌာနများမှ “မဟာမိတ်တပ်များသည် အောင်မြင်စွာဆုတ် ခွာခဲ့လေသည်” ဟု ကြေညာရာ လူတို့ သင်္ဂေလှောင်ပြောင် ကြသည်။

စင်္ကာပူခံတပ်ကျပြီဟု တီးတိုးပြောသူတွေက မရှား။ ရန်ကုန်မြစ်ဝတွင် ဂျပန်ရေငုပ်သင်္ဘောများ ရောက်နေပြီဟု ဆိုသူကဆို . . .။ “အင်းကို ဟင်္သာဆင်း မည်။ ဟင်္သာကို လေးနှင့်ခွင်းမည်။ ထိုမှဆိုကို ထီးရိုး ရိုက်မည်။ ထီးရိုးကို မိုးကြိုးပစ်မည်” စသော တပေါင် စနည်းဖတ်သူများက ပတ် ကြသည်။ အမျိုးမျိုး အဓိပ္ပါယ်ကောက်ကာ နိမိတ်ပတ် နေကြသည်။ ဂျပန်ရေဒီယိုမှ သခင်ထွန်းအုပ်၏ “အင်္ဂလိပ် နယ်ချဲ့သမားတွေကို အမြန်မောင်းထုတ်ပါတော့လား” ဟု သော ပတ်ကြမ်းတိုက်သံကို ကြားနေရသည်။ ဂျပန် လေယာဉ်ပျံများသည် စင်္ကာပူကို ဝိုင်းရုံး ရွာသည်။ ရေလှောင် ကန်များ၊ ရေပိုက်များပျက်၍ မြို့သူမြို့သားများ ရေခက်ခဲ နေကြောင်း၊ အတုံးအရုံး သေဆုံးကြကြောင်း ကြားနန်း သတင်းတွင် ပါလာသည်။ သည်တော့လည်း ရန်ကုန် မြို့ကိုပါ ဝိုင်းလာကြလေမလားဟု တထိတ်ထိတ် တလန့်လန့် ရှိနေကြသည်။ မကြာခဏ ဂျပန်လေယာဉ်ပျံများ အုပ်စု ဖွဲ့လျက် ရန်ကုန်မြို့ကောင်းကင်မှ ပျံသန်းသွားတတ်သည် ဟုဆိုသည်။

ဒီဇင်ဘာလ ၂၃ ရက်။

စိတ်ဓာတ်ချောက်ချားနေသော ရန်ကုန်မြို့သူမြို့သား များသည် စစ်၏ဆိုးရွားခါးသီးသော အတွေ့အကြုံကို စတင် ခံစားကြရသည်။

ထိုနေ့ နံနက်ဆယ်နာရီတွင် လေကြောင်းအန္တရာယ် အချက်ပေးသံပေါ်လာသည်။ ဂျပန်လေယာဉ် ပျံအုပ်စုတစ်စု သည် ရန်ကုန်မြို့ အရှေ့ဘက်ကောင်းကင်မှ ပေါ်ထွက်လာ သည်။ လူတချို့သည် ပြေးရုန်းရ ကောင်းမှန်းမသိသေး ရပ်ကြည့်နေကြသည်။ များမကြာမီ ဝိုင်းများ ကျလာသည်။ မီးတောက်မီးလျှံများ နေရာအနှံ့အပြားမှ ပေါ်ထွက်လာသည်။

မိုးခြိမ်းသံသို့သော အသံများထွက်ပေါ်လာသည်။ သည် တောမှပင် ပြေးကြ ပုန်းကြ အော်ကြ ဟစ်ကြနှင့် ဆူဆူ ညည်း ရုတ်ရုတ်သံသံ၊ အုတ်အုတ်ကျက်ကျက် ဖြစ်လာကြ သည်။ လူသူရှုပ်ထွေးသော နေရာသို့ စက်သေနတ်ဖြင့်ပစ်ရာ သေသူကသေး၊ နာသူကနာ ဖြစ်ကုန်သည်။ ဝုံးဒဏ်ကြောင့် လည်းကောင်း၊ စက်သေနတ်ဒဏ်ကြောင့် လည်းကောင်း၊ အလောင်းတွေ မြင်မကောင်း လောက်အောင် ဖြစ်နေသည်။ အတုံးအရုံး သေဆုံးနေသူ များမှာလည်း ထုနှင့်ဒေး၊ ရန်ကုန် မြို့သည် ခဏချင်းမှာပင် လောကဓရံ ပမာ ဖြစ်လာသည်။ မြို့ပျက်ကြီးအဖြစ်သို့ ရုတ်ခြည်းရောက် ရှိသွားသည်။

ဂျပန်တို့သည် နာတာလျားပွဲတော်အတွက် လက် ဆောင် ဆိုကာ ဒီဇင်ဘာလ ၂၅ ရက်နေ့တွင် ၂၃ ရက်နေ့ ကထက် ပိုမိုပြင်းထန်စွာ ဝုံးကြပြန်သည်။ ပထမနေ့ထက် အသေအဆုံးအပျက်အစီး များပြား သည်။ ဘုရင်ခံ ဆာ ဒေါ်မန်စမစ်နှင့် နန်းရင်းဝန်ဆာ ပေါ်ထွန်းတို့က အစိုးရ အမှုထမ်း အရာထမ်းများအား ရန်ကုန်မြို့မှပင် ကြံ့ကြံ့ခံရန် တိုက်တွန်းသည်။ သို့ရာတွင် အကြောင်းအမျိုးမျိုး၊ နည်း အထွေထွေဖြင့် လူတို့ရန်ကုန်ကို စွန့်ခွာကြသည်။ ရေလမ်း၊ ကုန်းလမ်းတွင် စစ်ပြေးခရီးသည်များဖြင့် ပြည့်ကျပ်နေသည် ချည်းသာ ဖြစ်သည်။ အရှေ့တောင်အာရှ စစ်မီးသည် မြန်မာ ပြည်အား ဝါးမျိုလာခဲ့လေပြီတကား။

အခြားသူတို့ မည်သို့ရှိမည် မမှန်းတတ်။ ဦးအောင်ခန့်အဖို့ကား စစ်သတင်းကြောင့် ရင်ထဲတွင် မကျေမနပ်ဖြစ်နေရသည်မှာ ကြာချေပြီ။ သတင်းများကို ကြားရသည်မှာ စိတ်ဓာတ်ပျက်ပြားစရာချည်း ဖြစ်နေသည်။ သူ့အထင်ကြီးသော၊ အားကိုးသော အင်္ဂလိပ်များ တဆုတ် တည်း ဆုတ်ခွါနေရသည်။ တရုံးတည်း ရုံးနေသည်။

ပဲခူးကို ဝုံးကြံ့ပြီဆိုသည်။ ပြည်ဘူတာရုံ ဝုံးထိမှန်သည်။

မြို့တိုင်း၊ ရွာတိုင်း၊ နယ်တိုင်း ဘယ်အချိန် ဝုံးလာ ကြလေမလဲဟု တထိတ်ထိတ် တလန့်လန့် ဖြစ်နေရပေပြီ။ အင်ဒိုချိုင်းနားတွင် ဂျပန်တို့၏ ရက်စက်ယုတ်မာမှု များကို ကြားရပြီး လူတို့ စိတ်နည်း ချောက်ချားကြရသည်။ ယိုးဒယားကို ဂျပန်တို့သိမ်းပိုက်မိပြီ။ ဂျပန်တို့ တနင်္သာရီသို့ ဝင်ပြီ။ ဂျပန်တပ်နှင့်အတူ မြန်မာမျိုးချစ်လူငယ် ရဲဘော်သုံးကျိပ် ပါဝင်လာသည်။

ဇန်နဝါရီလ ၁၉ ရက်၊ ဂျပန်တပ်များ ထားဝယ်ကို သိမ်းပိုက်လိုက်သည်။ ဇန်နဝါရီလ ၃၀ ရက်နေ့၊ ဂျပန်များ မော်လမြိုင်ကို သိမ်းပိုက်လိုက်ကြသည်။ ယင်းတပ်များတွင်

မြန်မာမျိုးချစ်လူငယ် ရဲဘော် သုံးကျိပ်ဦးဆောင်လျက် မြန်မာ တပ်သားများလည်း လိုက်ပါလာသည်ဟု သိကြရပြန်သည်။ သို့ဖြင့် "မကြီးကို စပါးကြီးမြေ့မျှော်ဘီ သဲကဲသို့" စစ် သည် တစ်စထက်တစ်စ တစ်ပြည်လုံးအားပျံ့နှံ့လာပြီ ဖြစ် သည်။ ပဲခူးကို ဂျပန်တို့ သိမ်းပိုက်မိကြပြီ။

တောင်ငူမှနေ၍ ဆီးကြိုတိုက်ခိုက်ရန် တရုတ်ဒီပီစီ တပ်များ နေရာလူထူးကြပြီဖြစ်သည်။ ဂျပန်တပ်များသည် ဒီရေအသွင် တစ်မိတ်တစ်မိတ် လိုမိဝင်လာသည်။ မြို့များ ရွာများ ကို တစ်မြို့ပြီးတစ်မြို့ တစ်ရွာပြီးတစ်ရွာ သိမ်းပိုက်လာသည်။

စစ်၏ အသွင်လက္ခဏာဖြစ်သော အကျည်းတန် ရှုခင်းများကို သတင်းစကားအရ ကြားရသည်ကား နားမ ချမ်းသာဖွယ် ကောင်းလှလေသည်။ ထားဝယ်နှင့် မော်လမြိုင် တွင် သပြေပန်းနှင့် ဆီးကြိုထောက်လာသော သူများကို ဂျပန် က လှည်းဆွဲခိုင်းသည်သတင်း၊ စွန့်ပစ်ထွက်ခွါလာရသော မြို့တိုင်း ရွာတိုင်း နေရာတိုင်းတွင် အင်္ဂလိပ်စစ်တပ်က မြေလှန် စနစ်ဖြင့် ဖျက်ဆီးရစ်ခဲ့သည့် သတင်းများ ကြားရသည်။

အခြေအနေသည် တစထက်တစ်စ ဆိုးရွားလာ သည်။ တောင်ငူကျပြီ ဆိုကတည်းက စစ်သည် မိမိတို့ကျော အနီးသို့ ရောက်လာပြီဟု ဦးအောင်ခန့် နားလည်သည်။ မန္တလေးကိုလည်း တဝုန်းဝုန်း ဝုံးကြံ့နေပြီဖြစ်ကြောင်း သိရ သည်။ သည်တွင် ဦးအောင်ခန့်အတွက် အဆိုးရွားဆုံးသော သတင်းတစ်ခု ကြားရသည်။ ၎င်းမှာ အင်္ဂလိပ်တို့သည် ရေနံ မြေအား မြေလှန်စနစ် စသုံးတော့မည်ဆိုသောသတင်း၊ သတင်းမှာ မှန်ကန်တိကျခြင်းလည်း ရှိပုံရသည်။ အင်္ဂလိပ်တို့ တလှုပ်လှုပ် တရွရွ ဖြစ်နေကြပြီ။ ပြေးရန်အတွက် ခြေပြင် လျက်ရှိလေပြီ။ သည်ရက်ပိုင်းအတွင်း ရံခါတွင် ရေနံချောင်း သို့ ဂျပန်လေယာဉ်များ ရောက်လာသည်။ ရေနံ ချောင်းသည် လည်း ဝုံးဒဏ်ကို မြည်းစမ်းနေရသည်။

သည်အချိန်တွင် အိမ်၌ ခင်ခင်ကြီးတို့ သားအမိ မရှိ ကြ။ ဦးအောင်ခန့်သည် စစ်သတင်းကို အဆက် မပြတ် လေ့လာနေသူပီပီ စစ်အခြေအနေကို နားလည်သည်။ စစ် အရိပ်အက်ကိုသိသည်။ သို့ဖြင့်ခင်ခင်ကြီးတို့ သားအမိနှင့် အတူ အစေးမိန့်ကလေးနှစ်ယောက်ကိုပါ ညောင်ဦး သို့ပို့ ထားလိုက်သည်။ အိမ်မှာ သူနှင့် ကိုထွန်းခင်သာ ကျန်ခဲ့ သည်။ သူသည် ရေနံချောင်းမှ ရွာရန် စိတ်မကူးသေး။ မည် သည့်အခြေအနေနှင့်ပင် ဖြစ်စေ၊ သည်မြေမှာ ဆက်လက် နေထိုင်ရန် စိတ်ဆိုးပြတ်ချင်သည်။ သည်မြေမှခွာရိုဆိုသည် မှာလည်း သူ့အတွက် ဝန်လေးဖွယ် ကောင်းလှပါဘိသည်။ ရေနံ့သဘင်ကိုလည်း သည်အတိုင်း မထားခဲ့ချင်။ ရေနံ့တွင်းမှား

၏ အခြေအနေ မည်သို့ရှိလေမည် မတွေးတတ်သေး။ ဆရာ တပည့်နှစ်ယောက် ဖြစ်သလိုစား၊ ဖြစ်သလို အိပ်ကြသည်။ သည်အချိန်မျိုးတွင် ဇံရွေးနေရှု မဖြစ်။ အခြေအနေသည် တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ပြောင်းလဲလာတော့မည်ကို သိသည်။ အခြေအနေမှာ ကောင်းလာမည် ဟူ၍တော့ မထင်။ ပိုမိုဆိုးရွားလာမည်ကို သိလာသည်။ သို့ဖြင့် ယခုမှ သတင်းစကားကို ကြားရလေပြီ။

“ဂျပန်တပ်တွေ မကွေးကို ရောက်နေကြပြီတဲ့”

အောက်ဘက်အရပ်မှ ပြေးလာကြသော စစ်ပြေး ဒုက္ခသည်များကို မြင်ရသည်။ လူအားလုံး နှမ်းနယ် ညှိုးခြောက်ခြင်း၊ ပင်ပန်းခြင်း၊ အရိပ်အသွင်ကို တစ်ပါတည်း သယ်ဆောင်လာကြသည်။

ဦးအောင်ခန့်သည် တစ်စုံတစ်ခု လုပ်ကြမူ သင့်တော်တော့မည်ဟု သိသည်။ ဘာလုပ်ရမည်ကိုမူ မတွေးတတ်သေး။ ကိုထွန်းခင်အား အိမ်တံခါးများအနက် ပင်မထွက်ပေါက် တံခါးတစ်ခုမှတစ်ပါး၊ အခြားတံခါးများကို ပိတ်ထားလိုက်ရန် ပြောသည်။ သူသည် စည်ခန်းမှာ ထိုင်နေသည်။ အိမ်ရှိ ပစ္စည်းပစ္စယများကို ထုပ်ပိုးပြင်ဆင်ထားသည်။ နေရာတကျ သိမ်းဆည်းထားသည်။ အိမ်တံခါးကို သော့ခတ်ပြီး ထွက်ဖို့သာ လိုတော့သည်။ အကယ်၍ ရေနံချောင်းတွင် တိုက်ပွဲများ ဖြစ်ပွားပါက ထွက်ခွာရန်တင် ဖြစ်သည်။

ရေနံချောင်း တစ်မြို့လုံးလိုလိုပင် ဗရတ်သုတ်ခဲ ဖြစ်လျက်ရှိသည်။ မကွေးဆီမှ ပြေးလာသော စစ်ဘေး ဒုက္ခသည်များ၊ စစ်ကို ရှောင်ရန်အတွက် ထွက်ပြေးနေကြသူများ စသည်ဖြင့် ရတ်ရတ်သံသံ ရှိနေသည်။ စီစဉ်ညီအညီများကိုလည်း ကြားနေရသည်။ ရှေ့တန်းစစ်မြေပြင်မှ သယ်ဆောင်လာသော လူနာများသည်လည်း မြို့အနံ့ နေရာအနံ့ ပြန့်နေသည်။ ခြေပြတ် လက်ပြတ် ဖြစ်နေသူများ၊ သေလုမြောပါး ဖြစ်နေကြသူများကို မြင်နေရသည်။ သွေးသံရဲ့ရဲ့ ရှုခင်းကို နှလုံး သွေးပျက်မတတ် မြင်တွေ့နေရသည်။

အစသော် ဦးအောင်ခန့်သည် စာကြည့်ခန်းထဲမှာ ထိုင်ကာ စာအုပ်ဖတ်နေခဲ့သေးသည်။ ထိုအထိ သူ၏စိတ်မှာ ကြည့်လင်အေးချမ်းနေသည်။ သို့ရာတွင် စီစဉ်ညီ ရတ်ရတ်သံသံအသံများကြောင့် စိတ်သန္တာန်မှာ ကြာရှည် ငြိမ်သက်မနေနိုင်။ လုပ်လုပ်ရှားရှား ဖြစ်လာရသည်။ စာကြည့်ခန်းမှ ထွက်လာခဲ့သည်။ သို့တိုင်အောင် စိတ်မှာ မငြိမ်နိုင်သေး။ မကြာမီ အခြေအနေဆိုးရောက် လာတော့မှာပါကလားဟု တွေးတော ရင်ခုန်နေသည်။ မတ်လ၏ နေရောင်ခြည်သည် ပူပြင်းလှသည်။ တောက်ပလှသည်။ လူတို့၏အသား အရေ

ကိုသာမက အရာရာကိုပင် လောင်ကျွမ်းပစ်လေတော့ မလားထင်ရသည်။ ဆောင်းကာလတွင် စခိုသော စစ်သတင်းသည် ယခု နွေကာလသို့ ရောက်သည်အထိ အလျော့အပါး မရှိ။ တိုးသည်ထက် တိုးကာ ပြင်းထန်သည်ထက် ပြင်းထန် လာသည်။ တစ်စထက်တစ်စ ပူလောင်လာသော နွေအပူအရှိန် နယ်ပင် တရိပ်ရိပ် မြင့်တက်လာသည်။

“ထွန်းခင်ရေ”

ဦးအောင်ခန့် လှမ်းခေါ်သည်။ ကိုထွန်းခင် ရောက်လာသည်။

“အခြေအနေက မဟန်တော့ဘူး ထင်တယ်ကွာ”

စိုးရိမ်ပူပန်ခြင်း ပြင်းပြနေသော မျက်နှာအနေအထား ရှိသည့် ကိုထွန်းခင်သည် အဖြေမပေးမီ ခေါင်းကို အလျင်ညီတ်ပြသည်။ ပြီးမှ အဖြေပေးသည်။

“ဟုတ်တယ် ဆရာ”

သူ၏အသံမှာ တုန်လှုပ်ချောက်ချားနေသည်။ စင်စစ်ကိုထွန်းခင် အနေနှင့် ဦးအောင်ခန့်၏ အပြုအမူကို ကျေနပ်လှသည် မဟုတ်။ သူသည် မြို့မှ ခွာချင်နေ သည်မှာ ကြာပြီ။ အမှန်ပြောရလျှင်တော့ ခင်ခင်ကြီးတို့ သားအမိကို ညောင်ဦးသို့ ပို့လိုက်ကတည်းက တစ်ပါးတည်းလိုက်ပါချင်သည်။

ဦးအောင်ခန့်သည် ပစ္စည်းဥစ္စာကို ခင်မင်လှန်းလှသည်ဟု ထင်သည်။ အသက်ထက် ဥစ္စာစည်းစိမ်ကို မတ်မောလှန်းလှသည်ဟု သူ့စိတ်မှာ တွေးနေသည်။

“တို့ရဲ့ကား အခြေအနေကောင်းတယ်နော်”

ဦးအောင်ခန့်၏ အမေးကို ကိုထွန်းခင် ခေါင်းညီတ် အဖြေပေးသည်။

“မြို့ထဲကို တစ်ပတ်လောက် စနည်းနာ ထွက်ရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်”

သည်စကားကိုမူ ကိုထွန်းခင် သဘောမကျ။ သို့ရာတွင် သူသည် မကန့်ကွက်ခဲ့။ ကန့်ကွက်ရခြင်း လည်းမရှိ။ သူ့အခြေအနေနှင့် သူ့ကိုယ်ပိုင် ဆုံးဖြတ်ပိုင်ခွင့်မရှိ။ ပြဋ္ဌာန်းနိုင်ခွင့်မရှိ။ သူ့ခန့်စားနေရလေတော့လည်း သူ့စကားကို ပင်နားထောင်ရချေတော့မည်။ သူတို့သည် အိမ်တံခါးမကို သော့ခတ်ပိတ်သည်။ အိမ်ထဲမှ ထွက်ခဲ့ကြသည်။

မကွေးကားလမ်းအတိုင်း ကားကို မောင်းခဲ့သည်။ သည်တွင် မကွေးဆီမှလာသောကားများ၊ လူသူများဖြင့် လမ်းမှာ ပြည့်ကျပ်နေကြောင်း တွေ့မြင်ရသည်။

ရေနံချောင်းတစ်မြို့လုံးကို ပစ်ပြေးနေကြသလား အောက်မေ့ရသည်။ ယခု တွေ့နေရသူများမှာ အများအားဖြင့် ဆင်းရဲနွမ်းပါးသော မိလကျွဲ လူတန်းစားများသာ ဖြစ်

သည်။ ကြွယ်ဝသူများကား မြို့ကို စောစောကပင် စွန့်ခွာသွားခဲ့ကြပြီဖြစ်သည်။ မြို့နှင့်မနန်းမဝေးဖြစ်သော ပင်းဝ၊ သက်ကတန်း စသောအနောက်ဘက်မှဗုဒ္ဓများ၊ နတ်ကန်ဦး၊ အုတ်ရှစ်ကုန်း၊ ကန္တားဖြူ စသောအရှေ့ဘက်မှ ရွာများသို့ ခိုလှုံကြသည်။

သည်နေရာတွင် ဦးအောင်ခန့်သည် ဘီအိုစီ ကုမ္ပဏီမှ မျက်နှာဖြူအရှင်သခင်ဆိုသူများနှင့် ပတ်သက်၍ စိတ်ထဲတွင် မကျေနပ်ခြင်းများ ပေါ်ပေါက်လာသည်။ အစသော် ဂျပန်တပ်များသည် မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ ရေနံမြေသို့ ရောက်မလာနိုင်ဟု ဆိုကြသည်။ ရန်ကုန်ကိုဖုံးကြံ လေသော နတ်ကလေးပွဲတော်ရက်များတွင် ယိုးဒယားဟန်မပျက် နေထိုင်လျက်ရှိကြသည်။ ရန်ကုန်ကို ဂျပန် သိမ်းခဲ့သည်၏ နောက်ပိုင်းအထိ စွန့်ခွာခြင်းမပြုကြသေး။

ရေနံမြေအလုပ်သမားများအား အလုပ်မပျက်ရန်၊ အားမလျော့ရန်၊ တိုက်တွန်းခဲ့သည်။ ဂျပန်တို့ ရေနံမြေသို့ ရောက်မလာမီ နောက်လန်အောင်တိုက်ခိုက်နိုင်လိမ့်မည်ဟု ကြုံးဝါးခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် ပါးစပ်ကသာ ယင်းသို့ ကြုံးဝါးနေသည်။ လက်ကမူ အထုပ်အပိုးပြင်ဆင်နေကြလေပြီ။ ဣန္ဒြေမရလောက်အောင်ဖြစ်နေကြလေပြီ။ ဂျပန်က ရေနံချောင်း ကိုဖုံးကြံသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အလုပ်သမားများ အလုပ်မဆင်းကြတော့။ မျက်နှာဖြူတို့၏ဇနီး သားမယားတို့သည်လည်း ကားကြီး၊ ကားငယ် အသွယ်သွယ်ဖြင့် ရေနံမြေကို စွန့်ခွာထွက်ပြေးကြလေတော့သည်။ သူတို့ကား အကြားသန်သလို အပြေးမြန်သူများ ပေတကား။

ဦးအောင်ခန့်၏စိတ်ထားမှာ မျက်နှာဖြူများအပေါ်တွင် ပြောင်းလဲစပြုသည်။ အထင်အမြင် သေးချင်လာသည်။ ပထမ ဥရောစစ်မြေပြင်တွင် အဆုံးအရှုံးများ ပြားနေခြင်း၊ ဒုတိယ ဂျပန်ကိုဟန်တားနိုင်မှု မရှိခြင်း စသည်များကိုကြည့်ကာ သဘောထား ပြောင်းလဲလာခြင်း ဖြစ်သည်။

ဂျပန်ကို ဟန်တားနိုင်မှုမရှိ။ ဂျပန်သည် တစ်မြို့၊ ဦးတစ်မြို့၊ တစ်နယ်ပြီးတစ်နယ်၊ တစ်မိမိမှ ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်လာသည်။ ရေနံချောင်းကျောနားသို့ ကပ်လာပြီဆိုသောအခါ ရေနံကန်းသွားစေရန် ရေနံတွင်းထဲသို့ အင်္ဂတေများ လောင်းထည့်သည် ဆိုသော သတင်း၊ ပိုက်လိုင်းတွေ ပြတ်တောက်ပစ်သည့်သတင်း၊ စက်ရုံများစွာကို ဖျက်ဆီးသည့်သတင်းများ ထွက်ပေါ် လာသည်။ မျက်နှာဖြူများသည် နှစ်ပေါင်း မြောက်မြားစွာ အဆီစာ၍ အသားမျိုးခဲ့သည့် အမဲကို သံနှင့်ပက်ပြန်လေပြီတကား။ ရေနံမြေတွင် ဂျပန်တို့ပိုးကြီချသည့် ဖုံးသံနှင့် ဘီ အို စီ ကုမ္ပဏီတို့၏ဖောက်ခွဲသံတို့

မှာ ခြိမ်းခြိမ်းသံသည် ညနေသည်။ ယခုမှပင် ဦးအောင်ခန့်သည် နယ်ချဲ့စနစ်၏ ညစ်ပတ် ယုတ်မာမှုကို တွေ့မြင်ကြုံကြိုက်ကာ နယ်ချဲ့အရင်းရှင်များ၏ ပရိယာယ်ကို သဘောပေါက်နားလည်လာရခြင်း ဖြစ်သည်။ သူတို့ကား သည်မြေသို့လာ၊ သည်မြေမှ ရသမျှယူ၊ သည်မြေသုမြေသားများကို ကျွန်သပေါက်သဖွယ် ဆက်ဆံ ဝိုသ္မာစိတ်ကူးကြောင်း သိမြင်လာသည်။ မြန်မာပြည်အား မက်ဆစ်ဂျပန်လက်မှ ကာကွယ်ရန် တာဝန်သည် အင်္ဂလိပ်တွင် ရှိ၏။ သို့ရာတွင် အင်္ဂလိပ် ကိုကား ကာကွယ်ရန်ထက် မြေလှန်ဖျက်ဆီးပစ်ခဲ့ရန်ကိုသာ စိတ်စောလျက်ရှိကြောင်း တွေ့ရသည်။ စင်စစ် နယ်ချဲ့အရင်းရှင်စနစ်ဆိုသည်မှာ သူတို့ပို့ သက်သာပါကလားဟု နားလည်ရသည်။

ထို့ကြောင့်ပင် ၁၃ဝဝ ပြည့် အရေးတော်ပုံပေါ်ပေါက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ လူငယ်လူရွယ်တို့ အဖွဲ့အစည်း အမျိုးမျိုးဖွဲ့စည်းကာ လွတ်လပ်ရေးရရှိရန် အပင်ပန်း အဆင်း ရဲခံလျက်၊ အနိမ့်စက် အညှဉ်းဆဲခံလျက် ဆောင်ရွက် နေကြခြင်းပင် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်ဟု ဦးအောင်ခန့် တွေးတတ်လာသည်။ မျိုးချစ်လူငယ်များအား အထင်သေးခဲ့ခြင်း၊ ပြစ်တင်ရှုံ့ချခဲ့ခြင်းများအတွက် ဦးအောင်ခန့်စိတ်မှာ လှစ်ခနဲ နောင်တ တရား ရရှိလိုက်လေ သည်။

“အင်း . . . အစစ အရာရာ နေသားတကျပြန် ဖြစ်ဖို့ အတော်ကို ကြာဦးမှာပဲ”

ဦးအောင်ခန့်သည် တစ်ကိုယ်တည်း ပြောသလို ညည်းညူလိုက်သည်။

“ထွန်းခင်ရေ ရှေ့ဆက် သွားလေ ဒါမျိုးတွေတွေ ရလေလေပဲ၊ ပြန်လှည့်ကြမုန့် တူတယ်”

ကိုထွန်းခင် ခေါင်းညှိတ်ပြသည်။ မော်တော်ကားကို ပြန်လှည့်သည်။

“မထူးပါဘူးကွာ တို့များပါ တစ်ခါတည်း မြို့ထဲကထွက်ကြရအောင်”

သည်စကားကို ကိုထွန်းခင် အသွက်လက်ဆုံး အနေအထားဖြင့် ခေါင်းညှိတ်ပြလိုက်သည်။ သူ၏ဆန္ဒနှင့် အံ့ကိုက်ညီဆုံးစကား ဖြစ်ပုံရသည်။ ကားကိုအရှိန် ပြင်းဆုံး အနေအထားဖြင့် မောင်းလာခဲ့သည်။ မြို့လယ်မှသည် ရွှေကြာင့်ကို ဖြတ်ရသည်။ ရေနံသဘာဝ ဖြတ်ရလေသောအခါ ဦးအောင်ခန့်သည် ရေနံသဘာဝ မမှိတ်မသုန် ငေးကြည့်မိသေးသည်။ တံခါးအားလုံးပိတ်ထားသော ရေနံသဘာဝ သူ့အမြင်တွင် အကျဉ်းတန်နေသလို ဖြစ်နေသည်။ မြေနီခင်၊ သံကန်ကုန်း၊ လက်မှတ်ကုန်း၊ တွင်းကုန်း၊ ဤသည်များကို

ကျော်ရသည်။ တွင်းကုန်းကိုလွန်လျှင် ပင်းချောင်းကို ကူးရသည်။ အိုးပို သို့ရောက်သည်။ ယင်း အနိုက်မှာပင် နားတွင် မိုးချန်းသံ ကဲ့သို့ သော အသံကိုကြားရသည်။ အသံသည် ကျယ်လောင်လှ သည်။ မြည်ဟည်းလှသည်။ မြေပြင်မှာ တုန်သွားသည်။ သိမ့်သိမ့်ခါ သွားလေသလား မှတ်ထင်ရသည်။ အသံများသည် ရေနံချောင်းဆီမှ ပေါ်ထွက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

“ထွန်းခင် ကားရပ်စမ်း”

ဦးအောင်ခန့် အမိန့်ပေးသံအဆုံးတွင် ကားသည် ကျိုခနဲမြည်ကာ ရပ်သွား သည်။ ဦးအောင်ခန့် ကားတံခါးဖွင့်ဆင်းသည်။ လာလမ်းသို့ ပြန်ကြည့်သည်။ မြင်ကွင်းကြောင့် သူ၏ရင်မှာ ထိတ်ခနဲဖြစ် သွားသည်။ ရေနံချောင်းမြို့ အထက်ကောင်းကင်သို့ ထိုးတက်လာသော မီးခိုးလုံးများကို ငွေ့့့ရသည်။ တစ်နေရာမှာတည်း မဟုတ်။ နေရာ အနံ့အပြားမှာပင် ဖြစ်သည်။ မြေပြင်သိမ့်ခါသွားစေသည်။ နောက်တွင် မီးခိုးလုံးများ မီးညွှန်းမီးစွယ်များ ထိုးတက်လာသည်။ ပေါက်ကွဲရာမှ ပွင့်ထွက် လွင့်စဉ်လာဟန်တူသောအရာများ ငံကောင်းကင်ယံတွင် ပလူပျံသလို ပျံတက်လာသည်။

“ဘာတွေ ပေါက်ကွဲကုန်ပြီလို့ ထင်သလဲ ထွန်း ခင်”

ဦးအောင်ခန့်၏ ချောက်ချားမှုပါသော အမေး။

“ရေနံကန်တွေ ဖြစ်မယ်ထင်တယ် ဆရာ”

“အေး . . . ဟုတ်တယ်။ ရေနံကန်တွေကို တောင်ဖျက်ဆီးနေပါရောလား”

ဦးအောင်ခန့်၏ ရင်တွင် နှမြောတာသရခြင်း ၀၃၃ နှာ ပေါ်ပေါက်လာသည်။ သူ၏မျက်နှာမှာ ကြေကြေကွဲကွဲ ဖြစ်နေသည်။ ရေနံချောင်းဘက်တွင် မီးခိုးလုံးများ မီးတောက်များအူ၍ထွက်လာသည်။ ကောင်းကင်တပြင်လုံး မီးခိုးဖြင့် မှိုင်းနေသည်။ မှုံ့နေသည်။ မီးခိုးများသည် ထိုနေရာမှ သည်နေရာ ဆီသို့ပျံလွင့်လာသည်။

“ကုန်ပြီ ထွန်းခင်၊ အားလုံးကုန်ပြီ။ ရေနံချောင်းတစ်မြို့လုံး ရစရာမရှိအောင် ကုန်ပြီ”

ဦးအောင်ခန့်၏အသံသည် လှိုက်လှဲလာသည်။

“မင်းစဉ်းစားကြည့်စမ်း ထွန်းခင်။ တိုများရုံဖြို့ဟာ ဘယ်လောက် လောင်စာပေါသလဲ၊ အဓိက ဖြစ်တဲ့ ရေနံကန်တွေ မီးလောင်တဲ့နောက် ဘာကျန်ခဲ့တော့မှာလဲ”

ကိုထွန်းခင်သည် တိမ်သားများလို တရွေ့ရွေ့ တအိအိ

ရွေ့လျားလာနေသော ရေနံမီးလောင်ရာမှ ပေါ်ထွက်လာသည့် မီးခိုးတန်းကြီးကို စူးစိုက်ကြည့်နေသည်။ ဦးအောင်ခန့်၏ စကားများကို မကြားရတော့သလို ငိုငိုနေသည်။ ရင်ထဲမှာ လှိုက်လှဲသည့်လား၊ ကြေကွဲသည့်လား မပြောတတ်။ ဝမ်းနည်းခြင်းကိုကား အသေအချာ ခံစားနေရသည်။ သူတို့သည် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် စကားမပြောဖြစ်ကြတော့ဘဲရှိသည်။ ရေနံချောင်းဘက်သို့သာ ငေးကြည့်နေမိသည်။ ပေါက်ကွဲသံများကို ဆက်လက်ကြားနေရဆဲ။ မီးခိုးလုံးများ ဆက်လက်တက်ရောက်လာဆဲ။ တစ်ခါတစ်ရံ ပေါက်ကွဲသံတို့ တဒံ့မျှ ရပ်ဆိုင်းသွားစဉ်တွင် ဦးအောင်ခန့်တို့သည် သူတို့ခြေရင်းမှ ပင်းချောင်း၏ရေစီးသံကို သဲ့သဲ့ညင်းညင်းမျှ ကြားကြရသည်။

ပုပ္ပါးတောင်တခိုမှ စိမ့်စမ်းအသွယ်သွယ်တို့ ပေါင်းစည်းမိလျက် အလယ်ပိုင်းလွင်တစ်လျှောက်မှသည် ရေနံမြေအထိ မိုးအခါ တောင်ကျချောင်းရိုင်းအသွင် ရေအလျဉ် ပြည့်မောက်ကြမ်းတမ်းစွာ၊ နွေအခါ စိမ့်စမ်းအသွင် ညင်ညင်သာသာ ရွေ့လျောလာကာ မိခင်၏ ရင်ငွေ့ကို ခိုလှုံအုံ့ဘိသည့် သားငယ်အသွင် ဓရာဝတီ သို့ ပူးပေါင်းစီးဝင်ရာ ပင်းချောင်းငယ်သည် ရေနံမြေ၏ ဆိုးရွားစွာသော ကံကြမ္မာကို မရှုမမြင်ရက်လေသည့်နယ် ရှိသည်။ သူ၏တေးသည် မကြည်တော့မဝီတော့။ ရေစီးသံသည် ငိုညည်းရွိုက်ငင်ဟန်သာ တကား။

အညာနေသည် ပူပြင်းနိုင်စွမ်းလေစွ။ အရာအား လုံး
နေရောင်အောက်တွင် နွမ်းနယ်ခြောက်သွေနေသည် ပူလောင်
ပြင်းပြနေသည်။

နှစ်စဉ် ပူပြင်းနေကျ တန်ခူးလ အပူရှိန်ကို စစ်မီးရှိန်က
အားပေးအားမြှောက် ပြုနေသည်နှင့် တူသည်။ အထူးသဖြင့်
မန္တလေးမြို့မှာ မီးတမျှ ပူပြင်းနေသည်။ မန္တလေးနေရာ အနံ့
အပြားတွင် မီးလျှံများ ထ၊နေသည်။

ဂျပန်သည် မန္တလေးကို ဝှံးမိုး ရွာချသည်။ အင်္ဂလိပ်
က မန္တလေးကို ပုတ်ကြည်းသဖြိုလ်လျက် ရှိ သည်။ လူတို့၏
မျက်စိအောက်မှာပင် မြန်မာနိုင်ငံ၏ နောက်ဆုံးမင်းများ
နိုးစံခဲ့ရာ နန်းတော်ကြီးမှာ ပြာကျသွားသည်။ စရာဝတီမြစ်ကို
မြတ်ကျော်ထားသော အင်းဝတံတားကြီးသည်လည်း အပိုင်း
ပိုင်း ကျိုးကျသွားသည်။

မောင်မောင်ဦးသည် မန္တလေးမြို့၏ မီးတောက်
မီးလျှံများကိုကြည့်ကာ စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြစ်နေသည်။

သူတို့အုပ်စုမှာ လူစုကွဲသွားခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။ တစ်
ယောက်တစ်နေရာ စီဖြစ်နေကြသည်။ အစသော် သူသည်
အေမိမြိုင်ဟူသော မျှော်လင့်ချက်ကို အကြောင်းပြုကာ
မန္တလေးတွင် နေသည်။ ယခုမှ အေမိမြိုင်တို့လည်း မရှိတော့။
မန္တလေးကို ဝှံးစကြပြီ ဆိုကတည်းက မြို့မှခွာ သွားသည်။
အစသော် စစ်ကိုင်းဘက်မှာ ရှိသလိုလို ကြားရသည်။ တစ်ဖန်
ကပ္ပတိန်စစ်၏ ကျေးဇူးဖြင့် မန္တလေးမှ ထွက်ခွာသွားပြီ။
အိန္ဒိယသို့ကျားသွားသလိုလို သတင်း ကြားရသည်။ အေမိမြိုင်

တို့ မြို့မှထွက်သွားချိန်၌ သူသည် ကျောက်ဆည်တွင်ရောက်
နေသည်။ သူတို့ကို မမိတော့။ နှုတ်ဆက်စကားလေးပင်
မပြောလိုက်နိုင်။

မောင်မောင်ဦးအဖို့ မန္တလေးမှာ ဆက်လက် နေထိုင်
ခြင်းအတွက် အဓိပ္ပာယ်ရှိမနေတော့။ တစ်ကိုယ်တည်းယောင်
လည်လည် ဖြစ်နေသည်။ သည်စဉ်ပင် ရေနံချောင်းနှင့် ပတ်
သက်သော သတင်းစကားများကို ကြားရသည်။

ရေနံချောင်းမှ ထွက်ခွာသော မျက်နှာဖြူများသည်
ရေနံမြေကို မြေလှန်ခဲ့ကြောင်း၊ ရေနံတွင်းများထဲသို့ အင်္ဂတေ
လောင်းထည့်ခဲ့ကြောင်း၊ ဒီရစ် ခေါ် ငြမ်းစင်များကို သုံးမရ
အောင် ဒိုင်း နှိုက်ဖြင့် မျက်ဆီးခဲ့ကြောင်း၊ ရေနံလှောင်ကန်
များကို မီးရှို့ရာ ပေါက်ကွဲလျက်ရှိကြောင်း ရေနံမြေအား
လောင်ကျွမ်းလျက်ရှိသော မီးတောက်ကို မိုင် ၂၀ ဝန်းကျင်
မှာပင် မြင်နေရကြောင်း စသည်ဖြင့် သတင်းစကားများကို
ကြားရသည်။

သည်တော့လည်း သူ့ရင်မှာ ပူလာသည်။

ရေနံချောင်းတွင် ဖေဖေ မေမေတို့ရှိပါသေးကလား
ဟု ထိုအခါကျမှ သတိရလာသလို ရှိသည်။ ဖေဖေ မေမေတို့
အတွက် စိုးရိမ်စိတ် ပူလာသည်။ ယင်း စကားကို အစဦး
ကြားရသည့်အခါ ရေနံချောင်းသို့ ပြန်ဖို့တစ်ကြိမ် သတိရ
လာသည်။ သို့ပေမယ့် ထိုစဉ်က အိမ်သို့ပြန်ဖို့ဆိုသည်ကို
စိတ်က မပံ့ပိုးရသေး။

နောက်တစ်ခါ သတင်းထပ်၍ ကြားရပြန်သည်။
ဧပြီလထဲတွင် ရေနံချောင်း၌ အင်္ဂလိပ်တပ်များ နှင့်ဂျပန်တပ်
များ အပြင်းအထန် တိုက်နေသည့်သတင်း။

မျက်မြင်ကိုယ်တွေ ကြုံကြိုက်ခဲ့ရသူများ၏ ပြောစကားအရ တိုက်ပွဲမှာ ကမ္ဘာ့ပျက်စီးမှုနဲ့ ပြင်းထန်လှသည်။ နှစ်ဘက်လုံးမှာပင် အထိအခိုက် အရှုအနု များပြားလှသည်။ အလောင်းချင်း ထပ်နေသည်ဟု သိရသည်။ ယခုမှ ရေနံမြေအားလုံး ဂျပန်လက်ထဲသို့ ကျရောက် သွားရချေပြီ။ အင်္ဂလိပ်တို့ ခွေးပြေး၊ ဝက်ပြေး ပြေးကြရပြီ ဆိုသည်။ သို့ရာတွင် ရေနံမြေကား ရစရာမရှိ အောင် ပျက်စီး ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီဟု ကြားရသည်။ မောင်မောင်ဦးသည် မေမေ မေမေတို့ သတင်းကို မေးသည်။ သူလည်း ဒုက္ခသည်၊ ကိုယ်လည်း ဒုက္ခသည် ဖို့ တစ်ပါးသူကို မကြည့်အား၊ ကိုယ်လွတ်ရန်ပြေး ခဲ့ရသည်ဟု ဆိုသည်။

သူသည် သတင်းများကို ဆက်လက်စုဆောင်းရင်း တစ်ရက်နစ်ရက်ကြာသွားသည်။ ထိုအခါ တစ်ဦးသောသူက သတင်းစကားတစ်ခုကို ပေးသည်။ ၎င်းမှာ ဖေဖေ မေမေတို့၏ သတင်းတော့မဟုတ်။ ရေနံချောင်းသို့ ခင်ခင်ကြီး ပြန်ရောက်လာသည်ဆိုသောသတင်း။ ယင်းသတင်းကို ကြားရသည့်အတွက် မောင်မောင်ဦး တုန်လှုပ်ရသည် အမှန်ပင်။ သို့ရာတွင် သူသက်ပြင်း ရှိက်မိသည်။ ထိုမိန်းကလေးနှင့် ပတ်သက်၍ ရင်ထဲမှာ အေးသွားသလို ခံစားရသည်။ တဆက်တည်းမှာပင် ဗရတ်သူတစ် ခု အခြေအနေတွင် ထိုမိသားစုတို့ အဘယ်သို့ရှိကြပါလိမ့်ဟု တွေးတောပူပန်ရပြန်သည်။

သူစိတ်ထဲမှာ သေချာလာသော အရာတစ်ခုရှိသည်။ ခင်ခင်ကြီးအား သူ့မိဘများက ဂုဏ်ထားသည် ဟူသော အတွေးအထင်ဖြစ်သည်။ ယင်း အတွေးအထင်သည် မှန်ကန်နေပြီဟု တွက်ဆမိသည်။ မန္တလေးတွင် ဆက်လက်နေထိုင်၍လည်း အကြောင်းမထူးတော့ပြီ။ ဖိုးရိမ်ပူပန်ရခြင်းကိုလည်း ပိုမို ခံစားလာရသည်။ သို့ဖြစ်၍ မောင်မောင်ဦး မန္တလေးမှ ထွက်ခွာရန် စိတ်ဆုံးဖြတ် လိုက်သည်။

အသွားအလာ မလွယ်ကူ။ လမ်းခရီးများမှာလည်း အဆက်ပြတ်နေသည်။ တစ်နေရာမှ တစ်နေရာသို့ တောက်လျှောက်သွား၍ မရနိုင်။ မောင်မောင်ဦးသည် တစ်ခါတစ်ရံ ခြေကျင်း တစ်ခါ တစ်ရံ ရရာယာဉ်ကို စီးနင်းလျက် ရေနံချောင်းသို့ မရောက် ရောက်အောင် ပြန်မည်ဟု သန္နိဋ္ဌာန်ချထားသည်။

သို့ဖြင့် သူသည် မီးတဟုန်းဟုန်းတောက်လောင်နေသော မန္တလေးမြို့ကို ကျောခိုင်းခဲ့သည်။ မန္တလေးမှ ကျောက်ဆည်၊ ကျောက်ဆည်မှ မိတ္ထီလာ၊ မိတ္ထီလာမှသည် ရေနံချောင်း။ သည်လမ်းကြောင်းအတိုင်း သူ လိုက်ပါခဲ့သည်။

ကြိုတင် ဆုံးဖြတ်ချက်ချထားသည့် အတိုင်းပင် ဖြစ်သည်။ လမ်းမှာ အခက်အခဲအမျိုးမျိုးနှင့်ကြုံဆုံရသည် လှေတစ်တန်း၊ လှည်းတစ်တန်း၊ ကားတစ်တန်းနှင့် အဆင့်ဆင့် စီးနင်းလိုက်ပါလာခဲ့ရသည်။ အဆုံးတွင်မူ သူသည် ရေနံချောင်းကို ပြန်လည် မြင်တွေ့ရသည်။ ရေနံချောင်းကို မြင်ရလေတော့လည်း သူ့ရင်မှာ မကောင်းနိုင်။ ရေနံချောင်းကား အပြောင်းလဲကြီး ပြောင်းလဲခဲ့ လေပြီတကား။ အင်္ဂလိပ်တို့သည် ရေနံမြေကို အလွန်စနစ်ကျစွာ ပျက်ဆီးခဲ့ကြောင်း တွေ့ရသည်။

မောင်မောင်ဦး နောက်ဆုံး မြင်တွေ့ခဲ့ရသော ရေနံမြေကား ကျက်သရေပြည့်စုံသည့် ရေနံမြေ၊ အသက်ဝင် လှုပ်ရှားနေသည့် ရေနံမြေ၊ သည် ရေနံမြေအနံ့တွင်ပင် ရက်ကန်းချည်ရက်ယှယ်ထားသည့်နယ် ဖြစ်သော ပိုက်လုံးတန်းများ အသွယ်သွယ် အတန်းတန်းရှိသည်။

မိုးမိုးမတ်မတ် ထိုးထိုးထောင်ထောင် ဖြစ်နေသည့် ငြမ်းစင်များ၊ ရေနံဂါလံ သန်းပေါင်းများစွာဆုံ သိုလှောင်ကန်များ၊ အဆက်မပြတ် လှုပ်ရှားနေသည့် မောင်းတံများ၊ ဖြူဖွေးသော ခေါင်းတိုင်များနှင့် ကောင်းကင်သို့ သွယ်ခွံစွာ ပျံ့လွင့်နေတတ်သည့် ရေခဲခွေခွေများ၊ မီးခိုးတန်းများဖြင့် ပြည့်နှက်လျက် ရှိခဲ့သည်။ ပျားပန်းခပ်သည့်ပမာ လှုပ်လှုပ် ရွရွ သွားလာလှုပ်ကိုင်နေသော လုပ်သားများကို တွေ့ခဲ့ရသည်။ မအိုမင်းသော ရေနံမြေ၊ မရပ်နားသော ရေနံမြေ ဖြစ်ခဲ့သည်။

ယခု သူမြင်တွေ့နေရသည်ကား ယင်းသို့မဟုတ် ချေပြီ။ ရေနံမြေသည် အနာတရဖြစ်နေသောသားကောင် သဖွယ်ဖြစ်သည်။ ကြည့်လေရာရာ အပျက်အစီးများ ပုံးလွမ်းနေသည်။

ကျိုးပဲ့ ယိုင်နဲ့နေသော ငြမ်းစင်၊ ငြိမ်သက်နေသော မောင်းတံ၊ ပေါက်ကွဲလွင့်စဉ်ကာ မီးခိုး အူထွက်နေသည့် ရေနံသိုလှောင်ကန်၊ ပျက်စီးကောက်ကွေးနေသော ပိုက်လိုင်းများ၊ အရာအားလုံးသည် အနိဋ္ဌာရုံကို ဆောင်ယူလျက်ရှိသည်။ ရေနံမြေ၏အသရေမှာ ပျက်ပြယ်လျက်ရှိသည်။ အလုပ်သမားများကိုလည်း မြင်တွေ့ရခြင်းမရှိလေတော့၊ ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်နေသည့် ရေနံမြေအဖြစ်သို့ စုတေရောက်ရှိနေခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။ ရေနံမြေကို စစ်မှန်တိုင်း ဖြတ်ကျော်ခဲ့သည်။ စစ်မီးတည်းညှိ လောင်ကျွမ်းခဲ့သည်။

မောင်မောင်ဦးသည် ပျက်စီးယိုယွင်းနေသော ရေနံမြေကို ကြည့်ကာ ရင်မှာ နာကျင်လာသည်။ နှမြောတသခြင်းကို ခံစားနေရသည်။

မြို့အတွင်းသို့ ရောက်လာသောအခါတွင်လည်း မြို့မှာမြို့ပျက်ကြီးပမာ ဖြစ်နေကြောင်း တွေ့ရလေသည်။ မိုးမိုးမတ်မတ် ထိုးထိုးထောင်ထောင်ဖြစ်သော မီးကျွမ်း အိမ်တိုင်များ၊ ပြာပုံအတိ ဖြစ်နေသော ရပ်ကွက်များ၊ ဝှဲဒဏ် ခြင်္သေ့ မြို့ပျက်လျက်ရှိသော တိုက်တာများဖြင့် မြို့မှာ တန်ဆာ ဆင်ထားဘိသည်သို့ ရှိသည်။ မြို့အတွင်း လှုပ်ရှား သွားလာသူ အနည်းအပါးသာ ရှိသည်။ များသောအားဖြင့် မျက်နှာထား တင်းမာလှသော ဂျပန်စစ်သားများကို တွေ့နေ ရသည်။ လူသူများသည် ဘုရား တန်ဆောင်း ငေးသွင်းကန် များတွင်သာ စုဝေးနေထိုင် လျက် ရှိကြလေသည်။

မြို့အတွင်း ဝင်လာလေလေ အပျက်အစီးများကို ဆွေ့ရှလေလေဖြစ်သည်။ သတင်းစကားများကိုလည်း ပိုမို ပြည့်စုံစွာ ကြားနေရသည်။ သစ်တပေ့ လျှပ်စစ် စက်ရုံကြီးကို သုံးမရအောင် အင်္ဂလိပ်တို့က ဖျက်ဆီးခဲ့ကြောင်းသိရသည်။ နှိုးမား လေးလံလှသော သံမဏိဘီးကြီးကို လေးပိုင်း ဖြစ် သွားအောင် ဖောက်ခွဲ ဖျက်ဆီးခဲ့ကြောင်း သိရသည်။

အပျက်အစီးများကို မြင်တွေ့ရလေလေ မောင်မောင် ဦးမှာ စိတ်မငြိမ်နိုင်အောင် ဖြစ်တွေ့ရလေရသည်။ ဒုက္ခသည် များကို မြင်ရလေလေ မေမေနှင့် ဖေဖေ အတွက် ပူပန်ရ ခလေဖြစ်သည်။ ဘုရားသိကြားမလို မေမေတို့ မြို့မှာပင် ငိုနေပါစေဟု ဆုတောင်းသည်။

အများအားဖြင့် လူတို့သည် မြို့ကို စွန့်ခွာကြ သည်။ ဘာရွာများတွင် ခိုအောင်းနေလေ့ရှိကြသည်။ ယခုမူ ဂျပန်သည် ရေနံချောင်းကို သိမ်းပိုက်ပြီး ဖြစ်သည်။ တိုက်ပွဲ များ ပြီးခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် အချို့သည် မြို့သို့ ပြန် သာကြသည်။

လမ်းအတိုင်း လျှောက်လာခဲ့သောအခါ ရွှေကြာငုံကို ပြတ်ရသည်။ သည်တွင် ရေနံ့သာကို ကြည့်မိသည်။ ရေနံ့ သာကို မြင်ရလေလျှင် သူ့ရင်မှာ လှုပ်ရှားရသည်။ အိမ်မှာ အပျက်အစီးကားမရှိ။ သို့ရာတွင် အိမ်တွင် ဂျပန်စစ်သား များက ဝင်ရောက်နေရာယူလျက်ရှိကြောင်း တွေ့ရလေသည်။ ခင်ခင်ကြီး မြို့သို့ ပြန်ရောက်လာခဲ့သည်ဟု ဆို သည်။ ယခုလိုအခါမျိုးတွင် မြို့၌ ခင်ခင်ကြီးတို့မရှိနိုင် ကြောင်းကား ထင်ရှားသည်။ သူတို့သည်လည်း စစ်ပြေး နေရလိမ့်မည်ပင် ထင်သည်။

အပျက်အစီး အယိုအယွင်းများကို ကြည့်လျက် တပြည်ပြည်လျှောက်လာခဲ့သည်။ မောင်မောင်ဦးသည် မြို့မ ရပ်ကွက်သို့ ရောက်လာသည်။ ထိုနေရာတွင် လူသူ အများ အပြားကို တွေ့ရ သည်။ အထူးသဖြင့် ဂျပန်စစ်သားများကို

မြင်နေရသည်။

“ဟေး . . . ပိုး မောင်မောင်ဦး”
လူတစ်ယောက်သည် စက်ဘီးပေါ်မှ ဆင်းလာ သည်။ သူသည် ပုံပန်းမကျသော အဝတ်အစားကို ဝတ်ဆင် ထားသည်။ ရုတ်တရက်တွင် မောင်မောင်ဦး သူ့ကိုမမှတ်မိ။

“ဟေ့ကောင်၊ ငါပါကွာ၊ ကျော့မောင်ပါ”
သည်တွေ့မှပင် မောင်မောင်ဦးသည် ကျော့ မောင်ကို အမှတ်ရသည်။ သူသည် ကျော့မောင်အား ဝမ်းသာအားရ လှမ်းဖက်လိုက်သည်။

“ဟေ့ကောင် မင်း မသေဘူးနော်၊ ဝှဲဒဏ်ဘူး နော်၊ အမြောက် မမှန်ဘူးနော်”

ထုံးစံအတိုင်း ကျော့မောင်က အရွှန်းဖောက်လျက် နှင့် နှုတ်ဆက်သည်။

“ဇာတာထံမှာ အသက် တစ်ရာနှစ်ဆယ်ကျော် ရှည် စေသော် လို့ပါနေတာဥစ္စာ၊ ဝှဲ ဘယ်ထိမလဲ၊ ဒါထက် နေ စမ်းပါဦး။ နင်က ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ”

“မြင်တဲ့အတိုင်းပဲလေ၊ အယူတိမ်းလို့ နတ်စိမ်း ဖြစ် နေတာ။ ဒီလိုကွ။ ငါတို့အိမ်ကို ဝှဲက ဒါရိုက်ပစ် ကျတာ။ အိမ်မှာရှိတဲ့ ပစ္စည်းတွေ မီးလောင်ကုန်ပါလေရော၊ ဒါနဲ့ပဲ ရ ရာ အဝတ်ကို ကောက်ဝတ်ထားရတာ”

“ဟုတ်လား။ နင့်ရုပ်နင်မှန်ထဲမှာ ပြန်မကြည့် ဘူး လား၊ ပိုးကျော့ရာ၊ နင်နဲ့ဒီအဝတ်အစားနဲ့ ဘာဆိုင်လို့တုံး”

မောင်မောင်ဦးသည် ကျော့မောင်ကို ကြည့်ကာ ရယ် နေသည်။ ကျော့မောင်ကလည်း ရယ်စရာပင်။ သူသည် ဟောင်းနွမ်းပေကျနေသော စစ်အင်္ကျီနှင့် စစ်ဘောင်းဘီကို ဝတ်ထားသည်။ စစ်ဝတ်စစ်စားမှာ သူ၏ကြုံလို သေးကျေး သော ကိုယ်ခန္ဓာနှင့်စာပါက များစွာ ကြီးနေသည်။ ပွရောင်း ရောင်းဖြစ်နေသည်။ လူကြီးအဝတ် အစားကို ကလေးအား ဝတ်မှေးထားသည်သို့ ဖြစ်သည်။

“ဒါထက်၊ ငါ့ မေမေတို့ဖေဖေတို့မှ ရှိကြသေးရဲ့လား ကျော့မောင်”

မောင်မောင်ဦးသည် ယခုမှပင် သတိရလာသ လို ကောက်ကာငင်ကာ မေးသည်။

“ရှိပါသေးတယ်၊ တလောကပဲ စိန်ပန်းပင်ကျောင်း တိုက်ထဲမှာ တွေ့ခဲ့သေးတယ်”

“အဲဒီကို သွားကြရအောင်”

“သွားတာပေါ့၊ မသွားခင် တစ်ခုခု လုပ်ကြရ အောင်”

“ဘာလုပ်ဦးမလို့လဲ”

“မင်း ဆာကော သောက်ဖူးသလား မောင်မောင်ဦး”

“ဟင်္ဂအင်း . . . ဆာကေဆိုတာ ဘာလဲ”
“ဂျပန်အရက်တစ်မျိုးပဲ။ ဂျပန်ပစ်အောင် ပြင်းတယ်
မောင်”

“ဟုတ်လား။ ငါတစ်ခါမှ မမြည်းဖူးသေးဘူး”
“ဒါဖြင့်လာကွာ။ မြည်းစမ်းကြည့်ရအောင်။ ငါ့မှာ
ငပုတွေဆီက ရထားတဲ့ ပုလင်းတလုံးရှိတယ်”

“ငပုဆိုတာ ဘယ်သူလဲကွ”
“ငပုဆိုတာ ဂျပန်ကိုခေါ်တာ။ မငပုမှာ ဂျပန်နဲ့ပတ်
သက်လို့ ဘာမှ မဟုတ်ဘဲ မရှိသေးပါလား မောင်မောင်ဦး။
လေ့လာကြည့်ဦးပေါ့ကွာ။ ဆာကေက ပြင်းသလောက် ငပု
တွေကလည်း ရက်စက်တယ်မောင်။ အေးလေ။ မကြာခင်
မင်း ကိုယ်တွေ့ တွေ့ရပါလိမ့်မယ်”

သို့ဖြင့် မောင်မောင်ဦးသည် ကျောမောင်၏ စက်ဘီး
ဘားတန်းပေါ်မှ လိုက်ပါလာခဲ့သည်။

“ဒါထက် ခင်ခင်ကြီးတစ်ယောက် ပြန်ရောက်လာ
တယ်ဆို”

မောင်မောင်ဦးမေးသည်။
“ဪ။ သူ့အကြောင်းကို မင်းမေးဖော်ရသေးသ
ကိုး။ သူ့အဘွား အသုဘကိစ္စ ဖြစ်ကတည်းက မြို့ကိုပြန်
ရောက်လာတယ်”

“သူ့အဘွားဆုံးသွားပြီလား”
“အေး ဆုံးရှာပြီ။ နေ့စမ်းပါဦး နှင်တစ်ယောက်
ပျောက်ချက်သား ကောင်းလှချည့်လား မောင်မောင်ဦး ဘယ်
တွေ့ ရောက်နေသလဲဟင်”

“ထားစမ်းပါကွာ အဒါကို။ ခင်ခင်ကြီးရဲ့အခြေအနေ
ဘယ်လိုထူးခြားလာသလဲဟင်”

“ဘယ်လို ထူးခြားတာကို ပြောတာလဲ မောင်မောင်
ဦး”

“သူ့ အရင်လိုပဲလား။ ဒါမှမဟုတ် တခုခုပြောင်းလဲ
လာသလား”

“ဒါတော့ငါလဲသိပ်မသိဘူး။ ငါ မြင်သလောက်တော့
ဘာမှမပြောင်းလဲပါဘူး။ အရင်ကလိုပဲ အောက်မှ ပါတယ်။
တစ်ခုတော့ရှိတယ်လေ။ နှင် သိတဲ့အတိုင်း လူတွေမှာ စစ်
သတင်းပလင်း နားထောင်ရ၊ အသက် ဘယ်ကထွက်ရ၊
မလဲ တွေးရနဲ့ သူတစ်ပါးရဲ့ကိစ္စကို စောင့်ကြည့်နေဖို့ အချိန်
လုံးဝ မရခဲ့ဘူး။ သူ့အဘွား ကိစ္စအတွက် ခင်ခင်ကြီးရောက်
လာတယ်။ အသုဘ လိုက်ဖို့တယ်။ ဒီလောက်ပဲ သတိထား
နိုင်ခဲ့ကြတယ်”

မောင်မောင်ဦး ဘာမျှ မမေးတော့။ သူသည် တွေး

တောနေသည့်အသွင်ဖြင့် စက်ဘီးဘားတန်းပေါ်မှာ ငြိမ်သက်
စွာလိုက်ပါလာသည်။ မြို့အတွင်းဝယ် ဒုက္ခသည်များဖြင့်
ပြည့်နေ သည်။ မျက်နှာသိ အချို့ကိုလည်း မြင်ရသည်။
မျက်နှာစိမ်း သူများကိုလည်း တွေ့ရသည်။ မည်သူ့ကိုပင်
တွေ့ရတော့ ရ၊ လူအားလုံးတို့၏ မျက်နှာမှာ မသာမယဖြစ်
နေသည်။ နှမ်းနယ်ညှိုးချိုးသော အသွင်သဏ္ဍာန် လွှမ်းနေ
သည်။ လမ်းတစ်နေရာတွင် လူအချို့တို့သည် မိုးခြံဒယ်ဖြင့်
ထမင်းချက်လျက်ရှိကြသည်။ ကြည့်ရသည်မှာ အစားအစာ
ကို စုပေါင်း ချက်ပြုတ် စားသောက်နေကြဟန်ရှိသည်။ ကျော
မောင်က မောင်မောင်ဦးအား အိမ်တစ်ဆောင် သို့ခေါ်လာ
သည်။ ဆာကေအရက်၏ အရသာကို မြည်းစမ်းစေသည်။
ဆာကေမှာ အတော်ပြင်းသော အရက်တစ်မျိုး ဖြစ်ကြောင်း
မောင်မောင်ဦး သိရသည်။ ထိုကမှ သူတို့ နှစ်ယောက် စကား
တပြောပြောနှင့် စိန်ပန်းပင် ကျောင်းတိုက်သို့ အရောက် လမ်း
လျှောက်ခဲ့ကြသည်။

သူတို့သည် စိန်ပန်းပင်ကျောင်းတိုက်သို့ ရောက်လာ
သည်။ ထိုနေရာတွင် ဒေါ်သူဇာ၏အကြောင်းကို မေးရသည်။
လူတစ်ဦး၏ ညွှန်ပြမှုဖြင့် ဧရပ်တစ်ဆောင်တွင် ရှိနေကြောင်း
သိရသည်။ ညွှန်ပြရာဧရပ်သို့ရောက်သည်။ ဧရပ်ပေါ်တွင်
စောင်းခြံလျက်အိပ်နေသော သဏ္ဍာန်တစ်ခုကို တွေ့ရသည်။
ဤသည်ပင် ဒေါ်သူဇာဖြစ်ကြောင်း ညွှန်ပြသူက ပြောသည်။
“မသူဇာ နေမကောင်းဘူး။ အခြေအနေ အတော် ဆိုး
နေတယ်”

ထိုသူကပင် ဆိုသည်။

မောင်မောင်ဦးသည် ဧရပ်ပေါ်သို့ တက်ခဲ့သည်။ မိခင်
ဖြစ်သူအပါးသို့ ချဉ်းကပ်လာခဲ့သည်။ နံဘေးတွင် ဝင်ထိုင်
လိုက်သည်။

“မေမေ”

သူသည် မိခင်ဖြစ်သူ၏ လက်မောင်းကို ဆုပ်ကိုင်
လှုပ်နိုးလိုက်သည်။ ဒေါ်သူဇာသည် အိပ်ပျော်နေဟန်မရှိ
မှိန်းနေပုံရသည်။ အသံကြားလျှင် စောင်းကို ဖွင့်လိုက်သည်။
ခေါင်းမြီးခြံကို ဖွင့်လိုက်သောအခါ ဒေါ်သူဇာ၏မျက်နှာ ပေါ်
လာသည်။ မောင်မောင်ဦးသည် မိခင်ဖြစ်သူ၏ မျက်နှာကို
မြင်ရသောအခါရင်ထဲမှာ နှင့်လာသည်။ လိုက်လံလာသည်။
မိခင်ဖြစ်သူကို မိခင်ဟူ၍ပင် ကောင်းစွာ မမှတ်မိချင်။ အငိုပေါ်
အရောင် ဖြစ်နေသောမျက်နှာ၊ မျက်တွင်းဒဏ်ပက်ပက် ကျောက်
သောမျက်နှာ။ ထိုမျက်နှာတွင် ဆံစများ ရှုပ်ထွေးစွာ တင်နေ
သည်။ အသားအရေမှာ ဖြူဖြူနေသည်။ နှုတ်ခမ်းမှာ ပြာ
လျက်ရှိသည်။

“မေမေ”

မောင်မောင်ဦးက လှိုက်လှိုစွာ ထပ်၍ခေါ်သည်။ ဒေါ်သူဇာသည် သားဖြစ်သူ၏ မျက်နှာကို စူးစိုက် ကြည့်နေသည်။ မျက်တောင်မခတ်တမ်း ကြည့်နေခြင်း ဖြစ်သည်။ တဆက်တည်းမှာပင် မျက်စိသွယ်အိမ်တွင် မျက်ရည်များ ရစ်ဝဲလာသည်။ မျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်ကြောင့် တောက်ပလာသည်။ “သား” ဒေါ်သူဇာ၏ နှုတ်မှ အားတက်သရော ခေါ်လိုက်သံ ပေါ်ထွက်လာသည်။ အဘယ်မျှ အားတက်သရောရှိလှသည် ဆိုစေ၊ ဒေါ်သူဇာ၏အသံမှာ တိုးညှင်းလှလေသည်။

“မေမေ”

မောင်မောင်ဦးသည် ခေါ်ရင်းမှာပင် မိခင်ဖြစ်သူ၏ ကိုယ်ကို ပွေဖက်ထားလိုက်သည်။ ရင်တွင် အပ်ထားလိုက်သည်။ သားအမိနှစ်ယောက်တို့သည် တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် ကြာမြင့်စွာ ဖက်တွယ်ထားမိကြသည်။

“မေမေ ထင်တယ်၊ ဒီရက်မှာတော့ သားရောက် လာလိမ့်မယ်လို့ ထင်ခဲ့တယ်”

ဒေါ်သူဇာသည် ရှိုက်ငင်ရင်းမှ စကားဆိုသည်။

“မေမေ သားကိုစောင့်နေတာ၊ သားအလာ စောင့်နေတာ”

မောင်မောင်ဦးသည် သူ့မိခင်ကို ကိုယ်မှခွာ၍ မျက်နှာကိုကြည့်သည်။ ဒေါ်သူဇာ၏ မျက်နှာတွင် မျက်ရည်များ စီးကျလျက်ရှိသည်။

“ဖေဖေကော မေမေ”

မောင်မောင်ဦး မေးသည်။

“မင်း ဖေဖေလား၊ မေမေမေ မသိဘူး။ မေမေလဲ သူဘယ်မှာလဲလို့ မေးနေရတာပဲ”

“မေမေ့ကို ဒီအခြေအနေ ရောက်နေတဲ့အထိ ပစ်ထားနိုင်ရက်သလား ဟင် . . .”

သည်အမေးကို ဒေါ်သူဇာ မဖြေ။

“သားရဲ့မျက်နှာကို မြင်မှမြင်ရပါ တော့မလားလို့ ပူလိုက်ရတာ”

“အခု မြင်ရပြီပဲ မေမေရယ်”

“အခုမှပဲ စိတ်အေးရတယ်။ မေမေမေသေခင် သားမျက်နှာလေးကို မြင်သွားချင်တဲ့ဆန္ဒပြည့်ပြီ”

ဒေါ်သူဇာအအသံသည် တိမ်ဝင်သွားသည်။ ဆိုနစ်သွားသည်။

“ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ မေမေ”

“မေမေ့ကိုယ်ကို မေမေသိတယ် သား။ မေမေ

မနေရတော့ဘူး”

“ဟာ . . . မဟုတ်တာဘဲ မေမေရယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်သား။ မေမေ ပြောပါပဲကော။ သားရောက်အလာကို စောင့်နေတာပါလို့”

“နို့မိတ်မရှိ၊ နမာမရှိ မေမေရယ်။ မေမေ မသေစေရဘူး။ အားတင်းမှပေါ့။ သားရောက်လာပြီပဲဥစ္စာ”

ဒေါ်သူဇာသည် ခေါင်းကို ယမ်းပြသည်။ သက် ပြင်းရှိကြသည်။

“ကာလ ဝိပါက်ဆိုတာ သံသရာအထိ မနေရဘူး၊ ချက်ချင်း ပြုတာပဲ၊ လက်ငင်းကြုံရတတ်တာမျိုးပဲ သားရဲ့၊ မေမေ ထင်နေတယ်။ မေမေ သိနေတယ်”

ဒေါ်သူဇာသည် စကားပြောနေရင်းမှ မောနေ သည်။ စကားမှာ တစ်ပိုင်းတစ်စဖြင့် ရပ်သွားသည်။ အသက်ကို ပြင်းပြစွာရှုရင်းမှ စကားဆက်သည်။

“ဒေါ်စောမင်း ဆုံးကထဲက မေမေ သိတယ်။ တစ်နေ့ ရေနံ့သာအိမ်က ဝဋ်မှာ မေမေတို့ဘက်ကို လည်လာမယ်ဆိုတာ မေမေနားလည်ခဲ့တယ်”

ရေနံ့သာအကြောင်း ပါလာလေတော့လည်း မောင်မောင်ဦးမှာ ကြားချင်စိတ်ပေါ်လာသည်။ နားထောင် ချင်လာသည်။ သို့ဖြစ်၍လည်း တားဆီးရန် မေ့လျော့ကာ ဆက်လက်နားထောင်နေမိသည်။

“ဒေါ်စောမင်း ဆုံးရတာ ဘယ်သူ့ကြောင့်လို့ ထင်သလဲ သား။ သားနဲ့ သားအဖေတို့ကြောင့်။ သားတို့က သူ့ကိုသတ်လိုက်ကြတာ . . . သိရဲ့လား”

“မဟုတ်တာပဲ မေမေရော”

မောင်မောင်ဦးသည် ခေါင်းခါရင်း ငြင်းသည်။

“ဟုတ်ကို ဟုတ်တယ် သား။ ဟုတ်ကို ဟုတ်တယ်၊ ကရွက်ကင်းလျှောက်ဆိုတာမျိုးပေါ့”

ဒေါ်သူဇာသည် ပြောချင်သော ဇောကသာ ကြီးနေသည်။ ပြောရင်းမှ မောမောလာကာရပ်နားနေရတတ်သည်။

“ခင်ခင်ကြီးရဲ့ စိတ်ကြောင့် ဒေါ်စောမင်းမှာ သောကဖြစ်ရတယ်။ ဒီသောကက သူ့ကိုလဲခဲခဲ့တယ် စင်စစ်မှာ ဒီသောကကို ဖန်တီးပေးခဲ့တာ မင်းတို့သားအဖပဲ တခြားဘယ်သူမှ မဟုတ်ဘူး”

မောင်မောင်ဦး ဘာမျှ မပြောနိုင်။ ဘာပြောရမည်လည်း မသိတတ်တော့။

“အေးလေ အခုကတော့ မင်းတို့ရဲ့အလှည့်ပဲ သားမင်းတို့အလှည့်ပဲ။ သူတို့တတွေ ပူဆွေး ဝမ်းနည်းရသလို မင်းတို့ပူဆွေး ဝမ်းနည်းရမယ် အလှည့်ပဲ”

မောင်မောင်ဦးသည် မိခင်၏အဖြစ်ကို ကြည့်ကာ မိခင်၏စကားကိုနားထောင်ရကာ မိခင်သည် ကယောင်ကတမ်းလျှောက်ပြောနေသည်ဟု ထင်သည်။ စိတ်ထင်ရာကို ဆိုနေသည်ဟုတွေးသည်။ မိခင်နှင့် ပတ်သက်၍ တစ်စုံတစ်ခု လုပ်သင့်သည်ဟု ဆုံးဖြတ်မိသည်။

“မေမေ ခဏလုံနေဦးနော်၊ ဘာမှမတွေးနဲ့၊ ဘာမှ မစဉ်းစားနဲ့၊ မေမေ မသေစေရဘူး၊ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မသေရဘူး အားတင်းပါမေမေရယ်”

မိခင်၏ကိုယ်ကို ဖျာပေါ်သို့ပြန်ချထားလိုက်သည်။ ဒေါသထူသည် အလွန်အမင်း မောပန်းနေသည့်အလား မျက်စိအစုံကို မှေးမှိတ်ရင်း အသက်ပြင်းပြင်းရှူနေသည်။ မောင်မောင်ဦးသည် ကျော့မောင်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။ စိုးရိမ်ပူပန်ဟန်ဖြင့် ကျော့မောင်ကို အကူအညီတောင်းသလို ကြည့်သည်။ ထို့နောက် သူတို့သည် ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ လာခဲ့ကြသည်။

“မေမေမှာ ရောဂါတစ်ခုခုတော့ ဖြစ်နေပြီထင်တယ်၊ ဆရာဝန်ပြကြည့်ရင် ကောင်းမယ်”

မောင်မောင်ဦး၏စကား။

“မင်း အရူးလား မောင်မောင်ဦး။ မြို့မှာ ဆရာဝန်ဘယ်ရှိတော့မှာလဲ”

“ဒါဖြင့် မိန္ဒောဆရာပဲ ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ကွာ”

“မိန္ဒောဆရာကို ဘယ်လိုကံရှာမလဲ တစ်မြို့လုံး ဖွတ်ဖွတ်ကြွေကြွေ လူတွေဟာ ခွေးလေးပျားတောအနံ့ ဖြစ်နေတဲ့ဥစ္စာ”

မောင်မောင်ဦးသည် အကြံအစဉ်သွားသလို ရှိသည်။ သူ၏မျက်နှာတွင် စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြစ်ရခြင်း အရှိပုံအရောင် ပေါ်လွင်လာသည်။

“ဒါဖြင့် ငါဘာလုပ်ရမလဲဟင် ဖိုးကျော့ ငါ့ အမေအသက်ထွက်သွားတာကို ငါ ဒီအတိုင်းထိုင်ကြည့်ရမှာလား” ကျော့မောင် ကိုယ်တိုင်လည်း ဘာလုပ်ရမည် မသိတတ် သလိုရှိသည်။ စိတ်ပျက်စွာ ခေါင်းကို ကုတ်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ရင်း စိတ်အိုက်နေကြသည်။

“တစ်ခုတော့ ရှိတယ်”

အတော်ကြီးကြာလျှင် ကျော့မောင်ထံမှ အသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

မောင်မောင်ဦး၏ မျက်နှာမှာ အားတက်သော အသွင်ပေါ်ပေါက်လာသည်။

“ငပုတွေ အထဲမှာတော့ ဆရာဝန်လား ဆေးမှူးလားမသိဘူး တစ်ယောက်ပါလာတယ် သူ့မှာ ဆေးတွေ ဆေးထိုးအပ်တွေလဲရှိတယ်”

“ဒါဖြင့် သူ့ကိုခေါ်ပြလိုက်ရင် ပြီးတာပဲပေါ့”

“ရပါလိမ့်မယ် အားကြီးကြီး မငဲ့အဘိဓု သူက လိုက်လာမှာလား”

“ဒါနဲ့ဘာလို့ အစကတံက ပြောရသေးသလဲကွာ၊ မဖြစ်နိုင်တဲ့ဥစ္စာကို မင်းမို့ စိတ်ကူးရသေး”

မောင်မောင်ဦးမှာ စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြစ်ရပြန်လေသည်။

“တစ်ခုတော့ရှိတယ်”

“လာပြန်ပြီလား တစ်ခု”

“ဒီလိုကွ . . . ငပုတွေထဲမှာ အဲဒီဆရာဝန်လို့ အကောင်က သဘောအကောင်းဆုံးပဲ ဒါကြောင့်ရောလို့ ရတာ။ အဲဒီငပုနဲ့ တို့အထဲက လူတစ်ယောက်နဲ့ ရင်းနှီးတယ် အဲဒီလူနဲ့ငါနဲ့ခင်တယ်။ သူကနေတစ်ဆင့် ကြည့်ပေးဖို့ပြောရင် ရလိမ့်မယ်ထင်တယ်”

မောင်မောင်ဦး၏ မျက်နှာမှာ ပြန်လည်အားတက်ဟန် ပေါ်လာပြန်သည်။

“ဒါဖြင့် ဘာလို့အချိန်ကုန်ခံနေမှာလဲ ကြိုးစားကြည့်ကြစို့”

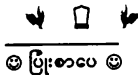
သူတို့သည် ဇရပ်ပေါ်မှ ဒုန်းစိုင်း၍ ဆင်းလာကြသည်။

“ဒါထက် မင်းနဲ့သိတဲ့လူက ဘယ်သူလဲ ရေနံချောင်းသားလား တို့နဲ့အသိအကျွမ်းထဲကလား”

မောင်မောင်ဦး မေးသည်။

“တို့နဲ့ အသိအကျွမ်းထဲကတော့ မဟုတ်ဘူး အရင်ကတော့ ရေနံအလုပ်သမားတစ်ယောက်ပဲ ထောင်သုံးရာပြည့် အရေးတော်ပုံမှာပါဖူးတယ်လို့ ဆိုတယ်။ အင်္ဂလိပ်ကိုထချတဲ့ အထဲမှာလဲ ပါတယ်။ တို့များထက် အသက်ကြီးတယ်။ ဒီလိုကွ ဘီအိုင်အေတပ်တွေ မကျေး မှာရှိနေတယ်။ ဗိုလ်ဘသိန်းဦးစီးတဲ့တပ်ပဲ သူဟာအဲဒီတပ်ထဲက ဗိုလ်တစ်ယောက်ပဲ သူ့ကိုရောက်နေတယ်။ ဒီမှာတော့ သူ့ကို ရိုးရိုးလူတစ်ယောက်လို့ပဲ တို့များဆက်ဆံ ကြတယ်။ ငပုတွေ ရှေ့မှာ ဆိုပါတော့ကွာ ငပုတွေရဲ့ကွယ်ရာမှာတော့၊ ဗိုလ်ညိုထွန်းလို့ ခေါ်ကြတယ်”

“ဗိုလ်ညိုထွန်း” မောင်မောင်ဦးသည် ယင်းအမည်ကို ခပ်တိုးတိုး ရေရွတ်ကြည့်လိုက်လေသည်။

ဗိုလ်ညိုထွန်းသည် စစ်အိပ်မက်ကို မြင်မက်လျက်ရှိ သည်။ အင်္ဂလိပ်ကို ဂျပန်ကစ၍တိုက်ပြီဆိုကတည်းက သူ သည်စစ်ကိုကြိုဆိုနေခဲ့သည်။ ရေနံချောင်းကို ဗုံးကြဲ၍ အလုပ် များရပ်ဆိုင်းလိုက်ပြီဆိုသောအခါ သူသည် စစ်ရှိရာသို့ တိုး သွားခဲ့သည်။ ဟင်္သာတတွင် စစ်ကိုမှီသည်။ ဗိုလ်ရန်နိုင် ဦးဆောင်သော ဗမာ့လွတ်လပ်ရေး တပ်မတော်သို့ဝင်သည်။ သည်တွင် သူသည် တိုက်ပွဲများနှင့် စတင်ကြုံတွေ့ရလေ သည်။

အင်္ဂလိပ်၊ ကုလားစစ်သားနှစ်ရာခန့်နှင့် တိုက်ပွဲဖြစ် သည်။ ၎င်းတို့မှာ စစ်သင်္ဘောနှစ်စီးအပြည့်ဖြင့် ဖြစ်သည်။ ဟင်္သာတကမ်းနဖူး ရေကာတာကို အကာအကွယ်ယူလျက် သင်္ဘောမှဆင်းရန် ကြိုးစားကြသော အင်္ဂလိပ်စစ်သားများကို တရကြမ်း ပစ်ကြ ခတ်ကြသည်။ အင်္ဂလိပ်တို့ အသေ အပျောက် အကျအဆုံးများစွာဖြင့် ကမ်းမှ ဆုတ်ခွာသွား ကြရသည်။ သည်တွင် တစ်ကြိမ် အောင်ပွဲရခဲ့သည်။

တစ်ဖက်က စစ်တိုက်၊ တစ်ဖက်က လေ့ကျင့်ရင်း ဖြင့်ပင် သူသည် စစ်သားတစ်ယောက် ဖြစ်လာရသည်။ ရွှေတောင်တိုက်ပွဲကို ဝင်ခဲ့သည်။ ဘီအိုင်အေတပ်သား ၁၅၀၀ နှင့် ဂျပန်တပ်သား ၅၀၀ တို့ပါဝင်သည်။ အင်္ဂလိပ်တပ်မှာ တပ်သား ၄၀၀၀ ခန့်ရှိပြီး သံချပ်ကား၊ တင့်ကား၊ အမြောက် ●သည်ဖြင့် လက်နက်ပြည့်စုံသည်။ ရွှေတောင်တိုက်ပွဲတွင် ရွှံ့ရွပ်ချွံချွံ တိုက်ကြသော်လည်း အင်အားမမျှသဖြင့် လူ ၁၀၀

နီးပါးကျဆုံးကာ ၅၀ခန့် သဲ့ ပန်းအဖြစ် အဖမ်းခံရသည်။ တပ်မှာ တစင့်ကလျားဖြစ် ခဲ့ရသည်။ တပ်များကို တစ်ဖန် စုစည်းချီတက်ခဲ့ကြရာ မကွေးတွင် တပ်ခွဲမိသည်။

သည်တွင် သူသည်ဖက်ဆစ်ဂျပန်၏ သဘောကို စောကြောနားလည်ခဲ့သည်။ ဂျပန်များကား ရိုင်းစိုင်းကြ သည်။ အညာအတာကင်းမဲ့သည်။ ခက်ထန်မာကျောကြ သည်။ ပါးရိုက်၊ နားရိုက်၊ ကြက်ဆွဲ၊ ဝက်ဆွဲ၊ နွားဆွဲ စသည်ဖြင့် ရောက်သည့်နေရာတွင် လူမဆန်စွာ ကျင့်ကြ သည်။ အင်္ဂလိပ်ပြီးလျှင် ဂျပန်ကို ဆက်လက်တော်လှန် ရမည်ဟု သူ နားလည်ထားသည်။ နယ်ချဲ့ဟုသမ္မု မည် သည့်နယ်ချဲ့မဆို မိမိတို့အပေါ် ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်ကြ မည်ကို မြင်သည်။ သို့ဖြင့် သူသည် ဂျပန်ဆန့်ကျင်ရေး အတွက် စစ်တိုက်ရဦးမည့်အဖြစ်ကို အတွေးအိပ်မက်မက် လျက်ရှိခဲ့လေသည်။

စည်းရုံးမှုကောင်းခြင်း၊ တည်ကြည်ပြတ်သားခြင်း၊ ရဲဝံ့စွန့်စားခြင်း စသောဂုဏ်ဒြပ်များကြောင့် သူသည် ဗိုလ် အဆင့်သို့ ရောက်လာသည်။ မကွေးတွင် တပ်ချရပ်နား နေခိုက် ရေနံချောင်းအုပ်ချုပ်ရေးအတွက်ကူညီရန် သူသည် နေရင်းဒေသသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိနေရသည်။ အဆင်သင့် လျှင် ဂျပန်ဆန့်ကျင်ရေးကိုပါ ဆောင်ရွက်ရန်ဖြစ်သည်။

သူ့ထံသို့ ခင်မင်သိကျွမ်းသော ကျောမောင်ဆို သူ ရောက်လာသည်။ ကျောမောင်နှင့်အတူ စိုးရိမ်ပူပန်သည့် မျက်နှာထားရှိနေသော မောင်မောင်ဦးဆိုသူလည်း ပါလာ သည်ဟု သိရသည်။

“မောင်မောင်ဦး”

ဗိုလ်ညိုထွန်းသည် ယင်းအမည်ကို ရေရွတ်ကြည့်သည်။ စိတ်တွင် ယင်းအမည်ကို တစ်နေရာရာ၌ ကြားဖူးသလိုထင်မိသည်။ သို့ရာတွင် ရုတ်တရက် မမှတ်မိသလို ဖြစ်နေသည်။ နောက်တော့ အတွေးမှာ ယင်းအမည်နှင့် ပတ်သက်သူ၏ မျက်နှာကို မြင်ယောင်လာသည်။

‘ခင်ခင်ကြီး’

မှန်သည်။ ခင်ခင်ကြီးနှင့် စပ်လျဉ်း၍ သည် အမည်ကို ကြားဖူးခြင်း ဖြစ်သည်။ ခင်ခင်ကြီး၏ ဇာတ်ကြောင်းကို ကြားရလေတိုင်း သည်အမည် ပါဝင်နေကျဖြစ်သည်။ သို့ပေမယ့် ယခု မောင်မောင်ဦးမှာ ခင်ခင်ကြီး ၏ မောင်မောင်ဦးမှ ဟုတ်ပါမလား ထင်မိသေးသည်။ မောင်မောင်ဦးဟူသော အမည်မှာ ရှားပါးသော အမည်မျိုး။ သို့ဖြစ်၍ ခင်ခင်ကြီး၏ မောင်မောင်ဦးပင် ဖြစ်မည်ဟု ယူဆလိုက်သည်။

မောင်မောင်ဦး၏ အသွင်အပြင်ကို မြင်လိုက်ရသော အခါ သူ့စိတ်မှာ ပို၍ သေချာသွားသည်။ မောင်မောင်ဦး၏ ရုပ်ရည်သည် မိန်းကလေးတစ်ယောက်အတွက် တိမ်းမူးစေနိုင်စွမ်းရှိသော ရုပ်ရည်။ ပြီးယင်းရုပ်ရည်မျိုးမှာ မိန်းကလေးများနှင့် စပ်လျဉ်းလာလျှင် ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေး နေတတ်လေ့ရှိသော ရုပ်ရည်ဟု မောင်မောင်ဦးအား မြင်လိုက်ရသည့် တစ်ခဏချင်းမှာပင် သူ့ အကဲခတ်နိုင်ခဲ့သည်။ သည်တော့လည်း စိတ်အတွေးသို့ ခင်ခင်ကြီး ရောက်လာပြန်လေသည်။

ခင်ခင်ကြီးနှင့်သူတို့ မဆုံမိသည်မှာ ကြာပြီ။ ကျောက်ပန်းတောင်းမှသည် ရေနံချောင်းသို့ ခင်ခင်ကြီး ပြန်သွားပြီး ကတည်းက ဖြစ်သည်။ ခင်ခင်ကြီးတစ်ယောက် မိဘထံ ပြန်ရောက်သွားလေပြီ ဆိုတော့ တစ်ဘက်တစ်လမ်းမှ ဝမ်းသာရသည်။ စိတ်အေးရသည်။ သို့ရာတွင် ယင်းအချိန် ကစ၍ ခင်ခင်ကြီးမှာ သူနှင့် မအပ်စပ်တော့ပြီ ဖြစ်သော မိန်းကလေးတစ်ယောက် အဖြစ်သို့ ရောက်ရှိသွားရလေပြီ။ သူနှင့် ခင်ခင်ကြီးသည် တစ်သီးတသန့် ဖြစ်ရလေပြီ။ ခင်ခင်ကြီးကား တစ်ဘဝ၊ သူကား တစ်ဘဝပါကလားဟု နားလည်လာရသည်။ အစသော် ထိုအတွက် သူ့စိတ်တွင် ဝေဒနာတစ်ရပ်ကို ခံစားရသည် အမှန်ပင်။ တမ်းဆွတ်ရ မလိုလို၊ ကြေကွဲရ မလိုလို၊ နှမြောတသခြင်း ဖြစ်ရမလိုလို ရှိမိသည်။ နောက်တော့လည်း သူသည် စိတ်ကို ဖြေလျော့ ရသည်။ အာရုံကို လွှဲပြောင်းရသည်။ ခင်ခင်ကြီးနှင့် စပ်လျဉ်း၍ မစဉ်းစား မိအောင်ကြိုးစားရသည်။ သူ၏ဘဝမှာလည်း အပြောင်းအလဲများလှသည်။ အလုပ်အရှားအဖုံဖုံနှင့် ကြုံကြိုက်ရသည်။ ဧိတ်ကိုပြောင်းလွှဲ၍ရလာသည်။ သို့စင်လျက် အချို့သော

လသာရက်များတွင် တော်လှန်ရေးသမားကြီး မှာ တမ်းတ ဆွတ်ကျင်ခြင်း ဝေဒနာကို ခံစားနေခဲ့ရလေသည်။

မောင်မောင်ဦးကို မြင်ရလေလျှင် သူ့စိတ်မှာ အားကျသလို ရှိသည်။ ကံကောင်းသူ တစ်ဦးအနေနှင့် စိတ်တွင် အထင်ရောက်မိသည်။ သို့တိုင်အောင် ခင်ခင်ကြီးအပေါ် ရက်စက်နိုင်စွမ်းရှိသူ တစ်ဦးအနေနှင့်မူ မကျေမနပ်သလို ခံစားရသည်။ မောင်မောင်ဦးအနေနှင့်ကမူ သူ့ကိုများစွာ စိတ်ဝင်စားဟန်မပြု။ ညိုထွန်းဟူသည် သူနှင့် ပတ်သက်ခြင်း မရှိသော လူတစ်ယောက်၊ မဆိုင်သော လူတစ်ယောက်အဖြစ်သာမန်သာ ဆက်ဆံသည်။ သူ့ အနေနှင့်မူ မောင်မောင်ဦးအား သာမန်ထက် ထူးခြားသူတစ်ဦးအနေနှင့် အဆက်အဆံ ပြုနေမိလေသည်။

မောင်မောင်ဦးသည် သူ့ထံ အပူနှင့် ရောက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ သူ၏မိခင်အတွက် အကျအညီတောင်းခံရန် ရောက်လာသည်။ ဗိုလ်ညိုထွန်းသည် တောင်းခံလာသော အကျအညီကို ပေးရန် အလိုလို အသင့်ရှိနေပြီးသား ဖြစ်လေသည်။

ယင်းသို့ အကျအညီပေးရန် အသင့်ရှိနေမိသော သူ့စိတ်ကိုလည်း သူ့ကိုယ်တိုင်ပင် နားမလည်။ သို့ဖြင့် တိုက်ပွဲများ၌ ရင်းနှီးခဲ့သော ဂျပန်ဆေးမှူးကို တောင်းပန် ခေါ်ဆောင်ရသည်။ စိန်ပန်းပင်ကျောင်းတိုက်သို့ လာခဲ့ရာ၌ သူပါလာခဲ့သည်။ အချိန်မှာ ညနေသို့ ရောက်ခဲ့ပြီ။ လမ်းများမှာ မှောင်မိုက်နေသည်။ ကျောင်းတိုက်၏ ဧရပ်တစ်ဆောင်သို့ ရောက်ကြရ သည်။ သူတို့ ရောက်လာသည်ကို လူအချို့က စိုးရိမ်တကြီး ကြည့်နေကြသည်။ ဧရပ်ပေါ်သို့ အလျင်တက်သူမှာ မောင်မောင်ဦး။

မောင်မောင်ဦးသည် လဲလျောင်းနေသူများ၊ အိပ်စက်နေသူများအကြားမှ မိခင်ဖြစ်သူထံ ရောက်လာသည်။ မိခင်ဖြစ်သူ၏ နံဘေးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“မေမေ”

မောင်မောင်ဦးက ဆွဲလှုပ်သော်လည်း ဒေါ်သူဇာမလှုပ်။ မောင်မောင်ဦး၏ မျက်နှာမှာ တစ်မျိုးတစ်မည် ဖြစ်လာသည်။ တုန်လှုပ်သည့် အမူအရာ ပေါ်လာသည်။

“မေမေ မေမေ”

သူသည် ကျယ်လောင်စွာ ခေါ်လိုက်သည်။ သို့ငြား ဒေါ်သူဇာ ထူးဖော်မရ။ မောင်မောင်ဦး၏ ခေါ်သံကြောင့် လူတို့ သည်မှာဘက်သို့ အာရုံ စူးစိုက်လာကြသည်။ မောင်မောင်ဦးသည် ဒေါ်သူဇာ၏ မျက်နှာပေါ်တွင် ဖုံးနေသည့် စောင်ကို ဆွဲဖယ်လိုက်သည်။ သူသည် မျက်နှာ မျက်သွား

သည်။ ဒေါ်သူဇာ၏ ပါးစပ်မှာ မွင့်နေသည်။ မျက်လုံးများ မှေးမှိတ်နေသည်။ ထိုအခါမှ ရင်ဆီသို့ ကြည့်မိသည်။ အလှုပ်အရှားမရှိ။ ငြိမ်သက်လျက်သာတည်း။

ဂျပန်ဆေးပျူးသည် ဒေါ်သူဇာ၏ အပါးသို့ ရောက်လာသည်။ စမ်းသပ်ကြည့်ရှုသည်။ ဆေးပျူးသည် ချက်ချင်းမှာပင် နောက်သို့ ထိတ်လန့်တကြား ဆုတ်လာသည်။ ဗိုလ်ညိုထွန်းကိုလည်း နောက်သို့ ဆုတ်နေရန် ပြောသည်။ သူသည် မျက်စိမျက်နှာ ပျက်နေလေသည်။

တိုက်ပွဲကြီးခေါ် အရှောင်ငန်းများ ရောဂါဖြင့် ဒေါ်သူဇာသေဆုံးသွားရခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ဗိုလ်ညိုထွန်းအား ပြောပြသည်။ မောင်မောင်ဦးသည် မိခင်ဖြစ်သူ၏ ကိုယ်ကို ဓမ္မယူလိုက်သည်။ ရင်မှာ အပ်ထားလိုက်မိသည်။

“မေမေရယ်”

သူ၏ အသံသည် ဆိုဆိုနှင့် ညည်းညူရသော အသံမျိုးအဖြစ် လည်ချောင်းထဲမှ တိုးထွက်လာသည်။ လောလောဆယ်တွင် သူသည် အော်ဟစ်ငိုယို လိုက်ရလေမလား၊ အသံမထွက်စေဘဲ ရှိုက်၍ ငိုရလေမလား မစဉ်းစားတတ်။ ငိုချင်နေသည့် အဖြစ်ကိုသာ သိရလေ တော့သည်။

ရင်ထဲမှာ ဟာနေသည်။ နာကျင်နေသည်။ လှိုက်လှဲနေသည်။

နားထဲမှာ မိခင်ပြောသော စကားများကို ကြားနေရသည်။ ပုံတင်ထပ်သလို ပေါ်ပေါက်နေသည်။

ကျောမောင်၏ လက်တစ်ဖက်သည် သူ့ပခုံးပေါ်သို့ ရောက်လာသည်။ ဆုပ်ကိုင်ပျစ်ညစ်ကာ အားပေးသည်။

ဧရပ်ပေါ်တွင် လူတစ်ယောက် သေဆုံးရသည့် အဖြစ်မှာ ဒုက္ခသည်များအတွက် မဆန်းကြယ်လှသလို ဖြစ်နေသည်။ သည်သို့ပင် မကြာခဏ သေဆုံးရမှုများ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည်။ ညတွင် အတူအိပ်နေလျက် နံနက်တွင် အလောင်းကောင် ဖြစ် မြင်တွေ့ရသူပေါင်း များလှလေပြီ။ ထို့ကြောင့် အချို့သည် နေရာတွင် ပြန်လှဲကြသည်။

ဂျပန်ဆေးပျူးသည် မောင်မောင်ဦးကို နေရာမှထစေသည်။ တဆက်တည်းမှာပင် ဧရပ်ရှိ လူအားလုံးကိုလည်း ထစေသည်။ ဧရပ်တွင် ဆက်လက် မအိပ်ရန် ပြောသည်။ ဧရပ်ကို ဆေးဖျန်းရမည် စသည်ဖြင့် ဆိုနေသည်။

မောင်မောင်ဦးသည် ဒေါ်သူဇာ၏ ကိုယ်ကို အိပ်ရာပေါ်သို့ ပြန်ချထားလိုက်သည်။ အပါးမှမှ မခွာနိုင်သေး။ ကြော့ဆို့နစ်စွာ စူးစိုက်ကြည့်နေမိဆဲပင်။

သားအတွက် ဆိုလျှင် ဘာမဆို ဦးမလေးခဲ့သော မေမေ။ သား၏ စိတ်ချမ်းသာမှုကို အထူးတလည် လိုက်

လျောခဲ့သော မေမေ။ အိမ်ထောင်ကျသည်မှ စ၍ ဒုက္ခကို ခါးစည်း၍ ခံစားခဲ့ရသော မေမေ။ မေမေကား သူ၏ စကားအတိုင်း သားဖြစ်သူ ရောက်လာသည်အထိ သား၏ မျက်နှာကို မြင်ရရုံအထိ စောင့်ဆိုင်းခဲ့ပြီးနောက် သားနှင့်တကွသော အရာအားလုံးကို စွန့်လွှတ်ထွက်ခွာ သွားခဲ့ချေပြီ တကား။

ဗိုလ်ညိုထွန်းသည် မောင်မောင်ဦး၏ အဖြစ်ကို ကြည့်ကာ ဘာပြောရမည် မသိတတ်ဘဲ ရှိနေလေသည်။ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် ဆုံတွေ့မိကြသည့် တဒင်္ဂမှာပင် ကြော့ဖွယ်သောအဖြစ်နှင့် တိုက်တိုက် ဆိုင်ဆိုင် ဆုံရသည်။ သူ၏ ကူညီမှုမှာလည်း အရာမရောက်တော့ပြီ ဖြစ်ကြောင်း တွေ့နေ ရသဖြင့် စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိသည်။

ဂျပန်ဆေးပျူးက အလောင်းကို ညတွင်းချင်းချရန်၊ မြေမြှုပ်ပစ်ရန် ပြောသည်။ ရောဂါမှာ ကူးစက် တတ်သည်ဟု ပြောသည်။ သို့ဖြင့် ဗိုလ်ညိုထွန်းသည် လူအချို့၏ အကူအညီကိုယူကာ ဒေါ်သူဇာ၏အလောင်း မြေဂျာနယ်အတွက် အစီအစဉ် ပြုလုပ်ရပြန် တော့သည်။

ဒေါ်သူဇာ၏ ဂျပန်ကိစ္စမှာ ဇံဇာယာ အနည်းဆုံး ဖြစ်သည်။ အကျဉ်းဆုံး အသုဘအခမ်းအနား ဖြစ်သည်။ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် ငြိမ်ငြိမ်သက်သက် ဖြစ်နေသည်ကပင် ကြော့စရာ ကောင်းနေလေသည်။

မောင်မောင်ဦး အနေနှင့် မိခင်၏ ဂျပန်အခမ်းအနားမှာ သည်သို့ဖြင့် ပြီးစီးသွားရလိမ့်မည်ဟု မထင်။ မိခင်၏ နောက်ဆုံး ခရီးသည် ယင်းပုံစံမျိုး ဖြစ်လာလိမ့်မည်ဟု မမျှော်လင့်ခဲ့။ သူ့အနေနှင့် တစ်စုံတစ်ရာ ကျေးဇူးတုံ့ပြန်ခြင်း မပြုနိုင်မိ မိခင်သည် လူ့လောကမှ ဖျောက်ကွယ်သွားလိမ့်မည်ဟု မတွေးမိခဲ့။ မိခင်ဖြစ်သူ သည် လူ့ဘဝမှ ကသုတ်ကရက်နှင့် ရုတ်တရက်ကြီး ထွက်ခွာသွားခဲ့ချေပြီ ဖြစ်သည့်တိုင် စိတ်မှာ ယင်းအဖြစ်ကို တကယ်တမ်း ဖြစ်ပျက်နေသည့် အဖြစ်မျိုးဟု မထင်နိုင်ချေ။ သူသည် အိပ်မက် မက်နေသူအလား ယောင်ဝါးဝါးကြီး ဖြစ်နေသည်။ သူ့ အရှေ့မှာပင် လူတွေ လှုပ်လှုပ်ရွရွနှင့် ဂျပန် အခမ်းအနားကို ပြင်ဆင်နေကြသည်။ သူသည် ဘာတစ်ခုမျှ ဝင်မလုပ်ဘဲ ငို၍ ကြည့်နေမိသည်။ ကျောင်းအတွင်း၌ အသုဘကိစ္စအတွက် အထမ်းစင်ရှိနေသည်။ ယင်း အထမ်းစင်ကို လူလေးယောက် ထမ်းကြသည်။ ထိုနောက်မှ မောင်မောင်ဦးတို့ပါလာ သည်။ ဗိုလ်ညိုထွန်း၊ ကျော့မောင်နှင့် အခြားနှစ်ယောက် သုံးယောက် ပါလာသည်။ ဤသည်မှာပင် အသုဘဂူ ပရိသတ် ဖြစ်လေသည်။ ဒေါ်သူဇာ၏ နောက်ဆုံး ခရီးကို လိုက်ပါပို့ဆောင်သူမှာ ဤမျှသာ ဖြစ်သည်။

ရှေ့၌ လူတစ်ယောက်က မီးတုတ်ကိုင်ကာ လမ်းပြ သည်။ များစွာ ဝေးလံခြင်း မရှိသော သုသာန်မြေသို့ ရောက် လာသည်။ မြေနေရာ တစ်နေရာကို ဝိုင်းဝန်းတူး ဖော်ကြ သည်။ ဒေါသုဇာ၏ အလောင်းကို သရဏဂုံလည်း မတင် ရ။ ပရိတ်ရွတ်ဖတ်မှုလည်း မပြုကြ။ ကြေးစည်တီးလျက် အမျှအတမ်းလည်း မဝေနိုင်။ သို့နှင့်ပင် ဒေါသုဇာ ခေါင်း မြေကျခဲ့ရသည်။

သူတို့ လူသိုက်သည် မြေဖိုပြီးနောက် မြေပုံနံဘေး မှာ စုဝေးရပ်နေမိကြသေးသည်။ မည်သူမျှလည်း စကားမဆို မိကြ။ ဘာစကားဆိုရမည်ကိုလည်း မသိ ကြ။

မီးတုတ်ကိုင်ထားသူနှင့် မောင်မောင်ဦးတို့ မျက်နှာ ချင်းဆိုင်၍ ရပ်နေကြသည်။ ထိုသူ၏ နောက်တွင် ကြီးမား ခုံထည်သော အုတ်ဂူတစ်လုံး ရှိသည်။ ဂူမှစတန်းကို မောင် မောင်ဦး အမှတ်မထင် ကြည့်မိသည်။ ထိုအခါသူ၏ ရင်မှာ လှုပ်ရှားရသည်။

ဒေါ်စောမင်း၏ အုတ်ဂူတည်း။

ဒေါ်စောမင်း ဂူနံဘေးမှာ မိခင်၏အလောင်း ဖြစ်ပုံနံ မိပုံကို မောင်မောင်ဦး တွေးသည်။ သည်တော့လည်း မိခင် ဖြစ်သူ သိမ်သိမ်ငယ်ငယ် ဆုံးပါးသွားရပုံကို မကျေနပ်နိုင် သလို ရိုဂြုန်သည်။ တဆက်တည်းမှာပင် နားသို့ မိခင်၏ စကားသံများ ရောက်လာပြန်သည်။ မေမေပြောသလို ဝဋ် လည်ခြင်းမျိုးလေလား စဉ်းစားမိသည်။

“ပြန်ကြစို့”

ဗိုလ်ညိုထွန်းက ဆိုသည်။ လမ်းတစ်လျှောက်လုံး တွင် သူတို့အားလုံး သည်စကား တစ်ခွန်းကိုသာ ဆိုမိကြ သည်ဟု ထင်သည်။ ပြန်ကြလေပြီ ဆိုတော့လည်း တိတ် တိတ် ဆိတ်ဆိတ် နိုင်လှလေသည်။ မည်သူမျှစကား မပြော ဖြစ်ကြပြန်။ သို့ဖြင့် သုသာန်အဝသို့ ရောက်လာကြသည်။

“မင်းဘယ်သွားမလဲ မောင်မောင်ဦး”

ကျောမောင် မေးသည်။

မောင်မောင်ဦးသည် ယခုမှပင် သူ ဘယ်သို့ သွားရ မည်ကို စဉ်းစားမိပုံရသည်။

“အေး ငါဘယ်သွားရမလဲ”

သူက ပြန်မေးသည်။

“မင်းမှာ လောလောဆယ်ဆယ် ဘယ်မှ သွား စရာ မရှိဘူး မဟုတ်လား”

“အင်းလေ”

ဒါဖြင့်လဲ ငါနဲ့ပဲ လိုက်ခဲ့ကွာ။ ငါနဲ့ပဲ အတူတူ အိပ်ပေါ့ ဟုတ်ပြီလား”

မောင်မောင်ဦး ခေါင်းညိတ်သည်။

စိန်ပန်းပင်ကျောင်းမှ လိုက်ပါသူများကို သူ နှုတ် ဆက်သည်။ ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောသည်။ ထိုသူများ ကျောင်းသို့ ပြန်သည်။ သူ ကျောမောင်နှင့် ဗိုလ်ညိုထွန်း တို့ ဖြိုထဲသို့ အတူတကွ လျှောက်လာခဲ့ကြ သည်။

“ငါတော့ ငါ့ဇေယျကို မကျေနပ်ဘူး”

မောင်မောင်ဦးက စကားစ၍ ပြောသည်။ အခြား သူ များကား ဘာပြောရမည် မသိတတ်ဘဲ သူ့စကားကိုစောင့် ဆိုင်း နားထောင်နေကြသည်။

“အမှန်တော့ တခြားအချိန်တွေမှာ ဘာပဲလုပ်လုပ် ပေါ့။ မေမေ အခုလိုဖြစ်နေတဲ့ အချိန်မှာတော့ ပစ်မထား သင့် တာ အမှန်ပဲ။ မေမေ အနားမှာ သူ ရှိနေသင့်တာပဲ”

သည်တွင် ကျောမောင်က ဝင်ပြောသည်။

“ဖြစ်ပြီးသား ကိစ္စကို ပြောမနေပါနဲ့တော့ကွာ။ တို့က သာ ရမ်းပြောနေတာ။ မင်းဖေဖေ ဘာလုပ်နေ သလဲဆိုတာမှ မသိဘဲ။ မင်းမေမေအတွက် တစ်စုံတစ်ခု လုပ်ချင် လုပ်နေ မှာပေါ့”

“ငါတော့ မထင်ဘူး။ ဖေဖေက မေမေနဲ့ ပတ်သက် လို့ ဒီလောက် အလေးအနက်ထားမှာ မဟုတ်ဘူး”

ကျောမောင် ဘာမျှမပြောတော့။ သက်ပြင်းသာ ရှိုက်သည်။

“ဗိုလ်ညိုထွန်းလဲ ကျွန်တော်နဲ့ပတ်သက်လို့ အတော် မောသွားပြီ ထင်တယ်”

မောင်မောင်ဦးသည် ဗိုလ်ညိုထွန်းကို စကားစ၍ ပြော သည်။

“ကိစ္စမရှိပါဘူးဗျာ။ ကူညီထိုက်လို့ ကူညီရတာ ပဲ ဟာ”

“ဒီအတွက် ကျေးဇူးမမေပါဘူး ဗိုလ်ညိုထွန်း။ တစ် နေ့နေ့မှာ ကျေးဇူးတုံ့ပြန်ချင်ပါတယ်။ တုံ့ပြန်ခွင့် ရပါလေ လို့လဲ ကျွန်တော် ဆုတောင်းပါတယ်”

သည်စကားကို ကြားရလေလျှင် ဗိုလ်ညိုထွန်း သဲ့သဲ့ မျှ ပြုံးမိသည်။ လာပြန်ချေပြီ တစ်ယောက်ဟု စိတ်ထဲမှာ ပြောနေမိသည်။ တစ်ချိန်သောအခါက ခင်ခင်ကြီးအနေနှင့် ယင်းစကားကို မဝင်းရီရှေ့မှာ ဆိုခဲ့ဖူးကြောင်း သိရသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်လုံးသည် သည်စကားမျိုးကို တိုက်တိုက် ဆိုင်ဆိုင် ဆိုတတ်လှချေကလားဟု တွေးကာ ပြုံးမိခြင်း ဖြစ် သည်။ သူတို့သည် အခြားသောစကားများကို လွှဲပြောင်း ပြောဆိုရင်း လျှောက်လာကြသည်။ လမ်းတစ်နေရာတွင် ဗိုလ်ညိုထွန်းသည် သူတို့နှင့် နှုတ်ဆက်၍ လမ်းခွဲသွားသည်။

“ငါ့ဘဝမှာ မေမေ ဆုံးရတာလောက် ကြေကွဲစရာ ကောင်းတာမျိုး တစ်ခါမှ မရှိခဲ့သေးဘူး ကျော့မောင်”

မောင်မောင်ဦးက တကယ်တမ်း လှိုက်လှိုက် လှဲလှဲ ခံစားရဟန်ဖြင့် ဆိုသည်။

“မင်းမပြောနဲ့ မင်းမေမေရဲ့ အဖြစ်ကို တွေ့ရတာ ငါတောင် စိတ်မကောင်းမိဘူး။ အေးကွာ၊ မင်းမေမေဟာ ဒီလိုဖြစ်သွားလိမ့် မယ်လို့ ငါ့ဘယ်တုန်းကမှ မထင်ဘူး”

မောင်မောင်ဦးက သက်ပြင်းရွိုက်သည်။ ပြီးလျှင်

“ဒါထက်မင်းမှာ ဘာက... ”

“ဆာကေလား... ”

“အေး အဲဒါလက်ကျန် ရှိသေးတယ် မဟုတ်လား”

“ရှိသေးတယ်။ ဘယ်လိုကြောင့်လဲမသိဘူး။ ငါ

အဲဒါကို ချန်ထားမိတယ်။ အတော်ကျသွားတာပေါ့ လေ”

“ကျေးဇူးပဲကွာ။ ကိုင်း... မြန်မြန်လျှောက်ကြရအောင်”

မောင်မောင်ဦးနှင့် ကျော့မောင်တို့သည် ပိုမိုသွက်လက်စွာ လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။ အတော်ကြီး ညဉ့်နက်လာပြီဖြစ်၍ ညသည် တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်နေသည်။ ရံခါတွင် တစ်နေရာဆီ မှ ခွေးအူသံသဲ့သဲ့ကို ကြားရတတ်သည်။ ထိုအခါမျိုးတွင် ကျိုးပြိုသံအချို့ ထွက်ပေါ်လာတတ်သည်။ ဤသည်က လွဲလျှင်တော့ အသံဗလံဟူသမျှကို မကြားရတတ်ဘဲ ရှိသည်။

“မေမေဟာ ဘာသဘောနဲ့ ဒီစကားကို ပြောခဲ့တာလဲ မသိဘူး”

မောင်မောင်ဦးသည် တစ်လမ်းလုံး တွေးလာခဲ့ ပုံရသည်။ တစ်နေရာ အရောက်တွင် မရှင်းသေးသော အတွေးအတွက် ဘဝင်မကျနိုင်ဟန်ဖြင့် နှုတ်မှ ဖွင့်လာစကား ဆိုသည်။

“ဘယ်စကားကို ပြောတာလဲ”

ကျော့မောင်က မောင်မောင်ဦး၏ တစ်ပိုင်းတစ်စ စကားကို နားမလည် နိုင်ဟန် ရှိသည်။

“ဪ... ဝဋ်လည်တာတို့ ကာလဝိပါက်တို့ဆိုတာတွေပါ။ မေမေက ငါ့ကို တွေ့ချင်လို့ စောင့်နေတယ်ဆိုတာ ဒီစကားတွေ ပြောဖို့လား မသိဘူးကွာ။ ကြည့်ရတာ မေမေအနေနဲ့ ခင်ခင်ကြီးရဲ့အဘွား ဆုံးရတာကို သိပ်ပြီး အစွဲအလမ်း ကြီးနေခဲ့ပုံ ရတယ်”

“ဖြစ်နိုင်တယ် မောင်မောင်ဦး။ ဒေါ်စောမင်း အပေါ်မှာ သာမကဘူး ထင်တယ်။ မောင်ရင့် မေမေဟာ ရေနဲ့သာအိမ်က လူတိုင်းရဲ့အပေါ်မှာ သံယောဇဉ်ရှိပုံရတယ်။ သူ့သဘော

အရဆိုရင် ခင်ခင်ကြီးနဲ့ မောင်ရင် ကွဲစရာအကြောင်း မရှိဘူး”

မောင်မောင်ဦး ပြန်လည် တိတ်ဆိတ်သွားပြန်သည်။

ဘာမျှ မပြောဘဲ လျှောက်လာပြန်သည်။ သူ့စိတ်အတွေးသို့

ခင်ခင်ကြီး ရောက်လာသည်။

သည်သို့ တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်လာသောသူ။ သည်သို့သောအချိန်ကာလမျိုးတွင် ရေနဲ့သာနောက် ကျော့ဖက်

လျှိုအကြား၌ နှစ်ကိုယ်ချင်း တွေ့ခဲ့ကြသည့် အဖြစ်ကို သတိရသည်။ ထိုစဉ်က ခင်ခင်ကြီး ထိတ်လန့်တကြား တောင်း

ပန်ခဲ့ပုံ၊ သနားစဖွယ် ငိုကြွေးခဲ့ပုံများသည် သူ့မျက်ဝန်း သူငယ်အိမ်ဝယ် ထင်ဟပ်လာပြန် လေသည်။ နောက်ဆုံးအကြိမ်

အဖြစ် တွင်းကြီးမင်းဖိုရို ကျော့မောင်၏ အိမ်တွင် ဆုံရစဉ်အခါက အားကိုးတကြီး တိုင်ပင်ခဲ့ပုံကိုလည်း အမှတ်ရလာသည်။

မောင်မောင်ဦး၏ ရင်ထဲမှာ တမ်းတဆွတ်ကျင်ရခြင်း ဝေဒနာပေါ်ပေါက်လာသည်။ သူသည် ချက်ချင်းကြီးဆိုသလိုမှာပင်

ခင်ခင်ကြီးအား တွေ့ချင်လာသည်။ ကြိုချင်ဆုံချင်လာသည်။

“ဖိုးကျော့”

“ဟင်”

“ခင်ခင်ကြီးတို့ ဘယ်ဘက်ကို စစ်ပြေးကြသလဲ သိလား”

“မသိဘူး။ မင်းပဲ စဉ်းစားကြည့်လေ။ တစ်မြို့လုံး နေရာအနှံ့အပြားကို ပြေးကြတဲ့ဥစ္စာ။ ဘယ်သူ ဘယ်ပြေးတယ်လို့ ဘယ်လိုလုပ် သိနိုင်မှာလဲ။ ဘာလို့မေးတာလဲဟင်”

မောင်မောင်ဦးသည် သက်ပြင်းရွိုက်ခြင်းနှင့် အတူပြောသည်။

“ငါ့သူ့ကို သိပ်တွေ့ချင်တာပဲကွာ။ အခုနေ သူ့မျက်နှာကလေးကိုသာ မြင်ရမယ်ဆိုရင် ဘာပဲ လုပ်ရလုပ်ရ

လုပ်ချင်တယ်။ တကယ်လို့သူဟာ ဧရာဝတီမြစ်တစ်ဘက်ကမ်းမှာရှိနေတယ် မြစ်ကိုကူးဖို့ကူးတို့တွေ ဘာတွေ မရှိဘူး

ဆိုရင်တောင်မှ ငါလက်ပစ်ကျူးပြီးသွားချင်တယ်။ ဖိုးကျော့ သိလား။ ဒီတီအောင် ငါ့မှာ သူနဲ့ တွေ့ဖို့ ဆန္ဒစောနေတယ်”

ကျော့မောင်သည် မောင်မောင်ဦးအား ဘာပြန်ပြောရမည် မသိတတ်သလို ငြိမ်နေသည်။ မောင်မောင်ဦး၏ စကားကို သူ မယုံမဟုတ်။ ယုံသည်။ ဒီကောင်က လူတစ်မျိုး၊

သူလုပ်ချင်ပြီဆိုလျှင် ဇွတ်တရွတ်။ အေးလေ။ ဇွတ်တရွတ်တွေ လုပ်လို့ပဲ မဖြစ်သင့်တာတွေ ဖြစ်ခဲ့ရလေ ပြီကောဟု ကျော့

မောင် ရင်ထဲမှာ ညည်းနေမိသည်။

ယင်းအချိန်တွင် ဝိုလ်ညိုထွန်းသည် သူ့ စခန်းချရာ အိမ်၏ အိပ်ရာထဲသို့ ရောက်နေပြီဖြစ်သည်။ သို့တိုင်အောင်

သူ့အိပ်ပျော်နိုင်မည် မဟုတ်သေး။ စိတ်အတွေးတို့သည်

ယောက်ယက်ခတ်လျက်ရှိရလေသည်။ မောင်မောင်ဦးနှင့် ခွဲခွာရပြီဆိုလေသည်တိုင် မောင်မောင်ဦး၏မျက်နှာကို မေ့ပျောက်နိုင်စွမ်း မရှိ။ မြင်ယောင်နေသည်။ ယခုမှပင် မောင်မောင်ဦးတို့နှင့်စော့၍ ခွဲခွာခဲ့ခြင်းကို စိတ်မှာမချင့်မချစ်ဖြစ်နေမိသည်။ သူ့အနေနှင့် ယခုလို စောစောစီးစီးခွဲခွာခဲ့ဖို့မကောင်း။ စင်စစ်တွင်လည်း သူ့တွင် မောင်မောင်ဦးအားပြောရန် စကားများစွာ ကျန်သေးသည်။ ခင်ခင်ကြီးနှင့်ပတ်သက်၍ ပြောရန် ရှိသေးသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ခင်ခင်ကြီးအပေါ်တွင် ထားရှိအပ်သော မောင်မောင်ဦး၏ စိတ်ထားမှာတကယ်တမ်း ရက်စက်ယုတ်မာသည့် စိတ်ထားမျိုးလေလော။ အခြေအနေအရပ်ရပ်ကြောင့် မလွဲမရှောင်သာဘဲ ရက်စက်ရခြင်းမျိုးလေလောဟု စေကြောဖို့ သင့်သည်ဟု ထင်မိသည်။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် ယင်းကိစ္စများမှာ မိမိနှင့်ဘာမျှ မဆိုင်ပါကလားဆိုသော အတွေးဝင်လာမိသည်။ ကိုယ်ကနေသာလျက် ကိုယ့်အပူကိုယ် အရှာသလိုများ ဖြစ်နေလေပြီလားဟုလည်း စဉ်းစားမိသည်။

ယင်းသို့လျှင် အတွေးမှာ မတင်မကျ၊ မပြတ်မသားရှိရကာ သူ့အိပ်မပျော်နိုင်ဖြစ်နေသည်။

အကယ်၍ နောက်နေ့များတွင် ထပ်မံကြုံဆုံရပါက ခင်ခင်ကြီးနှင့်ပတ်သက်၍ စကားစပ် ပြောကြည့် ဦးမည်ဟု စိတ်ကိုဆုံးဖြတ်သည်။ အိပ်တော့အံ့ဟု မျက်စိကိုမှေးမှိတ်လိုက်သည်။ တစ်ခဏ အကြာတွင် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ရွေးဟောင်းသံ သဲ့သဲ့ကို ကြားရသည်။ အိပ်ရာမှ ထရပြန်သည်။

သူ့အိမ်ဆီသို့ ချဉ်းကပ်လာသော လူနှစ်ယောက်ကို တွေ့ရသည်။ သူသည်ထိုသူများကို အိမ်တံစက်မြိတ်အောက်မှာ တွေ့ဆုံ သည်။

“ဗိုလ်ညိုထွန်းပါလား ခင်ဗျာ”
ဝင်လာသူက မေးသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်”
ထိုအခါ လူနှစ်ယောက်သည် . . .

“လေးစားပါတယ်ဗိုလ်ကြီး”
ဆိုကာ အရိုအသေပေးသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် တပ်မှ ရဲဘော်များဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။

“လေးစားပါတယ် ရဲဘော် ဘာကိစ္စပါလိမ့်”
“မကွေးက ဆက်သားပါ ဗိုလ်ကြီး”

သူတို့တွင် စာတစ်စောင်ပါသည်။ စာကို လက်နှိပ် ဓာတ်မီးရှောင်ဖြင့် ဖတ်ရသည်။ မကွေးသို့ အမြန်ပြန်လာ ထိုကမ္မတဆင့် တပ်ထွက်ရန်ဆင့်စာ ဖြစ်သည်။

ဗိုလ်ညိုထွန်းသည် သူ၏ပစ္စည်းပစ္စယများကို သိမ်းဆည်းရတော့သည်။ သို့ဖြင့် ဗိုလ်ညိုထွန်းသည် လာခေါ်သူများနှင့် အတူ လိုက်ပါခဲ့ရသည်။ ညသည် လမသောချေ၊ တိမ်မှေးကင်းစင်သော မိုးသားပြင်ဝယ် ငွေကြယ်ဖြင့်များ ချိတ်တွဲနေသည်။

ဗိုလ်ညိုထွန်းသည် ခင်ခင်ကြီး၏ အကြောင်းကို လည်းကောင်း၊ မောင်မောင်ဦး၏အကြောင်းကို လည်းကောင်း မေ့ပျောက်သွားသည်။ သူသည် စိတ်အတွေးဖြင့် စစ်အိပ်မက်ကို မြင်မက်နေရပြန်ပါချေသည်။

ဧရာဝတီမြစ်ရေသည် နတ်သမီးကမ်းပါးကို ဦးတိုက်လျက် ကွေ့ဝိုက်စုန်ဆင်းလာသည်။ ညောင်ဦးဆိပ်ကမ်းဆီမှာ ရေစီးနှေးသွားသည်။ ထိုနေရာမှ တစ်ဖန် ဝက်ကြီးအင်းဆီသို့ ကွေ့ဝိုက်သွား ပြန်သည်။ ရွှေစည်းခုံစေတီကို ဦးခိုက်ကာ ဘုရား ပုထိုး၊ ဝုကျောင်းတို့ဖြင့် ပြည့်နက်လျက် ရှိသော ပုဂံမြို့ဆီသို့ စီးဆင်းသွားသည်။

စစ်ပြတ်ကျော် သွားလေသည့်တိုင် ညောင်ဦးမြို့ကား အထိမနာလှ။ စစ်လမ်းကြောင်းသည် ရေနံချောင်းနှင့် ချောက်ဘက်မှာ အရှိန်ပြင်းသလောက် ညောင်ဦးဆီမှာ နှေးကွေးလေးလံသွားသည်။ ခင်ခင်ကြီးတို့ ညောင်ဦးသို့ ရောက်နေရသည်မှာ ကံကောင်းသည်ဟုပင် ဆိုရပေလိမ့်မည် ထင်သည်။ ရေနံချောင်းမှ စော၍ထွက်ခွာဖြစ်ခဲ့သောကြောင့် အနိဋ္ဌာရုံကို အမြင်အတွေ့ နည်းရသည်ဟု ဖေဖေ၏ပြောစကားအရ သိရသည်။ သတင်းစကားများအရလည်း ရေနံချောင်းမှာ ငရဲပွက်သည့်အလား တိုက်ပွဲကြီးများ ဖြစ်ပွားခဲ့ရသည်ဟု သိနားလည်ရသည်။ လောလောဆယ်မှာတော့ ခင်ခင်ကြီးတို့အနေနှင့် ငြိမ်းချမ်းနေသည်။ အေးဆေးနေသည်။

ခင်ခင်ကြီးတစ်ယောက်ထည်းအဖို့တွင် လူကသာ အေးဆေးနေသည်။ စိတ်ကမူ မအေးချမ်းနိုင်သေး။ ဤသည်မှာ သူမ၏ကလေးငယ်နှင့် စပ်လျဉ်းသည်။ ခင်ခင်ကြီးတို့ မြို့မှ ထွက်ခဲ့စဉ်က ဦးမောင်ကလေးတို့ မြို့မှ မထွက်ကြသေး။ အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်ဦးမည်ဆိုကာ နေခဲ့သည်။

ခင်ခင်ကြီးတို့ ညောင်ဦးရောက်ပြီးနောက် စစ်ပြေးဒုက္ခသည်များ တဖွဲဖွဲရောက်လာသည်။ ထိုအထဲတွင် ဦးမောင်ကလေးတို့ ပါလေမလားအထင်ဖြင့် ရှာဖွေရသည်။ သတင်းမေးရသည်။ သို့တိုင်အောင် ဦးမောင်ကလေးတို့ ပါမလော။ သတင်းကိုလည်း မေး၍ မရ။ ထိုအခါ ခင်ခင်ကြီး ရင်မောရသည်။

ယခုတော့ သတင်းသုံးသုံး ကြားရသည်။ ဦးမောင်ကလေးတို့ မြစ်တစ်ဖက်ကမ်းသို့ ကူးသွားသော သတင်း။ စလင်းမှာ ဆိုလားမသိ။ သတင်းမှာ အတိအကျ မဟုတ်။ ရေရေရာရာမဟုတ်။

ဖြစ်နိုင်မည်ဆိုလျှင်တော့ ခင်ခင်ကြီးသည် ထိုနေရာဆီသို့ သွားချင်သည်။ အတူတကွ ပူးပေါင်းနေထိုင်ချင် လှသည်။ ဧရာဝတီမြစ်ကမ်းနဖူးသို့ ရောက်ရသည်။ တသွင်သွင်တငြိမ့်ငြိမ့် စီးဆင်းနေသော ရေပြင်ကို တွေ့ရသည်။ ထိုရေစီးကြောင်းအတိုင်း လိုက်ပါသွားလျက် မိမိ၏ကလေးကို တွေ့ဆုံချင်သည်။

စိတ်ဆန္ဒရှိပါလျက် ဆန္ဒအတိုင်းပြုလုပ်နိုင်စွမ်း မရှိသည့်အဖြစ်များကြောင့် ခင်ခင်ကြီးမှာ စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြစ်ရသည်။

ခင်ခင်ကြီးတို့သည် မိတ်ဆွေတစ်ဦး၏ စီစဉ်ပေးမှုကြောင့် ညောင်ဦးတွင် အိမ်ကြီးတစ်ဆောင်ကို ငှားရမ်းနေထိုင်ကြသည်။ ပုဆိုးတစ်ပတ်ခန့်ရှိသော မန်ကျည်းပင်များ အုပ်ဆိုင်းနေသော ခြံအလယ်မှာ နေရ ထိုင်ရသည် ဖြစ်၍ သက်သောင့်သက်သာရှိသည်။ ထိုနေရာသို့ ရောက်ရသည်

အတွက် ဝမ်းသာရသေးသည်။ မေမေသည် ညောင်ဦးသို့ မရောက်မီကတည်းက ကျန်းမာလှသည်မရှိ။ တရောင်ရှောင် ဖြစ်နေသည်။ ယခုလည်း အိပ်ရာမှကောင်းစွာထနိုင်သည် မဟုတ်ချေ။ လူကမကျန်းမာရသည့်အထိ တုန်လှုပ်ဖွယ် သတင်းများ၊ ချောက်ချားဖွယ် အဖြစ်အပျက်များကြောင့် လည်း မေမေမှာ စိတ်ဒုက္ခရောက်နေရသည်။ နာလန့်ထပို့ ပင် ခပ်ခက်ခက်ဖြစ်နေသည်။ ဖေဖေကား အရာရာကို စိတ် ပျက်လက်ပျက် ဖြစ်နေသည်။ အချိန်တိုင်း မကျေမနပ်ရှိနေ သည်။

ဖေဖေရှေ့မှာ ကလေး၏အကြောင်းကို မပြောရဲ။ မေမေနှင့်မူ အကြိမ်ကြိမ်တိုင်ပင်ခွင့်ရသည်။ မေမေကတော့ အခြေအနေအားလုံး အေးအေးချမ်းချမ်းဖြစ်လာ နိုင်ချိန်မှာ ကလေးကိုအိမ်သို့ခေါ်ယူဖို့ ဖေဖေကိုပြောပေးမည်ဟု ကတိ ပေးသည်။

သို့ဖြင့်ခင်ခင်ကြီးမှာ အခြေအနေအားလုံး အေးအေး ချမ်းချမ်းဖြစ်လာမည့် အချိန်ကိုသာ မျှော်လင့်တကြီး စောင့် စားနေရလေတော့သည်။ ယင်းအချိန်တွင် ထိုကလေးနှင့် စပ် လျဉ်း၍ ဘဝင်မအေးနိုင်သူများ ရှိကြသေးသည်။

၎င်းတို့ကား ဦးမောင်ကလေးနှင့် ဒေါ်ရွှေသစ်တို့ ဇနီး မောင်နှံပေတည်း။ ယခုအခါတွင် ဦးမောင်ကလေးတို့မှာ ကလေးနှင့်ပတ်သက်၍ ကြီးစွာသော စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်နေရသည်။

“ခြေနှစ်ချောင်းလဲမကယ်နဲ့ မင်းလှေမျောလဲမဆယ် နဲ့လို့ ဒါကြောင့်လူကြီးသူမတွေ စကားဆိုခဲ့ကြတာပေါ့” ဟူ သော ဒေါ်ရွှေသစ်၏စကားကိုပင် အမှန်ယူရ လေတော့မလား ဟု ဦးမောင်ကလေး ထင်လာသည်။

ဗရတ်ဗရက် ခေတ်ကြီးတွင် ကလေးမွေးစား ချင်ခဲ့ စာအဖြစ်ကို တွေးမိကာ ဦးမောင်ကလေးနောင်တရနေသည်။ ကလေးတစ်ယောက်၏တာဝန်မှာ မသေးလှပါကလား ဟု လည်း သိလာသည်။

ကြည့် . . . ပြေးဟယ် လွှားဟယ်နှင့် ဆိုတော့ ကလေးတစ်ယောက် ပါလာသည်မှာ အဘယ်မျှဒုက္ခရောက် ရပါသနည်း။ ကလေးအတွက် ဝန်ပိုသည်က တမောင့်။ နို့ ဘူးစသည်တို့ ရှာရသည်ကတစ်မျိုး။ လေကြောင်းရန်နှင့် တကွ အခြားသော ကိစ္စများကြောင့် ပုန်းရအောင်ရလေပြီ ဆိုလျှင် ကလေးငိုသံက သေမင်းကို လက်ညှိုးညွှန်နေရသည့် သဖွယ် ဖြစ်သည်။

ယခုတော့လည်း ဦးမောင်ကလေးသည် ဒေါ်ရွှေသစ် အတွက် စိန်နားကပ်ကို အိပ်မက် မမြင်မက်နိုင်တော့ချေ။

ကလေးကို တစ်နေ့ရွှေဥတစ်လုံး ဥပေးနိုင်မည့် ငန်းအသွင် မထင်မှတ်နိုင်တော့ချေ။ “ဒါဟာ ဘယ်သူ့ကြောင့်လို့ ထင် သလဲ ကိုမောင်ကလေး ရှင့်ကြောင့် ရှင့်ကြောင့်၊ ရှင့်သယ် လာတဲ့ဒုက္ခတွေ” စသည်ဖြင့် ဒေါ်ရွှေသစ်၏ ဆူပူကြိမ်းမောင်း သံကို ကြားရလေတိုင်း ခေါင်းခဲရသည်။ ဦးနှောက်ပျက် တတ် ခံစားရသည်။ ရှေ့ပိုင်းတုန်းကတော့ ဒေါ်ရွှေသစ် အားဖျောင်းပျ၍ ရသေးသည်။ ချောမော့၍ ရသေးသည်။ မက်လုံးပေးထားနိုင်ခဲ့သေးသည်။

ယခုမှ သူ့စကားများကို ဒေါ်ရွှေသစ် မယုံတော့။ ရေနံမြေမှာ ရတနာမရှိအောင် ပျက်စီးခဲ့လေပြီ ဆိုသောအခါ ထိုကလေးနှင့် ပတ်သက်၍ ဘာမျှလင့်လင့်ချက်မျှထား၍ မရနိုင် အောင် ရိုလာရသည်။ ဒေါ်ရွှေသစ်သည် ကလေးကို အငြိုး ဖြင့် ရိုက်နက်စပြုသည်။

“အလကားဟာလေး မိမစစ် ဖမစစ်ကလေး ပအေ က လူမဆန်သလို မအေကမိန်းမရွှင်။ ဒီမိမတွေက မွေးလာ တဲ့ကလေးဟာ ကောင်းနိုင်ပါ့ဦးမလား”

ဤသည်မှာ ဒေါ်ရွှေသစ် ပြောလေ့ရှိသော လက်သုံး စကား။

“ဒါမျိုးကျတော့ သေပဲမသေနိုင်ဘူး။ ဒီလောက်လှ တွေ သောက်သောက်လဲအောင် သေနေတဲ့ကြားမှာ၊ ဒါ ကလေးပါမသွားဘူး။ သေမင်းက ဒီလိုအယုတ်ကျတော့ ခေါ် မသွားဘူး”

သည်ကလေးနှင့် ပတ်သက်၍ မည်သို့လုပ်ရမည် ကို ဦးမောင်ကလေးတွေ့တော့ စဉ်းစား၍မရ။ စစ်လမ်း ကြောင်း မကျသော စလင်းမှာ အခြေအနေမဆိုးလှ။ ဦးမောင် ကလေးတို့တွင် စုဆောင်းထားသော ငွေကြေးဥစ္စာကလည်း ပြည့်ပြည့်စုံစုံရှိနေသည်။ ကလေးအတွက်မှလွဲ၍ အခြားအရာ အားလုံး အဆင်ပြေ သည်။ ဒင်းကလေးကိုသာ မမွေးစားမိ လျှင် အဘယ်မျှ ကောင်းလေမည်နည်းဟု သူတို့အခါခါ ဆိုမိ တတ်မြဲပင် ဖြစ်သည်။

“ကြည့်ပါဦးတော် သူတို့ကြတော့ မြေးလိုက်ကြတာ ကြော့လို့ကော့လို့ ကိုယ့်သားသမီးရယ်လို့ တစ်စက်ကလေး တောင် စိုးရိမ်ဖော်မရကြဘူး အလကားဟာတွေ”

ဒေါ်ရွှေသစ်သည် ခင်ခင်ကြီးအား ယင်းသို့လည်း အပြစ်တင်လေ့ရှိသည်။ သို့ဖြင့် သူတို့သည် ကလေးနှင့် ပတ် သက်၍ တစ်စုံတစ်ခု လုပ်ကြံမှ ဖြစ်တော့မည်ဟု သိသည်။ အဓိကမှာ သူတို့ထံမှ ကလေးလက်လွှတ်သွားဖို့ပင် ဖြစ် သည်။ ခင်ခင်ကြီးတို့ ညောင်ဦးသို့ ပြေးသည်ဟု သိရ သည်။ ညောင်ဦးအထိ ကလေးကိုလိုက်ပေးဖို့ ဆိုသည်မှာလည်း

မဖြစ်။ ဖြစ်သည်တိုင်အောင် လက်မခံပါက အခက်။ အစက တည်းက မလိုချင်လို့ပေးခဲ့တာပဲ။ ကလေး၏ကြံ့မာမှုကို မိမိတို့အနေနှင့် ဆုံးဖြတ်ပိုင်ခွင့်ရှိနေပြီဟုတွေးမိကြသည်။ ယခု အတိုင်းဆိုပါက သူတို့နှင့် အသက်ရှင်လျက် ဆုံရဖို့ဆို သည်မှာလည်း မရေရာတော့။

“က . . . ကိုမောင်ကလေး ဘာမှ မစဉ်းစားနဲ့တော့ ကလေးကိုယူမယ့်လူရှိရင် ပေးသာပစ်လိုက်တော့ ဒါပဲ”
အဆုံးတွင် ဒေါ်ရွှေသစ်သည် တစ်ချက်လွှတ် အမိန့် ချမှတ်သည်။

“ဖြစ်ပါ့မလားကွယ်။ အတော်ကြာ . . .”

“ဖြစ်ကိုဖြစ်ရမယ် ကိုမောင်ကလေး။ မဖြစ်ရင်လဲ ရှင့် ဟာရှင်မွေး ကျုပ်နဲ့ဒီကလေးအခုအချိန်ကစပြီး ဘာမှမဆိုင် တော့ဘူး”

ဦးမောင်ကလေး ခေါင်းကုတ်သည်။ သက်ပြင်း ရှိုက် သည်။ သည်တွင် သတင်းစကားတစ်ခု ကြားရသည်။ ကလေးမွေးစားချင်သည် ဆိုသောသတင်း။ ယင်းသတင်း သည် သူတို့အတွက် မင်္ဂလာသတင်းတည်း။

ကလေး မွေးစားချင်သူမှာ ခဝေဝေးလံလံကတော့ မဟုတ်။ အိမ်နီးချင်းတစ်ဦးပင် ဖြစ်သည်။ စစ်ပြေးထဲကပင် ဖြစ်သည်။ စင်စစ်ကလေးကို အကြောင်းမဲ့ မွေးစားချင်သည် ကား မဟုတ်။ အိမ်နီးချင်းများဖြစ်၍ တဘက်က ဆူပူကြိမ်း မောင်းသံများကို ကြားနေရသည်။ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ညည်းညူ၊ နေကြသည်။ ထိုအဖြစ်ကို ကြားရ၍ ကလေးအပေါ် ကရုဏာ သက်ကာ မွေးစားချင်စိတ်ပေါက် လာခြင်းဖြစ်သည်။

သူတို့ကား အရာရှိအရာခံထဲမှဖြစ်သည်။ ထိုက်သင့် သလောက် ကြွယ်ဝ ချမ်းသာ ပုံရသည်။ သူတို့မှာကား အသိုင်းအဝန်းကလည်း အများသား။ စစ်ပြေးလာရာတွင် တူ၊ တူမတွေ၊ အစေခံတွေနှင့် ပျော်ပွဲစားထွက်လာသလို သိုက်သိုက်ဝန်းဝန်း ပြေးလာရသူများ ဖြစ်ကြသည်။

သို့ဖြင့် ကလေးငယ်မှာ ဦးမောင်ကလေး ဒေါ်ရွှေ သစ်တို့၏လက်မှသည် ဦးကျော်ထွန်း ဒေါ်နွယ်နွယ်လက်သို့ ပြောင်းရသည်။ ကလေးငယ်အတွက် ဆိုးရွာသော ကံ ကြံမှာကိုပင် အစပြုလေသလား။ ပိုမိုကောင်းမွန်သော အခြေ အနေကိုပင် ဖန်တီးလေသလား မပြောတတ်။ လောလော ဆယ်တွင်မူ ကြမ်းတမ်းခက်မာလှသော လက်မှသည် နူးညံ့ သိမ်မွေ့သော လက်သို့ကူးပြောင်း ရောက်ရှိလာရ ခြင်းဟူ၍ တော့ ပြော၍ ရမည်ထင်သည်။

ဦးကျော်ထွန်း ဒေါ်နွယ်နွယ်တို့ အဖို့မှာ ကလေးရှား သည် မဟုတ်ခဲ့။ သို့ရာတွင် သားသမီးများမှာ အပတ်မထင်

ခဲ့ချေ။ ကလေးငယ်နှင့် ဝေးကွာခဲ့သည်မှာ ကြာပြီ။ ထိုကြောင့် လည်း ကလေးငယ်ကို ရရှိသည့်အတွက် အသက်များ ပြန်ငယ် သွားသလို ခံစားရကာ မျှော်ရွှင်နေကြသည်။

ဦးကျော်ထွန်းမှာ စိတ်ထားကောင်းသူပီပီ ကလေး နှင့်ပတ်သက်၍ အစီအစဉ်တစ်ခုပြုခဲ့သေးသည်။ ကလေး၏ မိဘအရင်းအမည်ကို မေးစစ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ အကယ်၍ စစ်ပွဲများပြီးသေးကာ အခြေအနေ နေသားတကျဖြစ်လာပါက ကလေး၏ မိဘများအနေနှင့် ကလေးကိုပြန်လည် ရရှိလို သည်ဆိုလျှင် ပြန်ပေးနိုင်ရန် ဖြစ်သည်။

သည်တွင် ဒေါ်ရွှေသစ်၏စိတ်၌ အတွေးတစ်ရပ် ပေါ်လာသည်။ ခင်ခင်ကြီးနှင့်မောင်မောင်ဦးတို့၏အမည်ကို ပြောလိုက်ခြင်းအားဖြင့် အကယ်၍ ရေနံသားနှင့်ပတ်သက် ကာ ခံစားစရာရှိလျှင် ဦးကျော်ထွန်းတို့ ခံစားနိုင်သည်ဆို သောအတွေးဖြစ်သည်။ သည်အဖြစ်မျိုး အဖြစ်ခံရမည်ကို စိုးရိမ်မိပြန်သည်။ ဦးမောင်ကလေးက ပြောပြတော့မည်ဆဲ ဆဲ ဒေါ်ရွှေသစ်ဝင်ပြောသည်။

“ကလေးမှာ နဂိုကတည်းက မိဘမရှိတော့လို့သာ ကျွန်မတို့လက်ထဲရောက်လာတာပေါ့ရှင်။ နို့မဟုတ်ရင်ကျွန်မ တို့အနေနဲ့ သူ့ကိုဘယ်မွေးစားဖြစ်ပါ့မလဲ။ သူလာတာစကောင် ကြွက်ပါ။ ဖအေရော မအေရော ဆွေမျိုးဆိုလို့ တစ်ကောင် တစ်မြဲမှ မရှိကြပါဘူး”

သည်တော့လည်း ဦးကျော်ထွန်းတို့မှာ ကလေးငယ် အပေါ် ပို၍ ကရုဏာသက်ကြရသေးသည်။

“ကလေးရဲ့ နာမည်ကကော့မှာ”

ဦးကျော်ထွန်း မေးသည်။

“ကလေးရဲ့နာမည်ကို အခုထိ မပေးရသေးဘူး။ ကျွန် တော်တို့က ခပ်လွယ်လွယ် 'ဘိုမ'လို့ ခေါ်ခဲ့ကြတာ ကလား။ ဟိုတုန်းကတော့ ဆံပင်က နီကြောင်ကြောင့်၊ အသားက ဖြူဖြူဆိုတော့ အဲဒီလိုပဲ ခေါ်မိကြတယ်လေ။ ဒီတုန်းက ဘိုဆို တဲ့မျက်နှာဖြူတွေက ကောင်းစားချိန် မဟုတ်လား”

ဦးမောင်ကလေးဖြေသည်။

“အခုအချိန်ကစပြီး ဒီနာမည်ခေါ်ဖို့ မကောင်းတော့ ဘူးထင်တယ်။ ကလေးအဖို့ အန္တရာယ်ဖြစ်မှစိုးရတယ်။ ခင် ရေ သမီးအတွက် နာမည် စဉ်းစားပါဦးလား”

ဦးကျော်ထွန်းသည် ဇနီးသည်အား လှမ်း၍ အကူ အညီတောင်းသည်။

ဇနီးသည်ထံမှ အဖြေမရခင်မှာပင်

“ဒါထက် ကလေးရဲ့ မွေးနေ့ကကော့”

ဟု ဦးမောင်ကလေးက လှမ်းမေးပြန်သည်။

“ဒါလဲ မသိခဲ့ရဘူးဗျ။ ဘယ်သိရမလဲဗျာ။ ပေါက်
လွတ်ပဲစားတွေက မွေးပြီး ကျွန်တော်တို့လက်ထဲ ရောက်
လာတဲ့ဥစ္စာ”

သည်တွင်ပင် ဦးကျော်ထွန်းသည် ထိုကလေးနှင့်
ပတ်သက်၍ ဦးမောင်ကလေးတို့ အဘယ်မျှ ပေါ့ပေါ့တန်တန်
တွေးထားသည်။ အဘယ်မျှ စေတနာနည်းပါးသည်ကို
ရိပ်စားမိလာသည်။

“ကလေးရဲ့နာမည်ကို ခင်နာမည်လဲပါအောင်၊ ကိုကို
နာမည်လဲပါအောင်၊ ပြီးတော့ ခရစ်ယန်နာမည်လဲဆန်အောင်
နွယ်နွယ်ထွန်းလို့ ပေးရင်မကောင်းဘူးလား”

“နွယ်နွယ်ထွန်း”

ဦးကျော်ထွန်းသည် ဇနီးသည်၏ စကားကို ပဲ့တင်
ထပ်ကြည့်သည်။ အကြိမ်ကြိမ် ရေရွတ်ကြည့်သည်။ ပြီးမှ

“ကောင်းသမု သိပ်ကောင်းပဲ၊ ခင်ရေ”

ဟုဆိုသည်။

“နွယ်နွယ်ထွန်းဆိုတာ စနေနဲ့တွေ့ချည်း ထပ် မနေ
ဘူးလားဟင်”

ဒေါ်ရွှေသစ် ဝင်ပြောသည်။

“စနေဆိုတာ ဂြိုဟ်မွေတတ်တယ်ရှင်။ ရှင်တို့ကို ထိ
ခိုက်မှာစိုးလို့ ပြောတာ”

“ကိစ္စ မရှိပါဘူးဗျာ။ ကျွန်တော်တို့က ဒါမျိုးကိစ္စနဲ့
ပတ်သက်ပြီး အယူမရှိကြပါဘူး။ ကဲ ဒီနေ့ကစပြီး ဘိုမ
အမည်ပျောက်၊ နွယ်နွယ်ထွန်း အမည်ရောက်စေဗျား”

သို့ဖြင့် ကလေးငယ်မှာ ကပ်စစ်ချရာ ကြမ္မာစေစား
ရာအတိုင်း နာခံစွာဖြင့် တစ်လက်မှသည် တစ်လက်သို့ ကူး
ပြောင်းခဲ့ရပြန်သည်။ ဖအေမအေ အသစ်ကို တွေ့ရပြန်သည်။

ထိုညတွင် ဦးမောင်ကလေးတို့ လင်မယား ခေါင်း
ချင်းရိုက်တိုင်ပင်ကြပြန်သည်။

“ကျွန်မတို့ဒီမှာနေကြဖို့မကောင်းတော့ဘူး ကိုမောင်
ကလေး”

ဒေါ်ရွှေသစ်ဆိုသည်။

“ဘာဖြစ်ရပြန်တာလဲ မရွှေသစ်”

“ဘာဖြစ်ရမလဲရှင် ကလေးကို သူတို့ တာနေတာ
မတွေ့ဘူးလား။ ခရာနေကြတာ မမြင်ဘူးလား။ ကျုပ်တို့လဲ
သူရောက်စတုန်းက ခုလိုပဲ တာခဲ့၊ ခရာခဲ့တာပဲ မဟုတ်လား။
ကြာတော့ ဘာဖြစ်လာသလဲ။ စိတ်ကုန် လာရတာပဲ မဟုတ်
လား။ သူတို့ စိတ်ကုန်ပြီး ရှင်တို့ကလေး ပြန်ယူဆိုရင် မခက်
ဘူးလား။ ပြီးတော့တချို့က ဘယ်လိုပြောတယ်မှတ်လဲ
ကလေး ကံကောင်းတယ်လို့ ပြောနေကြတယ်ရှင်ရဲ့”

“ကောင်းသားပဲ။ အမိသဘော အမိကောင်းမယ် ထင်
တာသာလုပ်”

သေချင်တဲ့ကျားတောပြောင်းသည် ဟုသောစကား
လည်း ရှိသည်။ တစ်ရွာမပြောင်းသူကောင်း မဖြစ်ဆိုသည့်
စကားလည်းရှိသည်။

ဦးမောင်ကလေးတို့အတွက်မူ ကံကြမ္မာသည်တစ်
မျိုးတစ်မည် ဖန်တီးလိုက်ဟန်တူသည်။ သူတို့သည် တစ်
ရက်နှစ်ရက်အတွင်း အကြိမ်အကြိမ် ပြုကြသည်။ စလင်းမှသည်
ဆင်ဖြူကျွန်းသို့ ပြောင်းရွှေ့ရန် စီစဉ်သည်။

သူတို့ကို လူအချို့စောင့်ကြည့်နေကြသည်။ ဦးမောင်
ကလေးမှာ ပွဲစားဟူသော ဂုဏ်ရှိန်ရှိသည်။ ယခုအခြေအနေ
ထိအောင် ဒေါ်ရွှေသစ်၌ ကြားချင်ပါးချင်စိတ်က မကုန်တတ်
သေးဘဲရှိရာ လက်ဝတ်လက်စားများကို ရံဖန်ရံခါ ဆိုသလို
ပင် ထုတ်ပြီး ဝတ်လေ့ဝတ်ထူရှိသည်။ ၎င်းတို့အား လူတို့
အထင်တကြီးရှိသည်။ ပစ္စည်းဥစ္စာပေါများ သူများဟု
မြင်နေသည်။ ဤသည်ကပင် ၎င်းတို့၏ ကံကြမ္မာကို ဖန်တီး
ပေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဦးမောင်ကလေးတို့ ဆင်ဖြူကျွန်းသို့အလာ၊ လမ်း
တွင် လူတစ်သို့က စောင့်ဆိုင်းနေကြောင်း တွေ့ရသည်။
လက်နက်ကိုယ်စီနှင့်ဖြစ်သည်။ ဓားပြများ ဖြစ်ကြောင်း ရိပ်စိ
သည်။ လူ့အသက်ထက် ဘယ်အရာမှ တန်ဖိုးမရှိကြောင်း
ဦးမောင်ကလေးနားလည်သည်။

“ပစ္စည်းယူကြပါ မောင်တို့ရာ လူ့အသက်ကိုတော့
ချမ်းသာပေးကြပါ”

ရှိခိုး ဦးတင်မတတ် အနေအထားဖြင့် ဦးမောင်က
လေးတောင်းပန်သည်။ သို့ပေမယ့် သူ၏တောင်းပန်စကား
သည် ဒေါ်ရွှေသစ်ကြောင့် အရာမထင်ကြောင်း တွေ့ရသည်။
ဒေါ်ရွှေသစ်၏ ကိုယ်တွင် ဝှက်ထားသော ပစ္စည်းများကို ဓား
ပြတို့ တွေ့မြင်သွားသည်။ ဓားပြများ ဒေါသဖြစ်ကြသည်။
စိတ်ဆိုးကြသည်။

ဒေါ်ရွှေသစ်အား စ၍ ဓားဖြင့်ခုတ်ပိုင်းကြသည်။

“ဟေ့ လုပ်မယ့်လုပ် အစတုန်းအောင် လုပ်ပါ။ ဘယ်
သူမှ အရှင်မထားနဲ့”

မကြာမီ ဓားချက်များ ဦးမောင်ကလေး၏ကိုယ်ပေါ်
သို့ ကျလာသည်။ နေရာ အနံ့အပြားသို့ ထိခိုက်မိသည်။
ထိုနေ့က ဦးမောင်ကလေးတို့ လင်မယားအပြင် ကံမဲ့
သူလည်းသမားပါ ဓားပြများ၏ လက်ချက်ဖြင့် အသက်ဆုံး
ပါးခဲ့ရသည်။ ဦးမောင်ကလေးတို့ လူ့ဘဝမှ ပျောက်ကွယ်
သွားရခြင်းမှာ ခင်ခင်ကြီးနှင့် သူ၏သမီးငယ်တို့ မျက်ခြည်

ပြတ်သွားရခြင်း၏ အကြောင်းရင်းဖြစ်သည်။ တစ်နည်းအားဖြင့်ဆိုလျှင် ပြတ်လုတ်ကာ အခြေအနေဖြင့် ဆက်သွယ်လျက်ရှိသော ၎င်းတို့သားအမိ၏ ကွင်းဆက်ကလေး ပြတ်သွားရခြင်းဖြစ်သည်။

အကယ်၍ သည်အဖြစ်အပျက်များကိုသာ ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ ကြားရလေမည်ဆိုလျှင် ခင်ခင်ကြီး၏ ရင်တွင် အဘယ်သို့ ခံစားရလေမည် မတွေးတတ်။

ဧရာဝတီသည် မြစ်အထက်သို့ ပြန်လှန် စီးဆင်းမည်။ ကလေးနှင့် ပတ်သက်သည့် အဖြစ်အပျက်များကို ပြန်လည် ပြောကြားနိုင်စွမ်းရှိမည်ဆိုလျှင် ခင်ခင်ကြီးအတွက် အဘယ်မျှကောင်းလေမည်နည်း မစဉ်းစားတတ်။

ဧရာဝတီသည် ထုံးစံအတိုင်း အရာခပ်သိမ်းကို မသိကျိုးကျွန် ပြုလျက် ဆက်လက် စီးဆင်းမြဲ စီးဆင်းနေချေသည် တကား။

၁၉၄၂ ခု၊ မေလ ၃ တီယပတ်၊ ဗြိတိသျှတပ်များ အိန္ဒိယနိုင်ငံသို့ ထွက်ပြေးပျောက်ကွယ် သွား ကြသည်မှစ၍ မြန်မာနိုင်ငံသည် တောင်တန်းဒေသအချို့မှအပ ဂျပန်လက် အောက်သို့ လုံးဝ ကျရောက်သွားသည်။

မိုးသလေသံ ကြားရစပြုသောအချိန်တွင် ခင်ခင်ကြီး တို့ ရေနံချောင်းသို့ ပြန်လည်ပြောင်းရွှေ့ခဲ့ကြသည်။ ခင်ခင် ကြီးတို့နည်းတူ အခြားသူများလည်း တပွဲပွဲ ရောက်လာကြ သည်။ ရေနံချောင်းကား အပျက်အစီး အယိုအယွင်းတို့ ကြားမှပင် ပြန်လည်စည်ကားစပြုသည်။ လူသံသူသံ ဆူညံစ ပြုသည်။ ရောင်းဝယ်ဖောက်ကားမှုများ ပြုလာ ကြသည်။

စစ်သည် အရာရာကို ပြောင်းလဲလိုက်ကြောင်း မြင် တွေ့ရလေသည်။ ချမ်းသာသူကို ဆင်းရဲသွားနိုင်စွမ်းရှိသည်။ မွဲသူကို ချမ်းသာစေနိုင်သည်။ ရာထူးရှိခဲ့ဖူးသူကို ရာထူး လက်လွှတ်ဖြစ်စေခဲ့သည်။ ရာထူးမဲ့သူကို အာဏာရှင် ဖြစ်စေ နိုင်စွမ်းရှိသည်။ အစစ အရာရာကို ပြောင်းတိပြောင်းပြန်၊ ဖြစ် စေခဲ့ပြီ ထင်ရသည်။

ရေနံသာအိမ်ကြီးမှာ မှတ်မိနိုင်စရာပင် မရှိ။ အများ နည်းတူ ပျက်စီးယိုယွင်းခဲ့ရသည်။ ရေနံသာတွင် ဂျပန်များ စတည်းချခဲ့သည်ဟု ကြားရသည်။ အိမ်တွင် ပစ္စည်း ပစ္စယဟူ၍ လုံးဝမရှိတော့။ အချို့သည် ဖောက်သည်များ၏ လက်ထဲသို့ပါသွားသည်။ အချို့ကိုကား ဂျပန်စစ်သားများ က ပျက်ဆီးသွားခဲ့သည်။ ဗီရိ၊ ကုလားထိုင်၊ စားပွဲစသည်

များကို ရေခွေးကျိုရန် ထင်းမီးအဖြစ် ဂျပန်စစ်သားများအသုံး ပြုသွားကြောင်း သိရသည်။ တံခါးပေါင်များ၊ တံခါးရွက် များကိုပင် အလွတ်မပေးခဲ့။ ပျက်ဆီး ထင်းဆီကံသွားကြ သည်။ ရေနံသာသည် ဟာလာဟင်းလင်းဖြစ်၍ ကျန်ရစ်ခဲ့ ပေသည်။

ဦးအောင်ခန့် နှ မြောတသမိဆုံးအရာမှာစာအုပ် စာတမ်းများဖြစ်သည်။ ၎င်းတို့ကို အချို့က ထုတ်သယ်သွား ကြသည်။ ကျန်ရစ်လေသော စာအုပ်များမှာလည်း လောင်စာ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

ရေနံသာအိမ်ခေါင်မိုးမှာ သံဆန်ကာပေါက် ဖြစ် နေသည်။ စက်သေနတ်ကျည်ဆန်ပေါက်များဖြင့် မွနေသည်။ ကြယ်မြင် လမြင် အိမ်ခေါင်မိုးမျိုးဖြစ်နေသည်။

ရေနံသာကို ကြည့်ပြီး ခင်ခင်ကြီးတို့ ဝမ်းနည်း ပက်လက်ဖြစ်နေကြသည်။ သို့ပေမယ့် ဗုံးမကျခဲ့ခြင်း၊ မီးမ လောင်ခဲ့ခြင်းများကိုပင် ကျေးဇူးတင်ရပေသေးတော့သည်။

ရေနံသာကို နေ၍ဖြစ်ရုံ ပြင်ဆင်နေထိုင်ကြသည်။

ရေနံချောင်းသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာပြီ ဆိုက တည်းက ခင်ခင်ကြီး ဦးမောင်ကလေးတို့သတင်းကို မေးရ သည်မှာ အမော။ ကြုံသမျှလူကို စုံစမ်းရသည်မှာလည်း အတန်တန်။ ဦးမောင်ကလေးတို့အိမ်သို့သွား သွားကြည့်ရ သည်မှာလည်း အခါခါ။ သို့တိုင်အောင် သတင်းအစအန မရသေး။ ခင်ခင်ကြီးမှာ စိုးရိမ်စိတ်ပူစ ပြုလာသည်။

ဗြိတိသျှတို့လက်မှသည် ဂျပန်လက်သို့ ကျရောက် ရပြီးနောက် မြန်မာပြည်အရပ်ရပ်ကို ပြန်လည် ထူထောင်ရန်

ကြီးပမ်းကြဲရသည့် ရေနံ့မြေသည်လည်း ပါဝင်သည်။ ဂျပန် တို့သည် ရေနံ့မြေကို ၎င်းတို့ဘာသာဖြယ် လှယ်လိုဟန်တူ သည်။ မြန်မာ့တပ်မတော်သားများအား ရေနံ့မြေသို့ လော လောဆယ် အလာမခံ။ အမြောက်တပ်တွင်သာ မြန်မာတပ် သားများကို ဂျပန်တပ်သားများနှင့် ရောနှော တာဝန်ချထား သည်။

ရေနံ့မြေ ပြန်လည်ထူထောင်ရေးနှင့် ရေနံ့ရရှိရေးကို ဂျပန်များကသာ အစအဆုံးခြယ်လှယ်သည်။ သည်တွင်ပင် "ရေနံ့တစ်စက် အသက်တစ်ချောင်း"ဟူသော စကားသံ ရေနံ့မြေဘက်မှ ထွက်ပေါ် လာသည်။ သည်စကားကို ဦးအောင်ခန့်ထံ လာပြောသုမှာ ဒရန်တွင်းစားတစ်ဦးဖြစ် သည်။ မြောက်ခြားမှု အပြည့်ဖြင့် ပြောခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

"ဘာလဲဗျာ၊ ရေနံ့တစ်စက် အသက်တစ်ချောင်း ဆိုတာ"

"ဂျပန်တွေက သူတို့ဆီက ရေနံ့တစ်စက် ယူမိရင် တောင် အသက်ကို သတ်ပစ်တဲ့အထိ ဒဏ်ခတ်မယ် ဆိုတဲ့ သဘောပဲဗျာ"

"ဒီအထိတောင်ပဲလား"

"ဟုတ်တယ် . . ဒီအထိပဲ။ ရေနံ့မြေကို အစောင့် အကြပ်တွေ သေသေချာချာ ချထားတယ်"

ဦးအောင်ခန့်၏ မျက်နှာတွင် စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြစ်ရသော အရိပ်အသွင် ပေါ်ပေါက်လာသည်။

"ဒီလိုဆိုရင် ကျုပ်တို့လို တွင်းရိုး တွင်းစား တွေနဲ့ ပတ်သက်လို့ကော"

"ဒါကိုတော့ အဓိပ္ပါယ်တစ်မျိုး ယူရလိမ့်မယ် ထင် တယ်။ ဗြိတိသျှတွေ လက်ထက်တုန်းကတောင် ကျုပ် တို့တစ်တွေကို အေးအေးချမ်းချမ်း လုပ်ကိုင်စားသောက်ခွင့် ပြုခဲ့သေးတာပဲဗျာ၊ သူတို့အနေနဲ့လဲ ခွင့်ပြုလိမ့်မယ် ထင်ပါ တယ်"

"ဘာပဲပြောပြော . . ကျုပ်တော့ လောလော ဆယ် ဘာမှလုပ်ဖို့ စိတ်မကူးသေးဘူး။ အခြေအနေ စောင့်ကြည့် လိုက်ဦးမယ်။ နောက်မှပဲ စီးစင်ကြည့်က၊ ရတော့မှာပေါ့ဗျာ"

"အေးလေ . . ခင်ဗျားအနေနဲ့ကတော့ ဟုတ်တာ ပေါ့၊ ရေနံ့မြေအလုပ်သမားနဲ့ လက်လုပ်လက်စားတွေ စာ ရေးစာချီတွေ အနေနဲ့ကတော့ ရေနံ့မြေကိုဂျပန်တွေ အနေနဲ့ ပြန်ပြီးပြုပြင်စေချင်တဲ့ ဆန္ဒရှိကြမှာ မမှတော့ပဲဗျာ"

ဦးအောင်ခန့်သည် အခြေအနေ နေသားတကျ မဖြစ် မချင်း ဘာမျှမလုပ်ဟု ဆုံးဖြတ်ထားသည့်အတိုင်းလောလော ဆယ်ပြီးနေသည်။ ဤသည်ကပင် ဘေးကင်းသည်။ စိတ်

အေးရသည်။ အချို့ကမူ ရတတ်သမျှ ပစ္စည်းများကို စု ပေါင်းလျက် ရေနံ့ထုတ်ယူရန် ကြိုးစား ကြသည်။ အချို့ နေရာတွင် ရေနံ့ချက်ဖိုများ အလျှိုအလျှို ပေါ်ပေါက်စ ပြု သည်။ ဂျပန်၏ ရိုင်းစိုင်း ယုတ်မာမှုများကို ဆက်တိုက် ဆိုသလို ကြားနေရသည်။ သတ်လိုက်သည့်မှာလည်း တစ် လောင်းပြီး တစ်လောင်း၊ ရိုက်နှက်လိုက်သည့်မှာလည်း သက် ကြီးရှယ်အိုပါ မကျန်။ နေရာတာတွင်ပင် အနိုင်ကျင့်မှု များပေါ်ပေါက်နေသည်။

"နောက်လာတဲ့ မောင်ပုလဲ ဒိုင်းဝန်ထက်က ဆိုတာ လို ဖြစ်နေပြီဗော"

လူတို့ ပြောစမှတ်ပြုကြသည်။

ရာသီမှာ စွတ်စိုလာသည်။ မိုးသည် အရှိန်အငွေ့ မသေတတ်သေးသော ပြာပူများဖြင့် ဖုံးအုပ်နေသော ရေနံ့ မြေကို မရွှေ့ရက်အားသည့်နှယ် ၎င်း၏ရေစက်ရေပေါက်တို့ ဖြင့် သွန်းချ ဖျန်းပန်းပေးလိုက်သည်။ အေးမြစေရန် တတ် အားသမျှ ရွာသွန်းပေးလိုက်သည်။ ခင်ခင်ကြီးသည် သည် ပြတင်းပေါက်မှာထိုင်လျက် တံစက်မြိတ်မှ လျောကျလာ သော ရေစက်ရေပေါက်များကို ငေးကြည့်နေသည်။ အိမ် အတွင်း နေရာအနံ့အပြားမှ မိုးယိုကျနေသည်။ ရိုရှိသမျှ ရေခွက်လေ့စသည်တို့ဖြင့် ခံထားသည့်တိုင် ကြမ်းပြင်မှာ ရေစွတ်စိုနေသည်။ ရေစီးကြောင်းများ စီးဆင်းနေသည်။

ခင်ခင်ကြီး၏ မျက်လုံးအိမ်ဝယ် မျက်ရည် ကြည့်ခို သီးနေသည်။ တစ်ခါတစ်ရံပယ် မျက်ရည်များ စုပေါင်းလာ လျက် ပါးပြင်အတိုင်း လိမ့်လျော့ စီးဆင်းသွားတတ်သည်။ မိုးရေ မိုးစက်များကို မြင်ရလေသောအခါ ရင်ထဲမှာ တမ်း ဆွတ်ခြင်းဝေဒနာ အလိုလိုပေါ်ပေါက်လာသည်။ မိုးသည် အဘယ်မျှ လျော့ကက် သာယာအေးချမ်းစေရန် ဖန်တီးနိုင် သည်ဆိုစေ၊ ခင်ခင်ကြီး၏ ရင်ထဲမှ အပူမီးကိုကား ငြိမ်းသတ် နိုင်စွမ်း မရှိ။ ရင်ကို အေးမြစေရန် မတတ်နိုင်။

ယခုရက်များအတွင်း ခင်ခင်ကြီး သွားလာလှုပ်ရှား မှုကို မပြုဝံ့၊ ဂျပန်စစ်သားများ၏ သတင်းသည် သူမအား ခြေလှမ်း တုံ့နှေးစေသည်။ ဂျပန်စစ်သားများသည် ရမ်းကား လှသည်ဟုဆိုသည်။ မိဂျေ့ဖျေ့မရှောင် မြန်မာမိန်းကလေး များကို စော်ကားတတ်သည်ဟု ကြားရသည်။ ဖေဖေကိုယ် တိုင်အိမ်မှာ အနေများလာသည်။ အပြင်ထွက်ခဲသည်။

မနေ့တစ်နေ့က အဖြစ်အပျက်ကလည်း စိတ်နှလုံး တုန်လှုပ်ခြောက်ခြားရလေအောင် ဖန်တီးပေးခဲ့သည်။ ဖေဖေသည် ရေနံ့တွင်းများကို အကဲခတ်ရန်ဆိုကာ အိမ်မှ ကားဖြင့် ထွက်သွားသည်။ လမ်းတစ်နေရာသို့ အရောက်၌

စီးလာသော ကားကို ဂျပန်စစ်ဗိုလ်က သိမ်းလိုက်သည်။
ဖေဖေ့ကိုပင် ရိုက်မည် နှက်မည် လုပ်သွားခဲ့သေးသည်။
သည်ကစ၍ ဖေဖေသည် ဂျပန်မှန်းတီးဆန်ကျင်ရေးသမား
တစ်ယောက် ဖြစ်လာသည်။

အားလုံးအနက် မေမေသည် ကရုဏာသက်ဖွယ်
မိန်းမ တစ်ယောက်ဖြစ်သည်ဟု ခင်ခင်ကြီးထင်သည်။ မေမေ
သည် သတင်းအစအနမျှ မကြားရတော့ပြီ ဖြစ်သော သား
အတွက်ပုပန်ရသည်က တစ်မျိုး၊ သမီး၏ အပြစ်အတွက်
ရင်နာရသည်က တစ်ပုံ၊ ဘယ်အခါကြည့် ကြည့် ငေးငိုငံ၍
သာနေတတ်သည်။

“သမီးနဲ့မေမေဟာ ဘဝတူပါကွယ်။ သမီးရဲ့ရင်ထဲ
မှာခံစားနေရသလို မေမေကိုယ်တိုင်လဲ ခံစားနေရတာပါပဲ။
ရှေးက ဝဋ်တုံ့ ဝဋ်လှည့်ရဲ့ရင် ဒီမျှနဲ့ပဲ ကျေပါစေတော့လို့
မေမေ ဆုတောင်းတယ် သမီး”

မေမေသည် သူ့ရင်ထဲမှ ခံစားရမှုကို ယင်းသို့ဖွင့်
ပြောတတ်သည်။ သမီးကိုလည်း တတ်နိုင်သမျှ ဖျောင်းဖျ
နှုတ်သိမ့်တတ်သည်ပင်။ ခင်ခင်ကြီးသည် စောစောကပင်
ကိုထွန်းခင်ကို ဦးမောင်ကလေးထံ လွှတ်လိုက်သည်။
သတင်း အမေးခိုင်းလိုက်သည်။ ကိုထွန်းခင် ပြန်လာလျှင်
သတင်းတစ်စုံတစ်ရာ ကြားရလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ထား
သည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်း မိုးရေထဲမှ လျှောက်လာ နေသော
ကိုထွန်းခင်ကို မြင်ရသည်။ ခင်ခင်ကြီးသည် ကိုထွန်းခင်နှင့်
တွေ့ရန် အတွက် အိမ်အထက်ထပ်မှဆင်းခဲ့သည်။ ကိုထွန်း
ခင်နှင့် စည့်ခန်းတွင် ဆုံရသည်။ ကိုထွန်းခင်အား ကြည့်မြင်
ရသည်မှာ တစ်မျိုးဖြစ် နေသည်ဟု ထင်ရသည်။

ကိုထွန်းခင်သည် ခင်ခင်ကြီးအား မီးဖိုခန်းဆီသို့ မျက်
ရိပ်ပြခေါ်သွားသည်။

ခင်ခင်ကြီး မီးဖိုခန်းသို့ လိုက်ခဲ့သည်။

“ငါတော့ . . . ဘယ်က စပြီး ပြောရမလဲတောင် မသိ
ဘူး ခင်ခင်ကြီး”

ကိုထွန်းခင်၏ စကားကြောင့် ခင်ခင်ကြီး၏ ရင်ထဲ
မှာ ထိထိသွားသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဦးလေး ကိုထွန်းခင်။ ဘာ သတင်း
ကြားခဲ့ရလို့လဲဟင်”

ကိုထွန်းခင်သည် စကားပြောရန် အလွန်အမင်း ဝန်
လေးလျက်ရှိသည့် အသွင်ဖြင့် စကားမပြောမီ သက်ပြင်းကို
အလျင် ရှိုက်သည်။

“စလင်းဘက်ကို စစ်ဖြော့ခဲ့တဲ့ လူတစ်ယောက်ဆီက
ဦးမောင်ကလေးတို့ရဲ့ သတင်းကိုကြားခဲ့ရတယ်”

“ဟုတ်လား . . . ဘယ်လိုကြားခဲ့ရသလဲ ဦးလေး
ကိုထွန်းခင်”

ခင်ခင်ကြီး၏မျက်နှာမှာ စိတ်အားတက်ကြွသည့်
အရိပ်အသွင်ပေါ်လာသည်။ ကိုထွန်းခင်၏ စကားကို အလွန်
စိတ်စောနေမိဟန် ရှိသည်။ ကိုထွန်းခင်က စကားဆိုင်းနေရာ၊
ခင်ခင်ကြီးသည် အားမလိုအားမရဖြစ်လာဟန်ဖြင့် ကို
ထွန်းခင်၏ လက်မောင်းကို ဆွဲလှုပ်လိုက်သည်။

“ပြောစမ်းပါဦး ဦးလေးရယ် မြန်မြန်ပြောစမ်းပါ”
ကိုထွန်းခင်သည် ခင်ခင်ကြီး၏ မျက်နှာကို ကရုဏာ
သက်သလို စူးစိုက်ကြည့်သည်။

“စိတ်ခိုင်ခိုင်ထားပြီးတော့သာ နားထောင်ပေတော့
ခင်ခင်ကြီး။ အဲဒီလူပြောတဲ့သတင်းက သတင်း ကောင်း
မဟုတ်ဘူး သတင်းဆိုး၊ ဦးမောင်ကလေးတို့ ဓားပြအသတ်
ခံရလို့ သေကုန်ကြပြီတဲ့”

“ရှင်”

ခင်ခင်ကြီးသည် အာမေဇိုတ်သံကိုသာ အသံဖြူ
လိုက်နိုင်ရှာသည်။ လဲပြီမသွားစေရန်အတွက် ကိုထွန်းခင်
၏လက်မောင်းကို အားပြုဆုပ်ကိုင်လိုက်ရသည်။ ရင်ထဲမှာ
ဟာသွားသည်။ အသည်းနှလုံးထဲမှာ ပူခန့် ဖြစ်သွားသည်။
“ပြန်ပြောစမ်းပါဦး ဦးလေးကိုထွန်းခင်၊ ပြန်ပြော
စမ်းပါဦး”

ကြားရသော သတင်းစကားကို မယုံကြည်နိုင်သလို
ခင်ခင်ကြီး ထပ်မေးသည်။

“အစကတော့ ဒီသတင်းကို ပြန်မပြောဘူးလို့ဘဲ။
ဒါပေမယ့် မပြောဘဲလဲ မနေနိုင်လို့ ပြောရတာပဲ ခင်ခင်ကြီး။
ဒီလိုတဲ့ ဦးမောင်ကလေးတို့ဟာ စလင်းနဲ့ဆင်ဖြူကျွန်း
သွားတဲ့ လမ်းတစ်နေရာမှာ ဓားပြအတိုက်ခံရတယ် ဓားဖြ
တွေက သူတို့လင်မယားနဲ့လှည်းသမားကို ဓားနဲ့ အသေ
ခုတ်သတ်သွားကြတယ်။ လမ်းသွားလမ်းလာတွေက တွေ့
တော့မြင်မကောင်းတာနဲ့ဘဲ ဖြစ်သလို မြေမြုပ် သပြေဟ်ခဲ့ကြ
ရတယ်”

ခင်ခင်ကြီး၏မျက်နှာတွင် သွေးမရှိတော့သလို ဖြစ်
သည်။ မျက်ဝန်းမှာ အလွန်ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့ဖွယ် အပြစ်
ကို မြင်တွေ့ရသလို ဂနာမငြိမ်နိုင်အောင် ဖြစ်လာသည်။

နှုတ်ခမ်းမှာ ဖြူရော်ကာ တဆတ်ဆတ် တုန်လာ
သည်။

“အဲဒီသတင်းဟာ အမှန်ပုံလားဟင် အမှန်ပုံ လား
မိမိနားကိုပင် မိမိ မယုံကြည်နိုင်သလို ခင်ခင်ကြီး
မေးသည်။

“အမှန်ပဲ ခင်ခင်ကြီး၊ သတင်းပေးတဲ့သူဟာ သူတို့ရဲ့ အလောင်းတွေကို မြေမြှုပ်ပေးရတဲ့ နေရာမှာ ပါခဲ့တဲ့လူ။ ဓားပြ ဆွဲကာ ဘယ်လောက် ရက်စက်သလဲ ဆိုရင်၊ နားကပ်ကို လက်နဲ့ဖြတ်မယူဘဲ နားကို ဖြတ်သွားတယ် လက်ကောက် အို ချွတ်မယူဘဲ လက်ကို ဖြတ်သွားတယ်”

“ကလေး . . . ကျွန်မကလေး. . .”

ခင်ခင်ကြီးသည် ကိုထွန်းခင်၏ စကားမဆုံးမီ ဖြတ် နှော်သည်။

“ကလေးနဲ့ပတ်သက်လို့ အဲဒီလူဆီမှာ ဦးလေး မေး ကြည့်သေးတယ် ဒါပေမယ့် အလောင်းတွေထဲမှာ ကလေး အလောင်းမပါတာ သေချာတယ်လို့ ပြောတယ်”

“ဒါဖြင့် ကလေးက ဘယ်ရောက်သွားသလဲဟင်”

“ဒါကိုတော့ မသိဘူးတဲ့ကွယ်”

ခင်ခင်ကြီးသည် ဆိုနင့်သွားသလို ရှိသည်။

“တစ်ခုတော့ သေချာတယ်။ ကလေးဟာ ဘေးမသိ ရန်မခဘူး ဆိုတာပေါ့”

ကိုထွန်းခင်က ဖျောင်းဖျာသည်။

“ဒါပေမယ့် ဘယ်မှာလဲ ကျွန်မကလေး၊ ဓားပြတွေ လက်ထဲ ပါသွားသလား ဟင်”

“အဲဒီလို ယူဆ ရတာပဲကွယ်”

ခင်ခင်ကြီးသည် ကိုထွန်းခင်၏လက်ကို လွှတ်လိုက် သည်။ ရုတ်တရက်ဆိုသလိုမှာပင် အိမ်ပေါ်ထပ်သို့ မြေးတက် လာသည်။ မေမေအခန်းသို့ ရောက်လာသည်။ မေမေရင်ခွင် ထဲသို့ ပစ်လွှဲ ဝင်လိုက်သည်။ ဒေါ်မြလေးသည် အိပ်ပျော် နေရာမှ ခင်ခင်ကြီး၏ ခြေသံကြောင့် လန့်နိုးလာရသည်။ အထိတ်တလန့် ဖြစ်နေသည်။

“ဟဲ့ . . . ဟဲ့ . . . ဘာလဲ သမီး”

မေမေအမေးကို ခင်ခင်ကြီး မဖြေနိုင်။ ငိုနှိုက်ခြင်းက သူမအား လွှမ်းမိုးထားသည်။

“သမီး . . . သမီး . . . ဘာဖြစ်တာလဲဆိုတာ ပြော စမ်းပါဦး သမီးရယ်”

“သွားပြီ မေမေ သွားပြီ”

“ဘာ သွားတာလဲ သမီးရဲ့”

“သမီးရဲ့ကလေးလေ ခင်ကြီးရဲ့ကလေးလေ ဆုံးပြီ ငမမေရင်ကြီးရဲ့သမီးကို ခင်ကြီး ပြန်မရနိုင်တော့ဘူးမေမေရဲ့”

“အို”

ဒေါ်မြလေးသည် အိပ်ရာမှထုလျက်သည်။ သမီး ဖြစ်သူကို တင်းကျပ်စွာ ဖက်လိုက်သည်။

“ဘယ်လို ဖြစ်ရတာလဲ သမီးရဲ့”

သူမက စိတ်မကောင်းနိုင်သလို ညည်းညည်း ပြော ညှူသိသည်။

“ဦးမောင်ကလေးရော ဒေါ်ရွှေသစ်ပါ ဓားပြသတ်လို့ သေပြီတဲ့ ခင်ကြီးရဲ့သမီးကို ဓားပြတွေ ဖမ်းသွားသတဲ့ မေ မေရဲ့”

“ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေကွယ်”

“ဓားပြတွေက ခင်ကြီးရဲ့သမီးကို အရှင်ထားပါ မလားမေမေရဲ့ဟင် . . . အရှင်ထားပါမလား၊ အရှင်ထား ဦး၊ ဒီကလေးဟာ ခင်ကြီးရဲ့ကလေး . . . ဒါလို့ ဘယ်သူက သိမှာ လဲ ခင်ကြီးရဲ့ကလေးကို ခင်ကြီးရဲ့လက်ထဲ ဘယ်သူက လာ ပို့ပေးမှာလဲ”

“ကြားရတဲ့သတင်းက မှန်မှန်ပါမလားကွယ်၊ ဘယ် သူက ပြောတာလဲ ဟင်”

ဦးလေး ကိုထွန်းခင် အခုပဲ ပြန်လာတယ်၊ သူ ကြား လာတာ”

ဒေါ်မြလေးသည် စိတ်မကောင်းခြင်း ကြီးစွာဖြင့် လက်နှစ်ဖက်ကို ပူးယှက်လိုက်သည်။

“ဘုရားသိကြားမလို့ ဒီသတင်းမမှန်ပါစေနဲ့ဘုရား”

“အခုမှ ဘုရားတ၊နေလို့ အပိုပဲမေမေရဲ့၊ ဒါကြောင့် ဦးမောင်ကလေးတို့ မြို့ကိုပြန်ရောက်မလာတာ ဆုံးပါပြီ မေ မေရယ် . . . ခင်ကြီးရဲ့အသည်းတွေ ကြေကုန်ပြီ မေမေရဲ့၊ ကြေကုန်ပြီ”

ခင်ခင်ကြီးသည် မိခင်ဖြစ်သူ၏ ရင်တွင် မျက်နှာအပ် ကာ ရှိုက်ပြန်သည်။ ဒေါ်မြကလေး မနေသာတော့ ထိုင်ရာ မှထသည်။

“နေစမ်းပါဦးကွယ် . . . ကိုထွန်းခင်ကို မေမေ မေးပါ ဦးမယ်”

ဒေါ်မြလေးသည် အိမ်ပေါ်ထပ်မှ ဆင်းသည်။ ခင်ခင် ကြီးသည် ခေါင်းအုံးတွင်မျက်နှာအပ်ကာ ငိုနှိုက် ကျန်ရစ်ခဲ့ သည်။ ဒေါ်မြလေးသည် အောက်ထပ်သို့ ရောက်သောအခါ ကိုထွန်းခင်ကို စာကြည့်ခန်းမှာ မြင်ရသည်။ ကိုထွန်းခင် သည် ဦးအောင်ခန့်နှင့် မျက်နှာချင်း ဆိုင်လျက်ရှိသည်။ ဦး အောင်ခန့်က ခေါ်ယူမေးမြန်းသည်တွင် သူ ပြန်လှန်ဖြေကြား ရဟန် ရှိသည်။ ဒေါ်မြလေးသည် အခန်းပေါက်ဝတွင် ရပ်မိ သည်။ သည်တွင် ဦးအောင်ခန့်၏ အသံကို ကြားရ သည်။

“ဒီကိစ္စကို ဒီအတိုင်း မထားနဲ့ ထွန်းခင် မင်းကိုယ် တိုင် စလင်းကို ချက်ချင်းလိုက်သွား သတင်း အပြည့်အစုံကို မေး။ ဖြစ်နိုင်ရင် ဓားပြတွေအကြောင်းကို စုံစမ်း။ အိုကွာ . . ကုန်ကုန် ပြောလိုက်မယ် ကလေးကို သူတို့ လက်ထဲက ပြန်

ရအောင် လုပ်ရမယ်။ ဒါပဲ” ဦးအောင်ခန့်စကားကြောင့် ဒေါ်မြလေး၏ရင်မှာ အနည်းငယ် စိတ်အေးရသည်။ အား တက်လာသလို ခဲဘေးရသည်။

“အောင်ခန့်ရဲ့မြေးဟာ ဓားပြရဲကလေး အဖြစ်မျိုး တော့ အဖြစ် မခံနိုင်ဘူးဟေ့”

အောင်ခန့်ရဲ့မြေး။

ယင်းစကားသည် ဒေါ်မြလေး၏ နားထဲသို့ အေးမြ ချိုဆိမ့်သော အသံအဖြစ် ဝင်ရောက်လာသည်။

“အင်း . . . တစ်နေ့တော့ ဒါမျိုးပဲ ဖြစ်ရမှာပေါ့။”

သွေးကိုး။ သွေးက စကားပြောတာကိုး”

ဒေါ်မြလေး ယင်းသို့တွေးသည်။

“မေမေကြီး”

ယင်းအိုက် အိမ်အပေါ်ထပ်ဆီမှ အစေခံမိန်းကလေး ၏ ထိတ်လန့်တကြား အော်ဟစ်သံကိုကြား လိုက်ရသည်။

အာရုံသည် အထက်ထပ်ဆီသို့ ရောက် သွားသည်။

“ဟဲ့ ဘာလဲ ဘာလဲ”

အားလုံး ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ဖြစ်ကြရသည်။

မိန်းကလေး၏အသံကို ကြားရပြန်သည်။

ဒေါ်မြလေးသည် မည်သည့်နည်းနှင့် လှေကားကို တက်ရောက်သွားမိမှန်းမသိ။ သူမ နောက်မှာ ကိုထွန်းခင်၊ ကိုထွန်းခင်၏နောက်တွင် ဦးအောင်ခန့်။ အားလုံး လိုက်ပါ လာသည်။ အိမ်ခန်းပေါက်ဝသို့ ရောက်ရသည်။ မြင်လိုက်ရ သော မြင်ကွင်းကြောင့် ဒေါ်မြလေးမှာ အလန့်လန့်အဖျပ်ဖျပ် ဖြစ်ရသည်။ တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားရသည်။

ခင်ခင်ကြီးသည် ပြတင်းပေါက်တွင် ရောက်နေ သည်။ ကိုယ်တစ်ပိုင်း အပြင်သို့ထွက်နေသည်။ သူသည် အိမ်ပေါ်မှ ခုန်ချရန် ကြိုးစားနေခြင်း ဖြစ်သည်။ အစေခံ မိန်းကလေးက ဆွဲထားရသည်။

“သမီး . . . သမီး”

ဒေါ်မြလေးသည် အော်ရင်းဟစ်ရင်း ခင်ခင်ကြီး၏ နောက်သို့ရောက်လာသည်။ ပိုင်း၍ ဆွဲကြသည်။ ကိုထွန်း ခင်၊ ဦးအောင်ခန့်တို့သည်လည်း ရောက်လာကြသည်။ ကူဆွဲ သည်။

“ခင်ကြီးကိုလွှတ်ပါ. . . ခင်ကြီး သေပါရစေ ခင်ကြီး သေပါရစေ . . .”

ခင်ခင်ကြီးသည် ယခုတိုင်အောင် ရုန်းကန်ဆဲ အော် ဟစ်ဆဲ။

“မဟုတ်တာဘဲကွယ် မလုပ်လိုက်ပါနဲ့ သမီးလေး ရယ်၊ မေမေရင်ကို မခွဲလိုက်ပါနဲ့”

ဒေါ်မြလေးသည် ခင်ခင်ကြီးအား လွှတ်ထွက်သွား တတ်သည့်အရာအလား တင်းကျပ်စွာ ဖက်ထားသည်။ စိုးရိမ်တကြီး ရင်ခွင်တွင် ကပ်ထားသည်။

“ခင်ကြီးဟာ လူ့ဘဝမှာ နေဖို့ ကောင်းသေးရဲ့လား ဟင်။ ခင်ကြီးနဲ့ လူ့ဘဝ တန်သေးရဲ့လား မေမေ။ ဒီလောက် ဒုက္ခသုက္ခတွေ ရောက်ရတဲ့ လူတစ်ယောက်ဟာ၊ လူဆက် လုပ်နေဖို့ မကောင်းတော့ပါဘူး မေမေရဲ့။ ဒါကြောင့်သေချင် တာ ခင်ကြီးကို သေခွင့်ပေးလိုက်စမ်းပါ။ သေစမ်းပါရစေ”

“အို . . . တော်ပါတော့ကွယ်။ သမီး မသေရဘူး ဘယ်တော့မှ မသေစေရဘူး”

ဦးအောင်ခန့်သည် ဇနီးနှင့်သမီးတို့၏စကားများကို စူးစိုက်နားထောင်နေသည်။ သူ၏မျက်နှာမှာ စိတ်ဝေဒနာကို ပြင်းစွာ ခံစားနေရဟန်ရှိသည်။ သူ၏ မျက်ဝန်းများမှာ စိုးရိမ် ပူပန်ခြင်း အရိပ်သဏ္ဍာန်လွှမ်းမနေသည်။

“သမီး”
သူ၏အသံသည် လည်ချောင်းကို တိုးထွက်သွား သည်။ ခင်ခင်ကြီး ရေနဲ့သာသို့ ပြန်ရောက်ရှိလာပြီးနောက် ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် သည်သို့ ခေါ်ဆိုခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

မမျှော်လင့်ဘဲ ဖခင်၏အသံကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် ခင်ခင်ကြီး၏ကိုယ်မှာ ဆတ်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ ဖခင်ဖြစ်သူ ၏ မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“ဖေဖေ ပြောဦးမယ် သမီး”
ဦးအောင်ခန့်၏အသံသည် သိမ်မွေ့နေသည်။ ညင် သာနေသည်။ သူသည် သမီးဖြစ်သူ၏ ပခုံးကို ဖျစ်ညှစ် ဆုပ် ကိုင်ရင်း အားပေးလိုက်သည်။

“အဖြစ်အပျက်တွေကို ဖေဖေ ကြားပြီးပြီ ဒီကိစ္စဟာ အားလုံးမှာ တာဝန်ရှိတဲ့ အဖြစ်အပျက်၊ အားလုံးနဲ့သက်ဆိုင် တဲ့ အဖြစ်အပျက်။ ဖေဖေ သိပြီသမီး ဖေဖေတို့ အားလုံး မှားခဲ့ကြတာကို သိပြီ။ စင်စစ် လူတွေမှာ ဆိုးရွားတဲ့ အဖြစ် အပျက်ကို ဘယ်သူမှ မဖြစ်ချင်ကြဘူး။ ဘယ်သူမှ မလို လားကြဘူး။ ဒါပေမယ့် ဆိုးရွားတဲ့ အဖြစ်အပျက်ဆိုတာ ဘယ်သူကမှ မခေါ်ပေမယ့် သူ့အလိုလို ရောက်လာတတ် တယ်။ ဘယ်သူကမှလက်ခံမထားချင်ပေမယ့် သူ့ဟာသူနေ နေတတ်စမ်း သမီး၊ စစ်ဖြစ်နေတာကို ကြည့်စမ်း။ စစ်ကိုဘယ် သူက တောင့်တသလဲ ဘယ် သူကလိုချင်သလဲ သေလိုက် ကြတာ သောက်သောက် လဲ ပျက်စီးလိုက်တာတွေ ထုနဲ့ဒေး၊ မွဲကြ ငတ်ကြ နာကြ ကျင်ကြနဲ့ ဘယ်လောက် လူတွေဒုက္ခ

ရောက်ကြရသလဲ။ ဒါကို ဘယ်သူက လိုချင်သလဲ။ ဖြစ်နိုင်တန်တဲ့အခါမှာ၊ စစ်ဆိုတာ ဖြစ်လာတယ်။ လူတစ်ယောက် လူတစ်စုကနေ၊ အခြေအနေတစ်ခုထဲကနေ၊ အရှင်ဗျူးနေ့ရှင်းကြီး ဆိုသလို ထမြစ်တာမဟုတ်ဘူး။ အကြောင်းအမျိုးမျိုးတွေပေါင်းပြီးဖြစ်ကြရတာ။ အခု သမီးနဲ့ပတ်သက်တဲ့ကိစ္စ၊ ဒီကိစ္စကိုလဲ ကြည့်။ အခြေအနေအရပ်ရပ်တွေကြောင့် ဖြစ်လာကြရတာ။ သမီးတစ်ယောက်ထဲရဲ့ အမှား၊ ဓမ္မေ တစ်ယောက်ထဲရဲ့ အမှားကြောင့် မဟုတ်ဘူး။ အားလုံးနဲ့ အမှား အားလုံးရဲ့ရွတ်ပွင်းမှု။ ဒါကြောင့် အားလုံးမှာပဲ ဘာဝန်ရှိတယ်လို့ ဖေဖေပြောတာသမီး။ ဖေဖေစိတ် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ။ ဒီဆုံးဖြတ်ချက်ဟာ သမီး ဝမ်းသာရမယ့် ဆုံးဖြတ်ချက်ပါ ဖေဖေအနေနဲ့ အခုလို ဗရတ်သုတ်ခ အခြေအနေကြီးထဲမှာ ဘယ်သူ့ကိုမှ ထပ်ပြီး စိတ်မကောင်းခြင်းကြီးစွာ ဖြစ်စေချင်တော့ပါဘူး။ အခုတောင်မှပဲ သားရဲကံကြမ္မာ ဘယ်လိုဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ ဖေဖေတို့မသိနိုင်ကြဘူး။ ဒီအခြေအနေနဲ့ သမီးကို ဖေဖေတို့ ထပ်ပြီး အဆုံးရှုံး မခံပါရအောင် ကွယ် ဖေဖေတို့ ထပ်ပြီး ရင်မနာရပါစေနဲ့။ ဖေဖေတို့အနေနဲ့ သမီးအပေါ်မှာ သံယောဇဉ်ရှိတယ်။ အဲဒီသံယောဇဉ်မျိုးကို သမီးဟာ သမီးရဲ့ကလေးအပေါ်မှာလဲ ထားနေလိမ့်မယ်လို့ ဖေဖေ နားလည်လာတယ်။ သဘောပေါက်လာတယ်။ ဒီတော့ ဖြစ်ပြီးတဲ့ကိစ္စကို ထားပါ။ ထပ်မဖြစ်အောင် ကြိုးစားပါဆိုတဲ့အတိုင်း ဖေဖေ အခုပဲ အစီအစဉ်လုပ်ခဲ့တယ်။

ထွန်းခင်ကို စလင်းဘက် လွှတ်မယ် သတင်းမေးမယ်။ ကလေးကိုစုံစမ်းခိုင်းမယ်။ ကလေးအသက် မသေသေးသရွေ့တွေ့ရစေမယ်ကွယ် ဟုတ်ပြီလား သမီး။ ကျေနပ်ပြီလား။

ခင်ခင်ကြီးသည် ရုတ်တရက် အငိုတိတ်သွားသည်။ ဖခင်၏စကားများကို စူးစိုက်နားထောင်နေသည်။ ဖခင်၏မျက်နှာကို မျက်တောင်မခတ်တမ်း ကြည့်နေမိသည်။ ဖခင်၏အမေးကို အဖြေ မပေးမိသေး။ ဖခင်ဘက်က သည်မျှလိုက်လျောပြောဆိုနေခြင်းကို အံ့အားသင့်မိဟန် ရှိသည်။

“ကလေးကို ပြန်တွေ့တော့ကော”

“ဒီတစ်ခါ ကလေးနဲ့သူ့အမေ ဘယ်နည်းနဲ့မှ ခွဲခွါမနေစေရဘူးလို့ ကိုယ် ကတိပေးတယ် မမြဲ၊ ကလေးဟာ ဒီအိမ်ကနေ ဘယ်ကိုမှလဲ မရောက်စေရဘူး”

ဦးအောင်ခန့်၏ အသံမှာ ပြတ်သားသည်။

တည်ငြိမ်သည်။ သည်တော့လည်း ခင်ခင်ကြီးမှာ ဝမ်းနည်းကြေကွဲနေရခြင်းကြားမှပင် ဝမ်းသာအားရဟန် ပေါ်ပေါက်လာသည်။ မျက်လုံးကလေးများမှာ အရောင်လက်လာသည်။ မျက်နှာတွင် သွေးရောင်လွှမ်းတက်လာသည်။

သူတို့အား ပွဲကြည့်ပရိသတ်သဖွယ် စောင့်ကြည့်လျက်ရှိသော ကိုထွန်းခင်ကို ဦးအောင်ခန့်လှမ်းပြောသည်။

“ကိုင်း... စလင်းကို သွားဖို့လုပ်တော့ ထွန်းခင်”

အညာဒေသ၏ မိုးညကား မိုးညနှင့်အတူ မိုးနံ့ကို ရသော်လည်း မိုးမရွာသေး။ ပူပြင်းခြောက်သွေ့နေဆဲပင်။

ကောင်းကင်တွင် တိမ်သားအချို့ တက်လာသည်။ မိုးအဖြစ်ကား ရွာကျမလာ။ တစ်ခဏချင်းမှာပင် ဖြတ်ကျော်လွင့်မျောသွားတတ်သည်။ လဝန်းသည် ထိန်ထိန်သာလျက် ရှိလေသည်။ ငွေကြယ်ပွင့်များကလည်း လင်းလက်လှသည်။ သာတောင့်သာယာရှိလွန်းလှသော ညတစ်ညဖြစ်သည်။

ဗိုလ်ညိုထွန်းသည် ည၏အရသာကို မှတ်မှတ်ရရ ခံစားနေမိသည်။ သည်သို့သော ညမျိုးကို ခံစားရကောင်း မှန်း မသိခဲ့သည်မှာ အတန်ကြာပြီ။ အခါတိုင်းရက်များက ဆိုလျှင် ည၏သာယာလှပခြင်းကို လျစ်လျူရှုကာ တောအထပ်ထပ်ကို ဖြတ်ကျော်လျက် ခရီးကြမ်းချီတက်နေရတတ်သည်။ သို့မဟုတ် စစ်ပွဲတစ်ပွဲ၌ သူသေကိုယ်သေ ပစ်ခတ်နေရတတ်သည်။ သို့မဟုတ် လမ်းနံ့ဘေးမှ နေကာ ရန်သူအလာကို ရင်တထိတ်ထိတ် စောင့်စားနေရတတ် သည်လည်း ရှိသည်။ ဗိုလ်ညိုထွန်း ရောက်ရှိနေရသော နေရာသည် ကျောက်ပန်းတောင်း။

သူသည် ယမ်းငွေ့သင်းသော စစ်မြေမှ ပြန်လာသည်။ ယမ်းငွေ့အစား တမာနံ့ကိုခံစားနေရသည်။ စည်းရုံးရေးကိစ္စအချို့ကြောင့် သည်မြေသည်ဒေသက သူ့ကို လိုလားနေပြန်ပြီဖြစ်သည်။ အစကတော့ ရေနံချောင်းမှာ တာဝန်ကျ

မလိုလိုရှိသည်။ နောက်တော့ သူ၏ ဇာတိဖြစ်သောကျောက်ပန်းတောင်းတွင်ပင် နေရာချထားခြင်းခံရသည်။ သူသည် အစ်မဖြစ်သူ မသိန်းနုအိမ်မှာပင် တည်းခိုသည်။

သည်မြေ သည်ဒေသ သည်အိမ် သည်နေရာသို့ ရောက်ရပြန်ပြီဆိုလေသောအခါ၊ သူ့စိတ်အတွင်းသို့ ရောက်လာရသူ တစ်ယောက်ရှိသည်။ ခင်ခင်ကြီးတည်း။ ခင်ခင်ကြီးကို အမှတ်မရဘဲ မနေနိုင်။ ခင်ခင်ကြီးနှင့် စပ်လျဉ်းသော အတွေးကို မတွေးဘဲ နေ၍မဖြစ်။ အလိုအလျောက် သတိရတတ်လာသည်ချည်း။

အထူးသဖြင့် သည်သို့သော ည၊ တမာနံ့ဖြင့် သင်းထုံလျက်ရှိသော ကာလဝန်းကျင်တွင်၊ လရောင်ရွန်းမြသော အခါမျိုးတွင် ၊ ခင်ခင်ကြီးနှင့် ကြုံဆုံခဲ့ရခြင်းများ သူ့အား တွင် ထင်ဟပ်လာသည်။ သည် တဆက်တည်းမှာပင် သူသည်မောင်မောင်ဦးနှင့် ကြုံဆုံရသည့် အဖြစ်ကိုလည်း မမေ့နိုင်ဘဲ ရှိလေသည်။

ခင်ခင်ကြီးနှင့် စကားလက်ဆုံကျခဲ့ဖူးသော နေရာတွင်ထိုင်သည်။ ထိုညက ပြောခဲ့သမျှကို ပြန်ပြောင်း တွေးတောမိသည်။ သို့နှင့် ညဉ့်နက်ခဲ့ရသော အကြိမ်များလှလေပြီ။ ကိုဖိုးစံနှင့် မသိန်းနုတို့ အနေနှင့်လည်း၊ သူတို့ထံ တစ်ခဏတာမျှ ရောက်လာသော ခင်ခင်ကြီးကို မမေ့သေး။ အမှတ်ရနေကြဆဲပင်။ ထိုမိန့်ကလေး၏ သတင်းစကားကို စုစမ်းမေးမြန်း နေကြရဆဲပင်။

လောလောဆယ်တွင် ဗိုလ်ညိုထွန်း အနေနှင့် အလွန်များပြားခြင်းမရှိလှ။ လူငယ် လူရွယ်အချို့ကို စည်းရုံးရန်၊

လေ့ကျင့်မှု ရေးရန်လောက်သာ ရှိသည်။ သို့ဖြင့် ဗိုလ်ညိုထွန်း အဖို့ အားလပ်ရက်ရကာ အနားယူနေရသည့် အသွင်ရှိသည်။

လမ်းမဘက်မှ အသံများကြားရသည်။ သူ့ထံလာ နေကျ လူငယ်များပင် ဖြစ်မည်ထင်သည်။ သူသည် အတွေးတို့ ပြတ်လိုက်သည်။ ရောက်လာသူများအား ကြိုဆိုရန် နေရာမှ ထလိုက်သည်။ ဝင်လာသူများ မျက်နှာကို မြင်လိုက်ရလေလျှင် ဗိုလ်ညိုထွန်း တအံ့တဩကြီး ဖြစ်သွားသည်။

“ဟေး ကိုကျော့မောင်နဲ့ ကိုမောင်မောင်ဦး”

သူသည် ဝမ်းပန်းတသာ နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

မြို့ခံလူငယ်အချို့နှင့်အတူ ပါလာသူမှာ ကျော့မောင်နှင့် မောင်မောင်ဦးတို့ ဖြစ်ကြသည်။

“ဗိုလ်ညိုထွန်း ရှိတယ်ဆိုလို့ တမင် ဝင်လာတာမျိုး” ကျော့မောင်က ဆိုသည်။

“ဘယ်လို ဘယ်ကနေ မျက်စိလည်ပြီး ရောက်လာတာလဲဆိုတာ ပြောပါဦး”

ဗိုလ်ညိုထွန်းသည် သူတို့အားလုံးကို နေရာထိုင်ခင်းပေးသည်။ မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်မိကြသည်။

“ကျွန်တော်တို့ ရောက်လာပုံက အဆန်းသားဗျာ” ကျော့မောင်က ရယ်ကျဲကျဲ အမူအရာဖြင့် ဆိုသည်။

ဆက်၍ . . .

“အလုပ်က ကြီးကျယ်တယ် ဗျို့၊ ထန်းရည်လာသောက်ကြတာ”

“ဟုတ်လား ထန်းရည်များဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ဆီမှာလဲ အပေါသားနဲ့”

“ဟုတ်တော့ဟုတ်ပါတယ်၊ ကားကြိုရှိနေတာနဲ့ လိုက်ခဲ့တာ။ စိတ်အပြောင်းအလဲကလေး ဘာလေးများ ရလိုရငြားပေါ့။ စဉ်းစားကြည့်လေဗျာ၊ ရေနံချောင်းမှာ နေနေရတာ ဘယ်လောက် ကြာပြီလဲ။ ဘယ်မှ မသွား မလာရနဲ့ မိနေတဲ့ အညောင်းတွေ ဖြေရတာ ဆိုပါတော့”

မောင်မောင်ဦးသည် သူတို့စကားပိုင်းသို့ ဝင်မလာသေး။ နားထောင်နေဆဲသာ ဖြစ်သည်။

“ကျွန်တော်ဆီ ရောက်လာပုံကကော”

“ထန်းတောထဲမှာ ဒီက မိတ်ဆွေတွေနဲ့ အသိဖြစ်ကြပြီး ဗိုလ်ညိုထွန်း ဒီမှာရောက်နေတယ်ဆိုတာသိရတာပဲ။

စကားကောင်းနေတာနဲ့ မိုးချုပ်သွားတယ်။ ပြန်ဖို့ အချိန်မရှိတော့ဘူးလေ”

“အေးဗျာ၊ အဆင်သင့်သွားတာပေါ့။ ဒီမှာပဲ အိပ်ကြပေါ့ . . . မဟုတ်လား”

ဗိုလ်ညိုထွန်းသည် အစ်မ ဖြစ်သူအား ထမင်း ဟင်း

အစီစဉ်ခိုင်းရသည်။ အိပ်ရာနေရာ ပြင်ဆင်စေရသည်။ သူတို့သည် ရုတ်တရက် မအိပ်ဖြစ်ကြသေး အိမ်ရှေ့တလင်းပြင်တွင် ပိုင်းဖွဲ့ ထိုင်ကာ ရောက်တတ်ရာရာ စကားများကို ပြောနေခဲ့ကြသည်။ အများအားဖြင့် တိုင်းရေးပြည်ရေးကို ပြောဖြစ်ကြသည်။

တစ်စထက်တစ်စ ညဉ့်နက်လာသည်။

မြို့ခံလူငယ်များ နှုတ်ဆက်ပြန်သွားကြသည်။

ကျော့မောင်သည် ကုလားထိုင်ပေါ်မှာပင် အိပ်ပျော်သွားသည်။

“မအိပ်ချင်သေးဘူးလား ကိုမောင်မောင်ဦး”

ဗိုလ်ညိုထွန်း မေးသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ဘာကြောင့်လဲ မသိဘူး၊ ကျွန်တော် မအိပ်ချင်သေးဘူး။ စောစောကတော့ ထန်းရည်မူးမူးနဲ့ အအိပ်ချင်သား။ အခုတော့ အမူးပျောက်ပြီး မျက်စိကြောင်နေပြန်ပြီ”

မောင်မောင်ဦး ပြန်ပြောသည်။

ဗိုလ်ညိုထွန်းသည် မောင်မောင်ဦး၏ မျက်နှာကို တစ်ချက်တစ်ချက်တွင် လှမ်းကြည့်သည်။ သူ၏ အသွင်အပြင်မှာ စိတ်ညစ်ညူး၊ နေဟန်ရှိသည်။ ထိုင်းထိုင်းမိုင်းမိုင်း ဖြစ်နေသည်။ မောင်မောင်ဦးသည် သက်ပြင်းရှိုက်ရင်း စကားဆက်သည်။

“ကျွန်တော့်အဖို့ အိပ်မပျော်တဲ့ညတွေ များလှပါပြီ ဗိုလ်ညိုထွန်း”

“ဟုတ်လား၊ အေးဗျာ . . . ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် ကိုယ်ချင်းစာပါတယ်”

“ဗျာ”

မောင်မောင်ဦးသည် ဗိုလ်ညိုထွန်း၏ စကားကို နားမလည်နိုင်သလိုရှိသည်။

“ဪ . . . ခင်ဗျားလို လူတစ်ယောက်မှာ အိပ်မပျော်နိုင်တဲ့ ညဆိုတာရှိမှာပဲလို့ ကျွန်တော် နားလည် နေမိတယ် ကိုမောင်မောင်ဦး”

“အဲဒီစကားဟာ ကျွန်တော့်အဖို့ ဆန်းနေတယ် ဗိုလ်ညိုထွန်း”

“မဆန်းပါဘူး ကိုမောင်မောင်ဦး။ ခင်ဗျားက သာမသိတာပါ။ ကျွန်တော်ဟာ ခင်ဗျားရဲ့ အကြောင်းကို ပြည့်ပြည့်စုံစုံ မဟုတ်ပေမယ့် တစ်စွန်းတစ်စ သိထားတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ”

“အဲဒီ စကားကလဲ ဆန်းနေပြန်ပြီ။ ကျွန်တော်နဲ့ ဗိုလ်ညိုထွန်းတို့ တွေ့ကြတာ နှစ်ကြိမ်ပဲ ရှိပါသေးတယ်”

ဗိုလ်ညိုထွန်း သဲ့သဲ့မျှ ပြုံးသည်။

“လောကဆိုတာ အဆန်းသားကလားဗျာ။ တစ်ခါ တစ်ခါမှာ မရွှေ့လင့်တာတွေ အဖြစ်တတ်သားကလား။”

မောင်မောင်ဦးသည် ဗိုလ်ညိုထွန်း၏စကားကို စိတ်ဝင်စားလာဟန်ရှိသည်။ စူးစိုက်နားထောင်သည်။

“တကယ်တမ်း တွက်ကြည့်ရင်တော့ ကိုမောင်မောင် ဦးနဲ့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ဘဝဟာအဆက်အစပ် မရှိ ကြပါဘူး။ တသီးတခြားစီဆိုပါတော့။ ဆုံတွေ့နိုင်ခွင့် ရကြလိမ့်မယ် လို့လဲ မထင်ကြဘူး။ ဒါပေမယ့် ဆုံဖြစ် အောင် ဆုံလာကြ သေးတယ်။ ခင်ဗျားနဲ့မတွေ့ခင်မှာ ကျွန်တော်ဟာ အဲဒီလိုပဲ ဆုံတွေ့ခွင့် ရလိမ့်မယ်လို့ မထင်တဲ့ လူတစ်ယောက်နဲ့ ဆုံ တွေ့ခဲ့ရဖူးသေးတယ် ကိုမောင်မောင်ဦး။”

ဗိုလ်ညိုထွန်း စကားပြတ်လိုက်သည်။ မောင်မောင် ဦး၏ မျက်နှာကို စူးစိုက်ကြည့်လျက် မေးခွန်းထုတ်သည်။ “ကျွန်တော် ဆုံခဲ့ရသူဟာ ဘယ်သူလို့ထင် သလဲ ဟင်”

မောင်မောင်ဦးသည် အမေးကို မဖြေ၊ ဗိုလ်ညိုထွန်း ပြောအလားကို စောင့်သည်။

“တခြားသူ ဟုတ်ပါရိုးလား၊ ခင်ခင်ကြီးလေဗျာ”

“ခင်ခင်ကြီး . . .”

သည်အမည်ကို ကြားလိုက်ရသည့်အတွက် မောင် မောင်ဦး အံ့အားသင့်သွားသည်။

“ဟုတ်တယ်။ ဆုံကြတဲ့နေရာကလဲ တခြားနေရာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီနေရာမှာပဲကို မောင်မောင်ဦး။ ဒီလိုအချိန်မှာ ပဲ”

မောင်မောင်ဦးသည် ပိုမိုစိတ်စောလာဟန် ရှိသည်။ သူ့ရင်မှာလည်း တုန်လှုပ်လာရဟန်တူသည်။ မည်သို့သော ဆုံတွေ့ပုံမျိုး ဖြစ်လေမည်နည်းဟု တွေးနေပုံရသည်။

“အခုလို လသာနေတဲ့ ညမျိုးမှာပေါ့။ တမာနဲ့ကလဲ သင်းနေတာပဲ။ ပတ်ဝန်းကျင်ကလဲ တိတ်ဆိတ်နေတယ်။ ဒီတုန်းက သူပြောခဲ့သေးတယ်။ ခင်ဗျား ပြောသလိုပေါ့။ အိပ် မပျော်နိုင်တဲ့ အကြောင်းပဲပေါ့”

“ခင်ခင်ကြီး ဒီကို ဘယ်လိုရောက် လာတာလဲဟင်”

“ဒါကို ပြောရရင်တော့ အတော် ရှည်လျားလိမ့်မယ် ကိုမောင်မောင်ဦး။ တိုတိုပြောရရင်တော့ သူ့ကို ဒီမြို့ရောက် အောင် ကျွန်တော်ပို့ပေးခဲ့ရတယ်”

ဗိုလ်ညိုထွန်း မသိမသာ သက်ပြင်းရှိက်သည်။

“လောကဟာ ဒါကြောင့် ဆန်းကြယ်တယ်လို့ ကျွန် တော်ပြောတာ။ ခင်ခင်ကြီးနဲ့ ကျွန်တော်ဆိုရင် ဘဝချင်းက

ဘယ်လောက်ကွာခြားသလဲ၊ ဘယ်လိုမှ မဆုံနိုင်ကြတဲ့ အတန်းအစားတွေ။ ဒါပေမယ့် တိုက်ဆိုင်လာတော့ ကြည့်။ ဒက်ထီဆိုသလို ဝင်တိုးမိကြတော့တာပဲ။ အဲဒီညကို ကျွန် တော် မမေ့သေးဘူး။ သူ့ အိမ်က ထွက်လာတယ်။ ခင်ဗျား အိမ်ကို လာတာပဲ။ နဲ့သာချောင်းကို အကူးမှာ ရေကျန့်မိပြီး ရေစီးထဲပါသွားတယ်။ ဒီမှာတင် ကျွန်တော်ဆယ်ခဲ့ရတယ်”

“အဲဒီအကြောင်းတွေ ကျွန်တော် အခုမှ ကြားရတယ် ဗိုလ်ညိုထွန်း။”
“သူဟာ ခင်ဗျားကို တကယ်ချစ်ရှာပါတယ်။ ခင် ဗျားနဲ့တွေ့ရအောင် ကြိုးစားသေးတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ရန် ကုန်ရောက်ကြသေးတယ်။ ကျောင်းမှာ ခင်ဗျားကိုရှာတယ်။ ခင်ဗျား မရှိဘူးဆိုတော့ သူတစ်ခါထဲ ထိုင်ငိုတာပဲ။ ခင်ဗျား အနေနဲ့ သူ့ကိုကျောရုရုံ ကြည့်သွားတယ်လို့ ထင်တယ်”

“ဒီလို မဟုတ်ပါဘူး ဗိုလ်ညိုထွန်း။”
“အေးလေ။ အမှားတစ်ခုကြောင့် အရော်ရတဲ့ အပြစ် မျိုးဆိုတာ ကျွန်တော် ယုံကြည်ပါတယ်”

မောင်မောင်ဦး၏ မျက်နှာမှာ မသိသေးသော အပြစ် အပျက်များကို ကြားသိရ၍ အံ့ညွှန်သွားပုံလည်းရသည်။ စိတ် မကောင်းဖြစ်မိလာလည်း ပေါ်နေသည်။

“သူ ခင်ဗျားအပေါ် စိတ်နာသွားတယ်။ ရေနံချောင်း ကို မပြန်ဘူးလို့ပြောတယ်။ ပြန်ရမှာကိုလဲ ရှက်နေတယ်လေ။ ဒါနဲ့ကျွန်တော်က ကျွန်တော် အစ်မအိမ်ကို ပို့ပေးရတာ။ ဒီ အိမ်မှာပဲ သူ နေသွားတာ”

မောင်မောင်ဦးသည် စိတ်မကောင်းခြင်း ကြီးစွာပြင် ခေါင်းကို ယမ်းခါနေသည်။

“ကျွန်တော်တို့ချင်း တစ်ညတည်းပဲ လွဲသွားခဲ့ရတယ် ဗိုလ်ညိုထွန်း။ အမှန်ကတော့ ကျွန်တော်မြို့ကို ပြန်လာ ပါတယ်။ ယင်းချောင်းမှာ ရေကျန့်တွေ့ပြီး တစ်ညအိပ်ခဲ့ ချ တယ်။ ဒီမှာတင် လွဲသွားကြတာပဲ”

“ဒီကွင်းဆက်ကို ကျွန်တော်အခုမှ ကြားရတယ်။ ဗိုလ်ညိုထွန်း။ မြို့ကို ကျွန်တော် ပြန်ရောက်တော့ ခင်ခင် ကြီးမြို့က ပျောက်နေပြီး သူ မရှိတော့ဘူး။ မြို့ကနေ ကျွန် တော်စောင့်သေးတယ်။ သူ ပြန်မလာတော့ဘူး။ ဒီမှာတင် အကြောင်းကြောင်းကြောင့် ကျွန်တော် မြို့ကနေခွာခဲ့ရတယ်။ ဗိုလ်ညိုထွန်းနဲ့ တွေ့တဲ့ဟာ ကျွန်တော်မြို့ကို ပြန်ရောက်တဲ့ ညပဲ။ သတင်းတွေတော့ ကြားရပါတယ်။ ခင်ခင်ကြီး ပြန် ရောက်လာတဲ့ သတင်းပေါ့။ ဒါပေမယ့် သူတို့က စစ်ဖြောင့် နေကြပြီ၊ ပြန်ပြီး တွေ့နိုင်ခွင့် မရပြန်ဘူး”

သူတို့သည် စကား မဆက်ဘဲ ရှိကြသည်။

အတွေးကိုယ်စီဖြင့် ငြိမ်သက်နေမိကြသည်။ ညသည် တစ်စထက်တစ်စ အေး၍လာချေပြီ။

“ကျွန်တော့်ကို တစ်ခုပြောစမ်းပါ၊ ကိုမောင်မောင်ဦး”
တိတ်ဆိတ်နေရာမှ စကားဆိုလိုက်သဖြင့် ဗိုလ်ညို ထွန်း၏ အသံမှာ ကျယ်လောင်သလိုဖြစ် သွားသည်။ သူက မောင်မောင်ဦး၏ မျက်နှာကို တည့်တည့် ကြည့်လျက် အလေးအနက် ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ကျွန်တော်သိရသလောက် ခင်ဗျားတို့ချင်း ကွဲရတာ မှာ၊ အဓိကဟာ မိဘချင်း မတူကြတာက စတယ်လို့ဆို တယ်။ ဒါကို ထား။ ခင်ဗျားအနေနဲ့ ဒီမိန်းကလေးအပေါ်မှာ ခလေးလေးနက်နက် စိတ်ထားမျိုးကော ထားခဲ့ရလားဗျာ”

သည်အမေးကို အဖြေပေးရန် မောင်မောင်ဦး နှုတ် လေးနေမိသည်။ စင်စစ် ကြားလူတစ်ယောက်က သည်အမေး မျိုးကို မေးလာခြင်းဖြစ်သည့်အတွက် စိတ်မှာ စနိုးစံနောင့် ရှိလာရ၍ အဖြေပေးရန် နှုတ်လေးနေမိခြင်း ဖြစ်သည်။

အတော်ကြီးကြာမှ သူ အဖြေပေးသည်။

“ဗွင့်ဗွင့်လင်းလင်း ဝန်ခံရရင် ကျွန်တော်ဟာ မိန်း ကလေးအတော်များများနဲ့ ဆုံဖူးတယ်။ ကြုံဖူးတယ်။ ဒါပေ မယ့် အဲဒီမိန်းကလေး အားလုံးအနက်မှာ ခင်ခင်ကြီးကို အလေးအနက် အထားဆုံး၊ အချစ်ဆုံးနဲ့ အစွဲလမ်း ဆုံးပါပဲ”

“ဟုတ်လား... ”

“ဘာလဲ ဗိုလ်ညိုထွန်း၊ ကျွန်တော် ပြောတာကို ခင်ဗျား မယုံဘူးလား”

“မယုံဘူးလို့ ကျွန်တော် မပြောရသေးပါလား ကို မောင်မောင်ဦး။ ဒါပေမယ့် ကျွန် တော် အကြွင်းမဲ့တော့ လက် မခံနိုင်သေးဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့”

“ကျွန်တော်တွေ့ကြုံခဲ့ရသလောက် ခင်ဗျားဘက်က တာဝန်လစ်ဟင်းခဲ့တယ်။ တကယ်လို့ ခင်ဗျားဘက်က သာ အခုထားရှိတဲ့ စေတနာထက်ပိုပြီး သူ့အပေါ် စေတနာထား ခဲ့မယ်ဆိုရင် ခင်ခင်ကြီး ဒီအဖြစ်မျိုး ဖြစ်ရလိမ့်မယ်လို့ မထင် ဘူး ကိုမောင်မောင်ဦး”

မောင်မောင်ဦးသည် ဗိုလ်ညိုထွန်း မျက်နှာကို စူး စိုက်ကြည့်နေသည်။ မည်သို့ပင်ဆိုစေ၊ ဗိုလ်ညိုထွန်း၏ စကားများအတွက် ဘဝင်ကျနိုင်ဟန်မတူ။ ကျေနပ်နိုင် ဟန် မရှိ။

“ကျွန်တော် တစ်ခုပြောပါရစေဦး ဗိုလ်ညိုထွန်း၊ ကျွန်တော်နဲ့ ခင်ခင်ကြီးတို့အကြားမှာ ပြတ်တောက်နေခဲ့တဲ့ အပိုင်တစ်ပိုင်းရှိတယ်။ နားမလည်နိုင်ကြတဲ့အပိုင်း ဆိုပါ

တော့။ ခင်ခင်ကြီးကို ရှာဖို့ ကျွန်တော်ကြိုးစားခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် စိတ်မှာထင်နေတာက ခင်ခင်ကြီးကို သူမိမတွေ က တစ်နေရာပိုထားတယ်လို့ပဲ။ ကျွန်တော်နဲ့ မဆိုင်အောင် လုပ်ထားတယ်လို့ပဲ။ စောစောကခင်ဗျား ပြောသလိုဆိုရင် ခင်ခင်ကြီးကို သူ့အိမ်က ဝှတ်ထားတာ မဟုတ်ဘူးပေါ့။ ဟုတ်လား”

“သူဟာ အိမ်က အနှင်အချခံရတယ်လို့ ကျွန်တော် သိရတယ် ကိုမောင်မောင်ဦး”

“ဆက်ပြောပါဦးဗျာ၊ သူ နောက်တော့ မြို့ကို ဘယ် လို့ ပြန်ရောက်သွားရတာလဲ”

သည်တွင် ဗိုလ်ညိုထွန်းသည် ခင်ခင်ကြီးအား ဦး မောင်ကလေးနှင့် ကိုထွန်းခင်တို့က လာရောက်ခေါ် ဆောင် သွားကြောင်း ပြောပြလိုက်ရသည်။

“မထင်တာတွေဖြစ်ခဲ့ရတာပဲဗျာ၊ သူနဲ့ကျွန်တော် မင်သက်သက်လွဲရအောင် အခြေအနေက ဖန်တီးပေးလိုက် တာပဲ”

ဗိုလ်ညိုထွန်း၏ စကားအဆုံးတွင် မောင်မောင်ဦး ညည်းညူသလိုဆိုသည်။

“ခင်ဗျား ဘယ်လိုစိတ်ကူးသလဲ ကိုမောင်မောင်ဦး”

ဗိုလ်ညိုထွန်း၏ အမေး။

“ဘာကိုလဲ ဟင်”

“ခင်ခင်ကြီးနဲ့ ပတ်သက်လို့ပေါ့”

“ကျွန်တော်မှာ လောလောဆယ်ဆန္ဒတစ်ခုပဲရှိတယ်။ အဲဒါကတော့ သူနဲ့ တွေ့ချင်တာပဲ။ သူနဲ့ တွေ့လိုက်ရင် ပြသနာက ပြီးသွားလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော်မျှော်လင့်တယ်”

“အေးဗျာ... ဒီလိုဖြစ်မှာပါပဲ။ ခင်ဗျားတို့အကြား အေးအေးဆေးဆေး ငြိမ်းငြိမ်းချမ်းချမ်း ဖြစ်သွားမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်ဝမ်းသာမိမှာပါ။ ကလေးရုံနောင်ရေးကလဲ ရှိသေး တယ် မဟုတ်လား”

“ဗျာ”

မောင်မောင်ဦးသည် အံ့အားသင့်သွားသလို “ဗျာ” ဟုသော အာမေဇိုတ်သံပြုလိုက်သည်။

“ဘယ်ကလေးပဲ ဖြစ်ဖြစ် တစ်ပါးသူ ဘယ်လောက် ကောင်းတယ်ပြောပြော၊ မိဘအရင်းအချာရှိ မေတ္တာကိုတော့ တောင့်တကြမှာ ဓမ္မတာပဲ ကိုမောင်မောင်ဦး”

“ဗိုလ်ညိုထွန်းရဲ့ စကားကို ကျွန်တော်သဘော မပေါက်ဘူး၊ ဘယ်က ကလေးကို ပြောတာလဲ”

“ဘုရားရေ... ခင်ခင်ကြီးမှာ ကလေးရှိတဲ့

အကြောင်း ခင်ဗျား မသိဘူးလား။”

မောင်မောင်ဦးက ဘာမှ ပြန်မပြော။ သို့သော် သူသည် “ကလေး” ဆိုသော စကားကြောင့် တုန်လှုပ်သွားရဟန်ရှိသည် အမှန်ပင်။ ရင်ထဲမှာ ကလေးဟူသောအသံ ဂယက်ထနေသည်။ နားမှာ အထပ်ထပ်အခါခါ ကြားယောင်လာရသည်။

“ခင်ခင်ကြီး မီးဖွားသွားတယ် . . . ဟုတ်လား ဗိုလ်ညိုထွန်း”

မောင်မောင်ဦး၏ အမေးကို ဗိုလ်ညိုထွန်း ခေါင်းညှိတ်ပြလိုက်သည်။

“ကလေးက ဘာလေးလဲဟင်”

“မိန်းကလေး”

“သမီးလေးပေါ့နော်”

ဗိုလ်ညိုထွန်းသည် မောင်မောင်ဦးကို အားမလိုအားမရ အမူအရာဖြင့် ကြည့်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျား . . . ဒီအကြောင်းတွေ တကယ်မသိဘူးလား ကိုမောင်မောင်ဦး”

“ယုံပါဗျာ၊ ကျွန်တော် အဲဒါကို မေ့လျော့နေမိသလိုပဲ။ ကျွန်တော်နဲ့ ခင်ခင်ကြီးတို့ အကြားမှာ ဒီပြဿနာ ရှိတယ်လို့တော့ သိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကလေးဆိုတာက တစ်မျိုးပဲလေ။ အသစ်အဆန်း တစ်ခုလို့ပဲ။ ကလေးနဲ့ ပတ်သတ်လို့ အတွေ့အကြုံ မရှိတဲ့လူတစ်ယောက်အနေနဲ့ ဆန်းကြယ်နေသလိုပဲ”

ဗိုလ်ညိုထွန်းသည် မောင်မောင်ဦး၏ စကားများကို လက်မခံနိုင်သလို ခေါင်းယမ်းပြနေသည်။

“ကျွန်တော်စောစောက ပြောသလို ခင်ဗျားဟာ ခင်ခင်ကြီးအပေါ် အလေးအနက်ထားတယ်ဆိုတဲ့ စကားကို လက်မခံချင်ပြန်ဘူး ကိုမောင်မောင်ဦး။ တကယ်တမ်းအလေးအနက်ထားတယ်ဆိုရင် ကလေးဆိုတာ ဘာမှ ဆန်းနေဖို့ အကြောင်းမရှိပါဘူး”

မောင်မောင်ဦးသည် ဗိုလ်ညိုထွန်း၏ စကားကို မကြားမီတော့သလို မေးချင်သော အမေးကို ဖြတ်မေးသည်။

“ခင်ခင်ကြီးကို သူ့အိမ်က ပြန်ခေါ်သွားတော့ ကလေးပါ ပါသွားတာပေါ့နော်”

“ဒါပေါ့”

“ကလေးဟာ သူ့ဆီမှာပဲ ရှိရမှာပေါ့”

“ဒီလိုသာ ဖြစ်ရမှာပေါ့ ကိုမောင်မောင်ဦး”

မောင်မောင်ဦးသည် စဦးစဦးစားစားလုပ် နေသလို တွေ့သွားသည်။ သူသည် ဗိုလ်ညိုထွန်း၏ ပခုံးပေါ်မှ ကျော်ကာ ဝေးလံသောနေရာသို့ ကြည့်နေသည်။ သူ၏ အကြည့်ကား ရီဝေလျက်ရှိလေသည်။ သူ့မျက်လုံးများထဲတွင် တစ်စုံတရာကို မြင်လာရသည်ဟု မထင်။ ခင်ခင်ကြီး၏ ရုပ်သွင်ကသာ ထင်ဟပ်နေသည်ဟု မှတ်ယူမိသည်။

ဗိုလ်ညိုထွန်းသည် အဘယ်ကြောင့် ခင်ခင်ကြီးနှင့် စပ်လျဉ်းသောအကြောင်းအရာများကို သည်လူ့ရှေ့မှာ သွားပြောဖြစ်ပါလိမ့်ဟု တွေးနေမိသည်။ ယင်းသို့ ပြောလိုက်ခြင်းမှာ အမှားတစ်ရပ်ကို ကျူးလွန်မိခြင်းမျိုးလေလား ထင်မိသည်။

တကယ်တမ်းဆိုရပါမူ သူသည်မောင်မောင်ဦးအား ခင်ခင်ကြီးနှင့် ပတ်သက်၍ အပြစ်တင်လိုလျက်ရှိကြောင်း တွေ့ရသည်။ ခင်ခင်ကြီးကိုယ်စား အပြစ်ဆို စကားကို ပြောချင်နေသည်။ သို့တိုင်အောင် မောင်မောင်ဦးအနေနှင့် မသိသောအရာ များပြားနေသည်။ သူ၏ စကားများအရလည်း အချို့သောအပိုင်းများတွင် အဆင်မပြေမှုများရှိနေသည်ကို မြင်ရသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် အပြစ်တင်စကားကို ထင်သလောက်မပြောနိုင်ဘဲ ရှိခဲ့ရသည်။

ယခုတော့လည်း ယင်းစကားကို ဆိုခဲ့မိသည့် အတွက်ကိုပင် နှောင့်တ ရနေမိသည်။ အစက မပြောမိခဲ့လျှင် အကောင်းလေသား ထင်မိသည်။ စကားကို တိုတိုပင် ဖြတ်ပစ်တော့မည်ဟု ဗိုလ်ညိုထွန်း စိတ်ကူးသည်။

“ကိုင်း အိပ်ကြစို့ဗျာ . . . အတော် ညဉ့်နက်ပြီ ထင်တယ်”

မောင်မောင်ဦးသည် ဗိုလ်ညိုထွန်း၏ စကားကို မကြားသလို အဖြေမပေးဘဲ နေသည်။

“အိပ်ဖို့လား ကိုမောင်မောင်ဦး”

“အိပ်နှင့်ပေတော့ ဗိုလ်ညိုထွန်း၊ ကျွန်တော် မအိပ်ချင်သေးဘူး။ ဒီညအဖို့လဲ ပျော်မှာမဟုတ်တော့ပါဘူးဗျာ”

ဗိုလ်ညိုထွန်းသည် ကျော့မောင်ကို နှိုးသည်။

အိပ်ရာဆီသို့ ခေါ်ခဲ့ရသည်။

မောင်မောင်ဦးသည် လ၊ရောင် အောက်မှာပင် ကျန်ခဲ့လေသည်။

လရောင်ကား ရွှန်းမြနေဆဲပင်။

နံနက်ပိုင်းကတည်းက ရွာယောင်မာန်ပျိုးလျက်ရှိ
သော မိုးသည် ညနေပိုင်းတွင် သဲသဲမဲမဲ ရွာလာသည်။

ခင်ခင်ကြီးတို့မိသားစုသည် မိုးရေကောင်းသော စည်ခန်း
တွင် စု၍ထိုင်နေကြသည်။ ယခင်က ဆိုလျှင်တော့၊ မိုးကို
စမ်းသာအားရကြီးဆိုခဲ့ရဖူးသည်။ အပူရှိန်မှ သက်သာစေ
ရန် မိုးကို မြန်ဆန်စွာ ရွာပါစေတော့ဟု ဆုတောင်းခဲ့ရသည်။
ယခုမှ မလုံခြုံသော အိမ်ခေါင်မိုးကြောင့်၊ မိုးရွာလာမည်ကို
ပင် ကြောက်နေရသည်။ မိုးမရွာလာပါစေနှင့်ဟု အခါအခါ
ဆုတောင်းရသည်။ သို့သော် ခင်ခင်ကြီးတို့ ဆုတောင်းပြည့်
ဝနိုင်ခြင်း မရှိ။ မိုးသည် အပြီးဖြင့် ရွာလျက်ရှိသည်။

စုဝေးနေထိုင်ကြမည်ဆိုသော်လည်း စကားမပြော
ဖြစ်ကြ။ အတွေးကိုယ်စီဖြင့် ငြိမ်သက်နေကြသည်။ မိုးရေ
မိုးစက်အသံတို့မှအပ အခြားအသံ မကြားရ။

ရေနံဆီမှန်အိမ်၏ အလင်းရောင်သည် များစွာလင်း
လက်လှသည် မဟုတ်။ အခန်းကို လုံလောက်သော အလင်း
ရောင်မပေးနိုင်။ ဦးအောင်ခန့်သည် မှန်အိမ်၏ အနီးကပ်ဆုံး
နေရာကိုယူကာ သတင်းစာအဟောင်းတစ် စောင်ကို ဖတ်ရန်
ကြိုးစားနေသည်။ ဒေါ်မြလေးသည် တိုင်တစ်တိုင်ကိုမှီထား
သည်။ မှိန်းနေသည်။ ခင်ခင်ကြီးသည် အင်္ကျီတစ်ထည်မှ
ပြုတ်နေသော အပ်ချည်ချုပ်ရိုးများကို ပြန်သိနေသည်။ အစေ
ခံ မိန်းကလေးနှစ်ယောက်ကား အရိပ်အကဲကိုကြည့်ရင်း ငြိမ်
သက်စွာ ထိုင်နေကြသည်။

ကိုထွန်းခင် အိမ်မှ ထွက်သွားသည့်ရက်မှာ ယနေ့
ပါနှင့် ဆိုလျှင် သုံးရက်တာမျှ ရှိပြီဖြစ်သည်။ ပြန်လာတန်
ကောင်းပြီဟု အောက်မေ့သည်။ ကိုထွန်းခင် ပြန်လာပါက
အကြောင်းတစ်စုံတစ်ရာ ထူးခြားလိမ့်မည်ဟုလည်း ထင်နေ
ကြသည်။ ကိုထွန်းခင် ပြန်လာလျှင် သတင်းကောင်းကို ယူ
ဆောင်လာနိုင်စွမ်းရှိပါစေဟူ၍လည်း ဆုတောင်းနေမိကြ
သည်။

အိမ်တံခါးမှာ ပျက်စီးလျက် ရှိသည်။ ပြင်ပသို့ ဒိုးယို
ပေါက်မြင်နေရသည်။ ရံဖန်ရံခါ လျှပ်စီးလင်းပြက်လိုက်လျှင်
လမ်းမကို အတိုင်းသား မြင်နေရသည်။

အိမ်ရှေ့မှာ မြင်းရထားတစ်စီးထိုးဆိုက်လာသည်ကို
အားလုံးက မြင်ကြရသည်။ မြင်းရထားပေါ်မှ လူတစ်ယောက်
ဆင်းလာသည်ကို တွေ့ကြရသည်။ စောစောက ငြိမ်သက်
နေခဲ့သူများ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်လာသည်။ ဦးအောင်ခန့်
သည် သတင်းစာပေါ်မှ ကျော်ကြည့် သည်။ ဒေါ်မြလေးမှာ
မှိန်းနေရာမှ မျက်လုံးဖွင့်လာ သည်။ ခင်ခင်ကြီးသည် အဝတ်
စကို ချလိုက်သည်။

“ဦးလေး ကိုထွန်းခင် ထင်တယ်”

အားလုံးအနက် ခင်ခင်ကြီးအလျင် ထလိုက်သည်။
တံခါးပေါက်ဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ တံခါးပေါက်မှနေ
၍ ကြိုဆိုသည်။ အိမ်ရှေ့မှ မြင်းရထား မောင်းထွက်သွား
သည်။ ရထားပေါ်မှ ဆင်းကျန်ရစ်သူသည် အိမ်ဘက်သို့
ရုတ်တ ရက်လျှောက်မလာ၊ ခြံပေါက်ဝဆီမှာ ကြာမြင့်စွာ
ရပ်နေသည်။ အိမ်ဘက်သို့ လှမ်းကြည့်နေသည်။

ကိုထွန်းခင်၏ အသွင်အပြင်နှင့်လည်း မတူလှ။ အကယ်၍ ကိုထွန်းခင်သာ ဆိုပါက အိမ်ပေါက်ဝမှာ ရုပ်နေမည်မဟုတ်။ အိမ်ကို ကြည့်နေမည်မဟုတ်။ တန်းတန်းမတ်မတ် ဝင်ရောက်လာမည်သာ ဖြစ်သည်။

“ဘယ်သူလဲ မသိဘူး”

ဦးအောင်ခန့်နှုတ်မှ အသံထွက်သည်။

မော်ကာလာက မကောင်း။ နေရာတကာမှာပင် လူယက် တိုက်ခိုက်မှုတို့ ဖြစ်နေသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ထူးခြားသော သဏ္ဍာန်ရှင်ကို ကြည့်ကာ ရင်ထိတ်လာသည်။ တုန်လှုပ်လာသည်။ ဦးအောင်ခန့် ထိုင်ရာမှ ထ သည်။ လမ်းလျှောက်ရာတွင် အသုံးပြုသည့် လက်ကိုင်တုတ်ကို ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။ ခင်ခင်ကြီးသည် ကတ်ကြေးကို ကောက်ကိုင် လိုက်မိသည်။ ထူးခြားသော သဏ္ဍာန်ပိုင်ရှင်သည် ယခုအခါ အိမ်ထဲသို့ ဝင်လာခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ သူ၏ ခြေလှမ်းမှာ သွက် သွက်လက်လက်မရှိလှ။ နှေးနှေးလေးလဲသည်။ ခင်ခင်ကြီးတို့ လူသိုက်သည် မျက်တောင်မခတ် တမ်းကြည့်နေမိကြသည်။

အိမ်နှင့်နီးကပ်လာသောအခါ သဏ္ဍာန်ပိုင်ရှင်မှာ ယောက်ျားတစ်ယောက်။ သူ့တွင်အဆောင်းအကာ မပါ။ တစ်ကိုယ်လုံး မိုးရေစိုရွှံ့နေကြောင်း မြင်ရသည်။ ထိုသူသည် ဆင်ဝင်အောက်သို့ ရောက်လာသည်။ အိမ်အတွင်းဘက်သို့ “က” ကြည့်သည်။ ခင်ခင်ကြီးသည် နောက်သို့ ခြေလှမ်း ဆုတ်၍ရပ်ကာ လက်ထဲမှကတ်ကြေးကို ပိုမိုတင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

ထိုသူ တံခါးပေါက်မှာ လာရပ်သည်။ မှန်အိမ်၏ အလင်းရောင်သည် သူ၏မျက်နှာပေါ်သို့ ကျလာသည်။ များစွာ သဲကဲ့ခြင်း မရှိလှစေကာမူ ထိုမျက်နှာကို ခင်ခင်ကြီး မှတ်မိသည်။ သို့နှင့်အမျှ ခင်ခင်ကြီးအဖို့ ရုတ်တရက် မိုးထစ်ချွန်းသံကို ကြားလိုက်ရဘိသလို။ ရှေ့တွင်ပင်ကမ္ဘာကြီးတစ်ခုလုံး ပေါက်ကွဲ ပျက်စီးသွားသည့်နှယ် ခံစားလိုက်ရသည်။

တံခါးဝတွင် ရပ်လာသူကား သူမအနေနှင့် မည်သို့မျှ မျှော်လင့်မထားသူ၊ ပြန်လည်တွေ့ဆုံရလိမ့်မည်ဟု မထင်သူ။ တွေ့ရသည်တိုင်သည် ပုံစံမျိုးဖြင့် တွေ့ရလိမ့်မည်ဟု မထင်မှတ်ခဲ့သူ။

သူကား . . . မောင်မောင်ဦး။

မှန်သည်။ မောင်မောင်ဦးသည် တစ်ခါမျှ ခြေမချခဲ့ဖူးသော ရေနံသတ်ခါးဝကို ခြေချမိလျက်ရှိသည်။ ရောက်ရှိလာမည် မထင်ခဲ့သော နေရာသို့ ရောက်နေခဲ့သည်။ အကယ်၍ သည်နေရာတွင် မောင်မောင်ဦးအစား တစ္ဆေတစ်ကောင်

သာ ဖြစ်နေပါက ခင်ခင်ကြီး သည်မျှအထိ တုန်လှုပ်မိမည်မဟုတ်။ သည်မျှအထိ ချောက်ချားရမည် မထင်။

မောင်မောင်ဦးကို ပြုန်းစားကြီး မြင်လိုက်ရသော တခင်တွင် လိပ်ပြာလွင့်စဉ်ရ မတတ်ရှိသည်။ အသည်း နှလုံး တစ်ပြုတ်တစ်လုံးကို အေးစက်ကြမ်းတမ်းသောလက်ဖြင့် ဆွဲယူလိုက်ခြင်း ခံရဘိသကဲ့သို့ ရှိသည်။ အခြားသူများအနေနှင့် မောင်မောင်ဦးကို မောင်မောင်ဦးဟု သိကြမည်မဟုတ်။ မေမေဆိုလျှင် ထိုသူ့ကို မမြင်ဘူးခဲ။ အစေ့တွေဆိုလျှင် သာ၍ပင်မသိ။ ဖေဖေ ကိုယ်တိုင် ကောင်းစွာ မမှတ်မိ။

လူအားလုံးတို့သည် ဘာစကားမျှလည်း မပြောဖြစ်။ ဘာမှလည်း မလုပ်ဖြစ်။ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် တိတ်ဆိတ်စွာ ငေးကြည့်နေမိကြသည်။ မောင်မောင်ဦး၏ တစ်ကိုယ်လုံးကို မိုးရေစွတ်ဖိုထားသည်။ သူသည် ခိုက်ခိုက်တုန်အောင် ချမ်းလျက်ရှိ သည်။ ရေစက်ရေပေါက်များသည် သူ၏ကိုယ်မှ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ စီးကျကာ သူ ရပ်နေသော နေရာတွင် အိုင်ထွန်းနေသည်။

ခင်ခင်ကြီးနှင့် မောင်မောင်ဦးတို့ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် စူးစိုက် ကြည့်မိကြသည်။ မျက်လုံးချင်း ဆုံမိကြသည်။ ခင်ခင်ကြီးသည် မှန်အိမ်ကို ကျောပေးသော အနေအထားဖြင့်ရပ်နေရာ မျက်နှာမှာ အရိပ်ကျနေသည်။ မှောင်နေသည်။ ထို့ကြောင့် ခင်ခင်ကြီး၏ မျက်နှာကို မောင်မောင်ဦး မြင်သာမည် မဟုတ်။ သို့ရာတွင် ခင်ခင်ကြီးကို ခင်ခင်ကြီးဟူ၍တော့ သိပုံရသည်။ သူသည် မမြင်သာသော ခင်ခင်ကြီး၏ မျက်နှာကိုပင် စူးစိုက်ကြည့်လျက်ရှိလေသည်။

“ကျွန်တော် အထဲဝင်ပါရစေ”

မောင်မောင်ဦးထံမှ အသံထွက်ပေါ်လာသည်။ တိတ်ဆိတ်နေသော အခန်းတွင် သူ၏အသံမှာ ကျယ် လောင်လွန်းလှသည်။

ဦးအောင်ခန့်က ရှေ့သို့တိုးလာသည်။

“ဘာကိစ္စပါလိမ့် မောင်ရင်”

ဦးအောင်ခန့်မေးသည်။

“ကျွန်တော်ခင်ခင်ကြီးနဲ့ တွေ့ချင်လို့ပါ”

သူ့စကားအတွက် ဦးအောင်ခန့်မှာ ဆန်းကြယ်သွားသလိုရှိသည်။ မောင်မောင်ဦးကို ပိုမိုစူးစိုက်စွာ ကြည့်သည်။ တစ်စထက်တစ်စ မှတ်မိလာပုံရသည်။

“ဪ မင်းကိုး”

ဦးအောင်ခန့်ထံမှ မှတ်ချက်ချသံ ပေါ်ထွက်လာသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်ဦး ကျွန်တော်မောင်မောင်ဦးပါ”

သည်စကားကိုကြားရလျှင် ဒေါ်မြလေးကိုယ်တိုင် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်လာသည်။

“သမီးသူ့ကို မတွေ့ချင်ဘူး ဖေဖေ”

ခင်ခင်ကြီးအသံ။

“မဟုတ်သေးပါဘူး ညီမ။ ခဏလေးပဲဖြစ်ဖြစ် ဝင် ပါရစေ။ စကားတစ်ခွန်းနှစ်ခွန်းပဲ ဖြစ်ဖြစ် ပြောပါရစေ”

“ကျွန်မမှာ ရှင်နဲ့ပြောစရာ ဘာစကားမှ မရှိဘူး ကို မောင်မောင်ဦး”

မောင်မောင်ဦးပြုံးသည်။

“ကိုယ့်မှာတော့ ပြောစရာတွေ တစ်ပုံတစ်ပင်ကြီး ရှိ နေတယ်”

“ကျွန်မ နားမထောင်နိုင်ဘူး။ နားမထောင်ချင်ဘူး။ ကုန်ကုန်ပြောမယ်ရှင်။ ရှင်မျက်နှာကိုတောင် ကျွန်မ မကြည့် ချင်ဘူး။ မမြင်ချင်ဘူး။ ရှင်အမြန်ဆုံး ကျွန်မတို့ အိမ်ထဲက ထွက်သွားရင်ကောင်းမယ်ထင်တယ်”

ရက်တရက်တွင် မောင်မောင်ဦးမှာ အကြံအစဉ်ကိစ္စများ သည်။ စင်စစ်သူသည် ယင်းအဖြစ်မျိုးကို မျှော်လင့်ထား သည်မဟုတ်ချေ။ ကျောက်ပန်းတောင်းတွင် ဗိုလ်ညိုထွန်းနှင့် တွေ့ သည်။ ဗိုလ်ညိုထွန်းထံမှ သူမသိသေးသောအချက် အချို့ကို သိရသည်ဆိုကတည်းက သူ ခင်ခင်ကြီးကို ပိုမို တွေ့ချင်လာသည်။ ပိုမို မြင်ချင်လာသည်။

ရေနံချောင်းသို့ပြန်လာသောအခါ ခင်ခင်ကြီး၏ သတင်းကို နှစ်စမ်းသည်။ ခင်ခင်ကြီး ရေနံချောင်းကို ပြန်ရောက် ရှိနေကြောင်း ရှိသည်။ သို့နှင့်ပင် သူ ရေနံသားသို့လာခဲ့သည်။

မည်သို့ပင်ဆိုစေ။ ခင်ခင်ကြီးသည် သူ့ဘက်က ရပ် တည်လိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ခဲ့သည်။ ဖြစ်ချင်းဖြစ်လျှင် ဦး ဇောင်ခန့်နှင့်သာ ဖြစ်ရမည်။ သူ့ကို ဦးအောင်ခန့်က မောင်း နှင်ထုတ်လိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်ခဲ့သည်။ ယခုမူ ခင်ခင်ကြီး ကိုယ်တိုင်က သူ့ကို ခါးခါး သီးသီး ငြင်းပယ်နေပါချေပြီ ကော။ ဦးအောင်ခန့်ကား ပွဲကြည့်ပရိသတ်ပမာ ဖြစ်နေသည်။

ခင်ခင်ကြီးသည် ဒေါသဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ရင် လှုပ်ရှားသည်။ ရင်ထဲမှာလည်း နာကြည်းခြင်း အရှိန်အဟုန် ပြင်းစွာ ထနေသည်။

“ကိုယ်ပြောပါရစေဦး ညီမ”

“တော်ပါတော့ရှင်။ ဒီမယ် ကိုမောင်မောင်ဦး ရှင် ကိုကျွန်မတောင်းပန်ပါတယ်။ ရှင် ပြန်ပါတော့။ ဒီတစ်ကြိမ် ဟာ ရှင်မျက်နှာကို နောက်ဆုံး အကြိမ် မြင်ရတပဲ ဖြစ်ပါ စေတော့”

ခင်ခင်ကြီး၏ အသံမှာ အနည်းငယ် ပျော့လာသည်။

“မဟုတ်သေးပါဘူး ညီမ”

“ဟုတ်ပါတယ် ကိုမောင်မောင်ဦး။ ကျွန်မ အကြည် အသာ ပြောတာပါ။ အကြည်အသာ တောင်းပန်တာပါ။ ကျေနပ်တန်ကောင်းပါပြီရှင်ရယ်။ ကျေနပ်တုံ့ ကောင်းပါပြီ။ ကျွန်မအပေါ် ရှင်နိပ်စက်ခဲ့တာတွေများ လှပါပြီ။ ရှင်ကြောင့် ကျွန်မဘဝ ပျက်စီးခဲ့ရတယ်။ လူတကာအလယ်မှာ ခေါင်း မဖော်နိုင်လောက်အောင် အရှက်ရခဲ့တယ်။ ကဲ- ကိုမောင် မောင်ဦး၊ ရှင်မှာ ကျွန်မနဲ့ပတ်သက်လို့ ဒီထက်နိပ်စက်စရာ ရှိတော့မယ် မထင်ပါဘူး”

မောင်မောင်ဦးသည် ခင်ခင်ကြီး၏စကားများကို မခံ နိုင်သလိုရှိသည်။

“အဒိအတွက် အခု ကိုယ်ရောက်လာတာပါ။ ဒါ တွေကို ရှင်းပြချင်လို့ပါ”

“မလိုတော့ပါဘူး ကိုမောင်မောင်ဦး။ ကျွန်မ ဘာမှ မကြားပါရစေစို့”

“မင်း ကိုယ့်အပေါ် အထင်လွန်ပြီ ညီမ”

ခင်ခင်ကြီးသည် နာနာကြည်းကြည်း ပြုံးလိုက် သည်။

“ဪ... ကျွန်မက အထင်လွန် နေတာတဲ့ လား”

“ဟုတ်တယ်။ ကိုယ့်အပေါ်မှာ မင်း အထင်မှား နေတာ”

“အထင်မှားရင်လဲ မှားတဲ့အတိုင်း ရှိပါစေတော့။ ကျွန်မ ဒီအခြေအနေကိုပဲ လိုချင်တယ်။ ဒီလိုပဲ ဖြစ်ချင်တယ်။ ကျွန်မ အပြတ်သားဆုံးပြောမယ် ကိုမောင်မောင်ဦး။ ရှင်နဲ့ ပတ်သက်လို့ ကျွန်မမှာ ဘာစကားချက်မှ မရှိဘူး။ ရှင်မျက် နှာကိုတောင် မမြင်ချင်တော့ဘူး”

ခင်ခင်ကြီးက တကယ်တမ်း ပြတ်ပြတ်သားသား ပြောခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ လေသံမှာ မာကျောလှသည်။ မောင် မောင်ဦးသည် ခင်ခင်ကြီး၏ မျက်နှာကို ကြေကွဲစွာ စိုက် ကြည့်နေသည်။

သည်တွင် ဦးအောင်ခန့် ကြားဝင်လာသည်။

“ဒီလိုရှိတယ် မောင်ရင်”

ဦးအောင်ခန့်ဘက်သို့ မောင်မောင်ဦး လှည့်ကြည့် သည်။

“အခု ခင်ခင်ကြီးပြောတဲ့စကားဟာ သူ့စိတ်ဆန္ဒ ထဲမှာ ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့အတိုင်း ပြောတဲ့စကားပဲ။ ဦးတို့က သွန်သင်ထားတာလို မထင်လေနဲ့။ နောက်တစ်ခုက ခင်ခင် ကြီးရဲ့ကြံစွာကို သူ့ဘာသာဖန်တီးခွင့် ပေးထားတယ်။ သူ့ဘဝကို သူအလိုရှိတဲ့ ပုံစံအရ ဖန်တီးယူဖို့ အခွင့်ပြုထား

တယ်။ အခုပြောခဲ့တဲ့ စကားတွေဟာ သူ့ဝာသု ဘယ်ပုံစံ နဲ့ပန်တီးယူမယ်ဆိုတဲ့ စကားပဲ”

မောင်မောင်ဦးသည် အတွေးရကျပ် သွားသည်။ ခင်ခင်ကြီး ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်ပြန်သည်။ သူ၏အကြည့် တွင် တောင်းပန် တိုးလျှိုးဟန်များ ပါနေသည်။

“ဟုတ်တယ် ကိုမောင်မောင်ဦး၊ ဖေဖေပြောတာ အမှန်ပဲ။ ဂွင်လိုလူနဲ့ တွေ့ခဲ့ရတာ ကျွန်မအဖို့ ကံဆိုးမိုးမှောင် ကျခဲ့တာပဲ။ အခုအခါမှာ ဂွင်နဲ့မတွေ့ခဲ့ရင် ဘယ် လောက် ကောင်းမလဲလို့ ကျွန်မ ထင်နေတယ်။ ဒီအထိ စိတ်နာတယ်။ တော်ပါပြီရှင်။ ကျွန်မဆက်ပြောနေရင် ဂွင်ကိုသတ်ချင်တဲ့စိတ် ပေါ်လာလိမ့်မယ်။ ကျွန်မ လူမသတ်ဖြစ်အောင် ဂွင်ကို ပြန်ပါ လို့ တောင်းပန်နေတာ”

“ဪ... ဒီအထိတောင် ဖြစ်နေမှကိုး”

မောင်မောင်ဦး၏ မျက်နှာမှာ ညှိုးသွားသည်။ သူ သည် တစ်ကိုယ်တည်းပြောသလို ခပ်တိုးတိုး ရေလှေ့လိုက် သည်။ သူသည်ခင်ခင်ကြီးကို ပိုမို စူးစိုက်စွာကြည့်သည်။ သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို မှတ်ထုတ်လိုက်သည်။

“ကောင်းပြီလေ၊ ဒီအထိဖြစ်နေမှတော့ ကိုယ် ဘာမှ ထပ် မကြိုးစားချင်တော့ပါဘူး။ မင်းပြောသလို မင်းတို့အိမ် က သွားပါမယ်။ ဒါပေမယ့် တစ်ခုတော့ရှိတယ်။ ကိုယ့်က လေးကိုတော့ မြင်ပါရစေတယ်။ ကလေးကို တစ်ကြိမ်ပဲ ဖြစ်ဖြစ် မြင်ပါရစေ”

ကလေး။

ကလေးဆိုသောစကားသံသည် လူအားလုံးကို တုန် လှုပ်သွားစေသည်။ ခြောက်ခြား သွားစေသည်။ အားလုံးကို ငြိမ်သက်သွားစေသည်။

“တခြားဟာတွေကို ထားပါ။ တခြား ဘာမှ မရချင် နေပါစေ။ ဒီအခွင့်အရေးကိုတော့ စာနာတဲ့အနေနဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ် ပေးကြပါလို့ ကျွန်တော်တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ”

မောင်မောင်ဦးသည် ခင်ခင်ကြီး တစ်ယောက်တည်း ကိုသာမက အားလုံးကို လှည့်ပတ် ကြည့်ရှုလျက် တောင်း တောင်းပန်ပန် ဆိုသည်။ သူ၏အသံမှာ ခြောက်မှု လွှမ်းနေ သည်။ ဆိုဆိုနဲ့နဲ့နဲ့ ဖြစ်နေသည်။

“ကလေး ဟုတ်လား... ကိုမောင်မောင်ဦး”

ခင်ခင်ကြီးသည် အိပ်မက်ထဲတွင် စကားပြောနေသူ ပမာ ရေရှက်လိုက်သည်။ သူမ၏ ရင်မှာ နိမ့်ချည် ကြချည် ဖြစ်လာသည်။ သူမ၏ မျက်လုံးထဲဝယ် မျက် ရည်ကြည့် ပြည့်လွှမ်းလာသည်။ ပြီးလျှင်မူ ခင်ခင်ကြီးသည် ရူးသွပ်နေ သူတစ်ဦးပမာ ရယ်ချလိုက်သည်။

“ဟား... ဟား... ကလေးတဲ့ ကလေးကို တွေ့ ပါရစေတဲ့။ ကိုမောင်မောင်ဦးရဲ့။ ကလေးကို အိမ်ထဲဝင်ရှာ၊ ကြိုက်တဲ့နေရာမှာရှာ။ အခုကော ကျွန်မတို့ လူကြီးတွေ ဒီမှာ ရှိနေတုန်း ကလေးကို မိုးရေထဲမှာ ပစ်ထားမလား။ ကျွန်မ တို့ဆီမှာ ကလေးကို မြင်ရသလား။”

ခင်ခင်ကြီး စကားကြောင့် မောင်မောင်ဦးကိုယ်တိုင် ပင် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်ရသည်။

“ဒါဖြင့် ကလေးဘယ်မှာလဲဟင်”

“ဟုတ်တယ်။ ကလေးဘယ်မှာလဲ။ ဒီ မေးခွန်းကို ကျွန်မတို့လဲ မေးနေကြတယ်။ ကျွန်မ ကလေးဘယ်မှာလဲ ဘယ်မှာလဲ”

ခင်ခင်ကြီး၏ အသံသည် မိုးငြိမ်းသံနယ် ကျယ် လောင်သွားသည်။ အော်ရင်းဟစ်ရင်းမှာပင် မျက်ရည်များ ပိုးပိုးပေါက်ပေါက် ကျလာသည်။

“အမှန်ပြောရမယ်ဆိုရင် ဂွင်ကို ကျွန်မ မုန်းခဲ့တာ ကလေးနဲ့ပတ်သက်လို့ပဲ။ ဂွင်ရဲရက်စက်ယုတ်မာမှုကြောင့် ဘာမှ မသိသေးတဲ့ကလေးဟာ ဓားစာခံ ဖြစ်ရတယ်။ ဒုက္ခ သူကွဲတွေ ရောက်ရတယ်။ ဒါတွေဟာ ဂွင် ခြုံဟ်မွေခဲ့တာ ကိုမောင်မောင်ဦး”

“ဘယ်လို ဘယ်လို ဖြစ်ရတာလဲဗျာ”

“ဘယ်လိုဖြစ်ရမှာလဲရှင်။ ရှင်ကလေးလေ၊ အခု ပျောက်နေပြီ။ ဘယ်ရောက်သွားမှန်းမသိကြဘူး။ သေသ လား၊ ရှင်သလား၊ မသိကြရတော့ဘူး။ တစ်နည်းတော့ ကောင်းတာပေါ့။ သူဟာ ဝင့်ကျွတ်သွားတာပေါ့”

“အို မဟုတ်နိုင်ဘူး။ ကလေးကို မင်းတို့တစ်နေရာမှာ သွားထားတာပဲ ဖြစ်ရမယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ တစ်နေရာမှာ သွားထားတာ။ ဦးမောင် ကလေးတို့ကို ပေးထားတာ။ အခုဘာဖြစ်တယ် ထင်သလဲ။ ဦးမောင်ကလေးတို့ ဓားပြသတ်လို့ သေပြီ။ ကလေးဟာ ဓားပြတွေရဲ့ လက်ထဲကွဲပါသွားပြီ။ ရှင် ကလေးလေ၊ အမှူး ကောင်းကလေးလေ။ အခုလောက်ဆိုရင် ဓားပြသတ်လို့ သေပြီ”

မောင်မောင်ဦးအဖို့ ကြားလိုက်ရသော သတင်း စကားမှာ မိုးကြိုးပစ်သံနယ် ပြင်းထန်ပုံသည်။ သူ့နားထဲသို့ ပူလောင် ပြင်းပြဲစွာ ဝင်လာဟန်တူသည်။ နားနှစ်ဖက်ကို လက်ဖြင့်ပိတ်လိုက်သည်။

“ဒါတွေဟာ ရှင်ကြောင့်။ ရှင် မွေးခဲ့တဲ့မိ”

နားမှ လက်ကို ခွါလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ခင် ခင်ကြီး၏ စွပ်စွဲသံကို ကြားလိုက်ရသည်။

သူသည်လဲပြီမသွားစေရန်အတွက် နံရံကို လက်ဖြင့် ထိန်းကိုင်ထားလိုက်ရသည်။

“ကိုင်း ကိုမောင်မောင်ဦး၊ ရှင် ဘာပြောချင်သေးသလဲ”

မောင်မောင်ဦး မလှုပ်တော့။ အသံထွက်မလာတော့။ သူသည် အခန်းတွင်းရှိ လူတိုင်း၏ မျက်နှာကို လိုက်ကြည့်သည်။ ထိုနောက် သူသည် ချာခနဲ လှည့်လိုက်သည်။ အားလုံးကို ကျောခိုင်းလိုက်သည်။

ခင်ခင်ကြီးတို့သည် မိုးရေအကြားသို့ ပြေးဝင် မျောက်ကွယ်သွားသော မောင်မောင်ဦး၏အသွင် သဏ္ဍာန်ကို မျက်စိတစ်ဆုံးကြည့်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့ကြ သည်။ မည်သူမျှ မလှုပ်။ ဘာမျှလည်း မပြော ဖြစ်ကြသေး။

အစသော် မိုးသံလေသံများကို ထွင်းဖောက်၍ မောင်မောင်ဦး၏ခြေသံကို ကြားနေရသေးသည်။ တစ် ထက်တစ်စ အသံသည် တိုးညှင်း မျောက်ကွယ်သွား သည်။

ခင်ခင်ကြီးသည် မောင်မောင်ဦး၏ အရိပ်အသွင် မျောက်ကွယ်သွားလေသည်တိုင် မိုးရေ မိုးစက်များ အကြားသို့ ကြည့်နေမိဆဲဖြစ်သည်။ မျက်တောင်မခတ်တမ်း စူးစိုက် ကြည့်နေမိခြင်းဖြစ်သည်။ ခြေသံမျောက် ကွယ်သွားသည်တိုင် ဖောင့်ဆိုင်း နားထောင်နေမိဆဲ ဖြစ်သည်။

သည်သို့သော ညတစ်ည၊ ထိုညတွင် မိမိသည်မောင်မောင်ဦး၏အိမ်မှ ပြန်လာခဲ့ရသည် အဖြစ်။ ဤသည်များကို ခင်ခင်ကြီးသတိရလာသည်။ ထိုညက မိုးရေနှင့် ရောစွက် လျက် ငိုကြွေးရသည့် အဖြစ်ကိုလည်း မမေ့နိုင်သေး။ ယခုလိုပင် မိုးရေအကြားမှာ တထီးလွှားလွှား ပြေးခဲ့ရသည့် အဖြစ်ကို အမှတ်ရမိနေဆဲပင်။

မောင်မောင်ဦး၏ ရင်ထဲတွင် အဘယ်သို့ ခံစားနေရလိမ့်မည်ဟု မတွေးတတ်။ တွေးလည်းမတွေးချင်တော့။ ရင်ထဲတွင် တင်းကျပ်ပြည့်သိပ်နေသောခံစားရမှုကို ဖွင့်ထုတ် လိုက်ရသည့်အတွက် ရင်မှာ ပေါ့ပါးလာရသည် ဟူ၍တော့ ထင်မိသည်။ ထိုနေ့ညမှာပင် စလင်းသို့ သတင်းသွားမေးသော ကိုထွန်းခင် ပြန်ရောက်လာသည်။

“ငါလဲ စုံစမ်းတာပဲခင်ခင်ကြီး၊ တတ်နိုင်သမျှ သတင်းမေးတာပဲ။ ဒါပေမယ့် ဘယ်ကမှ သတင်းမရခဲ့ဘူး”
ကိုထွန်းခင်၏ စကားကြောင့် အားလုံး စိတ်ပျက်ရသည်။ အားလျော့ရသည်။

“တစ်ခုတော့ ရှိတယ်။ ဦးမောင်ကလေးတို့ လင်မယား ဝေးပြဲ သတိလို သေတာတော့ အမှန်ပဲ။ ကလေးတော့ ပါမသွားဘူးလို့ဆိုတယ်။ ကလေးကို တစ်ခြား လူလက်ထံ

ပေးပစ်ခဲ့တယ်လို့ သတင်းသို့သည့် ကြားရတယ်။ လူတွေက တစ်ကွဲတစ်ပြားစီ ဖြစ်ကုန်ကြပြီလေ။ ကိုယ့်မြို့ကိုယ်ရွာ ပြန်ကုန်ကြပြီ။ ဒီတော့ သတင်းမေးရ ခက်သွားတာပေါ့”
သည်တွင် ခင်ခင်ကြီး ငိုကြွေးရ ပြန်ပြီ။ မေမေ ရင်ခွင်သို့ တိုးဝင်ကာ ကလေးငယ်တစ်ယောက်သဖွယ် ငိုကြွေးမိသည်။

“ဆုံးပါပြီ မေမေရယ်၊ ဆုံးပါပြီ။ ခင်ကြီးရဲ့ ကလေးကို ပြန်မရနိုင်တော့ပါဘူး”

“ဒီလိုလဲ စိတ်မလျှော့ပါနဲ့ဦး သမီး၊ မေမေတို့ တတ်နိုင်သမျှ စုံစမ်းကြသေးတာပေါ့။ ပစ္စည်းဥစ္စာတောင်မှ ကိုယ့်ဥစ္စာရင်းမှန်ရင် ပြန်ရတဲ့ထုံးရှိသေးတာပဲကွယ်။ ဒီကလေးဟာ သမီးပစ္စည်းပါ။ သမီးရဲ့ ဥစ္စာရင်းအမှန်ပါ။ တစ်နေ့တော့ ပြန်တွေ့ရမှာပေါ့ သမီး”

မေမေက မျောင်းဖျ ချောမော့သည့်တိုင် ခင်ခင်ကြီး ရင်မအေးနိုင်။

“သမီးမှာ ဘာလို့ ဒီလောက်တောင် သတ္တိနည်းခဲ့ရသလဲ မသိဘူး မေမေ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ သမီးရဲ့”

“သူ တံခါးပေါက်မှာ ရပ်နေတုန်းက သမီးရဲ့ လက်ထဲမှာ ကတ်ကြေးရှိနေတယ်မေမေ။ ကတ်ကြေးဟာ လူတစ်ယောက်ကို သေစေနိုင်တဲ့ လက်နက်လို့ ထင်တယ်။ အဲဒီတုန်းက သူ့ကိုတစ်ခါတည်း အသေထိုး သတ်ခဲ့မိရင် အကောင်းသား”

“ပြုသူအသစ်၊ ဖြစ်သူအဟောင်းဆိုတဲ့ စကားရှိတယ်သမီး။ အခု မေမေတို့ခံစားနေရတာ ဝဋ်တုံ့ ဝဋ်လှည့် ရှိခဲ့လို့ပဲလို့ သဘောထား။ ဒီဘဝမှာတင် ကျေပါစေတော့လို့ ဆုတောင်း”

ဒေါ်မြလေးသည် သမီးဖြစ်သူအား တတ်နိုင်သမျှ နှစ်သိမ့်သည်။ ချောမော့သည်။

“သမီးအနေနဲ့ အဲဒီဆုကို မတောင်းချင်ဘူး မေမေ။ ဖြစ်နိုင်ရင် နောင်ဘဝ ဆက်တိုင်းဆက်တိုင်း သူက သမီးအပေါ် အနိုင်ရခဲ့သလို သူ့ကို အနိုင်ရတဲ့ကိုယ် ဖြစ်ပါစေလို့သာ ဆုတောင်းတယ်”

“ဆို မဟုတ်တာ သမီးရယ်၊ ဖွဟဲ့ လွဲပါစေ။ ဖယ်ပါစေ။ အဲဒီဆုကိုတော့ မတောင်းလိုက်ပါနဲ့သမီး”

“တစ်ခုရှိသေးတယ် မေမေ၊ သမီးမေမေရှေ့မှာ ကတိပေးတယ်။ တကယ်လို့များ သမီးရဲ့ ကလေးကို သမီးပြန်ရခဲ့တဲ့တိုင်အောင်၊ ဒီကလေးဟာ သူနဲ့ရတဲ့ ကလေးဆိုတာမျိုး အဖြစ်မခံဘူး။ ကလေးရဲ့အဖေဟာ သူပါလို့ မသိစေရဘူး။

သူနဲ့ကလေးလဲ ဘယ်တော့မှ အတွေ့မခံဘူး။ သေအထိ မတွေ့စေရဘူးလို့ သမီးကျိန် ဆိုတယ်။ ကတိပေးတယ်”

ဒေါ်မြလေးသည် သမီးဖြစ်သူ၏ ပါးစပ်ကိုလက်ဖြင့် လှမ်းပိတ်လိုက်သည်။

“ခက်တော့တာပဲ သမီးရယ်၊ သမီးရဲ့စိတ်ထားက ပြင်းထန်လွန်းပါတယ်။ အခုဆိုရင် သူနဲ့ ကင်းကင်းရှင်းရှင်း ဖြစ်လောက်ပြီ ထင်တယ်။ တော်လောက်ပါပြီကွယ်”

“မတော်သေးဘူး မေမေ၊ ဒီအဖြစ်တွေဟာ ဒီ လောက်နဲ့ ရပ်တန့်က ရပ်လိမ့်မယ်လို့ မထင်ဘူး။ ရပ် လိုက်တယ်ပဲထား၊ သမီးတို့ဘက်က အစွမ်းခံရမှာ မဟုတ်

လား။ သူ အနိုင်နဲ့ပိုင်းတာကို ခံစားရမှာ မဟုတ်လား။ သမီး တို့အတွက် အလှည့်တစ်လှဲ့တော့ ရှိသင့်ပါတယ် မေမေ။ မေမေစဉ်းစားကြည့်လေ သမီးတို့ အလှည့်တုန်းက သမီး တို့ခါးစည်းခံခဲ့ကြရတယ်။ သူတို့ အလှည့်ကျတော့လဲ သူတို့ ခါးစည်းခံပေါ့၊ အလှည့်ကျတော့ မနွဲ့ကြစတမ်းပေါ့ မဟုတ် လား မေမေ”

ယင်းစကားကို ဆိုနေစဉ်အခါက စင်ခင်ကြီး၏ မျက် နှာမှာ ပြုံးနေသည်။ မျက်လုံးအိမ်ဝယ် မျက်ရည်အပြည့်ဖြင့် ပြုံးနေခြင်းဖြစ်သည်။ စင်စစ် ယင်းအပြုံးမှာ ပြုံးခြင်းမမည် သော အပြုံး။ နာကြည်းပြုံး။

၈၈

မိမိ၏အသည်းနှလုံး တစ်မြဲတစ်မလုံး ရေနံ့သာတွင် ကျန်ရစ်ခဲ့ရလေပြီဟု မောင်မောင်ဦးထင်သည်။ ရေနံ့သာမှ ပြန်လာခဲ့ရာတွင် ရင်တစ်ခုလုံး ဟာနေသည်။ ရင်ထဲမှာ ဘာမျှ မရှိတော့သည့်နှယ် ဖြစ်သည်။ ရေနံ့သာတွင် ကြုံဆိုရသည့် အပြစ်ကို မမေ့သေးပေ။ ခင်ခင်ကြီး၏ စကားသံများ နားထံက မထွက်သေး။ ကြားယောင်နေဆဲပင်။

ထိုမိန်းကလေး၏ အသွင်အပြင်ကိုလည်း မြင်ယောင်သည်။ ယခုတော့လည်း ခင်ခင်ကြီးဟူသည်မှာ သူထင်သလို ပျော့ညံ့သူတစ်ယောက် မဟုတ်ပါကလားဟု သဘောပေါက်ခဲ့ရလေပြီ။ အစကတော့ သည်မိန်းကလေးမှာ မိမိ၏မျက်နှာကို မြင်လိုက်ရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်၊ မိမိ၏ နှင်ခွင်တွင်း ချက်ချင်း တိုးဝင်လာမည့် မိန်းကလေးဟု ထင်ခဲ့သည်။ ထိုမိန်းကလေးကို အလွယ်တကူ ချော့မော့နှစ်သိမ့် နှိုင်းစွမ်းရှိမည်ဟု မှတ်ယူခဲ့သည်။

ယခုမှ ခင်ခင်ကြီးမှာ သူ ထင်သလို မဟုတ်ပါလား။ နာကြည်းခြင်း အပြည့်ဖြင့် ပြောခဲ့သောစကားများ၊ မှန်းတီးခြင်းအပြည့်ဖြင့် ဆိုခဲ့သော စကားများအရ ခင်ခင်ကြီးအနေနှင့် မိမိအပေါ်ထားရှိအပ်သော စိတ်ထားကို နားလည်ရသည်။ ခင်ခင်ကြီး၏ စိတ်ထားမှာ မိမိအပေါ် ပြောင်းလဲခဲ့လေပြီ။ တစ်မျိုးတစ်မည် ဖြစ်ခဲ့လေပြီ။ သူမ၏ မေတ္တာထက်များ မိမိအပေါ်တွင် ခန်းခြောက်၍ သွားခဲ့လေပြီ ဟု မောင်မောင်ဦး မှတ်ယူသည်။

သည်အတွက် ဝမ်းနည်းရသည်က တစ်ဘက်။ မိမိ၏ ရင်သွေးနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ကြားသိရသော သတင်းစကားကြောင့် ရင်နှင့်ရသည်ကလည်း တစ်မျိုး။

သို့ဖြင့် ရေနံ့သာမှ ပြန်လာခဲ့ရသောအခါ မိမိတွင် အဘက်ဘက်မှ ဆုံးပါးခဲ့ရချေပြီဟု မောင်မောင်ဦး ထင်သည်။ အရူးများဖြင့်သာ ရင်ဆိုင်ခဲ့ရသည်ဟု မောင်မောင်ဦး တွေးသည်။ မောင်မောင်ဦးသည် ခင်ခင်ကြီး၏ စကားကို အကြွင်းမဲ့လက်ခံယုံကြည်ခဲ့သည်ကား မဟုတ်။ သူသည် ဦးမောင်ကလေးတို့နှင့် စပ်လျဉ်း၍ မေးစမ်းခဲ့သေးသည် ယခင်သူ၏မေမေ လုပ်ခဲ့ဖူးသော ပွဲရုံပိုင်ရှင်ထံ စပ်စုသည်။ ထိုအခါ ယင်းပွဲရုံပိုင်ရှင်က ဦးမောင်ကလေးတို့ ဓားပြအသတ်ခံရ၍ သေဆုံးခဲ့သော သတင်းစကားကို လိုလိုချင်ချင်ကြီးပြောခဲ့သည်။ ထိုသတင်းအတွက် ကျေနပ်ဝမ်းသာနေကြဟန်ကိုလည်း တွေ့ခဲ့ရသည်။ ထိုအခါကျမှ မောင်မောင်ဦး စိတ်ချလက်ချ ယုံကြည်လိုက်သည်။

သူ့ရင်ထဲမှာ ဟာနေသည်။ လိုက်လံနေသည်။ ကြေကွဲဆိုနှင့်၍လည်း လာရပြန်ချေပြီ။

သည်တစ်ခေါက် ရေနံ့ချောင်းသို့ ပြန်လာခဲ့ခြင်းမှာ အမှားတစ်ခုကို ကျူးလွန်မိခြင်းမျိုးများဖြစ်နေလေပြီလားဟု မောင်မောင်ဦး တွေးမိသည်။ မိခင်ဆုံးပါးခြင်းနှင့် လည်း ကြုံရသည်။ ခင်ခင်ကြီး၏ မှန်းတီးနာကြည်းသော အသွင်ကိုလည်း မြင်ခဲ့ရပြီ။ မိမိရင်သွေး၏ ဆိုးရွားသောကံကြမ္မာ အကြောင်းကိုလည်း ကြားခဲ့ရသည်။ အစစအရာရာ ဆုံးရှုံးနစ်နာမှုများဖြင့်သာ ဆက်တိုက်ကြုံ ခဲ့ရသည်။

သူသည် ဘာတစ်ခုကိုမျှ ရောဂါခြင်း မရှိသောဘဝကို စိတ်ပျက်လာသည်။ ဘာတစ်ခုကိုမျှ အလေးအနက် မထား မိခဲ့သောမိမိ၏ အကျင့်အတွက်လည်း နောင်တရနေသည်။ သူသည် လမ်းမပေါ်၌ ဦးတည်ရာမဲ့ လျှောက်လျက် ရှိခဲ့လေသည်။ မိုးကား မတိတ်သေး၊ ရွာဆဲပင်။ အစသော် ကျော့မောင်ထံ သွားမည်။ ကျော့မောင်နှင့် အရက်သောက် မည်စိတ်ကူးသည်။ နောက်တော့ ကျော့မောင်နှင့်လည်း ယခု အခါမျိုးတွင် မတွေ့ချင်ပြန်။

မေမေလုပ်ဖူးသောပွဲရှိသို့ရောက်စဉ်က မေဖေနှင့်ပတ် သက်၍ သတင်းကြားရသည်။ ဖေဖေမြို့သို့ ပြန်ရောက် နေပြီဟု သိရသည်။ ဖေဖေနှင့် တွေ့ချင်လာ ပြန်သည်။

သို့ဖြင့် သူသည် ရွှေဘုံသာသို့ ပြန်လာခဲ့ပြန်သည်။ လမ်းအတိုင်း လျှောက်လာခဲ့သည်။ မိုးသည်သူ၏ တစ် ကိုယ်လုံးအား စွတ်စိုလျက် ရှိသည်။ မိုးကြောင့် သူသည် ခိုက်ခိုက်တုန်အောင် ချမ်းနေသည်။

ချောင်းနိမ့်ကို ဖြတ်ကျော်ရသည်။ ရေသည် သူ့ခါး လောက် ရှိနေပေသည်။ ဗိုလ်ညိုထွန်း၏ အပြောအရ ခင် ခင်ကြီးသည် ချောင်းရေစီးအတိုင်း မျောပါသွားခဲ့သည် ဆိုခြင်းကို အမှတ်ရလာသည်။ ခင်ခင်ကြီးသည် မိမိနှင့် ပတ်သက်၍ စွန့်စားသည်။ အနစ်နာခံသည်။ လိုက်လျော ခဲ့သည်ဆိုခြင်းကို မောင်မောင်ဦးတွက်ဆ၍ ရလာသည်။ ဤ သည်မှာ လွန်လေပြီးသော ကာလတုန်းက ဖြစ်သည်။ ယခု မူ ခင်ခင်ကြီးသည် မိမိနှင့်ပတ်သက်၍ ဘာတစ်ခုမျှ အလေး အနက် ထားရှိတော့မည် မဟုတ်။ ယခင်က အပြစ်အပျက် များအတွက် နောင်တရ၍ပင် နေပေလိမ့်မည် ထင်သည်။

မောင်မောင်ဦးသည် တစ်စထက်တစ်စ ရွှေဘုံသာနှင့် နီးလာသည်။ များမကြာမီ အိမ်ကို လှမ်းမြင်ရသည်။ အိမ် မှာ မီးလင်းလျက်ပါကလား။ သူ၏ ခြေလှမ်းများသည် ပိုမို သွက်လက်လာလေသည်။ အိမ်နှင့်နီးကပ်လာသည်။ ထို အခါ အိမ်၏ စည်းခန်းတွင် မီးလင်းစေကာမူ လူ၏အရိပ် အသွင်ကို မမြင်ရ။ အိမ်တွင် ဖေဖေရှိနေကြောင်း သေချာပေ ပြီ။

မောင်မောင်ဦးသည် ဝိုင်းအတွင်း ဝင်လာခဲ့သည်။ အိမ်၏ ဝင်ပေါက်တံခါးဝမှာ ရပ်မိသည်။ တံခါးရွက်နှစ်ရွက် မှာ ရင်ကြားစေ့နေသည်။ တွန့်ကြည့်လျှင်လည်း ဖွင့်မလာခဲ့။ အတွင်းမှ မင်းတပ်ချထားဟန်တူ သည်။ သူသည် တံခါးရွက် ကို ခေါက်လိုက်လေသည်။ ထမင်းစားခန်းမှဖုလှမ်းမောသံများ၊ ဇွန်းသံပန်းကန်များက တံခါးခေါက်သံကို ဖုံးလွှမ်းထား သည်။ သို့ဖြစ်၍ နောက်တစ်ကြိမ် ခပ်ကျယ်ကျယ် ခေါက်

လိုက်သည်။ “လာပြီ” ဆိုသောအသံကို ပထမကြားရသည်။ အသံမှာ မိန်းမတစ်ယောက်၏ အသံ၊ ယင်းအသံအတွက် မောင်မောင်ဦးမှာ ဆန်းကြယ်သလို စံစားလိုက်ရသည်။

တံခါးဆီသို့ လျှောက်လာသော ခြေသံကို ကြား ရသည်။ တံခါးမင်းတပ် ဖွင့်သံပေါ်လာသည်။ တံခါးရွက် နှစ်ရွက် ရင်ကြားစေ့နေရာမှ ကွာသွားလေလျှင် မောင်မောင် ဦးသည် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်၏ အသွင်သဏ္ဍာန်ကို တွေ့ မြင်လိုက်ရသည်။

“ဪ ဂျင်ကိုး . . .”

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် အမျိုးသမီးထံမှ မှတ်ချက် ချသံကို ကြားလိုက်ရသည်။ အမျိုးသမီးသည် အလင်း ရောင်ကို ကျော့ပြုလျက် ရှိသည်။ သူမ၏ အရှေ့ခြမ်းမှာ အမှောင်ရိပ်ကျနေသည်။ အမှောင်မှသည် ရုတ်တရက် လင်း ထင်းခြင်းနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်ရသဖြင့် မောင်မောင်ဦး ၏ မျက်စိများပြာဝေသွားသည်။ သို့ဖြစ်၍လည်း သူ့ရှေ့မှာ ရပ်လာသူကို မည်သူမည်ဝါဟု မောင်မောင်ဦး ခွဲခြားမသိ။ အမျိုးသမီးအနေနှင့်မူ မောင်မောင်ဦး၏ မျက်နှာကို အလုံး စုံမြင်နိုင်စွမ်းသည်။ အသေအချာ အကဲခတ်နိုင်စွမ်းသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ‘ဪ ဂျင်ကိုး’ ဟု မှတ်ချက် ချနိုင် ဟန်တူသည်။ မောင်မောင်ဦးသည် အမှောင်ရိပ်လွှမ်းနေသော အမျိုးသမီး၏ မျက်နှာကိုပင် ဇူးစိုက်ကြည့်နေမိလေသည်။

“ဂျင်တစ်ကိုယ်လုံး ရွံလိုပီလား။ ကံပါလေ လား အိမ်ထဲကို ဝင်”

အမျိုးသမီးက သူ့အတွက် လမ်းဖယ်ပေးသည်။ သူ့ကိုယ်ကို ရွေ့လျားလိုက်သည်။ အလင်းရောင်သည် သူမ ၏မျက်နှာပေါ်သို့ ကျရောက်လာသည်။ မောင်မောင်ဦးသည် အိမ်အတွင်းသို့ ရုတ်တရက်ဝင်၊ အမျိုးသမီး၏မျက်နှာကို အကဲခတ်နေသည်။ အသံကို ကြားဖူးသလို ထင်သည်။ ကိုယ်ခန္ဓာအချိုးအဆက်ကလည်း အလှပ လေသား။ ခွံ့ ခွံ့ နှောင်းနှောင်း ဖြစ်သည်။ မျက်နှာတွင် လိုအပ်သည်ထက် ပိုမိုခြယ်သမှုများ ရှိနေသည်။

“ဘာ . . . ကြည့်နေတာလဲဂျင်”

အမျိုးသမီးက မလုပ်မလ အမူအရာဖြင့် ပြုံးလိုက် သည်။ သည်တွင် မောင်မောင်ဦးသည် အမျိုးသမီးကို ချက် ချင်းဆိုသလို မှတ်မိလိုက်သည်။

“ဪ . . . မင်းကို . . .”

သူသည် အံ့ဩတုန်လှုပ်စွာဖြင့် မှတ်ချက်ချလိုက် လေသည်။ သည်အဖြစ်မျိုးကို သူ တင်ကြို မျှော်လင့်ခြင်းမျှ ခဲ့။ သည်သို့သောနေရာမျိုးတွင် သည်သို့သော သူနှင့် ပြန်

လည်ကြည့်ဆုံရလိမ့်မည်ဟု မထင်မှတ်ခဲ့။ မမျှော်လင့် မထင်မှတ်သော အရာများနှင့် တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ကြီး ကြုံတွေ့လိုက်ရသောအခါ မောင်မောင်ဦး၏ ရင်မှာ လှုပ်ရှားလာသည်။ တအံ့တကြဲကြီး ဖြစ်နေသည်။

စင်စစ်တွင် သူ၏အရှေ့မှာ ရပ်နေသူသည် သူ့ရဲ့လည်းမဟုတ်။ ဥစ္စာစောင့် ဆိုသည်မျိုးဟူ၍လည်း မမှတ်ထင်သာ။ လူစင်စစ်ပင် ဖြစ်သည်။ အကယ်၍ လူမဟုတ်ဘဲ အခြားအရာများဆိုပါကလည်း မောင်မောင်ဦးအဖို့သည်မျှ အံ့ဩတုန်လှုပ်မိမည် မထင်ပေ။ သူ့မျက်နှာချင်းဆိုင်နေရသူ သူ၏မျက်စိရှေ့မှောက်မှာ ရပ်နေသူကား အခြားသူမဟုတ်။

ခင်သန်းနွဲ့ ပေတည်း။
“မင်း ဒီအိမ်ကို ဘယ်လို ရောက်လာလဲဟင်”
မောင်မောင်ဦး မေးသည်။ သူ့အသံမှာ ခြောက်ခြားမှု ပါဝင်နေသည်။ ခင်သန်းနွဲ့က သူ့အမေးကိုအဖြေမပေးဘဲ ပြုံးလိုက်သည်။ ပြန်လည်၍ မေးခွန်းထုတ်သည်။

“ရှင်ကော . . . ဒီအိမ်ကို ဘာလို့ ရောက်လာရတာလဲ”
ထိုအမေးအတွက် အောင်မောင်ဦး ခံပြင်းသလို ရှိရသည်။

“ဒါ ကိုယ့်အိမ်ပဲ”
“ဟုတ်လား”
“ဟုတ်တယ်။ ဒါကြောင့် လာတာပေါ့”
ခင်သန်းနွဲ့ ပြုံးလိုက်သည်။
“ဒီအိမ်ဟာ ရှင် ပိုင်သလို ကျွန်မနဲ့လဲ ဆိုင်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်မ ဒီအိမ်မှာ ရှိနေတာပေါ့”
“မဖြစ်နိုင်တာပဲ။ ဘယ်လိုနည်းနဲ့ ဒီအိမ်ဟာ မင်းနဲ့ ပတ်သက်ရမှာလဲ”
“ပတ်သက်စရာ အကြောင်းတွေ ရှိလို့ပေါ့ရှင်”

မောင်မောင်ဦးသည် ရုတ်တရက် အကြံအစိုက်သွားသလိုရှိသည်။ ဘာပြောရမည် မသိတတ်ဘဲ ခင်သန်းနွဲ့၏ မျက်နှာတွင် လျှို့ဝှက်မှုကို ရှာဖွေမိသည့်နယ် စူးစိုက်ကြည့်နေသည်။ ထိုအခိုက် ထမင်းစားခန်းထဲမှ အသံကို ကြားရသည်။

“နွဲ့ရှေ့ . . . ဘယ်သူလာသလဲဟင်”
အသံမှာ ဖေဖေ၏အသံ။ မောင်မောင်ဦးသည် အသံလာရာဆီသို့ လှမ်းကြည့်မိသည်။ အမျိုးသမီးက အမေးကို မဖြေ။ မောင်မောင်ဦးကို ပြောသည်။
“အဲဒီအထဲမှာ ရှင်အဖေရှိတယ်။ ဒီအိမ်ကို ကျွန်မဘာလို့ ဆိုင်နေတယ်ဆိုတာ သူ့ အဖြေပေးနိုင်ပါလိမ့်မယ်။

သူ့ကို မေးကြည့်ပေါ့”
ယင်းအခိုက်မှာပင် ထမင်းစားခန်း အပေါက်ဝမှ ထွက်ပေါ်လာသော ဦးကောင်းမိုးကို မောင်မောင်ဦးမြင်လိုက်ရသည်။ သားအဖ နှစ်ယောက်တို့သည် တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက်ကြာမြင့်စွာ စူးစိုက်ကြည့်နေမိကြသည်။

နှုတ်မဆက်မိကြ စကား မဆိုမိကြ။
ဦးကောင်းမိုးသည် သားဖြစ်သူအား မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့လိုက်ရဟန် တူသည်။ သူသည် မြင်စကား အံ့ဩဟန်ပြုသည်။ မောင်မောင်ဦးသည် ဖခင်ဖြစ်သူ၏ မျက်နှာကိုစူးစိုက်ကြည့်ရင်း ဝေဒနာတစ်ရပ်ကို ခံစားလာရသည်ဟုထင်သည်။ မည့်သည့်ဝေဒနာမျိုးဟူ၍ကား ခွဲခြားနားမလည်နိုင်။ အတော်ကြီးကြာလျှင် ဦးကောင်းမိုး သက်ပြင်း ရှိုက်လိုက်သည်။ မောင်မောင်ဦးထံ လျှောက်လာသည်။

“သား ဘယ်တုန်းက မြို့ကို ပြန်ရောက်သလဲဟင်”
ဦးကောင်းမိုးသည် မောင်မောင်ဦးနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော်မြို့ကိုရောက်တာ ကြာပါပြီဖေဖေ”
“ဟုတ်လား ဖေဖေက အခုမှရောက်တာလားလို့”
မောင်မောင်ဦးသည် ဖခင်ဖြစ်သူ၏ မျက်နှာကို အကဲခတ် သလို ကြည့်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော်မေမေ့ရဲ့အသက်ကို မီးသေးတယ် မေမေ့ဈာပနကိုစွဲကို ကျွန်တော်ပဲ ဆောင်ရွက်ခဲ့ရတယ်”
သည်စကားကို ကြားရလေလျှင် ဦးကောင်းမိုး၏ မျက်နှာမှာ မရွှင်မပျူဖြစ်လာသည်။ ခင်သန်းနွဲ့အား ဖျတ်ခနဲလှမ်းကြည့်လိုက်ကြောင်း မြင်ရသည်။ အမျိုးသမီး၏ ရှေ့တွင် သည်စကားမျိုးကို ပြောစေချင်ဟန် မတူ။

“သားရဲ့ကိုယ်မှာ မိုးရေစိုရွဲလို့ပါလား။ အအေးပတ်နေဦးမယ်။ အဝတ်ခြောက်တွေ လဲဝတ်လိုက်ရင် ကောင်းမယ်”

ဦးကောင်းမိုးက စကားကို လွှဲပြောင်းပြောဆိုရန်ကြိုးစားသည်။

“မေမေဟာ အတော် ကံဆိုးရှာတယ်။ ကျွန်တော်ထင်တယ် ဖေဖေ။ မေမေ့ကို ဒီထက်စောစောထဲက ဆေးကုသနိုင်ခဲ့ရင် အခုလို ဆုံးရှုံးမှာ မဟုတ်ဘူး”

“သားရဲ့ ကိုယ်ပေါ်က ရေတွေ ကြမ်းပြင်ပေါ်ကို ကျနေတယ်”

“အခုထက်ထိ မေမေ့မြေပုံပေါ်မှာ နာမည်ပါတဲ့တိုင်ကလေးတစ်တိုင်တောင် အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် မစိုက်နိုင်သေးဘူး ဖေဖေ”

ဦးကောင်းမိုး သက်ပြင်းရွက်ပြန်လေသည်။

“ဖေဖေ တစ်ခုပြောမယ်သား။ ဒီစကားတွေကို နောက်တော့မှ အေးအေးဆေးဆေး ပြောကြတာပေါ့။ သားတွေ့တဲ့ အတိုင်း အခုလောလောဆယ်မှာ စဉ်းသည်တွေကို စဉ်းခံနေရတယ်။ သားလဲမိုးရေစိုနေတယ်။ အအေးပတ်မှာ စိုးရတယ်။ ဒီအတိုင်းပဲ။”

“ကျွန်တော့်မှာ လဲစရာအဝတ်မရှိဘူး ဖေဖေ”

“ဖေဖေအဝတ်တွေထဲကပဲ ယူဝတ်ပေါ့။”

ဦးကောင်းမိုးသည် ခင်သန်းနွဲ့ဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။

“နွဲ့ရေ၊ သူ့အတွက် အဝတ်တစ်စုံ ထုတ်ပေးလိုက်စမ်းပါ”

ခင်သန်းနွဲ့ အိပ်ခန်းဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။ စဉ်းခန်းမှာ သူ့တို့သားအဖ နှစ်ယောက်သာ ကျန်တော့သည်။ မောင်မောင်ဦးသည် ခင်သန်းနွဲ့ဘက်သို့ မေးခေါ်ပြရင်းမေးသည်။

“သူက ဒီအိမ်ကို ဘယ်လိုလုပ် ရောက်လာတာလဲ”
ယင်းအမေးကို ဦးကောင်းမိုး ဖြေချင်လှပုံမရ။ သူသည် သား၏မျက်နှာကိုလည်း စေ့စေ့ကြည့်ခုံ မပေါ့။

“ဟင် ဖေဖေ။ သူက”

မောင်မောင်ဦး၏ စကားမဆုံးမီ ဦးကောင်းမိုး ဖြတ်၍ ပြောလိုက်သည်။

“ဒီကိစ္စဟာ ဖေဖေကိစ္စပါသား။ သားနဲ့မဆိုင်ပါဘူး မပတ်သက်ပါဘူး”

“မဟုတ်ဘူး ဖေဖေ။ ကျွန်တော်မေးတာက”

သည်တွင် ဦးကောင်းမိုးစိတ်မရှည်နိုင်တော့ ဟန်ဖြင့် ဆိုသည်။

“သူနဲ့ ဖေဖေနဲ့ညားနေပြီသား။ သူ့ကိုဖေဖေ ယူထားလိုက်ပြီ”

မောင်မောင်ဦးသည် ကြားလိုက်ရသော စကားအတွက် သူ့နားကိုပင် သူ ယုံကြည်နိုင်ဟန် မတူ။ အံ့ဩတကြီး ဖြစ်သွားသည်။ ဘာမျှလည်း မပြောတတ်တော့ဘဲ ဖခင်ဖြစ်သူ၏ မျက်နှာကို စူးစိုက်ကြည့်နေမိသည်။ ဦးကောင်းမိုးသည် ချာခနဲလှည့်လျက် ထမင်းစားခန်းသို့ ဝင်သွားသည်။ ထိုအခိုက် အိပ်ခန်းထဲမှ ခင်သန်းနွဲ့ ထွက်လာသည်။ သူမ၏လက်ထဲတွင် ပုဆိုးတစ်ထည်နှင့် အင်္ကျီတစ်ထည်ပါလာသည်။ ပုဆိုးနှင့်အင်္ကျီများကို မောင်မောင်ဦးထံ ပစ်ပေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ် ရှင်အဖေနဲ့ ကျွန်မညားနေကြတယ်။”

ဒါကြောင့် ဒီအိမ်ဟာ ကျွန်မနဲ့ဆိုင်တယ်လို့ ပြောတာ။ ကိုမောင်မောင်ဦး ဟုတ်ပါတယ်နော်။ ကျွန်မခေါ်တာ။ ဒီအိမ်မှာ ကျွန်မဟာ အိမ်ရှင်မပဲ။ ကျွန်မ ပြောစကားကို ရှင် နားထောင်ရမယ်။ ဟုတ်ပြီလား”

မောင်မောင်ဦးတွင် ခင်သန်းနွဲ့အား ရိုက်နှက်ပစ်လိုစိတ်များ ပေါ်ပေါက်လာသည်။ သူသည် ခင်သန်းနွဲ့အား မုန်းတီးစက်ဆုပ်စွာ စူးစိုက်ကြည့်နေသည်။ ခင် သန်းနွဲ့ကား သူမ၏ စကားကို သူမဘာသာ သဘောကျသလို ရယ်မောနေချေသည်။

မောင်မောင်ဦးသည် အိမ် အပေါ်ထပ်သို့ တက်ခဲ့သည်။ အဝတ်များကို လဲလှယ်ဝတ်ဆင်သည်။ အိမ်တစ်အိမ်လုံး နေရာအနှံ့အပြားမှာပင် အပျက်အစီး အယိုအယွင်းများ ရှိနေသည်။ ထိုအကြားမှာပင် ပစ္စည်းပစ္စယများကို ဖြင်တွေ့နေရသည်။ ထိုပစ္စည်းများသည် ယခင်က အိမ်တွင် မရှိစဖူး။ ယခုမှ ရောက်လာခြင်းဖြစ်သည်။ စင်စစ်ယင်းပစ္စည်းများမှာ အဟောင်းများ၊ တစ်ပတ်ရစ်များသာ ဖြစ်သည်။ စားပွဲ၊ ကုလားထိုင်၊ ခုတင်၊ မီးအုပ်ဆောင်း ဤသည်တို့မှာ အချို့သော မျက်နှာဖြူ အိမ်များတွင် ရှိတတ်သည့် ပစ္စည်းများ။ ပုံသဏ္ဍာန်များ ဖြစ်ကြသည်။ “ဖောက်သည်” များ၏ လက်ချက်ဖြင့် ရရှိထားသော ပစ္စည်းမျိုး ဖြစ်ပေသည်။

အိမ်သုံးပစ္စည်းများအပြင် အဝတ်အထည်များကိုလည်း အထုပ်ကြီးများအဖြစ်ဖြင့် နေရာအနှံ့အပြားမှာ တွေ့နေရသည်။ ကြမ်းတွင် ခင်းထားသည်ကပင် မွှေးပွ ကော်စောကြီးပါကလား။ ထိုပစ္စည်းများ အိမ်တွင် ရှိနေရခြင်းနှင့် စပ်လျဉ်းကာ မောင်မောင်ဦးသည် ဖခင်ဖြစ်သူအပေါ်သံသယဝင်စ ပြုလာလေသည်။ အဝတ်များကို လဲလှယ် ဝတ်ဆင်လိုက်သည် ထိုနောက် အသင့်တွေ့ရသော ခုတင်ပေါ်သို့ ခြေပစ်လက်ပစ် လဲလျောင်းလိုက်သည်။ မျက်စိအစုံကို မှေးမှိတ်ထားလိုက်သည်။ လောကကြီး တစ်ခုလုံး ဘာတွေ ဖြစ်နေပြီလဲ မသိတတ်တော့။ အခြေအနေမှာ အစစအရာရာ ပြောင်းလဲနေသည်။

ဖေဖေ၏ အခြေအနေမှာ အပြောင်းလဲဆုံးဖြတ် မည်ထင်သည်။ ယခုတော့လည်း ဖေဖေသည် ယခင်ကလို မေမေ၏ငြိုငြင်မှုကို ခံယူရင်း။ အရက်မိုးကို လက်ဖြန့်တောင်းခံရမည့် အခြေအနေမျိုးဟုတ်ဟန်မတူ။ တစ်နည်းမဟုတ် တစ်နည်းအားဖြင့် ကြီးပွားနေဟန် တူ သည်။ မသမာသော နည်းလမ်းဖြင့် စီးပွားဖြစ်ထွန်းနေလေသလား မတွေ့တတ်နိုင်။

ဖေဖေ၏ အခြေအနေ တိုးတက်ကြီးပွားနေချိန်တွင် မေမေသည် လူ့လောက၌ မရှိတော့။ မေမေသည် ဒုက္ခရောက်

စဉ်အခါက ခါးစည်းခံခဲ့ရသည်။ ယခုလို အချိန်ကျတော့လည်း မေမေဆုံးပါးခဲ့ရသည်။ မေမေသည် ဒုက္ခခံစားရရှိသက်သက်မျှသာ လူ့လောကသို့ ရောက်ခဲ့ဟန်တူသည်။

ဖေဖေသည် ခင်သန်းနွဲ့လို မိန်းကလေးတစ်ယောက်အား အတိအလင်းယူထားသည့်အတွက်မူ မောင်မောင်ဦးမကျေနပ်။ မေမေနေရာသို့ ထိုမိန်းကလေး အစားဝင်လာသည်ကို မရှုရက်နိုင်။ ခင်သန်းနွဲ့အစား အခြားမိန်းမတစ်ယောက်ဖြစ်နေမည်ဆိုလျှင် မောင်မောင်ဦးသည်မျှ ဒေါမနဿပွားမိမည်မဟုတ်။ ယခုမူ ဖေဖေသည် မလုပ်သင့်သောအရာကို လုပ်ခဲ့သည်ဟု မှတ်ယူသည်။

အောက်ထပ်ဆီမှ နှုတ်ဆက်သံများ ကြားရသည်။ မောင်မောင်ဦးသည် အိပ်ရာမှ ထ၊လျက် ပြတင်းပေါက်သို့ လာခဲ့သည်။

ဖေဖေ၏စဉ်သည် ဆိုသူများကို တွေ့ရသည်။ သူတို့ကား ဂျပန်များပေတကား။ ဖေဖေသည် ဂျပန်များကို အလွန်ရိုသေလေးစားသော အသွင်ဖြင့် ရိုရိုကျိုးကျိုး နှုတ်ဆက်နေကြောင်း မြင်ရသည်။ သည်တော့လည်း ဖေဖေအပေါ်မောင်မောင်ဦး နားလည်လာသည်။ အဘယ်ကြောင့် ဖေဖေ အခြေအနေ ဟန်ဟန်ပန်ပန် ဖြစ်လာကြောင်း စဉ်းစား၍ ရလာသည်။ ဂျပန်များကို ဖေဖေသည် အပေါက်ဝအထိလိုက်ပို့ကြောင်း မြင်ရသည်။ ဂျပန်များသည် မူးမူးရူးရူးဖြင့် ဂျပန်သံချင်းများကို အော်ဟစ်သီဆိုရင်း ထွက်သွားကြသည်။

မိမိနောက်ဘက်မှ ကြမ်းကို နင်းလိုက်သောအသံ ထွက်ပေါ်လာ၍ နောက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ လေကားထိပ်တွင် ခင်သန်းနွဲ့ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“တစ်ခုခုစားရအောင် အောက်ဆင်းခဲ့ပါလားဟင်”

မောင်မောင်ဦးသည် နေ့လယ်ကတည်းက ဘာမျှ မစားရသေးကြောင်း အမှတ်ရသည်။ ဗွတ်သိပ်မှုကြောင့် သူ၏ရင်မှာ အောင့်နေသည်။ ခင်သန်းနွဲ့က အရေးတယူ လာခေါ်သည်ကိုမူ ကျေးဇူးမတင်ရုံမက မကျေနပ်သလိုပင် ရှိနေမိသည်။

သို့ရာတွင် သူ့အောက်ထပ်သို့ သူဆင်းခဲ့သည်။

စဉ်ခန်းတွင် ဖေဖေနှင့် ဆုံရသည်။

“သား ဘာစားမလဲ၊ တစ်ခုခုသောက်ချင်ရင်လဲ သောက်။ အားလုံး အဆင့်သင့်ပဲ”

ဦးကောင်းမိုး ဆိုသည်။

သို့ဖြင့် မောင်မောင်ဦးသည် ထမင်းစားခန်း အတွင်း ဝင်လာခဲ့သည်။ ထမင်းစားပွဲမှာ ခမ်းနားလှချေကလား ထင်

သည်။ စားပွဲပိုင်းတွင် လှပသော်လည်း ညီညာခြင်းမရှိသည့် ကုလားထိုင်များ ချခင်းထားသည်။ စားပွဲပေါ်တွင် ကျောက်ဖယောင်းတိုင်များ ထွန်းထားသည်။ ဟိုတယ်သုံးပန်းကန်ပြားများ၊ ငွေစွန်းခက်ရင်းများကို တွေ့ရသည်။

အရက်ပုလင်း မျိုးစုံကိုလည်း မြင်ရသည်။ အရက်များကား နိုင်ငံခြားဖြစ်များ ဖြစ်ကြသည်။ ဂျပန်ပြည်ဖြစ်အရက်ကို မတွေ့ရ။ အနောက်နိုင်ငံဖြစ် အရက်များဖြစ်သည်။ ဂျပန်များသည် အင်္ဂလိပ်ကို မုန်းတီးသော်လည်း အင်္ဂလိပ်ဖြစ်အရက်များကိုမူ နှစ်ခြိုက်ခံတွင်းတွေ့ကြုံရသေးသည်။

မောင်မောင်ဦးသည် ဘာမျှ တွေးမနေတော့။ အနီးကပ်ဆုံး အရက်ပုလင်းကို ဆွဲယူလိုက်သည်။ အနီးကပ်ဆုံး အစာကို စားသည်။ သည်တွင် သူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်သို့ ဦးကောင်းမိုး ရောက်လာသည်။ ကုလားထိုင်တစ်လုံးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ သူသည် အတော်ကြီး ရေချိန်ကိုက်နေပြီ ဖြစ်ဟန်ရှိသော်လည်း အရက်ကို ဆက်၍ သောက်နေလေသည်။ မောင်မောင်ဦးသည် ဖခင်ဖြစ်သူအား ဘာမျှ မပြောဘဲ အစားအသောက်ကိုသာ ငဲ့၍စား သောက်နေသည်။

ခင်သန်းနွဲ့ ရောက်လာသည်။ ခင်သန်းနွဲ့သည် ဦးကောင်းမိုး၏ ကုလားထိုင် လက်တန်းတွင် ဝင်ထိုင်သည်။ ဤသည်ကို မြင်ရလေတော့ မောင်မောင်ဦး မကြည့်ချင်။ မမြင်ချင်။ ထိုင်နေရာမှ ထမည်ပြုသည်။ ရုတ်တရက်ပေါ်ထွက်လာသော ဖခင်အသံကြောင့် မောင်မောင်ဦး မထဖြစ်၊ နေရာမှာ ပြန်ထိုင်ရသည်။

“ဒီမယ် ဖေဖေ ပြောမယ် သား”

ဦးကောင်းမိုး စကားစ ပျိုးသည်။

“ဒီအချိန်မှာ အိမ်ကို သားပြန်ရောက်လာတဲ့အတွက် ဖေဖေ ဝမ်းသာတယ်။ သား စဉ်းစားကြည့်စမ်း။ အရင်တုန်းကဆိုရင် ဖေဖေတို့ ဘယ်လောက် ကစဉ်ကရဲနိုင်ခဲ့သလဲ။ ဖေဖေဟာ အဖေတစ်ယောက်အနေနဲ့ သားအပေါ်မှာ တာဝန်မကျေခဲ့ဘူး မဟုတ်လား”

မောင်မောင်ဦးသည် မခင်ဖြစ်သူ၏ မျက်နှာကို စူးစိုက်ကြည့်နေမိသည်။ စကားကို စူးစိုက်နားထောင်နေသည်။

“သားဟာ အမှန်ပဲ ချို့တဲ့ခဲ့တယ်။ ဆင်းရဲခဲ့ တယ်။

ဒီအတွက် ဖေဖေတစ်မကောင်း ဖြစ်ခဲ့ရတယ်။ ဒါပေမယ့် အခုတော့ ဖေဖေတို့ရဲ့တပလာ အရင်က ဘဝမျိုးမဟုတ်တော့ဘူး သား။ သား မြင်တဲ့အတိုင်းပဲလေ။ အခုလို အခြေအနေ မျိုးမှာ သားရဲ့ လိုအင်ဆန္ဒမှန်သမျှကို လိုက်လျောနိုင်မယ် ထင်တယ်။ သားဘာလိုချင်သလဲ။ ဘာလုပ်ချင်သလဲ”

ဦးကောင်းမိုးသည် ရွှင်မြူးခြင်း အပြည့်ဖြင့်ဆိုခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ မောင်မောင်ဦးသည် သူ၏အမေးကို ရုတ်တရက် မဖြေ။ ဤသည်ကို ဦးကောင်းမိုး မချင့်မရဲ ဖြစ်မိပုံရသည်။

“ပြောစမ်းပါ သားရဲ့၊ သား ဘာလိုချင်သလဲ။ သား မှာ ဘာသုံးရိုး ရှိနေသလဲ”

သည်တွင် မောင်မောင်ဦး လှုပ်လာသည်။

“ကျွန်တော် လုပ်ချင်တာ တစ်ခုပဲ ရတယ် ဖေဖေ”

“ဘာလဲ သား”

မောင်မောင်ဦးသည် ခင်သန်းနွဲ့ မျက်နှာကို ဖျတ်ခနဲ ကြည့်ပြီး စကား ဆိုလိုက်သည်။

“ကျွန်တော် လုပ်ချင်တာက မေမေအတွက်ပဲဖေဖေ။ မေမေအတွက် ဆွမ်းသုပ်ချင်တယ်။ ဒါက ပထမ။ နောက် မေမေအတွက် ဂူကလေးတစ်လုံး”

မောင်မောင်ဦး စကားအတွက် ဦးကောင်းမိုး စိတ် ပျက်လက်ပျက် ဖြစ်သွားပုံရသည်။ သူ၏မျက်နှာမှ ရွှင်ပျ ခြင်းများ ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ မောင်မောင်ဦး စကား ဆက်သည်။

“ဟုတ်တယ်ဖေဖေ၊ ကျွန်တော် တစ်ခြား ဘာမှ မလုပ် ချင်ဘူး၊ ဒါတစ်ခုပဲ လုပ်ချင်တယ်။ ကျွန်တော် တစ်ခုမေး ဦးမယ်။ အခု မေမေ့ကို ဘယ်မှာမြှုပ်ထားသလဲ ဖေဖေ သိ လားဟင်။ မေမေဟာ အသက်ရှင်နေတုန်းကလဲ ရေရာတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက် မဟုတ်ခဲ့ဘူး။ သေရ ပြန်တော့လဲ ချိုးချိုး ဝဲဝဲနဲ့။ မေမေအတွက် အထိမ်းအမှတ်ကလေး တစ်ခုလောက် တော့ မရှိသင့်ဘူးလား ဖေဖေ”

ဦးကောင်းမိုးသည် သားဖြစ်သူ၏စကားကို သဘော ကျဟန်မရှိ။ မျက်နှာမှာ ပိုမိုအိုစာသွားသလို ထင်ရသည်။ ခင်သန်းနွဲ့မှာမူ အပြုံးမပျက်။ သားနှင့်ဖခင်တို့ အဖြစ်အပျက်

ကို ပွဲကြည့်ပရိသတ်ပမာ စူးစိုက်ကြည့်လျက် ရှိသည်။ တစ်စုံတစ်ရာ ခံစားရဟန် မတူ။ ခံပြင်းမိပုံလည်း မပေါ်။ သူမနှင့် မည်သို့မျှ သက်ဆိုင်ခြင်းမရှိသည့် စကားများကို နားထောင်နေရပုံမျိုး ဖြစ်သည်။ မောင်မောင်ဦးသည် အစားအသောက်များကို လက်စ သတ်လိုက်သည်။ ထိုင်ရာ မှထသည်။ သို့တိုင်အောင် ဖခင်ထံမှ အဖြေကို မရသေး။ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ထပ်မံတောင်းခံခြင်း မပြုတော့ပေ။

“ကျွန်တော် အိပ်တော့မယ် ဖေဖေ”

ဦးကောင်းမိုးမလှုပ်။

နှုတ်မဆက်။

မောင်မောင်ဦး ထမင်းစားခန်းထဲမှ ထွက်လာခဲ့ သည်။ အပေါ်ထပ်သို့ တက်ခဲ့သည်။ သူသည် စောစောက လဲလျောင်းခဲ့သော ခုတင်တွင်ပင် လဲလျောင်းသည်။ ရုတ်တရက် အိပ်မပျော်နိုင်သေး။ အတွေးများက သူ့ကို အိပ်မပျော်နိုင်လောက်အောင် လွှမ်းမိုးထားသည်။ အတန် ကြာမျှ ကွဲကွာခဲ့ရသော ခင်ခင်ကြီး၏ မျက်နှာကို မြင်ယောင် သည်။ ခင်ခင်ကြီး၏ ရန်စွယ်ငေါငေါနှင့် ပြောခဲ့သော စကား များကို ကြားယောင်လာသည်။ ပြီးလျှင်မူ ခင်သန်းနွဲ့သည် သူ့အတွေးသို့ ရောက်ရှိလာပြန်လေသည်။ ခင်သန်းနွဲ့နှင့် စပ်လျဉ်းစဉ်းစားရလေပြီဆိုသောအခါ သူ့ရင်မှာ အမှန်ပင် တုန်လှုပ်ရသည်။ ခင်သန်းနွဲ့သည် မကောင်းဆိုးဝါး အသွင် ဖြင့် မိမိထံ ရောက်လာဟု ထင်သည်။

တို့သားအဖ တခြားကိစ္စကြောင့် မကွဲဘူး။ ဒင်း ကြောင့်ပဲ ကွဲမှာ။ ဒင်းကြောင့် တစ်ကြိမ်က ဒုက္ခရောက်ခဲ့ရ သလို၊ အခုလဲ ဒင်းကြောင့် ဒုက္ခရောက်ရဦးမှာ အသေအချာ ပဲ။ မောင်မောင်ဦးသည် တစ်ကိုယ်တည်း ရေရွတ်ပြောဆို နေမိချေသည်။

၁၉၄၃ ခု၊ ဩဂုတ်လ ၁ ရက်နေ့။

ဂျပန်က မြန်မာနိုင်ငံကို လွတ်လပ်ရေးပေးသည်။ ဒေါက်တာဗမော်သည် အဓိပတိ ဖြစ်လာသည်။ ဝိုလီချုပ် အောင်ဆန်းသည် စစ်သေနာပတိ ဖြစ်လာသည်။

မြန်မာနိုင်ငံသည် လွတ်လပ်ရေးရပြီဟု ဆိုသည်။ သို့ရာတွင် တကယ် လွတ်လပ်ပါသလော။ မဟုတ်ပါချေ။ စင်စစ် ဂျပန်ကပေးသော လွတ်လပ်ရေးမှာ အတုအယောင် မျှသာ ဖြစ်သည်။ ရွှေရည်စိမ် လွတ်လပ်ရေး။

မြန်မာတို့သည် လွတ်လပ်ရေးကို မွတ်သိပ်စွာတောင့်တခဲ့သည်။ စိတ်စောစွာ မျှော်လင့်ခဲ့သည်။ လွတ်လပ်ရေးအတွက် အသက် သွေး ချွေးများစွာ ပေးခဲ့ရသည်။ လွတ်လပ်ရေးရပြီ ဆိုတော့လည်း ပျော်သူက ပျော်ကြသည်။ ဝမ်းသာအားရရှိသူကရှိကြသည်။ အများအားဖြင့် ဤသည်မှာ တဒင်္ဂခံစားရချက်မျှသာ ဖြစ်သည်။ လက်တွေ့ဘဝတွင်မူ လွတ်လပ်ရေးနှင့် ပတ်သက်၍ တစ်စုံတစ်ရာမျှ ခံစားရခြင်း မရှိချေ။ ဝိုမို ဖိနှိပ်ချုပ်ချယ်ခြင်း၊ ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်ခြင်းများ နှင့်သာ ထိတွေ့ နေရသည်။

ဦးအောင်ခန့်သည် အင်္ဂလိပ်နှင့် အမေရိကန်ကို စစ်ကြေညာလိုက်သော အဓိပတိ အရှင်မင်းကြီး ဒေါက်တာ ဗမော်၏ ကြေညာချက်ကို ဖတ်ရှုနေသည်။ သူ၏ မျက်နှာတွင် ကျေနပ်အားရခြင်း အရှိပ်အရောင်ထင်ဟပ်နေခြင်းကား မရှိချေ။ ကဲ့ရဲ့ရှုတ်ချခြင်း အရှိပ်အသွင်သာ လွမ်းလျက်ရှိသည်။

ဂျပန်၏ ပရိယာယ်ကို ဦးအောင်ခန့် နားလည်နေသည်။ လွတ်လပ်ရေးပေးသည် ဆိုသော်လည်း စစ်ကာလမှာ ဖြစ်၍ အုပ်ချုပ်ရေးသည် ဂျပန် လက်အောက်မှာ ပင်ရှိနေရမည်ဆိုသည်။ သည်ကတည်းက ဦးအောင်ခန့်သည် ဂျပန်ကပေးသော လွတ်လပ်ရေးနှင့်စပ်လျဉ်း၍ စိတ်တွင် စနိုးစနောင့် ခံစားခဲ့ရလေသည်။

ဦးအောင်ခန့်သည် ရေနံမြေရှိ အခြားသူများနည်းတူပင် ဂျပန်က ရေနံမြေကို ပြန်လည် ထူထောင်လိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် ဂျပန်က ရေနံမြေကို ထူထောင်မည့် အရိပ်နိမိတ် မပြခဲ့ပေ။ ရေနံမြေသည် အင်္ဂလိပ်တို့လက်ချက်ဖြင့် နာလန်မထူနိုင်အောင် ယိုယွင်းနေသည့် အဖြစ်ကို သိသည်။ ထိုမြေမှ ရတတ်သမျှကို ထုတ်ယူပို့လောက်သာ ကြည့်သည်။ ထိုမြေနှင့် ပတ်သက်၍ အရှည်ကို မျှော်တွေးလိုဟန် မတူ။

တစ်လောကပင် သတင်းစကားများ ကြားရလေသည်။ ဂျပန်သည် ရေနံထုတ်လုပ်ခြင်းနှင့် ပတ်သက်သော ကိရိယာများကို ရေနံမြေမှ သယ်ယူသွားသည်။ ပြည်ပသို့ ထုတ်သွားသည်ဟု ဆိုသည်။ သည်တော့လည်း အများနည်းတူပင် ဦးအောင်ခန့်မှာ ဂျပန်တို့အပြုအမူကို စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြစ်ရသည်။

နဂိုကတည်းက ဂျပန်ကို ရွံ့မှန်းပဲ သည်။ ပက်ဆစ်စနစ်၏ ရိုင်းပျ ရက်စက်ခြင်းကို နာကြည်းခဲ့သည့် ဦးအောင်ခန့်သည် ဂျပန်ဆန့်ကျင်ရေး စကားများကို မကြာခဏပြော ဖြစ်သည်။

လူစုမိပြီဆိုလျှင် ဂျပန် မကောင်းကြောင်း စကား ဆိုမိသည်။ ကြာတော့ ဒေါ်မြလေးကိုယ်တိုင်ကပင် ဦးအောင်ခန့်အား သတိပေးစကား ဆိုရသည်။

“စကားပြောတာ နည်းနည်းဆင်ခြင်ပါ ကိုအောင်ခန့်ရယ်။ လူဆိုတာ သိနိုင်တာ မဟုတ်ဘူး။ ရှင်နဲ့လာပြောတဲ့ အထဲမှာ ဂျပန်အလိုတော်ရှိတွေ မပါဘူးလို့ ဘယ်သူက ပြောနိုင်မှာလဲ။ ရှင်စကားတွေကိုဂျပန် ဆီမှာ မျက်နှာလို မျက်နှာ ရသွားပြောမလဲသူ မပါဘူးလို့ ဘယ်သူက အာမခံနိုင်မှာလဲ”

ခင်ခင်ကြီးကိုယ်တိုင်သည်လည်း ဖေဖေနှင့် စပ်လျဉ်း၍ အစဉ်လို ပုံပန်ရတတ်မြဲပင်။ အိမ်တွင်နေသည် ဆိုသော်လည်း သတင်းစကားများကို ကြားနေရသည်။ ကင်ပေတိုင်များ၏ ရက်စက်မှုသတင်း၊ စိတ်မထင်လျှင် သူလျှိုဆိုကာ ဖမ်းဆီးနှိပ် စက်တတ်ကြောင်း၊ ကင်ပေတိုင်ရုံးမှပြန်ထွက်လာလျှင် လူစဉ်မီရန်ပင် ခဲယဉ်းတတ်သည်အကြောင်း စသည်ဖြင့် ခြေတစ်လှမ်းမှားလျှင် အသက် တစ်ချောင်း ဆုံးရှုံးရမည် အဖြစ်များကို ပြောလာကြသည်။

ရေနံသာကို ထိုက်သင့်သလောက် ပြင်ဆင်ထားသည်။ သို့သော်ရေနံသာသည် ယခင်အခြေအနေမျိုးသို့ကား ပြန်လည် ရောက်ရှိလာနိုင်မည် မဟုတ်ချေ။ ခေတ်သည် အစစ အရာရာ ရှားပါးသော ခေတ်ဖြစ်နေသည်။ ငွေကားပေါ၏။ ငွေ၏တန်ဖိုးကား မရှိချေ။ ဘာမျှ မဟုတ်သော ပစ္စည်းတစ်ခု အတွက် ငွေကို ရာနှင့်ထောင်နှင့် ချီ၍ပေးရတတ်သည်။ အစုလိုက် အပုံလိုက်သုံးစွဲရတတ်သည်။

သည်နေရာတွင် ဦးအောင်ခန့်သည် အတွက်အဆ မှန်သည်။ ဂျပန်ငွေစက္ကူ၏ ခိုင်မာခြင်း မရှိပုံကို တွက်ဆ မိပုံရသည်။ အင်္ဂလိပ်ငွေကို တတ်နိုင်သမျှ ဝယ်ယူစုဆောင်းသည်။ ရှာဖွေသိမ်းဆည်းသည်။ ရွှေကဲ့သို့သော အဖိုးတန် ရတနာကို သိုမှီးထားသည်။

ပစ္စည်းများကိုလည်း လုံခြုံစွာ ဝှက်ထားသည်။ နေရာတစ်နေရာထဲမှာ အစုလိုက်အပုံလိုက် မထား။ အနှံ့အပြားမှာ ခွဲထားသည်။

“ဒီအတိုင်း နေသွားလို့တော့ မဖြစ်သေးဘူး။ တစ်ခုခု တော့ လုပ်ဦးမှ”

တစ်နေ့တွင် ဦးအောင်ခန့်ပြောသည်။

“ဘာလုပ်မှာလဲ”

ဒေါ်မြလေး မေးသည်။

“ဘာလုပ်ရမှာလဲ။ တို့များလုပ်တတ်တာ လုပ်နိုင်တာဘာရှိ သလဲ။ ရေနံပုံ ပြန်လုပ်ရမှာပေါ့။ တွင်းတွေကို ပြန်ပြီးဖော်ရမှာပေါ့”

သို့ဖြင့် ဦးအောင်ခန့်သည် သူပိုင်တွင်းများမှ ရေနံ ထုတ်ယူရန် လုပ်ငန်းကို စတင်စီစဉ်သည်။

တတ်ကျွမ်းနားလည်သော အလုပ်သမားများကို လိုက်လံရှာဖွေရသည်။ စစ်ကြောင့် သေသူတို့လည်း သေခဲ့ချေပြီ။ အရပ်တစ်ပါးသို့ ရောက်သူများလည်း ရောက်ကုန်ကြပြီ။ လူဟောင်းကို ငြိန်ရရန် မလွယ်။ လူသစ်ရှာရသည်။ အချိန်ကြန့်ကြားပူသည်။

ထိုသို့ဖြင့် လုပ်ငန်း မစ ဖြစ်သေး။

ရေနံတွင်းများ ပြန်လည် တူးဖော်ရန် စိတ်ကူး ရရှိခဲ့ခြင်းမှာ ခင်ခင်ကြီးတို့ ရေနံချောင်းတွင် ပိုမို အနေကြဖို့ ဖြစ်လာသည်။ ယင်းသို့ရှိနေစဉ်မှာပင် ဗြိတိသျှတို့သည် မြန်မာနိုင်ငံအထက်ပိုင်းမှ နေကာ ဂျပန်ကို ပြန်လည်ထိစား ဆင်စဲပြုလာလေသည်။ ရေနံမြေမှာလည်း ဝုံးတဝုန်းဂုန်းချခြင်းကို ခံနေရသည်။

ဂျပန်ကိုကြောက်၍ လည်းကောင်း၊ ဝမ်းရေးကျပ်တည်း၍လည်းကောင်း၊ ရေနံမြေတွင် အလုပ်လုပ်နေကြရသော အလုပ်သမားများမှာ အလုပ်ခွင်တွင်ပင် အဝုံး အဖုံး သေဆုံးနေကြရသည်။ သည်တော့လည်း ဦးအောင်ခန့်သည် အလုပ်လုပ်ရန်ကိစ္စကို ပစ်ပယ်ထားလိုက်သည်။ ဒုတိယအကြိမ်မြောက် ရေနံချောင်းမှပြေးရန် အစီအစဉ်ပြုရလေတော့သည်။

ရေနံချောင်းမှ ထွက်ခွါရန်အတွက် ဦးအောင်ခန့် အစဉ်လိုပင် နောင်နေ့သည်။ သူသည် မိမိ၏ဇာတိမြို့ရွာကိုပင် ခင်တွယ်လွန်းသူ ဖြစ်ပေသည်။ အကယ်၍ အခြေအနေသာပေးပါက ဖြစ်သည်နည်းနှင့် မိမိမြို့ရွာတွင်ပင် ကုန်တွယ်နေလိုသူ ဖြစ်သည်။ ယင်းသို့သော စိတ်ထားမျိုးရှိနေခြင်းကပင် သူ၏ကံကြမ္မာကို ပြောင်းလဲလိုက်စေသည်ဟု ဆိုရလိမ့်မည် ထင်သည်။

မိုးကုန်ကျူးစ ဆောင်းဦးညတစ်ည ဖြစ်သည်။

ထိုညတွင် ခင်ခင်ကြီးတို့ စောစောစီးစီး အိပ်ရာသို့ ဝင်ကြသည်။ အိပ်မေပျော်နိုင်သေးခင်မှာပင် အိမ်ဆင်ဝင်အောက်မှ အသံဗလများကို ကြားရသည်။ ဦးအောင်ခန့် အိပ်ရာမှ အလျင်ထသည်။ ယခုအခါ လက်နက်ပုံနားဆိုသည်မှာ မယူချင်အဆုံး ဖြစ်သည်။ သေနတ်တစ်လက်ကို ဘာမျှ မပေးရသော ငွေကြေးဖြင့် ဝယ်၍ရသည်။

ဦးအောင်ခန့်သည် စစ်သုံး ဒဿမ ၄၅၊ ခြောက်လုံးဖုန်စစ်လက်ကို ဝယ်ယူခဲ့ သည်။ တစ်လက်မှာ သူ့ကိုယ်တိုင် သုံးဖို့။ အခြားတစ်လက်ကား ကိုထွန်းခင်ဖို့။ အိပ်ရာမှ ထလာပြီဆိုကတည်းက၊ ဦးအောင်ခန့် သေနတ်ကို အသင့်

မောင်းတင်ထားသည်။ ကိုထွန်းခင်သည်လည်း သူ့နှယ်ပင်
သေနတ်ကိုဆွဲကာ အိပ်ရာမှ ထလာသည်။ ခင်ခင်ကြီးတို့
ကား စိတ်နှလုံး တုန်လှုပ်ချောက်ချားစွာဖြင့် အိမ်ပေါ်တွင်
စုဝေးနေကြသည်။

လူတစ်စုသည် တံခါးကို တဝန်းဝန်းထုနေကြသည်။
များစွာသိသာ သံကြွခြင်း မရှိသော စကားကို တစ် ယောက်
တစ်ပေါက် ဆူညံစွာပြောနေကြသည်။ ထိုအထဲတွင် “မာ
စတာ” ဆိုသောစကားကို ကြားနေ ရသည်။

“ဂျပန်တွေပဲ ထွန်းခင်”

ဦးအောင်ခန့်ဆိုသည်။

ဂျပန်ဆိုသော အသံကြောင့် ကိုထွန်းခင်၏မျက်နှာ
မှာ ဖြူရော်သွားလေသည်။ တံခါးကို ပို၍ ထုကြသည်။
ကိုယ်စောင်းတိုက်ကြသည်။ အသံများမှာ တဝန်းဝန်း တခိုင်း
ခိုင်း ဆူညံနေသည်။ အကယ်၍ ဖွင့်မပေးလျှင် တံခါးပျက်
သည်အထိ မျက်ဆီးကြမည်ပုံမျိုး။

“ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ ဆရာ”

ကိုထွန်းခင် မေးသည်။

ဦးအောင်ခန့်သည် တွေ့၍ စဉ်းစားနေသည်။

“ကိုင်း မထူးပါဘူးကွာ၊ ဖွင့်သာပေးလိုက်၊ ဩဉ်
ခနဲဦး၊ မင်းလက်ထဲက သေနတ် ငါ့ကို ပေးထား”

ကိုထွန်းခင်သည် သေနတ်ကို ဦးအောင်ခန့်ထံ လှမ်း
ပေးသည်။ ဦးအောင်ခန့်သည် သေနတ်တစ်လက်ကို ခါးတွင်
ထိုးကာ ကုတ်အင်္ကျီဖြင့် ဖုံးသည်။ တစ်လက်ကိုမူ ကျော
ဘက်တွင် ဂုတ်ထားလိုက်သည်။ ကိုထွန်းခင် က တံခါးကို
ဖွင့်ပေးလိုက်သည်။ ဂျပန်စစ်သားများကို တွေ့ရသည်။ အား
လုံးပေါင်း လေးယောက် ဖြစ်သည်။ အားလုံးပင် မူးနေကြ
သည်။ သူတို့တွင် လက်နက်မပါ၊ လက်ချည်း သက်သက်
သာ ဖြစ်ကြသည်။

“ဘာကိုစွဲလဲ မာစတာ”

ကိုထွန်းခင်က ရိုကျိုးသောအမူအရာဖြင့် မေးသည်။

ဂျပန်များသည် မြန်မာစကားကို နားလည်ပုံ မရကြ။

အိမ်အတွင်းရောက်လာပြီ ဆိုကတည်းက နေရာ အနံ့အပြား
သို့ ကျိုးကန်းတောင်းမှောက် ကြည့်ကြသည်။

“မိန်းမ၊ မိန်းမ”

သူတို့သည် ယင်း စကားလုံးကိုမူ အခါခါ ပြောဖူး
ဟန်ဖြင့် ပီပီသသ ဆိုကြသည်။

“မိန်းမ မရှိဘူး မာစတာ၊ ဒီအိမ်မှာ မိန်းမ မရှိဘူး”

ကိုထွန်းခင် ပျာပျာသလဲ ဆိုသည်။ ဂျပန် တစ်
ယောက်က ကိုထွန်းခင်၏ ရင်ဘတ်အင်္ကျီကို စု၍ ဆွဲကိုင်

သည်။

“မိန်းမ၊ မိန်းမ”

ကိုထွန်းခင်သည် ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်ခြင်းကို ပိုမို
ခံစားရဟန်ဖြင့် ခေါင်းကို တွင်တွင်ခါပြုသည်။ ဂျပန်များ
သည် ပို၍ မကျေမနပ် ရှိလာပုံရသည်။

“ခူးရား၊ ဘတ်ကရီ”

စသောစကားများဖြင့် ဆဲရေးလျက် ကိုထွန်းခင်ကို
တွန်းလွှတ်လိုက်သည်။ ကိုထွန်းခင်သည် ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့
ပုံလျက် လဲကျသွားသည်။ ဦးအောင်ခန့်သည် အံ့ကို တင်း
တင်း ကြိတ်ထားသည်။ ဂျပန်များကို မီးထွက်မတတ် ဝင်း
ဝင်းတောက်နေသော မျက်လုံးအစုံဖြင့် စူးစိုက်ကြည့်နေ
သည်။ သူသည် အထက်ထပ်သို့ တက်ရာ လှေကားကို ကိုင်
ရင်း ရပ်နေခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဂျပန်များသည် အောက်ထပ်ရှိ
အခန်းများသို့ တစ်ခန်းပြီး တစ်ခန်း ဝင်ကြည့်သည်။

“ဘယ်လိုလဲဟေ့ ထွန်းခင်၊ တို့တိုင်းပြည် လွတ်လပ်
ပြီဆိုပြီး အားလုံး လွတ်လွတ်လပ်လပ် လုပ်ချင်တာလုပ်ခွင့်
ရနေပြီလား။ တို့တိုင်းပြည်က မင်းမဲ့ တိုင်းပြည်ဖြစ်နေပြီလား”

သူက မကျေမချမ်း ရေရွတ်နေသည်။

အောက်ထပ်ရှိ အခန်းနဲ့ ခဲ့ပေပြီ။ သူတို့ အလိုရှိသော
အရာကို မတွေ့ရ။ သည်တွင် ဂျပန်များ အထက်ထပ်သို့
လှမ်းကြည့်စ ပြုလာသည်။ အထက်ထပ်သို့တက်ရန် တာစူ
လာသည်။ သူတို့သည် လှေကားရင်းမှာ မတ်မတ်ရပ်လင့်
နေသော ဦးအောင်ခန့်နှင့် မျက်နှာချင်း ဆိုင်မိကြသည်။

ဦးအောင်ခန့်၏ အသွင်အပြင်မှာ ကိုထွန်းခင်နှင့်
များစွာ ခြားနားနေ၍ လည်းကောင်း၊ ရုပ်သွင်က လေးစား
ခံညားဖွယ်ကောင်းနေ၍ လည်းကောင်း၊ ရုတ်တရက် ဖြတ်
ကျော်တက်ရောက်ရန် ရဲဝံ့ခြင်း မရှိ။ လေးယောက် တန်းစီ
လျက် ဦးအောင်ခန့်ကို အကဲခတ်သလို ကြည့်နေသည်။

၎င်းတို့ထဲမှ တစ်ယောက်က သူ့ကိုယ်သူလက်နှင့်
ပုတ်ပြသည်။ “မာစတာ” ဆိုကာ လက်ညှိုးနှစ်ချောင်းကို ပူး
ပြု သည်။ “မိန်းမ” ဟုဆိုသည်။ မိန်းမနှင့် အတူနေချင်သည်
ဆိုသောဘော။ ဦးအောင်ခန့်၏ မျက်နှာမှာ ပိုမို တင်းမာ
လာသည်။ ကိုထွန်းခင်သည် ဦးအောင်ခန့်၏ နံဘေးသို့
ရောက်လာသည်။

“က . . . ဆရာ မထူးတော့ဘူး”

ကိုထွန်းခင်၏ မျက်နှာထားမှာလည်း တင်းမာ လာ
လေသည်။ စင်စစ် သူသည် သတ္တိကြောင့်လှသူတစ်ဦးတော့
မဟုတ်။ အသက်ကလည်း ထောက်လာသည်။ လက်နက်
ဆန်းများ၏ အံ့မခန်း အစွမ်းသတ္တိများကိုလည်း မြင်ခဲ့ရ

သည်။ သွေးသံရဲရဲစင်းများကိုလည်း အကြိမ်ကြိမ်တွေ့ ခဲ့ရသည်။ ထို့ကြောင့် သူသည် သွေးကြောင့်နေခဲ့သည်။ ယခု မူ သူ့တွင် သတ္တိများ အလိုလိုရှိလာဟန် တူပေသည်။ ဘာ မဆို ရင်ဆိုင်ရန် သန္နိဋ္ဌာန် ချထားပုံရသည်။

“ဒီအိမ်မှာ လူကောင်းတွေ နေနေတာ မိန်းမလိုချင် တစ်ခြားသွား”

ဦးအောင်ခန့်၏ အသံ ပေါ်လာသည်။ အတော်ကြီး ကျယ်လောင် သွားသည်။ သူသည် ခြေဟန် လက်ဟန်များ ဖြင့် ဂျပန်များကိုမောင်းထုတ်လိုက်သည်။ တစ်ဆက်တည်း မှာပင် သူသည် ကုတ်အင်္ကျီစုံကို ဆွဲဖယ်လိုက်သည်။ ခါး ကြားမှ သေနတ်ကို ဂျပန်တို့အား မြင်စေသည်။ ကျောနောက် မှာ ဝက်ထားသော လက်ကို ထုတ်လိုက်သည်။ ထိုလက် တွင်လည်း သေနတ်ရှိနေသည်။ သေနတ်ကို ကိုထွန်းခင် အား လှမ်းပေးလိုက်သည်။

“ဘာကောင်တွေပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ ရုတ်ရုတ်သံသံ လုပ် လာရင် ပစ်သာပစ် ထွန်းခင်”

ဦးအောင်ခန့် အမိန့်ချမှတ်သည်။

ဂျပန်များသည် သေနတ်ကိုမြင်သောအခါ ခြေလှမ်း တုံ့သွားသည်။ သူတို့အချင်းချင်း “တကွီကို တကွီ” ပြော နေကြသည်။ သေနတ်များကိုတွေ့ရသည်အတွက် ခြောက် ခြားဟန်မပြု၊ ကြောက်ရွံ့ပုံမပေါ်၊ မခန့်လေးစား မထိတရီ အမူအရာမျိုး ရှိကြသည်။

ဂျပန်တစ်ယောက် ထွက်လာသည်။ တစ်စုံတစ်ရာ ပြောသည်။ သူ့စကားကို ဦးအောင်ခန့်တို့ နားမလည်။ ခြေ ဟန်လက်ဟန်အရ သေနတ်ကို တောင်းနေခြင်း ဖြစ်သည်။ သူကတစ်စထက်တစ်စ ရှေ့သို့ တိုးလာရာ ဦးအောင်ခန့် သည် သေနတ်ကို ထုတ်ယူ လိုက် သည်။ ထိုသူ၏ ရင်ဘတ် သို့ တည့်တည့်မတ်မတ် ချိန်လိုက်သည်။

ဦးအောင်ခန့်သည် အေးစက်မာကျောစွာပြုံးရင်း ခေါင်းကို ယမ်းပြလိုက်သည်။ သူ၏မျက်လုံးအစုံမှာ ကျဉ်း မြောင်းနေသည်။ မေးကျောများ ထောင်ထလာသည်။ တ ကယ်တမ်း ရက်ရက်စက်စက် လုပ်မည့် အသွင်သဏ္ဍာန် ပေါ် ပေါက်နေသည်။ ဂျပန်လို ဆဲရေးသံများ ပေါ်လာပြန်သည်။ ဂျပန်သည် ဦးအောင်ခန့်၏ တကယ်တမ်း ရက်စက်တော့ မည့် ဟန်ကို နားလည်နေပုံရသည်။ ရှေ့သို့ တိုးမလာလေတော့။

ခေါင်းဆောင် ဂျပန်သည် သူတို့အသိုက်ထဲဒီရာထူး ကြီးမြင့်ပုံရသည်။ ကျန်သုံးယောက်မှာ သူ့စကားကို နား ထောင်ရသည်။ ဂျပန်သည် ဦးအောင်ခန့်အား အမျိုးမျိုး ပြော ဆို ခြိမ်းခြောက်သည်။ သို့ပေမယ့် ထိုစကားလုံးများထဲမှ တစ်

လုံးတစ်လေကိုပင် ဦးအောင်ခန့်တို့ နားလည်နိုင်ခြင်း မရှိ။ ထို့ကြောင့်ပင် ကြောက်ရွံ့ကြောင်းမုန်းလည်း မသိ။ အဆုံး တွင်မူ ဂျပန်များသည် လက်လျှော့လိုက် ဟန်တူသည်။ အောင်မြင်စွာ ဆုတ်ခွာသွားတော့မည့် အရိပ်အသွင်များပေါ် လာသည်။ သို့တိုင်အောင် အေးအေးဆေးဆေး ပြန်သွား ကြခြင်းကား မဟုတ်။ တွေ့ရသမျှသော အရာများကို ပစ် ပေါက်သွားကြသည်။ ကန်ကျောက်သွားကြသည်။

ဂျပန်များ၏အရိပ်အရောင် ရေနံ့သာရေမှ ပျောက် ကွယ်သွားမှပင် ဦးအောင်ခန့် သက်ပြင်းရှိုက်သည်။ တင်း ထားသမျှသော အကြောအချဉ်များကို လျှော့ချလိုက်သည်။

“တံခါးပိတ်လိုက်တော့ ထွန်းခင်”
ကိုထွန်းခင် တံခါးပိတ်သည်။

ယင်းအချိန်တွင် အထက်ထပ်မှ ခင်ခင်ကြီးတို့ ဆင်း လာကြသည်။ သူ တို့သည်လည်း ယခုမှပင် သက်ပြင်းရှိုက် နိုင်ကြဟန် တူသည်။ စောစောက ဆိုလျှင်တော့ အခန်းထဲ တွင် အသက်မရှူရဘဲ ပုန်းအောင်း နေကြရသည်။ အောက် ထပ်မှ အသံဗလံများကို နားစွင့်ကာ တုန်လှုပ်နေကြသည်။ ချောက်ချားနေကြရသည်။ အထူးသဖြင့် အစေ့မိန်းကလေး နှစ်ယောက်မှာ ပျာယာခတ်နေသည်။ ခင်ခင်ကြီး ကိုယ်တိုင် လည်း ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်မှုကို ခံစားရသည်ပင်။ သို့ပေ မယ့် ကိုယ့်ထက်ကြောက်သူများနှင့် ကြုံဆုံရလေတော့လည်း ဣန္ဒြေဆည်နေရသည်။ မျက်နှာမပျက်အောင် ထိန်းထားရ သည်။ ဂျပန်များ ထွက်သွားလေပြီဆိုသော အခါကမူ သက် ပြင်းရှိုက်ရသည်။ အောက်ထပ်သို့ ဦးဆောင်၍ ဆင်းလာခဲ့ သည်။ အဖြစ်အပျက်ကို မေးမြန်းရသည်။

ခင်ခင်ကြီးသည် ကြားရသောစကားအရ မိမိတို့ အား ကယ်ဆယ်ခဲ့သူမှာ ဖေဖေနှင့်ဦးလေး ကိုထွန်းခင်တို့ ဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။ သူတို့သာ ထိုအထိ တင်းတင်း မာမာမပြပါက မိမိတို့၏ဘဝမှာ မစဉ်းစားရဲလောက်အောင် နှစ်မွန်းသွားနိုင်ကြောင်းများကို တွေး၍ရလာသည်။

“ကိုင်း... ထွန်းခင်ရေ၊ ဘာမှ တွေးမနေနဲ့၊ ဘာမှ စဉ်းစားမနေနဲ့။ ဒီအခြေအနေဟာ တို့များ ဒီမှာနေလို့ မဖြစ် တော့ဘူး ဆိုတာကို ပြတာပဲ”

ငိုငိုနေသော ကိုထွန်းခင်အား ဦးအောင်ခန့် လှမ်းပြော သည်။

“နောက်တစ်ခုက၊ တို့အနေနဲ့ ဒီမြို့မှာ ဒီလောက် ကြာကြာနေနေတာကိုက မှားတာပါပဲလေ။ ဖြစ်သင့်တာက ဒီထက်စောစောထဲက ဒီမြို့က ထွက်ခဲ့ဖို့ ကောင်းတာပဲ။ အဖြစ်ကတော့ မနှစ်ကနဲ့မတူဘူးဆိုတာလို ဖြစ်နေပြီဟေ့။

မြို့မှာ နေပြန်တော့လည်း ဝုံးဒဏ်ကြောက်ရ၊ ဂျပန်ရန်ကြောက်ရနဲ့။ နယ်သွား ပြန်တော့လဲ ဘေးပြ ကြောက်ရ၊ ရောဂါ ဖြစ်မှာ ကြောက်ရနဲ့။ ဘယ်သွားသွား ဘယ်လာလာ ဒုက္ခချည်းပါပဲ ကလား။”

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် ဦးအောင်ခန့် ညည်းညူသလို ဆိုသည်။

ခင်ခင်ကြီးတို့ လူသိုက်သည် ပစ္စည်းများကို ထုပ်ပိုးကြသည်။ စင်စစ် ထုပ်ပိုးပြင်ဆင်ကြရသည် ဆိုသော်လည်း ပစ္စည်းပစ္စယမှာ မည်မည်ရရ မရှိလှတော့။ ထို့ကြောင့် အလွယ်နှင့်ပင် ပြီးသည်။

“ထွန်းခင်ရေ၊ တို့များဘာငှားလို့ရမလဲ၊ နွားလှည်းရမလား၊ မြင်းလှည်းရမလား။ မော်တော်ကားကတော့ မလွယ်ဘူးထင်တယ်။ ဘာပဲရရပေါ့ကွာ။ ရရာသာငှား။”

ကိုထွန်းခင် အိမ်မှ ထွက်သွားသည်။ ခင်ခင်ကြီးတို့အားလုံး စည့်ခန်းမှာ ရှိကြသည်။ စုဝေး၍ ထိုင်နေကြသည်။ စကားကိုမူ မဆိုဖြစ်ကြ။ အတွေ့ကိုယ်စီဖြင့် ငြိမ်သက်နေကြပြန်သည်။ ကိုထွန်းခင် တော်တော်နှင့်ပြန်မလား။ ယာဉ်တစ်ခုခုကို ငှားရန်အတွက် အခက်အခဲတွေ့နေဟန်ရှိသည်။ ကိုထွန်းခင်အစား အခြားသူများသာ ရေနံ့သာသို့ ချောက်လာသည်။ ၎င်းတို့ကား ဂျပန်များသာတည်း။

အိမ်ရှေ့တွင် မော်တော်ကားတစ်စီး ထိုးဆိုက်လာသည်။ အစသော် ကိုထွန်းခင် ပြန်လာသည်ဟု ထင်ကြသည်။ အိမ်တံခါးဖွင့်လျက်ကြိုဆိုသည်။ ကားပေါ်မှဆင်းလာသူများကို မြင်ရသောအခါ အားလုံးပင် တုန်လှုပ်ခြောက်ခြားခြင်းကို ခံစားကြရသည်။ တံခါးကို ပြန်မပိတ်မီတော့ဘဲ ကြက်သေသကာ ကြည့်နေမိကြ သည်။ ယခုအခါတွင် ခင်ခင်ကြီးတို့သည်လည်း ရှောင်ပုန်းရန် အချိန်မရခဲ့တော့ပေ။ စောစောက ရေနံ့သာသို့ ရောက်လာခဲ့ကြသော ဂျပန်စစ်သားလေးယောက်အပြင် အခြားဂျပန်နှစ်ယောက်၊ မြန်မာဧကားပြန်တစ်ယောက်တို့ ပါပါလာသည်။ စကားပြန်မှအပ အခြားသူများတွင် လက်နက်အပြည့်အစုံပါ လာခဲ့ပြီ ဖြစ်ပါသည်။ အိမ်အတွင်း ရောက်လာပြီဆိုလျှင်ပင် အားလုံးကို သေနတ်နှင့် ချိန်ထားသည်။ နေရာမှ မထရန် ပြောသည်။ သူတို့အထဲတွင် ပါလာသော မျက်မှန်နှင့် ဂျပန်တစ်ယောက်မှာ အားလုံးအနက် ရာထူးအကြီးဆုံး ဖြစ်ဟန်တူသည်။ သူကပင် စတင်၍ စကားဆိုသည်။

“ခင်ဗျားတို့ဟာ နိပုန် တပ်မတော်သားတွေကို ဖော်စားခဲ့တယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ သေနတ်နဲ့ပစ်ဖို့ ကြိုး စားခဲ့တယ်လို့ ပြောတယ်။ ဒီအတွက် ဟောဒီ ဗိုလ်ကြီး ယာမာ

ကုဒါက နည်းနည်းပါးပါးမေးမြန်းချင်တယ်လို့ ဆိုပါတယ်” စကားပြန်က ဆိုသည်။

သည်တွင် ဦးအောင်ခန့်က ပြန်ပြောသည်။

“ဒီလို မဟုတ်ပါဘူး။ ကျုပ်တို့က အစော်ကားခဲ့ရတာပါ။ ခင်ဗျားသိတဲ့ အတိုင်း ကျုပ်တို့ဟာလူကောင်းတွေပါ။ အေးအေးဆေးဆေး၊ ရိုးရိုးကုပ်ကုပ် လုပ်ကိုင်စားသောက်နေကြတဲ့ အရပ်သားတွေပါ။ သူတို့ဘာသာမူးပြီး ဒီကို ရောက်လာတယ်။ ကျုပ်ရဲ့သမီးနဲ့ ကျုပ်ရဲ့အိမ်က မိန်းကလေးတွေကို ဖော်ကားဖော်ကား လုပ်ချင်တယ်။ ဒါကိုတော့ ကျုပ်တို့ ကာကွယ်ရမှာ မခွဲတာပဲ မဟုတ်လား။”

ဦးအောင်ခန့်၏စကားကို စကားပြန်က ဂျပန်လို ပြန်ပေးသည်။ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်၏ မျက်နှာသည် တင်းမာလာသည်။ ချက်ချင်းလှုပ်ပင် နီရလာသည်။ သူ့လူများဘက်သို့ လှည့်၍ ဂျပန်လိုမေးခွန်းထုတ်သည်။ သူ့လူများက စကားမပြန်။ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်သည် ပိုမိုစိတ်ဆိုးလာဟန် ရှိသည်။ ဆဲရေးရင်း ဂျပန်စစ်သားများ၏ ပါးကို တပုန်းဖုန်း ရိုက်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ဦးအောင်ခန့်ဘက်သို့ လှည့်ကာ အဖြစ်အပျက်အလုံးစုံကို ပြောပြစေသည်။ ဦးအောင်ခန့်သည် အဖြစ်အပျက်ကို အစအဆုံး ပြောပြရသည်။

ဂျပန်စစ်ဗိုလ်၏မျက်စိအစုံသည် မကြာခဏ ဆိုသလိုပင် ခင်ခင်ကြီးထံ ဝဲဝဲလာသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ စူးစိုက် ကြည့်တတ်လာသည်။ ခင်ခင်ကြီးမှာ သူတို့မျက်မှောက်မှ ချက်ချင်း ထွက်ပြေးလိုစိတ်ပါကနေမိသည်။ သူသည် စကားပြန်အား ဂျပန်စကားနှင့် ပြောသည်။ စကားပြန်က မြန်မာလို ပြန်ပေးသည်။

“ဗိုလ်ကြီးကပြောပါတယ်။ အခုအတိုင်းဆိုရင် ဦးတို့ကို အင်မတန် အားနာစရာ ကောင်းပါတယ်တဲ့။ မဖြစ်သင့် မဖြစ်ထိုက်တဲ့ကိစ္စပါပဲတဲ့။ ဒီအတွက် သူ့လူတွေကို ဆုံးမပါမယ်တဲ့။ ဒါပေမယ့် ဦးတို့မှာ သေနတ်တွေ ဘာတွေ ရှိနေတဲ့ ကိစ္စနဲ့ပတ်သက်လို့တော့ မကျေနပ်ဘူးတဲ့။ သေနတ်တွေကို ဘယ်ကံရတယ် ဆိုတာပြောပါတဲ့”

“သေနတ်တွေကို ကျုပ်တို့ဝယ်ထားခဲ့တာပါ။ ခေတ်က ဗရတ်သူတစ် မဟုတ်လား။ ဒီတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကာကွယ်ဖို့ သေနတ်ဝယ်ခဲ့တာပါ”

စကားပြန်မှ တစ်ဆင့် ဦးအောင်ခန့်၏ စကားကို ကြားရလေလျှင် ဂျပန်စစ်ဗိုလ်၏ မျက်နှာမှာ တင်းမာလာပြန်သည်။

သွေးရောင်လွမ်းလာပြန်သည်။ ဂျပန်လို အော်ဟစ် ပြောဆိုပြန်သည်။

“ဦးရဲစကားဟာ နိဗ္ဗန်တွေကိုစော်ကားသလို ဖြစ်နေ တယ်တဲ့။ ဒီစကားကို ပြန်ပြီးရုပ်သိမ်းပါတဲ့”

“ကျုပ် အမှန်အတိုင်း ပြောတာပဲမောင်”

ဂျပန်စစ်ဗိုလ်သည် ဦးအောင်ခန့်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ရုပ်လိုက်သည်။ ဦးအောင်ခန့်၏ မျက်နှာထားမှာ တင်းမာနေ သည်။ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ကို မခန့်လေးစားအသွင် ရှိသည်။

သည်တွင်ပင် အခြေအနေ ဆိုးရွားလာပြန်ပြီ ဖြစ် ကြောင်း ခင်ခင်ကြီးတို့ သဘောပေါက်လာသည်။ ရင်ထိတ် ရပြန်ပေပြီ။ တွန်လုပ်ချောက်ချား ရပြန်သည်။

ဂျပန်စစ်ဗိုလ်က စကားဆိုသည်။

“ဦးတို့မှာရှိတဲ့ သေနတ်တွေ ပေးပါတဲ့”

စကားပြန်က ဆိုသည်။ ဦးအောင်ခန့် ချက်ချင်းငြင်း သည်။

“အို ဘာလို့ပေးရမှာလဲ၊ ကျုပ်ပိုက်ဆံနဲ့ ကျုပ်ဝယ် ထားတာပဲဟာ”

“ပေးလိုက်စမ်းပါ ကိုအောင်ခန့်ရယ်”

ဒေါ်မြလေးက မနေသာသလို ဝင်ပြောသည်။

ဦးအောင်ခန့်သည် မကျေနပ်သော အသွင်အပြင်နှင့် ပင် သေနတ်များကို သိမ်းထားရာမှ ထုတ်ပေးလိုက်ရသည်။

“စော်ကားတယ်ဟေ့၊ စော်ကားတယ်၊ အသက်ကြီး နေလို့သာ ခေါင်းငုံ့ခံရတာပေါ့ကွာ။ အောင်ခန့်တို့ အသက် ထက်ဝက်လောက် ပြန်ငယ်လိုက်ချင်တယ်”

စသည်ဖြင့် ဦးအောင်ခန့် ရေရွတ်နေသည်။ ဤသည် ကို စကားပြန်က ပြန်မပြော၍သာ တော်တော့သည်ဟု ခင် ခင်ကြီး မှတ်ယူမိသည်။ သေနတ်ရလျှင် ဂျပန်တို့ ပြန်ကြ လိမ့်မည်ထင် သည်။ ထိုမျှနှင့်ပင် ကိစ္စပြီးငြိမ်းမည်ဟု မျှော် လင့်ထားသည်။ သို့ရာတွင် ထင်သလို မဟုတ်။ ကိစ္စမပြီး ငြိမ်းသေး။

“ဗိုလ်ကြီးက ပြောပါတယ်၊ စောစောက ဒီအိမ်မှာ လူတစ်ယောက်ရှိတယ်။ အဲဒီ တစ်ယောက်ကို ခေါ်ပေးပါတဲ့”

“ပြောလိုက်စမ်းကွာ မင်းတို့ ဗိုလ်ကြီးကို အဲဒီလူ မရှိတော့ဘူး။ ဒီမြို့က ထွက်သွားပြီလို့”

စင်စစ် ဦးအောင်ခန့်ကကိစ္စကို လွယ်လွယ်နှင့် ပြီးမည် အထင်နှင့် အစတုံး ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ အမှန်မှာ ယင်း စကားသည် ကြံမ္မာဆိုးကို မိတ်ခေါ်လိုက်သည်နှင့် တူခဲ့လိမ့် မည်ဟု မမှတ်ယူမိ။ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်သည် ပို၍ ဒေါသတကြီး ဖြစ်လာသည်။

ရှားရှူးရှဲရှဲ ဖြစ် လာသည်။

“အဲဒီလူဟာ အင်္ဂလိပ်သူလျှိုလားတဲ့”

သည်အမေးကို ဦးအောင်ခန့်ရယ်ပစ်လိုက်သည်။ သို့ရာတွင် သူသည် ပျာပျာသလ ငြင်းရသည်။

“မဟုတ်ရပါဘူး မောင်ရာ၊ သူဟာ လူကောင်းပါ လို့ မင်းတို့ ဗိုလ်ကြီးကို ပြောစမ်းပါဦး”

စကားပြန်က ထိုစကားကို ပြန်ပြောသည်။

“ဦးရဲစကားကို ဗိုလ်ကြီးက မယုံဘူးတဲ့ခင်ဗျ”

“ဟေ”

ဦးအောင်ခန့် အဲဒါ့သလို ဆိုသည်။

“မယုံရင်လဲ မတတ်နိုင်ဘူး။ ကျုပ်က အမှန်အတိုင်း ပြောတာပဲဟာ၊ ပြောစမ်းပါဦးကွာ၊ မင်းရဲ့ ဗိုလ်ကြီးကို။ ဒီလူ ဟာ သူလျှိုကိစ္စတို့ ဘာတို့ နားမလည်ပါဘူးလို့၊ ဒီအိမ်က အစေခံပါလို့”

ဒေါ်မြလေးကလည်း ဝင်၍ပြောရသည်။

“ဟုတ်ပါတယ် မောင်ရင်ရယ်၊ သူ့နာမည်က ထွန်း ခင်ပါ။ လူကောင်း တစ်ယောက်ပါ”

ခင်ခင်ကြီး တို့မှာကား အသက်မှရှုမိပါရဲ့လား ထင်ရ သည်။ လူအား လုံးကို အထိတ်တလန့် အမူအရာဖြင့် ကြည့် နေကြသည်။

“အဲဒီလူ အခုဘယ်မှာလဲ”

“ပြောပြီကော... သူဒီမြို့က ထွက်သွားပြီလို့”

“ဒါဆိုရင်တော့ သေချာနေပြီ သူ့ကို ဖမ်းရလိမ့်မယ်” ဦးအောင်ခန့်မှာ အစဦးစားရ ကျပ်သလို ဖြစ်လာ သည်။ စိတ်တို၍လည်း လာမိပုံ ပေါ်သည်။

“နေစမ်းပါဦးကွယ်။ သူဟာ သူလျှိုပါလို့ အထောက် အထား တစ်စုံတရာ မတွေ့ရသေးဘဲ ထင်တာနဲ့ ဖမ်းမယ် ဆိုတာ အဓိပ္ပာယ်မရှိပါဘူး”

“အဓိပ္ပာယ်ရှိတာ မရှိတာတော့ မသိဘူး။ ဖမ်းစရာ ရှိရင်တော့ ဘယ်သူ့ကိုပဲ ဖြစ်ဖြစ် ဖမ်းရမှာပဲ”

“ဟေ ဟုတ်လား။ အဲဒီလို ဖမ်းရအောင်က တို့များ

ဟာ ကျွဲတွေ နွားတွေ မဟုတ်ဘူးကွယ်။ လူတွေ၊ လူတွေ၊ လူဆိုတာက ဥပဒေစည်းကမ်းနဲ့နေကြတာ။ လူတစ်ယောက် ကို လူလို ဖမ်းမယ်ဆိုရင် ဖမ်းနိုင်တဲ့ အထောက်အထား ရှိရ မယ်။ ဖမ်းဖို့ ဝရမ်းတွေ ဘာတွေပါရတယ်”

“ဒါကိုတော့ ကျွန်တော်တို့ နားမလည်ဘူး။ ကျွန် တော်တို့မှာ လူတစ်ယောက်ကို ဖမ်းချင်ရင် အချိန်မရွေး ဖမ်း နိုင်တယ်”

“လွတ်လွတ်လပ်လပ် ဖမ်းချင်သလို ဖမ်းနိုင်တယ် ဆိုပါတော့ကွယ် ဟုတ်လား။ ဒါလားကွယ် လွတ်လပ်ဇော ရတယ်ဆိုတာ”

“ကိုအောင်ခန့်”

ဒေါ်မြလေး ဝင်တားသည်။ မိုးရိမ်မကင်း အမူအရာဖြင့် လှမ်းခေါ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဒေါ်မြလေးသည် စကားပြန်ထံ လှည့်လိုက်သည်။

“သူပြောသလို မဟုတ်ပါဘူးကွယ်၊ ထွန်းခင် မကြာခင် ပြန်လာမှာပါ”

သည်စကားကို စကားပြန်က ပြန်မပြောခင်တွင် ဂျပန်စစ်ဗိုလ်သည် တစ်စုံတစ်ရာ ပြောလိုက်သည်။

“ဗိုလ်ကြီးက ဦးကိုဖမ်းဖို့ အမိန့် ပေးနေပါတယ်”

ယင်းစကားသည် အားလုံးကိုဆတ်ခနဲ ဖြစ်သွားစေသည်။ တုန်လှုပ် သွားစေသည်။

“ကျုပ်ကို ဖမ်းမယ်”

ဦးအောင်ခန့် ကိုယ်တိုင်ပင် ကြားလိုက်ရ သော စကားအတွက် အံ့ဩသွားသလိုရှိသည်။

“နေစမ်းပါဦး၊ ကျုပ်ကို ဘာလို့ဖမ်းရမှာလဲ”

“ဦးလဲ အင်္ဂလိပ်သူလို့ ဖြစ်မှာပဲတဲ့။ ဒါကြောင့် နိပ္ပန်တပ်မတော်သားတွေကို စော်ကားဝံ့တာတဲ့”

“ဒါနဲ့စောစောက သူ့လူတွေ အလွန်ပါဆို”

“အခြေအနေက တစ်မျိုးဖြစ်သွားပြီ ဦး။ ထွန်းခင်ဆိုတဲ့ လူကို တွေ့ရရင် ဒီလိုဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး။ သူထွက်သွားတဲ့ အတွက် အဓိပ္ပာယ်တစ်မျိုး ဖြစ်သွားတာ”

ဂျပန်စစ်ဗိုလ်က အမိန့်ပေးသည်။ ဂျပန်များသည် ဦးအောင်ခန့်ထံ ဝိုင်းလာကြသည်။ ခင်ခင်ကြီး မနေသာတော့။

ထိုင်ရာမှထ၊မိသည်။ ဦးအောင်ခန့် ရှေ့မှာရပ်သည်။

“ကျွန်မ ဖေဖေကို မဖမ်းကြပါနဲ့ရှင်။ ဖေဖေမှာဘာ အပြစ်မှ မရှိပါဘူး”

ဂျပန်စစ်ဗိုလ်က ခင်ခင်ကြီး၏ မျက်နှာကို စူးစိုက်ကြည့်နေသည်။ ခင်ခင်ကြီးပြောသောစကားကို ဘာသာပြန် နှိုင်းသည်။ ထို့နောက် သူသည် ခင်ခင်ကြီးအား ပြုံးပြလိုက်သည်။ ဂျပန်လို ပြောသည်။ စကားပြန်က ဘာသာ ပြန်ပြသည်။

“ဗိုလ်ကြီးက ပြောတယ်။ စိတ်မပူပါနဲ့တဲ့။ မေးရုံစမ်းရုံပဲတဲ့။ ခဏကြာရင် ပြန်လွှတ်ပေးပါမယ်တဲ့။ တကယ်တော့ ဖမ်းတာမဟုတ်ပါဘူးတဲ့”

“အို ဘာဖြစ်ဖြစ်။ ကျွန်မ ဖေဖေကို ခေါ်မသွားရဘူး”

စကားပြန်သည် ခင်ခင်ကြီးအား စိတ်ပျက်လက်ဖျက်အမူအရာဖြင့် ကြည့်သည်။

“ဒီမယ် ခင်များတို့ အဲဒီလိုလုပ်ရင် အခြေအနေတွေ ပိုဆိုးကုန်လိမ့်မယ်။ ဗိုလ်ကြီးက သူများနဲ့တူတာမဟုတ်ဘူး။

သူစိတ်ဆိုးလာရင် အကုန်လုံးဒုက္ခ ဖြစ်ကုန်လိမ့်မယ်”
သည်တော့လည်း ခင်ခင်ကြီး တွေ့သွားရသည်။ စကားပြန်အား တောင်းပန်တိုးလျှိုးသောအမူအရာဖြင့် ကြည့်သည်။

“တဆိတ်လောက် ရှင်တို့ ဗိုလ်ကြီးကို ပြောပေးစမ်းပါ စကားပြန်ကြီးရယ်။ ကျွန်မ ဖေဖေကို ခေါ်မသွားဖို့ တောင်းပန် ပေးစမ်းပါ”

စကားပြန်သည် ဂျပန်စစ်ဗိုလ်အား ဂျပန်လို တတွတ်တွတ် ပြောပြသည်။ ဂျပန်ဗိုလ်သည် ခင်ခင်ကြီးအား ပြုံး၍ကြည့်ရင်းက ခေါင်းကိုတဆတ် ဆတ်ညိတ် နေသည်။ နောက်တော့ သူက တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်ပြော သည်။

“ဒီလိုရှိတယ်တဲ့၊ ဟို ထွက်ပြေးသွားတယ်ဆိုတဲ့ လူကိုမသက်ဘူးတဲ့။ အဓိက လိုချင်တာက အဲဒီလူတဲ့။ ဘာမှ မစိုးရိမ်ပါနဲ့တဲ့။ အားလုံး ဗိုလ်ကြီး ကြည့်လုပ်ပေးမယ်တဲ့။ ဟိုလူပြန်လာရင်သာ သူတို့ဆီ အကြောင်းကြားပါတဲ့။ ဦးကို ပြန်လွှတ်ပေးပါမယ်တဲ့”

ခင်ခင်ကြီး ဘာပြောရမည်ကိုလည်း မတွေးတတ်။

“ဒီလိုဆိုရင်လဲ ဖေဖေလိုက်သွားမယ် သမီး၊ သူ့အထက်က လူတွေနဲ့တွေ့ရင် ကြည့်ပြောရသေးတာပေါ့။ ကိုယ့်မှာလဲ အပြစ်မှမရှိဘူး၊ ကြောက်စရာမလိုပါဘူး”

ဦးအောင်ခန့်ဆိုသည်။ တစ်ဆက်တည်းမှာပင် စကားပြန်ဘက်သို့ လှည့်၍ပြောသည်။

“ကိုင် ကျုပ်လိုက်ခဲ့မယ်”

စကားပြန်က ဂျပန်စစ်ဗိုလ်အား ဦးအောင်ခန့် လိုက်မည့်အကြောင်း ပြောပြလိုက်သည်။ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်၏ မျက်နှာမှာ ကျေနပ်သည့် အရိပ်အရောင် လွှမ်းသွားသည်။ ခင်ခင်ကြီးကို ကြည့်လျက် တစ်စုံတစ်ရာပြောသည်။

“ဗိုလ်ကြီးပြောတယ်၊ စိတ်မပူပါနဲ့တဲ့။ သူ့ကိုအားကိုးပါတဲ့။ အစစအရာရာ အဆင်ပြေသွားအောင် လုပ်ပေးပါမယ်တဲ့”

ခင်ခင်ကြီးမှာ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်၏ စကားကြောင့် အားတက်ခြင်း၊ ကျေးဇူးတင်ခြင်း စသည်တို့ကို ခံစားရခြင်းမရှိ။ စစ်ဗိုလ်၏ မျက်နှာ အသွင်အပြင်နှင့် အပြုအမူကိုလည်း မနှစ်သက်နိုင်။

“ခဏကလေးနော်”

ဦးအောင်ခန့်ဆိုသည်။ ဒေါ်မြလေးအနီးသို့ ကပ်လာသည်။ လေသံတိုးတိုးဖြင့် မှာသည်။

“ကျုပ်ပြောမယ် မမြ၊ ဒီကောင်တွေဟာ တစ်ကောင်မှ မယုံရဘူး၊ သိလား။ ကျုပ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး မမြတို့ ဘာမှ

မလုပ်နဲ့။ ဂျပန်တွေ၊ စကားပြန်ဆိုတဲ့ အကောင်တွေနဲ့လဲ မရောနဲ့။ ထွန်းခင်ပြန်လာရင်လဲ သူတို့ဆီ မလွှတ်နဲ့။ မမြတို့ လုပ်စရာတစ်ခုပဲရှိတယ်။ အဲဒါက ထွန်းခင် ပြန်လာရင်လာ ချင်း ဒီမြို့က ထွက်သွားဖို့ပဲ။ အမြန်ဆုံး ဒီမြို့က ပြောင်းကြ ဖို့ပဲ။ ကျုပ် အတွက်တော့ မပူပါနဲ့ ကျုပ်ကိုကျုပ် လွှတ်အောင် ရုန်းပြီး မမြတို့ရှိတဲ့ နေရာကို လိုက်လာခဲ့မယ်။ ဟုတ်ပြီလား။”

ဒေါ်မြလေးသည် ခင်ပွန်းဖြစ်သူ၏ မျက်နှာကို စူးစိုက် ကြည့်လျက်ရှိသည်။ မျက်နှာတွင် ကြေကွဲခြင်းအရိပ်အရောင် လွှမ်းနေသည်။

“ရှင်လိုက်သွားလို့ကော ဖြစ်ပါ့မလား ကိုအောင် ခန့်ရယ်”

ဒေါ်မြလေး စိုးရိမ်မကင်းဟန်ဖြင့် ဆိုသည်။

“မလိုက်လို့ ဖြစ်မယ်မထင်ဘူး မမြ၊ မလိုက်ဘဲ နေရင် ဒီထက်အခြေအနေ ဆိုးလာလိမ့်မယ်။ စိတ်မပူပါနဲ့ ကျုပ် ကလေးမှ မဟုတ်ပဲ။ ပြီးတော့ ကျုပ်မှာ ဘာအဖြစ်မှ မရှိတာ အားလုံးက အသိပဲ မဟုတ်လား။”

သည်တွင် ခင်ခင်ကြီး တွေးမိသော အရာတစ်ခုရှိ သည်။ စင်စစ် ဖေဖေသည် ကိုထွန်းခင်အား ညာခဲ့ခြင်း ဖြစ်မည် ထင်သည်။ ကိုထွန်းခင်အစား သူ့ကိုယ်သူ့ ပုံအပ် လိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ သို့ဖြင့် ဂျပန်စစ်ဗိုလ်က ဦးဆောင်ကာ အိမ်မှ ထွက်သွားကြသည်။ ခင်ခင်ကြီး တို့တစ်သိုက်သည် တံခါးပေါက်မှနေကာ ဦးအောင်ခန့်တို့

လှသိုက်ကို ငှူငှူငိုငိုငိုကြီး စူးစိုက်ကြည့်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့ ကြသည်။ ရင်တွင်းမှာ ဟာနေသည်။ ငိုရွက်လိုစိတ်က ကြီးနူး လာသည်။ ငိုကား မငိုဖြစ်။ မျက်ရည်ရစ်ပဲ နေမိကြသည်။

မော်တော်ကား ထွက်သွားသည်။

ခင်ခင်ကြီးတို့ အားလုံး မျက်စိဟာဆုံး ကြည့်နေမိ ကြသည်။ မော်တော်ကား၏ အရိပ်အရောင်ပျောက်ကွယ် လျှင် ခင်ခင်ကြီးသည် ဒေါ်မြလေးဘက်သို့ လှည့်ကြည့် လိုက်သည်။

ဒေါ်မြလေးမှာ ကျောက်ရုပ်တစ်ခုနယ် ငြိမ်နေသည်။

မျက်ဝန်းများမှာ တောက်ပ နေသည်။ မျက်ရည်ကြည် ထူ လည်နေသည်။ ခင်ခင်ကြီးက ဒေါ်မြလေး၏ ပခုံးကို နှစ်သိမ့် သည့် အသွင်ဖြင့် ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ ယင်းအချိန်တွင် ကိုထွန်းခင် အိမ်အတွင်းဝင်လာ သည်။ အဖြစ်အပျက်ကို မေးသည်။ အကြောင်းကို ခင်ခင် ကြီး ရှင်းပြသည်။ ခင်ခင် ကြီး၏ စကားအဆုံးတွင် ကိုထွန်းခင် သက်ပြင်းရွိုက်သည်။

“ဘယ်လို လုပ်ကြမလဲ ဟင်”

သူ၏ အမေး။

“ဘာမှ မလုပ်ဘူး ထွန်းခင်။ ကိုအောင်ခန့်မပါဘဲ တို့ဒီမြို့က မထွက်ဘူး။ သူမပါဘဲ ဘယ်မှမသွားဘူး။ ဒါ ငါ့အဓိဋ္ဌာန်ပဲ။ ငါ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ပဲ”

ဒေါ်မြလေးက သန့်ဋ္ဌာန် ချထားသလို တင်းမာသော မျက်နှာထားဖြင့် ပြောလိုက်လေသည်။

ဆောင်းညသည် ချမ်းချမ်းမြမြ ရှိလှလေသည်။

ရှုခင်းအားလုံးမှာ နှင်းဖြင့် ပြည့်သိပ်နေလေသလား ထင်ရသည်။ ဝေရီမှုန်မှိုင်းနေသည်။ နှင်းထူထပ်စွာ ကျနေဟန်ရှိတူသည်။ နှင်းအစက်အပေါက်ကလေးများ ဖြစ်လာကာ တဖြောက်ဖြောက် ကြွေကျနေကြသည်။

မောင်မောင်ဦးသည် ပြတင်းပေါက် အနီးရှိ စားပွဲမှာ ထိုင်နေသည်။ နှင်းဖြင့် ပြည့်သိပ်နေသော ရှုခင်းအတွင်းသို့ အဓိပ္ပါယ်ကင်းခဲ့စွာ စူးစိုက်ကြည့်နေသည်။ နှင်းပွင့်ကြွေသံကို နားစွင့်နေသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ တံစက်မြိတ်မှ နှင်းရည်များ အိတွဲကာ လိမ့်လျောကျ ဆင်းလာသည်။ သူ့အရှေ့မှာ ပင်စိန်ပွင့်ကလေးများသဖွယ် လက်ခနဲ ကြွေကျသွားတတ်သည်။

သူ့အရှေ့မှာ စာအုပ်တစ်အုပ်ဖွင့်ထားသည်။ စောစောပိုင်းက သူဖတ်နေခဲ့သည်။ စာအုပ်တွင် စိတ်ဝင်စားနိုင်ခြင်း မရှိခဲ့။ စာဖတ်နေရင်းမှပင် အတွေးသည် ယောက်ယက်ခတ်လာသည်။ ဟိုဟိုသည်သည် ပြန့်နှံ့သွားသည်။ စာအုပ်မှ မျက်နှာခွါမိသည်။ အမှောင်အတွင်း စူးစိုက်ကြည့်နေမိသည်။

စင်စစ် အတွေးတို့မှာ မည်မည်ရရ ရှိလှသည် မဟုတ်။ တစ်စုံတစ်ရာတည်း အပေါ်တွင် အာရုံစူးစိုက်ထားမိခြင်းလည်း မရှိ။ ရောက်တတ်ရာရာ နိုင်လှပေသည်။ နောက်ကျောက်မှ ခြေသံကြားရသည်။ လှည့်မကြည့်ဘဲနှင့် မည်

သူ့ ခြေသံဟု အတတ်သိသည်။ ခြေသံရှင်သည် ခြေသံလုံလုံထား၍ သူ့အပါးသို့ ချဉ်းကပ်လာခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ညသည် တိတ်ဆိတ်လွန်းလှလေရာ အဘယ်မျှ အသံလုံသည် ဖြစ်စေ ကြား သာသည်ပင်။ ပြီးလျှင် လိုသည်ထက် ပိုမိုသုံးစွဲခဲ့ဟန်တူသော ရေမွှေးရနံ့မှာ တထောင်းထောင်းထ၊ လာသည်။ ပိုမိုနိုးကပ်လာလေ ရနံ့က ပိုမို စူးလာလေဖြစ်သည်။ သူ၏ကုလားထိုင် ကျောမှိုသို့ လက်တင်လိုက်ဟန်တူသည်။ သူ၏လည်ကုပ်သားသို့ လေဖြင့်မှုတ်ခြင်း ခံလိုက်ရသည်။ ရေမွှေးနံ့အပြင် ပေါင်ဒါနဲ့ကိုပါ ရောနှော ခံစားရသည်။

“သူ့ အမိပဲသေးဘူးကိုး”
နားအနီးသို့ကပ်ပြီး ခပ်တိုးတိုးဆိုလှသော အသံကို ကြားရသည်။ အမျိုးသမီး၏ ထွက်သက်လေသည် သူ့ပါးပြင်ကို ရှုပ်တိုက်သွားသည်။ သူသည် အမျိုးသမီးကို လှည့်မကြည့်။ စကားပြန်မပြော။ ငေးစိုက်နေဆဲပင်။

“သူ့ကိုယ်မှာ အနွေးထည်လဲ မရှိဘူး၊ သူ့ မချမ်းဘူးလားဟင်”

ပထမ အသံထက် အနည်းငယ် ကျယ်လောင်သော အသံကိုကြားရသည်။ သူ့အဖြေမပေး။ သက်ပြင်း ရှိုက်ရင်း ကျောဆန့်လိုက်သည်။ ပုနွေးဖောင်းကြသော အရများသည် သူ့ကျောပြင်သို့ ဖိကပ်လာသည်။

“တံခါးကိုလဲ ဖွင့်ထားတယ်လား၊ လေအေးတိုက်မှာပေါ့ကွယ်”

အမျိုးသမီး၏ အသံမှာ ကရုဏာသံ လွှမ်းနေသည်။

သို့တိုင်အောင် သူ လူပဲမလာသေး။

“ကြည့်ပါဦး၊ သူနဲ့စကားပြောရတာ ကျောက်ရုပ်ကြီးတစ်ရုပ်နဲ့ စကားပြောရတာ ကျနေတာပဲ။ ဒီမယ်ရှင် ကို တေမိရဲ့။ စကားလေးဘာလေးများ ပြောစမ်းပါဦးလား ရှင်ရယ်”

အမျိုးသမီးက ချဲ့နေပြန်သည်။

မောင်မောင်ဦးသည် ထိုင်ရာမှ ထ၊ ရပ်လိုက်သည်။ အမျိုးသမီးအား စောင်းငဲ့၍ မကြည့်ဘဲ ပြတင်းပေါက်သို့ သွားရပ်သည်။ အမျိုးသမီးက သူ့နောက်မှ လိုက်လာသည်။ ကျောက်ကန်မှာ ရပ်သည်။ အသားချင်း ထိကပ်မိသည်အထိ ပူးကပ်၍ ရပ်လိုက်သည်။

“သူ ဘာဖြစ် နေသလဲကွယ်”

အမျိုးသမီးသည် စိတ်မရှည်နိုင်ထလို ညည်းပြောပြောသည်။ သည်တော့မှ သူသည်နောက်သို့လှည့်သည်။ အမျိုးသမီးနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်သည်။

“ဖေဖေ ပြန်မလာသေးဘူးလား”

သူ၏ မျက်နှာမှာ တင်းသည်။ အမေးစကားမှာ မာကျော ပြတ်သားသည်။

“မလာသေးဘူး၊ သူဒီညပြန်လာချင်မှ လာလိမ့်မယ် ထင်တယ်။ ခရီးသွားစရာ ရှိတယ်လို့ ပြောတယ်”

မောင်မောင်ဦးသည် အမျိုးသမီး၏မျက်နှာကို စူးစိုက်ကြည့်သည်။ ခင်သန်းနွဲ့သည် အစွမ်းကုန်ခြယ်သ ထားပါချေ၏။ ညအိပ်ရာဝင်ချိန် ဖြစ်သည်ကို အမှတ်ရဟန်မတူ။ လောလော ဆယ်ပွဲနေပွဲထိုင် သွားတော့မည့် အသွင်အပြင်မျိုး။ ခင်သန်းနွဲ့၏ အလှအပကို မောင်မောင်ဦး မျက်စိမှာ ဖွံ့ဖြိုးမိပဲ မပေါ့။ သူသည် ချက်ချင်း ဆိုသလိုပင် အကြည့်ကို လွှဲပြောင်းပစ်လိုက်သည်။ သူ့မျက်နှာကို ကြည့်ရသည်မှာ စိတ်အိုက်နေပုံရ သည်။

“ကိုယ် အိပ်ချင်ပြီ၊ မင်းလဲ၊ သွားအိပ်ချေ။”

သူသည် ထိုမျှသာပြောလျက် ခုတင်ဆီသို့ လျှောက်လာသည်။ ခင်သန်းနွဲ့ သူ့နောက်မှ လိုက်ပါလာသည်။ ခုတင်သို့ရောက်လျှင် မောင်မောင်ဦး ထိုင်ချလိုက်သည်။ ခင်သန်းနွဲ့နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ဖြစ်ရပြန် သည်။

“ကိုယ်ပြောတာ မကြားဘူးလား၊ မင်းမှာ နားမပါဘူးလား၊ ကိုယ်အိပ်တော့မယ်။ မင်းလဲ အိပ်တော့လို့”

မောင်မောင်ဦး၏ အသံမှာ အတော့ပင် ကျယ်လောင်သွားသည်။ သူ့က စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုဖြင့် အော်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“သူများကို နှင်နေတာလားဟင်”

“ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ် မင်းကို ဘယ်နှခါ ပြောထားရမလဲ။ ဒီအပေါ်ထပ်ကို တက်မလာခဲ့ပါနဲ့လို့”

“သူများ ဒီကိုတက်လာတာ အကြောင်းရှိတယ်။ အောက်မှာ တစ်ယောက်ထဲ မနေရဲလို့ပါ။ အချိန်ကိုလဲ ကြည့်ပါဦး။ ဘယ်လောက် ညဉ့်နက်နေပြီလဲ။ အခုထက်ထိ အစ်ကိုကြီးကလဲ ပြန်မလာဘူး မဟုတ်လား”

မောင်မောင်ဦး သက်ပြင်းရှိက်သည်။ ညည်းညူသလိုဆိုသည်။

“ခက်တော့တာပဲ ခင်သန်းနွဲ့၊ မင်းကိုယ့်ကို ဒီအိမ်က နှင်နေတာပဲ။ ကိုယ့်ကို ဒီမြို့က ထွက်သွားအောင် လုပ်နေတာပဲ”

“သူများမှာ ဒီဆန္ဒမျိုး မရှိပါဘူး။ သူသိပါတယ်။ ပြောရဦးမယ်၊ သူဒီအိမ်ကို ရောက်လာတော့ သူများ ဘယ်လောက် ဝမ်းသာရတယ်ထင်သလဲဟင်။ သူ့ကို ဒီအိမ်မှာဒီမြို့မှာ ထာဝစဉ် ရှိနေစေချင်ပါတယ်။ ဒါဟာ သူများရဲ့ ဆန္ဒပဲ သိလား”

“ခင်သန်းနွဲ့ရယ်၊ မင်း ကိုယ့်ကို အငြိမ့်ခုံပေါ်ကနေ ‘ကျွန်မရတဲ့စား ဒီလူသိုက်ထဲမှာ ရှိတယ်ရှင်’ ဆိုပြီးညနေတဲ့ပုံစံမျိုး လုပ်ပြမနေစမ်းပါနဲ့။ မင်းကိုယ့်ကို ဘာလဲဆိုတာ သိတယ်မဟုတ်လား။ မင်းဟာ ကိုယ့်ဖေဖေရဲ့ခွဲခွဲမီးမ။ မင်းကို ကိုယ့်ဖေဖေက ဘာအကြောင်းကြောင့်ပဲ ယူပျံ၊ သူ့အပေါ်မှာ မင်းအလေးအနက်ထားရမယ်။ ယောက်ျားတစ်ယောက် အနေနဲ့ လေးစားသင့်တယ်။ တစ်ချိန်တည်းမှာ သားနဲ့အဖေကို မြှူဆွယ်တာမျိုး မလုပ်သင့်ဘူး”

ယင်းအချိန်တွင် ခင်သန်းနွဲ့က တစ်စုံတစ်ရာ ပြောမည်ပြုသည်။ မောင်မောင်ဦးက လက်ကာ ပြလိုက်ကာ စကားဆက်သည်။

“နေဦး၊ မင်းမပြောနဲ့ဦး၊ ကိုယ်ပြောမယ်။ အခု မင်းရောက်နေတဲ့ နေရာနဲ့ မင်းရဲ့ဘဝပုံစံကို ကြည့်စမ်း။ ချောင်ကြိုချောင်ကြားရပ်ကွက်ထဲမှာ နေရတဲ့နေရာမျိုး။ အဲဒီတုန်းက ဘဝပုံစံမျိုးဟုတ်ရဲ့လား။ ဒါဟာ ဘယ်သူ့ကျေးဇူးလဲ။ ကိုယ့်ဖေဖေရဲ့ ကျေးဇူးမဟုတ်လား။ ဒီကျေးဇူးကလေးကို ထောက်ထားပြီး ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်နေပါလို့ တောင်းပန်ပါတယ် မယ်မင်းကြီးမရယ်။ တောင်းပန်ပါတယ်”

ခင်သန်းနွဲ့သည် မောင်မောင်ဦး၏ မျက်နှာကို မလွတ်တမ်းကြည့်နေသည်။ မျက်နှာမှာ စောစောကလို့ ကြည့်သာခြင်း မရှိလေတော့။

မျက်စိအစုံမှာ မျက်ရည်ကြည့်ရစ်ပဲဟန် ရှိသည်။ တောက်ပလာသည်။

“သူများလေ... ဖြစ်နိုင်ရင် အရင်နေတဲ့ အိမ်ကိုပဲ ပြန်သွားချင်တယ်”

သည်စကားကို မောင်မောင်ဦး အံ့အားသင့်ရသည်။

“ဘာဖြစ်လို့”

မေးသည်။

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ။ သူပြောသလို ဒီမှာနေရတာ ကောင်းပါတယ်။ ဒါပေမယ့် မလွတ်လပ်ဘူး။ သူ့အဖေက သူများကို သိပ်ချုပ်ချယ်တာပဲ။ အို သူများ သူ့ဖေဖေကို ချစ်လို့ယူရတယ်လို့ကော ထင်သလားဟင်”

မောင်မောင်ဦး ဘာမျှပြန်မပြောတတ်။

“ဟုတ်တယ် နည်းနည်းမှ မချစ်ခဲ့ဘူး သိလား”

“ဒါဖြင့် ဘာလို့ယူသေးလဲ”

“ကြောက်လို့ ယူခဲ့ရတာသိလား၊ ကြောက်လို့”

မောင်မောင်ဦးသည် စိတ်ပျက်လက်ပျက် အမှုအရာ ဖြင့် လက်ငါးချောင်းကို ဆံပင်အတွင်း ထိုးထည့်လိုက် မိသည်။ ဆံပင်များ ပွလာသည်အထိ ကုတ်ခြစ်နေမိသည်။ ခင်သန်းနွဲ့သည် မောင်မောင်ဦးနှင့် ပိုမိုနီးကပ်အောင် တိုးလာ သည်။

“သူများ အမှန်အတိုင်း ပြောမယ်။ သူ့နဲ့စပြီးတွေ့ ခဲ့တဲ့ နောက်ပိုင်းမှာလေ သူ့ကိုထပ်ပြီး တွေ့ချင်နေခဲ့တယ်။ သူ့ကို တမ်းတနေခဲ့မိတယ်။ သူများတို့ အငြိမ်က၊ တုန်းက က၊ ခဲ့ရသလိုပဲ။ သူဟာလေ သူများဆီကို မင်း သားလေးလို ရောက်လာတယ်။ နောက်တော့ ပျောက် ကွယ် သွားတယ်။ မင်းသမီးကလေး လွမ်းကျွန် ရစ်ခဲ့သလို သူများ လွမ်းနေ ခဲ့ရတယ်။ ဒီအထိ သူ့ကိုစွဲ လမ်းခဲ့ ရတယ်။ ဒါကို သူ မသိဘူးလားဟင်၊ ဒါမှမဟုတ် မသိချင်ယောင်များ ဆောင်နေ သလားကွယ်”

မောင်မောင်ဦးသည် ခင်သန်းနွဲ့၏ စကားကြောင့် တဒင်္ဂမျှ ငြိမ်သက်သွားရလေသည်။ ခင်သန်းနွဲ့၏စကားမှာ သူ့ရင်ကို လှုပ်ရှားစေနိုင်သော အစွမ်းသတ္တိရှိသည်။ လေယူ လေသိမ်းကအစ နာပျော်ဖွယ် ဖြစ်နေသည်။ မျက်နှာအနေ အထားကလည်း တကယ်တမ်း လိုက်လံလွှဲမှုကို ခံစားနေရ ဟန်ရှိသည်။ သို့ရာတွင် တစ်ခဏချင်းပင် မောင်မောင်ဦး၏ စိတ်၌ အသိတရားတစ်ရပ် ဝင်လာသည်။ ခင်သန်းနွဲ့ ဆို သည်က နယ်နယ်ရရမဟုတ်၊ အငြိမ်စင်ပေါ်မှနေကာ လူ တကား၏အာရုံကို ဆွဲဆောင်နိုင်ခဲ့သပင် မဟုတ်လား။ သည် အရည် အချင်းလောက်တော့ ရှိရမည်အမှန်ဟု တွက်မိ သည်။

“မင်းသာ တခြားသူတစ်ယောက် ဖြစ်နေမယ်၊ ကိုယ့် ဖေဖေနဲ့လဲ ဘယ်လိုမှ ပတ်သက်မှု ရှိမနေဘူးဆိုရင် မင်းရဲ့

စကားအတွက် ကိုယ်ဝမ်းသာမိမှာ အမှန်ပဲ ခင်သန်းနွဲ့။ ဒါပေ မယ့် အခုတော့ မင်းရဲ့စကားတွေအတွက် ကိုယ်ဝမ်းမသာ လိုပါဘူးကွယ်။ ဝမ်းမသာဆိုက်ပါဘူး။ မင်းရဲ့ဘဝကို မင်း အနေနဲ့ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ဖြစ်အောင် ဖန်တီး။ ကိုယ်လဲ ကိုယ့်ဘဝကို တည်တည် ငြိမ်ငြိမ် ဖြစ်အောင်လုပ်မယ်လို့ ဆုံး ဖြတ်ခဲ့တယ်။ မင်းသာ မသိတာ။ ကိုယ်ဟာ အရင်ကဆိုရင် တောခဲ ပေခဲ လေလွင့်ခဲ့တဲ့ လူတစ်ယောက်၊ ဘာကိုမှ အလေး အနက် မထားတတ်ခဲ့ဘူး။ အဲဒီအတွက် ဆုံးရှုံးမှုတွေနဲ့ တွေ့ခဲ့ရတယ်။ ကြုံခဲ့ရတယ်။ ခုတော့ ကိုယ်ဟာ နောင်တ၊ ရခဲ ပါပြီကွယ်။ ကိုယ့်အမှားတွေကို သိခဲ့ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဘဝကို တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ဖြစ်အောင် ဖန်တီးမယ်လို့ ဆုံး ဖြတ်ထားတယ်။ ကိုယ့်ရဲ့ ဒဏ်ရာအနာတရ များလှတဲ့ ဘဝ ကို မဖျက်ဆီးချင်ပါနဲ့တော့ ခင်သန်းနွဲ့။ မဖျက်ဆီးချင်ပါနဲ့လို့ ကိုယ်တောင်းပန်ပါတယ်ကွယ်။ အလေးအနက် တောင်းပန် ပါတယ်”

ခင်သန်းနွဲ့သည် မောင်မောင်ဦး၏စကားကို ဂရု တစိုက်နားထောင်သည်မှန်သော်လည်း အပြည့်အစုံကိုကား နားလည်နိုင်ပုံမရ။

“သူများက သူ့ကိုဘယ်လိုဖျက်ဆီးနေလို့လဲဟင်” မကျေနပ်နိုင်သလိုမေးသည်။

“ဘယ်လို ဖျက်ဆီးရမှာလဲ၊ အခုအပြုအမူဟာ ဖျက် ဆီးနေတာပေါ့။ မင်းနဲ့ကိုယ် ဘာမှ မဖြစ်ခဲ့ဘူးထား။ ဒီအချိန် မှာ အိမ်ကိုဖေဖေ ပြန်ရောက်လာမယ်။ မင်းနဲ့ကိုယ့်ကို ဒီပုံစံ နဲ့တွေ့သွားမယ်ဆိုရင် ဖေဖေ စိတ်ထဲမှာ ဘယ်လို ခံစားရ မလဲဟင်။ အဲဒီလိုဆိုရင် ကိုယ်ဒီအိမ်မှာ နေလို့ ဖြစ်မှာမဟုတ် ဘူး။ ကိုယ်တခြား ကို သွားရမှာပဲ ခင်သန်းနွဲ့။”

“သူတခြားကိုသွားရင် သူများလဲ ဒီအိမ်မှာ နေလိမ့် မယ်ထင်သလား”

“ဘာဖြစ်လို့ မနေရမှာလဲ”

“မနေချင်ဘူး။ သူမရှိရင် သူများလဲ တခြားကို ထွက် သွားမှာပဲ သိလား”

မောင်မောင်ဦးသည် ခင်သန်းနွဲ့ကို နားမလည် နိုင် သလို ကြည့်နေမိသည်။

“မင်းအနေနဲ့ ကိုယ့်ကို ဒီအိမ်မှာ ရှိနေစေချင်တယ် ပေါ့ဟုတ်လား။ ဒီလိုဆိုရင် မင်းနဲ့ကိုယ် ကင်းကင်း ရှင်းရှင်း နေကြမှဖြစ်လိမ့်မယ် ခင်သန်းနွဲ့။ ဖေဖေအနေနဲ့ သံသယပုံဝင် မှ ကိုယ် ဒီအိမ်မှာ ဆက်ပြီးနေနိုင်မှာ”

“ကင်းကင်းရှင်းရှင်း ဆိုတာ ဘာကိုပြောတာလဲ ဟင်”

မကျန်သိတယ်လို့ ပြောလိုက်တယ်။ ဖေဖေပါးစပ်က သူ့ကို အင်္ဂလိပ်သူလျှိုဆိုရင် သူဟာ အင်္ဂလိပ်သူလျှိုပဲ။ ဖေဖေက မဟုတ်ဘူးဆိုရင် မဟုတ်ဘူးပေါ့။ ဒီလို အခြေအနေမျိုးရှိတယ် သား။ ဆိုပါတော့ကွယ်။ သူ့ရဲ့ အသက်ဟာဖေဖေ လက်ထဲမှာ ရှိနေတယ်”

မောင်မောင်ဦး ဘာမှမပြောဘဲ သံသယရှိနေစဉ် ဦးကောင်း မိုး စကားဆက်လာသည်။

“အခုအခါမှာတော့ ဖေဖေဟာ သူ့ကိုခိုင်ကွက် ကိုင် ထားတာပဲသား။ အနုစစ်နုစစ် အလလက တေးခွဲပြီးခဲသမျှကို ဒီနေရာမှာ လက်စားချေချင်ရင် ချေနိုင်ခွင့်ရနေပြီ”

“ဖေဖေမှာ အခုထက်ထိ ဒီလိုစိတ်မျိုးရှိတုန်းပဲလား ဖေဖေ။ အခြေအနေတွေက ပြောင်းခဲ့ပါပြီ ဖေဖေရယ်။ ခေတ် တွေလဲ ပြောင်းခဲ့ပြီပဲ။ အရင်က စိတ်ထားတွေကိုလဲ ပြောင်း ဖို့ကောင်းပါပြီ”

မောင်မောင်ဦး၏ စကားကို ဦးကောင်းမိုး သဘော ကျဟန် မတူ။

“သားရဲ့ ပါးစပ်က ဒီစကားမျိုး ထွက်လာတာ ဖေဖေ အံ့ဩတယ်။ သားပဲ စဉ်းစားကြည့်လေ။ အောင်ခန့်က ဖေဖေ တို့ကို စော်ကားခဲ့တာတွေ”

“ဒါတွေက ပြီးခဲ့ပြီပဲ ဖေဖေ”

“မပြီးသေးဘူးသား။ မပြီးသေးဘူး။ ဒီရန်စတုရီယံ ယောက်ယောက် အသက်ဆုံးရှုံးတဲ့ နေ့ကျမှ နိဂုံးချုပ်မှာ။ ထားပါလေ ဒါကို။ သားကိုပြောစရာရှိတယ်ဆိုတာမှာ ဒါက အကြောင်းမဟုတ်ပါဘူး။ အကြောင်းက အောင်ခန့်ရဲ့သမီး နဲ့ ပတ်သက်တယ်”

“ခင်ခင်ကြီးလား ဖေဖေ”

မောင်မောင်ဦး၏ ခေါင်းမှာ ထောင်ထလာသည်။ စိတ်စောစရာဖြင့် ဖခင်ဖြစ်သူ၏ မျက်နှာကို မော့ ကြည့်သည်။

“ဟုတ်တယ်။ ဒီကလေးမကို သား စိတ်ဝင်စားနေ ဆဲပဲလား”

“ဘာဖြစ်လို့ မေးတာလဲ ဖေဖေ”

“တကယ်လို့ သားကသာ သူ့ကို စိတ်ဝင်စားနေ မယ်ဆိုရင်၊ အခုလို အချိန်မှာ သားလက်ဖျောက် တစ်ချက် တီးလိုက်ရုံနဲ့၊ သူဟာ သားရဲ့ ခြင်္သေ့မှာ ဝပ်စင်းနေနိုင်တဲ့ အခွင့်အရေးမျိုး ရှိနေတယ်သား”

ထိုစကားကို မောင်မောင်ဦး မယုံနိုင်သလို ခေါင်း ကို ယမ်းခါပြုသည်။

“မဖြစ်နိုင်ပါဘူး ဖေဖေ။ ခင်ခင်ကြီးဟာ ဖေဖေ ထင်

သလို ပျော့ညံ့တဲ့ မိန်းကလေး အမျိုးအစား မဟုတ်ဘူး။ နောက်တစ်ခုကလဲ သူဟာ ကျွန်တော့်ကို သိပ်မုန်းနေတယ် ဖေဖေ”

“မုန်းစမ်းပါစေ။ အဲဒီလို မုန်းလေ အလုပ်ရလွယ်လေ ပဲပေါ့။ မရနိုင်တဲ့အရာကိုရအောင် ယူလိုရတာဟာ တန်ဖိုး အရှိဆုံးပေါ့။ ဒီလိုရှိတယ် သားရဲ့။ ဒီကလေးမဟာ ဘယ်နည်းနဲ့မဆို သူ့ကိုယ်ထက် သူ့အဖေရဲ့အသက်ကို အလဲ အလှယ်လုပ်ဖို့”

“တော်ပါတော့ ဖေဖေ”

ဦးကောင်းမိုး၏ စကားမဆုံးမီ မောင်မောင်ဦး ဖြတ် အော်လိုက်သည်။ သူသည် ဖခင်ဖြစ်သူအား မကျေနပ်နိုင် သလို စိုက်ကြည့်သည်။ စင်စစ် သည်နည်းလမ်းကို ဖေဖေနှင့် အနေကြာခဲ့ပြီဖြစ်၍ နားလည်နေသည်။ သဘောပေါက် နေသည်။ ထိုနည်းမျိုးဖြင့် အသက်ဆုံးရှုံးခဲ့ရသူပေါင်း များလှလေပြီ။ ဟိုဝယ်ခန္ဓာ နှမ်းနယ်ပျက်စီးခဲ့ရသူတို့လည်း မနည်းတော့။

“အဲဒီနည်းမျိုးကိုသုံးမှ ခင်ခင်ကြီးကို ရမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်ဘယ်တော့မှ မယူဘူး ဖေဖေ။ ခင်ခင်ကြီးရဲ့ ကိုယ်ခန္ဓာကို ကျွန်တော်အပိုင်လိုချင်တာ မဟုတ်ဘူး။ သူ့ အသည်းနှလုံးက လာတဲ့ ချစ်မေတ္တာကိုသာ ယူချင်တာ။ ပြောရမယ်ဆိုရင်တော့ ကျွန်တော်နဲ့ ခင်ခင်ကြီးဟာ ဖေဖေ ထင်သလို သိပ်ပြီး သူ့စိမ်းဆန်တဲ့ လူတွေမဟုတ် ကြပါဘူး ဖေဖေ”

“အို . . . ချစ်ခြင်း မေတ္တာတို့ ဘာတို့ဆိုတာကို ထားစမ်းပါ။ ဒါဟာ ပါးစပ်ရှိတဲ့လူတိုင်း ပြောလိုရတာမျိုးပဲ”

“မဟုတ်ဘူး ဖေဖေ။ မဟုတ်ဘူး။ ပါးစပ်ရှိတိုင်း ဒီစကားမျိုးကို ပြောနိုင်တာတော့ မှန်တယ်။ ဒါပေမယ့် မပြော နိုင်တဲ့အခါမျိုးတွေလဲ ရှိတယ်”

ဦးကောင်းမိုးသည် သားဖြစ်သူ၏ မျက်နှာကို ပိုမို စူးစိုက်ကြည့်လာသည်။

“ဒီမယ်သားရဲ့ ဖေဖေပြောတာက အဓိပ္ပာယ်တစ် မျိုးပါ။ ခင်ခင်ကြီးကို သား အတည် ယူချင်မှယူ။ သူ့ထက် သာတာကို ရှာချင်ရာဦး။ လောလောဆယ်မှာအပျော်ဖြစ်ဖြစ် ယူနိုင်တာကို ဖေဖေပြောတာ”

မောင်မောင်ဦးသည် ဖခင်၏စကားကို နားမခံသာ သည်နယ်ရှိသည်။ ဖြစ်နိုင်လျှင် နားကိုပိတ်ထားလိုက်ချင် သည်။ ဖေဖေရှေ့မှောက်မှ ထွက်ပြေးလိုက်ချင်သည်။ သူ သည် ဖခင်ဖြစ်သူအား နာကြည်းသော အမူအရာဖြင့် စိုက် ကြည့်သည်။

“ကျွန်တော် ကျွန်တော် အိပ်ပါရစေတော့ ဖေဖေ”
“ဟင် . . .”

“ကျွန်တော့်ဘာသာ နေပါရစေ။ ကျွန်တော် အိပ်

ပါရစေတော့ ဖေဖေရယ်။ ဘာမှဆက်ပြီး မကြားပါရစေ
နဲ့တော့။ သူတို့နဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘာမှမကြားရဘဲ နေတာဟာ
ကျွန်တော့်အတွက် အကောင်းဆုံး ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်ဖေဖေ”

စူးစူးရှရှ အေးမြလှသော မြောက်ပြန်လေသည် ငြိမ်
 ညောင်းစွာ စီးဆင်းလျက်ရှိသော ဧရာဝတီမြစ်ရေပြင်ကို
 ထိတွေ့နှုတ်ဆက်ခဲ့ပြီးနောက် သောင်အထက်သို့တက်လာ
 သည်။ သဲသောင်အပြန့်ပေါ်မှာ အစိမ်းရင့်ကတ္တီပါခြံလွှာကို
 မြဲရင်းငိုက်မျဉ်းနေသည့် ပဲခင်းကို မတွေ့ရ။ ပြောင်းခင်းများ
 မှာလည်း မြောက်သွေ့နွမ်းနယ်နေသည်။ ရိုးပြတ်တောပမာ
 ဖြစ်နေသည်။ လူတို့ မိရိုးဖလာ ကိုင်းလုပ်ငန်းကို မလုပ်နိုင်ခဲ့
 သည်မှာ ကြာချေပြီ။ မြောက်ပြန်လေသည် ထိုနေရာကို
 ထားခဲ့ကာ ကမ်းအထက်သို့ တက်လာသည်။ ကမ်းပေါ်
 တွင်လည်း အခြေအနေအရပ်ရပ် ပြောင်းလဲနေကြောင်း
 တွေ့ရသည်။ နေရာတကာမှပင် တိုက်အိမ်ပျက်နှင့် မီးကျွမ်း
 တိုင်ငုတ်နှင့် မီးသင့်ရွက်ကြွေပင်များနှင့် ချည်းသာပင်။
 ရေနံသာကို ရောက်လာသည်။ ရေနံသာသည်လည်းအခါ
 တိုင်းကနှင့်မတူ၊ သာယာချမ်းမြေ့ဖွယ် ဖြစ်မနေလေတော့။
 အခြားသော အရာများနည်းတူပင် ပျက်စီးယိုယွင်းခြင်းက
 ကြီးစိုးထားသည်။

ပြတင်းတံခါးတစ်ခုမှ ဝင်ခဲ့သည်တွင် ပြတင်းပေါက်
 ကို မျက်နှာပြုလျက် ထိုင်နေသော မိန်းမလူလေးတစ်ယောက်
 နှင့် တွေ့ရသည်။ မိန်းမလူလေး၏ အသွင်အပြင်ကပင်လျှင်
 ယခင်နှင့် ခြားနားနေပါပေကော။ မြောက်ပြန်လေအေးအနေနှင့်
 အဘယ်မျှ အေးမြသောအထိအတွေ့ကို ပေးစွမ်းနိုင်သည်
 ဆိုခေကာမှ ထိုမိန်းကလေး၏ ရင်ကိုကား အေးမြချမ်းမြေ့စေ

ခြင်းငှာ တတ်သာမည် မထင်။ ခင်ခင်ကြီးသည် မြောက်ပြန်
 လေ၏စူးရှအေးမြသော အတွေ့အထိကြောင့် ကျောထဲမှာ စိမ့်
 တက်လာသည်။ အင်္ကျီလည်ပင်း ကြယ်သီးကို တပ်လိုက်
 သည်။ ဆောင်းကာလ၏ နံနက်ခင်းသည် နှင်းဖြင့် မှုန်ရီ
 လျက်ရှိလေသည်။ လောကအလုံး ဝေမှိုင်းလျက် ရှိလေ
 သည်။ ခင်ခင်ကြီး၏ စိတ်သန္တာန်မှာလည်း ဆောင်းကာလ
 နယ်ပင် မှိုင်းနေသည်ဟု ထင်သည်။

သူမသည် နံနက်စောစောကတည်းက နိုးလာသည်။
 ပြတင်းတံခါးကိုဖွင့်လျက် ပြင်ပ ရှုခင်းကို ကြည့်နေသည်။
 အခြားသူများ အိပ်ရာမှနိုးထခြင်း မရှိကြသေး။ ၎က်
 ကလေးများသည် ခင်ခင်ကြီးနှင့်အတူ နိုးထကြသည်။ အခါ
 တိုင်းကလိုပင် မိုးခိုးစိမ် အသံများ ညစ်လွန်သည်။ သူတို့၏
 ဘဝကား အပူအပင် အကြောင့်အကြကင်းပေစွ။ ဖြစ်နိုင်
 မည်ဆိုလျှင် သူတို့၏ဘဝကို ခဏတဖြုတ် ရယူချင်စမ်းပါ
 ဘိတော့သည်။

ဦးအောင်ခန့်အား ဂျပန်တို့ ဖမ်းဆီးသွားခဲ့သည်မှာ
 ခုနစ်ရက်တာမျှ ရှိလေပြီ။ ဖမ်းသွားပြီး ကတည်းက သတင်း
 မကြားရတော့။ ကိုထွန်းခင်သည် အိမ်အတွင်းမှာပင် ဝရမ်း
 ပြေးဖြစ်နေသည်။ လူရိပ်လူရောင်မျှပင် မပြပဲ။ အကယ်၍ ဦး
 အောင်ခန့်နှင့် သူ့ကိုယ်ကို လဲလှယ်၍ ရမည်ဆိုလျှင် လဲ
 လှယ်လိုသည်ဟု ဆိုသေးသည်။ ဤသည်ကို ဒေါ်မြလေး
 သဘောမတူ။ အခွင့်မပြု။ မိမိတို့ အဆွေအမျိုးထဲမှ လူတစ်
 ချို့ထံ ဒေါ်မြလေးသွားသည်။ အကူအညီတောင်းသည်။
 မြို့တွင် ယခင်က ဩဇာတိက္ကမ ရှိခဲ့သူများမှာ ယခုအခါ

သာမန်မျှသာ ဖြစ်နေသည်။ အချို့သည်လည်း ရှောင်တိမ်း နေကြရသည်။ သို့ဖြစ်၍ ဦးအောင်ခန့်နှင့် ပတ်သက်ကာ သတင်း အစအနရရှိပင် မလွယ်ကူ။

ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ယာမာကူဒါသည် စကားပြန်နှင့်အတူ ရေနံသာသို့ နှစ်ကြိမ်တိုင် ရောက်လာခဲ့သေးသည်။ သူ့တွင် လက်ဆောင်းပစ္စည်းများ ပါလာတတ်သည်။ ခင်ခင်ကြီးတို့က သူ့အား အတွေ့မခံ၊ အိမ်အထက်ထပ်တွင် ပုန်းအောင်းနေ ခဲ့ကြသည်။ ဒေါ်မြလေးနှင့်ပင် တွေ့ဆုံ စကားပြောရသည်။

ဒေါ်မြလေးက ယာမာကူဒါ၏လက်ဆောင် ပစ္စည်း များကို လက်မခံ။ အတင်းအကြပ်ပြန်ပေးသည်။ ယာမာ ကူဒါက ဒုတိယ အခေါက်တွင် ခင်ခင်ကြီးနှင့် တွေ့လိုသည် စကားပြောလိုသည်ဟု ဆိုသည်ကို ဒေါ်မြလေး မသိကျိုး ကျွန်ပြုသည်။ အမှုမဲ့ အမှတ်မဲ့ နေခဲ့သည်။ ဤသည်ကို ယာ မာကူဒါသဘောကျဟန် မပြဘဲ ပြန်သွားရသည်။ ထိုစဉ်က ဒေါ်မြလေးသည် ယာမာကူဒါအား လက်ဝတ်ရတနာ တပ်ချို့ကို ပြခဲ့သည်။ အကယ်၍ ဦးအောင်ခန့်အား လွှတ် ပေးခဲ့လျှင် ရတနာအချို့ကို ပေးရန် ဝန်မာလးပါဟုဆိုသည်။ ယာမာကူဒါသည် ရတနာများကိုတပ်မက်လာဟန်ပြုသည်။ သို့ရာတွင် ယူရန် ငြင်းဆိုသည်။ သူ့စိတ်အတွေး၌ ရတနာ တစ်ရပ် ရှိ နေပုံရသည်။ ထိုရတနာကား ခင်ခင်ကြီးမှ လွဲ၍ အခြားအရာ မဖြစ်နိုင်ပါပေ။

အန္တရုယ်သည် မိမိ၏ နောက်ကျော၌ ကပ်လျက် ရှိ ကြောင်း ခင်ခင်ကြီး သတိထားမိသည်။ ယာမာကူဒါ အနေ နှင့် တစ်နည်းမဟုတ် တစ်နည်းဖြင့် အန္တရုယ်ပေးလာမည်ကို မြင်ယောင်သည်။ အိမ်၌ ဖေဖေ ရှိနေလေပြီ ဆိုသောအခါ အားငယ်ရသည်။ ဖေဖေ ရှိနေခြင်းမှာ အဘယ်မျှ အားထား ဖွယ်ဖြစ်သည်ဆိုခြင်းကိုလည်း နားလည်လာသည်။ တစ်ချိန် က ဖေဖေအနေနှင့် အဘယ်မျှ နာကြည်းဖွယ်ရာများကို ဖန် တီးခဲ့သည်ဆိုစေ၊ ယခုလို အခါမျိုးတွင် ဖေဖေအား နာ ကြည်းနိုင်ခြင်း မရှိ။ စင်စစ် ဖေဖေသည် အဆိုးတစ်ဝက် အကောင်းတစ်ဝက် ဖြစ်သည်။ အလျော့အတင်း ရှိသည်။ သည်မှာဘက်ပိုင်း၌ ဖေဖေကောင်းခဲ့သော ကျေးဇူးတရားမှာ မေ့ပျောက်နိုင်ဖွယ်ပင် မရှိ။ မိမိတို့အပေါ်၌ ဖခင်တစ်ယောက် အနေနှင့် တာဝန်ကျေခဲ့သည်ဟူပင် ခင်ခင်ကြီး ထင်ပါသည်။

ဖေဖေ၏ လွတ်မြောက်ရေးကို မျှော်တွေးကာ စိတ် မောနေရသည်။ ညအခါများတွင် ကောင်းစွာ အိပ်ပျော်နိုင် ခြင်း မရှိ။ နံနက်ပိုင်းကျတော့လည်း စောစီးစွာ နိုးနေတတ် သည်။ ယာမာကူဒါမှ တစ်ဆင့် ဖေဖေလွတ်မြောက်ရေးကို ကြိုးပေးပုံ ဆိုသည်မှာကလည်း ကျောချမ်းဖွယ် ကောင်းပါ

ဘိ။ ဤသည်ကို ခင်ခင်ကြီးအနေနှင့် ဝံ့ရဲခြင်း မရှိသလို မေမေအနေနှင့်လည်း မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ ခွင့်ပြုလိမ့်မည် မထင်ပေ။ ထိုကိစ္စနှင့် စပ်လျဉ်းကာ လူတကာကပင် သတိ ပေးစကား ပြောကြားတတ် သည်။ သူတို့ပေးသော ဥပမာ များမှာ နားနှင့်မနာ ဖဝါးဖြင့် နာရမည် ဆိုသည်မျိုး။ ထိတ် လန့်ကြောက်ရွံ့ဖွယ် ကောင်းလှသည်။ မိန်းကလေးများ၏ ဘဝမှာ သည်ခေတ်တွင် စိုးစဉ်းမျှ လုံခြုံစိတ်ချရမှု မရှိ။ အထူး သဖြင့် မိန်းကလေးတစ်ယောက် လှပနေခြင်းမှာ အန္တရုယ် ကို ဖိတ်ခေါ်နေသည်နှင့် တူလှပေသည်။

ဒေါ်မြလေး အိပ်ရာမှ နိုးလာသည်။
ဒေါ်မြလေးကို ကြည့်မြင်ရသည်မှာ ယုံယုံသာ ကုန် တော့သည် အသွင်ဖြစ်သည်။ စိတ်ထောင်း ကိုယ်ကြေ ဆို သည်မျိုး။

“သမီး အစောကြီး နိုးနေတယ်လား”
ဒေါ်မြလေးက သမီးဖြစ်သူကို အားတင်း၍ ပြုံးထား ရသော အပြုံးဖြင့် နှုတ်ဆက်သည်။

“ဟုတ်တယ် မေမေ၊ မေမေ ညက အိပ်ပျော်ရဲ့ လားဟင်”

“ပျော်ပါတယ်ကွယ်။ ခါတိုင်းညတွေက အိပ်ငှေ့ ပျက်ခဲ့ရတာ များပြီမဟုတ်လား။ အခုညကျတော့ လူက မတတ်နိုင်တော့ဘူးလေ”

ခင်ခင်ကြီးသည် မေမေအား ကရုဏာသက်စွာ စိုက် ကြည့်နေမိသည်။

“အင်း . . . တစ်ရက် ကူးခဲ့ပြန်ပြီ”

ဒေါ်မြလေးက တစ်ကိုယ်တည်း ညည်းညူသလို ဆိုသည်။ ဒေါ်မြလေး၏ စကားကို ခင်ခင်ကြီး ရုတ်တ ရက် နားမလည်မိ။

“ဘာပြောတာလဲ မေမေ”

“သမီးရဲ့ ဖေဖေကို ဖမ်းထားတာလေ။ တစ်ရက် ထပ်ပြီး ကြားခဲ့ပြန်ပြီလို့ ပြောတာသမီး။ သူ့ခမျာ ဘယ်လို ခံစားနေရမှာမလဲ မသိဘူး။ တခြားဟာကို မေမေ မကြောက် ဘူး။ ဂျပန်တွေက သူ့ကိုညှဉ်းပန်း နှိပ်စက်မှာကိုပဲ ကြောက် တယ်။ အဆုံးပြောရရင်တော့ မကျေနပ်လို့ တစ်ခါထဲ အသေ သတ်ချင်သတိ။ ခံသာသေးတယ်။ မသေမရှင်နဲ့ နှိပ်စက်နေမှာ စိုးတယ်ကွယ်။ ကင်ပေတိုင်ဋ္ဌာနချုပ်လုပ်ထားတဲ့ နေရာက ဂျပန်တွေ ညှဉ်းပန်းလို့ ငယ်သံပါအောင် အော်သံတွေ အမြဲ ကြားနေရသတဲ့ သမီး။ တချို့တွေဟာဆိုရင် အဲဒီနေရာက လွတ်လာတဲ့တိုင် ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်ခံခဲ့ရတဲ့ ဒဏ်ကြောင့် လူစဉ် မမိနိုင်တော့ဘူးလို့ ပြောသံကြားရတယ်။ သမီးရဲဖေဖေ အဲဒီ

လို ဖြစ်လာမှာ ကြောက်တယ်။ သူက နဂိုကတဲက သိပ် သန့်စွမ်းလှတာ မဟုတ်ဘူး မဟုတ်လား။”

ခင်ခင်ကြီးမှာမေမေ၏ စကားများကို နားထောင် နိုင်စွမ်း မရှိသည့်နည်း ဖြစ်လာသည်။ သူမကိုယ်တိုင်လည်း ဘာမျှမပြောတတ်အောင် ရှိသည်။ မေမေ၏စကားသံများ ဆက်လက်ထွက်ပေါ်လာသည်။

“ကိုအောင်ခန့်ဟာ တခြားသူတွေအတွက် ဘယ်လို ပဲဆိုဆိုး မေမေအတွက်တော့ ယောက်ျားကောင်း တစ် ယောက် ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ အိမ်ထောင်သက် တစ်လျှောက် လုံးမှာ မေမေတစ်ယောက်ထဲအတွက် သူဟာ လူကောင်း ပါပဲ။ ယောက်ျား ပီသတယ်။ ဥစ္စာစီးပွားကို တိုးအောင် လုပ်ခဲ့တယ်။ မကြောင့်မကြာ မတောင့်မတ ဖြစ်အောင် သူ့ရဲ့ ကိုယ်စွမ်းနဲ့ ဉာဏ်စွမ်းရှိသလောက် စွမ်းဆောင်ခဲ့တယ်။ မေမေ သာ တခြားယောက်ျားတစ် ယောက်နဲ့ လက်ထပ်ခဲ့မယ်ဆို ရင် အဲဒီယောက်ျားဟာ မေမေစိတ်ကို သူ့လောက်ချမ်းသာ အောင် စွမ်းဆောင်နိုင်မယ် မထင်ဘူး သမီး။”

ခင်ခင်ကြီးသည် သည်စကားများကိုမူ နားစိုက် ထောင်မိသည်။ မေမေအနေနှင့် ဖေဖေနှင့် ပတ်သက်ကာ ယင်းစကားမျိုးကို ယခု တစ်ကြိမ်တွင်သာ ပြောခဲ့ဖူးသည်။ ဤသည်ပင် ဖေဖေနှင့်ပတ်သက်သော မေမေ၏ ခံစားချက် ဖြစ်ပုံရသည်။ ဖေဖေနှင့် ပတ်သက်သော မေမေ၏ သဘော ထားမှာ သည်သို့ပါကလားဟု နားလည် ရသည်။

“အေးလေ . . . သူ့ရဲ့ကံတရားလိုသာ သဘော ထားရတော့မှာပဲ။ သူ့အတွက် ကံတရားက မေးမပါစေလို သာ ဆုတောင်းရတော့မှာပဲ”

ခေါ်မြလေးသည် သက်ပြင်းရွိုက်ခြင်းနှင့် အတူ ပြော လိုက်ကာ အိမ်အောက်ထပ်သို့ ဆင်းသွားသည်။ ခင်ခင် ကြီးသည် ပြတင်းမှတစ်ဆင့် လမ်းဆီသို့ ငေးရင်း ကျန်ရစ် ရသည်။ ဖေဖေတစ်ယောက် ဂျပန်တို့ လက်ထဲတွင် အဘယ် သို့ ရှိရုံပင်လျှင်။ ခင်ခင်ကြီး၏ ရင်ထဲတွင် ယင်းအတွေးက ဂယက် ထန်နေလေသည်။ ဂျပန်ကင်ပေတိုင်တို့၏လက်မှ ဦးအောင်ခန့်၏ အခြေအနေမှာ အစပိုင်းရက်များက များစွာ ဆိုးရွားလှသည် မဟုတ်ပေ။

အဖမ်းခံရပြီးနောက် ဦးအောင်ခန့်ကို အခြားသော အဖမ်းခံများနှင့်အတူ ရောနေ၍ ထားသည်မဟုတ်။ တစ်သီး တစ်သန့် ခွဲ၍ထားသည်။ အနေကျဉ်းကျပ်ခြင်း၊ အစား ဆင်းရဲခြင်းများလောက်ကိုသာ ထိုရက်များတွင် ခံစားရ သည်။ အဖမ်းခံရက် သုံးရက်မြောက်သောနေ့တွင် ဦးအောင် ခန့်၏ အကျဉ်းခန်းသို့ လူတစ်ယောက် နေ့ကပ်လာသည်။

ထိုသူကား ဦးကောင်းမိုးတည်း။ ဦးကောင်းမိုးကို ရပြီဆိုကတည်းက မိမိ၏အခြေအနေ ဆိုးရွားလာတော့မည် ဆိုခြင်းကို ဦး အောင်ခန့် သဘောပေါက်သည်။ နားလည် သည်။ ဦးကောင်းမိုးသည် မိမိ၏ အဖြစ်ကို ကြည့်ရင်း အား ရကျေနပ်သော အသွင်သဏ္ဍာန် ပေါ်ပေါက်လျက်ရှိကြောင်း ဦးအောင်ခန့်တွေ့ရသည်။ ဦးကောင်းမိုးသည် ဂျပန်အရာရှိ များနှင့် တပူးတွဲတွဲ ဆက်ဆံသည်။ ဂျပန်များအပေါ် အလွန် တရာ လိုက်လိုက်လျောလျော၊ ရိုရိုကျိုးကျိုး ပေါင်းသင်းနေ ကြောင်း မြင်ရသည်။ ဂျပန်များက ဦးကောင်းမိုးအား ဦး အောင်ခန့်နှင့် စပ်လျဉ်း၍ မေးမြန်းခဲ့ပုံ ရလေသည်။ ထိုနေ့က ဂျပန်အရာရှိများ အချုပ်ခန်းမှ ထွက်သွားပြီး ဦးကောင်းမိုး သည် အချုပ်ခန်းသို့ ဂျပန်စစ်သားတစ်ယောက်နှင့်အတူ ရောက်လာသည်။ ဦးအောင်ခန့်သည် ဦးကောင်းမိုး၏ မျက် နှာကို မကြည့်။ နှုတ်မဆက်။ မသိကျိုးကျွန် ပြုနေခဲ့သည်။ ဦးကောင်းမိုး ရှေ့မှာလာရပ်သည့်တိုင် မျက်နှာကို တစ်ဖက် သို့ လှည့်နေလိုက်သည်။

“ဘယ်နှယ့်လဲ ကိုအောင်ခန့် တွေ့ကြပြန်ပြီပေါ့၊ ဟုတ်လား။”

ဦးကောင်းမိုး၏ မျက်နှာမှာ မခန့်လေးစား။ မထီတရီ အမူအရာမျိုး ဖြစ်နေသည်။ လှောင်ပြောင်သရော် သလို ပြော သည်။

“ကျုပ်တို့ချင်း တစ်နေ့မဟုတ်တစ်နေ့၊ တစ်ကွေ့ မဟုတ် တစ်ကွေ့ ဒီလိုတွေ့ကြလိမ့်မယ်လို့ ကျုပ်အထင် သား။ အင်း တွေ့မယ့်တွေ့တော့လဲ ခင်ဗျားရဲ့ အခြေအနေက ဆိုးလှချည့်ကလား ကိုအောင်ခန့်ရယ်”

သည်တွင် ဦးအောင်ခန့်သည် ဦးကောင်းမိုးဘက်သို့ လှည့်ကြည့်သည်။ သူ၏မျက်နှာထားမှာ တင်းမာနေသည်။

“ဒီမယ် ကိုကောင်းမိုး၊ ကျုပ်ကိုလာပြီး အပိုတွေ ပြောမနေစမ်းပါနဲ့။ ကျုပ်ဟာကျုပ် ဘာပဲဖြစ်နေနေ ခင်ဗျား အပူတစ်ပြားသားမှ မပါဘူးမှတ်ပါ။ ကျုပ်ထိုက်နဲ့ ကျုပ်ကံ ဖြစ်တာပဲ”

ဦးအောင်ခန့်၏ စကားကို ဦးကောင်းမိုး ရယ်ပစ် လိုက်သည်။

“ခင်ဗျား ဒီလိုထင်တယ်လား၊ ခင်ဗျားထိုက်နဲ့ ခင်ဗျားကံလို့ ထင်နေတာ အမှားပဲဗျို့၊ တကယ်တော့ ခင်ဗျား ရဲ့ကံကြမ္မာက ကျုပ်လက်ထဲမှာပာ သိလား။ အခုအချိန်မှာ ကျုပ်ဟာ ခင်ဗျားရဲ့ အရှင်သခင်ပဲ။ ကျုပ်က သေဆိုရင် ခင်ဗျားဟာ သေလူပဲ။ ကျုပ်က ရှင်ဆိုရင် ခင်ဗျားဟာ ရှင်လူပဲ။ နားလည်ရဲ့လား။”

“ကျုပ် ဘာမှ နားမလည်ဘူး။ ကျုပ်ဟာဘာအပြစ်မှ မရှိဘဲနဲ့ ဘယ်သူမှ ကျုပ်ကို အပြစ်မရစေနိုင်ဘူး”

သည်စကားကိုလည်း ဦးကောင်းမိုး ရယ်သွမ်းသွေး လိုက်ပြန်သည်။ သူက ဦးအောင်ခန့်အား သနားစရာ ကောင်းသော လူတစ်ယောက် အနေနှင့် ကြည့်သည်။

“ဪ ကိုအောင်ခန့်၊ ကိုအောင်ခန့်၊ ခင်ဗျားအတော် ခေတ်နောက်ကျတဲ့ လူတစ်ယောက် ဖြစ်နေသေးတာကိုး။ ဒီ မယ် ကိုအောင်ခန့်ရဲ့ ငပုတွေဟာ ဥပဒေတွေ ဘာတွေကို ဂရု စိုက်တာ မဟုတ်ဘူး။ သူတို့မှာ ဘာဥပ ဒေမှလဲ မရှိဘူး။ သူတို့ မသင်္ကာတဲ့လူဟာ မသင်္ကာသဘူးသာမှတ်။ အပြစ် ရှိ မရှိ ဆိုတာကလဲ ကျုပ်တို့ရဲ့ပါးစပ်ထဲမှာ ရှိနေတာမျိုး ကလားဗျာ”

ဦးအောင်ခန့်သည် ဦးကောင်းမိုးအား ရွံရှာစက် ဆုပ်သော အမူအရာဖြင့် စိုက်ကြည့်သည်။

“ခင်ဗျားကို ကျုပ် အံ့ဩတယ် ကိုကောင်းမိုး”

“ဘာဗျာ”

“ဟုတ်တယ်။ ခင်ဗျားကို ကျုပ်အံ့ဩတယ်။ သနား လဲ သနားမိတယ်။ ခင်ဗျားဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို တွင်းရိုးတစ် ယောက်ဆိုတာ မေ့ထားသလားဟင်”

“ဘာဆိုလို့လဲဗျာ”

“တွင်းရိုးတစ်ယောက်ဟာ ဒီအလုပ်မျိုး လုပ်စားနေ တယ်ဆိုတာ လူကြားလိုမှမကောင်းပါဘူး ကိုကောင်းမိုး။ ခင်ဗျားကိုယ်စား ကျုပ်ရှက်လိုက်တာဗျာ”

သည်စကားကို ကြားရလျှင် ဦးကောင်းမိုးမျက်နှာမှာ ရဲလှသည်။ ဒေါသထွက်လာသည့်အသွင် တရားရှူးတရဲရှိ ဖြစ်လာသည်။ ဦးအောင်ခန့် စကားဆက်သည်။

“ခင်ဗျား စဉ်းစားကြည့်စမ်း ကိုကောင်းမိုး။ ကျုပ် တို့တွင်းရိုးတွင်းစားတွေဟာ ခေတ်အဆက်ဆက်က ရိုးရိုး သားသား နေခဲ့ကြတယ်။ သမာဓိတည်တယ်။ သိက္ခာရှိ တယ်။ ဣသိုလ်ကောင်းမှုကို ခုံမင်တဲ့ ဂုဏ်တွေနဲ့ ခေတ် အဆက်ဆက် လူလုပ်လာခဲ့ကြတယ်။ ဒီအထဲမှာ ခင်ဗျား ဟာ စုန်ပြူးပြီးနေတယ်။ ငါးခုံးမတစ်ကောင်ကြောင့် တစ် လှေလုံးပုပ်ရတဲ့အဖြစ်မျိုး မဖန်တီးချင်စမ်းပါနဲ့ ကိုကောင်းမိုး။ နောက်တစ်ခုက ကျုပ်တို့ရဲ့အသက်တွေဟာ ထောက်လာ ကြပြီပဲ။ အခုလို ခေတ်ဆိုးခေတ်ကျပ်ကြီးထဲမှာ ဒုက္ခသုက္ခ အမျိုးမျိုးနဲ့ကြုံလာရတယ်။ ဘဝအတွေ့အကြုံအမျိုးမျိုးကို ရလဒ်တယ်။ ရှင်းရှင်းပြောရရင်တော့ ကျုပ်မှာ ခင်ဗျားနဲ့ပတ် သက်လို့ပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ တခြားသူတွေနဲ့ ပတ်သက်လို့ပဲ ဖြစ်ဖြစ် ဘယ်လို အာဟာတမှ မရှိတော့ဘူး ကိုကောင်းမိုး။ ကျုပ်

အပေါ် တစ်ပါးသူကအကောက် ကြံခဲ့တဲ့အတွက်လဲ ကျွန် အငြိုးအတေးမထားလိုတော့ဘူး ကျုပ်အနေနဲ့လဲ ဘယ်သူ့ အပေါ်ကိုမှ မကောင်းမကြံတော့ဘူးလို့ ပြောချင်တယ်။ ဒါ ဟာ ကျုပ်ရဲ့ဆန္ဒနဲ့ မတော်မှာ အမှန်ပဲ ကိုကောင်းမိုး”

ဦးကောင်းမိုးသည် ပို၍ ဒေါသတကြီးဖြစ်လာသည်။ ဦးအောင်ခန့်၏ စကားကို မနည်းကြီးသည်ခံ နားထောင် နေရဟန်ရှိသည်။

“တောင်ပံနီပါးစပ်က နတ်စကား ထွက်နေပါလား။ မိကျောင်းမင်းကို ရေကင်းပြနေစရာ မလိုပါဘူး ကိုအောင်ခန့် ရဲ့တွက်ကြည့်စမ်းပါ။ ကောင်းမိုးဆိုတာက အစဉ်အဆက် တွင်းရိုးအနွယ်ပါ။ အောင်ခန့်ဆိုတာက မနေ့တစ်နေ့ကမှ တွင်းစား ဖြစ်လာတာပါ”

“ဒါကြောင့် ခင်ဗျားအတွက် ကျုပ် ရှက်နေတာပေါ့ ဗျာ”

“တော်ဗျာ တော်။ ဒါကျုပ်ကိုစော်ကားနေတာပဲ။ ဒီ စကားအတွက် ကျုပ်ကို မှားပါပြီလို့ ဒူးထောက် မတောင်း ပန်မချင်း မကျော့ဘူးသာမှတ်။ ကျုပ်ဟာ ဘာကောင်၊ ခင်ဗျား ကို ဘယ်လိုဒုက္ခပေးနိုင်တယ်ဆိုတာ စောင့်ကြည့်ဦးပေါ့ ဟုတ်လား ကိုအောင်ခန့်။ ကင်ပေတိုင်ရဲ့ လက်ရာကို ချို သလား။ ခါးသလားဆိုတာ သိရအောင် မြည်းစမ်းကြည့်ဦး ပေါ့ဗျာ”

သို့ဖြင့် ဦးကောင်းမိုး အချုပ်ခန်းမှ ပြန်သွားခဲ့ပြီး သည်၏ နောက်ပိုင်းတွင် သူပြောခဲ့သလို ကင်ပေတိုင်တို့ ၏ လက်ရာကို ဦးအောင်ခန့် မြည်းစမ်းရသည်။ ထိုနေ့ည နေပိုင်းက ဂျပန်စစ်သားများ ဦးအောင်ခန့်ကို လာထုတ်သွား သည်။ အင်္ဂလိပ်သူလျှို လုပ်ပါသည်ဟု ဝန်ခံခိုင်းသည်။ ဦးအောင်ခန့် ဝန်ခံမခံ။ ရိုက်နှက်ကြသည်။ ထိုးကြိတ်ကြသည်။ ကန်ကျောက်ကြသည်။ သို့နယ်ဖြင့် မိမိအခန်းကို ပြန် လည်ရောက်ရှိလာချိန်တွင် ဦးအောင်ခန့်မှာ သတိမရတစ် ချက် ရတစ်ချက် ဖြစ်နေလေသည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် သူတို့ တစ်ကြိမ်လာခေါ်ကြ ပြန်သည်။ သည်တစ်ခါတွင်မူ ဝှက်ထားသောလက်နက် များကို ထုတ်ပေးရန် တောင်းဆိုသည်။ ဦးအောင်ခန့်က မရှိ ကြောင်းပြောသည်။ နည်းမျိုးစုံဖြင့် နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်းကြပြန် သည်။ ဦးအောင်ခန့်မှာ ယုံယုံမျှသာ ကျန်ရှိတော့သည့် အနေ အထားဖြင့် အခန်းသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာ ခဲ့သည်။

ဦးအောင်ခန့်သည် သီးခြားနေခွင့် မရတော့။ လူ အများနှင့် ရောနှောနေရသည်။ အခန်းမှာ ကျဉ်းမြောင်း လှသည်။ အခန်းနှင့် မမျှအောင် လူက များပြားသည်ဖြစ်ရာ

အချင်းချင်း အတိုးတိုး အငွေငွေ အကျပ်ကျပ် အညပ်ညပ် ဖြစ်နေသည်။ အနံ့အသက်များ နံ့စေ့နေသည်။ ဆောင်းကာလ ဖြစ်သော်လည်း ခြုံစရာစောင့်မျှမရှိ။ အခင်းမှာ မကက်ရိုး ဖြစ်သည်။ ရိုက်နှက်ညှဉ်းပန်းထားသော ဒဏ်ရာများမှာ ယင်းလှသည်။ ဆေးထည့်ခွင့်မရ။ တစ်ဘက်မှသည် ဘစ်ဘက်သို့ပင် မလှည့်နိုင်။ အသည်း ခိုက်အောင် နာကျင်ခြင်း ဝေဒနာကို ခံစားနေရသည်။

ဦးအောင်ခန့်သည် ဂျပန်များကို နားကြည်းရသည်ထက် ဦးကောင်းမိုးအပေါ် ပိုမိုနာကြည်းသည်။ ဂျပန်များကို မုန်းတီးရသည်ထက် ဦးကောင်းမိုးကို ပိုမိုမုန်းတီးသည်။ စင်စစ် သည်အဖြစ် အားလုံးကို ဖန်တီးပေးခဲ့သူမှာ ဦးကောင်းမိုးသာ ဖြစ်သည်ဟု အထင်ရောက်သည်။ မိမိတစ်ဦးတည်းသာ ထိုသူအပေါ် မုန်းတီးနာကြည်းနေသည်မဟုတ်။ လူအတော်များများကလည်း ဦးကောင်းမိုးနှင့်ပတ်သက်၍ ထိုသို့ပင် ခံစားနေကြကြောင်း တွေ့ရှိရသည်။

အချို့က ဆိုသည်။
“ဒီလူဟာ အတော်လှမဆန်တဲ့လုပ်ဗျာ။ ကိုယ့်မြန်မာအချင်းချင်း သက်ညှာရကောင်းမုန်းတောင် မသိတော့ဘူး ထင်တယ်။ အားလုံး ဂျပန်တွေ အလိုကျလိုက် လုပ်ပေးနေတာပဲ။ ဂျပန်အတွက် မြန်မာမိန်းကလေးတွေ ရှာပေးတယ်။ အရက်ရှာပေးတယ်။ ဂျပန်က မသင်္ကာလို့ အဖမ်းခံရတဲ့ လူဆိုရင် သူနဲ့တည့်မှ ဒါမှမဟုတ် သူ့ကို လာဘ်ထိုးနိုင်မှ လွတ်တယ်။ နို့မဟုတ်ရင်တော့ အဲဒီလူ မသက်သာတော့ဘူးသာမှတ်”

အချို့က ကြီးဝါးသည်။
“ကျုပ်တို့တစ်တွေ လွတ်ခဲ့ရင် ဒီလူတော့ မလွယ်ဘူးသာမှတ်။ ဒီမှာ ခံစားရသလို သူလဲ ခံစားရမှာ အမှန်ပဲ။ အတုံ့အလှည့်ဆိုတာ တစ်နေ့တော့ ကြုံရဦးမှာပေါ့ဗျာ”
ယင်းသို့ဖြင့် ယနေ့ပါနှင့်ဆိုလျှင် ဦးအောင်ခန့်အလျှပ်ခံရသည်မှာ ခုနစ်ရက်တာမျှ ရှိခဲ့ပြီ။ လောကဓရသို့ ရောက်ခဲ့ရသည်မှာ ခုနစ်ရက်တာမျှ ရှိပြီဟူ၍လည်း ဆိုနိုင်သည်။
ဝေဒနာများကို ခံစားရသည့် ကြားမှပင် ဦးအောင်ခန့်သည် အိမ်ကိုသတိရသည်။ မမြဲလေးတို့ သားအမိတစ်တွေ ဘယ်လိုရှိကြပါလိမ့်။ ဘယ်လိုနေ၍ ဘယ်လို စားကြပါလိမ့် စသည်ဖြင့် တွေးရသည်မှာ အမော။

မိမိ၏ လွတ်မြောက်ရေးအတွက် ပူပန်ရသည်ထက် အိမ်အတွက် ပူပန်စိုးရိမ်ရခြင်းက ပိုမိုသည်။ ဒဏ်ရာများကြောင့် အိပ်မပျော်နိုင်သောကာလတွင် စိတ်အတွေးက အိမ်သို့သာ ရောက်နေသည်။ ရေနံ့သာရှိ မိမိ၏အိပ်ခန်းသို့

တောင့်တမိသော စိတ်ဆန္ဒများက ကြီးစိုးထားသည်။ အကျဉ်းခန်းတံခါးပေါက်မှ ပြင်ပသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်လေလျှင် နှင်းများဝေမှုန်နေသည်ကို မြင်ရသည်။ ရေနံ့သာရှိ အိပ်ခန်း ပြတင်းပေါက်မှ လှမ်း၍မြင်တွေ့ရသော နှင်းဖြင့် ဝေမှုန်နေတတ်သည့် ရှုခင်းကို ဦးအောင်ခန့် အမှတ်ရနေလေသည်။

နေအရောင်သည် တစ်စထက်တစ်စ ရင့်လာသည်။ နေရောင်ခြည်သည် နှင်းကို မြေမြင်မှ တွန်းဖယ် မောင်းထုတ်နေသည်။ တဖြည်းဖြည်း နှင်းပြယ်စ ပြုလာသည်။ ခင်ခင်ကြီးသည် ယခုတိုင်အောင် ပြတင်းပေါက်မှာ ငှုကြီး ထိုင်နေမိဆဲ ဖြစ်သည်။ လမ်းဆီသို့ ငေးနေမိဆဲ ဖြစ်သည်။

လမ်းပေါ်မှ စက်ဘီးတစ်စီးဖြင့် ရေနံ့သာကို ဖြတ်ကျော်သွားသူ တစ်ဦးကို မြင်နေရသည်။ အစသော် ခင်ခင်ကြီး ထိုသူအား အမှုမဲ့ အမှတ်မဲ့ ဖြစ်နေသည်။ ဂရုမစိုက်မိ။ နောက်တော့ ထိုစက်ဘီးသမား ရေနံ့သာရှေ့မှ ဖြတ်၍ စီးနေသည်မှာ တစ်ကြိမ် မကတော့ကြောင်း သတိထားလာမိသည်။ သုံးလေးကြိမ်မျှ ရှိပြီဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရသည်။ ထိုမျှသာမက စက်ဘီးသမား၏ မျက်နှာကိုလည်း တွေ့ဖူးမြင်ဖူးသည်ဟု ထင်သည်။ စောစောပိုင်း က နှင်းကြောင့် သူ့ကို သဲကွဲစွာ မမြင်ခဲ့ရ။ ယခုတစ် ခေါက်တွင် သူ၏အသွင်သည် ပိုမို ထင်ရှားလာသည်။ ယင်းသို့ စက်ဘီးဖြင့် ရေနံ့သာရှေ့မှ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန်စီးနေသူမှာ ကျောမောင်ဖြစ်ကြောင်း ခင်ခင်ကြီး တွေ့ရလေသည်။ ကျောမောင်၏ မျက်နှာကို အမှတ်ရလာလေသည်။

ကျောမောင်သည် ရေနံ့သာရှေ့မှ ရိုးရိုးတန်းတန်းဖြတ်ကျော်သွားသည် မဟုတ်။ အိမ်ဘက်သို့ ဂရုတစိုက်ကြည့်သွားတတ်ကြောင်းတွေ့ရသည်။ တစ်စုံတစ်ယောက်နှင့် တွေ့ဆုံလိုဟန် တူသည်။ ခင်ခင်ကြီး ထိုင်နေသော နေရာတွင် အရိပ်ကျနေရာ ခင်ခင်ကြီးအား သူမမြင်။

ကျောမောင်တွင် အကြောင်းတစ်စုံတစ်ရာ ရှိလိမ့်မည်ဟု ခင်ခင်ကြီးထင်သည်။ ဖေဖေ၏ ကိစ္စများလေလားဟူသော အတွေးကြောင့် ကျောမောင်အား ဆင်း၍ တွေ့ရလျှင် ကောင်းလေမည်လား စဉ်းစားမိသည်။ တစ်ဆက်တည်းမှာပင် ကျောမောင်ဟူသည် မောင်မောင်ဦးနှင့် ဆက်စပ်နေသဖြင့်ဖြစ်သည်ဟူသော အတွေးကြောင့် မတွေ့သင့်ဟု ယူဆလာမိပြန်သည်။

ကျောမောင် နောက်တစ်တစ်ပတ် ပြန်ကြော့လာသည်။ သူကား တစ်ဦးတစ်ယောက်ကို မတွေ့ရမချင်း အိမ်ရှေ့မှစက်ဘီးဖြတ်နင်းနေမည့်အသွင်ဖြစ်သည်။ သူ့တွင်

ရေနံ့သာအတွက် သတင်းတစ်စုံတစ်ခု ပါလာနေသည်ကား အမှန်ပင်ဖြစ်ပုံရသည်။

ခင်ခင်ကြီးသည် စိတ်ဆိုးဖြတ်လိုက်သည်။ အစေခံ မိန်းကလေးကိုခေါ်သည်။ ခြံတံခါးဆီသို့ သွားနေရန်ပြောသည်။ သူမ ကိုယ်တိုင်ကမူ ပြတင်းပေါက်မှပင် စောင့်ကြည့်နေသည်။ ကျောမောင် တစ်ပတ်ပြန်လှည့်လာသည်။ အစေခံမိန်းကလေးကို တွေ့သည်။ သူသည် စက်ဘီးကို ရပ်သည်။ မိန်းကလေးအား တစ်စုံတစ်ရာပြောသည်။ ထိုနောက် စာတစ်စောင် ထုတ်ပေးသွားသည်။ အစေခံမိန်းကလေး ခင်ခင်ကြီး၏အခန်းသို့ ရောက်လာသည်။ စာပေးသည်။ ခင်ခင်ကြီးသည် စာကို အလျင်စလို ဖောက်မိသည်။

လက်ရေးကိုမြင်ရလျှင်ပင် ခင်ခင်ကြီး၏ ရင်မှာ လှုပ်ရှားရသည်။ လက်ရေးမှာ မြင်ဖူးနေသော လက်ရေးမည်သည်အခါမျှ မှု့မပျောက်နိုင်စွမ်းရှိမည် မဟုတ်သော လက်ရေး။

မောင်မောင်ဦး၏ လက်ရေး။

ရွှေမင်းသမီးလေး

မောင်မောင်ဦးသည် ယင်းအမည်ကို မေ့နိုင်သေးပုံမရ။ ခေါင်းစီးကို သည်အတိုင်းတပ်သည်။ သည်ခေါင်းစီးကို မြင်ရတော့လည်း ခင်ခင်ကြီး၏ ရင်ထဲမှာ ပူနွေးလာသည်။ ယခင်က သည်သို့သော အသုံးအနှုန်းကို မြင်ရလေတိုင်း ရင်ခုန်ရသည့် အဖြစ်ကို ခင်ခင်ကြီး မေ့နိုင်သေး။

မင်းရဲဖေဖေနဲ့ ပတ်သက်လို့ ကိုယ့်မှာပြောစရာတွေရှိတယ်။မင်းရဲဖေဖေ လွတ်မြောက်ရေးအတွက် ကိုယ့်အနေနဲ့ တစ်စုံတစ်ရာဆောင်ရွက်ပေးနိုင်မယ်လို့ ထင်တယ်။ အဲဒီကိစ္စအတွက် မင်းနဲ့တွေ့ပြီး တိုင်ပင်ချင်တယ်။ တစ်နေရာမှာ တွေ့ကြုံရအောင်ပါကွယ်။

ခင်ခင်ကြီးသည် တဒင်္ဂမျှ တွေဝေသွားသည်။ စာကိုဆက်၍ မပတ်နိုင်အောင် ရှိရသည်။ ဖေဖေနှင့်ပတ်သက်နေသည့်ဆိုခြင်းကြောင့် ဆန်းကြယ်သလို ထင်သည်။ ဟုတ်မှ ဟုတ်ပါလေစ။ မောင်မောင်ဦးအနေနှင့် ဖေဖေ၏ကိစ္စကို အကြောင်းပြုကာ မိမိနှင့်တွေ့ရအောင် ကြံဆောင်ခြင်းမျိုးလေလားထင်သည်။

ခင်ခင်ကြီး သည်သို့ တွေးပေလိမ့်မည်ဟု မောင်

မောင်ဦး ကြိုတင်တွက်ဆ ထားမိဟန် တူသည်။ စာတွင် ရှင်းထားသည်။

ကိုယ့်မှာ တကြားဘာစိတ်ကူးမှ မရှိဘူးဆိုတာတော့ ယုံပါကွယ်။ ဦးအောင်ခန့်ကိစ္စ သက်သက်သာ ဖြစ်တယ်ဆိုတာ စိတ်ချပါ။ အရေးကြီးတယ် ညီမ။ နေ့လယ် ၁၂-နာရီလောက် ရေနံ့သာမြောက်ဘက်ကို ထွက်ခဲ့ပါ။ ကိုယ်စောင့်နေမယ်။

မောင်မောင်ဦး

စာမှာ သည်မျှသာဖြစ်သည်။

ခင်ခင်ကြီးသည် စာကို ကိုင်လျက် ဝိုင်တွေသွားရပြန်သည်။ အလေးအနက် စဉ်းစားရပြန်ပေပြီ။ အမှန်ပြောရလျှင်တော့ သူ့ကိုမတွေ့ချင်။ မမြင်ချင်။ သူနှင့်စပ်လျဉ်း၍ သံယောဇဉ်ဖြစ်ရမည့် ကိစ္စမျိုး ထပ်မံဖြစ်ပွားစေလိုခြင်း မရှိတော့။ ပြတ်လက်စနှင့် ပြတ်နေခြင်းက အကောင်းဆုံးဖြစ်မည် ထင်သည်။ တစ်ဘက်က ယင်းသို့ တွေးနေရသော်လည်း တစ်ဘက်ကမူ ဖေဖေကိုစွဲဆိုသောကြောင့် သူ၏ချိန်းဆိုမှုကို စိတ်ဝင်စားနေရပြန်သည်။ ဖေဖေနှင့်ပတ်သက်၍ သူက မည်သို့များ စွမ်းဆောင်ပေးနိုင်မည်နည်း မတွေးတတ်။ အကယ်၍ သူ့အနေနှင့် တကယ်တမ်း စေတနာထားကာ ဆောင်ရွက်ပေးလိုစိတ် ရှိနေပါလျက် မိမိဘက်က တင်းမာမှုကြောင့် မတွေ့ဘဲနေလိုက်ချေသော် ဖေဖေအတွက် ပို၍ စိုးရိမ်စိတ်ပူဖွယ်များ ဖြစ်နေမလား။

ခင်ခင်ကြီးမှာ ချီတုံချီတုံဖြင့် မဆုံးဖြတ်တတ်ဘဲရှိနေရလေသည်။ ထိုနေ့က နံနက်စာ စားရသည်မှာ ခင်ခင်ကြီးအတွက် အဓိပ္ပါယ်မရှိသလို ဖြစ်သည်။ အလုပ်လုပ်ရာတွင်လည်း အယောင်ယောင်အမှားမှား နိုင်လှသည်။ အားသည့်အချိန်တိုင်းမှာပင် မောင်မောင်ဦး၏စာကို အကြိမ်ကြိမ် ထုတ်ဖတ်မိသည်။ ဖတ်မိပြီးလေတိုင်းလည်း စိတ်မှာ မတင်မကျနှင့်။ စနိုးစနောင့်နှင့်။ သို့ဖြင့် မောင်မောင်ဦး ချိန်းထားလေသော အချိန်သည် တစ်စထက်တစ်စ နီးကပ်လာလေသည်။ တဖြည်းဖြည်းချင်း ဆိုက်ရောက်လာလေသည်။

ယင်းအချိန်တွင်ပင် ရေနံ့သာသို့ ဒေါ်မြလေး၏ အစ်ကိုဝမ်းကွဲတော်သူ တစ်ဦးရောက်လာသည်။ စဉ့်ခန်းမှာ ဦးအောင်ခန့်နှင့် ပတ်သက်၍ ဆွေးနွေးကြသည်။ ခင်ခင်ကြီးသည် မန့်မဝေမှနေ၍ ပြောစကားများကို နားထောင်နေသည်။

“ကိုကောင်းမိုးနဲ့ မမြလေးတို့ သဟဇာတဖြစ်တာ အတော်ဆိုးတာပဲ”

ဆိုသောစကားကို ကြားရလေလျှင် ခင်ခင်ကြီး
ခေါင်းထောင်လာသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ကိုကို”

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ ကိုကောင်းမိုးဟာ ဂျပန်တွေ
အတွက် အလုပ်လုပ်ပေးတဲ့အတွက် သူ့မှာ ဂျပန်တွေနဲ့ပြော
ဆိုနိုင်ခွင့်ရှိတယ်လို့ တို့များကြားရတယ်။ သူ့စကား တစ်ခွန်း
ပဲ ရှိတယ်လို့ ဒီငှါ့မျက်မြင်ကြိုဘူးတဲ့ လူတွေကပြောတယ်။
သူက လွတ်လိုက်ပါဆိုရင် ဂျပန်တွေက လွတ်ပေးမှာ ကျိန်း
သေပဲတဲ့”

“ဒီလိုဆိုရင် ကိုအောင်ခန့် အနေနဲ့လဲ အသက်သာ
အသေခံချင်ခံမယ်။ ဒီလူ့ အောက်ကျတော့ ခံမယ် မထင်ဘူး
ကိုကို”

“အဲဒါကြောင့် ပြောတာပါ။ ဒါကြောင့် ခက်နေ
တာပေါ့ မမြဲလေး”

ခင်ခင်ကြီးသည် ၎င်းတို့အပါးမှ ထွက်လာခဲ့ သည်။

ယခုအခါတွင်တော့ ခင်ခင်ကြီး ဘာမျှမတွေ့။ ဘာမျှ
မစဉ်းစား။ မောင်မောင်ဦး၏ ချိန်းဆိုချက်အတိုင်း သွား
တွေ့မည်ဟု ယတိပြတ်ဆုံးဖြတ်ချက်ချသည်။

ခင်ခင်ကြီးသည် ကိုယ်တွင် ဝတ်ထားသော အဝတ်
ကိုပင် ဝတ်သည်။ ခေါင်းတွင် မျက်နှာသုတ်ပဝါ ဆောင်း
သည်။ ရုတ်တရက်ကြည့်လျှင် တောသူမကြီး တစ်ယောက်
လို ဖြစ်နေသည်။ မေမေေးလျှင် ကြည့်မြောထားရန် အစေခံ
မိန်းကလေးအား မှာကြားထားခဲ့သည်။

ရေနံ့သခင် ထွက်လာခဲ့သည်။

သူနှင့် ပြန်လည်ကြုံတွေ့ရဦးတော့မည် ဆိုပြန်လျှင်
ရင်မှာ အခုန်ရသားပါကလား။ သူ့အား ရေနံ့သခင် မောင်း
ထုတ်ခဲ့ရုံပဲကိုလည်း သတိရသည်။ ထိုညက အလွန်အကျွံ
စကားဆိုခဲ့မိသည်ကိုလည်း အမှတ်ရသည်။ ထိုအတွက်
ရင်မှာခွင့်လွှတ်လို စိတ်မှ ရှိပါလေစေမည်။ ယခုလို ဖေဖေနှင့်
ပတ်သတ်၍ ဆောင်ရွက်ပေးမည် ဆိုလာခြင်းကပင် ခွင့်လွှတ်
နိုင်၍ ဖြစ်မည်ဟု တွေးမိသည်။

အချိန်မှာ ချိန်းဆိုထားသည်ထက် နောက်ကျသည်။
သို့တိုင်အောင် မောင်မောင်ဦးသည် သူမအား စောင့်ကြို
နေကြောင်း တွေ့ရသည်။ သူသည် သစ်တစ်ပင်၏ ပင်စည်
ကိုမှီ၍ ရပ်နေသည်။ ထိုသစ်ပင်တွင် စက်ဘီး တစ်စီးကို
လည်း ထောင်ထားသည်။

သူ့ကိုမြင်ရပြန်တော့ ခြေလှမ်းတုံ့ရသည်။ အသည်း
နှလုံးမှာ တခုနီးဒုန်းခုန်လာသည်။ ရင်ထဲမှာ နွေးလာသည်
လား။ အေးလာသည်လား မပြောတတ်နိုင်။

မောင်မောင်ဦးသည် ခင်ခင်ကြီးအား ခပ်လှမ်းလှမ်း
မှာ ရှိစဉ်ကတည်းက စောင့်ကြည့်နေသည်။ မမှိတ်မသံ ကြည့်
နေပုံမျိုး။

“လာမှ လာပါမလားလို့”

ခင်ခင်ကြီး သစ်ပင်ရိပ်သို့ဝင်လျှင် သူကယင်း
စကားဖြင့် ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ ခင်ခင်ကြီးသည်
သူနှင့် မနီးမဝေး၌ ရပ်လိုက်သည်။ ဘာပြောရမည် မသိ
တတ်သေး။ သူ၏မျက်နှာကို ငေးကြည့်နေမိသည်။

မောင်မောင်ဦး၏ မျက်နှာသွင်ပြင်မှာ ယခင်ကနှင့် စာ
လျှင် များစွာပြောင်းလဲသွားသည်ဟု ထင်ရသည်။ သူသည်
နွမ်းနေသောအခါတို့များကို ဝတ်ထားသည်။ ဆံပင်ကိုလည်း
လျစ်လျူရှုထားဟန်တူသည်။ ပွယောင်းယောင်းနှင့် မသေ
မသပ်ဖြစ်နေသည်။ အသားအရည်မှာ ပို၍ညိုလာသည်။
မျက်ကွင်းများ ကျနေသည်။

ညော် တစ်ချိန်က စွဲလမ်းခဲ့ရသော မျက်နှာ၊ တောင်
တခဲရသော မျက်နှာ၊ အိပ်မက် မက်ခဲ့ရသော မျက်နှာ၊ မိမိ
မြင်ဖူးသမျှ ယောက်ျားတကာတို့အနက် စုံမက် စွဲလန်းဖွယ်
အကောင်းဆုံးမျက်နှာဟု အထင်ရောက်ခဲ့သော မျက်နှာ။
ယင်းမျက်နှာသည် ယခုအခါ ခင်ခင်ကြီးအား သာမန်ထက်
ပို၍ ဆွဲဆောင်နိုင်စွမ်းမရှိ။ သူစိမ်းတစ်ဦး၏ မျက်နှာဟု ခင်
ခင်ကြီး အထင်ရောက်သည်။

မောင်မောင်ဦးသည် သစ်ပင်တွင် မှီထားသော စက်
ဘီးကို ဆွဲယူသည်။

“တစ်နေရာ သွားကြရအောင်”

ဆိုသည်။

“ဟင်အင်း ခင်ကြီး ဘယ်မှ မသွားဘူး။ ပြောစရာ
ရှိရင် ဒီမှာပဲပြောပါ။ ဒီမှာလဲ ပြောလို့ရသားပဲ ဥစ္စာ”

“ရတော့ ရတာပေါ့။ ဒါပေမယ့် ကိုယ့်မှာက ပြောစရာ
တွေ အများကြီးပဲ ညီမ။ အကြာကြီးပြောရမှာ။ လမ်းသွား
လမ်းလာတွေ မြင်လို့ မကောင်းပါဘူးကွယ်”

“ဟင်အင်း ခင်ကြီး ဒီနေရာကနေ ဘယ်မှမလိုက်
ဘူး”

“ခက်ပါလား ညီမရယ်။ ညီမ ကိုက်မစားပါဘူး။
ညီမ မှဲ့တစ်ပေါက်တောင် မစွန်းစေရဘူး။ ကိုယ်ကတိ ပေး
ပါတယ်။ ဘာလဲ ကိုယ့်ကို မယုံရဘူးပေါ့ ဟုတ်လား”

“ကိုယ့်ကိုယ်ကို ယုံစရာကောင်းတဲ့ လူတစ်ယောက်
ဟုတ်မဟုတ်လဲ စဉ်းစားကြည့်ပါဦး ကိုမောင်မောင်ဦး”

မောင်မောင်ဦးသည် ခင်ခင်ကြီးအား ကြေကွဲစွာ
စိုက်ကြည့်သည်။

“ဪ... ကိုယ့်ကို အစ်ကိုလိုတောင် မင်း မခေါ်နိုင်တော့ဘူးနော်”

သည်တော့လည်း ခင်ခင်ကြီး၏ ရင်မှာအနင့်ရသား။

“အမှန်အတိုင်း ပြောရရင် ဖေဖေအသက်ဘေးကြောင့်သာ ဂျင်ကိုကျွန်မလာတွေ့တာပဲ ကိုမောင်မောင် ဦး။ နို့မဟုတ်ရင်တော့ ဝေးပါသေးရဲ့။ ကျွန်မက ဒီတစ်သက် ရှင်နဲ့ပြန်မတွေ့တဲ့ ကိုယ်ဖြစ်ရပါစေလို့ ဆုတောင်းထားတာ”

ခင်ခင်ကြီး၏ စကားကို မောင်မောင်ဦး ခေါင်းတညိတ်ညိတ် လုပ်နေသည်။

“ဒီအခြေအနေဟာ ဘယ်သူကမှ ဖန်တီးပေးတဲ့ အခြေအနေ မဟုတ်ဘူး။ ရှင့်ဘာသာ ဖန်တီးခဲ့တာ။ ရှင်ကိုယ်တိုင်ကြောင့် ဒီလိုဖြစ်ရတာ”

“ကဲပါကွယ်... အခုဟာက ညီမနဲ့ကို ရန်ဖြစ်ရအောင်တွေ့ကြတာ မဟုတ်ပါဘူး။ အေးအေးဆေးဆေးဆေးဆေးကြရအောင်ပါ။ ကြည့်စမ်းညီမ အခုတောင်ပဲ လူတွေက ကိုယ်တို့ကို ဘယ်လောက် ကြည့်သွားကြသလဲ။ ကိုယ်ပြောသလို တစ်နေရာ သွားကြရအောင်ပါ”

မောင်မောင်ဦး ပြောသည့်အတိုင်းပင် ဖြစ်သည်။ လမ်းမှဖြတ်သွားကြသူ အချို့သည် ခင်ခင်ကြီးတို့အား စောင်းငုံကြည့်ရှု သွားကြသည်။ သူတို့၏ စကားကို နားစွင့်သွားကြသည်။ ယခင်အခါက မဆန်းသည်မှန်သော်လည်း ယခုလိုအခါမျိုးမှာ ဆန်းကြယ်သော ရှုခင်းဖြစ်နေပုံရသည်။

“ဘယ်ကို သွားမှာလဲ ဟင်”

အဆုံးတွင် ခင်ခင်ကြီး မေးသည်။

“ကိုယ့်မှာ နေရာရှိပါတယ်”

မောင်မောင်ဦးသည် စက်ဘီးကို အရိပ်အောက်မှ တွန်း၍ ထုတ်လာခဲ့သည်။

ဆောင်းနေသည့် တောက်ပလွန်းလှသော်လည်း များစွာ ပူပြင်းခြင်းမရှိ။ အချမ်းသက်သာရုံမျှသာ ဖြစ်သည်။ လမ်းပေါ်သို့ အရောက်၌ မောင်မောင်ဦး စက်ဘီးပေါ်သို့ တက်သည်။ သူက စက်ဘီးနောက်ခုံတွင် ခင်ခင်ကြီး တက်ထိုင်လိမ့်မည် ထင်သည်။

ခင်ခင်ကြီးတက်မထိုင်။ နောက်မှ လျှောက်လိုက်လာကြောင်း တွေ့ရသည်။

“တက်လေ”

သူ လှမ်းပြောသည်။

“နေပါစေ။ ကျွန်မမှာ ခြေထောက်တွေ ပါနေတာ ရှင်မတွေ့ဘူးလား။ ကျွန်မဘာသာ လမ်းလျှောက်ပြီး လိုက်ခဲ့ရင်လဲ ရပါတယ်”

“မဟုတ်တာကွယ်... တက်ပါ ညီမကိုယ် တောင်းပန်ပါတယ်။ မြန်မြန်ရောက်ပြီး တိုင်ပင်စရာရှိတာကို မြန်မြန် တိုင်ပင်ရအောင်ပါ”

ခင်ခင်ကြီးတွေနေသည်။ မောင်မောင်ဦးက တက်လေဟု နောက်တစ်ကြိမ် တိုက်တွန်းလိုက်မှ စက်ဘီး နောက်ခုံတွင် ထိုင်လိုက်လေသည်။

ပြောမယ့်သာ ပြောနေရသည်။ သူနှင့် တွေ့လျှင် သူ့အလိုကို လိုက်ရသည်ချည်းပါပဲကလားဟု ခင်ခင်ကြီး တွေးနေသည်။ ယခုတိုင်အောင်ပင် သူနှင့်ပတ်သက်လာပါက မိမိအနေနှင့် အလျှော့ပေးနေရဆဲပါကလားဟု သဘောပေါက်လာသည်။ သူ့တွင် မိမိအား အနိုင်ရရှိအတွက် အဘယ်သို့သော တန်ဖိုးသတ္တိများ ရှိနေပါလိမ့်ဟု ခင်ခင်ကြီး စဉ်းစားနေမိလေသည်။

ဘယ်တွေ့ရောက်၍ ဘယ်တွေ့ပေါက်ခဲ့ပြီဟု မသိ။ မောင်မောင်ဦးသည် တစ်လမ်းဝင် တစ်လမ်းထွက်နှင့် စက်ဘီးကို နင်းလာသည်။ ကြာတော့လည်း ခင်ခင်ကြီး ကိုယ်တိုင်ပင် မောင်မောင်ဦးအပေါ် သံသယဝင်စပြုလာသည်။

“ရပ်တော့ ကိုမောင်မောင်ဦး”

ခင်ခင်ကြီး ဆိုသည်။ မောင်မောင်ဦး နောက်သို့ လှည့်ကြည့်လျက် မေးသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ရှင် ကျွန်မကို ဘယ်အထိ ခေါ်သွားမလို့လဲ”

“ရှေ့နားတင်ပါ။ ရောက်တော့မှာပါ”

“ဟုတ်မှလဲ လုပ်ပါ ကိုမောင်မောင်ဦးရယ်”

“ဪ ညီမရယ် မင်းကိုယ်အပေါ် အယုံအကြည် နည်းလှချည်ကလား”

“လူဆိုတာ ယုံကြည်စရာ လုပ်ရင် ယုံတာပဲ။ မယုံ

ကြည့်စရာလုပ်ရင် မယုံဘူးပေါ့ အဲဒါဆန်းလား”

မောင်မောင်ဦး ဘာမျှမပြောတော့။ မကြာခင်မှာပင် အိမ်တစ်အိမ်သို့ ရောက်လာကြသည်။ ထိုအိမ်မှာ ကျောမောင်ကို မြင်ရသည်။ အိမ်၏ မျက်နှာစာရှိ အိမ်တန်းများ မီးကျွမ်းကာ လဟာပြင်ဖြစ်နေသည်။ အိမ်ခိုင်းမှာ ကျယ်ပြန့်သည်။ စစ်ဒဏ်၏ အကြွင်းအကျန်ဖြစ်သော အိမ်တစ်အိမ် ဖြစ်ဟန်တူသည်။

မောင်မောင်ဦးတို့အား နေရာချထားပြီးနောက် ကျောမောင် စက်ဘီးကို ဆွဲလျက် အပြင်သို့ထွက်သွား သည်။

“ကိုကျောမောင်”

ခင်ခင်ကြီး ထားသေးသည်။ မရ။ ခင်ခင်ကြီးသည် မောင်မောင်ဦးဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။

“ကျွန်မကြံပြုပြီးပြောထားမယ် ကိုမောင်မောင်ဦး။ အခု ခင်ခင်ကြီးဟာ အရင်ခင်ခင်ကြီး မဟုတ်တော့ဘူး ဆိုတာ ဂုဏ်နားလည် ထားလိမ့်မယ်လို့ ယုံကြည်တယ်။ အရင်က ခင်ခင်ကြီးဟာ ဘာမှသိနားလည်တတ်တဲ့ မိန်းကလေး အမျိုးအစား မဟုတ်ဘူး။ ချစ်တယ်ဆိုတာကို တောင်မှ ရေရေ လည်လည် သဘောပေါက်တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက် မဟုတ်ဘူး။ ဒါကြောင့်ပဲ ရှင်ပြုသမျှနဲ့ခဲ့ရတယ်။ ရှင်ရဲ့ ပရိယာယ်ကြော့ကွင်းထဲကို တိုးဝင်ခဲ့ တယ်။ ဆိုပါတော့ရှင်။ အမှားကို အမှားလို့ မသိတတ်တဲ့ ကောင်မငယ်ငယ်ကလေး တစ်ယောက်။ ဒါပေမယ့် အခုရှင်ရှေ့မှာ ရောက်နေတဲ့ ခင်ခင် ကြီးကတော့ ပြောင်းလွှဲနေပြီ။ အလှည့်စား ခံရပါများတော့ ကိုယ်တိုင် နားလည်နေတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်လို့ သဘော ထားစေချင်တယ်။ အဲဒီတော့ ပြောစရာရှိတာကို ရိုးရိုးသား သားပဲ ပြောစေချင်တယ်”

ခင်ခင်ကြီး၏ စကားကြောင့် မောင်မောင်ဦး မချီပြုံး ပြုံးသည်။

“မြိမ်းခြောက်လှချည်လား ကျောင်းအမရယ်။ ကိုယ် မင်းကို ဘယ်လို ဆက်ဆံမိသေးလို့လဲ။ အမှန်ပြောမယ်ညီမ။ မင်းကို ဒီခေါ်လာတာကိုယ့်မှာဘာရည် ရွယ်ချက်မှ မရှိဘူး။ ဆဲ စကားပြောဖို့ သက်သက်ပဲ”

“ကဲ ဒါဖြင့်လဲပြော။ ကျွန်မဖေဖေနဲ့ ပတ်သတ်လို့ ရှင်ဘာတတ်နိုင်သလဲဟင်”

“ကိုယ့်မှာ တတ်နိုင်တာတွေ အများကြီးရှိတယ်။ ကိုယ်ကိုယ့်တိုင် တတ်နိုင်တာတွေ မဟုတ်ဘူးပေါ့လေ။ ကိုယ့် ဖေဖေအနေနဲ့ တတ်နိုင်တာ”

“ဒါကို စောစောကပဲ ကျွန်မ ကြားခဲ့ရတယ် ကိုမောင် မောင်ဦး”

မောင်မောင်ဦးသည် စကားမပြောမီ သက်ပြင်းကို အလျင်ရှိက်သည်။

“ကိုယ့်ဖေဖေ ဂျပန်တွေနဲ့ အလွမ်းသင့်နေတာကို ကိုယ် မလိုလားခဲ့ပါဘူး။ မနစ်သက်ခဲ့ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် တားဆီးဖို့ကို မတတ်သာခဲ့ဘူး။ ညီမ ဖေဖေနဲ့ ပတ်သက် လို့ ဖေဖေက ကိုယ့်ကိုပြောခဲ့တယ်။ သူ့အနေနဲ့ တတ်နိုင် တယ်ပေါ့။ ဒီအတွက် ကိုယ်ဝမ်းသာခဲ့တယ် ညီမ။ ညီမနဲ့ ကိုယ့်ကြားမှာ အမှားအယွင်းတွေ အများကြီး ရှိခဲ့တယ်။ စင်စစ်မှာတော့ လူကြီးတွေဟာ အဓိကပါ။ လူကြီးတွေ ကြောင့် ဒီလိုဖြစ်ရတာပါ။ ထားပါလေ။ ပြီးခဲ့တာတွေကို။ အခုအပိုင်းမှာက ညီမဖေဖေရဲ့ လွတ်မြောက်မှုကို တတ်နိုင် သမျှ ဆောင်ရွက်ပေးမယ်။ ဖေဖေကနေ တစ်ဆင့် ကြိုးစား

မယ်။ လွတ်မြောက်စေရမယ်လို့လဲ ကတိပေးတယ်။”
မောင်မောင်ဦးသည် တကယ်တမ်း အားတက် သရော ပြောခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ သူ၏မျက်နှာမှာ တက်ကြွ သော အရိပ်အသွင်၊ ယုံကြည်သော အရိပ်အရောင် လွှမ်း နေသည်။ ဤသည်ကို မြင်ရလျှင် ခင်ခင်ကြီး ကိုယ်တိုင် အားတက်ရသည် အမှန်ပင်။

“ညီမနဲ့ တိုင်ပင်ချင်တယ်ဆိုတာ ထူးထူးထွေထွေ တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဆန်းဆန်းကြယ်ကြယ် မဟုတ်ဘူး။ အခွင့်အရေး ယူလွန်းတယ်လို့လဲ မထင်လှစေချင်ဘူး။ အပေး အယူ လုပ်ချင်တဲ့ သဘောတစ်ခုပဲ ညီမ”

“ကျွန်မဘက်က ဘာပေးရမလဲဟင်”
ခင်ခင်ကြီး အထိတ်တလန့် ပေးသည်။

“ဘာမှပေးစရာ မလိုပါဘူး။ တစ်ခုပဲရှိတယ်လေ။ ညီမအပေါ်မှာ ကိုယ်မှန်းတီးနေရိုးမှန်ရင် ကျောရရှိ ကြစည် ခဲ့ရိုးမှန်ရင် ဒီစကားတွေတောင် ပြောဖို့လိုမယ် မထင်ဘူး။ ညီမဖေဖေရဲ့ လွတ်မြောက်မှုကို လျစ်လျူရှုလိုက်ရုံပဲ ရှိတော့ တယ် မဟုတ်လား”

မောင်မောင်ဦးသည် တွေ့တွေ့ကလေး ဖြစ်နေသော ခင်ခင်ကြီး၏ မျက်နှာကို ပိုမိုစူးဖိုက်စွာ ကြည့်လိုက်သည်။ သူ၏ မျက်နှာမှာလည်း ပိုမိုတည်ကြည်လာ သည်။

“တကယ်တမ်း ပြောရမယ်ဆိုရင် ညီမကို ကိုယ်နှစ် နှစ်ကာကာ ချစ်ခဲ့ပါတယ်ကွယ်။ စွဲစွဲလမ်းလမ်း မြတ်နိုးခဲ့ပါ တယ်။ ဒါပေမယ့် ဘယ်ဝင်္ဂကြွေးလဲ မသိဘူး။ ညီမနဲ့ကိုယ် ကြားမှာ အထင်လွဲမှားစရာတွေချည်း ဖြစ်ခဲ့တယ်။ အဆင် မပြေတာတွေချည်းပဲ ပေါ်ပေါက်ခဲ့ရတယ်။ အမှန်မှာ ညီမ ကိုယ့်အိမ်ကို လာရှာတဲ့ညက မြို့ကို ကိုယ်ပြန်လာတယ်။ အဲဒီညက ယင်းချောင်း ရေကျတာနဲ့ ဆုံပြီး ချောင်းဘေးမှာ ညအိပ်ခဲ့ရတယ်။ ဒါနဲ့ညီမနဲ့ လွဲခဲ့ တာပါကွယ်”

သည်စကားမှာ ခင်ခင်ကြီးအတွက် အသစ်အဆန်း ဖြစ်သောစကား။ မကြားခဲ့ဖူးသေးသောစကား။ ထိုကြောင့် ပင် ခင်ခင်ကြီး ရင်မှာ လှုပ်ရှားလာရသည်။

“ဒါ တကယ်ပဲလားဟင်”

“တကယ်ပါ ညီမရယ်။ ခက်တာက ကြိုးမိန့်ကျ ထားတဲ့ တရားခံတစ်ယောက်တောင် သူ့ရဲ့လွတ်မြောက် မှုအတွက် အယူခံခွင့်ရသေးတယ်။ ကိုယ့်မှာက ညီမကိုဘာ မှ ရှင်းပြခွင့် မရခဲ့ဘူး။ ညီမရဲ့တစ်စက်သတ် စွဲချက်တင်မှု ကိုပဲ ခံနေရတယ်။ ညီမ ခွင့်လွှတ်ချင်မှ လွတ်ပါ။ ကိုယ် ပြောတာကို ယုံချင်မှလဲ ယုံပါ။ အဲဒီတုန်းက ဘာတွေဖြစ် ခဲ့ကယ် ဆိုတာကိုတော့ နားထောင်ပါကွယ်။ ကိုယ့်ကို ရှင်းပြ

ခွင့်ပေးပါ။ ဒါဟာ ညီမဖေဖေရဲ့ လွတ်မြောက်မှုကို ဆောင်ရွက်ပေးဖို့အတွက် ညီမက ပေးရတဲ့အခွင့်အရေးလို့ပဲ သဘောထားပါ။

ခင်ခင်ကြီးသည် မောင်မောင်ဦး၏ မျက်လုံးသုငယ်အိမ်သို့ စိုက်ကြည့်နေသည်။ မျက်တောင်မခတ်တမ်း ကြည့်နေခြင်းဖြစ်သည်။ မောင်မောင်ဦး၏ စကားကို စိတ်ဝင်တစား ရှိနေပုံရသည်ကားအမှန်။ မောင်မောင်ဦး စကားဆက်သည်။

“ညီမ မြို့က ထွက်သွားပြီး နောက်တစ်နေ့မှာ ကိုယ်မြို့ကို ပြန်ရောက်လာခဲ့တယ်။ ဒါကိုညီမယ့်အောင် သက်သေပြရမယ်ဆိုရင် ပြစရာ လူတွေအများကြီးပဲ။ ညီမရဲ့ဖေဖေကိုယ်တိုင်က သက်သေခံနိုင်ပါလိမ့်မယ်။ ကိုယ်မြို့ကိုရောက်တော့ ဥဒီမမြို့မှာ မရှိတော့ဘူး။ သတင်းအစအနကိုလဲ မကြားရတော့ဘူး။ ဒီတုန်းက ကိုယ့်အထင်တစ်မျိုး ဖြစ်နေခဲ့တယ်။ ညီမကို ဦးအောင်ခန့်တို့က ဝှက်ထားတယ်လို့ပဲ။ နောက်မှ ဒီလို မဟုတ်မှန်း သိခဲ့ရတယ်။”

“ဖေဖေလား ဝှက်ထားမှာ။ အိမ်ကနှင့်ချခံခဲ့ရတာ ရှင်သိရဲ့လား။”

“ဒါကို တစ်လောကမှ သိရတယ်။ ညီမမှာ ကလေးရခဲ့တယ်ဆိုတာရောပေါ့။”

ခင်ခင်ကြီးသည် အကြည့်ကို မောင်မောင်ဦး၏ မျက်နှာမှ လွဲပြောင်းလိုက်သည်။ ပြတင်းပေါက်မှ တစ်ဆင့် ပြင်ပသို့ ကြည့်လိုက်သည်။ ခင်ခင်ကြီး၏ မျက်ဝန်းမှာ ရွှန်းစိုတောက်ပလာ၏။ ကလေးဟူသော စကားပါလာလေတော့ ရင်ထဲမှာ နှင့်လာသည်။ မျက်ရည်ကြည် ရစ်ဝဲလာရပြန်ပေပြီ။

“အဲဒီ စကားတွေကို ဘယ်က ကြားတာလဲဟင်။”

“ဗိုလ်ညိုထွန်းဆိုတဲ့လူဆီကပဲ ညီမ။”

“ဗိုလ်ညိုထွန်း။”

“ဟုတ်တယ် သူဟာ ကိုယ့်မေမေ ဆုံးတုန်းက အကူအညီ ပေးဖူးတယ်။ ဒီတုန်းက မပြောဘူး။ နောက်တစ်ကြိမ် သူနဲ့တွေ့ရတော့ ကျောက်ပန်းတောင်းမှာ။”

“ကျောက်ပန်းတောင်း။”

“ကျောက်ပန်းတောင်းက ညီမ ခိုနေခဲ့တဲ့ အိမ်ကို ကိုယ်ရောက်တယ်။ သူ့ဆီက ကြားရတာ။ သူက ပြောပြခဲ့တာ။”

“ဪ... အစ်ကိုထွန်းကို ပြောတာကိုး။”

ခင်ခင်ကြီးသည် တစ်ယောက်တည်း ပြောသလိုမှတ်ချက်ချလိုက်သည်။

“အဖြစ်အပျက်တွေက အခုမှ အားလုံးရေလည်ခဲ့ရ

တာပဲ ညီမ။ အခုမှ တစ်ခုနဲ့တစ်ခု ဆက်စပ်လို့ ရလာတယ်။ အဲဒါနဲ့အမျှ ညီမကို တွေ့ချင်လာတယ်။ မြင်ချင်လာတယ်။ ဒါကြောင့်ပဲ ညီမရဲ့အိမ်ကို ညကြီးမင်းကြီး ရောက်လာခဲ့သေးတာကော။”

နှစ်ယောက်သား အတန်ကြာသည်အထိ စကားမပြောဖြစ်။ အတွေးကိုယ်စီဖြင့် ငိုငံနေမိကြသည်။ မောင်မောင်ဦးသည် ထိုင်ရာမှ ထ၊ရပ်လိုက်သည်။ ပြတင်းတံခါးဆီသို့ လျှောက်သွားကာ မီးလောင်ပြင်ကို ငေးနေသည်။ သူက ခင်ခင်ကြီးဘက်သို့ လှည့်မကြည့်ဘဲ တစ်ကိုယ်တည်း ညည်းပြောပြောသလို ပြောသည်။

“ကိုယ်နဲ့ညီမတို့ အကြားမှာ အတားအဆီးတွေ ထူပြောလွန်းလှပါတယ်ကွယ်။ လူဆိုတဲ့ သက်ရှိသတ္တဝါတွေရဲ့ အဆီးအတားတင်မကဘူး။ သက်မဲ့ဖြစ်တဲ့ သဘာဝကတောင် အဆီးအတား ပြုခဲ့တယ်။”

မောင်မောင်ဦးသည် ခင်ခင်ကြီးဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။

“တကယ်လို့များ အဲဒီညက ယင်းချောင်းရေသာ မတားခဲ့ဘူးဆိုရင် ညီမအိမ်ကဆင်းရဲတဲ့ရက်ဟာ တစ်ညထဲသာ နောက်ကျခဲ့မယ်ဆိုရင် ညီမနဲ့ ကိုယ့်ဘဝဟာ အခုလို အိပ်မက်ဆိုးကြီး မြင်မက်နေရတဲ့ အဖြစ်မျိုး ဖြစ်လာမှာ မဟုတ်ဘူး။ ကြေကွဲဝမ်းနည်းမှုဆိုတာ ကိုယ်တို့နဲ့ထိုက်တန်တဲ့ စကားလုံးဖြစ်လာမှာ မဟုတ်ဘူး။ အခုတော့ ဘာမဟုတ်တဲ့ အသေးအဖွဲ့အကြောင်းတွေကြောင့် ကိုယ်တို့ရဲ့နုလုံးသားမှာ နာနာကြည်းကြည်း ခံစားခဲ့ကြရတယ်။ ကြေကွဲဆွေးမြည့်မှုတွေကို ရင်မှာပိုက်ခဲ့ကြရတယ်။ ညီမရဲ့အိမ်ကို မိုးတွေ ရေတွေ အကြားက ရောက်လာခဲ့ပြီး ညီမနှင့်လွတ်လို့ မိုးထဲလေထဲ ပြန်ခဲ့ရတဲ့ညက ကိုယ့်ရင်မှာ နှင့်နေခဲ့တယ်။ တကယ်တမ်း ခံစားခဲ့ရတယ်။ ကိုယ့်ဘဝမှာ ဝမ်းနည်းကြေကွဲစရာ အကောင်းဆုံး ညနှစ်ညရှိတယ်။ တစ်ညက ကိုယ့်မေမေ ဆုံးတဲ့ည၊ နောက်တစ်ညက ညီမရဲ့အိမ်က ပြန်ခဲ့ရတဲ့ညပဲ။”

ခင်ခင်ကြီးသည် မောင်မောင်ဦးဘက် လှည့်လိုက်သည်။

“ကျွန်မ ဒုက္ခဟာ ရှင် ကြုံတွေ့ခဲ့ရတဲ့ ဒုက္ခထက် ဆယ်ဆမကပိုပါတယ် ကိုမောင်မောင်ဦး။ ဒီတော့ ကျွန်မဟာ ရှင်ခံစားရတာထက် ဆယ်ဆမက ခံစားရတယ်ဆိုရင် အပိုတွေပြောတယ်လို့ မထင်စေချင်ဘူး။ ရှင်ဟာ ယောက်ျားပါ ကိုမောင်မောင်ဦး။ ရပ်တည်ရတာကလဲ အနိုင်ဘက်ကပါ။ ကျွန်မဟာ မိန်းမသားပါ။ ရပ်တည်ရ တာကလဲ အရူးဘက်ကပါ။ အို . . . အဲဒီတုန်းက ကျွန်မရဲ့ခံစားချက်တွေကို

ဘယ်လိုလုပ် ပြန်ပြောရမယ် မှန်းတောင် မသိတော့ဘူး ကိုမောင်မောင်ဦး။ ပြန်မပြောနိုင်လောက်အောင် ဒုက္ခသုက္ခ ရောက်ခဲ့တယ်။ ကျွန်မမှာ ကိုယ့်ကိုကိုယ် သတ်သေဝံ့တဲ့ အထိ သတ္တိမရှိလို့ သာပေါ့။ အဲဒီလို သတ္တိမျိုးသာ ရှိခဲ့ရင် ကျွန်မကို အခုလို မြင်ရမှာ တောင် မဟုတ်ဘူး။”

“ကိုယ်နားလည်ပါတယ် ညီမ။ ကိုယ်သဘောပေါက်ပါတယ်ကွယ်။ ကိုယ့်မှာ စာနာစိတ်ဆိုတာလဲ ရှိပါတယ်”

ခင်ခင်ကြီးသည် မျက်ရည်ရစ်ဝဲလျက်ကပင် ပြုံးသည်။

“ဪ စာနာစိတ် ရှိသတဲ့လား။”

မယုံနိုင်သလို ရေရွတ်သည်။

“ရှိပါတယ် ညီမရယ်၊ ရှိပါတယ်။ ကိုယ့်မှာလဲ အသည်းနှလုံး ဆိုတာရှိပါသေးတယ်။ ကြင်နာညှာတာမှု ဆိုတာ ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ ကိန်းအောင်းနေပါသေးတယ်”

မောင်မောင်ဦးသည် ခင်ခင်ကြီးအပါးသို့ တရွေ့ရွေ့ တိုးကပ်လာသည်။ လက်တစ်ကမ်းစာအကွာသို့ ရောက်လာသည်။

“ရှင့်မှာ ပြောစရာကုန်ပြီလားဟင်”

ခင်ခင်ကြီး မေးလိုက်ရာ မောင်မောင်ဦး ခြေလှမ်းတုံ့သွားသည်။

“ကျွန်မ ပြန်ချင်ပြီ ကိုမောင်မောင်ဦး”

“နေပါဦးကွယ်၊ တွက်ကြည့်စမ်းပါ ညီမ။ ညီမနဲ့ ကွဲကွာခဲ့ရတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ။ ညီမရဲ့ မျက်နှာကို မမြင်ရတာ၊ ညီမရဲ့အသံကို မကြားရတာ ကိုယ့်အဖို့ တစ်ကမ္ဘာ ပြောင်းခဲ့သလောက် ကြာခဲ့ပါပြီကွယ်။ အခွင့်အရေး ရရှိတာမှာ အားရအောင် ကြည့်ပါရစေဦး၊ အားရအောင် ပြောပါရစေဦး”

“အခုပြောပြီးပြီပဲ၊ ပြန်ပါရစေတော့ရှင်ရယ်”

“နေပါဦး ဖိုးကျော့တောင် ပြန်မလာသေးဘူး။ သူ ပြန်လာရင် ကိုယ်လိုက်ပို့ပေးပါမယ်”

ခင်ခင်ကြီးသည် အကြံအိုက်သလို မျက်နှာလေး အိုလာသည်။ စင်စစ် မိမိကိုယ်ကို မည်သည့်နေရာတွင် ရောက်နေရသည်ဟု ခင်ခင်ကြီး မသိ။ တစ်ကိုယ်တည်း ပြန်ရမည်ကို စိတ်ကမဝံ့မရဲ ဘယ်လမ်းက ပြန်ရမည်ကိုပင် မတွေးတတ်။

“ကိုယ့်မှာ ဆန္ဒတစ်ခုရှိတယ်ညီမ။ အမှန်မှာ ညီမနဲ့ ကိုယ်တို့ဘဝကို အမှန်းနဲ့ဆက်ဖို့ မကောင်းတော့ပါဘူး။ အခုဆိုရင် ပြဿနာတွေ ပြေလည်တန်ကောင်းပြီလို့ ထင်တယ်။”

ကိုယ့်ကိုလဲ နားလည်တန်ကောင်းပါပြီကွယ် ကိုယ်ဟာညီမကို အရင်ကလဲ ချစ်ခဲ့တယ်။ အခုတိုင်အောင်လဲ ချစ်နေတယ်” ခင်ခင်ကြီးသည် မောင်မောင်ဦးမျက်နှာကို ဖျတ်ခနဲ မော်ကြည့်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီကမ္ဘာမှာ ကိုယ်အချစ်ဆုံး မိန်းမဟာ မင်းပဲညီမ။ မင်းကိုသာ အချစ်ဆုံးပဲ။ ဒါ့ ကို အခုအခါမှာ ကိုယ် ပြတ်ပြတ်သားသား ဆုံးဖြတ်နိုင်စွမ်း ရှိလာတယ်။ လေးလေးနက်နက် ယုံကြည်လာတယ်”

မောင်မောင်ဦး၏ ကိုယ်သည် ခင်ခင်ကြီး၏ကိုယ်နှင့် ကပ်လာသည်။ ယခုအခါ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် အသားချင်း ထိမတတ် နီးကပ်လျက် ရှိသည်။ တစ်ယောက်၏ ထွက်သက်လေသည် အခြားတစ်ယောက်၏ မျက်နှာကို ရိုက်ခတ်နေသည်။

“မင်းမှာကော ကိုယ့်ကို ချစ်တဲ့စိတ်မှ ရှိသေးရဲ့လားကွယ်”

မောင်မောင်ဦးက ခင်ခင်ကြီး၏ မျက်လုံးအိမ်အတွင်း စူးစိုက်ကြည့်ရှင်းက မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ကျွန်မ ပြန်တော့မယ်”

“လာပြန်ပြီလား ဒီစကား။ ကိုယ်အမှတ်ရမိသေးတယ် ညီမ။ ညီမဟာ ကိုယ်နဲ့တွေ့တိုင်း ဒီစကားကိုပဲ ပြောတတ်တယ်။” ခင်ကြီးပြန်တော့မယ်အစ်ကို လို့ တစ်ချိန်က ညီမပြောခဲ့တာ ကလေးကို ကိုယ်အမြဲပဲ သတိရမိတယ်။ သတိရလာတိုင်း ရင်ထဲမှာ လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ခံစားခဲ့ရတယ်။ ကိုယ်မေးတဲ့ အမေးကို မဖြေမချင်း မင်းကို ပြန်မလွှတ်ဘူး”

“ကျွန်မ ဘာကိုဖြေရမှာလဲ”

“စောစောက အမေးလေ၊ ညီမ ကိုယ့်ကို ချစ်သေးရဲ့လား”

“ကျွန်မ အဖေရဲ့အသက်ကို စိုးရိမ်နေတဲ့ ကာလမှာ ဒီအမေးကို ရှင်မမေးသင့်ပါဘူး၊ ကိုမောင်မောင်ဦး”

“ကိုယ်ကတိပေးခဲ့ပြီကော။ ညီမဖေဖေ လွတ်မြောက်ရပါစေမယ်လို့”

“ကတိဟာ ကတိပဲ။ တည်မတည်စောင်ကြည့်ရ ဦးမှာ မဟုတ်လား”

“ဒီအတွက် စိတ်အေးအေးထားလိုက်စမ်းပါ ပြောစမ်းပါကွယ် ကိုယ့်ကို ချစ်သေးရဲ့လား”

ခင်ခင်ကြီး မဖြေ။

“မုန်းနေတုန်းပဲပေါ့နော်”

ခင်ခင်ကြီး ဘာမျှမပြော။

မောင်မောင်ဦးသည် မချင်မရဲဖြစ်လာဟန်တူသည်။

ခင်ခင်ကြီး၏ပခုံးတစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။
ခင်ခင်ကြီးက ထိုလက်ကို မုတ်ထုတ်လိုက်သည်။

“ကျွန်မအသားကို မထိပါနဲ့၊ ကိုမောင်မောင်ဦး ရှင်ပဲ
လမ်းမှာ ကတိပေးခဲ့တယ် မဟုတ်လား၊ မို့တစ်ပေါက်
မစွန်းစေရပါဘူးလို့”

မောင်မောင်ဦး အကြံအစဉ်သွားသည်။

“ဒီလောက်ထိ မတင်းသင့်ပါဘူး ညီမရယ်၊ တကယ်
တမ်းကျတော့ ညီမနဲ့ကိုယ်ဟာ သူ့စိမ်းတွေ မဟုတ်ပါဘူး၊
မင်းရဲ့ပါပြင်မှာ ကိုယ့်ရဲ့အနမ်းတွေ မရေမတွက်နိုင်လောက်
အောင် ပွင့်ခဲ့ဖူးပါတယ်။ မင်းရဲ့နှုတ်ခမ်းကလေးတွေကို
အကူအညီအကူမက ကိုယ်နမ်းခဲ့ဖူးပါတယ်။ ဒါကိုမင်းမေ့နေ
ပြီလားကွယ်”

“ကျွန်မ ပြောပါပြီကော၊ အခု ခင်ခင်ကြီးဟာ ဟို
တုန်းက ခင်ခင်ကြီး မဟုတ်တော့ဘူးလို့”

“ကိုယ့်အဖို့ကတော့ ဒီလိုခွဲခြားပြီး မမြင်နိုင်ဘူး ခင်
ခင်ကြီးဆိုတာ ကိုယ့်အတွက် တစ်ယောက်ထဲပဲ၊ ဘယ်တော့မှ
မပြောင်းလဲနိုင်ဘူးလို့ အစဉ်ယုံကြည်တယ် ဒီမယ်ညီမ”

မောင်မောင်ဦးက ဆတ်ခနဲခေါ်လိုက်ရာ ခင်ခင်ကြီး
သူ့မျက်နှာကို ဖျတ်ခနဲ ကြည့်မိသည်။ ယင်း တင်ဂံတွင်ပင်
မောင်မောင်ဦးသည် ခင်ခင်ကြီး၏ကိုယ်ကို သူ့ရှင်ခွင်တွင်း
အတင်းဆွဲယူလိုက်သည်။ ခင်ခင်ကြီးမှာရှောင်တိမ်းဖို့အချိန်
မရလိုက်။ တစ်ဆက်တည်းမှာပင် တင်းကျပ်စွာ ထွေးပွေ့ခြင်း
ခံနေရပါကလား။ မျက်နှာတစ်ခုလုံး နေရာမလပ် နမ်းရှုပ်ခြင်း
ခံနေရပါကလားဟု ခင်ခင်ကြီး သိလာသည်။

“ကျွန်မကိုလွှတ် ကိုမောင်မောင်ဦး ကျွန်မကိုလွှတ်”
ခင်ခင်ကြီးသည် ပါးစပ်မှဖြင်းဆန်ရင်း ကိုယ်ကို
လွှတ်မြောက်အောင် ရန်းသည်။ အနမ်းကို တိမ်းရှောင်သည်။

“မလွှတ်ဘူး ကိုယ့်ကို အရင်ကလိုပဲ ချစ်ပါတယ်
လို့ မပြောမချင်း မလွှတ်ဘူး”

ခင်ခင်ကြီးသည် အင်အားရှိသမျှ ရန်းကန်ပြန်သည်။
ရွေးများပင် ပြန်လာသည်။ လူမှာမောဟိုက်လာသည်။

“လွှတ်ပါရှင်ရယ်၊ ကျွန်မတောင်းပန်ပါတယ်။ ဒါ
ဟာရှင် ကျွန်မဆီက စကားကို အကြည်အသာ တောင်းနေ
တာ မဟုတ်ဘူး။ ဓားပြတိုက်နေတာ ဒေဖေ ကိစ္စဇနီးပြုပြီး
ကျွန်မကို အနိုင်ကျင့်နေတာ”

သည်စကားသည် မောင်မောင်ဦး၏စိတ်ကို ထိခိုက်
စေနိုင်စွမ်းရှိပုံရသည်။ သူ၏အင်အားများ ရုတ်တရက် လျော့
သွားသည်။ ချုပ်ကိုင်ဖက်တွယ်ထားမှုသူများစွာ တင်းကျပ်
ခြင်းမရှိ သို့တိုင်အောင်လုံးလုံးလျားလျား လွှတ်မပေးခဲ့သေး။

“ဒီလိုတော့ မပြောပါနဲ့ကွယ်၊ ဒီလိုပြောရင် ကိုယ့်
အသည်းကွလိမ့်မယ် ကိုယ်တကယ်မေ့စောနာနဲ့ပြောတာပါ
ညီမ”

“အခုအတိုင်းဆို ရှင့်စကားကို ကျွန်မ ဘယ်လို ယုံရ
မှာလဲဟင်”

မောင်မောင်ဦး သက်ပြင်းရှိက်လိုက်သည်။

သူ၏လက်များသည် အလိုလိုမလျှော့ပါးသွားကြ
သည်။ ရုတ်တရက် အင်အားအလုံးစုံ ကုန်ခန်းသွားသည်
နယ်ဖြစ်သည်။ သူသည် မလှုပ်မယှက်အမူအရာဖြင့် တွေ့ထွ
ကြီး ရပ်နေသည်။ ဘာမျှလည်းမပြောတော့။ ငြင်းဆိုချက်
လည်း မထုတ်တော့။ သူ၏မျက်နှာတွင် ကြေကွဲခြင်း အိမ်
များ ယှက်သမ်းနေတော့သည်။

ခင်ခင်ကြီးသည် မောင်မောင်ဦးနှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်း တွင်
သွားရပ်သည်။ အစသော် သူ့မျက်နှာကို မကြည့်မိသေး၊
ကျောခိုင်းကာ ရပ်နေမိသည်။ မောင်မောင်ဦး အနေနှင့်
တိတ်ဆိတ်နေလွန်း လှသဖြင့် နောက်သို့လှည့်ကြည့်မိသည်။
ကြမ်းပြင်သို့ စူးစိုက်ကြည့်ကာ တွေ့တွေ့ကြီး ရပ်နေသော
မောင်မောင်ဦး ကို မြင်ရသည်။ သူ၏မျက်နှာမှ တကယ်တမ်း
ကြေကွဲမှုကို မြင်ရလေတော့လည်း ခင်ခင်ကြီးမှာ စိတ်
မကောင်းနိုင်ပြန်။

“ကျွန်မ ပြန်တော့မယ်”

ခင်ခင်ကြီးက တွန့်ကြေသွားသော အင်္ကျီကို ဆွဲဆန့်
သည်။ ပွဲရောင်းသွားသော ဆံစများကို လက်ဖြင့် သပ်လိုက်
သည်။ ဤသည်ကိုလည်း မောင်မောင်ဦး မမြင်ဟန်ပြုနေ
သည်။

“ပြန်ကြရအောင်လားဟင်”

သည်တော့မှ သူခင်ခင်ကြီးကို လှမ်းကြည့်သည်။
ခေါင်းကို ငြင်သာစွာ ညိတ်လိုက်သည်။ သူသည် တံခါး
များကို လိုက်ပိတ်နေသည်။ သူ့ကို ကြည့်ရသည်မှာ စိတ်
ဓာတ်ကျဆင်းနေသူ တစ်ယောက်လို ဖြစ်သည်။ စိတ်မပါ
တပါဖြင့် လှုပ်ရှားနေရဟန် ရှိသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ သူ၏ဟန်မှာ ကြေကွဲနေရပုံ ယော်
သည်။ သူ၏ လိုက်လိုက်လှဲလှဲ ခံစားရပုံကို ယခု တစ်ကြိမ်
တွင်သာ ခင်ခင်ကြီး မျက်ဝါးထင်ထင် တွေ့မြင်ရခြင်း ဖြစ်
သည်။ မောင်မောင်ဦးသည် ခင်ခင်ကြီး၏ အနီးသို့ ရောက်
လာသည်။

“ပြန်တော့မယ်ဆို”

သူ၏အသံမှာ ဆိုနှင့်နေသယောင် ထင်ရသည်။
ခင်ခင်ကြီးသည် သူ၏မျက်နှာကိုသာ စူးစိုက်ကြည့်

နေသည်။ သူနှင့် အကြည့်ချင်း ဆုံမိအောင် ကြိုးစားသည်။ မောင်မောင်ဦးက သူမ၏အကြည့်ကို ရှောင်ဖယ်နေသည်။

သူ့ရင်မှာ ကြေကွဲရမှု၊ လှိုက်လှဲမှုတို့သည် ခင်ခင်ကြီးထံသို့ ကူးစက်လာသည့်နယ် ရှိသည်။ ယခင်က သူ၏အထွေးအဖွဲ့၌ သာယာခွဲသည်ကို သတိရသည်။ သူ၏အနမ်းအရှုပ်လှိုင်း၌ လှိုက်မောစွာ မျောပါခဲ့သည်ကိုလည်း အမှတ်ရသည်။ ယခုမှ သူ့စိမ်းသဖွယ် ဆက်ဆံနေရသည်။

စိမ်းသမု ရင်ရင်ကြီး စိမ်းရသည့် အဖြစ်ပါကလား။

မည်သို့ရှောင်တိမ်းခဲ့သည် ဆိုစေ၊ ရုန်းဖယ်ခဲ့သည် ဆိုစေ၊ ခင်ခင်ကြီးသည် သူ့ရင်ခွင်ကို တိုးဝင်လိုလျက် ရှိမိသည့်အမှန်။ သူ့ရင်ခွင်တွင် မျက်နှာအပိကော ငိုရွက်လိုက်ချင်သည်။ သူ့စိမ်းကားခဲပုံကို မျက်ရည်လည်ရွှန်ပြောလိုက်ချင်သည်။ သူနှင့် ဝေးနေရသော ကာလများတွင် ခံစားခဲ့ရသည့် မိမိ၏ခံစားရချက်များ ကို သူသိအောင် ပြောပြလိုက်ချင်သည်။ ရင်ထဲတွင် တင်းကျပ်ပြည့်သိပ်နေရသည့် အဖြစ်များကို သူမ သိလေသလားကွယ်။

ခင်ခင်ကြီးသည် စိတ်ကို ပြန်လည် ထိန်းချုပ်သည်။ သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို ရှိုက်လိုက်သည်။ တံခါးပေါက်ဆီသို့ လျှော့ကုန်လာခဲ့သည်။ မောင်မောင်ဦးသည် သူမ၏နေကပ်မှ ကလေးငယ် တစ်ယောက်သဖွယ် လိုက်ပါလာသည်။

လှေကားထိပ်သို့ အရောက်တွင်ပင် စက်ဘီး ခေါင်းလောင်းသံကို ကြားရသည်။ ကျော့မောင်ပြန် ရောက်လာကြောင်း တွေ့ရသည်။

“မင်း ပြန်လာတာ အတော်ပဲ”

မောင်မောင်ဦးက ကျော့မောင်ထံမှ စက်ဘီးကို လှမ်းယူရင်း ပြောသည်။

“ငါသတိမေ့သွားတာ တစ်ခုရှိတယ်”

ကျော့မောင်က ပြောသည်။

“ဘာကိုလဲ”

“ဟိုသီချင်းကလေး ဆိုဖို့လေ”

“ဘာသီချင်းလဲကွာ”

“ရိုးတစ်လျှောက် ဖြိုးမောက်ပါတဲ့ လယ်ပခုဆိုတဲ့ သီချင်းလေ”

“တော်စမ်းပါကွာ”

ကျော့မောင်သည် မောင်မောင်ဦး၏ မျက်နှာအရိပ်အက်ကို ကြည့်လျက် အဆင်မပြေကြောင်း သိသွားဟန်ဖြင့် ဘာမျှပြန်မပြောဘဲ နေလိုက်သည်။

အိမ်နှင့် အတော်ကြီး အလှမ်းကွာသော နေရာသို့ ရောက်လာသည်အထိ ခင်ခင်ကြီးနှင့် မောင်မောင်ဦးတို့

စကားမပြောဖြစ်ကြ။ မောင်မောင်ဦးသည် တိတ်တဆိတ်ပင် စက်ဘီးကို နင်းလာသည်။

လမ်းအသွယ်သွယ်ကို ကျော်ခဲ့သည်။ အတက်အဆင်း အနိမ့်အမြင့် အတန်တန် ပြတ်ခဲ့သည်။ သို့နယ်ဖြင့် တစ်စထက်တစ်စ ရွှေ့ကြာင့်နှင့် နီးကပ်လာသည်။

သည်တွင် ခင်ခင်ကြီးက စ၍ စကားဆိုသည်။

“ကျွန်မရဲ့ ဖေဖေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဆောင်ရွက်ပေးမယ်ဆိုတာကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ သမီးတစ်ယောက် အနေနဲ့ဖေဖေရဲ့အသက်ဟာ ဘယ်လောက် တန်ဖိုးရှိတယ်ဆိုတာ အခုလိုအခါမျိုးမှာ ပိုပြီးသဘောပေါက်လာပါတယ်။ ဖေဖေသာ လွတ်မြောက်ပါစေရင်”

“လွတ်မြောက်ခဲ့ရင်”

“ဖေဖေသာ ရှုပ်ပယောဂကြောင့် လွတ်မြောက်ခဲ့မယ်ဆိုရင် အခြေအနေက တစ်မျိုးဖြစ်လာမှာပဲ။ အစဉ်အဆက်က မုန်းတီးနာကြည်းမှုတွေဟာ ဒီတစ်ချက်ထဲနဲ့ ပြေသွားလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်မ ယုံကြည်တယ်”

“ဒီလိုမျိုး ဖြစ်ပါစေတော့လို့ပဲ ကိုယ်လဲ ဆုတောင်းပါတယ်။ ကိုယ့်ရည်မှန်းချက်ကလဲ ဒါပါပဲကွယ်။ ကျေးဇူးတင်တာ မတင်တာကိုထားပါ။ မင်းကို အခုလိုပြေရှင်း ခွင့်ရခဲ့တာရယ်။ နေ့ပိုင်းကို အဆင်ပြေပြေ ဖြစ်သွားဖို့ရယ် ဒီနှစ်ချက်ပဲ ကိုယ်လိုချင်ခဲ့ပါတယ်”

စောစောပိုင်းက ဆုံခဲ့ကြသော သစ်ပင်အနီးသို့ ရောက်လာသည်။ မောင်မောင်ဦးသည် စက်ဘီးကို သည်နေရာတွင် ရပ်လိုက်သည်။ ခင်ခင်ကြီး စက်ဘီးပေါ်မှ ဆင်းသည်။

နှစ်ယောက်သား မျက်နှာချင်း ဆိုင်မိပြန်သည်။ မောင်မောင်ဦးသည် ခင်ခင်ကြီး၏ မျက်နှာကို အလွတ်ကျက်မှတ်နေသည့်အသွင် စူးစိုက်ကြည့်သည်။ သူ၏မျက်နှာမှ ကြေကွဲမှုပျောက်ကွယ်ခြင်း မရှိသေး။ သူ့ကို ကြည့်ရသည်မှာ ခင်ခင်ကြီးနှင့် ခွဲခွာချင်ပုံမရ။ ခင်ခင်ကြီး ကိုယ်တိုင်လည်း သူနှင့်တကယ်တမ်း ခွဲရတော့မည်ဆိုသောအခါ အချိန်များကို နှမြောတသမိသလို ခံစားနေရသည်။

“ခင်ကြီး သွားတော့မယ် အစ်ကို”

ခင်ခင်ကြီးသည် တုန်ယင်သောအသံဖြင့် ပြောမိသည်။ အလိုအလျောက်ပင် “ကျွန်မ” အစား “ခင်ကြီး” ဟုသုံးမိသည်။ “ကိုမောင်မောင်ဦး” အစား “အစ်ကို” ဟုဆိုမိသည်။ မောင်မောင်ဦးသည် ခေါင်းကို ခပ်လေးလေးညှိတံပြုသည်။ ပြန်တော့မယ်ဆိုသော်လည်း ခြေလှမ်းမှာ တဲ့ဆိုင်းနေသည်။ ရုတ်တရက် သူ့ရှေ့မှောက်မှ ထွက်ခွာရမည်ကို

ဝန်လေးသလို ခံစားနေရသည်။ ရင်ထဲမှာလည်း လှုပ်ရှား၍ လာရပြန်ချေပြီ။

“တစ်ခုတော့ ပြောချင်ပါတယ် အစ်ကို့၊ ခင်ကြီး အစ်ကိုကြားချင်တဲ့စကားကို ပြောချင်ပါတယ်။ အို ခင်ကြီး ထိန်းမထားချင်တော့ဘူး။ မထားနိုင်တော့ဘူး။ အစ်ကို့ကို ခင်ကြီး ချစ်နေပါသေးတယ်။ ဟုတ်တယ် အစ်ကို့ကို ခင်ကြီးချစ်တယ်။ ခင်ကြီးရဲ့ဘဝမှာ ချစ်တဲ့သူဟာ တစ်ယောက်တည်းပဲရှိတယ်။ အဲဒါဟာ အစ်ကို့ပဲ။ ချစ်သမှု သိပ်ချစ်ရပါတယ် အစ်ကို့ရယ်။ အစ်ကိုပြောသလို စွဲစွဲလမ်းလမ်း မြတ်နိုးခဲ့ပါတယ်။ ချစ်လွန်းလို့လဲ အစ်ကို့ကို မုန်းခဲ့ရတာ။ အစ်ကိုက ရက်စက်လွန်းလို့ မုန်းခဲ့ရတာ။ သိပ်ချစ်ပြီး သိပ်မြတ်နိုး ခဲ့ရတာနဲ့အမျှ မုန်းရပြီဆိုတော့လဲ သိပ်ကို မုန်းခဲ့ရတယ်။ အချစ်နဲ့အမုန်းဟာ ဆန့်ကျင်ဖက်ဖြစ်ပေမယ့် အစ်ကိုနဲ့ပတ်သက်လာရင် နှစ်ခုလုံးကို ခင်ကြီးခံစားရတယ်။ ခင်ကြီးမှာအခြား လူတစ်ယောက်ကို အစ်ကို့လို ဘယ်တော့မှ မချစ်နိုင်တော့ပါဘူး။ အစ်ကို့နဲ့အမျှ သိပ်သူမှ အစားမဝင်နိုင်ပါဘူး။ အစ်ကို့နဲ့သာ လှဲခဲ့ရင် ခင်ကြီးရဲ့ တစ်သက်လုံး အိမ်ထောင်မပြုတော့ဘူးလို့လဲ ဆုံးဖြတ်ချက်ချထားတယ်။ ဒါဟာအစ်ကို့နဲ့ပတ်သက်လို့ ခင်ကြီးရဲ့ခံစားချက် အစစ်အမှန်ပဲ အစ်ကို့”

မောင်မောင်ဦးသည် အစသော် ခင်ခင်ကြီးထံမှမမျှော်လင့်သော စကားများကို ကြားရသလို အံ့သြဟန်ပြသည်။ တစ်စထက်တစ်စ နားစိုက်ထောင်ရင်းဖြင့် သူ၏ မျက်နှာမှာ ရွှင်လာသည်။ အားတက်သရော အမူအရာပေါ်ပေါက်လာသည်။

“ဖေဖေ ကိစ္စအဆင်ပြေပါစေတော့လို့ ခင်ကြီးဆုတောင်းပါတယ် အစ်ကို့။ အဆင်ပြေသွားခဲ့မယ် ဆိုရင် ခင်ကြီးနဲ့အစ်ကို့တို့ရဲ့ သံယောဇဉ်ကြီးဟာ ပြတ်တောက်နိုင်ဦးမယ် မထင်ပါဘူး။ နောက်တစ်ခု ပြောရဦးမယ်။ အစ်ကို့ရဲ့ ကလေးနဲ့ ပတ်သက်လို့ပေါ့”

“ကလေး”

မောင်မောင်ဦးသည် ယင်းစကားကို ပဲ့တင်ထပ်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ကလေးဟာ မသေသေးဘူးဆိုတာ သေချာတယ်။ စုံစမ်းကြည့်ရင် ကလေးကို ပြန်ရနိုင်ဖို့လမ်း ရှိပါသေးတယ်”

မောင်မောင်ဦး၏ မျက်နှာတွင် ဝမ်းသာခြင်းအား ရခြင်း အရိပ်အသွင် လွှမ်းတက်လာသည်။

“အို . . . ကိုယ် ဒီကနေ့ ပျော်သွားပြီဦးမ။ ဒီကနေ့

ဟာ ကိုယ့်အတွက် မင်္ဂလာရှိတဲ့နေ့ပဲ အချော်ဆုံးနေ့ပဲ”

အပြုံးရိပ်လွှမ်းလျက်ရှိသော မောင်မောင်ဦး၏ မျက်နှာမှာများစွာ နုပျိုသွားသည်ဟု ထင်ရသည်။

သူ၏မျက်ဝန်းများမှာ အရောင်တောက်လာသည်။

“ကဲ အစ်ကို့ကျေနပ်ပြီ မဟုတ်လားဟင်။ ခင်ကြီး သွားတော့မယ် အစ်ကို့”

မောင်မောင်ဦး ခေါင်းကို သွက်သွက်လက်လက်ကြီး ညိတ်ပြလိုက်သည်။

သူ့ကို ထားခဲ့သည်။ သူ့အပါးမှ ခွာခဲ့သည်။ ရေနံ

သာသို့ ဦးတည်လျှောက်ခဲ့ရသည်။ ခြေလှမ်းရသည်မှာ ယခင်ကလို မဟုတ်ဟု ခင်ခင်ကြီး ထင်သည်။ ပေါ့ပါး သွက်လက်နေသလို ဖြစ်သည်။ ရေနံသာအသိုက်ရောက်လျှင် နောက်သို့လှည့်ကြည့်မိသည်။ ယခုတိုင် သစ်ပင်ရိပ်တွင် မောင်မောင်ဦးရှိနေဆဲ။ သူမအား စူးစိုက်ကြည့်နေဆဲ။

ခင်ခင်ကြီး အိမ်အတွင်းဝင်လာခဲ့သည်။ လေကအအတိုင်း အထက်ထပ်သို့တက်ခဲ့သည်။ ပြတင်းပေါက်မှာ ရပ်မိသည်။

မောင်မောင်ဦးသည် ရေနံသာရေမှ ဖြတ်လျက် စက်ဘီးနှင့်သွားသည်။ ဤသည်ကို ခင်ခင်ကြီး မျက်စိတစ်ဆုံး ကြည့်နေမိသည်။ သူ၏အရိပ်အသွင်ကို လုံးဝ မမြင်ရတော့သည်အထိ စူးစိုက်ကြည့်နေမိခြင်းဖြစ်သည်။ သူ့ကို မမြင်ရလေပြီ ဆိုသောအခါရင်မှာ အဟာရသားပါကလား။

“သမီး”

ကျောဘက်ဆီမှ ခေါ်သံပေါ်လာသည်။ ရုတ်တရက် ဖြစ်၍ ခင်ခင်ကြီး လန့်ဖျပ်သွားရသည်။ နောက်သို့ ဆတ်ခနဲ လှည့်လိုက်မိသည်။

“ဪ ဖေဖေ”

ဒေါ်မြလေး၏ မျက်နှာတွင် စိုးရိမ်ပူပန်ခြင်း အရိပ်အရောင်ကို မြင်ရသည်။

“သမီး ဘယ်ထွက်သွားလိုက်တာလဲ၊ သမီးကို အိမ်မှာ မတွေ့တော့၊ မေမေရင်ထဲမှာ ထိတ်သွားတာပဲ”

“ဖေဖေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး လူတစ်ယောက်နဲ့ သွားတော့တာပါ မေမေ”

သည်တော့လည်း ဒေါ်မြလေး၏ မျက်နှာမှာ ပိုမိုပူပန်ဟန်ပေါ်လာသည်။ ခင်ကြီး၏ မျက်နှာကို စူးစမ်းအကဲခတ်သလို ကြည့်သည်။

“သမီး ဘာတွေ လျှောက်လုပ်နေတာလဲ”

ခင်ခင်ကြီးသည် ဒေါ်မြလေးအား နှစ်သိမ့်သလို ပြောလိုက်သည်။

“သမီး ဘာမှမလုပ်ခဲ့ပါဘူး မေမေ၊ သမီးအတွက် ပူမနေပါနဲ့။ ဖေဖေ တစ်ရက်နှစ်ရက်အတွင်း လွတ်လာလိမ့် မယ်လို့ သမီးထင်တယ် မေမေ။ မေမေ ဝမ်းမသာဘူးလား ဟင်”

ခင်ခင်ကြီး၏ စကားအတွက် ဒေါ်မြလေး ဝမ်းသာ ဟန်မပြ၊ အားတက်မိပုံမပေါ်။

“သမီးရဲ့ဖေဖေအတွက် သမီးရဲ့ကိုယ်ကို မဲ့အစွန်း ခံခဲ့ရပြီလားဟင်”

ဒေါ်မြလေးသည် သမီးဖြစ်သူ၏ မျက်နှာကို ဝေရီ သော မျက်လုံးအစုံဖြင့် ကြည့်ရင်းမေးသည်။

“ဒီလို မဟုတ်ပါဘူး မေမေ။ သမီးကို ယုံပါ။ ဘာမှ မဖြစ်ခဲ့ပါဘူး”

“အင်း . . . တော်ပါသေးရဲ့ . . . တော်ပါသေးရဲ့”

ဒေါ်မြလေး ခပ်တိုးတိုး ရေရွတ်သည်။

နောက်တော့ သူမမျက်နှာမှာ ရုတ်တရက် ညှိုးချိုး သွားရသလို ရှိသည်။ ခင်ခင်ကြီး၏ ပခုံးမှကျော်ကာ ပြင်ပ သို့ စူးစိုက် ကြည့်လိုက် သည်။

စကားဆက်သည်။

“သမီးရဲ့ ဖေဖေဟာ လွတ်မြောက်ခဲ့ပါပြီသမီး။ သူ လွတ်မြောက်သွားခဲ့ပါပြီ”

“ရှင်”

မေမေ၏ စကားကို မယုံကြည်နိုင်သလို ခင်ခင်ကြီး ဆိုမိသည်။

“မယုံဘူးလား သမီး၊ သူ အရာခပ်သိမ်းကနေ လွတ် မြောက်သွားပြီဆိုတာ သမီး မယုံဘူးလား”

ခင်ခင်ကြီးသည် မိခင်ဖြစ်သူ၏ မျက်ဝန်း သူငယ် အိမ်ကို စူးစမ်းသလို စိုက်ကြည့်သည်။ သူမ၏ ရင်ထဲမှာ လည်း ထိတ်လာသည်။

“ဖေဖေ လွတ်မြောက်လာခဲ့ပြီဆိုရင် အခုဘယ်မှာ လဲဟင်။ ဖေဖေ ဘယ်မှာလဲ မေမေ”

ခင်ခင်ကြီး၏ စကားကို ဒေါ်မြလေး အဖြေမပေး။ လက်တစ်ဖက်သည် ကျောဘက်တွင် ရှိနေရာ ထိုလက်ကို ရှေ့သို့ ထုတ်လိုက်သည်။ လက်ထဲမှာ စာရွက်တစ်ပိုင်းပါ လာသည်။

ခင်ခင်ကြီးသည် စာရွက်ကို ဆွဲယူလိုက်သည်။ စိတ် နှလုံးတုန်လှုပ်ချောက်ချားစွာဖြင့် ဖတ်မိသည်။ ဦးအောင်ခန့် အလောင်းကို လက်မှတ်ထိုး၍ လာရောက်ထုတ်ယူပါ။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ မေမေ၊ ဒါ ဘယ်လိုဖြစ်တာ လဲ”

ရင်ထဲမှာ ကျင်တက်သွားသည်။ ရုတ်ခြည်းဆိုသ လို တင်းကျပ်ပြည့်သိပ်လာသလို ခံစားလိုက်ရသည်။ အသည်းနှလုံး တစ်မြဲတစ်မလုံး ကွဲအက်ပျက်စီးသွားရ သည်နယ် ဖြစ်သည်။

“ဒါကြောင့် မေမေပြောတာပေါ့ သမီးရဲ့၊ သမီးရဲ့ဖေ ဖေ လွတ်မြောက်သွားပါပြီလို့။ အရာခပ်သိမ်းကနေ လွတ် မြောက်သွားပါပြီလို့”

သည်ကနေ့လောက် စိတ်တွင်စနိုးစနေောင့် ခံစားရသောနေ့မျိုး မိမိတစ်သက်တာတွင် မကြုံဖူးခဲ့သေးဟု ဦးကောင်းမိုး ထင်နေသည်။ ရွှေဘုံသာသို့ ပြန်လာရာ ခရီးလမ်းတစ်လျှောက်လုံး စိတ်အတွေးမှာ ယောက်ယက်ခတ်နေသည်။ ရင်မှာလှုပ်ရှားနေသည်။ စင်စစ် ဦးကောင်းမိုးသည် သတ္တိနည်းပါးသူ တစ်ယောက် မဟုတ်။ ကင်ပေတိုင်တို့နှင့် ပူးတွဲနေရသော ကြောင့်လည်း လူတစ်ယောက်အား ရက်ရက်စက်စက် ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်ခြင်းများ၊ သွေးသံရဲသတ်ဖြတ်မှုများကို မြင်တွေ့ခဲ့ရသည်။ သူ့မျက်စိရှေ့မှောက်တွင်ပင် မရှုမလှ သေဆုံးသွားခဲ့ရလေသူများ ထူနှင့်ထေးပင်။

သို့တိုင်အောင် သည်ကနေ့ဖြစ်ပျက်ခဲ့ရသော အဖြစ်အပျက် အတွက်မူ သူ့ရင်မှာ ယခုတိုင်အောင် ကတုန်ကရင်ကြီးဖြစ်နေခဲ့ရသည်။ စနိုးစနေောင့် ခံစားနေရသည်။

သည်ကနေ့ ဦးအောင်ခန့်အား ချုပ်ထားရာ ကင်ပေတိုင်အရာရှိက ဦးအောင်ခန့်နှင့်ပတ်သက်၍ စုံစမ်းသည်။

ယခင်ရက်များက သူသည် ဦးအောင်ခန့်ကို အင်္ဂလိပ်သူလျှို့အဖြစ် သင်္ကာမကင်းရှိသည်။ စုံစမ်းစစ်ဆေးပါရစေဦးဟူ၍သာ ပြောထားခဲ့သည်။

သူ့အနေနှင့် ဦးအောင်ခန့် အသက်သေဆုံးသွားသည်အထိ မရည်ရွယ်ခဲ့ရိုး အမှန်ပင်။ သို့ရာတွင် အခါသင့်တုန်း အခွင့်သာတုန်း ဦးအောင်ခန့်ကိုနှိပ်စက်ကာလူ ပြုချင်သည်။ မိမိတွင် နိုင်လှည့်ကြံ့ခွင့်ရှိသည်။ ထိုသို့ကြံ့ရခိုက်

ဦးအောင်ခန့် နာနာကြည်းကြည်းနှင့် မချီမဆုံ ခံစားရစေချင်သည်။ သူသည် ထိုမျှအထိသာ ရည်စူးပြော ကြားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ သည်ကနေ့လည်း သူ ဦးအောင်ခန့်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ရပြန်သည်။ ဦးအောင်ခန့်၏ အခြေအနေမှာ အတော်ကြီးဆိုးရွားနေကြောင်း တွေ့ရသည်။ မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး သပြေသီးမှည့်ရောင် ပေါက်နေသည်။ အသီးအသီး ထ၊နေသည်။ စုတ်ပြိုကွဲရှု နေသည်။ မျက်ခွံသည် ကောင်းစွာ မပွင့်တော့။ ဖူးရောင်ကာ မျက်လုံးအပေါ်သို့ ပိကျနေသည်။ ပါးစပ်မှာ အကွဲကွဲအရှု ဖြစ်နေသည်။ ထူအမ်းနေသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်ပင် ဦးအောင်ခန့်ဟု ကောင်းစွာ မမှတ်မိ။ အစသော်သည်အဖြစ်ကို တွေ့ရသဖြင့် ဝမ်းသာသည်။

ကျေနပ်သည်။ သည်မျှလောက်ဆိုလျှင် နောင်ကြည့်တန် ကောင်းပြီဟု ထင်သည်။ ဦးအောင်ခန့်သည် ကောင်းစွာမရပ်နိုင်။

မတ်တတ်ရပ်သောအခါ ကိုယ်မှာ ယိုင်သွား တတ်သည်။ နံရံမှာ ကျော့ကို မှီထားရသည်။

ဦးကောင်းမိုးသည် ဦးအောင်ခန့်ရှေ့တွင် မားမားရပ်ကာ မခိုးမခန့် ကြည့်သည်။

“ဘယ့်နှယ့်လဲ ကိုအောင်ခန့်။ အတော်ကလေးမှ မြိုးမြီးမြက်မြက် ရှိပါစ”

ဦးကောင်းမိုး မခံချင်အောင် စ၊ သည်။

ဦးအောင်ခန့်သည် ဦးကောင်းမိုးအား စက်ဆုပ်ရွံရှာဖွယ်တစ်ခုအလား ကြည့်လျက် ချက်ချင်း မျက်နှာလွှဲသွားသည်။

“ကျုပ်အကြောင်း သိပြီမဟုတ်လား ကိုအောင်ခန့်။ ကျုပ်ဟာ ခင်ဗျားကို ဘယ်အထိ ဒုက္ခပေးနိုင်တယ် ဆိုတာ အခု ရိပ်မိပြီ မဟုတ်လား။”

ဦးအောင်ခန့် စကားမပြန်။ သူ၏ တိတ်တဆိတ် လုပ်နေမှုကို ဦးကောင်းမိုး ခံပြင်းသည်။ စိတ်တိုလာသည်။

“ဒီမယ် ကိုအောင်ခန့်။ ကျုပ်ကို စကားမပြောတာ ဟာ အဖက်မတန်ဘူး ထင်လို့လားဟင်”

ဦးအောင်ခန့်ထံမှ အသံထွက်မလာ။

ဦးကောင်းမိုးသည် ဦးအောင်ခန့်အနီးသို့ ကပ်လာ သည်။ ပခုံးကို တွန်းလွှတ်လိုက်သည်။ ခြေတစ်ဖက်ကောင်း စွာ မသန့်။ နှိပ်စက်ထားသောဒဏ်ကြောင့် ယုံယုံမျှသာ ကျန် နေပြီဖြစ်သော ဦးအောင်ခန့်မှာ ကိုယ်ကို မဟန်နိုင်တော့ဘဲ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ လဲကျသွားသည်။ သူသည် လဲကျနေရာမှ ဦးကောင်းမိုးအား နာကျည်းကြေကွဲစွာ စူးစိုက် ကြည့်သည်။ ဦးကောင်းမိုးသည် ဦးအောင်ခန့်၏ ခံဘေးကို ခြေဖြင့်ကန် လိုက်သည်။

“ထစမ်း။ ခွေးတိရစ္ဆာန်ကြီး။ ဒီမယ် ကြည့်စမ်း။ ကျုပ်ခေါင်းက ဒဏ်ရာ။ ဒီဒဏ်ရာဟာ ခင်ဗျားကြောင့်ရထား ဘာ။ သေရာပါမယ့် ဒဏ်ရာ။ ဒီဒဏ်ရာ မပျောက်သရွေ့ နှင့်ကိုမေ့မယ် ထင်သလား။ နင့်အပေါ် ကျေမယ် ထင်သ လား။”

ဦးအောင်ခန့်၏ မျက်ဝန်းမှာ နာကြင်မှုကြောင့်ပေ လော။ ဝမ်းနည်းမှုကြောင့်ပေလော မပြောတတ်။ မျက်ရည် ရစ်ဝဲလာသည်။

“ဘာလဲ မျက်ရည်ခဲထိုးဦးမလို့လား။ ဘာရမလဲ အောင်ခန့်ရာ။ ဒီလိုနည်းနဲ့ ဘယ်ရမလဲ။ နင့်ကိုတစ် သက်လုံး မလွှတ်ဘူးမှတ်။ အသက်ရှင်ရက် ဒီနေရာက ထွက်မသွား ရဘူးမှတ်”

ဦးအောင်ခန့်၏ အသားများသည် တဆတ်ဆတ် တုန်လာသည်။

မျက်ရည်များသည် ပါးပြင်ပေါ်သို့ လိမ့်လျောကျ ဆင်းလာသည်။

“ထစမ်း။ ထစမ်း”

ဦးကောင်းမိုးကဆိုရာ ဦးအောင်ခန့်သည် တုန်တုန် နှိုးနှိုးဖြင့် ထလာသည်။

“ဒူးထောက်လိုက်စမ်း။ ဒူးထောက်ပြီး ‘ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို ပြစ်မှားမိခဲ့တာတွေကျေပါ’ လို့တောင်းပန်စမ်း” ဤသည်ကိုမူ ဦးအောင်ခန့် လိုက်လျောခြင်းမရှိ။ ဒူးမထောက်။

“ပြောတာလုပ်နော်။ မလုပ်ရင် ထပ်ပြီးအကြောင်း သိလာရလိမ့်မယ်။ ဒူးထောက်လေ”

ဦးအောင်ခန့် မလှုပ်။

သည်တွင် ဦးကောင်းမိုး ဒေါသတကြီး ဖြစ်လာ သည်။ ဦးအောင်ခန့် ဒူးခေါက်ခွက်ကို ကန်လိုက်သည်။ အလိုအလျောက် ဒူးထောက်လျက်သား ဖြစ်သွားသည်။ ဦးကောင်းမိုးက ဦးအောင်ခန့် ဆံပင်များကို စုဆွဲလိုက်သည်။

“ပြောလေ။ ပြောစမ်းလေ။ ‘ကျွန်တော်မှားပါ ပြီလို့’ ပြော”

ဦးအောင်ခန့် မပြော။

“ထို့”

အသံနှင့်အတူ တံတွေးစတိုသည် ဦးကောင်းမိုး၏ မျက်နှာကို စဉ်လာသည်။ ဦးကောင်းမိုးသည် ရုတ်တရက် ဖြစ်၍ ရှောင်နိုင်စွမ်းမရှိ။ မျက်နှာကို ပေကျန်ကုန်သည်။ ဦးကောင်းမိုးသည် စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးဖြင့် ဦးအောင်ခန့်၏ ရင်ဝကို ဒူးနှင့်တိုက်လိုက်သည်။

ဦးအောင်ခန့် လဲကျသွားသည်။ ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ လိမ့်နေသည်။ ဦးကောင်းမိုး လက်ကိုင်ပဝါဖြင့် မျက်နှာ သုတ်နေသည်။

“သေတဲ့အထိ မိုက်လုံးကြီးဦးမယ် ခွေးတိရစ္ဆာန်။ ငါ ဒေါသတွေကို ဆွပေးနေတယ် ပေါ့လေ။ ကြည့်ကြသေးတာ ပေါ့”

သူသည် တစ်စုံတခု လုပ်မည်ဟု ရည်ရွယ်ကာ ဦး အောင်ခန့်ထံသို့ တိုးလာသည်။ ဦးအောင်ခန့်သည် လဲကျ နေရာမှ ကြိုးစား၍ ထသည်။ ယခုအခါ သူ၏မျက်စိ ပေါက်မှာ ကျဉ်းမြောင်းနေသည်။ သူ၏ မျက်နှာပေါ်မှ အကြောစိုင်းများ တင်းမာလာသည်။ သူထံမှ တောရိုင်း တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင် အေ့သည့်နှုတ် အသံပေါ်ထွက်လာ သည်။ အသံကြောင့် ဦးကောင်းမိုး ကြောင်နေမိစဉ်မှာပင် သူသည် ဦးကောင်းမိုး အပါးသို့ လွှားခနဲရောက်လာသည်။ မည်သို့မျှ ရှောင် တိန်းချိန်မရခင်မှာပင် လွှားခနဲ ခုန်အုပ်ခြင်း ခံလိုက်ရသည်။ နှစ်ယောက်စလုံး ဗလုံးဗထွေး လဲကျ သွားသည်။

သည်တွင်ပင် မိမိ၏ လည်ပင်းကို ကြမ်းတမ်းစွာ ဖြစ်ညစ်ဆုပ်ကိုင်ခြင်းခံလိုက်ရကြောင်း ဦးကောင်းမိုးသိရ၏။ ရှိသမျှ အင်အားအကုန်လုံး လက်တွင် လာစုမိပုံ ရသည်။ လက်မှာ သန်မာလွန်းလှသည်။ ဂဏန်းလက်မ နှစ်ခုအကြား သို့ ရောက်ရှိရသည်အသွင် ခံစားရသည်။ ဦးကောင်းမိုးသည် အသက်ရှူ ရပ်မတတ် မွန်းကျပ်နေသည်။ ကိုယ်မှာ တွန့်တွန့်

လူးလာသည်။ ဦးအောင်ခန့်၏ လက်များကို ဆွဲဖယ်သော်လည်း မရ။ အင်အားများသည် လျင်မြန်စွာ ကုန်ဆုံးသွားရသည့်နယ် ဖြစ်သည်။ မျက်စိများပင် မျက်လုံးအိမ်မှ ပေါက်ထွက်လေတော့မလား။ ခေါင်းတစ်ခုလုံး ကိုယ်နှင့် အဆက်ပြတ် သွားရလေတော့မလား ထင်ရသည်။

ဦးအောင်ခန့်မျက်နှာသည် သူ့မျက်နှာအနီးတွင် ဝဲနေသည်။ ယင်း မျက်နှာကား လူတစ်ယောက်နှင့်ပင်မတူ။ ဘီလူးသဘက် တစ်ကောင်နယ် စိတ်မှာ အထင် ရောက်သည်။ သည်တွင်ပင် မိမိ၏ဘဝ အဆုံးသတ်ရလေတော့မလား ဦးကောင်းမိုး တွေးသည်။ အသက်ကို လုံးဝမရှာနိုင်ရုံမက မျက်နှာမှာ အစ်လာသည်။ မျက်လုံးများ ပြာဝေလာသည်။ သတိလစ် သွားသည်ဟု ထင်သည်။

နားမှာ ကျယ်လောင်မြည်ဟိန်းသော အသံတစ်သံကို ကြားလိုက်ရလေမှပင် ဦးကောင်းမိုး သတိပြန်ရ လာသည်။ သူ၏ကိုယ်ကို ခွစီးထားသော ဦးအောင်ခန့်ကိုယ်မှာ ဆတ်ခနဲ တုန်သွားကြောင်း သိရသည်။ မိမိ၏ကိုယ်ပေါ်သို့ အစက်အပေါက်နှင့်အဖတ်များ ကျလာ သည်။ ဤသည်မှာ သွေးနှင့် အသားစများဖြစ်ကြောင်း နောက်မှ ဦးကောင်းမိုး သိရသည်။

သူနှင့် ဦးအောင်ခန့်တို့ လုံးထွေးနေသည်ကို ဂျပန်စစ်သားတစ်ယောက်က ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ မြင်ရသည်။ ထိုနေရာမှ သေနတ်နှင့်လှမ်းပစ်လိုက်ရာ ကျည်ဆန်သည် ဦးအောင်ခန့်၏ နောက်စေ့မှ ဝင်ကာ နဖူးမှထွက်သည်။ သည်နည်းနှင့် မိမိအသက်ဘေးမှ လွတ်ခဲ့ရကြောင်း ဦးကောင်းမိုး အတော်ကြီးကြာမှ တွေးတတ် လာသည်။

သူ၏ကိုယ်ပေါ်သို့ ဦးအောင်ခန့် ဝပ်ဝင်းကျလာသည်။ သို့တိုင်အောင် လက်များက မလွတ်သေး။ ဆုပ်ကိုင်ထားဆဲပင်။ သေနတ်သံကြောင့် ရောက်လာသူများ က ဖြည့်ယူရသည်။ ဦးကောင်းမိုးကို ဆွဲထူပေးကြရ သည်။

ဦးကောင်းမိုးသည် အသက်ရှူမှန်အောင် မနည်းကြိုးစားရသည်။ ဘေးမှ ဝိုင်းဝန်းပေးထားကြရသည်။

သူ၏တစ်ကိုယ်လုံးတွင် ဦးအောင်ခန့်၏ သွေးများစွန်းပေနေသည်။ ရဲပြည့်သော အိုးတစ်လုံးကို ရိုက်ခွဲလိုက်သည့်ပမာ သွေးများသည် သူ့ကိုယ်ပေါ်သို့ သွန်ကျလာသည်။ အသားအာအနုများ၊ ဦးနှောက်၏ ပြုဖြူပတ်များ သူ့ရင်ဘတ်ပေါ်မှာ တင်နေသည်။ မျက်နှာမှာ ယင်းအရာများဖြင့် စေးထန်းနေသည်။ ညီစို့နေသည်။

စိတ်အသိကို ပြန်လည်ထိန်းချုပ်နိုင်စွမ်း ရှိလာသော အခါတွင် ဦးကောင်းမိုးသည် ကြမ်းပြင်ပေါ်၌ လဲကျနေသော

ဦးအောင်ခန့်အား လှမ်းကြည့်လိုက်မိသည်။ မြင်ကွင်းမှာ ချောက်ချားဖွယ်ကောင်းပါသည်။

ဦးအောင်ခန့်၏ မျက်နှာမှာ ရစရာ မရှိအောင် ပျက်စီးနေသည်။ ကျည်ဆန်သည် တွန်းအားဖြင့် သူ့မျက်နှာကို ဖွင့်ထုတ်လိုက်ဟန် တူသည်။ နဖူးခွံမှာ ကွဲထွက် ကြေမွသွားသည်။ မျက်စိနေရာတွင် ဟောက်ပက်ကျကာ တွင်းချိုင့်ကြီးများလို ဖြစ်နေသည်။ မျက်နှာ မှာ အသားမျှင်ဟူ၍ မရှိတော့အရိုးဖွေးဖွေးများ ပေါ်နေသည်။ ဦးကောင်းမိုးသည် မျက်နှာကို လက်ဖြင့် အုပ်လိုက်မိသည်။ မျက်နှာလွှဲ လိုက်ရသည်။

ဂျပန်အရာရှိများရောက်လာကာ အဖြစ်အပျက်ကို စုံစမ်းသည်။ ဦးကောင်းမိုး စကားတစ်ခွန်းမှ မပြောနိုင်။ ဦးအောင်ခန့်အား ပစ်သတ်ခဲ့သော ဂျပန်စစ်သားက ရှင်းလင်းပြရသည်။ ဂျပန်များကား ဦးအောင်ခန့် သေဆုံးသွားရခြင်းအတွက် ဘာမျှဖြစ်ပုံမရ။ ဘာမျှခံစားရပုံ မပေါ်။ ဦးကောင်းမိုးအား နှစ်သိမ့်သည်။ ကိစ္စပြီးလေပြီဆိုသော သဘောမျိုး ပြောသည်။

ဦးကောင်းမိုးရေချိုးသန့်စင်သည်။ အဝတ်များကို လွှဲပြောင်းဝတ်ဆင်သည်။ သို့တိုင်အောင် မိမိကိုယ်မှ စေးထန်းနေခြင်းများ ပျောက်ကွယ်သွားသည်မထင်။ သွေးညှို့နဲ့ တို့နဲ့နေဆဲ။

သူသည် အရက်ကိုအခါတိုင်းထက် မူးအောင်သောက်သည်။ အိမ်သို့ ပြန်မလာမီမှာပင် သူ့ကိုယ်သူ အတော်မူးနေပြီဟု ထင်သည်။ အိမ်အတွက်လည်း အရက်ပုလင်း အပိုဆောင်လာခဲ့သေးသည်။

သို့တိုင်အောင်လည်း စိတ်မှာ စနိုးစနောင့် ရှိရဆဲ။ တုန်လှုပ်ချောက်ချားနေရဆဲ။ သူ့အရှေ့တွင်ပင် ပိုးလိုးပက်လက်ကြီး သေဆုံးခဲ့သော ဦးအောင်ခန့်ကို မြင်ယောင်ရဆဲပင်။

သူ၏ လည်ပင်းမှာ ဦးအောင်ခန့်၏ လက်ရာများ မပျောက်ကွယ်သေးပေ။ အညိုအမဲခွဲနေသည်။ ထိုနေရာမှာ အကျီကော်လာစပြင်ပင် အထိမခံနိုင်အောင် နာ ကျင်နေသည်။ အရက်ရှိန်ကြောင့်သာ မဟုတ်ပါက တံတွေးမျိုးပိုပင် ခက်နေပေလိမ့်မည်။

သို့ဖြင့် သူ၏တစ်သက်တာ၌ သည်အခါလောက် စိတ်လှုပ်ရှားရသည့် အဖြစ်မျိုး မရှိဖူးခဲ့သေးဟု ထင်နေလေသည်။

ဦးကောင်းမိုး ပြန်မလာမီ မောင်မောင်ဦး အိမ်သို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိနေနှင့်သည်။
မောင်မောင်ဦး၏ အသွင်မှာ သွက်လက်နေသည်။

အဖွင့်အရေးရခိုက် မောင်မောင်ဦး တစ်ဆက်တည်း ပြော သည်။

“အဒီချစ်သူနဲ့ အဆင်မပြေ ဖြစ်နေခိုက်မှာ မင်းနဲ့ ကိုယ် တွေ ခွဲကြတာပဲ။ အခုတော့ ကိုယ်တို့ချင်းလဲ အဆင် ပြေခဲ့ပြီလေ ဒီကနေ့ပဲ သူနဲ့ တွေ့ခဲ့ကြသေးတယ်။ သူနဲ့ကိုယ် နဲ့တွေ့ခဲ့တဲ့ အကြောင်းလေးတွေကို စားမြုံ့ပြန်နေတုန်း မင်း ရောက်လာတပဲ။ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် လွတ်လွတ်လပ်လပ် တွေးပါရစေဦး။ ကဲ မင်းကို ထပ်ပြီး မနှင်ပါရစေနဲ့တော့လား ခင်သန်းနွဲ့။”

ယခုအခါ ခင်သန်းနွဲ့ မျက်ရည်တွေတွေကျ လာ သည်။ သည်မျှပြောရုံဖြင့် သည်သို့မျက်ရည်လွယ် လွယ်ကျ နိုင်သူကို မောင်မောင်ဦး ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် မြင်ဖူးခြင်း ဖြစ်သည်။ စင်စစ် မောင်မောင်ဦး၏ စကားများက ခင် သန်းနွဲ့၏ မိန်းမသားဘဝ မခံချင်စိတ်ကို ဆွပေးနိုင်ခဲ့ဟန် တူသည်။ သူမ၏မာနကို ချိုးနှိမ်နိုင်ခဲ့ပုံရသည်။

“သူများသိပါတယ်လေ . . . သူများရဲ့ဘဝဟာ နေရာတကာမှာ အဖြည့်ခံပဲဆိုတာ သူများသိခဲ့ပါတယ်။ သူများရဲ့ကံကိုက ဆိုးတာပါ။”

အမျိုးသမီးက ရှိကံနေသည်။ အမှန်တွင် လိုအပ် သည်ထက်ပို၍ သရုပ်ဆောင်နေခြင်း ဖြစ်သည်။ စိတ်ထဲ တွင်မူ တွက်နေပုံရသည်။ မျက်ရည်ကိုမြင်လျှင် မောင်မောင် ဦး စိတ်ပြောင်းလာလိမ့်မည်။ သူမအပေါ် ကရုဏာသက် လာလိမ့်မည်။ အနည်းဆုံး ချောမောနှစ်သိမ့် မိလိမ့်မည်ဟု တွေးထားဟန်ရှိသည်။

မောင်မောင်ဦးသည် မလုပ်မချောက် ထိုင်နေလေ သည်။ နှစ်သိမ့်ခြင်းမပြု။ ချောမောခြင်းမပြု။ သူမကို ဂရုစိုက် ဟန်ပင် မပြု။

သည်သို့ဖြင့် မောင်မောင်ဦးအား ဆက်လက် ဖျား ယောင်း၍ မရနိုင်ဟု ယုံကြည်သော အချိန်တွင် ခင်သန်းနွဲ့ အောက်ထပ်သို့ ဆင်းသွားသည်။ မောင်မောင် ဦး အထီးကျန် ကျန်ရစ်သည်။

အချိန်မှာ မှောင်စပျိုးလာသည်။ ချမ်းချမ်းမြမြ ရှိ လာသည်။

ယင်းအချိန်တွင် ဦးကောင်းမိုး အိမ်သို့ ပြန်ရောက် လာသည်။ ထုံစံအတိုင်း ထမင်းစားခန်းဆီမှ အသံဗလံများ ကြားရသည်။

မောင်မောင်ဦး ရုတ်တရက် အောက်ထပ်သို့ မဆင်း သေး။ သူသည် ဖခင်ဖြစ်သူအား ပြောပြရမည့် အကြောင်း အရာများကို တွေးနေသည်။ စကားလုံး ရွေးချယ်နေသည်။

ဦးအောင်ခန့် လွတ်မြောက်အောင် ဖေဖေအားပြောစု မည်ကိစ္စကို သူ ပေါ့ပေါ့တန်တန်အဖြစ် တွေးမထားပေ။ အလေးအနက်ထားသည်။ အသေအချာပြော ပြမည်ဟု ဆုံး ဖြတ်ထားသည်။ ဖေဖေအနေနှင့် မိမိ၏လိုအင်ဆန္ဒကို လိုက် လျောနိုင်ပါစေ ဟူ၍လည်း ဆုတောင်းနေမိသည်။

အတော်ကြီးကြာလျှင် မောင်မောင်ဦး အောက်ထပ် သို့ ဆင်းခဲ့သည်။ ထမင်းစားခန်းထဲသို့ ဝင်ခဲ့သည်။ ဖေဖေ ရှေ့မှာ အရက်ပုလင်းထောင်ထားသည်။ အတော်ကြီး မူးစေ နေပုံလည်း ရသည်။ သို့တိုင်အောင် ဖေဖေသည် ထမင်းစား မည့်ပုံမပေါ်။ အရက်ကို ဆက်သောက်လိုလျက် ရှိပုံရသည်။ ခင်သန်းနွဲ့သည် ဦးကောင်းမိုး အပါးမှနေကာ အရက်ငဲ့ လေးနေသည်။

“သားပါလား။ သောက်မယ်မဟုတ်လား။”
ဦးကောင်းမိုး ဆိုသည်။

“ကျွန်တော်မသောက်တော့ဘူး ဖေဖေ။”

“ဟေ ကျားသား မိုးကြိုးပါလား။ သား ငြင်းတာ ဒီ တစ်ခါပဲ တွေ့ဖူးသေးတယ်။”

မောင်မောင်ဦးသည် ဖခင်ဖြစ်သူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော့်မှာ ပြောစရာရှိတယ် ဖေဖေ။ ဒီစကား ကို ဖေဖေ ဂရုတစိုက် နားထောင်စေချင်တယ်။”

“တယ်ဆိုတဲ့ စာပါလား။ ကိုင်း ဆိုစမ်းပါဦးကွယ် ဘာများပါလိမ့်။”

မောင်မောင်ဦးသည် ဖခင်၏စကားများကို သဘော မကျမိ။ မိမိဘက်က အလေးအနက် ထားသလောက် တစ်ဘက်က ပေါ့ပေါ့တန်တန် ပြောနေသည်ဟု ထင်သည်။

“ကျွန်တော်ပြောချင်တာက၊ ဦးအောင်ခန့်နဲ့ ပတ် သက်လို့ပဲ ဖေဖေ။”

“အောင်ခန့်။”

ဦးကောင်းမိုးသည် ယင်းနာမည်ကို ကြားလိုက် ရသည့်အတွက် စိတ်နှလုံး တုန်လှုပ်သွားမိဟန် တူသည်။ အမည်ကို ပုံတင်ထပ်သည်။

သူ၏မျက်နှာမှာ ရုတ်တရက် တည်ငြိမ်သွားသည်။

“ဟုတ်တယ် ဖေဖေ။ ဖေဖေကိုကျွန်တော်ပြောခဲ့တာ မှတ်မိသေးလား။ ဦးအောင်ခန့်ရဲ့ သမီးခင်ခင်ကြီးနဲ့ ကျွန် တော်ဟာ သူ့စိမ်းဆံမနေကြပါဘူးလို့။ သူနဲ့ ကျွန်တော် ချစ်ခဲ့ ကြတယ်။ အဆုံးပြောရရင်တော့ ကန်တော့ပါရဲ့ ဖေဖေ ခင်ခင် ကြီးမှာ ကျွန်တော်နဲ့ ကလေးရတဲ့အထိ ဖြစ်လာခဲ့တယ်။”

“ကလေးရတယ် . . .”

ဦးကောင်းမိုး အံ့အားသင့်သွားသလို ရှိသည်။
ခင်သန်းနွဲ့မှာလည်း ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားသည်။

“ဟုတ်တယ် ဖေဖေ၊ ဒါပေမယ့် ကလေးဟာ အခု
ပျောက်နေတယ်။ ထားပါတော့ ဖေဖေရယ်။ အဓိကလိုချင်တဲ့
အချက်က ကျွန်တော်ခင်ခင်ကြီးကို ချစ်တယ်။ အိမ်ထောင်
ဖက်အဖြစ် ယူခဲ့တယ်။ ခက်နေတာက သူနဲ့ ကျွန်တော့်
အကြားမှာ ပြဿနာတွေ အများကြီး ရှိခဲ့တယ်။ ဒီပြဿနာ
တွေ ပြေပြေလည်လည် ဖြစ်ဖို့ဆိုတာ ဦးအောင်ခန့်ရဲ့
လွတ်မြောက်ရေးအပေါ်မှာ မူတည်နေတယ်။ ခင်ခင်ကြီးနဲ့
အပေးအယူ သဘောမျိုးလုပ်ထားတယ်။ သူ့အနေနဲ့ ကျွန်
တော့်ကို ခွင့်လွှတ် နိုင်ဖို့ဆိုတာ သူ့ဖေဖေရဲ့ လွတ်မြောက်
ရေးကို ကျွန်တော်တို့ ဆောင်ရွက်ပေးမှ ဖြစ်နိုင်မလို့ ရှိနေ
တယ်”

ဦးကောင်းမိုး၏ မျက်နှာမှာ တစ်စထက်တစ်စ အိုစာ
လာသည်။ မောင်မောင်ဦး၏ စကားသံများကို ဆက်လက်
ကြားနိုင်စွမ်း မရှိတော့သလို ဖြစ်သည်။ မျက်စိပျက်
မျက်နှာပျက် ဖြစ်လာသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း မောင်မောင်
ဦးသည် မိမိ၏စကားကို ဖေဖေ နားမခံသာ ဖြစ်လာကြောင်း
သိလာရ သည်။ အကြောင်း တစ်စုံတစ်ရာရှိသည်ဟု တွေးမိ
သဖြင့် စကားရပ်လိုက်သည်။ ဦးကောင်းမိုးသည် လက်လေး
သစ်ခန့်ရှိသော အရက်ကို တစ်ကျိုက်တည်း မော့သောက်
လိုက်သည်။

“ဒါကို အစက ဘာလို့ မပြောခဲ့တာလဲဟင်။ ဘာ
ဖြစ်လို့ခုမှ ပြောရသလဲ သားရဲ့”

သူက အဖြစ်တင်စကား ဆိုသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဖေဖေ”

မောင်မောင်ဦး နားမလည်နိုင်ဟန် မေးသည်။ သူ့
ရင်မှာ တုန်လှုပ်လာသည်။ ဦးကောင်းမိုးသည် ဦးခေါင်းကို
လေးလေးပင်ပင်ကြီး ယမ်းခါပြသည်။

“ဒီစကားတွေကို စောစောက ပြောခဲ့ဖို့ကောင်းတယ်
တစ်ရက်ထဲပဲ ဖြစ်ဖြစ် ကြီးပြီးပြောခဲ့ရင် ဒီလိုဖြစ်လာမှာ မဟုတ်
ဘူး”

“အခုဘာတွေဖြစ်ကုန်လို့လဲ ဖေဖေ၊ အခုဘာတွေ
ဖြစ်ကုန်ပြီလဲ”

မောင်မောင်ဦး ချောက်ချားစွာ မေးမိသည်။

“သားပြောတာ သိပ်နောက်ကျသွားပြီ၊ အခြေ အနေ
တွေဟာ လွန်ကုန်ပြီ”

ဦးကောင်းမိုးသည် သားဖြစ်သူ၏ မျက်နှာကို
မကြည့်ဝံ့တော့သလို မျက်နှာကို ငုံ့ကြည့်နေသည်။ ကြမ်းပြင်

ကို စိုက်ကြည့်ရင်း တစ်ကိုယ်တည်း ညည်းညူဟန်ဖြင့်
ခပ်တုံးတုံး ဆိုသည်။

“အောင်ခန့် ဆုံးရှုပြီ သား”

မောင်မောင်ဦးသည် ငြိမ်သက်သွားလေသည်။
တိတ်ဆိတ် သွားလေသည်။ ဘာပြောရမည်လည်း မပြော
တတ်တော့။ မခင်ဖြစ်သူ၏ မျက်နှာကို မယုံ ကြည့်နိုင်သည်
အသွင် စူးစိုက်ကြည့်နေသည်။ မယုံကြည့်ခြင်းကား မဟုတ်။
မယုံဝံ့ခြင်းသာ ဖြစ်လေသည်။

လူက ငြိမ်သက် တိတ်ဆိတ် နေသော်လည်း စိတ်
အတွေးတို့ကား ယောက်ယက် ခတ်နေသည်။ ရင်ထဲမှာ ပြင်း
စွာ မြည်ဟိန်းနေသည့်နှယ် ရှိသည်။ ရုတ်ခြည်းဆိုသလို
သူနှင့်ခင်သန်းနွဲ့တို့ မျက်လုံး ချင်းဆုံကြသည်။ ခင်သန်းနွဲ့
၏ မျက်လုံးများ အရောင် တောက်လာသည်။

ဦးကောင်းမိုးက ဦးအောင်ခန့်သေဆုံးရုံကို ရင်းပြ
သည်။ မိမိအား လည်ပင်းညှစ်သတ်ရန်ကြိုးစားပုံမှ စ၍
ပြောသည်။ မောင်မောင်ဦးသည် ထိုစကားများကို စူးစိုက်
နားထောင်သည်။ စကားဆုံးလျှင် စောစောကလိုပင် တိတ်
ဆိတ်သွားပြန်လေသည်။

“သား အခု အရက်သောက်တော့မယ်မဟုတ်လား”

ဦးကောင်းမိုး၏ အမေး။

“မသောက်ဘူး ဖေဖေ။ ကျွန်တော် မသောက်ဘူး။

ဒီကိစ္စဟာ ကျွန်တော်အတွက် အကြီးမားဆုံး ဆုံးရှုံးမှုပဲ။ ကျွန်
တော့်ဘဝတစ်ခုလုံးဟာ ဒီကိစ္စကြောင့် ပျက်စီးခဲ့ရပြီလို့ နား
လည်တယ်။ ကျွန်တော့်ရည်မှန်းချက် မှန်သမျှ အားလုံး
အရည်ပျော်သွားပြီ ဖေဖေ။ ဘာတစ်ခုမှ မရှိတော့ဘူး။ ကျွန်
တော့်ရင်ထဲ အသည်းထဲကို ဖေဖေ ဝင်ကြည့်စေချင်တယ်။
အားလုံးအစိတ်စိတ် အမြွှာမြွှာ ဖြစ်ကုန်ပြီ ထင်ပါရဲ့ ဖေဖေ
ရယ်”

မောင်မောင်ဦး၏ အသံမှာ ကြော့မှု လှမ်းနေသည်။
လိုက်လှုံဆိုနဲ့နေသည်။ ဦးကောင်းမိုးသည် ယခုမှပင် သား
ဖြစ်သူ၏ ခံစားရမှုများကို နားလည်ရသလို စာနာသော
မျက်နှာဖြင့် မောင်မောင်ဦးကို စိုက်ကြည့်နေသည်။

“ကျွန်တော် အရက်မသောက်တာ အကြောင်းရှိ
တယ်။ အရင်တုန်းကဆိုရင် ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ တစ်စုံ
တစ်ခု ခံစားရပြီဆိုရင် အရက်နဲ့ ဖြေပျောက်လို့ ရလိမ့်မယ်
ထင်ခဲ့တယ်။ အရက်မူးအောင်သောက်ပြီး အရာရာကို မေ့
ပျောက် နိုင်အောင်ကြိုးစားခဲ့တယ်။ အခုကိစ္စမှာ ဒီနည်းကို
ကျွန်တော် အသုံးမပြုချင်ဘူး။ ဘာနဲ့ပဲ ဖြေပျောက်ဖြေပျောက်
ဖြေပျောက်နိုင်လိမ့်မယ်လို့လဲ မထင်ဘူး။ ကျွန်တော့်ရင်ထဲ

ခံစားနေရတာကို ဒီအတိုင်းပဲ ရှိစေချင်တယ်။ ခံစားရချင် သလောက် ခံစားရပေစေ။ ရင်ထဲက အသန်းနှလုံးတွေ ကြော့ ချင်ကြော့ပေစေ၊ ကျွန်တော်ခံမယ် ဖေဖေ။ ဒါဟာ ခံစားသင့် ခံစားထိုက်တဲ့ ဝေဒနာလို့ ကျွန်တော်အမှတ်ထားမယ်”

မောင်မောင်ဦးအသံသည် အခန်းတစ်ခုလုံး လွှမ်းနေ သည်။ နံရံများနှင့် ရိုက်ခတ်ကာ ပဲ့တင်သံသဖွယ် လှင့်နေ သည်။ သူ၏မျက်နှာတွင် အလွန်ကြော့နှာကြည်းရဟန် ပေါ်ပေါက်နေသည်။ မျက်လုံးအိမ်တွင် မျက်ရည် ရစ်ဝံနေ သည်။

ဦးကောင်းမိုးသည် သားဖြစ်သူအား မည်သို့ ဖျောင်း ဖျန်စိသိမ့်ရမည် မတွေးတတ်တော့။ သား၏မျက်နှာကိုလည်း ရဲရဲမကြည့်ဝံ့။ သူ့ကိုယ်တိုင်က တုန်လှုပ် ချောက်ချားခြင်း အရှိန်အငွေ့ကို ခံစားနေရစံဖြစ်၍လည်း ပြောစရာစကားကို ရှာမတွေ့နိုင်တော့သလိုရှိသည်။

မောင်မောင်ဦးအထက်ထပ်သို့တက်သွားသည်။ ဦး ကောင်းမိုးသည် အရက်သောက်နေသည်။ နောက်တော့ သူသည် စားပွဲပေါ်သို့ ငိုက်စိုက်ကျကာ အိပ်ပျော် သွားလေ သည်။

ဦးကောင်းမိုး အိပ်ပျော်သွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ခင်သန်းနွဲ့ အထက်ထပ်သို့ လိုက်တက်လာသည်။ မောင် မောင်ဦး အဝတ်အစားများကို လက်ဆွဲအိတ်အတွင်း ထည့် နေကြောင်း မြင်ရသည်။

သူသည် ခင်သန်းနွဲ့အား စကားမဆို။ လှည့်မ ကြည့်။ ခင်သန်းနွဲ့သည် သူ့အပါးတွင်ရပ်ကာ သူ့လှုပ် သမျှ ကို စောင့်ကြည့်နေသည်။ အတော်ကြီးကြာလျှင် သူမထံမှ အသံထွက် ပေါ်လာသည်။

“သူ ဒီအိမ်က သွားတော့မလို့လားဟင်”

မောင်မောင်ဦးမဖြေ။

“သူ စိတ်ထိခိုက်နေတယ်ဆိုတာ သူများသိပါတယ်။ ဘယ်လို ခံစားရမယ်ဆိုတာလဲ သူများ နားလည်ပါတယ်။ သူ့ကို သူများ မနှောက်ယှက်ပါဘူး။ သူများကို လူတစ် ယောက်လို့ သဘောထားပြီး မေးတာ ဖြေစမ်းပါဦး။ သူ ဒီအိမ်က တကယ်သွားတော့မှာလား”

မောင်မောင်ဦးသည် ခင်သန်းနွဲ့အား မကြည့်ဘဲ အဖြေပေးသည်။

“ဟုတ်တယ်”

“ဘယ်ကို သွားမှာလဲ ဟင်”

“ဘယ်ကို သွားရမယ်ဆိုတာတော့ မသိဘူး။ ကမ္ဘာ ဆိုတာ အကျယ်ကြီးပါ။ ရောက်ချင်တဲ့နေရာ ရောက်ပေါ့။

ခြေဦးကည့်ရာပေါ့”

“သူများလဲ လိုက်ခဲ့မယ်လေ”

“မလိုပါဘူး”

“သူများပြောထားတာ မှတ်မိသေးလား”

“ဘာကိုလဲ”

“သူ မရှိရင် သူများလဲ ဒီအိမ်မှာမနေတော့ဘူး ဆိုတာ လေ”

မောင်မောင်ဦးသည် ခင်သန်းနွဲ့အား စိတ်ပျက် လက် ပျက် အမူအရာဖြင့် စိုက်ကြည့်သည်။

“မင်းနဲ့ ဘာမှမဆိုပါဘူး ခင်သန်းနွဲ့”

“ဆိုင်တာမဆိုင်တာ ထားပါ။ သူများကိုယ်တိုင် ဒီအိမ်မှာ မနေချင်တော့တာ”

“ဒါဖြင့်ရင်လဲ အမိသဘောပဲလေ။ အမိနေချင်နေ၊ မနေချင်သွားပေါ့။ ဒါပေမယ့် အမိ ဒီအိမ်ကဆင်းတာဟာ ကိုယ်နဲ့တော့ မပတ်သက်စေချင်ဘူး”

ခင်သန်းနွဲ့ မောင်မောင်ဦးထံ တိုးကပ်လာသည်။ လက်မောင်းတစ်ဖက်ကို ဆွဲကိုင်ကာ မျက်နှာနှင့် အပ်ထား လိုက်သည်။

“သူနဲ့အတူ သူများကိုပါ ခေါ်သွားပါလားဟင်”

မောင်မောင်ဦး ခင်သန်းနွဲ့မျက်နှာကို စိုက်ကြည့် သည်။ ထို့နောက် ဦးခေါင်းကို လေးပင်စွာ ရမ်းခါ ပြသည်။ ခင်သန်းနွဲ့မှာ ဝမ်းပန်းတနည်း ဖြစ်သွားသည်။

“သူ စောစောကပြောတဲ့ မိန်းကလေး၊ အဲ ခင်ခင် ကြီး ဆိုတာကို သူ ခေါ်သွားမှာလား”

“ရုများရမယ်ဆိုရင်တော့ ခေါ်ချင်လိုက်တာမှ တစ် ပိုင်းသေနေတာပေါ့။ ဒါပေမယ့် မင်း အကြားပဲမဟုတ်လား။ ကိုယ် ဘယ်လိုလုပ်ခေါ်လိုရမှာတော့မှာလဲ။ သူ့အဖေ ဆုံး ကြောင်းသာ သိရရင်၊ ကိုယ့်ကို လူညာဆိုပြီး ခါးခါးသီးသီး မုန်းနေတော့မှာပဲ။ ကိုယ့်ရည်မှန်းချက်တွေ အားလုံးပျက်သွား တာပဲ။ အားလုံးရေစုန်မျောကုန်တော့တာပဲ”

“ဒါဖြင့် သူ့နောက်ကို သူများလိုက်လာရင် ဘာ အနှောင့်အယှက်မှ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး”

ခင်သန်းနွဲ့က သူမ လိုချင်သည်ကို ဆွဲပြောသည်။

“ကိုယ်အပြတ်ပြောမယ် ခင်သန်းနွဲ့ မင်းကို ခေါ် မသွားနိုင်ဘူး ဒါပဲ”

မောင်မောင်ဦးသည် ခင်သန်းနွဲ့ ဆုပ်ကိုင်ထားသော လက်ကို ဆွဲနုတ်လိုက်သည်။ သားရေအိတ်ကို ပိတ်လိုက် သည်။

“အခု သွားတော့မလို့လား”

“အင်း”

“ညကြီးမင်းကြီးပဲ”

“ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့”

မောင်မောင်ဦး အိမ်အောက်ထပ်သို့ ဆင်းခဲ့သည်။
ခင်သန်းနွဲ့ လိုက်ပါလာသည်။

“မသွားပါနဲ့လားကွယ်”

ခင်သန်းနွဲ့က ဖျက်နေပြန်သည်။ မောင်မောင်ဦးသည်
စားပွဲတွင် ခေါင်းစိုက်လျက် အိပ်ပျော်နေသော ဖခင်ဖြစ်သူ
ဘက်သို့ လှမ်းကြည့်သည်။ ထို့နောက် ခင်သန်းနွဲ့ကို ပြော
သည်။

“ကျေးဇူးပြုပြီး ဖေဖေ ခိုးလာရင် ပြောလိုက်စမ်းပါ
ခင်သန်းနွဲ့။ ကိုယ် နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ်လို့။ တစ် သက်လုံး
အတွက် တစ်ခါထဲ နှုတ်ဆက်သွားတယ်လို့ ဟုတ်လား”

သူ အိမ်မှထွက်ခဲ့သည်။ ခင်သန်းနွဲ့သည် တံခါး
ဆွဲကာ ဝှက်ဝှက်နေကာ သူ့ကို ဖျက်စိတဆုံး ဖျော်ကြည့်ရင်း ကျန်
ရစ်သည်။

ညသည် မောင်မိုက်နေသည်။ အေးမြနေသည်။
ကြယ်ကိုလည်း မမြင်သာ၊ လ ကိုလည်း မတွေ့။

အကျည်းတန်လွန်းလှသည့် ညပါကလားကွယ်။

မောင်မောင်ဦးသည် ရည်မှန်းချက်မရှိ၊ ဦးတည်
ဆုတ်မရှိ၊ ခြေဦးတည့်ရာ လျှောက်ခဲ့သည်။ မည်သည့်နည်းနှင့်
ဧရာဝတီမြစ်ကမ်းပါးသို့ ရောက်လာရသည် မသိ။ ရှေ့သို့
ဆက်၍ မသွားနိုင်တော့သောအခါကျမှ သူရပ်လိုက်သည်။

သောင်ပြင်ပေါ်သို့ ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချလိုက်
သည်။

ဧရာဝတီမြစ်ရေပြင်သည် အတော်ကြီး ကျလျက် ရှိ
သည်။ သောင်မှာ အပြန်အပြော ကျယ်လှသည်။ သောင်
ပြင်ပေါ်မှာ သူသာလျှင် ရှိသည်။ အေးမြခြင်းကိုလည်း သူ
သတိမရ။ သူ သတိရသည်မှာ ခင်ခင်ကြီးသာ ဖြစ်သည်။
ခင်ခင်ကြီးအကြောင်းကိုသာ တွေးနေ သည်။

“လွဲခဲ့ကြရပြန်ပါပေါ့လား ညီမရယ်”

သူသည် ယင်းစကားကို နာနာကြည်းကြည်း ရေ
ရွတ်နေသည်။

ရုံခါတွင် မြောက်ပြန်လေသည် မြစ်ရေပြင်ကို ကလု
ကုစိုစယ်ခြင်းပြုသည်။ ထိုအခါ လှိုင်းကြွက်တွန့်ကလေးများ
ထ၏လာသည်။ လှိုင်းခတ်သံသည် သဲ့သဲ့ ညှင်းညှင်းမျှ ပေါ်
လာသည်။

မောင်မောင်ဦးသည် လှိုင်းခတ်သံကို လှိုင်းခတ်သံဟု
မမှတ်။ ဧရာဝတီသည် မိမိ၏အဖြစ်ကို မရှုရက်နိုင်သလို
ငိုကြွေးမြည်တမ်းနေလေသလား၊ လှိုင်းခတ်သံနယ်ပင် မိမိ၏
အသည်းနုလုံးများ တဖျပ်ဖျပ် ကွဲ ကြေနေကြသလား
ထင်သည်။

သို့နယ်ဖြင့် မောင်မောင်ဦးသည် မြစ်ကမ်းဘေးမှာ
တစ်ညတာလုံး ထိုင်နေသည်။

ဧရာဝတီကား သူ့ရှေ့မှာပင် ငြိမ်ညောင်းစွာ စီးဆင်း
မြဲစီးဆင်း နေလေသည်။

ညောင်ရွက်တို့ တဖြတ်ဖြတ် ကြွသက်နေသည်။
လေရူးသည် ဟိုမှသည်မှ ဝှေ့လည်တိုက်ခတ်လာသည်။
လေရူးမွှေနှောက်ရာ နောက်သို့ ရွက်ကျင့်ရွက်ဝါများ လိုက်ပါ
သွားရတတ်သည်။ မြေအပြင်မှာ ရွက်ဝါကျင့်ကမ္မလာကို
ဖြန့်ခင်းထားသည့်နှယ် ဖြစ်သည်။ ကြည့်လေရာရာ နွမ်းနယ်
ခြောက်သွေ့သော အသွင် အပြင်တို့ကိုသာ မြင်ရတတ်သည်။

နွေသရုပ်သည် ပီသလာခဲ့လေပြီ။

၁၉၄၅ ခု၊ မတ်လ။

မြန်မာတစ်ပြည်လုံး ဂျပန်တော်လှန်ရေးကို စတင်
သောနှစ်။ စတင်သောလ။

သတ်မှတ်ထားသည်မှာ မတ်လ ၂၇။ သို့ရာတွင်
သည်ထက်စောသောရက်တွင် တော်လှန်ရေးကို စတင်ကြ
သည်လည်း ရှိသည်။ သည်ထက်နောက်ကျ၍ တော် လှန်ကြ
သည်လည်း ရှိသည်။ မည်သို့ဆိုစေ၊ သည်နှစ်နှေသည်
တော်လှန်ရေးသန္ဓေ ချလေးရာ နွေပင် ဖြစ်သည်။ တစ်ပြည်လုံး
က ဖက်ဆစ်ဂျပန်ကို အုန်းအုန်းကြွက်ကြွက် တော်လှန်တိုက်
ခိုက် နေကြပေပြီ။ သေနတ်သံများကို နေရာတကာမှ ဖြိုးဖြိုး
ဖြောက်ဖြောက် ကြားနေရပေပြီ။

နေညီလာပြီ ဆိုသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ပုပ္ပါးတနို့မှာ
အေးမြလာသည်။ တစ်တောလုံး မှောင်၍ တစ်တောင်လုံး
မှိုင်းလာသည်။ အခြားဒေသတွင် အဘယ်မျှ နွေသရုပ်
ပီသလာခဲ့ပြီဆိုစေ၊ ပုပ္ပါးတနို့တွင် ဆောင်းရိပ်မပြယ်တတ်
သေး။ အေးမြနေဆဲ။ နှင်းဖြူဝှေ့လည်နေဆဲပင်။

ခင်ခင်ကြီးတို့လူသိုက် သည်တစ်ခါ စစ်ပြေးရလေပြီ
ဆိုသောအခါ ပုပ္ပါးသို့ရောက်လာသည်။ ဒေါ်မြလေး အစ်ကို
ဝမ်းကွဲ၏ အစီအမံဖြင့် ရောက်ရခြင်း ဖြစ်သည်။ သူ၏
ဦးဆောင်မှုဖြင့် ပုပ္ပါးတောင်ရိပ်သို့ ခိုဝင်ခဲ့ကြသည်။

ပုပ္ပါးသည် ခင်ခင်ကြီးတို့ လူသိုက်အား ကြင်နာ
သော လက်ဖြင့် ထွေးဖက်ခြင်းလည်း ပြုသည်။ အန္တရာယ်
မှကာကွယ်ခြင်းလည်း ပြုသည်။ ပုပ္ပါးရိပ်ကို ခိုဝင်ရသည်
မှာ မိခင်၏ ရင်ငွေ့သို့ ခိုလှုံဝင်ရောက်ရသည့်နှယ် သာယာ
အေးမြလှပါဘိသည်။

ပုပ္ပါးသည် အဘယ်မျှ ကြင်နာယုယသည် ဆိုစေ၊
အဘယ်မျှ သာယာ ချမ်းမြေ့နိုင်သည် ဆိုစေ၊ ခင်ခင်ကြီး
တို့ရင်မှာ ပူလောင်ပြင်းပြရခြင်းကိုမူ ပြေပျောက်စေခြင်းငှာ
မစွမ်းသာခဲ့။

ယခုအခါ ခင်ခင်ကြီး၏ရင်တွင် ဝေဒနာတစ်ရပ် ထပ်
၍ တိုးခဲ့သည်ထင်၏။ ဤသည်မှာ ဖေဖေနှင့်စပ်လျဉ်းသည်။
သည်တစ်ခေါက်စစ်ပြေးရာတွင် ဖေဖေပါမလာခြင်းနှင့် ပတ်
သက်သည်။ စစ်ကာလအတွင်းမှာပင် ဖြစ်သော်လည်း
ဦးအောင်ခန့် အသုဘမှာ ထိုက်သင့်သလောက် စည်ကား
သည်။ လူအတော်များများက လိုက်ပါဖို့ဆောင်သည်
အသုဘကိစ္စကို ဒေါ်မြလေး၏ အစီအမံကွဲကွဲပင် ဆောင်
ရွက်ပေးသည်။ ယခုအခါတွင်တော့ ခင်ခင်ကြီးတို့အားလုံး၏
ကံကြမ္မာမှာ ထိုသူ၏လက်ထံတွင် ရှိနေရသည့်ပမာ ဖြစ်လာ
သည်။ သူ၏ အစီအမံ အကြံအစည်ကိုပင် လိုက်နာကြရ
သည်။

ရေနံ့ချောင်းမှ ထွက်ခွာရန် မေမေသည် ခေါင်းမာစွာ ငြင်းဆန် နေခဲ့သည်။

“ကျွန်မသန္နိဋ္ဌာန်ချထားတယ်။ ကိုအောင်ခန့် မပါဘဲ ဒီမြို့က ဘယ်မှ မထွက်ဘူးလို့။ သူ ခေါင်းချစ်နေရာက ကျွန်မ ဘယ်ကိုမှ မခွာဘူး။” စသည်ဖြင့် စကားဆိုခဲ့သေးသည်။ ဤသည်ကို သူမ၏ အစိတ်ဖြစ်သူက ဖျောင်းဖျာရသည်။ မြို့မှ ခွာရန် နား ချရသည်။ ချောမော့ရသည်။ ယာမာကုဒါ၏ အန္တရာယ်၊ ကိုထွန်းခင်၏ မလွတ်လပ်မှု၊ ခင်ခင်ကြီး အဖိုမလုံခြုံမှု စသည်များကို ထောက်ပြရသည်။ ထိုအခါတွင်မှ ဒေါ်မြလေး မြို့မှခွာရန် သဘောတူသည်။ သို့တိုင်အောင် ခြေလှမ်းတုံ့နေရဆဲပင်။ မြို့မှ တကယ်တမ်းခွါကြရသည်နေ့က အဖြစ်ကို ခင်ခင်ကြီးမမေ့။ အမှတ်ရသည်။

ထိုနေ့က ဖေဖေ၏ မြေပုံနှင့် ဘွားဘွား၏ အုတ်ဂူသို့ နှုတ်ဆက်ခြင်း အထိမ်းအမှတ်အနေနှင့် သွားရောက် ကန်တော့ကြသည်။ မေမေသည် ထိုနေ့က ဆွတ်ဆွတ်ကျင်ကျင် ငိုကြွေးခဲ့သည်။ ထိုနေ့က တစ်လမ်းလုံး မေမေ မျက်ရည်မစဲ။

“သမီးကြောင့်သာပေါ့။ သမီးကို ငဲ့ကွက်နေရလို့သာပေါ့။ နို့မဟုတ်ရင် မေမေ ဒီမြို့က တစ်သက်လုံး မခွာဘူး။ တစ်သက်လုံး ဘယ်မှမသွားဘူး။”

စသည်ဖြင့် မေမေ ဆိုခဲ့သေးသည်။

သည်တော့လည်း ဖေဖေသေဆုံးရခြင်း အတွက် မေမေ အဘယ့်မျှ စိတ်သောက ရောက်ခဲ့ရသည်ဆိုခြင်းကို ခင်ခင်ကြီး နားလည်နိုင်စွမ်းရှိလာသည်။

စင်စစ်တွင် ဖေဖေ သေဆုံးရမှုမှာ မိမိကိုယ်တိုင် အဖိုလည်း အားကိုးအားထားပြုရာ မဏ္ဍိုင်ကြီး ပြိုလဲကျရသည်သို့ ဖြစ်သည်။ အသက်ထင်ရှားရှိစဉ်က ဖေဖေ သည် မည်မျှအထိ အရေးပါအရာရောက်သော သူတစ်ယောက်ဟု မထင်မိခဲ့ရိုးအမှန်ပင်။ ယခုလို ဖေဖေ လူ့လောက အတွင်းမှ ပျောက်ကွယ်သွားပြီဆိုသော ကာလတွင်မှ ဖေဖေ၏ တန်ဖိုးကို နားလည်လာရသည်။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် ဖေဖေသေဆုံးရခြင်း မတိုင်မီက မောင်မောင်ဦးနှင့် တွေ့ရှိခဲ့ပုံ၊ မောင်မောင်ဦးအနေနှင့် နှစ်သိမ့်ခဲ့ပုံများကို သတိရသည်။ ဖေဖေသေဆုံးရမှုမှာ သူတို့ သားအဖ ပယောဂမကင်း ထင်သည်။ ယခုအခါတွင် ခင်ခင်ကြီးသည် ထိုသူ့ အပေါ်တွင် အဘယ့်မျှ နာကြည်းရသည်ဆိုခြင်းကို မမှန်းတတ်တော့နိုင်။ ထိုသူ၏ ပရိယာယ်မာယာ ကြွယ်ဝပုံကို တွေးကာ မိမိအနေနှင့် လိုက်လျော ပြောဆိုမိခဲ့သော စကားများအတွက် နောင်တရနေသည်။

သို့ဖြင့် ဖေဖေ အကြောင်းကို တွေးမိလေ မောင်မောင်ဦးကို နာကြည်းရလေလေ ဖြစ်သည်။ ယခုအခါ ရင်ထဲ အသည်းထဲမှပင် ခါးခါးသီးသီး နာကြည်းရ သည်။ နှစ်နှစ်ကာကာ မှန်းတိုးရသည်။

အကယ်၍ ယခုလိုအခါမျိုးတွင်သာ သူနှင့်ဆုံမိ ပါက စိစိညက်ညက် ကြေအောင် သတ်ပစ်မိမည်လား မပြောတတ်။ သူနှင့်မဆုံမိခြင်းကပင် ကံကောင်းခြင်း တစ်မျိုးဟု ခင်ခင်ကြီး ထင်မိသည်။ မေမေက မေးလာခဲ့သေးသည်။ ထိုနေ့က ခင်ခင်ကြီး မည်သူ့အား သွားတွေ့ခဲ့သနည်းဟု စုံစမ်းခဲ့သေးသည်။ သည်တွင် ခင်ခင်ကြီးက ပြောမိသည်။

“အမှန်တော့ သမီးအလိမ်ခံခဲ့ရတာပါပဲ။ ဒါပါနဲ့ ဆိုရင် အလိမ်ခံခဲ့ရတာ နှစ်ကြိမ်ရှိပြီဆိုပါတော့။ သမီးကြားဖူးတဲ့စကားတစ်ခုရှိတယ်။ တစ်ကြိမ်အလိမ်ခံရတာဟာ လိမ်တဲ့သူရဲ့အပြစ်တုံး။ နှစ်ကြိမ်အလိမ်ခံရတာ ကတော့ အလိမ်ခံရသူရဲ့အပြစ်တုံး။ အခုဟာက သမီးရဲ့ အပြစ်ပါပဲ။ သမီးရဲ့အပြစ်ပါပဲ။”

ခင်ခင်ကြီးသည် ဖေဖေဆုံးသောနေ့က မောင်မောင်ဦးနှင့် တွေ့ခဲ့ပုံကို ပြောပြသည်။ သည်တော့မှပင် မေမေသည် မိမိခင်ပွန်းသည် သေဆုံးရခြင်းမှာ မောင်မောင်ဦးတို့နှင့် စပ်လျဉ်းသည်ဟု သိလာသည်။ သမီး ဖြစ်သူနယ်ပင် မောင်မောင်ဦးတို့သားအဖအပေါ် နာ ကြည်းရကောင်းမှန်း သိလာသည်။

ပုပ္ပါးသို့လာခဲ့ကြရာတွင် ကျောက်ပန်းတောင်းသို့ ဝင်ခဲ့သေးသည်။ ဒေါ်သိန်းနုတို့ကို နှုတ်ဆက်ခဲ့သေးသည်။

ဗိုလ်ညိုထွန်း ကျောက်ပန်းတောင်းမှာ မရှိတော့၊ ခရီးထွက်သွားပြီဟု သိရသည်။ ဒေါ်သိန်းနုက မေးသဖြင့် ကလေးအကြောင်းကို မျက်ရည်လည်ရုံဖြင့် ပြောရသေးသည်။ ဒေါ်သိန်းနု ကိုယ်တိုင် စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရသည်။

အကယ်၍ ဗိုလ်ညိုထွန်းနှင့်သာ တွေ့ရပါက ခင်ခင်ကြီး ရန်တွေ့ မိမည် အမှန်ပင်။ စင်စစ် ကလေး၏ အကြောင်းကို မောင်မောင်ဦးအား အသိပေးခဲ့သူမှာ ဗိုလ်ညိုထွန်း။ ထိုကြောင့်လည်း မောင်မောင်ဦးနှင့် ထပ်မံတွေ့ဆုံရန်အကြောင်း ဆိုက်လာခြင်းပင် ဖြစ်မည်ထင်သည်။

ခင်ခင်ကြီးပုပ္ပါးသို့ ရောက်ခဲ့ပြီးနောက် နေ့စဉ်ဆိုသလို ပင်တောင်ကလပ်သို့ တက်ခဲ့မိသည်။ တောင်ကလပ်၏ထက် ဝက်မနေကာ ဝဲယာဝန်းကျင်သို့ ငေး ကြည့်မိမြဲဖြစ်သည်။

နေညိုလာပြီဆိုသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ပုပ္ပါးတစ်ခွင်မှာ အေးမြလာတတ်မြဲပင်။ တစ်တောလုံးမှောင်၍ တစ်တောင်လုံး မှိုင်းလာတတ်မြဲပင်။

သည်နေရာ တစ်ဝိုက်ဆီ၌ တစ်တောလုံးမှောင်၍ တစ်တောင်လုံး မိုင်းနေသည်တိုင်၊ အနောက်ဘက်၌ တမျှော် တခေါ်ကြီး ပြန့်ကျယ်သောလွင်ပြင်မှာ လင်းနေဆဲဖြစ်သည်။ လွင်ပြင် အပြန့်ပေါ်သို့ ဆည်းဆာနေရောင် ဖြန့်ကြက်ဆဲ ဖြစ် သည်။ လွင်ပြင်မှာ ညီညာသည်။ ဧရာဝတီမြစ်သည် လွင်ပြင် ကို အနားသတ်ပေးထားသည်နှင့် တူသည်။ ဖဲပြားတစ်စ နယ် ရွှေခေါက် တွန့်ရစ်နေသည်။

ဧရာဝတီ၏အစပိုင်းကို ညောင်ဦးလောက်မှစ၍ တွေ့ရသည်။ ဘုရား၊ ပုထိုး၊ ဂူကျောင်းတို့ဖြင့် ပြည့်နှက် နေသော ပုဂံကို ရစ်လျက် ဝိုက်လျက် စီးဆင်းလာသည်။ တန့်ကြည့်တောင်ကို ရေးရေးမျှမြင်ရသည်။ ထိုမှသည် ကျောက်ပန်းတောင်းဆီမှ ခင်ကြီးဆင့်တောင်တန်းကို ပျံပျံ မြင်ရသည်။ ဧရာဝတီသည် ထိုမှနေ၍ ရေနံမြေဆီသို့ ဦးတည် စီးဆင်းသည်။

ခင်ခင်ကြီးသည်ရေနံချောင်းသို့ မှန်းဆကြည့်မိသည်။ သည်နေရာသည်ကား၊ ရေနံမြေပင် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်ဟု ခင် ခင်ကြီးတွေးသည်။ ရေနံသာသို့ တမ်းတမိသည်။ သည် တော့လည်း ရင်ထဲမှာ လှိုက်လှဲကြေကွဲရ ခြင်းတို့ နေရာယူ လာသည်။ ရှေ့အဖို့တွင် ရေနံမြေကို သည်သို့သာ တမ်းတရ တော့မှာပါကလား၊ ရေနံသာကို သည်သို့သာ လွမ်းရတော့ မှာ ပါကလားဟု ခင်ခင်ကြီး ထင်သည်။

အကြောင်းမှ မနေ့ကပင် မေမေပြောခဲ့သည်။
“ထွက်လာခဲ့ပြီရှိမှတော့ မထူးတော့ဘူး။ ဒီမြေ ဒီ ဒေသကို ဘယ်တော့မှ မပြန်ဘူးလို့ မေမေ ဆုံးဖြတ်ချက် ချ လိုက်ပြီ သမီး။ စစ်ပြီးသွားခဲ့မယ်၊ တိုင်းပြည် အခြေအနေ ကောင်းလာခဲ့မယ်ဆိုတဲ့တိုင်း၊ ရေနံချောင်းမှာ နေဖို့ မေမေ စိတ်မကူးတော့ဘူး။ တွက်ကြည့်စမ်း။ အခုအပိုင်းမှာ မေမေ တို့ဟာ ကြေကွဲစရာတွေချည်း ဆက်တိုက်တွေ့ခဲ့ရတယ်။ ဖြစ်ပျက်သမျှတွေမှာလဲ မေမေတို့ဘက်က အရှုံးချည်း ဖြစ်ခဲ့ တယ်။ ရေနံချောင်းကို မြင်ရရင် ကြေကွဲစရာတွေသာ တွေ့ရ လိမ့်မယ်။ နာကြည်းစရာတွေချည်း ဖြစ်လာလိမ့်မယ်။ ရေနံ ချောင်းဟာ မေမေတို့ အတွက် ဒီဝေဒနာတွေပေးဖို့ သက်သက် သာ တည်ရှိနေတယ်လို့ မေမေ ထင်တယ်။ ရေနံချောင်းက လူတွေကလဲ မေမေတို့ အကြောင်းကို သိနေကြတယ်။ အကြောင်းမဲ့ သိနေတဲ့ လူတွေနဲ့ထပ်ပြီး ရင်မဆိုင်လိုတော့ ဘူး။ တတ်နိုင်သမျှ ရှောင်ချင်တယ်။ ဒါကြောင့်ပဲ ဒီမြေနဲ့ ဝေးတဲ့အရပ်ကို သွားမယ်လို့ မေမေ စိတ်ကူးတယ်”
“သမီးတို့ ဘယ်မှာသွားနေကြမလဲ မေမေ”
ခင်ခင်ကြီး မေးသည်။

“တစ်နေရာရာပေါ့ သမီးရယ်၊ တစ်မြို့မြို့ပေါ့။ ကမ္ဘာဆိုတာ အကျယ်ကြီးပါကွယ်။ နေစရာတွေ ပြည့်လို့ပါ။ မေမေတို့ရှိအတိတ်ကို ကိုအောင်ခန့်နဲ့အတူ ရေနံချောင်းမှာ မြှုပ်နှံသင်္ဂြိုဟ်ခဲ့ကြမယ်။ မေမေတို့ရဲ့ ရာဝသစ်ကို တစ်ခြား တစ်နေရာမှာမကြမယ်။ မေမေ ဒီလိုပဲ သန္နိဋ္ဌာန်ချထားတယ်”

သို့ဖြင့် ယခုအခါ တောင်ကလပ်သို့ ရောက်ခဲ့ရပြီ။ ဧရာဝတီမြစ်ကြောင်းအတိုင်း ညောင်ဦးမှသည် ရေနံမြေဆီသို့ ကြည့်မိပြီဆိုလေသောအခါ ခင်ခင်ကြီး၏ ရင်ထဲမှာ ဝေဒနာ တစ်ရပ်ကို ခံစားရသည်သို့ဖြစ်သည်။ လွမ်းရတော့မလို့၊ တမ်း တရတော့မလို့ ရှိရသည်။ မည်သို့ပင်ဆိုစေ၊ ခင်ခင်ကြီးအနေ နှင့် ရေနံချောင်းကို သံယောဇဉ်မပြတ်။ သည်မြေမှာ မွေး သည်။ သည်မြေမှာပင် အနေကြာခဲ့သည်။ သည်မြေနှင့် ဝေးလံသော နေရာတွင်လည်း ကြာကြာမြင့်မြင့် မနေစဖူး။ သည်မြေ၏အပသို့ ထွက်ခွါရမည်ကို စိတ်ကမပဲရဲ။ ကမ္ဘာလောကမှာ ကျယ်ပြန့်သည် မှန်၏။ ထိုမျှ ကျယ်ပြန့် သော ကမ္ဘာလောကအတွင်း ခြေချရမည်ကို စိုးရိမ်မိသည်။ မည်သို့သော အကျပ်အတည်း အခက်အခဲကို ရင်ဆိုင်ရလေ ဦးမည် မတော့တယ်။

သို့ပေမယ့် မေမေ စကားကို ခင်ခင်ကြီး မငြင်းပယ်။ မကန့်ကွက်။ ဝေဖန်ခြင်းလည်းမပြု။ မေမေပြောသလိုပင် ရေနံ ချောင်းမှ ထွက်ခွါလာခဲ့ပြီဆိုသောအခါ ရေနံချောင်းသို့ မည်သို့ ပြန်ရမည်ဆိုခြင်းကို မစဉ်းစားတတ်။

စစ်နှင့် တောက်လျှောက်ဆုံခဲ့ရသည်ဖြစ်၍ စစ်ဟု သည် ကမ္ဘာမြေပေါ်တွင် ထာဝရ ဖြစ်နေတော့မည်လား တွေးတောမိသေးသည်။ စစ်နှင့်သာ ထာဝရကြံ့တွေ့နေရ ပါ က ရေနံချောင်းတွင် နေ၍မဖြစ်တော့ဟု ထင်သည်။

ပုပွားကိုခင်ခင်ကြီး နှစ်ဖြိုက်သည်။ မြတ်နိုးသည်။
ပုပွားကား အေးချမ်းလှသည်။ အသီးအနှံပေါသည်။ ရာသီမရွေး၊ အချိန်မရွေး ပန်းများ ဝေဝေဆာဆာ ပွင့်တတ် သည်။ ပုပွားသည် ထာဝစဉ် ပန်း၏အဆင်းဖြင့် သာယာကာ ပန်း၏ရနံ့ဖြင့် သင်းနေတတ်သည်။ ဖြစ်နိုင်လျှင်တော့ ပုပွား တွင် ထာဝစဉ် နေချင်သည်။ သို့ပေမယ့် မေမေစကားအရ ပုပွားမှာ ထာဝရ မနေနိုင် သေး။ တစ်နေရာရာသို့ ပြောင်းရဦး မည်ဟု တွေးတတ် လာသည်။ စစ်ဟူသည်မှာလည်း ကမ္ဘာပေါ်တွင် ထာဝရဖြစ် တည်မနေတတ်။ ဖြစ်တည်နေလျှင် လည်း လူသားမျိုးဆက် ပျက်သုဉ်းရလိမ့်မည်။ ငြိမ်းချမ်းသော ကာလသည် မလွဲမသွေ ပေါ်ပေါက်လာလိမ့်ဦးမည်ဟု တွက် ဆဲလောတတ်သည်။ ယခုပင်လျှင် ဖက်ဆစ်ဂျပန်ကို အတိ အလင်း တိုက်ခိုက် မောင်းထုတ်နေကြပြီ ဆိုပါကလား။

တောင်အခြေဘက်မှ လှသံသံများကြားရသည်။ ခင်ခင်ကြီး၏ အတွေးပြတ်ရသည်။ မိမိရှိရာသို့ တက်လာသော လူတစ်သိုက်ကို တွေ့ရသည်။ ခင်ခင်ကြီးသည် ယင်းလူသိုက် ရောက်အလာကို စောင့်သည်။ ယင်းလူသိုက်အနက် ခင်ခင်ကြီး ပထမတွေ့လိုက်ရသူမှာ မမဝင်းရီ။

“ဟေး... မမဝင်းရီ”

ခင်ခင်ကြီးသည် ဝမ်းသာအားရ အော်လိုက်ကာ မမဝင်းရီကို ပြေး၍ထွေးပွေ့သည်။ “ညီမ” ဆိုကာ မမဝင်းရီကလည်း ထွေးပွေ့လာ သည်။

“မမဝင်းရီ ဒီကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ရောက်လာရတာလဲဟင်”

ခင်ခင်ကြီး မေးသည်။

“မမဝင်းရီတို့လဲ စစ်ပြေး လာကြတာပေါ့။ ဟိုမှာ ကြည့်ပါဦး။ မမဝင်းရီတို့နဲ့ အတူတူ ပါလာတာ ဘယ်သူလဲလို့”

မမဝင်းရီ၏ စကားကြောင့် ခင်ခင်ကြီး မမဝင်းရီ၏ ပခုံးမှကျော်၍ ကြည့်သည်။ မမဝင်းရီ၏ ကျောဘက်ဆီမှ သူမကို ပြေး၍ ကြည့်နေသော လူတစ်ယောက်ကို မြင်ရသည်။ ထိုသူ၏ အသွင်ကို ရုတ်တရက် ခင်ခင်ကြီး မမှတ်မိ။ ဘယ်သူပါလိမ့်အထင်နှင့် ကြာမြင့်စွာ စူးစိုက်ကြည့်နေမိသည်။ ထိုသို့ကြည့်နေခိုက်မှာပင် ထိုသူထံမှ စကားသံ ပေါ်လာသည်။

“ဪ... ညီမက မမှတ်မိဘူးကိုး”

ခင်ခင်ကြီး၏ ကိုယ်မှာ ဆတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ အသက်ကို အမှားမှား အယွင်းယွင်း ရှုမိသည်။

“ကိုကို”

ခင်ခင်ကြီးသည် မည်သည့်အရာကိုမျှ ဂရုမစိုက်နိုင်တော့သလို တစ်အားအော်လိုက်မိသည်။

“ကိုကို ကိုကို”

ခင်ခင်ကြီးသည် မမဝင်းရီကို လွတ်လျက် ပြေးထွက်လာခဲ့သည်။ “ညီမ” ဆိုရင်း ထိုသူသည် ခင်ခင်ကြီး ထံပြေးလာသည်။ မျက်နှာချင်း ဆိုင်မိသည်။ နှစ်ဦးသား ရုတ်တရက် တစ်ယောက်မျက်နှာကို တစ်ယောက် စူးစိုက်ကြည့်နေမိပြန်သည်။ စကားမဆိုမိ။ မည်သို့ ဆိုရမည်ကိုလည်း မသိ။ “ကိုကို” ဆိုရင်း ခင်ခင်ကြီးသည် ထိုသူ၏ ရင်ခွင်အတွင်း ဝင်လိုက်သည်။ လွတ်ထွက်သွားမည့်အရာအလား အတင်းအကျပ်ဖက်တွယ် ထားလိုက်မိသည်။ ပါးစပ်မှလည်း “ကိုကို” ဟု တတွတ်တွတ် ရေရွက်နေမိသည်။ ဆိုသူက ခင်ခင်ကြီး၏ ကျောပြင်ကို ပွတ်သပ်နေသည်။

“ခင်ကြီးတော့ ကိုယ့်မျက်စိကိုယ်တောင်မယုံနိုင်အောင်ပါပဲဟင် ကိုကိုရယ်။ ခင်ကြီး အိပ်မက်မက်နေတာများလားလား”

ခင်ခင်ကြီးမှာ ဝမ်းသာမှု အရှိန်အကုန်ကြောင့် မျက်ရည်များပင် ကျလာသည်။ ဝမ်းနည်းဝမ်းသာ ငိုရွက်နေမိသည်။ မှန်သည်။ ခင်မောင်ညွန့်အား ဘယ်လိုမှ မမျှော်လင့်ဘဲ ဖြန့်စားကြီး မြင်တွေ့လိုက်ရခြင်းမှာ ခင်ခင်ကြီးအဖို့ တကယ်ဖြစ်နေသော အဖြစ်ဟုပင် မထင်ခံအောင် ရှိသည်။ မိမိ မျက်စိကိုပင် မိမိ မယုံချင်။

“ညီမ အိပ်မက်မက်နေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ တကယ်ဖြစ်နေတာပါ။ ကိုကို တကယ်ပြန်ရောက်လာခဲ့တာပါ ညီမ”

ခင်မောင်ညွန့်သည် ခင်ခင်ကြီးကို သူ၏ကိုယ်မှခွါကာ မျက်နှာကိုအလွတ်ကျက်မှတ်သည်သဖွယ် စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်နေသည်။ ခင်ခင်ကြီးသည်လည်း ခင်မောင်ညွန့်၏ မျက်နှာကိုပင် စူးစိုက်ကြည့်နေသည်။

“ကိုကိုကို တွေ့ရတာ၊ ခင်ကြီး ရူးမတတ် ဝမ်းသာရပါတယ် ကိုကို၊ ဝမ်းသာလွန်းလို့ ခင်ကြီး ရူးရတော့မယ်ထင်တယ်”

ခင်ခင်ကြီးသည် ကလေးငယ်သဖွယ် ငိုရွက်ရင်း ပြောသည်။

“ကိုကိုမှာလဲ ဒီလိုပါပဲကွယ်၊ ဒီလိုပါပဲ”

“ကိုကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဒီကိုရောက်လာရတာလဲဟင်”

“ဒါကို ပြန်ပြောရရင် အတော်ကြာလိမ့်မယ်။ နောက်မှ ကိုကို ပြောပြမယ်။ ကဲ မေမေ မျှော်နေရောမယ် အောက်ဆင်းကြည့်စို့”

“ကိုကို မေမေနဲ့ တွေ့ပြီးပြီနော်”

“တွေ့ပြီးပြီ”

“အို မေမေလဲ သိပ်ဝမ်းသာရာမှာပဲနော်”

“ဘယ့်နှယ့်ပြောပါလိမ့်ကွယ်။ ညီမပြောသလို ရူးမတတ် ဝမ်းသာရ ရှာတာပေါ့ကွယ်”

“မမဝင်းရီနဲ့ကော ဘယ်လိုလုပ် တွေ့လာတာလဲ”

“နေနဲ့ချောင်းက တွေ့လာတာပေါ့။ ဒါတွေကို နောက်မှ မေးပါညီမရယ်။ ဘိလပ်ကနေ ပုပ္ပါးအထိလာခဲ့တဲ့ခရီးဟာ ဘယ်လောက်အထိ ရှည်လျားမလဲဆိုတာ တွက်ကြည့်။ တစ်နေ့ကုန်ထိုင်ပြောလိုတောင် မကုန်ဘူး။ နောက်တော့ ကိုကို ပြောပြမယ် ဟုတ်ပြီလား”

ခင်ခင်ကြီးသည် ခင်မောင်ညွန့်ကို ပြုံးပြရင်း ခေါင်းညိတ်သည်။

“ဟုတ်ပါပြီ၊ ဒါပေမယ့် ကိုကို လျှင်တာကို သဘော ကျလို့ပါ။ ခင်ကြီးတို့ဆီလာတာ မမဝင်းရီကို အပါခေါ်ခဲ့ သေးတယ်နော်”

“ဟေ့ ဟေ့ ဒီလိုတော့မပြောနဲ့။ ညီမနဲ့တွေ့ရအောင် လမ်းပြ မခါလာတာ။ မဟုတ်လား အဝင်း။”

ခင်မောင်ညွန့်က မမဝင်းရီကို အကူတောင်းသလို ကြည့်သည်။ မမဝင်းရီက ပြုံးနေလေသည်။ သူတို့သည် ဘောင်ကလပ်ပေါ်မှ ဆင်းခဲ့ကြသည်။ သို့ဖြင့် ထိုနေ့က ခင် ခင်ကြီးတို့ တည်းခိုသော ဧရပ်မှာ အခါတိုင်းနေ့များကထက် စည်ကားသည်။ သိုက်မြိုက်သည်။ အသံဗလများဖြင့် ည စီနေသည်။ စင်စစ် ခင်မောင်ညွန့် ပြန်ရောက်လာသည်ဆို ခြင်းမှာ၊ ခင်ခင်ကြီးတို့အဖို့ အကြီးကျယ်ဆုံးသော ဝမ်းသာ ရမှုဖြစ်သည်။ အလွန်အမင်း ကျေနပ်ဖွယ်ရာ ဖြစ်သည်။ အားတက် ရွှင်လန်းမှုကိုလည်း ခံစားနေရသည်။

“သား ပြန်ရောက်လာတာဟာ မေမေတို့အဖို့ ဘုရား မတာပါပဲကွယ်။ ဘုရားသခင်က မေမေတို့ရဲ့အဖြစ်တွေကို ကြည့်မနေနိုင်ရက်လို့ သားကို မေမေတို့ဆီ ပို့ပေးခဲ့တာပါ”

ဒေါ်မြလေး မျက်ရည်စမ်းစမ်းဖြင့် ယင်းစကားကို ဆိုသည်။ ခင်မောင်ညွန့် ဘီလပ်မှ ပြန်လာပုံမှာ အခါတိုင်း ခင်ခင်ကြီးတို့ ကြားနေကျ အဖြစ်များနှင့်မတူ။ စွန့်စားခန်း ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ကို ဖတ်ရသည့်သဖွယ် ဖြစ်သည်ဟု ခင်ခင်ကြီး ထင်သည်။ ထိုနေ့ညက ခင်ခင်ကြီးတို့ လူသိုက် ခင်မောင် ညွန့်၏စကားများကို အိပ်ရာဝင် ပုံပြင်သဖွယ် နားထောင် ကြသည်။

စစ်ဖြစ်ပြီဆိုကတည်းက ခင်မောင်ညွန့် မြန်မာပြည် သို့ ပြန်လာချင်သည်ဟု သိရသည်။ စာအဆက်အသွယ် ပြတ်တောက်ကာ အိမ်မှပို့သောငွေကို မရနိုင်တော့ ဆိုသော အခါ ခင်မောင်ညွန့် တစ်ဝမ်းတစ်ခါးအတွက် မနည်းရှာကြံ စားခဲ့ရသည်။ ကြမ်းတိုက်၊ ပန်းကန်ဆေး အလုပ်မျိုးလုပ်ခဲ့ ရသည်။ မြန်မာပြည်အတွင်း ဂျပန်များဝင်ရောက်ခဲ့ချိန်တွင် ခင်မောင်ညွန့် အိန္ဒိယသို့ ထွက်ခွာသော ကုန်တင်သင်္ဘော တစ်စီးပေါ်တွင် ရောက်နေခဲ့သည်။ အိန္ဒိယတွင် အတန်ကြာ သောင်တင်နေသည်။ ထို့နောက် ကုန်းလမ်းခရီးဖြင့် ဝင်လာ ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ မသေကောင်း မပျောက်ကောင်း အဖြစ်မျိုး ဖြင့် ခင်မောင်ညွန့် ပြန်လည်ရောက်ရှိလာခဲ့ခြင်းပေတည်း။

ခင်မောင်ညွန့် ရေနံချောင်းသို့ ရောက်ရှိချိန်၌ ခင်ခင် ကြီးတို့ ရေနံသာမှာ မရှိကြတော့။ ရေနံသာသည် ဟာလာ ဟင်းလင်းဖြစ်လျက် ကျန်ရစ်သည်။ အိမ်တစ်ခြမ်းမှာပုံးကျ ပြီး ပြိုပျက်နေသည်။ တစ်ဖက်မှာလည်း မီးလှုပ်ခံရကာ

အင်္ဂတေခံရမှုများ တစ်ဝှန်းဝှန်း ပြိုကျနေသည်။ ခင်ခင်ကြီး တို့မှာ လက်မတင်လေး လွတ်မြောက်ခဲ့ရသည်ဟု ဆိုနိုင် သည်။ သတင်းစုံစမ်းရင်းမှ သူသည် ဘွားဘွားနှင့် ဖခင်တို့ ဆုံးပါးကြောင်း သိရသည်။ ပင်းဝ၌ မမဝင်းရီတို့ ရှိနေသည် ကြား၍ မမဝင်းရီထံ လာခဲ့သည်။

သူသည် ခင်ခင်ကြီး၏ အဖြစ်များကို မဝင်းရီထံမှ သိခဲ့ရသည်။ ပထမ စစ်ပြေးစဉ်က ညောင်ဦးသို့ ခင်ခင်ကြီးတို့ ပြေးကြောင်း သတင်းအစအန ကြားရသဖြင့် ညောင်ဦးသို့ မမဝင်းရီနှင့်အတူ ထွက်ခဲ့သည်။ မမဝင်းရီက ကျောက်ပန်း တောင်းမှာ ကိုဖိုးစံတို့ထံဝင်၍ နှုတ်ဆက်ရာ ခင်ခင်ကြီးတို့ ပုပွားမှာနေရကြောင်းသိရသည်။

သို့ဖြင့် သူပုပွားသို့ ရောက်လာခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ဦးအောင်ခန့် ဆုံးပါးခြင်းအတွက် အားငယ်ခဲ့ကြရသော ခင်ခင် ကြီးတို့ လူသိုက်မှာ ခင်မောင်ညွန့် ရောက်ရှိလာခဲ့ခြင်း အတွက် အားတက်လာခဲ့ကြရသည်။ ဦးအောင်ခန့် ဆုံးပါး ရခြင်းအတွက် ကြေကွဲရမှုများနေရာတွင် ခင်မောင်ညွန့် ရောက်ရှိလာခြင်းကို အစားထိုး ဝမ်းသာ၍ ရလာကြသည်။

“ဒီအတိုင်းဆိုရင် မေမေအတွက် ခေတ္တမှာ ဆက် ပြီး အသက်ရှင်နေထိုင်ဖို့ အဓိပ္ပာယ်ရှိလာရသေးတာပေါ့။ ခြေ သာစရာ ရလာသေးတာပေါ့ သားရယ်”

ဒေါ်မြလေး ဆိုသည်။
“ဘဝဆိုတာ ဒီလိုပဲပေါ့ မေမေရယ်။ ထာဝရ ဝမ်း နည်းကြေကွဲစရာတွေနဲ့ချည်း ဆုံတွေ့မနေနိုင်ပါဘူး။ တစ်နေ့ နေ့တစ်ချိန် ချိန်မှာတော့၊ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာစရာဆိုတာ ပေါ်ပေါက်လာဦးမှာပေါ့ လူ့ဘဝမှာ အတု အလှည့် ဆိုတာ ရှိပါတယ်။ အခွင့်အခါဆိုတာ ရှိတတ်ပါသေးတယ်”

ခင်မောင်ညွန့်က ယင်းသို့လျှင် မိခင်ကို နှစ်သိမ့်ခြင်း ပြုသည်။ သို့ပေမယ့် အကယ်၍ ခင်ခင်ကြီးတို့အနေနှင့် ခင် မောင်ညွန့်၏ ရင်တွင် အဘယ်သို့ ခံစားနေရသည် ဆိုခြင်း ကို နားလည်နိုင်စွမ်း ရှိကြမည်ဆိုလျှင် ခင်မောင်ညွန့်၏ နှစ် သိမ့်စကားကို ယုံကြည်နိုင်ကြမည်မဟုတ်။

ခင်မောင်ညွန့်သည် မခင်၏အဖြစ် အတွက်လည်း ကောင်း၊ ညီမ၏အဖြစ်အတွက် လည်းကောင်း တန့်န့် ခံ စားနေရသည်။ ကြေကွဲနာကျင်နေရသည်။ မိခင်နှင့် ညီမတို့ နောက်ကွယ်၌ သူခါခါ သက်ပြင်းရှိုက်နေမိလေသည်။

စင်စစ် ဝမ်းနည်းကြေကွဲရခြင်းအစား ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာဖြစ်ခြင်းကို ခံစားရဖို့ဆိုသည်ကို သူကိုယ်တိုင်က ဆုတောင်းနေရဆဲ ဖြစ်သည်။ သူကိုယ်တိုင်က မျှော်လင့် နေရဆဲဖြစ်သည်။

မည်သို့ဆိုစေ၊ စစ်ပွဲများ ပြီးမြောက်ခဲ့ချိန်တွင် မိမိ တို့ဘဝ အတည်တကျဖြစ်လာချိန်တွင် ထိုအဖြစ်ကို ခံစား နိုင်စွမ်း ရှိလာလိမ့်မည်ဟု သူ ယုံကြည်သည်။

အဝေးမှ မမြင်ရသေးသော အလင်းရောင်ကိုသာလျှင် တမ်းတနေရသည်။ အမှောင်ဆုံး အချိန်ကို လွန်လျှင် အလင်း ကို မြင်ရတတ်သည်ဆို မဟုတ်လား။

၁၄။

ယခုတလော ဦးကောင်းမိုး အမှောင်ကို ကြောက်လှသည်။ သို့နှင့်အမျှ အလင်းရောင်ကို အခါခပ်သိမ်း တောင့်တသည်။ ညသို့ရောက်ရမည်ကို သူ စိုးရွံ့လှသည်။ နေညို ချိန်ရောက်ပြီလျှင် သူ့အဖို့ နေစရာမရှိ။ မိုးချုပ်လှသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ပုန်းအောင်းစရာရှာသည့် သတ္တဝါတစ်ကောင်သဖွယ် သူ့မှာ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်လာတတ်သည်။ သူ့အတွက် အခါတိုင်း နေ့ချည်းသာဆိုလျှင် အဘယ်မျှကောင်းလေမည်နည်း စဉ်းစားသည်။ အခါတိုင်း နေ့ဘက်အချိန် လိုသာလျှင် လင်းထင်းနေစေချင်သည်။

သည်သို့ တုန်လှုပ်ခြေခံခြားခြင်း ဝေဒနာကို ခံစားရသည်မှာ ဦးအောင်ခန့် ဆုံးပြီးကတည်းက ဖြစ်သည်။ သူ့မျက်စိရှေ့မှောက်မှာ ဦးအောင်ခန့် ပိုးစိုးပက်စက်ကြီး ဆုံးပါးခဲ့ရပြီးကတည်းက ဖြစ်သည်။ ကြောက်လန့်တကြား ခံစားရပြီ ဆိုလေတိုင်း သားဖြစ်သူကို တောင့်တသည်။ ခင်သန်းနွဲ့ကို အပါးမှာ ရှိစေချင်လှသည်။

ယခုအခါ အိမ်မှာ သူ့ အထီးတည်းသာ ရှိသည်။ ဦးအောင်ခန့် ဆုံးပါးခဲ့သော သတင်းကို ပြောကြားခဲ့သည့် ညမှစ၍ သားမျက်နှာကို မမြင်ရ။ သည်တုန်းက အိမ်တွင် ခင်သန်းနွဲ့ ရှိသေးသည်။ ခင်သန်းနွဲ့က ပြောခဲ့သေးသည်။

“အစ်ကိုကြီးရဲ့ သားက မှာသွားတယ်၊ သူနုတ်ဆက်ပါတယ်တဲ့၊ တစ်သက်လုံးအတွက် တစ်ခါထဲ နုတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ်တဲ့”

သည်စဉ်က၊ ထိုစကားအဓိပ္ပါယ်ကို အနက်မတွေးတတ်ခဲ့။ သားဖြစ်သူ စိတ်ညစ်၍ အိမ်မှ ထွက်သွားသည်ဟုပင် ထင်သည်။ အခါတိုင်းကလို တစ်နေ့မဟုတ်တစ်နေ့တွင် အိမ်သို့ပြန်လာလိမ့်မည် ထင်သည်။ နောက်မှ သား၏စကားကို တစ်စထက်တစ်စ နားလည်လာသည်။ အသက်ရှင်လျက် ရှိနေစဉ် ကာလပတ်လုံး သားပြန်မလာတော့ဟု ဆိုခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း ရိပ်စားမိလာသည်။ သည်တော့လည်း တစ်စုံတစ်ခုကို လက်လွှတ်အဆုံးရှုံးခံရသလို နှမြောတသခြင်း ဝေဒနာ ကို ဦးကောင်းမိုး ခံစားရသည်။

သို့ပေမယ့် သည်စဉ်က အိမ်တွင် ခင်သန်းနွဲ့ ရှိသေးသည်။ ခင်သန်းနွဲ့၏ အတွယ်အတာဖြင့် စိတ်ကို ဖြေသိမ့်နိုင်စွမ်းရှိခဲ့သေးသည်။

ယခုမှ ခင်သန်းနွဲ့လည်း အိမ်တွင်မရှိတော့။ သားထွက်သွားပြီး သုံးရက်အကြာတွင် ခင်သန်းနွဲ့ အိမ်မှ ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ ခင်သန်းနွဲ့ အိမ်မှထွက်သွားခြင်းနှင့်အတူ သူ့ စုဆောင်းထားသော အတွင်းပစ္စည်းများ၊ ငွေစက္ကူများပါ ပါသွားခဲ့သည်။ သူ့မှာ လက်ချည်း သက်သက်လို ကျန်ခဲ့သည်။

ခင်သန်းနွဲ့ကလည်း သားနယ်ပင် သူ့ကို တစ်သက်တာအတွက် တစ်ခါတည်း နုတ်ဆက်ခဲ့ပါသည်ဟု စာရေးသွားသည်။ အားလုံးကပင် မိမိကို စွန့်လွှတ် ထွက်ခွာ သွားကြလေပြီဟု ဦးကောင်းမိုး တွေးတတ်လာသည်။ စင်စစ် မိမိ၏ ဘဝမှာ ယခုအခါ အထီးကျန်ပါကလားဟု ဦးကောင်းမိုး သိလာသည်။ နားလည်လာသည်။

ရေခဲအောင်းတွင် သူနှင့်ယဉ်ပါးသော ဂျပန်များလည်း မရှိတော့။ သူတို့အစား မျက်နှာစိမ်းများ ရောက်လာသည်။ ဦးကောင်းမိုးမှာ နောက်ရောက်လာသူများနှင့် အဆင်မပြေ။ သို့ဖြင့် ကင်ပေတိုင်ဌာနနှင့် ဝေးကွာခဲ့သည်မှာပင် ရက်အတန်ကြာခဲ့ပေပြီ။ ဦးကောင်းမိုး၏ စိတ်အနေအထား မှန်ကန်မှု မရှိတော့ပြီ။ သူသည် အမှောင်ကို ကြောက်တတ်လာသည်နှင့်အမျှ ညဉှစ်များ၌ အိပ်မက်ဆိုးများ မြင်မက်လာတတ်သည်။ သူ၏အိပ်မက်ဆိုးများကို ကြီးစိုးလေသူက ဦးအောင်ခန့်။

မှန်သည်။ ဦးအောင်ခန့် ဆုံးပါးပြီးကတည်းက ဦးအောင်ခန့်သည် အိပ်မက်အတွင်း ရောက်လာတတ်သည်။ အိပ်မက်ထဲမှာ သူ့ကို ခြောက်လှန့်လာသည်။ သူနှင့်ပတ်သက်၍ မြင်မက်ရသော အိပ်မက်တိုင်းမှာ တစ်ခုတလေမှ အကောင်းမပါဝင်ခဲ့။ အဆိုးချည်းသာ ဖြစ်သည်။ အိပ်မက်ထဲမှာ ဦးအောင်ခန့်၏ မျက်နှာကို မြင်ရတတ်သည်။ သာမန်မျက်နှာ အနေအထားမျိုး မဟုတ်။ ကင်ပေတိုင်အချုပ်ခန်းမှာ ရှိစဉ်က သူ၏လည်ပင်းကို ထ၍ ညှစ်ခဲ့စဉ်က မြင်ရသောမျက်နှာ။ လူတစ်ယောက်၏ မျက်နှာသွင် ပြင်မျိုး မဟုတ်။ တောရိုင်းတိရစ္ဆာန် တစ်ကောင်နယ် ဖြစ်သောမျက်နှာမျိုးသာတည်း။

ဦးအောင်ခန့်သည် ရံခါတွင် မိမိကို လည်ပင်းလာ ညှစ်သည်ဟု ထင်သည်။ လည်ပင်းအစ်သော ဒဏ်ကြောင့် အိပ်ရာမှ လန့်နိုးလာသည်။ ထိုအခါ တစ်စုံတစ်ခုက သူ၏လည်ပင်းကို ရစ်နေသည်။ ဥပမာ မာမလာလို အရာမျိုး၊ ဇောင်လို အရာမျိုး။ အိပ်ရာမှ လန့်နိုးလာလျှင် သူသည် ကြာမြင့်စွာ မောပန်းနေသည်။ အထိတ်ထိတ် အလန့်လန့် အခြောက်ခြောက်အချားချား ဖြစ်ရသည်။ ပြန်၍ အိပ်စက်မရနိုင် တော။ နောက်တစ်ကြိမ် အိပ်မက်မက်လာမည်ကို စိုးရွံ့စွာဖြင့် အိပ်မပျော်အောင် ကြိုးစားမိသည့်အခါလည်း ရှိသည်။ မည်သို့ကြိုးစား၍ အိပ်စက်သည့်တိုင် မျက်စိကြောင့်ကာ အိပ်မပျော်နိုင်သည့်အခါလည်း ရှိသည်။

တစ်ခါတစ်ရံတွင်မူ အိပ်မက်မှာ ထမင်းလုံးတစ္ဆေ အခြောက်ခံရသည့်နယ် ဖြစ်သည်။ ဝေသီမြင့်မားသော အမြင့်ထက်သို့ ရောက်လိုက်၊ နက်ရှိုင်း မတ်မောက်သော ချောက်ကမ်းပါးအတွင်း ကျသွားလိုက်နှင့်။

ဦးကောင်းမိုးသည် ညဘက်တွင် ကောင်းစွာ အိပ်ပျော်နိုင်ရန် အရက်ကို ပို၍သောက်သည်။ တစ်ရေးနိုးလာလျှင် အရက် ထ၊ သောက်သည်။ အချိန်ပြည့် အရက်သမား

ဖြစ်လာသည်။ အရက်နှင့် ရဲဆေးတင်သည်။ သို့တိုင်အောင် တဒင်္ဂါမျှသာ စိတ်မှာတက်ကြွသည်။ အရက်ပြယ်လျှင် အိပ်မက်နယ်သို့ သူ့ရောက်လာရပြန်ပြီ။

အရက်ကို ဆက်တိုက် သောက်သဖြင့် စိတ်မှာ ပို၍ ကြောင့်လာသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ အိပ်မပျော်ဘဲနှင့် အိပ်ပျော်နေမိသူနယ် ရှိသည်။ ပိုက်မျဉ်းသွားမိချိန်တွင်ပင် အိပ်မက်မက်ရသေးသည်။

ညကို ကြောက်သည်။ ညရောက်မည်ကို စိုးရွံ့သည်။ အိပ်ပျော်သွားမည်ကို ထိတ်လန့်သည်။ သို့ဖြင့် သူသည် အိပ်မပျော်စေရန် ကြိုးစားသည်။ အားထုတ်သည်။ ညအခါတွင် တစ်ညလုံးအောက်လင်း ဓာတ်မီးထွန်းထားကာ စားပွဲမှာ ငုတ်တုတ်ထိုင်သည်။

အိပ်ရေးပျက်ခဲ့သည့်ညကို များပြားလာသည်။ အစားမစားဘဲ အရက်ကိုချည်း မိသောက်နေခဲ့သဖြင့် လူမှာ အားနည်းလာသည်။ ပိန်ချိုးကျလာသည်။ မုတ်ဆိတ်ကျင်စွယ်ကို ရိတ်ပယ်ခြင်းမရှိ။ မုတ်ဆိတ် ပါးမြိုင်းမွေးတို့ သန်မာ ရှည်လျားစွာ ပေါက်နေသည်။ အနက်နှင့်အဖြူ ရောယှက်နေသည်ဖြစ်၍ အကြည့်ရ ဆိုးလှသည်။

ဦးကောင်းမိုးအား နေ့စဉ်မြင်တွေ့နေကျ မဟုတ်ပါက မုတ်မိနိုင်စရာပင် မရှိ။

မြင်နေကျ လူများအဖို့တွင်လည်း ဦးကောင်းမိုး ရူးသွပ်နေပြီလား အထင်ရောက်သည်။ ပတ်ဝန်းကျင်သည် ဦးကောင်းမိုး၏ ထူးဆန်းသော ဓလေ့များကို စူးစမ်းစ ပြုလာသည်။

ဦးကောင်းမိုးအိမ်တွင် တစ်ညလုံးမီးထိန်ထိန်လင်းနေခြင်းမှာ အခြားသူများအတွက် အံ့ဩဖွယ်ဖြစ်နေသည်။ အခြားသူများ အဖို့တွင် ဝုံးဒဏ်ကိုကြောက်လန့်၍ နေဝင်လျှင် မီးငြိမ်းရသည်။

သူတကာ အိပ်စက်ချိန်၌ ဦးကောင်းမိုးမှာ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်နေတတ်သည်။ အိမ်အတွင်း ဟိုမှသည်မှ စကြိုလျှောက်နေတတ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ဦးကောင်းမိုးသည် တစ်ကိုယ်တည်း စကားပြောနေတတ်သည်။ တစ်ကိုယ်တည်း ရယ်မောနေတတ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင်မူ အိပ်စက်နေသူတို့ အိပ်ရာမှ အလန့်လန့်အဖျပ်ဖျပ် နိုးလာရလောက်အောင် ဆူညံကျယ်လောင်သော အသံဗလံများကို ကြားရသည်။ ယင်းအသံကား သေလူမြောပါး အော်ဟစ်သံဖြစ်သည်။ အကြောက်ကြောက် အရွံ့ ရွံ့နှင့် ငယ်သံပါအောင် အော်လိုက်သော အသံဖြစ်သည်။

လူတို့ ဦးကောင်းမိုး၏ အိမ်အပါးသို့ မကပ်ဝံ့ကြ။

သတင်းမေးစမ်းခြင်းလည်း မပြုရကြ။ သည်အတိုင်းပင် ကြည့်နေကြရသည်။

ဦးကောင်းမိုးသည် နံနက်ပိုင်းတွင် အိမ်မှထွက်သည်။ အိမ်သို့ပြန်လာသောအခါ လက်မှာ အရက်ပုလင်းများ ပါလာတတ်စမြဲ။ အိမ်ရှေ့မှ ဖြတ်သွားလေတိုင်း အရက်သောက်နေသော ဦးကောင်းမိုးကိုသာ လူတို့မြင်တွေ့ကြရသည်။ တစ်စထက်တစ်စ ပိန်ချိုးလာသော၊ အားနည်းညှိုးရွှေလာသော ဦးကောင်းမိုး၏ အဖြစ်ကို လူတို့ ဂရုပြုမိလာသည်။

“ဒီအတိုင်းဆိုရင် ဒီလူ သက်ဆုံးရှည်မှာ မဟုတ်ဘူး။”

သည်အတိုင်း မှတ်ချက်ချကြသည်။

“အေးလေ . . . ဒီလူ့အဖို့ အသက်ဆက်ပြီး ရှင်နေမှာနဲ့ စာရင်၊ စောစောသေသွားတာက အကောင်းဆုံး ဖြစ်မှာပါ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သူ့ရိုနေတဲ့အတွက် လောကကြီးမှာ တစ်စုံတစ်ရာ အကျိုးကျေးဇူးရှိလာမှာမူ မဟုတ်ဘဲ”

ယင်းသို့ ဗြည့်စွက်တတ်သူကလည်း မရှားလှ။

ဦးကောင်းမိုးကိုယ်တိုင် ယခုအခါ မိမိ၏အသက်ကို တန်ဖိုးထားခြင်း မရှိတော့သည့်အဖြစ်ကိုမူ လူတို့ ရိပ်စားမိခြင်း မရှိကြချေ။ ဦးကောင်းမိုးကိုယ်တိုင် မိမိလူ့လောက၌ အသက်ထင်ရှားရှိနေခြင်းမှာ အဓိပ္ပါယ်ကင်းပဲ့လျက်ရှိသည်ဟု ထင်သည်။ ဖြစ်နိုင်လျှင် မြန်မြန်ဆန်ဆန် လူ့ဘဝကို စွန့်လွှတ်လိုက်ချင်သည်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတ်သေဖို့ အထိ ဝံ့ရဲနိုင်ခြင်း မရှိသည်က ခက်နေသည်။

သည်ရက်အတွင်း မိမိကိုယ်ကို သတ်သေဖို့ အကြိမ်ကြိမ်ကြိုးစားသည်။ သေနတ်ကို မောင်းတင်ပြီး စားပွဲပေါ်မှာ ချထားသည်။ နားထင်သို့လည်း တောပုန်းသည်။ ပါးစပ်တွင်လည်း ငုံဖူးသည်။ သို့တိုင်အောင် မောင်းကိုကား မဆွဲဖြစ်ခဲ့။ သေနတ်ကို ပြန်ချကာ အရက်ကိုသာ ဝိသောက်ဖြစ်သည်။

ယခုရက်အတွင်း ဦးအောင်ခန့် သူ့ထံ ရက်ဆက်ရောက်လာသည်ဟု ထင်သည်။ နေ့ညမရွေး၊ အချိန်မရွေး ချောက်လာသည်ဟု ထင်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ သူနဲ့မျက်နှာချင်းဆိုင် ကုလားထိုင်တွင် ဝင်ထိုင်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ အခန်းထောင့် မှာရှိသည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင်မူ လှေကားအတက်အဆင်းမှာ သူ့ ရှိနေတတ်ပေသည်။

ဦးအောင်ခန့်သည် မိမိအား နေ့စဉ်ရက်ဆက် ဆိုသလို လာရောက်ခြောက်လှန့်နေသည်ဟု ဦးကောင်းမိုး၏ စိတ်တွင် အထင်ရောက်သည်။ သူသည်ယခင်ကလို သာမန်ရုပ် အဆင်းဖြင့် ခြောက်လှန့်ခြင်းမျိုး မဟုတ်။ သေနတ်အပစ်

ခံရပြီး ပိုမိုပက်စက် သေဆုံးရပုံမျိုးဖြင့် ခြောက်လှန့်သည်။ ယနေ့ဆိုလျှင် ဦးကောင်းမိုး အိမ်သို့ ဝင်လာကတည်းက သွေးညှိနံ့ ရသည်။ အိမ်ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ သွေးများကိုဖြင့်နေရသည်။ သူ့စားပွဲပေါ်မှာ ဦးအောင်ခန့်၏ အလောင်းရောဂံရှိနေသည်။ ဦးကောင်းမိုးက စားပွဲကို လှန့်လိုက်လေမှပင် အလောင်းကြီး ကျသွားသည်ဟု ထင်သည်။

ဦးကောင်းမိုး အရက်ကို ပိုသောက်သည်။

တစ်နေ့လုံးလိုလို သွေးညှိနံ့ မပျောက်။ မိမိ၏

မျက်နှာတွင် သွေးများစွန်းထင်း ပေကျဲနေသည် အထင်နှင့် ဦးကောင်းမိုး မျက်နှာကို မကြာခဏ ပွတ်သည်။ အရက်ဖိတ်စဉ်က အကျိုးကို ရှိသည်။ ဤသည်ကိုလည်း အရက်ဟု မထင်မှတ်။ ကင်ပေတိုင် အချုပ်ခန်းမှာတန်းကလို ဦးအောင်ခန့် သွေးများ ဖိတ်စဉ်ပေကျဲသည်ဟု ထင်သည်။ အကျိုးအခါခါ လဲလှယ်သည်။ သူ၏ အပြုအမူကို အခန်းထောင့်တစ်နေရာ မှ ဦးအောင်ခန့် သဘောကျာစွာ ကြည့်နေသည်ဟု မှတ်ယူကာ ထိုနေရာကို သေနတ်နှင့်လှမ်း ပစ်သည်။ ထိုအခါမှ ဦးအောင်ခန့် ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

သို့နယ်ဖြင့် အချိန်သည် တစ်စထက်တစ်စ ကုန်ဆုံးလာသည်။ သူ့ ကြောက်ရွံ့စိုးထိတ်သော အချိန်ကို ရောက်ရှိလာပြန်ချေပြီ။ ယနေ့အဖို့ အခါတိုင်းနေ့များကထက် ဦးကောင်းမိုး ပိုမို ခြောက်ခြားလျက် ရှိသည်။ ပိုမိုထိတ်လန့်လျက်ရှိသည်။ စိတ်မှာ ပိုမိုပြီး ယောက်ယက်ခတ်နေသည်။ နေရာတကာမှာ မြင်နေရသည်က သွေး၊ ခြင်းခြင်းနိသော သွေးချည်းသာပင်။ ကြည့်လေရာရာမှာလည်း ဦးအောင်ခန့်ကို မြင်သည်။ နေရာတကာမှာပင် ဦးအောင်ခန့်ရှိနေသည်။ မျက်စိကို မှိတ်ထားသည်တိုင် သူငယ်အိမ်မှာ သူ၏ အရိပ်အသွင် စွဲထင်နေသည်။ နားမှာလည်း ကင်ပေတိုင် အချုပ်ခန်းမှာရှိစဉ်က အော်ဟစ်ခဲ့သောအသံကို ကြားနေရသည်။ ယင်းအသံသည် ပဲ့တင်သံသဖွယ် အထပ်ထပ်အခါခါ ရိုက်ခတ်လျက်ရှိသည်။ ကြာတော့လည်း သည်အဖြစ်ကို ဦးကောင်းမိုး မခံမရပ်နိုင်သလို ရှိလာသည်။ သည်းမခံနိုင်အောင် ဖြစ်လာသည်။

“တော်ပါတော့ ဦးအောင်ခန့် တော်ပါတော့၊ ကျုပ်ကို ဆက်ပြီး မခြောက်လှန့်ပါနဲ့တော့လားဗျာ”

သူသည်တစ်ကိုယ်တည်း တောင်းပန်စကားကို ဆိုနေသည်။ ဤသည်ကို ဦးအောင်ခန့်က ကျေနပ် နှစ်သိမ်းစွာ ပြုံးလိုက်သည်ဟု ထင်သည်။ သူက တကယ်တမ်း ခြောက်ခြောက်ခြားခြား ဆိုသည်။ ဤသည်ကိုလည်း ဦးအောင်ခန့်မနာယူ။ ဆက်လက် ခြောက်လှန့်ပြန်သည်။ အိမ်အထက်

ထပ်မံ ညှိနှိုင်းညှိညှပ် အသံပြုသည်ဟု အထင်ရောက်သည်။
“မဖြစ်တော့ဘူး ကိုအောင်ခန့်၊ ရေ၊ ဒီကနေတော့ ခင်ဗျားနဲ့ ကျုပ် အပြတ်စာရင်းရှင်းကြမယ် ဖြစ်လိမ့်မယ် အပြတ် ဖြတ်ကြမယ် ဖြစ်လိမ့်မယ်”

ဦးကောင်းမိုးသည် သေနတ်ကို ကျည်အသင့်ထိုးသည်။ သူသည် ဦးအောင်ခန့်အား ဝိညာဉ်ဟူ၍လည်း သဘောမထား။ စင်စစ် သူ၏စိတ်မှ ခြောက်လှန့်နေခြင်းဟုလည်း သဘောမပိုက်။ လူတစ်ယောက်နယ် ပြောဆို ဆက်ဆံနေသည်။

“ဘာလဲ၊ ခင်ဗျားက အခု ကျုပ်ကို ဒီနည်းနဲ့ လက်စားချေနော့တာပေါ့လေ။ ဟုတ်စ၊ မရရေးချ ရသတဲ့ ကိုအောင်ခန့်၊ ခင်ဗျားကို ကျုပ်ကြောက်မယ်များ ထင်သလား။ တစ်သက်လုံး မကြောက်ဘူးမှတ်”

ထိုသို့ ကြိုးဝါးရှင်း မောင်းမဲရင်းမှပင် တစ်စထက် တစ်စ ညဉ့်နက်လာသည်။ အမှောင်ထူသည် သိပ်သည်းစွာ လွှမ်းခြုံလာသည်။

ဦးကောင်းမိုး အတော်ကြီး မှုနေပြီ။ စိတ်မှလည်း ပို၍ယောက်ယက်ခတ်လာသည်။ သူ၏ စိတ်အတွေးတွင် အစစအရာရာ ရုတ်ရုတ်သံသံ ဖြစ်နေသည်ဟု ထင်သည်။ ကသောင်းကနင်းနှင့်၊ ကသုတ်ကရက်နှင့်၊ ဘာတစ်ခုကိုမျှ လေးလေးနက်နက် တွေးတတ်နိုင်စွမ်း မရှိ။

“ဒီကနေ့ညတော့ ခင်ဗျားနဲ့ကျုပ် ရေရေလည်လည် တွေ့ကြမယ်ညပဲ ကိုအောင်ခန့်။ သူသေကိုယ်သေ ယှဉ်ပြိုင် ရမယ်ညပဲ။ ကျုပ်အခုလို ချောက်ချောက်ချားချား ဖြစ်ရမယ့် အဖြစ်ကို ဆက်ပြီးအဖြစ် မခံနိုင်တော့ဘူး။ တစ်ပွဲတစ်လမ်း အကစမ်းကြစို့ ဆိုတာလို ပေါ့ဗျာ”

ဦးကောင်းမိုးသည် အကြောင်းမဲ့ရယ်သည်။ တစ်အိမ်လုံးကို အလုပ်ပိတ်ထားသဖြင့် သူ၏ရယ်သံသည် အခန်းနံရံများနှင့် ပွဲတင်ရိုက်ခတ်ကာ ကျယ်လောင်စွာ မြည်ဟည်းသွားသည်။

သူ့စိတ်တွင် အခန်းထောင့် တစ်နေရာမှာ ဦးအောင်ခန့် ပေါ်လာသည်။ ထိုနေရာသို့ မှန်း၍ ပစ်လိုက်သည်။ ထိုအခါ ဦးအောင်ခန့် ပျောက်ကွယ်သွား ပြန်သည်။

“ဟား . . . ဟား . . . ဘယ်ရမလဲ ကိုအောင်ခန့်၊ ရဲ့။ သေနေတဲ့လူက ရှင်နေတဲ့လူကို ဘယ်စမ်းလို့ရမလဲ”

ယင်းအချိန်မှာပင် အခြားသော တစ်နေရာမှာ ဦးအောင်ခန့် ပေါ်လာသည်။ ထိုနေရာသို့ မှန်း၍ ပစ်ပြန်သည်။ ပျောက်ကွယ်သွားပြန်သည်။ အခြားနေရာမှာ ပေါ်လာပြန်သည်။ ပစ်ပြန်သည်။ ပျောက်ကွယ်သွားပြန်သည်။

“နေဦးဗျာ ကိုအောင်ခန့်နေဦး။ ခဏနေဦး။ ကျုပ်မောနေတာ ခင်ဗျား မတွေ့ဘူးလား။ ခင်ဗျား ခြေငြိမ်းလား။”

သူသည် အရက်ခွက်ကို ကောက်ကိုင်သည်။ အရက်ကို စိမ်မြောက်ပြေသောက်ပြန်သည်။ ထိုနေ့က သေနတ်ကို ဆွဲယူသည်။ ဦးအောင်ခန့် ပေါ်လာသည် ထင်သောနေရာသို့ ပစ်သည်။ သေနတ်မှာ ကျည်ဆန် ကုန်ခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ ဤသည်ကိုတွေ့ရလျှင် ဦးကောင်းမိုး တုန်လှုပ်လာသည်။

“ကျုပ်မှာ သေနတ်ကျည်ဆန် ကုန်သွားတာနဲ့ ခင်ဗျားကို ကြောက်မယ်များ ထင်သလား ကိုအောင်ခန့်။ ဝေးပါသေးရဲ့။ ဟော့ဒီမှာ ခင်ဗျားဖို့ လက်ဆောင်”

ဦးကောင်းမိုး ဖန်ခွက်၊ ပုလင်းလွတ် စသည်တို့ဖြင့် နံရံကို ပစ်ပေါက်သည်။ ကွဲရသံများ ပေါ်လာသည်။

ယခုအခါတွင် ဦးအောင်ခန့် ပျောက်ကွယ်မသွားတော့။ သူ့ထံ တရွေ့ရွေ့ တိုးလာသည် ထင်သည်။

ဦးကောင်းမိုးကိုလည်း ခံစားရပြန်ပြီ။ ဦးအောင်ခန့်၏ အသံများကိုလည်း ကြားလာရပြန်သည်။

ဦးကောင်းမိုး အတုန်တုန် အလှုပ်လှုပ်၊ အခြောက်ခြောက် အချားချားဖြစ်ရသည်။ သူသည် ရံခါတွင် မျက်စိကို မှိတ်ထားသည်။ ရံခါတွင် နားကို ပိတ်ထားသည်။ အံကို တင်းတင်း ကြိတ်လျက် စိတ်ဝေဒနာကို ဖြေဖျောက်သည်။ ဝေဒနာကား ပျောက်ကွယ်မသွား တိုး၍သာလာသည်။

ဦးကောင်းမိုးသည် အိမ်အောက်ထပ်မှ အပေါ်သို့ တက်ခဲ့သည်။ တစ်ဖန် အပေါ်မှ အောက်သို့ ဆင်းပြန်သည် အိပ်ရာပေါ်သို့ အိပ်မိသည်လည်းရှိသည်။ အိပ်ရာမှထကာ စားပွဲပေါ်တွင် ထိုင်မိသည်လည်း ရှိသည်။

“ကျုပ် အရှုံးပေးပြီ ကိုအောင်ခန့်။ ခင်ဗျားကို ကျုပ် အရှုံးပေးပြီ။ ဆက်ပြီး မခြောက်ပါနဲ့တော့ဗျာ။ ကြောက်လှပါပြီ ကိုအောင်ခန့်။”

သူသည် ဆောက်တည်ရာ မရနိုင်တော့သလို အော်ဟစ်မြည်တမ်းနေသည်။ အရက်ကိုမနားတမ်း သောက်ပြန်သည်။ သို့တိုင်အောင် ရိုးရှုံးကြောက်လန့်ရမှုများ လျော့ပါးမသွား။

“ခင်ဗျားတုန်းက ကျုပ်ကို ဒူးထောက်ပြီး မတောင်းပန်ဘူး။ အဲဒီလို တောင်းပန်မယ့်အစား အသေခံခဲ့တယ်။ ကျုပ်အခု ဒူးထောက်ပြီး ခင်ဗျားကို တောင်းပန်ပါတယ်။ ကျုပ်မှားပါပြီလို့ တောင်းပန်ပါတယ်”

ဦးကောင်းမိုး ဒူးထောက်တောင်းပန်သည်။ ယင်းအချိန်တွင် ဦးအောင်ခန့်က သူ့မျက်နှာကို တံထွေးဖြင့် ထွေးချခဲ့သည်ဟု ထင်သည်။ သူသည် မျက်နှာမှ တံထွေးစက်

များကို လက်ဖြင့်ပွတ်သပ်ပစ်သည်။ မရ။ မျက်နှာတွင် စွန်းထင်း ပေကျနေဆဲဟု အထင်ရောက်သည်။ တံတွေးသည် ထင်းနှင့်ရောလာသည်။ မိမိတစ်ကိုယ်လုံး သွေးများပေကျလာသည်။ ရွဲစိုလာသည်။ ဦးနှောက်၏ အစအန ဖြစ်သော ဖြူဖြူအဖတ်များ အင်္ကျီပေါ်မှာ တင်ရှိနေသည် စသည်ဖြင့် ထင်သည်။

ဦးကောင်းမိုး ငယ်သံပါအောင်အော်သည်။ အိမ်ပေါ်ထပ်သို့ ပြေးတက်လာသည်။ လှေကားထိပ်မှာ ဦးအောင်ခန့် ရပ်နေသည်။ အိမ်ပေါ်ထပ်မှ ပြေးဆင်းလာခဲ့ပြန်သည်။ ဆွဲမိဆွဲရာ ဆွဲယူလိုက်ရာ လက်ထဲမှာ တံမြက်စည်း တစ်ချောင်းပါလာသည်။ သူသည် တံမြက်စည်းဖြင့် တွေ့ရာ မြင်ရာများကို လိုက်ရိုက်သည်။

ဦးကောင်းမိုး၏ မျက်နှာတွင် ချွေးသီးချွေးပေါက်များ ထွက်လာသည်။ တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးဖြင့်ရွှံ့နေသည်။ တုန်တုန် ရိုရိုဖြစ်နေသည်။

“ဟော ခင်ဗျားဒီမှာ မဟုတ်လား ကိုအောင်ခန့်”
ဦးကောင်းမိုး၏ စိတ်အတွေးတွင် ဦးအောင်ခန့် စားပွဲပေါ်မှာ ရပ်နေသည်ဟုထင်သည်။ ထိုနေရာသို့ မှန်းဆ၍ ရိုက်ချလိုက်သည်။

စင်စစ် သူ ရိုက်လိုက်သောအရာမှာ ဓာတ်မီးဖြစ်သည်။ ဓာတ်မီးသည် ချိတ်ထားရာမှ ဝုန်းခနဲပြတ်ကျသည်။ စားပွဲပေါ်မှာ မီးတောက်မီးလျှံများထွက်လာသည်။

“ဟား ဟား တတိနိုင်သေးရဲ့လား ကိုအောင်ခန့်၊ အခုတော့ ခင်ဗျားပျောက်သွားရပြီ မဟုတ်လား”

သူသည် မီးတောက် မီးလျှံများကို ကြည့်ကာ တဟားဟား ရယ်မောနေသည်။ ကျေနပ်နှစ်သိမ့်နေသည်။ မီးတောက်သည် တစ်စထက်တစ်စ ကြီးမားကျယ်ပြန့် လာသည်။ ဓာတ်မီးမှ ရေနံဆီများထွက်ကျကာ ကြမ်းပြင်ကိုပါ မီးခွဲလောင်သည်။

အခန်းမှာ အလုပ်ပိတ်ထားသည်ဖြစ်၍ မီးခိုးမထွက်သွား။ မီးခိုးသည် အခန်းတစ်ခုလုံးကို ဖုံးလွှမ်းလာသည်။ အခန်းထဲမှာပင် ဧဝလည်လာသည်။

ဦးကောင်းမိုးအနေနှင့် အခန်းအတွင်းမှ ထွက်ရန် ပထမဆုံး သတိရသည်မှာ မီးခိုးသီး၍ ချောင်းတဟွတ်ဟွတ် ဆိုးလာသော အချိန်ဖြစ်သည်။ ထိုအချိန်တွင် ရယ် မောခြင်းကိုရပ်လိုက်သည်။ မီးသတ်ရန်အတွက် ရေရှာသည်။ မတွေ့ရ။ ထွက်ပေါက်ကိုရှာသည်။ မမြင်။

အခန်းတစ်ခုလုံး မီးခိုးဖြင့် ပိတ်နေသည်။ မီးသည် နံရံများမှတစ်ဆင့် မျက်နှာကြက်ကို စွဲလောင်သည်။ ယက်မ၊

တန်းများ တဝုန်းဝုန်းပြုတ်ကျသည်။ ဦးကောင်းမိုးသည် ယင်းအရာများကို ရှောင်ရင်းနှောက်သို့ဆုတ်ခဲ့ သည်။ အခန်းထောင့်တစ်နေရာသို့ ရောက်သည်။ ဆက်၍ ဆုတ်စရာ မရှိတော့။ လူမှာ မွန်းကျပ်လာသည်။ ချောင်းဆိုးရလွန်းသဖြင့် ရင်မှာ ပေါက်ကွဲထွက်တော့မလား ထင်ရသည်။ မီးအပူရှိန် ကလည်း ပြင်းပါဘိ။

မီးသည် ဦးကောင်းမိုးကို ဝိုင်းလာသည်။ ပတ်လာသည်။ သူ့အပိုပြေးစရာလည်း မရှိတော့။ ရောင်စရာလည်း မမြင်တော့။ သူ့အဝတ်အစားပေါ်သို့ မီးပွားများ ကျလာသည်။ နေရာအနှံ့မှာပင် မီးတောက်များထွက် ကိုယ်ကို လောင်ကျွမ်း နေကြသည်။

“မသူဇာ မသူဇာ။ ကျုပ်ကို ကယ်ပါဦး။ မသူဇာ ရယ်”

သူသည် အရူးမီးဝိုင်း ဆိုသလို ဖြစ်လာမှ ဒေါသူဇာကို တမ်းတသည်။

“သားရေ . . . သား”

သားကိုခေါ်သည်။

“အနွံ . . . အနွံ”

ခင်သန်းနွံကို တ သည်။

သို့တိုင်အောင် သူ့မျက်စိမှာ မြင်နေရသည်က ဦးအောင်ခန့်။ ဦးအောင်ခန့်သည် မီးတောက်မီးလျှံများ အကြားမှ သူ့ကိုပြုကြည့်နေသည်။ ကျေနပ်အားရသည့် အသွင် သဏ္ဍာန် ပေါ်ပေါက်နေသည်ဟု ထင်သည်။

ထုတ်တန်းတစ်ချောင်းသည် သူ့အပေါ်သို့ကျ လာသည်။ သူသည် ဝမ်းလျှားမှောက် လဲသွားသည်။ ထုတ်တန်းက ခါးကို ကန့်လန့်ဖြတ် တင်နေသည်။ မျက်နှာကို မီးဟပ်သည်။ ဦးကောင်းမိုး ငယ်သံပါအောင် အော်သည်။ အသံသည်လည်ချောင်းမှ ထွက်မလာနိုင်။ ရင်အထဲတွင်ပင် ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ တစ်စ တစ်စ ဆိုးနှင့်တိမ်ဝင် သွားသည်။

သို့ဖြင့် နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် အနီးအနားဝန်းကျင်မှ လူတို့ ဦးကောင်းမိုး၏ အိမ်အနီးသို့ စုဝေးရောက်ရှိလာသည်။ တစ်ညလုံး မီးလောင်ခဲ့သဖြင့် အိမ်မှာ ပြာပုံအတိုဖြစ်နေသည်။ ပြာပုံထဲမှာ ဦးကောင်းမိုး၏အလောင်းကို ရှာဖွေတွေ့ရှိကြသည်။

ဦးကောင်းမိုးမှာ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ဖြစ်နေသည်။ မီးကျွမ်းကာ မည်းနက်နေသည်။ လက်ဖဝါးတို့ ကြွေကျကာ လက်ပျံ့ရိုးမှာ ငုံးတိတ်ကြီး ပေါ်နေသည်။ တစ်ကိုယ်လုံး အဆီဖြင့် ဝင်းပြောင်နေသည်။

အချို့သောသံဝေဂ ယူတတ်သူများကသာလျှင်စုတ် သပ်ခြင်းပြုသည်။ မကောင်းမှု၌ နွေ့လျော်သူ၏ စာတ်သိမ်း ပိုင်းဆိုသည်မှာ သည်သို့ပါကလားဟု တရားသံဝေယူ ကြသည်။ တရားသံဝေဂ မယူတတ်ကြသူများ အဖို့ကား အမှုမဲ့အမှတ်မဲ့ပင် ရှိကြလေသည်။

ဦးကောင်းမိုး၏ အလောင်းကို ဖယ်ရှားရန် တစ်စုံ တစ်ဦးက သတိရသည်။ သူက ဦးဆောင် သင်္ကြိုဟ်ရန် ကြိုးစားသည်။ ယင်းအခိုက်မှာပင် လေယာဉ်များ ပျံဝဲလာ သည်။ ရေနံမြေကို ဝှဲကြိချသည်။ လူတို့ ဦးကောင်းမိုး၏ အလောင်းကို မေ့သွားကြသည်။ ပုန်းကြ ရှောင်ကြ မြေးကြ လွှားကြနှင့် ဖြစ်လာသည်။ သည်နေရာသို့ နောက်တစ်ခေါက် ပြန်မရောက်ဖြစ်။

ဦးကောင်းမိုးနှင့် စပ်လျဉ်း၍ သူ၏ စာတ်သိမ်းပိုင်းကို လူအချို့ကသာ အမှတ်ထားကြသည်။ ပြောပြနိုင်သူ နည်း ပါးသည်။ ပြောပြနိုင်သူများအနေနှင့်လည်း ယင်းအကြောင်း ကို ပြောပြရန် နှုတ်လေးကြသည်။ မဝှဲမရဲဖြစ်နေကြသည်။

ဦးကောင်းမိုး၏ အလောင်းကို ဖယ်ရှားမည့်သူ မရှိ။ သင်္ကြိုဟ်မည့်သူမရှိ။ မည်သူကမျှ သရဏဂုံမတင်။ ပရိတ် မရွတ်ဖတ်။ ပစ်စလက်ခတ်ကြီး ဖြစ်နေသည်။ ယင်တ လောင်းလောင်း၊ ကျီးတဝဲဝဲနှင့်ပင် အရိုးမြေကျရသည်။ ခုနစ် ရက် ခုနစ်လီအထိ သည်နေရာတွင် လင်းတ ပျံဝဲနေသည်။ ခွေးအုံနေသည်။ နောက်တော့ အရိုးစုသလျှင် အပြိုင်းပြိုင်း ကျန်ရစ်သည်။

ကလေးများကို ထိုနေရာသို့ မသွားရန် မိဘများက တားမြစ်သည်။ ပိတ်ပင်သည်။ နောက်တော့ ထိုနေရာမှ တစ္ဆေခြောက်သည်ဟု လူတို့ ဆိုစမှတ် ပြုကြသည်။ ည အခါထိုခြေမှ ဖြတ်သန်းရလျှင် ရတတ်သမျှသော ဂါထာ မန္တန်များ ရွတ်ဖတ်သွားကြရသည်ဟု အဆိုရှိ သည်။ ကြက် သီးမွေးညင်း ထရသည်လည်းရှိသည်ဟု ဆိုကြကုန်သည်။

စင်စစ် လူတို့၏စိတ်တွင် အစွဲကြီးမားနေသော ကြောင့်သာ ဖြစ်သည်။ ဦးကောင်းမိုး မသေမီက အော်သံ၊ ဟစ်သံ၊ ကြိမ်းသံ၊ မောင်းသံကို နားတွင် စွဲနေသောကြောင့် ယင်းအသံများကို ကြားရသည်ဟု မှတ်ထင်နေခြင်းသာ ဖြစ် သည်။ သို့ပေမယ့် ယင်းနေရာမှ တစ္ဆေ ခြောက်သည်ဟူသော အစ္စကား၊ နှစ်ပေါင်းမြောက်မြားစွာ ကြာသည်အထိပျောက် ကွယ်မသွား၊ လူတို့၏ အာရုံတွင် ကြာမြင့်စွာ စွဲနေသည်။ ကြာမြင့်စွာ ထင်ဟပ်နေသည်။

သို့နယ်ဖြင့် နွေ့ရက်တို့ ကုန်ကျ၍ မိုးရက်များသို့ ရောက်လာသည်။ မိုးသည် မြေပြင်မှ ညစ်ထေးမှုများကို ဆေး

ကြောသန့်စင်လိုသည့် အသွင်ဖြင့် ရွာကျလာသည်။ မြေ အပြင်မှာ စွန်းထင်းပေကျနေသော သွေးစ သွေးနု များသည် လည်းကောင်း၊ အညစ်အကြေးများသည် လည်းကောင်း၊ မိုးရေဖြင့် ရောနှောပါဝင်သွားသည် မြေထဲငယ်မှသည် ချောင်း ငယ်သို့၊ ချောင်းငယ်မှသည် မြစ်အတွင်းသို့ စီးဆင်းဝင် ရောက်သွားသည်။

ဧရာဝတီသည် စီးဝင်လာသမျှသော အရာတိုင်းကို ငြင်းဆန်ခြင်းမပြုဘဲ လက်ခံခဲ့သည်ပင်။

သည်နှစ်များဆီက ဧရာဝတီမြစ်ရမှာ မကြည့်လင်။ အစဉ်လိုပင် သွေးညှိနဲ့ သင်းနေသယောင်၊ အစဉ်လိုပင် သွေး စွန်းသွေးကွက်များ ရောနှောပါဝင်နေ သယောင်ထင်ရသည်။ ထိုသည်သာမက၊ လူတို့၏ မျက်ဝန်းမှ ယိုစိစိကျ ဆင်းလာသော မျက်ရည်တို့သည်လည်း ဧရာဝတီမြစ် ရေပြင် တွင် ရောနှော ပါဝင်နေခဲ့သည် အမှန်ပင်။ ယူကျူးမရသော တာသရသောစိတ်ဖြင့် ဧရာဝတီမြစ် ကမ်းဘေးတွင် ငိုကြွေး ရွှိုက်ငင်ရင်း တိုင်တန်း သက်သေထုသူတို့ ထုနှင့်ဒေး ရှိနေခဲ့ သည်မှာလည်း အမှန်ပင်။

ဧရာဝတီသည် တစ်ဦးချင်း တစ်ယောက်ချင်း၏ ခံ စားရမှုကိုကား အလေးအနက် ထားတတ်ပုံမရ။ သို့ရာတွင် လူအားလုံးနှင့် စပ်ဆိုင်သော သမိုင်းကြောင်းကိုမူ သူ ပြော ပြနိုင်စွမ်းရှိသည်။ သူသည် အရွယ်ကြီးရင့်သည်နှင့် အမျှ ရှေ့နောက် စဉ်းစားချင့်ချိန်နိုင်စွမ်းလည်းရှိ သည်။ စင်စစ် သည်သွေးသည် မျက်ရည်များကို သူသယ်ဆောင်စိစီးဆေး ရခြင်းမှာ သည်နှစ်အပို နောက်ဆုံးအချိန်ဖြစ်သည်ကို သိ နေပုံရသည်။ ဖက်ဆစ်ဂျပန်ကို သည်နှစ်တွင် မြန်မာမြေပေါ် မှ မောင်းနှင်ထုတ်နိုင်မည့် အဖြစ်၊ သွေးနှင့်မျက်ရည်တို့ ကုန် ခန်း သန့်စင်ကြရတော့မည်အဖြစ်ကို တွေးမိပုံရသည်။

ထိုနှစ် ၁၉၄၅၊ မေလ ၇ ရက်နေ့တွင် ဂျပန် နာဇီတို့ အကြွင်းမဲ့လက်နက် ချခဲ့ခြင်းဖြင့် ၂၅ ရောပတွင် စစ်ရိုက်သေ သွားသည်။ စစ်မီး ငြိမ်းသွားသည်။

ထိုနှစ် ဩဂုတ်လ ၆ ရက်နေ့မှာ လူ့သမိုင်းကို တစ် ဖြစ်ဆန်းစေသော နေ့ဖြစ်သည်။ အမေရိကန်သမ္မတ ရုစဉ် သည် စစ်ရေးအရ မလိုအပ်ပါဘဲလျက် ဂျပန်ပြည် ပေါ်သို့ အကျမြှူပုံး ကြံချခွင့် ပြုလိုက်လေသည်။ ဂျပန်ပြည် ဟီရိုးရိုး မားမြို့ပေါ်သို့ အကျမြှူပုံးတစ်လုံး ကြံချလိုက်သည်။ ဟီ ရိုး ရိုးမား မြို့သူမြို့သားတို့ လောကငရဲနှင့် ကြံရသည်။ မြို့ အတွင်းရှိ အဆောက်အအုံများမြေတွင် ပြားပြားဝပ်သွား သည်။ ပေါက်ကွဲလွှင့်စဉ် ကုန်သည်။ ရေဒီယိုအက်ဆစ်အော် တ် ကို သယ်ဆောင်သော မိုးကြိုးရွာချသည်။ တစ်မြို့လုံးမီးထ၊

လောင်သည်။ တစ်ပြိုင်နက် တည်းမှာပင် လူပေါင်း နှစ်သိန်း လေးသောင်းခန့်စီထောင်ကျော် သေကြေပျက်စီး ပျောက်ဆုံး သွားသည်။ လူ တစ်သိန်းကျော် ဒဏ်ရာရသည်။

ဟီးရိုရီးမားမြို့ပေါ်သို့ အဏုမြူ ငရဲဖုံးကြီးချအပြီး နှစ်ရက်အကြာတွင် နာဂါစကီ မြို့ပေါ်သို့ နောက်ထပ်ဖုံး တစ်လုံးကြီးချပြန်သည်။ နာဂါစကီ မြို့သူမြို့သားတို့သည် လည်း ဟီးရိုရီးမား မြို့သူမြို့သားများနယ် ကြမ္မာဆိုးနှင့် တိုး ခဲ့ရသည်။ လောကငရဲနှင့် မျက်ဝါးထင်ထင် ရင်ဆိုင် ကြုံတွေ့ ရသည်။

နဂိုကပင် အထိနာကာ အရှုံးတွေနေရသဖြင့် လက် နက်ချလိုလျက်ရှိသောဂျပန်တို့သည်၊ ဩဂုတ်လ ၁၄ ရက် နေ့တွင် လက်နက်ချရန် စကားကမ်းလှမ်းလာသည်။ အတိုက်အခိုက် ရပ်စဲသွားလေသည်။ စက်တင် ဘာလ ၂ ရက် တိုက်ပွဲတော်ချိန် ၁၀း၃၅ တွင် အမေရိကန်စစ်သင်္ဘော မစ်ဆူရီပေါ်၌ အကြွင်းမဲ့ လက်နက်ချအပ်သည်။

အသက် သွေးပေါင်း မြောက်မြားစွာ ရင်းလျက် တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြရသော ဒုတိယကမ္ဘာစစ်သည် သည်မှာတွင် ပင် အဆုံးသတ်ခြင်းပြုသည်။ တရိုန့်ရိုန့် တငြိုးငြိုး တောက် လောင်ခဲ့သော စစ်မီးအလျှံသည်၊ သည်မှာတွင်ပင် ချုပ်ငြိမ်း သွားရသည်။

ဂျပန်တို့သည် မြန်မာမြေပေါ်မှ အလွယ်တကူ ထွက်

ခွာသွားကြသည် မဟုတ်ချေ။ မြန်မာတို့သည် မိမိ မြေပေါ်မှ ဂျပန်များကို အလွယ်တကူမောင်းထုတ်နိုင်ခဲ့ကြသည် မဟုတ် ချေ။ အသက်ပေါင်းများစွာပင် စတေးခဲ့ရ သည်။ သွေးဖြင့် အရင်းတည်ခဲ့ရသည်။ သို့ပေမယ့် မဆုတ်နစ်သော လုံ့လ ဥသသာဟာဖြင့် တွန်းလှန် မောင်းထုတ်ခဲ့သည်ပင် ဖြစ်သည်။

ဧရာဝတီသည် ဤသည်ကို သတိထားမိပုံရ သည်။ ယင်းအဖြစ်မျိုးမှာ သူ့အဖို့ ဆန်းကြယ်သည်ကားမဟုတ်။ ပဝေ ရှေးကပင် ကြုံတွေ့ရဖူးပေါင်း များလှချေပြီ။

အတီတောကပင် ပိုးစာသားလေးကိုင်း ပိုးကြိုးကို ကျစ်သော လေးညှို့အား ကိုင်ခွဲလျက် ကျူးဝင်လာသော တာ တာများကို သူ့အပါးမှ တိုက်လှန်မောင်းထုတ်ခဲ့ဖူးသည့် ဖုန် သားတို့၏ အားမာန်ကို မမေ့တတ်သေး။

ကျားငစဉ်းလဲနယ် ကောက်ကျစ်ယုတ်မာသော မျက် နှာဖြူ အင်္ဂလိပ်တို့ကို ရတတ်သမျှ လက်နက်ဖြင့် တွန်းလှန်ခဲ့ သည်မှာလည်း မကြာတတ်သေး။

ယခုလည်း မိစ္ဆာဆန်သော ဖက်ဆစ်ဂျပန်တို့ သူ့ အပါးမှ တရွေရွေ ဆုတ်ခွာ ထွက်ပြေးစ ပြုကြရသည့် အဖြစ် ကို မြင်နေရသည်။

ထိုသို့ဖြင့် . . .

ဧရာဝတီသည် ထိုနှစ်က အားမာန်အပြည့်အဝ ဆောင်ယူရင်းအရှိန်အဟုန်ပြင်းစွာ စီးဆင်းလေသတည်း။

အပိုင်းခြား

လရောင် ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့ ချေပြီ။ မကြာမီ အရှေ့ဘက်မှ ရောင်နီပျို့လာလေတော့မည်။ တစ်မိုးသောက် ဦးတော့မှာပါကလား။

ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီးသည် တွေးလက်စ အတွေးကို ဖြတ်လိုက်သည်။ လှဲလျောင်းရာမှ ထ,လိုက်သည်။ တံခါး ပေါက်ဝသို့ လျှောက်ခဲ့သည်။ ကြီးမား ခိုင်ခံ့သော သံတိုင်များကို ဆုပ်ကိုင်ကာ အရှေ့ဘက် ကောင်းကင်ဆီသို့ ငေးစိုက် ကြည့်နေမိသည်။

တစ်ညလုံးလိုလို အိပ်မပျော်နိုင်ခဲ့သဖြင့် ခေါင်းမှာ ရိုနေနေသည်။ မျက်ဝန်းများမှာ စပ်ကျင်နေသည်။

စင်စစ် ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီးအဖို့ ညလုံးပေါက် အိပ်မပျော်နိုင်သောအဖြစ်မှာ အဆန်းတကြယ် မဟုတ်။ အထူးအထွေမဟုတ်။ အခါခါကြုံတွေ့ခဲ့ရသော အဖြစ်သာ တည်း။

သည်သို့ပင် တစ်ညလုံး အိပ်မပျော်နိုင်ဘဲ ပျို့လာမည့်ရောင်နီကို မျှော်လင့်ခဲ့ရသည့်ရက်တို့ ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီးဘဝတွင် အကြိမ်ကြိမ် ပေါ်ပေါက်ခဲ့ဖူးချေသည်။ အခါခါကြုံတွေ့ခဲ့ဖူးချေသည်။ ယင်းသို့လျှင် နိုးတစ်ဝက် အိပ်မက်ဖြင့် မိုးသောက်ခဲ့ရသောအခါပေါင်း မြောက်မြားလှချေပြီ။

ယခုလို မည်းမှောင် ကျဉ်းကျပ်လှသော အခန်းငယ်တစ်ခုအတွင်း ရောက်ရှိနေရသည့် ကာလတွင်သာ မဟုတ်။ ရေနံ့သာလို ကျယ်ပြန့် ခမ်းနားသော အိမ်မှာရှိစဉ်ကပင် သည်အဖြစ်မျိုးကို ခံစားခဲ့ရသည်။

ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည်။

ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီး သက်ပြင်းရွိုက်သည်။

နံနက်ခင်း၏ လေညင်းသည် ဆွတ်ပျံ့ဖွယ်သော ပိတောက်ပန်းရနံ့ကို သယ်ဆောင်လျက်ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီးထံရောက်ရှိလာပြန်သည်။ လေမှာ လတ်ဆတ်သည်။ သန့်ရှင်းသည်။

သို့နှင့်အမျှ ပိတောက်ပန်း ရနံ့မှာလည်း ချိုအေး၍ မွှေးနေသည်။ ရေနံ့သာကို သတိရမိပြန်သည်။ တမ်းတမိပြန်သည်။

ရေနံ့သာတွင်လည်း ပိတောက်ပင် တစ်ပင်ရှိလေသည်။ ခြံဝန်းထောင့်တွင် ပိတောက်ပင်ကို သူမ ကိုယ်တိုင် မှတ်မှတ်ရရ စိုက်ထားခဲ့သည်။ ရေနံ့သာဟု တွင်အံ့သော ပြည်လမ်းရှိ ခြံကျယ်ကြီးကို ဝယ်ယူလိုက်စဉ်က ပိတောက်ပင် ပါဝင်ခြင်း မရှိခဲ့။ ထိုစဉ်က ခြံတွင် ပိတောက်ပင် လုံးဝ မရှိ။ ပိတောက်ပန်းကို နှစ်သက် မြတ်နိုးလေသော ဒေါ်ရေနံ့သာခင်ခင်ကြီး ကိုယ်တိုင် ပိတောက်ကိုင်းကို ရှာပြီးထိုးစိုက်ခဲ့သည်။ ရေလောင်း ခဲ့သည်။ ပေါင်းသင်ခဲ့သည်။ သို့ဖြင့် ယင်း ပိတောက်ပင် ရေနံ့သာတွင် ရှိနေခြင်းဖြစ်သည်။ ယခုဆိုလျှင် ပိတောက်ပင်မှာ အခက်ဖြိုင်းဖြိုင်း၊ အကိုင်းသွယ်သွယ်၊ အရိပ်ဝေဝေ ဖြစ်လာခဲ့သည်။ ပွင့်ပြီဆိုလျှင်လည်း ပင်လုံးကျွတ်မျှ ညွတ်နေအောင် ပွင့်တတ်သည်။

ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီးသည် ပိတောက်ပင်၏ အသက်ကိုစိတ်မှ တွက်ချက်နေမိသည်။ မြည့်... ပိတောက်

ပင်သည်ပင် အနှစ်နှစ်ဆယ်ရှိနေခဲ့ပါပကော။

“အနှစ် နှစ်ဆယ်”

ဒေါ်ရေနဲ့သာ ခင်ခင်ကြီးသည် ယင်းစကားကို ခပ်
တိုးတိုး ရွတ်ဆိုကြည့်လိုက်သည်။ အနှစ်နှစ်ဆယ် အနှစ်နှစ်

ဆယ်ဆိုသော စကားသံ သည် သူမ၏ နားတွင် ဂယက်ထန်
လာသည်။ သို့ဖြင့် အတွေးကို သည်နေရာတွင် ဖြတ်၍ မရ။

အလိုအလျောက် ဆက်လက်တွေးနေဆဲ . . .။
ဆက်လက်စဉ်းစားနေမိဆဲ . . .။

အနှစ်နှစ်ဆယ်။

အနှစ်နှစ်ဆယ်ဟူသော အချိန်ကာလသည် လူတစ် ဦးတစ်ယောက်၏ ဘဝကိုမဆိုထားဘိ လူမျိုးတစ်မျိုး တိုင်း ပြည်တစ်ပြည်၏ ကံကြမ္မာကိုပင် ပြောင်းလဲစေရန်အတွက် လုံလောက်သော အချိန်ကာလ ဖြစ်သည်။ ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီးသည် အနှစ်နှစ်ဆယ်အတွင်း ခေတ်အဆက်ဆက် နှင့်လည်း ဆုံခဲ့သည်။ ဘဝအခြေအနေမှာလည်း အမျိုးမျိုး ပြောင်းလဲခဲ့သည်။ အဓိကအပြောင်းအလဲမှာ ရန်ကုန်တွင် အခြေစိုက်နိုင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

မေမေ၏အာသီသအရ ရေနံ့ချောင်းသို့ ပြန်မပြောင်း ဖြစ်တော့။ ကိုကို၏အစီအမံဖြင့် ရန်ကုန်တွင် အခြေစိုက်ကြ သည်။ ကက်စဘီခေတ်တွင် ချိုချိုချောင်ချောင် ဝယ်ယူရရှိ သော စမ်းချောင်းရပ်ကွက်မှ အိမ်တစ်ဆောင်တွင် နေခဲ့ကြ သည်။ ထိုမှသည် ပြည်လမ်းရှိ မြေကျယ်ကြီးကို ဝယ်ယူခဲ့ သည်။

ဒေါ်ရေနံ့သာခင်ခင်ကြီးသည် လွတ်လပ်ရေးရသော ခေတ်ကိုလည်း မီခဲ့သည်။ ဝါးအစည်းပြေသလို တိုင်းပြည် ဖရိုဖရဲဖြစ်ခဲ့သော အခြေအနေမျိုးနှင့်လည်း ဆုံခဲ့သည်။

ပါတီအဖွဲ့အစည်းတို့ အာဏာရယူထားသော ကာလ နှင့်လည်းကြုံခဲ့သည်။ ထိုသို့သော အခြေအနေမျိုးမျိုး၊ ခေတ်အထွေထွေနှင့် ကြုံဆုံခဲ့ရစဉ် ကာလတစ်လျှောက်လုံး ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီး၏ ဘဝမှာ ကစဉ့်ကရဲ မဆန်လှ

အန္တရာယ်တို့ကို ပွတ်ကာသီကာ ရှောင်ရင်းတိမ်းရင်းနှင့်ပင် နေထိုင်နိုင်စွမ်း ရှိခဲ့သည်။ ရေနံ့ချောင်းမှ လုပ်ငန်းအဝဝကို ကိုကိုက တာဝန် ယူထားသည်။ ကိုကိုသည် ရေနံ့ချောင်းမှ ရေနံ့သာအိမ်ကိုပြန် လည်ပြင်ဆင်သည်။ ရေနံ့သာကုမ္ပဏီ ကို ပြန်လည်တည်ထောင်သည်။ ယင်းကုမ္ပဏီနှင့် ပတ်သက် သော ကိစ္စအဝဝကို တာဝန်ယူလုပ်ဆောင်သည်။ ရေနံ့ချောင်း တွင်အနေများသည်။ သူသည် ငယ်ချစ်ဖြစ်သော မမဝင်း ရီကိုပင် သစ္စာရှိစွာလက်ထပ်ခဲ့သည်။ မမဝင်းရီမှာ သားသမီး မထွန်းကားခဲ့။

ခေတ်အဆက်ဆက် ကာလအမျိုးမျိုး ပြောင်းလဲခဲ့ သလို ရေနံ့မြေမှာလည်း အခြေနေအရပ်ရပ် ပြောင်းလဲခဲ့ သည်။ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီး နိဂုံးချုပ် သွားခဲ့ပြီးနောက် စစ်အုပ်ချုပ်ရေးအောက်တွင် ဓနရှင်ကုမ္ပဏီကြီးများ ရေနံ မြေသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာကြသည်။ "မြန်မာပြည် ရေနံ မြေများ ပြန်လည်ထူထောင်ရေးအဖွဲ့" အသွင်ဖြင့် ရောက်ရှိ လာကြခြင်းဖြစ်သည်။

ရေနံ့မြေကား "လဲလည်းလဲရသေး... အထူးအထောင်း လည်းခံရသေး" ဆိုဘိသည်သို့ နာလံမထု နိုင်လောက် အောင်ပျက်စီးယိုယွင်းနေချေပြီ။ ဓနရှင်ကုမ္ပဏီကြီးများသည် ရေနံ့မြေကို အိန္ဒိယတွင် စစ်မြေနေစဉ်က ရေးဆွဲမှုမှတ်ခဲ့သော စီအက်နီးများအရဟန် ပြုလောက်သာ ထူထောင်ခြင်း ပြု သည်။ အားစိုက်ခွန် စိုက်မလုပ်ခဲ့။ ဗုံးခိုကျင်းဖို့ခြင်း၊ ချွန်ယံ ပိတ်ပေါင်းတို့ကို ရှင်းလင်းခြင်းလောက်မျှကိုသာ စိတ်မပါ တပါ လုပ်ဆောင်နေကြသည်။

ပြည်ထောင်စု မြန်မာနိုင်ငံ အချုပ်အခြာ အာဏာပိုင် နိုင်ငံ ဖြစ်လာပြီးသည့်အခါ ရတတ်သမျှ ခြစ်ခြတ် အမြတ် ထုတ်ရန် မူသစ်ချမှတ် ကြံဆောင်ကြသည်။ မြန်မာ့ရေနံ လုပ်ငန်းကို ၎င်းတို့သာလျှင် လက်ဝါးကြီးအုပ်နိုင်ရန် အားထုတ်ကြသည်။ လွတ်လပ်ရေးကိုမပေးမဖြစ်ပေးရေးသောအခါတွင်မူ သူတို့၏ သဘောထားပြောင်းလဲလာသည့်နှင့်အမျှ ရေနံလုပ်ငန်း၏ ပုံသဏ္ဍာန်ကို တစ်မျိုးတစ်ဖုံပြောင်းလဲလိုက်ကြသည်။ ရေနံကို ဟန်ပြလောက်သာ ထုတ်လုပ်ကြသည်။ ရေနံအထွက်နှုန်း သိသိ သာသာ ကျဆင်းသွားသည်။ သို့နှင့်အမျှ ရေနံကုမ္ပဏီများ သည် လုပ်သားဟောင်းများအား တစ်လှေထမ်း တစ်ခရီးထဲသွားများဖြစ်သည်ဟု သဘောမထားခဲ့။ လျစ်လျူရှုထားခဲ့သည်။ ရေနံလုပ်သားများ၏ ဘဝ အာမခံရုံကုန်မှာ လုံးဝအလှမ်းအကမ်း မမြင်သာလောက်အောင် ဖြစ်လာသည်။ အလုပ်လက်မဲ့ဘဝဖြင့် စားရမဲ့မဲ့ သောက်ရမဲ့မဲ့ ဖြစ်လာကြသည်။ အိုမင်းမစွမ်း ရှိသူတို့လည်း ရှိကြလေပြီ။ စစ်၏ ထုထောင်းနိပ်စက်မှုကြောင့် သေကြေပျက်စီးသူ၊ ခြေလက်အင်္ဂါချို့တဲ့သူ ထုနှင့်ပေး ဖြစ်နေသည်။ ဘဝ အခြေအနေအမျိုးမျိုးကြောင့် စိတ်ထောင်းကိုယ်ကြေ ဖြစ်နေသူတို့ ဖြစ်နေကြသည်။

ခနုရှင်ကုမ္ပဏီများသည် ယင်းသို့သော လုပ်သားဟောင်းများကို အလျဉ်းဂရုစိုက်ခြင်းမပြု။ ၎င်းတို့ အစား ပျိုမျစ် ငယ်ရွယ်သူများကို ရှာဖွေအသုံးပြုသည်။

ရေနံမြေလုပ်သားဟောင်းများသည် ပီဒဗလျူအေခေါ် "ရေနံမြေလုပ်သားများအသင်း" ယင်းနောက် အို အေ၊ အီး၊ အေခေါ် "ရေနံမြေ အလုပ်သမားပေါင်းစုံ အစည်းအရုံးကြီး" စသည်များကို ဖွဲ့စည်းလျက် လုပ်ငန်းခွင်များတွင် မိမိ၏အသင်းဝင် လုပ်သားဟောင်းများကို ဦးစားပေးခန့်ထားရန်နှင့် ရသင့်ရတိုက်သော စစ်ပြေးလစာ၊ အိုနာစာရန်ပုံငွေစသည်များ တောင်းဆိုရန် လှုံ့ ဆော် စည်းရုံးလာကြသည်။

ခနုရှင်ကုမ္ပဏီများသည် တစ်စိတ် တစ်ဝမ်းတည်း ပြု၍ ဘီအိုစီအား ခေါင်းဆောင်အရာထားကာ လုပ်သားထုအခွင့်အရေးကို တိုက်ဖျက်ရန် ကြိုးစားကြသည်။ စစ်ပြီးခေတ်သည်မှာ ဘက်ပိုင်းတွင် ပင်မစခန်းကို ရေနံချောင်းတွင် မထားတော့ဘဲ ချောက်သို့ ပြောင်းရွှေ့ဖွင့်လှစ်သည်။

လွတ်လပ်သော အချုပ်အခြာ အာဏာပိုင် နိုင်ငံဖြစ်ပြီး မကြာမီကာလမှာပင် ပြည်တွင်းဆူပူမှုများ ပေါ်ပေါက်လာသည်။ နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံလုံး ကြီးစွာသော အကျပ်အတည်းနှင့် ဝံ့ရသည်။ ယင်းသို့ ကျပ်တည်းမှုကို အခွင့်ကောင်းယူ

ကာ ဘီအိုစီသည် လက်သုံးသုံးနားတစ်လုံးဖြင့် အရှိက်ကို ထိုးနှက်ခြင်းပြုသည်။ ဘဏ္ဍာရေးမမှလုံမှုကို အကြောင်းပြုလျက် ရေနံမြေလုပ်သား အရေးအတွက် လျှော့ချရန်၊ အချို့ဒေသရှိ အလုပ်များ ပိတ်ပစ်ရန် စီမံလာသည်။

သည်တွင် အစိုးရသည် အလုပ်ပိတ်ရေးနှင့် လုပ်သားလျှော့ပေါ့ရေး မပြုလုပ်ရန် ညွှန်ကြားလျက် ကုမ္ပဏီ၏လိုအပ်သောငွေကြေးကို အစိုးရက စိုက်ထုတ်ဖြည့်စွက် ထောက်ပံ့သွားမည့်အကြောင်း ပြန်ကြားလိုက်ခြင်းဖြင့် အခိုက်အတန့် သဘောအားဖြင့် တစ်ဖိုးငြိမ်းစေသည်။ ယင်းသို့ထောက်ပံ့ငွေကို ကုမ္ပဏီနှင့် အစိုးရတို့၏ ဖက်စပ်လုပ်ငန်းအတွက် ရှယ်ယာသဘောမျိုးထားရှိစေသည်။ ကုမ္ပဏီများ၏ အကြပ်ကိုင်မှုကြောင့် ကုမ္ပဏီများတွင် လိုအပ်သည်ထက် ပိုမိုခန့်ထားသည်ဟု ယူဆရသော လုပ်သားများ၏ စရိတ်ကိုပါ ထောက်ပံ့ရန် သဘောတူလိုက်ရပြန်သည်။

၁၉၄၉ ခု၊ ဖေဖော်ဝါရီလ ၂၃ရက်နေ့တွင် ရေနံချောင်းမြို့နှင့် ရေနံမြေသည် ရဲဘော်မြို့များ လက်အောက်သို့ ကျရောက်ခဲ့သည်။ ယင်းကာလ၌ နိုင်ငံခြားကုမ္ပဏီများ အခြေအနေမပျက် ဆက်လက်လုပ်ကိုင် နေကြသည်။ ထိုအတွင်းမှာပင် ရေနံမြေလုပ်သားနှင့် ကုမ္ပဏီများ၏ ပဋိပက္ခများ ပေါ်ပေါက်လျက် ရှိသည်။ သပိတ်တိုက်ပွဲများ ဆင်နွှဲခဲ့သည်။

၁၉၄၉ ခု၊ ဇွန်လ ၁၀ ရက်နေ့တွင် ရေနံချောင်းမြို့နှင့် ရေနံမြေကို အစိုးရက ပြန်လည်သိမ်းပိုက်မိသည်။ ယင်းသို့ သိမ်းပိုက်မိသောနေ့မှ တစ်လနှင့်နှစ်ရက် အလွန်တွင် ကုမ္ပဏီများသည် ၎င်းတို့၏ မူဝါဒအရ အလုပ်သမား ၂,၀၀၀ ကျော်နှင့် တွင်းရိုးတွင်းစားများ၏ ကြံမြောက် လျစ်လျူရှုကာ အလုပ်များ လုံးဝပိတ်ထားလိုက်ပြီး ရေနံချောင်းမှ ထွက်ခွာသွားကြသည်။ ယခု တစ်ကြိမ်မှာ ဒုတိယမြို့ ထွက်ခွာသွားခြင်းဖြစ်သည်။ ပထမအကြိမ် ထွက်ခွာသွားကြသည်မှာ ဒုတိယကမ္ဘာစစ် အတွင်းက ဖြစ်သည်။

ထိုအခါ အစိုးရသည် အလုပ်လက်မဲ့ လုပ်သား ၂,၀၀၀ ကျော် အရေး၊ ရေနံမြေ ပြန်လည်ထူထောင်ရန် အရေးတို့ကြောင့် ဘီအိုစီပီးစီးသော ရေနံကုမ္ပဏီများနှင့် ဖက်စပ်လုပ်ငန်းလုပ်ကိုင်ရန် ဆွေးနွေးရသည်။ သို့ဖြင့် ဘီအိုစီ ၁၉၅၄ ဘီတီလီမီတက်ဟူ၍ ပေါ်ပေါက်လာသည်။ အခုစစ်ရာခိုင်နှုန်း ၅၁ အထိဝယ်ယူကာ ဖက်စပ် လုပ်ငန်းအဖြစ် လုပ်ကိုင်သည်။

ဘီအိုစီ ၁၉၅၄ လီမီတက်မှာ ရေနံတွင်းဖော့ခြင်း၊ ထုတ်ယူခြင်း၊ ချက်လုပ်ခြင်း၊ သိုလှောင်ခြင်း၊ ပို့ဆောင်ခြင်း လုပ်ငန်းများနှင့်သာ စပ်ဆိုင်၍ ရေနံထွက်ပစ္စည်းများကိုမူ

ဘီအိုစီ (ဘီတီ) လိမိတက်သို့ အရောင်းကိုယ်စားလှယ်အဖြစ် လွှဲပြောင်းပေးခဲ့သည်။ သဘောမှာ နှိစားနွားမတစ်ကောင်၏ ခေါင်းပိုင်းကို ဘီအိုစီ (၁၉၄၅) ကုမ္ပဏီက ပိုင်ဆိုင်၍ နောက်ပိုင်းကို (ဘီတီ) ကုမ္ပဏီက ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရသလို ဖြစ်သည်။ ဓနုရှင်ကုမ္ပဏီများ၏ စီးပွားရေး လှည့်စားမှု တစ်ရပ်သာ ဖြစ်သည်။ ဘီအိုစီ (၁၉၄၄) လိမိတက်က အရင်းအနှီးကို မြှုပ်နှံရကား၊ အမြတ်ကို (ဘီတီ) ကုမ္ပဏီကသာ ရယူနေခဲ့သည်။

ယင်းသို့လျှင် နိုင်ငံအုပ်ချုပ်သူတို့နှင့် အရင်းရှင်၊ ဓနုရှင်ကုမ္ပဏီတို့ ကျားအေးသူအမေ ရိုက်သလို၊ ရှုပ်ထွေး ပွေလိန်နေသော ဇာတ်ရှုပ်ကြီးမှာ ၁၉၆၂၊ ဇန်နဝါရီလ ၁ ရက်နေ့တွင် အဆုံးသတ်သွားခဲ့သည်။ ၁၉၆၂၊ မတ်လ ၂ ရက်နေ့တွင် နိုင်ငံ၏ယုံယွင်းလာသော အခြေအနေများကြောင့် တော်လှန်ရေးကောင်စီက ဦးဆောင်ကာ အာဏာသိမ်းယူခဲ့သည်။ တော်လှန်ရေးကောင်စီအစိုးရသည် နိုင်ငံခြားကုမ္ပဏီများ၏ ပိုင်ဆိုင်ခွင့် အရပ်ရပ်ကို တရားနည်းလမ်းအရ ဆွေးနွေးညှိနှိုင်းလျက် ဘီအိုစီ ၁၉၅၄ လိမိတက်နှင့် ဘီအိုစီ (ဘီတီ) လိမိတက်တို့ကို ဝယ်ယူလိုက်ရသည်။

သို့ဖြင့် ၁၂၄၇ ခုနှစ် သီလီမင်း ပါတော်မူချိန်၊ တစ်နိုင်ငံလုံး တိုင်းတစ်ပါးလက်အောက်သို့ ကျွန်ုပ်ပေါက်အဖြစ် ကျရောက်ရချိန် ဒေးဗစ်ကာဂ်လ်၏ ဘီအိုစီကုမ္ပဏီကို စတင်ဖွဲ့စည်းခဲ့ချိန်မှ အစပြု၍ ၇၇ နှစ်လုံးလုံး အဆီစား၍ အသားမျိုးခြင်းခံခဲ့ရသော ရေနံမြေ သည်၊ ၁၉၆၃၊ ဇန်နဝါရီလ ၁ ရက်နေ့တွင် ပြည်သူတို့ လက်အတွင်း လုံးလုံးလျားလျား ရောက်ရှိခဲ့သည်။ ဘီအိုစီ သို့မဟုတ် မြန်မာ့ရေနံကုမ္ပဏီမှသည် ပီအိုအိုင် သို့မဟုတ် ပြည်သူ့ရေနံလုပ်ငန်း အမည် သို့ပြောင်းလွှဲခဲ့သည်။

သူ့မြေပေါ်မှာနေ၊ သူ့ဆန်စား၊ သူ့ရေသောက်လျက် သူ့အကျိုးကျေးဇူးကို လုံးဝသိတတ်ခြင်း မရှိလေသော နိုင်ငံခြားသားအရင်းရှင် ဓနုရှင်ကုမ္ပဏီများ မြန်မာ့မြေပေါ်တွင် နေဝင်သွားခဲ့သည်။ သည်မှာတွင်ပင် သူတို့၏အခန်းကဏ္ဍ အဆုံးသတ်သွားခဲ့သည်။ သူတို့၏ လောဘဇောကပ်ငြိနေသည့် ဝိညာဉ်သည် သည်မှာပင် ချုပ်ငြိမ်းသွားခဲ့သည်။

သူတို့သည် တတိယအကြိမ်မြောက် ရေနံမြေမှ ဖျာလိပ်ကာ ထွက်ခွာသွားကြရပြန်သည်။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် တန်နက်မင်း၏ မိဖုရား အနွယ်တော်တို့ ရေနံကို စတင်တွေ့ရှိ သုံးစွဲခဲ့သည်မှာ နှစ်ပေါင်း တစ်ထောင်နီးပါး လူတစ်စု၏ အကျိုးကျေးဇူးအတွက်သာ ဖြစ်ခဲ့ရသော ရွှေခဲခေါ် ရေနံသည် တစ်ပြည်လုံး

နှင့် စပ်ဆိုင်သော ပြည်သူတစ်ရပ်လုံးအတွက် ကောင်းကျိုးချမ်းသာကို ပေးစွမ်းနိုင်သော သယံဇာတပစ္စည်း တစ်မျိုးအဖြစ်သို့ သည်မှာတွင်ပင် ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။

အထူးအထောင်း အနှိပ်အစက် အမျိုးမျိုးခံခဲ့ရသော ရေနံချောင်း ရေနံမြေမှာ တစ်စထက်တစ်စ ရေနံ ဆုတ်ယုတ်လာခဲ့သည်။ ရေနံကုန်းလာခဲ့သည်။ သို့ပေမယ့် အခြားသော ဒေသများမှာ ရေနံတွင်းသစ်များ ရှာဖွေတွေ့ရှိခဲ့သည်။ ပြည်တောင်တန်း တစ်လျှောက်မှာ ပြည့်ဝဖြူးကြွယ်သော ရေနံအိုင်များ ရှိသည်ကို သိနေကြရသည်။ မြန်အောင် ရေနံမြေသည် နေ့စဉ်နှင့်အမျှ တိုင်းပြည်အတွက် ရွှေခဲများထုတ်ပေးလျက် ရှိလေသည်။

သမိုင်းစာမျက်နှာတွင် မော်ကွန်းတင်ခဲ့သော အခန်းမှ ကဏ္ဍသစ် တစ်ရပ်ဖွင့်ခဲ့သော ၁၃၀၀ ပြည့်အရေးတော်ပုံ စတင်ခဲ့သည့် လုပ်သားထုတိုက်ပွဲများသည် နိုင်ငံ၏ လွတ်လပ်ရေးအတွက် တက်ငြမ်းအဆင့်ဆင့် ဖြစ်ခဲ့သည်။ နိုင်ငံရပ်ခြားဓနုရှင်ကုမ္ပဏီများ မြန်မာ့မြေပေါ်မှ ဇီဝိန်ချုပ်ငြိမ်းစေရာ ထိရောက်သော လက်နက်များ ဖြစ်သည်။ တိုက်ပွဲအဆင့်ဆင့်တွင် ပါဝင်ဆင်နွှဲခဲ့သော ရေနံမြေလုပ်သားကြီးများ၏ ကျေးဇူးတရားသည် ကမ္ဘာ့ကြေညာသည့်တိုင် ဥဒါန်းကြေခိုင်ဖွယ်မမြင်။ အစဉ်တောက်ပြောင်ရွှန်းလက်နေတော့ မည်သာတည်း။

စင်စစ်ယခုအခါတွင် ဒေါ်ရေနံသာ ခင်ခင်ကြီးဟူသည့် ရေနံချောင်းနှင့် များစွာ ဆက်စပ်ခြင်း မရှိသည့် မှန်သော်လည်း၊ ရေနံချောင်းသို့ တစ်နှစ်တစ်ခေါက်လောက်သာ သွားသွားနှင့် ဖေဖေတို့ အုတ်ဂူကို ကန်တော့ရန် ရောက်ခဲ့သည့်မှန်သော်လည်း “ရေနံသာ” ဟူသောအမည်ကိုကား များစွာ နှစ်ခြိုက်နေမိဆဲ၊ များစွာ စွဲလမ်းနေမိဆဲ ဖြစ်လေသည်။

ပြည်လမ်းရှိ “ရေနံသာ” အိမ်ကြီးကြောင့်သာ မဟုတ်၊ သွင်းကုန်ထုတ်ကုန် လုပ်ငန်းများ ကောင်းစားစဉ်က ‘ရေနံသာ’ ကုမ္ပဏီအမည်ဖြင့် အလုပ်လုပ်ကိုင်ဖူးခဲ့သောကြောင့်လည်း ဖြစ်သည်။ သည်စဉ်ကပင် လူတို့သည် ရေနံသာ ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင် ဒေါ်ရေနံသာခင်ခင်ကြီးကို အသိများကြသည်။ အခြားသော အချိန်ကာလများထက် ယင်းကာလတွင် ပို၍အာရုံစိုက်မိကြသည်။

ရုံးပြင် ကနားများတွင်ဖြစ်စေ၊ လုပ်ငန်းခွင်တွင် ဖြစ်စေ၊ သည်အမည်ကို ဆန်းကြယ်သည်ဟု လူတို့မှတ်ယူကြသည်။ ယင်းအမည်နှင့် စပ်လျဉ်း၍ အစဉ်ပို ပြဿနာ ဖြစ်ရပြီ။

သည်စဉ်က “ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီး” ဟူသည် အရွယ်ကလည်း ကောင်းဆံ့၊ အလှကလည်း ဝောက်ပဆံ့ အခြေအနေက မြင့်မားဆဲဖြစ်၍ နီးစပ်ရာ ဝန်းကျင်တွင် လှမ်းလှမ်းတောက်ကျော်ကြားသည်။ လူတကာတို့ အလယ်ဝယ် များစွာထင်ရှားခဲ့သည်။

သို့တိုင်အောင် ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီးနှင့် စပ်လျဉ်း၍ လူတို့ဘဝင်မကျနိုင်သော ကိစ္စပုံများစွာရှိသည်။ ယင်းသည်ကား ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီး၏ အေးဆေးခြင်း၊ တည်ငြိမ်ခြင်းနှင့် စိမ်းကားတတ်ခြင်းတို့ ဖြစ်လေသည်။

သည်စဉ်ကပင် ဒေါ်ရေနံ့သာခင်ခင်ကြီး၏ အချစ်ကို တောင်တသူ၊ လိုလားသူများစွာ ရှိခဲ့သည်။ ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီး၏အလှတွင် ယစ်မူးသူ၊ စွဲလမ်းသူ၊ တွယ်တာသူ ပေါများခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် မည်သူမျှ သူမ၏အချစ်ကို ရယူနိုင်စွမ်းမရှိခဲ့။ မည်သူမျှ သူမအား ချဉ်းကပ် နိုင်စွမ်းမရှိခဲ့။

ကုမ္ပဏီများ၊ ဖက်စပ်လုပ်ငန်းများ ကောင်းစားစဉ်က၊ ဒေါ်ရေနံ့သာခင်ခင်ကြီးသည် အလုပ်တွင် အာရုံစိုက်သည်။ လုပ်ငန်းကို ဖိစီးစီးလုပ်ကိုင်သည်။ ဤသည်က လွဲလျှင် သူမ၌ မည်သို့သော ခံစားမှုမျှ မရှိနိုင်တော့သလို ဖြစ်သည်။

တော်လှန်ရေး အစိုးရတက်လာခဲ့ပြီးနောက်၊ တိုင်းပြည်ကို ဆိုရှယ်လစ်လမ်းကြောင်းပေါ်သို့ တင်ပေးပြီးသော အခါ ကုမ္ပဏီများ ဖက်စပ်လုပ်ငန်းများ ချုပ်ငြိမ်းသွားသည်။ ဒေါ်ရေနံ့သာခင်ခင်ကြီးမှာလည်း ထိုသည်မှ စ၍ ငြိမ်သက်သွားသည်။ အိမ်၏အပြင်အပတ်ပင် မကြာခဏ ထွက်လေ့ထွက်ထ မရှိ။ သူမအား ပွဲလမ်းသဘင်များ၌ အတွေ့ရနည်းသည်။ များစွာ ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်သူ မဟုတ်လျှင် လက်ခံတွေ့ဆုံခြင်းမရှိ။

သူမ၏မိခင် ဒေါ်မြလေး ဆုံးပါးရခြင်းမှာ ဒေါ်ရေနံ့သာခင်ခင်ကြီးအတွက် အခါတိုင်းထက် အထီးကျန် ဆန်စေ့ ခဲ့သလို ဖြစ်သည်။ ဒေါ်မြလေးသည်ကား မီးစာကုန် ဆီခန်းဆိုသလို အရွယ်ကြောင့် ဆုံးပါးရခြင်း ဖြစ် သည်။ အတိတ်ကာလမှလွဲ၍ အခြားအမှုအပင် အကြောင့်အကြမရှိခဲ့သောကြောင့် နောင်ရေးအတွက် ရည်စူးကာ တရားအားထုတ်နိုင်ခဲ့သည်။ ဒေါ်မြလေးသည် အတိတ်ကာလ၏ အကျည်းတန် အရပ်ဆုံးခြင်း များကို တရားဖြင့် ပြေသိမ်နိုင်စွမ်း ရှိခဲ့သည်။ ညင်ညင်သာသာ သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့နှင့်ပင် လူ့ဘဝကို မျက်ကွယ် ပြုသွားခဲ့သည်။ ငြိမ်းငြိမ်းချမ်းချမ်းဖြင့်ပင် အရာဝပ်သိမ်းကို စွန့်လွှတ်သွားသည်။

သူမ၏ ဆန္ဒအရ ရန်ကုန်တွင်ပင် ဂူသွင် သဂြိုဟ်သည်။

ဒေါ်မြလေး ဆုံးပါးခဲ့သည့်နောက်ပိုင်းတွင် ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီးသည် များစွာအထီးကျန်ဆန်ခဲ့ ပေသည်။ တိုးတိုးဖော်လည်းမရှိ၊ တိုင်ပင်ဖော်တိုင်ပင်ဖော်လည်း မမို့မကိုကိုတို့ မမဝင်းရီတို့လာရောက်လည်ပတ်ပတ်သော အခါတွင်မှသာ သူမ၏အိမ်တွင် ဆူဆူညံညံရှိ သည်။ သိုက်သိုက်ဝန်းဝန်းရှိသည်။ ရံခါတွင်မူ ယခုအခါ ဗိုလ်မှူးအဆင့်တန်းသို့ ရောက်ရှိနေပြီဖြစ်သော ကိုညိုထွန်း သူမ၏အိမ်သို့ ရောက်လာတတ်သည်။ လာရောက်လည်ပတ်တတ်သည်။

ဗိုလ်မှူးညိုထွန်းသည် ဝှံ့သော လူတစ်ယောက် ဖြစ်နေခဲ့ပေပြီ။ ဆံပင်ဖြူစွာ ပြုနေပေပြီ။ သူကား ယခုတိုင်အောင် အိမ်ထောင်မပြုသေး၊ ပြုတော့မည်လည်းမဟုတ်။ အမှန်အတိုင်းပြောရမည်ဆိုလျှင်တော့၊ ဗိုလ်မှူးညိုထွန်းသည် ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီး၏ အချစ်ကိုများစွာ သောလူအပေါင်းတို့နှင့်တူ မျှော်လင့်ခဲ့ဖူးသူ တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ စောင့်စားခဲ့ဖူးသူ တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

ဗိုလ်ညိုထွန်းနှင့် ပတ်သက်လာလျှင် ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီး၏ သဘောထားမှာ ပြတ်သားလှသည်။ တစ်ကြိမ်က အထီးကျန်ဆန်လှသော သူမအတွက် မမဝင်းရီက စကားစပ်ပြောလာသည်။ ဗိုလ်မှူးညိုထွန်းနှင့် စေ့စပ်သည်။ သည်တွင် ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီးက ပြန်ပြောခဲ့သည်။

“ခင်ကြီး အစ်ကိုထွန်းအပေါ်မှာ သံယောဇဉ်ရှိတာ အမှန်ပါပဲ မမဝင်းရီ၊ အစ်ကိုထွန်းရဲ့ ကျေးဇူးတရားတွေ ခင်ကြီးအပေါ်မှာ ရှိနေတာလဲအမှန်ပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောကြစတမ်းဆိုရင် သူ့ကို ခင်ကြီးမချစ်ဘူး၊ အစ်ကိုထွန်းမှ မဟုတ်ပါဘူးလေ၊ ဒီတစ်သက်မှာ ဘယ်ယောက်ျားကိုမှ မချစ်နိုင်တော့ဘူး။ ခင်ကြီးမှာ အချစ်ဆိုတာ ကုန်ခန်းခဲ့ပြီ မမဝင်းရီ။ ခင်ကြီးရဲ့အချစ်ကို လူတစ်ယောက် တည်းရဲ့ အပေါ်မှာ ပုံပေးခဲ့ရတယ်ဆိုတာလဲ အသိပဲ မဟုတ်လား။ အခုတော့ ခင်ကြီးမှာ အချစ် ဆိုတာ မရှိတော့ပါဘူး။”

“နောက်တစ်ခုကလဲ အစ်ကိုထွန်းကို ခင်ကြီးလေး စားတယ်။ ခင်တယ်။ အားကိုးတယ်။ စင်ကြယ်တဲ့အချစ် နဲ့ချစ်တယ်။ ဒီလိုအချစ်မျိုးဟာ အေးမြတယ် မမဝင်းရီ၊ သန့်ရှင်းတယ်။ ကြည်လင်တယ်။ တာရှည်ခံတယ်။ တဏှာပေမနဲ့ ချစ်တဲ့အချစ်ဟာ ရှုပ်ထွေးတယ်၊ ညစ်ညမ်းတယ်၊ တိုတောင်းတယ်။ မျှော်လင့်ချက်ကင်းကင်းနဲ့ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ချစ်နေကြတဲ့အဖြစ်ဟာ အကောင်းဆုံးပဲလို့ ခင်ကြီးထင်တယ်။ ဒီအချစ်မျိုးဟာ ဘယ်တော့မှ ဆိတ်သုဉ်းမှု မရှိနိုင်ဘူးလို့ ခင်ကြီး ယူဆ တယ်။ အစ်ကိုထွန်းကို စစ်မှန်

သန့်ရှင်းတဲ့အချစ်နဲ့သာ ခင်ကြီးထားဝရ ချစ်ပါရစေ မမဝင်း ရှိ”

သည်ကစ၍ မမဝင်းရီသည် အခြားမည်သူ တစ်ဦး တစ်ယောက်နှင့်မျှ ဧဝစပ်ပြောဆိုခြင်း မရှိလေတော့။

ဗိုလ်ညိုထွန်းသည် ဒေါ်ရေနံ့သာခင်ခင်ကြီး၏ စိတ် သဘောကို အကဲခတ်နိုင်စွမ်း ရှိခဲ့ပုံရသည်။ ချစ်ခြင်းမေတ္တာ နှင့်ပတ်သက်၍ တစ်စွန်းတစ်စမျှ ဖွင့်ဟခြင်းမပြု။ တစ်စုံ တစ်ရာ မပြော။ အပြင်ပန်းအနေနှင့် ကြည့်မည်ဆိုလျှင် ဒေါ်ရေနံ့သာခင်ခင်ကြီး၏ ဘဝမှာ သာယာသည်။ ချမ်းမြေ့သည်။ အေးဆေးတည်ငြိမ်သည်ဟု ထင်စရာရှိသည်။

သို့ပေမယ့် ဒေါ်ရေနံ့သာခင်ခင်ကြီး၏အတွင်း စိတ် သန္တာန်ကား၊ အများထင်သလို တည်ငြိမ်ခြင်း၊ ချမ်းမြေ့ခြင်း၊ အေးဆေးခြင်းမရှိ။

လူ့ဘဝဟူသည်မှာလည်း ပြည့်စုံကုံလျက်၊ ချမ်းသာ ခြင်းတစ်ခုတည်းနှင့် ပြီးပြည့်စုံခြင်း မရှိသေးသည့် အဖြစ်ကို ဒေါ်ရေနံ့သာခင်ခင်ကြီးကောင်းစွာ သဘောပေါက်သည်။ ကောင်းစွာနားလည်သည်။ မိမိအဖြစ်နှင့်ပင် နှိုင်းယှဉ်ချိန်ထိုး ၍ ပြောဆိုနိုင် စွမ်းရှိသည်။

ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီး၏ဘဝတွင် မပြည့်စုံသေး သောအရာတစ်ခုရှိသည်။ ၎င်းကား ပျောက်ဆုံးနေသော သမီးဖြစ်သူကို ပြန်လည်တွေ့ဆုံလိုသော ဆန္ဒပင် ဖြစ်သည်။ အသက်ထင်ရှားရှိနေရသော ကာလတွင် တစ်ကြိမ်တစ်ခါပဲ ဖြစ်ဖြစ် သမီး၏ မျက်နှာကို မြင်တွေ့ချင်သည်။ ယင်းအခွင့် အရေးအတွက် မိမိပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရှိသော အရာအားလုံးကို စွန့် လွှတ်ရသည် ဖြစ်စေ၊ စွန့်လွှတ်ရန် အသင့်ရှိနေသည်။ အခြား သော အရာအားလုံးအနက် ယင်းအရာကိုသာ တောင့်တ သည်။ မျှော်လင့်သည်။ ယင်းဆန္ဒပြည့်ဝမှုမရှိခဲ့သည်ကပင် ဒေါ်ရေနံ့သာခင်ခင်ကြီး၏ ဘဝကို အသက်ရှင်လျက် သေ ဆုံးနေရသောဘဝသို့ ပို့ဆောင်ခဲ့သည်။ မျက်ဝန်းတွင် ထာဝ စဉ် ဆွေးရိပ်သမ်းစေခဲ့သည်။ တိုင်းပြည်၏ အခြေအနေ အတည်တကျ ဖြစ်လာစံ ကတည်းကပင် ကလေးနှင့် ပတ်

သက်၍ သတင်းစုံစမ်းခဲ့သည်။ ခြေရာခံစေခဲ့သည်။

ထို နောက်တွင်လည်း သတင်းသိုင်းသိုင်းသန့်သန့် ကြားရနန်းနှင့် အခါခါမေးမြန်း စေခဲ့သည်ပင်။ သို့တိုင်အောင် သတင်းမရခဲ့၊ ကလေးသည် ခြေရာပျောက်နေခဲ့သည်။ တိမ် မြုပ်ပျောက်ကွယ်နေသည်။ သတင်းအစအနကိုသော်မျှ မကြားရ။ ကိုကိုတို့ မမဝင်းရီတို့မှာ သားသမီးထွန်းကား ခဲ့ခြင်းကလည်း စိတ်ဖြေပျောက်နိုင်ရန် အခွင့် အရေးမရနိုင် သလို ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ယင်းသို့ဖြင့် နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာမြင့် ခဲ့ရသည်။ အချိန်များကို တရွေ့ရွေ့ ကုန်ဆုံးစေခဲ့သည်။ အသက်အရွယ် ကြီးရင့်လာခဲ့ရသည်။

ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီးဟူသည်ပင် များစွာ ပြောင်း လဲလာခဲ့လေသည်။ လှပဆီပင်ဖြစ်သော်လည်း ပျိုမျစ်ခြင်း သည် သူမထံမှ ခွဲခွာသွားခဲ့ချေပြီ။ အသား တက်လာသည် ဖြစ်၍ သူမ၏ ရုပ်သွင်မှာ ခုံထည်လာရ သည်။ ရင့်ကျက်လာ သည်။ မျက်နှာတွင် အရေးအကြောင်း ပေါ်စပြုသည်။ အသက်နှင့်လိုက်ဖက်သော အရွယ်မျိုး ဖြစ်လာသည်။ ယခု မှပင် ဒေါ်ရေနံ့သာခင်ခင်ကြီးဟူသော အမည်နှင့် ထိုက်တန် လာသည်။

သည်သို့ လွမ်းရ တမ်းတရ ကြေကွဲရနှင့်ပင် မိမိ ၏ဘဝအဆုံးသတ်သွားရ လေမလားဟု ထင်စပြုလာသည်။ လူ့ဘဝဆိုသည်ကို သည်လိုနည်းမျိုးဖြင့် ကုန်ဆုံးပစ်ရလေ မည်လားဟု တွေးတောမိစ ပြုလာသည်။

ယင်းသို့သော ကာလမျိုးတွင် သူမ၏ဘဝအတွက် အလင်းရောင်သို့သူ သနီးရလေသော အဖြစ်အပျက်တစ်ရပ် ပေါ်ပေါက်လာသည်။ ဝေးလံသောနေရာမှ အလင်းရောင်ကို မဝီရိုးတဝါးအနေအထားဖြင့် မြင်လာရသည်။

ဤအဖြစ် သည် “နန်းကီနီရီ” နှင့် စတင်ကြုံဆုံရ သောနေ့မှာ အစပျိုးခဲ့သည်ဟု ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီး ထင် သည်။

ယင်းနေ့က ရေနံ့သာတွင် ပိတောက်တို့ လှိုင်လှိုင် ပွင့်နေပါချေသည်။

၂။

“ဟိုကမ်းပါးယံ တောင်ထက်က မယ်ဇက်ကယ့်ခေါ်
ယောင်၊ ရွှေဖိုးခေါင် လွမ်းအောင်ခုနော်၊ လွမ်းချင်ငယ်ပေါ်
ကြေးကြော်သံရင့်၊ ကျူးတယ် ကျူးတယ်၊ ကျူးတယ်ကျူး
တယ်လေး တော့ . . . . အဝေး”

နန်းကိန္နရီသည် တေးတစ်ပိုဒ်ကို ဆိုညည်းလိုက်
သည်။ ဆိုင်းကတစ်ကျော့ပြန်တီးနေစဉ်အခိုက်တွင် ရုပ်သေး
ရုပ်ကလေးနယ် ပေါ့ပါးသွက်လက်ကွဲက ကြိုး သွယ်သည်။
က၊ကွက် ဆင်သည်။

နန်းကိန္နရီ၏ က၊ဟန်မှာ ညင်သာ ညက်ညောသည်။
ကကြိုးမှာ ယဉ်သည်။ ကကွက်မှာ မြိုင်သည်။ ကပုံမှာ ကနွဲ့
ကလျ နိုင်လှလေသည်။

နန်းကိန္နရီ ကနေစဉ်တွင် ကြည့်ရှုသူတို့အဖို့ ဂန္ဓမာဒ
နတောင်ခြေသို့ ရောက်နေရသည့် အလား၊ စမ်းချောင်း
ကလေးကို ရေးရေးမျှ မြင်နေရသည့်ပမာ၊ စမ်းချောင်းနံဘေး
၌ ကိန္နရီမကလေး မြူးထူးပျော်ပါးနေသည့်အသွင် အထင်
ရောက်စေနိုင်စွမ်း ရှိသည်။ သူ၏ကဟန်တွင် အာရုံနစ်မျော
နေရသည်။ သူမ၏ ကကြိုးတွင် ဈာန်ဝင်စားနေရသည်။
သူမ၏ကကွက်ကို မျက် တောင်မခတ်တမ်း ကြည့်နေမိ
သည်။

“သစ်ဆင့်သဇင်၊ ဂမုန်းအင်သဇင်ကြိုင်ပျံ့မွှေးတယ်
မွှေးတယ်၊ မွှေးတယ် မွှေးတယ် လေးတော့ . . . အဝေး”

နန်းကိန္နရီသည် သီချင်းတစ်ပိုဒ်ဆုံးလျှင် ကကြိုး

တစ်ကွက်သို့ ပြောင်းသည်။ ကဟန် တစ်မျိုးဖြစ်လာသည်
အထက်သို့ ရုတ်ခြည်းဆိုသလို ယုံတက်တော့မည့်ဟန်၊ ငှက်
သွင်ပုံ ကြွတော့မယောင် ထင်ရလောက်အောင် ပေါ့ပေါ့ပါး
ပါး သွက်သွက် လက်လက် ကဟန်ချိသည်။

ကိန္နရီရင်ကွဲအကဟုခေါ်သော အတောင်ပံကို အရှိန်
ယူ ခတ်ဟန်ပြုပုံမှာ သရုပ်ပါလွန်းလှသည်။ လူတို့သည်
အသက်ရှူရန် မေ့လျော့နေမိကြသည့်အလား ငြိမ်သက်
တိတ်ဆိတ်စွာ စူးစိုက်ကြည့်နေမိကြသည်။

“ယောက်ဖ ခွေးခေါ်၊ ယောက်ဖ ခွေးခေါ်၊ ဖိုးခေါင်
ကျော်၊ ကြင်ဖော်မယ်လျှ၊ ဆွေးတယ် ဆွေးတယ်၊ ဆွေးတယ်
ဆွေးတယ်၊ ဆွေးတယ်လေးတော့ . . . အဝေး”

အကကို ရပ်တန့် ဟန်ပြုပြီးကာမှ ဆက်၍ သီဆို
ကာ တစ်ပိုဒ် ကပြန်သည်။ ကိုယ်ကို ဝေကာ ဝိုက်ကာ၊ ဝန်း
ကာ ဝဲကာ ကသည်နှင့် အညီ ဗလာထဘီ အနားစသည်
နောက်ပါးမှ ဝေရင်းဝိုက်ရင်း၊ ဝန်းရင်း ဝဲရင်း လိုက်ပါလာ
သည်။

နန်းကိန္နရီသည် တစ်ကိုယ်လုံးအဝါရောင်ကို ချည်း
ဝတ်ဆင်ထားသည်။ အဝါရောင်သည် သူမ၏ ဖွေးလွပြုစင်
သောအသားနှင့် လိုက်ဖက်သည်။ လင်းထင်းသော အလင်း
ရောင်ကြောင့် ပိုမိုတောက်ပ ပေါ်လွင် သည်။

အတီးပိုဒ်ဆုံး၍ ချလိုက်သောအခါ နန်းကိန္နရီသည်
လက်ကို လက်အုပ်ချိဟန်ပြုရင်း ဒူးကလေး နှစ်လုံးစေ့လျက်
နွဲ့နွဲ့ကလေး ထိုင်ချလိုက်သည်။ လူအုပ် အတွင်းမှ လက်ခုပ်
သံများ တစ်ခဲနက် ပေါ်ထွက် လာသည်။ လူရွယ်တစ်သိုက်

ဆီမှ လက်ခေါက်မှုတ်သံ ကို ကြားရသည်။

နန်းကိန္နရီသည် ကိုယ်ကိုလှည့်သည်။ ပရိသတ်ကို ကျောပြုကာ ခုံညားထည်ဝါလှသော မှန်စီရွှေချပတ္တလား ရှေ့တွင် အိပ်ပုံကလေး ထိုင်သည်။ လူတို့သည် သွယ်နှံ့ကြော့ ရှင်းသော သူမ၏ ကျောပြင်ကလေးကို ပင်ငေးစိုက်ကြည့် ခဲ့ကြသည်။ ရံခါတွင် သူမက ကိုယ်အနေအထားကို ပြင် လိုက်ရာ ဖျက်နှာကိုဘေးတစောင်း အနေအထားအရ မြင် ခဲ့ကြရသည်။ ဤသည်ကိုပင် အငမ်းမရ ကြည့်မိသူ မရှား သူ။ နန်းကိန္နရီ နားနေစဉ်အခိုက် လူပြက်နှစ်ယောက် ဇာတ် စင်ရှေ့ဘက်သို့ ထွက်လာသည်။

“ကိုငှက်ရိုးရေ”

“ဗျာရေ”

“နန်းကိန္နရီဟာ မလုလားခင်ဗျာ”

“လှပါခင်ဗျာ”

“အသံကကော မကောင်းလား”

“ကောင်းပါဗျာ”

“အကကကော မညက်ညောလားခင်ဗျာ”

“ညက်ညောပါခင်ဗျာ”

“နန်းကိန္နရီဆိုသွားတဲ့သီချင်းကို ငှက်ညည်းလို့ ခေါ် သဗျာ။ ကျွန်တော်တို့ သဘင်လောကမှာ လွန်ခဲ့တဲ့ အနှစ် ခြောက်ဆယ်လောက်က ထင်ပေါ်ကျော်ကြားလှတဲ့ အမေ ဆွေး၊ မထွေးလေးပေါ်ခင်ဗျာ။ သူ့သီဆိုခုံဖူးတဲ့ သီချင်းပါပဲ။ အမေထွေးရဲ့ ကိန္နရီအက ဆိုတာကလဲ အင်မတန် ထင်ရှား သကဲ့သို့ဗျ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဆက်စမ်းပါဦး ကိုသော်တာ”

“ဟိုခေတ် ဟိုအခါက အမေထွေးရဲ့ ကိန္နရီကဟန် ကို ယခုခေတ် အငြိမ့်သဘင် ပညာသည် များထဲက မိတ်သူ မရှိဘူးဆိုကိုး။ ဒီအထဲမှာ နန်း ကိန္နရီဟာဖြင့် အနီးစပ်ဆုံး လိုက်မိသူရယ်လို့ ပညာသည်များက တညီတညွတ်ထဲ မှတ် ချက်ချထားကြသဗျာ။ ကြည့်လေဗျာ။ အခု က၊ သွားပုံက ခလး”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော်တို့ကိုယ်တိုင် အမေထွေးကို မသိမိလိုက်ပေမယ့် တစ်ဆင့်စကား တစ်ဆင့်နားဆိုသလို ကြားရသလောက်မှာဖြင့် နန်းကိန္နရီဟာ အမေထွေးကို မမိတဲ့ တိုင် အမေထွေးရဲ့ခြေရာကိုတော့ နင်းနိုင်တယ်ဆို မဟုတ် လား ကိုသော်တာ”

“ဒါကြောင့်လည်း နန်းကိန္နရီရယ်လို့ ဝေးနီးနှံ့စပ်

ကျော်ကြားပေတာပဲပေါ့ဗျာ”

“နန်းကိန္နရီကတာ ကြည့်ပြီး သဘောကျလွန်းတာနဲ့

မနေ့ညက ကျွန်တော့် အိမ်က မိန်းမကို အကခိုင်းသဗျာ”

“ဟုတ်လား ကြည့်စမ်း . . . ကိုငှက်ရိုးတို့များ ကိုယ့် မိန်းမပညာကို ကိုယ်တစ်ယောက်ထဲ အတွက် ချိုထားသကဲ့သို့ ဗျာ။ ခင်ဗျားမိန်းမရဲ့အကဟာ နန်းကိန္နရီရဲ့အကထက် မသာ ရင်သာ ရှိမယ် ည့်မယ်တော့ မထင်ဘူး”

“စကားကို ဆုံးအောင်နားထောင် ဦးမပေါ့ ကိုသော် တာရဲ့။ အကလဲ ခိုင်းမိရော ထပြီးဖနော့ကနဲ့ပေါက်မိတော့ တာပဲဗျို့”

“ဟင် . . . ဟုတ်လား၊ ဘာ့ကြောင့်ပါလိမ့်ဗျာ”

“ဟာ . . . အိမ်က မိန်းမ အသုံးမကျပုံများ မပြော ချင်ဘူး။ ကိန္နရီက ကပါဆိုမှ လေဖြတ်ပြီး အကြောဆွဲ ပြနေ တာနဲ့ဗျာ”

ရယ်သံများပေါ်ထွက်လာသည်။

“အတော်ဆိုးတဲ့လူပဲ၊ ကိုယ့်မိန်းမကို နှိမ်လှချီလား ဗျာ။ ဪ့ဒါထက် ကိုငှက်ရိုးရေ”

“ဟုတ်ကဲ့ ကိုသော်တာ”

“အင်း လူမှာအမျိုးကြောက်မှာအရိုး ဝါသနာဘာကိ ဆက်တိုင်းမိလို့ ဆိုရိုးစကား ရှိပေမယ့်၊ နန်းကိန္နရီကျတော့ သဘင်မျိုးရိုးမဟုတ်သည့်တိုင်အောင် တောက်မယ့် မီးခဲအလှူ နဲ့ရဲရဲဆိုတာပဲ ပင်ကိုစီဇာကထူးချွန်တာနဲ့ အသံကလဲကောင်း၊ ရုပ်ကလဲချော၊ အကကလဲ ညက်ညောနဲ့ တယ်ကံထူးတဲ့ ကလေးကိုးဗျ”

“ဟုတ်ပါ ကိုသော်တာရေ။ နန်းကိန္နရီဟာ မျိုးရိုး မရှိပေမယ့် စီဇာကိုက ထူးချွန်တယ်ဆိုလို့ ကျုပ်တို့မျိုးရိုးထဲ မလဲ ထူးချွန်တဲ့သူတွေရှိနေတာ အမှတ်ရမိသဗျာ”

“ဘယ်လိုထူးချွန်တာမျိုးလဲ ကိုငှက်ရိုးရဲ့ လင်း စမ်း ပါဦး”

“ဪ ကျုပ်တို့မျိုးရိုးထဲမလဲ စီဇာကိုက ထူးချွန်တဲ့ လူတွေရှိသဗျာ။ ကြည့်လေ ကျုပ် ဘကြီးဆိုရင် အရက် သမား၊ ကျုပ်ပြီးလေးဆိုရင် ဘိန်းစား၊ ကျုပ်ဆိုရင် ဖဲသမား”

ရယ်သံများပေါ်လာသည်။

“ဒါပေမယ့် ကျုပ်သားကလေးကျတော့ တစ်မျိုးဗျာ”

“အင်း အင်း ဆိုစမ်းပါဦး။ သူ့ ကျတော့ အမှန်

ထူးချွန်မယ်ထင်တယ်”

“ထူးချွန်ပြီလားဗျာ။ သူ့ကျတော့ လမ်းသရဲလေ”

ရယ်ကြပြန်သည်။

“အမယ် ကျုပ်ရဲ့မြေးကျတော့ တစ်မျိုးဗျာ”

“ဟုတ်လား . . .”

“အင်း သူ့ကျတော့ အရပ်ထဲက ခေါ်ကြတယ် လမ်း

မှင်စာတဲ့”

“ကိုင်းကိုင်း၊ ရယ်စရာ မောစရာနဲ့ချည်း မပြီးသေးဘူး။ နန်းကိန္နရီနဲ့ ပရိသတ်နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးဖို့ တာဝန်က ကျန်သေးသမျှ။ ကဲ ခင်ဗျားပဲခေါ်ဗျာ”

“ကျုပ်ခေါ်ရမယ်လား။ ဟဲ့ နန်းကိန္နရီလားဦး”

“ဪဟော်၊ အတော်ခက်တဲ့လုပ်။ မင်းသမီးဆိုတာ ဒီလိုမခေါ်ရဘူးဗျာ”

“ဘယ်လိုခေါ်ရသလဲ၊ လုပ်ပါဦး ကိုသော်တာ”

“ကားတင်ပြီးရတယ်ဗျာ”

ရယ်ကြရပြန်သည်။

“အလကား နောက်တာပါဗျာ။ မင်းသမီးဆိုတာ စာချိုးနဲ့ဘာနဲ့ ခေါ်ရတာ။ ကိုင်း ခင်ဗျား အသာနေ၊ ကျုပ်ခေါ်ပြမယ်။ အမရာကိန္နရီ၊ ဥဗ္ဗာဒန္တိတစ်နန်း၊ စာပန်းချိရှုံးလောက်ပါတဲ့ အလှတကာအလှပဝေး၊ လှယဉ်ကျေးပါတဲ့ နန်းကိန္နရီရေ...”

ဆိုင်းက စာချိုးနှင့်လျှောက်ဖက်ညီစွာ တီးပေးလိုက်သည်။ နန်းကိန္နရီသည် ပတ္တလျားရှေ့မှနေ၍ ကိုယ်ကိုယ့်ကား ထာဝီစကို ယဉ်ယဉ်ကလေး သိမ်းရင်း နေရာမှထ၊ လာလာသည်။ ထိုနေ့တွင် ရေနဲ့သက်၌ ပိတောက်တို့ လှိုင်လှိုင်ပွင့်နေပါချေသည်။ တစ်ခြံလုံး ပိတောက်နဲ့ သင်းနေသယောင် ထင်ရသည်။

ပိတောက်နှင့်အပြိုင် ပွင့်ဖူးနေသည်က ဖြူနီပြာဝါမီးပွင့်မီးလုံးများဖြစ်သည်။ ပိတောက်နှင့်အလှချင်းပြိုင်နေကြသည်မှာ တောက်ပသစ်လွင်သော အဝတ်အစားများကို ဆင်ယင်ထားကြသော မိန်းမကြီး၊ မိန်းမလတ်၊ မိန်းမရွယ်၊ မိန်းမငယ်များဖြစ်ကြသည်။

ထိုနေ့က ရေနဲ့သာသည် တစ်နည်းတစ်ဖုံအားဖြင့် ထူးခြားနေသည်။ “ရေနဲ့သာ တစ်ခြံလုံး လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်နေသည်။ သိုက်သိုက်မြိုက်မြိုက်ရှိနေသည်။ ခြံပြင်ပတွင် ကားကြီး ကားငယ် အသွယ်သွယ်တို့ အစီအစဉ်အတန်းတန်း ဖြစ်နေသည်။ ခြံအတွင်းမှာ လူတို့ ပျားပန်း ခပ်မျှသွားလာ လှုပ်ရှားနေကြသည်။

ဒေါ်ရေနဲ့သာ ခင်ခင်ကြီး၏ အနှစ်လေးဆယ်မြောက်မွေးနေ့ အခါတည်း။

စင်စစ် ဒေါ်ရေနဲ့သာ ခင်ခင်ကြီးသည် သူမ၏ အနှစ်လေးဆယ်မြောက်မွေးနေ့ကို ယခုလို ကြီးကျယ် ခမ်းနားစွာ ကျင်းပရန် ရည်ရွယ်ရင်းစွဲ မရှိခဲ့။ သံဃာတော် အပါးလေးဆယ်အား ဆွမ်းလုပ်ကျွေးမည်။ ရွှေတိဂုံစေတီတော်၌ ရွှေအပြားကျင်ခတ်၍ ကပ်လှူ ပူဇော်မည်။ ထိုမျှလောက်သာ

သူမမှာ ရည်ရွယ်ချက်ရှိခဲ့သည်။ ယခုမှ ထိုသို့မဟုတ်။ စာချိုးလို့သူမှာ ကိုကိုနှင့် မမဝင်းရီ။ သူတို့ ပယောဂကြောင့်ပင် ဒေါ်ရေနဲ့သာ ခင်ခင်ကြီးမွေးနေ့ပွဲကို ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် စီစဉ်ရသည်။

ကိုကိုနှင့်မမဝင်းရီသည် ဒေါ်ရေနဲ့သာ ခင်ခင်ကြီး၏ အနှစ်လေးဆယ်မြောက် မွေးနေ့ကို အခါတိုင်းမွေးနေ့များထက်ပို၍ အလေးအနက်ထားသည်။ စည်စည်ကားကား သိုက်သိုက်မြိုက်မြိုက်၊ ဝေဝေဆာဆာ ဖြစ်စေချင်သည်။ ယင်းနေ့သည် သူမအတွက် အပျော်ရွှင်ရဆုံးနေ့ တစ်နေ့ ဖြစ်စေချင်ခဲ့သည်။

မွေးနေ့မတိုင်မီ ခုနစ်ရက်အလိုကတည်းက သူတို့ရန်ကုန်သို့ဆင်းလာသည်။ အစီစဉ်ပြုကြသည်။ အစသော် ဒေါ်ရေနဲ့သာ ခင်ခင်ကြီး ကန့်ကွက်သေးသည်။

“မထူးပါဘူး ကိုကိုရယ်၊ ခါတိုင်းကလို အကျဉ်းရုံးပြီး အေးအေးဆေးဆေး ပြီးသွားတာပဲ ကောင်းပါတယ်” ဟု ဆိုခဲ့သေးသည်။ သည်တွင် ကိုကို ဆိုသည်။

“ဒီလိုရှိတယ် ညီမ။ အနောက်နိုင်ငံတွေက အစဉ်အလာအရဆိုရင် အနှစ်လေးဆယ်မြောက်မွေးနေ့ဟာ အခါတိုင်း မွေးနေ့တွေထက် ပိုပြီး အရေးကြီးတယ်။ သူတို့အသက်ပိုင်းခြားနဲ့တွက်ရင် အသက်လေးဆယ်မှာမှ လူ့ဘဝစတင်တယ်လို့ဆိုတယ်။ လူ့ဘဝရဲ့စတင်ကိုရောက်တယ်လို့ သဘောပိုက်သူက ပိုက်ကြတယ်။ ကိုကိုက အဲဒီ အယူအဆအရ ညီမရဲ့ အနှစ်လေးဆယ်မြောက်မွေးနေ့ကို ခမ်းခမ်းနားနား လုပ်ချင်တာ”

“ပြီးတော့လဲ ကုမ္ပဏီတွေရပ်နားလိုက်ရပြီးကတည်းက ညီမဟာ မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းတွေနဲ့ အဆက်အသွယ် ပြတ်သွားတယ်။ တစ်သီးတခြား ဖြစ်နေခဲ့တယ်။ လူတွေက ဘေးမှာ ညီမကို ဘယ်လောက် အပြစ်ပြောနေကြတယ် မှတ်သလဲ။ ဘဝင်မြင့်တယ်လို့ ဆိုသူကဆို၊ စိမ်းတယ်လို့ ပြောသူက ပြောနဲ့။ အဲဒီအပြောအဆိုတွေ ရပ်သွားအောင် မိတ်ဟောင်းဆွေဟောင်းတွေကို ပိတ်ပြီး ညီမနဲ့ ဧည့်ကလေးတွေကို တရင်းတရား ဖြစ်စေချင်တယ်။ သူတို့ရဲ့ ရင်ထဲက သံသယတွေကို ပြေဖျောက် ချင်တယ်။ အဲဒီအခွင့်အရေးဟာ ညီမရဲ့ အနှစ်လေးဆယ်မြောက် မွေးနေ့ပွဲလုပ်ရမယ့် အခွင့်အရေးပဲ ညီမ”

“ပတ်ဝန်းကျင်က ဘာပဲပြောပြော၊ ခင်ခင်ကြီး မမှူပါဘူး”

ဒေါ်ရေနဲ့သာ ခင်ခင်ကြီးက ဆိုခဲ့သေးသည်။ “အဲဒီလို ခေါင်း မစာချင်စမ်းပါနဲ့ကွယ်။ လူဆိုတာ

ဘယ်တော့မှ အထီးတည်း နေလို့မရဘူး ညီမ။ လူမှာ ပတ်ဝန်းကျင်ဆိုတာ ရှိရတယ်။ အသိုင်းအဝန်း၊ အခြေအရံဆိုတာ ထားရတယ်။ ညီမနေနေတာဟာ လူသူမရှိတဲ့ ကျွန်းပေါ်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ပြည်လမ်းမှာ နေနေတယ်။ ရန်ကုန်လိုမြို့ကြီး မြို့ကြီးမှာ နေနေရတယ်ဆိုတာကိုလဲ သတိထားဦးမှပေါ့။

မမဝင်းရီက ဝင်ရောက် ဖျောင်းဖျသည့်။

“ဟုတ်သားပဲကွယ်။ ညီမ ကလဲ အယူမသည်းသင့်တာ သည်းနေတာကိုး။ လူဆိုတာ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ပစ်ခွာသွားရင်၊ ပတ်ဝန်းကျင်ကလည်း ကိုယ့်ကို ပစ်ခွာသွားတာပဲ။ ညီမရဲ့ဘဝဟာဘယ်လောက် အထီးကျန်ဆန်နေသလဲ။ လူ့ဘဝဆိုတာ ဒီလိုသာ နေသွားရင် ဘယ်မှာ အဓိပ္ပာယ်ရှိတော့မှာလဲ”

သို့ဖြင့် အချေအတင်၊ အကြိတ်အနယ် ဆွေးနွေးပြီမှ မိမိ၏မွေးနေ့ကို ခမ်းနားစွာ ကျင်းပရန် ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီး သဘောတူလိုက်ရသည်။

ယခင်က စိမ်းသလိုဖြစ်နေခဲ့သော အပေါင်းအသင်းများထံ စိတ်စာလိုသည်။ သူမ၏ဆန္ဒအရ ဆွမ်း လုပ်ကျွေးခြင်း၊ ရွှေပြားပုစော်ခြင်းလည်း ပြုသည်။ ကိုကိုတို့ အငြိမ့်ထည့်သွင်းသည်အထိ ဇာချဲ့လာခြင်းကိုမူ ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီး၏ စိတ်မှ မကျေနပ် လှ။ သို့ပေမယ့် ကန့်ကွက်ခြင်းမပြုဘဲ နေခဲ့သည်။

အငြိမ့်မှာ “နန်းကိန္နရီ” အငြိမ့်။

ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီးသည် အစသော် အငြိမ့်ကို များစွာ ဂရုထားမိသည် မဟုတ်ချေ။ ကြည့်လေ့ ကြည့်ထလည်း မရှိခဲ့ပေ။ သူမ နှစ်မြိုက်သည်မှာ ရုပ်ရှင်သာ ဖြစ်သည်။

နေဝင်ဦးချုပ်၍ အကျွေးအမွေးဖြင့် စည်ခဲပြီးစီးချိန်မှာ နန်းကိန္နရီ၏ အငြိမ့်ထွက်သည်။ ခေါင်းဆောင် မင်းသမီးလုပ်သူသည် အငြိမ့်ထွက်ခါနီးမှ ရောက်လာသည်။ ရှေ့မှ လက်ထောက်မင်းသမီးများ တစ်လက်ပြီး တစ်လက်ထွက်ခဲ့သည်ကို ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီး အမူမထား။ တစ်ခါတစ်ရံမှသာ စောင်းငဲ့ကြည့်တတ်သည်။

နန်းကိန္နရီသည် မထွက်မီကတည်းက သတင်းကြီးနေသည်။ ယင်းအငြိမ့်ကို ကြည့်ဖူးသူ အများအပြားက ခေါင်းဆောင်မင်းသမီးနန်းကိန္နရီ၏ အလှကိုသော်လည်းကောင်း၊ အသံကိုသော်လည်းကောင်း၊ အကကို သော်လည်းကောင်း ချီးမွမ်းကြသည်။ အချို့ဆိုလျှင် အကျွေးအမွေးပြီးကတည်းက ပြန်ကြပို့ ဖြစ်သည်။ နန်းကိန္နရီအငြိမ့်ဆိုသောကြောင့် မပြန်ဖြစ်သူ အများအပြား ရှိသည်။

နန်းကိန္နရီသည် ကိန္နရီက ကောင်းလှသည်ဟုကျော်စောသည်။ ယင်းအကပြင်ပင် “နန်းကိန္နရီ” အငြိမ့်အဖွဲ့ဟု ထင်ရှားလာရခြင်းဖြစ်သည်။ နေ့ချင်းညချင်း ဆိုသလို ခေါင်းဆောင်မင်းသမီးအရာကို ရခဲ့သည်ဟု ဆိုသည်။

သည်တော်လည်း ဒေါ်ရေနံ့သာခင်ခင်ကြီးသည် နန်းကိန္နရီအပေါ် စိတ်ဝင်စားလာရသည်။ အငြိမ့်ကြည့်ရန် စိတ်ပါလာသည်။ နန်းကိန္နရီမှာ အသံကောင်းကြီးမဟုတ်၊ မြည်သည် ဝေစည်းသည် မှန်သော်လည်း များစွာစည်းစည်း လုံးလုံးမရှိဟုထင်သည်။ အသံမှာ ခပ်ဝါဝါ၊ ခပ်ပူပူပင် သို့ပေမယ့် အဆိုတတ်သည်။ အသံနိုင်သည်။ စည်းဝါးပိုင်သည်။

နန်းကိန္နရီ၏ ရုပ်သွင်ကား အရုပ်ကလေးတစ် ရုပ်နယ် လှပလှနိုးပေသည်။ နွဲ့နွဲ့ယဉ်ယဉ်လေး ဖြစ်သည်။ နှုတ်ချွန်းချွန်း၊ နှုတ်ခမ်းပြည့်ပြည့် ကလေးများမှာ တမင်လက်နှင့်ရေးခြယ်ထားသည့် သဖွယ် ဖြစ်သည်။

နန်းကိန္နရီ၏အကသည် ကခုန်ခြင်းနှင့်ပတ်သတ်၍ ဗဟုသုတများစွာ မရှိသော ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီး၏ စိတ်နှလုံးကိုပင် များစွာယူကျုံး ဆွဲဆောင်နိုင်စွမ်းရှိသည်။ ကကြီးပိုင်၍ ကကွက်မြိုင်ဆိုင်သည်သာ မဟုတ်သေး၊ တကယ့် ကိန္နရီမကလေး ပျံတက်တော့မည့်အသွင်ကိုပင် ဆောင်ယူနိုင်စွမ်းရှိသည်ဟု ထင်ရသည်။

နန်းကိန္နရီသည် ကိန္နရီအကကို ကရည့် လက်မှာ အတောင်ပံမတတ်၊ အမြီးအမောက် စသည်အချွန်အတက်များလည်းမပါ။ ပဝါတစ်ပိုင် ထဘီအမြိတ် တစ်စနှင့် ပင်ပေါ်လှင်အောင် ကနိုင်စွမ်း ရှိကြောင်း တွေ့ရသည်။ ၎င်းကြည့်ဟုခေါ်သောလည်တိုင်ကို ကြောကြောကလေးထား၍ ကြည့်ရသည် အကြည့်မှာ ဟန်ပါလှသည်။

“အင်း . . . ဒါကြောင့်လဲ နန်းကိန္နရီရယ်လို့ နာမည်ကြီးပေတာပဲ”

ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီးအပါးမှ မိန်းမကြီးတစ်ယောက်၏ မှတ်ချက်ချသံကိုကြားရသည်။ ဘယ်သူ့တပည့်ပါလိမ့်။ သည်အကတွေကို ဘယ်မှာများသင်ပါလိမ့် သဘင်မျိုးရိုးလေးကား စဉ်းစားဆဲ၊ လူပြက်များ၏စကားကြောင့် ပင်ကိုပီစ ဖြစ်ကြောင်းသိရသည်။ သည်တော့လည်း ပိုပြီး အံ့ဩချီးမွမ်းရသည်။

ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီးသည် ပွဲခင်းကို ရုတ်တရက် မစွန့်ခွါနိုင်ဘဲ ဆက်လက်ကြည့်နေမိသည်။

နန်းကိန္နရီ ဇာတ်စင်အစွန်းသို့ လျှောက်လာသည်။ လူပြက်ကိုငှက်ရိုးအနီးတွင် မခို့တရိုကလေး ရုပ်လှာသည်။ “ဒီဘက်က ဦးလေးငှက်ရိုးထင်ပါ့ရှင်”

ကနွဲကလျ မေးသည်။

“ဟုတ်ပါ၊ နန်းကိန္နရီ”

“ဪ... ဦးလေး ကိုသော်တာလဲ ပါသကိုး”

“မှန်ပါ၊ နန်းကိန္နရီ”

နန်းကိန္နရီသည် ထာဘီအမြတ်စကို သာသာခတ်ရင်း ဇာတ်စင်အလယ်ရှိ မိုက်ကရိုဖုန်းခွက်အနီးသို့ လျှောက်လာသည်။

“ဒီနေ့လို မင်္ဂလာအပေါင်း ခညောင်းတဲ့ နေ့ထူးနေ့ မြတ်ကြီးမှာ နန်းကိန္နရီအနေနဲ့ မိမိတတ်တဲ့ အတတ်ပညာနဲ့ ကြွရောက်ကြည့်စုကြတဲ့ မင်းပရိသတ်အပေါင်းကို အပျင်းတော်ပြုစေဖို့ နှုတ်ခွန်းဆက်သ ကပြခွင့်ရတာ များစွာမှ ပျော်ရွှင်ဝမ်းမြောက်လှပါတယ်လို့”

“ဒါပေါ့ကလေးရေ၊ တတ်တဲ့ပညာ မနေသာဆိုသလိုပေါ့”

“ဒါထက် ဦးလေး ကိုငှက်ရိုးရေ”

“ဗျာရေ”

“ဦးလေး ကိုသော်တာ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဒီကနေ့ဟာ ကျွန်မတို့ အစ်မကြီး ဒေါ်ရေနဲ့သာ ခင်ခင်ကြီးရဲ့ အနှစ်လေးဆယ်မြောက် မွေးနေ့မင်္ဂလာ အခါ တော်နေ့ထူးနေ့မြတ်ကြီး မဟုတ်ပါလားရှင်”

“ဟုတ်ပါ၊ နန်းကိန္နရီ”

“ကျွန်မတို့ အစ်မကြီး ဒေါ်ရေနဲ့သာခင်ခင်ကြီးရဲ့ အနှစ်လေးဆယ်မြောက်မွေးနေ့မှာ၊ နန်းကိန္နရီဟာ အကန့်ပျော်တော်ဆက်ခွင့် ကြိုတဲ့အတွက် အထူးပဲ ဝမ်းမြောက်ကြောင်း ပြောပါရစေရှင်”

“ဟုတ်ပါ”

“တစ်ဆက်ထဲမှာပဲ၊ ကျွန်မတို့ အစ်မကြီး ဒေါ်ရေနဲ့သာ ခင်ခင်ကြီးဟာအဆင်းလှခြင်း၊ အနာကင်းခြင်းနဲ့ ပြည့်စုံပြီး အသက်တစ်ရာနဲ့ဆယ်ကျော် ရှည်စေသတည်းလို့ ဆုတောင်းသမှုလည်း ပြုရပါတယ် ဦးလေးတို့ ရှင့်”

“လိမ္မာလိုက်လေး ... ကလေးရယ်”

ဒေါ်ရေနဲ့သာခင်ခင်ကြီးသည် နန်းကိန္နရီ၏ မျက်နှာကို စူးစိုက်ကြည့်နေမိသည်။ နန်းကိန္နရီ၏ စကားများကို စူးစိုက်နားထောင်နေမိသည်။ ယင်းမိန်းကလေး၏ သွင်ပြင်မူရာကိုလည်း အမှတ်ထင်ထင် အကဲခတ်နေမိချေသည်။

စစ်စစ် နန်းကိန္နရီသည် သူမတို့ သဘာဝသည် သဘာဝဆူတောင်းခြင်း၊ နှုတ်ခွန်းဆက်ခြင်း အမှုကို ပြုနေသည် မှန်သော်လည်း၊ နန်းကိန္နရီ၏အသံနှင့် သွင်ပြင်မူရာမှာ ဟန်

လုပ်နေပုံမရ သရုပ်ဆောင်နေပုံ မပေါ်။ တကယ်တမ်း လို့က်လို့က်လှလှ ပြောဆိုနေသည့် ပုံပေါ်လွင်သည်။

ဒေါ်ရေနဲ့သာ ခင်ခင်ကြီးတွင် အတွေးအထင် တစ်ခုရှိခဲ့သည်။ အငြိမ့် မင်းသမီးဆိုလျှင် ကြာမှုပါ တတ်သည်ဟူသော အတွေးအထင်ဖြစ်သည်။ ပရိသတ်ကို ညှိရမည်၊ လူပြန်တွေနှင့် ဟေးလား ဝါးလား လုပ်ရသည်ဆိုသလားမသိ။

နန်းကိန္နရီတွင် ကြာမှုမပါ။ အပြောအဆို ယဉ်ကျေးသွယ်ပျောင်းသည်။ လူပြန်များကိုလည်း လေးစား ဟန်ပြုသည်။ ဖိုးခနဲ ဖတ်ခနဲ ရိုက်နှက်ခြင်းမျိုး မပါဝင်။

“ဪ... ဦးလေးတို့ရေ”

“ဗျာရေ။ ကလေးမ”

“စကားစပ်လို့ ပြောရဦးမယ် ဦးလေးရဲ့”

“ဆိုစမ်း”

“အစ်မကြီးရဲ့အမည်က ဒေါ်ရေနဲ့သာ ခင်ခင်ကြီး ဆိုတော့ ကျွန်မရဲ့စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးခံစားလာရတယ် ဦးလေးတို့ရဲ့”

“ဘယ်လိုများပါလိမ့်ကွယ်”

“ရေနဲ့သာဆိုတော့၊ အစ်မကြီးဟာ ရေနံချောင်းမြို့သူများလေလားလို့ တွက်စစ်စိတ်ယ ဦးလေးရဲ့”

“ကလေးရဲ့စကားက စိတ်ဝင်စားစရာပါလားကွယ်”

ဒေါ်ရေနဲ့သာ ခင်ခင်ကြီး ခေါင်းထောင်လာသည်။

ဘာများ ပြောမလို့ပါလိမ့်၊ သည်ကလေးမဘာကို ဆိုလိုချင်ပါလိမ့်စသည့်ဖြင့် တွေးမိလာသည်။

စင်စစ်သည်စကားကို နန်းကိန္နရီသည်အကြောင်း မဲ့ဆိုဟန်မတူ။ “စောစောကထက် ပိုမို တည်ငြိမ်သောမျက်နှာထားအရ သည်စကားမှာ ဇာတ်တိုက်စဉ်က သင်ထားသော စကားမျိုးလည်း ဟုတ်ပုံမရ။

“ဒီလိုပါရှင်၊ အရင်းစစ်တော့ အမြစ်မြေကဆိုတာလို့ ကျွန်မရဲ့ဇာတ်ကို ဆန်းစစ်ကြည့်ခဲ့မယ်ဆိုရင်လဲ ကျွန်မဟာ ရေနံချောင်းသူ စစ်စစ် ဖြစ်ခဲ့တာကလေး ဦးလေးတို့ရဲ့”

ဒေါ်ရေနဲ့သာ ခင်ခင်ကြီး၏ ရင်မှာလှုပ်ရှားလာသည်။ နန်းကိန္နရီ၏ စကားကို ပိုမိုစိတ်ဝင်စားလာဟန်ဖြင့် နားစွင့်သည်။ ယင်းစကားမှာ လူပြန်များအဖို့လည်း ပထမဆုံးကြားရသော စကား ဖြစ်ပုံရသည်။ ၎င်းတို့ကိုယ်တိုင်ပင် ဇာတ်ဟန်ပျောက်ကာ တကယ်တမ်း စိတ်ဝင်စားရဟန် ပြုသည်။ နန်းကိန္နရီသည် ဒေါ်ရေနဲ့သာ ခင်ခင်ကြီး ရှိရာဘက်သို့မျက်စိတစ်ချက် ရှေ့ကြည့်သည်။ ဒေါ်ရေနဲ့သာ ခင်ခင်ကြီး၏ ရင်မှာ မူနွေးလာသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်။ ကျွန်မဟာ ရေနံ့ချောင်းဇာတိပါ။ ရေနံ့သာသူလို့ မခေါ်ထိုက်ဘူးလားရှင်”

“ခေါ်ထိုက်သလေကွယ်”

“ဘဝအကျိုးပေးခြင်း၊ ပညာချင်း၊ အရည်အချင်းချင်း လိုက်မမှီအောင် ကွာခြားကြပေမယ့် ဇာတိချင်းကတော့ အတူ တူမို့ အခုလို ကျွန်မတို့ အစ်မကြီး ဒေါ်ရေနံ့ သာခင်ခင်ကြီးရဲ့ မွေးနေ့သဘင်၊ ဆင်ယင်ကျင်းပတဲ့ နေရာမှာ ပြောဖျော်ခွင့်ရတာ ကိုက၊ ကျွန်မဂုဏ်ယူလို့ မဆုံးပါဘူးလို့ ပြောချင်တယ် ဦးလေးတို့ရှင်”

“ဇာတိ၊ ပုည၊ ဂုဏ်မာနချင်း မတူပေမယ့်၊ တစ် မြေထဲနေ တစ်ရေထဲ သောက်ခဲ့ကြတာချင်း အတူတူမို့၊ အခု ပွဲမှာ အခါတိုင်း ပွဲသဘင်တွေထက် ပိုပြီး အလေးအနက် ပြောဖျော်မယ်ဆိုတဲ့ သဘောပေါ့ ဒီလို မဟုတ်လား ကလေး ရယ်”

“မှန်ပါတယ်ရှင်၊ ကိုင်း အပြောနဲ့ မပြီးသေးဘူး။ အလုပ်နဲ့လဲ လက်တွေ့ပြဦးမှ ဖြစ်မယ်ဦးလေးတို့ရဲ့ နန်းကိန္နရီ ရဲ့အကနဲ့ သဘာဝကလေးတွေကို ကြည့်မယ် မဟုတ်လား ဦးလေး”

“ကြည့်ချင်ကြပါပြီလို့”

နန်းကိန္နရီသည် ခေါင်းကိုမော့လိုက်သည်။ တင်း တင်းရစ်ရစ် ရှိလှသော ရင်ကလေးကို ပင့်ချိုလိုက်သည်။

“အများက မြောက်စားလို့ တောက်ကြွားလာရ သည် . . . နန်းကိန္နရီ . . . အပြောမဟုတ် အလုပ်နဲ့ လက်တွေ့ပြတတ်သည် . . . နန်းကိန္နရီ . . . သဘောကလဲ ကြည် . . . မနောကလဲကြည် . . . နန်းကိန္နရီ။ လူတိုင်းက ချစ်မြတ်နိုးကြသည် . . . ရီရီ . . . နန်းကိန္နရီ . . . နန်းကိန္နရီ”

ဒေါ်ရေနံ့သာခင်ခင်ကြီး၏ နားဝယ် ယင်းအမည်သည် ပဲ့တင်ရိုက်လျက် ရှိလေသည်။ ဂယက်ထန်လျက် ရှိလေ သည်။ သူမသည် နန်းကိန္နရီ၏ ဒုတိယ ကကြိုးကကွက် ကိုဆက်လက် ကြည့်ရှုနိုင်စွမ်း မရှိတော့။ အိမ်အပေါ်ထပ် သို့ တက်ခဲ့သည်။ ဆိုဖာပေါ်တွင် ထိုင်မိသည်။

စိတ်မှာ လှုပ်ရှားလာသည်။ ရင်မှာ ပူနွေးလာသည်။ အဘယ်ကြောင့် ယင်းသို့ ခံစားနေကြောင်းတွေးသည်။ တွေး၍မရ။ အငြိမ့်မင်းသမီးတစ်ယောက်နှင့် ဇာတိချင်းတူ သည် ဆိုရုံမျှနှင့် အဘယ်ကြောင့် သည်မျှ တုန်လှုပ်နေရသည် ကို စဉ်းစားသည်။ စဉ်းစား၍မပေါ်။

“ညီမ”

ကျောဘက်မှ အသံကြားရသည်။ လှည့်ကြည့်သော အခါ မမဝင်းရီကို တွေ့ရသည်။

“ပွဲကြည့်နေရင်း ရုတ်တရက် ဘာဖြစ်လို့ ထဲ သွားရ တာလဲဟင်”

မမဝင်းရီ၏ မျက်နှာတွင် စိုးရိမ်မကင်း ဖြစ်ရသော အသွင်အပြင် ပေါ်ပေါက်နေသည်။

“ခေါင်းထဲက ငြီးစိစိဖြစ်လာလို့ပါ မမဝင်းရီ”

“လူငွေ ကြောင့် ထင်ပါရဲ့ . . . လိမ္မော်ရေ သောက် မလား”

“နေပါစေ မမဝင်းရီ။ ဒါထက်နန်းကိန္နရီဆိုတဲ့ မင်း သမီးကို မမဝင်းရီ အရင်က ကြည့်ဖူးသလားဟင်”

“ဟင့်အင်း၊ ဒါပထမဆုံးအကြိမ် ကြည့်ဖူးတာပဲ။ မဆိုးဘူးနော်”

“တော်တယ်လို့ ပြောရလိမ့်မယ်ထင်တယ်။ သူက ရေနံ့ချောင်း ဇာတိဆိုတော့ ရေနံ့ချောင်းမှာ သူ မကဖူးဘူး လား။ သူ့အကြောင်းသိလို့ သူ့ကို ရှာပြီး ငှားခဲ့တာလား ဟင်”

“ကတာ မတွေ့ဖူးပါဘူး။ သူ့အကြောင်းသိလို့ ငှား တာလဲ မဟုတ်ဘူး။ ဒါကတော့ကွယ် ရေနံ့ချောင်းသူ ရေနံ့ချောင်းသာဆိုတာ နေရာအနှံ့အပြားမှာ ရှိနေတာ မဆန်း ပါဘူး။ ညီမတောင်းမှ ရေနံ့ချောင်းကနေ ဒီကို ရောက်နေ သေးတာပဲ မဟုတ်လား။ မမဝင်းက ညီမ ရုတ်တရက်ထဲ သွားတော့ အငြိမ့်မင်းသမီးပြောတဲ့ စကားကို သဘောမကျ လို့လားလို့”

“သူပြောတာ ဘာသဘောမကျနိုင်စရာရှိသလဲ မမ ဝင်းရီ”

မမဝင်းရီက ပြုံးသည်။

“ခြောက် သူနဲ့ညီမကို နှိုင်းယှဉ်ပြောသလိုများ ဖြစ်သွား သလားလို့”

“နှိုင်းယှဉ်တော့လဲ ဘာဖြစ်သလဲ မမဝင်းရီရယ်။ လူချင်းအတူတူပဲဟာ။ ဒါပေမယ့် အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရမယ် ဆိုရင် စိတ်မှာ တစ်မျိုးပဲ။ ဘယ်လို တစ်မျိုးလဲ ဆိုတာကို မသိတာတော့ မမှန်ပဲလေ။ သူ့ပြောပုံဆိုပုံကလဲ ထူးခြားတယ် မမဝင်းရီ။ ဟန်လုပ်ပုံ မရဘူး။ တကယ် ဝမ်းသာဂုဏ်ယူနေ မိပုံမျိုးပဲ”

“ဝမ်းသာတာ ဂုဏ်ယူတာကတော့ အမှန်ပဲနေမှာ ပေါ့။ တစ်မြို့ထဲသားချင်းပါလို့ ပြောနေပြီပဲဟာ”

“အင်းလေ . . . ဒါကြောင့်လဲ ခင်ကြီးကိုယ်တိုင် သံယောဇဉ် ဖြစ်မိတယ်ထင်ပါရဲ့”

မမဝင်းရီသည် ယောက်မဖြစ်သူ၏ မျက်နှာကို စူး စိုက်ကြည့်သည်။

“သံယောဇဉ်ဖြစ်တယ်လား”

ခပ်တိုးတိုး ဆိုသည်။

ဒေါ်ရေနံ့သာခင်ခင်ကြီး ဘာမျှမပြော။ ဝရန်တာသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ ဝရန်တာမှနေ၍ အငြိမ့်ခုံသို့ လှမ်းကြည့်နေသည်။ နန်းကိန္နရီသည် ကကွက်ဖော်နေဆဲ။ ကကြီး သွယ်နေဆဲ။ မမဝင်းရီသည် ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီး၏ နံဘေးတွင် ရပ်လှာသည်။ အငြိမ့်စင်သို့ ကြည့်သည်။ အဝေးမှ ကြည့်ရသောအခါ အကသည် ပို၍ညက်သည်။ ရံခါတွင် ပို၍သွက်သည်။ နန်းကိန္နရီ တကယ်တမ်းပင် ပင်ပန်းပန်းကနေသည်ကို မြင်ရသည်။

“အင်း... ခင်ကြီးရဲ့သမီးလေးသာရှိရင် သူ့အရွယ်လောက်ပဲ”

ဒေါ်ရေနံ့သာခင်ခင်ကြီး တစ်ကိုယ်တည်း ညည်းညူသလို ဆိုသည်။ ဆိုင်းသံများကြောင့် ယင်းစကားကို မမဝင်းရီ အပြည့်အစုံ နားလည်လိုက်ဟန်မတူ။

“ဘာရယ်”

မေးသည်။ ဒေါ်ရေနံ့သာခင်ခင်ကြီး အဖြေမပေး။

“ခင်ကြီးဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး။ ခေါင်းမှူးတာလဲ ပျောက်သွားမှာပါ။ မမဝင်းရီ အောက်ဆင်းကြည့်ရင် ကြည့်လေ။ ခင်ကြီး ဒီကပဲ ကြည့်တော့မယ်”

သည်သို့သာ ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီး ပြောသည်။

“ကိုညွန့်တစ်ယောက် မမဝင်းကို ရှာနေမယ်ထင်တယ်။ မမဝင်းအောက်ဆင်းလိုက်ဦးမယ်”

ဒေါ်ရေနံ့သာခင်ခင်ကြီး ခေါင်းညှိတ်ပြသည်။ မမ

ဝင်းရီ သူမ အပါးမှ ခွါသွားသည်။ မမဝင်းရီ တံခါးပေါက်ဝ အနီးသို့ ရောက်လျှင် သူမသည် တစ်စုံတစ်ရာကို သတိရသလို လှမ်းပြောသည်။

“ဪ... မမ ဝင်းရီ”

မမဝင်းရီ မြေလှမ်းတုံ့သွားသည်။ နောက်သို့ လှည့်ကြည့်ကာ ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီး၏ စကားကို နားစွင့်သည်။

“နန်းကိန္နရီကို ငွေငါးရာ ဆုချချင်တယ် မမဝင်းရီ။

ပြီးတော့လဲ အငြိမ့်သိမ်းရင် နန်းကိန္နရီကို ခင်ကြီးဆီ လွှတ်လိုက်စမ်းပါ မမဝင်းရီ”

“ဦးလေး ကိုငှက်ရိုးနဲ့ ဦးလေး ကိုသော်တာရေ”
“ဗျာရေ၊ ကလေးမ”

“ကျွန်မတို့ အစ်မကြီး ဒေါ်ရေနံ့သာခင်ခင်ကြီးက နန်း
ကိန္နရီအတွက် ငွေငါးရာ ဆုချခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီအတွက်
အစ်မကြီး အသက်ရှည်ရာ ရှည်ကြောင်း မြတ်ဘုရားမှာ
လက်အုပ်ကြာမုံချီးပြီး ညစဉ် ဆုမွန်ကောင်းတောင်းပါ့မယ်
လို့”

“တစ်ဦးမေတ္တာ တစ်ဦးမှာ ဆိုသလိုပေါ့ ကလေး
ရယ်။ ဒါထက် ကိုငှက်ရိုး”

“ဗျာ ကိုသော်တာ”

“နန်းကိန္နရီတို့များ တယ်ကုသိုလ်ထူးကိုးဗျာ။ ကြည့်
ခမ်း။ တစ်ပိုဒ်လောက် က၊လိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ ဆုငွေတွေ ဘာ
တွေ ဝေါခနဲ့ ကျလာရော မဟုတ်လား”

‘ကျုပ်တို့ လူပြက်တွေနဲ့တော့ကွာပါဗျာ။ လျာထွက်
အောင် ဟောတဲ့တိုင် ဟောရင်းသာ ယုံတော်မူရမယ်။ ဆန်ဖြူ
ဖြူတစ်ခွက်မှ ထွက်နိုင်ပုံမရဆိုတာမျိုးလို တစ်ညလုံး ရင်ကွဲ
အောင် ပြက်လုံးထုတ်ပေမယ့် ခြူးတစ်ပြားမှ ကျ၊မလာ
ဘူးဗျာ’

“ဧည့် . . . ကိုငှက်ရိုး”

“ဟုတ်ကဲ့ ကိုသော်တာ”

“ခင်ဗျား အပြောကောင်းတာနဲ့ ကျုပ်တို့ကို သနား
ကရုဏာသက်ပြီး ဟိုဘက်ထောင့်က အစ်မကြီးတစ်ယောက်

က ဆုချတော့မလို့ ထင်တယ်။ အိပ်မှိုက်နေပြီဗျာ။ ဟာ
အကြွေမပါလို့ ကန်တော့ပါသေးရဲ့တဲ့ဗျို့”

ဒေါ်ရေနံ့သာခင်ခင်ကြီးသည် လူပြက်များ၏ ပြက်
လုံးထုတ်သံများ၊ လူအများ၏ ရယ်မောသံများကို နားစိုက်
ထောင်နေသည်။

ယခုအခါ သူမသည် ဧည့်ခန်းဆိုဖာများသို့ ပြန်
လည်ရောက်ရှိနေခဲ့သည်။ ထိုနေရာမှနေ၍ အငြိမ့်မှအသံ
များကို နားစွင့်နေခဲ့သည်။ နန်းကိန္နရီ၏ တေးသံသည်
ချို့သာကြည်မြဲစွာဖြင့် သူမထံရောက်လာသည်။ နန်းကိန္နရီ
သည် မမောမပန်းနိုင်သလို မနားတမ်း ကနေသည်။ လူပြက်
များကိုပင် ကြာရှည် ပြက်ခွင့်မပေး။

သို့နှယ်ဖြင့် တစ်စထက်တစ်စ ညဉ့်နက်လာသည်။
လူတို့တဖွဲဖွဲပြန်စပြုသည်။ အငြိမ့်အဖွဲ့သည်လည်း များစွာ
မကြာမြင့်မီမှပင် ရပ်နားလိုက်လေသည်။ သီဆိုသံ၊ ဆိုင်းသံ
များ ငြိမ်သွားသည်။ လူအချို့တို့သည် ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်
ခင်ကြီးထံ ရောက်လာကြသေးသည်။ နှုတ်ဆက်စကားဆိုကြ
သေးသည်။ ဒေါ်ရေနံ့သာခင်ခင်ကြီး ဝံ့ပြန် နှုတ်ဆက်ရ
သည်။ အချို့ကို အိမ်ပေါက်ဝအထိ လိုက်ပို့ရသေးသည်။

ရေနံ့သာသည် တစ်စထက်တစ်စ ဆိတ်ငြိမ်လာ
သည်။ စောစောက လှုပ်လှုပ်ခတ်ခတ်ရှိရမှုများ အနည် ထိုင်
သလို ငြိမ်သက်သွားသည်။ ရေနံ့သာတွင် ပြင်ပဧည့်သည်
မကျန်ရှိတော့သလောက် ဖြစ်လာသည်။

ယင်းအချိန်တွင် နန်းကိန္နရီသည် ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်
ကြီးထံ ရောက်ရှိလာလေသည်။

စင်စစ် နန်းကိန္နရီသည် ဒေါ်ရေနံ့သာခင်ခင်ကြီးက မိမိအား တကူးတကန့် တွေ့ဆုံလိုပါသည်ဟုသော စကားကို ကြားရသည့်အခါ အမှန်ပင် အံ့ဩသည်။ အမှန်ပင် တုန်လှုပ်သည်။ သည်သို့သော မွေးနေ့စဉ်ခံပွဲလို့၊ ပါတီလို နေရာမျိုးတွင် အကြိမ်ကြိမ်ကပြခဲ့ဖူးသည်။ လူအများက အငြိမ့်မင်းသမီးဆိုသည်မျိုးကို အငြိမ့်စင်ပေါ်တွင် ကခုန်နေစဉ်မှာသာ အလေးထားတတ်သည်။ ဂရုစိုက်တတ်သည်။ တကူးတကန့် လက်ခံတွေ့ဆုံလေ့ မရှိဖူးခဲ့။ ပြည်ဖုံးကားချ ပြီးပြီဆိုလျှင် အငြိမ့်မင်းသမီး၏ အခန်းကဏ္ဍ ပြီးဆုံးခြင်းသို့ ရောက်ရှိသွားရတတ်သည်။

ပြီးလျှင် ဆုငွေဆိုသည်မျိုးကိုလည်း ယခုလို လုံးခနဲခဲခနဲ များများစားစား ရတတ်သည် မဟုတ်ပေ။ အများဆုံး ရလှမှ ငါးဆယ်မျိုး၊ တစ်ရာမျိုး။ ထိုအတွက် အငြိမ့်လောကတွင် ကျင်လည်ခဲ့ဖူးပေါင်းများလှပြီ ဖြစ်သော ကိုဌကရီးတို့ကိုသော်တာတို့ ကပင်အံ့အားသင့်နေသည်။ စောစောက ယင်းအကြောင်းကို ပြောနေခဲ့သေးသည်။

“သူဌေးမကြီးက အရိုကို အထက် သဘောကျသွားတယ် ထင်တယ်ဟေ့။ ငွေငါးရာကို ဘတ်ခနဲဆုချ ပစ်လိုက်တာပဲ”

ကိုဌကရီး၏ စကား။ သူ၏ဟန်မှာလည်း အားကျ ဝမ်းမြောက်ဟန်နှင့်။ အငြိမ့်တစ်ဖွဲ့သားလုံးက နန်းကိန္နရီကို “အရီ” ဟု ခေါ်ကြသည်။

“အဲဒါ သိလား။ အရီအပြောကောင်းလို့ပေါ့။ သူဌေးမကြီးနဲ့သူနဲ့ တစ်မြေတစ်ရေထဲကပါလို့ ပြောခဲ့လို့ပေါ့။ ဒါထက် နေစမ်းပါဦးအရီ။ ညည်းဟာ ရေနံ့ချောင်းသူပါဆိုတာ တကယ်လား။”

ကိုသော်တာက မေးသည်။

“မြော် . . . ဦးလေး သော်တာနုနယ်။ ကျားကိုက်ပါ တယ်ဆိုမှ နာတာရှည်လား ဆိုတာလို ကျနေပြီ။ အရီဟာ ရေနံ့ချောင်းသူ စစ်စစ်ပါ။ ရေမရောပါဘူး။”

နန်းကိန္နရီ ရယ်မောရင်းပြန်ပြောသည်။

“အစက ညည်းတစ်ခါမှ ဒီလိုမပြောဖူးပါလား။”

“ဒါကတော့ အခွင့်မသင့်သေးလို့ပါ ဦးလေးရဲ့။ အခုတော့ တစ်မျိုးပဲလေ။ ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီးဆိုတော့ ရေနံ့ချောင်းသူပဲ ဖြစ်ရမယ်ဆိုပြီး ပြောမိတာ။ ရေနံ့ချောင်းကို ကဗျာဆန်ချင်တဲ့ လူတွေက ရေနံ့သာလို့လဲ ခေါ်ကြတယ် မဟုတ်လား။ ရေနံ့သာမိုးလှိုင်တို့ ဘာတို့ ဆိုတာလို့ပေါ့။”

“အေးဟေ့ ဒီသူဌေးမကြီးရဲ့ နာမည်ကလဲ အဆန်းသားလားကွယ်။ ဒီနာမည် ကြားစတုန်းက ငါတောင် အငြိမ့်

မင်းသမီးလား ဘာလားနဲ့ တွေးမိသေး”

ကိုသော်တာ၏ စကားကို အားလုံးက ဝိုင်းဝန်းရယ်မောမိကြသည်။ ယင်းအခိုက် အငြိမ့်ငှားစဉ်က လိုက်ပါလာခဲ့ဖူးသော အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက် သူမထံလာနေသည်ကိုတွေ့ရ၍ စကားကို ရပ်ထားလိုက်ကြရသည်။ ယင်းအမျိုးသမီးကြီးက နန်းကိန္နရီအား ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီးက တွေ့လိုကြောင်း ပြောပြခဲ့သည်။ နန်းကိန္နရီ အပါအဝင် တစ်ဖွဲ့သားလုံး အံ့အားသင့်ကြရသည်။

သို့ဖြင့် နန်းကိန္နရီသည် ဒေါ်ရေနံ့သာခင်ခင်ကြီး၏ ရှေ့မှောက်သို့ ရောက်ရှိလာရသည်။ သူမအနေနှင့် ဒေါ်ရေနံ့သာခင်ခင်ကြီးအား အဝေးမှ လှမ်း၍မြင်ခဲ့ရသည်။ ကိုဌကရီးက ပြသဖြင့် အမှတ်မထင်ကြည့်မိခဲ့သည်။ ယင်းအမျိုးသမီးကြီး၏ သွင်ပြင်မှာ မေးစားဖွယ်ကောင်းလောက်အောင် တည်ငြိမ်ရင့်ကျက်ခြင်းလည်းရှိသည်။ အမျိုးသမီးအချင်းချင်းအနေနှင့်ပင် အားကျရလောက်အောင် လှပချောမွေ့ခြင်းလည်း ရှိသည်။ ဝတ်ဆင်ထားသော အဝတ်အစားနှင့် တစ်ကိုယ်လုံးတောက်ရွှန်းနေသည်ဟု ထင်ရလောက်အောင် များပြားသော လက်ဝတ်တန်ဆာ ဒွါဒရာများကိုလည်း တွေ့ရသည်။ အဝေးမှကြည့်စဉ်ကထက် ယခုလို အနီးကပ်ကပ် အမှတ်ထင်ထင် မြင်ရသောအခါ ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီးမှာ ပို၍ နုနယ်နေကြောင်း၊ ပို၍ ချောမွေ့နေကြောင်း နန်းကိန္နရီတွေ့ရလေသည်။ ငယ်ငယ်က ဆိုလျှင် ဘယ်မျှ ချောမွေ့ လေမည်နည်းဟု နန်းကိန္နရီစဉ်းစားသည်။ ခမ်းနားသောစဉ်ခန်း၏ အရှိန်အဝါက ခြောက်လှန့်ထားသလို ဖြစ်နေ၍ နန်းကိန္နရီ ခြေလှမ်းတုံ့သည်။ မဂ်မရရှိရသည်။ သူမအား တံခါးပေါက်ဝတွင် စတင်၍ တွေ့လျှင် တွေ့ချင်း ပြုံးပြခဲ့သော ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီး၏ အပြုံးကြောင့်သာလျှင် အနည်းငယ် အားတက်လာရသည်။

“လာကွယ့် ဒီမှာထိုင်”

ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီးက နန်းကိန္နရီအား သူမနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ဆိုဖာသို့ ညွှန်ပြသည်။ နန်းကိန္နရီသည် ပြည့်တင်းသော တင်သား အိမ်ကလေးများဖြင့် ဆိုဖာပေါ်သို့ မရဲတရဲ ထိုင်ချသည်။ အခန်းထဲတွင် သူတို့နှစ်ယောက်မှအပ အခြားသူ မရှိ။ အိမ်အပြင်ဘက်ဆီမှ ပစ္စည်းပြောင်းရွှေ့သံ အချို့ကို ကြားနေရသည်မှလွဲ၍ အခန်းမှာ တိတ်ဆိတ်နေသည်။ ငြိမ်သက်နေသည်။ ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီးသည် နန်းကိန္နရီကို မျက်တောင်မခတ်တမ်း ငေးစိုက်ကြည့်နေသည်။ အမျိုးသမီးငယ်သည် ဗလာထာတီကို ရိုးရိုးထာဘီနှင့် လဲလှယ်ဝတ်ဆင်ရုံမှအပ အခြားအဝတ်အစားများကို မလဲ

လှယ်ရသေး။ ထိုင်မသိမ်းနှင့် ရင်စည်းအင်္ကျီနှင့်ပင်။ ဆံယဉ် စနင့် ဆဲမြတ်ထုံးနှင့်ပင်။ နန်းကိန္နရီ၏မျက်နှာတွင် မိတ်ကပ် ရှိနေဆဲ။ နှုတ်ခမ်းနှိဆိုးထားဆဲ။ ယင်းအရာများကြောင့် မျက်နှာ၏အလှမှာ ပို၍တောက်ပသည်။ ပို၍ပုံပေါ်သည်။ လည်တိုင်မှာ ကြော့ရှင်းသည်။ ပုလဲသွယ်ဖြင့် လည်တိုင်အလှကို ဖြည့်စွက်ထားသည်။ ရင်စည်းအင်္ကျီ၏ စည်းနှောင်ခြင်းကင်းလွတ်နေသော ရင်ညွန့်သားကလေးမှာ ဝင်းနေသည်။ ပိုပိုပိုပို ရှိနေသည်။

ညောင် လှလိုက်တဲ့ ကလေးမ။
ဒေါ်ရေခဲသား ခင်ခင်ကြီး ရင်ထဲမှ ပြောနေသည်။
ဒေါ်ရေခဲသား ခင်ခင်ကြီးက မိမိအား စူးစိုက်ကြည့်ရုံမလှ၍ စကားတစ်စုံတစ်ရာ မပြောဘဲနေသဖြင့် နန်းကိန္နရီ အနေရ ကျဉ်းကျပ်လျက်ရှိသည်။ တောရိုင်းသမင်မငယ်နယ် စိုးရုံခြင်း မကင်းသော မျက်ဝန်းအစုံဖြင့် ဒေါ်ရေခဲသား ခင်ခင်ကြီးအား ပြန်လှန်ကြည့်မိသည်။ အတော်ကြီးကြားမှာ စကားသံထွက်ပေါ်လာသည်။

“မင်းက ရေခဲချောင်း ဇာတ်နော်”
ဒေါ်ရေခဲသား ခင်ခင်ကြီး၏ အမေးကို နန်းကိန္နရီ ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ရေခဲချောင်း ဘယ်ဆီကလဲကွယ်”
“ရှင်”
“ညောင် ဘယ်ရပ်ကွက် ကလဲလို့ မေးတာပါ”
“ရွာသစ်ရပ်ကွက် ကပါရှင်”
“မိဖတွေကော . . .”

“အရီမှာ အမေမရှိတော့ပါဘူးရှင်” အရီ ငယ်ငယ်ကထဲက ဆုံးပါတယ်။ အဖေတော့ ရှိပါသေးတယ်’
ဒေါ်ရေခဲသား ခင်ခင်ကြီးသည် မသိမသာ သက်ပြင်းရှိုက်လိုက်သည်။ သူမကြားလိုသောအဖြေနှင့် ကြားလိုက်ရသောစကားတို့ အမြီးအမောက်မတည့်ပုံကို တွေးမိကာ သက်ပြင်းရှိုက်မိခြင်း ဖြစ်သည်။ စင်စစ် ဒေါ်ရေခဲသား ခင်ခင်ကြီးကြားလိုလျက်ရှိသောအဖြေစကားမှာ ယင်းသို့ မဟုတ်ခဲ့။ နန်းကိန္နရီအား တကူးတကန့် ခေါ်ယူတွေ့ဆုံမိခြင်းမှာ အကြောင်းမဲ့မဟုတ်။ ရည်မှန်းချက်ရှိသည်။ စကားတစ်ခွန်းတလေ ဆက်စပ်၍ရလေမလားအထင်နှင့် ခေါ်ယူမေးစမ်းခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

သူမ ကြားလိုသောအဖြေစကားမှာ နန်းကိန္နရီ တွင် မိဘမရှိတော့၊ လူတစ်ဦးက မွေးစားခဲ့သည်။ ထိုမှ အငြိမ့်မင်းသမီး ဖြစ်လာခဲ့သည်ဟူသော စကားမျိုး ဖြစ်သည်။ အကယ်၍ ယင်းသို့သာ ဖြေကြားလာခဲ့ပါလျှင် ဒေါ်ရေခဲသား

ခင်ခင်ကြီး အနေနှင့် အဆက်အစပ်မြောက် မြားစွာကိုရှုမိမည်ဖြစ်သည်။ နောက်ဆုံး နန်းကိန္နရီဟူသည် မိမိ၏ပျောက်ဆုံးနေလေသော သမီးငယ်ပါကလားဟု ယုံကြည်ထင်မှတ်နိုင်သည်အထိ ဆက်စပ်ပစ် လိုက်ချင်သည်။ ယခုမူ မိမိ၏ ဆန္ဒမှာ ဆန္ဒသာလျှင်ဖြစ်သည်။

တကယ်တမ်း ဖြစ်မလာနိုင်သည်ကို တွက်မိကာ စိတ်မှာ မချင်မရဲကြီး ဖြစ်နေမိသည်။

“အငြိမ့် က၊ တာ အတော်ကြာ ပြီလားဟင်”
စကားစရာ၍ မေးရသည်။
“သုံးနှစ်ရှိပါပြီ”
“ရေခဲချောင်းက ထွက်လာခဲ့တာကော”
“ကြာပါပြီ”

“ဒါထက် စောစောက လူပြုက်တွေပြောတဲ့စကားထဲမှာ နန်းကိန္နရီဟာ သဘင်မျိုးရိုး မဟုတ်ဘူးလို့ ကြားလိုက်ရတယ်။ အမှန်ပဲလား”

“အမှန်ပါပဲ အစ်မကြီး။ အငြိမ့်မကခင်က ကျောင်းကပွဲတွေ ဘာတွေမှာ ဝင်ကစားပါတယ်။ အငြိမ့်ပညာကို တော့ ရန်ကုန်ရောက်မှ တတ်တာပါ”

“ဘယ်နှစ်တန်းလောက် အထိ ပညာသင်ဖူးခဲ့ သလဲ နန်းကိန္နရီ”

“အရီ ဆယ်တန်းအောင်ပြီးပါပြီ”
“ညောင် ဒီလောက်အတန်းရပြီးမှ အငြိမ့်ကတယ် ဆိုတော့ ဒီအလုပ်ကို မြတ်နိုးလို့ပေါ့နော်။ အဲ အနုပညာကို ဝါသနာပါလို့ ဆိုပါတော့၊ ဟုတ်လား”
“ဟုတ်ကဲ့ရှင်”

“အငြိမ့်က နေတာကော ပျော်ရဲ့လားဟင်”
သည်အမေးကိုမူ နန်းကိန္နရီ ရုတ်တရက် အဖြေမပေး။ ဒေါ်ရေခဲသား ခင်ခင်ကြီး၏ မျက်နှာကို အကဲခတ်သလို ကြည့်သည်။ ဒေါ်ရေခဲသား ခင်ခင်ကြီး ပြုံးပြလိုက်ရသည်။

“သိပ် စပ်စုရာများ ကျနေပြီလားကွယ်”
“ကိစ္စမရှိပါဘူး အစ်မကြီး။ အမှန်ပြောပြရင်တော့ အငြိမ့်ကရတဲ့ အလုပ်ဆိုတာ မလွယ်လှပါဘူး။ ပင်ပန်းပါတယ်။ အခုလို မွေးနေ့တို့ ဘာတို့ဆိုရင် တော်သေးတာပေါ့။ နယ်ထွက်ပြီး ရုံးပွဲတွေ ဘာတွေ ကရပြီ ဆိုရင် ဒီထက်သုံးဆ လောက် ပင်ပန်းပါတယ်။ ပင်ပန်းတာထက် အစားအသောက် အနေအထိုင် အင်မတန် ဆင်းရဲပါတယ်”

“ဒါဖြင့် ဒီအလုပ်ကို မလွှဲသာလို့ လုပ်နေရတာပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဒီလိုလဲ မဟုတ်ပါဘူးရှင်။ ဝါသနာကလဲ တစ်ကြောင်း။ အခြေအနေ အရပ်ရပ်ကလဲ တစ်ကြောင်းကြောင့်ပါ။”

ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီးသည် နန်းကိန္နရီ၏စကားကို ပိုမို စိတ်ဝင်စားဟန်ရှိသည်။

“အခြေအနေ အရပ်ရပ် ဆိုတာက ဘာကို ဆိုလိုတာလဲကွယ်”

“ဒါကိုပြောရရင်တော့ တစ်ညလုံး ထိုင်ပြောတောင် ကုန်မယ် မဟုတ်ပါဘူးရှင်။ လူဆိုတာ အပူနဲ့ကင်းကြတာမှ မဟုတ်ပဲကလား၊ အဓိကကတော့ ကိုယ်တိုင်ရဲ့ ဒုက္ခသုက္ခနဲ့ ကိုယ့်ပတ်ဝန်းကျင်ရဲ့ အခြေအနေပေါ်မှာ မူတည်ပြီး စခန်းသွားရတာမျိုးပါ။”

“အင်း မင်းအသက်အရွယ်နဲ့စာရင် မင့်စကားတွေက မြင့်မားလှချေကလား၊ မင်းရဲ့အသက်အရွယ်နဲ့ ဆိုရင် တက္ကသိုလ်လို နေရာမျိုးမှာ ပညာဆက်သင်နိုင်သေးတယ်။ အဲဒီလို သင်ချင်တဲ့ ဆန္ဒမျိုး မရှိဘူးလား”

“အရီအပို့ အခုမှတော့ မထူးတော့ပါဘူး အစ်မကြီးရယ်။ အရီအငြိမ်က ထွက်လို့ မဖြစ်ပါဘူး။ အရီထွက်ရင် အငြိမ်အဖွဲ့ ပျက်မှာပဲ။ တစ်ဆက်ထဲမှာလဲ အဖွဲ့သားတွေရဲ့ စားဝတ်နေရေးတွေ ကမောက်ကမ ဖြစ်ကုန်မှာပဲ”

ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီး၏ အကြည့်သည် ပို၍ စူးစိုက်လာသည်။ သို့ရာတွင် အကြည့်မှာ ရိုဝေနေသလို ဖြစ်သည်။ ကြည့်ကားကြည့်၏ မမြင် ဆိုသည်မျိုး။

“အင်း လိမ္မာလိုက်တဲ့ ကလေးမ။ ငါ့သမီးလေးသာ ဖြစ်လိုက်ပါတော့လားဟယ်။ ငါ့သမီးလေးသာ ဖြစ်လိုက်ပါတော့”

ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီး၏ ရင်ထဲတွင် ယင်းစကားသံများ ဂယက်ထန်နေသည်။ ကျယ်လောင်စွာ မြည်ဟည်းနေသည်။ သူမ၏မျက်နှာမှာ အလိုလိုနေရင်း ညှိုးလျော်လာသည်။ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်ဟန်ပေါက်နေသည်။ ရင်ထဲမှာလည်း သူပဲရှားရလွန်းသည်။ ပူနွေးရလွန်းသည်။

နန်းကိန္နရီသည် ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီး၏ အဖြစ်ကို နားမလည်နိုင်အောင် ရှိသည်။ မျက်နှာအနေ အထားကိုလည်း အကဲခတ်နိုင်စွမ်းမရှိ။ မိမိကို စူးစိုက် ကြည့်ရင်း ရုတ်ခြည်းပင်ပန်းနွမ်းနယ်ဟန် ပေါ်ပေါက်လာရသည်မှာ အဘယ်ကြောင့်ဟု မတွေးတတ်နိုင်။ ဆန်းကြယ်လှချေ ကလားဟုသာ အထင်ရောက်သည်။ စိတ်မှာ ပို၍ကျည်းကျပ်လာသည်။ စကားမပြော ဖြစ်ဘဲ ငူငူကြီးထိုင်နေရသည့် အဖြစ်ကိုလည်း ဘဝင်မကျနိုင်။

“အစ်မကြီးအနေနဲ့ အရီတို့ အငြိမ်အဖွဲ့ကို ငှားခဲ့တာရော၊ ဆုမျိုးမြင့်တဲ့အတွက်ပါ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အစ်မကြီး။ တခြားအကြောင်းထူးမရှိရင် အရီပြန်ပါရစေတော့။ အရီတို့အဖွဲ့သားတွေ ပြန်ချင်ကြပြီထင်ပါတယ်။ မနက်အစောကြီး ခရီးထွက်ဖို့ကလဲ ရှိနေပါသေးတယ်”

အဆုံးတွင် နန်းကိန္နရီ ဖွင့်ဟတောင်းပန်ရတော့သည်။ သို့တိုင်အောင် ဒေါ်ရေနံ့သာခင်ခင်ကြီး လှုပ်မလာသေး။ ဘာမျှလည်း ပြန်မပြော။ တစ်စုံတစ်ခုကို အလေးအနက် တွေးနေပုံရသည်။ နန်းကိန္နရီမှာ ထိုင်ရကောင်းနိုး ထရကောင်းနိုး ဖြစ်နေသည်။ ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီးသည် ရုတ်တရက် လှုပ်ရှားလာပြန်သည်။

“ဒါထက် မင်းအနေနဲ့ ဦးမောင်ကလေးဆိုတဲ့ နာမည်ကို တစ်စွန့်တစ်စ ကြားဖူးလားဟင်”

ယင်းအမေးအတွက် နန်းကိန္နရီမှာ ဆန်းကြယ်သလို ရှိသည်။

“မကြားဖူးပါဘူးရှင်”
ဖြေသည်။

“ဦးကောင်းမိုးတို့ ဒေါ်သူတို့ ဦးအောင်ခန့်တို့ ဒေါ်မြလေးတို့ဆိုတဲ့ နာမည်တွေကိုရော”

နန်းကိန္နရီ ခေါင်းခါပြသည်။
“မောင်မောင်ဦးဆိုတဲ့ နာမည်ကိုကောကွယ်”

ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီး ယင်းအမည်ကို မသုံးချင်သုံးချင် သုံးရဟန်ဖြင့် မေးသည်။

“မောင်မောင်ဦး”
နန်းကိန္နရီသည်။ ယင်းအမည်ကို ပဲ့တင်ထပ်သည်။

သည်တွင် ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီး၏ မျက်ဝန်းမှာ တောက်ပလာသည်။ ကြည့်လင် လာသည်။

“ဟုတ်တယ် အဲဒီနာမည်ကိုကော ကြားဖူးလားဟင်”

နန်းကိန္နရီသည် ခေါင်းကို ဦးစွာ ခါယမ်းပြလိုက်သည်။

“အဲဒီ နာမည်ကိုလဲ မကြားဖူးပါဘူးရှင်”

ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီးသည် သက်ပြင်းရှည်ကြီးကို မှုတ်ထုတ်လိုက်သည်။ ကိုယ်မှာ ဆိုဖာပေါ်တွင် ညှုတ်ခွေကျသွားသည်နယ် ဖြစ်သည်။ ရုတ်တရက်ဆိုသလို မြေကုန်လက်ပန်းကျသွားသည့် အသွင်ရှိသည်။

“အစ်မကြီး ဘာဖြစ်လို့မေးတာလဲဟင်”

“အို ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။ မင်းက ရေနံ့ချောင်းသူဆိုတော့ ဒီနာမည်တွေများ ကြားဖူးမလားလို့ပါ”

နန်းကိန္နရီသည် ဒေါ်စရန့်သာ ခင်ခင်ကြီးအား နားမလည်နိုင်သလို စိုက်ကြည့်နေမိသည်။

“အရိုက ရေနံချောင်းသူ ဆိုပေမယ့် လူတွေနဲ့ သိပ်မသိလှပါဘူး၊ သိပ် မရင်းနှီးလှပါဘူး”

ဒေါ်စရန့်သာ ခင်ခင်ကြီး ဘာမျှမပြောတတ်သလို ငေးနေသည်။

“အရိုကို ပြန်ခွင့်ပြုပါဦး အစ်မကြီး”

ဒေါ်စရန့်သာ ခင်ခင်ကြီးသည် ခေါင်းကို ညှိတ်ပြလိုက်သည်။ တာဝေး အပြေးသမား တစ်ယောက် ပန်းဝင်အပြေးတွင် ခြေကုန်လက်ပန်းကျသွားသည်နှင့် ဒေါ်စရန့်သာ ခင်ခင်ကြီးမှာ ခြေကုန်လက်ပန်းကျသွားသည့်အသွင်ရှိသည်။ နန်းကိန္နရီ နေရာမှ ထ၊ သည်။ ဒေါ်စရန့်သာ ခင်ခင်ကြီး၏ အပါးမှ ခပ်ယိုယို အမှုအရာဖြင့်ထွက်လာသည်။ တံခါးပေါက်ဝသို့ အရောက်၌ သူမ နောက်မှ ဒေါ်စရန့်သာခင်ခင်ကြီး လိုက်ပါလာသည်ကို တွေ့ရသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် နန်းကိန္နရီသည် ဒေါ်စရန့်သာခင်ခင်ကြီး ရောက်အလာကို စောင့်သည်။ ဒေါ်စရန့်သာ ခင်ခင်ကြီးသည် နန်းကိန္နရီ၏ ပန်းကို ဘယုတယ မက်လိုက်သည်။

“ဒီမှာ ပြောရဦးမယ် နန်းကိန္နရီ၊ ကိုယ့်မှာလေ မင်းအရွယ်လောက်ရှိတဲ့ သမီးတစ်ယောက်ရှိခဲ့တယ်။ အဲဒီ သမီး သလဲလို့ မင်းကို ကိုယ်ချစ်တယ်။ မြတ်နိုးတယ်။ နောက်များဆိုရင် ကိုယ့်အိမ်ကို ဝင်ပါ ထွက်ပါ။ အကူအညီလိုရင်လဲ ဘောင်းပါ။ မင်းအတွက်ဆိုရင် ဘာမဆို အဆင်သင့်ရှိတယ် ဆိုတာ ယုံပါနော်။ မင်းဆီကိုလဲ လာခဲ့ဦးမယ်၊ ဟုတ်လား နန်းကိန္နရီ”

နန်းကိန္နရီသည် ဒေါ်စရန့်သာ ခင်ခင်ကြီး၏ မျက်ဝန်းကို စူးစိုက်ကြည့်ရင်း ခေါင်းညှိတ်ပြသည်။ သူမအနေနှင့် အိမ်ထဲမှ ထွက်ခဲ့ရာ ဒေါ်စရန့်သာ ခင်ခင်ကြီး သူမ၏နောက်ကျောက် ငေးကြည့်ရင်း ကျန်ခဲ့သည်။ သို့ဖြင့် နန်းကိန္နရီသည် သူမအား စောင့်ဆိုင်းနေကြသော အငြိမ်အဖွဲ့ရှိရာသို့ ရောက်

လာသည်။ ယခုအခါ ကားလိပ်များကိုလည်း ချပြီး နှင့်ပြီ။ ကန့်လန့်ကာများကိုလည်း သိမ်းပြီးနှင့်ပြီ။ ပစ္စည်းသယ်ယူမည့် ကားလည်း ရောက်ရှိနေနှင့်ပြီ။ နန်းကိန္နရီတို့ အငြိမ်အဖွဲ့ ရေနံသာမှ ထွက်ခွာသွားသည်ကို ဝရန်တာမှ နေ၍ ဒေါ်စရန့်သာခင်ခင်ကြီး စောင့်ကြည့်ရင်း ကျန်ရစ်သည်။ ၎င်းတို့အား သယ်ဆောင်သွားသော မော်တော်ကား ပျောက်ကွယ်သွားသည်အထိ ကြည့်နေမိခြင်း ဖြစ်သည်။

ပင့်သက်ကိုလည်း အခါခါချမိသည်။ သက်ပြင်းကိုလည်း အကြိမ်ကြိမ် ရှိုက်မိသည်။

မမဝင်းရီ သူမ အပါးသို့ ရောက်လာသည်။

“အိပ်ကြဦးလား”

ဆိုသည်။

“ခင်ကြီး မအိပ်ချင်သေးဘူး”

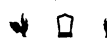
“ညီမကို ကြည့်ရတာ တစ်မျိုးပဲ၊ ဘာဖြစ်နေသလဲကွယ်”

မမဝင်းရီက ညည်းညူသလို ဆိုသည်။

“ဒီနေ့ ခင်ကြီး သိပ်ပြီး စိတ်လှုပ်ရှားရတယ် မမဝင်းရီ၊ သိပ်ပြီး ရင်ခုန်ရတယ်။ ဒီဝေဒနာမျိုး ခင်ကြီးမှာ မပေါ်ပေါက်ခဲ့တာ ကြာပြီ”

မမဝင်းရီသည် ဘာမျှ မပြောတတ် သလိုရှိသည်။ ယောက်မ ဖြစ်သူနှယ်ပင် ငေးငေးငိုင်ငိုင် ဖြစ်နေသည်။ ရေနံသာသည် တိတ်ဆိတ်လျက်ရှိလေပြီ။ ငြိမ်သက်ခြင်းသည် ရေနံသာအား အခါတိုင်းကလို လွှမ်းခြုံလာသည်။ ရေနံသာ ခြံထောင့်ရှိ ပိတောက်ပင်မှ ဆွတ်ပျံ့ဖွယ်သော ပိတောက်ပန်းရနံ့ပျံ့လွင့်လာသည်။ စွဲလမ်းနှစ်ခြိုက်လှသော ပိတောက်ပန်းရနံ့သည် သူတို့၏ရင်ကို အေးမြစေခြင်းငှာ မတတ်သာ။ ဆွတ်ပျံ့ကြည့်နန်းဖွယ်သော အတွေ့အထိကိုလည်း မပေးနိုင်စွမ်း။

ပိတောက်ကိုပင် မေ့လျော့နေမိသလို ရှိကြသည်။ သို့ပေမယ့် ပိတောက်ပန်းတို့ကား လှိုင်လှိုင်ပွင့်ဆဲသာ။

ဒေါ်ရေနံ့သာခင်ခင်ကြီးနှင့် ဆုံတွေ့ခဲ့ရသည် ညက နန်းကိန္နရီ ကောင်းစွာ အိပ်မပျော်နိုင်။ မိမိနည်းတူပင် ထိုအမျိုး သမီးကြီးသည်လည်း အိပ်ပျော်နိုင်အံ့မထင်။

နန်းကိန္နရီ၏ မျက်ဝန်းအစုံဝယ် ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင် ကြီး ရုပ်သွင် ထင်ဟပ်နေသည်။ စွဲမြဲနေသည်။ ဒေါ်ရေနံ့ သာ ခင်ခင်ကြီး၏ စကားများကို နားမှာ ကြားယောင်နေ သည်။ စင်စစ်တွင် နန်းကိန္နရီသည် ဒေါ်ရေနံ့သာခင်ခင်ကြီး အား အပျိုကြီးတစ်ယောက်ဟု ထင်ခဲ့သည်။ လင်မရှိ၊ သား မရှိဟု မှတ်ယူခဲ့သည်။ ယခုလို သူ့မှာ သမီးငယ်တစ်ယောက် ရှိသည်ဟု သိရလေသောအခါ နန်းကိန္နရီ အံ့ဩရသည်။ စဉ်းစားတွေးတောခြင်း လည်း ပြုရလေပြီ။ ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီးဟူသည် မည်သို့သော အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ပေနည်းဟု ဆန်းစစ်ခြင်း ပြုရသည်။

အကယ်၍ သူမ ထင်မှတ်ခဲ့သည်အတိုင်း မဟုတ် ခဲ့ပါက မုဆိုးမပေလော၊ တစ်ခုလပ်ပေလော၊ သမီးကလေး ဆိုသူမှာ အဘယ်မှာနည်း။ ဆုံးပါးခဲ့လေသလား စသည်ဖြင့် အတွေးဝင်တံပါတွင် နန်းကိန္နရီ ချာချာလည်ခဲ့ရသည်။

မိမိအနေနှင့် ရေနံ့ချောင်းဇာတိပါဟု ပြောမိခြင်းမှာ မှား၍မှား နေလေပြီလား မပြောတတ်။ နန်းကိန္နရီသည် မည် သည့်ပွဲတွင်မှ မိမိဇာတိကို ထုတ်ဖော်ပြောပြ ခြင်း မရှိခဲ့။ ပစ္စက္ခတွင် သူမ ကျင်လည်လျက်ရှိသော အသိုင်းအဝိုင်းမှာ လည်း သည်အကြောင်းကို မပြောစဖူး။

နန်းကိန္နရီသည် သူမ၏ အတိတ်ကာလဆိုသည်ကို ရဲဝံ့စွာတွေးတော နိုင်စွမ်းရှိသူ မဟုတ်ခဲ့ပေ။ သူမ၏ အတိတ် ကာလဟူသည်မှာလည်း လှပခြင်း ရှိခဲ့သည် မဟုတ်။ အကျည်းတန်ခဲ့သည်ပင် ဖြစ်သည်။ အတိတ်ကို ကြိုးစား မေ့ဖျောက်ထားရသည်။ မစဉ်းစားမိအောင် စိတ်ကို လှည့်စား ထားခဲ့ရသည်။

ယခုဆိုလျှင် အတိတ်ကာလဟူသည် အတော်ကြီး ဝေးလံလျက်ရှိခဲ့လေပြီ၊ အတော်ကြီးဖွန်ဝါးလျက် ရှိခဲ့လေပြီ။ နန်းကိန္နရီဟူသော အမည်ကို ယူခဲ့သည်မှစ၍ ဘဝသစ်ကို စတင်ခဲ့သည်ဟု နန်းကိန္နရီ ယူဆသည်။ ဖြစ်နိုင်လျှင် ဘဝ ကို ထိုနေရာမှ စတင် လိုက်ချင်သည်ပင် ဖြစ်သည်။

ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီးနှင့် ကြုံဆုံခဲ့ရခြင်းမှာ မေ့ မေ့ပျောက်ပျောက် ဖြစ်နေခဲ့သော အတိတ်ကို ပြန်ပြောင်း အမှတ်ရဖို့ ဖြစ်လာသည်။ နားမှာလည်း အတိတ်ကာလ၏ ပုံတင်သံ ညစ်လောသည်။

နန်းကိန္နရီ သက်ပြင်း ရှိုက်ရပြန်ချေသည်။ ရေနံ့သာတွင် ကပြပြီးနောက် နန်းကိန္နရီတို့အဖွဲ့ မြစ်ဝကျွန်းပေါ်ဘက်သို့ ဆင်းခဲ့ရသည်။ ထိုတွင် ခုနစ်ချီ ခုနစ်လား ကပြခဲ့ရသည်။ တစ်ပတ်ကျော်ကြာပြီးမှ ရန်ကုန် သို့ပြန်ရောက်သည်။ သည်တွင် အငြိမ့်အဖွဲ့ ဝိုင်ရှင်က ဆီး ကြို၍ ပြောသည်။ နန်းကိန္နရီအား ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီး လာ ရောက်မေးမြန်းသည့်အကြောင်း။

“ဒေါ်ရေနံ့သာခင်ခင်ကြီးဟာ သမီးကို အတော်စိတ် ဝင်စားပုံရတယ်။ မေးလိုက်မြန်းလိုက်တာတွေလဲ စုံလို့၊ အေး

လေ တို့များကလဲ သမီးရဲ့အကြောင်းကို သိပ်များများ စား စားသိထားတာ မဟုတ်တော့၊ သူ ကျေနပ်လောက်အောင် အပြေမပေးနိုင်ခဲ့ဘူးပေါ့။”

အငြိမ့်အဖွဲ့ ပိုင်ရှင်က နန်းကိန္နရီအား ပြောပြခဲ့ သည်။ အငြိမ့်အဖွဲ့ပိုင်ရှင်မှာ ဦးမြတ်စံဖြစ်သည်။ ယခင်က နာမည်ကြီး အငြိမ့်လူပြက်တစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့သည်။ သူ၏ဇနီး မှာလည်း အငြိမ့်မင်းသမီးပင် ဖြစ်သည်။ အသက် အရွယ် ထောက်လာပြီဖြစ်၍ ကပြနိုင်ခြင်းမရှိတော့။

ဦးမြတ်စံတို့ ဇနီးမောင်နှံသည် နန်းကိန္နရီအတွက် ကြီးစွာသောအတွယ်အတာ ဖြစ်သည်။ ၎င်းတို့၏ ကျေးဇူး တရားသည် ကြီးမားလှသည်။ နန်းကိန္နရီ၏ဘဝကို ကယ် တင်ခဲ့သူများလည်း ဖြစ်သည်။ နန်းကိန္နရီဟူသောအမည်ကို ခံယူစေခဲ့သည်မှာ ၎င်းတို့၏ ကျေးဇူးတရားကြောင့် ဖြစ် သည်။

ဦးမြတ်စံတို့ဇနီးမောင်နှံသည် နန်းကိန္နရီအားမိမိတို့ အငြိမ့်အဖွဲ့မှ ခေါင်းဆောင် မင်းသမီးတစ်ယောက်ဟူသော သဘောထက် သားသမီး အရင်းအချာပို ခင်မင်တွယ်တာ သည် အမှန်ပင်။ လုပ်ခစားတစ်ယောက် ဆိုသည်ထက် ပိုမို အလေးအနက်ထားသည်အမှန်ပင်။

၎င်းတို့သည် နန်းကိန္နရီနှင့် စပ်လျဉ်း၍ အလုံးစုံ ဘဝင်ကျနိုင်သည်ကား မဟုတ်ခဲ့။ အထူးသဖြင့် နန်းကိန္နရီ ၏ ဘဝအပြည့်အစုံကို ရေရေလည်လည် မသိနိုင်ခြင်းအပေါ် မချင့်မရဲ ရှိမိကြသည်။ ထိုအတွက် စနိုးစနောင့် ခံစားရသည်။

နန်းကိန္နရီ သူတို့ထံ ရောက်လာပုံက ဆန်းကြယ် သည်။ အသိုက်အမြဲတစ်ခုမှ ပျံထွက်လာရင်း မျက်စိလည် လမ်းမှားလျက် ရောက်ရှိလာပုံမျိုး။ ထို့ကြောင့်ပင် တစ်ခါ တစ်ရံပြောရသေးသည်။ နန်းကိန္နရီဟူသော အမည်နှင့် လိုက်ဖက်သည့် အကြောင်း။ လျော်ညီသည့် အကြောင်း။

နန်းကိန္နရီသည် ပညာတတ်မြတ်သည်။ သဘင် နှိုးရိုး မဟုတ်။ သို့စင်လျက် အကပညာကို နိုင်နိုင်လှသည်။ သိလွယ် နားလည်လွယ်သည်။ ထိုအတွက်လည်း စိတ်မှာ ဆန်းကြယ်သည်ဟု ထင်မိသည်။ ယခုတော့လည်း နန်း ကိန္နရီဟူ၍ နာမည်ထင်ရှားကျော်ကြားနေခဲ့ပေပြီ။ အငြိမ့် တစ်ဖွဲ့လုံး၏ အားထားမှီခိုရာ ဖြစ်နေပေပြီ။ သို့ဖြစ်၍ ပိုမို ရဂုဏ်ကိုရသည်။ အကြိုက်ဆောင်ရသည်။

ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီးလို ချမ်းသာကြွယ်ဝသူ တစ်ဦးက နန်းကိန္နရီအပေါ် စိတ်ဝင်စားနေသည်ဟု သိရ သောအခါ တစ်ဖက်က ဝမ်းသာရသည်။ တစ်ဖက်က ဝမ်း နည်းရသည်။ ဝမ်းသာရသည်မှာ သည်သို့ကြွယ်ဝချမ်းသာ

သူက အငြိမ့်မင်းသမီးတစ်ယောက်အပေါ် အလေးအနက် ထားပြီး ခင်မင်သည်ဆို၍။ ဝမ်းနည်းရသည်မှာမူ နန်းကိန္နရီ အနေနှင့် ဘဝမှောက် အငြိမ့်အဖွဲ့ကို စွန့်လွှတ်သွားမည်စိုး၍။ ထို့ကြောင့်ပင် ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီးက နန်းကိန္နရီ အပေါ် အဘယ်ကြောင့် စိတ်ဝင်စားစားရှိခဲ့ကြောင်း စုံစမ်းရ သည်။ စပ်စုရသည်။

“ရေနံ့ချောင်းဇာတ်ချင်းတူတာနဲ့ စိတ်ဝင်စားတာပဲ။” ဟု နန်းကိန္နရီ သာမန်မျှသာ အပြေပေးခဲ့သည်။

“အဲဒီနေ့က သူလျှောက်မေးတာ စုံနေတာပဲ။ ဒါ မပေမယ့် သူ့ရဲ့အဟန့်ကလည်းရှိနေ၊ ရင်းရင်းနှီးနှီးလဲ မကျွမ်း သေးဆိုတော့၊ အရီကိုယ်တိုင် ဘာတွေ အပြေပေးခဲ့မိမှန်း မသိဘူး။ သူပြောတဲ့စကားတာချို့ကိုလဲ အဓိပ္ပာယ် မပေါက် နိုင်ခဲ့ဘူး။”

နန်းကိန္နရီ ပြောခဲ့သည်။
ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီးက ရန်ကုန်ပြန်ရောက်လာ လျှင် သူမထံ တယ်လီဖုန်းဆက်ပါဟု ဆိုကာ တယ်လီဖုန်း နံပါတ် ပေးခဲ့သည်။ သို့ဖြင့် နန်းကိန္နရီသည် ရန်ကုန် ပြန် ရောက်ပြီး နောက်တစ်နေ့တွင် အများသုံး တယ်လီဖုန်းမှ နေ ကာ ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီးထံ ဖုန်းဆက်သည်။

“အတော်ပဲ။ ဒီကနေ့အိမ်မှာ မုန့်လုပ်စားကြတာပဲ။ တို့များနဲ့အတူ စားရအောင် လာခဲ့ပါလားကွယ်။ လာမယ် ဆိုရင် ကားလွှတ်ပြီး အခေါ်ခိုင်းလိုက်မယ်။ ဟုတ်လား။”

ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီးက ဝမ်းသာအားရ ပြောခဲ့ သည်။

“အရီ အငြိမ့်ဆရာဆီမှာ အခွင့်တောင်း ကြည့်ပါဦး မယ်။” ခွင့်ပြုရင် လာခဲ့ပါမယ် အစစ်မကြီး။”

“အေးလေ၊ မင်းတို့အငြိမ့်ဆရာဆီကို ကိုယ့်အနေ နဲ့လဲ စာတစ်စောင် ရေးပေးလိုက်ပါဦးမယ်။”

နန်းကိန္နရီကလည်းအခွင့်တောင်းသည်။ ဒေါ်ရေနံ့ သာ ခင်ခင်ကြီးကလည်း စာရေးပေးလိုက်သည်။ သို့ဖြစ်၍ ဦးမြတ်စံသည် ငြင်းပယ်ခြင်းမပြုနိုင်တော့ဘဲ နန်းကိန္နရီအား ခွင့်ပြုလိုက်ရသည်။ ယိမ်းသမကလေးတစ်ယောက်ကို အဖော် အဖြစ် ထည့်လိုက်သည်။ ဒေါ်ရေနံ့ သာ ခင်ခင်ကြီးနှင့် နန်း ကိန္နရီတို့ ပြောစကားကို မှတ်သားထားရန် မှာလိုက်သည်။

ယင်းသို့ဖြင့် နန်းကိန္နရီနှင့် ဒေါ်ရေနံ့သာခင်ခင်ကြီး တို့ ဒုတိယမြို့စော့ဆုံခွင့်ရခဲ့ကြသည်။ ထိုနေ့က ရေနံ့သာတွင် မုန့်အထူးအဆန်း လုပ်စားသည်မဟုတ်၊ မြီးရည်လုပ်စား ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ ယခုတိုင်အောင် မပြန် ဖြစ်သေးသော မမဝင်းရီတို့လည်း ရှိနေကြသည်။

နန်းကိန္နရီကို သာမန်အရပ်သူအသွင်ဖြင့် ဒေါ်ရေနဲ့ သာခင်ခင်ကြီး ပထမဆုံးအကြိမ် မြင်တွေ့ရခြင်း ဖြစ်သည်။ နန်းကိန္နရီသည် ကားအကြိုရောက်လာချိန်၌ မဖြီးလိမ်းရသေး။ မပြင်ဆင်ရသေး။ စောင့်နေရမည်ကို အားနာသဖြင့် ဖြစ်ကတတ်ဆန်း အသွင်ဖြင့်သာ လိုက်ပါလာခဲ့သည်။ ထိုနေ့က ပွဲနားရက်ဖြစ်၍ ခေါင်းလျှော်ထားသည်။ လျှော်ထားသော ဆံပင်ကို ကျောတွင်ပင် ချထားသည်။ သနပ်ခါး ရေကျိုက်ပင် လိမ်းသခဲ့သည်။ နှုတ်ခမ်းဆိုးဖို့ မေ့ခဲ့သည်။ နန်းကိန္နရီ၏ ပင်ကိုအလှသာလျှင် ပေါ်လွင်သည်။

ဒေါ်ရေနဲ့သာ ခင်ခင်ကြီးသည် နန်းကိန္နရီအား အိမ်တံခါးပေါက်မှနေ၍ ဆီးကြိုခဲ့သည်။

မိမိ၏မျက်နှာကို မြင်မြင်ချင်းမှာပင် ဒေါ်ရေနဲ့သာ ခင်ခင်ကြီး၏ မျက်နှာ၌ အပြောင်းအလဲဖြစ်ပေါ်သွားသည်။ ရုတ်ခြည်း ဆိုသလို တည်တည်ကြည်ကြည် ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်ကြီး ဖြစ်သွားသည်။ မင်သက်မိသည်ဆိုသည်ဟန်မျိုး။ သို့ရာတွင် မျက်လုံးများမှာပို၍ အရောင်တောက်လာသည်။ ပို၍ရွန်းလက်လာသည်ဟု ထင်ရသည်။ ထိုအတွက် နန်းကိန္နရီကိုယ်တိုင်ပင် ခြေလှမ်းတုံ့ ရသေးသည်။ စိတ်မှာဆန်းကြယ်သလို ခံစားရသည်။ အတော်ကြီးကြားမှာ ဒေါ်ရေနဲ့သာ ခင်ခင်ကြီးမှာ သတိပြန်ဝင်လာသလိုရှိကာ နန်းကိန္နရီအား ပြုံးပြလိုက်သည်။

“လာလာ . . . မင်းကို တို့များစောင့်နေကြတာ” ဆိုသည်။

နန်းကိန္နရီကို နေရာချပေးခဲ့ပြီးနောက် ဒေါ်ရေနဲ့သာ ခင်ခင်ကြီး မီးဖိုခန်းသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။ အိမ်စေ မိန်းကလေးများနှင့် ရောနှော အလုပ်ရှုပ်နေသာ မမဝင်းရီကို မီးဖိုခန်းမှ ဆွဲထုတ်လာခဲ့သည်။

“ခင်ကြီးဖြင့် သိပ်အံ့ဩသွားတာပဲ မမဝင်းရီရယ်။ တကယ်ပဲ။ ရင်ထဲမှာလှုပ်ရှားသွားတာပဲ။ နန်းကိန္နရီကို အခုလိုပုံစံနဲ့ မြင်လိုက်ရတော့မှ သူ့ကို ခင်ကြီးဘာကြောင့် စိတ်ဝင်စားခဲ့ရတယ်ဆိုတာ ပေါ်လာတယ်”

ဒေါ်ရေနဲ့သာ ခင်ခင်ကြီး အမောတကော ပြောနေသည်။

“ညီမ ဘာကိုမြင်လို့လဲဟင်”
“အို မမဝင်းရီရယ် . . . နန်းကိန္နရီရဲ့ မျက်နှာဟာ လေ သူ့မျက်နှာနဲ့ ချွတ်စွပ်ပဲ။ သိပ်တူတာပဲ မမဝင်းရီရဲ့”
“ဘယ်သူ့ မျက်နှာကိုပြောတာလဲ”
“မောင်မောင်ဦးရဲ့ မျက်နှာလေ”
“မောင်မောင်ဦး”

မမဝင်းရီ ယင်းအမည်ကို ဆိုလိုက်သည်။
“ဟုတ်တယ် မမဝင်းရီ။ သူ့မျက်နှာကို ခင်ကြီး တစ်သက်မမေ့ပါဘူး။ ခင်ကြီးရဲ့ မျက်လုံးထဲက ဒီမျက်နှာ ဘယ်တော့မှထွက်သွားမှာ မဟုတ်ဘူး ဟိုတုန်းက သူ့ရဲ့ အသက်ဟာ နန်းကိန္နရီရဲ့ အသက်လောက်ပဲ ရှိဦးမှာ မေးရိုးကျပ်၊ နှုတ်ခမ်းနေပုံ၊ နားရွက်ကားပုံတွေဟာ သူနဲ့ ထပ်တူထပ်မျှပဲ ခင်ကြီးမှာ သူ့ဓာတ်ပုံ မရှိတာ နာတာပဲ။ နန်းကိန္နရီကို ဓာတ်ပုံများရှိရင် ပြလိုက်ချင်စမ်းပါရဲ့ မမဝင်းရီရယ်”

ဒေါ်ရေနဲ့သာခင်ခင်ကြီးမှာ အမုန်ပင် တုန်လှုပ်ဟန်ရှိသည်။ အမုန်ပင် ခြောက်ခြားဟန် ရှိနေသည်။

“သွား ကြည့်စမ်းပါဦး မမဝင်းရီ၊ တူမတူ သွားကြည့်စမ်းပါဦး”

မမဝင်းရီကို အတင်းတွန်းလွှတ်သည်။ မမဝင်းရီ ဆိုင်းနေသည်။

“ပြည်းပြည်းတော့ ကြည့်ပါမယ်ညီမရယ်။ သူ့ကို မောင်မောင်ဦးနဲ့ တူမတူဆိုတာ မမဝင်းရီအနေနဲ့ ဘယ်လိုလုပ်သိနိုင်မှာလဲ။ မောင်မောင်ဦးဆိုတာကို မမဝင်းရီ မမြင်ဖူးတာ”

သည်တော့မှပင် ဒေါ်ရေနဲ့သာ ခင်ခင်ကြီးသည် မမဝင်းရီ မျက်နှာကို စူးစိုက်ကြည့်ကာ ရယ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်သားပဲ။ သူနဲ့ မမဝင်းရီတို့ တစ်ခါမှ မဆုံဖူးဘူးနော်”

မမဝင်းရီ ခေါင်းညှိတ်ပြသည်။ တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရမိသလိုဆိုသည်။

“အင်း . . . ဒီလူတစ်ယောက်အကြောင်းလဲ ဘာဆိုဘာမှ မကြားရတော့ပါလား”

“မကြားရတာဘဲ ကောင်းပါတယ် မမဝင်းရီ”

ဒေါ်ရေနဲ့သာ ခင်ခင်ကြီး အသံပြတ်ဖြင့် ပြောသည်။

“တစ်ခုရှိတယ် ညီမ၊ ညီမစိတ်က သိပ်အစွဲအလမ်းကြီးလွန်းလို့၊ နန်းကိန္နရီကို မောင်မောင်ဦးနဲ့ တူတယ်လို့ ထင်တာမျိုးဖြစ်ချင်ဖြစ်နေဦးမယ်”

“ဒီလိုမျိုးမဟုတ်ပါဘူး တကယ့်ကို တူတာပါ ပထမအကြိမ်မြင်ရကတဲက စိတ်မှာထင်သလိုတော့ အရှိမိသားအေးလေ သူဟာသူ ဘာပဲဖြစ်နေနေ ခင်ကြီးအနေနဲ့ ပျောက်ဆုံးနေတဲ့ ကိုယ့်သမီးကလေးကိုယ်စား သူ့ကို ချစ်နေရရင် ကျေနပ်ပါပြီ မမဝင်းရီ”

မမဝင်းရီသည် ဒေါ်ရေနဲ့သာခင်ခင်ကြီး၏ မျက်နှာကို ကရုဏာသက်သလို ကြည့်သည်။ တားမြစ်ပိတ်ပင်သော

သဘောမျိုးမပြောတော့။ သူ့စိတ်တိုင်းကျလွတ်ပေးမည်ဟု စိတ်ထဲမှ ဆုံးဖြတ်ချက်ချသည်။

စင်စစ် ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီးကို ယခုလို တက်ကြွ သောအသွင် ရွှင်လန်းသော သဏ္ဍာန်ဖြင့် မမြင်မတွေ့ရသည် မှာ ကြာခဲ့ချေပြီ။ အစဉ်လို ညှိုးရိပ်ထင်ကာ ဆွေးရိပ်သမ်းနေ သော အသွင်အပြင်ကိုသာ မြင်ခဲ့ရသည်။ ယခုမှပင် တက်ကြွ ရွှင်လန်းလာခြင်းဖြစ်သည်။ ဒေါ်ရေနံ့သာခင်ခင်ကြီးမှာ ပိုမို ပျိုမျစ်နုနယ်ဟန် ပေါ်ပေါက်လာသည်။ မျက်ဝန်းများမှာ အခါ တိုင်းထက် တောက်ပသည်။ မျက်နှာမှာ အခါတိုင်းထက် သွေးရောင် လွှမ်းတက်နေသည်။ သို့နယ်ဖြင့် ထိုနေ့က မုန့် စားကြသည်။ စကားလက်ဆုံပြောကြသည်။

နန်းကိန္နရီမှာ ရေနံ့ချောင်းဇာတိဆိုသော်လည်း ရေနံ့ ချောင်းနှင့်ပတ်သက်သည့် ဗဟုသုတ နည်းပါးလှကြောင်း တွေ့ရသည်။ ငယ်စဉ်ကပင် မြို့မှ ထွက်ခွာခဲ့ရသည်ဖြစ်၍ မမှတ်မိတော့ဆိုသည်။ သူမ၏ဘဝဇာတိ ကြောင်းကို တစ် စွန်းတစ်စ ကြားရလိုကြားရပြင်း မမ ဝင်းရီစကားနို့ကံကြည့် သေးသည်။ နန်းကိန္နရီသည် ယင်းစကားကို လိမ္မာပါးနပ် စွာ ရှောင်လွှဲခဲ့လေသည်။

“အရီ အသက်ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲဟင်”

စကားဖြတ်လျက် ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီး မေး သည်။

“နှစ်ဆယ်ပါ”

နန်းကိန္နရီ ဖြေသည်။ ယင်းစကားနှင့် ပတ်သက်၍ နောက်ပိုင်း၌ သမီးယောက်မနှစ်ယောက် ဝေဖန်ပြောဆိုမိ ကြသည်။

“သူ့အသက်က နှစ်ဆယ်ဆိုတော့၊ သမီးလေး အသက်နဲ့ ကွာနေပါပကောလား မမဝင်းရီ”

“ဟုတ်တယ် မမဝင်းလဲ ဒါကို သတိထားမိတယ် သုံးလေးငါးနှစ်လောက်တောင် ကွာမယ် ထင်တယ်”

ထိုအခါ ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီး စိတ်ပျက် လက် ပျက် ဖြစ်နေပြန်သည်။

မမဝင်းရီက မျောင်းဖျရသည်။

“ဒါပေမယ့် သူ့ပြောတဲ့အသက်ကို အမှန်ဖြစ်ရမယ် လို့ ကိန်းသေတွက်မထားနဲ့ဦး။ ညီမသိတဲ့အတိုင်း တို့များ မိန်းကလေးဆိုတာ တစ်ခါတလေကျရင် အသက်ကို မှန်မှန် ကာန်ကန်ပြောချင်မှ ပြောတက်ကြတာကလား။ အများအား ဖြင့် လျှော့ပေါ့ပြီး ပြောတတ်ကြတာ ဓမ္မတာပဲမဟုတ်လား နန်းကိန္နရီဟာ အခုပြောတဲ့အသက်ထက် ကြီးချင် ကြီးနေနိုင် တာပဲ”

ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီး အနေနှင့် မမဝင်းရီပြော သလိုသာဖြစ်ပါစေတော့ ဟု ဆုတောင်းသည်။

ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီးသည် နန်းကိန္နရီအား သူမ ၏ အိပ်ခန်းသို့ ခေါ်ဆောင်လာခဲ့သည်။ အများနှင့် ခွဲထုတ် လာခဲ့သည်။ အိပ်ခန်းတွင် နှစ်ကိုယ်ချင်း စကား ပြောနိုင် ရန် ဖြစ်သည်။ ဒေါ်ရေနံ့သာခင်ခင်ကြီး၏ အိပ်ခန်းမှာ နန်းကိန္နရီ မြင်တွေ့ဖူးသမျှသော အိပ်ခန်းတို့ထဲတွင် အခမ်း နားဆုံး အိပ်ခန်းတစ်ခန်းဖြစ်မည် ထင်သည်။ ယင်းအိပ်ခန်း ထဲတွင် ဒေါ်ရေနံ့သာခင်ခင်ကြီး၏ အသုံးအဆောင်များကို တွေ့ရသည်။ အဝတ်မီရီကြီးများအတွင်းရှိ အဝတ် အစား များမှာ သဲညိုတစ်သက် တစ်နေ့တစ်ထည်လဲဝတ်၍သော်မှ ကုန်နိုင်ပါမလား ထင်ရသည်။ ဖိနပ်တို့သည်ပင် ရာကျော်လေ မလား မသိ။ အရောင်အသွေးအမျိုးမျိုး ပုံစံအထွေထွေ ဖြစ် သည်။

စင်စစ် ဒေါ်ရေနံ့သာခင်ခင်ကြီး၏အိပ်ခန်းသို့ ရောက် ရှိရသည်မှာ မိမိအို ထူးဆန်းသောကမ္ဘာသို့ ရောက်ရှိသွား ရသည့် အလစ်ဆိုသည့် သူငယ်မကလေး ပုံပြင်ထဲကလိုပါ ကလားဟု နန်းကိန္နရီ တွေးမိသည်။ အစစအရာရာ အံ့ဩ စရာချည်းပင်၊ တပ်မက်ဖွယ်ချည်းပင်။

ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီးသည် မိမိအား အဘယ့် ကြောင့် ယင်းအရာမျိုးကို တကူးတကန့် ပြသနေရပါလိမ့်၊ တမင်သက်သက်ကြားချင်သည့် သဘောမျိုးတော့ ဟုတ်ပုံ မရ။ သူမအား အထင်ကြီးစေလိုသော ဆန္ဒရှိဟန်မတူ။ သို့ ပေမယ့် ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီးအနေနှင့် အဘယ်သို့ ရည်ရွယ်ထားလေသည်ဟူ၍ နန်းကိန္နရီ မသိစွမ်းနိုင်။

နန်းကိန္နရီ၏စိတ်တွင် ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီး၏ ဘဝကို အကျသလိုရှိလာမိခြင်းကိုကား ဝန်ခံရမည့် အမှန် ပင်။ ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီးသည် နန်းကိန္နရီအား သူမ၏ အိပ်ရာပေါ်တွင် အထိုင်ခိုင်းသည်။ အခန်းထောင့် တစ်နေရာရှိ မီးခံသေတ္တာကို ဖွင့်သည်။ ထိုအခါ မီးခံသေတ္တာထဲမှာ ငွေ စက္ကူ အမြောက်အမြားနှင့် လက်ဝတ်ရတနာ အမြောက် အမြားကို နန်းကိန္နရီ လှစ်ခနဲ တွေ့လိုက်ရသည်။

ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီးသည် စက္ကူသေတ္တာငယ် တစ်လုံးနှင့်အတူ ပြန်ရောက်လာသည်။ နန်းကိန္နရီနှင့် ဖူးကပ် ထိုင်လိုက်ကာ သေတ္တာကိုဖွင့်သည်။ သေတ္တာထဲမှာ လက် ဝတ်ရတနာ တစ်စုံစာပါရှိကြောင်း တွေ့ရသည်။ ဒေါ်ရေနံ့ သာခင်ခင်ကြီးက သေတ္တာကို လှမ်းပေးသဖြင့် နန်းကိန္နရီ ယူထားလိုက်ရသည်။

“အဲဒါ မင်းပို့ပဲ အရီ”

ရှင်”

ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီး၏စကားအတွက် နန်းကိန္နရီ များစွာ အံ့အားသင့်ရသည်။ များစွာ တုန်လှုပ်သွားသည်။ အာမေဩတ်သံပင် ပေါ်ပေါက်သွားရသည်။

ဒေါ်ရေနံ့သာခင်ခင်ကြီး ပြုံးလိုက်သည်။ သေတ္တာ ထဲမှ လည်ဆွဲကို ထုတ်ယူလိုက်ကာ နန်းကိန္နရီ၏ လည်ပင်းတွင် ဆွဲပေးသည်။ မျက်စိကိုမှေးလျက် အက်ခတ်သလို ကြည့်သည်။

“မင်းနဲ့ လိုက်မှာပါ။ မင်းရဲ့အသားလေးနဲ့ ဆိုရင် ပေါ်မှာပေါ့”

နန်းကိန္နရီသည် ဒေါ်ရေနံ့သာခင်ခင်ကြီး မျက်နှာကို စူးစိုက်ကြည့်နေမိသည်။ ရုတ်တရက်တွင် ဘာပြောရမှန်း မသိတတ်။ ဘာလုပ်ရမည်လည်း မတွေးတတ်။

“တစ်ခါတည်း ဝတ်သွားပါလား အရီ”

ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီးက လက်ကောက်ကို ထုတ်ယူပြန်သည်။ သည်တွင် နန်းကိန္နရီသည် သူ့လက်ကိုကျောဖက်သို့ ဝှက်လိုက်သည်။

“ဟင်္သာအင်း အစ်မကြီး . . . အရီ မယူချင်ဘူး”

နန်းကိန္နရီက ခါးခါးသီးသီး ငြင်းလိုက်သဖြင့် ဒေါ်ရေနံ့သာခင်ခင်ကြီး၏ မျက်နှာမှာ အလိုမကျနိုင်သလို ဖြစ်သွားသည်။

“ဟုတ်တယ် အစ်မကြီး၊ အရီ မယူပါရစေနဲ့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

“အရီမှာ ဒီလောက်အဖိုးတန်တဲ့ ပစ္စည်းမရှိပါဘူး ဒါမျိုးကို ဝတ်ရကောင်းစေဆိုတဲ့ သဘောလဲ မထားပါဘူး၊ ပြီးတော့ အရီရဲ့ လုပ်ခနဲ့ မဟုတ်ဘဲ ဘာကိုမျှမယူချင်ပါဘူး အစ်မကြီးရယ်”

ဒေါ်ရေနံ့သာခင်ခင်ကြီးသည် နန်းကိန္နရီ၏မျက်နှာကို အံ့အားသင့်သော အမူအရာမျိုးဖြင့် စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်နေသည်။ နန်းကိန္နရီ၏ ငြင်းပယ်မှုမှာ သူမအဖို့ ဆန်းကြယ်သလို ရှိပုံရသည်။

အဘယ်ကြောင့် အလိုလောဘ နည်းပါးရသည်ကို နားလည်နိုင်စွမ်းရှိပုံမရ။

“ယူပါကွယ် . . . ပိုက်ဆံပေါတိုင်း လူတကာကို လျှောက်ပေးနေတယ်လို့ မထင်ပါနဲ့ အရီကိုသာ ချစ်လို့ပေးတာပါ”

“ဟင်္သာအင်း၊ အရီမယူချင်ဘူး အစ်မကြီး မယူပါရစေနဲ့”

နန်းကိန္နရီ ခါးခါးသီးသီး ငြင်းဆဲဖြစ်သည်။

သည်တော့လည်း ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီး၏ မျက်နှာမှာ ညှိုးလာသည်။

“အရီအတွက် တမင်မှန်းပြီး လုပ်ထားတာ အရီမယူလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ ယူပါကွယ်၊ တကယ် စေတနာနဲ့ ပေးတာပါ။ ဒါကိုပေးတဲ့အတွက် အရီဆီက ဘာမှမမျှော်လင့်ပါဘူး။ ဘယ်လိုတုံ့ပြန်မှုမှ မယူပါဘူး”

“အစ်မကြီးရဲ့ စေတနာကို အရီ လေးစားပါတယ် ကျေးဇူးလဲတင်ပါတယ်။ တစ်ခုတော့ရှိတယ် အရီအတွက် ရည်စူးပြီးလုပ်ထားတာ ဆိုရင် အရီယူပါမယ် ဒီ အတွက် အရီ ငွေပေးပါရစေ”

“ဒါဆိုရင် ကိုယ့်စေတနာက ဘာလုပ်ဖို့လဲ အရီ၊ ဒီဟာအတွက် ကုန်ကျတဲ့ငွေဟာ ကိုယ့်အတွက်ဘာမှလဲ မဖြစ်လောက်ပါဘူး”

“အရီသဘောပေါက်ပါတယ် အစ်မကြီးရယ်။ ဒါပေမယ့် အရီစိတ်မှာ တစ်မျိုးပဲ။ အရီအနေနဲ့ အစ်မကြီးကို ခင်တာ ဒါတွေအတွက် မဟုတ်ပါဘူး”

ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီးသည် နန်းကိန္နရီ၏စကားကို နားစိုက်ထောင်သည်။ မျက်ဝန်းမှာ ရုတ်တရက် တောက်ပလာသလို ရှိသည်။

“ဟုတ်ပါတယ် အစ်မကြီး။ အရီလေ အစ်မကြီးကို တကယ်ခင်ပါတယ်။ အစ်မကြီးနဲ့တွေ့ခဲ့ပြီးတဲ့နောက်ပိုင်းမှာ အရီစိတ်ကိုအစ်မကြီးကသာ လွှမ်းမိုးနေတယ်။ အချိန်ရှိသရွေ့ အမကြီးရဲ့ အကြောင်းကိုပဲတွေးနေမိတယ်။ ဒါပေမယ့် အရီဟာ အစ်မကြီးဆီက ဟိုဟာရ ကောင်းစေ၊ ဒီဟာရ ကောင်းစေဆိုတဲ့ စိတ်ဆန္ဒမျိုး တစ်ရွေးသားမှ မရှိပါဘူး ယုံပါ အစ်မကြီးရယ်”

ဒေါ်ရေနံ့သာခင်ခင်ကြီး၏ မျက်နှာမှာ ပိုမိုတည်ငြိမ်လာသည်။ ပိုမိုရင့်ကျက်သွားသယောင် ထင်ရသည်။ နန်းကိန္နရီသည် ဟန်ဆောင် ငြင်းပယ်နေခြင်းမျိုး မဟုတ်။ အားတုံ့အားနာ စကားဆိုနေခြင်းမျိုး မဟုတ်ကြောင်း တွေ့နေရသည်။

နန်းကိန္နရီသည် စကားဆက်သည်။ “နောက်တစ်ခုကလဲ ပတ်ဝန်းကျင်ဆိုတာ ရှိပါတယ် အစ်မကြီး။ အရီတို့ ပတ်ဝန်းကျင်ဟာ အခြားပတ်ဝန်းကျင်ထက် ပိုဆိုးမလားမသိဘူး။ အစ်မကြီးက စေတနာနဲ့ ပေးပေးမယ့် ပတ်ဝန်းကျင်က အရီကိုတစ်မျိုးပြောလာကြမှာကြောက်တယ်။ အစ်မကြီးတွေ့တဲ့အတိုင်း အရီဟာ ဆင်းရဲပါတယ်။ အစ်မကြီးရဲ့ပစ္စည်းဟာ အရီနဲ့မတန်သေးဘူးလို့ အောက်မေ့ပါတယ်”

ဒေါ်ရေနဲ့သာ ခင်ခင်ကြီးသည် သက်ပြင်းရှိက်လိုက်သည်။ နန်းကိန္နရီ၏ စိတ်သဘောထားကို နားလည်လာသည်နှင့်အမျှ သူမပြောခဲ့သော စကားကိုလည်း တစ်စထက်တစ်စ လက်ခံလာသည်။ နန်းကိန္နရီတွင် ယင်းသို့သော စိတ်ထားမျိုးရှိနေသည့်အတွက်ကိုလည်း ဝမ်းသာနေမိသည်အမှန်ပင်။ ကျေနပ်နေမိသည် အမှန်ပင်။

သည့်တွင် အခန်းတွင်းသို့ မမဝင်းရီ ဝင်လာလေရာ နန်းကိန္နရီမှာ စိတ်ကျဉ်းကျပ်ရခြင်းမှ အတန်ငယ် သက်သာသွားရသည်။ မမဝင်းရီက ပြောသည်။

“အစ်ကိုထွန်းဆီက ဖုန်းလာတယ်ညီမ။ သူမနက်ကပဲ ရန်ကုန်ကို တာဝန်နဲ့ ရောက်လာတယ်တဲ့”

မမဝင်းရီ စကားကြောင့် ဒေါ်ရေနဲ့သာခင်ခင်ကြီး၏ မျက်နှာမှာ ဝင်းပလာသည်။

“သူဖုန်းကိုင်ထားတုန်းပဲလားဟင်”

“ဟုတ်တယ် ညီမနဲ့ စကားပြောချင်လို့တဲ့”

ဒေါ်ရေနဲ့သာ ခင်ခင်ကြီးသည် ပေါ့ပါးဖျတ်လတ်စွာ မတ်တတ်ရပ်လိုက်သည်။ အခန်းအပြင်သို့ လျှောက်ထွက်သွားသည်။ နန်းကိန္နရီနှင့် မမဝင်းရီတို့သာ အခန်းတွင်းမှာ ကျန်ခဲ့သည်။ ဒေါ်ရေနဲ့သာ ခင်ခင်ကြီးသည် အလောတကြီးအမှုအရာဖြင့် စကားပြောခွက်ကို ကောက်ယူသည်။

“အစ်ကိုထွန်း”

သူမက အသံပြုသည်။ တစ်ဖက်မှ ဗိုလ်မှူးညိုထွန်း၏ အသံပေါ်ပေါက်လာသည်။

“ညီမလား ဆေးရိပ်ညီမရေ။ မွေးနေ့တုန်းကမလာနိုင်တာ”

“ထားစမ်းပါ။ အဲဒါကို ထားလိုက်စမ်းပါ။ ဒါက နောက်မှ ရန်တွေ့ရမယ့်ကိစ္စပါ။ အစ်ကိုထွန်း အခု ခင်ကြီးရဲ့အိမ်ကို လာနိုင်မလားဟင်”

“အခုလား”

“အင်း”

“ချက်ချင်းကြီးပဲလား”

“အင်းပါ လာခဲ့စမ်းပါ။ အစ်ကိုထွန်းကို ပြစရာ တစ်ခုရှိလို့”

“အရေးတကြီးနိုင်လှချည်လား”

“ဟုတ်တယ် အရေးကြီးတယ်။ ပြစရာက အထူးအဆန်း နိုင်လွန်းလို့ပါ”

“ဒါဖြင့် လာပြီ ချက်ချင်းလာပြီ”

ဒေါ်ရေနဲ့သာ ခင်ခင်ကြီးသည် စကားပြောခွက်ကို ချလိုက်သည်။ အိပ်ခန်းအတွင်း ပြန်လည်ဝင်ရောက် လာခဲ့

သည်။ အခန်းထဲတွင် နန်းကိန္နရီသည် မမဝင်းရီအား ဘာပြောရမည် မသိတတ်နိုင်သလို ခပ်ပိုင်ပိုင်ထိုင်နေသည်။

“အရီ ပြန်မှ ထင်တယ်”

နန်းကိန္နရီသည် ဒေါ်ရေနဲ့သာ ခင်ခင်ကြီးကို မြင်လျှင် မြင်ချင်း ပြောလိုက်သည်။

“အို နေပါဦး ခဏနေပါဦး”

ဒေါ်ရေနဲ့သာ ခင်ခင်ကြီး ဆိုသည်။

နန်းကိန္နရီသည် အစ်ကိုထွန်းဆိုသော အမည်ကို အား စိတ်မှ မှတ်မှတ်ရရ သတိထားမိသည်။ မည်သူပါလိမ့်။ ယင်းအမည်ကို ကြားလိုက်ရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဒေါ်ရေနဲ့သာခင်ခင်ကြီးတစ်ယောက် ပျာပျာလောင်လောင် ဖြစ်သွားရသည်မှာ အဘယ်ကြောင့်ပါလိမ့် စသည်ဖြင့် စဉ်းစားနေမိသည်။ များမကြာခင် အိမ်ဆင်ဝင်အောက်သို့ ကားတစ်စီး ဆိုက်လာသည်။ ကားပေါ်မှ စစ်ဝတ်စုံဝတ်ဆင်ထားသော လူတစ်ယောက်ဆင်းလာသည်။ ထိုသူအား ဒေါ်ရေနဲ့သာ ခင်ခင်ကြီးတို့ အရေးတယူ ဆီးကြိုနေကြကြောင်း နန်းကိန္နရီ တွေ့နေရသည်။

“ကဲ . . . ဆိုစမ်းပါဦး ကျောင်းအစ်မ ဘာဖြစ်လို့ ဒါလောက် အရေးကြီး”

ရုတ်ခြည်း ဆိုသလိုမှာပင် ဗိုလ်မှူးညိုထွန်းနှင့် နန်းကိန္နရီတို့ မျက်နှာချင်းဆိုင်မိကြသည်။ အကြည့်ချင်း ဆုံမိကြသည်။ ဗိုလ်မှူးညိုထွန်း၏ စကားမှာ တစ်ပိုင်းတစ်စနှင့် ရပ်သွားသည်။ နန်းကိန္နရီသည် ချက်ချင်းမျက်လွှာ ချလိုက်သည်။ ဒေါ်ရေနဲ့သာ ခင်ခင်ကြီးသည် ဗိုလ်မှူးညိုထွန်းကို မျက်ရိပ်ပြုခေါ်သည်။

“ခင်ကြီးတို့ အိမ်မှာမြီးရှည် လုပ်စားတယ် အစ်ကိုထွန်း စားမယ်မဟုတ်လား”

ဟုလည်းပြောလိုက်သည်။

“စားတာပေါ့”

ဆိုကာ ဗိုလ်မှူးညိုထွန်း ဒေါ်ရေနဲ့သာ ခင်ခင်ကြီး နောက်မှ လိုက်ပါလာသည်။ ထမင်းစားနေသို့ ရောက်လာကြသည်။

“အိမ်ရှေ့က ကလေးမဟာ”

“နန်းကိန္နရီ ဆိုတာလေ”

ဗိုလ်မှူးညိုထွန်း၏ အမေးကို ဒေါ်ရေနဲ့သာခင်ခင်ကြီး အဖြေပေးသည်။

“ဘာရယ်”

“နန်းကိန္နရီ”

“အမလေးဟဲ့ ဒီကနေ့ခေတ် နာမည်တွေကလဲ”

“အပြစ်မတင်လိုက်ပါနဲ့ဦး သူက အငြိမ့်မင်းသမီး”
“ဪ”

ဗိုလ်မှူး၊ ညိုထွန်းသည် အမည်နှင့် ပတ်သက်၍ သဘောပေါက်သွားသည်။ သို့ရာတွင် သူ့မှာ သဘောမပေါက် နိုင်သောအရာတစ်ခုရှိနေသည်။ ၎င်းမှာ ရေနံ့သာနှင့် အငြိမ့်မင်းသမီးတို့ ထူးခြားစွာ ဆက်စပ်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

သူက တစ်စုံတစ်ရာပြောမည်ပြုမည် ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီးက ဖြတ်ပြောလိုက်သည်။

“သူ့ကိုဘယ်သူနဲ့ တူတယ်လို့ထင်သလဲ အစ်ကိုထွန်း”

“ဘယ်သူနဲ့ တူသလဲ ဟုတ်လား”

ဗိုလ်မှူးညိုထွန်းမှာ ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီး၏ အမေးအတွက် ဆန်းကြယ်သွားသလိုရှိသည်။ အမျိုးသမီး၏ မျက်နှာကို စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်လာသည်။

“ဟုတ်တယ် သူ့မျက်နှာဟာ အစ်ကိုထွန်း သိဖူးတဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ မျက်နှာနဲ့ မတူဘူးလားဟင်”

ဗိုလ်မှူးညိုထွန်း ကော့သွားသည်။

“ရုတ်တရက် မြင်လိုက်ရတုန်းက အသိအကျွမ်းထဲက လိုလိုတော့ အထင်မိသား ဒါပေမယ့် သိပ်တော့ မသေချာလှဘူး ဘာဖြစ်လို့လဲဟင် သူကရေနံ့ချောင်းကလား”

“ဟုတ်တယ် အစ်ကိုထွန်း ရေနံ့ချောင်းက”

“ဒါကြောင့်ကိုး”

“ဒါနဲ့တင် မပြီးသေးဘူး အစ်ကိုထွန်း။ အစ်ကိုထွန်း ဆုံးဖြတ်စမ်း။ ဒီကလေးမလေးဟာ ဘယ်သူနဲ့ တူသလဲဆိုတာ သေသေချာချာကြည့်စမ်း”

ဗိုလ်မှူးညိုထွန်းသည် နောက်ကျောဘက်သို့ သမင်လည်ပြန်ကြည့်သည်။ အရပ်လှလှကလေးများ တင်ထားသည့် နံရံကပ်ပီရို၏ စတုရန်းကွက်မှနေ၍ နန်းကီနွရို၏ မျက်နှာကိုမြင်ရသည်။ သူသည် သေချာသည်ထက် သေချာအောင်ကြည့်သည်။

ထို့နောက် ပြန်လှည့်လာသည်။

ဗိုလ်မှူးညိုထွန်း အနေနှင့် ယခုတိုင်အောင် ဆုံးဖြတ်နိုင်စွမ်း မရှိသည်ကို တွေ့ရသောအခါ ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီးမှာ မချင့်မရဲ ဖြစ်လာသည်။

“သူ့မျက်နှာဟာ မောင်မောင်ဦးရဲ့ မျက်နှာနဲ့ မဆင်ဘူးလား အစ်ကိုထွန်း”

သည်တွင် ဗိုလ်မှူးညိုထွန်းသည် ပေါင်ကို လက်ဝါးဖြင့် ပြန်းခဲနေအောင် ပုတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပေသားပဲ ကြည့်စမ်း အဲဒီလူရဲ့မျက်နှာကျပ်၊ နှာခေါင်းနဲ့ ပါးစပ်နေပုံမျိုးပါလား”

ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီးသည် သူမ၏အနုစံလေး ဆယ်မြောက် မွေးနေ့ပွဲက အကြောင်းများကို ပြန်ပြောပြရသည်။ နန်းကီနွရိုနှင့် ဆုံရပုံကို ဇာတ်စုံခင်းရသည်။

“ဒီကလေးမအပေါ် ညီမဘယ်လို သဘောထားသလဲဟင်”

ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီးစကားအဆုံးတွင် ဗိုလ်မှူးညိုထွန်းမေးသည်။

“ဘယ်လို သဘောထားရမယ်ဆိုတာ ခင်ကြီး အခုထိ မဆုံးဖြတ်နိုင်သေးဘူး အစ်ကိုထွန်း။ သူဟာ ဘာဆိုတာကိုလဲ ခင်ကြီးအနေနဲ့ တိတိကျကျ မဝေခွဲနိုင်သေးဘူးလေ။ သူ့အကြောင်းကို ကယနဏ မသိရသေးတော့ ဘာမှ မလုပ်နိုင်ဘူး။ သူ့အကဲကို စောင့်ကြည့်ရတုန်းဆိုပါတော့ ဒါပေမယ့် အစ်ကိုထွန်းသိတဲ့အတိုင်း ခင်ကြီးဟာ သမီးနဲ့ ပတ်သက်လို့ ဘယ်လောက် မျှော်လင့်ခဲ့ရသလဲ ဘယ်လောက် တမ်းတခဲ့ရသလဲ သူဟာခင်ကြီးနဲ့ ဘယ်လိုမှ မပတ်သက်တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်စေဦးတော့ သူ့ကို သမီးရဲ့နေရာမှာ ထားပြီး ခင်ကြီးချစ်ချင်တယ် မြတ်နိုးချင်တယ် တွယ်တာချင်တယ်”

“ခင်ကြီးဟာ အထီးကျန်ဆန်တယ် အတွယ်အတာကင်းမဲ့တယ်ဆိုတာ အစ်ကိုထွန်း အမြင်ပဲလေ။ ပစ္စည်းချမ်းသာတာတော့ အမှန်ပါပဲ။ အစစအရာရာ ပြည့်စုံတာတော့ မှန်ပါရဲ့။ ဒါပေမယ့် ခင်ကြီးမှာ ချစ်ခြင်းမေတ္တာတရား ခေါင်းပါးခဲ့တယ်။ ငတ်မွတ်ခဲ့တယ်။ ဒီလိုနဲ့ ဘဝကို အဆုံးသတ်ရမှာ ကြောက်မိတယ်။ ရေနံ့စတဲ့လူလို အဖြစ်မျိုးဖြစ်ရတယ်ပဲထား အားကိုးတွယ်တာစရာအနေနဲ့ ကောက်ရိုးမျှင်လို အရာကိုတွယ်မိတဲ့ အဖြစ်မျိုးနဲ့ နန်းကီနွရို အပေါ်မှာ ခင်ကြီးတွယ်တာချင်တယ်။ ဒါဟာနန်းကီနွရိုနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ခင်ကြီးရဲ့သဘောထားပဲ ဆန္ဒပဲ အစ်ကိုထွန်း”

ဗိုလ်မှူးညိုထွန်းသည် ခေါင်းကို တဆတ်ဆတ်ညိတ်နေသည်။ ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီး၏ စိတ်သဘောထားကို နားလည်နိုင်စွမ်းရှိသည်နှင့်အမျှ သူမ၏ မျက်နှာကို ကရုဏာသက်စွာ စူးစိုက်ကြည့်နေမိသည်။

“ထားပါတော့ ညီမမှာ အဲဒီလိုစိတ်ဆန္ဒမျိုးရှိနေတယ် ဒီဆန္ဒကို ဘယ်လိုအကောင်အထည်ဖော်မလဲ”

“ဒါကတော့ ပြည်ပြည်ချင်း လုပ်ရမယ့်ကိစ္စပဲ အစ်ကိုထွန်း နန်းကီနွရိုရဲ့ ဘဝကို အပြည့်အစုံသိအောင် ကြိုးစားရမယ် သူ့စိတ်သဘောကို နားလည်အောင် လေ့လာရမယ်”

ပြီးတော့မှ ဘာလုပ်သင့်တယ်ဆိုတာကို ခင် ကြီးဆုံးဖြတ်ရမှာပဲ အစ်ကိုထွန်းတို့နဲ့လဲ တိုင်ပင်ရမှာပဲ”

ဒေါ်ရေနံ့သာခင်ခင်ကြီးသည် ရိုလ်မှူးညိုထွန်း၏ ပခုံးမှ ကျော်၍ နန်းကိန္နရီ၏ မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်သည်။ သူမ၏အကြည့်မှာ ဝေသီလာသည်။ မျက်ဝန်းမှာ ငြိမ်သက်နေသည်။ ထို့နောက် သက်ပြင်းရွက်ခြင်းနှင့် အတုပြောသည်။

“အင်း မတော်မဆများ နန်းကိန္နရီဟာ ခင်ကြီးရဲ့ ပျောက်ဆုံးနေတဲ့ သမီးကလေးသာ အစစ်အမှန် ဖြစ်နေခဲ့ရင် သူဟာခင်ကြီးရဲ့သမီးပါလို့ သေချာခဲ့ရင် ဒီတစ်သက် လူ့ဘဝမှာ ခင်ကြီး လူလာဖြစ်ရတာ အဓိပ္ပါယ်မယ့် နေတော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ လူဖြစ်ရကျိုးနပ်တယ်လို့ ဆိုနိုင်လိမ့်မယ် ထင်ပါရဲ့ အစ်ကိုထွန်း”

ရေနံ့သာမှ ပြန်ခဲ့ပြီးနောက် နန်းကိန္နရီ၏ ရင်တွင် အစဉ်လို လှုပ်ရှားနေရသည်။ အစဉ်လိုပင် တွေးစရာ၊ စဉ်းစား စရာများဖြင့် ပြည့်နှက်နေရသည်။ စိတ်မှာ မငြိမ်သက်နိုင် အောင်ပါပဲကလား။

နန်းကိန္နရီအနေနှင့် သည်အဖြစ်မျိုး ကြုံဆိုလာလိမ့် မည်ဟု မည်သည့် အခါကမျှ မထင်မှတ်ခဲ့ မမျှော်လင့်ခဲ့။ စင်စစ် ဒေါ်ရေနံ့သာခင်ခင်ကြီးလို အမျိုးသမီးကြီးနှင့် ကြုံဆို ရသည်ကပင် အိပ်မက်မျှမမက်ခဲ့ဖူးသော ကိစ္စရပ်မျိုး။

ရေနံ့သာမှ ပြန်လာသောအခါ အိမ်မှနေ၍ ဦးမြတ်စံ တို့က ဆီးကြို မေးမြန်းကြသည်။

သည်တွင် သူမနှင့်အတူ ရေနံ့သာသို့ လိုက်ပါလာ ခဲ့သောယိမ်းသမလေးက စကားတစ်ချို့ကို ပြန်ပြောခဲ့သည်။

ဒေါ်ရေနံ့သာခင်ခင်ကြီးနှင့် ဗိုလ်ဖျူးညိုထွန်းဆိုသူ တို့၏ ပြောစကားများကို ယင်းမိန်းကလေး ကြားခဲ့သည်။ သူမသည် အစေခံမိန်းမကြီးနှင့်အတူ ပန်းကန်များကို ဝင် ရောက် ဆေးကြောနေရင်း ကြားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်ဟုဆိုသည်။

သည်တော့လည်း ဒေါ်ရေနံ့သာခင်ခင်ကြီး အနေနှင့် မိမိအပေါ် စိတ်ဝင်တစား ရှိခဲ့ရခြင်း၊ တကူးတကန် ဖိတ် ခေါ်ခဲ့ခြင်းတို့မှာ အကြောင်းမဲ့ မဟုတ်ကြောင်း နန်းကိန္နရီ တွေးတတ်လာသည်။ သို့နှင့်အမျှ နန်းကိန္နရီ အနေနှင့်လည်း စိတ်ကို ငြိမ်သက်စွာ မထားတတ်နိုင်အောင် ဖြစ်လာရသည်။
ဒေါ်ရေနံ့သာခင်ခင်ကြီး ဟူသည် ချစ်ခြင်းမေတ္တာ

တရား ငတ်မွတ်ခေါင်းပါး နေသူအဖြစ် သိရသောအခါ နန်းကိန္နရီ အနေနှင့်လည်း ကရုဏာသက်မိသည် အမှန်ပင်။ ထိုမိန်းမကြီးကို စာနာမိသည် အမှန်ပင်။

သူမ၏ သမီးငယ်မှာ ပျောက်ဆုံးနေသည်။ ယင်း သမီးငယ်ကို အစဉ်လို တောင့်တမျှော်လင့်နေရသည်။ မိမိ မှာ ထိုမိန်းကလေးနှင့် ရုပ်ဆင်းကြွန်အင်ချင်း တူညီသည်ဟု သိရသည်။ ထိုအတွက်ပင် မိမိအပေါ် ဒေါ်ရေနံ့သာခင်ခင် ကြီး စိတ်ဝင်တစား ရှိခဲ့သည်။ လိုက်လျောခဲ့သည်ဟု နား လည်လာသည်။

အဘယ်သို့သော ရေစက်လဲဟူ၍တော့ နန်းကိန္နရီ မသိ။ မိမိအနေနှင့် ဒေါ်ရေနံ့သာခင်ခင်ကြီးအပေါ် တွယ်တာ နေမိသည့်အဖြစ်။ ဒေါ်ရေနံ့သာခင်ခင်ကြီးနှင့် ဆုံရလျှင် အနေ ကျဉ်းကျပ်လျက် စိတ်မှာတုန်လှုပ်ခြင်း ခံစားရသည်ပင် ဖြစ် သော်လည်း ကြုံဆိုလိုသောဆန္ဒရင်မှာ ကိန်းအောင်းလျက် ရှိရသည့်အဖြစ်ကို နန်းကိန္နရီ တွေးမိသည်။

သို့တိုင်အောင် နန်းကိန္နရီ၏စိတ်မှာ စန်းစနောင့်ဖြစ် ရသောကိစ္စရပ်များလည်း ရှိနေရသည်။ ဒေါ်ရေနံ့သာခင်ခင် ကြီးနှင့် ပတ်သက်၍ ဘဝင်မကျနိုင်သောအရာ များစွာရှိ သည်။

အဓိကမှာ ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီး၏အကြောင်းကို အပြည့်အဝ နားလည်နိုင်စွမ်းမရှိခြင်းဖြစ်သည်။ ဖြစ်နိုင်လျှင် မိမိကိုယ်တိုင် ဒေါ်ရေနံ့သာခင်ခင်ကြီးအား စူးစမ်းအကဲခတ် ချင်သည်။ ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီးကို အပြည့်အစုံ နားလည် ချင်သည်။

အမှန်ပြောကြစတမ်းဆိုလျှင်တော့ နန်းကိန္နရီသည် မိမိ၏လက်ရှိဘဝကို များစွာကျေနပ်နှစ်သိမ့်ခြင်း မရှိခဲ့ချေ။ ယခုလိုဘဝမျိုးတွင် ကျားလည်းလုပ်ရှားရလိမ့်မည်ဟူ၍ လည်း မည်သည့်အခါမျှ မထင်မှတ်ခဲ့။ မဓမ္မာလင်္ဂသော အခြေအနေမျိုးဖြင့် ဘဝကိုကျင့်လည်ခဲ့ရသည်မှာ သုံးနှစ် တာမျှပင် ရှိခဲ့ပါပေကောဟု တွေးတောမိသည်။

ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီးက သူမ၏ဘဝကို အထီးကျန်ဆန်သူ၊ ချစ်ခြင်းမေတ္တာတရား ငတ်မွတ်ခေါင်းပါးသူ အနေနှင့်ပြောကြားလာသောအခါ နန်းကိန္နရီ ယုံယုံမျှ ပြုံးမိသည်။

မိမိကိုယ်တိုင် ထိုအမျိုးသမီးနှယ် အထီးကျန်ဆန်၍ ချစ်ခြင်းမေတ္တာ ငတ်မွတ်ခေါင်းပါးခဲ့ရသည့် အဖြစ်ကို ပြန်ပြောင်းအမှတ်ရလာသည်။ ပြန်ပြောင်းသတိရလာသည်။ စင်စစ်တွင် ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီးနှင့် မိမိမှာ ဘဝတူတွေ့ပါကလားဟု သိလာရသည်။ ထိုကြောင့်ပင် ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီးအပေါ် တွယ်တာလာမိခြင်း ဖြစ်မည်ထင်သည်။

မေပျောက်စ ပြုခဲ့ပြီဖြစ်သော အတိတ်ကာလသည် ရေနံ့သာတွင် ပွဲကသည်ညကစ၍ နန်းကိန္နရီထံ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာသည်။ တိုးတိတ်သော အသံအဖြစ်မှသည် ကျယ်လောင်သော အသံအဖြစ်သို့ ရောက်လာ သည်။

ထိုအတွက် နန်းကိန္နရီ၏ရင်မှာ လေးလံလာရသည် အမှန်။ နာကျင်လာရသည်လည်း အမှန်ပင်။ ရန်ကုန်တွင် နန်းကိန္နရီ၏ ဆွေမျိုးသားချင်းမရှိ။ အများတကာတွေ့အကြားမှပင် အထီးကျန်ဆန်နေရသည်။ ထိုအတွင်းမှ ဒေါ်ရေနံ့သာခင်ခင်ကြီးနှင့် တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ကြုံတွေ့လာရခြင်းဖြစ်သည်။

ဘဝတူ အငြိမ့်အဖွဲ့သားများ အနေနှင့် နန်းကိန္နရီကို အားကျနေသူများလည်းရှိသည်။ နန်းကိန္နရီအတွက် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်နေကြသူများလည်း ရှိသည်။ စင်စစ်အားကျဖွယ်လည်းဖြစ်သည်။ ကားဖြင့်လာကြိုသည် အိမ်သို့ ဘကျားတကန့် ဖိတ်ခေါ်ကျွေးမွေးသည်။ ထိုပြင် နီလာတစ်စုံကိုင် လက်ဆောင်ပေးသေးသည် ဆိုသောအခါ ကြားရသူအဖို့ မစားရပေမယ့် ဝေမန်းဖြစ် နေသည်။ နန်းကိန္နရီသည် ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီးပေးသော လက်ဆောင်ကို မယူခဲ့ဆိုသည့်အခါ မချင့်မရဲ ဖြစ်နေကြသည်။ မှားသည်ဟုဆိုသူကဆိုကြသည်။

နန်းကိန္နရီအနေနှင့် ယင်းပစ္စည်းများကို မယူဖြစ်ခဲ့သည်အတွက် ကျေနပ်မိသည်။ ငြင်းပယ်ခံမိခြင်းအပေါ် အား

တုံ့အားနာ ဖြစ်ရသည်ကလွဲလျှင် မိမိဘက်က မှန်သည်ဟုပင် ထင်သည်။ အကယ်၍ ယူခဲ့မိပါက စိတ်တွင် တန့်နုနုခံစားရမည်။ ယူခဲ့မိလျှင် ဒေါ်ရေနံ့သာခင်ခင်ကြီး၏ စိတ်သဘောထား ပြောင်းလဲကောင်းပြောင်းလဲသွားလိမ့်မည် ထင်သည်။

မည်သို့ပင်ဆိုစေ၊ ဒေါ်ရေနံ့သာခင်ခင်ကြီးနှင့် ကြုံဆုံရသည့်အတွက် နန်းကိန္နရီ၏ သုံးနှစ်တာမျှ အနည်ထိုင်ခဲ့သော ဘဝမှာလှုပ်ခတ်လာရသည်။ အဆန်းကြယ်သော ခံစားလာရစေသည်။ ရင်တွင်လည်း မခံစားရဖူးသော ခံစားချက်အသစ်များ ဖြစ်ပေါ်လာစေနိုင်စွမ်း ရှိသည်။

နန်းကိန္နရီသည် မိမိ၏ ရှေ့ရေကို ကြိုတင်မျှော်လင့်ရန် မဝံ့ရဲချေ။ သူမ၏ အတိတ်ကာလနယ်ထဲ အနာဂတ်အတွက် ဆန်းကြယ်သောဖြစ်ရပ်များကို မနီတီးဖို့ လေလားဟု ထင်မှတ်သည်။

သူမ ထင်မှတ်သလို အငြိမ့်အဖွဲ့သားများအနေနှင့် ထင်မှတ်စပြုလာသည်။ နန်းကိန္နရီကို တစ်စုံတစ်ရာ ပြောင်းလဲလာလေမည်လား၊ အထင်နှင့် အကဲခတ်လာကြသည်။

သို့ဖြင့် မိုးဖြိုင်ဖြိုင် ရွာသွန်းလာသောအခါ နန်းကိန္နရီတို့ အငြိမ့်အဖွဲ့ ကပြခြင်းမှ ရပ်နားထားလိုက်ကြသည်။ အငြိမ့်ကို ရပ်နားထားလိုက်သဖြင့် နန်းကိန္နရီမှာ အားလပ်နေသည်။ ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီးက အခေါ်လွှတ်သဖြင့် ရေနံ့သာသို့ မကြာခဏရောက်ရသည်။ ရေနံ့သာတွင်ပင် အိပ်စက်ခဲ့သောရက်တို့ မနည်းလှတော့။ နန်းကိန္နရီသည် ရေနံ့သာတွင် အိမ်သားတစ်ယောက်လို ဖြစ်လာသည်။ ဒေါ်ရေနံ့သာခင်ခင်ကြီးက သူမစိတ်ကြိုက် လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေဖို့ ခွင့်ပြုထားသည်။

ရပ်ရှင် ကြည့်ကြမည် ဆိုလျှင်လည်း အတူတူ၊ ဈေးသွားလျှင်လည်း အတူတူ၊ တစ်ခုခုစားကြသောက်ကြတော့မည်ဆိုလျှင်လည်း အတူတူပင်။ သို့နယ်ဖြင့် ဒေါ်ရေနံ့သာခင်ခင်ကြီးနှင့် နန်းကိန္နရီတို့မှာ တပူးပူး တွဲတွဲ ရှိနေကြသည်။ ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီးနောက်သို့ နန်းကိန္နရီမှာ အရိပ်သဖွယ်လိုက်ပါနေရသည်။

အခါတိုင်းနှစ်များကဆိုလျှင် မိုးရာသီမှာ နန်းကိန္နရီအတွက် ပျင်းရိဖွယ်ဖြစ်ခဲ့သည်။ ငြီးငွေ့ဖွယ် ဖြစ်ခဲ့သည်။ အငြိမ့်ရပ်နားလိုက်ရပြီဆိုလျှင် အိမ်တွင်ပင်နေကာ စားပြီး အိပ် အိပ်ပြီးစား လုပ်ရသည်။ မိုးကုန်ခါနီး ရက်များသို့ရောက်ရှိလာမှ ထိုနှစ်အတွက်ကပြရမည့် ဇာတ်လမ်းဇာတ်ကွက်များ၊ ယိမ်းများသီချင်းများ တိုက်ကြရသည်။

ယခု နှစ်တွင်မူ ဒေါ်ရေနံ့သာခင်ခင်ကြီးကြောင့် နန်းကိန္နရီမှာ ပျင်းရိဖို့ အချိန်မရ၊ ငြီးငွေ့နိုင်ခြင်းလည်း မရှိ။

အနေနဲ့စပ် ကြသည်ဖြစ်၍ တစ်ကြောင်းမဟုတ် တစ်ကြောင်း စကားစပ်မိပြောမိကြသည်။ ထိုအခါ ဒေါ်ရေနဲ့ သာ ခင်ခင်ကြီးသည် နန်းကိန္နရီနှင့် စပ်လျဉ်း၍ အချို့သော အကြောင်းအချက်များကို သိလာရသည်။ ယင်းအချက်များ အနက် နန်းကိန္နရီသည် ရန်ကုန်တွင် အထီးတည်းသာ ဖြစ် သည်။ အခြားအတွယ်အတာ မရှိဆိုသော စကားကို ဒေါ် ရေနဲ့သာခင်ခင်ကြီး စိတ်ဝင်တစားရှိရသည်။

“နန်းကိန္နရီဆိုတဲ့ အမည်က အတော်ကောင်းတာ ပဲ ဘယ်သူပေးတဲ့ နာမည်လဲဟင်”

“အငြိမ့်ဆရာ ဦးမြတ်စံပေးတဲ့ နာမည်ပါ”

“အရိမှာ တစ်ခြားနာမည်ရှိသေးသလား”

“ရှိပါသေးတယ် ဒါပေမယ့် အခုတော့ ရင်းနှီးတဲ့ လူတိုင်းဟာ အရိလိုခေါ်နေတော့နဲ့ မူရင်းနာမည်တောင် ပျောက်နေပါပြီ”

ဒေါ်ရေနဲ့သာ ခင်ခင်ကြီးသည် မူရင်းနာမည်ကို မေး ဦးမည်ကြိုသည်။ နန်းကိန္နရီအနေနှင့် ယင်းအမည်ကို မပြော လိုလှကြောင်း တွေ့ ရ၍ ဆက်မမေးဖြစ်။

“အရိမှာ ဖေဖေရှိသေးတယ်နော်”

ဒေါ်ရေနဲ့သာ ခင်ခင်ကြီးမေးသည်။

“ရှိပါတယ်”

နန်းကိန္နရီဖြေသည်။

“အရိရဲ့ ဖေဖေက ဘယ်မှာလဲဟင်”

“မန္တလေးမှာပါ”

“မန္တလေးမှာ မန္တလေးကနေ ဒီကို ဘယ်လိုလုပ် ရောက်ရတာလဲကွယ်”

သည်အမေးကို နန်းကိန္နရီ မဖြေဘဲနေသည်။ အဖြေ ပေးလိုဟန်လည်း မတူ။ သည်တွင် ဒေါ်ရေနဲ့သာ ခင်ခင်ကြီး သည် နန်းကိန္နရီ၏ ထူးခြားသော အကျင့်ကို သတိထား မိသည်။ နန်းကိန္နရီသည် မိမိနှယ်ပင် အတိတ်ကလဆိုသည် ကို ပြည်ပိုးကားချထားလိုသူဟု ထင်လာသည်။ အတိတ်ဆို သည်ကို တတ်နိုင်သမျှ လျှို့ဝှက်ပုံးကွယ်ထားတတ်သူ ဟု နားလည်လာရသည်။ နန်းကိန္နရီ၏ အတိတ်ကလသည် အကျဉ်းတန်ပုံရသည်ဟု တွက်မိသည်။ ထိုအခါ ဒေါ်ရေနဲ့ သာခင်ခင်ကြီးမှာ နန်းကိန္နရီအတွက် ရင်လေးလာရသည်။ မိမိနှင့်မဆုံတွေ့ ရသေးခင်က နန်းကိန္နရီ မည်သို့များ ဖြစ်ခဲ့ ပါလိမ့် ဘဝကို မည်သို့ကျင်လည်ခဲ့ရပါလိမ့် စသည်ဖြင့် စိုးရိမ်ကြောင့်ကျ ဖြစ်လာရသည်။ နန်းကိန္နရီ၏ မြုပ်ကွယ်နေ သောဘဝကို သိရှိ လိုသောဆန္ဒပြင်းပြလာသည်။ နန်းကိန္နရီ ၏ နောက်ကြောင်းမရှင်းလင်းမှုအတွက် ရံခါတွင် စိတ်မှာ

ကျေနပ်သလိုတော့ရှိမိသား။ မိမိသမီးငယ်၏ဘဝမှာလည်း မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ ရှင်းလင်း နိုင်မည် မဟုတ်။ ရှုပ်ရှုပ်ထွေး ထွေး ရှိမည်ဟုသာ တွက်ဆမိသည်။ စင်စစ် ထိုကလေးမှာ မမွေးခင်ကပင် ဒုက္ခသူကွကို ခါးစည်ခံခဲ့ရသူ မဟုတ်လား။

နန်းကိန္နရီသည် ဘဝဇာတ်ကြောင်းကို အမေးခံရ သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် စကားကို လှုံ့ပြောင်းပြောဆိုတတ် ကြောင်း ဒေါ်ရေနဲ့သာခင်ခင်ကြီး သတိထားမိသည်။ ယင်း စကားကို စလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် နန်းကိန္နရီ အိမ်ပြန် စကားဆိုတတ်သည်။ သို့ဖြင့် ယင်းစကားကို မစရဲအောင် ဖြစ်နေရလေသည်။ မမဝင်းရီ ရေနဲ့ချောင်းသို့ ပြန်သည်။ ဗိုလ်မှူးညိုထွန်း သည်လည်း ပြန်သွားခဲ့လေပြီ။ မမဝင်းရီက ကော၊ ဗိုလ်မှူး ညိုထွန်းကပါ နန်းကိန္နရီအပေါ် စိတ်ဝင်တစား ရှိကြောင်း။ အကြောင်းထူးလျှင် စာရေးဖို့ပြောသည်။

နန်းကိန္နရီ၏ဖခင် မန္တလေးတွင် ရှိနေသည်ဟု သိရ သည်။ ဗိုလ်မှူးညိုထွန်းသည်လည်း ယခုအခါ မန္တလေးတွင် တာဝန်ကျနေရာ တစ်ခုနည်းမဟုတ်တစ်ခုနည်းဖြင့် နန်းကိန္နရီ ဖခင်၏ လိပ်စာကိုအရယူကာ စုံစမ်းခိုင်းမည်ဟု ဒေါ်ရေနဲ့ သာ ခင်ခင်ကြီး စိတ်တွင် သန္နိဋ္ဌာန် ချထားသည်။ ယင်း သန္နိဋ္ဌာန်ကြောင့်ပင် ဒေါ်ရေနဲ့သာခင်ခင်ကြီး ကိုဌက်ရိုးနှင့် တွေ့ရဖို့ ဖြစ်လာသည်။ ဆုံရဖို့ဖန်တီးလာသည်။

ကိုဌက်ရိုးသည် အခြားသောအငြိမ့်အဖွဲ့သားများလို နန်းကိန္နရီနှင့် ဒေါ်ရေနဲ့သာ ခင်ခင်ကြီးတို့ ဆက်ဆံရေးအပေါ် စိတ်ဝင်စားသူ၊ အားကျသူတစ်ယောက် မဟုတ်ခဲ့။ သူသည် ယင်းအဖြစ်ကို အမှုမဲ့အမှတ်မဲ့သာ နေခဲ့သည်။ သို့တိုင်အောင် လည်း ပြောဆိုသံများကို ကြားခဲ့ရသည်ဖြစ်၍ နန်းကိန္နရီနှင့် ဒေါ်ရေနဲ့သာ ခင်ခင်ကြီးတို့၏ဆက်ဆံရေး အခြေအနေကို နားလည်သည်။

သူ့အိမ်သို့ ဒေါ်ရေနဲ့သာ ခင်ခင်ကြီးရောက်လာကာ နန်းကိန္နရီနှင့်စပ်လျဉ်း၍ မေးမြန်းခြင်းပြုလာသော အချိန်တွင် ယင်းကိစ္စကို သာမန်ထက်ပို၍ စိတ်ဝင်စားလာသည်။ အခါ တိုင်းထက် အလေးအနက် ထားလာမိသည်။ သို့ရာတွင် သူသည် အခြားသူများလိုပင် နန်းကိန္နရီ၏ဘဝကို အပြည့် အစုံ သိကျွမ်းနိုင်စွမ်းရှိသူ တစ်ယောက် မဟုတ်ခဲ့။ ဒေါ်ရေနဲ့ သာ ခင်ခင်ကြီး၏ မေးခွန်းများကို ကျေနပ်စရာကောင်း လောက်အောင် မဖြေဆိုနိုင်ခဲ့။

သူသည် နန်းကိန္နရီဖခင်၏ လိပ်စာကိုပင် ပေးနိုင်စွမ်း မရှိ။ ဒေါ်ရေနဲ့သာ ခင်ခင်ကြီးသည် အားမလိုအားမရဟန်ဖြင့် ပြန်သွားရသည်။ ကလေး မှန်ဖိုးဆိုကာ ငွေငါးဆယ်ကို တွေ့ ပေါ်ချသွားသည်။ အစသော် သည်ကိစ္စကို သည်မျှနှင့်ပင်

ပြီးစီးသွားလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ခဲ့သည်။ ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင် ခင်ကြီး နှင့် ထပ်မံတွေ့ဆုံပုံအကြောင်း မပေါ်ပေါက်နိုင်ဟု မှတ်ယူသည်။ သို့ရာတွင် သည်ကိစ္စမှာ ထိုမျှနှင့်ပြီးစီး မသွား သေးကြောင်း ကိုငှက်ရိုး တွေ့ရလေသည်။

ထိုနေ့က ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီးပေးခဲ့သော ငွေ ငါးဆယ်ကို ယူကာ ကိုငှက်ရိုး အရက်ဆိုင်သို့ ရောက်လာ ခြင်းက ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီး နန်းကိန္နရီတို့နှင့် စပ်လျဉ်း သည့် အဖြစ်ကို ပိုမိုရှည်လျားအောင် ဖန်တီးပေးလိုက်သလို ဖြစ်ခဲ့သည်။ ကိုငှက်ရိုးသည် အချိန်ပြည့် အရက်သမားတစ် ယောက်မဟုတ်။ သို့ပေမယ့် အရက်ဆိုင်သို့ အရောက် အပေါက်များသည်။ အထူးသဖြင့် ယခုလို အငြိမ့်နားရက် တွင် ပျင်းပျင်းရှိတိုင်း အရက်ဆိုင်သို့ ရောက်တတ်သည်။

အငြိမ့်နားပြီဆိုသောအခါ ကိုငှက်ရိုးမှာ ဝင်ငွေ မရှိ။ တစ်ဆောင်းလုံး တစ်နေ့လုံး ပွဲကစခဲ့စဉ်ကရသမျှငွေကို တစ် မိုးလုံး ထိုင်စားရသည်။ မလှဲလောက်လျှင် အငြိမ့်ထောင်ထံ မှ ချေးရသည်။ စပေါ်ယူရသည်။

သို့ဖြစ်၍ အခါတိုင်း ရက်များက အရက်ဆိုင်သို့ ရောက်သည့်တိုင် ဒကာမရှိပါက ဝဝလင်လင် မသောက်ရ။ သည်ကနေ့ မူးအောင်သောက်မည်။ အပေါင်းအသင်းများ ကိုလည်း ဒကာခံမည်ဟု ကြံရွယ်သည်။ ဒေါ်ရေနံ့သာခင်ခင် ကြီးပေးထားခဲ့သော ငွေကို အိမ်ရှင်မ မသိအောင်ထားလိုက် သည်။ သည်အလုပ်မျိုးကိုတော့ ကိုငှက်ရိုးနှောကြေနေသည်။ ညကြေးမှလွှဲ၍ ဆုငွေတို့ဘာတို့ ဆိုသည်ကို သည်လိုပင် အိမ်ရှင်မ မသိအောင် လစ်တတ်စမြဲ။

ကိုငှက်ရိုး အရက်ဆိုင်သို့ ရောက်လာသည်။ စော နေသည်ဖြစ်၍ မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းများက ရောက်မလာ သေး။ သူသည် အရက်တစ်လုံးမှာသည်။ အမဲကြော်နှင့် မြည်းရင်း တစ်ဖြည်းဖြည်းချင်း သောက်နေသည်။

“ဟေး၊ မစ္စတာငှက်ရိုး၊ ဖြီးလှချည်းလားဗျ”

နောက်ကျောဘက်မှ အသံကြားရသည်။ လူတစ် ယောက် သူ့နဘေးမှာ လာရပ်သည်။ ထိုသူ့ကို ကိုငှက်ရိုး ကောင်းစွာမသိကွမ်းလှ။ ဆိုင် မှာ မကြာခဏ မြင်းပူးသည်က လွဲလျှင် သူ၏ အမည်ကိုပင် မသိ။ သို့ပေမယ့် တစ်ယောက် ထဲ ပျင်းပျင်းရှိလာသည်နှင့် ထိုသူအား ဖိတ်ခေါ်လိုက်ရသည်။ ထိုသူသည် စားပွဲတွင် ဝင်ထိုင်လာသည်။

“ဘယ်နှယ့်လဲ ကိုငှက်ရိုး၊ ဒီကနေ့ အခြေအနေဘယ် ဆိုးလို့တုန်း”

“ဒီလိုပေါ့ဗျာ၊ နှံသမားပါ၊ ဆိုတာလိုပေါ့။” ကိုင်း သောက်လိုက်ဦး”

ကိုငှက်ရိုးသည် သည်ကနေ့ သံဒြါနေသည်။ ရက် ရောနေသည်။ သို့ဖြင့် သူတို့နှစ်ယောက် သောက်ရင်းစား ရင်း စကားပြောရင်းနှင့်ပင် အခါတိုင်းကထက် ရင်းနှီးလာ သည်။ အရက်မိတ်ဆွေ ဆိုသည်မျိုးကလည်း သည်သို့ပင် ဖြစ်သည်။ အခင်မင်လွယ်စေသည်။ အရင်းနှီးမြှန်စေသည်။

အရက်ဝင်လာပြီဆိုသောအခါ အာကလည်း သွက် လာသည်။ ပြောစရာအကြောင်းများကလည်း ပေါများ လာသည်။ ကိုငှက်ရိုးသည် သူ့ငွေရခဲ့ပုံကို ပြောပြရန်စိတ် စောနေသည်။ ငွေရပုံအကြောင်းထက် ငွေပေးသူအကြောင်း ကို ပြောပြချင်သည်။ ပြီးလျှင် သူ့ဇနီးအား တစ်ပတ်ရိုက်ခဲ့ ပုံကိုလည်း ကြားချင်သည်။

“ကိုင်း သောက်ဗျာ၊ ဒီကနေ့ သောက်ရတဲ့အရက် ဟာ အခါတိုင်းကထက် အရသာမရှိဘူးလား”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဗျာ၊ အရက်ဟာ အရက်ပဲပေါ့။ ရေ ထိုး နည်းတာနဲ့များတာပဲ ကွာမှာပါ”

“ဒီကနေ့ မထင်မှတ်ပဲနဲ့ငွေရခဲ့တယ်။ ဗေဒင်ဆရာ များလို ပြောရရင်တော့ မမျှော်လင့်တဲ့အရပ်က လာဘ်ဝင် တယ်လို့ပြောရမယ် ထင်တယ်”

“ဟုတ်လား ဆိုစမ်းပါအုံး ဘယ်လိုရလို့လဲ”

“ဒီတစ်ခါလောက် ငွေချောင်တာမျိုးတော့ တစ်သက် မတွေ့ဘူးပေါင်ဗျာ။ ဒီလိုဗျ ကျုပ်တို့ အငြိမ့်ထဲမှာ နန်းကိန္နရီ ဆို တဲ့ မင်းသမီးလေး ရှိပါရောလား။ အဲဒီမိန်းကလေးကိုဗျာ သူ့ငွေ့မကြီးတစ်ယောက်က သူ့သမီးနဲ့တူတယ် ဆိုပြီး ကြီး တောင်ကြီးမားကျမူ ကလေးရူး ရူးနေတယ်။ ဒီမိန်းကလေး ရဲ့အကြောင်း စုံစမ်းရင်းကနေ ငွေငါးဆယ် ဘက်ခန့် ပေးခဲ့ တာပဲ”

“ဟုတ်လား”

ကိုငှက်ရိုး၏ စကားကို နားထောင်နေသူမှာ စင်စစ် တွင် စိတ်ပါဝင်စားခြင်းမရှိလှ။ သူသည် အရက်သောက် ကောင်းရုံလောက်သာ စကားစပျိုးပေး နေခြင်းဖြစ်သည်။ ကိုငှက်ရိုး စကားပြောနေစဉ်တွင် သူသည် အရက်ကိုသာ သောက်နေသည်။ ကိုငှက်ရိုးက စိတ်ပါလက်ပါ စကားဆက် သည်။

“ဒီမိန်းမကြီးကလည်း အဆန်းဗျာ၊ နေတာက ပြည့် လမ်းမှာ၊ ချမ်းသာလိုက်တာကလဲ ဂျိုဂျိုတက်နေတာပဲ။ ရေနံတွင်းသူငွေ့လို့ပြောကြတာပဲ”

သည်တွင် ကိုငှက်ရိုး ရှေ့မှလူ ခေါင်းထောင်လာ သည်။

“ရေနံချောင်းကလား”

ကိုငှက်ရိုး၏မျက်နှာကို စူးစိုက်ကြည့်ရင်းမေးသည်။
“ဟုတ်တယ်။ ကျုပ်တို့အငြိမ့်ထဲက ကလေးမက
သူလဲ ရေနံချောင်း ဇာတိပါလို့ပြောတာနဲ့ ဆုငွေငါးရာခေ
ချလိုက်သဗျာ။ အဲဒီနောက်မှာတော့ သူ့သမီးနဲ့တူတယ်
ဆိုပြီး အဆက်အသွယ်ဖြစ်နေတော့တာပဲ”

ကိုငှက်ရိုးရှေ့မှ လူသည် ပိုမိုစိတ်ဝင်စားလာဟန်
ပြသည်။ ကိုငှက်ရိုး၏ စကားကို အသေအချာ စူးစိုက်နား
ထောင်ဖော်ရလာသည်။

“အဲဒီကလေးမဟာ တကယ်ကော တူသတဲ့လား”

“တကယ်တူလို့ပဲ ထင်ပါရဲ့ဗျာ။ မိန်းမကြီးက တန်း
တန်းစွဲနေတော့တာပဲ။ မိန်းမကြီးဆိုပေမယ့် မကြီးလှသေး
ဘူး။ အဲ ကျုပ်တို့က သူ့ရဲ့အနုစလေးဆယ်မြောက်မွေးနေ့
မှာက၊ ခွဲတော့ဆိုတော့ အသက်လေးဆယ်ပဲ ရှိသေးတာပေါ့”

ကိုငှက်ရိုးရှေ့မှ လူသည် အရက်အတော်များများကို
တစ်ကျိုက်တည်း မော့သောက်လိုက်သည်။ သူသည် ကိုငှက်
ရိုး၏မျက်နှာကို မကြည့်တော့။

ဝေးလံသော နေရာသို့ ငေးကြည့်ရင်းမှ မေးလိုက်
သည်။

“ခင်ဗျားပြောတဲ့သူငွေမကြီးရဲ့ နာမည်ဟာ ဒေါ်ရေနံ
သာခင်ခင်ကြီး ဆိုတာများ ဖြစ်နေမလားဗျာ”

ကိုငှက်ရိုးသည် ထိုသူ၏မျက်နှာကို အံ့ဩဟန်ဖြင့်
ဆတ်ခနဲကြည့်လိုက်သည်။

“ဒေါ်ရေနံသာ ခင်ခင်ကြီး”

ကိုငှက်ရိုးယင်းအမည်ကို အလျင်ပြောသည်။

“ဟုတ်တယ်။ ဟုတ်တယ် သူ့နာမည်က ဒေါ်ရေနံ
သာခင်ခင်ကြီးတဲ့။ နာမည်က မဆန်းလား”
ဆိုသည်။ တဆက်တည်းမှာပင်

“နေစမ်းပါဦးဗျာ။ ခင်ဗျား သူ့ကိုသိလို့လား”

အဖြေမပေးခင် ထိုသူသက်ပြင်း အလျင်ရှိကြ လိုက်
သည်။

“သိတယ်ပဲ ဆိုကြပါရဲ့ဗျာ”

ကိုငှက်ရိုးသည် ထိုသူအား ပိုမို စိတ်ဝင်စားလာရ
သလိုရှိသည်။

“နေစမ်းပါဦးဗျာ။ ဒီမိန်းမကြီးအကြောင်း သိနေ
ရအောင် ခင်ဗျားက ရေနံချောင်းကလား”

“ဆိုပါတော့ဗျာ”

ထိုသူသည် စကားကို အလေးအနက်ထား၍ ပြော
ချင်ဟန်ဖြင့် စားပွဲပေါ်တွင် လက်ထောက်လိုက်သည်။

“ဒီမယ် ကိုငှက်ရိုး၊ ခင်ဗျား မချမ်းသာချင်ဘူးလား”

“ဗျာ”

“မချမ်းသာတဲ့တိုင် ငွေပေါပေါများများ မသုံးချင်
ဘူးလား”

“ဘာဗျာ”

ကိုငှက်ရိုးသည် ထိုသူ၏ မျက်နှာကို အက်မဖမ်း
နိုင်။ ထိုသူ၏ စကားများကိုလည်း နားမလည်နိုင်အောင်
ရှိရသည်။

“ခင်ဗျား ဒီကနေ့ ကျုပ်နဲ့တွေ့ရတာ ဇာတာဆန်း
လက် တက်လာတယ်လို့သာ မှတ်ပေတော့ ကိုငှက်ရိုးရေ။
သိလား။ ကျုပ်မှာ ဒေါ်ရေနံသာ ခင်ခင်ကြီးနဲ့ ပတ်သက်လို့
အကွက်တစ်ကွက်ရှိတယ်။ အဲဒီအကွက်သာ ဝင်ရင် ခင်ဗျား
ရဲ့ လက်ဖျားမှာ ငွေသီးနေပြီလို့သာ မှတ်လိုက်ပေတော့”

“ဘာကို ဆိုလိုတာလဲဟင်”

“ခင်ဗျားသိတဲ့အတိုင်း ဒေါ်ရေနံသာ ခင်ခင်ကြီးဟာ
သူ့ရဲ့ပျောက်ဆုံးနေတဲ့ ကလေးနဲ့ပတ်သက်လာရင် ငွေကို
တစ်စက်ကလေးမှ မနုမြော့ဘူး မဟုတ်လား။ ခင်ဗျားတို့
အငြိမ့်အဖွဲ့ထဲက သူ့သမီးနဲ့ တူတယ်ဆိုတဲ့ ကလေးမကို
တယ်ကြိုက်လုပ်ပြီး ဒေါ်ရေနံသာ ခင်ခင်ကြီးကို တစ်နေ့
ရွှေဥတစ်လုံး ဥပေးနေတဲ့ ငန်းမကြီးဖြစ်အောင် လုပ်ရမှာပဲ
ကိုငှက်ရိုး”

ကိုငှက်ရိုးသည် ထိုသူ၏ စကားကို ယခုအခါ
တစ်စွန်းတစ်စ နားလည်လာမိသလို ရှိသည်။ သို့တိုင်အောင်
အပြည့်အစုံ နားလည်နိုင်ခြင်းကား မရှိသေး။ ဒေါ်ရေနံသာ
ခင်ခင်ကြီးထံမှ ငွေရအောင်လုပ်ရမည်ဟု သူ့အနေနှင့်
ယေဘုယျမျှ နားလည်လိုက်သည်။ ငွေရဖို့ ဆိုတော့လည်း
သူ့စိတ်အစဉ်မှာ တက်ကြွလာသည်။ ငွေဆိုသည်မျိုးက
လည်း သည်းခြေကြိုက်အစပင် မဟုတ် ပါလား။

“ကျုပ်ဟာ ဒေါ်ရေနံသာ ခင်ခင်ကြီးအကြောင်းကို
လုံးဝဥသံ့ သိထားတဲ့လူတယောက်ပဲ ကိုငှက်ရိုး။ ကျုပ်ဟာ
အကွက်ဆင်လိုက်ရရင် ဒေါ်ရေနံသာ ခင်ခင်ကြီးဆီက ငွေ
တွေဝေါခနဲကျလာနိုင်တယ်”

“ရာဇဝတ်မှုနဲ့ကော ကင်းရဲလားဗျာ”

“ကင်းပြီလားဗျာ။ ခင်ဗျားဘာမှ မပူနဲ့။ အားလုံးကျပ်
စိစဉ်မယ်။ ခင်ဗျားအနေနဲ့ ကျုပ်နောက်လိုက်ပြီး၊ ကျုပ် စကား
နားထောင်ရုံပဲ။ ဟုတ်ပြီလား”

ထိုသူက အားတက်သရောပြောနေရာ ကိုငှက်ရိုး
ခေါင်းညှိတိမ့်လျက်သား ဖြစ်နေသည်။

“တစ်ခုရှိသေးတယ်။ ခင်ဗျားတို့အငြိမ့်အဖွဲ့ထဲက
မင်းသမီးဟာ ဘယ်သူ”

“နန်းကိန္နရီ”

“အဲ အဲဒီကလေးမကကော စည်းရုံးလိုရပါ့မလား ကျုပ်တို့ခိုင်းတာလုပ်ပါ့မလား”

“ရခိုင်လိမ့်မယ်ထင်တာပဲ။ ဒီလိုရှိတယ်။ နန်းကိန္နရီ ဆိုတာကလဲ နောက်ကြောင်းသိပ်ရှင်းလှတဲ့ မိန်းကလေး တစ်ယောက် မဟုတ်ဘူး ထင်တယ်။ ငွေနဲ့မျှားရင်ပဲဖြစ်ဖြစ်။ တခြားနိုင်ပေါက် တစ်ခုခုကိုကိုင်ထားရင်ပဲ ဖြစ်ဖြစ် စည်းရုံး လိုရမယ် ထင်တယ်”

“ကိုင်းဒါဖြင့် ဘာလိုသေးလဲ ကိုငှက်ရိုး”

“နောက်တစ်ခုရှိသေးတယ်ဗျ”

“ဆိုပါဦး”

“နန်းကိန္နရီမှာ ရောဂါရှိတယ်။ သူ့ရောဂါကလဲ ခပ်ဆန်းဆန်းရယ်။ အတိတ်မေ့ရောဂါဆိုလား မသိဘူး”

“အတိတ်မေ့ရောဂါ”

ထိုသူသည် ကိုငှက်ရိုး၏စကားကိုလိုက်၍ ဆိုသည်။

“ဟုတ်တယ်။ ကျုပ်ကလဲဒီရောဂါကို သူ့နဲ့တွေ့မှ ကြားဖူးတော့တာပဲ။ ခေါင်းလိုနေရာမျိုးမှာ ဒဏ်ရာတွေ ဘာ တွေ့ရပြီး သူ့ဘဝရဲ့အပိုင်းတစ်ပိုင်းကို မေ့သွားတယ်ဆို လားမသိဘူးဗျာ။ အစကတော့ ကျုပ်တို့တစ်တွေကို သူ့ အကြောင်းမပြောချင်တာနဲ့ မေ့ချင်ယောင်ဆောင်နေတယ်လို့ ထင်ထားတာ”

ထိုသူသည် အလေးအနက်တွေ့တော့ နေသည်။

အတန်ကြာအောင် ငြိမ်သက်စွာစဉ်းစားနေသည်။ ပြီးလျှင်မူ သူသည် ကျေနပ်အားရသလိုဆိုသည်။

“ဒါဆိုရင်ပိုပြီး ဖန်တီးလို့ရတာပေါ့ ကိုငှက်ရိုး။ ပိုပြီး အကွက်ဖော်လို့ ကောင်းလာတာပဲ။ ခင်ဗျား စိတ်ကို အေး အေးထားပေတော့ ကိုငှက်ရိုး။ ခင်ဗျားနဲ့ ကျုပ်ထပ် ပြီးတွေ့ ကြသေးတာပေါ့။ အဲဒီအခါ အစီအစဉ်ထပ်လုပ် ကြသေး တာပေါ့။ ဟုတ်လား”

သို့နယ်ဖြင့် သူတို့ခိုင်းသို့ အခြားသော မိတ်ဆွေများ ရောက်လာသည်။ ဒေါ်ရေနံ့သာခင်ခင်ကြီးနှင့် ပတ်သက်၍ စကားပြတ်သွားသည်။ အခြားသော စကားများကိုသာ ပြော ဖြစ်ကြသည်။ ထိုနေ့ည ကိုငှက်ရိုးအတော်မှူးသည်။ အတော် ကြီး ညဉ့်နက်လေမှပင် အိမ်သို့ပြန်ဖြစ်သည်။ ကိုငှက်ရိုး အများနှင့် ခွဲခွာ၍ပြန်ရမည်ဆိုသောအခါ စောစောကလူသည်

သူကိုယ်တိုင်အိမ်သို့ လိုက်ပို့ပေးမည် ဟုဆိုသည်။ ကိုငှက်ရိုး ၏အိမ်ကို သူ့အနေနှင့် သိထားဖို့ လိုအပ်သည်ဟုပြောသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်အတူတကွ တစ်ယောက်ပဲခုံး တစ်ယောက် ဖက်လျက်လာခဲ့ကြသည်။

“ကိုငှက်ရိုးရေ”

အဖော်ဖြစ်သူကခေါ်သည်။

“ဗျာရေ”

ကိုငှက်ရိုးက အငြိမ့်ထဲကလို ထူးသည်။

“ကျုပ်ပြောတာတွေ မမေ့နဲ့နော်။ နောက်ပြီး တခြား လူတွေကိုလည်း လျှောက်မပြောနဲ့ဦး။ ဟုတ်လား”

“စိတ်ချ အာစရိ။ ဘယ်သူ့ကိုမှမပြောဘူး”

ကိုငှက်ရိုး၏အိမ်သို့ ရောက်လာကြသည်။ အိမ်မှာ တံခါးပိတ်ထားသည်။ အိမ်သားတို့အိပ်စက်နေကြပုံရသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ကိုငှက်ရိုး၏အဖော်က အိမ်တွင်း မဝင်တော့ ပါဟု ပြောသည်။

သူသည်ကိုငှက်ရိုးအား အိမ်ပေါက်ဝတွင် ထားခဲ့ သည်။

“ကျုပ်ပြန်တော့မယ် ကိုငှက်ရိုး”

ကိုငှက်ရိုးခေါင်းညှိတိပြုသည်။ လက်တွေ့ ဘာတွေ ဝေ့ရမ်းပြုရင်း တာ့တာတိ တိဆိုလိုက်သေးသည်။ ထိုသူ အတော်ကြီး ဝေးသွားလေမှပင် ကိုငှက်ရိုး တစ်စုံတစ်ရာကို သတိရမိသလို လှမ်းခေါ်သည်။

“ဗျို ဆရာ ခဏနေပါအုံး”

ထိုသူခြေလှမ်းတုန့်သွားသည်။

ကိုငှက်ရိုးဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လာသည်။

“ဒါထက် စိတ်တော့မရှိနဲ့ဗျာ။ ခင်ဗျားရဲ့နာမည်ကို အခုထက်ထိ ကျုပ်မသိရသေးဘူး။ နာမည်လေးတစ်ဆိတ် လောက်”

“ကျုပ်နာမည် . . . ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ကျုပ်နာမည် မောင်မောင်ဦး”

“မောင်မောင်ဦး”

ကိုငှက်ရိုးသည် ယင်းအမည်ကို မမေ့မပျောက် ကောင်းသော ဂါထာတစ်ပုဒ်နယ် အထပ်ထပ်အခါခါ ရွတ် ဆိုနေမိပါချေ၏။

၆။

အကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့်ဟု မရောသော်လည်း အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့်ပင် ကိုငှက်ရိုး၏စိတ်သန္တာန်မှာ ညစ်ညူးနောက်ကျနေရသည်။ ဘဝင်မကျဖြစ်နေရသည်။

မောင်မောင်ဦးဆိုသူနှင့် တွေ့ဆုံရစဉ်က စိတ်မှာ အတက်ကြွရသား။ ဘာကြောင့်ဟု ဆုပ်ဆုပ်ကိုင်ကိုင် မပြောနိုင်ပေမယ့် ထိုသူနှင့် တွေ့ဆုံရစဉ် ဘဒဂံတွင် စိတ်မှာ ရွှင်ပျလာမိသည် အမှန်ပင်။ စင်စစ် နန်းကိန္နရီနှင့်ပတ်သက်၍ ငွေရပေါက်ရလမ်းရှိသည်ဟု သိရသောအခါ နန်းကိန္နရီကို အခါတိုင်းကထက် ပို၍ အလေးအနက်ထားမိသည်။ ပို၍ ဂရုစိုက်မိသည်။ အရိပ်အခြည်ကို စောင့်ကြည့်နေမိသည်။

မောင်မောင်ဦးဆိုသူနှင့် အရက်ဆိုင်တွင် ဆုံရပြီးနောက်၊ ယင်းအရက်ဆိုင်သို့ ကိုငှက်ရိုး မကြာခဏရောက်သည်။ တမင်တကာ မဟုတ်ပေမယ့် တစ်စေ့တစ်စောင်းဆိုသလို အရက်သမားများကြားတွင် မောင်မောင်ဦးဆိုသူကို ရှာမိသည်။ သို့ရာတွင် တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် အမှတ်ထင်ထင် ခင်ခင်ခွဲကြပြီးသည့် နောက်ပိုင်းတွင် မောင်မောင်ဦးဆိုသူ၏ အရိပ်အရောင်ကိုသော်မျှ မတွေ့ရလေတော့။ မောင်မောင်ဦးဆိုသူသည် တစ်ခါတည်းနှင့် စုပ်စမြုပ်စ ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

သည်တော့လည်း ထိုသူသည် မိမိထံမှ အရက်သောက်ကောင်းအောင် မျှော်လင့်ချက်ပေးသွားခဲ့ခြင်းသာဖြစ်မည်။ အရက်ညာသောက်သွားခြင်းသာဖြစ်မည်ဟု ကိုငှက်ရိုး

ထင်သည်။ သို့နှင့်ပင် မိုးရက်တို့ ကုန်ဆုံးလုနီးလာသည်၊ ဆောင်းသို့ ရောက်ရလေတော့မည်။

အခါတိုင်းနှစ်များကဆိုလျှင် သည်အချိန်၌ အငြိမ်အဖွဲ့မှာ အသားကျတိုက်ပြီးလောက်ပေပြီ။ မိုးပြတ်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကပြရန် အသင့်ရှိနေလောက်ပြီ။ ကန်ထရိုက်တစ်ချို့နှင့် စာချုပ်စာတမ်းများ ချုပ်ပြီးလောက်ပေပြီ။

သည်နှစ်မှာတော့ အခါတိုင်းကလို့ မဟုတ်။ ယခုတိုင်အောင် ကျကျနန ဇာတ်မတိုက်ရသေး။ ဘာတခုမျှ အဆင်သင့်မဖြစ်သေး။ ကန်ထရိုက် အချို့ရောက်လာပေမယ့် စာချုပ်စာတမ်းချုပ်သည်ဟု မကြားရသေး။ ဘယ်လိုပါလိမ့်။ သည်နှစ် အငြိမ်အဖွဲ့ ဖွဲ့ဖွဲ့ဖြစ်ပါတော့မလား။ ဇာတ်ခေါင်းကွဲလက်စနှင့် ကွဲလေတော့မလားဟု ကိုငှက်ရိုး စိုးရိမ်ပူပန်စပြုလာသည်။

စင်စစ် ပြဿနာမှာ နန်းကိန္နရီနှင့် ဒေါ်ရေနုသာ ခင်ခင်ကြီးတို့ ဆုံတွေ့မိကြခြင်းမှ အစပြုခဲ့သည်။ သည်နှစ် အငြိမ်ရပ်နားချိန်၌ အငြိမ်ထောင်ဆရာ ဦးမြတ်စံ၏အိမ်တွင် နန်းကိန္နရီ အနေနည်းသည်။

ဒေါ်ရေနုသာ ခင်ခင်ကြီး၏အိမ်တွင် အနေများသည်။ မည်မည်ရရ ဇာတ်တိုက်သည်ဟူ၍ မရှိခဲ့။ ယခုတလော နန်းကိန္နရီ ကိုယ်တိုင်က အငြိမ်ကပြခြင်းအပေါ် စိတ်မဝင်စားနိုင်သလိုရှိကြောင်း တွေ့ရသည်။

အင်း . . . သည်အတိုင်းဆိုလျှင် နန်းကိန္နရီနှင့် စစ်လျဉ်း၍ ငွေရပေါက်ရလမ်း ပေါ်ပေါက်ဖို့ နေနေသောထမင်းအိုးပင် ကွဲရတော့မှာပါကလားဟု ကိုငှက်ရိုး တွေ့

တောမိစ ပြုလာလေသည်။ အငြိမ့်ထောင်ဆရာ ဦးမြတ်စံ ကို ကြည့်ရသည်မှာ တော သည်နှစ်အငြိမ့်မက ဖြစ်မည့်အရေး ကို ပုပန်ပုံ မရ။ ၎င်းတို့ဇနီးမောင်နှံအနေနှင့် ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီးထံမှ ငွေဆုပ်ဆုပ်ခဲခဲ ရထားလိမ့်မည်ဟု ကိုဌက်ရိုး သင်နေသည်။ ပွဲကရန် စပေါ်ငွေ စသည်တို့ကိုမူ အခါတိုင်း နှစ်များကလိုပင် ပေးကမ်းနေသည်။

သည်သို့ဖြင့် တလောက သတင်းတစ်ခု ကြားရ သည်။ သည်နှစ် နန်းကိန္နရီ အငြိမ့်မကဖြစ်တော့။ ယင်း သတင်းကိုပေးသူမှာ လူပြက် ကိုသော်တာ ဖြစ်သည်။ ကို သော်တာ ကိုယ်တိုင်ကလည်း ကိုဌက်ရိုးနယ်ပင် စိတ်နောက် ကျနေပုံပေါ်သည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ကိုသော်တာ”
ကိုဌက်ရိုး၏စိတ်တွင် သိနေလျက်နှင့် ဘာမျှမသိ သလိုရှိကာ မေးမိသည်။

“နန်းကိန္နရီကို ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီးက အငြိမ့် မကစေချင်တော့ဘူးတဲ့ဗျ”

ကိုသော်တာဖြေသည်။

တစ်နေ့ သည်သို့ပင်ဖြစ်လာလိမ့်မည်ဟု ကိုဌက်ရိုး ထင်ပြီးသားဖြစ်သည်။ တကယ်တမ်း ဖြစ်လာပြန်သည် ဆို တော့လည်း မကျေနပ်ချင်ပြန်။

“နန်းကိန္နရီက အငြိမ့်မကဘဲ ဘာသွားလုပ်နေမှာ တဲ့လဲ”

“ကျောင်းဆက်တက်မယ်ဆိုလား မသိပါဘူးဗျာ”
ကိုဌက်ရိုးသည် ခေါင်းကို လေးလေးကြီးယမ်းခါကာ သက်ပြင်းရှိက်လိုက်သည်။

“နန်းကိန္နရီအငြိမ့်ပြန် မကတော့တာ ကိစ္စမရှိဘူး၊ ဦးမြတ်စံတို့ အနေနဲ့ နန်းကိန္နရီကို စွန့်လွှတ်လိုက်ရတာ အကြောင်းမဟုတ်ဘူး။ သူတို့မှာက သူဌေးသော်နှစ်တာ၊ တို့မှာက သူတောင်စား ခွက်ပျောက်ရတာကွ၊ သိလား သော်တာ”

ထိုနောက်ပိုင်းတွင် ကိုဌက်ရိုးမှာ အကြောင်းတစ်စုံ တစ်ရာကြောင့်ဟု မရေရာသော်လည်း အကြောင်း အမျိုး မျိုးဖြင့် စိတ်ညစ်ညူး နောက်ကျနေရသည်။ ဘဝင် မကျ နိုင်အောင်ရှိနေရသည်။

အငြိမ့်ထောင်ဆရာ ဦးမြတ်စံ အခေါ်လွှတ်သည် ဆို၍ အငြိမ့်အဖွဲ့တည်ရာအိမ်သို့ သွားရသည်။ သည်တွင် ဦးမြတ်စံက ‘နန်းကိန္နရီ အငြိမ့်အဖွဲ့’ ကိုဖျက်သိမ်းလိုက် ပြီးဖြစ်ကြောင်း၊ နန်းကိန္နရီနေရာတွင် လက်ထောက်မင်း သမီး မြလွှာရုံကို အစားထိုးကာ မြလွှာရုံအငြိမ့်အဖွဲ့’ ကို ဖွဲ့စည်း

လိုက်ပါကြောင်းပြောသည်။ သည်တော့လည်း ထမင်းမငတ် နိုင်သေးဟု ကိုဌက်ရိုးတွေးမိသည်။ သို့ပေမယ့် မြလွှာရုံမှာ နန်းကိန္နရီ နှင့်စာလျှင် အပြတ်အသတ်ကွာသည်။ သည် ကလေးမမှာ ပညာပြည့်ဝသည် မှန်သော်လည်း ရုပ်ဆင်း ကြန့်အင်နှင့်အညီတင် နန်းကိန္နရီကိုမမိ။ စနန်းတွင်းပုံချင်းကွာ သလို ကုသိုလ်ချင်းကလည်း မတူကြ။ နန်းကိန္နရီဆိုက တည်းက ခေါင်းဆောင်မင်းသမီး နေရာရသည်။ မြလွှာရုံ မှာမူ သုံးနှစ်သုံးမိုး ကခဲသည့်တိုင် လက်ထောက်မင်းသမီး နေရာက မတက်ခဲ့။ ယခုမှပင် စိုင့်ကော်၍ ချိုပေါ်ရောက်ရ သည့် ကိန်းဆိုက်ခဲခြင်းဖြစ်သည်။ နန်းကိန္နရီက မြန်မာမှုပါ သောအကဖြင့် နာမည်ကြီးသည်။ မြလွှာရုံကား ကာလံသား ကြိုက် ခုနှစ်လွှာအကဖြင့် ထင်ရှားသဖြစ်လေသည်။

“ဘာပဲပြောပြော ဦးလေးအနေနဲ့ နန်းကိန္နရီကို လက် လွှတ်ဖို့မကောင်းဘူး။ အမှန်မှာက ကျွန်တော်တို့ တစ်တွေ ထမင်းစားနေရတာ နန်းကိန္နရီကြောင့် မဟုတ်လား”
ကိုဌက်ရိုးက ဘဝင်မကျနိုင်သည့်အဖြစ်ကို ဦးမြတ် စံ အား ဖွင့်ပြောမိသေးသည်။

“ဒါပေမယ့် ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီးက နန်းကိန္နရီကို သူ့သမီးပါလို တန်းတန်းခွဲဖြစ်နေတာကိုကွ။ ကလေးမရဲ့ ကံကြမ္မာပေါ့ကွာ။ တို့များအနေနဲ့လူတစ်ယောက်ရှိကံကြမ္မာ နိမ့်နေတာတွေ့ရရင် ကယ်ဆယ်ဖေးမ သင့်သလို၊ သူ့ရဲ့ဇာ တာ စန်းလက် တက်လာတာကို မတားဆီးစကောင်းပါဘူး”

ဦးမြတ်စံက လူကြီးပီပီတရားနှင့် နှလုံးသွင်းနိုင် ပုံရ သည်။ ယင်းသို့ နှလုံးသွင်းနိုင်ရန်လည်း မြိုးမြိုးမြက်မြက် ရခဲသည်ဟု ကိုဌက်ရိုးနောက်တောသိရသည်။ နန်းကိန္နရီကို အငြိမ့်အဖွဲ့မှ ထုတ်နှုတ်လိုက်ရသည့်အတွက် အငြိမ့်အဖွဲ့မှာ နှစ်နာရသည်။ ယင်းနှစ်နာကြားနှင့် အငြိမ့် အဖွဲ့ပြန်လည်ဖွဲ့ စည်းနိုင် ရန်အတွက်ဆိုကာ ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီးက ဦးမြတ်စံအား ငွေတစ်သောင်းထုတ်ပေးခဲ့ သည်ဟု ကိုဌက် ရိုးကြားရသည်။ ဦးမြတ်စံအဖို့ မြေမည် ဆိုလျှင် ပြေနိုင်စရာ အချက်များရှိနေသည်။

နန်းကိန္နရီဦးမြတ်စံအိမ်မှသည် ရေနံ့သာသို့ ပြောင်း မည်ဆိုသောနေ့ကအငြိမ့်အဖွဲ့တည်ရာအိမ်မှာ ကျက်စိညစ်နေ သည်။ ထိုနေ့က နန်းကိန္နရီသည် ဦးမြတ်စံ အပါအဝင် အငြိမ့် အဖွဲ့မှ သူ့ထက်အသက်ကြီးသူများအား ငွေတစ်ရာစီဖြင့် ကန်တော့သည်။ သည်နေရာတွင် နန်းကိန္နရီသည် အယုတ် အလတ်အမြတ်မရွေးခဲ့။ လူပြက်တွေ့ရော၊ ဆိုင်းသမားတွေ ရော၊ ကားဆွဲဆရာတွေကိုပါ ကန်တော့သည်။ သူ့ထက် ငယ်ရွယ်သူမင်းသမီးနှင့် ယိမ်းသမကလေးများကိုမူ ရွှေရည်

ငွေချည်ထိုး ဗလာထာဘီတွေ၊ ထိုင်မသိမ်းအင်္ကျီတွေပေး ပစ်ခဲ့သည်။ မြလွှာရုံအဖို့ သည်နှစ်အတွက် နန်းကိန္ဒရီထံမှရသော ထမီအင်္ကျီတွေနှင့်ပင် ကျပြု၍ ရရှိနိုင်ကောင်းသည်ဟု ဆိုသည်။

နန်းကိန္ဒရီသည် မှတ်မှတ်ရရဆို၍ အဝါရောင် ရွှေချည်ထိုး ဝတ်စုံတစ်စုံကိုသာ ယူသွားသည်။ ကျန် အငြိမ့်နှင့်ပတ်သက်သည့် သံယောဇဉ်ကိုဖြတ်ခဲ့ရန်တူသည်။

နန်းကိန္ဒရီတစ်ခါတည်း ပြောင်းသွားမည် ဆိုသော အခါ သံယောဇဉ်မကင်းနိုင်သောသူများ ငိုသလို မျက်ရည်ဝဲသူဝဲ ဖြစ်ကုန်ကြသည်။ ဦးမြတ်စံပင်သည် သူ့အရှေ့မှာ ပျပ်ဝပ်စွာ ဦးချနေသော နန်းကိန္ဒရီကို ကြည့်လျက် မျက်ရည်ဝဲနေသည်။ ဆုပေးနေစဉ်က အသံမှာ သိသိသာသာတုန်နေသည်။

နန်းကိန္ဒရီသည်လည်း အငြိမ့်အဖွဲ့ကို စွန့်ခွာသွားရန် ဝန်လေးသလို ဖြစ်နေကြောင်း တွေ့ရသည်။ အထူးသဖြင့် အငြိမ့်ထောင်ဆရာ ဦးမြတ်စံတို့ ဇနီးမောင်နှံကို တွယ်တာလျက်ရှိကြောင်းမြင်ရသည်။

အရီ အသက်ရှင်လျက် ကာလပတ်လုံး ဘာဘနဲ့ မေမေကြီးတို့ ကျေးဇူးကို မမေ့တော့ပါဘူး။ အရီရဲဘာဝမှာ ဘာဘနဲ့ မေမေကြီးတို့ရဲ့ ကျေးဇူးတရား ကြီးမားလှပါတယ်’

နန်းကိန္ဒရီက ဆိုလေတော့ ဦးမြတ်စံ၏ ဇနီးမှာ တရှုရှု၊ ငိုရှုရှုလေသည်။ နန်းကိန္ဒရီသည် ထိုနေ့က ရေနံ့သာမှ အကြိုထောက်လာသော မာစီဒီးကားဖြင့် လိုက်ပါသွားသည်။ နန်းကိန္ဒရီ မိမိတို့နှင့် တကယ်တမ်းခွဲခွာသွားလေပြီဆိုသောအခါ ကိုငှက်ရိုးကိုယ်တိုင်ရင်ထဲမှာ လိုက်လှဲလာသလို ခံစားရသည်။ နှမြောတသမိသလို ရှိရသည်။

တစ်ပြိုင်နက်တည်းမှာပင် အရက်ဆိုင်၌ ကြုံခဲ့ရသူကို အမှတ်ရကာ ရယ်ချင်သလိုလိုလည်း ဖြစ်မိလေသည်။ ငှက်ရိုးတို့ ပါးလှပါးလှနှင့် သည်တစ်ပွဲမှာတော့ နှပ်ပစ် ခံခဲ့ရလေပြီဟုတွေးနေမိသည်။ ယခုအတိုင်းဆိုပါက နန်းကိန္ဒရီနှင့် အဆက်အစပ် မရှိနိုင်တော့ပြီထင်သည်။ ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီးထံမှ ငွေရပေါက်ရလမ်းဆိုသည်မှာလည်း ရေတွင်အရပ် ရေးသည့်နှယ် အရာထင်နိုင်စရာမရှိတော့ပြီဟုမှတ်ယူသည်။

ကိုငှက်ရိုး၏ ရင်တွင် စိုးရိမ်ကြောင်းကြမ်းများလည်း နေ့ရပြန်သည်။ ၎င်းမှာ မြလွှာရုံနှင့် သည်တစ်နှစ်ဆုံးအောင်မှ ကပြနိုင်ပါ့မလား ဟူသော အတွေးဖြစ်သည်။ နန်းကိန္ဒရီနှင့် ကပြရစဉ်ကဆိုလျှင် အလျားပွဲဆိုလျှင်လည်း လူစည်သည်။ ရုံသွင်းလျှင်လည်း ရုံပြည့်သည်ပင်။ ဝန်းစကားနှင့်ဆိုရလျှင်တော့ နန်းကိန္ဒရီနှင့် တွဲကြစဉ်က အလုပ်ဖြစ်သည်။ မြလွှာရုံနှင့်ဆိုလျှင် အလုပ်မှ ဖြစ်ပါ့မလားမသိ။ ထိုကံသင့်သော

ဝင်ဆွဲကိုမရလျှင် ကန်ထရိုက်တို့ ငြီးမည်။ နောင်နှစ်အတွက် အခက်တွေ့နိုင်သည်။ အငြိမ့်အဖွဲ့ပျက်နိုင်သည်။ မိုးမကျမီမှာပင် ဇာတ်ခေါင်း ကွဲသွားနိုင်သည်။ ယခုကတည်းက အဖြားအဖွဲ့တစ်ဖွဲ့နှင့် စကားကမ်းလှမ်းထားလေမှ ဖြစ်မည်ဟု ကိုငှက်ရိုးတွေးသည်။

လူပြက်ဆိုသည် ဇာတ်ခုံပေါ်မှာ ရယ်စရာမောစရာ တွေပြောနေရပေမယ့် အပူအပင်အကြောင့်အကြ ကင်းကြသူများမဟုတ်။ မတ်တတ်စာသာရှိသည်။ တုံးလုံးစာ မရှိဆိုသည့် လူစားမျိုးပင် ဖြစ်သည်။ ကိုယ့်အတွက်နှင့် ကိုယ်ဆိုသလို ဝမ်းရေးအတွက် ပူရသည်ပင်။

ယင်းသို့ဖြင့် စိတ်တွင်မတင်မကျ မရောင့်မရှဲ့နှင့်ပင် ကိုငှက်ရိုး အငြိမ့်ထောင်ဆရာအိမ်မှ ပြန်ခဲ့ရသည်။ နန်းကိန္ဒရီကန်တော့ခဲ့သော ငွေတစ်ရာအနက်မှ ငွေအစိတ်ဖယ်ထားကာ ကျန်ငွေကို ဇနီးလက်သို့အပ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ထုံးစံအတိုင်း အရက်ဆိုင်သို့ ထွက်လာခဲ့လေသည်။ အရက်ဆိုင်တွင် သူ့မျှော်လင့်မထားသူနှင့် တွေ့ရသည်။

“ဟေး ကိုမောင်မောင်ဦး”
ကိုငှက်ရိုး ဝမ်းပမ်းတသာ နှုတ်ဆက်သည်။

“ဪဦး၊ ခင်ဗျားကိုး”
တစ်ဘက်မှပြန်နှုတ်ဆက်ရင်း

“လာဗျာ၊ ထိုင်”
ဆိုကာ နေရာပေးသည်။

ကိုငှက်ရိုး စားပွဲတွင်ဝင်ထိုင်သည်။ စားပွဲတွင် အခြား မျက်နှာစိမ်း ဧည့်သည်ရှိနေကြောင်းတွေ့ရသည်။

ကိုငှက်ရိုးက အိပ်နှိုက်ကာ ငွေထုတ်မည် ပြုသည်။
“နေ နေ ကိုငှက်ရိုး။ ဒီတစ်ခါ ကျုပ်အလှည့် ကျုပ်တိုက်မယ်”

ဆိုကာ အရက်မှာပေးသည်။
“ခင်ဗျားဘယ်သွားနေတာလဲဗျာ၊ တခါထဲ စူဠလိပ်

ရေထဲလွှတ်လိုက်သလို ပျောက်သွားလိုက်တာ”

ကိုငှက်ရိုး စကားစသည်။ သူနှင့် အကျွမ်းတဝင် မရှိသေးသူ၏ မျက်နှာကို အကဲခတ်သလို ကြည့်လိုက်သည်။ ထိုအခါ အကြည့်ချင်းဆိုကြသည်။ ထိုသူ၏ မျက်နှာကို တစ်နေရာရာ၌ မြင်ဖူးသလို ထင်မိသည်။ ရိုင်းရာ ကျမည်နိုးသဖြင့် မျက်လွှာချလိုက်ရသည်။ မောင်မောင်ဦး ဆိုသူသည် ကိုငှက်ရိုး၏ စကားကို အမြဲမပေး။ သူပြောလိုရာကိုသာ ပြောသည်။

“ခင်ဗျားပြောတဲ့မိန်းကလေး။ အဲ သူ့မှာမည်ဘာရီ”

“နန်းကိန္နရီ”

“ဪ... ဟုတ်ပြီ။ အဲဒီမိန်းကလေးနဲ့ ကျုပ်တို့တွေ လို့ရမလား ကိုငှက်ရိုး”

သည်စကားကို ကြားရလေလျှင် ကိုငှက်ရိုး ယဲ့ယဲ့ မျှပြီးမိသည်။ နန်းကိန္နရီနှင့် ပတ်သက်သောအတွေးတို့ သူ့ စိတ်မှာ ပြန့်လည်ပေါ်ပေါက်လာသည်။

“ခင်ဗျားတစ်ရက်ထဲပဲ နောက်ကျသွားတယ်”

ကိုငှက်ရိုး၏ စကားကို မောင်မောင်ဦးဆိုသူ နားလည်ပုံမရ။

“ဗျာ”

ဟု ပြန်မေးသည်။

“ဒီကနေ့ပဲ နန်းကိန္နရီ ကျုပ်တို့အငြိမ့်အဖွဲ့က ထွက်သွားပြီ။ ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီးရဲ့ အိမ်ကိုရောက်သွားပြီ”

ကိုငှက်ရိုး၏ စကားကြောင့် မောင်မောင်ဦးဆိုသူ၏ မျက်နှာမှာ ရုတ်တရက် စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြစ်သွားရပုံ ခေါ်သည်။ သူ့နံ့ဘေးမှအဖော်၏ မျက်နှာမှာမူ တစ်စုံတစ်ခု သော အကြောင်းကြောင့် ဝင်းပလာသည်ဟု ထင်ရသည်။ မျက်လုံးများမှာ အရောင်တောက်လာသည် ထင်ရ၏။

ကိုငှက်ရိုး ဇာတ်ကြောင်းလှန့်ရသည်။ ဇာတ်စုံခင်းရသည်။ နန်းကိန္နရီအငြိမ့်မကတော့ကြောင်း ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီးက အပြီးအပိုင် မွေးစားလိုက်ပြီ ဖြစ်ကြောင်း။ ကိုငှက်ရိုး၏ စကားကို သူတို့များစွာ စိတ်ဝင်တစား ရှိပုံ မပြ။ စကားမဆုံးခင်မှာပင် ဖြတ်မေးခြင်းခံရသည်။

“ဒါထက် ခင်ဗျားနဲ့ ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီးတို့ အဆက်အသွယ်မရှိဘူးလားဟင်။ ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီးရဲ့ အိမ်ကို အဝင်အထွက် မရှိဘူးလား”

“ဒါတော့ဗျာ သူစိတ်ဝင်စားတာက ကျုပ်တို့မှ မဟုတ်ဘဲ။ နန်းကိန္နရီကိုသာ အရေးတယူ လုပ်တာပါ။ နန်းကိန္နရီ အငြိမ့်အဖွဲ့က ထွက်သွားပြီ ဆိုတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက်

ကျုပ်နဲ့ ဘယ်လိုမှ အဆက်အသွယ်မရှိနိုင်တော့ဘူးပေါ့”

ကိုငှက်ရိုး သာမန်မျှသာ အဖြေပေးသည်။ သူတို့သည် စိတ်အိုက်သွားကြပုံ ရသည်။

“ဒါနဲ့ ခင်ဗျားက ရေနံ့ချောင်းကဆို။ ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီးနဲ့ သိတယ်ဆို။ ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီးရဲ့အိမ်ကို ခင်ဗျားဘာသာ သွားလို့မဖြစ်ဘူးလား”

ကိုငှက်ရိုး မကျေနပ်နိုင်သလို ဆိုသည်။

“မဖြစ်လို့ပေါ့ဗျာ။ မဖြစ်တဲ့ အကြောင်းတွေရှိနေလို့ ပေါ့။ ကဲပါလေ။ ထားပါတော့။ ခင်ဗျားအနေနဲ့ နန်းကိန္နရီ ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးအကြောင်း ဘာများသိထား သလဲဟင်”

“ကျုပ်လား။ သိပ်ရေရေရာရာ မသိလှပါဘူးဗျာ”

မောင်မောင်ဦးဆိုသူက သက်ပြင်းရွိုက်လိုက်သည်။

“ကဲ ကိုငှက်ရိုး၊ ခင်ဗျားကို အသုံးလိုတဲ့ တစ်နေ့ကျ ရင် ပြောပါ့မယ်။ အဲဒီအခါကျရင်တော့ အကူအညီပေးရ မယ်နော်”

“စိတ်ချ။ ဒီကတိကိုတော့ ကျုပ် သေသေချာချာပေး တယ်။ ငှက်ရိုးကို ခိုင်းချင်တာခိုင်း”

လျာသွက်လာပြီဖြစ်သောကိုငှက်ရိုးသည် အလွယ် တကူ ကတိပေးသည်။ သို့ဖြင့်နန်းကိန္နရီနှင့် ပတ်သက်သော စကားအစား အခြားသော စကားများကိုသာ ပြောဖြစ်ကြ တော့သည်။ အကြောင်းအရာ လွှဲပြောင်းလိုက်ကြသည်။ ထိုနေ့ညတွင်လည်း အတော်ကြီး ညဉ့်နက်လေမှပင် ကိုငှက်ရိုး အိမ်သို့ပြန်ဖြစ်သည်။

အဘယ်မျှမှပင် နေသည်ဆိုစေ ကိုငှက်ရိုး၏ အသိ အာရုံတွင် နန်းကိန္နရီနှင့် စပ်လျဉ်းသော အကြောင်းရပ်တို့ ပျောက်ကွယ်သွားခြင်း မရှိ။ နန်းကိန္နရီနှင့် ပတ်သက်သော အတွေးမဆုံးသေး။ သူနှင့် နန်းကိန္နရီတို့ အကြားတွင် တစ်စုံ တစ်ခုသော အနှောင့်အယှက် အတွယ်အတာတို့ ရှိနေသည်ဟု မှတ်ထင်နေမိခဲ့ပါပင်။

ညသည် လရောင်ဖြင့် ရွန်းမြနေလေသည်။

မကြာသေးမီက မိုးရွာထားသဖြင့် သစ်ပင်ပန်းပင် တို့မှာ သန့်စင်နေသည်။ စိမ်းမြနေသည်။ သစ်ရွက်ဖျားတွင် မိုးစက်ရေစက်ကလေးများ ခိုသီးနေဆဲဖြစ်သည်။ လရောင် နှင့် ရွက်ဖျားမှ ရေစက်ကလေးများထိတွေ့လိုက်သောအခါ ပြုံးပြီးပြက်ပြက် အရောင်လက်လာတတ်သည်။

ရေငွေ မကင်းသောလေသည် ပန်းရနံ့အချို့ကို သယ် ဆောင်လျက် နန်းကိန္နရီရပ်နေရာ ဝရန်တာသို့ ရောက်ရှိ လာသည်။ လေသည် တရုတ်စကားပင်မှ ရနံ့ကိုဆောင်လာ လေသည်လား၊ ရွှေတုငွေတူ စသော ဖယောင်းပန်းမှ ရနံ့ကို ယူလာလေသည်လား၊ နင်းဆီ စံပယ်စသော ပန်းတို့မှရနံ့ ကို သယ်ဆောင်လာသည်လား မပြောတတ်။ သို့မဟုတ် လျှင်လည်း အားလုံးသော ပျံပျံထွေးထွေး မွှေးကြလေသည် ပန်းပေါင်းစုံတို့မှ ရနံ့များကို သယ်ဆောင်လာခြင်းပင် ဖြစ်မည် ထင်ရသည်။ လေသည်ရနံ့ပေါင်းစုံဖြင့် ပျံမွှေးကြူအေး နေသည် အမှန်ပင်။

နန်းကိန္နရီသည် လရောင်ဖြင့် သာတောင်သာယာ ရှိနေသော ည၏အလှအပတွင် အာရုံယစ်မှုနေသည်။ ပန်းချီ ဆေးစပ်ပျဉ်ပြားမှ ရောင်စုံဆေးစက်ကလေးများပမာဖြစ်သော သရက်ထည် ပန်းကလေးများကိုလည်းကောင်း၊ ယိမ်းက၊ သည့်နှယ် လေအရေ့တွင် ညာဘယ်လွန့်လူး လှုပ်ရှားနေ တတ်သည့် ပိန်းနှင့် ဂမုန်းပင်များကိုလည်းကောင်း စူးစိုက်

ကြည့်နေမိသည်။ ညသည် ရွန်းလက်ပျံမွှေးနေသည်သာ မကသေး တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်လျက်လည်း ရှိလေသည်။ တစ်ခါတစ်ရံမှသာလမ်းမှ ဖြတ်သန်းမောင်းနှင်သွားသောမော် တော် ကားအသံကို ကြားရတတ်သည်။ တိတ်ဆိတ်လွန်း လှသဖြင့် သစ်ရွက်ဖျားမှာ စုစည်းခိုသီးနေသော မိုးရေစက် ကလေးများ အခြားသစ်ရွက်ပေါ်သို့ ဖျောက်ခနဲ ဖျောက်ခနဲ လိမ့်လျော့ကျ ရောက်လာသောအသံကိုပင် ကြားရသည်။

နန်းကိန္နရီသည် ဝရံတာ၌ ကြာမြင့်စွာ ကတည်းက ရပ်နေသည်။ တစ်နေရာတည်းတွင် တည်ငြိမ်စွာရပ်လျက် တစ်နေရာသို့ ကြာမြင့်စွာ စူးစိုက်ကြည့်နေမိသည့်တိုင် နန်း ကိန္နရီ၏ စိတ်သန္တာန်မှာ တည်ငြိမ်ခြင်း မရှိလှပေ။ စိတ် အစဉ်မှာ တွေးတောစဉ်းစား ဖွယ်ရာများဖြင့် ပြည့်နှက်နေ သည်။ လှုပ်ရှားပျံလွင့်နေသည်။

စင်စစ်တွင်လည်း သည်နေ့မှာ နန်းကိန္နရီ၏ဘဝ အတွက်ကြီးစွာသော အပြောင်းအလဲ ဖြစ်ရသည်နေ့ဖြစ် သည်။ ဘဝအကျေအချိုးနှင့် ကြုံဆုံရခြင်းဖြစ်သည်။ သုမ အနေနှင့် မည်သို့မျှ မျှော်လင့်ထားခြင်းမရှိသော အခြေအနေ သို့ ရောက်ရခြင်းဖြစ်သည်။

နန်းကိန္နရီသည် ယနေ့ရေနံ့သာ၏ အိမ်သားတစ်ဦး အဖြစ်သို့ လုံးလုံးလျားလျား ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။ ရေနံ့သာ သည် နန်းကိန္နရီနှင့်ပတ်သက်လာရသည်။ တစ်နည်း တစ်စုံ အားဖြင့် ရေနံ့သာကို ပိုင်ဆိုင်ခြင်းသဘောမျိုး သက်ဝင်လာ ရသည်။ သည်နေ့မှအစပြု၍ မိမိဘဝကို ရေနံ့သာတွင် အခြေ ချရပေတော့မည်ဟု မှတ်ယူမိသည်။ ထိုအတွက် နန်းကိန္နရီ

၏ ရင်၌ နွေးထွေးသောဝေဒနာ တစ်ရပ်ပေါ်ပေါက်လာသည်။
ရှေ့ခရီးတွင် ကြုံဆုံရမည့် ကိစ္စရပ်များ၊ ဆက်ဆံထိတွေ့ ရ
မည့်သူများအတွက်လည်း စိတ်လှုပ်ရှားနေရသည်။

ဒေါ်ရေနံသာခင်ခင်ကြီးက နန်းကိန္နရီအား အငြိမ့်
အဖွဲ့မှ နှုတ်ထွက်ရန် စကားဆိုခဲ့စဉ်က နန်းကိန္နရီငြင်းပယ်
ခဲ့မိသေးသည်။ ရေနံသာသို့ အပြီးအပိုင်ပြောင်းရန် စီစဉ်စဉ်
ကလည်း နန်းကိန္နရီမှာ အလွယ်တကူ ဆုံးဖြတ်ချက် မချနိုင်
သေးဘဲရှိသည်။

တကယ်တမ်းတွင်မူ နန်းကိန္နရီကိုယ်၌ ကလည်း
တစ်သက်လုံးအငြိမ့်က၊ရန်မမည်ရွယ်။ ပြီး ရေနံသာသို့
အခါကခေါက်အခါခါ ရောက်ရလေသောအခါ ရေနံသာ
၏အငွေအသက်ကို တွယ်တာလာခဲ့သည်။ ရေနံသာတွင်
နေရသည်ကို စိတ်မှာသာယာ ချမ်းမြေ့မိသည်။ ထို့ကြောင့်
ပင် ငြင်းပယ်ရန် အင်စားအလိုလို လျော့ပါးနေရသည်။

ဒေါ်ရေနံသာ ခင်ခင်ကြီးသည် အလုပ်တစ်ခုကို
မဖြစ်နေ လုပ်ဆောင်တတ်သူဖြစ်သည်။ သူမ၏ ဆန္ဒကို
အကောင်အထည် ဖော်နိုင်စွမ်းရှိသူတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။
သို့ဖြင့်အဆုံးတွင် ရေနံသာသို့ ရောက်ရှိလာရသည်။ အတွေး
အိပ်မက် မက်ခဲ့ရသော တက္ကသိုလ်ပညာကို ဆက်လက်
ဆည်းပူးခွင့်ရမည် ဆိုသည့်အတွက် နန်းကိန္နရီ ဝမ်းသာ
သည်။ ယင်းအချက် တစ်ချက်တည်းနှင့် ပင် ရေနံသာသို့
မိုင်ရကျိုးနပ်သည်ဟု ထင်သည်။

သို့တိုင်အောင် စိတ်မှာအလုံးစုံ ကျေနပ်ဝမ်းသာသေး
သည်မဟုတ်။ စိတ်စနိုးစနေနှင့် ဖြစ်ရဖွယ်ကိစ္စအချို့ကျန်ရှိနေ
သေးသည်ပင်။ ဤသည်မှာနေသားတကျ မရှိသေးသော
ကြောင့်လည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ အငြိမ့်အဖွဲ့နှင့် နေရစဉ်က ဆင်း
ရသည်မှန်စေ။ ချို့တဲ့သည်မှန်စေ လွတ်လပ်သည်။ ရေနံ
သာမှာ နေရသည်က အထိန်းအချုပ် အနှောင့်အယှက် များ ပြား
လှသည်ဟု ထင်သည်။ ခမ်းနားကြီးကျယ်ခြင်းသည် လွတ်
လပ် ပျော်ရွှင်ခြင်းကိုပင် အနှောက်အယှက်ပေးလာ တတ်
သည်။

နန်းကိန္နရီအတွက် အိပ်ခန်းတစ်ခန်းပေးထားသည်
ရေနံသာရှိ အိပ်ခန်းတိုင်းတွင် ဝရန်တာတစ်ခုရှိတတ်သည်။
စောစောသိုင်းက ဧည့်ခန်းတွင်စု၍ စကားပြောနေခဲ့ကြသည်။
နောက်တော့ မိမိတို့၏ အိပ်ခန်းအသီးသီးသို့ လာခဲ့ကြသည်။
နန်းကိန္နရီသည် ခုတင်တွင်လှ လျောင်းအိပ်ပျော်ရန် ကြိုးစား
သည်။ သို့ပေမယ့် စိတ်လှုပ်ရှားပျံ့လွင့်နေသဖြင့် အိပ်
မပျော်နိုင်။ လှဲလျောင်းရာမှ ထုလျက် ဝရန်တာတွင် ကြာ
မြင်စွာ ရပ်နေမိသည်။

နန်းကိန္နရီကတော့ သတိမထားမိ။ စင်စစ်တွင် အိပ်
မပျော်နိုင်သူမှာ ရေနံသာ၌ သူတစ်ယောက်တည်း မဟုတ်
ကြောင်း မတွေးမိ။

နန်းကိန္နရီနယ်ပင် ထိုညက ဒေါ်ရေနံသာ ခင်ခင်ကြီး
သည်လည်း အိပ်မပျော်နိုင်အောင်ရှိသည်။ ရွန်းမြဲသော လ
ရောင်ကို ခံစားရင်း စိတ်အတွေးတို့ပျံ့လွင့်နေ သည်။

ဒေါ်ရေနံသာ ခင်ခင်ကြီးသည် အိပ်ခန်းမီးကို ပိတ်
ထားသည်။ အခန်းကို အမှောင်ချထားသည်။ သူမနှင့် နန်း
ကိန္နရီတို့၏ အိပ်ခန်းများမှာ ကပ်လျက်သားဖြစ်သည်။ ဝရန်
တာချင်း လက်တစ်ကမ်းစာသာကွာသည်။

ဒေါ်ရေနံသာ ခင်ခင်ကြီးသည် ဝရန်တာသို့ ထွက်
မလာ။ အခန်းတံခါးပေါင်ကိုမို့ရင်း နန်းကိန္နရီဘက်သို့
ကြည့်နေသည်။ စကားမပြောဘဲ အသံမပေးဘဲ တိတ်တ
ဆိတ် စူးစိုက်ကြည့်နေခြင်းဖြစ်သည်။

စီးကရက်ကို ရိုက်ဖွားနေသည်။ ယခုအခါ သူမသည်
စီးကရက်ကို စွဲစွဲလမ်းလမ်း နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက် သောက်တတ်
နေပြီဖြစ်သည်။ စင်စစ်တွင်လည်း နှစ်ပေါင်း မြောက်မြား
များစွာကတည်းက အထီးကျန်ဆန်ခဲ့သော သူမအဖို့
စီးကရက်သည် အကောင်းဆုံးအပေါင်း အဖော်ဖြစ်နေခဲ့လေ
သည်။

ဒေါ်ရေနံသာခင်ခင်ကြီးသည် နန်းကိန္နရီ စိတ်သန္တာန်
၌ မည်သို့သော အတွေးမျိုးဝင်နေပါလိမ့်ဟု စဉ်းစားနေ
သည်။ ဖြစ်နိုင်မည်ဆိုလျှင် ယင်းမိန်းကလေး၏ စိတ်ကြေးမုံ
ပြင်ကို မြင်ချင်စမ်းပါဘိတော့သည်။

မည်သို့ဆိုစေ နန်းကိန္နရီစိတ်လှုပ်ရှားနေပေလိမ့်မည်
ဟု တွေးမိသည်။ နန်းကိန္နရီသာ မဟုတ်။ သူမကိုယ်တိုင်
ကလည်း စိတ်လှုပ်ရှားနေရသည်။ အနှစ်နှစ်ဆယ်ကျော်မျှ
တောင့်တခဲ့ရသော အာသာဆန္ဒမှာ ယခုအခါ တစ်ဝက်
တစ်ပြက်မျှ ပြည့်ဝခဲ့ရသည်ဟု မှတ်ယူမိသည်။

နန်းကိန္နရီအား အမွေစားအမွေခံသမီးအဖြစ် မွေးစား
တော့မည်ဆိုစဉ်က မမဝင်းရီထံ စာလှမ်းရေးလိုက်သည်။ မမ
ဝင်းရီကတော့ နန်းကိန္နရီကို ဆက်လက် အကဲခပ်စေချင်
သေးဟန်တူသည်။ နောက်ကြောင်းကို စုံစမ်းစေချင်သည်ဟု
စာပြန်လာသည်။ အကယ်၍များ ပျောက်ဆုံးခဲ့သော သမီး
စစ်စစ်ဖြစ်နေခဲ့ပါလျှင် မွေးစားသည်ဟူသော စကားကိုပင်
သုံးနှုန်းရန်မလိုဟု ဆိုသည်။ စိတ်တွင် စနိုးစနေင့်မဖြစ်ရာဘဲ
နှင့် ဆက်ဆံသွားနိုင်မည်ဟု ပြောသည်။

ဒေါ်ရေနံသာ ခင်ခင်ကြီး၏စိတ်တွင်မူ ယင်းအတွေး
မျိုးဝင်မနေခဲ့။

“နန်းကိန္နရိပာ ခင်ကြီးရဲ့ ပျောက်ဆုံးနေတဲ့ သမီးကလေး အစစ်အမှန်ဖြစ်မှာပဲလို့ ခင်ကြီးတော့ ယုံကြည်မိတယ် မမဝင်းရဲ့။ စဉ်းစားကြည့်လေ၊ ခင်ကြီးရဲ့သမီးလေး ဘဝဟာ နန်းကိန္နရိရဲ့ဘဝအခြေအနေမျိုးနဲ့သာ ကျင်လည်ရမှာပဲ။ သူ့ရုပ်၊ သူ့အသံ၊ သူ့ဘဝဟာ သူ့ကို ခင်ကြီးသမီးလေးပါလို့ ယတိပြတ်ပြောနိုင်အောင် အထောက်အထား ရနေတာပဲ မဟုတ်လား။ နောက်တစ်ခုကလဲ သူ့ကို မွေးစားတာပဲပြောပြော၊ ဘာပဲပြောပြော၊ သူ့နဲ့ခင်ကြီးတို့အတူတကွ နေနိုင်သွားဖို့သာ အဓိကမဟုတ်လား မမဝင်းရဲ့”

ဒေါ်ရေနဲ့သာ ခင်ခင်ကြီးက အခိုင်အမာဆိုတော့လည်း မမဝင်းရဲ့အနေနှင့် ဘာတစ်ခုမျှစွက်ဘက်ဘဲနေခဲ့သည်။ နန်းကိန္နရိအားမွေးစားလိုက်ခြင်းအားဖြင့် နှစ်ပေါင်းများစွာ အထီးကျန်ဆန်နေခဲ့ရသော ဘဝတွင် အဖော်ရလာလိမ့်မည်ဟု မမဝင်းရဲ့မှတ်ယူပုံရလေသည်။

ဒေါ်ရေနဲ့သာ ခင်ခင်ကြီး၏ အတွေးသို့ အကြောင်းတစ်ရပ် ဝင်လာသည်။ အကြားအာရုံသို့ အမည်တစ်လုံး သည်ပုံတင်သံသယွယ် ဝင်ရောက်လာသည်။ ထိုအခါ ဒေါ်ရေနဲ့သာ ခင်ခင်ကြီး၏ကိုယ်မှာ တုန်လှုပ်ချောက်ချား လာသလို ဆတ်ခနဲ ဖြစ်သွားလေသည်။ သူမ၏အတွေးသို့ ဝင်လာသောအကြောင်းမှာ မောင်မောင်ဦးနှင့် ပတ်သက်သည့် အကြောင်း၊ အကြားအာရုံသို့ ပဲ့တင်သံသယွယ် ဝင်ရောက်လာသောအမည်မှာ မောင်မောင်ဦးဟူသောအမည်။

ဒေါ်ရေနဲ့သာ ခင်ခင်ကြီးသည် ထိုသူနှင့်ပတ်သက်သော အကြောင်းရပ် မှန်သမျှကို တတ်နိုင်သမျှ မေ့ပျောက်နေစေရန် အားထုတ်သည်။ ယင်းအမည်ကို စိတ်အတွေးမှ ထုတ်ပယ်ထားနိုင်ရန် အတန်တန်ကြိုးစား ခဲ့သည်။

သို့တိုင်အောင် သူမ၏ အားထုတ်ကြိုးစားမှုတို့မှာ အချည်းနှီးသာ ဖြစ်ခဲ့သည်။ မောင်မောင်ဦးဟူသော အမည်သည်လည်းကောင်း၊ မောင်မောင်ဦးနှင့်ပတ်သက်လေသော အကြောင်းရပ်တို့သည်လည်းကောင်း၊ သူမအား ထာဝရလွှမ်းမိုးနေခဲ့သည်။ အရိပ်သဖွယ်လျှင် ထာဝရကြီးစိုးမြဲကြီးစိုးနေခဲ့သည်။ အတိတ်ကာလ၏ ပဲ့တင်သံသည် အသည်းနှလုံး၏ နက်ရိုင်းသောအပိုင်း၌ ထောင့်ထဲ သို့သို့ညှင်းညှင်း မြည်ဟည်းမြဲ မြည်ဟည်းနေခဲ့သည်။

ဒေါ်ရေနဲ့သာ ခင်ခင်ကြီး၏ ဘဝတွင် အိပ်မပျော်နိုင်သော ညပေါင်း မြောက်မြားစွာ ရှိခဲ့သည်။ အိပ်မပျော်ဘဲအတွေးတို့ ရောက်ရက်ခပ်ရလေပြီ ဆိုသောအခါ တိုင်း မောင်မောင်ဦးဟူသည့် စိတ်တံခါးပေါက်ဆီမှ လိပ်ပြာမုင်စာနယ် တိတ်တခိုးဝင်ရောက် လာတတ်မြဲပေတည်း။

အသွေး အသား အကြော အရိုး စသည်တို့ဖြင့် ဖွဲ့စည်းထားသော မနုဿအဖွဲ့အစည်းဖြစ်သည့် ဒေါ်ရေနဲ့သာ ခင်ခင်ကြီးတွင် လူသားတိုင်း၌ ရှိအပ်သော ထွေပြားသည့်အာရုံနှင့် အာသာဆန္ဒတို့ ရှိလေသည်။ အသွေးအသားနှင့် စပ်ဆိုင်သော စိတ်လှုပ်ရှားမှုသည် ရံခါတွင် ဒေါ်ရေနဲ့သာခင်ခင်ကြီး၌ ပေါ်ပေါက်လာတတ်သည်။ ထိုအခါ ကြာခဲ့ပေးခဲ့ မှားမှိန်ခဲ့ပြီ ဖြစ်သော အတိတ်ကာလမှ အထိအတွေ့အကျိအစယ်။ အနမ်းအရွပ်တို့ စိတ်အသိမှာ ပြန်လည်ပေါ်ပေါက်လာတတ်သည်။ ထိုစဉ်က ယင်းအာရုံရေလျဉ်းကြော၌ မသိမသာ နှစ်မျောခဲ့ပုံကို သတိရသည်။ ရင်မှာ ရှိမ်းမြဲရသည်တို့သည်လည်း ကောင်း၊ အသည်းနှလုံးမှာ ပူနေခဲ့ရသည်တို့သည်လည်း ကောင်း လတ်တလော ခံစားရသည့်အသွင် ရှိလာသည်။ သို့နှင့်အမျှ မိမိခန္ဓာကို ပိုင်စိုးခွင့်ပေးခဲ့ရသည့်တစ်ဦးတည်းသော သူ့ကို စိတ်အသိမှာ အမှတ်ရလာသည်။ ထိုသူ၏ မျက်နှာကို မြင်ယောင်လာသည်။ သည်တော့လည်း လွမ်းဆွတ်ရ ခြင်းသည် ရင်ထဲ၌ ပြင်းထန်သော ဒီရေအရှိန် အဟုန်နယ် ပေါ်ပေါက်လာရသည်။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် ထိုသူ၏ စိမ်းကားမှု၊ ရက်စက်မှု၊ ဥပေက္ခာ ပြုမှုများကို သတိတရ ရှိလာသည်။ အသည်းနှလုံးမှာ သံတွေ သံခဲသဖွယ် ပူလောင် ပြင်းပြလာရပြန်သည်။ မှန်းတီး နာကျည်ခြင်း ဝေဒနာကြောင့် နှုတ်ခမ်းကို ပြတ်လုမတတ် ကိုက်လိုက်မိသည်လည်း ရှိသည်။ နာကြည်းရလွန်းသော နှလုံးသားမှာ တင်းမာလွန်းမက တင်းမာလာပြီး အစိတ်စိတ် အမြွှာမြွှာ ကွဲအက်ရတော့မည်သို့လည်း ရှိခဲ့ရသည်။ မည်သို့ဆိုစေ ထိုသူသည် မိမိ၏ဘဝအပေါ် လွှမ်းမိုးနိုင်လွန်းလှပါကလား။ ကြီးစိုးနိုင်လွန်းလှပါကလားဟု ဒေါ်ရေနဲ့သာခင်ခင်ကြီး တွေးတတ်လာသည်။ မိမိ၏ ဘဝကြံ့မာကို ထိုသူသည် အရိပ်မည်းကြီးသဖွယ် ထာဝရ ပုံးအုပ်ထားသည်။

ခန္ဓာနှင့် စပ်လျဉ်းသမျှကိုလည်း ထိုသူအား ပေးခဲ့ရသည်။ အသည်းနှလုံးနှင့် စပ်ဆိုင်သော ခံစားမှု မှန်သမျှကိုလည်း ထိုသူထံ အပ်ခဲ့ရသည်။ ဦးနှောက်နှင့် ပတ်သက်သော အသိ ဟူသမျှမှာလည်း ထိုသူအတွက်သာလျှင် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ စစ်စစ် မိမိသည် မောင်မောင်ဦး တည်းဟူသော ကြံ့မာနတ် မိစ္ဆာ၏ ယဇ်လျှင် အထက်၌ အုသက်သွေးတို့ဖြင့် စတေးရန်လည်စင်းပေးခဲ့ရသည့် သားကောင်ပါကလားဟု ဒေါ်ရေနဲ့သာခင်ခင်ကြီးစိတ်တွင် အထင်ရောက်လာမိသည်။ ဘဝကို စိုးမိုးသူမှာလည်း သူ၊ အချစ်ကို နှုတ်ပယ်

ခဲ့သူမှာလည်းသူ၊ အသည်းနလုံးကို ကွဲအက်စေခဲ့သူမှာလည်းသူဟောင်း။ ထို့ကြောင့် သူ့ကို မုန်းရသည်။ နာရသည်။ ယင်းဝေဒနာသည် သူမ၏ထံမှ မည်သည့်အခါတွင်မျှ ပျောက်ကွယ် သွားလိမ့်မည် မထင်။ ယင်းဝေဒနာကို ခံစားရသမျှ မောင်မောင်ဦးကိုလည်း မေ့၍ရလိမ့်မည် မဟုတ်။ အကယ်၍ နန်းကိုနှုတ်ရသည်သာ ထင်မှတ်ထားသလို မိမိ၏သမီးအရင်း ဖြစ်ခဲ့ပါက မောင်မောင်ဦးနှင့် တစ်နည်း၊ မဟုတ်တစ်နည်း ပတ်သက်နေရမလိမ့် ဦးမည်။ မောင်မောင်ဦးနှင့် စပ်လျဉ်းသော အတိတ်ဖြစ်ရပ် တို့သည် ပုံတင်ထပ်လာမလိမ့်ဦးမည်ဟု ဒေါ်ရေန့်သာ ခင်ခင်ကြီး တွေးမိသည်။

ယခုအခါ မောင်မောင်ဦးတစ်ယောက် မည်သည့် နေရာသို့မျှ ရောက်ရှိနေပါလိမ့်။

သည်အတွေးကို တွေးမိလေတော့လည်း ထိုသူအတွက် ရင်မှာအမောရသား ပါကလား။ သူ့အကြောင်းကို မကြားရသည်မှာ ကြာချေပြီ။ သူ့ကို နောက်ဆုံး မြင်တွေ့လိုက်ရသည်မှာ ရေနံသာနှင့် မနီးမဝေးတွင် ဖြစ်သည်။ ဖေဖေကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ ဆွေးနွေးပြီး အပြန် သူ့အိမ်ရှေ့မှ စက်ဘီးဖြတ်စီးသွားသည်ကို အိမ်ပေါ်မှ လှမ်းမြင်လိုက်ရခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုမှစ၍ တစ်ကြိမ် တစ်ခါမျှ ကြိဆိုဖို့ အခွင့်အရေး ပေါ်မလာခဲ့။ အနှစ် နှစ်ဆယ်ကျော်မျှ ကျိက္ကာ နေခဲ့ရသည်။

ရေနံချောင်းတွင် သူမရှိသည်ကား ထင်ရှားသည်။ ဒေါ်ရေန့်သာခင်ခင်ကြီးသည် ဘွားဘွား၊ ဖေဖေနှင့် မေမေတို့ အုတ်ဂူကို ကန်တော့ရန် ရေနံချောင်းသို့ တစ်နှစ်တစ်ခေါက် ရောက်ခဲ့သည်။ သူ့ကို တစ်ခါမျှ မမြင်ခဲ့ရ။ လွတ်လပ်ရေး ရပြီးနောက် တိုင်းပြည် ငြိမ်စပြုလာသောအခါက ရေနံချောင်းသို့ ရောက်ရသည်။ ထိုစဉ်က မောင်မောင်ဦး ရေနံချောင်းသို့ လာသွားကြောင်း သတင်းစကား ကြားရသည်။ သူသည် ရေနံချောင်းရှိ သူပိုင်ဆိုင်သောမြေများကို လာရောက်ရောင်းချခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုမှရသောငွေဖြင့် သူ့ဒီခင်အတွက် အုတ်ဂူတည်ဆောက်ခဲ့သည်။ ဒေါ်သူဇာ၏ အုတ်ဂူမှာ ဒေါ်ဇောမင်း အုတ်ဂူနှင့် မဝေးလှ။

ဒေါ်ရေန့်သာခင်ခင်ကြီးတစ်ယောက် ဘွားဘွား၏ အုတ်ဂူကို ကန်တော့ရန် ရောက်ရလေတိုင်း ဒေါ်သူဇာ၏ အုတ်ဂူကို အမှတ်ထင်ထင် ကြည့်မိလေ့ရှိသည်။ ယခုအခါ ယင်းအုတ်ဂူမှာ ပျက်ယွင်းစ ပြုနေပေပြီ။

ရေနံချောင်းတွင် မောင်မောင်ဦးကို သိမှတ်မိသူနည်းပါးနေချေပြီ။ လူတို့ သူ့ကို မေ့လျော့နေခဲ့ကြပြီဖြစ်ဟန် ရှိသည်။ သူ့နည်းတူပင် သူ၏မိခင်နှင့် ဖခင်တို့ အကြောင်းကိုလည်း ပြောဆိုသူ မရှိသလောက် ဖြစ် သည်။ လူတို့သည်

မေ့ပျောက်လွယ်လွန်းလှသည်ဟု ဒေါ်ရေန့်သာခင်ခင်ကြီး ထင်သည်။ အခြားလူတို့ အလွယ်တကူ မေ့ပျောက်နိုင်စွမ်း ရှိသလို မိမိမှာလည်း အလွယ်တကူ မေ့ပျောက်နိုင်စွမ်း ရှိလေလျှင် အဘယ်မျှ ကောင်းလေမည်မသိ။ မေ့ပျောက်နိုင်စွမ်း မရှိသည်နှင့်အမျှ အတိတ်တစ္ဆေသည် ဒေါ်ရေန့်သာခင်ခင်ကြီးအား ခြောက်လှန့်နိုင်လွန်းလှသည်။ အကြောင်းတစ်စုံတစ်ရာပတ်သက် စပ်ဆိုင်လာလေပြီ ဆိုလေတိုင်း သူ့အကြောင်းကို တွေးရသည်မှာ သူ့မျက်နှာကို မြင်ယောင်မိသည်မှာ အခါခါ အကြိမ်ကြိမ်ပင်။

ယခုအချိန်လောက် ဆိုလျှင် သူ၏ရုပ်သွင်ပြင်လျှာမှာ ဘယ်သို့ရှိရှာလေမည် မမှန်းတတ်။ ပြောင်းလဲနေမည်ကား အမှန်ပင် ဖြစ်သည်။ ကိုကိုဆိုလျှင်ပင် မောင်းနှံ ဖြူကြောင်းသော ဆံပင်တို့ ပေါက်စ ပြုလာသည်။ သူ့အက်လေးဆယ်ကျော်သည်နှင့် လိုက်ဖက်ညီသော ရုပ်ရည်သွင်ပြင်မျိုးဖြစ်နေသည်။ ပို၍တည်ကာ ပို၍ ခန့်ညားလာသည်။ လေးစားဖွယ် ရုပ်သွင်ကို ပိုင်ဆိုင်နေခဲ့သည်။ သို့တိုင် ကိုကိုသည် အရိပ်ထဲမှာသာ နေရသည်။ ငြိမ်းချမ်းသည်။

မောင်မောင်ဦးသည်ကား ငြိမ်းချမ်းရှာမည် မဟုတ်။ သူသည် အရက်သေစာ သောက်စားသူလည်း ဖြစ်သည်။ သူသည် အဘယ်မျှ အိုမင်းလျက် အဘယ်သို့သော ကြမ်းတမ်းခက်ထရော်သည့် ရုပ်ခင်းကို ပိုင်ဆိုင်နေလေမည်နည်း မတွေးတတ်ချေ။ ငယ်စဉ်က ယောက်ျားတကာတို့ ထင်ထွင်သူ၏ မျက်နှာမှာ အချောဆော့ဆုံးဟု ထင်ခဲ့သည်။ သူ့ကို စွဲလမ်းခဲ့သည်မှာ သူ၏ လှပချောမွေ့သော မျက်နှာကြောင့်လည်း ဖြစ်သည်။ သူ၏ မျက်နှာမှ လှပချောမွေ့ခြင်းများ ပျောက်ကွယ်နေမည့် အဖြစ်ကို တွေးမိကာ နှမြောသလို ခံစားလာရပြန်သည်။ ဒေါ်ရေန့်သာခင်ခင်ကြီးသည် တွေးရင်းမှပင် ဆက်၍ မတွေးပုံအောင် ဖြစ်လာသည်။

စင်စစ် မောင်မောင်ဦးနှင့် ပတ်သက် လာပါက မိမိတွင် ခံစားရချက် နှစ်ရပ်ရှိသည်ဟု သိမြင်လာသည်။ နာကြည်းခြင်းက တစ်ဖက်၊ တမ်းဆွတ်ရခြင်းက တစ်ဘက်ပါတကား။

ဒေါ်ရေန့်သာခင်ခင်ကြီးသည် စီးကရက်တို့ကို ပစ်ချလိုက်ကာ ဖိနပ်ပိုးဖြင့် နှင်းချေလိုက်သည်။ သူမ၏ အတွေးကို ပြတ်တောက်သွားစေရန် အားထုတ်မိခြင်း ဖြစ်သည်။

လရောင်သည် အတော်ကြီး မြင့်တက်လ လေပြီ။ များမကြာမီ အိမ်၏အရိပ်သည် သစ်ပင်ပန်းပင်များ အပေါ်သို့ ထိုးကျလာလေတော့မည်။

ညဉ့်နက်လှပါပကော။
နန်းကိုနှုတ်ရတာသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

နန်းကိန္နရီကိုယ်တိုင်လည်း ညဉ့်နက်လာသည့် အဖြစ်ကို သတိထားမိဟန် တူသည်။။

မသိမသာ သက်ပြင်း ရှိုက်လိုက်ကာ အိပ်ခန်းသို့ ဝင်သည်။

ဒေါ်ရေနံ့သာခင်ခင်ကြီးသည် နန်းကိန္နရီနယ်ပင် မသိမသာ သက်ပြင်းရှိုက်လိုက်သည်။။ အိပ်ခန်းသို့ ရုတ်တရက် မဝင်ဖြစ်သေး။။ အသံမထွက်စေဘဲ ရင်ထဲမှာ စကားအချို့ကို ပြောနေမိသည်။။

မုန်းတီးလှပါသည် ဆိုသော၊ နာကြည်းလှပါသည် ဆိုသော သူကိုပင်တိုင် တည်ရင်း ပြောနေမိခြင်း ဖြစ်သည်။။

“နန်းကိန္နရီဟာ အစ်ကိုနဲ့ ခင်ကြီးတို့ရဲ့ သမီး အရင်းကလေးသာ ဖြစ်ပါစေလို့ ခင်ကြီးဆုတောင်းပါတယ်အစ်ကို။ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ အစ်ကိုနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ရလဒ်ဟာ ခင်ကြီးမှာ ဒါပဲရှိပါတယ်။ ဒါကလေးကိုရဖို့အတွက် ခင်ကြီးရဲ့ဘဝကို အဆုံးခံခဲ့ရတယ်။ အစ်ကိုနဲ့ ပတ်သက်လာရင် ဒါတစ်ခုတော့ ခင်ကြီး ပိုင်ဆိုင်ခွင့် ရှိပါရစေလား အစ်ကိုရယ်”

မိုးရွာပြီးစည်။
ကောင်းကင်တွင် တိမ်မေ့၊ ကင်းစင်သွားသဖြင့်
လအရောင်သည် လင်းထင်းစွာ ထွန်းပလာသည်။

တောင်ဥက္ကလာ ဝေဇယန္တာလမ်းမကြီးမှာ စင်းစင်း
ဖြောင့်ဖြောင့် ရှိလှသည်။ ကတ္တရာလမ်းပေါ်တွင် မိုးရေများ
တင်ရှိကျန်ရစ်ပြီး ယင်းမိုးရေများပေါ်သို့ လရောင်နှင့် လမ်း
မီးရောင် ကျရောက်ရိုက်ဟပ်နေသည်။ လမ်းမှာ ချောပြောင်
နေသည်။ အချို့သောနေရာများတွင် လှိုင်းကြက်တွန့်ထ
သည့်သဖွယ် ဖြစ်နေသည်။ လမ်းပတ်ဝန်းကျင်မှ အိမ်များ
အနက် အချို့အိမ်တွင်သာ မီးရောင် မြင်ရသည်။ အများ
အားဖြင့် အိပ်စက်နေကြပြီ ဖြစ်လေသည်။ လမ်းသွားလမ်း
လာနည်းပါးနေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် လမ်းအတိုင်း တိတ်ဆိတ်
စွာ လျှောက်လာကြသည်။ နှစ်ယောက်လုံး၏ ရင်ထဲတွင်
ပြောစရာစကား များစွာရှိနေသည်။ သို့တိုင်အောင် တစ်
ယောက်က စနိုးဖြင့် စကားမပြောဖြစ်ဘဲ ရှိကြသည်။ အရက်
ဆိုင်မှ ထွက်လာခဲ့ကြပြီးနောက် စကား တစ်ခွန်းတစ်လေပင်
မပြောဖြစ်။ ယခုအခါ သစ္စာလမ်းမကြီးကိုပင် ဖြတ်ကျော်ခဲ့
ကြပြီ ဖြစ်လေသည်။

“ကျော့မောင်”

တစ်ယောက်သော သူထံမှ အသံထွက်လာသည်။
သူသည် တိတ်ဆိတ်နေခြင်းကို သည်းမခံနိုင်သလို စကားစ

၍ ဆိုလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ကျန်တစ်ယောက်က
“ဟင်”

ဟု ခပ်တိုးတိုး ထူးသည်။

“ကိုငှက်ရိုးဆိုတဲ့လူက မောင်ရင့်ကိုဘာပြုလို့ မောင်
မောင်ဦးလို့ ခေါ်နေတာလဲဟင်။ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး နာမည်တွေ
ကပြောင်းကပြန် ဖြစ်ကုန်ရတာလဲ”

အဖော်လုပ်သူသည် ရယ်လိုက်လေသည်။

“ဒီလိုက သူ့နဲ့ငါ အရက်ဆိုင်မှာ မကြာခဏတွေ့ဖူး
ကြတယ်။ သူက လူပြက်ဆိုတော့ အရက်ဆိုင်မှာ သူ့ကို
အသိအကျွမ်းတွေ ရှိနေတယ်။ ငါ့နာမည်ကိုတော့ သူ မသိ
ဘူး။ အဲဒါနဲ့ ခင်ခင်ကြီး အကြောင်းကို စကား စပ်မိရင်းက
နေသူက ငါ့နာမည်ကို မေးတယ်။ အဲဒီအချိန်တုန်းက ခင်ခင်
ကြီးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မင်းကို သိပ်သတိရနေတော့ မောင်
မောင်ဦးလို့ပဲ ပြောလိုက်မိတယ်။ အစကတော့ သူ့အနေနဲ့
ဒီနာမည်ကို တစ်ခဏချင်း မေ့သွားလိမ့်မယ်လို့ထင်ပြီး ပြော
လိုက်မိတာ။ သူက အခုထိ ဒီနာမည်ကို အတည်ယူနေတာ
တွေ့ရတာပဲ”

တစ်ယောက်သောသူသည် သက်ပြင်းရှိုက်လိုက်
လေသည်။ လေပူကို ရှိုက်ထုတ်ရင်း တစ်ဆက်တည်း ပြော
သည်။

“အခုအတိုင်းဆိုရင် နန်းကိန္နရီဆိုတဲ့ မိန်းကလေးနဲ့
မတွေ့နိုင်တော့ဘူး ထင်တယ်နော် ကျော့မောင်”

“ခက်ခဲသွားတယ်လို့ ပြောရမှာပါ။ မတွေ့နိုင်တော့
ဘူးလို့ ယတိပြတ် ပြောလိုတော့ မရသေးပါဘူး”

“ကိုဌကရီးပြောတဲ့အတိုင်း ဆိုရင် အဲဒီ နန်းကိန္နရီနဲ့ ခင်ခင်ကြီးတို့ ပေါင်းမိသွားကြပြီပေါ့”

“ဒါပေါ့”

“သူတို့ချင်းဆိုမိသွားကြတာကို ငါတော့ ဝမ်းသာ တယ် ကျော့မောင်”

အဖော်လုပ်သူသည် သူ့နံဘေးမှ သူ့ကို စောင်းငဲ့ ကြည့်လိုက်သည်။ ပြုံးလိုက်ရင်းက မေးသည်။

“ဘာလဲ မောင်မောင်ဦး နန်းကိန္နရီကို အကြောင်း ပြပြ။ မင်း ခင်ခင်ကြီးနဲ့ ပြန်ဆက်နိုင်လိမ့်မယ် ထင်လို့ လားဟင်”

“မဟုတ်ပါဘူးကွာ။ ငါအတွေးက တစ်မျိုးပါ။ ခင်ခင် ကြီးနဲ့ ငါနဲ့ ရေစက် ကုန်ခဲ့ကြပြီပဲကွာ။ အနှစ် နှစ်ဆယ် ကျော်တောင် ကွဲနေခဲ့ကြပြီပဲ”

သူသည် ပြောရင်းမှ သက်ပြင်း တစ်ချက်ကို လေး လေးပင်ပင် ရှိုက်လိုက်ပြန်လေသည်။

“အမှန်ပြောရရင်တော့ အနှစ် နှစ်ဆယ်ကျော် ကာလ အတွင်းမှာ သူ့ကို တွေ့ချင်ရင် သွားတွေ့နိုင်တဲ့ အခွင့်အရေး တွေ ရှိသားပဲ။ သူက နာမည်ရှိတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက် မဟုတ်လား။ တစ်ခါ ငါ ရန်ကုန် လာရင်း ဘားလမ်းထဲက သူတို့ကုမ္ပဏီရှေ့ကို ရောက်ခဲ့တယ်။ ဒီတုန်းက ကုမ္ပဏီထဲ မှာ သူရှိနေတယ်။ ငါ ဝင်တွေ့ချင် လိုက်တာ တစ်ပိုင်း သေနေ တာပဲ။ ဒါပေမယ့် စိတ်ကို အတန်တန် ထိန်းချုပ်ပြီး ငါထွက် လာခဲ့တယ်။ ပြည်လမ်းက ရေနံသာရှေ့ကိုလဲ ရောက်ဖူးပါ တယ်။ တကယ်တော့ ကံမဆုံလို့ လွဲခဲ့ကြရပြီတဲ့ နောက် ပိုင်းမှာ အဟောင်းတွေကို အသစ်ပြန်ဖြစ်အောင် မလုပ်ချင် တော့ပါဘူးကွာ”

သူ၏ အသံမှာ ညည်းညူသံပါသည်။ လှိုက်လှဲ နေသလိုရှိသည်။

အဖော်လုပ်သူက သူ့ကို ကျေနပ်သေးဟန်မတူ။

“ဒါနဲ့တောင် ခင်ခင်ကြီးအကြောင်း ပြောကာ ရှိသေး၊ မင်းမန္တလေးကနေ ဒီကိုဘာလို့ ချက်ချင်း ထလိုက်ခဲ့ရတာလဲ ပြောပါဦး”

“ဒါကတော့ ခင်ခင်ကြီးလိုပဲပေါ့ကွာ။ သူဟာ သူ့ရဲ့ သမီးနဲ့ ပတ်သက်လို့ ပြန်တွေ့ရဖို့ လိုလားတယ်။ ဘဝ တစ်ခုလုံးမှာ အတောင့်တရဆုံး အာသာဆန္ဒဟာ ဒါပဲ။ ငါ့မှာ လဲ ဒီလိုပဲပေါ့။ သူနဲ့ငါတို့ရဲ့ အသွေးအသားဖြစ်တဲ့သမီးကို တွေ့ချင်တယ်။ မြင်ချင်တယ် ဖြစ်နိုင်မယ်ဆိုရင် မသေခင်မှာ သမီးရဲ့ မျက်နှာကလေးကို တစ်ကြိမ်ပဲဖြစ်ဖြစ်မြင်ဖူးသွားချင် တယ်။ နန်းကိန္နရီဆိုတဲ့ ကလေးမဟာ တို့များရဲ့သမီး ရာဇဝင်

နန်းပြည့် မဟုတ်တောင် ဖြစ်နိုင်လောက်တဲ့ အခြေအနေတွေ ရှိနေလို့သာ ခင်ခင်ကြီးက မွေးစားလိုက်တာ ဖြစ်မှာပါပဲ။ အဲဒီ ကလေးမကို မြင်ရရင်ပဲ ငါ့အဖို့ ကျေနပ်စရာပါ ကျော့မောင်။ ငါ ဒီထက်ပိုပြီး ဘာမှ မျှော်လင့် မထားမိရိုး အမှန်ပါ”

အဖော်ဖြစ်သူသည် တိတ်ဆိတ် သွားလေသည်။ ငြိမ် သက်သွားလေသည်။ သူတို့သည် စောစောကလိုပင် စကား မစပ်မိကြတော့ဘဲ ဆက်လက် လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။ နှစ် ယောက်လုံး၏ ရင်ထဲတွင်ပင် အတိတ်၏ လှိုင်းဂယက်များ ရိုက်ခတ်လာဟန် ရှိသည်။

သစ်ပင်ကြီးများ နည်းပါးကာ လမ်းမှာလည်း ကျယ် ပြန့်သဖြင့် သူတို့သည် လဟာပြင်တွင် လမ်းလျှောက် နေရ သည့်နယ် ရှိကြသည်။ မိုးကောင်းကင် ပြင်ကြီးကို အပြန့် ကျယ်စွာ မြင်ရသည်။ ကမ္ဘာအေးစေတီဆီမှ မီးရောင်များ၊ နာဂလိုက်ဂူမှ မီးရောင်များကို လှမ်းမြင်ရသည်။

မင်္ဂလာဒုံ တောင်ကြော တစ်လျှောက်နှင့် မြောက် ဥက္ကလာပ မြို့သစ်ဆီမှ လမ်းမီးရောင်များ၊ တိုက်တာ အိမ် ခြေတို၏ မီးရောင်များကို ပိုးစုန်းကြူးများ လက်နေသလို ဟိုတစ်ကွက် သည်တစ်ကွက် တွေ့နေရသည်။

မိုးရွာပြီးစ လသာညသည် ရွှန်းမြနေလေသည်။

“ကျော့မောင်ရေ ဒီရွာခင်းကို ကြည့်ရတာ မြို့ကနေ စနေနံ့ကို လှမ်းမြင်ရတာနဲ့ မတူဘူးလားဟင်”

တစ်ယောက်သူ၏ အမေးစကား။ သူ၏ အမေး စကားကို ကြားရလေမှပင် အဖော်ဖြစ်သူသည် ရှုကွင်းကို ကြည့်ဖို့ သတိရမိဟန် တူသည်။

“အေးကွ တူသလိုပဲနော်”

သူတို့သည် ရှုကွင်းကို စိတ်ဝင်စားသွားရပြန်သည်။ စိတ်အတွေးတို့သည် ဝေးလံ သီခေါင်သော ဇာတိမြေသို့ ပျံ့လွင့် ရောက်ရှိသွားသည်။ သူတို့ နှစ်ယောက်သည် အကြောင်း အမျိုးမျိုးကြောင့် ဇာတိမြေနှင့် ဝေးကွာသူများ ဖြစ်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက်ကား ကိုမောင်မောင်ဦးနှင့် ကို ကျော့မောင်။

စင်စစ်တွင် ခင်ခင်ကြီးအား ဒေါ်ရေနံသာ ခင်ခင်ကြီး ဟု ခေါ်တွင်နေပါလျက် သူတို့နှစ်ယောက်ကို ‘ဦး’ တပ်ခေါ် ရန် လူတို့ ဝန်လေးလျက် ရှိကြလေသည်။ ထိုအတွက် သူတို့နှစ်ယောက်၏ စိတ်တွင် စနိုးစနောင့် ခံစားမိသည် လည်း အမှန်ပင်။

သို့ပေမယ့် ခင်ခင်ကြီးဟူသည်ကား ဂုဏ်ဒြပ်အား ဖြင့် သူတို့ထက်များစွာ မြင့်မားသည်။ ငွေကြေး ချမ်းသာ ကြွယ်ဝသည်။ အသက်အရွယ် ပမာဏထက် ဂုဏ်နှင့် ငွေ

ကြေးပမာဏကို လူတို့ခံစားတတ်ကြသည် ဆိုခြင်းကို တွေ့ကြရသည်။ ဇာတိမြေနှင့် ကင်းကွာခဲ့သော်လည်း ဇာတိမြေရှိလူအချို့တို့ကို မေ့လျော့စွာ ပြုနေပြီ ဖြစ်သော်လည်း မောင်မောင်ဦးနှင့် ကိုကျော့မောင်တို့ နှစ်ယောက်မှာ များစွာ ကင်းကွာခဲ့ခြင်း မရှိခဲ့ကြ။ မကြာခဏဆိုသလို ကြံ့ဆုံ မိကြမြဲပင်။

သူတို့၏ ဘဝများမှာ တည်ငြိမ်ခြင်း ကင်းသည်။ အထူးသဖြင့် ကိုမောင်မောင်ဦး၏ ဘဝမှာ လှုပ်လှုပ်ခပ်ခပ် နိုင်လှသည်။ ပြောကြစမ်းဆိုလျှင် ကိုကျော့မောင်၏ ဘဝကမူ တော်သေးသည်။ တစ်နေရာတွင် နှစ်နှစ်တန်သည်။ သုံးနှစ်တန်သည် ရပ်တည်နိုင်စွမ်း ရှိသည်။ ကိုမောင်မောင်ဦးမှာကား ယင်းသို့မဟုတ်ရုံခါတွင် သူသည် မန္တလေးမှာ ရှိသည်။ ရုံးခါတွင်ရမ်းပြည်နယ်တွင် သူ့ကို တွေ့ရတတ်သည်။ ရုံးခါတွင်မူ ရန်ကုန်သို့ ရောက်နေပြန်လေသည်။ အများအားဖြင့် သူသည် မန္တလေး၌ အနေများသည်။

ကိုမောင်မောင်ဦး၏ ဘဝမှာ များစွာ ပပဟဠိဆန်သည်။ သူ့ကို အရင်းနှီးဆုံး မိတ်ဆွေဖြစ်သော ကိုကျော့မောင်ကိုယ်တိုင်ပင် နားလည်နိုင်စွမ်း မရှိခဲ့။ ကိုမောင်မောင်ဦးသည် သူ့ကိုယ်သူ တတ်နိုင်သမျှ ဇာတိမြဲပင်နေသည်။ သူငယ်ချင်း အရင်းအချာဖြစ်သည့် ကိုကျော့မောင်ကိုပင် သူ့ဘဝ သူ့အကြောင်းများ ပြောပြရန် ဝန်လေးနေတတ်သည်။

ကိုမောင်မောင်ဦးသည် ဒုက္ခတစ်စုံတစ်ခု တွေ့ရပြီးချိန်တိုင်း ကိုကျော့မောင် ရှိရာသို့ ရောက်လာတတ်သည်။ ကိုကျော့မောင်သည်လည်း အကြောင်းကိစ္စ တစ်စုံတစ်ခု ပေါ်လာပြီ ဆိုလေတိုင်း ကိုမောင်မောင်ဦးအား ရှာဖွေတွေ့ဆုံ မိသည်ပင် ဖြစ်သည်။

သူတို့နှစ်ယောက်တွင် တူညီသောအချက် နှစ်ရပ် ရှိသည်။ ၎င်းမှာ ယခုတိုင်အောင် အထီးကျန်များ လူလွတ်များ ဖြစ်နေကြခြင်းနှင့် ထာဝရ ငွေလိုလျက် ရှိကြခြင်း ဖြစ်သည်။ အကြောင်း တစ်ခုခုဖြင့် ငွေရလာ ပြန်လျှင်လည်း ငွေသည် သူတို့ထံ၌ ကြာရှည်မနေ။ မကုန်မချင်း သုံးဖြုန်းပစ်တတ် ကြသည်ပင်။

သူတို့သည် တစ်နေရာတွင် အတည်တကျ မနေနိုင်ကြ။ သူတို့၏ စားအိမ်၊ သောက်အိမ်များမှာ သူငယ်ချင်း မိတ်ဆွေနှင့် ဆွေမျိုး အပေါင်းအသင်းတို့၏ အိမ်များသာ ဖြစ်သည်။

ယခုအခါ ကိုကျော့မောင်သည် အစ်မဝမ်းကွဲ တစ်ယောက်ထံ သောင်တင်နေသည်။ သူ၏ အစ်မဝမ်းကွဲသည် မုဆိုးမ ဖြစ်လေသည်။ လင်ယောက်ျား ဖြစ်သူ သေဆုံးသွား

သောအခါ အမွေများစွာ ရလိုက်သည်။ ပါရမီရိပ်သာ၌ တိုက်သစ်ကလေး တစ်လုံးလည်း ကျန်ရစ်သည်။ သားသမီးများအနက် အချို့မှာ အိမ်ထောင်ရက်သားကျ၍ တင့်တင့်တယ်တယ် ရှိနေကြပြီ ဖြစ်သည်။

ကိုကျော့မောင်၏ အစ်မကြီးသည် ဖဲတွင် ဝါသနာကြီးလှသည်။ အိမ်တွင် နေ့စဉ်လိုလို ကြေးကြီး ဖဲ ဝိုင်းဖြစ်သည်။ ကိုကျော့မောင်သည် တစ်ချပ်မှောက်ဝိုင်း တစ်ဝိုင်း၌ အနိုင်ရပူးသည်။ ထိုနောက် ဆက်တိုက် ဆိုသလို ဖဲရိုက်တိုင်း ရှုံးနေသည်။ သူ့ကိုယ်ပိုင် ငွေ အပေါအဝင် အစ်မဖြစ်သူထံမှ ချေးခဲ့သော ငွေများကုန်ခဲ့ သည်။ ယခုအခါ ကြွေးလည်ပင်း ခိုက်နေသည်။ သူ၏ အစ်မ ကိုယ်တိုင် အတော်ကလေး ထိခဲ့ရာ ချေးယူခဲ့သော ငွေကို ပြန်လည် အလိုရှိနေသည်။ ယခု တလောတွင် သူ့အပေါ်များစွာကြည်ဖြူနိုင်စွမ်း မရှိအောင် ဖြစ်နေသည်။ ထိုအတွက် ကိုကျော့မောင်မှာ ခေါင်းမီးတောက် မတတ် ဖြစ်နေသည်။

အရက်ဆိုင်တွင် ကိုငှက်ရိုးနှင့် ဆုံရသည်။ ဒေါ်ရေနံ့သာခင်ခင်ကြီး အကြောင်း ကြားရသည် ဆိုလျှင်ပင် သူသည် တစ်နည်းတစ်လမ်းဖြင့် ငွေရပေါက်ရလမ်း ပေါ်ပေါက်လာမလား အထင်ရှိခဲ့သည်။ သို့တိုင်အောင် မည်သို့မည်ပုံ ငွေထွက်လာအောင် လုပ်ရမည် မသိတတ်။

သည်အတွင်း ကိုမောင်မောင်ဦးအား သတိရလာသည်။ ကိုမောင်မောင်ဦးတွင် ငွေအသင့်ရှိနေလျှင်ဆွဲနိုင်မည် ဟုထင်သည်။ မန္တလေးသို့ လာခဲ့သည်။ ကိုမောင်မောင်ဦးထံမှ ငွေအသင့်အတင့် ရခဲ့သည်။

သည်တွင်ပင် သူသည် ဒေါ်ရေနံ့သာခင်ခင်ကြီးနှင့် နန်းကိန္နရီတို့ အကြောင်းများကို ကိုမောင်မောင်ဦးအား ပြောပြမိသည်။ ကိုမောင်မောင်ဦးက ချက်ချင်း ဆိုသလိုပင် သူနှင့် အတူ ရန်ကုန်သို့ လိုက်ရန် ပြင်ဆင် သည်။ ရန်ကုန်သို့ လိုက်ပါလာခဲ့သည်။

နှစ်ပေါင်းများစွာ ငြိမ်သက်ခဲ့ရလေသော ရင်တို့ ခုန်လာပြန်သည်။ နှစ်အတန်ကြာ မေ့မေ့ ပျောက်ပျောက် ဖြစ်နေခဲ့သော အကြောင်းအရာတို့ စိတ်အတွေး၌ ပြန်လည် ပေါ်ပေါက်လာပြန်လေပြီ။ ရင်မှာ ပူနေသော ဝေဒနာတို့ဖြင့် ပြည့်သိပ်လာပြန်သည်။

“မင်း ရေနံ့ချောင်းကို ရောက်သေးသလား ကျော့မောင်”

ကိုမောင်မောင်ဦး၏ အမေး။

“တစ်ခါတစ်လေတော့ ရောက်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ရေနံ့ချောင်းဟာ ငါ့အဖို့ သူစိမ်းဆန်နေသလိုပဲ။ အသိအကျွမ်း

တွေလဲ နည်းနေပြီ။ မြို့ကွက်တို့ ဘာတို့၊ တိုက်တာအိမ်မဲခြေ တို့ရဲ့ အခြေအနေတွေကလဲ ပြောင်းကုန်ပြီ။ ငါ ရေနံချောင်း မှာ ကြာကြာ မနေနိုင်ခဲ့ဘူး”

ကိုကျော့မောင်၏ စကားကို ကိုမောင်မောင်ဦး ခေါင်းတည့်တည့်တို လုပ်နေသည်။

“ငါတော့ မရောက်တာ ကြာလှပြီ၊ တွက်ကြည့် တော့လဲ ရေနံချောင်းနဲ့ ပတ်သက်လို့ ငါ့မှာ ဘာသံယောဇဉ် မှ မရှိတော့ဘူး မဟုတ်လား။ ပြီးတော့ တချို့လူတွေက ကိန်း ခန်းအကြီးချင်သားကွ သိလား။ ခပ်ကြာကြာ ကွနေပြီး ပြန် တွေ့ကြတော့ တို့ငယ်ငယ်ကလို့ လည်ပင်းဖက်ပေါင်းတဲ့ အတိုင်း ပေါင်းချင်မှ ပေါင်းလို့ ရတာ။ မင်းနဲ့သာ ငယ်ငယ် ကလို့ မင်းတစ်လုံး ငါ တစ်လုံးသုံးပြီး ဆက်ဆံလို့ရတာ မဟုတ်လား”

စကားဆိုရင်းမှပင် ကိုမောင်မောင်ဦးသည် တစ်စုံတစ် ခုကို တွေးတောခံသလို စကားဖြတ် လိုက်သည်။ ပြီးမှ စကား ဆက်သည်။

“ဒီမယ် ကျော့မောင်။ အခုလေ ငါ့ကိုယ်ငါ ပြန်ပြီး ဆန်းစစ် ကြည့်မိလာတယ်ကွ။ တကယ်တန်းကျတော့ ငါ ဟာ ဥတစ်လုံး တစ်ကောင်ကြွက်လို့ လူတစ်ယောက်ပဲ။ ငါ့ဘက်က ပူပန်ရမယ့်လူ၊ တွယ်တာရမယ့်လူ မရှိသလို၊ ငါနဲ့ ပတ်သက်လို့လဲ ဘယ်သူကမှ ပူပန်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ငါ့ကို ဘယ်သူကမှ တွယ်တာမှာ မဟုတ် ဘူး။ လောကကြီးမှာ ငါ့အပေါ် သံယောဇဉ်ရှိတဲ့လူဆိုလို့ မင်းပဲရှိတယ်။ ငယ် ငယ်တုန်းကတော့ အကြောင်း မဟုတ်ဘူး။ အခုလို အသက် ကလေး ထောက်လာတော့ တစ်ခုခုကို တွယ်တာချင်သလို လို၊ အလေးအနက် ထားချင်သလိုလိုပဲကွ။ အေးလေ၊ ဒါ ကြောင့်လည်း ခင်ခင်ကြီးနဲ့ နန်းကီနီရီရဲ့ အကြောင်းကို ကြား ရင်ကြားချင်း ငါထလိုက်လာမိတာပဲ ဖြစ်မယ် ထင်တယ်”

သူတို့သည် ဝေဇယန္တာလမ်း အဆုံးသို့ ရောက်လာ သည်။ ပါရမီလမ်းဘက်သို့ ချိုးကျေ့လာခဲ့ ကြသည်။

သည်တွင် ကိုကျော့မောင်သည် ဘာကို အမှတ်ရ သည် မသိ။ သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို ကောက်ကာ ငင်ကာ သီဆို လိုက်သည်။

“ရိုးတစ်လျှောက် မြိုးမောက်ပါတဲ့ လယ်ပုဒ်”

သည်သီချင်းကြောင့် ကိုမောင်မောင်ဦး၏ ကိုယ်မှာ ရုတ်တရက် ဆတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ခြေလှမ်း တုန်သွား သည်။ သူသည် ကိုကျော့မောင်ကို စိမ်းစိမ်းကြီး စိုက်ကြည့် လိုက်လေသည်။

“မင်း ငါ့ကို နှိပ်ခက်လိုက်တာလား ကျော့မောင်”

သူ၏အသံမှာ တုန်နေသည်။ ခက်ထန်နေ သယောင် လည်း ထင်ရသည်။

“ဟား . . . ဟား . . . မောင်မောင်ဦး၊ မောင်မောင်ဦး၊ ဒီသီချင်းကို မင်းအမှတ်ရ နေတုန်းပဲကိုးကွ၊ ငါက မင်း မေ့မုား မေ့နေပြီလားလို့ ဆိုကြည့်တာပါ”

“မေ့ဘူး ကျော့မောင်၊ ဒီသီချင်းကို ငါတစ်သက် ဘယ်တော့မှ မမေ့ဘူး။ ငါနဲ့ခင်ခင်ကြီးတို့ရဲ့ ရှားပါးတဲ့ အချိန်ကလေး အတွင်းမှာ အချိန်လူပြီး တွေ့ကြတယ်။ ခွဲရ မယ့် အချိန်ရောက်လာမှာ သိပ်ကြောက်မိတယ်။ ဒီသီချင်း ဟာ ခွဲခွာမှုအတွက် အထိမ်းအမှတ်ပဲ။ သီချင်းသံကို ကြားရင် “အစ်ကို ခင်ကြီးပြန်တော့မယ်” လို့ ပြောခဲ့ ပုံကလေး တွေဟာ ငါ့အသည်းမှာ ဖျက်မရတဲ့ အမှတ်အသားလို ဖြစ် နေတယ်။ ဒီသီချင်းသံကို ကြားရင် ငါရင်နာရတယ် သူငယ် ချင်း”

ကိုမောင်မောင်ဦး၏ မျက်ဝန်းတွင် မျက်ရည်ကြည့် ရစ်ပိလာကြောင်းကို ကျော့မောင် အံ့အားသင့်စွာ တွေ့ရ သည်။ မျက်ရည်ကြည့်သည် မျက်လုံးအိမ် တစ်ခုလုံးတွင် ပြည့်လျှံနေကြောင်း မြင်ရသည်။

“ဆောရီးကွာ သူငယ်ချင်း။ ငါက မင်း ဒီအထိ စိတ်ထိခိုက် သွားလိမ့်မယ် မထင်လို့ပါ။ ဘာပဲပြောပြော မင်းခင်ခင်ကြီးအပေါ် သံယောဇဉ်မကုန်သေးပါဘူး”

ကိုကျော့မောင်သည် စကား၏အဆုံးပိုဒ်ကို အလေး အနက်ထား၍ ပြောလိုက်သည်။

“ငါဝန်ခံတယ် ကျော့မောင်၊ အခုတော့ ငါ သိပါ ပြီကွာ။ ငါ့ဘဝမှာ မိန်းကလေးတွေ မရေမတွက် နိုင်အောင် တွေ့ခဲ့ဖူးတယ်။ ပထမတော့ ငါ့ကိုယ်ငါ ထင်တယ်။ တွေ့တဲ့မိန်းကလေးတိုင်းကို ချစ်တတ် သလိုလိုပဲ ဒါပေမယ့် အမှန်ကတော့ သူတို့ကို ချစ်တယ်ဆိုတာ ငါ့နှလုံးသားက လာတဲ့ အသိနဲ့ ချစ်တာ မဟုတ်ဘူး။ ခင်ခင်ကြီးကိုတော့ ပေါ့ပေါ့တန်တန် ချစ်မိတယ်လို့ ထင်ရင်းကနေ နှလုံးသား ကလာတဲ့ အချစ်နဲ့ နှစ်နှစ်ကာကာ ချစ်လာတာ။ ငါ့ဘဝမှာ ငါ့အချစ်ဆုံး မိန်းကလေးဟာ ခင်ခင်ကြီးပဲ ကျော့မောင်”

“ခင်ခင်ကြီးမှာ ယောက်ျားတွေကို စိတ်နာနေသလား မင်းကိုပဲ စိတ်နာတာလား။ ဒါမှမဟုတ် မင်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး ယောက်ျားအားလုံးကို စိတ်နာသွားတာလား မသိဘူး။ အခု ထိ အိမ်ထောင် မပြုသေးဘူး။ ကျန်ခဲ့တဲ့ အနှစ် နှစ်ဆယ် အတွင်းတုန်းက မင်းနဲ့ထပ်တွေ့လိုက်ရင် အခြေအနေက တစ်မျိုးပြောင်းရင် ပြောင်းသွားနိုင်တယ်နော်”

“ငါတော့ ဒီလို မထင်ဘူး ကျော့မောင်။ အဝကတော့

ခင်ခင်ကြီးကို ငါ့ကိုယ်တိုင် အချစ်ကဆိုးရှာတဲ့ မိန်းကလေး တစ်ယောက်လို့ ထင်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် အခုတော့ ခင်ခင် ကြီးတစ်ယောက်ထံသာ ချစ်ကဆိုးတာ မဟုတ်ဘူး။ စင်စစ် မှာတော့ ငါ့ကိုယ်တိုင် လဲ ချစ်ကဆိုးတဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲလို့ သံလေတယ်။ ဒါကလဲ စောစောက ပြောသလို သူ့ကို နှစ်နှစ် ကာကာ ချစ်လိုသလိုပေါ့ ကျော့မောင်”

ကိုကျော့မောင်သည် ကိုမောင်မောင်ဦး၏ စကားကို သဘောကျသလို ပြုံးလိုက်လေသည်။

“မင်းအချစ်နဲ့ ပတ်သက်လို့ အယူအဆတွေ တိုး တက်လာပြီ မောင်မောင်ဦး။ မင်းမှာ စာနာတဲ့ စိတ်ထားတွေ ရှိလာပြီ။ မဆိုးတော့ဘူး”

အိမ်လမ်းချိုးသို့ ရောက်လာသည်။ ကိုကျော့မောင် က လမ်းချိုးအတိုင်း ချိုးကျေ့ ဝင်လိုက်သည်။ ကိုမောင်မောင် ဦးသည်ကား ချိုးကျေ့၍ မဝင်သေးဘဲ လမ်းဝမှာ ရပ်နေ သည်။ ကိုကျော့မောင် ခြေလှမ်း တုန်ရသည်။ ကိုမောင် မောင်ဦးကို လှမ်းကြည့်သည်။

“မင်းအိပ်နှင့်တော့ ကျော့မောင်”

“ဘယ်သွားဦး မလို့လဲ”

“ကြည့်စမ်းပါဦးကွာ။ ညက ဘယ်လောက် သာ ယာသလဲ။ ဒီလောက်သာယာတဲ့ ညကို ဥပေက္ခာဖြူပြီး အိပ် ပစ်ရမှာ နှမြောစရာကြီး”

ကိုကျော့မောင် ပြုံးရပြန်ချေပြီ

“ကိုယ့်လူက ကဗျာဆန်နေရပြန်ပြီ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အသက် လေးဆယ်ကျော်နေပြီ ဆိုတာလဲ သတိထားပါဦး”

ကိုမောင်မောင်ဦးသည် ဘာမျှ ပြန်မပြော။ ကိုကျော့ မောင်ကို ထားခဲ့ကာယ လမ်းအတိုင်း လျှောက်လာသည်။ ကိုကျော့မောင်သည် သူငယ်မျင်း ဖြစ်သူ၏ နောက်ကျောကို စူးစိုက်ကြည့်ရင်း သက်ပြင်း ရှိုက်လိုက် သည်။ ထို့နောက် အိမ်သို့ လျှောက်ခဲ့သည်။

ကိုမောင်မောင်ဦးသည် သည်လမ်းသို့ လာမည်ဟု ရည်ရွယ်ရင်းစွဲ မရှိ။ တစ်နေရာရာသို့ သွားမည်ဟု လည်း စဉ်းစားမထား။ လျှောက်လာရင်းမှပင် မိမိကိုယ်ကို ကမ္ဘာ အေးစေတိလမ်းပေါ်၌ ရောက်ရှိ နေကြောင်း တွေ့လိုက်ရလေ သည်။

လမ်းတစ်လမ်းလုံး၌ သက်ရှိသတ္တဝါဟူ၍ သူ အထီး တည်းသာ ရှိသည်။ လူတို့ အိပ်စက်ကြလေပြီ။ အိမ်တိုင်း တံခါးပိတ်လျက် မီးမှိတ်ခဲ့ကြလေပြီ။ ကား အသွားအလာ လည်း မရှိတော့။

သူ့စိတ်မှာ အလိုလိုနေရင်း ကြေကွဲချင်နေသည်။

အလိုလိုနေရင်း ရင်ထဲမှာ ဆို့နှင့်နေသည်။ မိမိကိုယ်ကို နာ ကြည်းနေမိလေသလား။ မိမိဘဝကို စိတ်ပျက်နေမိလေ သလားလည်း မပြောတတ်။ တစ်စုံတစ်ရာ အပေါ် မကျေနပ် နိုင်သလို ရှိရသည်ကား အမှန်ပါပင်။

ကမ္ဘာအေးစေတီ ပရိဝုဏ်ကို ဖြတ်ရသည်။ တိတ် ဆိတ်ငြိမ်သက်သော ညဖြစ်၍ ဘုရားထီးမှ ဆည်းလည်း သံသည် လေနှင့်အတူ လွင့်ပျံ့လာလေသည်။ သူ့နားမှာ ဆည်းလည်းသံကို မှတ်မှတ်ရကြားရသည်။ သို့ဖြားလည်း မေ့တေးသံသည် ပုလောင်ပြင်းပြလျက် ရှိသည့် သူ့ရင်မှ အပူကို မငြိမ်းသတိနိုင်င်။ သူ့ရင်ကို အေးမြစေခြင်းမှာ မတတ် သာ။

သူ့ အာရုံတွင် ခင်ခင်ကြီးသည် လွှမ်းမိုးလျက်ရှိ၏။ သူ၏ နားမှာ ယင်းအမည်ပုံတင်ထပ်နေသည်။

အစသော် ကမ္ဘာအေးစေတီမှ ပြန်လှည့်ခဲ့မည်ဟု ရည် ရွယ်သည်။ စဉ်းသည်ကို ကပ်လျက် စဉ်းသည်လုပ်နေသည် ဖြစ်၍ ညဉ့်နက်မှ အိမ်ပြန်လျှင် မကောင်းတတ်ဟု တွေးမိ သည်။ သို့စဉ်လျက် ကမ္ဘာအေးစေတီကို လွန်လာခဲ့သည် တိုင် နောက်သို့ ပြန်မလှည့်မိ။ ခြေလှမ်းကို တုန်ရပ်၍မရ။ ခန္ဓာသည် အာရုံ၏ အလိုကို လိုက်နေလေသည် တကား။

မိုးလေဝသဌာနကို လွန်ခဲ့သည်။ စိတ္တဇဆေးရုံကို ကျော်ခဲ့သည်။ ရှစ်မိုင် လမ်းဆုံးကို ဖြတ်နေမိချေသည်။ ဤ သည်မှာ မမောပန်းလှ၍ချည်း မဟုတ်။ ခင်ခင်ကြီး ရှိရာ အရပ်နှင့် နီးကပ်လာပါပကော ဟူသော အသိမှ ပေါက်ဖွား လာသည့် စိတ်လှုပ်ရှားမှုကြောင့်လည်း ဖြစ်သည်။

လွတ်လပ်ရေးရအပြီးတွင် သူ့ရေနံ့ချောင်းသို့ တစ် ခေါက်ရောက်သည်။ သည်စဉ်က ခင်ခင်ကြီး ရန်ကုန်တွင် နေထိုင်လျက် ရှိကြောင်း သတင်းစကား ကြားရသည်။ သူ၏ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်က ပြည်လမ်းရှိ ရေနံ့သာအိမ်ကြီး အကြောင်းကို ပြောပြခဲ့သည်။ သို့ဖြင့်ရန်ကုန်သို့ရောက်လေ တိုင်း ပြည်လမ်းမှ လာမိလေတိုင်း ရေနံ့သာကို အမှတ်ထင် ထင်ရှိခဲ့သည်။ ခင်ခင်ကြီးကို တစ်စွန်းတစ်စ တွေ့ရလိမ့်နိုး နှင့် ရေနံ့သာရှေ့မှ ဖြတ်ရလေတိုင်း အိမ်ခြံဝန်းအတွင်းဆီ သို့ကြည့်မိသည်ချည်းဖြစ်သည်။ သည်အိမ်တွင် ခင်ခင်ကြီး ရှိနေသည်ဟူသော အသိဖြင့် သည်အိမ်ရှေ့မှ ဖြတ်ရလေ တိုင်း ရင်မှာ ပူနွေးလာမိပြီ။

ယခုကိုမောင်မောင်ဦးသည် ရေနံ့သာရှေ့တွင် ပူနွေး သော ရင်ဖြင့် ရပ်မိပြန်လေပြီ။ ယခုအခါတွင် ခင်ခင်ကြီး သာမက နန်းကိန္နရီပါ ရှိနေသည် ဟူသော အသိဖြင့် နှလုံး သည်းပွတ်များသည်ပင် တဆတ်ဆတ် တုန်ခါနေလေ သ

လား မှတ်ထင်ရအောင် ရင်ခန့်နေသည်။ ရေနံသွားအိမ်ကြီးမှာ လရောင်အောက်တွင် ခဲခဲ ထည်ထည်ကြီး ရုပ်တည်နေသည်။ အိမ်၏အဖိုး စိန်တောင်များသည် မိုးသို့မျှော်နေဟန်ရှိသည်။ ရုတ်တရက် အမြင်၌ စုလစ်မိမ်းချွန်သဖွယ် ထင်ရသည်။

အိမ်တွင် မီးအလင်းရောင်မမြင်ရ အသံဗလံဟူ၍ လည်း လုံးဝမကြားရ။ တံခါးဝတွင် ရပ်နေသည်။ တံခါး၏ ဘောင်၌လက်တင်ထားသည်။ အိမ်အတွင်းသို့ မမှိတ်မသုန် ငေးကြည့်နေမိသည်။

ဖြစ်နိုင်မည်ဆိုလျှင် “ခင်ခင်ကြီးရေ၊ ခင်ကြီးရေ။ ညီမရေ” စသည်ဖြင့် အော်ဟစ်ခေါ်ဝေါ်လိုက်ချင်သည်။ မိမိ၏ ရုပ်သွင်ကို မြင်ရစေချင်သည်။ သူတို့၏ ရုပ်သွင်ကိုလည်း မြင်ချင်လှပါသည်။

ခေါ်ခွင့်မသော၊ မြင်ခွင့်မရှိသည့်အဖြစ်ကို တွေးမိလေ တော့လည်း ရင်ထဲမှာကြေကွဲရသည်။ ဆိုနှင့်ရခြင်းသည် မျက်ဝန်း၌မျက်ရည် ပြည့်လျှမ်းလာလေသည်။ အကြည့်ကို မှုန်ဝါးလာစေသည်။ ရင်မှာနာကျင်ရ လွန်းလှပါသည်ကွယ်။

ဝင်ကြွေးဆိုသည်မျိုးမှာ သံသရာအထိမနေ၊ လောက ၌ ပြတတ်သည်ဆိုခြင်းကို တွေးမိပါပြီ။ နားလည်ရပါပြီ။ ဟိုစဉ်က မိမိဘက်က အနိုင်ချည်းဟု မှတ်ခဲ့သည်။ မိမိရှေ့ မှောက်တွင် မိန်းမတကာတို့ ဒူးထောက်ရသည့် အဖြစ်မျိုး နှင့်သာ ကြုံရသည်ဟု ယူဆခဲ့သည်။ ယခုတော့လည်း အဖြစ် တို့ကဆန့်ကျင်ဘက်ပါကလား၊ ပြောင်းပြန်ပါကလား။ တင်ရှိနေသော ဝင်ကြွေး မှန်သမျှကိုပေးဆပ်ရမည့် အဖြစ်ပါ ကလားဟု ကိုမောင်မောင်ဦး နားလည်လာသည်။

သူ့အရှေ့မှ လူတစ်ယောက် ဘွားခနဲ ပေါ်လာ သည်။ ကိုမောင်မောင်ဦးမှာ ဆတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ လန့်ဖျပ်သွားရသည်။ ရုပ်မည်ပြုသော လက်တစ်ဘက်ကို ထိုသူက မမ်းဆွဲလိုက်ခြင်းခံရသည်။ ထိုသူ၏ လက်မှာ ကျား လျှာနုယ် ကြမ်း၍၊ သူ၏ ဆုပ်ကိုင်မှုမှာ ပြုတ်တူသဖွယ် သန့်မာတင်းကျပ်လှသည်။

“ခင်ဗျားကို ကျုပ်ကြည့်နေတာ ကြာပြီ”

ထိုသူထံမှဝဲသောအသံကိုကြားရသည်။ အသံမှာ ခက်ထန်နေသည်။

“ခင်ဗျားဘာလုပ်ဖို့ ဒီမှာ လာရပ်နေတာလဲဟင်”

ရုတ်တရက်ဖြစ်၍ ကိုမောင်မောင်ဦး ဘာပြန်ပြော ရမည် မသိနိုင်။ သူ့ရှေ့မှာရှိနေသည့် ခြံစောင့်ဖြစ်ရမည်ဟု ၍တော့ သိသည်။ ထိုသူကို ကိုထွန်းခင်လေလား ထင်မိ သေးသည်။ အသံနေ အသံထားကြောင့် မဟုတ်နိုင်။ အခြား တစ်ယောက် ဖြစ်ပေလိမ့်မည် ထင်သည်။

“ဟေ့လူ မေးနေတာ မကြားဘူးလား။ ပါးစပ်မပါ ဘူးလား”

သည်အထိ သူဘာမျှ ပြန်မပြောမိ။ ပိုမိုတင်းကျပ် စွာ ဆုပ်ကိုင်ခြင်းကို ခံစားရသည်။

“ဒီလူတော့ ဒုက္ခရောက်ချင်ပြီ ထင်တယ်။ မြောလေ ဗျာ၊ ခင်ဗျားဘာလုပ်ဖို့ ဒီခြံရှေ့မှာ လာရပ်နေတာလဲ၊ ဓား ပြတိုက် မလို့လား။ နိုးမလို့လား”

“ခင်ဗျားပြောတာမျိုးတွေ တစ်ခုမှ ကျုပ်မလုပ်ပါဘူး ကိုမောင်မောင်ဦးထံမှ အသံထွက်လာသည်။ သူ့အသံမှာ တိုးညင်းလှသည်။

“ဒါပြင်”

“ကျုပ်ဒီမှာ လာရပ်နေတာ ခင်ခင်ကြီးနဲ့ တွေ့ချင် လို့ပါ”

ကိုမောင်မောင်ဦးသည် ယင်းစကားကို ဖျစ်ညှစ်ပြော လိုက်သည်။ ခြံစောင့်သည် သူ့သခင်အား ခင်ခင်ကြီးဟု ပိုင်စိုးပိုင်နင်းခေါ်လိုက်သည့်အတွက် ခံပြင်း မိဟန်ရှိသည်။

“ခင်ဗျား အရူးလားဗျ၊ ဒီအချိန်ကြီးကျမှ ခင်ဗျား ကို ဆင်းတွေ့ မလား”

“ကျုပ်ကလဲ ဆင်းတွေ့ရမယ်လို့ မပြောရသေးပါ ကလား။ ကျုပ်အနေနဲ့ တွေ့ချင်တယ် လို့သာပြောတာပါ။ ပြီးတော့ ခင်ခင်ကြီးကို အိပ်ရာက သွားနှိုးဖို့လဲ မလို့ပါဘူး လေ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကျုပ်က သေမလောက်တွေ့ ချင်ပါတယ်ဆိုတောင်မှ သူကလာတွေ့မှာ မဟုတ်လို့ပါပဲ”

ခြံစောင့်သည် ကိုမောင်မောင်ဦးအား ဆန်းကြယ်သလို ကြည့်သည်။ ကိုမောင်မောင်ဦးက သူ့စကားကို သူ့ဘာသာ သဘောကျသွားသလို ရယ်ချလိုက်သည်။

“ကဲဗျာ၊ ခင်ဗျားကို ဒုက္ခမပေးချင်တော့ပါဘူး။ ကျုပ် လက်ကိုလွှတ်ပါ။ ကျုပ်သွားပါရစေတော့”

ခြံစောင့်သည် ဘာပြောရမှန်း မသိတတ်တော့သလို ရှိသည်။ ကိုမောင်မောင်ဦးလက်ကို လွှတ်ပေးလိုက်သည်။ ကိုမောင်မောင်ဦး နောက်သို့လှည့်လိုက်သည်။ တစ် လှမ်းနှစ်လှမ်း လျှောက်သွားသည်။

ပြီးမှ တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရသလို ပြန်လှည့် လာသည်။

“ဪ ဘာတစ်ခုတော့မှာရ ဦးမယ်။ မနက်ကျရင် ခင်ခင်ကြီးကိုပြောလိုက်စမ်းပါ။ ညက မောင်မောင်ဦး ဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက် ရေနံသွားကို ရောက်လာတယ် ဆိုတဲ့ အကြောင်း”

ထိုနောက် ကိုမောင်မောင်ဦးသည် ခေါင်းငိုက်စိုက်ချ

ကာ လာလမ်းအတိုင်း ပြန်လျှောက်လာခဲ့သည်။

ရေနံ့သာ၏ ခြံစောင့်အဖြစ် စတင်အမှုထမ်းကတည်းက သည်အဖြစ်မျိုး မကြုံဖူးခဲ့။ အကယ်၍ သူခိုး၊ ဓားပြ များနှင့် ဆုံရလျှင်ပင်သည်အထိ စိတ်လှုပ်ရှားရမည် မထင်။

သူ၏ စိတ်တွင် တစ္ဆေ။ သရဲ အခြောက်ခံရသည့် နယ်မြစ် သည်။ စင်စစ်ထိုညက ရေနံ့သာ၌ တကယ်တမ်း တစ္ဆေ ခြောက်ခဲ့သည့်အဖြစ်ကိုမူ ဒေါ်ရေနံ့သာခင်ခင်ကြီး ကိုယ်တိုင် မှ လွဲ၍ အခြားသူတို့ သိစွမ်းနိုင်ခြင်း မရှိကြပါပေ။

သူ့အမည်ကို ဦးမွန်ကြီးဟု ရေနံ့သာမှ လူအများက ခေါ်ကြသည်။ ယင်းအမည်သည် သူ၏အမည် အစစ်အမှန်တော့မဟုတ်။ သူ့အမည်မှန်ကို ရေနံ့သာမှ လူများမသိကြ။ သိနိုင်အောင်လည်း တစ်ဦးတစ်ယောက်ကမှ တကူးတကန့် ဖောင့်ခြင်းမရှိခဲ့ကြ။

သူသည် တနင်္သာရီတိုင်းမှ ဖြစ်လေသည်။ သထုံဖက်က ဖြစ်သည်။ ကြက်တူရွေးတောင်က ဆိုလားမသိ။ မွန်လူမျိုးဖြစ်သည်။

သူ၏ပေါင်တွင် မည်းမည်းမှောင်သော ဆေးမင်ကြောင်ထိုးကွင်းနှင့်။ ရင်ဘတ်၌ အရဟံစမနှင့်။ လက်ဖျံတွင် ဂဠုန်မင်းနှင့် ပင့်ကူနှင့်။ ကျောတွင် စ၊ ဓ၊ ဝ နှင့် အင်းကွက်နှင့်။ သူသည် ဂင်တိုတိုဖြစ်သည်။ ပုပျပ်သောအရပ်နှင့်လိုက်ဖက်သော ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် ရှိသည်။ ကြက်သားများမှာ အမြောင်းမြောင်း အပူပူထနေသည်။ ကျစ်လျစ် 'ာကျောသည်။ သူ၏အသက်သည် ငါးဆယ်ကျော်ခဲ့လေပြီ။ အသက်နှင့် မလိုက်အောင် လျင်မြန်ဖျတ်လတ်ဆဲဖြစ်သည်။ သွက်လက်သန်မာဆဲ ဖြစ်သည်။

သူ၏မျက်နှာမှာ လေးထောင့်ကျကျ ဖြစ်သည်။ မေးရိုးသည် အရင်း၌လိုသည်ထက် ပို၍ တုတ်ခိုင်နေသည်။ ဆယ်ပြားစိမျက်နှာဟု သူ့ကွယ်ရာ၌ အစေခံ မိန်းကလေးများက ခေါ်ကြသည်။ သူ၏နှာခေါင်းသည် အဖျား၌ကားသည်။ ပွရောင်းရောင်း ဖြစ်သည်။ သူ၏ မျက်နှာ၌ အမာရွတ်

များစွာရှိသည်။ မျက်ခွံတစ်ဖက်သည် အောက်သို့ ပိတ်ကျနေသည်။ သူသည် တစ်ချိန်က လက်ဝှေ့ကျော်ကြီးတစ်ဦးဖြစ်လေသည်။ အသက်လေးဆယ်နီးပါးအထိ လက်ဝှေ့ထိုးနေခဲ့သည်။ သူနှင့် သတ်ဘက်တစ်ဦး သူ့လက်ချက်ဖြင့် လူစဉ်မမီ ဖြစ်ရကတည်းက လက်ဝှေ့ကြီးဝိုင်းကို စွန့်ခွာခဲ့သည်။ မြဲစောင့် အလုပ်ကို လုပ်သည်။ ယင်းရာထူးဖြင့် ရေနံ့သာသို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ ရောက်ကတည်းက ဦးမွန်ကြီးဟု အမည်တွင်သည်။ ယင်းအမည်ကို သူ ကိုယ်တိုင်က နှစ်ခြိုက်ပုံ မပြုလှသော်လည်း သူ၏အမည် အစစ်အမှန်ကို ခေါ်ဆိုပါဟူ၍မှ မည်သည့်အခါကမှ တောင်းဆိုခြင်းမရှိခဲ့။

သူသည် ရိုးသားသူဖြစ်သည်။ တည်ငြိမ်၍ စိတ်ရှည်သည်။ စကားနည်း၍ သူတပါးကိစ္စများ၌ စပ်ရခြင်း ကင်းသည်။ ဦးမွန်ကြီးသည် ရေနံ့သာ၌ စိတ်အချရဆုံး အယုံအကြည်ရဆုံး အမှုထမ်းတဦးဖြစ်လေသည်။

ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီးအဖို့ ဦးမွန်ကြီးကို ငှား၍ ရသောအခါ ရေနံ့ချောင်းရှိ ရေနံ့သာအိမ်မှ လူယုံဦးထွန်းခင်ကို သတိရဖွယ်ဖြစ်လာသည်။ ဦးထွန်းခင်သည် စစ်ပြေးရင်း ပုပ္ပါး၌ ဆုံးရှာသည်။ ဦးထွန်းခင်သည် ဦးမွန်ကြီးထက်ပင် သစ္စာကြီးရုံမျှမက အိမ်မှုကိစ္စအဝဝကိုလည်း တိုင်ပင်ဖော်တိုင်ပင်ဖက်အဖြစ် အသုံးချ၍ရသည်။ မြဲစောင့်အလုပ်သာ မက ရုံးစေရာ ဒရိုင်ဘာ အလုပ်ကိုပါ လုပ်ခဲ့သည်။

ဦးထွန်းခင်သေဆုံးရခြင်းမှာ ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီး၏ဖခင် ဦးအောင်ခန့် သေဆုံးရခြင်းနှင့် ပတ်သက်နေသည်။ ဦးအောင်ခန့် ဂျပန်များ အဖမ်းခံခဲ့ရသည်မှာ ဦးထွန်း

ခင်ကို ညှာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ကင်ပေတိုင် အချုပ်ခန်းတွင် ဦးအောင်ခန့် ဆုံးပါးခဲ့သည်။ ယင်းအဖြစ်နှင့် စပ်လျဉ်း၍ ဦးထွန်းခင်သည် သူ့ကိုယ်သူ ခွင့်မလွှတ်နိုင်အောင် ရှိခဲ့သည်။ ဦးအောင်ခန့် သေဆုံးခြင်းမှာ သူ ပုယောဂမကင်းဟု ထင်သည်။ ထိုအဖြစ်အတွက် ထာဝစဉ် စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေခဲ့သည်။ အများက ပိုင်းဝန်း မျောင်းဖျာသည့်တိုင် သူ့မှာမပြေ၍ မပြေနိုင်ခဲ့။ ယင်းဝေဒနာဖြင့်ပင် ဦးထွန်းခင် ဆုံးပါးခဲ့ရခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဦးထွန်းခင်လို ယုံကြည်စိတ်ချရသူမျိုး နောက်ထပ် မရနိုင်တော့ဟုထင်ဆဲ ရေနံသာသို့ ဦးမွန်ကြီးရောက်လာသည်။ ဦးထွန်းခင်လို မဟုတ်ပေမယ့် ဦးထွန်းခင်နီးပါး စိတ်ဗျာဒိတ် တစ်ဦး ဖြစ်သည်။

သည်ကနေ ဦးမွန်ကြီးကို ကြည့်ရသည်မှာ ဂနာမငြိမ်လှ။ သူသည်တစ်စုံတစ်ရာကို ပြောချင်ဟန်ရှိသည်။ ယင်းစကားမှာ ရေနံသာခင်ခင်ကြီးမှ လွဲ၍ အခြားသူကို မပြောလိုသောစကားမျိုးဖြစ်ပုံရသည်။

အခါတိုင်းက ဆိုလျှင် နံနက် ခြောက်နာရီခွဲ နေ့အထွက် ရေနံသာရှိ ပြတင်းပေါက်ကိုအဖွင့်တွင် ဦးမွန်ကြီး ဝတ္တရားကုန်ဆုံးသည်။ သူ့အတွက် သီးသန့်ရထားသော တန်းလျားသို့ပြန်၍ အိပ်စက်လေ့ရှိသည်။

သည်ကနေ့တွင်မူ ဦးမွန်ကြီး ခုနစ်နာရီထိုးခါနီးအထိ သူ့တန်းလျားသို့ မပြန်ဖြစ်သေး။ အိမ်ဆင်ဝင်အောက်မှ ဗြတ်လျှောက်ရင်း ဧည့်ခန်းသို့ မသိမသာ လှမ်းလှမ်းကြည့်တတ်သည်။ ဧည့်ခန်းတွင် ဒေါ်ရေနံသာ ခင်ခင်ကြီး ရှိ မရှိ စူးစမ်းသည်။

ညက တွေးရင်းတော့ရင်းဖြင့် အတော်ညဉ့်နက်လေမှ အိပ်မောခဲ့သော ဒေါ်ရေနံသာခင်ခင်ကြီးသည် ခုနစ်နာရီထိုးခါနီးမှပင် အိပ်ရာမှ နိုးလာသည်။ ရေချိုးခြင်း၊ အဝတ်လဲခြင်းဖြင့် ခုနစ်နာရီထိုးခဲ့သည်။

အိပ်ရေးပျက်ခြင်းသာမက စိတ်တွင်လည်း တစ်စုံတစ်ရာအတွက် စနိုးစနောင့်ခံစားနေသလိုရှိသော ဦးမွန်ကြီးသည် ဒေါ်ရေနံသာခင်ခင်ကြီး ဧည့်ခန်းသို့ရောက်လာသည်အထိ မစောင့်နိုင်တော့။ စင်စစ်တွင်လည်း ဒေါ်ရေနံသာခင်ခင်ကြီးအား ခင်ခင်ကြီးဟု ပိုင်စိုးပိုင်နှင်းခေါ်သူ။ အနောင့်အသွားမလွတ် စကားအချို့ကို ပြောခဲ့သူ။ အမူအကျင့်ရော ဖျပ်သွင်ပါ ထူးခြားသူနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ဦးမွန်ကြီးမှာ ဘဝင်မကျနိုင်။

ဒေါ်ရေနံသာခင်ခင်ကြီး၏ ဆန်းကြယ်စွာနေထိုင်မှု၊ ယခုအခါ နန်းကိန္နရီဆိုသော အမြဲမိမင်းသမီးလေးကို အိမ်ပေါ်

ခေါ်တင်ကာ မွေးစားမှု၊ အစက အပျိုကြီးဟု ထင်ထားရာမှ ယခုအခါ ယောက်ျားရဖူးသည် ကလေးရဖူးသည် စသော စကားများကို အစစခံများ ဝေဖန်ပြောဆိုမှုနှင့် သူ့အနေနှင့်တစ်စွန်းတစ်စ နားလည်ရခြင်းများအတွက်လည်း ဦးမွန်ကြီး စိတ်မှာ စနိုးစနောင့် ရှိခဲ့ရပြန်သည်။

ဒေါ်ရေနံသာ ခင်ခင်ကြီးတွင် လျှို့ဝှက်ဆောင်ရွက်ဖွယ်ကိစ္စရပ်များရှိလေသလား။ ယင်းသို့ဆောင်ရွက်ရာ၌ မောင်မောင်ဦး ဆိုသူ၏ အခန်းကဏ္ဍများ ပါဝင်နေလေမလား စသည်ဖြင့်လည်း ဦးမွန်ကြီး စဉ်းစားသည်။

ထိုကြောင့်ပင် နေ့လယ်သို့မဟုတ် ညနေတွင် ပြန်လည်ဆုံစည်းနိုင်ရန် အခွင့်အရေးရှိပါလျက် ထိုအချိန်သို့ တိုင်အောင် ဦးမွန်ကြီး မစောင့်နိုင်။ နောက်ဖေးမှဝင်ကာ ထမင်းစားခန်းသို့ လာခဲ့သည်။ ဒေါ်ရေနံသာခင်ခင်ကြီး ထိုင်နေရာစားပွဲသို့ ရိုကျိုးသော အမူအရာဖြင့်တိုးလာခဲ့သည်။

ဦးမွန်ကြီးကို မြင်ရသည်ဆိုလျှင်ပင် တစ်စုံတစ်ရာ ပြောရန်ရှိကြောင်း၊ ဒေါ်ရေနံသာခင်ခင်ကြီးအက်ခတ်နိုင်စွမ်းရှိဟန်တူသည်။

“ကဲ ဦးမွန်ကြီး၊ ဘာကိစ္စ”

ဒေါ်ရေနံသာခင်ခင်ကြီးထံမှ အသံထွက်လာသည်။

ဦးမွန်ကြီးသည်စကားကို အလျင်စလိုပြောချင်နေသော်လည်း ဘေးဘီကိုကြည့်သေးသည်။ တစ်ပါးသူတို့ မကြားစေရန် စားပွဲအနီးသို့ပို၍ တိုးကပ်ကာ လေသံတိုးတိုးဖြင့်ပြောသည်။

“ဒီလိုခင်ဗျား၊ ညတစ်နာရီလောက်မှာ လူတစ်ယောက် ခြံကို ရောက်လာတယ်”

သူ၏ နိဒါန်းစကားကို ဒေါ်ရေနံသာခင်ခင်ကြီးက မည်သို့မျှမထူးခြားသလို နားထောင်နေသည်။ သူသည် ညကအဖြစ်အပျက်နှင့် စကားများကို ပြန်ပြောင်း ပြောပြရသည်။ ထိုအခါ တစ်စထက်တစ်စ စိတ်ဝင်စားလာသလိုရှိသည်။

“အဲ . . . အဆိုးမှာတော့ သူက သူ့လာသွားတဲ့ အကြောင်း ပြောလိုက်ပါဆိုပြီး ပြန်သွားတာပဲ”

ဒေါ်ရေနံသာ ခင်ခင်ကြီးသည် မျက်မှောင်ကြွရင်း မည်သူဖြစ်နိုင်မည်နည်းဟု စဉ်းစားသည်။ စဉ်းစား၍ မပေါ်နိုင်တော့မှ မေးသည်။

“သူဆိုတာ ဘယ်သူလဲဟင်”

“မောင်မောင်ဦးတဲ့”

“ဟင်”

ဒေါ်ရေနံသာခင်ခင်ကြီး၏ ကိုယ်မှာတွန့်သွားသည်။

ထိုင်နေရာမှ ရုတ်တရက် ထ၊ရပ်မိတော့မလိုရှိ သည်။

ဒေါ်ရေနဲ့သာခင်ခင်ကြီး၏ မျက်နှာမှ အပြောင်းအလဲ များစွာကို မြင်ရသည်။ သူမ၏မျက်ဝန်းမှာ ရုတ်တရက် ပြူး ကျယ်သွားသည်။ မျက်နှာမှာ ဖြူဖျော့သွားသလို ရှိသည်။ အလွန်တရာ အံ့ဩတုန်လှုပ်သွားသည့်ပမာ ဖြစ်သည်။ တုန် လှုပ်ရသည်မှာ တစ္ဆေသာရဲတစ်ကောင်၏ အကြောင်းကို ကြား လိုက်ရသည့်နယ်ပါပင်တည်း။

မိမိတွေးထင်ခဲ့သလို ဖြစ်ခဲ့လေပြီဟု ဦးမွန်ကြီး ထင်သည်။ ဒါကြောင့် စိတ်မှာ စနိုးစနိုးရင့်ရင့်ရေတာပဲဟု တွေးသည်။ သူ့အနေနှင့် တာဝန်ကျေပြီဟု မှတ်ထင်သည်။

ဒေါ်ရေနဲ့သာခင်ခင်ကြီးသည် ပျက်ယွင်းသွားသော ဣန္ဒြေကို ပြန်လည် ထိန်းချုပ်သည်။

“ကျေးဇူးပဲ ဦးမွန်ကြီး ကံသွားနိုင်ပြီ” ဆိုသည်။

ဦးမွန်ကြီးသည် ဝင်လာစဉ်ကလို ရိုကျိုးသောအမူ အရာဖြင့် ထမင်းစားခန်းမှ ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားသည်။

သို့နယ်ဖြင့် တစ္ဆေသည် ထိုနေ့က ရေနဲ့သာကို လည်းကောင်း၊ ဒေါ်ရေနဲ့သာခင်ခင်ကြီးကို လည်းကောင်း ခြောက်လှန့်လေသည်။ ယင်းတစ္ဆေကား အခြားသော နာနာ ဘာဝတစ္ဆေမျိုးအစားမဟုတ်။ စိတ်ကိုမို၍ ဖြစ်သောအတိတ် တစ္ဆေတည်း။

ထိုနေ့က ဒေါ်ရေနဲ့သာခင်ခင်ကြီး၏ စိတ်မှာယောက် ယက်ခပ်ရသည်။ လူကိုယ်တိုင်လည်း အငြိမ်မနေနိုင်။ အိမ် အတွင်း ထိုင်ချို၊ ထ၊ချို၊ သွားချို၊ လာချိန်နှင့် မငြိမ်မသက် ဖြစ်နေရသည်။

သူဘယ်ပုံဘယ်နည်းဖြင့် ရေနဲ့သာသို့ရောက်လာ ရပါလိမ့်။ သူ့အားဘယ်သူကများ လမ်းညွှန်လိုက်ပါ လိမ့်။ သူနှင့်နန်းကိန္နရီတို့ ဆက်စပ်မှုရှိခဲ့လေသလား၊ နန်းကိန္နရီကို မိမိတို့ရင် သွေးဟု သူသိနေလေသလား။ နန်းကိန္နရီကို မွေး စားလိုက်ခြင်းဖြင့် သူဘယ်လိုများ ဆက်စပ်ချင်ပါလိမ့်။ သူ မှာ အဘယ်သို့သော အကြံအစည်မျိုး ရှိနေပါလိမ့်။

ဘယ်လိုရေစက်မျိုးပါလိမ့်ကွယ်။ သူနှင့်ပတ်သက် လာလျှင် ရင်မောစရာချည်းပါပဲကလား။ တွေ့စမှသည် ယနေ့အထိ တစ်ခါမှ အဆင်မပြေပါကလား။ သူသည် ပူလောင်ပြင်းပြခြင်းကိုသာ အစဉ်ဖန်တီး တတ်သူပါက လား။ သက်ပြင်းအကြိမ်ကြိမ်ရှိက်ရသည်။ သက်မ အတန် တန်ချရသည်။

နောက်တော့စိတ်ကိုမည်သို့မျှ ငြိမ်ငြိမ် မထားနိုင်ဘဲ အငြိမ်ထောင်ဆရာ ဦးမြတ်စံအိမ်သို့ ဒေါ်ရေနဲ့သာခင်ခင်ကြီး

ရောက်လာခဲ့ရတော့သည်။ အငြိမ်ထောင်ဆရာ၏အိမ်မှာ လူသူများပြားနေသည်။ ဆိုင်းသံပုံသံများကို အဝေးမှပင် ကြားနေရသည်။ မြဲဗျာရုံအငြိမ်အတွက် အပူပတ်ခြင်း ဇာတ် တိုက်နေကြောင်း တွေ့ရသည်။

ဒေါ်ရေနဲ့သာခင်ခင်ကြီးကို မြင်ရလျှင် အကြောင်း တစ်စုံတစ်ရာ ထူးခြားခြင်းရှိရမည်ဟု ကိုဌက်ရိုးတွေးသည်။ သူသည် အခန်းတစ်ခန်းကို ရပ်နားချိန်၌ ဆေးလိပ်စွာ သလိုလိုနှင့် စည့်ခန်းသို့လာသည်။ ဒေါ်ရေနဲ့သာခင်ခင်ကြီး နှင့် ဦးမြတ်စံတို့၏ ပြောစကားများကို နားစွင့်သည်။

ဦးမြတ်စံမှာ မျက်လုံးပြူး မျက်စိပြူးဖြင့် ငြင်းပယ် နေကြောင်းတွေ့ရသည်။ ဒေါ်ရေနဲ့သာခင်ခင်ကြီးကို ကြည့်ရ သည်မှာ အကြံအိုက်နေပုံရသည်။ စီးကရက်တစ်လိပ်ကို မီးညှိ ကာ အလျင်စလို ရှိုက်ဖွာနေသည်။ စီးကရက်မီးခိုးများကို မှုတ်ထုတ်လိုက်ခြင်းနှင့်အတူ ပြောသည်။

“ကျွန်မ ယတိပြတ်ပြောချင်တယ် ဦး။ ကျွန်မနဲ့ နန်း ကိန္နရီတို့ရဲ့ အကြားမှာ ဘာပြဿနာမှ မပေါ်ချင်ဘူး။ ကျွန်မ ကိုယ်ဖြစ်ဖြစ်၊ နန်းကိန္နရီကိုပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ ဘယ်သူကမှ အမှန်နှင့် အယုတ် မပေးစေချင်ဘူး။ ဒီတော့ဦးတို့ဘက်က ဘယ်သူက လာမေးမေး။ ကျွန်မအကြောင်းကို တစ်စွန်းတစ်စမှ မဟာဘဲ နေဖို့ပါပဲ။ ဘာမှမသိသလို နေဖို့ပါပဲ။ ကျွန်မ နန်းကိန္နရီကို မွေးစားလိုက်တယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်း လူသိနည်းလေ ကျွန်မ တို့အဖို့ အကောင်းဆုံးဖြစ်လေပဲ”

“ဒီအတွက် ဦးတို့ကိုစိတ်ချပါ။ ဦးတို့တတ်နိုင်သမျှ ထိန်းပါမယ်။ ဦးတို့ပါးစပ်က ဒီစကားဘယ်အခါမှ မထွက် စေရပါဘူး။ အဲဒါပေမယ့် တစ်ခုတော့ရှိတယ်။ နန်းကိန္နရီကို သိထားတာက ဦးတို့လင်မယားနှစ် ယောက်တည်း မဟုတ် ဘူး။ အငြိမ်တစ်ဖွဲ့လုံးက သိထားကြ တာပဲ။ ဘူးတစ်ရာ ပိတ်လို့ရမယ်။ ပါးစပ်တစ်ပေါက်ပိတ်ဖို့ မလွယ်ဘူးဆိုတာ ကို . . .”

ဒေါ်ရေနဲ့သာခင်ခင်ကြီးသည် ဦးမြတ်စံ၏ စကား မဆုံးမိ စိတ်မရှည်နိုင်သလို ဖြတ်ပြောလိုက်သည်။

“အို ဒီပါးစပ်ပေါက်တွေက ဘာပိုပိတ်လို့ မရလှ မှာလဲ။ ပါးစပ်ပေါက်တွေကို ငွေနဲ့ပိတ်လိုက်ရင် အလိုလိုပီသ သွားမှာပေါ့။ ဒီပါးစပ်တွေကို ပိတ်ဖို့ ငွေဘယ်လောက် ကုန် ကုန် ကျွန်မ အကုန်ခံမယ် ဦး”

ရွေး၊ နှိပ်ဟ။

ကိုဌက်ရိုး၏ ဝမ်းထဲမှ ကျိတ်၍ ရုတ်ဆိုမိသည်။ သူသည် ကျေနပ်စွာဖြင့် စကားပိုင်းအနီးမှ ထွက်ခွာလာ သည်။ သည့်အတိုင်းဆိုပါက မောင်မောင်ဦးဆိုသူ၏ ဇော

စကားများက အဓိပ္ပါယ်ရှိနေပါရောလား။ သည်လူအတော် လာဘ်မြင်တဲ့ လူလေပဲဟု ကိုငှက်ရိုးစိတ်ထဲမှ ချီးကျူးသည်။ သည်နောက်ပိုင်းတွင် ဇာတ်တိုက်ရသည်ကို စိတ်မပါတော့။ သူသည် ဒေါ်ရေနံ့သာခင်ခင်ကြီးအား တစ်စုံတစ်ခု ပြောချင်နေသည်။ ဘာပြောရမည်လည်း မသိတတ်။ ကိုမောင်မောင် ဦးဆိုသူမပါဘဲ သူဘာမျှမပြောနိုင်သည်ကို တွေးမိလာသည်။ ကိုမောင်မောင်ဦးသည် သူ၏ရှေ့ဆောင် သူ၏လမ်းညွှန် အရာရာသူနှင့် တိုင်ပင်ရမည်။

သို့တိုင်အောင် တစ်စုံတစ်ရာကို လုပ်ချင်လျက်ရှိသည်။ သူတတ်နိုင်သမျှ အလျင်ကြို၍ ဆောင်ရွက်ချင်နေသည်။

သို့ဖြင့် ညနေပိုင်းဇာတ်တိုက်ပြီးချိန်မှာ တယ်လီဖုန်းလမ်းညွှန်တစ်အုပ်ဖြင့် အလုပ်ရှုပ်နေသော ကိုငှက်ရိုးကို တွေ့ရသည်။ သူသည် ဒေါ်ရေနံ့သာခင်ခင်ကြီးတည်းဟူသော အမည်ကို တယ်လီဖုန်း လမ်းညွှန်စာအုပ်၌ ရှာသည်။ အင်္ဂလိပ်စာလေးငါးခြောက်တန်းလောက် တတ်ထားသူ ဖြစ်၍ တယ်လီဖုန်းလမ်းညွှန်လောက်တော့ ရှာတတ်သည်ပင်။

တွေ့ပြီးဆိုသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်ပင် ကွက်ကိုလှည့်သည်။ အဘယ်ကြောင့်ဟူ၍တော့ မသိ။ ထိုစဉ်က သူ၏ရင်မှာ ခုန်နေလေသည်။

တစ်ဘက်မှ "ဟဲလို" ထူးသည်။

အသံမှာ မိန်းမသံ။

နန်းကိန္နရီနဲ့စကားပြောချင်လို့ပါ။

ကိုငှက်ရိုးဆိုသည်။

"ဘယ်သူကပြောချင်တာလဲ"

တဖက်မှ စစ်မေးလာ၍ သူ့အမည်ကို ပြောပြလိုက်ရသည်။

"ဪ ကိုငှက်ရိုးလား အခုပြောနေတာ ကျွန်မပါ။ ရေနံ့သာခင်ခင်ကြီးပါ"

ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီးအသံမှာ ကိုငှက်ရိုးအား အလိုကျပုံမရှိလှ။

"ကိုစွရယ် ဘာရယ် မဟုတ်လှပါဘူး အစ်မကြီးရာသတိရလို့ပါ။ စကားစမြည်ပြောချင်လို့ပါ။"

ဒေါ်ရေနံ့သာခင်ခင်ကြီးက နန်းကိန္နရီကို ခေါ်လိုက်ပုံရသည်။ စကားပြောခွက်မှ နန်းကိန္နရီအသံပေါ်လာသည်။

စင်စစ်တွင် ရေနံ့သာသူ့ ရောက်ခဲ့ပြီးနောက် ပထမဆုံး အကြိမ်အဖြစ် နန်းကိန္နရီအမည်ဖြင့် တယ်လီဖုန်း လာခြင်း ဖြစ်သည်။ ထို့အတွက် ရေနံ့သာမှာ အထူးအဆန်း ဖြစ်နေသည်။

"အရီလား၊ ငါငှက်ရိုးပါဟာ"

"ဪ ကိုငှက်ရိုးလား ပြော"

"အကြောင်းထူးတော့ မရှိပါဘူးဟာ၊ သတိရလို့ပါ။ နှင်သူဌေးသမီး ဖြစ်နေတော့ တို့ကိုများမေးနေပြီလားလို့"

"မမေ့ပါဘူးဦးလေးရယ်။ အရီမှာ ဒီစိတ်ထားမျိုး မရှိဘူးဆိုတာ ဦးလေးအသိသားနဲ့"

"အေးပါ၊ ငါကလဲ စကားအဖြစ်ပြောတာပါ။ ဒါပါပဲ အရီ။ အားတဲ့အခါ တို့ဆီလဲ လာလည်ပါဦး ဟုတ်လား"

"ဟုတ်က"

ကိုငှက်ရိုး စကားပြောခွက်ကို ချထားလိုက်သည်။

ကိုငှက်ရိုး အကျေနပ်ကြီး ကျေနပ်နေသည်။ အနှစ်

သိမ့်ကြီး နှစ်သိမ့်နေသည်။

နန်းကိန္နရီအား မည်သို့ဆက်သွယ်ရမည် ဆိုခြင်း ကို သိခဲ့ရပြီ။ သူ့ဘက်က တာဝန်ကျေခဲ့ပြီ။ မောင်မောင်ဦး ဆိုသူ၏တာဝန်သာ ကျန်တော့သည်ဟု မှတ်ထင်နေသည်။ သူနှင့် အမြန်ဆုံးတွေ့ချင်နေသည်။ သို့နှင့်ပင် သူသည် စိတ်စောစွာဖြင့် အိမ်သို့ ပြန်ခဲ့သည်။

မိမိအိမ်ကို အဝေးမှလမ်းမြင်လိုက်ရပြီဆိုသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကိုငှက်ရိုးမှာ အအံ့ကြီး အံ့ကြရသည်။ အတုနဲ့လှုပ်ကြီး တုန်လှုပ်ရသည်။

အကြောင်းမူ . . .

သူ့အိမ်ရှေ့တွင် ရုပ်ထားသော ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီး၏ မာစီဒီးကားကို မြင်လိုက်ရသောကြောင့်တည်း။ ကိုငှက်ရိုး ခြေတုန့်သွားရသည်။ ရင်မှာ အထိတ် ထိတ်ခုန်လာသည်။ စင်စစ် ဒေါ်ရေနံ့သာခင်ခင်ကြီးဟူသည် သူထင်သည်ထက်ပင်လျင်နေပါပကောဟု တွေးမိသည်။

သူသည် မဝံ့မရဲ အမူအရာဖြင့် အိမ်အတွင်း ဝင်ခဲ့ရသည်။

သူ့ကိုမြင်ရလျှင်ပင် . . .

"ဪ ကိုငှက်ရိုး"

ဆိုကာ ဒေါ်ရေနံ့သာခင်ခင်ကြီးထိုင်ရာမှ ထသည်။ တစ်ဆက်တည်းမှာပင်

"ရှင် ဒီအချိန်နဲ့မှ ပြန်လာပါလားလို့။ အကြာကြီးစောင့်ရဦးမှာလားလို့"

ဆိုသည်။ ကိုငှက်ရိုးစိတ်ကို တည်ငြိမ်နိုင်ရန် အားထုတ်ရသည်။

"ဘာကိစ္စများပါလိမ့် အစ်မကြီး၊ အရေးတကြီးတွေ့ဖို့ရှိလို့လားဟင်"

မေးရသည်။

“ရှိတယ် ဆိုပါတော့ ကိုငှက်ရိုး။။ ဒီကနေ့ ရှင် ကျွန်မ အိမ်ကို ဖုန်းဆက်တာနဲ့ ပတ်သက်လို့ပါ။ ရှင်မှာ နန်းကိန္နရီ ကို ပြောစရာစကားတွေ အများကြီးရှိတယ် မဟုတ်လားဟင်”

ဒေါ်ရေနဲ့သာခင်ခင်ကြီးက ကိုငှက်ရိုး၏ မျက်ဝန်းများ သူငယ် အိမ်ကို စူးစိုက်ကြည့်ရင်းပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ သူမ၏ အကြည့်မှာ ရဲရဲစူးစူးနိုင်လှသည်။ မျက်ဝန်းများမှာ အရောင်ထွက်မတတ် ထောက်ပနေသည်။ အကြည့်သည် မိမိကိုယ်ကိုပင် ထုတ်ချင်းပေါက် ဖောက်ထွင်းသွားလေတော့ မလား။ မျက်လုံးမှသည် အသည်းနှလုံးဆီအထိ မြင်နိုင်စွမ်း ရှိလေသလားစသည်ဖြင့် ကိုငှက်ရိုး ထင်သည်။ ကိုငှက်ရိုး ထင်သည်။ ကိုငှက်ရိုးမှာ ဒေါ်ရေနဲ့ သာခင်ခင်ကြီးနှင့် မျက်လုံးချင်း ဆိုင်မကြည့်ဝံ့ဘဲ မျက်လှည့်ချလိုက်ရသည်။

ကိုငှက်ရိုး၏ အိမ်ရှင်မမှာ အခြေအနေကို နားလည် ဟန်ဖြင့် နောက်မေးဖက်သို့ ထွက်သွားသည်။

“မဟုတ်လား ကိုငှက်ရိုး။ ဒီတုန်းက ကျွန်မနဲ့အရင် တိုးမိလို့ ရှင်ပြောချင်တဲ့ စကားတွေ မပြောဘဲ နေလိုက်တာ မဟုတ်လား”

ဒေါ်ရေနဲ့သာခင်ခင်ကြီးထပ်မေးသည်။ ကိုငှက်ရိုးမှာ အလိုလိုနေရင်းပင် ခြောက်ခြားလာမိသလိုရှိသည်။ တရား သူကြီးတစ်ဦး၏ ရှေ့မှောက်သို့ ရောက်နေရသော တရားခံ တစ်ဦးအသွင် မိမိကိုယ်ကို ထင်နေမိသည်။

“ကျွန်တော် . . . အမှန်အတိုင်းပြောရင် အစ်မကြီး ယုံမလားဟင်”

“ပြောပါပြောပါ ကိုငှက်ရိုး”

ကိုငှက်ရိုးသည် ချောင်းဟန်ရင်း စကားစ၊ပြော သည်။ ဒေါ်ရေနဲ့သာခင်ခင်ကြီး၏ အသက်လေးဆယ်နှစ် မြောက်မွေးနေ့မှာ က၍ အပြီး နန်းကိန္နရီနဲ့ပတ်သက်၍ ဒေါ်ရေနဲ့သာခင်ခင်ကြီးသူ့ထံ ရောက်လာစေဖွင့်၍ အပြန် ကလေးမုန့်ဖိုးဆိုကာ ပေးခဲ့သောငွေဖြင့် အရက်ဆိုင်သို့ ရောက်ရကာ မောင်မောင်ဦးဆိုသူနှင့်တွေ့ခဲ့ပုံ၊ မောင်မောင်ဦး မှာ ရေနံချောင်းဇာတိဖြစ်ပြီး ဒေါ်ရေနဲ့သာခင် ခင်ကြီးကို သိ နေပုံ၊ နန်းကိန္နရီအား တွေ့ချင်ကြောင်းပြောပုံတို့ကို ကိုငှက်ရိုး ပြောပြရသည်။

ဒေါ်ရေနဲ့သာခင်ခင်ကြီးသည် ကိုငှက်ရိုး၏ စကား များကို စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်နေသည်။ အံ့ကို တင်းတင်း ကျိတ်ထားသည်။ မျက်လုံးများမှာ ပိုမိုအရောင်တောက်လာ သည်ဟု ထင်ရပါသည်။

“သူက နန်းကိန္နရီကို ဘာအတွက် တွေ့ချင်ရတာ လဲဟင်”

ကိုငှက်ရိုး၏စကားအဆုံး၌ ဒေါ်ရေနဲ့သာခင်ခင်ကြီး မေးသည်။ ထိုအမေးကို မြေကြားရန် ကိုငှက်ရိုး နှုတ်လေး နေသည်။ အတော်ကြီးကြာမှ သက်ပြင်းရှိက်ရင်း အဖြေ ပေးမိသည်။

“သူပြောတဲ့ စကားတွေက ပြန်ပြောလို့တောင် ကောင်းမယ် မထင်ပါဘူးဗျာ သူ့ကိုကြည့်ရတာ ငွေလို နေပုံ ပါပဲ။ သူက နန်းကိန္နရီ အကြောင်းပြုပြီး အစ်မကြီးကို တစ် နေ့ရွှေတစ်လုံးဥပေးနိုင်တဲ့ငန်းမကြီး ဖြစ်အောင်လုပ်ရမတဲ့”

ဒေါ်ရေနဲ့သာခင်ခင်ကြီး အံ့အားသင့်သွားရသည်။

“နောက်တော့လဲ ကျွန်တော့ကို မချမ်းသာချင်ဘူး လားတဲ့မေးတယ် မချမ်းသာတဲ့တိုင် ငွေပေါပေါများများ မသုံးချင်ဘူးလားတဲ့”

ဒေါ်ရေနဲ့သာခင်ခင်ကြီး၏ မျက်နှာမှာ တင်းမာလာ သသည်။ အကြည့်သည်လည်း နဂါး၏မျက်စောင်းမာန်နယ် စူးရှလှလွန်းလှသည်။ သူမသည် ဒေါ်သာကြောင့် ရုတ်တရက် ဘာပြောရမည် မသိတတ်အောင် ရှိရပ်ပေါ်သည်။ တစ်ကိုယ် လုံးနုတ်ကျသည့်နယ် တုန်နေသည်။ ကိုငှက်ရိုးမှာကား အပြစ်ရှိသော ကလေးတစ် ယောက်နယ် သူမရှေ့မှောက်၌ တုန်လှုပ်စွာရပ်နေလေသည်။

“သူကငွေဘယ်လောက် လိုချင်တယ်လို့ပြောသလဲ ကိုငှက်ရိုး”

ဒေါ်ရေနဲ့သာခင်ခင်ကြီးထံမှ အသံထွက်လာသည်။

“ဒါကိုတော့ မပြောဘူးခင်ဗျာ သူ့ကိုမေးကြည့်မှပဲ”

“သူနဲ့ရှင် အလွယ်တကူတွေ့နိုင်သလားဟင်”

“တွေ့နိုင်ပါတယ်”

“ဒီလို လုပ်ရအောင် ကိုငှက်ရိုး ရှင်မြင်တဲ့အတိုင်း ကျွန်မဟာချမ်းသာတယ် သူတောင်းသလောက်ငွေကို ပေး နိုင်တယ် သူတောင်းသမျှပေးမယ် အလီလီအလာလာခွဲပြီး ပေးရတာ စာရင်းရှုပ်တယ် တစ်ခါထဲအပြတ် ပြောပါစေဟုတ် လား ဒါပေမယ့် ရှင်လူဆီကကတိတစ်ခုတောင်းရမယ် အဲဒါ ကတော့ နောင်နောက်ကျွန်မကို ဖြစ်ဖြစ်၊ နန်းကိန္နရီကို ဖြစ် ဖြစ် အနှောင့်အယှက် လုံးဝမပေးပါဘူးလို့ဆိုတဲ့ ကတိပဲ ဘယ်နယ်လဲ ကိုငှက်ရိုး”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော် သူ့ကိုအစ်မကြီး ပြောတဲ့ စကားပြော ပေးပါမယ်”

“နောက် တစ်ခုက ရှင်”

“ဗျာ”

“ဟုတ်တယ် ရှင်ဆီကပဲ ကျွန်မကတိတောင်းရမယ် ရှင်ကိုယ်တိုင်လဲ ကျွန်မနဲ့ပတ်သက်လို့ ဖြစ်ဖြစ်၊ နန်းကိန္နရီနဲ့”

ပတ်သက်လို့ဖြစ်ဖြစ် နောက်ကိုအဆက်အသွယ် မလုပ်ပါဘူး ကျွန်မတို့အကြောင်းကို ဘယ်သူ့မှမပြောပါဘူး။ ရှင်အဖို့ ဒီနာမည်တွေနဲ့ ဒီအကြောင်းတွေကို တစ်ခါမှ မကြားဖူးတဲ့ လူတစ်ယောက်လိုနေပါမယ်ဆိုတဲ့ ကတိပေးရမယ်။ ကုန်ကုန် ပြောမယ်ရှင် ကျွန်မတို့ကိုလမ်းမှာ တွေ့ရင်တောင်မှ နှုတ် မဆက်ပါဘူးလို့ ကတိပေးရမယ်။ အဲဒီအတွက် ရှင်ကို ငွေ တစ်ထောင်ပေးခဲ့မယ်။”

“ငွေတစ်ထောင်”

“ဟုတ်တယ် တစ်ထောင် ဘာလဲနည်းလို့လား”

“အို မဟုတ်ရပါဘူး အစ်မကြီးရယ်”

ဒေါ်ရေနံ့သာခင်ခင်ကြီးသည် ကြီးမားသောလက်ဖွေ အိတ်အတွင်းမှ နှစ်ဆယ်တန်ငွေစက္ကူတစ်ထပ်ကို ထုတ်ယူ လိုက်သည်။

ကိုဌကိရီးအားလှမ်းပေးလိုက်ရာ ကိုဌကိရီး ယောင် ယမ်း ယူလိုက်မိသည်။

“ကျွန်မပြောတဲ့ကတိကို ပေးတယ်နော်”

“ပေးပါတယ် အစ်မကြီးရယ် မယုံရင် အစ်မကြီး ရှေ့တင် ညောင်ရေအိုးရေသောက်ပြပါမယ်”

“မလိုပါဘူး ကိုဌကိရီး ကျွန်မအနေနဲ့ ရှင်ကတိ တည် မတည် စောင့်ကြည့်ရမှာပေါ့။ အဲ တစ်ခုတော့ပြောရဦးမယ် ကျွန်မဟာကတိမတည်တဲ့ လူတွေကိုအင်မတန် မုန်းတယ် ဆိုတာ ရှင်သိထားပါ။ တကယ်လို့ ကတိမတည်ခဲ့ရင် ကျွန်မ အနေနဲ့ လက်တုန့်ပြန်ဖို့ ဘယ်လိုမှ ဝန်မလေးဘူး ဒီနေရာမျိုး ကျရင် ကျွန်မရဲ့ရှိတဲ့ စည်းစိမ်ပြုတ်ပါစေ မူဘူး။ အဲဒါ ကိုရှင်လဲမှတ်သားပါ ရှင်လူကိုလဲပြောပြလိုက်ပါ ကိုဌကိရီး”

ကိုဌကိရီးမှာ ဒေါ်ရေနံ့သာခင်ခင်ကြီးအား ကြည့်ရင်း ကျောထဲမှ စိမ့်တက်လာသည်။ ပြောသလိုလုပ်မည့်မိန်းမ စားမျိုးပါလားဟု နားလည်သည်။

လုပ်နိုင်အောင်လည်း ငွေကြေးတတ်နိုင်ကြောင်း သိ

လာသည်။

“အစ်မကြီး ကိုမောင်မောင်ဦးနဲ့တစ်ခါထဲ တွေ့သွား မလားဟင်”

ကိုဌကိရီး အမေးကြောင့် ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီး ကိုယ်မှာ ဆတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ကိုဌကိရီးထပ်ပြောသည်။

“တစ်ခါထဲကိစ္စပြီးအောင် ကိုမောင်မောင်ဦးနဲ့ တွေ့ဖို့ ကျွန်တော်စီစဉ်ပေးမယ်လေ”

“အဲဒီလိုဆိုရင် ရှင်ကျွန်မကို လူသတ်မှု ဖြစ်အောင် ဖန်တီးပေးလိုက်တာနဲ့ အတူတူဖြစ်သွားမှာပေါ့ ကိုဌကိရီး ဒီလူ့မျက်နှာကိုမြင်ရရင် ကျွန်မ လူသတ်မိလိမ့်မယ်”

ကိုဌကိရီး ကျောစီမိုရ်ပြန်သည်။

“ဒါဖြင့်”

“ဒီလိုလုပ်လေ ရှင်လူကိုမေး ငွေဘယ်လောက် ပေးရ မယ်ဆိုတာတစ်ခါတည်းနဲ့ မြန်မာတစ်ပြည်လုံး ဝယ်နိုင်တဲ့ အထိတော့ မဟောင်းပါစေနဲ့ပေါ့ရှင်။ ဟုတ်လား ကျွန်မရဲ့ ရှိသမျှ စည်းစိမ်ပြုတ်တဲ့အထိတော့ မတောင်းပါစေနဲ့ပေါ့။

ဒေါ်ရေနံ့သာခင်ခင်ကြီးသည် သူမ၏ စကားကို သူမ ဘာသာ သဘောကျသလို ရယ်လိုက်သည်။

“မျှမျှတတတောင်းပစေပေါ့ သူတောင်းတဲ့ငွေ ပမာဏကို ကျွန်မဆီမုန်းဆက်ပြော ကျွန်မအဖို့လွတ်လိုက်မယ် ဟုတ်ပြီလား”

“ဟုတ်ပါပြီ အစ်မကြီး”

ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီးသည် ချက်ချင်းပင် ကိုဌကိ ရီး၏အိမ်မှဆင်း၏။ ကိုဌကိရီးအား နှုတ်မဆက်။ စကား တစ်ခွန်းမှလည်း မပြော၊ သည်အတိုင်း ထွက်သွားသည်။

အိမ်ရှေ့တွင် ရပ်ထားသော ကားသို့ တက်ကာ မောင်းထွက်စေသည်။ နောက်သို့တစ်ချက်ကလေးမှ စောင့်ငဲ့ မကြည့်။ ကိုဌကိရီးမှာ ငွေတစ်ထောင်တစ်ထုပ်ကို ကိုင်ရင်း ငှုရင်ိုင်ငိုင်ကြီး ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

ဆိုင်သို့ မောင်မောင်ဦး ဆိုသူနှင့် သူ၏အဖော်တို့ အလျင်ရောက်နှင့်နေကြောင်း ကိုငှက်ရိုး တွေ့ရသည်။ ကိုငှက်ရိုးသည် သူတို့စားပွဲသို့ ဝင်ထိုင်သည်။

“ဟေ့ ကိုငှက်ရိုး ခင်ဗျာကြည့်ရတာ ဝိုင်တိုဝိုင်တိုင်နဲ့ ဘယ်လို ဖြစ်လာရတာလဲဗျ”

မောင်မောင်ဦးဆိုသူက မေးသည်။

အမှန်ပင် ကိုငှက်ရိုးကို ကြည့်ရသည်မှာ ငှက်ငိုငိုငိုငိုကြီးဖြစ်နေသည်။ စိတ်လက်မအိမသာ ဖြစ်နေရသည့် ဟန်မျိုးပေါ်ပေါက်နေသည်။ ကိုငှက်ရိုးသည်အရက်တစ်ခွက်မှာကာကသောကမျော သောက်ချလိုက်သည်။

ပြီးမှ သူကဆိုသည်။

“ခင်ဗျားနဲ့ကျုပ် အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောစရာရှိတယ် ကိုမောင်မောင်ဦး”

“ပြောလေဗျာ”

မောင်မောင်ဦးက တိုက်တွန်းသော်လည်း ကိုငှက်ရိုးမပြော။ ထိုသူ၏ နံဘေးမှ လူကိုကြည့်သည်။

“လာဗျာ အပြင်ခဏသွားကြရအောင်”

မောင်မောင်ဦးဆိုသူနှင့် ကိုငှက်ရိုးတို့ဆိုင်အပြင်သို့ ထွက်ခဲ့ကြသည်။

ဗာဒံပင်အောက်သို့ ဝင်ခဲ့ကြသည်။

“ဆိုစမ်းပါဦး ကိုငှက်ရိုး အကြောင်းတစ်ခုခု ထူးလာပြီထင်တယ်”

“ထူးပြီလားဗျာ”

ဆိုရင်း ကိုငှက်ရိုးသည် သူ့အား ဒေါ်ရေနံသာခင်ခင်ကြီးလာတွေ့ကြောင်း၊ ငွေတောင်းလျှင် ပေးမည်အကြောင်း၊ ကတိပေးကြောင်းများကို ပြောပြလိုက်သည်။

သို့ရာတွင် ဒေါ်ရေနံသာခင်ခင်ကြီးက သူ့အား ငွေတစ်ထောင် သပ်သပ်သပ်ပေးခဲ့သည်ဆိုခြင်းကိုမူ ထည့်သွင်းပြောကြားခြင်း မရှိချေ။ သည်စကားကို မပြောဖြစ်စေရန်၊ တစ်စွန်းတစ်စပါမသွားစေရန် သတိထားသည်။ မဟုတ်တာလုပ်မိခြင်းအတူတူ သည်တစ်ကွက်ကိုတော့ ချန်ရပေမည်ပင်။

သူ့စကားကို မောင်မောင်ဦးဆိုသူ စိတ်ပါဝင်စားစွာ နားထောင်နေကြောင်း တွေ့ရသည်။ စကားအဆုံးတွင် လေချွန်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပြီ။ ဒီလိုဆိုရင် ပြတ်တာပေါ့ ခင်ဗျားဖုန်းဆက်လိုက်ဗျာ”

“ဖုန်းဆက်တာတော့ ဟုတ်ပါပြီ ငွေကဘယ်လောက်တောင်းမှာလဲ”

မောင်မောင်ဦးဆိုသူသည် မျက်တောင်ပုတ်ခတ် ပုတ်ခတ်လှုပ်ရင်း စဉ်းစားသည်။ စိတ်တွက်ထွက်နေသည်။ ဖဲကြွေး အတွက် သူငယ်ချင်းထံမှ ချေးယူငွေက ငါးထောင်၊ ကျန်ငွေက နှစ်ထောင် အပိုသုံးပို့အတွက် တစ်ထောင်နှစ်ထောင်လောက်ရရင် တော်လောက်ပါပြီ။ အဲ ကိုငှက်ရိုးကို ခွဲပေးရဦး မှာပါကလား။

သူ့အတွက် တစ်ထောင်ထား။

“ဒီမယ် ကိုငှက်ရိုး ငွေတစ်သောင်းတောင်းဗျာ”

မောင်မောင်ဦး ဆိုသူ၏ စကားကြောင့် ကိုငှက်ရိုး ထိတ်လန့်သွားသည်။

“ဗျာ တစ်သောင်းတောင်လား”

“အင်းလေ ဘာလဲမပေးနိုင်ဘူး အောက်မေ့လို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး များလွန်းနေလို့ပါ”

“ဒါက ခင်ဗျားအပူမဟုတ်ပါဘူး တောင်းမှာသာ တောင်းစမ်းပါ သူပေးမှာပါ ကိုငှက်ရိုး”

ကိုငှက်ရိုး ဘာမှမပြောတတ်တော့။ သို့ဇိုင်အောင် တွေဝေနေဆဲ။

“ခင်ဗျား တစ်နေရာက ဖုန်းသွားဆက် ကျုပ်တို့ဆိုင် ကစောင့်နေမယ် ဟုတ်ပြီလား”

သည်တော့မှပင် ကိုငှက်ရိုးထွက်လာဖြစ်ခဲ့သည်။

အဘယ့်ကြောင့် ဟူ၍မသိ။ ကိုငှက်ရိုးစိတ်ထဲ အလို လို့နေရင်း လေးလံသည်။ စနောင့်စနင်း ဖြစ်နေသည်။

အများသုံး တယ်လီဖုန်းသို့ လာခဲ့သည်။ ဒေါ်ရေန့်

သာခင်ခင်ကြီး၏ ဖုန်းနံပါတ်ကိုလှည့်လိုက်သည်။

ဒေါ်ရေန့်သာခင်ခင်ကြီး၏ အသံကိုပင် ကြားရပါ သည်။

“ကိုငှက်ရိုး မဟုတ်လား ကျွန်မရှင်ဖုန်းကို ထိုင် စောင့်နေတာ”

ရုတ်တရက်တွင် ကိုငှက်ရိုးသည် ပြောရမည့်စကား အတွက် မချင့်မရဲ ဖြစ်နေမိသည်။

နှုတ်လေးနေမိသည်။

“ရှင်လူက ငွေဘယ်လောက်တောင်းသလဲဟင်”

“တစ်သောင်း”

“ဒါပဲလား”

“ဗျာ”

“သူတောင်းတဲ့ငွေက ဒါပဲလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

တစ်ဘက်မှ ရုတ်တရက်ဆိုသလို အားပါးတရ ရယ်ချလိုက်လေသည်။ ကိုငှက်ရိုးမှာ အလန့်လန့်အဖျပ်ဖျပ် ဖြစ်သွားရသည်။ အခြောက်ခြောက်အခြားခြား ရှိသွားရ သည်။ ဒေါ်ရေန့်သာခင်ခင်ကြီးသည် အဆက် မပြတ်အောင် အော်ဟစ် ရယ်မောနေသည်။ ယင်းမိန်းမကြီးမှာ ရူးသွပ်၍ များသွားလေပြီလားဟုပင် ထင်မိသည်။

အတော်ကြီးကြာမှ ရယ်သံ ပျောက်သွားသည်။

အတန်ကြာ တိတ်ဆိတ်နေပြီးမှ အသံပေါ်လာသည်။

“ကိုငှက်ရိုး”

“ဗျာ”

“သူတောင်းတဲ့ငွေကို ကျွန်မအခုချက်ချင်း အပို့ ခိုင်းလိုက်မယ် ရှင်အိမ်ကိုပဲ ပို့လိုက်မယ်ဟုတ်ပြီလား”

ဒေါ်ရေန့်သာခင်ခင်ကြီး၏အသံမှာ ပြတ်သား လွန်း လှသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျ”

“ဪ ကိုငှက်ရိုး”

“ဟုတ်ကဲ့ အစ်မကြီး”

“ရှင်လူကို ပြောလိုက်စမ်းပါ ကျွန်မအနေနဲ့ သူ့ရဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာကိုအစက ဒီထက်မက တန်လိမ့်မယ် ထင်ခဲ့ တယ်လို့ ဒီထက်မက တန်ဖိုးရှိလိမ့်မယ် ယူဆခဲ့တယ်လို့ အခုတော့ သူတန်ဖိုးဖြတ်လိုက်တာက မဖြစ်စလောက်လား ပါလား နည်းလွန်းလှချေကလားရှင် နောက်တစ်ခုကလဲ သူတောင်းတဲ့ငွေဟာ ကျွန်မဘုရားလည်းဖူးရင် သူတောင်း စားတွေကို စွန့်ကြဲခဲ့တဲ့ငွေလောက်ပဲ ရှိတယ်ဆိုတာကိုလဲ တစ်ဆိတ် ကျေးဇူးပြုပြီး ပြောပေးစမ်းပါ ကိုငှက်ရိုး”

“ဟုတ်ကဲ့အစ်မကြီး ပြောလိုက်ပါမယ်”

တစ်ဘက်က နှုတ်ဆက်စကားမဆိုဘဲ စကားပြော ခွက်ကို ချသွားသည်။ ကိုငှက်ရိုးသည် စကားပြောခွက်ကို ကိုင်ထားမိဆဲ ငိုငံ မနမိဆဲပါပင်။

နောက်မှသူသည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို လေးလေး ပင်ပင်ကြီး ရှိုက်လိုက်ကာ စကားပြောခွက်ကို ချ ထားလိုက် သည်။ လာလမ်းအတိုင်း ပြန်ခဲ့စဉ်တွင် သူ၏ခြေလှမ်းများမှာ နှေးကွေးလေးလံနေသည်။ မိမိကိုယ်ကို မြွေနှင့်မီးနှင့် ကစား သူများဖြစ်နေလေပြီလား ထင်သည်။ ငွေရသည်ကတော့ ဟုတ်ပါပြီ။ ထိုအတွက် အားထုတ်ရသည်မှာလည်း မည်သို့ မျှပင်ပန်းခက်ခဲခြင်း မရှိသည်မှလည်း မှန်ပါပြီ။ သို့စဉ်လျက် ပြဿနာမှာ အလွယ်နှင့်မှ ပြီးပါမလား။ ရှေ့အဖို့တွင် အခက်အခဲများနှင့် ကြုံဆုံရမည်လား စသည်ဖြင့် ကိုငှက်ရိုး ရင်လေးစွာ တွေးနေမိသည်။ သူသည် ဆိုင်သို့ပြန်ရောက်ခဲ့ သည်။

“အဆင်ပြေရဲ့ မဟုတ်လား ကိုငှက်ရိုး”

မောင်မောင်ဦးဆိုသူက မေးသည်။

“ပြေပါတယ်”

ကိုငှက်ရိုးသည် တိုတိုပင်အဖြေပေးသည်။ သူ့အနေ နှင့်သူစိမ်းအရှေ့တွင် ဒေါ်ရေန့်သာခင်ခင်ကြီးနှင့် ပြောခဲ့သော စကားများကိုပြန်ပြောမပြေချင်။ မောင်မောင်ဦးဆိုသူကလည်း ပြောစေချင်ဟန်မရှိ။ သူတို့သည် ဝိုင်းကိုအကြားကြီး အထိ ဆက်ကြပြီးနောက် ကိုငှက်ရိုးကပင် စတင်၍ လူစုခွဲဖို့ ပြော သည်။ ဆိုင်မှ ထွက်ခဲ့ကြသည်။

“သူငယ်ချင်း မင်းပြန်နှင့်ပေတော့။ ငါသူနဲ့ခဏလိုက် သွားလိုက်ဦးမယ်”

မောင်မောင်ဦးဆိုသူက ပြောသည်။ သူ၏အဖော် သည် ဘာမျှမပြောဘဲ ထွက်ခွာသွားသည်။

“သူကဘယ်သူလဲဗျ”

“ကိုငှက်ရိုး စပ်စုမိသေးသည်။”

“ကျုပ်ရဲ့ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ပါဗျာ”

မောင်မောင်ဦးဆိုသူက ခပ်ပေါ့ပေါ့ပြောသည်။

“ဘာဖြစ်လို့ မေးတာလဲဟင်”

ထပ်မေးသည်။

“ဪဒီဒီလူ့ကိုကြည့်ရတာ တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ တူသလားလို့ မြင်ဖူးတဲ့ လူလားလို့”

စကားပြတ်သွားကြသည်။

အိမ်သို့လျှောက်လာကြရင်း ကိုငှက်ရိုးက ဒေါ်ရေနဲ့ သာခင်ခင်ကြီးနှင့် ဖုန်းဆက်ခဲ့သည့်အကြောင်းများကို ပြန် ပြောပြသည်။ မောင်မောင်ဦးဆိုသူက ခပ်ပေါ့ပေါ့ပင်၊ အရေး မကြီးလှသလို နားထောင်နေသည်။

“သူ့ဆီက ကိုယ်လိုသလောက် ရခဲ့ပြီဗျာ။ သူ့ကို ဆက်ပြီး ဒုက္ခမပေးနဲ့တော့ပေါ့။ မဟုတ်ဘူးလား”

စကားအဆုံး၌ ကိုငှက်ရိုးက တရားချမိလေသည်။

သို့ဖြင့် အိမ်သို့ရောက်လာကြသည်။ မကြာမီမှာပင် မာစီဒီကား ဆိုက်လာသည်။ ဒီရိုင်ဘာလုပ်သူသည် စကား တစ်ခွန်းမျှလည်းမပြော။ သူတို့၏မျက်နှာကို လည်းမကြည့်။ သတင်းစာစက္ကူဖြင့် ထုပ်ထားသော အထုပ်ကြီးတစ်ထုပ်ကို သူ့တို့နှစ်ယောက် ရှေ့သို့ ဘုံးခနဲ ပစ်ချလိုက်သည်။ ဘာ မပြောမပြောနှင့်ပင် ပြန်လည် ထွက်ခွာသွားသည်။

အစသော် ကိုငှက်ရိုးရော မောင်မောင်ဦး ဆိုသူပါ ကြောင်နေကြသည်။ အံ့အားသင့်နေကြသည်။ အထုပ်ကို သာ မျက်ထောင်မခတ်တမ်း ငေးနေမိကြသည်။

နောက်မှ မောင်မောင်ဦးဆိုသူက အထုပ်ကို ကောက် ကိုင်လိုက်သည်။ အပေါ်မှ ပတ်ထားသော စက္ကူကို ဖြိုကြည့် သည်။ အထဲတွင် နှစ်ဆယ်တန် ငွေစက္ကူများကို တွေ့ရသည်။

ကိုငှက်ရိုး ဝမ်းသာရမည်လား။ ဝမ်းနည်းရမည်လား မသိ။ အသိဟူသမျှ ထွေနေသည်။ ဝေနေသည်။ တစ်ကိုယ် လုံးပင် တဆတ်ဆတ် တုန်ချင်လာသည်။

မောင်မောင်ဦးဆိုသူက ငွေစက္ကူတစ်ထပ်ကို ထုတ်ယူ သည်။ နှစ်ဆယ်တန်ငါးရပ် အခေါက်ဆယ်ခေါက် ရေတွက် လိုက်သည်။ ကိုငှက်ရိုးကို လှမ်းပေးသည်။

ကိုငှက်ရိုးသည် ငွေကိုယူသည်။ နည်းသည်များ

သည်မပြော။ စင်စစ်တွင်လည်း သူ၏ တစ်သက်တာ၌ သည်းပြားပြားလှသောငွေကို တစ်စုတစ်လုံးတည်း ဆုပ် ဆုပ်ခဲခဲ ရခဲ့ဖူးသည်မဟုတ်။ ငွေနစ်ထောင်ကို တစ်နေ့တည်း ရလိုက်ရခြင်းမှာ သူ့အဖို့ ကြီးစွာသော လာဘ်ရှင်ခြင်းပေ တည်း။ မောင်မောင်ဦးဆိုသူ ငွေထုပ်ပိုက်၍ နှုတ်ဆက်ပြန် သွားသည်။

ကိုငှက်ရိုးကား တစ်ကိုယ်တည်း စိတ်တွက်တွက် လျက် ကျနုရစ်သည်။ ကျနုတစ်ထောင်ထဲမှ ငါးရာကို သုံးဖို့ ထားမည်။ ငါးရာကိုတော့ မိန့်မလိုချင်လှပါသည် ဟု တဖဗ္ဗ ပြောနေသော ယိုးဒယားဘတ်ကြိုးတစ်ကုံး ဝယ်ပေးလိုက် မည်။ ဒေါ်ရေနဲ့သာခင်ခင်ကြီးနှင့် ပတ်က်၍မူ သူမပြောခဲ့သလို တစ်သက်လုံးတစ်ခါမျှ မသိဖူးခဲ့သလိုပင် နေတော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်သည်။ လမ်း၌တွေ့လျှင်ပင် နှုတ်မဆက်တမ်းပေါ့။

စင်စစ်သည်အဖြစ်ကြောင့် ဒေါ်ရေနဲ့သာခင်ခင်ကြီးနှင့် တစ်ကြိမ်သောကာလတွင် ထပ်မံရင်ဆိုင်ရဦးမည် ဆိုခြင်းကို လည်း မစဉ်းစားမိ။ မတွေးမိ။ ပစ္စက္ကူမူ ကိုငှက်ရိုးသည် သူ့အတွေးနှင့်သူ ကြည့်နူးနေပါချေ၏။

*

ဒေါ်ရေနဲ့သာခင်ခင်ကြီးသည် ခြံနန်းအတွင်း၌ ခေါက် တုံ့ခေါက်ပြန် လျှောက်နေလေသည်။ သူမကိုကြည့်ရသည် မှာ စိတ်တည့်ငြိမ်နိုင်ပုံ မရ။ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်နေသည်။ ဒေါ်ရေနဲ့သာခင်ခင်ကြီးအား သည်ပုံစံမျိုးဖြင့် သည့်မျှ စိတ် ယောက်ယက်ခပ်နေခြင်းမျိုးကို တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မတွေ့ ရစဖူး။ ထိုကြောင့် နန်းကိန္နရီ အပါအဝင် တစ်အိမ်သားလုံး အနေရ ကျဉ်းကျပ်နေသည်။ ဘာလုပ်၍ ဘာပြောရမည် လည်း မသိတတ်။

ဒေါ်ရေနဲ့သာ ခင်ခင်ကြီး၏ ရင်အတွင်း ဝင်ကြည့် မည်ဆိုပါက အဘယ်မျှ ပူလောင်ပြင်းပြနေမည်ကို သိနိုင် မည်။ သူမ၏နုလုံးသားမှာ နာကြည်းခြင်း၊ ခံပြင်းခြင်းများ ပြင့် တဆတ်ဆတ် ခါနေသည်။ ကြိတ်မနိုင်ခဲမရ ဖြစ်နေ သည်။

စင်စစ် ငွေတစ်သောင်းဆိုသည်မှာ သူမအတွက် ဘာမျှ ဖြစ်လောက်သော ငွေမဟုတ်။ ယင်းငွေကို ပေးလိုက်ရ သည့်အတွက် သူမတွင် မည်သို့မျှ ထိခိုက်နှစ်နာခြင်းလည်း မဖြစ်ခဲ့။ သို့တိုင်အောင် သည်ငွေတစ်သောင်းမှာ သူမသုံးခဲ့ဖူး သည့်ငွေများအနက် နှစ်မြောစရာအကောင်းဆုံးငွေ ဟုထင် သည်။ သည်ငွေတစ်သောင်းကို သူမ၏ အသည်းနှလုံး

တစ်ဖြူတစ်မလုံးနှင့် လဲလှယ်လိုက်ရသည့် ငွေဟုထင်သည်။ အချစ်နှင့်လဲလှယ် လိုက်ရသည့်အရာဟု တွက်သည်။ တစ်သက်လုံး ထိန်းသိမ်းချုပ်တည်းခဲ့ရသမျှ အလဟဿ ပါကသားဟု တွေးသည်။

ရင်ထဲတွင် အခြားမည်သည့် ခံစားမှုမျှ မရှိတော့။ နာကြည်းခံပြင်းခြင်း ဝေဒနာကသာ လွမ်းမိုးကြီးစိုးနေသည်။ သင်းဝေဒနာသည် စိတ်အတွေးကိုသာမက လူကိုပါယောက်ယက်ခပ်မျှ လှုပ်ရှားစေသည်။

ငွေအပိုခိုင်းလိုက်သော မာစီဒီးကား ပြန်လာသည်။ ဦးမွန်ကြီးက တံခါးဖွင့်ပေးသည်။

ဒေါ်ရေနံ့သာခင်ခင်ကြီးကို တံခါးအနီးတွင် တွေ့ရသဖြင့် ကားရပ်လိုက်သည်။

ဒရိုင်ဘာသည် မော်တော်ကား တံခါးပေါက်မှ ခေါင်းပြုထွက်လာသည်။

“ပေးခဲ့ပြီလား”

ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီးမေးသည်။

“ဟုတ်ကဲ့”

ဒရိုင်ဘာက ဖြေသည်။

“ဘယ်သူ့ကိုပေးခဲ့တာလဲ”

“ဟိုလူပြက်နဲ့ တခြားလူတစ်ယောက်”

“ဒါပဲပေါ့။ ပြီးပြီပေါ့”

ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီးသည် တစ်ဝက်မက ရှည်သော စီးကရက်ကို လွှင့်ပစ်ရင်းက ပြောလိုက်သည်။ ဒရိုင်ဘာသည် ကားကို ဂိုဒေါင်သို့အရောက် မောင်းသွားသည်။

ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီးသည် ဦးမွန်ကြီး ထံလာသည်။ ဦးမွန်ကြီးသည် သူမထံမှ အမိန့်ကိုနာခံရန် အသင့်ဖြစ်နေသည်။

“ဒီမယ် ဦးမွန်ကြီး ကျွန်မပြောတဲ့စကားကို သေသေချာချာ နားထောင်စမ်းပါ။ ဒီနေ့ကစပြီး ကျွန်မတို့ အိမ်ခြံဝန်းထဲကို ဘယ်သူစိမ်းမှ မဝင်စေနဲ့။ အထူးသဖြင့် ဦးမွန်ကြီး ဟိုတစ်နေ့က တွေ့ခဲ့ရတယ်ဆိုတဲ့လူ၊ သူ့နာမည် မောင်မောင်ဦး၊ နောက် ကိုငှက်ရိုးဆိုတဲ့လူ၊ အဲဒီလူတွေဆိုရင် ခြံဝန်းထဲအဝင်ခံဖို့နေသောသာ ခြံရိပ်ကိုတောင် မနင်းစေနဲ့။ ဦးမွန်ကြီးကို ကျွန်မအာဏာကုန်လှူအပ်တယ်။ ဦးမွန်ကြီးရဲ့ အစွမ်းအစကိုလဲ ကျွန်မမြင်ချင်တယ်။ နောက်တစ်ခုက တကယ်လို့ လက်လှန်ခြေလှန် ဖြစ်သွားပေစေဦး။ ဘာတစ်ခုမှ မပူနဲ့။ ဦးမွန်ကြီးဘက်က ကျွန်မမားမားရပ်မယ်။ အစစအရာရာ ကျွန်မတာဝန်ယူမယ်။ ဟုတ်ပြီလား ဦးမွန်ကြီး”

ဦးမွန်ကြီးသည် တိုက်ပွဲတစ်ပွဲတိုက်ရအံ့သောအချိန်၌ စစ်ခေါင်းဆောင်၏ အမိန့်ကို ဦးလည်မသုန်နာခံနေသော စစ်သားကောင်းတစ်ယောက်နယ် ဒေါ်ရေနံ့သာခင်ခင်ကြီး၏ စကားကို စေ့စပ်သေချာစွာ နာခံမှတ်သားနေလေသည်။

ကိုကျော့မောင်နှင့် ကိုငှက်ရိုးတို့နှစ်ယောက် တီးတိုး တီးတိုး လုပ်နေကြသည်ကိုလည်း မြင်ရသည်။ ကိုကျော့ မောင်က မြန်းစားကြီးဆိုသလို ချေးယူထားသော ငွေငါး ထောင်ကို ပြန်ဆပ်သည်။ ကိုကျော့မောင်တွင် သုံးစွဲစရာ လက်ကျန်ငွေလည်း ရှိနေသေးသည်။ ထိုအဖြစ်များအတွက် ကိုမောင်မောင်ဦးမှာ တအံ့တဩကြီး ဖြစ်နေရသည်။ ကို ကျော့မောင်နှင့် ကိုငှက်ရိုးတို့တွင် အကြံအဖန် တစ်ခုခုရှိရ မည်ဟု တွက်သည်။

သို့ပေမယ့် ဖွင့်မေး၍ မကောင်းတတ်ဟု တွေးကာ ငွေကို လက်ခံပြီးနောက် တစ်စုံတစ်ရာမျှ မမေးဘဲနေခဲ့သည်။ ငွေအကြောင်းနှင့်စပ်လျဉ်း၍ တစ်စွန်းတစ်စမျှ မဟာဘဲ နေခဲ့ သည်။ ယင်းအချိန်တွင် ကိုကျော့မောင်မှာ များစွာစိတ်လှုပ် ရှားလျက်ရှိလေသည်။

အစသော် ဒေါ်ရေနံ့သာခင်ခင်ကြီးထံမှ ငွေကို လက်ခံ ခဲ့ခြင်းအတွက် သူ့မှာအလေးအနက် တွေးတောစဉ်းစားချက် တစ်ချက်မျှ မရှိခဲ့ချေ။ ယင်းငွေကို သည်မျှ မြန်မြန်ဆန်ဆန် ကြီး လက်ခံရရှိလိမ့်မည်ဟုလည်း မတွေးခဲ့။ သည်မျှ များပြား သော ငွေကို သည်လိုလွယ်လွယ်ကူကူ ရလိမ့်မည် မထင်ခဲ့။

မည်သို့မျှ မျှော်လင့်ထင်မှတ်ထားခြင်းမရှိပါဘဲလျက် ငွေကို ရုတ်တရက် လက်ခံရရှိလေတော့လည်း အံ့အားသင့် ရသည်မှအပ အခြားဘာမျှ မတွေးတတ်နိုင်။ တွေးဖို့တော့ဖို့ အချိန်မရလိုက်။

ယခုမူ သွေးအေးလာပြီဖြစ်သည်။ တွေးတောစဉ်း စားဖို့ အချိန်ရလာသည်။ တွေးတောစဉ်းစား၍လည်း နေမိ ချေပြီ။

စင်စစ် ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီးထံမှ ရရှိသော ငွေမှာ ထင်သလောက် မလွယ်ပါကလားဟု ကိုကျော့မောင် တွေးမိ လာသည်။ မတွေးဘဲ နေလျှင်တော့ ပြဿနာ အဘယ်သို့ ရှိမည်ကို မသိနိုင်။ တကယ်တမ်း နက်နက်နဲနဲ တွေးကြည့် ခဲ့လျှင်ကား ပြဿနာ ပေါ်ပေါက်လာ နိုင်မည်ကို တွက်ဆ၍ ရသည်။

အကယ်၍ ကိုမောင်မောင်ဦးနှင့် ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင် ခင်ကြီးတို့ တစ်ကြောင်းမဟုတ် တစ်ကြောင်းဖြင့် ဆုံမိကြ မည်။ တစ်နည်းမဟုတ် တစ်နည်းဖြင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်မိ ကြမည်ဆိုလျှင် ငွေတစ်သောင်းအကြောင်းသည် ပေါ်ပေါက် လာချေတော့မည်။ မိမိအနေနှင့် မတရားရယူခဲ့ကြောင်း ကိုမောင်မောင်ဦးသိသွားချေတော့မည်။ မိမိ ကိုယ်ကို မောင် မောင်ဦးဟူ၍ လည်းကောင်း။ ယင်းအမည်ဖြင့် ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီးထံ ငွေညစ်ခဲ့ခြင်းများသည်လည်းကောင်း ဘူးပေါ် သလိုပေါ်လာပေလိမ့်မည်။

ယင်းငွေဖြင့် သူ့အကြွေးကို ဆပ်ခဲ့ခြင်းက ပို၍ဆိုး သည်။ ကိုမောင်မောင်ဦးအနေနှင့် နှစ်ထပ်ကွမ်း အညာခံ ရခြင်းနှင့် မခြားအောင် ဖြစ်လာပေလိမ့်မည်။

စင်စစ် ကိုကျော့မောင်သည် ကိုမောင်မောင်ဦးအပေါ် သူငယ်ချင်းကောင်း တစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့သည်။ ဘဝတစ် လျှောက်လုံးတွင် သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ၏ အပြုအငြင်မခံဘဲ

ခန့်ခဲ့သည်။ သူငယ်ချင်းနှင့် ပတ်သက်လာလျှင် အနံ့အတာ ခံခဲ့သည်မှာလည်း အကြိမ်ကြိမ်။ သူငယ်ချင်း၏ အလိုလိုက် အကြိုက်ဆောင်ခဲ့သည်မှာလည်း အခါခါပင်။

တစ်သက်လုံးကောင်းခဲ့သမျှ သည်တစ်ကွက်နှင့် နာမည်အပျက်ခံရမည် ဆိုတော့လည်း ကိုကျော့မောင်မှာ မထွေးနိုင် မအံ့နိုင် မရှုနိုင်မကယ်နိုင် ဖြစ်လာရသည်။ စိတ်မှာ စိုးရိမ်ကြောင့်ကြ စိတ်များ ဝင်လာသည်။

သို့ဖြင့် သူသည် ကောင်းစွာအိပ်မပျော်ဘဲ တလူးလူး တလိုမိုလိုမို ဖြစ်နေရသည်။

တစ်ခါတစ်ရံတွင်မူ ကိုမောင်မောင်ဦးနှင့်ဒေါ်ရေနဲ့သာ ခင်ခင်ကြီးတို့၏ အကြောင်းကို အစင်းသိသိထားသူ ပီပီ သူတို့ချင်း မည်သည့်အခါမျှ ပြန်လည်တွေ့ဆုံနိုင်မည် မဟုတ်ဘဲ တွေးမိပြန်သည်။ ငွေကိစ္စသည် သူ့အလိုလို ပြီးစီး မေ့ပျောက် သွားလိမ့်မည်ဟု ထင်မိပြန်သည်။

သို့ပေမယ့် လောကတွင် ထင်မှတ်သောအရာတို့ ဖြစ်မလာဘဲ မထင်မှတ်သောအရာတို့ ဖြစ်ပျက်လွယ်တတ်သည်ကို နှလုံးပိုက်မိလာပြန်သည်။

ကြည့်လေ။ ယခုငွေကိစ္စ။

ဒေါ်ရေနဲ့သာခင်ခင်ကြီးလို မိန်းမတစ်ယောက်ထံမှ ခြူးတစ်ပြားပင် ရလာနိုင်လိမ့်မည်ဟု အစကသူ မထင်။ ခရန့်ချောင်းမှထွက်လာခဲ့ပြီး နှစ်ပေါင်းမြောက်မြားစွာ ကွဲကွာခဲ့ပြီးနောက် သည်မိန်းမနှင့် အကြောင်းတစ်စုံတစ်ရာ ပတ်သက်လာနိုင် စကောင်းသည်ဟုလည်း မမျှော်လင့်ခဲ့။ သို့စင်လျက် ယခုတော့ မမျှော်လင့် မထင်မှတ်သော အရာတို့ ဖြစ်ပျက်လာခဲ့သည်။

သည်တော့လည်း ကိုမောင်မောင်ဦးနှင့် ဒေါ်ရေနဲ့သာ ခင်ခင်ကြီးတို့ တစ်ကြိမ်မဟုတ် တစ်ကြိမ်ပြန်လည် မဆုံနိုင်မတွေ့နိုင်ဟု ယတိပြတ်ပြော၍မရ။ မဆုံဘဲနေချင်လည်း နေနိုင်သည်။ ဆုံချင်လျှင်လည်း ဆုံနိုင်ကြသည်ပင်။ ကမ္ဘာဟူသည် အကျဉ်းမြောင်းသားကလား။ တမင်တကာမဟုတ် သည့်တိုင် တတ်နိုင်သမျှ မျက်နှာချင်း မဆိုင်လိုသူတို့အတွက် ကမ္ဘာဟူသည် ပို၍ ကျဉ်းမြောင်းတတ်သည် မဟုတ်လား။

ကိုကျော့မောင် ဘဝင်မကျတော့နိုင်။

သူသည် အိပ်ရာမှထ ထိုင်လိုက်သည်။ ခုတင်ချင်းယှဉ် အိပ်နေသော ကိုမောင်မောင်ဦးကို နှိုးသည်။ ကိုမောင်မောင်ဦးအိပ်ရာမှထလာသည်။

“မင်းကို အိပ်ရာကနှိုးလိုက်ရတာ ခွင့်လွှတ်ပါသူငယ်ချင်း။ ငါ့မှာပြောစရာစကားရှိနေတယ်။ အဲဒါကို မနက်ကျမှ ပြောရင်လဲရပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အခုချက် ချင်း မပြောရရင်

ဒီတစ်ညလုံး ငါအိပ်လို့ရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

ကိုကျော့မောင်၏ စကားကြောင့် ကိုမောင်မောင်ဦးမှာ ဆန်းကြယ်သလို ဖြစ်သွားရလေသည်။

“ဘာပြောမှာလဲ ကျော့မောင်”

ကိုကျော့မောင်၏မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်ရင်း မေးလိုက်သည်။

“မင်းရဲ့ အကြွေးပြန်ဆပ်တဲ့ ငွေနဲ့ပတ်သတ်ပြီး ပြောချင်တာ”

“အေး၊ အဲဒီငွေအတွက် ငါလဲမင်းကို မေးချင်နေတာနဲ့ အတော်ပဲ၊ ဆိုပါဦး”

ကိုမောင်မောင်ဦး၏ စကားကိုကြားရသောအခါ ကိုကျော့မောင်မှာ ပို၍အနေရ ကျဉ်းကျပ်သွားသည်။ သည်ငွေကိစ္စကို သူကြိုသိနေပြီလား။ သိလျက်နှင့် မသိ ချင်ယောင်ဆောင်နေလေသလား တွေးသည်။

“ဒီငွေတွေ ဘယ်ကရတယ်လို့ ထင်သလဲ မောင်မောင်ဦး”

“ငါတော့ ကိုငှက်ရိုးဆီကလို့ ထင်တာပဲ၊ မင်း သူ့ဆီက ချေးခဲ့တာလားဟင်”

“ကိုငှက်ရိုးလား ဒီလောက်ငွေကို ချေးနိုင်မှာ”

“ဒါဖြင့် မင်းဘယ်လို မဟုတ်တရုတ် အလုပ်တွေများ လုပ်ခဲ့သလဲကွာ”

သူငယ်ချင်းဖြစ်သူက စိုးရိမ်မကင်း မေးလာသောအခါ ကိုကျော့မောင်မှာ သူ၏အပြစ်အတွက် မျက်နှာမထား တတ်အောင် ဖြစ်ရသည်။

ဝမ်းနည်းသွားရသည်။

“ငါပြောပြမယ် သူငယ်ချင်း။ မင်း စိတ်အေးအေးထားပြီး နားထောင်။ ဒီငွေတွေက တစ်ခြားဘယ်သူ့ရဲ့ ငွေမှ မဟုတ်ဘူး။ ဒေါ်ရေနဲ့သာ ခင်ခင်ကြီးလို အခု လူများခေါ်နေကြတဲ့ ခင်ခင်ကြီးရဲ့ငွေတွေ”

“ခင်ခင်ကြီးရဲ့ငွေတွေ”

ကိုမောင်မောင်ဦးသည် ကိုကျော့မောင်၏ စကားကို တအံ့တဩပဲ့တင်ထပ်သည်။ သူ၏မျက်နှာမှာ ဆန်းကြယ်မှုကို ခံစားရသော အရိပ်အရောင် လွှမ်းသွားသည်။

“ဟုတ်တယ်။ ဒီကနေ့ည ခင်ခင်ကြီးဆီက ငွေတစ်သောင်း ရလိုက်တယ် မောင်မောင်ဦး”

“နေစမ်းပါဦးကွာ၊ ခင်ခင်ကြီးနဲ့က ဘယ်လို ဆက်စပ်သွားမိကြတာလဲ”

ကိုကျော့မောင် သက်ပြင်းရွိုက်သည်။

“အဲဒါကို ပြောမလို့ပါ”

ကိုကျောမောင်သည် ကိုငှက်ရိုးနှင့် အရက်ဆိုင်တွင် စတင်သိရှိကြသည်မှစ၍ ပြောပြသည်။ ငွေရပေါက်ရလမ်း ထွင်မိသည့်အကြောင်း၊ ငွေရလာသည့်အကြောင်း စသည်ဖြင့်။ ကိုမောင်မောင်ဦးသည် ကိုကျောမောင်၏စကားများကို ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်နေသည်။ စိတ်ဝင်တစားနှင့် တအံ့တဩ နားထောင်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

“ကိုက်ရိုးကတစ်ဆင့် ပြောပြလို သံရတဲ့ ခင်ခင်ကြီး ရဲ့စကားကားတော့ ကြက်သီးမွေးညင်းထချင်စရာပဲ သူငယ်ချင်း သူ့အနေနဲ့တော့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာကို ဒီထက်မက အဖိုးတန်လိမ့်မယ် ထင်ခဲ့တာတဲ့ ဒီထက်မက တန်ဖိုးထားခဲ့တာတဲ့ ဒီငွေတစ်သောင်းဟာ သူ့အရပ်တကာလှည့်ပြီး ဘုရားဖူးရင် သူတောင်းစားတွေကို စွန့်ကြဲတာလောက်ပဲ ရှိသတဲ့”

ကိုမောင်မောင်ဦး၏မျက်နှာတွင် ကြေကွဲသော အရိပ်အသွင် လွှမ်းလာသည်။

“မင်းဒီစကားကို မနက်ကျမှ ပြောဖို့ကောင်းတယ် ကျောမောင်”

“ငါပြောပါကကော အခုလိုမပြောရရင် ဒီညငါ အိပ်ပျော်မှာ မဟုတ်ဘူးလို့”

“မင်းအဖို့တော့ ဟုတ်တာပေါ့ ဒါပေမယ့် ဒီစကားတွေကြားရတဲ့နောက်ပိုင်းမှာ ငါ ဒီညအိပ်လို့ပျော်ပါ တော့မလား ကျောမောင်ရာ မင်းစဉ်းစားကြည့်ပါဦး”

ကိုကျောမောင်၏ ရင်ထဲတွင် နောင်တတရားများ ဂယက်ထနေသည်။

စိတ်မှာလည်း မချမ်းမမြေ့ဖြစ်ရသည်။

“အေးကွာ အစကတော့ ငါကလဲ ပေါ့ပေါ့တန်တန် သဘောထားပြီး လုပ်မိတာပါပဲ”

ကိုမောင်မောင်ဦး သက်ပြင်းရှိုက်သည်။

“ငါနဲ့ ခင်ခင်ကြီးရဲ့ အကျိုးပေးဟာ ဘယ်လိုအကျိုးပေးလဲ မသိပါဘူးကွာ။ တို့နှစ်ယောက်အကြားမှာ ဘယ်အချိန်ကတည်းက တင်နေတဲ့ ဝဋ်ကြေးတွေရှိခဲ့သလဲ မသိဘူး။ အဆင်ပြေပြေသာ မဖြစ်သာ အဆင်မပြေဖို့ကတော့ အလိုလိုကြိမ်နှိမ်ပြီး ဖြစ်လာတတ်တယ် သိလား။ ဒီတစ်ခါ တင်မကဘူး ဒါမျိုးတွေ ငါ့ဘဝမှာအကြိမ်ကြိမ် ပေါ်ပေါက်ခဲ့ပြီးသားပဲ ကျောမောင်”

“ငါတကယ် စိတ်မကောင်းပါဘူး မောင်မောင်ဦးရာ။ ငါ့အပြုအမူတွေက ရေနစ်တဲ့လူ ဝါးကုထိုးသလို ဖြစ်နေသလားမသိဘူး။ ဒီလိုလုပ်ကွာ ဒီငွေကိုငါတစ်ပြားတစ်ချပ်မှ မယူဘူး။ မင်းပဲအကုန်ယူလိုက်တော့ ငါ့ကြွေးကို ငါ့ဟာ ငါ့ရှာဆပ်မယ် ဟုတ်ပြီလား”

ကိုမောင်မောင်ဦးသည် ကိုကျောမောင်၏ မျက်နှာကို နာကြည့်သောအပြုံးဖြင့် ပြုံးကြည့်သည်။

“မင်းငါနဲ့ ဒီတစ်သက်အရွယ်အထိ ပေါင်းခဲ့ကြပြီး ငါ့ကိုနားမလည်နိုင်တာ အံ့ဩစရာပဲ ကျောမောင်”

“ဟင်”

“ငါ့ဘဝမှာ ဒီလောက်မကတဲ့ ငွေတွေအကြိမ်ကြိမ် ရဖူးတယ် အကြိမ်ကြိမ်ကုန်ဖူးတယ်ဆိုတာ မင်းသိပါတယ်။ ငါဒီငွေကိုမကံမောတယ်များ ထင်သလား”

ကိုကျောမောင် ဘာမျှမပြောတတ်တော့။

“အထူးသဖြင့် ခင်ခင်ကြီးရဲ့ငွေကို ငါမယူရက်ပါဘူး။ ယူဖို့လဲမကောင်းပါဘူး နောက်တစ်ခုကခင်ခင်ကြီးရဲ့ချစ်တဲ့ အချစ်ဟာ ဘယ်လိုအရာမျိုးနဲ့ မှဆက်လို့မရဘူးဆိုတာ ငါ့ကိုယ်ငါ အသိဆုံးပါ”

“ဒီတော့ မင်းဘာလုပ်ချင်သလဲ မောင်မောင်ဦး။ ငါ့အနေနဲ့ ကိစ္စအားလုံးကို မင်းရဲ့လက်ထံပုံထည့်ပေးချင်တယ် မင်းစိတ်ကြိုက်သာ လုပ်ပေတော့”

ကိုမောင်မောင်ဦးထံမှ စကားသံ ရုတ်တရက် ပေါ်မလာ။ သူသည်ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်စွာ စဉ်းစားနေသည်။ ကိုကျောမောင်မှာ သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ၏ မျက်နှာကို အားတုံ့အားနာကြည့်မိသည်က လွဲ၍ ဘာမျှမလုပ်တတ်တော့။

“ငါ ဒီလိုလုပ်ချင်တယ် ကျောမောင် ဒီငွေတွေပြန်ပေးလိုက်ချင်တယ်”

“ပြန်ပေးမယ်”

“ဟုတ်တယ် ပြန်ပေးလိုက်မယ် အဲဒီလိုပေးလိုက်ရင် တို့များအပေါ်မှာ သူ့ကစိမတ် မတင်နိုင်တော့ဘူးပေါ့”

“ဒါပေမယ့် ကိုငှက်ရိုးကိုပေးခဲ့တဲ့ ငွေတစ်ထောင်က”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး ငါ့မှာသုံးဖို့ငွေပါပါသေးတယ် အဲဒီငွေအထဲက စိုက်ပေးလိုက်တာပေါ့ ကိုငှက်ရိုးဆိုတဲ့ လူဆီက ပြန်တောင်းလို့ရရင်လဲ ရပေါ့ မရရင်လဲနေပေါ့”

“မင်းသဘောပဲလေ”

ကိုမောင်မောင်ဦးသည် လက်ဆွဲအိတ်ထဲမှ စောစောကကိုကျောမောင်ပေးခဲ့သောငွေကို ထုတ်ယူသည်။

“မင်းဆီမှာရှိတဲ့ငွေပေး”

“ဘာလဲ မောင်မောင်ဦး အခုချက်ချင်း သွားပေးတော့မလို့လား”

“ဒါပေါ့”

“အချိန်ကိုလဲ ကြည့်ပါဦး”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး”

“မနက်ဖန် မနက်ကျမှပဲ လုပ်ပါလားကွာ”

“သုငယ်ချင်းရာ ဒီညတစ်ညလုံး အိပ်မပျော်နိုင်မယ့် အတူတူ ကိစ္စပွားအောင် ရှင်းလိုက်ကြပါဖို့။”

ကိုကျော့မောင် ဘာပြောရမည် မသိတတ်တော့ ပြန်စာ။ ညကြီးမင်းကြီး ငွေထုပ်ပိုက်၍ သွားရမည့် အဖြစ်ကိုမှ လိုလားနိုင်ခြင်း မရှိသည့် အမှန်ပင်။ သို့ပေမယ့် ကိုမောင်မောင်ဦးကို တားဆီး၍ မရနိုင်မှန်း သိသည်။ ငယ်သုငယ်ချင်းမို့ သူ့အကြောင်းကို အစင်းသိသည်။ သည်ကောင်က လူတစ်မျိုး။ သူလုပ်ချင်မိပြီ ဆိုလျှင် မည်သူမျှ တား၍ ရတတ်သည် မဟုတ်။ ဖျောင်းဖျ၍ နာမိမည်သူ မဟုတ်။ ဇွတ်တရွတ်နိုင်သည်။ အဆုံးတွင် သူ့ကိုသာ အလျော့ပေးရတတ်သည်။

ကိုကျော့မောင် လက်မှ နာရိကြည့်သည်။ တစ်နာရီ။ သူ့စိတ်မှာ အလိုလိုနေရင်း လေးလံလာသည်။ ရင်ထဲမှာ ထင်နေသည်။

“မနက်ကျမှ သွားကြရအောင်ပါကွာ”
နောက်ဆုံးအကြိမ်အဖြစ် ပြောကြည့်မိသေးသည်။
“မင်းနေခဲ့ပါ။ ငါ့ဘာသာသွားမှာပါ။ မနေ့ညကလဲ ဒီအချိန်လောက်မှာ ငါရေနဲ့သာရှေ့ကို ရောက်ခဲ့သေးတယ်”
“ဟုတ်လား”

ကိုကျော့မောင်အံ့အားသင့်ရသည်။ ယမန်နေ့ညက အကြောင်းကို ယခုမှ ကြားရခြင်းဖြစ်သည်။ သည်တော့လည်း စိတ်ထဲမှာ အနည်းအပါးဆိုသလို ပေါ့ပါးရသည်။ အင်း... အပြော မြန်ပေလို့သာပဲ ထင်သည်။

“ဒီငွေတွေနဲ့ မင်းတစ်ယောက်တည်းသွားလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ။ ငါလိုက်ခဲ့ပါမယ်ကွာ”

သို့ဖြစ် သူတို့နှစ်ယောက် အိမ်မှထွက်ခဲ့ကြသည်။ ညသည် ယမန်နေ့ညကနှင့် လုံးဝမတူချေ။ ယမန်နေ့ညက ကောင်းကင်မှာ ကြည့်လင်နေသည်။ လဝန်းပေါ်ထွန်းနေသည်။ သည်ကနေ့ညတွင်မူ ကောင်းကင်တွင် မိုးရိပ်မိုးဆင်ကိုတွေ့ရသည်။ လမယာ၊ ကြယ်မမြင်ရ။ တိမ်ဖြင့် ပိန်းပိတ်နေသည်။ မိုးနဲ့ရနေသည်။ မိုးခြိမ်းသံများကို ကြားရသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ လျှပ်စီးလင်းပြက်တတ်သည်။ လူတို့အိပ်စက်ကုန်ကြလေပြီ။ လမ်းပေါ်မှာ သူတို့

နှစ်ယောက်တည်း ရှိသည်။ ကမ္ဘာလောကတစ်ခုလုံး အိပ်မောကျနေချိန်၌ မိမိတို့သာ လူပုံရားသွားလာကြသည် ထင်ရ၏။ ကိုကျော့မောင်မှာ သွားရ ပြန်ရမည် ခရီးကိုတွက်ရင်း ရင်မောနေမိသည်။

သို့ပေမယ့် ကံအားလျော်စွာ ကမ္ဘာအေးဘုရားတွင် ညဉ့်လုံးပေါက် ပြေးဆွဲသော အငှား သုံးဘီးကားကို ရသည်။

သူတို့ကားပေါ်သို့ ရောက်ချိန်၌ မိုးတဖွဲဖွဲရွာကျလာသည်။

ဦးမွန်ကြီးသည် မိုးအိမ်ကလေးထဲမှနေကာ တဖွဲဖွဲရွာကျနေသော မိုးပွားကလေးများကို စူးစိုက်ကြည့်နေသည်။ သည်ကနေ့ည သူတဝါးဝါး သမ်းပေးနေသည်။ မိုးတဖွဲဖွဲရွာနေသောညမျိုးကို သူ့လိုဖြစ်စေတိုင်တိုင်က မုန်းတီးတတ်ကြပေသည်။

စင်စစ်တွင်လည်း အခြားသူတို့ အိပ်စက်ချိန်၊ အမှောင်ကြီးမိုးထားချိန်တွင် မိမိအနေနှင့် မအိပ်စက်ရဘဲနေသည့် အဖြစ်ကို ဦးမွန်ကြီး မကြာခဏ မကျေမနပ်ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည်။ လောကတစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်ချိန်တွင် တစ်နာရီပြီးတစ်နာရီ အချိန်များ ကုန်ဆုံးပစ် နေရသည့်အဖြစ်မှာ အသည်းနာစရာ ကောင်းသည်ဟု ဦးမွန်ကြီး အသိထားပင်။ ဝမ်းတထွာအတွက်သာ မဟုတ်ပါက သည်အလုပ်လောက် စိတ်မရည်ချင်စရာကောင်းသော အလုပ်ကို သူလုပ်မိမည် မဟုတ်။

အထူးသဖြင့် မိုးက ခုနစ်ရက် ခုနစ်လီ ဆက်ပြီး ရွာချနေချိန် သို့မဟုတ် မိုးပွဲကလေးတွေ ခပ်ကျကျ ရွာချနေချိန်မျိုးတွင် မိမိဘဝကို မိမိနာကြည့်လားမိလောက်အောင် ပျင်းရိခြင်းကို ခံစားရသည်။

ယင်းညမျိုးကို ဦးမွန်ကြီး မုန်းတီးသည်။
ယင်းအချိန်မှာပင် ဦးမွန်ကြီးအတွက် အပျင်းပြေရစေမည့် အဖြစ်အပျက် တစ်ရပ်ပေါ်ပေါက်လာသည်။

မြဲရှေ့တွင် သုံးဘီးကားတစ်စီး ထိုးဆိုက်လာခြင်းဖြစ်သည်။ ဦးမွန်ကြီးသည် ပေါ့ပါးဖျတ်လတ်စွာဖြင့် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်လေသည်။

မောင်မောင်ဦး သုံးဘီးကားပေါ်မှ ဆင်းသည်။ ရေနံသာ ခြံတံခါးဝသို့ ကပ်လာသည်။ သည်တွင်ပင် သူသည် သူနှင့်တံခါး တစ်ဘက်တစ်ချက်စီ မျက်နှာချင်းဆိုင် ရပ်လင့်နေသော ဦးမွန်ကြီးကို ပက်ပင်းပါ တွေ့လိုက်ရလေသည်။

“ခင်ခင်ကြီးနဲ့တွေ့ချင်လို့”
ကိုမောင်မောင်ဦးဆိုသည်။

“ခင်ဗျား လာနောက်ယှက်တာ ဒါပါနဲ့ဆို နှစ်ခါရှိပြီ”
ဦးမွန်ကြီးက ကိုမောင်မောင်ဦးကို မှတ်မိဟန်ဖြင့်ဆိုသည်။

“ဒီတခါလာတာ နောက်ယှက်ပို့မဟုတ်ပါဘူး။ ရှင်းစရာရှိလို့ပါ။ ဒီလိုလုပ်ဗျာ အထဲကိုမဝင်နဲ့ဆိုရင် မဝင်ပါဘူး။ ခင်ခင်ကြီးကို ဒီနေရာ ခေါ်ပေးပါ။ ဟုတ်လား”

“သူ့အိပ်နေပြီ”

“မောင်မောင်ဦးက ငွေကိုစွဲ ပြောချင်လို့ပါ ဆိုရင် သူထလာမှာပါ”

ကိုမောင်မောင်ဦး၏စကားကို ဦးမွန်ကြီး ကျိတ်ရယ် လိုက်သည်။ အင်း . . . တစ်ပွဲတစ်လမ်း တွေ့ရဦးတော့ မှာပါလား တွေးသည်။

“သူအိပ်ရာက ဘယ်နည်းနဲ့မှ ထမလာနိုင်ပါဘူး။ ပီးတော့ သူကျွပ်ကိုလည်း ယတိပြတ်အမိန့်ပေးပြီးသားပဲ ဟာ။ ခင်ဗျားကို ခြံဝင်းထဲဝင်ခွင့်ပေးဖို့ မပြောနဲ့ ခြံရိပ်တောင် မနင်းစေဘူးတဲ့”

ကိုမောင်မောင်ဦးအကြံအိုက်သွားသလို ဖြစ်သွား သည်။ သူသည် တံခါးမှကျော်ကာ အိမ်ဆီသို့ ကြည့်သည်။ တစ်အိမ်လုံး မောင်ကျနေသည်။ ငြိမ်သက် တိတ်ဆိတ်နေ သည်။

“တဆိတ်ကျေးဇူးပြုပြီး ဆောင်ရွက်ပေးစမ်းပါဗျာ။ ခင်ခင်ကြီးကို ခေါ်ပေးစမ်းပါ။ ကိစ္စကိုသိပ်ကို အရေးကြီး နေလို့ပါ”

“ကျွပ်စကား နှစ်ခွန်းမပြောတတ်ဘူး။ ခင်ဗျားပြော တာတွေ တစ်ခုမှ မလုပ်ပေးနိုင်ဘူး။ အကောင်းဆုံးကံတော့ ဒီနေရာကနေ ချက်ချင်းလှည့်ပြန်သွားဖို့ပဲ”

ကိုမောင်မောင်ဦး၏ မျက်နှာမှာ တင်းမာလာသည်။ မျက်လုံးများက အရောင်တောက်လာသည်။

“ဒီမယ် ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ။ သူနဲ့ မတွေ့ရင် မပြစ်လို့ပါ”

ဦးမွန်ကြီး စိတ်တိုလာသည်။ လက်ငှေ့သမား ဟောင်းတစ်ဦး ဖြစ်သည်နှင့်အညီ စိတ်တိုလာသည်ဆိုသည် နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဆေးထချင်သလိုလို၊ နတ်ပူးချင်သလိုလို၊ အာဠာဝက ကပ်ချင်သလိုလို ဖြစ်လာသည်။

“နောက်ဆုံးပြောလိုက်မယ်၊ အခုလဲ မတွေ့ရဘူး၊ နောင်ကိုလဲ မတွေ့ရဘူး၊ ဒါပဲ”

ကိုမောင်မောင်ဦးမှာ ခံပြင်းလာသလိုဖြစ်လာသည်။

“မနက်မိုးလင်းချင် လင်းပေစေဗျာ၊ ခင်ခင်ကြီးနဲ့ မတွေ့ရမချင်း ကျွပ်မပြန်ဘူး”

“ရာ . . . ဒီလူခက်နေပါရောလား”

ဦးမွန်ကြီးသည် တစ်ကိုယ်တည်းညည်းညူ သလို ဆိုလိုက်သည်။ သူသည်တံခါး သော့ခလောက်ကို ဖွင့်လိုက် သည်။ သည်တော့လည်း ကိုမောင်မောင်ဦးမှာ သူ့အတွက် တံခါးဖွင့်ပေးသည်ဟု ထင်ပုံရသည်။ ဝမ်းပမ်းတသာဖြစ်သွား သည်။ တံခါးသည် လူတစ်ကိုယ်စာ ပွင့်သွားသည်။ ကို မောင်မောင်ဦးအလျင်အလျင်ဝင်သည်။ သည်မှာတွင်ပင် သူ၏

မျက်နှာမှာ ပူခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ မျက်စိမှာ မီးဝင်းဝင်း တောက်သွားသည်။ ကိုယ်မှာနောက်သို့ ယိုင်သွားရသည်။ ရှေ့မှ အတားအဆီးတစ်ခု ရုတ်တရက် ပေါ်ပေါက်လာသည် နှယ်ပင်။

ကိုမောင်မောင်ဦးသည် မရှောင်လင့်ဘဲ ခံလိုက်ရသဖြင့် အံ့ဩသွားသည်။ ကာကွယ်ရန်အချိန်မရလိုက်၊ အထိုး အနှက်ခံလိုက်ရပြီဆိုသည်ကို သိသည်။ လက်သီးချက်က တစ်ချက်တည်း မဟုတ်ခဲ့။ တစ်လုံးပြီး တစ်လုံး တစ်ချက်ပြီး တစ်ချက်။ မျက်နှာ ဝမ်းဗိုက်နှင့် ကိုယ်အနံ့အပြားသို့ ထိ ခိုက်မိသည်။ အဆုံးတွင် မြေသို့ဘုံးဘုံးလဲရသည် အထိ။ မြေကြီးနှင့် မျက်နှာအပိမိသည် အထိ။

ဦးမွန်ကြီးသည် ဂုဏ်လေးပူမှုထုတ်လိုက်သည်။ လဲကျနေသော ကိုမောင်မောင်ဦးကို ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။ လက်သီးပုန်းရော၊ ခူးယုံရော၊ မြေဖျားပါ မိသွားသဖြင့် ထိုသူ သက်သာလှမည် မဟုတ်ကြောင်း အတပ်သိသည်။ သနား တော့သနားမိသား။ သို့ပေမယ့် ထမင်းရှင်၏စကားကိုတော့ နာခံရမည်ပင်။ သူ့ဆန်စားရုံမဆို မဟုတ်လား။

ယင်းအချိန်တွင် သုံးဘီးကားပေါ်မှ ကျန်ရစ်သော ကိုကျော့မောင်သည် ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ အမူအရာဖြင့် ကား ပေါ်မှဆင်းလာသည်။ ဦးမွန်ကြီးသည် ကိုကျော့မောင်ဘက် သို့ လှည့်လိုက်သည်။

အသင့်အနေအထား ရှိနေသည်။

“မောင်မောင်ဦး၊ မောင်မောင်ဦး”

ကိုကျော့မောင်သည် စိုးရိမ်တကြီးစွာဖြင့် ခေါ်ရင်း ပြေးလာသည်။

အစသော် ကိုမောင်မောင်ဦးမှာ သတိလစ်ဟင်း မတတ် ဖြစ်နေသည်။ သူ၏အမည်ကို ခေါ်သံကြားတော့မှ ကောင်းစွာ သတိရသည်။ သူသည် ထ၊ နိုင်အောင်ကြိုးစား သည်။ ထိုအချိန်မှာပင် သူ၏လက်တစ်ဘက်သည် အလတ် စားပန်းအိုးတစ်အိုးကို ထိတွေ့ ဆုပ်ကိုင်မိလေသည်။ သူ၏ အသိမှာ ဝေနေသည်။ ဝါးနေသည်။ ပန်းအိုးကိုကိုင်လျက် မတ်တပ်ရပ်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျား သူ့ကိုဘာလုပ်လိုက်သလဲဟင်”

ကိုကျော့မောင်သည် ဦးမွန်ကြီးအား အပြစ်တင် သည်။

ဦးမွန်ကြီးတစ်စုံတစ်ရာ ပြောမည်ပြုသည်။ သို့ရာ တွင် စကားသံအစား ညည်းညူသံထွက်လာသည်။ ကို မောင်မောင်ဦးက ပန်းအိုးဖြင့် ခေါင်းကို ရိုက်ချလိုက်သည်။ ဦးမွန်ကြီးမှာ ပုဏ္ဏားရိပ်ပန်းချီအတွင်း ခွေကျသွားသည်။

ကိုမောင်မောင်ဦးသည် အိမ်ကြီးဆိုသို့ ပြေးလာသည်။ ကိုကျော့မောင်သည် မြန်ဆန်လွန်းလှသော အဖြစ်အပျက်များကြောင့် အံ့အားသင့်သလို ဖြစ်နေရာမှ ကိုမောင်မောင်ဦး၏ နောက်သို့ ပြေးလိုက်လာခဲ့သည်။

အိမ်ဆင်ဝင်အောက်သို့ ကိုမောင်မောင်ဦးရောက်လာသည်။ အိမ်အတွင်းသို့ မည့်သိုဝင်ရမည်ကို စဉ်းစားနေသည်။ ယင်းအခိုက် ဆင်ဝင်မီးလုံး ဖျက်ခနဲလင်းလာသည်။ လက်ဆွဲသံတံခါး ပွင့်သွားသည်။ တံခါးဝတွင် မားမားရပ်လင့်နေသူကား ဒေါ်ရေနဲ့သာခင်ခင်ကြီး။

ကိုမောင်မောင်ဦး တစ်ကိုယ်လုံး သွေးခြင်းခြင်းနီနေသည်။ ဦးဖွန်ကြီး၏ လက်သီးသည် နှုတ်ခမ်းများကို ကွဲစေခဲ့သည်။ နှာခေါင်းသွေးလျှံစေသည်။ သူ၏ ပြုလုပ်သော အင်္ကျီမှာ သွေးစက်များ စွန်းထင်း ပေကျနေသည်။ သွေးနှင့် မိုးရေများထိတွေ့ကာ ပြန်နဲ့သွားပြီး တစ်ကိုယ်လုံး ခြင်းခြင်းနီနေသည်။

သူသည် ကိုယ်ကို မတ်မတ်ရပ်နိုင်အောင် မနည်းကြိုးစားနေရသည်။ ပြောရာစကားတွေ တစ်ပုံတစ်ပင်ကြီးရှိသည်။ ရင်ထဲမှာ တင်းကျပ်ပြည့်သိပ်နေသည်။

ရုတ်တရက် မီးလင်းလာကာ ဒေါ်ရေနဲ့သာခင်ခင်ကြီးအား မိုးပေါ်မှကျလာသလို ဘွားခနဲတွေ့လိုက်ရခြင်းက အံ့အားသင့်သွားရသည်။ အနုစံနစ်ဆယ်ကျော်မျှ ကွဲကွာနေသူကို မျက်ဝါးထင်ထင်မြင်တွေ့လိုက်ရခြင်းက စိတ်ကိုလှုပ်ရှားစေသည်။ ထို့ကြောင့် စကားပြော၍ မရနိုင်။ စကားလုံးရွေး၍မရ၊ ပြီးဝမ်းစိုက်ဆီမှ နာကျင်ရမှုက အသံကို ဘိမ်ဝင်နေသေးသည်။

ဒေါ်ရေနဲ့သာခင်ခင်ကြီးသည် ကိုမောင်မောင်ဦးကို နှစ်သိမ့်ကျေနပ်သောအသွင်ဖြင့် ကြည့်နေသည်။ မျက်နှာမှာ ခရီးမခန့်၊ သရော်လှောင်ပြောင်သော အပြုံး နှင့်။

ဒေါ်ရေနဲ့သာခင်ခင်ကြီး၏ ရင်တွင် ငွေစက္ကူထုတ်ထုပ် ခပ္ပူထားသည်။ ငွေစက္ကူကို တစ်လပ်ချင်းယူသည်။ ကိုမောင်မောင်ဦး၏ မျက်နှာဆီသို့ ပစ်ပေါက်သည်။

“ဒီမယ်လေ ကိုမောင်မောင်ဦးရဲ့၊ ရှင်လိုချင်ပါတယ် ဆိုတဲ့ ငွေတွေ၊ ရှင်မက်မောလှတဲ့ ငွေတွေ၊ ရှင်အချစ်နဲ့လဲ လိုက်ရတဲ့ငွေတွေ၊ ကျွန်မမှာရှိတဲ့ငွေဟာ ရှင်ကို ဖို့သုတ်လို့ ခဘောင်ရတယ် သိရဲ့လား။ ဒီငွေပေးရတဲ့အတွက် ကျွန်မ ခွဲခဲသွားနိုင်ဘူး။ ကျွန်မရဲ့ငွေတစ်ချပ်ဟာရှင်ရဲ့သွေးတစ်စက်ပဲ။ ရှင်က ရှင်အချစ်ကိုငွေနဲ့ ရောင်းတယ်။ ကျွန်မက ရှင်ရဲ့ သွေးကို ငွေနဲ့ဝယ်ယူ တယ်။ ရှင်ကို ဒီပုံစံနဲ့မြင်ရတာ ကျွန်မ ချေ့နပ်လှပါဘိတော့ရှင်။ အားရလှပါဘိတော့”

ထိုနောက် ဒေါ်ရေနဲ့သာခင်ခင်ကြီးသည် ရူးသွပ်နေသူအလား အားပါးတရ ရယ်ချင်လိုက်သည်။

ကိုမောင်မောင်ဦးမှာ မှင်တက်မိသူအလားရှိသည်။ အကြည့်မှာ ဝါးနေသည်။ ခေါင်းမှာ ရိုဝေနေသည်။

ဝမ်းစိုက်ထဲက ပို၍ပို၍ အောင့်လာသည်။

ဒေါ်ရေနဲ့သာခင်ခင်ကြီး၏ အသံမှာ အလွန်အမင်းဝေးလံသောနေရာမှ ပဲ့တင်သံ သဖွယ် ရိုက်ဟပ် ပျံ့လွင့်လာသည်ဟုထင်သည်။ သူ၏ ဒူးမှာ ညွတ်ရွေကျရမတတ် ဖြစ်နေသည်။ ကြိုးစားထိန်းချုပ်ရင်းမှပင် သူသည် ဝမ်းစိုက်ကိုလက်ဖြင့်ပွတ်ရင်း ဒူးထောက်လဲကျ ရသည်။

ကျော့မောင်ဆီမှအမြင်တွင် ကိုမောင်မောင်ဦးမှာ ငွေစက္ကူများ ပြန်ကြနေသည့်အကြား ဒေါ်ရေနဲ့သာခင်ခင်ကြီးအား ဒူးထောက် အညှစ်နေရသည့်အသွင်ရှိသည်။

ကိုမောင်မောင်ဦးသည် ဒေါ်ရေနဲ့သာခင်ခင်ကြီးအား နာနာကြည်းကြည်း စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

ရုတ်တရက်သံသံ ဖြစ်ခဲ့လေသောကြောင့် အထိတ်တလန့် ပြေးဆင်းလာဟန်တူသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ကိုမောင်မောင်ဦးမြင်သည်။ မိန်းကလေး၏ မျက်နှာကို မြင်ရသည်မှာ မြင်ဖူးတွေ့ဖူးသော မျက်နှာမျိုး ဖြစ်သည်။

ဤသည်ပင် နန်းကိန္နရီဖြစ်ပေလိမ့်မည် ထင်ရပါသည်။

ကိုမောင်မောင်ဦး၏ အမြင်အာရုံမှာ တစ်စတစ်စ မှုန်ဝါးလာသည်။ ရှေ့မှမြူနှင်းပိတ်ဆီးနေသည့်နယ်ရှိသည်။ ဆင်ဝင်အောက်မှ မီးငြိမ်းသွားသည်။

သံတံခါး ပိတ်သွားသည်။

ဒေါ်ရေနဲ့သာခင်ခင်ကြီး ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ စည့်ခန်းဆီမှ အသံကြားရသည်။

တယ်လီ ဖုန်းဆက်သံ ဖြစ်သည်။

“မရမ်းကုန်း ရဲဌာနကပါလားရှင်။ ကျွန်မ ပြည်လမ်းက စကားပြောနေတာပါ။ ရေနဲ့သာကပါ။ လူနစ်ယောက် ကျွန်မအိမ်ကို ဖောက်ထွင်းဖို့ ကြိုးစားနေပါတယ်။ အဲဒါကို တာခိတ်လောက် တားဆီးပေးစေချင်ပါတယ်”

ကိုကျော့မောင်သည် ကိုမောင်မောင်ဦးအား ချိုင်းမှ ပွေ့ထုလိုက်သည်။

တစ်ဆိုကြေကွဲသော အသံဖြင့် ပြောမိသည်။

“ပြန်ကြပါစို့၊ သူငယ်ချင်း၊ ပြန်ကြပါစို့ကွာ။ ပြန်ကြရအောင်ပါ”

အညာဆီတွင် ဧရာဝတီသည်လည်းကောင်း ပင်းနှင့် ယင်းတို့သည်လည်းကောင်း မြစ်ညာမှ မိုးမညိုလျှင် ကျွမ်းကျင်တတ်စွမ်းသော အလမ္မာယံဆရာ၏လက်မှ မြွေနှယ်အန္တရာယ်ကင်းသည်။ မာန်ကင်းသည်။ ငြိမ်သက်အေးချမ်းသည်။ သာတောင့်သာယာ စီးဆင်း တတ်မြဲဖြစ်သည်။

မြစ်ညာမှာ မိုးရိပ်ညိုလာလျှင်ကား . . .

ဧရာဝတီသည် လည်းတောင်း၊ ပင်းနှင့်ယင်းသည် လည်းကောင်း၊ စောင်းမာန်ပြင်းသော နဂါးမင်းနယ် မာန်ဟုန်

ပြင်းစွာ၊ ရိုင်းစိုင်းကြမ်းတမ်းစွာ၊ ထိမ်းမနိုင်သိမ်းမရ စီးဆင်းလာတတ်မြဲ ဖြစ်ခဲ့သည်။

ယင်းသို့ပင်လျှင် စင်စစ်ဒေါ်ရေနဲ့သာ ခင်ခင်ကြီးနှင့် ကိုမောင်မောင်ဦးတို့ ပြန်လည်ဆုံတွေ့ကြခြင်းမှာ ဦးကောင်းမိုးနှင့် ဦးအောင်ခန့်တို့ စခဲ့သော ကာလအတန်ကြာ တည်ကြည်ငြိမ်သက်နေခဲ့သော အညှိုးအတေး၊ အမုန်းအတီးရေအလျဉ်ကို ပြည့်မောက်ကြမ်းတမ်းစွာ စီးဆင်းစေရန်အတွက် ဘဝမြစ်ညာဝယ် ကြမ္မာမိုးရိပ်သမ်း လာပြန်ခြင်းပေတကား။

အမှတ်ပေးကြောင်း

“လှမ်းနိုင်ဘူး တော်ကြီးရေ။ ခြေတော် ခြေတော် ခြေ တော်နာပေါ့ အကုန်။ လဲမနော်မြေကမူကုန်း အသည်းတော် ကြွေလှဆုံး ရေကြည် စမ်းပေါက် မြေဝယ် အပန်းပျောက်စေ ဖွယ်၊ သောက်ပါရစေဦး . . .”

ပင်းဘုရားပွဲတော်သည် အစဉ်နုလျှက်ရှိသည်။ ဟောင်းနွမ်းသည်။ ရိုးအိသည်ဟူ၍ မရှိခဲ့။ ထာဝစဉ် သစ်မြဲ သစ်လျက်ရှိသည်။

ပွဲတော်ကို နှစ်ပေါင်းမြောက်မြားစွာ ကတည်းက ဆင်ယင် မြဲဆင်ယင်ခဲ့သည်။ ကျင်းပမြဲ ကျင်းပခဲ့သည်။ ဘုရားပွဲတော်သည် လူတကာအတွက် အစဉ်ပျော်ရွှင် ချမ်းမြေ့ ဖွယ်ဖြစ်ခဲ့သည်။ မိမိ၏ အသက်အရွယ် အနေအထား အလျောက် ပျော်စရာ ရွှင်စရာတို့ ရှိနေသည်သာဖြစ်သည်။

စင်စစ် ပင်းဘုရားပွဲတော် အစဉ် နုလျှက်ရခြင်းမှာ အသစ်အသစ်ဖြစ်လာသော လူငယ်တို့ကြောင့်လည်း ဖြစ် လေသည်။ လူငယ်တို့သည် ပင်းဘုရားပွဲတော်ကို ထာဝရ အဆင်တန်ဆာ ဆင်တတ်ကြသည်။ လူငယ်လူရွယ်တို့၏ အသံဖြင့် ပွဲတော်သို့လာရာလမ်းတွင်လည်းကောင်း၊ ပွဲတော် ခင်းကျင်းရာနေရာတွင်လည်းကောင်း အုန်းအုန်းကျွက်ကျွက် ညစ်နေတတ်မြဲပင်။

ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီးအဖို့ ပင်းဘုရားပွဲတော်မှာ အိပ်မက်ဆန်နေသည်။ ပင်းဘုရားပွဲတော်သို့ မရောက်ရှိခဲ့ သည်မှာလည်း ကြာမြင့်လှပြီဖြစ်သည်။ အနစ် နစ်ဆယ်

ကျော်မျှရှိခဲ့ပြီ။ ရန်ကုန်တွင် ခေါင်းရွပ်စရာ ပြဿနာများပေါ် လာသည်။ ကိုကို၊ မမဝင်းရီ စသူတို့နှင့်လည်းဆုံချင်နေသည်။ ရေနံ့ချောင်းသို့ လာခဲ့သည်။ သည်တွင် ပင်းဘုရားပွဲတော် ရက်နှင့်တိုက်ဆိုင်နေသည်။ စိတ်ပြေလက်ပျောက် ဆိုသလို ပွဲတော်သို့သွားရန် အကြံရသည်။ သို့ဖြင့် ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင် ခင်ကြီး ပင်းဘုရားပွဲတော်သို့ ရောက်ရှိနေရလေသည်။

တွေ့ရမြင်ရ၊ ကြုံဆုံ ရသည်များမှာ သူမအတွက် အိမ်မက်နယ်ဖြစ်သည်။ တွေ့ဖူး မြင်ဖူး ကြုံဖူး ဆုံဖူးခဲ့သည် များသည် သူမ၏စိတ်အသိ၌ အရိပ်နယ်လျှင် ပြန်လည် ပေါ် ပေါက်လာရသည်။ ရှေးကဖြစ်ဟောင်းတို့ကို ပြန်ပြောင်း အောက်မေ့ဖွယ်ဖြစ်လာသည်။

သူမအဖို့ အထူးတလည် သတိရဖွယ်ကောင်းနေ သည်မှာ မလုံးတင်နှင့်မလုံးရှင်တို့ဖြစ်ကြသည်။ သည်စဉ်က မလုံးတင်၏ ဆပ်ဆော့မှုကြောင့် မိမိမှာ လူတကာ၏ အာရုံ စိုက်ခြင်းခံခဲ့ရသည်။ ရွှေမင်းသမီးကလေးဟု အမည်သတင်း ကျော်စောခဲ့ရပုံကို အမှတ်ရသည်။

ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီး၏ အသက်အရွယ်သည် လည်း ထောက်လာခဲ့ပြီ။ အဖြစ်တို့သည်လည်း ဟောင်းနွမ်းခဲ့ ချေပြီ။ သို့စင်လျက်ဘုရားပွဲတော်သည်ကား အသစ်ဖြစ်သူ၊ တိုသူအတွက် အသစ်ဖြစ်သော ဇာတ်လမ်းကလေးများဖြင့် နုလျှက်ရခြင်းပင်။ ဗိုပြည်သိုက်မြိုက်နေဆဲပင်။

နန်းကိန္နရီကို ကြည့်လျှင်ပင် သည်သရုပ်သကန်၏ သဘောကို စောကြောနားလည် နိုင်သည်။ နန်းကိန္နရီ၏ အမြင်တွင် ပင်းဘုရားပွဲတော်မှာ ချမ်းမြေ့ဖွယ် ဖြစ်နေသည်။

ကြည့်နူးနှစ်သိမ့်ဖွယ် ဖြစ်နေသည်။ အရာရာသည် သူမ အတွက် သစ်ဆန်းနေသည်။ မိုးမလင်းမီ၊ ကျိုးမနိုးမီ ကတည်းက ပွဲတော်သို့ သွားရန်ပြင်ရ ဆင်ရသည်။ မိမိတို့ ချည်းသာမဟုတ်။ ယင်းအချိန်တွင် တဖြည်းလုံးလှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်နေကြောင်းတွေ့ရသည်။ အိမ်မှထွက်လေပြီ ဆိုပြန်တော့ လည်း မိမိတို့ကဲ့သို့ ဘုရားပွဲတော် သွားဖော်သွားဖက်များ ကို မြင်ရသည်။ လမ်းတွင်ခြေကျင့်သွားသူများ၊ လှည်းများ၊ မော်တော်ကားများ ပျားပန်းခပ်မျှ လှုပ်ရှားသွားလာနေကြ သည်။ ရေနံချောင်းတစ်ဖြိုးလုံးမှာ လှုပ်လှုပ်ရွရွနှင့်အုန်းအုန်း ကျွက်ကျက်နှင့်။

နန်းကိန္နရီဟိုသည် တွင်းကုန်းဘက်မှ လာခဲ့ကြ သည်။ ကျောက်မဆင်လမ်းခွဲမှသည် ပင်းဘုရားအထိ ဖြစ်သော မော်တော်ကားလမ်းကို အသုံးပြုသည်။ လမ်းမှာ ခလောက်ဆန်သည့်နယ် ကြမ်းတမ်းသည်။ ယင်းလမ်း အတိုင်း ခြေကျင့်လာကြသူများကို တွေ့ရသည်။ အားလုံး ပင် သီချင်းတကြော်ကြော်နှင့် ရွှင်ရွှင်ပျူရီကြသည်။

ဘုရားသို့ရောက်ကြသောအခါ အိုးစည်၊ ဒိုးပပတ်သံ များကြားရသည်။ ဆိုင်းသံပုံသံကြားရသည်။ သည်တော့ လည်း နန်းကိန္နရီ ကိုယ်တိုင်ပင် သီချင်းဆိုချင် သလိုလို ရှိလာမိသည်။ သည်အချိန်တွင် အငြိမ့်စင်ကို အလွမ်းမိလေ သား။ စင်စစ်တွင်လည်း နန်းကိန္နရီသည် ယနေ့တွင်မှ လွတ် လွတ်လပ်လပ် ပျော်ရွှင်နိုင်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ကျန်ရက်များ အတွင်းကမူ စိတ်မှာ ရှုပ်ထွေးနောက်ကျနေရသည်။

အဖြစ်အပျက်တို့သည် သူမ၏မျက်စိရှေ့မှောက် မှာပင် လျင်မြန်စွာ ဖြစ်ပျက်ခဲ့ကြသည်။ မပွဲကြည့်နိုင်လောက် အောင် ဆန်းကြယ်သောအဖြစ်အပျက်တို့ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည်။ ယင်း အဖြစ်အပျက်များကို အပြည့်အစုံ နားလည်နိုင်စွမ်း တောမရှိ။ တစ်စွန်းတစ်စသို့သာလို ကြားရ၊ သိရ၊ မြင်ရခြင်း ဖြစ်သည်။

အကယ်၍ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ တိတိကျကျ သိရှိရပါလျှင် ရင်မှာ သည်မျှအထိ စနောင့်စနင်း ဖြစ်ရမည် မထင်။ တစ် စွန်းတစ်စ သိရခြင်းသာဖြစ်၍ ပိုမိုရင်မောရသည်။ အဖြစ် အပျက်တို့မှာ မိမိနှင့်တိုက်ရိုက်သက်ဆိုင်ခြင်း မရှိစေကာမူ သွယ်ဝိုက် တိုက်ဆိုင်သည်ဟူ၍တော့ နန်းကိန္နရီ သိသည်။ ပြဿနာများ အကြားတွင် ကိုင့်ကုန်း၊ ပါလာရလေပြီ ဆိုက တည်းက တစ်ကြောင်းမဟုတ်တစ်ကြောင်း သက်ဆိုင်နေရပြီ ဟု နားလည်သည်။

သည်အတွင်း နန်းကိန္နရီအကြားရဆုံး စကားလုံး မှာ 'မောင်မောင်ဦး' ဟူသောအမည်ဖြစ်သည်။ အထပ်ထပ်

အခါခါ ကြားရသဖြင့် သည်အမည်ကိုနားတွင် ခွဲနေသည်။ မိုးတစ်ညတွင် ထိုသူ့ရေနံသာသို့ ရောက်လာပုံ ကိုလည်း မမေ့သေး။ သည်စဉ်က အဖြစ်အပျက်များကို မြင်ယောင်နေ မိဆဲပင်။ နန်းကိန္နရီသည် မွေးစားမိခင်နှင့် ပတ်သက်၍ ယခင် က အပြည့်အစုံ နားလည်နိုင်စွမ်း မရှိခဲ့။

တစ်ခုရုံသည်။ ဒေါ်ရေနံသာ ခင်ခင်ကြီးသည် တစ်ချိန်က ယောက်ျားတစ်ယောက်နှင့် ရည်ခံချစ်ကျွမ်း ခဲ့ဖူးသည်။ ယင်းယောက်ျားက သစ္စာဖောက်သွားသည်။ ထို သူ့အပေါ် ယခုတိုင်အောင် အခဲမကြေနိုင်ဘဲ ရှိသည်။ က လေး တစ်ယောက်ရှိသည်။ ငယ်စဉ်ကပင် ကွဲကွာ ပျောက် ဆုံးသွားသည်။ မိမိမှာ ထိုကလေးနှင့် ရုပ်ဆင်းပြင်လျာခြင်း တူသည်။ ထို့ကြောင့် ဒေါ်ရေနံသာခင်ခင်ကြီးက မိမိအား မွေးစားခဲ့ သည်။ သည်မျှသာ နန်းကိန္နရီ သိသည်။ သူမ၏ အသိမှာ ယေဘုယျဆန်လှကြောင်း တွေးမိသည်။

အသိများကို ပိုမို ခိုင်မာအောင်ပြုချင်သည်။ တတ် နိုင်သမျှ စုံစမ်းစေ့ငုသည်။ ဒေါ်ရေနံသာခင်ခင်ကြီး၏နည်း ပါးလှသော အသိုင်းအဝိုင်းမှာ သူမလုပ်ပင် ယေဘုယျမျှ သိ ထားကြ ကြောင်းတွေ့ရသည်။ နန်းကိန္နရီတွင် မျှော်လင့်ချက် တစ်ရပ်ရှိသည်။ ၎င်းမှာ ဒေါ်ဝင်းရီနှင့်တွေ့ရလျှင် အကြောင်း စုံ သိနိုင်မည်ဟူသော မျှော်လင့်ချက်ဖြစ်သည်။ သို့ဖြင့် ရေနံ ချောင်းသို့ ရောက်ရန် စိတ်စောခဲ့ရသည်။ ရောက်ရှိလာချိန်တွင် ဝမ်းသာသည်။ သို့တိုင်အောင်လူမလစ်။ အချိန်မရေသေး သဖြင့် ဒေါ်ဝင်းရီနှင့် စကားမပြောဘဲ။

ယခုတော့လည်း နန်းကိန္နရီကိုယ်တိုင်ပင် ဒေါ်ရေနံ သာခင်ခင်ကြီး၏ အကြောင်းကိုသာမက မိမိ၏ ဘဝဇာတ် ကြောင်းကို ပြန်ပြောင်းစဉ်းစားရဖို့ ဖြစ်လာလေပြီ။

မှန်သည်။ ပုရစ်နုပေါ်စ၊ နွေဦးကာလတွင် အလည် ရောက်လာတတ်သည့် ဥဩငှက်ကိုမြင်ရလေတိုင်း ၎င်း၏ လွမ်းမောဖွယ်တေးသံသာကို ကြားရလေတိုင်း နန်းကိန္နရီ၏ ရင်မှာ ကြေကွဲနာကျင်ရမြဲ တမ်းတဆုတ်ကျင်ရမြဲ ဖြစ်သည်။

ဥဩဟူသည် မိဘမဲ့သား၊ ဥတစ်လုံးတစ်ကောင် ကြွက်။ သူ့တွင် နားခိုစရာ အသိုက်အမြဲမရှိ။ နေရာအတည် တကျမရှိ။ အသိုင်းအဝန်း အပေါင်းအဖော်မရှိ။ အထီးကျန်ရ လေသည့် အမျိုးအနွယ်။

နွေ၏ ရွက်ကြွေတောကို သူ့ရောက်လာသည်။ ရင်ကွဲ မတတ် တမ်းဆွတ်ဖွယ်တေးကို သူ့ဆိုသည်။ နွေလေ့နွယ် လွင့်ပါးနေတတ်သည်။ နွေနီဂုံးနှင့်အတူ ပျောက်ဆုံးသွား တတ်သည်။ နန်းကိန္နရီအဖို့ သူမ၏ ဘဝကို ဥဩနှင့် ခိုင်းနှိုင်း ခဲ့ရသည်မှာ အခါခါအကြိမ်ကြိမ်။

အချို့ကပြောသည်။

ဥဩဟူသည် ပျောက်ဆုံးနေသောမိခင်ကို အစဉ်ရှာဖွေနေသောငှာကဲ့။ တောအထပ်ထပ်ကို ဖြတ်ရင်း တောင်ယံအသွယ်သွယ်ကို ကျော်ရင်း။ သူ၏ပျောက်ဆုံးနေသော မိခင်ကို ရှာရသည်ကဲ့။ သူ၏တေးသံမှာ စင်စစ် ဥဩ ဥဩ မဟုတ်။ "မေကော မေကော" ဟူ၍ အော်မြည်ခြင်းသာကဲ့။

သည်တောလည်း မိမိကိုယ်တိုင် မိခင်၏မေတ္တာကို တောင့်တရသည့်အဖြစ်။ အထီးကျန်ဆန်ရသည့် အဖြစ်များကို နန်းကီနွရီ တွေးမိသည်။ ဥဩငှာငယ်နယ်ပင် မိမိတွင် အတောင်အလက်တို့ ရှိချင်သည်။ သူနယ်ပင် တောအထပ်ထပ် တောင်အသွယ်သွယ်ကို ဖြတ်ကျော် ပျံသန်းကာ ရင်ကွဲမတတ် လှမ်းဆွတ်ဖွယ်တေးကို သီကျူးရင်း မိခင်ဖြစ်သူကို ရှာချင်သည်။ နွေဦးသစ်စတွင် ရောက်လာလေပြီ။ နွေအဆုံးတွင် ပျောက်ကွယ်သွားတတ်သည့် ငှက်ငယ်ကို ကြည့်ကာ ရင်နာခဲ့ရသည်။

"ဘယ်ကလာလို့ ဘယ်ကိုသွားပြီး ဘယ်မှာနားလေမလဲ ငှက်တေလေရယ်" ဟုအခါခါဆိုမိမြဲဖြစ်သည်။ တကယ်တမ်းတွင်လည်း မိမိကိုယ်တိုင်ဘယ်ကလာ၍ ဘယ်ကိုသွားပြီး ဘယ်မှာနားရလေမည်မသိတတ်ခဲ့သည့်အဖြစ်ကို စဉ်းစားမိသည်။ သိုက်မြိုက်လည်း ရချင်သည်။ ကွန်းရိပ်သာကိုလည်း မြင်ချင်သည်။ တစ်ဆက်တည်းမှာပင် မိခင်၏ပုဒ်နွေသော ရင်ငွေ့ကိုလည်း လှူချင်လှသည်။

ဒေါ်ရေနုသာ ခင်ခင်ကြီးကသာ သူမ၏ ပျောက်ဆုံးနေသော သမီးငယ်အဖြစ် နန်းကီနွရီအပေါ် မျှော်လင့်ထားသည့် မဟုတ်သေး။ နန်းကီနွရီ ကိုယ်တိုင်သည်လည်း ဒေါ်ရေနုသာခင်ခင်ကြီးအား မိမိ၏ပျောက်ဆုံးနေသော မိခင်အဖြစ် သဘောထားမိသည့် အမှန်ပင်။

ရေနုချောင်းသို့ ရောက်စရက်များက နန်းကီနွရီများစွာ စိတ်လှုပ်ရှားခဲ့ရသည်။ စင်စစ်မိမိကိုယ်ကို ရေနုချောင်းဇာတိမှန်း သိရုံသာ သိခဲ့သည်။ ယင်းအသိမှာလည်း ဝိုးတဝါး အသိသာ ဖြစ် သည်။ ရေနုချောင်းသို့ ယခုမှပင် ရောက်ဖူးခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ရေနုချောင်း၏ အသွင်အပြင်အားလုံး သူစိမ်းဆန်းနေသည်။ အသစ်အဆန်းဖြစ်လေသည်။ သို့ပေမယ့် ယေဘုယျ အမြင်တွင်ပင် ရေနုချောင်းကို နှစ်သက်မိသည်။ သဘောကျမိသည်။ ဇာတိသွေးကြောင့်လေလား တော့မပြောတတ်။ ပင်းဘုရားပွဲတော်သို့ လာရခြင်းမှာ ရေနုချောင်းကို ပိုမိုစွဲလမ်း တွယ်တာရဖို့ ဖြစ်လာသည်။

ရောက်စရက်များတွင်မူ ဒေါ်ဝင်းရီ၏ မေးမြန်းစပ်စုမှုကြောင့် စိတ်မှာ အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ရသေးသည်။

ရေနုချောင်းဇာတိ၊ ရွာသစ်ရပ်သို့ ဆိုခြင်းကြောင့် ဒေါ်ဝင်းရီက နန်းကီနွရီအား ရွာသစ်ရပ်သို့လိုက်ပို့သည်။ ခွေမျိုးတစ်စုံတစ်ဦး ရှိမရှိမေးသည်။ နန်းကီနွရီပြန်ပြောရသည်။

"အရီဟာ ရေနုချောင်း ဇာတိဆိုပေမယ့် ရေနုချောင်းကို မကျွမ်းကျင်ပါဘူး။ မန့်စပ်ပါဘူး အသိအကျွမ်းလဲ တစ်ယောက်မှမရှိပါဘူး အရီ လူမှန်းသူမှန်း မသိသေးတဲ့ အရွယ်ကတဲက ထွက်ခဲ့တာမျိုးပဲ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်"

သူမ၏စကားကို ဒေါ်ဝင်းရီ ကျေနပ်ပုံမရလှ။ သည်တောလည်း နန်းကီနွရီမှာများစွာ ပြောကြားလိုခြင်း မရှိသော စကားကို ပြောရသည်။

"အမှန်ကို ပြောရရင်တော့ အရီဟာ ဒေဒနာသည် တစ်ယောက်ပါ။ အရီရဲ့အသက်ခုနှစ်နှစ်လောက်မှာ လှေကားပေါ်ကလိမ့်ကျပြီး ခေါင်းမှာဒဏ်ရာရခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီဒဏ်ရာကြောင့် အသက်ခုနှစ်နှစ်မတိုင်မီက အပြစ်အပျက်တွေကို မေ့ခဲ့တယ်။ တစ်စုံတစ်ခုခုကိုမှ သတိမရဘဲ ဖြစ်ခဲ့တယ် အဆုံးပြော ရရင်တော့ အရီရဲ့အဖေအမေဟာ ဘယ်သူဆိုတာ တောင် မသိတော့ပါဘူး။"

သည်တော့လည်း ဒေါ်ဝင်းရီအဖို့ နန်းကီနွရီမှာ ထူးခြားဆန်းကြယ်သော လူသားတစ်ယောက်နယ် ဖြစ်လာသည်။ နန်းကီနွရီ၏ စကားများကို အံ့ဩနေကြသည်။

"ဒါထက် မန္တလေးမှာ အရီရဲ့ဖေဖေ ရှိနေတယ်ဆို" နန်းကီနွရီ၏ စိတ်မှာ ကျဉ်းကျပ်လာသည်။ ရင်ထဲမှာလည်း ကြေကွဲမှုများခံစားရသည်။

"မန္တလေးက ဖေဖေဆိုတာ အရီကို မွေးစားခဲ့တဲ့သူပါ။ မွေးစားတဲ့ အဖေဆိုပေမယ့် သူဟာအဖေအရင်းနဲ့ မခြားအရီကို ကြင်နာခဲ့ပါတယ်။ အရီဘဝကို သူကိုယ်တိုင်ကလဲ သိပ်မသိခဲ့ပါဘူး။ သူ့အပြောအရ အရီကိုယ်အရီ ရေနုချောင်းဇာတိလို့ သိရတာပါ။ အရီရဲ့ဘဝဖြစ်စဉ်ကို အေးအေးဆေးဆေး ကျမှ အားလုံးအပြောပြပါမယ် ဒေါ်ဒေါ်ဝင်း။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အခုအချိန်မှာ အရီအကြောင်းကို အားလုံးက သိထိုက်နေပြီ မဟုတ်လား"

သည်နောက်ပိုင်းတွင် ဒေါ်ဝင်းရီကိုယ်တိုင် နန်းကီနွရီအပေါ်၌ စိတ်ဝင်တစား ရှိလာသည်။ နန်းကီနွရီ၏အမူအကျင့်များကို ဂရုတစိုက် စောင့်ကြည့်ဖော်ရလာသည်။ အခါတိုင်းကထက် သမီးယောင်းမနှစ်ယောက် တိုးတိုးတိတ်တိတ် တိုင်ပင် ပြောဆိုနေကြသည်ကိုလည်း တွေ့ရသည်။

ဒေါ်ဝင်းရီသည် ယခင်က နန်းကီနွရီအပေါ် သာမန်မျှသာ စိတ်ဝင်စားသည်။ လူတူမရား နာမည်တူမရား ဆိုသည်မျိုးပဲ ဖြစ်မည်ထင်သည်။ သူမကိုယ်တိုင်က မောင်မောင်

ဦးအား မြင်ဖူးခဲ့သည် မဟုတ်၍လည်း နန်းကိန္နရီနှင့်မောင်မောင်ဦးတို့ ရုပ်ရည်သွင်ပြင်ချင်းတူသည် ဆိုခြင်းအပေါ်များစွာ အလေးအနက် ထားခဲ့မိသည် မဟုတ်ပေ။

နန်းကိန္နရီက သူမ၏ ငယ်စဉ်က အဖြစ်အပျက်များကို မေ့လျော့နေသည်။ အတိတ်မေ့ရောဂါ ရှိနေသည်ဟု သိရလျှင် နန်းကိန္နရီအပေါ် ပိုမိုစိတ်ဝင်စားလာသည်။ ပို၍ အလေးအနက်ရှိလာသည်။ သည်အကြောင်းကို ယောက်မဖြစ်သူအား ပြောပြရသည်။ သည်တွင်ပင် နန်းကိန္နရီမှာ ဒေါ်ရေနံ့သာခင်ခင်ကြီး၏ ဖျောက်ဆုံးနေသော သမီးငယ်ဖြစ်ရမည်ဆိုသောအချက်ကို ပို၍ခိုင်မာလာစေသည်။

နန်းကိန္နရီ၏ဘဝကိုစုံစမ်းရန် သိန္နိဋ္ဌာန်ချကြသည်။ မန္တလေးတွင် ရှိနေသည်ဆိုသော နန်းကိန္နရီ၏ မွေးစားဖခင်ထံသွားရောက်ရန် ဒေါ်ရေနံ့သာခင်ခင်ကြီး စိတ်စောနေသည်။ ကိုမောင်မောင်ဦးအကြောင်းကိုကြားရစဉ်က ဒေါ်ဝင်းရီအမှန်ပင် စိတ်မကောင်းနိုင်။ နန်းကိန္နရီနှင့်ပတ်သက်၍ ငွေညစ်တာဟုသိရသောအခါ ခံပြင်းမိသည်။ ထိုသူကို မေတ္တာတရားခေါင်းပါးသူအဖြစ်နှင့် မြင်လာသည်။ ဒေါ်ရေနံ့သာခင်ခင်ကြီးက သတိပေးလာခဲ့သေးသည်။

“တကယ်လို့ နန်းကိန္နရီမှာ ခင်ကြီးရဲ့သမီး အစစ်အမှန်ဖြစ်နေရင်တောင်မှ ဒီအကြောင်းကို မမဝင်းရီနဲ့ ခင်ကြီးတို့ရဲ့စိတ်ထဲမှာတင် အသိအမှတ်ပြုထားရအောင် မမဝင်းရီ၊ တစ်ခြားသူတွေ မသိဖို့ တတ်နိုင်သမျှ ကြိုးစားကြရအောင်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ မေမေမသေခင်က ခင်ကြီးမေမေရှေ့မှာကျိန်ထားခဲ့တယ်။ သစ္စာပြုထားခဲ့တယ်။ ခင်ကြီးရဲ့သမီးနဲ့ခင်ကြီးပြန်တွေ့တဲ့ ထိတိုင်အောင် ဒီကလေးရဲ့ အဖေဟာ မောင်မောင်ဦးလို့ မပြောပါဘူး။ သူ မသိစေရပါဘူး။ ကလေးနဲ့ သူတို့ပြန်ပြီး မဆိုစေရပါဘူးလို့ပဲ။ ဒီအတိုင်းပဲ ဖြစ်ရစေမယ်လို့ အခုခင်ကြီး ပိုပြီးလေးလေးနက်နက် ကျိန်ချင်တယ် မမဝင်းရီ”

ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီး၏ စိတ်ဓာတ်ပြင်းထန်နိုင်ကျည်မှုကို ဒေါ်ဝင်းရီ အသိအမှတ်ပြုမိသည်။ စာနာမိသည်။ တစ်ဆက်တည်းမှာပင် သည်ပြသနာသည်လည်း အလွယ်တကူ ပြီးစီးနိုင်မည် ထင်။ အရူပ်အထွေးတို့ ဆက်လက် ဖြစ်လာလိမ့်မည်ဟုတွေ့ကာ ဒေါ်ဝင်းရီ ရင်မောမိသည်။ ပင်းဘုရားပွဲတော်သွားဖို့ အကြံကိုဒေါ်ဝင်းရီက ပေးသည်။ အစသော် ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီး ကိုယ်တိုင်က ငြင်းပယ် နေသေးသည်။

“နေရာဟောင်းတွေကို ပြန်ပြန်ပြီး မြင်ရရင် အဖြစ်ဟောင်းတွေက အသစ်ဖြစ်ဖြစ်လာတတ်လွန်းလို့ပါ မမ

ဝင်းရီရယ်” ဒေါ်ရေနံ့သာခင်ခင်ကြီး ညည်းညူသလို ဆိုသည်။ အများက ပိုင်းဝန်းတိုက်တွန်းလွန်းသောကြောင့် ဒေါ်ရေနံ့သာခင်ခင်ကြီး ပင်းဘုရားပွဲသို့ လာမိခြင်းဖြစ်သည်။ နေဝင်ရီတရောအချို့က ဘုရားနှင့်ပွဲခင်းတစ်ပိုက်တွင် မီးများ လင်းလာစေ ပြုချိန်၌ ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီးသည် ဘုရားမြောက်ဘက် ပင်းချောင်း နံဘေး သဲသောင်ပြင်၌ ရောက်ရှိနေခဲ့သည်။ အပြန်ကျယ်သော ရွှေခင်းကို ငေးမောနေသည်။ ပင်းချောင်းရေသည် ငြိမ့်ငြိမ့်ယဉ်ယဉ် စီးဆင်းမြဲစီးဆင်းနေသည်။ ထန်းတောကို လေတိုနေသော အသံ၊ ပွဲခင်းဆီမှ ဝှံ့ပတ်စာပိုးနေသံ၊ ပွဲဈေးခင်းမှ လူသံသူသံများကို ကြားနေရသည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် ပင်းဘုရား၏ ဆည်းလည်းသံသည်လည်း ရောက်လာတတ်သည်။

ဒေါ်ရေနံ့သာခင်ခင်ကြီး ရုပ်နေသောနေရာမှာ တစ်ချိန်ကချစ်သူနှင့် ဆုံဖူးသောနေရာ။ ယေကျားတစ်ယောက်၏ ချစ်ပါသည် ဆိုသော စကားကို ပထမဆုံးအကြိမ် အဖြစ်ကြားခဲ့ရသော နေရာ။ အချစ်၏ ဆန်းကြယ်နက်နဲခြင်းကို စတင်ခံစားရသောနေရာ။

သည်နေရာကလေးကို ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီး မမေ့နိုင်သေး။ သို့နှင့်အမျှ ရင်ထဲမှာ ဝေဒနာတစ်ရပ် ပေါ်ပေါက်လာသည်။ လွမ်းမောဖွယ်သော ဝေဒနာမျိုး။ သူမ၏မျက်ဝန်းတွင် မျက်ရည်ကြည့်နေလည်လာသည်။ အမြင်မှာ မှန်ဝါးလာသည်။ ငိုရိုက်လိုစိတ်ပင် ပေါ်ပေါက်လာသည်။

လူအချို့တို့သည် ပင်းချောင်းအတွင်း ရေချိုးဆင်းကြသည်။ တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦးတစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် မြောင်ဟယ် နောက်ဟယ်နှင့်။ ရေနံ့ပင်ကစားကြသူများလည်း မရား။ သူတို့သည် ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီးအား ဂရုထားကြည့်မိကြသည် မှန်၏။ သို့ရာတွင် သူမ၏အတ္တတ္တသဏ္ဍာန်ကို မြင်စွမ်းနိုင်ခြင်းမရှိကြ။ သူမ၏ ရင်မှဝေဒနာကိုလည်း နားလည်နိုင်ကြလိမ့်မည် မဟုတ်။ ၎င်းတို့အား လွတ်လပ်ပျော်ရွှင်နိုင်စွမ်း ရှိကြသူများပါပေ။ ဖြစ်နိုင်မည်ဆိုလျှင် ဒေါ်ရေနံ့သာခင်ခင်ကြီးမှာ ၎င်းတို့၏ ဘဝကိုရယူလိုလျက်ရှိချေသည်။ ယင်းအချိန်တွင် ဒေါ်ဝင်းရီနှင့် နန်းကိန္နရီတို့မှာ ဈေးတန်းတွင်းသို့ ရောက်ရှိနေကြသည်။

ဈေးတန်းမှာ စည်နေလေပြီ။ လူသူ ပြည့်သိပ်ကျပ်နေသည် အတိုးတိုး အငွေငွေဖြစ်နေသည်။ သွားလိုရာ ခရီးကို မရောက်နိုင်။ အထူးသဖြင့် နန်းကိန္နရီတို့ ဘေးနှင့်နောက်မှ လူရွယ်တစ်သိုက် လိုက်ပါလာကြောင်း တွေ့ရသည်။ စင်စစ်ထိုလူသိုက်ကလည်း ပင်းဘုရားဈေးတန်းကျမှ လိုက်ပါလာသည်မဟုတ်။ လမ်းကတည်းက လိုက်ပါလာကြခြင်း ဖြစ်

သည်။ မြို့သို့ သူစိမ်းမိန်းကလေးတစ်ယောက် ရောက်လာသည်။ ယင်းမိန်းကလေးမှာ လှပချောမေသည်။ တည်းခိုသည်အိမ်မှာလည်း ရေနံသုအိမ်။ သည်တော့လည်း မြို့ခံကာလသားတစ်သိုက်အတွင်း ယင်းမိန်းကလေး၏သတင်းပြန့်နှံ့သွားသည်။ စိတ်ဝင်တစားရှိနေကြသည်။ အိမ်ရှေ့မှ လျှောက်ပြန်သံပေးလိုသူများလည်း မရှား။ လမ်းထွက်ပြီဆိုလျှင်လည်း မယောင်မလည်နှင့် စောင်းငဲ့ ကြည့်ရှုသူတွေ အပေါသားပင်။ သို့ဖြင့် နန်းကံနွဲ့ရီသည် ရောက်စရက် ကတည်းက အမည်သတင်း ကျော်စောနေသည်။

ပင်းဘုရားပွဲတော်သို့ နန်းကံနွဲ့ရီ မလှမသွေရောက်ရမည်ဆိုခြင်းကို ရိပ်မိကြပုံရသည်။ မည်သူမဆို ပင်းဘုရားပွဲတော်ရက်နှင့်တိုက်ဆိုင်ပြီး ရေနံချောင်းသို့ ရောက်လာပါက ပင်းဘုရားပွဲတော်ကို မသွားဘဲ နေလေ့မရှိ။ အရောက်သွားမိကြသည်ပင်။ ထိုကြောင့် အချို့က ပင်းဘုရားပွဲတော်၌ နန်းကံနွဲ့ရီနှင့် ဆုံမိရန် စိတ်စောနေခဲ့ကြသည်။ ပင်းဘုရားသို့ နန်းကံနွဲ့ရီတို့ ရောက်လာလေလျှင်လည်း ဇရပ်ရှေ့မှ ဖြတ်၍ လျှောက်သူမရှား။ မနီးမဝေးမှ စောင့်ဆိုင်း ကြည့်သူက ကြည့်နှင့်။ သို့ဖြင့် ယခုဈေးတန်းသို့လာလေပြီဆိုသောအခါ နန်းကံနွဲ့ရီတို့၏ နောက်မှ တစ်အုပ်တစ်မကြီး ပါလာလေသည်။ တပေးပေး တဟားဟားနှင့် ပြောင်းကြ နောက်ကြ သူတွေလည်းပါသည်။ အတင်းအကျပ် တိုးစေ့လာကြသူတွေလည်းရှိသည်။ ဈေးတန်းမှာ လူအစည်ကားဆုံးအချိန်သို့ ရောက်လာသည်။ နေဝင်ပြီ ဖြစ်၍ ဈေးတန်းမှ မီးရောင်ကို အားပြုရသည်။ သည်အချိန်တွင် နန်းကံနွဲ့ရီနှင့် ဒေါဝင်းရိမှာ လူအုပ်ကြီးအကြား ပိတ်မိနေသည်။ တိုးတွက်၍လည်း မရ သွားချင်သည့်နေရာသို့လည်း မရောက်နိုင်။ လူအုပ်ခွေလျားရာသို့ အလိုလိုပါလာကြသည်။ လူသူများပြားလွန်းလှသောကြောင့် နန်းကံနွဲ့ရီ ကြောက်လန့်စပြုလာသည်။ ဒေါဝင်းရိ၏လက်ကို အားကိုးတကြီး ဆုပ်ကိုင်ထားမိသည်။ လူငွေ ငြင့် အိုက်လှောင်နေသည်။ ကြာသော် ဒေါသပင် ဖြစ်လာရသည်။ အနီကပ်ဆုံးရှိနေသူကို ရန်ထောင်မိသည်။

ယင်းအချိန်မှာပင် ဈေးတန်းတစ်နေရာမှ မီးလန့်သည်။ အောက်လင်းဓာတ်မီးထွန်းရာမှ ဆိုင်ခေါင်မိုးကို မီးလောင်ခြင်းဖြစ်သည်။ လူတို့ အထိတ်ထိတ် အလန့်လန့်ဖြစ်ကြရသည်။ အကြောက်ကြောက် အရွံ့ရွံ့ရှိကြရသည်။ ပြေးသူပြေး၊ အော်သူအော်နှင့်။ ရုတ်တရက်တွင် ဈေးတန်းတစ်ခုလုံး ရုတ်ရုတ်သံသံ ဖြစ်သွားသည်။ အများနည်းတူ နန်းကံနွဲ့ရီတို့ လူစုသည်လည်း ရုတ်ရုတ်သံသံ ဖြစ်သွားသည့်အထဲတွင် ပါသည်။ လူတို့ ပိုမိုကျပ်ညပ်လာသည်။ အခွင့်

ကောင်းယုကာ လူကို တိုးစေ့လာသူလည်း ရှိသည်။ လူအုပ်၏အရှိန်ဖြင့် နန်းကံနွဲ့ရီနှင့် ဒေါဝင်းရိ လက်တို့ပြုတ်သွားသည်။ လူချင်းကွဲသွားသည်။ အစသော် တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် လှမ်းမြင်ရသေးသည်။ ပြန်၍တွဲမိအောင် ကြိုးစားကြသေးသည်။ နောက်တော့ လူရစ်ကြောင်းအတိုင်း မျှောပါခဲ့ကြသည်။ တစ်ယောက်တစ်နေရာ ဖြစ်သွားသည်။ လှမ်း၍ပင် မမြင်သေးပေ။ နန်းကံနွဲ့ရီမှာ မိမိကိုယ်ကို လှမ်းမှ လျှောက်မိပါသလော။ မြေနှင့်ခြေတိုမှထိမိပါလေစထင်သည်။ မြေမလှမ်းရာဘဲ အလိုလိုက်ခဲ့ရသည်က များသည်။ အရောရော အထွေးထွေးနှင့်ပင် လူအုပ်အကြားမှာ ပါလာခဲ့သည်။ တစ်စုံတစ်ဦးသည် မိမိ၏လက်ကို လှမ်းဆွဲလိုက်ကြောင်း နန်းကံနွဲ့ရီခံစားရသည်။ ထိုသူဆွဲရာသို့ ပါလာသည်။ နန်းကံနွဲ့ရီအား လမ်းနံ့ဘေး လူကျရာဘက်သို့ ဆွဲ လာသည်။ နန်းကံနွဲ့ရီမှာ ကိုယ်စွမ်းရှိသလောက် ဘာမျှ မလုပ်နိုင်။ အသိမှာလည်း ထိတ်လန့်ခြင်းက ကြီးစိုးနေ၍ ဘာမျှ မစဉ်းစားနိုင်ဘဲ ရှိသည်။

သို့ဖြင့် လမ်းဘေးလူကျရာသို့ ရောက်လာသည်။ ဆိုင်တစ်ဆိုင်အတွင်း ရောက်လာသည်။ ယခုမှပင် အသက်ရှူနိုင်သည်။ သို့တိုင်အောင် မောမမ်းနေသေးသဖြင့် အသက်ပြင်းပြစွာရှူနေမိသည်။ မိမိအား ကယ်တင်လာသူကို မကြည့်နိုင်သေး။

“ကုလားထိုင်မှာ ထိုင်လိုက်လေ”
ကယ်တင်လာသူက အမိန့်ပေးသဖြင့် အနီးကပ်ဆုံး ကုလားထိုင်၌ ထိုင်ချလိုက်ရသည်။

“ကိုယ်ဖြင့် မင်းကို ဒီနေရာမှာ မြင်လိုက်ရတာ သိပ်အံ့ဩသွားသလိုပဲ အဲလစ်”

ကယ်တင်လာသူ၏ စကားကြောင့် နန်းကံနွဲ့ရီ ထိုသူကို မော့ကြည့်မိသည်။ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မမြင်ဖူးသော မျက်နှာ၊ တစ်ခါတစ်လေပင် အကျွမ်းတဝင် မရှိဖူးသော ရုပ်သွင်ကိုမြင်ရသည်။ သူ၏အသက်မှာ အလွန်ဆုံးရှိလှ နှစ်ဆယ့်ငါး၊ နှစ်ဆယ့်ခြောက်နှစ်။ အရပ်မှာ မြင့်မားသည်။ ရှည်ရှည် သွယ်သွယ် ဖြစ်သည်။ အသားညိုသည်။ မျက်နှာသွယ်သွယ်၊ နှာတံပေါ်ပေါ်နှင့် ရုပ်သွင်မှာ ကြည့်လင်သည်။ အထူးခြားဆုံးမှာ ထူထဲမည်းနက်ကာ နှာယောင်တွင် ဆက်နေသော မျက်ခုံးနှင့်မျက်လုံးညိုညိုကြီးများ ဖြစ်သည်။

သူသည် ငှက်ခါးရောင် စပို့ရုပ်အင်္ကျီနှင့် နက်ပြာရောင် ဘောင်းဘီကို ဝတ်ထားသည်။ သူ့အရပ်အမောင်း၊ သူ့ခန္ဓာ အချိုးအဆက်နှင့် သူ့အဝတ်အစားမှာ လိုက်ဖက်သည်။ ထိုသူသည် နန်းကံနွဲ့ရီအား ရင်းရင်းနှီးနှီး ပုံစံမျိုးဖြင့်

ကြည့်နေသည်။ မျက်နှာချင်းဆိုင်ရှိ ကုလားထိုင်တစ်လုံးတွင် ဝင်ထိုင်သည်။

“ကဲ ပြောစမ်းပါဦး အဲလစ်။ အဲဒီ ဒီနေရာကို ဘယ် လိုလုပ်ရောက်လာရတာလဲဟင်”

“ရှင် . . .”

သူ၏ တရုင်းတန်း နိုင်လှသော မေးခွန်းကြောင့် နန်းကီနွရီအံ့အား သင့်ရသည်။ သူ၏မျက်နှာကို စူးစိုက် ကြည့်သည်။ မည်သည့်နေရာ၌ တွေ့ခဲ့ဖူးပါလိမ့် စဉ်းစား သည်။ စဉ်းစား၍မရ။ တွေး၍မပေါ်။ နန်းကီနွရီ၏မျက်နှာတွင် သူစိမ်းဆန်ခြင်း အရိပ်အရောင်တို့ လွှမ်းမနေဆဲပင် ဖြစ်သည်။

“ကြည့်စမ်း အဲလစ်။ မင်းသိပ်ကြောက်နေသလား ဟင်။ စကားတောင် မပြောနိုင်အောင် ကြောက်နေတုန်းပဲ လား။”

သည်တွင်နန်းကီနွရီ သတိပြုမိသော အရာတစ်ခုရှိ လာသည်။ ၎င်းမှာ မိမိအား အဲလစ်ဟူ၍ ခေါ်ဝေါ်သုံးနှုန်း နေခြင်းဖြစ်သည်။

“ရှင် ရှင် လူမှားနေပြီ ထင်တယ်”

“ဟင် . . .”

“ဟုတ်တယ် ရှင်လူမှားနေပြီ။ ကျွန်မနာမည် အဲလစ် မဟုတ်ဘူး။”

နန်းကီနွရီ၏ စကားကို သူရယ်ပစ်လိုက်သည်။ သို့ ရာတွင် နန်းကီနွရီအား ပိုမိုစူးစိုက်စွာကြည့်ကာ တစ်စထက် တစ်စ မျက်နှာထားတည်လာကြောင်း တွေ့ရသည်။

“မင်း ကိုယ့်ကို မမှတ်မိဘူးလား အဲလစ်”

သူ၏အမေးကို နန်းကီနွရီ ခေါင်းခါပြသည်။ ထိုအခါ သူ၏ မျက်နှာမှာ ဆန်းကြယ်သလိုရှိသွားကြောင့် တွေ့ရ သည်။

“ကျွန်မ အမှန်ပြောတာပါ။ ရှင်လူမှားနေတာရင်လဲ ဖြစ်ချင် ဖြစ်မယ်။ ဒါမှမဟုတ် ကျွန်မရှင်ကို မေ့နေတာရင်လဲ ဖြစ်ချင်ဖြစ်နိုင်တယ်။ ရှင်ဘယ်သူလဲဆိုတာ ကျွန်မ မသိဘူး။ တစ်ခုတော့ပြောနိုင်ပါတယ်။ ကျွန်မနာမည် အဲလစ် မဟုတ် တာတော့ သေချာတယ်။ နန်းကီနွရီ ကြီးစားဖြေရှင်းသည်။

“ဒါဖြင့် မင်းနာမည်က ဘာလဲဟင်”

“နန်းကီနွရီ”

သည်အမည်ကို ရုတ်တရက် သူ နားလည်ပုံ မရ။ ထပ်ပြောရသည်။

“ကျွန်မနာမည် နန်းကီနွရီလို့ ခေါ်ပါတယ်”

သည်တွင်သူသည် နန်းကီနွရီ၊ နန်းကီနွရီ နှင့် ခေါ် စမ်းကြည့်နေလေသည်။ ပြီးလျှင် စိတ်စုပ်သွားသလို သက်

ပြင်း ရှိကုတ်ထုတ်လိုက်သည်။

“အေးဗျာ။ ရုတ်တရက်မှာ ကျွန်တော်က ကျွန်တော် နဲ့ ခင်ခွဲဖူးတဲ့ အဲလစ်မှတ်လို့။ ကျွန်တော်မှတ်ဉာဏ်ကပဲ ချို့ တဲ့လေ သလား။ ခင်ဗျားကပဲ အဲလစ်နဲ့တူလို့လား မသိဘူး။ ဒါပေမယ့် ဖြစ်ခြင်းဖြစ်ရင် ခင်ဗျားက အဲလစ်နဲ့ တူလို့ပဲနေမှာ ပါ။ အဲလစ်ဆိုတာ ကျွန်တော့် မိန်းကလေး မိတ်ဆွေပါ။ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ကွဲကွာနေကြတာတော့ ကြာ ပါပြီ။ ခင်ဗျားကို လူအုပ်ထဲမှာ ညပ်နေတာမြင်ပြီး သတိ ထားမိရာက။ အဲလစ်အထင်နဲ့ ဝင်ပြီး ကယ်မိတာပါ။ ဒါပေ မယ့် အခု ခင်ဗျား စကားပြောပုံဆိုပုံဟာ အဲလစ် နဲ့ အတော် ကွာခြားတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်သိလာပါပြီ”

သူ၏အသွင်မှာ တည်ငြိမ်လာသည်။ သူ၏အသံ မှာလည်း အမှားအယွင်းတစ်ခုခု ကျူးလွန်မိသူတစ်ယောက် က တောင်ပန်စကားဆိုဟန်မျိုးဖြင့် ပျော့ပျောင်းလာသည်။ သူသည် ယခုအခါတွင် နန်းကီနွရီအား ရဲရဲ စူးစူး မကြည့်ပုံ သလို ဖြစ်နေသည်။ နန်းကီနွရီမှာ တဒဂံဖြစ်ပျက်လိုက်သော အဖြစ်အပျက်၏ ဆန်းကြယ်မှုကို လိုက်မမိနိုင်သလို ဘာပြန် ပြောရမည်မသိ။

“ကျွန်တော့ နာမည် မျိုးထွန်းသိန်းပါ။ ရေနံချောင်း ကို အလည်လိုက်လာရင်း သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ပင်းဘုရားကို လိုက်ခဲ့တာပါ။ မီးလန့်တော့ လူတွေနဲ့ရောပါလာပြီး သူငယ် ချင်းတွေနဲ့ ကွဲသွားတယ်။ အဲ အဆုံးမှာတော့ ခင်ဗျားကို အဲလစ် ထင်ပြီး လူအုပ်ထဲက ဝင်ဆွဲမိတာပါပဲ”

သူက စကားဆက်သည်။

နန်းကီနွရီသည် သူ၏ မျက်လုံးညိုကြီးများ ရေ၍ ရေ၍ သွားသည်ကို အမှတ်ထားကြည့်မိသည်ကလွဲ၍ စကား မပြောဖြစ်နိုင်။ သူပြောပြသော အမှတ်ရခက်သည့် အမည် ကိုလည်း လျင်မြန်စွာ မေ့သွားမိလေသည်။

“အမလေး အရီရယ်”

ကျောဘက်ဆီမှ အသံကိုကြားရသည်။ ဒေါ်ဝင်းရီ ၏အသံ။ နန်းကီနွရီ နောက်သို့ လှည့်ကြည့်မိသည်။ ဒေါ်ဝင်းရီမှာ အဖူးဖူးဖူးဖူး အမူအရာဖြင့် သူမထံ ရောက် လာကြောင်းတွေ့ရသည်။ ဒေါ်ဝင်းရီအား မြင်ရလျှင် နန်း ကီနွရီအားတက်လာသည်။ နေရာမှ ထကာ ဒေါ်ဝင်းရီ၏ လက်များကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

“ကဲကြီးပေလို့ လူကြားမှာ ညပ်မသေတယ် ဒေါ် ဒေါ်ဝင်းရယ်။ အရီဖြင့် လန့်သွားတာပဲ”

“ဒီလိုပေါ့ အရီ၊ အရီထက်တောင် ဆိုးသေးတယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို လူအုပ်ထဲက ထွက်နိုင်အောင် ကြိုးစားရတာ

တစ်ဘက်၊ အရီအတွက် ပူရတာတစ်ဘက်နဲ့၊ မီးလန့်လို့ပဲ
လား။ ဒီကနေ့ ခေတ်လူငယ်တွေကပဲ သောင်းကျန်းသလား
မသိဘူး။ ဖြစ်လိုက်တဲ့ အဖြစ်ကတော့ ရင်တုန်ပန်း တုန်ပဲ
အရီရေ

ဒေါ်ဝင်းရီမှာ မောနေသည်။ အဝတ်အစားများမှာ
တွန့်ကြေနေသည်။ ဆံပင်ပုံစံမှာ ပျက်နေသည်။ နန်းကိန္နရီ
သည် ကယ်တင်ရှင်အား သတိရသည်။ ဒေါ်ဝင်းရီနှင့် မိတ်
ဆက်ပေးရန် ရည်ရွယ်သည်။

“အရီကို သူကယ်ပေးလို့ပေါ့”

ဆိုကာ နောက်သို့ လှည့်သည်။ တစ်ဆက်တည်းမှာ
ပင် သူမ၏နှုတ်မူဟင် ‘ဟူသော အာမေဇိုတ်သံ ထွက် သွားရ
သည်။ အကြောင်းမူ . . .

သူမအား ကယ်တင်ခဲ့သူသည် ထိုင်လက်စနေရာ၌
မရှိတော့။ ဆိုင်ဘေး ပတ်ဝန်းကျင်တွင်လည်း သူ့ကို မမြင်ရ။

“ဘာလဲ အရီ”

ဒေါ်ဝင်းရီ ထိပ်ထိပ်ပျာပျာ မေးသည်။

“အရီကို လူအုပ်ကြားက ဆွဲထုတ်ခဲ့တဲ့လူပါ။ သူ
ဘယ်ရောက်သွားပါလိမ့်”

“စောငစာက အရီနဲ့မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်နေတဲ့ သူ
ငယ်လား”

“အင်းလေ”

“ကိုယ့်လဲ မြင်ရော သူ့ဘာသာထပြီ လူအုပ်ထဲတိုး
ဝင်သွားတာပဲ အရီ”

နန်းကိန္နရီ မချင့်မရဲ ဖြစ်ရသည်။

“ဘယ်လို လူပါလိမ့်”

စိတ်ထဲမှာ မကျေမချမ်း ဆိုမိသေးသည်။

“ဧရပ်ကို ပြန်ကြရအောင်”

ဒေါ်ဝင်းရီ ဆိုသည်။

နန်းကိန္နရီသည် ဒေါ်ဝင်းရီနောက်မှလိုက်ခဲ့ရသည်။
စိတ်ထဲမှာ မကျေနပ်နိုင်သေး။ ဧရပ်သို့ပြန်လာရာ လမ်း
တစ်လျှောက်လုံး လူတကာ၏ မျက်နှာကို စေ့စေ့ ကြည့်မိ
သည်။ သူပါလာလေမလားအထင်နှင့် ဖြစ်သည် သို့ပေမယ့်

သူ၏ အရိပ်အရောင်ကိုသော်မျှ မတွေ့ရ။ သူသည် မြေရာ
ပျောက်ကောင်းသူပေပဲလား မပြောတတ်။ ဒေါ်ဝင်းရီအား
မြင်ရုံမျှဖြင့် အဘယ်ကြောင့် ရှောင်ထွက်သွားရလေသနည်း။

မစဉ်းစားတတ်။ သူပြောခဲ့သော အမည်ကို တကူးတကနဲ့
ပြန်တွေးသည်။ အစ ပေါ်ကြည့်သည်။ ‘မျိုး တစ်လုံးသာ
မှတ်မိသည်။ ကျန်စာလုံးများကို မေ့သွားခဲ့ပြီဖြစ်ကြောင်း သိ
ရသည်။ ထိုအတွက် နန်းကိန္နရီမှာ ဘဝင်မကျနိုင်အောင်

ရှိသည်။ မည်သို့ ဆိုစေ သူ့မျက်နှာကိုမှတ်မိနေသည်။ မြင်
ယောင်နေသည်။ သူ၏ရုပ်သွင်မှာ နန်းကိန္နရီ၏ မျက်ဝန်းသူ
ငယ်အိမ်၌ စွဲထင်နေဆဲဖြစ်သည်။ စင်စစ်သူ၏ ရုပ်သွင်သည်

မိမိ၏ မျက်ဝန်းသူငယ်အိမ်၌ စွဲထင်နေသည်သာမဟုတ်သေး။
အသည်းနှလုံး၏ နက်ရှိုင်းသော အပိုင်းသို့တိုင် စွဲထင်နေ
သည့်အဖြစ်ကိုမူ ထိုစဉ်က နန်းကိန္နရီ မသိရိုးအမှန် မမျှော်

လင့်မိရိုး အမှန်ပင်။
ပင်းဘုရားပွဲတော် ပွဲခင်းကို သတိမထားနိုင်လောက်
အောင်၊ အခြားသော အကြောင်းအရာများကို မစဉ်းစားနိုင်
လောက်အောင် သူက မိမိ၏စိတ်အစဉ်ကို ကြီးစိုးလွှမ်းမိုးလာ
သည်ဆိုခြင်းကိုလည်း နန်းကိန္နရီ မတွေးတတ်နိုင်သေးပါပေ။

ထို့ကြောင့်ပင် ဆိုခဲ့သည်မဟုတ်လော။
ပင်းဘုရားပွဲတော်သည် အသစ်ဖြစ်သောသူ၊ အသစ်
ဖြစ်သော ဇာတ်လမ်း ကလေးများဖြင့် ထာဝရနုပျိုနေတတ်
သည် ဟူ၍ . . .။

နန်းကိန္နရီအပို့ ဒေါ်ရေနံ့သာခင်ခင်ကြီး၏ ဘဝဖြစ်စဉ်ကို ကြားရသည်မှာ ယောက်ဆုံးနေလေသောအရာ တစ်ခုကို ပြန်လည် ရှာဖွေတွေ့ရှိရသည့်နယ် ဖြစ်သည်။ ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီး၏အကြောင်းကို နန်းကိန္နရီအား ပြန်ပြောင်းပြောပြခဲ့သူမှာ ဒေါ်ဝင်းရီ ဖြစ်သည်။ စင်စစ် ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီး၏ဘဝဖြစ်စဉ်ကို ကာယကံရှင်ကိုယ်တိုင်က လွဲလျှင် ဒေါ်ဝင်းရီအသိဆုံး။ နားအလည်ဆုံး။

ဒေါ်ဝင်းရီ ကိုယ်တိုင် သိထားခဲ့သော အချက်များ မသိခဲ့ရသေးသည်ကို ဒေါ်ရေနံ့သာခင်ခင်ကြီး ကိုယ်တိုင်က ဖြည့်စွက် ပြောပြထားချက်များအရသည် ကမ္ဘာပေါ်တွင် ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီးအကြောင်းကို အသိစွမ်းနိုင်ဆုံးသူ တစ်ယောက် ပြပါဆိုလျှင် ဒေါ်ဝင်းရီအား ပြရမည်ပင်။ ဒေါ်ဝင်းရီသည် နန်းကိန္နရီတို့ ရေနံ့ချောင်းသို့ စရောက်လာစ ရက်များကတည်းက သည်အကြောင်းကို ပြောဖြစ်ရန် အတန်တန် ကြိုးစားခဲ့သည်။ အချိန်မရခြင်း၊ လူမရှင်းခြင်းအပြင်၊ ဒေါ်ရေနံ့သာခင်ခင်ကြီးကိုယ်တိုင် သူမ၏ မျက်ကွယ်၌သာ သည်အကြောင်း ပြောပါဆိုသောကြောင့် မပြောဖြစ်နိုင်ခဲ့။ နန်းကိန္နရီအား သည်အကြောင်း အသိပေးချိန် တန်ပြီဆိုခြင်းကိုမူ သမီးယောက်မ နှစ်ယောက်လုံးကသဘော တူညီပြီး ဖြစ်သည်။

ဒေါ်ရေနံ့သာခင်ခင်ကြီး၏ အကြံမှာ ရေနံ့ချောင်းမှ သည် မန္တလေးသို့ ကူးရန်ဖြစ်သည်။ မန္တလေးရှိ နန်းကိန္နရီ

အား မွေးစားခဲ့ပါသည် ဆိုသူထံ၌ နန်းကိန္နရီ၏အကြောင်းကို စေ့ငံ့ချင်သည်။ သို့ဖြင့် မန္တလေးသို့မကူးမီ တစ်ရက်အလိုတွင် အခြေအနေကလည်းပေး၊ အခါအခွင့်ကလည်း ကြိုလာသဖြင့် ဒေါ်ဝင်းရီပြောဖြစ်ခဲ့သည်။ ထိုစဉ်က ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီးမရှိ၊ အိမ်တစ်အိမ်သို့ နှုတ်ဆက်စကားဆိုရန်သွားသည်။ ဦးခင်မောင်ညွန့်သည်လည်း အလယ်လွန်နေဟန်ရှိသည်။

ဒေါ်ဝင်းရီသည် အဆက်မပြတ်စီးဆင်းနေလေသော ဧရာဝတီမြစ်ရေ အလျဉ်နှယ်ဖြစ်သည့် ဦးအောင်ခန့်နှင့် ဦးကောင်းမိုးတို့၏ အညှိုးအတေး အမုန်းအတီးအလျဉ်မှ အစတည်ပေါက်ပွားလာသော ပဋိပက္ခဖြစ်ရမှု၊ နာကြည်းကြေကွဲရမှုများမှ အစချိန်ခါနီးပျိုးခဲ့သည်။ ပဋိပက္ခမှန်တိုင်းအကြားမှာ သားကောင်ပမာ ဖြစ်ခဲ့ရသည့် ဒေါ်ရေနံ့သာခင်ခင်ကြီး၏ ဖြစ်စဉ်ကို ပင်ကိုက လှိုက်လှဲ နာကျင်လျက် ရှိရသော ရင်ဖြင့် ကိုယ်တိုင်ထိတွေ့ ခံစားခဲ့ရသည်ပမာ ပြောပြခဲ့သည်။ နန်းကိန္နရီသည် ဒေါ်ဝင်းရီပြောပြသမျှကို စိတ်ဝင်တစား နားထောင်သည်။ အချို့သော အပိုင်းများတွင် သူမကိုယ်သူမ အသက်မှ ရှုမိပါလေစ၊ မျက်တောင်ခတ်ရန်ပင် သတိမှရမိပါလေစ ထင်မိသည်။

စင်စစ် ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီး၏အဖြစ်ကို ကြားရသည်မှာ လှိုင်းစီးရသည့်နယ် လှိုက်မောဖွယ်လည်းကောင်း သည်။ ရင်တွင် နာကြည်းကြေကွဲခြင်း တံပိုးဂယက်တို့ ရိုက်ခတ်လာရစေနိုင်သည့် စသည်ဖြင့် နန်းကိန္နရီ၏ စိတ်တွင် အထင်ရောက်မိလေသည်။

ဒေါ်ဝင်းရီ အနေနှင့် ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီး၏ အကြောင်းကို အဘယ်မျှသိနားလည်သည်ဆိုစေ၊ ဒေါ်ရေနံ့သာခင်ခင်ကြီးနှင့် ပတ်သက်စပ်လျဉ်းလျက်ရှိသော ကိုမောင်မောင်ဦး၏အကြောင်းကိုမူ ဒေါ်ရေနံ့သာခင်ခင်ကြီးနယ်ပင် မသိနားမလည် နိုင်သောအကြောင်း အရပ်များစွာရှိနေပေသည်။ သူမအနေနှင့် ဒေါ်ရေနံ့သာခင်ခင်ကြီးထံမှ တစ်ဆင့် ခံနားလည်ရသည်ဖြစ်၍ ထိုသူ့အပေါ် ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီးနယ်ပင် နာကြည်း မုန်းတီးနေခဲ့သည်သာ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ထိုသူနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ပြောပြခဲ့သမျှတို့မှာလည်း နာကျည်းမုန်းတီးမှု လွှမ်းမိုးနေသည်။

ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီးက ကိုမောင်မောင်ဦးအား ရက်စက်စိမ်းကားသူဟု ထင်သလို ဒေါ်ဝင်းရီထင်သည်။ နှလုံးသားကင်းမဲ့သူဟု မြင်သလို ဒေါ်ဝင်းရီမြင်သည်။ တစ်ဆက်တည်းမှာပင် ဒေါ်ဝင်းရီ၌ စိတ်ဆန္ဒစောစွာရှိနေသည်။ ၎င်းမှာ နန်းကိန္နရီက ကိုမောင်မောင်ဦး အပေါ်သူမတို့ ထင်မြင်သကဲ့သို့ ထင်မြင်စေလိုခြင်း ဖြစ်သည်။

သို့စင်လျက် ကိုမောင်မောင်ဦးအပေါ် နန်းကိန္နရီထားရှိအပ်သောသဘောထားမှာ တစ်မျိုးတစ်မည် ဖြစ်နေကြောင်း ဒေါ်ဝင်းရီ တွေ့ရှိရသည်။ ဒေါ်ဝင်းရီက နောက်ဆုံးအဆင့် ဖြစ်သော နန်းကိန္နရီအား အကြောင်းပြုလျက် ငွေညှစ်လာသည့်အဖြစ်အထိ ပြောပြပြီးချိန်တွင် နန်းကိန္နရီက မေးခွန်းတစ်ခုကို ကောက်ကောင်က မေးလိုက်သည်။

“ဦးမောင်မောင်ဦး ဘယ်မှာနေတယ်ဆိုတာ ဒေါ်ဒေါ်ဝင်း သိသလားဟင်”

ထိုအမေးအတွက် ဒေါ်ဝင်းရီ၏စိတ်မှာ ဆန်းကြယ်သလို ခံစားရသည်။

“ဟင်အင်း မသိဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

ပြန်မေးမိသည်။

နန်းကိန္နရီသည် ဒေါ်ဝင်းရီအား မကြည့်ဘဲဆိုသည်။ “အရီဖြင့်လေ အဲဒီဦးမောင်မောင်ဦးကို သိပ်တွေ့ ချင်တာပဲ။ ငွေညှစ်တယ်ဆိုတဲ့ကံ သူ့ရေနံ့သာကို ရောက်လာတယ်။ ဆူဆူညံညံကြားလို့ အရီအောက်ထပ် ဆင်းကြည့်ပါသေးတယ်။ ဦးမောင်မောင်ဦးလို့ ကြိုပြီးတော့ သိမထားရတာက တစ်ကြောင်း၊ သူ့ကိုယ်မှာ သွေးတွေရော မိုးရေတွေပါ စိုနေတာက တစ်ကြောင်းကြောင့် သိသိကွဲကွဲ မမြင်သာခဲ့ဘူး”

သည်တွင် ဒေါ်ဝင်းရီသည် နန်းကိန္နရီ၏ စကားကို ဖြတ်မေးမိသည်။

“အရီက သူ့ကို ဘာလို့တွေ့ချင်တာလဲဟင်”

“အို ဒေါ်ဒေါ်ဝင်းရယ် တကယ်တမ်းကျတော့ အရီဦးမောင်မောင်ဦးကို တွေ့ချင်မြင်ချင်တယ်ဆိုတာ ဘာများ ဆန်းသလဲ။ အရီဟာ ဒေါ်ရေနံ့သာခင်ခင်ကြီးရဲသမီး ဆိုရင် ဦးမောင်မောင်ဦးဟာ အရီရဲ့ဖေဖေဖြစ်နေရမှာပဲ မဟုတ်လား၊ သူနဲ့အရီနဲ့ ဆွေမျိုးအရင်းကြီးဆိုတာလို့ပဲမဟုတ်လား”

နန်းကိန္နရီ၏စကားကြောင့် ဒေါ်ဝင်းရီမှာခြောက်ခြားသွားရသည်။ သူမ ထင်မှတ်ခဲ့သလို နန်းကိန္နရီအနေနှင့် ကိုမောင်မောင်ဦးအပေါ် နာကြည်း မုန်းတီး မနေကြောင်း နားလည်လာသည်။ ပြီးလျှင်လည်း နန်းကိန္နရီ အထင်မှာ မှန်ကန်နေကြောင်း တွေးမိပြန်သည်။

“အမှန်တော့ ဒီအဖြစ်အပျက်မှာ အဓိကတရားခံပဟာ ဦးမောင်မောင်ဦး မဟုတ်ဘူးလို့ အရီထင်တယ်။ အဓိကတရားခံပဟာ ဘယ်သူလဲဆိုတာ အရီသိတယ်။ ဦးကောင်းမိုးပဲ ဖြစ်ရမယ်မဟုတ်လား ဒေါ်ဒေါ်ဝင်း”

“ဦးကောင်းမိုး”

“ဟုတ်တယ်။ သူ့ကြောင့်သာ မဖြစ်သင့်တာတွေ ဖြစ်ခဲ့ရတယ်လို့ အရီနားလည် နေမိတယ်။ သူဟာ အတော်ယုတ်မာနဲ့စွမ်းရှိတဲ့ လူတယောက်ပဲနော်၊ အသည်းနှလုံး မရှိတဲ့လူဆိုတာ အဲဒီလူကြီးမျိုးကို ပြောတာပဲဖြစ်ရမယ်။ အရီသာ မေမေနေရာမှာရှိရင် ဦးကောင်းမိုး ကိုယ်တိုင်လဲ အသက်ထင်ရှားရှိနေအုံးမယ်ဆိုရင် ဓားနဲ့နှပ်နှပ်စင်း ပစ်မိမလား မသိဘူး ဒေါ်ဒေါ်ဝင်း”

နန်းကိန္နရီသည် ယင်းစကားကို အံကလေးကြိတ်ရင်း လက်သီးကလေး ဆုပ်ရင်း တင်းမာသော မျက်နှာတောက်ပသော မျက်လုံးတို့ဖြင့် ပြောခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဒေါ်ဝင်းရီမှာ နန်းကိန္နရီ၏အမူအရာကို ကြည့်ရင်း သဘောကျလာမိသလို ရှိသည်။ နန်းကိန္နရီ ဒေါသဖြစ်ခြင်းကို ပထမဆုံးအကြိမ်မြင့်ဖူးရခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဦးလေးညှစ်နဲ့ ဒေါ်ဒေါ်ဝင်းတို့ အချစ်ရေးကိစ္စမှာ လဲ သူပါသေးတယ်နော်။ ဘယ်နေရာမဆို သူမပါတာ မရှိဘူး။ မကောင်းတဲ့ဘက်ဆို မားမားရပ်မယ်ဆိုတဲ့ လူစားမျိုးပဲထင်ပါရဲ့။ ဒါထက် သူဘယ်လိုသေခဲ့တာလဲ ဒေါ်ဒေါ်ဝင်း”

“ဦးကောင်းမိုးဟာ ခင်သန်းနွဲ့ ဆိုတဲ့ မိန်းမပျက်တစ်ယောက်နဲ့ညှင်းတယ်။ ခင်သန်းနွဲ့က ရှိသမျှပစ္စည်းတွေယူပြီး ထွက်ပြေးသွားတယ်။ အဲဒီစိတ်နဲ့ စိတ္တဓြေမ်နေတယ်။ နောက်တော့ အိမ်မီးလောင်တဲ့အထဲပါသွားတယ်လို့ကြားရတာပဲ”

“ဝမ်းသာလိုက်တာ၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကို မီးသင်္ဂြိုဟ်သလို ဖြစ်သွားတာပေါ့နော်”

“ဒါပေါ့”
“ခင်သန်းနွဲ့ဆိုတဲ့ နာမည်ကလေးကို နှမြောလိုက်တာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”
“ဦးကောင်းမိုးနဲ့ညှားတဲ့ မိန်းမယုဂံက ခင်သန်းနွဲ့မဟုတ်လား။ အရီတို့ အငြိမ့်အဖွဲ့ထဲမှာ ခင်သန်းနွဲ့ဆိုတဲ့ အငြိမ့်သမလေး တစ်ယောက်ရှိတယ်။ သိပ်သဘောကောင်းတဲ့ မိန်းကလေး ဘယ်သူကခိုင်းခိုင်း ပြုံးပြုံးကလေးနဲ့ လုပ်ပေးတတ်တယ်။ ဘယ်သူကမဆို သူ့ကိုချစ်ကြတယ်။ ဒါကြောင့် ဒီနာမည်ကို နှမြောတယ်လို့ ပြောတာပါ”

သို့နွယ်ဖြင့် ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီး၏ဘဝဖြစ်စဉ်ကို နန်းကိန္နရီ သိခဲ့ရသည်။ နားလည်ခဲ့ရသည်။ လှိုက်မောဆွတ်ကျင်ခြင်းနှင့်အတူ သိနားလည်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

နန်းကိန္နရီ၏ စိတ်တွင် ပျောက်ဆုံးနေသောအရာ တစ်ခုကို ပြန်လည်ရှာဖွေတွေ့ရှိရသည့်နယ်လည်း ခံစားရသည်။ ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီး၏ ဖြစ်စဉ်ကို ပြောအပြီးတွင် ဒေါ်ဝင်းရီက နန်းကိန္နရီအား သတိပေးစကား ဆိုခဲ့သေးသည်။

“ကိုမောင်မောင်ဦးဟာ အရိနဲ့ဘာပဲတော်တော်၊ သူနဲ့အဆက်အဆံ မလုပ်ဖို့ကိုတော့ သတိထားရလိမ့်မယ်အရီ။ သူနဲ့ ဝေးဝေးနေရမယ် ဆိုပါတော့။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဒေါ်ဒေါ်ဝင်း သိရသလောက် ကိုမောင်မောင်ဦးဟာ တစ်ခါမှ ကောင်းကျိုး မပေးဘူးခဲ့လို့ပဲ။ သူနဲ့ ပတ်သက်လာရင် ဒုက္ခသုက္ခရောက်ခဲ့ရတာချည်းပဲ။ အရီအနေနဲ့ ကိုမောင်မောင်ဦးကို ကြပ်ကြပ် ရှောင်လေ အကောင်းဆုံးဖြစ်လေပဲ”

ဒေါ်ဝင်းရီမှာ ယင်းသတိပေးစကားကို ပြောနေရင်းမှပင် ယင်းသို့ ပြောနေရခြင်းမှာ အလဟဿလို့ ဖြစ်နေကြောင်း သတိထားမိသည်။ နန်းကိန္နရီသည် ဒေါ်ဝင်းရီ၏ စကားများကို မကြားသလိုရှိသည်။ သူမ၏ မျက်နှာ၌ တစ်စုံတစ်ခုသောအရိပ်သဏ္ဍာန် ယှက်သန်းနေသည်။ ယင်းအရိပ်သဏ္ဍာန်မှာ မျှော်လင့်ခြင်း အားကိုးယုံကြည်ခြင်း စသော အတွင်းစိတ်သန္တာန်မှ ထင်ဟပ်လာသော တက်ကြွသည့် သဏ္ဍာန်မျိုးဖြစ်သည်။

နန်းကိန္နရီက ဆိုခဲ့သေးသည်။
“ဦးမောင်မောင်ဦးက အရိနဲ့ပတ်သက်ပြီး မေမေဆီမှာ ငွေလာညှစ်တယ်ဆိုတာ အရီဖြင့်မယုံနိုင်အောင်ပဲ။ ဖြစ်ချင်မှ ဖြစ်မှာပါ ဒေါ်ဒေါ်ဝင်းရယ်။ တွက်ကြည့်လေ။ တကယ်တမ်းငွေညှစ်ခဲ့တယ်ဆိုရင် ငွေရပြီးမှပဲ ပြီးရောမယ်။ ဘာဖြစ်လို့ ရေနံ့သာကို လံာမှာလဲ။ ဒီတုန်းက အရီသိတယ်။ သူ့မှာ

ပြောစရာ၊ မြေရင်းစရာ တစ်စုံတစ်ခုရှိပုံရတယ်။ ပြောခွင့် မြေရင်းခွင့် မရတာမျိုးပဲဖြစ်မယ်”

နန်းကိန္နရီသည် ဒေါ်ရေနံ့သာခင်ခင်ကြီးနှင့်ကိုမောင်မောင်ဦးတို့အား စေ့စပ်ပေးလိုစိတ် ရှိနေလေသလား။ သည်လူနှစ်ယောက်အကြားတွင် မေတ္တာတံတားခင်းပေးလိုယုဂံကို ရှိလေသလား စသည်ဖြင့် ဒေါ်ဝင်းရီ တွေးမိလာသည်။

သည်တော့လည်း ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီး၏ ဘဝဖြစ်စဉ်ကို ပြောပြမိခြင်းမှာ မှားယွင်းသော အပြုအမူတစ်ရပ်ကို ပြုမူမိခြင်းမျိုးများ ဖြစ်နေလေပြီလားဟု ဒေါ်ဝင်းရီ စဉ်းစားမိစပြုလာသည်။ ယင်းအချိန်တွင် ဆင်ဝင်အောက်သို့ မော်တော် ကားထိုးဆိုက်သ ကြားရသည်။ ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီး ပြန်လာခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ စကားစပြတ်ကြသည်။

သို့ဖြင့် နောက်တစ်နေ့တွင် နန်းကိန္နရီတို့ မန္တလေးသို့ လာခဲ့ကြသည်။ ဗိုလ်မှူးညိုထွန်းကိုမူ တစ်ကြိမ်သာ မြင်ဖူးခဲ့သည်။ ယခုမှပင် ရင်းရင်းနှီးနှီး ဆက်ဆံရခြင်းဖြစ်သည်။ နန်းကိန္နရီသည် ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီး၏ဖြစ်စဉ်ကိုကြားရပြီးနောက် ဗိုလ်မှူးညိုထွန်းအနေနှင့် ပါဝင်ခဲ့သော အခန်းကဏ္ဍကို နားလည်သဘောပေါက်ခဲ့ပြီး ဖြစ်ကာ စိတ်မှာ အလိုလို ရင်းရင်းနှီးနှီး ရှိနေမိခဲ့လေသည်။

နန်းကိန္နရီသည် မန္တလေးသို့ ရောက်ရှိလာရခြင်းအတွက် စိတ်မှာ စနိုးစနောင့် ခံစားနေခဲ့ရသည်။ ဖြစ်နိုင်မည်ဆိုလျှင် သည်မြေသို့ မလာချင်။ သည်မြေသို့ ခြေမချချင်။ သည်မြေတွင်ရှိသော သူတို့နှင့်လည်း ထပ်မံကြုံဆုံလို စိတ်မရှိ။ ယခုမှ ပည်သို့ဖျှံရောင်လွှဲ၍ မရနိုင်ဘဲ သည်မြေတွင် ခြေချခဲ့ရလေပြီ။ မကြုံမဆုံ လိုသူတို့နှင့် ထပ်မံကြုံဆုံရပေဦးတော့မည်။ သူတို့သည် ဗိုလ်မှူးညိုထွန်း စီစဉ်ပေးသော စီမံလှိုင်းရှိ အိမ်ကြီးတစ်ဆောင်တွင် တည်းခိုကြသည်။ ပစ္စည်းပစ္စယများကို နေရာချထားပြီးလျှင် ပြီးချင်း ဒေါ်ရေနံ့သာခင်ခင်ကြီးကဆိုသည်။

“အရီ နေခဲ့ဖူးတဲ့အိမ်ကို သွားကြရအောင်”
သည်တော့လည်း နန်းကိန္နရီမှာ တစ်စုံတစ်ရာ ငြင်းပယ် နိုင်စွမ်းမရှိ။ တစ်ဆက်တည်းမှာပင် သည်အသက်အရွယ်ရောက်ရှိလာသည့်တိုင် မိမိကိုယ်မိမိ မပိုင်သေးပါလား။ တစ်ပါးသူအတွက် အသက်ရှင်နေရဆဲပါကလားဟု နန်းကိန္နရီ နာကြည်းစွာ တွေးမိသည်။

လွန်ခဲ့သည့် သုံးနှစ်အထက်ကျော်က နန်းကိန္နရီသည် အခြားသော အမည်တစ်ခုဖြင့် မန္တလေး၌ ကျင်လည်ခဲ့ဖူးသည်။ မန္တလေးလမ်းများပေါ်၌ ပြေးလွှားသွားလာဖူးသည်။ ရွှေတချောင်းနံဘေး၊ ကျိုးရိုးတစ်လျှောက်နှင့် ရေနံ့မြောင်း

ဝန်းကျင်တို့တွင် ဆော့ကစားဖူးသည်။ သည်စဉ်က နန်းကိန္နရီ နေသောအရပ်မှာ ဥယျာဉ်တန်း။

ဥယျာဉ်တန်း။

အိမ်တစ်အိမ်ရှေ့တွင် မာစီးဒီးကာ ဟိုးဆိုက်လာ သည်။ ကားပေါ်မှ သစ်လှိုင်တောက်ပသည့် အဝတ်အစား များ ဝတ်ဆင်ထားသော မိန်းမသုံးယောက် ဆင်းလာသည်။ ဤသည်ကို လမ်းအတွင်းရှိ စပ်စပ်စုစုနိုင်သူတို့ သတိထား မိကြသည်။ ဂရုတစိုက် လေ့လာမိသူများအနေနှင့် ယင်းမိန်းမ သုံးယောက်တို့အနက် တစ်ယောက်သောသူကို မြင်ဖူးသည် ထင်မိ၏။ အသေအချာကြည့်မိ သည်။ ထိုအခါ ယင်းအမျိုး သမီး၏မျက်နှာကို မှတ်မိလာသည်။ တင်တင်ရီ အမည်ဖြင့် သည်ရပ်ကွက်၊ သည်လမ်း၊ သည်အိမ်မှာ နေခဲ့ဖူးသူပါ ကလေး။ ကြည့်စမ်း။ ယခုတော့လည်း လူများချင်စရာပင် ကောင်းနေပါကော။ မည်သို့မည်ပုံ ကြီးပွားနေပါလိမ့် စသည် ဖြင့် လူတို့ တွေးကြသည်။

နန်းကိန္နရီနေခဲ့ဖူးသည်ဆိုသော အိမ်မှာနှစ်ထပ်အိမ် တစ်လုံး ဖြစ်သည်။ ဝိုင်းမှာ ကျယ်ပြန့်၍ သီးစားပင်များ ရှိသည်။ အိမ်မှာ အပြုအပြင်ကင်းမဲ့ခဲ့ဟန်တူသည်။ ပျက်စီး ယိုလွင်းမှုများကိုတွေ့နေရသည်။

ဝိုင်းထဲတွင် ကလေးငယ်တစ်သိုက် ဆူညံစွာပြေး ဆော့ကစားနေခဲ့ကြသည်။ နန်းကိန္နရီတို့ မော်တော်ကား ဆိုက်လာလေလျှင် ကလေးများသည် ကစားခြင်းကိုရပ် တန့်ကာ ဆန်းကြယ်သော မျက်နှာထားကလေးများဖြင့် စူးစိုက်ကြည့်လာကြသည်။ နန်းကိန္နရီသည် ကလေးများထံ တိုးသွားကာ အကြီးဆုံးမိန်းကလေး၏ လက်ကို ဆုပ်ကိုင် လိုက်သည်။ ထိုကလေးမမှာ အသက်ဆယ့်နှစ်နှစ် အရွယ် ခန့်ရှိသည်။

“တူးတူး၊ မမကို မမှတ်မိတော့ဘူးလားဟင်”

နန်းကိန္နရီ မေးသည်။ သို့ရာတွင် တူးတူးဆိုသူ လေးက ဘာမျှပြန်မပြော။ နန်းကိန္နရီအား စိမ်းစိမ်းကြည့် လျက်သာရှိသည်။

“ဖေဖေ၊ မေမေတို့ကောဟင်”

သည်အမေးကို နှုတ်ဖြင့်မဖြေ။ အိမ်အတွင်းသို့ လက် ညှိုးထိုးပြသည်။ ယင်းအခိုက်မှာပင် အိမ်တံခါးပေါက်၌ မိန်းမ တစ်ယောက်၏ အရိပ်အသွင် ပေါ်လာသည်။ အသက်မှာ လေးဆယ်နှီးပါးရှိပုံရသည်။ ပိန်ပိန်ပါးပါး၊ အသား လတ် လတ်ထဲက ဖြစ်သည်။ ကလေးများ၏ မိခင်ဖြစ်ကြောင်းသိ ရသည်။ ပုခိုက်နေလျက်က အနွေးထည် ဝတ်ထားသည် ကိုထောက်၍ နေထိုင်မကောင်း ဖြစ်နေကြောင်း ထင်ရှား

သည်။ နန်းကိန္နရီသည် ယင်းမိန်းမအား မရွံ့မရှု လှမ်းကြည့် သည်။

“ဪ... ဘယ်သူများလဲလို့ လက်စသတ်တော့ ညည်းကိုး”

လူမမာနှင့် မတူအောင် ခက်ထန်မာကျောသော လေ သံသည် ယင်းမိန်းမထံမှထွက်ပေါ်လာသည်။ အမျိုးသမီး က နန်းကိန္နရီ၏ ပခုံးမှကျော်၍ ဒေါ်ရေနံ့သာခင်ခင်ကြီးဘက် သို့ လှမ်းကြည့်သည်။ ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီးတို့ကလည်း သူမအား အကဲခတ်သလို ကြည့်နေကြသည်။

အမျိုးသမီး၏ မျက်နှာမှာ တင်းမာသည်။ ခက်ထန် သည်။ တံခါးပေါင်ကိုမှီ၍ရုပ်ရင်း လက်တစ်ဘက်က ခါး ထောက်ထားသည်။ ရင်းနှီးဖော်ရွေလိုသော အမူအရာကို တစ် စက်တစ်လေမျှမပြု။ အားတုံ့အားနာသဘောဖြင့်ပင် အိမ် အတွင်းသို့ ဖိတ်ခေါ်ပုံမပေါ်။

“ကိုင်း၊ ဆိုစမ်းပါဦး။ ဒီတစ်ခါ ဘာခုကွပေးဦး မလို့လဲ”

အမျိုးသမီး၏အမေး။

“ကျွန်မ ဒီတစ်ခါလာတာ ဒုက္ခပေးရအောင် မဟုတ် ပါဘူး။ စိတ်ချပါ။ ကျွန်မအတွက်နဲ့ ဘယ်သူမှ ဒုက္ခမရောက် စေရပါဘူး”

နန်းကိန္နရီ အဖြေပေးသည်။

“ဒါဖြင့် ဘာကိုစွ”

“ဖေဖေနဲ့ တွေ့ချင်လို့ပါ”

အမျိုးသမီး၏ မျက်နှာမှာ ပိုမိုတင်းမာလာကြောင်း တွေ့ရသည်။

“ဖေဖေနဲ့တွေ့ချင်လို့”

အမျိုးသမီးက လျှောင့်ပြောင် သရော်သလိုဟန် ဖြင့် နန်းကိန္နရီ၏ စကားကိုလိုက် ဆိုသည်။ ပြီးမှ

“ညည်းဖအေ ဒီမှာမရှိဘူး”

ဆိုသည်။

“ဖေဖေ ဘယ်မှာလဲဟင်”

“ညည်းဖအေ သူတော်ကောင်းကြီးလေ၊ ဘုရား ဖြစ်

မယ့်အုတ်နီခဲကြီးလေ”

အမျိုးသမီးမှာပြောရင်းက ဒေါသဖြစ်လာရဟန် ရှိ သည်။ ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီးတို့ဘက်သို့ လှည့်၍ တိုင် တည်သလို ဆိုသည်။

“ကြည့်ပါဦးရှင်။ ကျွန်မနဲ့ ဒီကလေးငါးယောက်ကို ထား ခဲ့ပြီး၊ ဘုန်းကြီး ဝတ်သွားတယ်။ အခုဆိုရင် တစ်နှစ် ခွဲရှိပြီ။ သူကတော့ လွတ်ရာလွတ်ကြောင်း လုပ်သွားတာ။

ကျွန်မမှာကလေးငါးယောက်နဲ့ ဘယ်လောက်ဒုက္ခရောက်ရ တယ်ဆိုတာ ရှင်တို့ပဲ စဉ်းစားကြည့်ပါဦး။ နည်းနည်းမှ အသုံးကျတဲ့သူမဟုတ်ဘူး။ ထို့၊ ဒီလိုလူစားမျိုးလား နိဗ္ဗာန် ရောက်မှာ”

နန်းကိန္နရီသည် ဘာပြောရမည်မသိတတ်သလို ဖြစ် သွားသည်။ ဒေါ်ရေနဲ့သာ ခင်ခင်ကြီးတို့ ကိုယ်တိုင် လည်း ဘာပြောရမည်ကို မသိတတ်တော့။ အငေးသား ဖြစ်နေကြ သည်။ မိမိတို့လာမိခြင်းမှာ လာခြင်းကောင်းသော လာခြင်း မျိုး မဟုတ်သည်ကို အလိုလိုရိပ်စားမိကြသည် အမှန်ပင်။ အတော်ကြီးကြာမှ နန်းကိန္နရီ၏ အသံထွက်လာ သည်။

“ဘယ်ကျောင်းမှာလဲဟင်”

“ဘုရားကြီးတိုက်ထဲမှာ။ ဒီမယ် တင်တင်ရီ၊ ညည်း ကို ကျုပ်တောင်းပန်ပါတယ်။ ညည်းဖအေကို ညည်းဒုက္ခပေး ချင်ပေး၊ ကျုပ်ကိုလာပြီး ဒုက္ခမပေးဖို့တော့ တောင်းပန်ပါ တယ်”

“ကျွန်မ ပြောခဲ့ပြီကော။ ကျွန်မလာတာ ဘယ်သူ့ကိုမှ ဒုက္ခပေးဖို့ မဟုတ်ပါဘူးလို့ ပြီးတော့လဲ နောက်ဆိုရင် ဒီအိမ် အရိပ်တောင် ကျွန်မ လာမနင်းဘူးဆိုတာ ယုံပါ”

နန်းကိန္နရီ၏ အသံမှာ အတော်ကြီး ကျယ်လောင် လာသည်။ မျက်နှာထားမှာလည်း တင်းမာလာသည်။ သူမ သည် နောက်သို့ ချာခနဲလှည့်လိုက်သည်။ အရိပ်အခြည်ကို နားလည်နေပြီဖြစ်သော ဒေါ်ရေနဲ့သာခင်ခင်ကြီးတို့သည် ကား အတွင်းဝင်ထိုင်နေကြပြီ ဖြစ်သည်။ နန်းကိန္နရီ ကားထဲသို့ ဝင်ထိုင်လိုက်လေလျှင် ကားသည် အိမ်ရှေ့မှ မောင်းထွက်ခဲ့ လေသည်။ ရုတ်တရက်တွင် မည်သူမျှ စကားမပြောနိုင်ကြ။ ဘာပြောရမည်ကို မသိတတ်သလို ရှိကြသည်။ ဒေါ်ရေနဲ့သာ ခင်ခင်ကြီးအနေနှင့် မေးလိုသော မေးခွန်းများ၊ ပြောလိုသော စကားများ ရှိနေသည်။ သို့တိုင်အောင် မျက်နှာထားမူနံနေ ဆဲဖြစ်သည့် နန်းကိန္နရီ၏ အသွင်အပြင်ကိုကြည့်ကာ မမေး ရက်နိုင်အောင် ရှိသည်။ ဒေါ်ဝင်းရီ ကိုယ်တိုင်သည်လည်း ဘာမျှ မပြောနိုင်ဘဲ ရှိသည်။ လမ်းကွေ့ချိုး တစ်ခုသို့ အရောက်၌ နန်းကိန္နရီက စကားဆိုသည်။

“ဘုရားကြီးတိုက်ကို သွားမလားဟင်”

သည်တွင် ဒေါ်ရေနဲ့သာ ခင်ခင်ကြီးက ပြောသည်။ “နေပါစဉ်း အရီ၊ ဒီကနေ့ အတွက်တော့ တော် လောက်ပါပြီ။ နောက်နေ့တွေကျမှပဲ သွားကြတာပေါ့။ တည်း အိမ်ကိုပဲ မောင်းတော့”

လရောင်သည် အရှေ့ရိုးမမှ ကျော်လွန်ဖြာကျစပြုပေပြီ။ များစွာလင်းထင်းခြင်းမရှိသေး။ မြူထုကို အားတင်းထိုးဖောက်နေရဟန်ရှိသည်။ သို့စေကာမူ နန်းကိန္နရီရှိသော နေရာသို့လရောင် ရောက်လာစ ပြုပြီ။ သစ်ကိုင်းသစ်ရွက်တို့ အကြားမှ ပြောက်တိပြောက်ကြား ယိုဆင်းလာစပြုပြီ။

နန်းကိန္နရီသည် ခြေမြက်ခင်းရှိ ဒုန်းပေါ်တွင် တစ်ကိုယ်တည်းထိုင်နေသည်။ တစ်နေ့လုံးလိုလိုပင် သူမ၏စိတ်မှာ မငြိမ်သက်နိုင်။ လူကိုယ်တိုင်သည်လည်း ရောက်ရက်ခပ်လျက် ရှိရချေသည်။ နေ့လယ်က အဖြစ်အပျက်အတွေ့အကြုံသည် နန်းကိန္နရီ၏ စိတ်ကိုလှုပ်ရှားစေနိုင်စွမ်းရှိခဲ့ဟန်တူသည်။ နေ့လယ်က အဖြစ်အပျက်သည် နန်းကိန္နရီကိုသာမက ဒေါ်ရေနဲ့ သာခင်ခင်ကြီးနှင့် ဒေါ်ဝင်းရီကိုပါ စိတ်လှုပ်ရှားနိုင်စွမ်း ရှိခဲ့သည်။ နန်းကိန္နရီ ယင်းအိမ်တွင် မနေနိုင်ဘဲ အငြိမ်စင်ပေါ်သို့ ရောက်ရှိခဲ့ခြင်း၏ သဲလွန်စကို မြင်တွေ့လာရသည်။ နန်းကိန္နရီ မန္တလေးမှသည် ရန်ကုန်သို့ ရောက်ရှိလာခြင်းကို ယေဘုယျမျှ နားလည်လာသည်။

စောစောပိုင်းကဆိုလျှင် ဒေါ်ဝင်းရီသည် အိမ်ပေါ်ထပ်ဝရန်တာမှနေ၍ နန်းကိန္နရီအား စောင့်ဆိုင်း ကြည့်ရှုနေသည်။ နန်းကိန္နရီအား ကြည့်ရသည်မှာ တစ်စုံတစ်ရာကို အလေးအနက် စဉ်းစားနေပုံရသည်။ သူမ၏ စိတ်အစဉ်တွင် ရုပ်ထွေးနောက်ကျားဖွယ်များ ပေါ်ပေါက်နေဟန်ရှိသည်။

ဒေါ်ဝင်းရီသည် အိမ်ပေါ်ထပ်မှဆင်းလာသည်။

နန်းကိန္နရီရှိရာသို့ လျှောက်ခဲ့သည်။

“လာ . . . ဒေါ်ဒေါ်ဝင်း”

ဆိုကာ နန်းကိန္နရီနေရာ ဖယ်ပေးသဖြင့် ဒေါ်ဝင်းရီသည် နန်းကိန္နရီ၏ နံဘေးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်လေ သည်။

“အရီအတွက် ဒေါ်ဒေါ်ဝင်းတို့ စိတ်မောနေရပြီ ထင်တယ်”

နန်းကိန္နရီ ဆိုသည်။

“ဒေါ်ဒေါ်ဝင်းတို့ အတွက်က ကိစ္စမရှိပါဘူး။ အရီကိုယ်တိုင် စိတ်မောလူမော ဖြစ်နေရတာက ဆိုးတာပါ။ နေ့လယ်ကတွေ့ခဲ့တဲ့ အမျိုးသမီးဟာ အတော်မချေမငိုင်တယ် နော် အရီ”

နန်းကိန္နရီက သက်ပြင်းရှိုက် လိုက်သည်။

“အမှန်တော့ အရီ မန္တလေးကို စွန့်ခွာခဲ့ရတာ သူ့ကြောင့်ပါ ဒေါ်ဒေါ်ဝင်း။ သူက အရီကို ဒုက္ခပေးတယ်လို့ ဆိုတယ်။ တကယ်တမ်းကျတော့ အရီအနေနဲ့ သူ့ကို ဘယ်လိုမှ ဒုက္ခမပေးနိုင်ခဲ့ပါဘူး။ သူကသာ အရီကို ဒုက္ခပေးခဲ့တာပါ”

“သူက”

ဒေါ်ဝင်းရီ စကားထောက်ပေးသည်။

“သူ့နာမည်က မအေးမြတဲ့။ ဒါပေမယ့် အေးမြမယ့် ရုပ်လေး၊ ပူလောင်မယ့်ရုပ်လေးဆိုတာကိုတော့ ဒေါ်ဒေါ်ဝင်းတို့ အမြင်ပဲလေ”

နန်းကိန္နရီထံ သူမ၏ စကားကို သူမ ဘာသာ သဘောကျမိသလို ရယ်လိုက်သည်။

“သူနဲ့ အရိုဘယ်လို ဆက်စပ်ခဲ့တာလဲကွယ်”
 နန်းကိန္နရီ၏ မျက်နှာမှာ တည်ကြည်နေလေသည်။ ငြိမ်
 သက်လာသည်။ အကြည့်သည်လည်း ရီဝေနေလေသည်။
 “မအေးမြဟာမဖေရဲ့ ဒုတိယအိမ်ထောင်လို့ ပြော
 ကြတယ်။ အရိန္န့်ဆိုရင် မိထွေးတော်တာပေါ့။ သူနဲ့ဖေဖေက
 အသက် အများကြီးကွာတယ်။ ဖေဖေဟာ မအေးမြထက်
 အနှစ်နှစ်ဆယ်လောက် ကြီးတယ်။ အသက်အရွယ်ကွာခြား
 တာကို အကြောင်းပြုပြီး ဖေဖေကို အမျိုးမျိုးနှိပ်စက်ခဲ့တယ်။
 အင်းလေ အခုတော့ ဖေဖေဟာ သူ ပြောသလို လွတ်လွတ်
 ကျွတ်ကျွတ် ဖြစ်သွားခဲ့ပါပြီ။ ဘာပဲပြောပြော ဖေဖေမှာ ရွေး
 ချယ်စရာ ဒီတစ်လမ်းပဲရှိခဲ့တယ် ထင်ပါရဲ့”
 “ဘုန်းကြီးဝတ်သွားတယ် ဆိုတာကို ပြောတာလား
 ဟင်”

“ဒါပေါ့ ဒေါ်ဒေါ်ဝင်း။ လူတစ်ယောက်ဟာ တော်ရုံ
 တန်ရုံ ဒုက္ခသုက္ခရာဇာကိရရုံနဲ့ ကလေးငါးယောက်ကို ပစ်
 ထားခဲ့ပြီး ဘယ်မှာ ဘုန်းကြီးသွားဝတ်နေနိုင်မှာတဲ့လဲ”
 ဒေါ်ဝင်းရဲ့ ကိုယ်တိုင်ပင် သက်ပြင်းရှိကိမ်သည်။
 “အရိန္န့် သူတို့ဘယ်လို ဆက်စပ်နေတယ်၊ အရိရဲ့
 ဘဝဟာ မန္တလေးမှာ ဘယ်လိုကျင်လည်ခဲ့ရတယ်ဆိုတာတွေ
 ပြောပြဖို့ အချိန်တန်ပြီ ထင်တယ်အရီ”
 ဒေါ်ဝင်းရဲ့တိုက်တွန်းသည်။ နန်းကိန္နရီသည် ဒေါ်ဝင်း
 ရဲ့ စကားများကို ကြားမိဟန်မတူ။ စိတ်အတွေးတို့ အဝေး
 သို့ပြန်လွင့်နေဟန်ရှိ သည်။
 ထိုစဉ်တွင် နန်းကိန္နရီ၏ အကြားအာရုံဝယ် ဥည
 ၄က်၏အော်မြည်သံသဲ့သဲ့ကို ကြားယောင်သည်သို့ ရှိလေ
 သည်။

*

ထိုအိမ်မှ ပြန်ခဲ့ရလေတိုင်း တင်တင်ရီ၏ ရင်မှာ လှုပ်
 ရှားခဲ့ရတာချည်း ဖြစ်လေသည်။ တစ်ခါ မဟုတ်၊ တစ်ကြိမ်
 မက။ ထိုအိမ်သို့ ရောက်ရှိလေရသော ကာလတိုင်းတွင်ပင်
 ဖြစ်သည်။ ထိုအိမ်သည် လမ်းထိပ်တွင်ရှိသည်။ ကြီးမားခဲ့
 ညားသော အိမ်ကြီးတစ်ဆောင်ဖြစ်သည်။ သီပေါမင်းခေတ်
 က ကြွင်းရစ်သော အိမ်ပုံစံမျိုး ဖြစ်သည်။
 အိမ်ပိုင်ရှင်မှာ တစ်ချိန်သောအခါက နန်းတွင်းအပျို
 တော်ကြီး ဆိုလားမသိ။ ယခုအခါ ထိုအပျိုတော်ကြီး၏
 အဆက်အနွယ်တို့ ဆက်လက်နေထိုင်ကြသည်။ တစ်ချို့
 ကတော့ ပညတ်သွားရာဓာတ်သက်ပါသည်ဟု ဆိုကြသည်။

အကြောင်းမူ ယနေ့နေထိုင်လျက် ရှိကြသူများလည်း အပျို
 ကြီးများပင် ဖြစ်ကြလေသည်။ အားလုံး ပေါင်းသုံးယောက်
 ရှိသည်။ ဘယ်ကမ္ဘာကမ္ဘာက ငွေအဘယ်မျှ စုထားခဲ့သည်
 မသိ။ တစ်ယောက်မျှ အလုပ်မလုပ်ဘဲနှင့် နှစ်ပေါင်းမြောက်
 မြားစွာ နေထိုင်စားသောက်နိုင်ကြသည်။ အပျိုကြီးများ၏
 အမည်မှာ ဖြူပြာ၊ မူယာ၊ သူဇာ ဟုခေါ်သည်။ အားလုံး
 အသက်ခြောက်ဆယ်ကျော်ကြ လေပြီ။ ခေါင်းဖြူရွယ်ကျိုး
 ဖြစ်နေကြလေပြီ။ အငယ်ဆုံး ဒေါ်သူဇာမှလွဲ၍ ကျန်မိန်းမကြီး
 များ အပြင်သို့ ထွက်ခဲ့သည်။ ဝန်တာတွင်ပင် ထွက်ရပ်လေ
 မရှိကြ။

သို့တိုင်အောင် အရပ်ထဲမှာ အပ်ကျသည်ကအစ
 သူတို့သိသည်။ အရပ်ထဲတွင် နေသူတို့အကြောင်းကို သန်း
 ကောင်စာရင်းထက်ပင် ဈေစပ်သေချာစွာ သူတို့သိသည်။
 ဘယ်သူ့ သမီး ရည်းစားထားသည်ကအစ၊ ဘယ်သူ မျောက်
 မွေးသည်အဆုံး သူတို့နားသို့ ရောက်သည်။
 သူတို့တွင် လုပ်ငန်းမည်မည်ရရမရှိဟု ပြော၍မဖြစ်
 နိုင်။ သူတို့၏အစိုးလုပ်ငန်းကား အတင်းအဖျင်း ပေါင်းစုံ
 လေ့လာစုံစမ်းရေးနှင့် ပြန်လည်ဖြန့်ချိရေးလုပ်ငန်းဖြစ်သည်။
 သူတို့သည် စိတ်လိုလက်ရ ရှိသည့်အခါ အပေါင်ခံ
 သည်။ အတိုးကြီးလွန်းတော့ကြောင့်လည်းကောင်း၊ အပြော
 ဆိုးလွန်းသောကြောင့်လည်းကောင်း သေရေးရှင် ရေးတမျှ
 အရေးမကြီးလျှင် သူတို့ထံတွင် ပေါင်နှံလေ မရှိကြ။ မလွဲ
 မကင်းသာလွန်းမှသာ ပေါင်နှံကြသည်။

တင်တင်ရီတို့ ငယ်စဉ်ကလေးဘဝက ယင်းမိန်းမ
 ကြီးများကို စုန်းမကြီးများဟု ယိုးစွပ်ခဲ့ကြသည်။ ညအခါ
 လူချေတိတ်ချိန်တွင် ထိုအိမ်ရှေ့မှ ဖြတ်လျှောက်ရန် မငုံ့မရုံ
 ရှိကြသည်။ ဖြတ်လျှောက်ရလေပြီဆိုသော အခါတွင်လည်း
 ရတတ်သမျှ ဂါထာမန္တနန်းများကို ရွတ်ဖတ်မိကြသည်။

အချို့သူတို့ ပြောစကားအရ ဒေါ်ဖြူပြာသည် ည
 အခါ ကိုယ်မပါဘဲ ခေါင်းချည်းသက်သက် ပြတ်ထွက်သွား
 ကာ ကောင်းကင်တွင် ကျက်စားသွားလာသည်ဟု သိရ
 သည်။ ထာဘီမြို့လိုက်လျှင် လင်းတဖြစ်သွားတတ်သည်ဟု
 ပြောသည်။ ထို့ကြောင့် ညအခါတွင် တင်တင်ရီတို့ ထိုအိမ်
 ဘက်မှ ခေါင်းပြတ်ကြီး ထိုးတက်လာလေမလား၊ လင်းတ
 ကြီးပျံတက်လာလေမလားနှင့် စောင့်ကြည့်ခဲ့ကြဖူးသည်။
 ယနေ့အထိတော့ ဘာတစ်ခုမျှ မမြင်ရ။

ဖေဖေက ယင်းအိမ်သို့ လွတ်လေတိုင်း တင်တင်ရီ
 ၏ စိတ်တွင် စနိုးစနောင့် ခံစားရသည်ချည်း ဖြစ်သည်။ ထို
 အိမ်မှပြန်လာလေတိုင်း ရင်ဝယ် လှုပ်ရှားမှု ကြီးစိုးခဲ့ရသည်

ချည်းပင်။ ယနေ့လည်း ခါတိုင်းကလိုပင်ဖြစ်သည်။ မေမေက ကြံဆစ်လက်ကောက်တစ်ရံကို ထိုအိမ်သို့ သွားပေါင်ရန် ပြောသည်။ တင်တင်ရီ ငြင်းမယ် မိသေးသည်။ အတင်းအကျပ်လွှတ်၍ လာခဲ့ရသည်။

ထိုအိမ်သို့ရောက်လာချိန်၌ ညီအစ်မသုံးယောက်လုံး ရှိသည်။ အကြီးဆုံး ဒေါ်ဖြူပြာသည် မမာမကျန်း ဖြစ်နေသည်။ အသက်ရှစ်ဆယ်နီးပါးရှိပြီဖြစ်၍ ဒေါ်ဖြူပြာမှာသုငယ်ပြန်စပြုပေပြီ။ ဒေါ်မူယမှာလည်း အအေးပတ်၍ဆိုကာ စောင်ခြံထားသည်။ ဒေါ်သူဇာတစ်ယောက်သာ လှုပ်လှုပ် ရှားရှားရှိသည်။

စင်စစ် တင်တင်ရီကသာ ယင်းမိန်းမကြီးများကို ကြောက်လန့်နေသည်။ သူတို့ကမူ တင်တင်ရီအား များစွာ လိုလား နှစ်သက်ခြင်း ရှိကြပေသည်။ တင်တင်ရီ ရောက်လာပြီဆိုလျှင် ညီအစ်မသုံးယောက်လုံး ဝိုင်းလာကြသည်။ ကရုဏာသက်သော မျက်လုံးများဖြင့် ဝိုင်းဝန်းကြည့်ရှုကြသည်။ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ဆိုသလို မေးခွန်းတွေ စုံလောက်အောင်မေးသည်။

ရှိသမျှ အစားအစာကို ချကျွေးတတ်သည်။ တင်တင်ရီသည် ချကျွေးသမျှ စားတတ်သည် မဟုတ်ပေ။ ငြင်းပယ်တတ်သည်။ တစ်ခါက သည်သို့ပင် ကျွေးဖူးသည်။ လက်ဖက်သုပ် ဖြစ်သည်။ အစ်ကြီးမကြီးကဆီ နည်းသည်ဆိုကာ ဆီဆမ်းဖို့ပြောသည်။ အငယ်မက ဆီကုန်နေသည်ဆိုသည်။ အလတ်မက ခေါင်းလိမ်းသော အုန်းဆီပုလင်းထဲက ဆီဆမ်းပေးသည်။ ထိုအခါ ဆီပုလင်းထဲဝယ် ဝိုးဟပ်သေတစ်ကောင်နှင့် ဆံပင်တစ်ထွေးကို တင်တင်ရီ တွေ့ရသည်။ အတင်းတိုက်တွန်းလွန်း၍ တစ်လုပ်နှစ်လုပ်စားပြီးနောက် အိမ်သို့ရောက်သောအခါ ပါးစပ်ကို လက်ထိုးအန်ရသည်မှာ မောနေသည်။ သည့်နောက် ဘာကျွေးကျွေး မစားတော့။

ပေါင်စရာရှိပြီဆိုလျှင် မေမေသည် ထိုအိမ်တွင် သာပေါင်သည်။ တင်တင်ရီကိုသာ လွှတ်သည်။ ထူးခြားသည်မှာ မည်သည့်ပစ္စည်းမဆို အပျိုကြီးမမတို့က တောင်းသမျှငွေပေးသည်။ ငြင်းပယ်သည်ဟူ၍မရှိခဲ့။ ဤသည်မှာ တင်တင်ရီတို့အနေနှင့် တစ်ခါပေါင်ပြီးနောက် ဘယ်နှံရော အခါတွင်မူ ပြန်မရွေးသောကြောင့်လည်း ဖြစ်တန်ရာသည်။ တင်တင်ရီ လာပေါင်လေတိုင်း သူတို့မေးတတ်သောမေးလေရုံသော မေးခွန်းတစ်ခုရှိသည်။

“ညည်းမေမေရဲ့ပစ္စည်းတွေ အခုထိ မကုန်သေးဘူးလားဟင်”

ဟူသောအမေး။

တင်တင်ရီသည် ယင်းအမေးကိုမဖြေနိုင်ခဲ့။ မေမေ၏ ပစ္စည်း အဘယ်မျှရှိခဲ့၍၊ အဘယ်မျှကုန်ပြီ၊ အဘယ်မျှကုန်သေးသည်ကို တင်တင်ရီ မသိ။ မေမေ့ အလိုကျသာ ဖြစ်သည်။ ပစ္စည်းမည်မျှရှိသည်ကို မေမေသာသိသည်။ နောက်တစ်ခုကလည်း “ညည်းမေမေ” ဆိုသူမှာ လက်ရှိမိခင်ကို ရည်စူးမေးမြန်းခြင်းမဟုတ်။ တင်တင်ရီအနေနှင့် လက်ရှိမိခင်မှအပ အခြားမိခင်တစ်ယောက် ရှိသေးသည်ဟု မသိခဲ့။ ဒေါ်သူဇာတို့က မအေးမြကို သူမ၏မိခင်အဖြစ် အသိအမှတ်မပြုနိုင်ကြောင်းတွေ့ရလျှင် အံ့အားသင့်နေမိသည်။ မေမေသည် မအေးမြအပြင် အခြားမိန်းမတစ်ယောက် ရခဲ့ဖူးလေသလား။ မအေးမြမှာ မိမိ၏မိထွေးလေလား မစဉ်းစားတတ်နိုင်။ မေမေနှုတ်မှသော်လည်းကောင်း၊ မအေးမြ၏နှုတ်မှသော်လည်းကောင်း သည်အကြောင်း တစ္ဆန်းတစ်စ မပြောစဖူး။

လက်ဝတ်လက်စားနှင့် ပတ်သက်၍ တင်တင်ရီ သတိထားမိသည်မှာ ငယ်စဉ်က ပွဲလမ်းသဘင်တစ်ခုခု သွားပြီဆိုလျှင် လက်ဝတ်လက်စားတွေညွတ်နေအောင် ဝတ်ရသည်။ ယခု မဝတ်နိုင်တော့။ ဤသည်ကို ထောက်၍ လက်ဝတ်လက်စား တစ်စတစ်စ နည်းပါးသွားခဲ့ပြီ ဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားလာသည်။ သည်ကြံဆစ်လက်ကောက် တစ်ရံကုန်လျှင် ရွှေနှင့် စပ်၍ တစ်ဖုန်မှ ကျန်ပါလေဦးမည်လား မပြောတတ်နိုင်။

ယခုတစ်ကြိမ်တွင်လည်း သူတို့မေးကြပြန်သည်။

“ညည်းမေမေရဲ့ပစ္စည်းတွေ အခုထိ မကုန်နိုင်သေးဘူးလား”

အခါတိုင်း တင်တင်ရီ ဘာမျှပြန်မပြောနိုင်ခဲ့သော်လည်း သည်တစ်ခါတွင်မူ ပြန်ပြောမိသည်။

“ဒါ နောက်ဆုံးပဲ ထင်ပါရဲ့”

သည်တွင် အပျိုကြီးမမများသည် သူမအား ကရုဏာသက်စွာ ဝိုင်းဝန်း ကြည့်ရှုလာကြလေသည်။

“အင်း တစ်နေ့ ဒီလိုပဲဖြစ်ရမှာပေါ့လေ ဒါနဲ့ညည်းနဲ့ မအေးမြနဲ့ကော သင့်သင့်မြတ်မြတ် ရှိကြရဲ့လားဟင်”

“မေမေနဲ့လား”

“ညည်း၊ မအေးမြကို မေမေလိုခေါ်သလား”

“ကျွန်တော် သူ့ကို မေမေလိုအရင်ထဲက ခေါ်တယ်”

“ဟုတ်လား၊ သိပါဘူးအေး၊ တို့များက မခေါ်ဘူး”

လားလို့။ ဒါပေမယ့် သတိထား တင်တင်။ သူဟာ ညည်းအမေ အရင်းတော့ မဟုတ်ဘူးနော်”

တင်တင်ရီ၏စိတ်တွင် ကျဉ်းကျပ်လာသည်။

စင်စစ် သည်အိမ်သို့ရောက်ရလေတိုင်း သည်စကား ကိုကြားရမြဲဖြစ်သည်။ သည်သို့ အပြောခံရမြဲဖြစ် သည်။

“ဪ တင်တင် တင်တင်။ ညည်းဟာ အင်မတန်က ကောင်းလွန်းလို့ ဒီအသက်အရွယ်အထိ လှဖြစ် နေရရှာတာပါ ကလား။”

ဒေါ်မုယာက ညည်းညူသလိုဆိုသည်။

တင်တင်ရီ၏ စိတ်တွင် သည်းမခံနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်လာသည်။ မိမိအား ကရုဏာသင်္ကာနေကြခြင်းများ၊ မအေး မြမှာ မိခင်မဟုတ်ဆိုခြင်းများအတွက် ခံပြင်းမိသလို လည်းရှိ လာသည်။ ငယ်စဉ်ကဆိုလျှင်တော့ သည်အကြောင်းပြော လျှင် ထပ်ပြန်မိခဲ့မြဲ ဖြစ်သည်။ သည်ထက်ကျော်လျှင် နား ထောင်မနေစဖူး။ သာခုတော့ သိလိုစိတ် ပြင်းပြနေသည်။ မအေးမြအပေါ်တွင် သံသယစိတ် ဝင်နေသည်။ ထို့ကြောင့် ထုမပြန်ဖြစ်။

“ညည်းမေမေရဲ့ပစ္စည်းတွေကုန်ရင် ဒီအိမ်မှာ ညည်း အနေရ အစားရကျပ်လာတော့မှာပဲ တင်တင်”

တင်တင်ရီသည် ဒေါ်မုယာမျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့် လိုက်သည်။

“ကျွန်တော့်ဖေဖေမှာ မအေးမြအပြင် တခြားမိန်းမ တစ်ယောက်ရှိသေးလားဟင်။ ဒါကို ကြီးကြီးတို့သိသလား။”
သည်အမေးစကားကို ကြားရသောအခါ အမျိုးသမီး ကြီးများ၏ မျက်နှာတွင် ရှင်ပျခြင်းများပေါ်လာသည်။ မိမိ တို့နားမလည်နိုင်သည့်အရာ လောကတွင် မရှိဟူသော အမှု အရာမျိုး ပေါ်ပေါက်လာသည်။

“သိပိသိတာပေါ့ တင်တင်ရဲ့။ အမှန်တော့ အဖြစ် အပျက်တွေဟာ တို့မျက်စိအောက်မှာတင် ဖြစ်ပျက်သွားခဲ့ တာကလား။”

“ဒါဖြင့် ကျွန်တော်ဟာ ဖေဖေရဲ့ပထမမိန်းမက မွေးခဲ့ တာပေါ့နော်။ မအေးမြဟာ ကျွန်တော့်မိထွေးပေါ့နော်”

“အစစ်ပေါ့”

သူငယ်ပြန်အံ့ဆဲဆဲ ဖြစ်သော ဒေါ်ဖြူပြာက အား ပါးတရဆိုသည်။

“ဒါဖြင့် ကျွန်တော့်မေမေ အခု ဘယ်ကိုရောက်သွား သလဲဟင်”

“သူလား။ ညည်းငယ်ငယ်ကတည်းက ပျောက် သွားရှာတာပဲ။ အခုဆိုဘယ်ဆီများရောက်နေမလဲမသိဘူး။ တင်တင်ရီရှိကိုင်ခြင်း မပြုမိအောင် မနည်းထိန်း ချုပ်ထားရသည်။ အဲကိုတင်းတင်း ကြိတ်ရင်း ဝဲလာသော မျက်ရည်ကို သိမ်းဆည်းရသည်။

“အခုပစ္စည်းတွေဟာ ညည်းမေမေရဲ့ ပစ္စည်းတွေ ချည်းပဲပေါ့။ ဒါတွေနဲ့ ထိုင်စားနေကြတာ ဘယ်လောက် ကြာပြီလဲ။ ဒါတွေရှိနေတုန်းတော့ မအေးမြက တင်တင်ကို ကြည့်ဖြူနေဦးမှာပါ။ ဒါတွေကုန်တဲ့ ရက်ကျရင်တော့ သဘော ထားတစ်မျိုး-ပြောင်းလာမှာ အမှန်ပဲ”

“ကျွန်တော့်မေမေကို ကြီးကြီးတို့ပြင်းဖူးသလားဟင်” တင်တင်ရီမေးသည်။

“အို၊ မမြင်ဖူးပဲရှိပါ့မလား။ မိန်းမချောတစ်ယောက်ပဲ။ အသက်ကလည်း ဘာမှကြီးသေးတာမဟုတ်ဘူး။ ဒါကြောင့် သူပျောက်ဆုံးသွားရတာကို တို့များအထု ယူကျုံးမရ ဖြစ် နေမိကြတာပေါ့။”

တင်တင်ရီ ဘာမျှဆက်မပြောတော့နိုင်။ ရင်ထဲတွင် ကြေကွဲခြင်း၊ လိုက်လံခြင်းများက အထူအထည်ခိုင်မာစွာ ကြီးစိုးနေရာယူလာသည်။ သူမသည် ထိုင်ရာမှ ထုလိုက် သည်။

“ပြန်တော့မလို့လား တင်တင်”

အပျိုကြီးများ၏ အမေးကိုလည်း မဖြေနိုင်။

“အေး၊ ဒီအကြောင်းတွေ ခရစေ့တွင်းကျသိချင် တယ်ဆိုရင် တို့များအိမ်ကို လာခဲ့အုံးပေါ့။”

သည်စကားကိုလည်း တုံ့မပြန်နိုင်ခဲ့။

ထိုအိမ်ပေါ်မှ ကသောကမျော ကမန့်ကတန်း ဆင်း ခဲ့မိသည်။ အိမ်သို့ အပြေးတစ်ဝိုင်း လာခဲ့သည်။

ရင်ထဲမှာ လှုပ်ရှားရသည်။

တွေးတော စဉ်းစားဖွယ်တို့သည်လည်း ရင်နှင့်တစ် လုံးရှိနေရပြီ။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် ထိုအိမ်သို့ သွားမိခြင်း အတွက် နောင်တရသည်။ အပျိုကြီးမများကိုလည်း စိတ်က နာကြည်း ချင်လာသည်။

သည်အကြောင်းကို အဘယ်ကြောင့် အစဖော်ချင် ကြရပါလိမ့်။ အဘယ်ကြောင့် မိမိအား အသိပေးချင်ကြ ရပါလိမ့်။ မစဉ်းစားတတ်နိုင်အောင် ဖြစ်ရသည်။ မသိ လက်စနှင့်မသိဘဲနေခြင်းကမှ တော်ပါလိမ့်ဦးမည်။ သိလာ ရပြီဆိုတော့လည်း ရင်မှာမောရပြီ မဟုတ်လား။ တင်တင်ရီ အိမ်သို့ ပြန်ရောက်လာသည်။

ဖေဖေကို အောက်ထပ်မှာတွေ့ရသည်။ ဖေဖေသည် လက်ကောက်ပေါင်၍ ရသောငွေအနက်မှ ငွေနှစ်ဆယ်တန် တစ်ရွက် နုတ်ယူသည်။ ထုံးစံအတိုင်း အရက်ဆိုင်သို့ သွား မည်မှန်းသိလျက်က တင်တင်ရီမေးသည်။

“ဖေဖေ ဆိုင်ကိုသွားဦးမလို့လားဟင်”

ဖေဖေခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ဖေဖေ အသက်အရွယ်နဲ့ဆို လျော့သင့်ပြီ”

“ဟင်”

“အရက်တွေ သိပ်သောက်နေရင် ဖေဖေသက်ဆိုး ရှည်မှာမဟုတ်ဘူး”

ဖေဖေသည် တင်တင်ရီ စကားကို ရယ်ပစ်လိုက်သည်။

“ဖေဖေ ကျန်းမာရေးအတွက် ပြောတာပါ။ ကျွန်တော်က ဖေဖေကို စိုးရိမ်လို့ပါ”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး သမီးရဲ့။ အရက်ဟာ လူကိုတော့ ကျန်းမာစေနိုင်သလား။ မကျန်းမာစေနိုင်သလား မသိဘူး။ ဖေဖေရဲ့စိတ်ကိုတော့ ကျန်းမာစေနိုင်တယ်။ စိတ်ရဲ့အဟာရဆိုပါတော့ကွယ်။ စိတ်ရဲ့ အဟာရဆိုပါ တော့။ သူက ဖေဖေရဲ့စိတ်ကို ငြိမ်းချမ်းစေနိုင်တယ်လေ”

တင်တင်ရီသည် ဖေဖေမျက်နှာကို စူးစိုက်ကြည့်နေမိသည်။ သူ၏မျက်နှာကို ပြန်ကြည့်နေသော ဖေဖေမျက်လုံးများနှင့် ရင်ဆိုင်ရသည်။

“ဒီကနေ့ အရက်ဆိုင်ကိုမသွားပါနဲ့လား ဖေဖေ”

“ဟင်”

“ဒီကနေ့ တစ်နေ့ထဲပါ။ ဒီကနေ့ တစ်နေ့ အိမ်မှာ နေပါလားဟင်”

ဖေဖေ၏ မျက်နှာတွင် တွေဝေသော အရိပ်အသွင် လွှမ်းလာသည်။

“ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ် ဖေဖေ”

“သမီးကို ကြည့်ရတာ မျက်စိမျက်နှာလဲ မကောင်းပါလား သမီး ဘာဖြစ်လာသလဲဟင်”

“ကျွန်တော် ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး ဖေဖေ”

“မဟုတ်သေးပါဘူး။ နေပါဦး အပျိုကြီးတွေက သမီးကို ဘာပြောလိုက်လို့လဲ”

“ဘာမှမပြောပါဘူး ဖေဖေ”

ယင်းအချိန်တွင် အပေါ်ထပ်မှ အသံတစ်သံ ကြားရသည်။

“တင်တင်ရီ”

အသံမှာ မအေးမြ၏ အသံ။ တင်တင်ရီ ပြန်မထူး။ မခင်ဖြစ်သူကိုသာ တောင်းပန် တိုးလျှိုးသော အမူအရာဖြင့် ကြည့်နေသည်။

“တင်တင်ရီ”

ခေါ်သံထပ်မံ ထွက်ပေါ်လာသည်။ အသံမှာ ကျယ်လောင်လာသည်။ ဖေဖေသည် သက်ပြင်းရှိုက်လိုက်သည်။

“ကောင်းပြီလေ။ ဒီလိုလုပ်။ ဒီနေ့အဖေအများကြီး”

မသောက်ဘူး။ နေထိုင်ကောင်းရုံ လောက်ကလေးပဲ သောက်မယ်။ အိမ်ကို စောစောပြန်လာမယ်။ ဖေဖေသိတယ်။ သမီးမှာ ပြောစရာ တစ်စုံတစ်ခု ရှိတယ်ဆိုတာ ဖေဖေသိတယ်”

“တင်တင်ရီ၊ တင်တင်ရီ”

အိမ်ပေါ်ထပ်မှ ဒေါသတကြီး ခေါ်သံကြားရသည်။

“ကဲ သွားလိုက်ဦး”

ဆိုကာ ဖေဖေအိမ်မှ ထွက်သည် ဖေဖေခြံဝသို့ ရောက်သည်အထိ ဘေးခံကြည့်နေပြီး နောက် တင်တင်ရီ အိမ်ပေါ်ထပ်သို့ တက်ခဲ့သည်။ မအေးမြသည် လျှောက်ပေါက်ကို ကျောပေးရင်း မှန်တင်ခံတွင် ထိုင်နေသည်။ ဆံပင်ကို အတွန့်အကောက်များ ဖြစ်အောင် ပြုပြင်နေသည်။ သူမနောက်ကျောဘက်တွင် တင်တင်ရီလာရပ်သည် ကို မှန်ထဲမှနေ၍ မအေးမြတွေ့ရသည်။

“ဘယ်လိုတုန်း မကြီးစာ။ ခေါ်တဲ့လူ အသက် ထွက်တော့မယ်။ ဘာဖြစ်လို့ မထူးတာလဲဟင်။ ညည်း ပါးစပ်က ဘာဖြစ်နေလို့လဲ”

တင်တင်ရီ မအေးမြကို အဖြေမပေး။ မှန်တွင် အရိပ်ထင်နေသော မျက်နှာကို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြီး ကြည့်နေသည်။ သူ့နားဝယ် အပျိုကြီးများပြောသော စကားတို့ ဂယက်ထန်လာသည်။

“သူ ငါ့အမေ မဟုတ်ပါလား။ သူနဲ့ငါ ဘာမှမတော်ပါကလား”

ယင်းစကားများသည် ရင်ထဲမှာ ဖြည့်ဟည်းနေသည်။ သို့နှင့်အမျှ မအေးမြကို ကြည့်နေသော တင်တင်ရီ၏ အကြည့်မှာ စူးစူးဝါးဝါးနှင့် စိမ်းစိမ်းကားကားနိုင်လှသည်။ သည်အကြည့်အတွက် မအေးမြမနေတတ် မထိုင်တတ် ဖြစ်ရပုံပေါ်သည်။ နောက်သို့လှည့်ကြည့်လာသည်။

“ငါ့ကို ဒီလို ကြည့်မနေစမ်းနဲ့ တင်တင်ရီ”

သို့တိုင်အောင် တင်တင်ရီ၏အကြည့်မှာ ပြောင်းလဲမသွား။

“လက်ကောက်ပေါင်တာ ငွေဘယ်လောက်ရသလဲ”

မအေးမြ၏ အမေး။

“တစ်ရာ”

တင်တင်ရီ ပြတ်ပြတ်တောက်တောက် ဖြေသည်။

မအေးမြသည် တင်တင်ရီလက်ထဲမှာ ရှိနေသော ငွေကို ဆွဲယူကာ ရေတွက်သည်။

“နှစ်ဆယ်လျော့နေပါလား”

“ဖေဖေယူသွားပြီ”

မအေးမြသည် ငွေစက္ကူများကို မှန်တင်ခုံပေါ်သို့ ဝှန်းခနဲ ပစ်ချသည်။

“သူများသုံးတာကျတော့ တွန့်တိုတယ်၊ သူ့သောက်ဖို့ကျတော့ မနဲမြောတတ်ဘူး။ ဒီငွေရစ်မယ်နဲ့ ဘာသွားသုံးလောက်မှာလဲဟင်။ သူ့ မယားပစ္စည်းကျ သိတတ်လိုက်တာ။ မရွေးနိုင်တာတောင် မရောင်းရက်ဘူး သူ့ကိုယ်သူ သိန်းထိ ပေါက်မယ်လို့ များ ထင်နေသလား မသိဘူး။ ဒီတော့မှ ပြန်ရွေးမယ်ဆိုတဲ့ အကြံပေးလေ”

စင်စစ် ပစ္စည်းတစ်ခုခု ပေါင်နှံ၍ပြန်လာပြီဆိုလေတိုင်း မအေးမြထံမှ ယင်းစကားမျိုး ကြားရလေ့ရှိသည်။ ယခင်က ဆိုလျှင် သည်စကားမျိုးမှာ အဆန်းတကြယ်မဟုတ်ခဲ့။ ယခုမူ တင်တင်ရီအဖို့ သည် စကားများမှာ ဆန်းကြယ်နေသည်။ တင်တင်ရီဆိုမိသည်။

“သူမယားပစ္စည်းဆိုတော့ ဖေဖေအတွက် အဲဒီပစ္စည်းတွေထားရစ်ခဲ့တဲ့ တစ်ခြားမိန်းမတစ်ယောက် ရှိခဲ့လို့လားဟင်”

“ဘာရယ်”

သူမ၏စကားကို မအေးမြ နားမလည်ဟန်ဖြင့် မေးသည်။ တင်တင်ရီ ပြော၍မထွက်တော့။ မအေးမြသည် တင်တင်ရီ၏ လက်ကို ဖမ်းဆုပ်လိုက်သည်။

“ခုနက ဘာပြောတယ်။ ဘာပြောလိုက်တယ်”

သည်အမေးကို တင်တင်ရီမဖြေ။

“မေမေ လက်သည်းတွေက ကျွန်တော့လက်ကို စူးနေတယ်”

သည်စကားကိုသာ ပြောဖြစ်သည်။

မအေးမြသည် ပို၍နာကျင်စေလိုဟန်ဖြင့် တင်းကျပ်သည်ထက် တင်းကျပ်အောင် ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ တင်တင်ရီသည် သူမ၏လက်ကို မရုန်း။ နာကျင်မိသည်ကား အမှန်။ သို့ရာတွင် ဝေဒနာကို ကြိတ်မိတ် သည်းခံသည်။

“မေမေ ကျွန်တော့်ကို ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်မုန်းနေရတာလဲဟင်”

မအေးမြ၏ အကြည့်သည် တင်တင်ရီ၏ အကြည့်နှင့်ဆုံမိသည်။ တင်တင်ရီ၏ မျက်ဝန်းများမှာ နာကြည်းဟန်ပေါ်နေသော်လည်း၊ စူးရှတောက်ပြောင် ကာ အေးစက်မာကျောနေသော်လည်း မျက်ရည်ရစ်ဝလျက်ရှိသည်။

“ပြောစမ်းပါ။ ကျွန်တော့်ကို မေမေဘာဖြစ်လို့ ဒါလောက်တောင် မုန်းနေတာလဲ။ ကျွန်တော့်နဲ့ မေမေ ဘာမှ မတော်လို့ မဟုတ်လားဟင်”

မအေးမြသည် ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ဖြစ်သွားသည်။

တင်တင်ရီ၏လက်ကို လွှတ်ပေးလိုက်သည်။ တင်တင်ရီ၏ လက်ကောက်ဝတ်မှာ ဆုပ်ကိုင်ထားသော ဒဏ်ကြောင့် ရဲနေသည်။ လက်သည်းရာ ထင်ကာသွေးရို့နေသည်။

“သွားစမ်း၊ သွားစမ်း၊ ငါ့မျက်စိအောက်မှာ ညည်းရိုနေရင် ငါအသက်တိုလိမ့်မယ်”

တင်တင်ရီမလှုပ်။

“မသွားသေးဘူးလားဟင်”

မအေးမြသည် ပေါင်ဒါဘူးကို ကောက်ယူကာ တင်တင်ရီထံပစ်ပေါက်လိုက်သည်။ နဖူးကိုမှန်သည်။ အဖုံးပွင့်ကာ တစ်ကိုယ်လုံး ပေါင်ဒါမုန့်များ ပေးကျကုန်သည်။ သို့တိုင်အောင် တင်တင်ရီ ရုပ်နေမိခဲ့။

“ငါ့ကို သေတဲ့အထိ ဒုက္ခပေးနေမယ့် စနေပြီဟိမ။ ငါသေအောင် လုပ်နေတာလားဟင်။ ငါသေအောင် လုပ်နေတာလား”

မအေးမြသည် ပြောရင်းဒေါသဖြင့် ပြွမ်းတည်းသော နာကြည်းမှုမျိုးဖြင့် မှန်တင်ခုံတွင် မျက်နှာအပ်ကာ ငိုချလိုက်သည်။ တသိမ့်သိမ့် ရှိုက်နေသည်။

သည်တော့မှပင် တင်တင်ရီသည် မအေးမြအပါးမှ ထွက်ခွာလာခဲ့မိလေသည်။

*

သည်ကနေ့ ဖေဖေကတိတည်သည်။ အလွန်အကျွံသောက်မလာခဲ့။ မျက်နှာတွင် ပန်းဆီရောင်ပြေးရုံ။ စကားပြောကောင်းရုံလောက်သာ သောက်ခဲ့ဟန်တူသည်။

ထမင်းဟင်းချက်ပြုတ်ပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် တင်တင်ရီအိမ်မှ ထွက်သည်။ ဖေဖေ အလာကိုလမ်းထိပ်မှ ကြိုသည်။ ဖေဖေ ပြန်လာလေလျှင် သားအပန္နစ်ယောက် မြစ်ဆိပ်ဘက်သို့ လျှောက်ခဲ့ကြသည်။ အချိန်မှာ ညနေချိန်ဖြစ်သည်။ နေဝင်ရီတရော ဖြစ်သည်။

အစသော် နှစ်ယောက်လုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာ လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။ တစ်ယောက်က စုန်းဖြင့် စကားမပြောဖြစ်နိုင် သေး။ ဖေဖေသည် ယင်းအချိန်တွင် မကြာခဏ သက်ပြင်းရိုက်လျက်ရှိလေသည်။ ဤသည်ကို ထောက်၍ ဖေဖေအနေနှင့် စကားစရန် အဘယ်မျှခက်ခဲနေကြောင်း တင်တင်ရီ သိသည်။

သို့ဖြင့် သူမကပင် စကားစ၊ရသည်။

“ကျွန်တော်ဟာ မအေးမြရဲ့သမီး မဟုတ်ဘူးဆိုတာ အမှန်ပဲလား ဖေဖေ”

တင်တင်ရီ၏ စကားကြောင့် ဖေဖေ တုန်လှုပ်သွားရသည်။

“ဒါကို သမီးဘယ်က သိသလဲဟင်။ ဪ၊ ဒေါ သူ့ဇာတို့က ပြောခဲ့ပြီထင်တယ်”

“သူတို့ပြောတာ တစ်ခုတည်းနဲ့ မဟုတ်ပါဘူး ဖေဖေ။ သူ့ကျွန်တော့အပေါ် ဘယ်လောက် ရက်စက်သလဲဆိုတာ ဖေဖေအသိပါ။ အိမ်အလုပ်တွေမှန်သမျှ အစေခံတစ်ယောက် လို သိမ်းလုပ်နေရတာ ကျွန်တော်ပါ။ သူ့ထက်ရေလဲခံကအစ လျော်ပေးနေရတာ မဟုတ်လား။ ဒါတောင်တစ်ချက်မှ မျက်နှာသာ မပေးခဲ့ဘူး။ ကလေးတွေကို ကျွန်တော့် ဘယ်လောက်ချစ်သလဲ။ ကိုယ်တိုင် ထမင်းဝါးခွံ တဲ့အထိ လုပ်ပေးနေတာပဲ မဟုတ်လား။ ဒါပေမယ့် တစ်ခါတစ်လေ ဆုံးမတဲ့ အနေနဲ့ ရိုက်တာကို “ညည်းက ဂေါတမီဖို့လား” ဘာညာနဲ့ ရက်ရက်စက်စက် အပြောခံခဲ့ရတယ် ဖေဖေ”

တင်တင်ရီသည် ဖေဖေရှေ့မှာ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မပြောခဲ့ဘူးသော စကားတို့ကို ပြောမိသည်။

“ဒါတွေကို ဖေဖေသိပါတယ် သမီးရယ်။ ဖေဖေမြင်ပါတယ်”

“ဒါတွေကြောင့် သူဟာ ကျွန်တော့် အမေအရင်း မဟုတ်ဘူးလို့ ထင်နေတာကြာခဲ့ပြီဖေဖေ”

ဖေဖေသည် အစေးသို့လှမ်းကြည့်နေသည်။ မျက်ဝန်းများမှာ ရီဝေနေသည်။

“သက်ပြင်းရှိက်ခြင်းနှင့်အတူ ဆိုသည်။ မအေးမြဟာ သမီးရဲ့ အမေအရင်း မဟုတ်တာ အမှန်ပါပဲသမီး။ နောက်တစ်ခုက သူဟာသမီးရဲ့ အမေအရင်း မဟုတ်သလို ဖေဖေဟာလဲ သမီးရဲ့ အမေအရင်း မဟုတ်ခဲ့ပါဘူးကွယ်”

“ဗျာ”

တင်တင်ရီ၏ တစ်ကိုယ်လုံး တုန်လှုပ်သွားသည် အာမေဇိုတ်အသံသည် ဆီးတားမရဘဲ နှုတ်မှထွက်ပေါ် သွားသည်။

“ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ ဖေဖေ။ ဘယ်လို ပြောလိုက်တာလဲ”

“သမီး အမှန်ကို သိချင်တယ် မဟုတ်လား။ ဒါကြောင့် အခု ဖေဖေအမှန်ကို ပြောလိုက်တာလေ။ အမှန်တာက အမှန်ဆုံးကို ပြောလိုက်တာလေ”

ဖေဖေ၏ အသံမှာ လှိုက်လှိုက်လာသည်။ တင်တင်ရီသည် ဖေဖေမျက်နှာကို စူးစူးဝါးဝါး စိုက်ကြည့်သည်။

ဖေဖေကစကားဆက်သည်။

“တကယ်လို့ သမီးသာ အသက်ခုနှစ်နှစ် အရွယ် လောက်က လှေကားပေါ်က လိမ့်မကျခဲ့ဘူးဆိုရင်၊ အတိတ် မှေရောဂါ မဖြစ်ခဲ့ဘူးဆိုရင် အဒီအရွယ် မတိုင်မီက ဖေဖေ တို့တစ်တွေ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နေခဲ့တာကို သတိရမှာပါ။ သမီးရဲ့ မေမေဟာ ဘယ်လို မိန်းမတစ်ယောက်လဲဆိုတာ သိမှာပါ။ အခုတော့သမီးရယ် သမီးကိုယ်တိုင်က ဒါတွေအမှတ်မရနိုင်တာက ခက်နေတာပါ”

တင်တင်ရီ ကျိတ်၍ ရိုက်သည်။

“သမီးဟာ ဖေဖေသမီးအရင်း မဟုတ်တဲ့တိုင် သမီးကို ဖေဖေသမီး အရင်းနဲ့ မခြား ချစ်ခဲ့ပါတယ်ကွယ်”

“ဒါကို ယုံပါတယ်ဖေဖေ။ ဒါကိုယုံလို့လဲကျွန်တော်ဟာ ဖေဖေသမီးအရင်း မဟုတ်ဘူးဆိုတာကို အံ့ဩနေတာပါ”

“ဒီအကြောင်းတွေကို ပြန်မပြောဘူးလို့ သမီးရဲ့မေမေ ကိုကတိပေးခဲ့တယ်။ သမီးကသာ စမလာရင်လဲ တစ်သက်လုံး မျိုသိပ်ထားဖို့ပါ။ ဒါပေမယ့် သမီးကိုယ်တိုင်က စလာတယ်။ သမီးကလဲ အရွယ်ရောက်လာပြီ။ စဉ်း စားချင့်ချိန်နိုင်ပြီ။ နောက်ပြီး အခြေအနေတွေကလဲ ထင်မှတ်ခဲ့သလို မဟုတ်တော့ဘူးလေ။ ဒါကြောင့် ဒီ အကြောင်းကို ဖွင့်ပြောရတာပါ”

“မိုးသည်းသည်းထန်ထန် ရွာနေတဲ့တစ်ညမှာ သမီးရဲ့မေမေဟာ ဖေဖေအိမ်ကို ရောက်လာတယ်။ သမီးတို့ရောက်လာတဲ့ညကို ဖေဖေမမေသေးဘူး။ အမှတ်ရနေဆဲပါပဲကွယ်။ အဲဒီည သန်းကောင်ကျော်လောက်မှာ အိမ်အောက်ထပ်က တံခါးခေါက်သံ ကြားရတယ်။ ကလေးငိုသံလဲ ကြားရတယ်။ ဒါနဲ့ ဖေဖေအိပ်ရာက နိုးလာပြီး အောက်ထပ်ကို ဆင်းခဲ့တယ်။ ဒီမှာတင် တစ်ကိုယ်လုံး မိုးရေရွံ့နေတဲ့ သမီးတို့ သားအမိကို တွေ့ရတယ်။ သမီးရဲ့မေမေဟာ မိုးရေမိပြီး ခိုက်ခိုက်တုန်အောင် ချမ်းနေတယ်။ အိမ်ပေါ်ရောက်တယ်ဆိုရင်ပဲ သူဟာ သတိမေ့ပြောသွားတယ်။ ဒီတုန်းက တကယ်လို့ ဒီထက် တစ်နာရီ နှစ်နာရီလောက်သာ နောက်ကျပြီးမှ တွေ့မယ်ဆိုရင် အဲဒီကထဲက သမီးတို့ကို အတူတွေ့ရမှာ မဟုတ်တော့ဘူး”

“အဲဒီကတည်းက တစ်ခါထဲ သေသွားခဲ့ရင်လဲ အကောင်းသားပဲ ဖေဖေရယ်”

“ဒီလိုတော့လဲ မပြောပါနဲ့ကွယ်။ ဖေဖေအနေနဲ့ ဒီလို မဖြစ်စေချင်ခဲ့တာ အမှန်ပါ။ အဲဒါနဲ့သမီးတို့ သားအမိကို အိမ်ထဲခေါ်၊ ထွေးထွေးနှေးနှေးဖြစ်အောင် ပြုစုရတယ်။ သမီးရဲ့ မေမေဟာ အပြင်းဖျားလိုက်တာ သုံးရက်လောက်နေမှ သတိ

ပြန်လည်လာတယ်။ တိုက်ပြောရရင်တော့ ဒီလိုနဲ့ ဖေဖေအိမ်မှာ သမီးတို့ သောင်တင်နေ ခဲ့ကြတယ်။ ထူးဆန်းတာက သမီးရုံးမေဟော သူ ဘယ်သူဘယ်ဝါ ဆိုတာကို မမေးဖို့ရယ်။ ဘယ်ကလပ်ပြီး တယ်သွားမယ်ဆိုတာ မစပ်စုဖို့ရယ် တောင်းပန်ခဲ့တယ်။ ဖေဖေလဲ ရက်အတော်ကြာတဲ့အထိ ဒါတွေကို မမေးခဲ့ပါဘူး။ နောက်မှ တစ်စတစ်စ သိရတာကတော့ သမီးရုံးမေဟော ရေနံချောင်းက လာတာ။ မန္တလေးမှာ အသိအကျွမ်း မရှိဘူး။ သင်္ဘောကအတက် ခြေဦးတည်ရာ လျှောက်လာရင်း ဖေဖေအိမ်ကို ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်လာခဲ့တာပါ။ ဒါတောင် တစ်ခွန်းနဲ့ တစ်ခွန်းစနဲ့ သိရတာ။ အရပ်ထဲမှာတော့ စကားတွေ အမျိုးမျိုးဖြစ်နေတာ ပေါ့လေ။ တချို့ကလဲ ဖေဖေဟာ တစ်ကြိမ်က မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ မရှင်းမရှင်းဖြစ်ခဲ့တယ်။ အဲဒီမိန်းမက အခုကလေးပိုက်ပြီး လိုက်လာတယ်ပေါ့။ တချို့ကတော့ သမီးတို့တတွေ ဘယ်ကနေလေလွင့်ရောက်လာမှန်းမသိဘူး ဆိုကြတယ်။ အဲဒီစကားနှစ်ခုအနက် ပထမစကားဟာ ဖေဖေရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာကို ထိခိုက်ပေးမယ့် အဲဒီစကားကို ဖေဖေပိုပြီး နှစ်သက်မိတယ်။ အဲဒီလို သာဖြစ်ပါစေတော့လို့ ဖေဖေဆွဲတောင်းမိတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သမီးတို့သား အိမ်ကိုမြင်စထဲက ဖေဖေက ရုဏာသက်မိလို့ပဲ။ သံယောဇဉ်တွယ်နေမိလို့ပဲ။

ဖေဖေသည် စကားဖြတ်ပြီးနောက် သက်ပြင်း တစ်ချက်ကို လေးလေးပင်ပင်ကြီး ရှိုက်သည်။

“ဒါပေမယ့် သမီးရုံးမေဟော အင်မတန်စိမ်းကား နိုင်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ပဲ။ အင်မတန်ဥက္ကော ပြုစွမ်းနိုင်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ပဲ။ မိုးသည်းသည်းထန်ထန် ရွာနေတဲ့ နေ့တစ်နေ့မှာ သူဟာ ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့တယ်။ သမီးကိုရော ဖေဖေကိုပါ စွန့်ခွာသွားခဲ့တယ်။ ဖေဖေဟာ တစ်နေ့ သူပြန်လာလိမ့်နဲ့နဲ့ သမီးကိုပိုက်ရင်း နှစ်အတော်ကြာကြာ စောင့်ခဲ့ပါသေးတယ်။ သူပေါ်မလာတော့ဘူး။ အိမ်ကထွက်သွားကတည်းက သူ့မျက်နှာကိုမမြင် ရတော့တာ ဒီကနေ့အထိပဲ။”

တင်တင်ရီ၏ ရင်မှာ လိုက်လှဲလာသည်။ ငိုရှိုက်လိုခြင်းက ရင်တစ်ခုလုံးကို လွှမ်းမိုးထားသည်။

“သူ . . . သူကဘာဖြစ်လို့ ကျွန်တော်တို့ကိုပစ်ပြီး ထွက်သွားခဲ့ရတာလဲဟင်”

“အဲဒါကို ဖေဖေကိုယ်တိုင်လဲ အံ့ဩနေတာပဲ ဖေဖေဟာ သူနဲ့တွေ့ကတည်းကိုက သူ့အလိုလိုက်ခဲ့တယ်။ သူ့အကြိုက်ဆောင်ခဲ့တယ် သူ့စိတ်ချမ်းသာမယ်ထင်တဲ့ ကိစ္စမှန်သမျှ ဆောင်ရွက်ပေးခဲ့တယ်။ ဒါနဲ့တောင် သူ ထွက်သွားရက်

ခဲ့တယ်။ အမှန်တော့ သမီးရယ် သမီးရုံးမေဟော အင်မတန် သိရခက်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ပါ။ သူ့ဟာသူ နောက်ကြောင်းကို လျှို့ဝှက်ထားခဲ့တယ်။ သူနဲ့ပတ်သက်လို့ ဖေဖေကိုယ်တိုင်တောင် ဘာမှမသိစေချင်ဘူး ယုတ်စွအဆုံး ဖေဖေဟာ သူ့နဲ့ နာမည်ကိုတောင် သိခွင့်မရခဲ့ဘူး သူဟာခေါ်ဖို့ နာမည်တင်လုံးကိုတော့ ပြောခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒီနာမည်ဟာ သူနဲ့မညီအစစ် အမှန်မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ဖေဖေသိတယ်။ သူကိုယ်တိုင် အဲ ဒီနာမည်ကို မေ့မမေ့တတ်တယ်။ ဒီအထိ သမီးရုံးမေဟော လျှို့ဝှက်ဂုဏ်နိုင်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ပဲ။”

တင်တင်ရီတို့သည် ကွင်းပြင်များဆီသို့ ရောက်လာကြသည်။ ဆည်းဆာလည် ပြယ်လှပြီ။ နေဝန်းလည်း ကွယ်လှပြီ။ တင်တင်ရီသည် နေဝန်းကိုအမြန်ဆုံး ပျောက်ကွယ်စေချင်လှသည်။ အမြန်ဆုံး အမှောင်ဖုံးလာစေချင်သည်။ သူမမျက်ဝန်းတွင် မျက်ရည်ကြည်ရစ်ထဲရသည့်အဖြစ်၊ ငိုရှိုက်လိုလျက်ရှိရသည့်အဖြစ်ကို တစ်ပါးသူတို့ မမြင်ရစေချင်။ ဖေဖေကိုယ်တိုင်ပင် မမြင်ရစေချင်။

“သူ့ရောက်လာတဲ့နေ့ကို ဖေဖေမေ့နိုင်သလို သူထွက်သွားတဲ့နေ့ကိုလဲ မမေ့နိုင်ခဲ့ပါဘူး။ အဲဒီနေ့ဟာ ဖေဖေတစ်သက်တာမှာ အကြေကွဲရဆုံး နေ့တစ်နေ့ပဲပါ။ အဲဒီနေ့ သားကောင်လောက်မှာ မိုးသံလေသံကြောင့် ဖေဖေတစ်ရေခိုးလာတယ်။ သမီးမေမေကိုမတွေ့ရဘူး။ ဒါနဲ့ထရာတော့ သူ့ကိုယ်စားစာကလေးတစ်စောင်ကိုပဲ တွေ့ရတယ်။ အဲဒီစာထဲမှာ သူတစ်ခြားကိုထွက်သွားပြီဖြစ်တဲ့အကြောင်း၊ ဘယ်တော့မှ ပြန်လာမယ် မဟုတ်တဲ့ အကြောင်း၊ ရှာမနေဖို့အကြောင်း တွေ ရေးထားတယ်။ သမီးနဲ့ပတ်သက်လို့တော့ သမီးကိုကြီးပြင်းလာတဲ့အထိမွေးဖို့၊ သမီးကို ဖေဖေရဲ့သမီးလို့ပြောဖို့၊ ဒီအကြောင်းတွေကို ပြန်မပြောပါဘူးလို့ ကတိပြုဖို့တွေပါတယ် စာနဲ့အတူ သူ့ရဲ့လက်ဝတ်လက်စားတွေ ထားခဲ့တယ်။ အဲဒီပစ္စည်းတွေဟာ သမီးကြီးပြင်းလာတဲ့အထိ မွေးဖို့လုံလောက်ခဲ့ပါမယ်။ အရင်ပစ္စည်းတွေကနေ ဒီနေ့သွားပေါင်တဲ့ ကြံဆစ်လက်ကောက်အထိဟာ သူထားခဲ့တဲ့ ပစ္စည်းတွေပါပဲ သမီး။”

“သူထွက်သွားပြီးတဲ့ နောက်ပိုင်းမှာ ဖေဖေသူ့အကြောင်း တတ်နိုင်သမျှ စုံစမ်းပါသေးတယ်။ တစ်နေ့ ပြန်လာနိုးနိုးနဲ့ စောင့်ခဲ့သေးတယ်။ ဒါပေမယ့် ဖေဖေ မျှော်လင့်ချက်တွေဟာ အလဟဿဖြစ်ခဲ့ရတယ်။ ဒီလိုနဲ့ ဖေဖေလဲ စိတ်ထိခိုက်ပြီး အရက်သမားဘဝကိုရောက်ခဲ့ရတယ်။ စိတ်ငြိမ်သက်သွားအောင်ရယ်။ သမီးအတွက် အထောက်အကူအောင်ရယ်လို့ ရည်ရွယ်ပြီး ဖေဖေ အေးမြနဲ့လက်ထပ်ခဲ့တယ်။

ဒီမှာတော့ ပေါ့စေလိုလို့ ကြောင်ရုပ်ထိုးကာမှ ဆေးအတွက် လေးဆို့သလို ဖြစ်ခဲ့ရတယ်။ ဖေဖေနဲ့လက်မထပ်ခင်က အေးမြ ဆိုတာဆင်းရဲတယ် ရိုးသားတယ် သမီးကိုသူ့သမီးအရင်းနဲ့ မခြား ရင်အုပ်မကွာ စောင့်ရှောက်ပေးပေးလို့ကတိပေးခဲ့တယ်။ နောက်ပိုင်းမှာတော့ သူ့ပုံစံ ဘယ်လိုရှိတယ်ဆိုတာ သမီး အသိပဲလေ။ သမီးအမြင်ပဲ။ မအေးမြမှာ နာကြည်းချက်တစ် ရပ်ရှိနေခဲ့တယ်။ ဒါကတော့ ဖေဖေဟာသူ့ကိုမချစ်ဘဲ လက် ထပ်ခဲ့တယ်။ သမီးရဲ့မေမေကို ဒီကနေ့အထိ မမေ့ပျောက်နိုင် သေးဘူးလို့ ယုံကြည်နေတယ် အဲဒီယူဆထင်မြင်ချက်တွေ ဟာ ဖေဖေတို့အိမ်ထောင်ရေးသူတွေကို ဖျက်ဆီး ပစ်လိုက် တယ်။ သူ့အတွေးအထင်ဟာမှားတယ်လို့တော့ မဆိုနိုင်ဘူး ပေါ့လေ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဖေဖေသူ့ကို မချစ်ခဲ့တာလဲ အမှန်ပဲ သမီးရဲ့မေမေကို မမေ့နိုင်သေးတာလဲ အမှန်ပဲ။

“ဖေဖေရယ်”

တင်တင်ရီ ရိုက်ပင့်ရင်းမှ ဆိုမိသည်။ ဖေဖေ၏ လက်ကို တင်းကျပ်စွာဆုပ်ကိုင်လိုက်မိသည်။

“သမီးကို ဖေဖေတောင်းပန်စရာရှိတယ်။ ဒါကတော့ သမီးမေမေထားရစ်ခဲ့တဲ့ ပစ္စည်းတွေကို မထိန်းသိမ်းနိုင်တဲ့ အပြစ်ပါပဲသမီး။ အစကတော့ ဖေဖေ ရည်ရွယ်ခဲ့ပါတယ်။ သမီးရဲ့အသက်နှစ်ဆယ်ပြည့်တဲ့နေ့မှာ ဒါတွေကိုအစုလိုက် အပုံလိုက် သမီးလက်ထဲထည့်ပေးမယ်လို့ပေါ့။ ဖေဖေ ရဲ့လုပ်ငန်းကိုငင်ငန်းတွေ ပျက်စီးခဲ့တယ်။ အိမ်ထောင်ရေး မှာနဲ့နဲ့မိခဲ့တယ်။ လူကိုယ်တိုင်လဲ အရက်သမားဘဝရောက်ခဲ့ ရတယ် ဒီတော့အဲဒီပစ္စည်းတွေကိုပဲ ထုခွဲစားသောက်နေခဲ့ ရတယ်။ ဒါတွေကို မရောင်းရက်နိုင်ဘူး ဆိုတာကိုတော့ သမီး အမြင်အတိုင်းပဲ။ ဒေါ်သူ့ဇာတိဆီမှာ ပေါင်ထားတယ်။ တစ်နေ့အဆင်ပြေရင် အားလုံးရွေးပေးမယ်ဆိုတဲ့ သဘော ပေါ့။ မအေးမြဟာ သမီးကိုလိုလားနှစ်သက်တဲ့ ပုံစံမပြတာ အမှန်ပဲ။ ဒါပေမယ့်သမီးကို မလွန်ဆန်ရုံတာဟာ သူ့ကိုယ် တိုင် သမီးရဲ့ပစ္စည်းတွေနဲ့ အသက်ရှင် ရပ်တည်နေရတယ် ဆိုတာ သိလို့ပေါ့။”

“ပစ္စည်းတွေနဲ့ပတ်သက်လို့ တောင်းပန်စရာမလိုပါ ဘူး။ ဖေဖေရယ် ဒါတွေကို ကျွန်တော် မမက်မောပါဘူး။ ကျွန်တော် မက်မောတာ ဘာလဲဆိုတာ ဖေဖေသိပါတယ်။ ကျွန်တော် မက်မောတာ မေတ္တာတရားပဲဖေဖေ။ မိခင်နဲ့ ဖခင် ရဲ့ပူဇော်တဲ့ရင်ငွေကိုပဲ မက်မောတယ်။ ဒါပေမယ့် ဖေဖေရယ် ကျွန်တော်ဟာ ဒီအထိ ကံဆိုးသလားဟင် ဖအေဘယ်သူ မအေဘယ်ဝါဆိုတာ မသိရလောက်အောင် ကံဆိုးသလား။ ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် ဒီလောက်အထိ ကံဆိုးလိမ့်မယ်

လို့ ဘယ်တုန်းကမှ မမေ့လင်ခဲ့မိဘူး ဖေဖေ”

တင်တင်ရီ၏ အသံမှာ ဆိုနှင့်နေသည်။ လှိုက်လှို နေသည်။ ဖေဖေသည် တင်တင်ရီ၏ မျက်နှာကို ရိုဝေသော မျက်လုံးများဖြင့် စိုက်ကြည့်နေသည်။

“သမီးရဲ့ရင်ထဲမှာ ဘယ်လိုဖြစ်နေတယ် ဆိုတာ ဖေဖေသိပါတယ် သမီးရယ်။ ဖေဖေနားလည်ပါတယ်။ ဒါ ကြောင့် ဒီအဖြစ်ကို ဖေဖေမပြောရက်နိုင်ဘဲ ဒီကနေ့ဒီအချိန် အထိ ရောက်လာရတာပါ”

“သမီးရဲ့စိတ်ထဲမှာ မရှင်းတာတစ်ခုရှိသေးတယ် ဖေဖေ”

“ဘာကိုလဲဟင်”

“ဖေဖေပြောတဲ့ သမီးရဲ့မေမေဆိုတာ တကယ်တမ်း သမီးကို ကိုးလလွယ် ဆယ်လဖွားခဲ့တဲ့ အမေအရင်းမှ ဟုတ် ပါ့မလားလို့ဆိုတဲ့ သံသယပဲဖေဖေ”

“ဘာဖြစ်လို့”

“ကိုးလလွယ် ဆယ်လဖွားခဲ့ရတဲ့မိခင် တစ်ယောက် ဟာ ကိုယ့်သမီးကို ဒီလောက်စိမ်းစိမ်းကားကား ပစ်ထား ရက်ပါ့မလား ဖေဖေရယ် စဉ်းစားကြည့်ပါဦး”

တင်တင်ရီ၏စကားကြောင့် ဖေဖေလှုပ်ရှားသွား သည်။ စင်စစ်သည်အတွေးမျိုးကို သူတစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မတွေးခဲ့ဖူးဖြစ်ချေသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ရုတ်တရက်တွင် ဘာပြန်ပြောရမည် မသိတတ်နိုင်ခဲ့။

အတော်ချည်းကြာမှ ဖေဖေဆိုသည်။

“ဒီသံသယမျိုး ဖေဖေမှာ တစ်ကြိမ်မှ မပေါ်ပေါက်ခဲ့ သေးဘူးသမီး။ သမီးရဲ့မေမေကို ကြည့်ရတာ သမီးကို တကယ်တမ်း ချစ်မြတ်နိုးပုံရပါတယ်”

“ငယ်ငယ်က ကျွန်တော်တို့ကလေးချင်း ပြောင်ပြော တဲ့စကားလို့ ဖြစ်နေပြီဖေဖေ။ နှင့်ကိုနှင့်အမေက မွေးတာ မဟုတ်ဘူး။ လှည်းလမ်းကြောင်းက ကောက်ရတာ ဆိုတာ မျိုး ကျွန်တော့်ကို လှည်းလမ်းကြောင်းကများ ကောက်ရခဲ့ လေသလား ဖေဖေရယ်”

ဖေဖေထဲမှာ အသံထွက်မလာလေတော့။

သူတို့မြစ်ဆိပ်သို့ ရောက်လာကြသည်။ မြစ်ဆိပ်၌ အတော်ကြီးကြာအောင် ရပ်နေမိကြသည့်တိုင် စကားမပြော ဖြစ်ကြ။

အတွေးကိုယ်စီဖြင့် ငြိမ်သက်နေကြသည်။

“အိမ်ကို ပြန်ကြရအောင်ဖေဖေ”

တင်တင်ရီဆိုသည်။

“သမီးဘာသာပြန်နှင့်ပေတော့”

“ဖေဖေ ဘယ်သွားဦးမလို့လဲဟင်”

“ဖေဖေကို ခွင့်လွှတ်ပါသမီး ဒီကနေ့ဖေဖေ စိတ်လှုပ်ရှားရတယ်။ ဖေဖေအဖို့ စိတ် ငြိမ်းချမ်းမှုရဖို့ အထူးတလည် လိုအပ်နေပြီဆိုတာ သမီးသဘောပေါက် နိုင်ပါလိမ့် မယ်ကွယ်”

သို့နယ်ဖြင့် တင်တင်ရီသည် ထိုနေ့က မိမိ၏ ယောက်ျားနေခဲ့လေသော ဘဝအစိတ်အပိုင်းတစ်ခုကို ပြန်လည်ရှာဖွေတွေ့ရှိရလေသည်။ ထိုအတွက် သူမအနေနှင့် ဝမ်းသာနိုင်ခြင်း မရှိသည်ကား အမှန်ပင်။ ဖြစ်နိုင်မည်ဆိုရင်တော့ မိမိ၏ဘဝမှာ သည်သို့ပါကလားဟု နားမလည်ချင် မသိချင်ပါ။ သိလာနားလည်လာရလေတော့လည်း ကြော့စရာ ချည်းပါလားကွယ်။

ထိုနေ့က အပျိုကြီးများနေသော အိမ်ရှေ့မှဖြတ် လျှောက်လာခဲ့ရသည်။ သည်စဉ်တွင် တင်တင်ရီ၏စိတ်ဝယ် ယင်းမိန်းမကြီးများကို နာကျည်းမိခဲ့သည်။ သူတို့ကြောင့် သူတို့ဆတ်ဆော့သောကြောင့် သည်အကြောင်းအရာများ ပေါ်ပေါက်လာရသည်ဟုတွေးကာ သူတို့ကို အလိုလို အပြစ်တင်ချင်နေသည်။ နောင် ထိုအိမ်သို့ မသွားတော့ဟူ၍လည်း ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်မိလေသည်။

*

ထိုသူ့ကို တင်တင်ရီ စိတ်နှင့် မတွေ့ခဲ့သည်မှာ ကြာချေပြီ။ သူ၏အမည်မှာ ခင်မောင်စိုး။

အသက်သုံးဆယ်လောက်ရှိပြီ။ လူပုံက ဖြူဖြူနွဲ့နွဲ့ပင်။ ရုပ်သွင်က မိန်းမချော ချောသည်ဆိုရမည်ထင်၏ ဒီဂရီ ရပြီးသား။ ဆည်မြောင်းဖက်မှာ အလုပ်လုပ်သည်။ ဝန်ထောက် အဆင့်အတန်းလောက် ရှိသည်ဟု ပြောသည်။

မအေးမြနှင့် မောင်နှစ်ဝမ်းကွဲဆိုလား၊ သုံးဝမ်းကွဲဆိုလား တော်သည်။ အစကတော့ မအေးမြတို့ပြောသော စကားထဲတွင် သူ့အမည် မပါဝင်ခဲ့ကြောင်း ထင်ရှားသည်။ မကြာတတ်သေးမီကမှ မအေးမြနှင့်တစ်နေရာတွင်ဆုံမိကာ ဆွေမျိုးစပ်ရင်း အိမ်သို့ပါလာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုနောက်သူသည် အိမ်သို့ မကြာခဏလာလေ့ရှိသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ တစ်ရေးတစ်မောအိပ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ထမင်းဝင်စားသည်။ စားအိမ်သောက်အိမ်လို ဖြစ်နေတတ်သည်။

သူ့ကိုမြင်စကတည်းကပင် တင်တင်ရီ မျက်နှာကြော့ မတည့်။ သူ့အသွင်အပြင်ကို မနှစ်ခြိုက်။ လူတစ်ကိုယ်လုံးကို ထွင်းဖောက်မြင်ရလောက်အောင် ကြည့်လေ့ရှိသော သူ၏

အကြည့်ကို တင်တင်ရီမုန်းတီးသည်။ သူသည် “ညီမရယ် ဘာရယ်” နှင့် လူကို လက်ပွန်းတတီး နေချင်သည်။ တို့ကနန်း ဆိတ်ကနန်းလုပ်ချင်သည်။ ထို့ကြောင့် သူ့အရှေ့တွင် ဣန္ဒြေကြီး တစ်ခွားနှင့် နေရသည်။ သူ့အရှေ့တွင် တင်တင်ရီ ပို၍ သိက္ခာရှိရသည်။ သူနှင့်ဆိုလျှင် ထာဝစဉ် မျက်နှာကို ရှစ်ခေါက်ချိုးထားရသည်။

မအေးမြနှင့်မူအလွန်လေးမေးမြောင့်သည်။ ပဏာစားသည်။ အသက်သုံးဆယ်ကျော်ကာ ကလေးလေးယောက် အထိ ရရှိပြီး ဖြစ်သည်တိုင် အရွယ်တင်ဆဲဖြစ်သော အလှပြင်ဆဲဖြစ်သော မအေးမြနှင့် တပူးတွဲတွဲ နေသည်။ ရုပ်ရှင်သွားပြ၊ တစ်နေရာရာ ထွက်သွားကြပြီဆိုလျှင် အတူတူပင်။ တင်တင်ရီကိုအေးမြသည်။ တစ်ခါမျှ မဟုတ်။ မလိုက်မှန်းသိ၍ မခေါ်ကြတော့။

မအေးမြသည် တင်တင်ရီနှင့် ခင်မောင်စိုးကို ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်စေလိုဟန်တူသည်။ တင်တင်ရီရှောင်ဖယ်ရှောင်ဖယ်လုပ်နေသည်ကို ကျေနပ်ပုံမပြ။ တစ်ခါတစ်ရံ အကြောင်းရှာလျက် သူတို့နှစ်ယောက်ကို စကားပြောဖြစ်စေရန် ဖန်တီးပေးလေ့ရှိသည်။

ခင်မောင်စိုးသည် ဖေဖေကို စည်းရုံးနိုင်စွမ်းရှိသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ နိုင်ငံခြားဖြစ် ပြည်တွင်းဖြစ် အရက်ပုလင်းများ ယူဆောင်လာတတ်သည်။

သို့ဖြင့်သူသည် အိမ်တွင် တံခါးမရှိ၊ ဓားမရှိ ဝင်ထွက်စေရန် အမိန့် ရတစ်ယောက်လို ဖြစ်နေသည်။ ဤသည်ကို တင်တင်ရီ မကျေနပ်နိုင်။ သည်လူနှင့် ပတ်သက်၍ မည်သို့မည်ပုံလုပ်ရမည်ကို မသိတတ်ဘဲ အောင့်အည်းသည်းခံနေခဲ့ရသည်။

သည်ကနေ့ ကျောင်းကပွဲရှိသည်။ မိဘဆရာအသင်း အစည်းအဝေးနှင့် ဆုပေးပွဲအခမ်းအနားဖြစ်သည်။ ကျောင်းကပွဲတိုင်း၌ တင်တင်ရီ ပါရတတ်မြဲ ဖြစ်သည်။

တင်တင်ရီသည် အေးအေးကုပ်ကုပ် နေလေ့ရှိသော်လည်း ကခုန်ခြင်း၌မူ ဝါသနာထုံသည်။ ဆံရာသမားများနှင့် စနစ်တကျ သင်ကြားရခြင်း မရှိဘဲ ကခုန်တတ်သည်။ သင်ကြားပွဲများ၊ ဧည့်ခံပွဲများ၊ ကျောင်းကပွဲများတွင် တင်တင်ရီ ပါဝင်ရတတ်မြဲ ဖြစ်သည်။

ပွဲတစ်ခုခုဖြစ်ပြီးလေတိုင်း လူတို့၏ပါးစပ်များ တွင် တင်တင်ရီ၏ နာမည်သတင်း ကျော်ဇောထင်ရှား လာလေ့ရှိသည်။ သူမ၏ ရုပ်သွင်ကိုလည်းကောင်း၊ အသံကိုလည်းကောင်း၊ အဆိုကျနုနုနှင့် အကညက်ညော့မှုကိုလည်းကောင်း လူတို့ချီးမွမ်းလေ့ရှိကြသည်။ စင်စစ် တင်တင်ရီ၌ ဖြေသိမ့်

ရာဟူ၍လည်း သည်တစ်နေရာတွင်သာရှိသည်။ မီးရောင် အောက်ကို ဝင်ကာ ကကြီးသွယ်၍ ကကျက်ဆင်ရပြီဆိုလျှင် မိမိ၏ဘဝကိုသော် လည်းကောင်း၊ မိမိ၏ပတ်ဝန်းကျင်မှ သောကကိုလည်းကောင်း မေ့လျော့နေမိတတ်သည်။

သို့နယ်ဖြင့် သည်စဉ်ကပင် တင်တင်ရီသည် ဇာတ်ခုံ ကို ခင်တွယ်ရကောင်းမှန်း သိခဲ့လေသည်။

ထိုနေ့က ကျောင်းကပ္ပတွင် ပါဝင်ကပြရသဖြင့် တင် တင်ရီ အိမ်ပြန်နေောက်ကျသည်။ သူငယ်ချင်းဖြစ်သူက စက် ဘီးဖြင့် အိမ်သို့လိုက်ပို့ပေးသည်။ အချိန်မှာ ညဆယ့်နှစ်နာရီ ခန့်အိမ်သို့ ပြန်ခဲ့ရာဝယ် တင်တင်ရီ၏စိတ်မှာ ပုပ်နီရိုမိမိ မူများ ရှိနေရသည်။ အိမ်မှာ ထမင်းမှချက်ပါလေစေ ထမင်း မစားရသည်ကို အကြောင်းပြုလျက် ကလေးတွေ ဆူပူငိုယို နေကြမည်လား၊ မအေးမြသည် မိမိအား ကျိန်ဆဲနေလေမည် လား စသည်ဖြင့် တွေးမိကာ အိမ်ပြန်ရမည်ကို ရင်ပေးနေ သည်။ သို့ရာတွင် သူမ ပြန်ရောက်ချိန်၌ တစ်အိမ်လုံး တိတ်ဆိတ်နေကြောင်း မြင်ရသည်။ ငြိမ်သက်နေကြောင်း တွေ့ရသည်။ ဆောင်းကာလမို့ညသည် အေးအေးမြမြ ဆိတ် ဆိတ်ငြိမ်ငြိမ် ရှိနေသည်။

တင်တင်ရီသည် ဝိုင်းအတွင်း ဝင်ခဲ့သည်။ အိမ် အောက်ထပ် တံခါးမှာ စေ့ရုံသာစေ့ထားသည်။ အသံမမြည် အောင် အသံတုန်းဖွင့် ဝင်လိုက်သည်။ အောက်ထပ်တွင် မှောင်နေသည်။ အိမ်ပေါ်ထပ်တွင် မူ မီးရောင်လဲ့လဲ့ကို တွေ့ ရလေသည်။ တင်တင်ရီသည် ခြေသံလုံလုံထား၍ လှေခါး အတိုင်းတက်ခဲ့သည်။ အပေါ်ထပ်ကို လှမ်းမြင်ရသော နေရာ သို့ရောက်သည်။ ဖေဖေအိမ်သို့ ပြန်မရောက်သေး။ ကလေးများသည် နှစ်နှစ်ဖြိုက်ဖြိုက် အိပ်ပျော်နေကြသည်။ မအေးမြ၏ အိမ်ခန်းမှာ မှောင်နေသည်။

စင်စစ် မအေးမြ၏ အိပ်ခန်းမှာ သဘာဝအမှောင် ထက် ပိုမိုမှောင်မဲလျက် ရှိလေသည်။

ဆယ့်နှစ်နာရီ သံချောင်းခေါက်သံ ပေါ်လာသည်။ မရှေးမနှောင်းမှာပင် ဖေဖေအသံကိုကြားရသည်။

“မေဇာဘီလေ ရသေ့နယ် နေရာဌာသကို၊ ဆင်နာ မောင်း တစ်ပင်လုံး သုံးခွက်တစ်ခွက်တင်ကျီ၊ သောက်လွန် လွန်းလို့ ကျောက်ခွက်ညီမှာ ရွဲရွဲစိုအောင် ရှာရှာပန်းတယ် လေး”

ဖေဖေသည် အတော်ကြီး ထွေခဲ့မိဟန် ရှိသည်။ သိချင်းကို စပ်ကျယ်ကျယ်ဟစ်လာသည်။ ဖေဖေ၏ အသွင် ကို အရေးမှပင် မြင်နိုင်သည်။ လမ်းလျှောက်လာရာတွင် ကိုယ်မှာ ယိုင်နေသည်။ သိုင်းကွက်နင်းနေသည်။ တင်တင်

ရီသည် ဖေဖေရောက်အလာကို စောင့်ကြည့် မိသည်။ “မွေးထိုက်လို့ မွေးရတော့မယ် သူငယ်မကိုသိုလ် ငါ့ ကုသိုလ် ငါ့သမီးမှန်တယ်ဆိုရင် လက်တိုရှင် ဂလက်မို့ ငါ့ လက်ကထွက်လိုက်ဟာ ချိုချို”

ဖေဖေသည် တင်တင်ရီရသို့ရောက်လာသည်။ အစသော် တင်တင်ရီကို ဘယ်သူဘယ်ဝါမှန်း သိပုံ မရ။ စူးစိုက်ကြည့်နေသည်။ အတော်ကြီးကြာမှ မှတ်မိပုံရ သည်။

“ဘယ်သူများလဲလို့ လက်စသတ်တော့ သမီးကိုး” တင်တင်ရီသည် ဖေဖေကို ကြေကြေကွဲကွဲကြီး စူး စိုက်ကြည့်နေမိသည်။ ဖေဖေကိုယ်မှ အရက်ချွေးနံ့ရသည်။ ချဉ်စူးစူးနံ့ နေသည်။ ဖေဖေသည် မတ်မတ်ရပ်ခိုင်အောင်ပင် မနည်းကြီး ကြီးစားနေသည်။

လဲတော့မလို့ ဖြိုတော့ မယောင်နှင့်။ သည်တော့လည်း ဓာတ်တိုင်နှင့် ကိုယ်ကိုခွာကာ ဖေဖေထံတိုးလာခဲ့သည်။ ဖေဖေကိုတွဲရသည်။

“သမီးဒီမှာ ဘာထွက်လုပ်နေတာလဲဟင် အခုထိ ဘာလို့မအိပ်သေးတာလဲ”

လျှာလေးအာလေးနှင့် ဖေဖေမေသည်။ အဘယ်မျှ မူးနေသည် ဆိုစေကာမူ တင်တင်ရီသည်အချိန်၌ အိမ် ပြင် ထွက်နေသည်ကို ဖေဖေသောဘောကုပုံမရ။

“ပြောစမ်းသမီး။ ဒီအချိန်ဟာ မိန်းကလေးတစ် ယောက် အိမ်အပြင်မှာရှိသင့်တဲ့ အချိန်မျိုးလား”

တင်တင်ရီ မဖြေသဖြင့် ဖေဖေထပ်မေးသည်။ တင်တင်ရီသည် ငိုရှိုက်ချင်စိတ်ကို မနည်းချုပ်တည်း ရသည်။

“ဟုတ်တယ် ဖေဖေ ဒီအချိန်ဟာ မိန်းကလေး တစ် ယောက်လမ်းမှာ ထွက်ရပ်သင့်တဲ့ အချိန်မျိုးမဟုတ်ဘူး။ ဖေ ဖေကိုယ်တိုင်လဲ အပြင်မှာရှိနေသင့်တဲ့အချိန်မျိုး မဟုတ်ဘူး”

တင်တင်ရီက ကိုယ့်အမိပွယ်နှင့် ကိုယ်ပြောသည်။ သူမ၏အသံမှာ နာကြည်းဟန် ပေါ်နေသည်။ မာကျောသွား သည်။ ဤသည်ကို ဖေဖေကသူ့အား အပြစ်တင်သည်ဟု ထင်မှတ်ပုံရသည်။ ချက်ချင်းစိတ်ပြောင်းသွားသည်။ ရယ် သွမ်းသွေးရင်း သိချင်းဆိုလိုက်သည်။

“ဘူးမမှတ်နဲ့သမီးရယ်။ ဖေဖေကိုချစ်တယ်ဆို ဒီလဲ ဒီလေးကို ချစ်တယ်ဆို ဆို ဆို ဆို . . .”

ဖေဖေသည် သူ့ဘာသာသဘောကျမိသလို အော် ဟစ် ရယ်မောလိုက်သည်။ တင်တင်ရီသည် ချက်ချင်းပင် ရူးချင်စိတ်ပေါက်သွားသည်။

မအေးမြတို့ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ဖောက်ပြန်နိုင်ခွင့် ရခဲ့ခြင်းကိုလည်း ရိပ်စားမိသည်။ ဖေဖေသည် အရက်မူးလာ ပြီဆိုလျှင် သီချင်းအော်ဟစ်ဆိုတတ်သည်။ ဖေဖေသီချင်းသံ သည် သူတို့အတွက် အချက်ပေးအထိမ်းအမှတ် ဖြစ်ခဲ့ပုံရ သည်။ သားအဖနှစ်ယောက် အိမ်ဘက်သို့ လျှောက်လာ သည်။ အိမ်တွင် မီးလင်းနေပေပြီ။ မအေးမြနှင့် ခင်မောင်စိုး တို့၏ အရိပ်အသွင်ကို အိမ်အောက်ထပ်တွင် မြင်နေရပေပြီ။ တင်တင်ရီတို့ အိမ်အတွင်း ရောက်ရှိလာသောအခါ သူတို့နှစ်ယောက်ကွပ်ပျစ်ပေါ်မှာ အိမ်ရှေ့ရရ စကားပြောနေ သည်ကို တွေ့ ရသည်။ သူတို့ချင်း ဘာမှမဖြစ်ခဲ့သလိုပါပဲ ကလား။

သူတို့မျက်နှာများကို တင်တင်ရီစေ့စေ့ မကြည့်ဝံ့။ မျက်နှာချင်းဆိုင်ရမည်ကိုလည်း ဝန်လေးသည်။ ဖေဖေကို အိပ်ရာသို့လိုက်ပို့သည်။ သူမကိုယ်တိုင်လည်း အိပ်ရာသို့ ဝင်သည်။ ညစာထမင်းမစားဖြစ်တော့။ အဝတ်များကိုလည်း လဲလှယ်ဝတ်ဆင်ခြင်း မပြုမိ။ ထိုညက ခေါင်းအုံးတစ်ခုလုံး ရွဲရွဲဖိုအောင် ငိုရှိုက် ရသည့်အဖြစ်ကို ဖေဖေမသိ။ မအေးမြတို့ ခင်မောင်စိုးတို့ လည်း မသိ။

ထိုစဉ်ကစ၍ သည်အသိုင်းအဝန်း၊ သည်ပတ်ဝန်း ကျင်၊ သည်အိမ်၊ သည်အရပ်ကို စွန့်လွှတ်ရန် စိတ်ဆုံးဖြတ် မိသည်ကိုလည်း သူမကိုယ်တိုင်ကလွဲ၍ အခြားသူတို့ သိနိုင် စွမ်းမရှိကြချေ။

သို့နယ်ဖြင့် တင်တင်ရီ၏စိတ်မှာ ရောက်ရက်ခပ် စ ပြုလာသည်။ မအေးမြနှင့် ခင်မောင်စိုးတို့ကိစ္စသာပေါ်ပေါက် လာခြင်းမရှိလေလျှင် သူမ၌ဖြေသာစရာ ရှိနိုင်သေးသည်။ ထို ကိစ္စသည် သူမတွေ့ကြုံနေရသော လောလောဆယ် ကိစ္စရပ် များတွင် အဆိုးရွားဆုံး ဖြစ်နေသည်။

မအေးမြနှင့် မျက်နှာချင်း မဆိုင်မိအောင် ကြိုးစား ရသည်။ ခင်မောင်စိုးအိမ်သို့လာလျှင်လည်း အလိုလိုနေရင်း စိတ်အနေကျိုးရသည်။ ဖေဖေကိုမူ ကရုဏာသက်မိသည်။ ဖေဖေနှင့်ပတ်သက်လာလျှင် နာကြည်းစရာကိစ္စချင်း တွေ့ရ သည်ဟု ထင်သည်။

ပူလောင်ပြင်းပျသော နွေရက်များသို့ ရောက်လာ သည်။ စာမေးပွဲသည် ကျောနားသို့ ကပ်လာပေပြီ။ ကျောင်း ပိတ်ရက်သို့ မကြာမီရောက်ရတော့မည်။ ကျောင်းဖွင့်ရက်များ တွင် အိမ်မှာနေရသော အချိန်နည်းပါးသည် ဖြစ်၍ မအေးမြ တို့နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ရပို့ အခွင့်အရေးမရှိလှ။ အိမ်မှာ စိတ် နောက်ကျ ရှုပ်ထွေးရသမျှ ကျောင်းမှာ စိတ်အပြောင်းအလဲ

ရနိုင်သည်။ ကျောင်းပိတ်ရက်များတွင်မူ အိမ်မှာချည်းနေရ သည်။ မအေးမြတို့နှင့် ထာဝစဉ်မျက်နှာချင်း ဆိုင်ရပေလိမ့် မည်။ ထိုအတွက် တင်တင်ရီ ဘဝင်မကျနိုင်အောင် ရှိရ သည်။ သည်အတွင်းစာမေးပွဲနီးကပ်လာသည်ကို အကြောင်း ပြုကာ စာပြပေးမည်ဆိုသောသဘောမျိုးဖြင့် ခင်မောင်စိုးက သူမနှင့် လက်ပွန်းတတီး ရင်းနှီးရန်အား ထုတ်သည်။ တင် တင်ရီသည် ခင်မောင်စိုး စာပြမည်ကို လက်မခံ။ မအေးမြက ထိုအတွက် သူမအား ဆူပူကြိမ်း မောင်းခဲ့သေးသည်။

တင်တင်ရီသည် လမ်းထိပ်က အပျိုကြီးများအိမ်သို့ တစ်ကြိမ်ရောက်ရသေးသည်။ ပေါင်နံရန်မဟုတ်။ ငွေချေးရန် မဟုတ်။ စိတ်ကအလိုလို သွားချင်နေ၍ ဖြစ် သည်။ ဖေဖေ ပြောခဲ့သော စကားများကို အတည်ပြုချက်ယူရန် ဖြစ်သည်။ ထိုအခါ မိန်းမကြီးများ၏ စကားသည် ဖေဖေပြောခဲ့သော စကားများနှင့် တစ်တပ်ထည့်ကျနေကြောင်း တွေ့ ရသည်။

စာမေးပွဲဖြေရသည်။ မည်သို့ဆိုစေ မိမိ၏ဘဝလွတ် မြောက်ရေးမှာ စာမေးပွဲအောင်မြင်မှုဖြစ်ကြောင်း တင်တင်ရီ သဘောပေါက်သည်။ နားလည်သည်။ စာမေးပွဲကို ကြိုးစား ဖြေဆိုသည်။

နွေရက်များသို့ ရောက်ပြီဆိုလျှင် တင်တင်ရီသည် ခေါင်းရင်းမန်ကျည်းပင်သို့ ဖေါမဲ့ဥသြငှက် ရောက်လာ တတ်မြဲ။ လွမ်းမက်ဖွယ်သော ဘေးကို ရင်ကွဲမတတ် သိကြေး တတ်မြဲ ဖြစ်သည်။ ဥသြငှက်ကို မြင်ရလေတိုင်း မိမိကိုယ် နှင့် နှိုင်းစာမိကာ ရင်မောရသည်။

နွေ၏အပြင်အလျာသည် ခြောက်သွေ့ နွမ်းနယ် သည်ချည်း။ ပူလောင်ပြင်းပြသည်ချည်းပင်။ သစ်ပင်တို့ သည် မိမိကိုယ်မှာ ဆင်မြန်းထားသော ရွက်ကျင်ရွက်ဝါ များကို စွန့်ပစ်နေသည်။ ကြည့်လေရာရာ အရိုးပြိုင်းပြိုင်း အကိုင်းသွယ်သွယ်တို့ဖြစ်နေကြသည်။

စင်စစ် တင်တင်ရီ၏ဘဝမှာလည်း နွေ၏အပြင် အလျာနှင့် မည်သို့မျှ မခြားနား။ နွေနယ်ပင် ပူပြင်းသည်။ ခြောက်သွေ့သည်။ သာယာချမ်းမြေ့ခြင်း ဟူသမျှ ရွက်ကြော တောမှ ရွက်ဝါကျင်များနယ် သူမကို စွန့်ခွာသွားတတ်ကြ သည်။ သည်အတွင်းမှာပင် သတင်းတစ်ခုကို တင်တင်ရီ ကြားရသည်။ ခင်မောင်စိုးက သူမအား လက်ထပ်လိုသည် ဆိုသောသတင်း။ တင်တင်ရီ တုန်လှုပ်သွားသည်။ အံ့ဩ သွားသည်။ ခံပြင်းခြင်းကိုလည်း ခံစားရသည်။

သတင်းကို ပြောလာသူမှာ မအေးမြ။ မအေးမြကိုယ်တိုင်က ယင်းသို့ပြောလာ နိုင်ခြင်းကို တင်တင်ရီ နားမလည်နိုင်။

“ညည်းကိုတို့များက တက္ကသိုလ်တွေ ဘာတွေအထိ ပို့နိုင်မယ် မထင်နဲ့ တင်တင်ရီ။ ဒီအခြေအနေနဲ့ ကျောင်းမှာ ဒီလောက်ထားနိုင်တာကိုပဲ ကျေးဇူးတင်ဦး။ ဒီတော့ ညည်း လုပ်ဖို့အကောင်းဆုံးက လက်ထပ်ဖို့ပဲ။ ယောက်ျားယူလိုက် ဖို့ပဲ။ ဒါဆိုရင် ညည်းရဲဘဝကို ညည်းဘာသာ ဖန်တီးလို့ရ လာမှာပဲ”

မအေးမြက ယင်းသို့လည်း ဖြားယောင်းလာသည်။

“လက်မထပ်ဘဲနဲ့ ကျွန်တော့်ဘဝကို ဖန်တီးလို့ မရ ဘူးလား မေမေ”

တင်တင်ရီမေးမိသည်။

“ဒီလိုတော့ ဟုတ်ဘူးပေါ့အေ။ ဒါပေမယ့် တို့များ ဘက်ကိုလဲ ထည့်တွက်ဦးမှပေါ့။ သဘောက တို့များအနေနဲ့ ညည်းကို ဆက်ပြီး တာဝန်မယူနိုင်တာလဲ ပါပါတယ်”

မအေးမြ၏ စကားကို တင်တင်ရီ နာကြည်းစွာရယ် လိုက်မိသည်။

“ရှင်းရှင်းပြောစမ်းပါ မေမေ။ ကျွန်တော့်ကို အလို မရှိတော့ဘူး မဟုတ်လား။ ဒီအိမ်မှာ မနေစေချင်တော့ဘူး မဟုတ်လား”

မအေးမြ စကားမပြန် ။

“ကျွန်တော့် အမေအရင်းသာဆိုရင်၊ ကျွန်တော့်ကို ဒီလိုပြောမှာ မဟုတ်ဘူး”

တင်တင်ရီသည် တစ်ကိုယ်တည်း ပြောသလိုပြော လိုက်သည်။ လေသံမျှသော အသံဖြင့် ပြောလိုက် မိခြင်း ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် သူမ၏ စကားကို မအေးမြ နားမလည် လိုက်။

“မောင်စိုးဟာ အသက်နည်းနည်း ကွာတာကလွဲလို့ ညည်းနဲ့ အသင့်တော်ဆုံး လူတစ်ယောက်ပဲ တင်တင်ရီ”

“ဗျာ၊ ကျွန်တော် လက်ထပ်ရမှာက ကိုခင်မောင်စိုး လား”

“ဟုတ်တယ် ငါတော့ သူနဲ့ပဲ မှန်းထားတယ်”

တင်တင်ရီသည် အံ့ညွဲတုန်လှုပ်ခြင်းနှင့်အတူ နာ ကြည်း၍လည်း လာမိသည်။

“သူ့မှာ ရုပ်ရည်၊ ပညာ ရာထူးကအစ အစစပြည့်စုံ နေတာပဲ မဟုတ်လား”

“တော်ပါတော့ မေမေ၊ တော်ပါတော့။ ကျွန်တော် ဆက်ပြီး မကြားပါရစေနဲ့တော့”

တင်တင်ရီသည် နားကို တင်းတင်းပိတ်၍ အော် လိုက်မိသည်။ သည်တွင် မအေးမြ၏ မျက်နှာမှာ တစ်မျိုး

တစ်မည် ဖြစ်လာသည်။ တင်တင်ရီ၏ မျက်နှာကို အကဲခတ် သလို ကြည့်သည်။ တင်တင်ရီသည် ခင်မောင်စိုးအား တကယ်တမ်း မနှစ်သက်၍ ငြင်းပယ်လေသလား။ သူမနှင့် ခင်မောင်စိုးတို့ အကြောင်းကို ရိပ်မိ၍လားမည်ဖြစ် ဖူးစမ်း လာခြင်း ဖြစ်သည်။ သည်နောက်ပိုင်းတွင် မအေးမြနှင့် ဆက်ဆံရသည်မှာ ပို၍ခက်ခဲလာသည်။ ထာဝစဉ်ဆိုသလို သံသယမကင်းသော မျက်နှာမျိုးဖြင့် အကဲခပ်ခြင်း ခံနေရ သည်။

ခင်မောင်စိုးက တစ်မှောင့်။

သူ့ဘက်က သူတော့ သေချာနေဟန် ရှိသည်။

ဖေဖေကို အားကိုးအားထားပြု၍လည်း မဖြစ်။ ဖေဖေ သည် သည်ရက်ပိုင်းအတွင်း ပို၍ အရက်သောက်သည်။ ပို၍ မူးသည်။ အိပ်ရာထစမှသည် အိပ်ရာဝင်သည်အထိ ဖေဖေ မူးနေတတ်ပြီ။ ပေါင်နှံစရာ လက်ဝတ်လက်စား မရှိတော့။ အိမ်ဂရုန်ပေါင်ဖို့ အထိ စဉ်းစားလာရပေပြီ။

ခင်မောင်စိုးထံမှ ငွေယူရသည်။ သုံးစွဲဖို့အပြင် ဖေဖေ အရက်ဖိုးကိုပါ သူပေးနေသည်။ သို့ဖြင့် ဖေဖေ ကိုယ်တိုင် ခင်မောင်စိုး၏ လူဖြစ်လာသည်။ ခင်မောင် စိုးကို အားကိုး တကြီးဖြစ်နေသည်။ လူတော် လူကောင်း တစ်ယောက်အနေ နှင့် ထင်မှတ်လာသည်။ ဤသည်မှာလည်း အရက်ဖိုးမှန်မှန် ရခြင်းအကြောင်း တစ်ခုတည်းနှင့် ဖြစ်သည်။ ဖေဖေသည် အစသော် အရက်၏ ကျေးကျွန် ဖြစ်သည်။ ထိုမှ ဆက်နွယ် လျက် ခင်မောင်စိုး၏ ကျေးကျွန် ဖြစ်လာရသည်။

ခင်မောင်စိုးမှာလည်း ငွေကိုအလဟဿ ပေးကမ်းခဲ့ သည်တော့ မဟုတ်။ သူ့မှာလည်း သူ့အကြံနှင့် သူပင်။ တစ် အိမ်လုံး လက်ဝါးကြီး အုပ်နိုင်ရန် ကြိုး စားခြင်းပင်။ ထိုမှ သည် တင်တင်ရီအား အပိုင်စီးရန် အထိ ကြိုးစားမည်မှာ သေချာနေသည်။

များကြော့မိမှာပင် သူ၏ဇာတိရုပ် ပေါ်လာသည်။ ဖေဖေမှ တစ်ဆင့် လက်ထပ်ခွင့်ကို တောင်းဆိုလာသည်။ အကယ်၍ သမီးဖြစ်သူက လက်ခံမည်ဆိုလျှင် လက်ထပ်ခွင့် ကို သူ့အနေနှင့် ငြင်းပယ်စရာမရှိဆိုသော စကားကို ကြား ရသည့်အခါ ဖေဖေသည် အရက်အတွက်နှင့် ခင်မောင်စိုး အပေါ် သည်အထိ လိုက်လိုက်လျောလျော ရှိနေပါပကော ဟု စဉ်းစားမိသည်။

သို့ဖြင့် သည်အိမ်မှာ ဆက်လက်နေထိုင်ရန် မည် သို့မျှ မဖြစ်နိုင်တော့ကြောင်း တွေးမိလာသည်။ သည်မြေကို စွန့်ခွာမှ ဖြစ်တော့မည်ဟု တွက်မိသည်။ ဆုံးဖြတ်ချက်နှင့် အဓိဋ္ဌာန်တို့သည်လည်း ပိုမို ခိုင်မာလာရလေသည်။

သည်မြေ၊ သည်ဒေသကို တကယ်တမ်း စွန့်ခွာမည် ဆို ပြန်တော့လည်း ထင်သလောက် လွယ်ကူခြင်း မရှိသည့် အဖြစ်ကို တွေ့ရသည်။ စင်စစ်တင်တင်ရှိအဖို့ ကမ္ဘာလောက သည် အများတကာတွေထက် ပိုမိုကျယ်ဝန်းသည်။ လျှို့ဝှက် နက်နဲခြင်းတို့ဖြင့် ပြည့်နက်နေသည်။ တင်တင်ရှိသည် မန္တလေး၊ နယ်နိမိတ်ကို ကျော်ခဲ့ဖူးသည် မဟုတ်။ မန္တလေးမြို့ အတွင်းမှာပင် ပတ်ပတ်နပ်နပ် နံ့နံ့စပ်စပ် သွားလာဖူးသည် မဟုတ်။ ကျွဲခြေရာကုတ်ကို ကမ္ဘာတစ်ခုဟု ထင်နေရသည့် ဘဝမျိုး။ ထို့ကြောင့်လည်း တကယ်တမ်း ပြင်ပကမ္ဘာသို့ ထွက်ခွာရမည် ဆိုသောအခါ၊ ပြင်ပလောကအတွင်း တိုးဝင် ရတော့မည် ဆိုသောအခါ တင်တင်ရှိ ကြောက်လန့်နေသည်။ နောက်တွန့်နေသည်။ ဆုတ်ဆိုင်းနေသည်။

မစွန့်ဖူးသူအတွက် စွန့်ရမည့် အလုပ်လောက် ခက်ခဲသည့်အလုပ် မရှိဆိုသည်သို့ ဖြစ်သည်။ တင်တင်ရှိ သည် အိမ်မှာပင် ဆက်လက် သောင်တင်နေသည်။

ပူပြင်းခြောက်သွေ့သော နေ့တုတမူသည် အေးမြ စွတ်စိုသော မိုးတုတမူ ကူးပြောင်းစမြဲလာသည်။ ကျောင်း တို့ပြန်လည် ဖွင့်လှစ်ရန် နီးကပ်လာချေပြီ။

ဥဩဂှက်ငယ်သည် မြေကို စွန့်ခွာသွားလေပြီ။ သူ ၏လွမ်းမက်ဖွယ် ဓားသံကို မကြားရတော့ပြီ။ မည်သည့် နေရာကို လာခဲ့သည် မသိရ။ ယခုလည်း မည်သည့်နေရာသို့ သွားမည် မပြောတတ်။ တေလေဆန်သော သူ့ဘဝမှာ တစ် မျိုးတော့ လွတ်လပ်သည်ဟု ထင်မှတ်ဖွယ် ရှိသည်။

ဥဩဂှက်ငယ်ကဲ့သို့ လွပ်လတ်မှုမျိုး ရှိလေလျှင် အဘယ်မျှ ကောင်းလေမည်နည်း။ တောအထပ်ထပ်ကို ဖြတ် ကား၊ တောင်ယံအသွယ်သွယ်ကို ကျော်ကာ သည်မြေနှင့် ဝေးရာသို့ ပျံသန်း သွားလိုက်ချင်သည်။

ကျောင်းတို့ ပြန်ဖွင့်လေပြီ။ ရက်အတန်ကြာမျှ အသံ တိတ်ဆိတ်ခဲ့လေသော ကျောင်းသင်ခန်းတို့တွင် ကျောင်း သားကျောင်းသူတို့၏ အသံဖြင့် ညစ်စပြုပေ ပြီ။

တင်တင်ရှိတို့မှာမူ အောင်စာရင်း အထွက်ကို ထိုင် စောင့်နေကြရသည်။ မအေးမြ ပြောသော စကားမှာ မှန်ကန် သည်။ မိမိအတွက် စာမေးပွဲအောင်လျှင်လည်း တက္ကသိုလ် ပညာကို မျှော်လင့်၍မဖြစ်။ မအောင်လျှင်လည်း ကျောင်းပြန် တက်ရန် အခွင့်အရေး မရနိုင်တော့ဆိုခြင်းကို နားလည်လာ သည်။ သူမ ကျောင်းဆက်နေရေး၊ ကျောင်းပြန်တက်ရေး တို့ကို မည်သူကမျှ စကားစပ် မပြောဘဲ နေကြသည်။

သည်အိမ်မှာ မိမိသည် လူပိုတစ်ယောက်လို ဖြစ်နေ ကြောင်း တင်တင်ရှိ မြင်ရသည်။ စင်စစ်တွင်လည်း တစ်အိမ်

သားလုံးနှင့် သူမတို့ သွေးသားမတော်စပ်၊ သည်အိမ်တွင် ရှိလေသူမှန်သမျှ သူမနှင့် သူစိမ်းပြင်ပြင်ချည်းပါကလား။

တင်တင်ရှိသည် အများတကာတို့ အကြားမှာပင် မိမိ ကိုယ်ကို အထီးကျန်ဆန်နေသည်ဟု မှတ်ထင်မိသည်။

စာမေးပွဲ အောင်စာရင်းများ အမြန်ဆုံးထွက်စေ ချင် သည်။ စာမေးပွဲ အောင်လျှင် မိမိတစ်ဝမ်းတစ်ခါးအတွက် တော့ စိတ်ချရမည်ထင်သည်။ စာမေးပွဲ ကျရှုံးရမည့် အဖြစ် ကိုမူ မတွေးရဲ။

မျှော်လင့်မိကာမှ အောင်စာရင်းက ထွက်ခဲ့လှသည်။ ယင်းကာလမှာပင် သည်အိမ်မှ ထွက်ခွာရဖို့အကြောင်းသည် အလိုလို ပေါ်ပေါက်လာခဲ့လေသည်။

*

အမှန်တော့ သည်အဖြစ်တွင် မအေးမြဘက်က တာဝန်မကင်းသလို မိမိတွင်လည်း တာဝန်ရှိသည်ဟု တင် တင်ရှိ ထင်သည်။ ထိုနေ့က အပျိုကြီးများနေထိုင်ရာ အိမ်သို့ တင်တင်ရှိ ရောက်သွားခဲ့ခြင်းမှာ အဓိက အမှားဖြစ်သည်။

ဒေါ်မူရာက မေးသည်။

“ဒါထက် တင်တင် လက်ထပ်တော့မယ်ဆို”
ထိုအမေးအတွက် တင်တင်ရှိ အံ့အားသင့်နေသည်။

“ဒါကို ဘယ်သူက ပြောသလဲဟင်”

ပြန်မေးမိသည်။

“အို . . . အေ ဒီသတင်း အရပ်ထဲမှာ ကျော်နေတာ ကြာလှပါပကောလား၊ တို့များဖြင့် နားနဲ့တောင် မဆန့်တော့ ဘူး။ လက်ထပ်မယ့် သူငယ်ကလဲ တင်တင်တို့ အိမ်ကို ဝင် ထွက်သွားလာနေတဲ့ မအေးမြရဲ့ မောင်ဆို”

တင်တင်ရှိမှာ ခံပြင်းစိတ်ဖြင့် နှုတ်ခမ်းကို နာနာကိုက် ထားမိသည်။

သည်တွင် ဒေါ်သူဇာက ဆိုသည်။

“မင်္ဂလာဆောင်တဲ့ နေ့ကျရင် တို့များကိုပြောပေါ့၊ ပေါင်ထားတဲ့ လက်ဝတ်လက်စားတွေ ခဏယူ ဝတ်ချင် ဝတ် ပေါ့”

“အို . . . ဒီလူကို ကျွန်တော်တစ်သက်လုံး လက် မထပ်ဘူး သိလား”

တင်တင်ရှိ ခါးခါးသီးသီး ဆိုမိသည်။ အပျိုကြီးများ ပိုမိုစိတ်ဝင်စားလာဟန် ရှိသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲကွဲ့”

“ကျွန်တော်တို့မှာ အကြောင်းတွေ အများကြီးပဲ”

“နေ့စမ်းပါဦးတင်တင်၊ တို့များ သတိထားမိတာ ကြာပြီ။ ဒီသုငယ်နဲ့ မအေးမြတ် နေပုံထိုင်ပုံကို မကြိုက်ဘူး။ သူတို့ချင်း ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ရှိကြရဲ့လားဟင်”

အပျိုကြီးမမများက အတိအကျ စွပ်စွဲလာသည်။

“ကျွန်တော် မသိဘူး။ ဒါတွေ ကျွန်တော် ဘာတစ်ခုမှ မသိဘူး”

တင်တင်ရဲ့ သူတို့မျက်မှောက်မှ ထွက်ပြေးမိခဲ့ပြန်သည်။ သည်အဖြစ်မှာ သည်မျှနှင့်ပင် ပြီးစီးသွားလိမ့်မည်ဟု ထင်ခဲ့မိသည်။ သည်ထက်ပိုလာနိုင်စရာ အကြောင်းမရှိဟု မှတ်ယူခဲ့မိသည်။ သို့ရာတွင် အဖြစ်အပျက်တို့က သည်မျှနှင့် ရပ်တန့် မသွားခဲ့ချေ။ နောက်ဆက်တွဲ ဇာတ်လမ်းတို့ မြောက်မြားစွာ ပေါ်ပေါက်လာသည်။

ထိုနေ့ညနေပိုင်းက အိမ်လည်မှ ပြန်လာသောမအေးမြသည် တင်တင်ရဲ့နံရံ မျက်နှာချင်းဆိုင်မိကြသည်။ မအေးမြ၏ မျက်နှာမှာ ဒေါသဖြင့် နီရနေသည်။

ခက်ထန်မာကျော နေသည်။

“ဘယ်လိုတုန်း စနေဂြိုဟ်မ။ အရပ်ထဲမှာ လှည့်ပြီး မွှေခဲ့ပြန်ပြီပေါ့လေ”

မအေးမြ၏ အသွင်အပြင်ကို မြင်ရပြီ ဆိုကတည်းက အကြောင်း တစ်စုံတစ်ရာ ဖြစ်တော့မည်ကို တင်တင်ရဲ့ သိသည်။ ပြီး မိမိအပေါ် ဒေါသဖြစ်စရာ ရိုလာပြီဆိုလျှင် ‘စနေဂြိုဟ်မ’ ဟု မအေးမြ ရိဂြိုဟ်ပြုလေ့ ရှိ သည်။

“ညည်းအရပ်ထဲမှာ ဘာတွေ လျှောက်ပြောခဲ့သလဲဟင်”

မအေးမြ မေးသည်။

“ကျွန်တော် ဘာပြောလို့လဲ မေမေ”

“ညည်းဘာပြောခဲ့တယ် ဆိုတာ ညည်းကိုယ် ညည်း မသိဘူးလား”

“ကျွန်တော် ဘာမှ မပြောဘူး မေမေ”

“ညည်းဘာမှ မပြောပဲနဲ့ ဒီစကားတွေ ဘယ်သူက ပြန်ပြောမှာလဲ။ ဒီမယ် တင်တင်ရဲ့ ညည်းကျုပ်ကို ဒုက္ခပေးပေါင်းများလှပြီ။ အခုလဲ ဒုက္ခ ပေးပြန်ပြီ”

မအေးမြ၏ စကားမဆုံးမီ တင်တင်ရဲ့ ဖြတ်ပြောသည်။

“နေပါဦးမေမေ၊ မေမေဘာကြားခဲ့လို့လဲဟင်”

“ဘာကြားခဲ့ရမှာလဲ စနေဂြိုဟ်မရဲ့။ ကျုပ်နဲ့ ခင်မောင်စိုးနဲ့ ညားနေပြီလို့ သတင်းလွှင့်တာ၊ ဖော်ကောင် လုပ်ခဲ့တာ ညည်းမဟုတ်လို့ တစ်ခြား ဘယ်သူ ရှိဦးမှာလဲ”

သည်တော့လည်း တင်တင်ရဲ့သည် အပျိုကြီးမများ

ကို အမှတ်ရသည်။ ၎င်းတို့ထံမှ ယင်းစကား ပျံ့နှံ့သွားခြင်းပင် ဖြစ်မည် ထင်သည်။

“ကျွန်တော် အဲဒီလို မပြောခဲ့ဘူး မေမေ။ ဒါနဲ့ ပတ်သက်လို့ ကျွန်တော် မပြောခဲ့ဘူး”

“ညည်းမောင်းမတီးဘဲ ဒီအကြောင်း အရပ်ထဲမှာ ဘယ်လိုလုပ်ကျော်နေမှာလဲ တင်တင်ရဲ့”

“ကျွန်တော် မပြောဘူး မေမေ”

“တော်စမ်း၊ တင်တင်ရဲ့ ငါ့ကို ဒေါသထွက်အောင် မလုပ်စမ်းနဲ့”

“ကျွန်တော် တကယ် မပြောဘူးမေမေ”

“ခွေးခွတ်မ ကိုယ့်ဟာကိုယ် လင်မယူဘဲ ကမ္ဘာပေါ်မှာ ရင် ကမ္ဘာပေါ်မှာတယ်ပြောတာ မဟုတ်ဘူး။ သူများကို ဘာလို့ သွားပုပ်လေလွင့် ပြောချင်ရတာလဲဟင်”

တင်တင်ရဲ့သည် မအေးမြကို နာနာကြည်းကြည်း စိုက်ကြည့်သည်။

“ကျွန်တော်ကို ဒီလိုတော့ မပြောပါနဲ့ မေမေ”

“ပြောတယ်အေး၊ ပြောတယ်”

တင်တင်ရဲ့ကိုယ်တိုင်သည်လည်း ဒေါသ ဖြစ်လာရသည်။

အသား တဆတ်ဆတ် တုန်လာသည်။

“ခင်ဗျား ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်တော်ကို အပြစ်ရှာချင်နေရတာလဲဟင်”

“ဘာ”

“ခင်ဗျားနဲ့ ကျွန်တော်ဟာ ရန်သူမဟုတ်ဘူး။ ဒါနဲ့ တောင် ဘာလို့ အခုလောက် အပြစ်ရှာနေရတာလဲ။ ကျွန်တော်ဟာ ခင်ဗျားရဲ့ သမီးအရင်းမဟုတ်လို့လား”

တင်တင်ရဲ့၏ စကားကြောင့် မအေးမြ၏ မျက်နှာတွင် အပြောင်းအလဲ ဖြစ်သွားသည်။

“ဪ၊ ညည်းက ဒါတွေကိုတောင် သိနေပြီကိုး”

“ဟုတ်တယ်၊ သိတယ်။ ကျွန်တော်မှာ သိနေတာတွေ အများကြီးပဲ။ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားယုံ။ ခင်ဗျားနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော်သိတာကို ဘယ်သူမှ မပြောဘူး။ အရပ်က သူတို့ဟာ သူတို့ ရိပ်မိတာလဲ ဖြစ်မယ်”

“ညည်းရဲ့ လေသံက တယ်ပြီး မာလိုက်ပါလား မိတင်တင်ရဲ့။ နိုင်ပေါက်ရပြီဆိုပြီး ကိုင်လိုက်တာပေါ့လေ”

“ကျွန်တော် ဘယ်သူ့ကိုမှ အနိုင်မယူဘူး။ ဘယ်သူ့ကိုမှလဲ ဒုက္ခ မပေးချင်ဘူး”

“ဪ၊ ကလေးကလေးချစ်ရဲ့။ ပါးစပ်က နတ်စကား ထွက်နေပါလား”

“ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို ဒီ ထက်ပိုပြီး မစော်ကားရင် ကောင်းမယ်”

“စော်ကားတော့ ဘာလုပ်မလဲ မိတင်တင်ရီ။ ဟင် ညည်းကများ ကျုပ်ကို ပြန်သတိဦး မလို့လား”

မအေးမြသည် ခုနစ်အိမ်ကြား အော်လိုက်သည်။

မျက်နှာမှာ စားတော့ ပါးတော့ မလို့ ဖြစ်နေသည်။

“ဒီကနေ ညည်းနဲ့ငါ အပြတ်စာရင်း ရင်းရမယ့်နေ့ပဲ တင်တင်ရီ”

မအေးမြသည် ပြောပြောဆိုဆို တင်တင်ရီထံ တိုးလာ သည်။ ရိုက်နှက် သတ်ပုတ်မည့် အရိပ်အရောင်ကို တွေ့ ရသည်။

“ကျွန်တော့် အသားကို မထိနဲ့ နော်”

တင်တင်ရီသည် မအေးမြကို ရင်ဆိုင်ရင်း သတိ ပေးသည်။ မအေးမြ မနာယူ။ တင်တင်ရီ၏ ဆံပင်ကို ဆွဲ ယူရန် ကြိုးစားသည်။ တင်တင်ရီက မအေးမြ၏ လက်ကို ပုတ်ထုတ်လိုက်သည်။ မအေးမြသည် ပိုမိုခံပြင်းသွားသလို ရိုကာ လှူချင်းဝင်ပူးရန် အားထုတ်သည်။ တင်တင်ရီမနေသာ တော့။ မအေးမြ၏ ပခုံးနှစ်ဘက်ကို လက်နှစ်ဘက်ဖြင့် ဆောင့်တွန်း လွှတ်လိုက်သည်။ အတော်ချည်း ဝရွဲနေသော မအေးမြသည် တင်တင်ရီ တွန်းလွှတ်လိုက်သောအရှိန်၊ မိမိ ကိုယ်ကို မဟန်နိုင်သော အရှိန်တို့ကြောင့် ထိုင်လျက် လဲကျ သွားသည်။ ပါးစပ်မှ ညစ်ညမ်းစွာ ဆဲရေးရင်း တံမြက် စည်းကို ဆွဲယူကာ ကုန်းထလာသည်။ တင်တင်ရီသည် ဆွဲမိ ဆွဲရာဆွဲလိုက်သည်။ လက်ထဲတွင် ရေထမ်းတံပိုး ပါလာ သည်။

“ကျွန်တော် ပြောမယ်။ ခင်ဗျား ကျွန်တော့် အသား ကို တစ်ချက်ထိရင် ကျွန်တော်လဲ တစ်ချက် ပြန်ချမှာပဲ”

တင်တင်ရီ၏ မျက်နှာမှာ မာကြောနေသည်။ မျက် လုံးများက အရောင်တောက်နေသည်။ ပြောသလို လုပ်တော့ မည်ဆိုခြင်းကို မျက်နှာ အနေအထားက ဖော်ပြနေသည်။

မအေးမြ ကိုယ်ရှိန်သတ်သွားသည်။ သို့ရာတွင် သူမ က သည်အတိုင်း ငြိမ်မနေ။ အော်ဟစ်ငိုယိုကာ တင်တင်ရီ က သူမအား သတ်နေပါပြီဟု အရပ်ကို တိုင်သည်။

အရပ်က လူများ ဝိုင်းအတွင်း ဝင်လာကြသည်။

တင်တင်ရီသည် ယခုမှပင် ရုက်ရှုံ့ရကောင်းမှန်း သိ လာသည်။ တစ်ယောက် တစ်ပေါက် ပြောကြဆိုကြမည့် စကားများကို မကြားနိုင်သလို ရှိသည်။ မည်သူ့ မျက်နှာ ကိုမှလည်း မမြင်ချင်၊ သိမြင် အိမ်ခန်းတွင်း ဝင်ခဲ့သည်။ နား ကို ခေါင်းအုံးများဖြင့် တင်းတင်းပိတ်ကာ အိမ်နေလိုက်သည်။

အရပ်မှ လူများကို သူမ စိတ်တိုင်းကျ ပိုလိုတိုင်တန်း ပြီးနောက် မအေးမြသည် မေ့ဖျောက် တိုင်းဦးမည် ဆိုကာ အိမ်မှ ထွက်သွားသည်။ အိမ်တွင် တင်တင်ရီတစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်သည်။ သည်မှာတွင်ပင် တင်တင်ရီသည် သည် အရပ်၊ သည်အသိုင်းအပိုင်းကို စွန့်ခွာရန် အချိန်သို့ မလွှဲမသွေ ရောက်ရှိလာပြီဟု တွက်ဆမိသည်။ သည်အိမ်တွင် မည်သို့မျှ နေမရသည့် အဖြစ်ကို တွေးမိသည်။ ကမ္ဘာလောကဟူသည် ကျယ်ဝန်းသည်။ နက်ရှိုင်းသည်။ ရှုပ်ထွေးသည်မှန်စေ၊ ယင်း လောက အတွင်း တိုးဝင်ရသည်ကမူ သည်အိမ်တွင် ဒုက္ခ ဆင်းရဲခဲကာ နေရသည်ထက် ပိုမိုကောင်းမွန်လိမ့်မည် ထင် သည်။ နောက်တစ်ခုကလည်း သည်ရက်ပိုင်းတွင် တင်တင်ရီ သူမ၏ ပျောက်ဆုံးနေလေသော မိခင်ကို တွေ့ရှိရဖို့ ဆန္ဒစော နေသည်။ မိခင်နှင့် ပြန်လည် တွေ့ဆုံရန် အခွင့်အရေးကို ရ ချင်သည်။ မိခင်ဖြစ်သူက အဘယ်မျှ စိမ်းကားရက်စက် နိုင်စွမ်းရှိပြီး စွန့်ပစ်ထားရက်စေကာမူ တင်တင်ရီသည် မိခင် ကို မနာကြည်းရက်နိုင်။ တင်တင်ရီသည် သူမ၏ ပစ္စည်း ပစ္စယကလေး များကို သိမ်းကျုံးယူငင်သည်။ စင်စစ် သူမ ပိုင်ဆိုင်သော ပစ္စည်းဟူသည်မှာလည်း များများစားစား ရှိ လှသည်တော့ မဟုတ်။ သောတ္တာတစ်လုံးပင် မပြည့်တတ်။

မုန့်ပိုး ပဲခိုးကလေးထဲမှ စုဆောင်းထားသော ငွေ အနည်းအကျဉ်း ရှိသည်။ သို့တိုင်အောင် ယင်းငွေမှာ ခရီး ရှည်ရှည်ပေးပေး ရောက်နိုင်မည် မဟုတ်။ အကယ်၍ ငွေများ များ စားစား မရှိသည့်တိုင် အဖိုးတန် လက်ဝတ်လက်စား ပါလာလျှင် တော်သေးသည်။ ယခုမူ လက်ဝတ်လက်စား ဟူ၍လည်း တစ်စုံတစ်ရာမျှ မပါ။

သို့ဖြင့် တင်တင်ရီသည် အပျိုကြီးများ အိမ်သို့ ရောက်ခဲ့ရပြန်သည်။ အပျိုကြီးများက မအေးမြနှင့် ရန် ဖြစ်ရခြင်းအကြောင်းကို စပ်စုကြသေးသည်။ တင်တင်ရီသည် အဖြစ်အပျက်ကို အလုံးစုံ ပြန်ပြောလိုက်သည်။ နောက်မှ လာ ရင်း အကြောင်းကို ပြောရသည်။

“ကျွန်တော် ငွေနည်းနည်းပါးပါးလိုချင်လို့လာတာ” “ငွေ”

သည်စကားကို ကြားရလျှင် အဘွားကြီးများ တုန် လှုပ်သွားသည်။ ငွေသံကြားလျှင်နားကြောကစိမ့်မိပုံရသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ သိပ်အများကြီး မဟုတ်ပါဘူး။ တစ်ရာ လောက်ပါ”

“တစ်ရာတောင်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော့်ကို ကူညီတဲ့ အနေနဲ့ပါ။ ကျွန်တော် ပြန်ဆပ်မှာပါ”

အပျိုးကြီးများမှာ တင်တင်ရီကို ကူညီချင်ပုံရသည်။ သို့ရာတွင် ကပ်စေးနည်းသူများပီပီ ငွေထွက်ရမည်ကိုမူ ဝန်လေးမိဟန် တူသည်။

“ဘာလုပ်ဖို့ ငွေတောင်းတာလဲဟင်”

“ကျွန်တော့်မှာ ကိစ္စရှိလို့ပါ”

အပျိုးကြီးများ တွေဝေသွားသည်။

“ကျွန်တော့်တို့ ပစ္စည်းတွေ ကြီးကြီးတို့မှာ တစ်ပုံကြီးပါ။ အတိုးမဆင်ဒိုင်လို့ ဆုံးခွဲတာတွေ မနည်းတော့ဘူး မဟုတ်လား။ ဒီပစ္စည်းတွေကို ကျွန်တော်တို့ ဘယ်တော့မှလဲ ပြန်ရူးနိုင်မှာ မဟုတ်တော့ပါဘူး။ အဲဒီ ပစ္စည်းတွေပေါ်က မြတ်တာနဲ့ထေပြီး ဒီငွေလောက်ကိုတော့ ပေးသင့်ပါတယ်”

အပျိုးကြီးမများ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်ကြသည်။ သဘောတူညီမှု တောင်းခံသည့်နယ် ဖြစ်သည်။ ဒေါ်ဖြူဖြူ ဆိုသည်။

“ခုနစ်ဆယ့်ငါးကျပ် ပေးလိုက်မယ်အေ”

သို့ဖြင့် တင်တင်ရီ၏ လက်ထဲသို့ ငွေ ခုနစ်ဆယ့်ငါးကျပ် ရောက်လာသည်။

“တောင်တောင် မြောက်မြောက်တွေ လျှောက်လုပ်ဖို့တော့ စိတ်မကူးပါနဲ့အေ”

သူတို့က စိုးရိမ်မကင်းရှိမိသလို ဆိုကြသေး သည်။

တင်တင်ရီသည် ၎င်းတို့အိမ်မှ အမြန်ဆုံး ပြန်ခဲ့သည်။

အိမ်သို့ဝင်၍ သေတ္တာယူသည်။ ထို့နောက် တင်တင်ရီသည် နှစ်ပေါင်းများစွာ နေထိုင်လာခဲ့သော အိမ်မှ ထွက်ခဲ့သည်။ သူမအိမ်မှ ထွက်လာသော အချိန်မှာ ဆည်းဆာပျယ်စ ဖြစ်သည်။ ဝန်းကျင်အားလုံး မှန်နေသည်။ မှိုင်းနေသည်။ ကြည့်မြင်ရလေသမျှ ဝေနေသည်။ ဝါးနေသည်။

သူမ သွားရမည့် ရှေ့တူရခရီးကလည်း မှန်၍ မှိုင်း၍ ဝေ၍ ဝါး၍ ပါပဲကလားကွယ်။

တင်တင်ရီသည် ညက သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်နှင့် အတူအိပ်သည်။ ကျောင်းနေဖက် သူငယ်ချင်းဖြစ်သည်။ ယင်းသူငယ်ချင်းမှာ တင်တင်ရီ၏ အကြောင်းကို အစင်းသား သိနေသူ ဖြစ်သည်။

တင်တင်ရီ၏ ဘဝကို အပြည့် အစုံ နားလည်နေသူ ဖြစ်သည်။

အမှန်တွင် ညက တင်တင်ရီ တစ်ရေမျှ မအိပ်ဖြစ်ခဲ့ပေ။ သူငယ်ချင်းဖြစ်သူနှင့် တစ်ညလုံးလိုလို စကားပြော

နေမိသည်။ သူငယ်ချင်း ဖြစ်သူသည် သူမ၏ဘဝကို နားလည်သော်လည်း သူမအပေါ် ကရုဏာသက်မိသော်လည်း ယခုလို အိမ်မှထွက်ခွာသွားမည့် အဖြစ်ကိုမူ လိုလားနိုင်ပုံ မရကြောင်း တင်တင်ရီ တွေ့ရသည်။

“နေစမ်းပါဦး။ အမိက ဘယ်သွားမှာလဲဟင်”

မေးလာသည်။

“ဘယ်ရောက်ရောက် ဘယ်ပေါက်ပေါက်ပေါ့။ ကမ္ဘာဆိုတာ အကျယ်ကြီးပါ။ သွားစရာတွေ ပြည့်လို့ပါ”

ယင်းသို့ ဖြေမည့်သာ ဖြေရသည် မိမိကိုယ်ကို အဘယ်သို့သွားရမည် မိသိတတ်နိုင်ဘဲ ရှိရသည့် အဖြစ်ကို တင်တင်ရီ စဉ်းစားမိသည်။ ချက်ချင်း ဆိုသလိုပင် စိတ်မှာ ရှုပ်ထွေး နောက်ကျ သွားရသည်။

“စဉ်းစားဦးမိရီ၊ သေသေချာချာ စဉ်းစားဦး။ နင်သာ

ယောက်ျားကလေး တစ်ယောက်ဆိုရင် ငါဘာမှ မပြောဘူး။ အခုတော့ နင်က မိန်းကလေး ဆိုတော့ နေရာ တကက အန္တရာယ်ပေါ်လာတတ်တာမျိုး”

“အို ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်အေ။ ငါ ဒီလိုမှ မလုပ်ရင် မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး။ အခြေအနေကိုက ဒီလို မလုပ်ရင် မဖြစ်နိုင်တော့တဲ့ အခြေအနေမျိုး”

သည်စကားကိုလည်း ဆိုမည့်သာ ဆိုရသည်။ ရင်ထဲမှာ မရှင်းလှ။ သူငယ်ချင်း ဖြစ်သူပြောသလို အန္တရာယ်ဟု သည်မမျှော်လင့်ဘဲ ပေါ်ပေါက်နိုင်သည့်အဖြစ်ကို တွေးမိကာ ကျောစိမ့်ရသည်။

“ဒီလိုလုပ်ကြရအောင်”

သူငယ်ချင်းဖြစ်သူက တင်တင်ရီ၏အဖြစ်ကို မကြည့်ရက်နိုင်သလို ဆိုသည်။

“ရန်ကုန်ကိုသွား။ ဟိုမှာငါ့အဒေါ်ရှိတယ်။ လိပ်စာပေးလိုက်မယ်။ အဆင်မပြေခင် အဲဒီအိမ်မှာ တည်းခိုတဲ့ သဘောနဲ့ပဲ ဖြစ်ဖြစ်နေပေါ့”

တင်တင်ရီသည် သူငယ်ချင်းဖြစ်သူကို ဖက်ရမ်းနမ်း ရှုပ်မိသည်အထိ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်ရသည်။

“ဒါပေမယ့် တစ်ခုတော့ ရှိတယ်။ သူတို့က သိပ်ချမ်းသာတယ်။ နေတာထိုင်တာဟာလဲ သိပ်အထက်တန်းဆန်တယ်။ ဒီတော့ နင်ကို သူတို့ ဘယ်နေရာမှာထားပြီး လက်ခံမယ်ဆိုတာ မပြောတတ်ဘူး။ တလောက် ငါတို့ကို ရိုးရိုး သားသား အိမ်ဖော် မိန်းကလေးတစ်ယောက် လိုချင်တယ် လို့မှာထားတယ် နင်ကို အဲဒီအနေနဲ့ လွှတ်လိုက်ရမှာ”

သူငယ်ချင်းက စိတ်တွင် မရွံ့မရဲ ရှိရသလို ဆိုသေးသည်။

“ကိစ္စမရှိပါဘူးဟာ။ ဒီမှာနေရတာကလဲ အစေခံနဲ့ ဘာမှ မထူးပါဘူး။ အဲဒီမှာ ဝေဠုခဏတည်းရ ခိုရတယ် ဆိုရင်ပဲ ကျေနပ်လှပါပြီ။ တကယ်လို့ စာမေးပွဲကလေး ဘာ ကလေးအောင်ရင် အောက်တန်းစာရေး လောက်တော့ ဖြစ် လာနိုင်မှပါ။”

သူငယ်ချင်း၏ စကားကြောင့် တင်တင်ရီ၏ စိတ် တွင် အတန်ငယ် သက်သာရာပေးသည်။ အနည်းအပါး ဆို သလို အေးချမ်းရသည်။ သို့တိုင်အောင် သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ အိပ်ပျော်သွားပေမယ့် တင်တင်ရီ အိပ်မပျော်သေး။ တွေးကာ စဉ်းစားဖွယ်များဖြင့် ရင်မှာ ပြည့်ကျပ်နေသည်။ မျက်လုံး ကြောင်နေသည်။ ဖေဖေကိုလည်း သတိရသည်။

မိမိအိမ်မှ ထွက်ခွာသွားကြောင်းသိရလေလျှင် ဖေဖေ မည်သို့ ခံစားရမည် မသိ။ ဖေဖေအား ပစ်ခွာထားခဲ့လျက် ထွက်လာခဲ့မိခြင်းမှာ စိမ်းကားလွန်းရာများကျနေလေမလား။ တစ်ကြိမ်သောအခါက မိမိ၏ မိခင်အရင်းသည် ထို သို့ပင် ဖေဖေအား ပစ်ခွာထားခဲ့ဖူးသည်။ သည်စဉ်ကတည်း က ဖေဖေ၏ အသည်းနှလုံးတို့ လောင်ကျွမ်းခဲ့ရဟန်တူသည်။ ယခု မိမိ၏စွန့်ပစ်ခြင်းကို ခံရလေလျှင် ဖေဖေ၏ ရင်မှာ အဘယ်သို့ ရှိရှာလေမည် မပြောတတ်တော့နိုင်။

ဖေဖေ၏ ရပ်သွင်ကို မြင်ယောင်လာသည်။ ဖေဖေ အသံကို ကြားယောင်လာသည်။ တင်တင်ရီ မျက်ရည်ကျရ သေးသည်။

“ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ ဖေဖေ။ ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ” ရင်ထဲမှ တောင်းပန်နေမိသည်။

ဖေဖေကလွဲလျှင် ကလေးများကို သတိရသည်။ မိမိ နှင့် တကယ်တမ်း သွေးသား တော်စပ်ခြင်း မရှိသော်လည်း သွေးသား အရင်းအချာလိုပင် ဖြစ်သည်။ စင်စစ် သွေးသား တော်စပ်သည်အထင်နှင့် ချစ်ခင်ယုယခံသော ကာလရည်ကြာ ခဲ့ရာ သွေးသားမတော်စပ်သည် ဆိုသည်တိုင် သံယောဇဉ် မကင်းနိုင်အောင် ရှိရသည်။

သို့နယ်ဖြင့် နံနက်လေးနာရီ၊ အရက်ကျင်းစ။ နေဝန်း ၏ အလင်းရောင်ကို သဲ့သဲ့မျှ မြင်ရစကလတွင် တင်တင်ရီ သည် မန္တလေး ဘူတာသို့ ရောက်သည်။ များမကြာမီမှာပင် မီးရထားသည် မန္တလေးမြို့ကို နှုတ်ဆက်ဥပြသံပေးရင်း ဘူ တာမှ ခွာသည်။ တင်တင်ရီသည် မျက်ရည် ပြည့်လျှမ်းသော မျက်ဝန်းအစုံဖြင့် တရိပ်ရိပ် ဝေးကွာကျန်ရစ်သော မန္တလေး မြို့ကို မျက်စိတစ်ဆုံး ကြည့်နေမိသည်။ လှိုက်လှိုက်နာကျင် သော နှလုံးသားဖြင့် အရက်ကို စိတ်မှ နှုတ်ဆက်ခြင်း ပြုမိ သည်။

မြစ်ငယ်တံတားကို ကျော်လေမှပင် တင်တင်ရီသည် သက်ပြင်းရှိက်ရင်း မိမိ၏ ရှေ့တူရုခရီး သို့ ကြည့် လိုက် သည်။ ယခုမှပင် မိမိကိုယ်ကို တကယ်တမ်း မန္တလေးမှ ထွက် ခွာလာပြီဟု တင်တင်ရီ ယုံကြည်လာသည်။ အတိတ် ဟူသမျှသည် ဝေးလံခွာကျန်ရစ်ခဲ့လေပြီ။ မှုန်ဝါးသော အနာ ကတ်သည် မိမိအား ကြိုလင့်နေချေပြီဟု ထင်သည်။ နေထွက် လာပြီ။ အရက်ကျင်းခဲ့ပြီ။ ဝန်းကျင်သည်လည်း လင်းလင်း ထင်ထင် ရှိခဲ့ပေပြီ။

အစသော် တင်တင်ရီသည် သူမရှေ့မှာ မည်သူမည်ဝါ ထိုင်နေသည်ဟု မသိခဲ့။

ဂရုလည်း မစိုက်ခဲ့။ ယခုမှ ကြည့်မိသည်။

သူမနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ခုံ၌ အမျိုးသား တစ်ဦးရှိ သည်။ မျက်စောင်းထိုးခုံ၌ အခြားတစ်ဦးရှိသည်။ တစ်ဦး၏ အသက်အရွယ်မှာ ငါးဆယ်ကျော်။ အခြားတစ်ဦးမှာ သုံး ဆယ်ကျော်လောက် ရှိသည်။ ၎င်းတို့ နှစ်ယောက်မှာ အိပ် ရေးပျက်လာကြဟန်ဖြင့် ရထားထွက်ကတည်းက နှစ်နှစ် မြိုက်မြိုက်အိပ်ရင်း လိုက်ပါကြသည်။

မီးရထားတွဲတွင် ခရီးသည် နည်းပါးသည်။ တင် တင်ရီတို့ လူသိုက်ချည်း ရှိသည်။ လူနည်းပါးခြင်းအတွက် တင်တင်ရီ၏ စိတ်တွင် စိုးရိမ်စိတ်ပေါ်လာသည်။

မြစ်ငယ်ဘူတာမှ အထွက်တွင် ရထားပေါ်၌ တောင်း ရမ်း စားသောက်သူ မြေးအဘိုးနှစ်ယောက် ပါလာကြောင်း သတိပြုမိသည်။ အဖိုးလုပ်သူသည် ဟွန်းတယောအဟောင်း ကလေးကို ကိုင်ထားသည်။ မျက်မမြင်တစ်ယောက် ဖြစ်ပုံရ သည်။ မြေးလုပ်သူမှာ တင်တင်ရီနှင့်ရွယ်တူ၏ လောက်ပင်။ အရပ်အမောင်း ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်မှာလည်း တူသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ၎င်းတို့ မြေးအဘိုးကို တင်တင်ရီ သတိပြုမိ ခြင်း ဖြစ်သည်။ မီးရထားထွက်၍ အတန်မျှ အရှိန်ရပြီဆိုလျှင် သူတောင်းစားမြေးအဘိုးက သူတို့ လုပ်ငန်းစလည်။

အဘိုးက မီးရထားကြမ်းပြင်တွင် ထိုင်သည်။ သူ၏ တယောကို အသံညှိသည်။ သမီးလုပ်သူက စည်းနှင့်ဂျပ်ကို လွယ်အိတ်အတွင်းမှ ထုတ်ယူကာ စည်းကို နှစ်ချက်ခပ်လိုက် သည်။ ရထားတွဲရှိလူများ ၎င်းတို့ထံ အာရုံ ရောက်သွား သည်။ တင်တင်ရီနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ခုံတန်း၌ အိပ်နေသူပင် အိပ်ရာမှထကာ ထိုမြေးအဘိုးဘက်သို့ လှမ်းကြည့်သည်။

တင်တင်ရီသည် မြေးလုပ်သူကို အထူးတလည် စိတ်ဝင်စားသည်။ ထိုမိန့်ကလေးသည် ခုံတန်းကျောမှတွင် လက်ထောက်ကာ တင်တင်ရီတို့ ဘက်သို့ လှည့်၍ ရပ်နေ သည်။

အကယ်၍ အဝတ်အစားများကသာ ညစ်ပတ်ပေကျံ မနေဘူးဆိုလျှင်၊ ခေါင်းတွင် မညစ်ညမ်းနေသော မျက်နှာသုတ် ပဝါပွပွကြီးသာ ပေါင်းမထားဘူးဆိုလျှင် ထိုမိန်းကလေး၏ ရုပ်သွင်မှာ အကြည့် ဆိုးလိမ့်မည်မထင်။ သူမ၏ အသွင် အပြင်မှာအဝတ်အဆင်ကြောင့်သာ မဟုတ်ပါက ဖုန်းတောင်း ယာစကောဟု ထင်မှတ်ရဖွယ် မရှိ။ အသား လတ်လတ်။ မျက်နှာပိုင်းပိုင်း၊ မျက်လုံး ကြည်ကြည်ကလေးနှင့် ကြည့် ပျော်ရွှေပျော်ရွှေသော ရုပ်မျိုးပင်။ သူတို့မြေးအဘိုးသည် ရေပန်း အစားဆုံးဖြစ်သော ခေတ်ပေါ် သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို သီဆိုကြ သည်။ မိန်းကလေး၏ အသံမှာ မဆိုးလှ။ တယောသံ မှာလည်း နားပျော်ဖွယ်ရှိသည်။ စည်းဝါးနှင့် ငှာန်ကရိုဏ်း ကျန်သည်။ သီချင်းဆုံးသောအခါ မိန်းကလေးသည် 'ဘုရား အလောင်းမာဒင်ပင် ဝိပါက ဝဋ်ကြွေးကြောင့် ဖုန်းတောင်း ယာစကော ဖြစ်ခဲ့ဖူးကြောင်း' အစချီကာ ကရုဏာသက်စဖွယ် ပြောဆို တောင်းရမ်းသည်။

ယင်းအချိန်တွင် မီးရထားသည် ဘူတာတစ်ခု၌ ဆိုက်ကပ်မိသည်။ အမှတ်မထင် ဆိုသလို တင်တင်ရီသည် မီးရထား ပြတင်းပေါက်မှ ပြင်ပသို့ ကြည့်မိသည်။ တင် တင်ရီ၏ ရင်မှာ ဆတ်ဆတ်ခါမျှ လှုပ်ရှားသွားရသည်။

သူမ မြင်ရသော အရာမှာ . . . ခင်မောင်စိုး။

ခင်မောင်စိုးသည် တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်။

အထီးတည်း မဟုတ်။ ရဲသားအချို့ကို ဦးဆောင်လာသည်။

မီးရထား ရောက်အလားကို ဘူတာမှ ကြိုစောင့်နေပုံရသည်။

သူစောင့်နေသူမှာ မိမိမှတစ်ပါး အခြားသူ မဖြစ်နိုင်ကြောင်း တင်တင်ရီ သိသည်။ သူသည် တင်တင်ရီ အိမ်မှ ထွက်ပြေး

သွားကြောင်း တစ်နည်းနည်း သိခဲ့ပုံရသည်။ လမ်းမှ ဆီးကြို

ဖမ်းဆီးလိုပုံ ပေါ်သည်။ တင်တင်ရီ၏ အတွေးမှန်ကြောင်း

ထိုဘူတာမှ တက်လာသော သူတစ်ဦး၏ စကားအရ ထင်

ရှားလာသည်။ မီးရထားတွဲပေါ်မှာ လူအချို့က ပြောသည်။

"ရဲတွေပါလား။ ဘိန်းချမယ့် သတင်းကြားလို့နဲ့

တူတယ်"

ထိုအခါ ဘူတာမှ တက်လာသူက

"မဟုတ်ဘူးဗျ။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ရှာတာ။

အိမ်က ထွက်ပြေးသွားလို့တဲ့။ ရွှေတွေ ငွေတွေ အများကြီး

ပါသွားတတ်"

ရုတ်တရက်တွင် တင်တင်ရီသည် ဘာလုပ်ရမည်

မသိတတ်နိုင်သလို ရှိသည်။ အစဉ်းစားရခက်သည်။ အတွေး

ရကျပ်သည်။ တစ်ခုပဲရှိသည်။ ခင်မောင်စိုး၏ လက်အတွင်း

မည်သည့် နည်းနှင့်မျှမကျရောက်လိုခြင်း ဖြစ်သည်။

မီးရထားသည်ဘူတာမှ ခွာသည်။ တော်ပါသေး သည်။ ခင်မောင်စိုးတို့က အခြားတွဲတစ်တွဲသို့ တက်သွား သည်။ သူတို့သည် တစ်တွဲပြီး တစ်တွဲ ကူး၍ ရှာဖွေလာ မည်မှာ သေချာသည်။ သည်မီးရထားတွင် တင်တင်ရီပါလာ မည်ကို အတတ်သိခဲ့ပုံရသည်။ တင်တင်ရီ၏ သူငယ်ချင်းထံမှ သိဖို့ရန် မလွယ်ကူ။ သူငယ်ချင်းသည် နှုတ်လုံသူဖြစ်သည်။ တင်တင်ရီ ဘူတာအဆင်းတွင် တစ်စုံတစ်ယောက်က တွေ့ သွားခဲ့ပေလိမ့်မည်။ ထိုသူက ပြောပြခဲ့ခြင်း ဖြစ်နိုင်သည်။ တင်တင်ရီသည် မီးရထားပေါ်မှ ခုန်ချလျက် ချန်နေရစ်ချင် သည်။ ထိုအခါ မဝံ့ရဲသည်ကို ဒေါသ ဖြစ်မိသည်။

ပြတင်းပေါက်မှ လှမ်းကြည့်မိသည်။ ရဲသားများနှင့် ခင်မောင်စိုးတို့သည် မီးရထားသွားနေဆဲမှာပင် မီးရထားတွဲ အတက် အဆင်းလက်ကိုင်ကွင်းများကို အားပြုလျက် တစ် တွဲမှသည် တစ်တွဲသို့ ကူးလာကြောင်း တွေ့ရသည်။ တင်တင် ရီရှိရာတွဲနှင့် နီးကပ်လာပြီ။ တင်တင်ရီ၏ ရင်မှာ ပို၍ ခုန်လာ ရလေပြီ။ တစ်ကိုယ်လုံး တဆတ်ဆတ်တုန်ချင်မတတ်ရှိလာ ရပေပြီ။

ယင်းအခိုက်မှာပင် တင်တင်ရီ၏အပါးသို့ သူတောင်း စား မကလေး ရောက်လာသည်။ တင်တင်ရီရှေ့သို့ ခွက် ထိုးခံသည်။ တင်တင်ရီသည် ပိုက်ဆံ မထည့်မိ။ မိန်းကလေး ကိုသာ ကြောင်၍ ကြည့်နေမိသည်။

"အစ်မရယ် သဒ္ဒါတတ်အား၊ နည်းများမဆိုစွန့်ကြ ပါ"

တင်တင်ရီတွင် အကြံတစ်ခု လက်ခနဲ ရလာသည်။ ကိုယ်ကိုကျောမှီနှင့် ဆတ်ခနဲ ခွာလိုက်မိသည်။ ထိုင်ရာမှ ထရပ်လိုက်သည်။ သူမ၏ အပြုအမူကြောင့် ရှေ့မှမိန်းက လေးပင် လန့်ဖျပ်သွားရသည်။ တင်တင်ရီသည် သူတောင်း စားမကလေး၏ လက်ကို ဆွဲလိုက်သည်။ လူရှင်းရာ အိမ် သာခန်း ဘက်သို့ ဆွဲခေါ်ခဲ့သည်။ သူတောင်းစားမကလေးမှာ ရုန်းကန်ရန် သတိမရနိုင်လောက်အောင် အံ့ဩထိတ်လန့်စွာ ဖြင့် တင်တင်ရီ၏ နောက်မှပါခဲ့သည်။ အိမ်သာခန်းအနီးသို့ ရောက်လာသည်။

"ကိုယ့်ကို ကူညီပါလားကွယ်။ ကိုယ်မင်းကို ပိုက်ဆံ အများကြီးပေးမယ်"

တင်တင်ရီ အရေးတကြီးဆိုသည်။

"ကျွန်မ ဘယ်လိုကူညီရမှာလဲဟင်"

သူတောင်းစားမကလေးမှာ ခြောက်ခြားနေဆဲ။

"ကိုယ့်အကြောင်း အတိုချုပ်ပြောပြမယ်။ ကိုယ်အိမ် က ထွက်ပြေးလာတာ။ အခု ကိုယ့်ကို အိမ်က မီးရထားတွဲ

တွေမှာ လိုက်ရှာနေကြတယ်။ ကိုယ်အိမ်ကို မပြန်ချင်ဘူး။ ကိုယ်ပါလို့ သူတို့မသိအောင် ရုပ်ဖျက်ချင်တယ်။ ဒီတော့ မင်းနဲ့ကိုယ် အဝတ်ချင်းလဲဝတ်ရအောင်။ နေရာချင်း လဲကြရအောင်ဟုတ်လား။”

တင်တင်ရီ၏ စကားကို မိန်းကလေး အတော်ကြီး နားလည်အောင် ကြိုးစားရပုံပေါ်သည်။ တွေ့၍ စဉ်းစားနေသည်။

“လုပ်ပါကွယ်။ ဒီတစ်ခုတည်း ကူညီပါ။ ဟုတ်လား။”

တင်တင်ရီမှာ ကသောကမျော နိုင်နေသည်။

“မင်းအဝတ်အစားတွေ ကိုယ်ဝတ်ထားမယ်။ မင်းနေရာမှာ ကိုယ်နေမယ်။ မင်းက ကိုယ်အဝတ်အစားတွေဝတ်ပြီး ကိုယ်နေရာမှာ ထိုင်နေရုံပဲ။ မင်းမှာ ဘယ်လို အန္တရာယ်မှ မတွေ့စေရဘူး။ ဘာမှလဲ ကြောက်စရာ မလိုဘူး။ ဒီအတွက် မင်းကို ပိုက်ဆံအများကြီးပေးမယ်”

သည်တော့မှပင် မိန်းကလေးက တင်တင်ရီ၏ ဆိုလိုချက်ကို သဘောပေါက်မိဟန်တူသည်။

“အစ်မက ငွေဘယ်လောက် ပေးမှာလဲဟင်”

“တစ်ဆယ်”

“တစ်ဆယ်ထဲလား။”

သူက ဈေးကိုင်နေသေးသည်။

“နစ်ဆယ်”

မိန်းကလေးက သဘောတူကြောင်းပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ သို့ဖြင့် တင်တင်ရီနှင့် သူတောင်းစားမကလေးတို့ အိမ်သာခန်းအတွင်း ဝင်ခဲ့ကြသည်။ အဝတ်ချင်းလဲလှယ် ဝတ်ဆင်ကြသည်။ များမကြာမီမှာပင် အသွင် တစ်မျိုးစီဖြင့် အိမ်သာခန်းအတွင်းမှ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

တင်တင်ရီသည် စုတ်ပြန်စော်နေသော အဝတ်များကို ဝတ်ထားသည်။ ခေါင်းတွင် မျက်နှာသုတ်ပင်ကို ပေါင်းထားသည်။ သူတောင်းစားမကလေးမှာမူ တင်တင်ရီတွင်ရှိသမျှ အဝတ်အစားများအနက် အကောင်းဆုံးဖြစ်သော အဝတ်အစားကို ဝတ်ထားသည်။

အိမ်သာခန်းမှနုတ်၍ ကြည့်မိစဉ်က တင်တင်ရီသည် ကိုယ့်ကိုယ်ကို မမှတ်မိနိုင်လောက်အောင် ရုပ်ပြောင်းသွားကြောင်း တွေ့ရသည်။ သူတောင်းစားမကလေးမှာလည်း မဝတ်စဖူး အဝတ်များကို ဝတ်ကာ သူ့ကိုယ်သူ အရိပ်တကြည့်ကြည့် ဖြစ်နေသည်။

အိမ်သာခန်းမှ အထွက်တွင် မိမိကိုယ်၌ တစ်စုံတစ်ခု လိုနေ၍ သူတောင်းစားမကလေးမှာ တစ်စုံတစ်ခု ပိုနေ

သည်ဟု တင်တင်ရီ ထင်သည်။ ထို့ကြောင့် စစ်ဆေးကြည့်ရာ တောင်းရာတွင် အသုံးပြုသော သတ္တုရွက် သူတောင်းစားမကလေး၏ လက်တွင်ပင် ရှိနေသေးကြောင်း တွေ့ရသည်။

တင်တင်ရီသည် စိတ်လှုပ်ရှားနေရသည့် အကြားမှ ရယ်ချင်စိတ် မပေါ်လာမိသေးသည်။ သတ္တုရွက်ကို ဆွဲယူလိုက်သည်။ ယင်းအခိုက်တွင် ခင်မောင်စိုးတို့ လူခိုက်တင်တင်ရီတို့ တွဲသို့ ရောက်ရှိလာကြပြီ ဖြစ်လေသည်။

သူတောင်းစားမကလေးမှာ အကင်းပါး၍ ရဲရင့်ဟန်တူသည်။ တင်တင်ရီ၏ ထိုင်ခုံတွင် အမြိုင်သား ဝင်ထိုင်သည်။ စောစောက တင်တင်ရီဖတ်ရန်ထားသော စာအုပ်ကို အကျအန ကိုင်ထားသည်။

တင်တင်ရီသည်လည်း သူတောင်းစား အဘိုးကြီး နံဘေးကြမ်းပြင်တွင် ကျုံ့ကျုံ့ရုံ့ရုံ့ ထိုင်ချလိုက်ရသည်။ မျက်နှာကို မမြင်သာစေရန် တတ်နိုင်သမျှ ငုံ့ထားရသည်။ ခင်မောင်စိုးတို့ ရောက်လာသည့်အတွက် လူတို့၏ အာရုံသည် သူတို့အပေါ်၌ ကျရောက်သွား သည်။ သူတို့ကိုသာ ကြည့်နေကြသည်။ တင်တင်ရီတို့ကိုကရမစိုက်အားခဲ။ ငိုက်မြည်းနေကြသူများလည်း လန့်နိုးလာသည်။

မည်သို့ပင်ဆိုစေ တင်တင်ရီမှာ တုန်လှုပ်လျက် ရှိရသည် အမှန်။ ချောက်ချားမှုသည် သူမ၏ စိတ်အစဉ်ကို စိုးမိုးထားသည်။ ရင်မှာလည်း တထိတ်ထိတ် ခုန်နေဆဲ။

ခင်မောင်စိုးသည် ရထားတွဲပေါ်ရှိ လူတကာ၏ မျက်နှာကို စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်သည်။ အထူးသဖြင့် သည်ရထားတွဲပေါ်ရှိ လူတို့အနက် အငယ်ရွယ်ဆုံး ဖြစ်သော တင်တင်ရီနှင့် နေရာလဲထားသော သူတောင်းစားမကလေးကို သတိထား၍ အကြည့်ဆုံးဖြစ်သည်။ ဤသည်ကို တင်တင်ရီသည် ခေါင်းငုံ့ထားရာမှ တိတ်တခိုးကြည့်ရင်း မြင်ရသည်။

တင်တင်ရီကိုမူ သူလှည့်စောင်း၍ပင် မကြည့်။ တကယ်တမ်းသူတောင်းစားဟု အထင်ရောက်ဟန်ရှိသည်။

ခင်မောင်စိုးသည် တွဲအစမှသည် အဆုံးတိုင်အောင် ကြည့်ပြီးနောက် စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြစ်ရဟန်ဖြင့် သက်ပြင်းရှိက်လိုက်သည်။ စင်စစ်သည်ရထားတွင် လူစီးတွဲအနေနှင့် သည်တွဲမှာ နောက်ဆုံးတွဲ ဖြစ်သည်။ နောက်တွင် ဂါတ်ဗိုလ်တွဲသာ ကျန်တော့သည်။ သို့ဖြစ်၍ စိတ်ပျက်သွားခြင်းပင် ဖြစ်မည်။ သူ့ထက် စိတ်ပျက်ရသူမှာ တင်တင်ရီ ဖြစ်သည်။

အကယ်၍ နောက်တွင် မီးရထားတွဲ ကျန်သေးသည်ဆိုပါကသည်တွဲကို ရှာပြီးလျှင် သူတို့ အခြားတွဲသို့ ကူးသွားမည်မှာ သေချာသည်။ ယခုမူ နောက်ဆုံး တွဲဖြစ်၍ သူတို့မကျူးကြတော့။ သည်တွဲမှာပင် သောင်တင်နေသည်။

သူတို့ ရှိနေသမျှ တင်တင်ရီ မျက်နှာမဖော်ရဲ။ စိတ်ထဲ မှာလည်း ကျဉ်းကျပ်လာသည်။ ပို၍ဆိုးသည်မှာ ခင်မောင်စိုးသည် ရဲအရာရှိ တစ်ဦးနှင့် အတူ တင်တင်ရီ၏ အပါးတွင် လာ၍ ရပ်နေခြင်း ဖြစ်သည်။ သူ၏သက္ကလပ်ဘောင်းဘီနှင့် ပြောင်လက်သောရူးဖိနပ်ကို နီးကပ်စွာတွေ့နေရသည်။ တင်တင်ရီမှာ မလှုပ်ရှားရဲလောက်အောင် ဖြစ်နေသည်။ မထိုင်စေဖူးအနေအထားဖြင့် ထိုင်နေရသဖြင့် မြေတစ်ဘက်ကျင်နေသည်။ ဝေဒနာမှာ ဆိုးရွားလှသည်မှန်သော်လည်း နေရာ မပြောင်းဝံ့။

“ဘယ်နှယ်လဲ ကိုခင်မောင်စိုး။ သူ ဒီမီးရထားမှာ မပါတာ သေချာပြီ ထင်တယ်”

ရဲအရာရှိ၏ စကား။
“အေးဗျာ ကျုပ်တို့တွေ အမော အဖတ်တင်နေပြီ”
စီးကရက်ရိုက်ဖွားခြင်းနှင့်အတူ ခင်မောင်စိုးဆိုသည်။

တင်တင်ရီ၏ ဘေးမှ သူတောင်းစား အဘိုးကြီး လှုပ်ရှားလာသည်။ စောစောက သူသည် ကွမ်းတစ်ယာ မြှိုနေသည်။ ဟွန်းတယောကို ကောက်ကိုင်ကာ အသံညှိသည်။

“တောင်းလို့ ဘယ်လောက်ရလဲ လုံမလေး”

အမိုးကြီး၏အမေး
တင်တင်ရီရုတ်တရက်မဖြေတတ်၊ မဖြေပုံ၊ မဖြေနိုင်။

“ဟဲ့ မေးနေတာ မကြားဘူးလား”

ဆိုမှ . . .
“နှစ်ဆယ်”

ဟုယောင်ယမ်းပြောလိုက်မိသည်။

“ပြားနှစ်ဆယ်ထဲလား”

“အင်း”

အဘိုးကြီး သည်မျှနှင့် တိတ်သွားသောကြောင့် တင်တင်ရီ ဝမ်းသာသွားသည်။ ကျေးဇူးတင်ရသေးတော့သည်။

အမိုးကြီးသည် တယောတစ်ပိုဒ်ကို ထိုးသည်။ ထိုနောက် သီချင်းတစ်ပုဒ်စသည်။ သီချင်းပိုဒ်ဆုံးလျှင် အစမှပြန်စသည်။ သီချင်းမှာ “အိုကြောဆုံးမယ်” ချီ အလှမ်းပတ်ဖျိုးဖြစ်သည်။ တင်တင်ရီသည် တယောသံကို နားထောင်ရင်း ထိုသီချင်းမှာ ကျောင်းကပ္ပတစ်ခုအတွက် တိုက်ဘူးသော သီချင်း ဖြစ်နေသည်ကို သတိရသည်။

သီချင်းကိုအစတွင်ပင် ရပ်လိုက်ကာ အဘိုးကြီးသည် တင်တင်ရီဘက်ကို မမြင်ရသောမျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်သည်။ ပါးစပ်မှလည်း ‘ဆို’ ဟု အမိန့်ပေးသည်။ တင်တင်ရီသည် အံ့ဩနေသည်။ ကြောင်နေသည်။ အဘိုးကြီးသည် သီချင်းစသည်။ တင်တင်ရီ အသံတိတ်နေသည်။

“ဟဲ့ ကောင်မလေး ဆိုဆိုတာ မကြားဖူးလား”
အမိုးကြီးမှာ ဒေါသဖြစ်ရဟန်ရှိသည်။

သီချင်းကို ပြန်စသည်။ တင်တင်ရီ ယခုတိုင်အောင် ဆွံ့အနေဆဲ။ သူမ၏နေရာကို ယူထားသော မိန်းကလေးဘက်သို့ အားကိုးတကြီး ကြည့်မိသည်။ ထိုအခါ မိန်းကလေးက မိမိအား စိုးရိမ်တကြီး ကြည့်နေကြောင်း မြင်ရသည်။

“ဒီကောင်မလေး ဒီနေ့ဘာဖြစ်နေလဲဟင် အရိုက်ခံချင်ပြီထင်တယ်”

အဘိုးကြီးက ကြိမ်းရင်း ဘိုးတံဖြင့် လှမ်းခေါက်လိုက်သည်။ တင်တင်ရီ၏ ခေါင်းမှာ ပူသွားသည်။ အဘိုးကြီးက သီချင်းကို ပြန်စသည်။ တင်တင်ရီသည် တုန်သောအသံသည် ယခုမှ လည်ချောင်းကို ခဲခဲယဉ်းယဉ်း တိုးထွက်လာသည်။

“အို ကြောဆုံးမယ်။ ကောသွယ်လျားလျား၊ မောင်သနားလှတယ်။ အို ဘယ်နှယ်ဖော်မပါ။ သွားရှာရော ဝေးမြေတာ သစင်ညှာ ခွင်ပြက သင်းတယ် မြိုင်တွင်းတောရရုံ၊ ငှက်ကျေးဖော်ရွှေရဲ့”

တင်တင်ရီ၏ အသံသည်သာသည်။ ချီအေးသည်။ ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့ တုန်တုန်လှုပ်လှုပ်လေး သီဆိုရသဖြင့် အသံပြတ်ထောင်း ဖြစ်နေပုံက တမျိုးနား ထောင်ကောင်းသည်။ လူတို့၏ အာရုံသည် တင်တင်ရီထံ ရောက်လာပြန်လေသည်။ တစ်တွဲလုံးငြိမ်သက်သွားလေသည်။

တယောရင် အဘိုးကြီးမှာ ဆန်းကြယ်သလို ဖြစ်သွားသည်။ သူသည် နမူးကြောကို ရှဲ့ကားအသံကို စူးစိုက်စွာနားထောင်သည်။ သူ့မြေးကလေး၏ အသံနှင့် မတူသည်ကိုကား သတိထားမိပုံရသည်။ သို့ရာတွင် အခြားသူတစ်ယောက်က အစားဝင်ဆိုလိမ့်မည်ဟူ၍မှ ထင်မိဟန်မတူ။ ယင်းအဖြစ်မျိုး မဖြစ်နိုင်ဟု ယုံကြည်နေခဲ့ဟန်တူသည်။ သူ့မြေးကလေး၏အသံကသာ ထူးထူးခြားခြား ကောင်းနေခြင်း ဖြစ်မည်ဟု တွေးမိဟန်ဖြင့် တယောကို စိတ်ပါလက်ပါ ထိုးသည်။ တင်တင်ရီနေရာတွင် ထိုင်နေသော မိန်းကလေးမှာ ယခုမှ စိတ်အေးသွားရသလိုရှိသည်။

တင်တင်ရီမှာမှ စိတ်တွင် တုန်လှုပ်မိသည်သာမက သေး၊ ရင်တထိတ်ထိတ် ခုန်နေမိသည်သာမကသေး တစ်ကိုယ်လုံး သွေးခဲသွားရတော့မလောက် အေးစက်လာသည်။ မရဲတရဲ ခိုးကြည့်မိသောအခါ ခင်မောင်စိုးသည် သီချင်းကို စူးစိုက် နားထောင်နေကြောင်း တွေ့ရသည်။ သူမှပတ်မိလေမလားဟု စိတ်မှာတထင်ထင်နှင့်။

တယောရှင် အဘိုးဆိုက လက်တွေ့သွားဟန်ဖြင့် သဖြန်ပိုဒ်ကို ဆက်နေပြန်ချေသည်။

“လွမ်းလို့မကုန်၊ နဂါးရဲ့ရွှေတိမ်ဆင်းဆီက၊ ရှု တိုင်း သာလှ။ သွားရှာရောမေ၊ မိလင်လေးမဖြင့်ပုံပါဘု၊ ရွှေရင်မှာ ပူဖြာဆိုက်အောင် ဆွေးလိုက်မေက”

သီချင်းဆုံးသွားသည်။ အကယ်၍ မှန်းတောင်းယာ စကား အနေအထားမျိုးဖြင့်သာ မဟုတ်ပါက လူတကာတို့ ၏ လက်ခုပ်သံကို ကြားရလိမ့်မည်ထင်သည်။ လူတိုင်းက ဩဘာသံပေးကြလိမ့်မည် ထင်သည်။ ယခုမှ လူအားလုံး ငြိမ်နေကြသည်။ တင်တင်ရီအဖို့မှာမူ အခြားဘာမျှ သတိမရ။ ခင်မောင်စိုးအနေနှင့် အသံကြောင့် မိမိအား မှတ်မိသွားလေ ပြီလားထင်ကာ မပုံမရုံ ရှိဆဲပင်။

ယင်းအခိုက် တင်တင်ရီ၏ရှေ့မှ သတ္တုခွက်ထဲသို့ တစ်ကျပ်တန်ငွေစက္ကူ အခေါက်ကလေး ကျလာသည်။ ခင် မောင်စိုးက ပစ်ချလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ တင်တင်ရီ၏ ရင်တွင် နှေးခနဲ ခံစားရသည်။ ယူသည်မိမိအား မမှတ်မိ။ သူတောင်း စားဟုပင် ထင်နေပုံရသည်။ ထိုအတွက် ကျေနပ်ရသည်။ တစ်ပြိုင်နက်တည်းမှာလည်း ခံပြင်းနာကြည်းခြင်း ဂယက် တို့ရင်ထဲမှာ ရိုက်ခတ်ရပြန်သည်။

သို့ဖြင့် ကျောက်ဆည်ဘူတာတွင် မီးရထားဆိုက် ကပ်မိသည်။ ခင်မောင်စိုးတို့ လူသိုက် စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဆင်းသွားသည်။ ၎င်းတို့၏ နောက်ကျောက်စား ကြည့်ရင်း တင်တင်ရီ သက်ပြင်းရှိုက်လိုက်မိလေသည်။

*

“မိန်းကလေးက ဘယ်လိုသွားမှာလဲဟင်”
ရုတ်တရက် အမေးခံလိုက်ရသဖြင့် တင်တင်ရီ အံ့ အားသင့်သွားသည်။

“ဗျာ”
ဆိုမိသည်။

“မိန်းကလေးက ဘယ်သွားမှာလဲ၊ ရန်ကုန်အထိပဲ လား”

မေးလာသူမှာ မိမိနှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်မှ ဖြစ်သည်။ ရင်းနှီးဖော်ရွေသော အပြုံးဖြင့် ပြုံးရင်းမေးလာခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဟုတ်ကဲ့”
တင်တင်ရီ အထစ်ထစ် အငေါ့ငေါ့ဖြေမိသည်။

ယခုမှ နေရာပြန်ရောက်ဆဲ ဆီးကြိုမေးမြန်းခြင်း ခံ လိုက်ရဖြင့် တင်တင်ရီတုန်လှုပ်သွားမိသည်။ ကျောက်ဆည်

ဘူတာသည် နောက်တွင် ကျန်ရစ်သည်။ ယင်းဘူတာ၌ သူ တောင်းစားမြေးအဖိုး ဆင်းနေရစ်သည်။ တင်တင်ရီသည် သူမကတိထားခဲ့သည့်အတိုင်း ငွေနှစ်ဆယ်ပေးသည်။ သူတောင်းစားမကလေးသည် တင်တင်ရီ၏ အဝတ်အစား များကို ချွတ်လဲပေးရမှာ နှမြောသလိုရှိနေကြောင်း တွေ့ရ သည်။

“အဲဒါကို ချွတ်မနေနဲ့တော့”
တင်တင်ရီဆိုသည်။
“ရှင်”

“အဲဒါကို တစ်ခါထဲ ဝတ်သွားတော့။ ကိုယ့်ကိုသာ သေတ္တာယူပေး”

တင်တင်ရီသည် သေတ္တာထဲမှာ အခြားဝတ်စုံတစ်ယူ ဝတ်သည်။ စောစောက သူတောင်းစားမလေး၏ အဝတ် အစားများကိုပြန်ပေးလိုက်သည်။ ထိုအခါ မိန်းကလေးမှာ အလွန်အမင်း ကျေနပ်သွားရှာသည်။

“ဝမ်းသာလိုက်တာ အစ်မရယ်၊ ကျွန်မငွေတောင် မယူချင်တော့ဘူး”

သို့ပေမယ့် ငွေကိုလည်း ပြန်မပေးခဲ့။
သူတို့ မြေးအဘိုးသည် ရထားထွက်ခါနီးမှ ကသိုက် ကရိုက်ဆင်းသွားသည်။

တင်တင်ရီ နေရာမှာ ပြန်ထိုင်သည်။ ကျောက်ဆည် ဘူတာမှ ရထားထွက်ခဲ့သည်။ ကျောက်ဆည်မြို့၏ အရှေ့ ဘက်မှတောင်စဉ်ခွန်ထပ်ကို ငေးကြည့်နေသည်။ ထိုစဉ်တွင် အမေးခံရခြင်းဖြစ်သည်။ အဘယ်မျှ ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်သည့် အပြုံးဆိုစေ တင်တင်ရီ လန့်ဖျပ်နေမိဆဲပင်။

“မိန်းကလေးမှာ အဖော်မပါဘူးလား”
သူက စပ်စုနေပြန်သည်။

သူ၏ အသက်မှာ ငါးဆယ်ကျော်။ ခြောက်ဆယ် နီးပါးဖြစ်၍ တင်တင်ရီမှာ တစ်မျိုးတော့အနေရ အထိုင်ရ သက်သာသည်။ ရုပ်ကလည်း ရည်ရည်မွန်မွန်ပင်။ တင်တင် ရီနှင့် မျက်စိစောင်းထိုးတွင် ထိုင်နေသူမှာ သူ၏အဖော်ပင် ဖြစ်သည်။ ထိုသူသည် တင်တင်ရီအား အက်ခတ်သလို လှမ်းလှမ်းကြည့် နေကြောင်း တွေ့ရသည်။

“မိန်းကလေး အိမ်က ထွက်ပြေးလာတာ မဟုတ် လားဟင်”

“ဗျာ”
တိုက်ရိုက်ကျလွန်းသော အမေးကြောင့် တင်တင် ရီ

ခြောက်ခြားသွားသည်။
တစ်ကိုယ်လုံးတုန်သွားသည်။

တင်တင်ရီ တုန်လှုပ်သွားပုံကို ကြည့်ကာ သူက သဘောကျသလို ရယ်လိုက်သည်။ ပြီးလျှင် တင်တင်ရီ၏ မျက်နှာကို စိုးစိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ အလေးအနက် ပြောသည်။

“မင်း ဘာလုပ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ အဘအားလုံး မြင်ပါ တယ်ကွယ်”

တင်တင်ရီသည် သူ့ရှေ့မှောက်မှ ခြက်ခြင်းထွက် ပြေးလိုက်ချင်သည်။ ရတားပြတင်းပေါက်မှ ခုန်ချလိုက်ချင် သည်။

“အဘကို မကြောက်ပါနဲ့ အဘမင်းကို ဒုက္ခမပေး ပါဘူး။ ဖြစ်နိုင်မယ်ဆိုရင် ကူညီချင်လို့ပါ”

သို့တိုင်အောင် တင်တင်ရီ ကြောက်စိတ်မပြေသေး။ ထိတ်လန့်နေမိဆဲပင်။

“အဘနဲ့မယ် ဦးမြတ်စံလို့ ခေါ်တယ်။ သမီးနာမည် ကကော”

“တင်တင်ရီပါ”

“တင်တင်ရီ၊ ဟုတ်ပြီ အဘနာမည်ကိုလဲ မှတ်ထား နော်၊ သမီးနဲ့မည်ကိုလဲ မှတ်ထားမယ်။ ဒါထက် သမီး ဘာလို့ အိမ်ကထွက်ပြေးခဲ့ရတာလဲဟင်”

“မနေချင်လို့ပါ။ ဒါပေမယ့် ရွှေတွေ ငွေတွေ ပါလာ ခဲ့တယ်ဆိုတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး”

“ဟုတ်ပါပြီ ဘာလို့ မနေချင်တာလဲ”

တင်တင်ရီ စိတ်တိုလာသည်။ စပ်စုရန်ကောထင် သည်။

“ကျွန်တော့်ကို အိမ်က ယောကျ်ားပေးစားချင်တယ်။ ကျွန်တော်က မယူချင်ဘူး။ ဒါကြောင့်ပါ”

“ဪ ဪ”

ဦးမြတ်စံဆိုသူ ခေါင်းတညိတ်ညိတ်လှုပ်နေသည်။ တစ်ဘက်နဲ့မှ သူ့၏အဖော် တင်တင်ရီတို့ ခုံသို့ ကူးလာ သည်။

“သူ့နာမည် ကိုသော်တာလို့ ခေါ်တယ်”

ထိုသူ့ကို တင်တင်ရီနှင့် မိတ်ဆက်ပေးပြန်သည်။

“သိချင်းဆိုတာကို ဆရာတွေ ဘာတွေနဲ့ သင်ဖူး သ လားဟင်”

ကိုသော်တာမေးသည်။

“အနည်းအကျဉ်းပါ”

“ကတော့ က၊တတ်သလား”

ဦးမြတ်စံမေးသည်။

“အနည်းအကျဉ်းလောက်ပါပဲ”

ဦးမြတ်စံနှင့် ကိုသော်တာတို့ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်ကြသည်။ သူတို့ချင်းသာ နားလည်နိုင် သည့် မျက်နှာထားမျိုး ဖြစ်လာသည်။ ထိုနောက် သူတို့ ထပ်မံ စပ်စုခြင်း မရှိကြတော့။ စကားပင် မပြောဖြစ်။

မီးရထားသည် အရှိန်အဟုန်ပြင်းစွာ ပြေးနေဆဲ။

မန္တလေးနှင့် ဝေးသည်ထက် ဝေးလာပြီကို သိ သည်။ ယခုအခါ အတိတ်ဟူသည် မှုန်ဝါးခွဲရုံမက ပျောက် ကွယ်၍ပင် သွားခဲ့ချေပြီ။ အနာဂတ်သည်သာ မျှော်လင့် အား ထားရာ ဖြစ်ခဲ့ရပြီ ထင်သည်။

တင်တင်ရီ၏ ရင်မှာ ထွက်လာခဲ့မိခြင်းအတွက်မှား၍ များနေလေပြီလားဟု ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် စဉ်းစားမိ သည်။ စိုးရွံ့ထိတ်လန့် ရခြင်းများသည် တင်တင်ရီအား ကြီးစိုးလာသည်။

ရှေ့တွင် မည်သို့ ကြုံရဦးမည်မသိ။ အနာဂတ်သည် မည်သို့သောပုံစံမျိုးဖြင့် မိမိအား စောင့်ကြိုနေလေမည် မတွေး တတ်နိုင်။ လူပေသော အနာဂတ်ပင် ဖြစ်လေမည်လား။

အကြည်းတန်သော အနာဂတ်ပင် ဖြစ်လေမည်လား မပြော တတ်။ တစ်စုံတစ်ယောက်အပေါ် အားကိုးချင်စိတ် အလုံးလို ပေါ်လာသည်။ ရေနစ်သူကဲ့သို့ ကောက်ရိုးတစ်မျှင် ကိုပင် ဖြစ်စေ အားကိုးအားထား တစ်ခုအနေနှင့် ဆွဲကိုင်ချင်သည်။

သို့ဖြင့် တင်တင်ရီသည် ဦးမြတ်စံတို့အား စကား ရော့ဖွဲ့ရော ပြုမိတော့သည်။ ဤသည်မှာလည်း အကြောင်း ရှိသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် တင်တင်ရီအား လိုလားနှစ် သက်ပုံပြသသည်။ ရိုးသားတည်ကြည်သည့် မျက်နှာထား ရှိသည်။ အသက်အရွယ် ကြီးရင့်သူများလည်း ဖြစ်ကြသည်။

သို့အတွက် တင်တင်ရီရောနှောမိခြင်း ဖြစ်သည်။

“အဘက ရန်ကုန်ကပဲလားဟင်”

တင်တင်ရီမေးသည်။ ဦးမြတ်စံက ခေါင်းညိတ်ပြ သည်။

“ဒါထက် သမီးက ရန်ကုန်ဘယ်အပိုင်းကို သွားမှာ လဲ”

ပြန်မေးသည်။

တင်တင်ရီ လိပ်စာ စာရွက်ထုတ်ယူရသည်။ သွား မည့်နေရာကို ပြောရသည်။

“အဲဒီနေရာကို သွားတတ်တယ်ပေါ့”

တင်တင်ရီ ရုတ်တရက် မဖြေတတ်။ နောက်မှ ဆိုမိ သည်။

“အမှန်ကိုပြောရရင်တော့ အဲဒီနေရာကို ကျွန်တော် မသွားတတ်ပါဘူး အဘ။ ရန်ကုန်ရဲ့ ဘယ်နေရာကိုမှ မသွား

တတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော် ရန်ကုန်ကို တစ်ခေါက်မှ မရောက်ဖူးပါဘူး။”

တင်တင်ရီ၏ စကားကို ဦးမြတ်စံ အံ့ဩဟန်မပြပေ။

“ထင်ပါတယ်။ ဒါကြောင့်မေးတာ။ အဲဒီအိမ်က သမီးနဲ့ ဘာတော်လဲဟင်”

“ဘာမှ မတော်ပါဘူး။ အို တစ်ခါမှတောင် မြင်ဖူးကြတာ မဟုတ်ပါဖူး။”

“ကျွတ် ကျွတ်”

ဦးမြတ်စံ ညည်းသည်။

“ကလေးရယ် မသမာတဲ့လူတွေနဲ့ တွေ့သွားရင် ကလေးရဲ့ဘဝကို တွေးရုံစရာတောင် မရှိဘူး။ ရန်ကုန်ဆိုတာ မြို့ကြီးကွယ်။ အင်မတန်လဲရှုပ်ရွေတယ်။ မိုက်ရူးရဲလုပ်တယ်ဆိုတာ နေရာတာကတိုင်းမှာ ကောင်းတတ်တာမျိုး မဟုတ်ဘူး။”

ယခုမှပင် တင်တင်ရီ ပို၍ ကြောက်လန့်လာသည်။ ပို၍ ချောက်ချားလာသည်။ မငိုမိစေရန်မနည်း ချုပ်တည်းထားရသည်။

“ဒါပေမယ့် အခုမှတော့ မပူပါနဲ့ကွယ်။ အဘတို့ကူညီပါမယ်။ ရန်ကုန်ရောက်လို့ သမီးသွားမယ့်အိမ်ကို သွားချင်သွား အဘတို့အိမ်မှာ တည်းချင်တည်း။ ဒါမှမဟုတ် မန္တလေးကို ပြန်မယ်ဆိုရင်လဲပြန်ပေါ့။”

သည့်တော့်လည်း တင်တင်ရီ ဦးမြတ်စံကို ထိုင်ကန်တော့ချင်လောက်အောင် ဖြစ်လာသည်။ ဦးမြတ်စံတို့က တင်တင်ရီအတွက် နံနက်စာဝယ် ကျွေးသည်။ လမ်းတစ်လျှောက်လုံး စားသောက်ဖွယ်တွေ လျှင် ဝယ်၍ တယုတယ တွေးကြသည်ပင်။

“အဘတို့ မန္တလေးက လာတာမဟုတ်လား”

တင်တင်ရီ၏ အမေး။

ဦးမြတ်စံတို့ကို ကြည့်ရသည်မှာ များစွာရွှင်ရွှင်ပျပျ မရှိလှကြောင်း တင်တင်ရီတွေ့ရသည်။ သူတို့သည် တစ်စုံတစ်ခုအတွက် စိတ်အနော့ကိုအယှက် ဖြစ်ရဟန်တူသည်။ တင်တင်ရီနှင့် ရယ်မောပြောဆိုနေသော်လည်း တစ်ခဲ တစ်ရံမျက်နှာများ အိုစာသွားတတ်သည်။ သူတို့၏ ရိုရင်းစွဲဒုက္ခကို မကြာခဏ သတိရမိကြပုံပေးသည်။ ထိုကြောင့်လည်း ၎င်းတို့၏ ဒုက္ခကို ဝေမျှခံစားနိုင်ရန် တင်တင်ရီစကား စမိမြင်းဖြစ်သည်။

“ဟုတ်တယ် မန္တလေးကလာတာ”

“နေတာကတော့ ရန်ကုန်မှာပေါ့”

“ဒါပေါ့”

“မန္တလေးကို ဘာလာလုပ်တာလဲ”

စောစောကတော့ သူတို့ကမေးခွန်းထုတ်သူ။ တင်တင်ရီက အဖြေပေးသူ။ ယခုမူ ပြောင်းပြန်ဖြစ်နေသည်။ တင်တင်ရီအမေးကို သူတို့ပြန်ဖြေနေရသည်။

“အဘတို့ မန္တလေးကို လာရတဲ့အကြောင်း ပြောရမှာက အရှည်သားကွယ်။ ဒီလို အဘတို့က အငြိမ့်ထောင်တယ်။ ဒါနဲ့ အသက်မွေး ဝမ်းကျောင်းလာတာ ကြာလှပြီ။ ဒီနှစ်အငြိမ့်ကပိုအတွက် နယ်က စရငွေတွေ ဘာတွေယူ။ ဇာတ်လဲအသားကျ တိုက်ထားပြီးနေပြီ။ အဲဒီအချိန်မှာအဘတို့အငြိမ့်က ခေါင်းဆောင်မင်းသမီး ယောက်ျားနောက်လိုက်ပြေးတယ်။ အချိန်တန် အရွယ်ရောက်လို့ အိမ်ထောင်ပြုတယ်ဆိုတာ မဆန်းပါဘူး။ သူ့ကို အဘတို့ ခွင့်လွှတ်ပါတယ်။ တင့်တောင့်တင့်တယ် လက်ထပ်ဖြစ်အောင် ကူညီခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် ခက်တာက သူ အငြိမ့် ပြန်မကတော့တာပဲ။ သူ့ယောက်ျားက ဆရာဝန်ဆိုတော့ အငြိမ့်ပြန်ကမှာကို မလိုလားဘူး။ စပေါ်ငွေကို ပြန်လျှော်တယ်။”

“ဒီလိုနဲ့ ခေါင်းဆောင်မင်းသမီး အရှာထွက်ရင်း အဘတို့ရဲ့ကျေးဇူးမကင်းတဲ့ မင်းသမီးတစ်လက် မန္တလေးမှာ ရှိတာ သတိရလို့ မန္တလေးကိုလာတာ။ ဒီကျတော့ သူက အဘတို့ကို ကူညီချင်စိတ် ရှိပါတယ်။ အကြာကြီးမဟုတ်တောင် တစ်နှစ်လောက် ကပေးချင်တယ်။ ခက်တာက သူ့အနေနဲ့ မန္တလေးက မခွာနိုင်တာပဲ။ အဘတို့အနေနဲ့ကလဲ မန္တလေးကို ပြောင်းလာလို့က မဖြစ်။ ဒီလိုနဲ့ တပ်လန် ပြန်ရကြရတယ် ဆိုပါတော့”

ဦးမြတ်စံတို့၏ အခက်အခဲမှာ မသေးလှပါကလေး ထင်သည်။ ပူမည်ဆိုလျှင်လည်း ပူစရာပင်။

“အဲဒီတော့ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ အဘ”

“ဒါကြောင့် ဦးနောက်ချောက်နေရတာပေါ့။ မတတ်သာတဲ့အဆုံး စရငွေတွေ ပြန်လျှော်ပြီး အငြိမ့်အဖွဲ့ကို ဖျက်ပစ်ရတော့မှာပဲ”

တင်တင်ရီမှာ ဦးမြတ်စံတို့အတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်လာရသည်။ သက်ပြင်းရိုက်မိသည်။

“စိတ်ညစ်လို့ ဖြစ် ကမ်းနားသေး သွားထိုင်နေလိုက်တာမှ မြစ်လယ်က သပွတ်အုတ်စံထွေး မျောလာရော ဆိုတာလို့ ဖြစ်နေပြီလား တင်တင်ရီ”

ကိုသော်တာကမူ ရယ်စရာ ပြောနိုင်ပေသေးသည်။

ဦးမြတ်စံ၏ မျက်နှာသည် တည့်ကြည့်နေသည်။ ငြိမ်သက်နေသည်။ အဝေးဆီသို့ ငေးကြည့်ရင်းမှ တစ်စုံတစ်ရာကို စဉ်းစားနေဟန် ရှိသည်။ အတော်ကြီးကြာမှ လုပ်ရှား

လာသည်။ တင်တင်ရီ၏ မျက်နှာကို စူးစိုက်ကြည့်သည်။

“ဒီမယ်၊ အဘတို့ သမီးကို ကူညီတာက တစ်ပိုင်း ထား၊ အဘအနေနဲ့ သမီးကို အားထားချင်တာ တစ်ခု ရှိတယ်။ ဒါကို အဘတို့ အကူအညီပေးတဲ့ အတွက် ပြန်ပြီး တောင်း ခံတာလို့ မထင်စေချင်ဘူး။”

ဦးမြတ်စံက အလေးအနက်ဆိုသည်။ တင်တင်ရီ သည် သူ၏စကားကို အလေးအနက်ထား နားထောင်ရ သည်။

“ဒီလို စောစောပိုင်းက သမီးလုပ်သွားပုံ ကလေးကို အဘ တော်တော် သဘောကျမိတယ်။ အဘတို့ဇာတ်ခုံမှာ ဆိုရင်တော့ ရုပ်ပြောင်း ရုပ်လွှဲလုပ်တာပေါ့၊ ပြီးတော့ သမီးရဲ့ အသံနဲ့ ဆိုပေါက်ဆိုလက်ဟာလဲ ပါရမီအခံရှိတယ် ဆိုတာ ကို ပြနေတယ် ဒီတော့”

ဦးမြတ်စံ စကားကို ဖြတ်ထားသည်။ ဆက်၍ ပြောရမည့် စကားကို ပိုမိုလေးနက်စေချင်ပုံရသည်။ တင် တင်ရီမှာ အသက်မရှူရဲလောက်အောင် ဦးမြတ်စံ၏ စကား ကို စိတ်စောစွာ နားစွင့်မိသည်။

“သမီးကို အဘတို့ စမ်းကြည့်ချင်တယ်။ အငြိမ့်မှာ သုံးကြည့်ချင်တယ်။ ဖြစ်နိုင်မယ်ဆိုရင် အဘတို့မှာ လိုအပ် နေတဲ့ ခေါင်းဆောင်းမင်းသမီး နေရာကို တင်ချင်တယ်။”

တင်တင်ရီ၏ ရင်မှာ များစွာလှုပ်ရှားသွားသည်။ မမျှော်လင့် မထင်မှတ်သော စကားကို ကြားရသည့် အတွက် မိမိနားကိုပင် မယုံချင်။ ဘာပြန်ပြောရမည် လည်း မသိတတ်။

စင်စစ် တင်တင်ရီ ကျောင်းကပွဲများ၌ ပါဝင်ခဲ့သည်။ ဇာတ်ခုံပေါ်သို့ တက်ခဲ့သည် ဆိုခြင်းမှာ ဝါသနာအရသော် လည်းကောင်း၊ စိတ်ရှုပ်ထွေးနောက်ကျခြင်းများကို ဖြေ ဖျောက်နိုင်ရန် သော်လည်းကောင်း တက်ရောက်ခဲ့မိခြင်း ဖြစ် သည်။ ယင်းအလုပ်ဖြင့် အသက်မွေးရန် ရည်ရွယ်ရင်းစွဲ မရှိ။ မိမိကိုယ်ကို အကယ်တန္တိ မင်းသမီး ဖြစ်လာလိမ့်မည်ဟု လည်း မထင်မှတ်ခဲ့ချေ။ အငြိမ့်ခုံပေါ် တက်ဖို့ဆိုသည်ကို အိပ်မက်မျှ မမက်စဖူး။

“ဒါ . . . ဒါတော့ ဖြစ်နိုင်မယ် မထင်ဘူး အဘ။ ကျွန်တော် ဒီ . . . ဒီလောက် စွဲမှာ မဟုတ်ဘူး။”

တင်တင်ရီ အထစ်ထစ် အငေါ့ငေါ့ ပြန်ပြောမိသည်။

“ဖြစ်မှာပါကွယ် မင်းရဲ့ရုပ်ရည်ကလေးနဲ့ အချိုး အဆက်နဲ့ ဆိုရင် ဖြစ်မှာပါ။ အသံကလဲ အကောင်းသားပဲ ဟာ”

ကိုသော်တာက ဝင်ရောက် တိုက်တွန်းသည်။ သို့ တိုင်အောင် တင်တင်ရီ ငြင်းမြဲ၊ ဘူးခဲမြဲ၊ ခေါင်းခဲမြဲ။ မည်သို့

မျှ ပြောင့်မျှော်မရနဲ့။ သည်တစ်ချက်ကို တင်တင်ရီ ခေါင်းမာ စွာ ငြင်းသည်ပင်။ သို့ဖြင့် ဦးမြတ်စံရော ကိုသော်တာပါ တင်တင်ရီကို လက်မြောက်သွားခဲ့ရသည်။ အရှုံးပေးခဲ့ကြရ သည်။ သို့ပေမယ့် စေတနာပျက်ဟန်ကိုမူ မပြခဲ့ကြ။ အဆုံး သတ်ခရီးဖြစ်သော ရန်ကုန်မြို့သို့ ဆိုက်ရောက်လာသည်။

တင်တင်ရီအဖို့ ရန်ကုန်သည် ဆန်းကြယ်သည်။ ရှုပ် ထွေးသည်။ အကယ်၍ တစ်ကိုယ်တည်းသာဆိုလျှင် မသွား တတ် မလာတတ်နှင့် အဘယ်မျှ ဒုက္ခရောက်ရမည်။ ဆိုခြင်း ကို တွေးတတ်လာသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ဦးမြတ်စံတို့ကို ပို၍ အားကိုးမိသည်။ ပို၍ တွယ် တာမိသည်။ သူငယ်ချင်း ဖြစ်သူနှင့် တိုင်ပင်ခဲ့သည့်အတိုင်း သူငယ်ချင်း၏ အဒေါ်အိမ် သို့သွားရန် တင်တင်ရီ ဆုံးဖြတ်သည်။ ဦးမြတ်စံတို့က လိုက် ပို့ပေးမည်ဆိုကာ အငှားကား ငှားသည်။ လိပ်စာအတိုင်း လာခဲ့ကြသည်။

သူငယ်ချင်း၏ အဒေါ်အိမ်မှာ လူကုထံရပ်ကွက်တွင် ရှိသည်။ နန်းတော်တမျှ ခမ်းနားသည်။ အိမ်အတွင်း ဝင် ရောက်ဖို့ပင် မလွယ်။ တံခါးနှင့်၊ အစောင့်နှင့်၊ အယ်လ်ဆေး ရှင်းခွေးနှင့်။ သည်အိမ်မှာ အဆင်ပြေ၊ မပြေ မပြောနိုင်သေး သဖြင့် တင်တင်ရီသည် သူမနှင့်အတူ ဦးမြတ်စံတို့ကို အိမ် အတွင်း အပါခေါ်ခဲ့သည်။

သူငယ်ချင်း၏ အဒေါ်မှာ ရွှေမျက်မှန် တဝင်းဝင်း နှင့် အသားဖြူဖြူ၊ ဝဝရွံ့ရွံ့ မိန်းမကြီး တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ မြင်ရုံနှင့်ပင် ကိန်းခန်းကြီးမည့် အမျိုးအစား ဖြစ်ကြောင်း သိ သာသည်။ တင်တင်ရီတို့အား နေရာထိုင်ခင်း မပေး၊ အလေး တာယူ စကားပြောလိုပုံလည်း မပေါ်။ ဦးမြတ်စံတို့ကို အထင် သေးစွာ ကြည့်သည်။ တင်တင်ရီသည် သူငယ်ချင်း ဖြစ်သူ၏ စာကို ပြရသည်။

“ဪ—ညည်းလား အစေခံ လုပ်မယ်ဆိုတာ”

စာဖတ်ပြီးလျှင် မိန်းမကြီးက မေးသည်။

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ရင်”လို့ ဖြေရတယ်။ ပြန်ဖြေစမ်း ‘ဟုတ် ကဲ့ရင်’ လို့။

တင်တင်ရီသည် လာလာချင်း ဆောက်နှင့်အထွင်း ခံရလေပြီဟု နားလည်လိုက်သည်။ တင်တင်ရီသည် ရိုင်းရိုင်း တတ်သူ မဟုတ်။ ‘ဟုတ်ကဲ့ရင်’ ဆိုသည် မှာလည်း တင်တင် ရီတို့ မန်းသူများ၏ အသုံးအနှုန်းပင်။ သို့ရာတွင် ‘ခင်ဗျားနှင့် ကျွန်တော်’နှင့် ပြောနေကျသဖြင့် ‘ရှင်’ဆိုသော စကားကို အသုံးအနှုန်း နည်းခဲ့သည်။ တင်တင်ရီသည် သူ့သဘောကျ ပြန်ပြောရသည်။

“ညည်းတကယ် အစေခံ လုပ်မလို့လား”
အမေးကို တင်တင်ရီ ခေါင်းငြိမ်ပြသည်။
မိန်းမကြီးသည် မဖြိုးဘဲ ဝါးလုံးကဲ့ ရယ်သည်ဆို
သည့် နည်းမျိုးဖြင့် ရယ်ချလိုက်သည်။

“အမယ်လေးဟဲ့၊ ဒီရုပ်ဒီရေများ အစေခံလုပ်မလို့တဲ့။
အရပ်ကတို့ရေ လာကြည့်ကြပါဦး”
တင်တင်ရီမှာ မိန်းမကြီး ရုတ်တရက် ရူးသွပ်သွား
လေပြီလား ထင်သည်။

“စာထဲမှာ ဆယ်တန်း ဖြေတယ်လို့လဲ ပါတယ်။
အမှန်ပဲလားဟင်”

“ဟုတ်၊ ဟုတ်ကဲ့ရှင့်”
“ဟားဟား၊ ငါတော့ အူတက်လို့ သေတော့မှာပဲ။

ဆယ်တန်း ဖြေထားတဲ့လူက အစေခံ လုပ်မလို့တဲ့”

မိန်းမကြီးသည် အားပါးတရ ရယ်ပြီးနောက် ချက်
ချင်းဆိုသလို မျက်နှာမှာ တည်ကြည့်သွားသည်။

“မဖြစ်ဘူး ကျောင်းအစစ်မရေ။ မဖြစ်ရေးချ ဖြစ်ပဲ။
ဒါမျိုး တွေ ကြုံဖူးပေါင်းများလှပြီ။ ဘယ်တော့မှ ထောင့်ကျိုး
တတ်တဲ့ အစားတွေမဟုတ်ဘူး။ လူလိုချင်တယ် ဆိုတာက
အရုပ်ကလေး တစ်ရုပ်လို့ ထိုင်ကြည့်နေဖို့ မဟုတ်ဘူး။ ခိုင်း
ဖို့။ ငါလိုချင်တာက နကန်းတစ်လုံးမှ မတတ်တဲ့ဟာမျိုး။
အရုပ်ဆိုးဆိုး၊ အကျည်း တန်တန်ဟာမျိုး။ အဲဒါမျိုးကမှ န
ကန်နာတော။ အပိုးကျိုးတာ”

မိန်းမကြီး၏ စကားမဆုံးမီမှာပင် တင်တင်ရီသေတ္တာ
ကို ကောက်ယူပြီးသား ဖြစ်နေသည်။ ပြန်ခွင့် မတောင်းမီ။
နှုတ်ဆက်ဖို့လည်း သတိမရ။ ချာခနဲ လှည့်ကာ အိမ်ထဲမှ
ထွက်လာခဲ့သည်။ သူမနောက်မှ ဦးမြတ်စံတို့ လိုက်ပါ
လာသည်ကိုပင် သတိမထားမိ။

ခြံအပြင်သို့ ရောက်လာမှပင် ဦးမြတ်စံတို့ကို ရပ်
စောင့်မိသည်။ စိတ်တွင် ဘယ်လို အမျိုးအစားနှင့်များ လာ
တွေ့ရပါလိမ့်ဟု စဉ်းစားသည်။ သည်အိမ်သို့သွား ရန်
ညွှန်လိုက်လေသော သူငယ်ချင်းဖြစ်သူကိုပင် အပြစ် တင်
ရတော့မလို့ စိတ်ဆိုးရတော့ မယောင်ယောင်နှင့်။ ဦးမြတ်စံက
ယခုမှ စိတ်လက်ပေါ့ပါးသွားသလို သက်ကြီးချိုလိုက်သည်။

“ကဲ ဘယ်လို လုပ်ကြမလဲ သမီး”
တင်တင်ရီ ဘာပြန်ပြောရမည် မသိတတ်။

“ကဲလေ အဘတို့ အိမ်ကိုပဲ လိုက်ခဲ့ဦးပေါ့။ ဟုတ်
လား။ ဖြည်းဖြည်း စဉ်းစားပေါ့”

တင်တင်ရီတွင် ဦးမြတ်စံ၏ အကြံထက် ကောင်း
သောအကြံ မရှိ။ ယင်းနည်းလမ်းမှတစ်ပါး အခြား ရွေးချယ်

စရာ မတွေ့။ သို့နှင့်ပင် တင်တင်ရီသည် ဦးမြတ်စံတို့ အိမ်
သို့ရောက်ခဲ့ရလေသည်။

ဦးမြတ်စံ၏ ဇနီးသည် တင်တင်ရီကို မြင်လျှင် မြင်
ချင်းပင် သမီးတစ်ယောက် ကောက်ရသည်နှယ် ရှိသည်။
ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ ဖြစ်နေသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ယင်း
အိမ်တွင် တင်တင်ရီ သောင်တင်နေရသည်။

နေသား မကျခင်က တင်တင်ရီ မနေတတ် မထိုင်
တတ် ဖြစ်ရသည်။ အငြိမ်ထောင်ဆရာအိမ်ဆိုတော့ လူအဝင်
အထွက်များသည်။ အငြိမ်စင်နှင့် ပတ်သက်သော ပစ္စည်း
ပစ္စယများ၊ ဆိုင်းများ ဝဲများဖြင့် စုံလင်နေသည်။ လူပြက်၊
ယိမ်းသမ၊ အငြိမ်မင်းသမီး၊ ဆိုင်းဆရာ၊ ကားဆွဲစသော
လူတန်းစားများကို မြင်နေ ရသည်။

သိချင်းတိုက်သံ ဆိုင်းသံ ဝဲသံကို အစဉ်ကြားရ မြဲ။
အစသော် တင်တင်ရီသည် မီးဖိုခန်းမှ မထွက်။ အိမ်

၏ဝေယျာဝစ္စများကို ဆောင်ရွက်နေသည်။ ယင်း နေရာ
သည်သာ မိမိ၏ နေရာမှန်ဟု ထင်ခဲ့သည်။ တစ်နေ့ လူစုံ
သောအခါ ဦးမြတ်စံသည် တင်တင်ရီအား မီးဖိုခန်းမှ ခေါ်
ထုတ်သည်။ ဦးမြတ်စံကိုယ်တိုင် ပတ္တလားမှာ ထိုင်သည်။
တင်တင်ရီကို အုံကြောဆုံးမယ် ချီ လှမ်းချင်း ဆိုခိုင်းသည်။
တင်တင်ရီ မငြင်းပယ် နိုင်ဘဲ ဆိုရသည်။ နောက်တော့ ဆိုင်း
အဖွဲ့နှင့်အတူ ယိုးဒယား ကန်တော့ခန်း အက ပြုရသည်။

ပြီးလျှင်မူ လူတကာကပင် တင်တင်ရီအား မင်းသမီး
ဖြစ်နိုင်ကြောင်း တစ်ညတစ်ညတည်း ဆုံးဖြတ်ကြသည်။

“ကဲ-သမီး သမီးရဲ့ အခက်အခဲကို အဘတို့သိ
တယ်။ တတ်နိုင်သမျှ အကူအညီ ပေးခဲ့တယ်။ အခု အဘတို့
ကြုံနေရတဲ့ အခက်အခဲကိုလဲ သမီး အသိအမြင်ပဲ၊ ဒီ
အခက်အခဲမှာ သမီးမကူညီရင် မဖြစ်နိုင်ဘူး ဆိုတာလဲ နား
လည်ပါလိမ့်မယ်ကွယ်။ အဘ ဒီလောက်ပဲ ပြောပါရစေ”

ဦးမြတ်စံက စကားကို တိုတို တုတ်တုတ်ဆိုသည်။

“ကျွန်တော်လဲ အဘတို့ အခက်အခဲကို ကူညီချင်
ပါတယ် အဘရယ်။ ဒါပေမယ့် အငြိမ်ခုံဆိုတာ ကျွန်တော့်
အတွက် စိမ်းလွန်းနေမလားလို့ပါ”

သည်တွင် ကိုသော်တာက ဆိုသည်။

“တို့တတွေ ရှိသားပဲဟာ တို့ရိုင်းထိန်းပေးမှာပေါ့
ဟုတ်လား”

တင်တင်ရီတွင် ငြင်းပယ်ရန် အင်အားမရှိတော့။

ဦးမြတ်စံ၏ဇနီး ယိုးဒယားမယ်မြမှာ မင်းသမီး
ဟောင်းကြီး ဖြစ်သည်။ ကိုယ်တိုင် သင်နိုင် ပြန်င်သည်။ တင်
တင်ရီအား သူမကိုယ်တိုင် အကပညာကို လက်ပို့နန်း တတ်း

သင်ပေးသည်။ တစ်ဖွဲ့သားလုံးကလည်း ယိုင်းယိုင်းပင်းပင်း ကူညီကြသည်။ သို့ဖြင့် တင်တင်ရိသည် အရှင်မွေး၊ နေ့ချင်းကြီး ဆိုသလို ဖြစ်ရသည်။ နေ့ချင်း ညချင်းပင် အငြိမ်ခေါင်းဆောင်မင်းသမီး ဖြစ်လာရသည်။ အထူးသဖြင့် ယိုးဒယား မယ်မြကိုယ်တိုင် ကျမ်းကျင့်နိုင်နင်းစွာ ကပြနိုင်သည့် ကနုရီကတွင် ပိုမိုထူးချွန်သည်။

“မင်းသမီးတော့ ဖြစ်ပြီ။ မင်းသမီးနဲ့ တူတဲ့ နာမည်လေး ဘာလေးလဲ ပေးကြပါဦး။”

တင်တင်ရီကဆိုသည်။ သည်တွင် ဦးမြတ်စံက မဆိုင်းမတွ အမည်ပေး သည်။

“နာမည်ပေးတာများ ဘာခက်တာလိုက်လို့ ‘နန်းကီနုရီ’ဆို ပြီးရော မဟုတ်လား။”

“နန်းကီနုရီ”

အားလုံးက ယင်းအမည်ကို ပဲ့တင်ထပ်သည်။

တင်တင်ရီသည် သူမ၏အမည်ကို ခပ်တိုးတိုး ရွတ်ဆိုကြည့်သည်။

“နန်းကီနုရီ”

*

“အဲဒါဟာ အရှိရဲ့ ဘဝ အပြည့်အစုံပဲ ဒေါ်ဒေါ်ဝင်း။ အရှိ အကြောင်းပဲ။ ဒီနောက်ပိုင်းက အကြောင်းတွေကိုတော့ ဒေါ်ဒေါ်ဝင်း သိပြီးသားပဲ မဟုတ်လား။ ပြောစရာ မလိုတော့ဘူး မဟုတ်လား။”

နန်းကီနုရီ၏ စကားဆုံးလေလျှင် ပတ်ဝန်းကျင်မှာ တိတ်ဆိတ်သွားသည်။ ငြိမ်သက်သွားသည်။ အသက်ရှူသံများသည်ပင် ကျယ်လောင်သော အသံ ဖြစ် နေရသည်။

လဝန်းသည် ရှမ်းရိုးမကို ကျော်လွန် မြင့်တက်လာလေပြီ။ လရောင်သည် ရွမ်းမြလာခဲ့ပြီ။ သစ်ရွက်သစ်ခက်

များအကြားမှ ယိုဆင်းကျလာသော လရောင်သည် မြေပြင်မှာပြောက်ပြောက်ကျားကျား လရောင်အကွက်လေးများအဖြစ် ထင်နေသည်။ လရောင်အကွက် ကလေးများထဲမှ တစ်ကွက်သည် နန်းကီနုရီ၏ မျက်နှာပေါ် သို့ တိုက်ရိုက်ထိုးကျလာ သ်။ ယင်းလရောင်ဖြင့် နန်းကီနုရီ၏ မျက်နှာမှာ နာကြည်းရခြင်း၊ ကြောက်ရခြင်း အရိပ်အသွင်များကို ဒေါ်ဝင်းရီ မြင်နေရသည်။

“ဘယ်နယ်လဲ ဒေါ်ဒေါ်ဝင်း။ အရှိအဖြစ်အပျက်ကို ကြားရတာ ရင်မောစရာ မကောင်းဘူးလားဟင်”

ဒေါ်ဝင်းရီသည် နန်းကီနုရီအား အမြေပေးမိ သက်ပြင်းတစ်ချက် ရှိုက်လိုက်သည်။

“စိတ်မောစရာတော့ အမှန်ပဲကွယ်။ ဒါပေမယ့် အရှိရယ် အရှိမှာ ပြောသာစရာတွေ ရှိနေပါပြီ။ လူ့ဘဝဆိုတာ ကလဲ အမြဲတမ်း သာယာဖြောင့်တန်း နေတတ်တာမျိုးမှ မဟုတ်ဘဲကလား။ အခက်အခဲနဲ့ တစ်ကြိမ်မဟုတ် တစ်ကြိမ်တော့ ဆုံရမြဲ မဟုတ်လား။”

“ဒါကို အရှိနားလည်ပါတယ် ဒေါ်ဒေါ်ဝင်း။ အရှိရဲ့ အတိတ်ကာလဟာ အရပ်ဆိုးခဲ့တယ်။ အကျည်းတန်ခဲ့တယ်။ ပစ္စုပ္ပန်ဟာတော့ လှပနေတယ်လို့ ပြောလိုရပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အနာဂတ်ဟာ ဘယ်လိုရှိမယ်နော်မယ် ဆိုတာ မပြောတတ်နိုင်သေးဘူး။”

ဒေါ်ဝင်းရီသည် ထိုင်ရာမှ ရုတ်တရက် ထရပ်လိုက်သည်။ နန်းကီနုရီ၏ လက်ကိုဆွဲ၍ ရပ်စေသည်။ တစ်ဆက်တည်းမှာပင် ရယ်ရင်း မောရင်း ပြောသည်။

“ကိုင်း . . . ကိုင်း တော်ကြပါဖို့ အရှိရယ်။ အတော်ကြာ အတွေးလွန်ပြီး ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ ဆံပင်တွေ ဖြူကုန်ပါဦးမယ်။ အဘွားကြီးအိုလေး ဖြစ်နေပါဦးမယ်”

နန်းကီနုရီသည် ဒေါ်ဝင်းရီနှင့် ရောနှောရယ်မောလိုက်လေသည်။

သမီးယောင်းမ နှစ်ယောက် နန်းကိန္နရီ၏ ဖြစ်စဉ်ကို ဆွေးနွေးကြသည်။ တိုင်ပင်ကြသည်။ ဒေါ်ဝင်းရီက နန်းကိန္နရီ၏ ဖြစ်စဉ်ကို သူမ ကြားခဲ့ရသည့်အတိုင်း တစ်လုံးမကျန် ဖြန့်လည်ဖောက်သည်ချခဲ့သည်။ ဒေါ် ရေနံ့သာခင်ခင်ကြီးသည် ဒေါ်ဝင်းရီ ပြောပြသည်များကို စူးစူးစိုက်စိုက် နားထောင်သည်။ အာရုံဝင်စားမိပုံရသည်။

သို့နယ်ဖြင့် ယခုအခါ ဒေါ်ရေနံ့သာခင်ခင်ကြီး၏ ဘဝဖြစ်စဉ်ကိုလည်း နန်းကိန္နရီ သိခဲ့ရပြီ။ နန်းကိန္နရီ၏ ဘဝဖြစ်စဉ်ကိုလည်း ဒေါ်ရေနံ့သာခင်ခင်ကြီးသိခဲ့ရပြီ။ တစ်ယောက်၏ ဘဝကို တစ်ယောက် နားလည်လာမိ ကြပြီဟု ဆိုနိုင်သည်။ တစ်ယောက်အပေါ် တစ်ယောက် ပိုမိုတွယ်တာခြင်းလည်း ရှိလာသည်။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်တွင် နန်းကိန္နရီ မေးသည်။

“ဘုရားကြီးတိုက်ကို သွားဦးမှာလားဟင်”

“နေပါစေတော့အရီ၊ မသွားတော့ဘူး”

ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီး ဆိုသည်။

နောင်ပိုင်းတွင် ဘုရားကြီးတိုက်သို့ မသွားခြင်းနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ဒေါ်ဝင်းရီ မေးစမ်းကြည့်သည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး စိတ်ပြောင်းသွားတာလဲ ညီမ။ ဘာဖြစ်လို့ ဘုရားကြီးတိုက်ကို မသွားတော့တာလဲဟင်”

“ခင်ကြီးမှာ အကြံတစ်ခုရှိလို့ပါ”

ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီး ထိုမျှသာ ပြောသည်။

အမှန်ပင်။ ဒေါ်ရေနံ့သာခင်ခင်ကြီး၌ အကြံအစီတစ်ခု ရှိသည်။ ထိုနေ့ နေ့လယ်ပိုင်းက ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီး

အိမ်မှ ထွက်သွားသည်။ ဗိုလ်မှူးညိုထွန်းရှိရာ နန်းမြို့တွင်းသို့ အရင်ဝင် သည်။

“ခင်ကြီးနဲ့ ခဏလိုက်ခဲ့စမ်းပါ အစ်ကိုထွန်း”

ဆိုကာ ဗိုလ်မှူးညိုထွန်းကို ခေါ်လာခဲ့သည်။

“ဘယ်သွားမှာလဲညီမ။ ညီမကို ကြည့်ရတာ အရေးတကြီးနိုင်လိုက်တာ”

လမ်းတွင် ဗိုလ်မှူးညိုထွန်း မေးသည်။

“အသာကလေး လိုက်ခဲ့စမ်းပါ။ ငြိမ်ငြိမ်ကလေးနေစမ်းပါ။ ခင်ကြီး ဘာလုပ်တယ်ဆိုတာသာ ကြည့်နေ”

ဗိုလ်မှူးညိုထွန်းသည် နောက်ထပ် မမေးတော့ဘဲ ရေနံ့သာခင်ခင်ကြီး ခေါ်ဆောင်ရာသို့ လိုက်ပါလာ သည်။

ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီး လာခဲ့သော နေရာမှာ

ဥယျာဉ်တန်း။

တစ်နေရာသို့ အရောက်၌ ဒေါ်ရေနံ့သာခင်ခင် ကြီး မော်တော်ကား တံခါးပေါက်မှ ခေါင်းပြုထွက်ရင်း လမ်းဘေး၌ ကစားနေသည့် ကလေး တစ်ယောက်ကို မေးသည်။

“ဒီမယ် ကလေး၊ ဒေါ်ဖြူပြာတို့အိမ် ဘယ်နားမှာလဲဟင်”

သူမ၏အမေးကို ကလေးက အကစားမပျက် ဖြေသည်။

“ဒေါ်ဖြူပြာ မရှိတော့ဘူး ခင်ဗျ”

“ဟင်”

“ဒေါ်ဖြူပြာ ဆုံးသွားပြီ”

ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီး အစဉ်းစားရ ခက်သလို ဖြစ်သွားသည်။

“သူ့ညီမတွေတော့ ရှိတယ်။ သူတို့အိမ်က ဟိုမှာ”

ကလေးညွှန်ပြသော အိမ်မှာ လမ်းထိပ်တွင်ရှိသည်။ အိမ်အိုကြီး တစ်လုံးပင်။ ဘုန်းကြီးကျောင်းလိုလို ရေပဲလိုလို ပုံစံမျိုးရှိသည်။ ဘုံအဆင့်နှင့် စိန်တောင်နှင့် ကနုတ်ကွက်နှင့် ပန်းဆွဲနှင့်။

“ကျေးဇူးပဲကလေး”

ဆိုကာ ဒေါ်ရေနံ့သာခင်ခင်ကြီး ကားကို ဆက်မောင်း လာသည်။ အိမ်အိုကြီးရှေ့တွင် ရပ်လိုက်သည်။ မိမိတို့ အိမ် ရှေ့သို့ မော်တော်ကား တစ်စီး ဆိုက်လာသည်။ ကားပေါ်မှ ဝတ်စုံကောင်းစားလှ ဝတ်ထားသော မိန်းမတစ်ယောက်နှင့် စစ်ဗိုလ်တစ်ယောက် ဆင်းလာသည်။ သူတို့နှစ်ယောက် အိမ်ပေါ်သို့ တန်းတန်းမငယ်မတ် တက်လာသည်။ ဤသည် များကို ဝရန်တာမှနေကာ ဒေါ်သူဇာ တအံ့တဩ ကြည့်နေ သည်။ စိတ်မှာ ထူးခြားဆန်းကြယ်သလို ခံစားရသည်။

မျက်စိမှန်နေပြီဖြစ်သော ဒေါ်သူဇာသည် အိမ်ပေါ် တက်လာသူများကို သူ့စိမ်းများဟု မထင်။ အသိအကျွမ်း ထဲကပဲ ဖြစ်မည်။ မိမိမျက်စိက မကွဲပြား၍သာ မည်သူ မည်ဝါဟု မသိခြင်း ဖြစ်မည်ထင်သည်။ ကားနှင့်ဘာနှင့် လာသည်ဆိုတော့လည်း စိတ်မှာ အလိုလို ဖော်ဖော်ရွေရွေ ရှိနေမိသည်။ ထိုကြောင့်ပင် လိုလိုချင်ချင် ခရီးဦးကြို ပြုမိ သည်။

“လာကြပါ၊ လာကြပါ”

ဒေါ်သူဇာက ပြောပြသလဲ ဆိုသည်။

ဧည့်ခန်းဆီသို့ ဦးဆောင်ခေါ်ငင် လာခဲ့သည်။ နေ ရာထိုင်ခင်းပေးသည်။ နေရာတကျ ထိုင်မိလေမှ ဧည့်သည် များကို သေသေချာချာ ကြည့်မိသည်။ ထိုအခါ တစ်ကြိမ် တစ်ခါမျှ မမြင်ဖူးသူများ ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရသည်။ အခန်း တစ်ခန်းမှ ဒေါ်မုယာထွက်လာသည်။ ဒေါ်မုယာ ကိုယ် တိုင်သည်လည်း ဘယ်သူဘယ်ဝါမှန်း မသိ။ အကဲခတ်သလို ကြည့်နေသည်။

“ကျွန်မနာမည် ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီးပါ”

ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီး ဆိုသည်။

“ဘာရယ်”

သူမ၏ စကားကို အမျိုးသမီးကြီးများ နားမလည် လိုက်။

“ထားပါလေ။ ကျွန်မနာမည် ဘယ်သူဘယ်ဝါ ဆို ဘာ အရေးမကြီးပါဘူး။ ဒေါ်ဒေါ်တို့ အနေနဲ့ ဒီလမ်းထဲမှာ ခနဲသွားဖူးတဲ့ နန်းကိန္နရီ အဲ . . . တင်တင်ရီဆိုတဲ့ ကလေး မလေးကို သတိရမိသေးသလား”

“တင်တင်ရီ”

အဘွားကြီး နှစ်ယောက်လုံး ယင်းအမည်ကို ပြိုင်တူ ဆိုလိုက်ကြသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ သူ့ကို မှတ်မိသေးတယ် မဟုတ် လား”

သည်တွင် ဒေါ်မုယာသည် ဒေါ်ရေနံ့သာခင်ခင်ကြီး တို့ အပါးမှာ လာထိုင်သည်။

“မှတ်မိတာပေါ့။ ဒါထက် သူဇာ၊ မနေ့ကတောင် သူ တို့များလမ်းထဲကို လာသေးတယ်ဆို၊ သုံးလေးနှစ်အတွင်း ပထမဆုံး အကြိမ် ပြန်ရောက်လာတယ်ဆို”

“ကျွန်မလဲ ကြားရုံသာ ကြားလိုက်ရတာပါ။ မမြင် လိုက်မိဘူး။ ဒီကလေးမ အတော်ရိုင်းတာပဲ။ တကယ်ဆို ဒီရောက်မှ တို့အိမ်တော့ လာသင့်တာပေါ့။ မဟုတ်လား”

“ဒါတော့အေ။ ဒီလမ်းထဲ လာရတာကိုပဲ ရှက်ချင် ရှက်နေမိမှာပေါ့။ တစ်ချိန်က အဖြစ်တွေ ပြန်တွေးရင် လာ ချင်စရာမှ မရှိဘဲ”

အဖွားကြီး နှစ်ယောက် အချီအချ ပြောနေသည်ကို ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီး စိတ်ရှည်လက်ရှည် စောင့်သည်။

“ဒါထက် မိန်းကလေးက သူ့အကြောင်း ဘာလို့ သိချင်ရတာလဲဟင်”

ထူးစံအတိုင်း ဒေါ်စပ်စုတို့က စပ်စုလာကြ သည်။

“ကျွန်မတို့မှာ အကြောင်းရှိလို့ပါ။ ဘာအကြောင်း ရယ်လို့တော့ ပြောရခက်ပါတယ်။ ဖြစ်နိုင်မယ်ဆိုရင် ကျွန်မ ဘာဖြစ်လို့ သူ့အကြောင်း သိချင်တယ်ဆိုတာကို မေ့ထားပြီး သူ့အကြောင်း နည်းနည်းပါးပါးလောက် ပြောပြပါလား ဟင်”

ဒေါ်သူဇာတို့၏ ညှိမ့်နေသော မျက်ခန်းများသည် ဒေါ်ရေနံ့သာခင်ခင်ကြီး၏ စကားကြောင့် ပြောင်လက်လာ သည်။ စိတ်ဝင်တစား ရှိရသည် ဆိုခြင်းကို မျက်လုံးများက ဖော်ပြနေသည်။ စပ်စုခွင့်မရအောင် ပိတ်၍ ပြောထားသော စကားကြောင့် ခက်နေသည်။

တော်ရုံတန်ရုံ လူတစ်ယောက်သာဆိုပါက ဒေါ်သူ ဇာတို့ ပြောပြရန် ငြင်းဆန်လွှတ်လိုက်မှာ သေချာသည်။ ယခုမူ ရုပ်ရည်က ရည်မွန်သည်။ ဝတ်ကောင်းစားလှနှင့် အဘိုးတန်ရတနာများဆင်ယင်ထားသော မိန်းမတစ်ယောက် ဖြစ်နေသည်။ ယင်းအဟန်များကြောင့် မငြင်းဆန်ဖြစ်ဘဲ ရှိရသည်။

“သူ့အကြောင်းကို ဘယ်ကအစ သိချင်သလဲ”

“ဒေါ်ဒေါ်တို့ သူ့ကို စတွေ့တဲ့အချိန်ကနေ သူ့ပျောက် ဆုံးသွားတဲ့ အထိပေါ့”

ဒေါ်မူယာ ချောင်းဟန်သည်။ လည်ချောင်း ရှင်းသည်။ စင်စစ် သည်အဖြစ်ကို ဒေါ်သူဇာကိုယ်၌ လည်း ပြောပြလိုလျက်ရှိကြောင်း တွေ့ရသည်။ ဒေါ်မူယာက သူမ စတင်တွေ့ရှိခဲ့ရသော တင်တင်ရီ၏ အကြောင်းကို ပြောပြသည်။ တင်တင်ရီတို့ သားအမိ သည်လမ်းသို့ ရောက်လာသည်မှ တင်တင်ရီ ထွက်ပြေးသည်အထိ ဖြစ်သည်။ သူမ မေကျန်ခဲ့သော အချက်တို့ကို ဒေါ်သူဇာက စကားလှ၍ ပြောတတ်လေသည်။

ဒေါ်မူယာပြောပြခဲ့သော တင်တင်ရီ၏အကြောင်းမှာ ဒေါ်ဝင်းရီ ပြောပြသည်နှင့် အတူတူပင် ဖြစ်သည်။ ထပ်တူထပ်မျှ ဖြစ်သည်။ ဒေါ်ဝင်းရီ ပြောပြ သမျှတို့နှင့် ကွဲပြားခြားနားသည့် အချက်မှာ ဒေါ်မူယာတို့ အနေနှင့် သူတို့ ထင်မြင်ချက်အတိုင်း ပြည့်စွက်ခဲ့သောအချက်တို့သာလျှင် ဖြစ်ပေသည်။ ကျန်အချက်များ၌ ယေဘုယျအားဖြင့် တူညီကြသည်။ ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီးသည် သည်အကြောင်း ကို ပထမအကြိမ် ကြားသိပြီးဖြစ်၍ ယခုတစ်ကြိမ် နားထောင်ရစဉ်၌ စိတ်မှာမဆန်းလှ။

ဗိုလ်မှူးညိုထွန်း အဖို့တွင် မူ သူ နန်းကိန္ဒရီ အနေနှင့် သိထားရသော တင်တင်ရီ အကြောင်းကို ပထမဆုံး ကြားရခြင်းဖြစ်ရာ တအံ့တဩကြီး ဖြစ်နေသည်။ စိတ်ဝင်စားစားနားထောင်နေသည်။

သို့ဖြင့် နန်းကိန္ဒရီသည် သူမ၏ဖြစ်စဉ်ကို ဒေါ်ဝင်းရီကို ပြောပြရာ၌ အပိုအလို မရှိ။ အညာအလှိုင်း မပါ။ တကယ်တမ်း မှန်မှန်ကန်ကန် ပြောပြခဲ့ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ဒေါ်ရေနံ့သာခင်ခင်ကြီးသိလာသည်။ အဖြစ်မှန်အတိုင်း ဖြစ်ကြောင်းနားလည်လာသည်။

သည်တော့လည်း နန်းကိန္ဒရီ၏ ရိုးသားသော စိတ်ထားကို ချီးကျူးမိသည်။

“တို့များပြောတာကိုမယုံသေးရင် ဒါမှမဟုတ် မပြည့်စုံသေးဘူး ထင်ရင် သူ့မိထွေး မအေးမြ ရှိတယ်။ သွားမေးပါဦးလား။”

စကားအဆုံးတွင် ဒေါ်မူယာဆိုသည်။ ဤသည်ကို ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီး ခါးခါးသီးသီး ငြင်းပယ်မိလေသည်။

“အဲဒီ မိန်းမ အခု တယ်လိုဖြစ်နေသလဲဟင်”

သည်မျှကိုတော့ မေးမိသည်။

“သူ မျောက်မထားတဲ့ကောင်လေးက တစ်ခြားမိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ လက်ထပ် သွားတယ်။ သူ့ယောက်ျားကလဲ ဘုန်းကြီး ဝတ်သွားတယ်လေ။ ဒီကတည်းက ကောင်မ မာနကျသွားခဲ့တာပေါ့။”

ဒေါ်ရေနံ့သာခင်ခင်ကြီးမှာ မအေးမြအတွက် သက်ပြင်း ရှိုက်လိုက်မိသည်။

“ဒါထက် ဒေါ်ဒေါ်တို့ဆီမှာ တင်တင်ရီ ပေါင်ခဲ့တဲ့ ပစ္စည်းတွေ ရှိသေးသလားဟင်”

ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီး၏ အမေးကြောင့် အဘွားကြီးများတုန်လှုပ်သွားသည်။ စင်စစ် သူတို့ပြောသောစကားများထဲတွင် ယင်းအကြောင်း မပါခဲ့။ တင်တင်ရီနှင့် မိမိတို့အကြောင်းကို တစ်နည်းမဟုတ် တစ်နည်းဖြင့် သိထား ခဲ့ပေလိမ့်မည်ဟု ဝှက်မိကာ အဘွားကြီးများ တုန်လှုပ်သွားရခြင်း ဖြစ်သည်။

“တစ်ခုတစ်လေတော့ ရှိဦးမလားပဲ။ မိန်းကလေးတွေတဲ့အတိုင်း တို့များက ခေါင်းဖြူ စွယ်ကျိုး ဖြစ်နေပြီ မဟုတ်လား။ ဟိုတုန်းက ဟာကလေးတွေ ရောင်းချစားရင်း အသက်ရှင် နေရာတာကလား။ ဒီတော့ ဘယ်သူ့ပစ္စည်းရယ်လို့ သတ်မှတ်ပြီး ချန်မထားနိုင်ခဲ့ဘူး။”

ဒေါ်မူယာ အပြေပေးလေသည်။

“ကျွန်မ သူ့ပစ္စည်းကလေးတွေကို ရှေးချင်တယ်။ အတိုးကို ဒေါ်ဒေါ်တို့ ကြိုက်သလောက် ယူပါ။ ကျွန်မ အနေနဲ့ပစ္စည်းပြန်ရရင်ပဲ တော်ပါပြီ။”

“အဲဒါကို တင်တင်ရီ လက်ထဲ ပြန်ထွဲပေးမှာလား။”

“ဒါပေါ့။ ကျွန်မအတွက်ဆိုရင် ဘာသွား လုပ်မှာလဲ”

“ကဲ သူဇာ ရှာကြည့်လိုက်ပါဦးလေ။ တွေ့လို တွေ့ငြား”

ဒေါ်သူဇာ ထိုင်ရာမှ ထသည်။ အခန်းတစ်ခု အတွင်း ဝင်သည်။ ယင်းအနိုက် ဒေါ်ရေနံ့သာခင်ခင်ကြီးနှင့် ဗိုလ်မှူးညိုထွန်းတို့ အကြည့်ချင်း ဆုံမိကြသည်။ ဗိုလ်မှူးညိုထွန်းမှာ ဒေါ်ရေနံ့သာခင်ခင်ကြီး လုပ်သမျှတိုင်းကို စိတ်ဝင်စားဖွယ် ကိစ္စရပ်ချည်း ဖြစ်သည်ဟူသော သဘောဖြင့် စူးစိုက်ကြည့်နေသည်။

ဘာမျှလည်း ဝင်မပြော။ ကန့်ကွက်ခြင်းလည်း မရှိ။ ဒေါ်သူဇာ ပြန်ထွက်လာသည်။ လက်မှာ ဆွဲကြီးတစ် ကိုးပါလာသည်။

“ဒါပဲ ကျန်တော့တယ် ထင်တာပဲ။ ကြာတော့ အမေ့မေ့အလျော့အလျော့ပဲ ဖြစ်ကုန်ပါပြီ။ ဒီဥစ္စာကလေး မှတ်မိနေတာတောင် လောကကတ်သီးကလေးကြောင့်။ ကြည့်စမ်းလော့ကကတ်သီးကလေးက မဆန်းလား။ ချယားသီးပုံလေး။ အသေအချာကြည့်ရင် ပန်းကလေးတွေ ဖော်ထားတာ တွေရမှာပဲ”

ဒေါ်သူဇာက ဒေါ်ရေနံ့သာခင်ခင်ကြီးရှေ့တွင် ဆွဲကြိုးကို ရမ်းပြသည်။ ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီး ယူ ကြည့်သည်။ ဒေါ်သူဇာ ပြောသလိုဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရ သည်။ ကနုတ်ပန်းဖြင့် အင်္ဂလိပ်စာလုံး(U)ပုံသဏ္ဍာန် ဖော်ထားသည်။

“ဒါကို ဘယ်လောက်နဲ့ ပေါင်ထားသလဲဟင်”

ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီး အမေးကို အဘွားကြီးများ ရုတ်တရက် မဖြေတတ်။ စဉ်းစားနေသည်။

“မှတ်တော့ မမှတ်မိတော့ဘူး။ ဒါပေမယ့် သူက ရွှေလဲ သိပ်မများဘူးဆိုတော့ သုံးရာလောက်နဲ့ပဲ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်”

ဒေါ်ရေနံ့သာခင်ခင်ကြီး ဆွဲကြိုးကိုဆဲကြည့်သည်။ တကယ်တမ်း တွက်လျှင် ထိုမျှလောက်နှင့် အပေါင်မခံနိုင်ကြောင်း တွေ့ရသည်။ ဆွဲကြိုး၏ အလေးချိန်မှာ ဘာမျှမရှိ။ ရွှေအရည်ကလည်း မကောင်းလှ။

“ဒါကို ပြန်ရောင်းရင် ဘယ်လောက် ရမယ် ထင်သလဲ”

“လေးရာတော့ ရမှာပေါ့”

ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီးသည် ကြီးမားသောရွှေရောင်လက်ပွေ့အိတ်ကို ဖွင့်လိုက်သည်။ ငွေစက္ကူတစ်ထပ်ကိုနုတ်ယူသည်။ နှစ်ဆယ်တန်ခဲချည်း သက်သက် ရေတွက်ယူသည်။

“ကျွန်မ ငါးရာပေးခဲ့မယ် ဟုတ်လား၊ ဆွဲကြိုးကို ကျွန်မယူသွားမယ်”

အဘွားကြီးများ အံ့အားသင့်နေသည်။ ဘာပြောရမည် မသိတတ်သလို ရှိသည်။ သူတို့ရှေ့မှောက်သို့ ဒေါ်ရေနံ့သာခင်ခင်ကြီးက ငွေစက္ကူများ ချပေးသည်။ ဆွဲကြိုးကိုလည်း လက်ပွေ့အိတ်အတွင်း ထည့်လိုက်လေသည်။

“တင်တင်ရီအကြောင်း ခရေစေ့တွင်းကျ ပြောပြတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ဆွဲကြိုးထုတ်ပေးတာကိုလဲ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ကဲ ကျွန်မတို့ကို ပြန်ခွင့်ပြုပါဦး”

ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီး နှုတ်ဆက်စကားဆိုရင်းက ထိုင်ရာမှ ထသည်။ ဗိုလ်မှူးညိုထွန်းပါ ရောနှော၍ ထသည်။

“ကျေးဇူး အထူးတင်စရာ မလိုပါဘူးကွယ်။ ဒါကို ပြောရတာနဲ့ တိုမှာ ဘာပင်ပန်းတာလိုက်လို့။ နောက် ခရီးကြိုရင်လဲ ဝင်ပါ။ ထွက်ပါ ဟုတ်လား”

အဘွားကြီး နှစ်ယောက်က တွေ့နေ့၍ ထရင်း ဆိုသည်။ အိမ်ဝရံတာသို့ ထွက်ခဲ့ရာ သူတို့ပါ ပါလာသည်။ လှေကားမှ ဆင်းအံ့ဆဲဆဲတွင် ဒေါ်မူယာ မေးသည်။

“ဒါထက် မိန်းကလေးက မန္တလေးမှာ နေတာပဲလားဟင်”

“မဟုတ်ပါဘူး ဒေါ်ဒေါ် ရန်ကုန်ကပါ”

“ဪ... နာမည်ကကော ဘယ်လိုခေါ်ပါသလဲကွယ်”

“ခင်ခင်ကြီးပါ။ ရေနံ့သာခင်ခင်ကြီးပါ”

“ဪ... ဪ... ရေနံ့သာခင်ခင်ကြီးဆိုတော့ မင်းမျိုးမင်းနွယ်ထဲက ထင်ပါရဲ့နော်”

ယင်းစကားကို ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီး ရယ်ပစ်လိုက်သည်။ အလွယ်နှင့် ပြီးစေရန် “ဆိုပါတော့”ဟု ရယ်ရင်း မောရင်း ပြောလိုက်သည်။ အဘွားကြီးနှစ်ယောက် လက်အုပ်ချီရတော့ မလိုလို၊ ပူဆစ်တပ်ရတော့ မလိုလို ဖြစ်သွားသည်။ ဤသည်ကို ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီး သတိမပြုမိတော့။ ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီးနှင့် ဗိုလ်မှူးညိုထွန်းတို့ အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းသွားသည်ကို အဘွားကြီး နှစ်ယောက်လုံး စောင့်ကြည့်နေသည်။ ကားပေါ်တက်သည်အထိ၊ အိမ်ရှေ့မှ ကားမောင်း ထွက်သွားသည်အထိ မျက်စိတစ်ဆုံး ကြည့်ရင်း ကျန်ရစ်သည်။ သူတို့ အရိပ်အသွင် ပျောက်ကွယ်သွားသည်တိုင် အိမ်အတွင်း မဝင်ဖြစ်သေး။

ရင်ထဲမှာလည်း ဝမ်းသာသလိုလို၊ ဝမ်းနည်းသလိုလိုနှင့် တစ်မျိုးကြီး ခံစားနေရသည်။ သို့ပေမယ့် တစ်ခဏချင်းမှာပင် ဒေါ်သူဇာ တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရသည်။ ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် ဝမ်းပမ်းတာသာ ဖြစ်လာသည်။ အားရရွှင်မြူးလာသည်။ ကြည့်စမ်း မေ့နေလိုက်တာ။

အရပ်ထဲမှာ ကြွားစရာ သတင်းတစ်ခု ရလာပါပေါ့လား။ အေးလေ။ အရပ်ကလည်း သည်အိမ်ရှေ့ ကားဆိုက်လာသည်ဆိုကတည်းက မေးလားမြန်းလားလုပ်ကြံမှာမလွဲ။ ပြောရဦးမည်။ ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီးဆိုသော မင်းမျိုးမင်းနွယ်ထဲက မိန်းမတစ်ယောက် မိမိတို့အိမ်သို့ ရောက်လာသည့်အကြောင်း၊ ယင်းမိန်းမမှာ လွန်စွာ လှပချောမောကြောင်း၊ ကျိုကျိတက်ထချမ်းသာလှကြောင်း၊ မိမိတို့နှင့်ဆွေရိပ်မျိုးရိပ်မကင်းကြောင်း၊ ငွေငါးရာ ဘတ်ခန့် ကန်တော့ခဲ့ကြောင်း။ အရပ်ထဲမှာ လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်ဦးတော့မှာပါကလား၊ အုတ်အော်သောင်းတင်း ရှိရဦးတော့မှာပါကလား။

နှစ်အတန်ကြာမျှ လှုပ်ရှားမှု ကင်းမဲ့ခဲ့သော မိမိတို့၏ ဘဝမှာ ပြန်လည် အသက်ဝင်လာဦးတော့မှာ ပါကလား၊ လူတို့၏ အာရုံကို ဖမ်းစားဆွဲဆောင်နိုင်ဦး တော့မှာပါကလား။ ဒေါ်သူဇာသည် သူ့အတွေးနှင့်သူ့ အကျေနပ်ကြီး ကျေနပ်နေလေသည်။ ရေနံ့သာ ဒေါ်ခင်ခင်ကြီးလည်း သူမ၏ အတွေးနှင့် သူမကျေနပ်နေသည်။ မော်တော်ကားကို အရှိန်မှန်မှန် မောင်းလာသည်။ ဗိုလ်မှူးညိုထွန်းမှာ လမ်းတစ်လျှောက်လုံး တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်ကြီး လိုက်ပါလာသည်။

အတော်ကြီးကြာလေမှ ဗိုလ်မှူးညိုထွန်း လှုပ်ရှားလာ သည်။

“အခုအချိန်ကစပြီး စကားပြောလို့ရပြီလားဟင် မေးခွင့်စမ်းခွင့် ရှိပြီလား”

ဗိုလ်မှူးညိုထွန်း၏အမေးကို ဒေါ်ရေနံ့သာခင်ခင်ကြီး ရယ်ပစ်လိုက်သည်။

“ရပါပြီတဲ့ရှင်။ ရပါပြီတဲ့”

သည်တွင် ဗိုလ်ညိုထွန်းက ဒေါ်သူဇာတို့နှင့် မည်သို့ မည်ပုံ အဆက်အသွယ်ရခဲ့ကြောင်းမှစ၍ သူနားမရင်း သည်တို့ကို မေးသည်။ ဒေါ်ရေနံ့သာခင်ခင်ကြီး စိတ်ရှည် လက်ရှည် ရှင်းပြရသည်။

“အခြေအနေတွေက အတော်ကလေးနီးစပ်သလိုဖြစ် လာပြီ အစ်ကိုထွန်း။ အခုအတိုင်းဆိုရင် ခင်ကြီးရဲ့ကလေးဟာ ပွဲစားဦးမောင်ကလေးတို့ လက်ထဲကနေ တစ်ယောက်ယောက် လက်ထဲရောက်၊ အဲဒီကနေ ဒီနေရာကို ရောက်လာတာမျိုး ဖြစ်နိုင်တာပဲ”

“နန်းကိန္နရီရဲ့ဆန်းကြယ်တဲ့ အဖြစ်တွေဟာလဲ ကလေးဘဝက အတိအကျရောက်ခဲ့တယ်။ မိမိမိဖြစ်ခဲ့တယ် ဆိုတာတွေကို ညွှန်ပြနေတာပဲ။ အေးလေ မျှော်လင့်ထားသလိုသာ ဖြစ်လာပါစေတော့လို့ အစ်ကိုထွန်း ဆုတောင်းပါ တယ် ညီမ”

ဗိုလ်မှူးညိုထွန်းသည် ဘေးတစ်စောင်းအနေအထား အရ တွေ့နေရသော ဒေါ်ရေနံ့သာခင်ခင်ကြီး၏ မျက်နှာကို စူးစိုက်ကြည့်နေသည်။ အခြားသူများအတွက် ဒေါ်ရေနံ့ သာခင်ခင်ကြီးဟူသည် အဘယ်မျှ ရင့်ရော်လာပြီဆိုစေ၊ မျက်နှာတွင် အရွယ်ထောက်လာခြင်း၏ လက္ခဏာဖြစ်သော အရေးအကြောင်းများ ပေါ်ပေါက်စပြုနေပြီဆိုစေ ဗိုလ်မှူးညို ထွန်းအဖို့ ဒေါ်ရေနံ့သာခင်ခင်ကြီးဟူသည် ပထမဆုံးအကြိမ် စတင်တွေ့ရှိစဉ်ကကဲ့သို့ နီပျိုဆီဟုပင် ထင်သည်။ နှိုမင်း ခြင်းသည် ဒေါ်ရေနံ့သာခင်ခင်ကြီးထံ ရောက်ရှိမလာနိုင်ဟု ထင်ဆဲပင်။

ယနေ့ သူမကို ကြည့်မြင်ရသည်မှာ ရွှင်ပျနေသည်။ မျက်နှာတွင်သွေးရောင်လွှမ်းတက်နေသည်။ မျက်လုံးကလေး များကလည်း တောက်ပနေကြသည်။ ဖြစ်နိုင်မည်ဆိုလျှင် သူမတွင် တင်ရှိနေသမျှ အပူအပင် ဟူသမျှကို အေးချမ်း သွားအောင် ဖန်တီးပေးလိုက်ချင်သည်။ မပြည့်စုံသမျှကို ပြည့်စုံစေချင်သည်။ နန်းကိန္နရီမှာ မည်သည့်နည်းနှင့်မဆို သူမ၏ပျောက်ဆုံးခဲ့လေသော သမီးကလေးသာ ဖြစ်ပါ စေတော့ဟု ဗိုလ်မှူးညိုထွန်း အခါခါ ဆန္ဒပြုသည်။

ဒေါ်ရေနံ့သာခင်ခင်ကြီး၏ ဘဝကို အေးငြိမ်းစေ ချင်သည်မှာ သူ့ဆန္ဒ။ သူ့စေတနာ။ ထိုကြောင့်လည်း တစ်ခါ တစ်ရံ မိမိကိုယ်ကို တန်ခိုးတော်ရှင် တစ်ယောက် ဖြစ်လိုက် စေချင်သည်။ စေတလုံးပိုင်ရှင်သဖွယ် လိုအပ်သလို ဖန်တီးနိုင် သော အစွမ်းသတ္တိမျိုးကို ရချင်သည်။ ယင်းသို့သာဆိုပါက ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီးအလိုရှိသမျှ တစ်ကြိမ်တည်းနှင့် ပြည့်စုံစေဟု ဆုတောင်းပေးလိုက်ချင်သည်။

သို့ပေမယ့် သူကိုယ်တိုင်ကလည်း တန်ခိုးတော်ရှင် ဖြစ်မလာ။ ဆုတောင်းဟူသည်မျိုးကလည်း အခါခါသိမ်းပြီး ပြည့်စုံခြင်း မရှိတတ်။

“အစ်ကိုထွန်း”

ဒေါ်ရေနံ့သာခင်ခင်ကြီးခေါ်သည်။

“ဟင်”

“နန်းကိန္နရီနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ကိစ္စတွေ ပြီးသလောက် ရှိပြီပဲ ဆိုပါတော့။ လုံးလုံးလျားလျား ပြီးရင် ခင်ကြီးမှာ အလုပ်ချင်ဆုံး အလုပ်တစ်ခုရှိတယ် အစ်ကိုထွန်း”

ဗိုလ်မှူးညိုထွန်းသည် ဒေါ်ရေနံ့သာခင်ခင်ကြီး၏ မျက်နှာကို ပိုမို၍ စူးစိုက်ကြည့်မိသည်။

“အဲဒါ၊ အစ်ကိုထွန်း ကူညီမှ ဖြစ်မယ်။ ဒီလိုပါ။ အခု တစ်ပတ် ခင်ကြီး ရေနံ့ချောင်းဘက် ပြန်ရောက်တော့ရင် မျက်နှာဖြူတွေ လက်ထက်က “မျက်နှာဖြူကလွဲပြီး အခြား သူ မဝင်ရ” ဆိုတဲ့ ဆိုင်းဘုတ်တပ်ထားတဲ့ ကလပ်တွေ ရှိ တယ်မဟုတ်လား။ အရင်းရှင်မျက်နှာဖြူတွေ အရက်သောက်၊ ရေကူး၊ ဘီလီယက်ထိုး၊ ပွတ်သဘင်ပွဲတွေ လုပ်ခဲ့တဲ့ကလပ် တွေပေါ့။ မျက်နှာမည်း၊ မျက်နှာဝါတွေ ဝင်ဖို့နေနေသာသာ အပေါက်ဝတောင်မှာ ရုပ်ခွင့်မရှိတဲ့နေရာပေါ့။ အဲဒီနေရာတွေ ကို အခုအစိုးရက အလုပ်သမား အပန်းဖြေရိပ်သာဖွင့်ပေး ထားတာတွေ့ရတယ်။ ကပည်းစာလုံးတွေလဲ ပြောင်းကုန်ပြီ လေ။ “ရေနံ့မြေအ လုပ်သမားများမှလွဲ၍ အခြားသူများ မဝင်ရ” ဆိုတာတွေ ဖြစ်ကုန်ပြီ။ အဲဒါတွေမြင်ရတော့ ခင်ကြီး စိတ်မှာ ပီတိဖြစ်ခဲ့ရတယ် အစ်ကိုထွန်း။ ဝမ်းသာကျေနပ်ခဲ့ တယ်။ ခင်ကြီးကိုယ်တိုင် ရေနံ့အငွေ့အသက်နဲ့ ကင်းခဲ့သူ မဟုတ်ဘူး။ ရေနံ့လုပ်သားတွေရဲ့ ကျေးဇူးနဲ့ကင်းခဲ့တဲ့လူ မဟုတ်ဘူး။ ဒီတော့ ခင်ကြီးရဲ့ ဓာတ်မြေမှာ အထိမ်းအမှတ် လဲဖြစ်မယ့် လုပ်သားတွေအတွက်အကျိုးကျေးဇူးလဲ ဖြစ်ထွန်း နိုင်မယ့် အလှူတစ်ခုခု လုပ်ချင်တယ်။ အလုပ်သမားတွေ စုစုပေးစားရှိနိုင်မယ့် နေရာမှာ လုပ်သားထုအပန်းဖြေရိပ်သာ တစ်ခုဆောက်ချင်တယ်။ နေရာရွေးဖို့ရယ်၊ ပုံစံကောင်းဖို့ရယ်၊ ပစ္စည်းရဖို့ရယ်ကို အစ်ကိုထွန်းတာဝန်ခံပါ။ ကုန်သမျှငွေကို

ခင်ကြီးပေးမယ်။ ဘယ်နှယ့်လဲ အစ်ကိုထွန်း။”

ဗိုလ်မှူးညိုထွန်းသည် ဒေါ်ရေနံ့သာခင်ခင်ကြီး၏ စကားကို စူးစိုက်နားထောင်သည်။ လေးနက်စွာတွေးနေသည်။ အဖြေကို ချက်ချင်းမပေး။ ဤသည်ကို ဒေါ်ရေနံ့သာခင်ခင်ကြီးက အားမလိုအားမရ ဖြစ်မိဟန်နှင့်ဆိုသည်။

“ခင်ကြီးပြောတဲ့အထဲမှာ ဘာများအားမှာပါသလဲ အစ်ကိုထွန်း။”

“အဖားရူးလို့တော့မပါပါဘူးညီမ။ ညီမရဲ့ စေတနာကို အစ်ကိုထွန်းလေးစားပါတယ်။ လုပ်သားထုနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဒီလိုဆန္ဒမျိုးရှိတာကို အစ်ကိုထွန်းဝမ်းသာနေပါတယ်။ အစ်ကိုထွန်း ကိုယ်တိုင်က ရေနံ့မြေအလုပ်သမား ဖြစ်ခဲ့တဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ။ ဟိုတုန်းကနေပူတာတွေ၊ သံကန္တာရဆန်တဲ့အပူမျိုးတွေ၊ ရေနံ့ငွေ့အပူတွေကြားမှာ အလုပ်လုပ်ခိုင်းထားပြီး နားစရာ ကနဗျင်းတောင် ထိုးမပေးတဲ့ အရင်းရှင်မျက်နှာပြင်တွေကို စိတ်မှာ နာကျည်းခဲ့မိတယ်။ လုပ်သားထုတွေ ပင်ပင်ပမ်းပမ်းလုပ်ပြီး နားစရာ မရှိစေမယ့် သူတို့ ကျတော့ ကျေး၊ တင်နစ်ရိုက် အရက်သောက်၊ ပွတ်သဘင် လုပ်ပို့ကလပ်တွေ ရှိနေတာတွေတွေ့ပြီး အချင်ပေါက်ခဲ့တယ်။ နာကြည်းခဲ့ရပြန်တယ်။ နယ်ချဲ့နဲ့ နယ်ချဲ့ခံရသူ၊ အရင်းရှင်နဲ့ ကျောမွှဲ၊ အလုပ်ရှင်နဲ့ အလုပ်သမားဆိုတဲ့ အတန်းအစားကွာခြားမှုတွေကို တွေ့လာရတယ်။”

“ဒီလိုကနေ တစ်စထက်တစ်စ တော်လှန်ချင်တဲ့ စိတ် ဝင်လာခဲ့တဲ့ အစ်ကိုထွန်းရဲ့နာဝကို ပြန်စဉ်းစားကြည့်မိတယ်။ ဒါကြောင့် ရုတ်တရက် အဖြေပေးနိုင်တာပါ။”

“ဒီတော့”

“ညီမမှာ ဆန္ဒရှိတဲ့အတိုင်း လုပ်သားရိပ်သာဆောက်ချင်ဆောက်ပါ။ အစ်ကိုထွန်း အနေနဲ့ ဝမ်းပမ်းတာသာ ကူညီရမှာပေါ့ ညီမ။”

သို့ဖြင့် နှစ်ယောက်သား တိတ်ဆိတ်သွားကြပြန်သည်။ ဒေါ်ရေနံ့သာခင်ခင်ကြီးသည် မော်တော်ကားကို ခပ်မှန်မှန် မောင်းလာသည်။ ဗိုလ်မှူးညိုထွန်းသည်ဒေါ်ရေနံ့သာခင်ခင်ကြီး၏မျက်နှာကို ကြည့်မိဆဲဖြစ်နေသည်။

ယင်းအချိန်၌ ဒေါ်ရေနံ့သာခင်ခင်ကြီး၏မျက်နှာတွင် အပြောင်းအလှဲ တစ်စုံတစ်ရာ ဖြစ်ပေါ်သွားသည်ကို တွေ့ရသည်။ ရုတ်တရက် တုန်လှုပ်သွားသည့်အသွင်၊ ထိတ်လန့်သွားသည့်ဟန်များ ဒေါ်ရေနံ့သာခင်ခင်ကြီး၏ မျက်နှာတွင် ဖြတ်သန်းသွားသည်။ မျက်ဝန်းမှာ ဝိုင်းဖော်ပြုံးကျယ်လျက်။ ပါးစပ်မှာ ပွင့်ဟသွားသည်။ သူမသည် လမ်းဘေးတစ်နေရာသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ဗိုလ်မှူးညိုထွန်းသည် ဒေါ်ရေနံ့သာခင်ခင်ကြီးကြည့်နေသောနေရာသို့ ကြည့်လိုက်မိသည်။ လမ်းဘေး ပလက်ဖောင်းတွင် ရပ်နေသော လူနှစ် ယောက်ကို မြင်ရသည်။ ထိုသူတို့သည်လည်း မိမိတို့ဘက်သို့ စူးစိုက်ကြည့်လျက် ရှိကြောင်း တွေ့ရသည်။ ဒေါ်ရေနံ့သာခင်ခင်ကြီးသည် လိဗာကိုဖိနင်းလိုက်သည်။ မော်တော်ကားသည် မှန်မှန်သွားနေရာမှ အရှိန်အဟုန်ဖြင့်တက်လာခဲ့လေသည်။ ဖုန်လုံးများ၏ နောက်တွင် မိမိတို့ဆီကြည့်နေသူတို့၏ အရိပ်အရောင်တို့သည် မှန်ဝါး ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ ဒေါ်ရေနံ့သာခင်ခင်ကြီး၏ မျက်နှာတွင် အလိုမကျနိုင်ခြင်း၊ စိတ်စနောင့်စနင်း ရှိခြင်း အရိပ် အရောင်တို့ ပေါ်လာသည်။ တင်းတင်းမာမာ ခက်ခက်ထန်ထန် ဖြစ်လာသည်။ ရုတ်တရက်တွင် မည်သို့ဖြစ်ပွားခဲ့ကြောင်း ဗိုလ်မှူးညိုထွန်း မတွေ့တတ်အောင် ဖြစ်ရသည်။

“ကမ္ဘာကြီးဟာ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်တောင် ကျည်း မြောင်းရတာလဲ အစ်ကိုထွန်း။”

“ညီမဘာကို ဆိုလိုတာလဲ”

“ဪ တမင်တကာ မဟုတ်တာတောင်မှ တတ်နိုင်သမျှ မဆံ့ချင်တဲ့သူတွေ မဆံ့မိရုံကလေးတောင် ဘာဖြစ်လို့ ကမ္ဘာကြီးက မကျယ်ဝန်းခဲ့ရတာလဲလို့ပါ။”

“ညီမ ဘယ်သူ့ကို တွေ့ရလို့လဲဟင်”

“ဘယ်သူ့ရမှာလဲ အစ်ကိုထွန်း အစ်ကိုထွန်း သူ့ကို မမှတ်မိဘူးလား”

“ဘယ်သူ့ဖို့လဲကွယ်”

“ခုနက ပလက်ဖောင်းပေါ်မှာ ရပ်နေတဲ့ လူနှစ်ယောက်အနက် တစ်ယောက်ဟာ မောင်မောင်ဦးလေ”

“မောင်မောင်ဦး”

ဗိုလ်မှူးညိုထွန်းသည် ယင်းအမည်ကိုကြားရသဖြင့် တုန်လှုပ်သွားရသည့်အသွင်ရှိသည်။ ခြောက်ခြားသွားရသည့်သဏ္ဍာန်ပေါ်ပေါက်လာသည်။

“ဟုတ်တယ် သူဒီကို ဘာပဲလို့ရောက်လာသလဲ မသိဖူး”

ပြောရင်းမှာပင် ဒေါ်ရေနံ့သာခင်ခင်ကြီး သက်ပြင်း ရှိုက်လိုက်သည်။ ပြီးလျှင် စိုးရိမ်ပူပန်ခြင်း မကင်းသလို ညည်းညည်းညာညာဆိုသည်။

“သူ့ကိုမြင်လိုက်ရတာဟာ မကောင်းတဲ့မိမိတပ် အစ်ကိုထွန်း။ မကောင်းဆိုးဝါးနဲ့တွေ့ရသလိုပဲ ခင်ကြီးတို့ ဒီမြို့မှာဆက်နေလို့မဖြစ်တော့ဘူး အစ်ကိုထွန်း။ ခင်ကြီးတို့ ရန်ကုန်ကိုချက်ချင်းပြန်ကြမယ် ဖြစ်တော့မယ်ထင်တယ်။”

“နန်းကိန္နရီကို ပထမဆုံးမွေးစားခဲ့ပြီး အခု ဘုန်းကြီး ဝတ်နေတယ်ဆိုတဲ့လူဆီမှာ မစုံစမ်းတော့ဘူးလား။”

“ဟင်အင်း မစုံစမ်းတော့ဘူး အစ်ကိုထွန်း နန်းကိန္နရီ နှင့် ပတ်သက်လို့နောက်ထပ် ဘယ်သူ့ဆီမှာမှ မစုံစမ်း တော့ဘူး။ သူ့အကြောင်းကိုခင်ကြီး ဒီထက်ပိုပြီး မသိချင် တော့ဘူး။ ခင်ကြီးရဲ့ စိတ်နှလုံးကို ဒုန်းဒုန်း ချလိုက်ချင်ပြီ။ နန်းကိန္နရီဟာခင်ကြီးရဲ့သမီးအရင်းအချာ၊ ခင်ကြီးရဲ့သွေးလို့

ယတိပြုတ်မှတ်ထားလိုက်ချင်ပြီ။ သူ့ကို ခင်ကြီးရဲ့သမီးအနေ နဲ့ စောင့်ရှောက်မယ်၊ ယုယမယ်၊ ကြင်နာမယ် ဒီလိုပဲ ခင်ကြီး သန့်ဋ္ဌာန်ချလိုက်ပြီ အစ်ကိုထွန်း။”

ယင်းစကားကို ဆိုနေစဉ်၌ ဒေါ်ရေနဲ့သာခင်ခင်ကြီး စါ မျက်နှာမှာ မျှော်လင့်ခြင်း၊ တက်ကြွခြင်း၊ ယုံကြည်ခြင်း စသော အားမာန်ကို အပြည့်အဝဆောင်ယူကာ တင်းတင်း မာမာ ဖြစ်နေသည်ဟု ဗိုလ်မှူးညိုထွန်း ထင်နေမိသည်။

ကိုမောင်မောင်ဦးနှင့် သည်မျှမြန်မြန်ဆန်ဆန်ကြီး ဆုံတွေ့ရလိမ့်မည်ဟု ဗိုလ်မှူးညိုထွန်း မထင်မိချေ။ မိမိထံ သူ့ရောက်လာလိမ့်မည်ဟုပင် မထင်မှတ်စဖူး ဖြစ်ချေသည်။ တပ်ကြပ်ကြီးစာရေး ရောက်လာသည်။ အရိုအသေပေးရင်း ဆိုသည်။

“အပြင်မှာ လူတစ်ယောက် ရောက်နေပါတယ် ဗိုလ်မှူး။ သူက ဗိုလ်မှူးနဲ့ တွေ့ချင်ပါသတဲ့”

“ဟုတ်လား ဘယ်သူတဲ့လဲ”

“ကိုမောင်မောင်ဦးပါတဲ့ ဗိုလ်မှူး”

“ဟေ ဟုတ်လား လွတ်လိုက်ပါကွာ”

ကိုမောင်မောင်ဦးထံကို မိမိထံကို အလွတ်သာခိုင်း ရသည်။ မျက်နှာချင်းဆိုင်ရန်ကိုမူ ဗိုလ်မှူးညိုထွန်း ဝန်လေး လျက်ရှိသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဟူ၍တော့ မသိ။ သူနှင့်ဆုံ တွေ့ရမည်ကို ပြစ်မှုတစ်ခု ကျူးလွန်ခြင်းမျိုးလို စိုးရွံ့နေမိ သည်။ ကိုမောင်မောင်ဦးသည် ဆင်နားရွက်တံခါးကို တွန်း ဖွင့်ဝင်လာသည်။ သူ၏ ရုပ်သွင်မှာ များစွာ ပြောင်းလဲခြင်း မရှိလှ ကြောင်း တွေ့ရသည်။ လွန်ခဲ့သောအနှစ်နှစ်ဆယ် ကျော်က မြင်တွေ့ခဲ့ရသော အသွင်သဏ္ဍာန်၏အရင်းအမြစ်တို့ သည် သူထံ ရှိနေဆဲပင်။

အနည်းငယ် ရင့်ရော်လာခြင်း တစ်ခုသာလျှင် သူ၏ အပြောင်းအလဲ ဖြစ်လေသည်။

“ထိုင်ပါ ကိုမောင်မောင်ဦး”

ဗိုလ်မှူးညိုထွန်းက ကုလားထိုင်တစ်လုံးကို ညွှန်ပြ သည်။ ကိုမောင်မောင်ဦး ဝင်ထိုင်သည်။ ကိုမောင်မောင်ဦး မှာ ဗိုလ်မှူးညိုထွန်းကို အနည်းငယ် ရွံ့နေဟန်ရှိသည်။ သို့ မဟုတ်လျှင်လည်း သာမန် အလုပ်သမား တစ်ယောက်၊ တော်လှန်ရေး ကာလ၏ မရေရာသော ဗိုလ်တစ်ယောက် အဆင့်မှသည် ဗိုလ်မှူးအဆင့်သို့ ရောက်ရှိနေခြင်းကို အံ့ဩ နေမိခြင်း ဖြစ်နိုင်သည်။

“ကျွန်တော် ခင်ခင်ကြီးနဲ့တွေ့ချင်လို့ပါ ကိုညိုထွန်း”

သူနှင့်တွေ့ရလျှင် သည်ခကားကိုသာ ဆိုပေလိမ့် မည်ဟု အလိုအလိုသိနေသည်။ သူသည် ဗိုလ်မှူးဟု ခေါ်ရ မည်ကို ဝန်လေးမိပုံရသည်။

“ကိုညိုထွန်းဟု ယခင်ကလိုပင် ခေါ်သည်။

“အဲဒါအသာထားပြီး ကျွန်တော်ဒီမှာရှိနေတယ်ဆို တာ ခင်ဗျားဘယ်လိုလုပ်သိလာသလဲ အရင်ပြောပါဦး” ကို မောင်မောင်ဦး”

“ကိုညိုထွန်း ဒီမှာရှိနေတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်အရင် က မသိပါဘူး။ သိတာ မကြာသေးဘူးဆိုပါတော့။ အဲ ကိုညိုထွန်းနဲ့ ခင်ခင်ကြီးကို ကားထဲမှာမြင်လိုက်ရပြီးတဲ့ နောက်ပိုင်းကျမှ သိရတာပါ။ ဒီတုန်းကကျွန်တော်နဲ့ အတူ ရပ်နေတဲ့လူဟာ ကျောဘာမောင်ပါ။ သူဟာ ကိုညိုထွန်းနဲ့ တစ် ကြိမ်နှစ်ကြိမ်လောက် ဂေါ်ရိုက်ဖူးပါတယ်။ သူပြောပြတာနဲ့ ပဲ ခင်ခင်ကြီးနဲ့ တွဲလာသူဟာ ကိုညိုထွန်းလို့ သိရတာပါ”

“ကျော့ဘမောင် သူ့ ကျွန်တော် မသိဘူး”
“ဟုတ်ကဲ့ သိဖို့လဲမလွယ်ပါဘူး။ သူက ကထိက ပါ။ မန္တလေးတက္ကသိုလ်ကို ပြောင်းလာတာမကြာသေးပါဘူး။ ဒါပေမယ့် သူဟာ မန္တလေးသားပါ”

“ကံပါလေ ဒီလူ့အကြောင်းထားလိုက်ကြရအောင်”
ကိုမောင်မောင်ဦးသည် ဝိုလ်မှူးညိုထွန်း၏ မျက်နှာကို စူးစိုက်ကြည့်သည်။

“ခင်ခင်ကြီးတို့ ဘယ်မှာတည်းတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် သိချင်ပါတယ် ကိုညိုထွန်း”

“ခင်ဗျားနောက်ကျသွားပြီ ကိုမောင်မောင်ဦး”

“ဗျာ”

“ဟုတ်တယ် ခင်ဗျားနောက်ကျခဲ့ပြီ။ သူတို့ဒီမြို့က ထွက်သွားတာ အခုဆို တစ်နာရီသာသလောက်ပဲ ရှိလိမ့်ဦးမယ်”

ဝိုလ်မှူးညိုထွန်း၏စကားကို ကိုမောင်မောင်ဦး ယုံကြည်ဟန်မတူ။

“ကျွန်တော်တို့တွေ့ကြတာ သုံးနာရီထက်ပိုမကြာသေးပါဘူး ကိုညိုထွန်း”

“ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျားကိုတွေ့ပြီး တစ်မိနစ်အတွင်းမှာ သူဒီမြို့က အမြန်ဆုံးထွက်သွားဖို့ သိန္နဲဌာန်ချလိုက်ပါတယ်။ ဗြူးနားစားကြီးပဲ ဒီမြို့ကထွက်သွားကြပါတယ်။ သူတို့မှာ ဖော်တော်ကားကလဲ ပါခဲ့လေတော့ အချိန်မရွေး ထပြန်ဖို့ အခွင့်အရေးရသွားတာပေါ့”

သည်တော့လည်း ဝိုလ်မှူးညိုထွန်းစကားကို သူတစ်စထက်တစ် ယုံကြည်လာနိုင်ပုံရသည်။ လက်ခံလာနိုင်ဟန်တူသည်။ တစ်ဆက်တည်းမှာပင် စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြစ်ရခြင်း အရိပ်အသွင်များကို သူ့မျက်နှာ၌ မြင်ရသည်။

“ခင်ဗျားကသူနဲ့ တွေ့ချင်ပေမယ့် သူကတော့ ခင်ဗျားနဲ့ နည်းနည်းကလေးမှ တွေ့ချင်ပုံမရဘူး ကိုမောင်မောင်ဦး”

“ဝိုလ်မှူးညိုထွန်းဆိုသည်။”

“ဒါကို ကျွန်တော်မအံ့ဩပါဘူး ကိုညိုထွန်း။ ဒီလိုပဲ ဖြစ်ရမှာပေါ့။ အမှန်ပြောရရင်တော့ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လဲ လောလောဆယ်မှာ ခင်ခင်ကြီးနဲ့ မတွေ့ချင်ပါဘူး မဆိုချင်ပါဘူး။ ကျွန်တော်အဓိကဆိုချင်တာ နန်းကိန္နရီပါ”

“နန်းကိန္နရီ”

“ဟုတ်ပါတယ် ဒီကလေးမရဲ့အကြောင်းကို ကိုညိုထွန်းလဲ သိတန်သလောက် သိနေပြီထင်ပါတယ်”

ဝိုလ်မှူးညိုထွန်းသည် ကိုမောင်မောင်ဦးကို စီးကရက်တည်သည်။

အမေးကိုများစွာ အရေးမကြီးသလို ပြောသည်။

“အနည်းအကျဉ်း ဆိုသလောက်တော့ သိပါတယ် ကိုမောင်မောင်ဦး”

ကိုမောင်မောင်ဦးသည် မျက်နှာတွင် စိတ်ဝင်တစား ဖြစ်လာခြင်း အသွင်အပြင်များ ပေါ်ပေါက်လာလေပြန်ပြီ။

“ဒီမယ် ကျွန်တော့်ကို အမှန်အတိုင်း ပြောစမ်းပါ ကိုညိုထွန်း တစ်မြို့ထဲသားချင်းအနေနဲ့။ ခင်မင်ရင်းနှီးဖွဲ့ရှိခဲ့ကြတဲ့ လူတစ်ယောက်အနေနဲ့ ကျွန်တော့်အမေးကို သေသေချာချာအဖြေပေးစမ်းပါ။ နန်းကိန္နရီဟာ ခင်ခင်ကြီးရဲသမီး အစစ်အမှန်လို့ ကိုညိုထွန်းထင်သလားဟင် ကိုညိုထွန်း ယုံကြည်သလား”

သူ၏အမေးမှာ ဝိုလ်မှူးညိုထွန်းအတွက် အဖြေရခက်သောအမေး။ ပြီး မောင်မောင်ဦးက သူဖြေလာ မည့်အဖြေကို အလေးအနက် ကြားလိုဟန်ဖြင့် စောင့်စားနေရာ ဝိုလ်မှူးညိုထွန်း ရုတ်တရက် အဖြေမပေးတတ် နိုင်အောင် ဖြိုရသည်။ သူသည် ကိုမောင်မောင်ဦး၏ မျက်နှာကို ပြန်လည်စူးစိုက်ကြည့်သည်။ နောက်တော့ သက်ပြင်းရိုးကြီးခြင်းနှင့် အတူပြောမိသည်။

“ကျွန်တော် သိရသလောက် အတိုင်းအတာနဲ့ ပြောရမယ်ဆိုရင် နန်းကိန္နရီဟာ ခင်ခင်ကြီးရဲ့ သမီးအစစ် အမှန်ဖြစ်ဖို့ အတွက် ခုနစ်ဆယ့်ငါးရာခိုင်နှုန်းလောက် သေချာတယ်လို့ ပြောရလိမ့်မယ်ထင်တယ်။ ကိုမောင်မောင်ဦး”

ကိုမောင်မောင်ဦး၏ မျက်ဝန်းများ တောက်ပလာသည်။ သူသည် ဝိုလ်မှူးညိုထွန်း၏ မျက်နှာကို ကြာမြင့်စွာ ကြည့်နေသည်။

ပြီးမှ ခပ်ဆတ်ဆတ်မေးခွန်း ထုတ်သည်။

“ဒါကို ဘယ်လိုပဲ အထောက်အထားနဲ့ ပြောနိုင်တာလဲ ကိုညိုထွန်း”

“ဝိုလ်မှူးညိုထွန်းသည် ကိုမောင်မောင်ဦး အမေးကြောင့် ပြုံးလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားဟာ တရားသူကြီး မဟုတ်သလို၊ ကျွန်တော်ဟာလဲ တရားခံတစ်ယောက်တော့ ဟုတ်နိုင်မယ် မထင်ပါဘူးနော် ကိုမောင်မောင်ဦး”

သည်တော့မှာပင် ကိုမောင်မောင်ဦးသည် သူ၏ အမေးသည် ဝိုလ်မှူးညိုထွန်း၏ စိတ်ကို အဘယ်မျှ အနောက်အယှက် ဖြစ်စေနိုင်ကြောင်း တွေးမိပုံရသည်။ ဆန္ဒစောနေမိလွန်းသောကြောင့် တစ်ဘက်သား၏ ဂုဏ်သိက္ခာကိုပင် မေ့လျော့သွားခဲ့ကြောင်း သတိရမိပုံပေါ်သည်။

သူသည် ပျာပျာသလဲ တောင်းပန်သည်။

“ကျွန်တော် အမှအရာက သိပ်များ ရိုင်းရာကျသွား သလား မသိဘူး။ အဲဒီလိုဖြစ်နေရင်လည်း ခွင့်လွှတ်ပါ ကိုညိုထွန်းနဲ့။ ကျွန်တော်ရင်ထဲမှာ ဘယ်လောက် ဖလောင်း ဆူပြီး ဘယ်လိုဖြစ်နေမယ်ဆိုတာ ကိုညိုထွန်းနဲ့ ကိုယ်ချင်းစာ နိုင်ပါလိမ့်မယ်။ ဆိုပါတော့ဗျာ။ တကယ်လို့ နန်းကိန္နရီသာ ခင်ခင်ကြီးရဲ့ သမီးအရင်းဖြစ်ခဲ့ရင် ကျွန်တော်ဟာလဲ နန်း ကိန္နရီရဲ့ ဖခင်မဖြစ်နိုင်ဘူးလား။ နန်းကိန္နရီရဲ့ အကြောင်းကို ကျွန်တော်သိချင်တာ သူနဲ့တွေ့ချင်တာဟာ ဖအေတစ် ယောက်မှာ ရှိသင့်ရုံထိုက်တဲ့ဆန္ဒတွေပဲ မဟုတ်လား။”

“ဒါကို ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ် ကိုမောင်မောင် ဦး။ ဒါတင်မကပါဘူးလေ။ ခင်ခင်ကြီးနဲ့ ခင်ဗျားရဲ့ ပြဿနာ တိုင်းမှာ ကျွန်တော် နားလည်သင့်တာထက် ပိုပြီး နားလည် နေမိတာထင်တယ်။ အဲဒီလိုနားလည်နေမိလို့လဲ ကျွန်တော် ကြားထဲကနေပြီး ရင်မောရတယ်။ ခင်ဗျားတို့ချင်း ပြောပြ လည်လည် ဖြစ်စေချင်တာ ကြာလှပါပြီ။ ကျွန်တော်ဟာ လွတ်လပ်ပျော်ရွှင်ခွင့်နည်းပါးတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ။ အဲဒီ ကြားထဲက ခင်ဗျားတို့ ပြဿနာဟာ ကျွန်တော်ရဲ့ လွတ်လပ် ပျော်ရွှင်တဲ့ အချိန်ကို နှုတ်ယူသွားတတ်ပါသေးတယ်။”

“ကိုညိုထွန်း ကျွန်တော်အပေါ် နားလည်နိုင်တာ ဝမ်း သာပါတယ်။ ကျေးဇူးလဲ တင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ ကို ညိုထွန်းရဲ့ အဘိုးတန်တဲ့ အချိန်တွေကို ဖြန့်တီးရာ ကျနေ ပြီထင်တယ်။ ကဲလေ ကိုညိုထွန်းဆီက ကျွန်တော် လိုချင်တာ တစ်ခုပဲရှိပါတယ်။ အဲဒါကတော့ ကျွန်တော်နဲ့ နန်းကိန္နရီကို တစ်ကြိမ်ပဲဖြစ်ဖြစ် ဆုံတွေ့ပေးဖို့ပါပဲ။ ဒါမှမဟုတ် ဆုံမိအောင် ဖန်တီးပေးဖို့ပါပဲ။ ဒီတစ်ခုထဲ ကူညီပါလို့ ကျွန်တော်တောင်း ပန်ပါတယ် ကိုညိုထွန်းနဲ့။ ကျန်တဲ့အပိုင်းကိုတော့ ကျွန်တော် ဘာသာ ဖြေရှင်းပါ့မယ်။”

ကိုမောင်မောင်ဦးက လေးလေးနက်နက် လိုလို ချင် ချင် ဆိုသည်။ ထိုအခါ ကိုမောင်မောင်ဦးနှင့် ပတ်သက်၍ ပြဿနာရပ်တိုင်းတွင် အလွယ်တကူ ခေါင်းညိတ်အဖြေပေး ရန် ဝန်မလေးသော အလေ့အကျင့်ရနေသည့် ဗိုလ်မှူးညိုထွန်း က ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်မိသည်။

ကိုမောင်မောင်ဦး ဝမ်းပမ်းတသာ ဖြစ်သွားသည်။ “ကျေးဇူးပါပဲ ကိုညိုထွန်းနဲ့။ ကဲ ကျွန်တော်ကို ခွင့်ပြု ပါဦး။”

ပြောပြောဆိုဆို ကိုမောင်မောင်ဦး ထိုင်ရာမှထသည်။ အခန်းတံခါးပေါက်ဆီသို့ လျှောက်သည်။ ဗိုလ်မှူးညိုထွန်း သည် ကိုမောင်မောင်ဦး၏ ကျောပြင်ကိုကြည့်ရင်း သက်ပြင်း ရိုက်လိုက်မိလေသည်။

ကိုမောင်မောင်ဦး၏ ရင်မှာ လှုပ်ရှားလျက် ရှိသည်။ ဗိုလ်မှူးညိုထွန်းနှင့် ကြုံဆုံလိုက်ရခြင်းအတွက် သူ့မှတော့ စရာ တစ်ပုံတစ်ပင်ကြီး ရလာသည်။

စင်စစ် ကိုညိုထွန်းအား သည်ပုံစံမျိုးဖြင့် မြင်တွေ့ရ လိမ့်မည်ဟု သူမထင်ခဲ့ တစ်နေ့သောအခါကိုညိုထွန်းသည် သို့ဖြစ်လာလိမ့်မည်ဟု မမှောက်လင့်ရိုး အမှန်ပင်။ ကိုညိုထွန်း ဆိုသူအားမေ့လျော့ထားမိသည်မှာပင် ကြာမြင့်လှပါပေကော။

ယခုမူ ကိုညိုထွန်းဟူသည် သူ မထင်မှတ်သော အဆင့်အတန်း၊ မထင်မှတ်သောအခြေသို့ ရောက်နေပါပ ကော။ ကိုညိုထွန်းအား သည်အခြေ သည်အနေဖြင့် မြင်ရ သောအခါတွင်မူ မိမိ၏ ရေရာခြင်းမရှိသော ဘဝကိုပြန်လည် ဆန်းစစ်မိသည်။ တည်ငြိမ်ခြင်း မရှိသော အခြေအနေကို ပြန် လည် စစ်ကြောမိသည်။ သို့နှင့်အမျှလည်း မိမိကိုယ် သိမ်ငယ် နံနဲ့သွားသည်ဟု အထင်ရောက်မိ လေသည်။

အမှန်တွင် ဗိုလ်မှူးညိုထွန်းနှင့် မဆုံရသေးခင် က တည်းက မိမိကိုယ် မိမိစစ်ကြောခဲ့ဖူး ကောင်းသည်။ အရင်း အနှီးဆုံး တေဖက်ပေဖက်တွေကိုပင်ကြည့်။

အတန်းထဲမှာ စာညံသော ကျောဆိုလျှင်ပင် မဟာ ဝိဇ္ဇာဘွဲ့ ရပြီး၊ ဆိုလျှင်လစ်နိုင်ငံတစ်ခု၏ တက္ကသိုလ်ကျောင်း တစ်ကျောင်းတွင် နှစ်နှစ်ကျော်မျှ နည်းပြဆရာလုပ်ခဲ့ပြီး ယခု ကထိက ဖြစ်နေပြီ။

ပက်ထရစ်ဆိုလျှင် ဥပဒေဝိဇ္ဇာဘွဲ့ ရကောရှေ့နေလိုက် နေပြီ။ ဘော်ဘီသည် စစ်အတွင်းက အိန္ဒိယသို့ စစ်ပြီးသည်။ စစ်ပြီးနောက် မြန်မာပြည်သို့ ပြန်မလာ။ အင်္ဂလန်သို့ သွား သည်။ တလောက သူ့သတင်းကြားရသည်။ နိုင်ငံခြား ဆိပ်ကမ်းမြို့တစ်မြို့တွင် ကျောနှင့် ဆုံမိခဲ့ကြသည်။ ယခုသူ က သင်္ဘောတစ်စီးမှာ မာလိန်မှူး။

စောဝင်းဆွေ ခမျာမှာတော့ ပြည်တွင်းစစ်၏သား ကောင်ဖြစ်ခဲ့ရရှာသည်။ ၁၉၄၉ ခုနှစ်က တောခိုသည်။ ၅၁ ခုနှစ်တွင် ဗာပွန်ဘက်၌ ကျဆုံးခဲ့ရသည်။ အခြား အခြား သော သူငယ်ချင်းမိတ်ဆွေတွေထဲမှာလည်း အသီးသီး၊ အသ ကအသက သူ့ရာထူးနှင့် သူ့ သူ့လုပ်ငန်းနှင့်သူ ထည့်ထည့် ဝါဝါ ဖြစ်နေသူတွေ မှား။ အချို့က စစ်ဗိုလ်။ အချို့က ဆရာဝန်။ အချို့က ကျောင်းဆရာ၊ အချို့က အင်ဂျင်နီယာ စသည်ဖြင့်။

မိမိနှင့် တူသူမှာ ကိုကျောမောင် တစ်ယောက်သာ ရှိသည်ဟု ကိုမောင်မောင်ဦး ထင်သည်။ ကိုကျောမောင် ဟူ သည်မှာလည်း ငယ်စဉ်ကပင် ကျောင်းနေရ ကောင်းမှန်း သိသူမဟုတ်။ မိဘက ကုန်သည်မျိုးရှိဖြစ်ရာ ကျောင်းပညာ

ကို အထင်မကြီးတတ်ခဲ့။

ကိုကျောမောင်ကဲ့သို့ ညံ့ဖျင်းသူများ စာရင်းတွင် မိမိပါဝင်ရလိမ့်မည်ဟု ကိုမောင်မောင်ဦး မထင်ခဲ့။ မခံတွေးခဲ့။ မမြော်လင့်ခဲ့။ ရည်ရွယ်ချက် ကင်းမဲ့စွာဖြင့် သောက်ရင်းစားရင်း တေးရင်းပွေ့ရင်း လူ့ဘဝ၏ အဘိုးတန်လှသော အချိန်များကို ကုန်ဆုံးမိခဲ့ပါကလားဟု ကိုမောင်မောင်ဦး စဉ်းစားလာတတ်လေပြီ။ အစားပြန်မရနိုင်တော့ပြီ ဖြစ်သော နေ့ရက်တို့ကို နှမြောတသ လာတတ်လေပြီ။

ရှေ့အဖို့အကောင်းကိုသာရှာတော့မည်။ မိမိဘဝကို ခိုင်ခိုင်မာမာ ဖြစ်အောင် ပြန်လည် တည်ဆောက်မည်။ ဘဝကို အဓိပ္ပာယ်ရှိစွာ နေထိုင်တော့မည်ဟု ချက်ချင်းမှာပင် ဆုံးဖြတ်သည်။ တစ်ဆက်တည်းမှာလည်း မိမိရရှိလာသော နောင်တတရားများမှာ နောက်ကျ၍များ နေလေပြီလား။ မိမိအဖို့ လောကတွင် အကောင်းဟူသည် ရှိမှာ ရှိပါလေရဲ့လားဟု သူ့စိတ်တွင် သံသယဝင်လာမိသည်လည်း အမှန်ပင်။

ကျောဘမောင်နှင့် ပြန်လည်ဆုံတွေ့မိကြချိန်၌ ကိုမောင်မောင်ဦးမှာ စိတ်ပျက်လက်ပျက်ကြီး ဖြစ်နေသည်။ စိတ်ဓာတ်ကျဆင်းခြင်း လက္ခဏာများကို သူ့မျက်နှာ၌ မြင်ရသည်။ သို့ရာတွင် ကျောဘမောင်ထံမှ ကြားရသော စကားများက ထိုင်းမှိုင်းလေးလံနေသော သူ့စိတ်သန္တာန်ကို တက်ကြွလာစေပြန်သည်။ မျှော်လင့်ခြင်း ကိုးစားခြင်းဖြင့် သွေးရောင် လွှမ်းတက်လာရစေပြန်သည်။ ကျောဘမောင်က ပြောခဲ့သည်။

“မောင်ရင့်အဆက် ရေနံ့သာခင်ခင်ကြီးနဲ့ ပတ်သက်လို့ သတင်းတစ်ခု ရခဲ့တယ် သူငယ်ချင်း။ ဒီလို ဥယျာဉ်တန်းမှာ တို့နဲ့ ဆွေရိပ်မျိုးရိပ်မကင်းတဲ့ မိန်းမကြီးတွေ ရှိတယ်။ ဖြူပြာ၊ မူယာ၊ သူဇာတဲ့။ အသက်ခြောက်ဆယ်ကျော် အပျိုကြီးတွေပေါ့။ မရောက် တာကြာလို့ ဒီကနေ့ သူတို့ကို နှုတ်ဆက်ဖို့ ရောက်သွားတယ်။ ဒီမှာတင် သူတို့က ရေနံ့သာခင်ခင်ကြီး အကြောင်း ပြောပြတယ်။ သူတို့က ရေနံ့သာခင်ခင်ကြီးကို မင်းမျိုးမင်းနွယ်၊ သူတို့နဲ့ ဘယ်လို တော်တယ်နဲ့ ကြားတာပါပဲ။ ငါကမင်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ရေနံ့သာခင်ခင်ကြီးဆိုတာ ဘာလို့ သိထားလေတော့ သူတို့ ပြောတာတွေထားပြီး ငါသိချင်တာတွေ မေးခဲ့တယ်။ ရေနံ့သာခင်ခင်ကြီးဟာ တင်တင်ရီဆိုတဲ့ မိန်းကလေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သူတို့ကို လာစုံစမ်းတာတဲ့။ တင်တင်ရီဆိုတာကလဲ အဲဒီရပ်ကွက်မှာနေသွားတာတဲ့။ ဒီမိန်းကလေးရဲ့ အကြောင်း ကက နေ အထိ သူတို့ သိနေသတဲ့။ ဒီထက်မက သိတဲ့လူတွေလဲ ရှိသေးသတဲ့”

သည်တော့လည်း ကိုမောင်မောင်ဦး လှုပ်လှုပ် ရှားရှားဖစ်လာသည်။ တက်တက် ကြွကြွ ဖြစ်လာသည်။ မျက်နှာတွင် သွေးရောင်လွှမ်းတက်လျက် မျက်ဝန်းများက တောက်ပလာရပြန်ချေပြီ။ သူက ကျောဘမောင်၏ လက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

“အဲဒီကို သွားကြရအောင်”
“အခုလား”
“ဒါပေါ့”
“မနက်ဖြန်မှ သွားကြရအောင်ပါ”
“ဒါဖြင့်လဲ ငါ့ကို လိပ်စာပေး ငါ့ဟာငါပဲ သွားလိုက်မယ်”

“လုပ်ပြီ မင်းကတော့ ငယ်ငယ်က အကျင့်တွေ အခုအထိ မပျောက်ချင်သေးဘူး။ ခုဆို ခုပဲ။ ကံပါ။ ကြပါ။ ငါပါ လိုက်ခဲ့ပါ့မယ်”

သို့နယ်ဖြင့် . . .
ကိုမောင်မောင်ဦးသည် ဥယျာဉ်တန်းသို့ ရောက်ခဲ့ပြန်၏။ သိပေါမင်းခေတ်က ကြွင်းရစ်သော အိမ်ဖိုကြီးသို့ ဝင်ခဲ့ပြန်၏။ ဒေါ်မူယာ၊ ဒေါ်သူဇာ စသော အသက်ခြောက်ဆယ်ကျော် အပျိုကြီးများနှင့် တွေ့ခဲ့ပြန်၏။

ထိုကမှသည် မအေးမြနှင့် လည်းကောင်း၊ ဘုရားကြီးတိုက်မှ လူမည် ဦးတင်မြင့်၊ ဘုန်းကြီးဘွဲ့ ဦးနန္ဒိယနှင့် လည်းကောင်း ဆုံခဲ့ပြန်၏။ ကိုမောင်မောင်ဦးသည် ဆုံမိသမျှ လူတိုင်းကို တရားသူကြီး တစ်ယောက်နယ် စေ့စေ့စပ်စပ် မေးသည်။ သေသေချာချာ စေ့ငသည်။ သူ၏မေးခွန်းများမှာ တိကျ ပြတ်သားလွန်းလှသည်။

သို့ဖြင့် . . .
တင်တင်ရီ သို့မဟုတ် နန်းကိန္နရီ၏ အကြောင်းကို သေသေချာချာ၊ ဂယနဏ သိခဲ့ရသည်ဟု ဆိုရမည်ပင်။ ထိုရောအခါ၌ . . .

ကိုမောင်မောင်ဦးသည်ရယ်၍နေလေသည်။ သရော်လှောင်ပြောင်လိုသော သဘောဖြင့် ဟားတိုက်နေခြင်းမျိုးလည်းပါသည်။ နာကြည်းစွာဖြင့် မချီတင်က ရယ်မိခြင်းမျိုးလည်းပါသည်။ ဘုရားကြီးတိုက်မှာ ဦးနန္ဒိယထံမှ အပြန်လမ်းတွင် သူဆိုသည်။

“လောကကြီးဟာ ငါတို့ ထင်မှတ်ထားခဲ့တာ ထက်တောင် ဆန်းနေပြီ ကျော့။ ငါတို့ မျှော်လင့်ခဲ့တာထက် ပိုပြီး ဆန်းကျယ်နေပြီ။ ဘယ်လိုမှ မထင်မှတ်တဲ့ ကိစ္စတွေ။ ဘယ်လိုမှ မမျှော်လင့်တဲ့ ဖြစ်ရပ်တွေ ဖြစ်ပျက်နေခဲ့ပြီ။ ဒါတွေကို တမင်တကာ လုပ်ယူရင် ရမှာ မဟုတ်ဘူး။ တမင်ဖန်တီး

ယူရင် ဖြစ်လာမှာ မဟုတ်ဘူး။ ငါတော့ ဒီအဖြစ်အပျက်တွေ အတွက် အံ့ဩရမှာထက် ရယ်လို့သာ နေချင်တော့တာပဲ ဂျော့မှာ။ ဟားတိုက်လို့သာ ရယ်ပစ်လိုက်ချင်တော့တာပဲ။ သိလား။

ဂျော့ဘမောင်သည် ကိုမောင်မောင်ဦး၏ ထူးခြားသော စကားများကြောင့် စိတ်မှာ စပေ့နှင့်စနင်း ဖြစ်သွားမိသည်။ ကိုမောင်မောင်ဦး၏ မျက်နှာကို စူးစိုက် ကြည့်လိုက်မိသည်။

“ဘယ်လိုလဲ ကိုမောင်မောင်ဦး။ တင်တင်ရီဆိုတဲ့ မိန်းကလေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မောင်ရင် ဘယ်လို ထူးထူး ခြားခြား ခံစားရလို့လဲဟင်”

မေးသည်။

ကိုမောင်မောင်ဦးသည် အဖြေမမိ အလျင် သက်ပြင်း ရိုက်လိုက်သည်။

“ထူးခြားပြီလား သူငယ်ချင်းရာ ငါဖြင့် မယုံနိုင်လောက်အောင်ဘဲ။ ငါ့နားကို ငါမယုံနိုင်လောက်အောင်ဘဲ အဖြစ်အပျက်တွေဟာ သိပ်ဆန်းတာပဲ”

ကိုမောင်မောင်ဦးသည် အထေးသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ သူ၏ မျက်နှာမှာ တည်ကြည်ငြိမ်သက် သွားသည်။ မျက်ဝန်းများကမူ ဝေရီ၍ နေပါချေ၏။ သူသည် တိုးတိတ်ညင်သာသော အသံဖြင့် ခပ်လေးလေး စကားဆိုသည်။

“ခင်ခင်ကြီးဟာ တင်တင်ရီ သို့မဟုတ် နန်းကိန္နရီကို

အမွေစားအမွေခံအဖြစ်မွေးစားလိုက်တယ်။ ဒါကလဲ သူ့မှာ မျှော်လင့်ချက် ရှိလို့ပဲ။ ဖြစ်တယ်။ သူ့မျှော်လင့်ချက်က နန်းကိန္နရီဟာ သူ့နဲ့ငါတို့ရဲ့ ရင်သွေး၊ ပျောက်ဆုံးသွားရရှာတဲ့ ငါတို့ရဲ့သမီးဖြစ်နိုင်စကောင်းရဲ့ဆိုတဲ့ အထင်နဲ့ပေါ့။ နန်းကိန္နရီဟာလဲ ငါနဲ့ရုပ်ချင်းက ဆင်နေလေတော့ သူ့အထင်ဟာ မဆိုးလှပါဘူးပေါ့။ ဒါပေမယ့် ခင်ခင်ကြီးရဲ့ အထင်ဟာ မမှန်ရှာဘူး သူငယ်ချင်း။ သူ့ရဲ့မျှော်လင့်ချက်ဟာ အချည်းနီးပဲ။ အလဟဿပဲ။ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ အခု ငါမေးလို့ စမ်းလို့ရသမျှ အကြောင်းအရာတွေ စုပေါင်းလိုက်တဲ့အခါမှာ နန်းကိန္နရီဟာ ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ တို့များရဲ့ရင်သွေး၊ တို့များရဲ့သမီး မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ရှာနန်းပြည့် မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ သေချာနေတာတွေ့ရတယ်။

ကိုမောင်မောင်ဦး၏ လေသံမှာ စိတ်ပျက်သံ၊ အားလျော့သံ လှမ်းနေကြောင်း ဂျော့ဘမောင် သတိထားမိသည်။ မျက်နှာမှာလည်း ညှိုးငယ်လာကြောင်း မြင်ရသည်။

“တခြားဟာတွေကို ထားပါ။ ငါတို့ရဲ့ ရင်သွေးနဲ့ နန်းကိန္နရီရဲ့ အသက်ပမာဏ ကွာခြားမှုတစ်ခုတည်းနဲ့ သူဟာ

တို့ရဲ့ရင်သွေး ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဖြစ်နိုင်ဘူး ဆိုတာကို ပြနေတာပဲ။ မှတ်မှတ်ရရ ခင်ခင်ကြီးမှာ ပဋိသန္ဓေ ရှိတဲ့ နှစ်ဟာ ဂျာမန်တွေက ပိုလန်ကို ဝင်တိုက်ပြီး ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ဖြစ်ပွားတာစုနေတဲ့ အချိန်။ ရေနံမြေ သပိတ် ဖြစ်ပေါ်ပြီးတဲ့ အချိန်။ ဒီတုန်းက မင်းတို့ငါတို့ တစ်တွေ့ရဲ့ ကျောင်းမှာ သင်ပြနေတဲ့ မျက်နှာဖြူ ဆရာတွေ မျက်လုံးပြူးနေတဲ့ အချိန်။ ထောင်ကိုးရာလေးဆယ် ပတ်ဝန်းကျင်လောက်မှာပေါ့။ ဒီတော့ ငါတို့ရင်သွေးရဲ့အသက်ဟာ အခုအချိန်မှာ အနည်းဆုံး နှစ်ဆယ်လေး၊ နှစ်ဆယ်ငါး ရှိရမယ်။ နန်းကိန္နရီနဲ့ ပတ်သက်လို့ ငါစုံစမ်းလိုက်တဲ့အခါ သူ့အသက်ဟာ အလွန်ဆုံး ရှိလှမှ နှစ်ဆယ်၊ နှစ်ဆယ်တစ်နှစ်။ ဒီတော့ သူဟာ တို့များရဲ့ရင်သွေး၊ တို့များရဲ့သမီး မဖြစ်နိုင်တာ သေချာနေပြီပေါ့။ နောက်တစ်ခုကလဲ သူဟာ ငါတို့ရဲ့သမီးမဖြစ်နိုင်တာ ထင်ရှားနေတယ်သူငယ်ချင်း။

ဂျော့ဘမောင်သည် ကိုမောင်မောင်ဦး၏ ဆိုလိုချက် အပြည့်အစုံကိုကား နားလည်နိုင်စွမ်းမရှိ။

သူ့ရာတွင် အဓိကကျသော အချက်ကိုမှ နားလည်နိုင်စွမ်းရှိလာသည်။ ၎င်းမှာ တင်တင်ရီ သို့မဟုတ် နန်းကိန္နရီမှာ မိမိ၏ သူငယ်ချင်း၏ သမီးမဟုတ်ဟူသော အချက်ဖြစ်သည်။

သူ့ဖြင့် သူသည် မေးခွန်းတစ်ခုကို မေးဖြစ်ခဲ့သည်။

“နန်းကိန္နရီဟာ မောင်ရင်နဲ့ရုပ်ချင်းလဲဆင်တယ်။

ရေနံ,သာခင်ခင်ကြီးက သမီးအဖြစ်နဲ့ လက်ခံ ထားနိုင်လောက်တဲ့ အကြောင်းတွေလဲ ရှိတယ်။ ဒါနဲ့တောင် မောင်ရင်တို့ရဲ့ပျောက်ဆုံးနေတဲ့ သမီးကလေး မဟုတ်ဘူးဆိုရင် နန်းကိန္နရီဟာ မိုးပေါ်က ကျလာတာလား၊ သိကြားမင်းက ဖန်ဆင်းပေးလိုက် တာလား ပြောစမ်း ပါဦး။ ကိုမောင်မောင်ဦး ဒါဖြင့် နန်းကိန္နရီဟာ ဘယ်သူလဲ ဘယ်ကလာသလဲ”

“အေး၊ အခုတော့ ငါ့ကိုယ်တိုင်လဲ ဒီမေးခွန်းတွေကို မေးနေရပြီလေ။ နန်းကိန္နရီဟာ ဘာလဲ။ ဘယ်သူလဲ။ ဘယ်ကလာသလဲလို့ မေးနေရပြီ”

ကိုမောင်မောင်ဦးသည် နာနာကြည်းကြည်း ပြုံးလိုက်သည်။

“ဒီအမေးအတွက် ငါတစ်ယောက်တည်း အဖို့မှာတော့ အဖြေရှိပါတယ်။ ဒီအမေးအတွက် အဖြေဟာ သေသေချာချာကို ရှိနေပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီအမေးရဲ့အဖြေဟာ အဖြေကောင်း တစ်ခုတော့ မဟုတ်နိုင်ဘူး။ ငါတို့အားလုံးအတွက် အထူးအထူးသဖြင့် နန်းကိန္နရီအတွက် ကံဆိုးတဲ့ အဖြေတစ်ခုပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ် ထင်ပါတယ် သူငယ်ချင်း။”

ကိုမောင်မောင်ဦး၏ မျက်ဝန်းများမှာ တောက်ပြောင်	လာကြောင်း မြင်ရသည်။
လာကြောင်း ရောဘာမောင် တွေ့ရသည်။	ခြောက်... .
မျက်လုံး သူငယ်အိမ်တွင် မျက်ရည်ကြည် နေလည်	ပြုံးသူမှာ မျက်ရည်စတွေနှင့် ပါကလား။

မိမိတို့အား

ဒေါ်ရေနံ့သာခင်ခင်ကြီး ရောက်ရှိနေသော အကျဉ်း ထောင်၏ အခန်းကျဉ်းကလေးတွင် မှောင်လည်းမမှောင်လှ၊ လင်းလင်းထင်းထင်း ရှိနေသည်လည်း မဟုတ်လှ။ အမှောင် နှင့်အလင်းတို့ အားပြိုင်လျက်ရှိသည်။ အရုဏ်တက်စ အချိန် ကာလဖြစ်သည်။ ပြင်ပတွင်လည်း အမှောင်နှင့် အလင်းတို့ အားပြိုင်လျက်ရှိသည်။

တစ်မိုးသောက် ပြန်ချေဦးတော့မည် ပါတကား။

ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီးသည် အရှေ့ဘက်မိုး ကောင်းကင်းဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ အရှေ့ဘက် မိုးကောင်းကင်၌ ပန်းနုရောင် အရောင်အသွေးတို့ စွန်းထင်း စပြနေပြီ။ နေဝန်း၏ ရှေ့ပြေးရောင်ခြည်များပင် ဖြစ်သည်။ များမကြာမီ နေဝန်း၏ လင်းထင်းသော အလင်းရောင်ကို ခံစားရပေဦးတော့မည်။ ကမ္ဘာလောကသည် နိုးထရှင်သန် လာပေဦးမည်။ လူတို့ သွားလာလှုပ်ရှားလျက် ဝမ်းတစ်ထွာ အတွက် တိုက်ပွဲဝင်ကြရပေဦးတော့မည်။

စောစောနိုးထတတ်လေသည် ကျေးငှက်တို့ ကျည် ကျည်ကျာကျာ အသံလေးစ ပြုပြီ။ ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီး အား နှုတ်ခွန်းဆက်ကြသည့်နယ်ပင်။

အမှောင်ကလည်း လုံးဝ မပျောက်ကွယ်သေး။ အလင်းသည်လည်း ပြည့်ပြည့်ဝဝ ချဉ်းနင်း ဝင်ရောက် လာခြင်း မရှိသေး။ အမှောင်နှင့် အလင်းတို့ လောကကို သူနိုင်ကိုယ်နိုင် လှနေသော အခါမယဝယ် မြင်ရသမျှ သော ရှုခင်းတို့မှာ ကြည်ကြည်လင်လင် မရှိနိုင်သေး။ ပီပီ ပြင်ပြင် ဖြစ်မလာသေး။ မှုန်မှုန်မွှားမွှား ဝိုးဝိုးဝါးဝါးပင်။

စင်စစ်တွင်လည်း မြင်ပရူခင်းကသာ မကြည့်မလင် ဖြစ်နေသည် မဟုတ်။ ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီး၏ စိတ် အတွေးမှာလည်း ကြည့်လင်နေသည် မဟုတ်ပေ။ ဝိုးတဝါး ရှိရဆဲပင်။

ဒေါ်ရေနံ့သာခင်ခင်ကြီးအဖို့ သည်အဖြစ်မျိုးမှာ ဆန်း ကြယ်လှသည်တော့ မဟုတ်။ သည်အကျဉ်းခန်းအတွင်း ရောက်ရှိခဲ့ရသည်မှစ၍ မကြာခဏဆိုသလို သည်သို့ရှိခဲ့ရ သည်။ မကြာခဏ ဆိုသလို ညလုံးပေါက် အိပ်မပျော်နိုင်ဘဲ အရုဏ်ကို စောင့်ကြည့်မိမြဲ ဖြစ်ခဲ့သည်။ ကျေးငှက်ကလေး များ၏ နံနက်ခင်း နှုတ်ခွန်းဆက်သံကို ခံယူမိမြဲ ဖြစ်သည်။

ညက နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက် အိပ်ပျော်ခဲ့ပါလျှင် နံနက်တွင် လန်းဆန်းနေမည် ဖြစ်သည်။ အင်အား ပြည့်ဝ နေပေလိမ့် မည်။ ယခုမူ အိပ်ပျော်နိုင်စွမ်း မရှိခဲ့သဖြင့် ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီးမှာ နန်းနေသည်။ ဝမ်းထဲမှာ ဟာနေသည်။

သူမသည် အိပ်ရာဆီသို့ ပြန်လျှောက်ခဲ့သည်။ အိပ် ရာပေါ်သို့ လှဲချလိုက်သည်။ မျက်စိများကို မှေးမှိတ်ထားမိ ပြန်ချေသည်။ များမကြာမီမှာပင် အကျဉ်းထောင်အတွင်းမှ အသံဗလံများကို ကြားရသည်။ ပြင်ပကမ္ဘာမှ လူသား များ နည်းတူ အကျဉ်းထောင်အတွင်းမှ လူသားများ သည်လည်း နိုးထလာကြရလေပြီ။ တစ်ညလုံး ငြိမ် သက်တိတ်ဆိတ်ခဲ့ လေသမျှ ပြန်လည်လှုပ်ရှားကာ ဆူညံလာပေဦးတော့မည်။

အများတကတို့ အိပ်စက်နားနေချိန်၌ ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီးမှာ အတွေးဖြင့် အိပ်မပျော်နိုင်ဘဲ ရှိခဲ့သည်။ အများ တကတို့ နိုးထလှုပ်ရှားလာချိန်တွင် အိပ်စက် နားနေချင်

စိတ်က လွမ်းလာသည်။ သို့ဖြင့် သူမသည် အိပ်ရာ၌ လဲလျောင်းနေမိသည်။ သူမ၏ စိတ်ကို အနှောင့်အယှက် ဖြစ်စေသော အသံတစ်သံ ကြားရသည်။ ခြေသံမှာ တစ်စထက် တစ်စနီးကပ်လာသည်။ သို့နှင့်အမျှ ကျယ်လောင်၍လည်း လာသည်။ မကြာမီ အခန်းတံခါးပေါက်သို့ ရောက်လာသည်။

“ခင်ခင်ကြီး၊ ခင်ခင်ကြီး”

အခန်းတံခါးဆီမှ ခေါ်သံကြားရသည်။ အသံမှာ မည်သူ့အသံ ဖြစ်သည်ကို ဒေါ်ရေနံ့သာခင်ခင်ကြီးသိသည်။ သို့တိုင်အောင် ဒေါ်ရေနံ့သာခင်ခင်ကြီး မထ။ လှုပ်လည်း မလှုပ်။

“ခင်ခင်ကြီး၊ ခင်ခင်ကြီး”

စောစောကထက် ပိုမိုကျယ်လောင်စွာ ခေါ်လာပြန်သည်။

ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီး မထူး။ တုန်မပြန်။

ခေါ်လာသူမှာ သူမ၏အပြုအမူကြောင့် စိတ်ဆိုးလာမိဟန်တူသည်။ သံတံခါးကို ပုတ်ရင်း ထပ်၍ခေါ်သည်။ ထိုအခါတွင်မှ ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီး လှုပ်၍လာသည်။ မျက်လုံးကို ဖွင့်ကြည့်သည်။ သံတိုင်၏ အခြား တစ်ဘက်၌ မိန်းမတစ်ယောက် ရပ်နေသည်။ ကာကီအင်္ကျီနှင့် ပန်းရောင်ထမီ ဝတ်ထားသည်။

အမျိုးသမီး ထောင်ကြပ် တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

အသက် လေးဆယ်ကျော်၊ ငါးဆယ် နီးပါးရှိသည်။

“ကျွန်မကို ခေါ်တာလားဟင်”

ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီး မေးသည်။

“ဒီအခန်းထဲမှာ ရှင်အပြင် ဘယ်သူ ရှိသေးလို့လဲ။ ရှင်ကိုမခေါ်လို့ ဘယ်သူ့ကို ခေါ်ရမှာလဲ”

အမျိုးသမီး ထောင်ကြပ်မှာ စိတ်တိုနေပုံရသည်။

ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီး လဲလျောင်းရာမှ ထလိုက်သည်။

“ကျွန်မနာမည် ခင်ခင်ကြီး မဟုတ်ဘူး။ ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီး၊ ဒါကိုမမေ့ဖို့ ကျွန်မပြောခဲ့တာ ဆယ်ကြိမ် ထက် မနည်းတော့ဘူး”

ထောင်ကြပ်အမျိုးသမီးက ကြီးကျယ်ရန်ကော ဟူသော သဘောဖြင့် မဲ့လိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီး”

ဟု ခပ်ငေါ့ငေါ့ ဆိုသည်။ တစ်ဆက်တည်းမှာပင်

“ရှင်ကို ကျွန်မ သတိပေးရအောင်လတာ။ ဒီကနေ့ ရှင်ရုံးထွက်ရမယ့် နေ့။ အမှုအတွက် စီရင်ချက် ချမယ့်နေ့”

ဒါကို လာပြောတာ”

ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီးက ယင်းစကားကို မည်သို့မျှ မထူးခြားသလို တုန်ပြန်သည်။

“ကျွန်မသိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အခုလို လာပြောတဲ့ အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ထောင်ကြပ်အမျိုးသမီးသည် မးကျမချမ်း အမှုအရာဖြင့် တစ်စုံတစ်ရာကို တီးတိုးရှေ့လို လိုက်သည်။ ၎င်းနောက် ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီး၏ အခန်းပေါက်ဝမှ အခြားသို့ ထွက်သွားသည်။ ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီးသည် အိပ်ရာမှ ပြန်လည် လဲလျောင်း လိုက်သည်။

သည်ကနေ့ စီရင်ချက်ချမည့်နေ့။

ယင်းစကားသံများသည် သူမ၏နား၌ ပဲ့တင် ထပ်သဖွယ် ပေါ်ပေါက်နေသည်။ အထပ်ထပ် အခါခါ ကြားယောင်နေသည်။ စင်စစ်ညက တစ်ညလုံး အိပ်မပျော်နိုင်ခြင်း၊ အတွေးဝက်ပါ အလယ်ဝယ် လိုက်မောစွာ မျောပါမိခဲ့ခြင်းတို့မှာ ယနေ့စီရင်ချက်ချမည့်နေ့ ဖြစ်သောကြောင့် ပါကလား။ ထို့ကြောင့် စိတ်လှုပ်ရှားရကာ အိပ်မပျော်နိုင်ဘဲ ရှိရခြင်းပါကလားဟု ဒေါ်ရေနံ့သာခင်ခင်ကြီး တွေးတတ်လာသည်။

သည်ကနေ့သည် သူမအဖို့ အရေးကြီးသည်။

အလင်းနှင့် အမှောင် အဖြူနှင့်အမည်းကို သည်ကနေ့ ကွဲကွဲပြားပြားခွဲခြားခြား နားလည်ရမည့်နေ့ ဖြစ်သည်။

အစိုးရ၏ လစာရိက္ခာစားကာ တရားဥပဒေလမ်းကြောင်းကို မတိုမိုစောင်းစေရန် တာဝန်ပေးထားခြင်း ခံရသော၊ လေးစားဖွယ် ဣန္ဒြေသိက္ခာရှိသော တရားသူကြီးမင်းသည် သူမနှင့်ပတ်သက်၍ သည်ကနေ့ အဆုံးအဖြတ် တစ်စုံတစ်ရာကို လေးလာချေတော့မည်။ သူ၏ ဆုံးဖြတ်မှုမှာ အဖြူလေလော၊ အမည်းလေလော၊ အလင်းလေလော၊ အမှောင်လေလော မပြောတတ်နိုင်။ ဤသည်ကို တရားသူကြီးမင်း ကိုယ်တိုင်နှင့် နတ် သိကြားတို့သာ သိပေလိမ့်မည်။

ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီးသည် မျက်စိများကို ပြန်လည် မှေးမှိတ်ထားမိပြန်သည်။

မိမိအဖို့ ပစ္စက္ခအချိန်မှာ အလင်းနှင့် အမှောင်၊ အဖြူနှင့်အမည်း မကွဲပြားသေး၊ ညနှင့်နေ့တို့၏ စပ်ကူးမတ်ကူးကာလမျိုးပင် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ အလင်းနှင့် အမှောင်တို့ အံတုမက်ပြိုင်၊ သူနိုင်ကိုယ်နိုင်လုနေသော အခြေအနေမျိုးပင် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ မည်သို့ဆိုစေ ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီးသည် အလင်းကို တောင်တစ်သည့်လည်း မဟုတ်။ အမှောင်ကို စိုးရွံ့ကြောက်လန့်ခြင်းလည်း မဖြစ်မိ။

ချစ်ခြင်းမေတ္တာနှင့် စပ်ဆိုင်သော အသည်းနှလုံး တစ်မြူတစ်မလုံး ဆုံးရှုံးခဲ့ရပြီးသည့်နောက်၊ မျှော်လင့်ခြင်း ဟူသည်ကိုထားရှိ၍ မရနိုင်တော့သည့်နောက် လူ့ လောက၌ ဆက်လက် အသက်ရှင်ရခြင်းမှာ အလဟဿ ဖြစ်မည်ထင် သည်။ အချည်းနှီးသာ ဖြစ်မည်ထင်သည်။

မိမိ၏ အသည်းနှလုံး တစ်မြူတစ်မလုံးကို ဖျက်ဆီး ချေမှုခံသော၊ မျှော်လင့်ကိုးစားခြင်း ဟူသမျှကို လှယူသွားကြ

လေသော သူတို့၏ သွင်ပြင်များကို နာကြည်းခြင်း အပြည့် အဝဖြင့် ပြန်လည် မြင်ယောင်လာမိပြန်သည်။ တစ်ဆက် တည်းမှာလည်း ထိုသူတို့နှင့် စပ်လျဉ်းသည့် အကြောင်းခြင်း ရာများ စိတ်အတွေးသို့ ရောက်ရှိလာပြန်သည်။

ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီး၏ အတွေးအလျဉ်ကား မဆုံးနိုင်သေး။

ဆက်လက်စဉ်းစား နေမိဆဲသာ တကား။

အများက မြောက်စားလို့ တောက်ကြွား၊ လာရသည်။ နန်းကိန္နရီ။ အပြောမဟုတ် အလုပ်နဲ့ လက်တွေ့ပြတတ်သည်။ မနောကလဲ ကြည့်။ နန်းကိန္နရီ။ သဘောကလဲ ကြည့်။ ရီရီ နန်းကိန္နရီ။ လူတိုင်းက ချစ်မြတ်နိုးကြသည်။ ရီရီ နန်းကိန္နရီ။

အများကပြောကြသည်။

ကမ္ဘာပေါ်တွင် ကံအကောင်းဆုံး မိန်းကလေး တစ်ယောက်ကို ပြပါဆိုလျှင် နန်းကိန္နရီအား ပြရလိမ့်မည် ဟူ၏။ ပြောမည် ဆိုလျှင်လည်း ပြောလောက်ပါပေသည်။

ကြည့်လေ။ နန်းကိန္နရီတို့ ကံကောင်းလိုက်ပုံက။

ဒေါ်ရေနံ့သာခင်ခင်ကြီးက အမွေစားအမွေခံမွေးစား လိုက်ပြီ ဆိုကတည်းက ဘာမျှ လိုသေးမရှိ။ ဘာမှ မပြည့်စုံသည် မရှိ။ နန်းကိန္နရီ၏လိုအင်ဆန္ဒ မှန်သမျှ ပြည့်ဝခဲ့သည် ချည်း။

ရေနံ့သာသို့ ရောက်ရှိခဲ့ပြီး များမကြာမီမှာပင် နန်းကိန္နရီမော်တော်ကား အမောင်းသင်ရသည်။ မော်တော်ကား အမောင်း မတတ်သေးမီ ကတည်းက သူမအတွက် ဗောဓ်ဝက်ဂွန်း ကားတစ်စီး ဝယ်ပေးပြီးသား ဖြစ်နေသည်။

တက္ကသိုလ်များ ဖွင့်ရက်သို့ မရောက်သေးမီ၊ နန်းကိန္နရီ အနေနှင့် တက္ကသိုလ်သို့ တက်ရောက်ခွင့် မရသေးမီ သင်ကြားခဲ့သမျှ ပြန်လည် အမှတ်ရစေရန်ဆိုကာ ဘာသာရပ်အလိုက် သင်ကြားပေးနိုင်မည့် ဆရာများ ငှားပေးသည်။

အချိန်ခွဲလျက် သင်ကြားစေသည်။ ကင်းကွာနေခဲ့သော ကျောင်းစာကို ပြန်နားခွင့် ရခဲ့သည်။ အဝတ်အစားက အစ၊ အလှပြင် ပစ္စည်းကရိယာက အစ နန်းကိန္နရီ အတွက် အစစ အရာရာပြည့်စုံနေသည်။ စိန်ရွှေစသော လက်ဝတ်တန်ဆာ ဒွါဒရာတို့မှာလည်း အသင့် ရှိနေပြီ ဖြစ်သည်။

တက္ကသိုလ်သို့ ဝင်ရောက်ခွင့်ရခဲ့ပြီး။ ကျောင်းတက် ခွင့်ရခဲ့ပြီ ဆိုပြန်တော့လည်း နန်းကိန္နရီမှာ အံ့ဩဖွယ် ကောင်းသော တိုက်ဆိုင်မှုများနှင့် ကြုံတွေ့ရ ပြန်သည်။

နန်းကိန္နရီသည် မြန်မာစာ အဓိကဖြင့် ပညာသင်ကြားခွင့် ရခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

မှတ်မှတ်ရရ ထိုနေ့က တက္ကသိုလ် နယ်မြေတစ်ခုလုံး အုန်းအုန်း ကျွတ်ကျွတ် ညံ့နေသလား ထင်မှတ်ရသည်။ စည်စည်ကားကား သိုက်သိုက်မြိုက်မြိုက် ရှိနေသည်။ ယင်းနယ် မြေသည် သစ်လွင်နေသည်ဟု ထင်မှတ်ရသည်။

စက်တင်ဘာလ၏ တောက်ပသော နေရောင်ခြည် အောက်ဝယ် မိုးရေကို သောက်ချိုးထားသော သစ်ပင်တို့ သန့်စင်စွာ စိမ်းမြဲနေကြသည်။ တော၏မီးလျှံဟု ခေါ်စမှတ် ပြုကြသော စိန်ပန်းတို့ ပင်လုံးကျွတ်မျှ ဝေဝေဆာဆာ ပွင့်နေကြသည်။ အချို့သောပွင့်ဖတ်များမှာ စိမ်းညိုသော မြက်ခင်းပေါ်သို့ ကြော့ကျနေကြသည်။ ထိုအခါ မြကမ္မလာပေါ်သို့ ပတ္တမြားရည် ဖိတ်စဉ်နေသည့်နယ် ရှိသည်။

မိုးရေဖြင့် ဆေးကြော သန့်စင်ထားသော အဆောက်အအုံများ၊ လမ်းများမှာ စင်ကြယ်နေသည်။ သန့်ရှင်းနေသည်။ သစ်လွင်နေသယောင် ထင်ရသည်။

ယင်းတို့နှင့် အပြိုင် မောင်မယ်သစ်လွင်တို့၏ သွင်ပြင်များမှာလည်း လန်းရွှင်နေသည်။ တက်ကြွနေသည်။

မိခင် တက္ကသိုလ်သည် မွေးဖွားလာသော သားသစ်လွင်ကို ကြင်နာသောလက်ဖြင့် တယုတယ ထွေးထွေးပိုက်ခြင်း ပြုသည်။ ပျူပျူအရာအရာ ဆီးကြိုခြင်း ပြုသည်။ သူ၏အပြင်အလျာမှာ စမ်းပန်းတသား ကြည်ကြည်နူးနူး ရှိလှသည်။

တက္ကသိုလ်နယ်မြေသည် သည်အချိန်သို့ ရောက်လာလေတိုင်း အခါတိုင်းနေ့များကထက် ထူးထူးခြားခြားရှိတတ်သည်လည်း အမှန်ပင်။

ကျောင်းသား ရိပ်သာ၌ အခြား နေရာများထက် ပိုမိုစည်ကားသည်။ ပိုမိုသိုက်မြိုက်သည်။ ယင်းနေရာ၌ မြန်မာစာအသင်း၏ မောင်မယ် သစ်လွင် ကြိုဆိုပွဲ ရှိနေသည်။

ခန်းမထဲတွင် ခေါက်ကုလားထိုင် အများအပြား ချထားသည်။ တစ်နေရာ၌ စင်မြင့် ရှိသည်။ တက္ကသိုလ်မြန်မာစာအသင်း၏ မောင်မယ်သစ်လွင် ကြိုဆိုပွဲ ဟူသော စာတန်းကို စင်မြင့်၏ နောက်ခံ၌ ရေးထားသည်။ ခန်းမမှာ ကျောင်းသား ကျောင်းသူ များဖြင့် ပြည့်နေသည်။ အချို့လည်း ထိုင်လျက်။ အချို့မှာ ရပ်လျက်။ ရှေ့ကျသောခုံတန်းရှိ ကျောင်းသူ တစ်သိုက်ထဲတွင် နန်းကီနွဲ့ရီပါဝင်သည်။

ထုံးစံအတိုင်း ဩဝါဒစကားများ ပြောပြီးနောက် အငြိမ်ထွက်လာသည်။ တတိယနှစ် ကျောင်းသားကြီး နှစ်ဦးတို့က လူပြက်လုပ်ကြသည်။ မင်းသမီးမှာလည်း ကျောင်းသူထဲမှပင် ဖြစ်သည်။ ဆိုင်းအဖွဲ့ မပါဝင်ပေ။ တိတိရီကောင်ဒါဖြင့် တီးလုံးများ သွင်းထားသည်။

မင်းသမီးလုပ်သော ကျောင်းသူမှာ အကမဆိုးလှ။ အသံလည်း အကောင်လေသား။ အသံကဲမွေးဝမ်းကျောင်းမှု မဟုတ်ဘဲ ဝါသနာ အလျောက် ကပြသူအနေနှင့် ချီးကျူးရမည်ပင်။

မင်းသမီးက အငြိမ်သီချင်း တစ်ပုဒ် ဆိုသည်။ ယင်းသီချင်းမှာ တစ်ချိန်က နန်းကီနွဲ့ရီ အငြိမ်စင်၌ သီဆိုဖူးသော သီချင်း။ နန်းကီနွဲ့ရီ၏ သီချင်း။

ထို့ကြောင့်လည်း နန်းကီနွဲ့ရီမှာ မထင်မှတ်သော တိုက်ဆိုင်မှုအတွက် အံ့ဩနေမိသည်။ ရင်ထဲမှာလည်း ပူနွေးလာသလိုပင်။ မိမိ သီဆိုဖူးသော သီချင်း။ မိမိ သီချင်းကို အခြားသူတစ်ဦးက နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက် သီဆိုနေကြောင်း တွေ့ရသောအခါ ကြည်နူးမိသလိုလို ဝမ်းသာမိသလိုလို ရှိသည်။

အမှန်ပြောရလျှင် ယခင်နေ့များက နန်းကီနွဲ့ရီသည် သည်နယ်မြေသို့ ဝင်ရောက်ရမည်ကို မပုံမရ ချိန်ချိန်သည်။ အလိုလိုနေရင်း ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ် နေမိသည်။ သည်နယ်မြေ

သည် မိမိအား လိုလိုချင်ချင် ကြိုဆိုခြင်းမှ ရှိပါမလား။ သို့မဟုတ် တစ်ကြိမ်သော အခါက အငြိမ်ကဲမွေးခြင်း၊ ဆင်းရဲနွမ်းပါးခဲ့ခြင်းများသည် စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ပွယ်တို့ကို ဖန်တီးလာလေမလား စသည်ဖြင့် ပုံပန်းမိခဲ့သည်။

သည်နယ်မြေ၏ အဟန့်ကလည်း သူစိမ်း တစ်ယောက်၏ စိတ်ကိုနဲ့နဲ့သေးသိမ်သွားစေနိုင်သည် အမှန်ပင်။

ကျောင်းသူ မင်းသမီးက တေးသီကာ ကကြီးသွယ်လေလျှင် နန်းကီနွဲ့ရီသည် ကကြီးကကွက်၌ အာရုံဝင်စား မျောပါသွားမိသည်။

“ဟေ့ ဒီမယ်”
နံ့ဘေးမှ မိန်းကလေး တစ်ယောက်က နန်းကီနွဲ့ရီအား တံထောင်ဆစ်ဖြင့် တွက်ရင်း ခေါ်လာသည်။

ထိုမိန်းကလေးကို နန်းကီနွဲ့ရီစောင်းငဲ့ကြည့်မိသည်။ တရုတ်ကပြားမကလေး တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ အလွန်ခေတ်မီသော ဆံပင်ပုံစံ ရှိသည်။ မျက်နှာ၌ ပင်ကိုအလှထက် ခြယ်သမှု ပိုမိုများပြားသည်။ မျက်မှန်ကိုင်း လှလှတပ်ထားသည်။ အဝတ်အစားမှာ အရောင် လွင်လွင်နှင့် တောက်တောက် ပြောင်ပြောင်နိုင်သည်။

“ဒီမယ်၊ ယူ နာမည်နန်းကီနွဲ့ရီ မဟုတ်လားဟင်”

မိန်းကလေး၏ အမေးကြောင့် နန်းကီနွဲ့ရီ အံ့အားသင့်သွားမိသည်။ ‘ဟင်’ ဟု ပြန်မေးမိသည်။ စင်စစ်တွင်လည်း သည်နယ်မြေသို့ ရောက်ကတည်းက ပထမဆုံး အကြိမ်အဖြစ် လူတစ်ယောက်နှင့် စကားစပ် ပြောမိခြင်းဖြစ်သည်။

“ယူ စာအုပ်မှာ နန်းကီနွဲ့ရီလို ရေးထားတာမြင်တယ်။ ဒါကြောင့် ယူနာမည် နန်းကီနွဲ့ရီ ဖြစ်ရမယ်လို့ တွက်ပြီး မေးတာ။ နန်းကီနွဲ့ရီဆိုတာ ယူ နာမည်ပဲ မဟုတ်လားဟင်”

နန်းကီနွဲ့ရီသည် ခေါင်းညိတ် ပြလိုက်မိသည်။ နှုတ်မှလည်း ဖြေမိသည်။

“ဟုတ်၊ ဟုတ်ပါတယ်”

“အခု စင်ပေါ်က ဆိုနေတဲ့ သီချင်းနဲ့ ယူနုမဆက်စပ်ပါဘူးနော်”

“ဟင်”

“ဪ ယူဟာ အငြိမ်မင်းသမီးတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး တွက်မိလို့ပါ။ ဒီသီချင်းကို ရေဒီယို အငြိမ်ခန်းကနေ ကိုယ်ကြားဖူးတယ်။ အခုတစ်ခါ ဒီမှာ ဆိုနေသံကြားရပြန်တယ်။ ယူ စာအုပ်ပေါ်က နာမည်ကိုလဲ ကြည့်မိတယ်။ နန်းကီနွဲ့ရီတွေချင်းတိုက်ဆိုင်နေတာကို အံ့ဩမိလို့ပါ”

နန်းကီနွဲ့ရီ ဘာပြန်ပြောရမည် မသိ။ တရုတ်ကပြား

မကလေး၏ ဗျက်နှာကိုသာ စူးစိုက်ကြည့်နေမိသည်။ ရင်ထဲတွင်မှ သီချင်းနှင့် မိမိတို့ စပ်ဆိုင်သည်။ အငြိမ့်ကဖူးသည်ကို ပြောလိုလျက် ရှိသည်။ သို့ရာတွင် ယင်းသို့ပြောလိုက်ခြင်းဖြင့် တစ်ဘက်က အထင်သေးလားမည်ကိုလည်း ကြောက်မိပြန်သည်။

တရုတ်ကပြားမကလေးက ပြုံးလိုက်သည်။ နန်းကိန္နရီထံ လက်ကမ်း ပေးလိုက်သည်။

“ကိုယ့်နာမည် လစ်လီဟုတ်ကြိုင်ပါ။ အလွယ်ခေါ်ရင် လစ်လီပဲ ခေါ်ပေါ့။ ဒီထက်လွယ်လွယ် ခေါ်ချင်ရင် လီလီလို့ပဲခေါ်။ ယူနာမည်ကိုတော့ ပြောဖို့မလိုပါဘူး။ ကိုယ်သိပြီးသားပဲ ဥစ္စာ”

နန်းကိန္နရီသည် လစ်လီဟုတ်ကြိုင်၏ လက်ကို ဆုပ်ကိုင် နှုတ်ဆက်လိုက်ရသည်။ တစ်ခဏချင်းမှာပင် ယင်းမိန်းကလေး၏ ပွင့်လင်း ဖော်ရွေမှုနှင့် ရတင်း သွက်လက်မှုကို သဘောကျ သွားမိသည်။

“ဝမ်းသာပါတယ် လီလီ၊ ကိုယ်မင်းကို လီလီလို့ပဲ ခေါ်မယ်နော်။ ကိုယ့်ကို မှတ်ထားပါ။ တွေ့ရင်ခေါ်ပါ။ ကိုယ်လဲ မင်းကို မှတ်ထားပါတယ်။ တွေ့ရင် ခေါ်ပါမယ်”

သို့ဖြင့် မိန်းကလေး နှစ်ယောက်တို့သည် လွယ်ကူစွာ မိတ်ဆွေ ဖြစ်သွားကြသည်။ တစ်ခဏချင်းမှာ ရင်းရင်းနှီးနှီး ဖြစ်သွားကြသည်။ လီလီသည် တရုတ်သူဌေးသမီးဖြစ်သည်။ အစ်ကိုတွေက တက္ကသိုလ်ကျောင်းမှာ နေနှင့်သည်ဖြစ်၍ တက္ကသိုလ်မြေမှာ သူမနှင့် မစိမ်းလှ။ တက္ကသိုလ်ဝင်တန်းကို သုံးနှစ်ဖြေပြီးမှ တက္ကသိုလ်သို့ ရောက်လာရသည် စသည်ဖြင့် ပြောပြသည်။

“ယူနာမည်ကတော့ စံပဲဟေ့။ ကိုယ်ကြားဖူးခဲ့တဲ့ ခေတ်အဆန်ဆုံး၊ အလှပဆုံး ဆိုတဲ့ နာမည်တွေ ထဲမှာ အကောင်းဆုံးပဲ”

လီလီက ချီးကျူးသည်။

သည်နာမည်နှင့် စပ်လျဉ်း၍ လီလီကသာ ချီးကျူးသည်။ နန်းကိန္နရီ အဖို့မှာမူ တစ်ခါတစ်ရံ စခန်းစနောင် ခံစားရသည်။ နန်းကိန္နရီသည် မိမိကိုယ်ကို တင်တင်ရီအမည်ဖြင့်ပင် ရပ်တည်ရမည်လား၊ နန်းကိန္နရီ အဖြစ်ဖြင့် ရပ်တည်ရမည်လားစသည်ဖြင့် အတန်ကြာအောင် စဉ်းစားခဲ့ရသည်။ အငြိမ့်လောကမှာ ရှိစဉ်က တင်တင်ရီဟူသောအမည် ပျောက်ခဲ့သည်။ တကယ်တမ်းတွင် ယင်းအမည်ကို နှစ်မြှိုက်နိုင်ခြင်းလည်း မရှိတော့။ ယင်းအမည်ကို အတိတ်ကာလနှင့်အတူ မြှုပ်နှံသင်္ကြဟ်ထားခဲ့ချင်သည်။ အငြိမ့်မင်းသမီးနှင့် လိုက်လျောညီထွေရှိသော နန်းကိန္နရီ အမည်ကို နှစ်မြှိုက်ခဲ့သည်။

အငြိမ့်စင်မှ ခွာခဲ့ပြီး သာမန် အရပ်သူ ဖြစ်လာပြန်သောအခါ နန်းကိန္နရီ ဟူသော အမည်မှာ အငြိမ့်ဆန် မြေပြန်သည်။ အရပ်နာမည်နှင့် အမဲဝင်ဟု ထင်မိပြန်သည်။ အခြားအမည်တစ်ခု သို့မဟုတ် တင်တင်ရီ ဟူသော အမည်ကို သုံးရ ကောင်းလေမလား တွေးမိ ပြန်သည်။

သို့ရာတွင် နန်းကိန္နရီ ဟူသော အမည်ကို ဒေါ်ရေနဲ့ သာခင်ခင်ကြီး နှစ်မြှိုက်သည်။ သည်အမည်ဖြင့်သာ ရပ်တည်စေလိုသော ဆန္ဒ ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် သည်အမည်အတည်ဖြစ်ခဲ့သည်။ နန်းကိန္နရီမှာမူ ယင်းအမည်အတွက် ဘဝင်ကျလှသည်ကား မဟုတ်ပါပေ။ ယခု လီလီက ချီးကျူးသောအခါမှ သည်အမည်နှင့် စပ်လျဉ်း၍ ကျေနပ် နှစ်သိမ့်ခြင်း ရှိရလေမလား စဉ်းစားမိသည်။

“ယူ ဘယ်မှာ နေသလဲ”

လီလီ မေးသည်။

“ပြည်လမ်းမှာ။ ခုနှစ်မိုင်ခွဲမှာ။ အဲဒီမှာရေနဲ့သာဆိုတဲ့ အိမ်ရှိတယ်။ ဂရုတစိုက်ကြည့်ရင် မြင်နိုင်ပါတယ်။ အဲဒီမှာ နေတော့ပေါ့။ တစ်နေ့လောက် လိုက်လည်ပါလား”

“ကောင်းသားပဲ။ တစ်နေ့ကျရင် ကိုယ့်ကို မှတ်မှတ်ရရခေါ်နော်”

နန်းကိန္နရီသည် အငြိမ့်သို့ အာရုံရောက်ခဲ့ရပြန်သည်။

စင်စစ် အငြိမ့်မှာ နန်းကိန္နရီကပြခဲ့ဖူးသော အငြိမ့်ခန်း တစ်ခန်းလုံးကို ကူးယူထားကြောင်း တွေ့ရသည်။ သီချင်းကအစ၊ ကကြိုးကကွက်ကအစ၊ ပြက်လုံးအချို့ကအစ တူညီနေသည်။ ရေဒီယိုအငြိမ့်ခန်းကို ရိုကော်ဒါဖြင့် တိုက်ရိုက်ကူးယူကာ ထိုအတိုင်း ဇာတ်တိုက်ထားခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်မည် ထင်ရသည်။ သို့မဟုတ်လျှင်လည်း အငြိမ့်ခန်း စီစဉ်သူသည် နန်းကိန္နရီအငြိမ့်ကို ကြည့်ဖူးကာ ထိုအတိုင်းပြန်လည် ကပြရန် စီစဉ်ခဲ့ဟန် တူပါသည်။

လီလီ၏ ဆတ်ဆော့မှုကြောင့်ပင် ဖြစ်မည်ထင်သည်။ အနီးအနားရှိ ကျောင်းသူများက နန်းကိန္နရီကို ကြည့်လာကြသည်။ လီလီက ကျောင်းသူအချို့နှင့် မိတ်ဆက်ပေးခဲ့ရာ နန်းကိန္နရီ ဟူသောအမည်ကို အသိများလာသည်။ အငြိမ့်ခန်းနှင့် စပ်လျဉ်းကာ စိတ်ဝင်တစားရှိမိကြပုံပေါ်သည်။ နန်းကိန္နရီဟူသော နာမည်တစ်လုံး ဖြစ်သွားခဲ့သည်။ ထိုအတွက် နန်းကိန္နရီသည် လီလီအား ကျိတ်၍ ကျေးဇူးတင်နေမိသည်။

အငြိမ့်ခန်း ပြီးသွားခဲ့သည်။ သဘာပတိ၏ နိဂုံးချုပ်မိန့်ခွန်းဖြင့် အခမ်းအနား ရုပ်သိမ်းလိုက်သည်။

ကျောင်းသား ကျောင်းသူတို့ နေရာမှ ထကြသည်။

ခမ်းမ အပြင်သို့ ထွက်ကြသည်။ နန်းကိန္နရီ သည်လည်း အများနှင့် ရောနေ၍ နေရာမှ ထလိုက်သည်။ ခမ်းမအပြင်သို့ ထွက်ရာတွင် လူသူကျပ်ညပ် ခြင်းနှင့် ကြုံတွေ့ရပြန်သည်။ အပေါက်ဝတွင် အတိုးတိုး အကျိတ်ကျိတ် ဖြစ်နေကြသည်။ အကျပ်ကျပ် အညပ်ညပ် ဖြစ်နေသည်။

သည်တွင်ပင် နန်းကိန္နရီ၏ လက်ကို တစ်စုံတစ်ယောက်က ဆွဲယူဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ လူအကြားမှ ဆွဲခေါ်ခြင်း ခံလိုက်ရသည်။ နန်းကိန္နရီသည် လက်ကို ဆွဲယူလိုက်သူအား မော့ကြည့်မိသည်။

သူမသည် တအံ့တဩကြီး ဖြစ်သွားမိလေသည်။
“ဟင် ကိုမျိုး”

နှုတ်မှ အသံထွက်သွားသည်။ ရုတ်တရက် ဖြစ်၍ ထိန်းချုပ်ရန် သတိမရလိုက်။ အမည်ကို အပြည့်အစုံ ခေါ်မိခြင်းလည်း မဟုတ်။ စကြွန်လမ်းသို့ ရောက်လာရသည်။ နှစ်ယောက်သား မျက်နှာချင်းဆိုင် ရပ်မိသည်။ တစ်ယောက်မျက်နှာကို တစ်ယောက် ကြာမြင့်စွာ စူးစိုက်ကြည့် နေမိကြသည်။ သူ၏မျက်နှာမှာ ပြုံးနေသည်။ နှစ်သိမ့် ကြည်နူးရခြင်းကြောင့် စကားမပြော နိုင်သလို ရှိနေသည်။

သူကား . . .

ပင်းဘုရားပွဲတော်တွင် တွေ့ခဲ့ရသူ။ သည်သို့ပင် လူသူကျပ်ညပ်နေသည့် အကြားမှ ကယ်တင်ခဲ့ဖူးသည်။

“ကျွန်တော်ကို မှတ်မိနေတဲ့ အတွက် ဝမ်းသာပါတယ်။ မနန်းကိန္နရီ”

သူ့ထံမှ အသံပေါ်လာသည်။ လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ပြောခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ သူ့ကို တစ်ဒဂံမျှ မြင်ခဲ့ရပါလျက် ယခုတိုင်အောင် မှတ်မိနေသည့်အတွက် နန်းကိန္နရီသည် မိမိကိုယ်မိမိအံ့ဩနေမိလေသည်။

စင်စစ်တွင်လည်း သူ၏ ထူးခြားသော ရုပ်သွင်ကို မနေမပျောက် ရှိနေမိသည်မှာ ဆန်းကြယ်လှသည်တော့မဟုတ်။ သူ၏ ရှည်ရှည်သွယ်သွယ် အရပ်အမောင်း၊ ညိုညိုသန့်သန့်အသားအရေက သူတကာတို့အကြားဝယ် ထူးခြားနေသည်သာ ဖြစ်သည်။ အထူးသဖြင့် ထူထဲနက်မှောင်ကာ နှာယောင်တွင် ဆက်နေသည့် မျက်ခုံးအနေအထားကို သတိတရရှိမိသည်ပင်။

အမှန်ပြောရလျှင်တော့ သူ၏ မျက်နှာသွင်ပြင်မှာ တစ်ကြိမ်တစ်ခါ မြင်ရပြီးနောက် မေ့ပျောက်၍ မသွားနိုင်သော အမျိုးအစား။ နန်းကိန္နရီ အနေနှင့် အိပ်မက် အဖြစ် အခါခါ ပြန်လည် မြင်ယောင်မိသော အသွင်အပြင်။

နန်းကိန္နရီသည် ဆုပ်ကိုင်ထားခြင်းခံရသော သူမ၏

လက်ကို ဆွဲနှုတ်လိုက်သည်။ သူတစ်ဖမ်းတို့ အကြားတွင် ယောက်ျားတစ်ယောက်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ရပ်နေရသည့် အတွက် ရက်ရွံ့ရင်မိုခြင်းက တစ်ကိုယ်လုံးကို ကြီးစိုးထားသည်။

သို့ရာတွင် သည်ကိစ္စမျိုးမှာ အမြင်ရိုးနေသလိုရှိကာ သူတို့အား မည်သူကမျှ ဂရုတစိုက် ကြည့်လာခြင်း မရှိကြောင်းတွေ့ရသည်။

“ကျွန်တော်တို့ခြင်း ပင်းဘုရားပွဲတော်မှာ ကြုံဆုံခဲ့ရပြီးတဲ့နောက် နောက်ထပ် ကြုံဆုံခွင့်ရလိမ့်မယ်လို့ မမျှော်လင့်ခဲ့ဘူး။ မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့လိုက်ရတော့ ဖော်မပြနိုင်လောက်အောင် ဝမ်းသာရပါတယ် မနန်းကိန္နရီ”

သူ၏ အသံကို ဆက်လက်ကြားနေရသည်။ သူ၏ မျက်ဝန်း ညိုညိုတို့တွင် ရွှန်းလက်ခြင်းများ ရှိနေသည်။

“ကျွန် ကျွန်မကိုလဲ ရှင် မှတ်မိနေတာပဲနော်”
နန်းကိန္နရီထံမှ အသံခဲခဲယဉ်းယဉ်း ထွက်လာသည်။

သူက ပြုံးလိုက်သည်။

“သိပ်မှတ်မိတာပေါ့ဗျာ။ မမှတ်မိဘဲ ရှိပါ့မလား။ ပင်းဘုရားပွဲက လူတွေ အရာအထောင် ကြားမှာတောင် မှတ်မိခဲ့သေးတဲ့ ဥစ္စာ။ နောက်တစ်ခုကလဲ ခင်ဗျားရဲ့ နာမည်။ နန်းကိန္နရီဆိုတဲ့နာမည်။ ဒီနာမည်ကို မမေ့နိုင်ခဲ့ဘူး။ အမြဲတမ်း သတိရနေတယ်။ တိုက်ဆိုင်လိုက်ပုံများ စောစောက အငြိမ့်ကသွားတော့ ဒီနာမည် ပါလာပြန်တယ်။ ပိုပြီး အမှတ်ရချင်စရာ ဖြစ်လာရ တာပေါ့။ ဟော အခုတော့ လူကိုယ်တိုင်ကို လာတွေ့နေပြန်ပြီ။ ပြီးတော့ ကျွန်တော် ပြောခဲ့တာ မေ့နေပြီလားဟင်။ ခင်ဗျားဟာ ကျွန်တော်ရဲ့ မိန်းကလေး မိတ်ဆွေအဲလစ်နဲ့ တူတယ်ဆိုတာလေ”

“ထားစမ်းပါ အဲဒီ အဲလစ်ဆိုတာကို။ ရှင် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဒီကို ရောက်လာရပြန်တာလဲဟင်”

သူ၏ ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ဟန် အမူအရာများကြောင့် နန်းကိန္နရီမှာ အနည်းငယ် ရဲရင့်လာရသည်။

“ကျွန်တော် ဒီကိုရောက်လာတာလား။ ဒါက မဆန်းပါဘူး။ ကျွန်တော့် ခြေထောက်မှာ ငွေပါတယ်။ ဘယ်နေရာမဆို ကျွန်တော်ရောက်တယ်”

သူက ပြောရင်းမှာပင် သူ့စကားကို သူ့ဘာသာ သဘောကျသလို ရယ်နေသည်။

“ကျွန်မအကောင်းပြောတာပါ။ ရှင် ကျွန်မနောက်ကို တကောက်ကောက် လိုက်နေတာတော့ မဟုတ်နိုင်ပါဘူးနော်”

နန်းကိန္နရီက သူမ၏ အသိ၌ ခိုအောင်းလာသော

သံသယစိတ်ကို ဖွင့်ဟမိသည်။

“ဘုရားပေးပေး။ ကျမ်းပေးပေးပါ။ ဒီလိုမျိုး မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော် ခင်ဗျားနဲ့ တွေ့ရတာ ပထမ အကြိမ်တုန်းကလို မတော်တဆပါ။ သွားရင်းဟန်လွဲပါ”

သူကပြောရင်း နန်းကိန္နရီ၏ မျက်နှာကို ပိုမိုစူးစိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

“အခုအတိုင်းဆိုတော့ မနန်းကိန္နရီ ဒီနှစ်မှတကတည်းက လိုက်ရောက်လာတာပေါ့နော်”

နန်းကိန္နရီ ခေါင်းညှိမိပြသည်။

“ဒါထက် နေ့စမ်းပါဦး။ ပင်းဘုရားပွဲတော်မှာတုန်းက ရှင်ဘာဖြစ်လို့ အရေးတကြီး ထပြေးသွားတာလဲဟင်”

“ခင်ဗျားရဲ့ အိမ်က လူကြီးတွေက ကျွန်တော်တို့ကို အတူတူ တွေ့လိုက်ရရင် စိတ်အနေအယူက ဖြစ်သွားမှာ စိုးလို့ပါ။ တစ်ခြားဘာကြောင့်မှ မဟုတ်ပါဘူး”

နန်းကိန္နရီသည်မသိမသာ သက်ပြင်းရှိုက်သည်။

“ကျွန်မလဲ ရင်နဲ့အခုလို တွေ့ရလိမ့်မယ်လို့ မမျှော်လင့်ခဲ့ဘူး။ ပင်းဘုရားပွဲမှာ တွေ့ခဲ့ကြပြီးတဲ့နောက် နောက်ထပ်တွေ့ရမယ်လို့လဲ မထင်ခဲ့ဘူး ကိုမျိုး . . .”

နန်းကိန္နရီသည် သူမ၏အမည်ကို ဆက်၍ မခေါ်တတ်သလို ရပ်သွားသည်။ ဤသည်ကို သူရိပ်မိပုံပေါ်သည်။

“ကျွန်တော့်ကို မှတ်မိနေပေမယ့် နာမည်ကို မေ့နေတယ် ဆိုပါတော့၊ ဟုတ်လား မနန်းကိန္နရီ”

နန်းကိန္နရီ ခေါင်းညှိတ် ဝန်ခံမိသည်။

“ကျွန်မကို ခွင့်လွှတ်ပါ”

ဟု အားတုံ့အားနာ ဆိုမိသည်။

“ကျွန်တော့် နာမည် မျိုးထွန်းသိန်း။ ဒီတစ်ခါတော့ မေ့မပစ်လိုက်ပါနဲ့နော်။ အဲ . . . ဒါပေမယ့် စောစောက ခေါ်သလို ကိုမျိုးပဲ ခေါ်ရင်လဲဖြစ်နိုင်ပါတယ်”

မျိုးထွန်းသိန်း။

သည်အမည်ကို နန်းကိန္နရီ စိတ်ထဲမှာ ကျစ်မှတ်နေမိသည်။

မျိုးထွန်းသိန်းသည် ပင်းဘုရားပွဲတော်၌ တွေ့ရစဉ်က ဝတ်ဆင်ထားသည့် အဝတ်အစားများနှင့် ဆန်ကျင်စွာ ဝတ်ဆင်ထားသည်။ တက်ယရွန်အဖြူနှင့် ပင်နီတိုက်ပုံနှင့် ယောလုံချည် အကွက်စိပ်နှင့်။ သည်တော့လည်း သူ၏ အသွင်အပြင်မှာ တည်ငြိမ်၍ ကျွမ်းကျင်နေပေသည်။

“ခင်ဗျား ဘယ်ကို ပြန်မှာလဲဟင်။ ကျွန်တော်လိုက်ပို့ပေးမယ်လေ”

မျိုးထွန်းသိန်း ဆိုသည်။

“ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ကျွန်မမှာ ကားပါပါတယ်။

“အိမ်ကို လိုက်မလည်ပါဘူး။ တစုတစောင်းလဲ မှတ်မထားပါဘူး”

“ဒါကြောင့် ပြောတာမဟုတ်ပါဘူး။ လိုက်လည် ချင်တယ်ဆိုရင် တစ်နေ့နဲ့မှာ ခေါ်ပါ့မယ်။ ကဲ . . ကျွန်မသွားမယ်နော်”

နန်းကိန္နရီသည် ပြောပြောဆိုဆို သူ့ရှေ့မှောက်မှ ထွက်ခွာမည် ပြုသည်။

“မော်တော်ကား ရပ်ထားတဲ့ နေရာအထိတော့ လိုက်ခွင့်ပြုပါတယ်နော်”

သူက မေးလာရာ နန်းကိန္နရီ ခေါင်းညှိတ်ပြ လိုက်သည်။ သို့ဖြင့် မျိုးထွန်းသိန်းနှင့် နန်းကိန္နရီတို့ အတူတကွ လျှောက်လာကြသည်။ သည်တွင် နန်းကိန္နရီ သတိထားမိသော အရာတစ်ခု ရှိလာသည်။ မျိုးထွန်းသိန်း၌ အသိအကျွမ်း ပေါများလှခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ အထူးသဖြင့် မိန်းကလေး အသိအကျွမ်းတို့နှင့် ဆုံရ သည်။ သူ့အား ပြုံး၍ နှုတ်ဆက်ကြသူများ၊ လက်ပြ နှုတ်ဆက်ကြသူများကို တွေ့ရသည်။ သူနှင့် ဆုံတွေ့လိုက်ခြင်း အတွက် နန်းကိန္နရီ၏ ရင်တွင် လှုပ်ရှားမိသည်က အမှန်ပင်။ သူသည် သည်နယ်မြေ၌ နန်းကိန္နရီ၏ သိဟောင်း ကျွမ်းဟောင်းတစ်ယောက်လို ဖြစ်နေသည်။ အကြောင်းမူ သည် နယ်မြေ၌ သူမ နှစ်ကြိမ်အထိ ဆုံဖူးသူမှာ သူတစ်ယောက်သာ ရှိလေ၍ ဖြစ်သည်။

မော်တော်ကား ရပ်ထားရာ အနီးသို့ ရောက်လာ

ကြသည်။

မျိုးထွန်းသိန်းသည် နန်းကိန္နရီနှင့် သူမ၏မော်တော်ကားကို တစ်လှည့်စီ ကြည့်သည်။ အထင်တကြီး ရှိလာရသည် အရိပ်အသွင်များ ပေါ်ပေါက်လာသည်။ နန်းကိန္နရီသည် မော်တော်ကားအတွင်း ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

ကျောင်းသူတစ်သိုက် လာနေသည်။ မျိုးထွန်းသိန်းက ၎င်းတို့အား ပြုံးပြသည်။ အသိအကျွမ်းများ ဖြစ်ကြလိမ့်မည်ထင်သည်။ သူတို့သည် လမ်းလျှောက်လာရင်း မိန်းကလေးကြိုက် မရမ်းပြားများစား လာကြသည်။

ကျောင်းသူတို့ အထဲမှ မိန်းကလေးတစ်ယောက်က မျိုးထွန်းသိန်း ရှေ့သို့ အရောက်တွင် မရမ်းပြားကို မြှောက်ပြရင်းပြောသည်။

“စားပါဦးလား ဆရာ”

မျိုးထွန်းသိန်းက ထိုမိန်းကလေးအား

“စားပါ . . . စားပါ”

ဆိုရင်း ခေါင်းခါ ပြလိုက်သည်။

နန်းကိန္နရီ မေးမိပါသည်။
“ကိုမျိုးထွန်း၊ အဲ . . . ကိုမျိုးက ဆရာလားဟင်”
သူမ၏ အမေးကို မျိုးထွန်းသိန်းက ရယ်ရင်း ပြော
သည်။

“ဟုတ်တယ်။ ကျွန်တော်က ဆရာ။ ဒီကနေ့ကစပြီး
မနန်းကိန္နရီ ကျွန်တော့်စကား နားထောင်ရမယ်၊ နားမထောင်
ရင် ခေါင်းအခေါက်ပဲမှတ်”

သည်တွင် သူ့ကို အဘယ်ကြောင့် သည်မြေ၌ တွေ့ရ
သည်။ သိကျွမ်းသူ အဘယ်ကြောင့် ပေါများသည် ဆိုခြင်း
များကို နန်းကိန္နရီ သဘောပေါက်လာရသည်။

“ဘယ်ဘာသာ ပြတလဲဟင်”

“ဓာတုဗေဒပါ။ သရုပ်ပြဆရာပါ။ မနန်းကိန္နရီ တို့လို
စာအုပ်ပုံထဲဝင်ပြီး ပိုးဟပ်ဖမ်းရတဲ့ ဘာသာရပ်မျိုး မဟုတ်
ပါဘူး။ လင်္ကာတွေကို မဆန်းစစ်ရပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့
ဘာသာရပ်တွေက ပုလင်းတွေ၊ ဘူးတွေ၊ ဓာတ်ဆေးရည်
တွေနဲ့ စခန်းသွားရတာမျိုးပါပဲ။ ကျွန်တော်တို့ လောကမှာ
မမြဲလေးတို့၊ လှိုင်ထိပ်ခေါင်တင်တို့၊ နဝဒေးတို့၊ နတ်သျှင်
နောင်တို့ မရှိပါဘူး။ အောက်စီဂျင်တို့ နိုက်ထရိုဂျင်တို့ ခြပ်
စင်တို့ ခြပ်ရောတို့ ခြပ်ပေါင်းတို့ပဲ ရှိပါတယ်”

သူ၏ ပြောဟန် ဆိုဟန်ကြောင့် နန်းကိန္နရီ ပြုံးမိ

သည်။
“ဒါတွေကို ကျွန်မ ဝါသနာ မပါပါဘူး”

“ယုံပါတယ် မြင်ကတည်းက ရိပ်မိပါတယ်။ ဒီမျက်
နှာကလေးဟာ စိတ်ကူးယဉ်တတ်တဲ့ အမျိုးအစားလို့ နား
လည်ပါတယ်”

“ကိုမျိုး ဆရာတစ်ယောက် ဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ တွေ့
ရတော့ ကျွန်မ တကယ်ပဲ ဝမ်းသာတယ်။ ကိုမျိုးမြင်တဲ့
အတိုင်း ကျွန်မဟာ ဒီနှစ်မှတစ်နှစ်ကိုရောက်လာရသူပါ။
တက္ကသိုလ်နဲ့ပတ်သက်လို့ အတွေ့အကြုံ မရှိပါဘူး။ အစစ
အရာရာ ကိုမျိုးကိုပဲ အားကိုးပါရစေနော်”

နန်းကိန္နရီ၏စကားကို မျိုးထွန်းသိန်းလိုလိုချင်ချင်
လက်ခံသည်။ သို့နှင့်ဖြင့် နန်းကိန္နရီ၏ ရင်ဝယ် ကြည့်နူး
နှစ်သိမ့်ခြင်း ဖြစ်မိသည် သာမကသေး။ ဝမ်းသာအားရဖြစ်
ရသည်သာမကသေး။ တက်တက်ကြွကြွ ရှိလာမိသည်
လည်းအမှန်ပါပင်။ စိတ်တွင် မိမိကိုယ်ကို သေးသိမ်သည်၊
နဲ့နဲ့သည်ဟုလည်း မမှတ်ယူတော့။

အရာရာအတွက် ဝံ့ဝံ့စားစား ရှိရခြင်းကိုသာ ခံစား
လာခဲ့ရသည်။

လောကဟူသည် ထင်သလောက် ကြောက်စရာ
မကောင်းလှသေးပါကလား တွေးမိလာသည်။

၂။

ရေနံ့သာတွင်လည်း နန်းကိန္နရီသည် လူတကာ၏ အရေးပေးခြင်း၊ ဂရုစိုက်ခြင်းကို ခံရသူတည်း။

ဤသည်မှာ ရေနံ့သာ ဒေါ်ခင်ခင်ကြီး ကိုယ်စဉ်က သူမအား အများစွာ အလေးယူ ဂရုစိုက်ခြင်းမှ မြစ်ဖျားခံလာ သည်။ နန်းကိန္နရီ အနေနှင့် မျက်နှာတစ်ချက် မညှိုးစေရဘဲ အလိုဟူသမျှ ပြည့်ဝစေသည်ချည်းပင်။

ပမာဆိုကြပါစို့။ အကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့် နန်း ကိန္နရီ ထမင်းပိုင်း၌ ထမင်းအစားနည်းသည်ဆိုလျှင် ဒေါ် ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီး၏ မျက်နှာမကြည်သာ။ ထိုအခါ ထမင်း ချက်စသုတို့အတွက် နေစရာ မရှိတော့။ ဟင်းတမယ်မယ်နှင့် ပတ်သက်၍ ပျေသည် င်သည် ဆိုလျှင် ထမင်းချက် ခေါင်း ဆောင်၏ အပြောအဆို ခံရတတ်သည်။ အကြိမ်းအမောင်း ခံရတတ်သည်။

သည်တော့လည်း အိမ်ရှိလူကုန်ဆိုသလို နန်းကိန္နရီ ၏ အရိပ်အချည်ကို ကြည့်နေကြရသည်။ မျက်နှာရိပ် မျက်နှာ ကဲကို အကဲခတ် နေကြရသည်။

အစေခံ အချင်းချင်း ဆုံးမိကြပြီ ဆိုလျှင်၊ စကားစပ် ဟပ်ပြောမိကြပြီ ဆိုလျှင်ကား ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီး၏ အဖြစ်သည်းပုံကို စုဝေးပြော ဖြစ်ကြသည်။

“အခုမှ သူတို့ချင်း တွေ့ဖြစ်လို့ တော်ပေတော့တယ် ဟေ့၊ ဒီအရင်ကသာ တွေ့ဖူးခဲ့ကြရင် ခက်ရချည်ရဲ့။ တစ် ယောက်ကို တစ်ယောက် ကြိုးနဲ့များ ပူးပြီးချည်ထားမလား

မပြောတတ်ဘူး”

ထမင်းချက် ခေါင်းဆောင်း၏ မှတ်ချက်ချသံ။

“နေစမ်းပါဦး ဒီအိမ်မှာ တို့များ ကြောက်ရမှာက ဒေါ် ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီးလား မနန်းကိန္နရီလား”

ဥယျာဉ်မျိုး၏ ညည်းညူးသံ။

“မနန်းကိန္နရီကို မွေးစားတယ် ဆိုလို့သာ တော်တော့ တာပဲ။ တကယ်တမ်း ကိုးလလွယ် ဆယ်လဖွားခဲ့ရတဲ့ သမီး အရင်းအချာသာ ဆိုရင် ဆီးဖြူဖန်ခါးလို ငုံ့ထားမယ် ဆိုတာ မျိုးလိုများ ဖြစ်နေမလား မပြောတတ်ဘူး”

ဒရိုင်ဘာ ဇနီးသည်၏ ကောက်ချက်ချသံ။

သို့နှင့်ဖြင့် နန်းကိန္နရီ၏ ကံကောင်းပုံကို လူတို့ အံ့ ဩ မကုန်နိုင်အောင်ရှိကြသည်။ အားကျသူလည်းမရှားလှ။ ထိုအတွက် လိုလားနှစ်သက်ခြင်း ရှိကြသလို၊ လိုလား နှစ် သက်သူ မရှိနိုင်သူတို့လည်း ရှိသည်ပင်။

လိုလားနှစ်သက်ခြင်း ရှိကြသူများအဖို့ အချို့သော နန်းကိန္နရီ၏ အပြုအမူတို့မှာ ချစ်စဖွယ်ခင်စဖွယ် ဖြစ်သည်။ ကန့်ကရနေတတ်ခြင်း၊ ချစ်စဖွယ်စကား ဆိုတတ်ခြင်းတို့ သည် ထိုသူများအတွက် မြတ်နိုးဖွယ် ဖြစ်ခဲ့သည်။

လိုလားနှစ်သက်ခြင်း မရှိသူများအဖို့မှာမူ သူမ၏ အပြုအမူတို့မှာ မြင်ခြင်းကပ်ဖွယ်၊ မျက်စိနောက်ဖွယ် ရှိရပြန် သည်။ တစ်ခါတလေတွင် နန်းကိန္နရီသည် လူကြီးဆန် သည်။ စကားကြီး စကားကျယ် ပြောတတ်သည်။ ဘဝနှင့် စက်လျဉ်း၍ နက်နက်နဲနဲ စဉ်းစားဝေဖန်တတ်သည်။ လူ တကာနှင့် မရောဘဲ တစ်သီးတသန့် နေတတ်သည်။

ရှိသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း မျက်စိရှေ့မှောက်တွင် ယင်းမိန်းကလေးကို အစွမ်းကုန် လိုလားနှစ်သက်ဟန် ပြုကြသော်လည်း နောက်ကွယ်၌ တီးတိုး စကားဆိုတတ်ကြသူများသည်။ မည်သည့် နေရာတွင်မဆို အကောင်းနှင့် အဆိုး ဒွန်တွဲလျက် ရှိတတ်ခြင်းပင် မဟုတ်ပါလား လူဟူ၍ ဖြစ်လာပြီဆိုလျှင် လောကဓံသည် မွေးရာပါပစ္စည်းအဖြစ် ပါရှိလာ တတ်ခြင်း။ အခုဆိုကတည်းက လောကဓံနှင့် လည်ပင်းဖက်ကြီးပြင်း လာတတ်ပြီပင်။

ပစ္စက္ခ၌ ဒေါ်ရေနံသခင်ခင်ကြီးသည်လည်းကောင်း၊ နန်းကိန္နရီသည်လည်းကောင်း လောကဓံ၏ မျက်နှာတစ်ဘက်ကိုသာ မြင်ကြသည်။ တွေ့ကြသည်။ ၎င်းတို့ မြင်တွေ့သောမျက်နှာမှာ လှပသောမျက်နှာ၊ ချောမွေ့သောမျက်နှာ၊ သာယာကြည်ရွှင်သော မျက်နှာ။ အခြားသော ၎င်းတို့ မမြင်ရသေးသည့် မျက်နှာမှာမူ အကျဉ်းတန်သော မျက်နှာ၊ အရုပ်ဆိုးသော မျက်နှာ၊ ညိုပုပ်မည်းမှောင်သော မျက်နှာ။ ယင်းသဘောဖြင့် ၎င်းတို့သည် အခြားတစ်ဘက်မှ မျက်နှာကို မေ့လျော့နေမိသည်။ မသိကျိုးကျွန်ရှိကြသည်။ အရာရာသည် သာယာချမ်းမြေ့ ဖွယ် အဖြစ်ချည်း ကြည့်နူးနစ်သိမ့်ဖွယ် အဖြစ်ချည်း။

ယခုတလော နန်းကိန္နရီနှင့် လီလီတို့ ပို၍ တွဲမိကြသည်။ လီလီသည် တစ်နေ့သောအခါ ရေနံသာသို့ ရောက်လာသည်။ သူမ၏ ကတိအတိုင်း အလည်အပတ်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ သည်တွင် လီလီသည် နန်းကိန္နရီ၏ အခြေကြီးမြင့်မှုကို မြင်တွေ့သွားခဲ့သည်။ သို့ဖြင့် လီလီသည် နန်းကိန္နရီနှင့် တွဲရခြင်းအတွက် သူ့ကိုယ်သူ နှစ်သက်ကျေနပ် နေလေသည်။ လီလီနှင့် တွဲဖြစ်ကာမှ နန်းကိန္နရီ ပညာတိုးလာသည်။ လီလီ၏ ဖခင်သည် ဆံပင်အလှပြင် ဆိုင်တစ်ဆိုင်ကို ပိုင်ဆိုင်ထားခဲ့သည်။ ယင်းနေရာမှာ အလှအပတို့ စုဝေးသောနေရာ၊ သို့မဟုတ် အလှအပကို ရှာဖွေတွေ့ရှိနိုင်သောနေရာ၊ သို့မဟုတ် ပိုမိုလှပစေရန် ပြုပြင်ခြယ်မှုန်းနိုင်သောနေရာ။

နန်းကိန္နရီ၏ အတော်ကြီး ရိုးသားသော ဆံပင်ပုံစံကို လီလီက ပြုပြင်စေသည်။ မကြာခဏ ဆိုသလို ဆံပင်ကို ပုံစံအမျိုးမျိုး ဖြစ်စေသည်။ တစ်ပတ်တစ်ခါ ဆိုသလို နန်းကိန္နရီ၏ ခေါင်းတွင် လှပသစ်လွင်သော၊ ထူးခြားဆန်းပြားသောဆံထုံးပုံစံတို့ ရှိတတ်သည်။ အဝတ်အစားအရောင်အသွေး အဆင်ယင်ကို လည်း လီလီကပင် ပြုပြင်ပေးသည်။ နည်းပေးလမ်းပြ ပြုတတ်သည်။

အကယ်၍ ယခုအခါ အငြိမ့်အဖွဲ့မှ လူတစ်ယောက် ယောက် သို့မဟုတ် ယခင်က သိကျွမ်းရင်းနှီးဖူးသူ တစ်

ယောက်ယောက်ကသာ နန်းကိန္နရီအား အမှုမဲ့ အမှတ်မဲ့ တွေ့ရှိရပါက မှတ်မိနိုင်လိမ့်မည် မထင်။ နန်းကိန္နရီပါဟု ဖွင့်မပြောလျှင် နှုတ်ဆက်စုံမည်မဟုတ်။

သည်အထိ နန်းကိန္နရီ ပြောင်းလဲနေသည်။ လီလီသည် သူမအား ထိုမျှအထိ ပြောင်းလဲစေသည်သာ မဟုတ်သေး၊ အတန်းမှ လစ်ထွက်လျက် ရုပ်ရှင်ကြည့်ခြင်းမျိုး၊ အင်းလျားစောင်းမှာ သွားထိုင်နေခြင်းမျိုးကိုလည်း သင်ကြားပေးသည်။ ပြီး ယောက်ျားကလေးတစ်ယောက်စ နှစ်ယောက်စနှင့် ရင်းနှီး ကျွမ်းဝင်စေရန် ဖန်တီးကာ သက်တော်စောင့် ဖြစ်လာစေခြင်း၊ ဖိတ်ခေါ်သော အကြည့်ဖြင့် ယောက်ျားကတတ်အား စိတ်ဝင်စားစေခြင်း စသော ပညာရပ်များကိုလည်း လီလီ တတ်ကျွမ်းသည်။

အကယ်၍ ယင်းကိစ္စများတွင်သာ နန်းကိန္နရီ စိတ်ပါဝင်စားမည်ဆိုလျှင် ဆရာထက် တပည့်က လက်စောင်းထက်ပေလိမ့်မည်။ လီလီကိုယ်တိုင် ဩချယူရပေလိမ့်မည်။

စင်စစ် သည်ပညာရပ်မျိုးကို နန်းကိန္နရီ အငြိမ့်စင်မှာ ရှိစဉ်က အဋ္ဌာရသအနေနှင့် တတ်မြောက်ခဲ့ရသည်။

ဆုနေသော လှသိုက်ကို ငြိမ်သက်စေခဲ့ရူးသည်။ ရန်ဖြစ်အံ့ဆဲဆဲ ကာလ၌ ပွဲကို ထိန်းခဲ့ရူးသည်။ ကာလသားများ၏ ဩဘာလက်ခတ်သံကိုလည်း ညံစေခဲ့ရူးသည်။ မျက်ဝန်းတစ်ချက် တေ့ရုံမျှဖြင့် ဣန္ဒြေသိက္ခာ အရှိဆုံး ဆိုသူအား အငြိမ့်စင်ပေါ်သို့ အရောက် ခေါ်ယူနိုင်စွမ်း ရှိခဲ့သည်။ ယင်းပညာရပ်များကို အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းရန်မှ တစ်ပါး စိတ်ဝင်စားမှု နည်းပါး၍သာ တော်ပေတော့မည်။

မည်သို့ဆိုစေ လူတို့သည် နန်းကိန္နရီအား အနည်းနှင့် အများဆိုသလို စိတ်ဝင်စားကြသည်သာ ဖြစ်သည်။ အလွန်တရာ အေးဆေးတည်ငြိမ်ပါသည်ဆိုသော ကျောင်းစာမှ တစ်ပါး အခြားသူတို့၏ အရေးအခင်းကို စိတ်မဝင်စားပါဆိုသော သူတို့ပင် သူမနှင့် ပတ်သက်လာပါက တစ်ခွန်းစ နှစ်ခွန်းစလောက်တော့ ဈေ့တတ်ကြပြီပင်။

တစ်ချို့က ဝမ်းစာအတွက်ပညာရှင်ကြသည်။ ထိုသူတို့သည် အများအားဖြင့် ရိုးသားကြီးစားတတ် ကြသည်။ အချို့ကား ထင်ပေါ် ကျော်ကြားလိုခြင်း အတွက် သို့မဟုတ် တစ်စုံတစ်ခုသောအတိုင်းအတာအတွက် ပညာရှင်ကြသည်။ ထိုသူတို့သည် အများအား ဖြင့် လျှပ်ပေါ်တတ်ကြပေသည်။

လောလောဆယ် အခြေအနေအရ နန်းကိန္နရီမှာ ဒုတိယတန်းစားတွင် ပါဝင်သည်။ လူတကာ၏ နှုတ် ဖျားတွင် ရေပန်းစားတတ်သည်မှာလည်း ယင်းအမျိုးအစားတွင် ပါဝင်၍ ဖြစ်ပေသည်။

နန်းကိန္နရီ၏ အမည်သည် ရေပန်းစားသော အမည် ထဲတွင် ပါသည်။ ထင်ပေါ်ကျော်ကြားခြင်း ရှိသည်။

နေသားကျ အနယ်ထိုင်လာပြီ ဖြစ်၍လည်း သည် လောကကို မကြောက်တော့။ မဝံ့မရံ ရှိရခြင်းမျိုးလည်းဖြစ် ပေါ် မလာတော့ပေ။ နန်းကိန္နရီကား လောကတစ်ခုတွင် လွယ်ကူစွာအသားတကျ ကျင်လည်နိုင်စွမ်းရှိသူပေတကား။

ယခုတလော မျိုးထွန်းသိန်း အပေါ် နန်းကိန္နရီ မကျေ နပ်။ ထိုလူသည် ဥပေက္ခာပြုစွမ်းနိုင်လွန်းသည် ထင်မိ၏။ မျက်နှာချင်း မဆိုင်မိခဲ့သည်မှာ ကြာပြီ။ မျက်နှာချင်း ဆိုင်မိ လေတော့လည်း သူ့မှာ အလွန်အရေးတကြီးနိုင်သော ကိစ္စ ရပ်တွေ ရှိနေတတ်သည်။ သူတိုသုတ်ပျာပျာရှိနေတတ်သည်။

မျိုးထွန်းသိန်းနှင့် စပ်လျဉ်း၍ နန်းကိန္နရီ စိတ် လှုပ် ရှားရသည်မှာလည်း အခါခါ အကြိမ်ကြိမ်ပင်။ သည်ကိစ္စ၌ အဓိကလက်သည်တရားခံမှာ လီလီ။

လီလီသည် နန်းကိန္နရီမှတစ်ဆင့် မျိုးထွန်းသိန်းနှင့် သိက္ခာမရသူ ဖြစ်သည်။ အမှန်တွင် နန်းကိန္နရီသည် လီလီနှင့် မျိုးထွန်းသိန်းကို မိတ်ဆက် ပေးခြင်း စိတ်မရှိခဲ့။ မသိက္ခာမရစေ ချင်ခဲ့။ မျက်နှာချင်းဆုံမိ၍သာ မတတ်သာသဖြင့် မိတ်ဆက် ပေးခဲ့ရသည်။ ထိုစဉ်က လီလီကနေ မရ ဖြစ်နေပုံကို ကြည့် ကာ ပထမဆုံး အကြိမ်အဖြစ် လီလီကို မုန်းမိသလိုရှိသည်။ လီလီ၏ အကြည့် ရဲတင်းပုံ၊ နှုတ်သွက် လျှာသွက်စကား ပြောတတ်ပုံတို့ကို ရွံ့ရှာမိသည်။

“လီလီ ဒါ ကိုမျိုးထွန်းသိန်း”

ဟု မိတ်ဆက် ပေးလိုက်သည်။

သည်စဉ်က လီလီသည် ဝမ်းသာ ရွှင်ပျဟန်ပြုသည်။ သူမကစ၍ လက်ကမ်းပေးကာ လက်ဆွဲ နှုတ်ဆက်သည်။ လက်ကို တော်တော်နှင့် သွတ်မပေး။ တစ်ဖက်လူ စိတ် အနှောက်အယှက် ဖြစ်ရလောက်အောင် ကြာရှည်စွာ ကိုင်ထားသည်။ လီလီသည် တောင်မေး မြောက်မေးနှင့် ချက်ချင်း သမီးရည်းစား ဖြစ်တော့မလောက် ရင်းရင်းနှီးနှီး ကြီး ပေါင်းဖြစ်လိုက်သည်။

အကယ်၍ မျိုးထွန်းသိန်းကသာ လီလီကို အားတုံ့ အားနာ စကားပြန်ပြောခြင်းများ မဟုတ်ဘဲ စိတ်ဝင်တစား နှင့် လိုက်လိုက်လျော့လျော့ရှိခဲ့ပါက နန်းကိန္နရီသည် နေရာ တွင်ပင် ထိုင်ငိုမိမည်လား မပြောတတ်။ မျိုးထွန်းသိန်းနှင့် ခွဲခွာကြပြီးနောက် လမ်းတွင် အမျိုးသမီးက စပ်စုနေပြန်သေး သည်။

“ကိုမျိုးထွန်းသိန်းကို ယုတယ်ထွန်းက သိတာလဲ ဟင်”

“ကြာလှပြီ သူက ကိုယ့်အစ်ကို ဝမ်းကွဲပဲ ဥစ္စာ”
နန်းကိန္နရီက လီလီမပြောသာစေရန် အစ်ကို ဝမ်းကွဲ အပြစ် ပြောလိုက်သည်။

“ယူမှာ အစ်ကိုဝမ်းကွဲ ရှိတယ်လို့ အရင်က မကြားမိ ပါဘူး”

သည်စကားအတွက် နန်းကိန္နရီ စနိုးစနောင့် ဖြစ်ရ သည်။

“အို . . . ကိုယ်က အမိကို ကိုယ့်မှာရှိတဲ့ ဆွေမျိုး တွေ အကုန်စပ်ပြုရဦးမှာလား”

နန်းကိန္နရီ ဘုဆတ်ဆတ် ဆိုမိသည်။ သူမ စကား ကို လီလီက ရယ်ပစ်လိုက်သည်။

“ဒါမျိုးတွေ ရိုးပါပြီကွာ။ မောင်နှမဝမ်းကွဲ၊ မောင်နှမ ဝမ်းကွဲနဲ့ အတော်ကြာ ဘင်္ဂလားမောင်နှမတွေ ဖြစ်သွားတာ များလှပါပြီ”

သည်စကားအတွက် နန်းကိန္နရီ ခံပြင်းသလို ခံစားရ သည်။

“တော်စမ်းပါ။ ကိုယ်အကောင်း ပြောတာကို အမိ မယုံဘူးပေါ့လေ”

“ယုံနိုင်စရာကိုး၊ ယူကဖြူဖြူ၊ ဟိုကညိုညို၊ ဆွေမျိုး တော်လောက်အောင် ရုပ်ချင်းအင်မတန် ဆင်တူကိုး”

“အို . . . ဒါတော့ တစ်မိသားထဲမှာတောင် တစ် ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် မတူတာ ရှိသေးတာပဲ ဥစ္စာ မယုံချင် နေပေါ့”

လီလီသည် နန်းကိန္နရီကို ပြုံး၍ကြည့်သည်။

“ကဲ . . . ထားပါကွယ်။ ယူ့စကားကို ယုံတယ်ပဲ ထားပါတော့။ ဒီကနေ့ကစပြီး ယူနဲ့ကိုယ် သူငယ်ချင်း မဟုတ် တော့ဘူး။ သမီးယောင်းမလို့ သဘောထားလိုက်တော့မယ်”
လီလီက သည်စကားကို ဆိုလေလျှင် နန်းကိန္နရီ၏ ရင်ဝမှာ ဝန်တိုမစ္ဆရိယ စိတ်ဖြင့် ပူလောင် လာသလို ခံစား ရသည်။

“သူဟာလေ ကိုယ့်အိပ်မက်ထဲက အတိုင်းပဲဆရာ”
“ဟင်”

“ကိုယ် တကယ်ပြောတာ။ သူ့ကို တွေ့လိုက်ရတော့ ကိုယ် အံ့အားသင့်နေတာ တွေ့လား။ အဲဒါ သူဟာ ကိုယ့်အိပ် မက်ထဲက လူနဲ့ တူလွန်းလို့ပါ”

နန်းကိန္နရီသည် လီလီအား ရူးသွပ်သွားလေပြီလား အထင်နှင့် ကြည့်နေမိသည်။

“ဟုတ်တယ်။ သူနဲ့ တွေ့လိုက်ရတော့ ကိုယ့်ရင်တွေ ခုန်လိုက်တာ။ တစ်ကိုယ်လုံး အေးစက်ကိုးသွားတာပဲ။ ကိုယ့်

လက်တွေ့ ဆိုရင်လဲ တဆတ်ဆတ်တုန်လို့။ အဲဒါဘာဖြစ်လို့လဲ သိလား။ ကိုယ်လေငယ်ငယ်လေးထဲက ဆုံးဖြတ်ထားခဲ့တာရှိတယ်။ ကိုယ်ယူမယ့် အမျိုးသားဟာအရပ်ရှည်ရမယ်။ အသားညိုရမယ်။ ယောက်ျားပီသရမယ်။ တော်လ်။ ဒတ်အဲန်ဟင့်ဆန်းပေါ့။ ဥပမာကွာ၊ ရောဟဒ်ဆန်တို့လိုပေါ့။ ဒါမှမဟုတ် ဂရောရီပက် တို့လိုပေါ့။ အဲဒီလူမျိုးကို ရွေးရမယ်လို့ စိတ်ကူးထားတယ်။ အဲဒီချစ်သူကို အမြဲအတွေးအိပ်မက်မက်နေတာ။ ကိုမျိုးထွန်းသိန်းဟာလေ ကိုယ့်အတွေးထဲက အတိုင်းပဲ။ ကိုယ့်အိပ်မက်ထဲက အတိုင်းပဲ။ ဒီကနေ့ သူနဲ့တွေ့လိုက်ရတာ သိပ်ပျော်တာပဲ ယောင်းမရာ”

လီလီကတော့ သိချင်မှ သိမည်။ နန်းကိန္ဒရီသည် လီလီ၏ တစ်ကိုယ်လုံးကို ဖျစ်ညှစ်ချေမှု့ ပစ်လိုက်ချင်သည်။ အပိုင်းပိုင်း အထစ်ထစ် ဖြတ်တောက် ပစ်လိုက်ချင်သည်။ အဘယ့်ကြောင့် လူတစ်ယောက် အပေါ် သည်အထိ အမုန်းပွားမိကြောင်း ထိုစဉ်က နန်းကိန္ဒရီ မသိ။ မတွေးတတ်။

လီလီသည် တစ်စုံတစ်ခုကို တွေးတောဟန်ပြုသည်။ မျက်တောင်များကို ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ် လုပ်သည် မျက်ဝန်းကို ဝေဝိုက်လိုက်သည်။ ချက်ချင်း ဆိုသလိုပင် သူမ၏ မျက်နှာမှာ ညှိုးလျှော့သွားသည်။

“ဒါပေမယ့်”

ဆိုကာစကားဖြတ်ထားသည်။ အတန်ကြာစဉ်းစားနေသေးသည်။ နန်းကိန္ဒရီသည် လီလီပြောမည့် စကားကို စိတ်စောစွာ နားစွင့်မိသည်။

“ဒါပေမယ့် သူ့ရဲ့နာယောင်မှာ ဆက်နေတဲ့ မျက်ခုံးမွေးကို ကိုယ်မကြိုက်ဘူး”

သည်တွင် နန်းကိန္ဒရီ တိတ်တခိုး သက်ပြင်း ရှိုက်မိသည်။ လီလီက ခပ်မဲ့မဲ့ မျက်နှာထားဖြင့် စကားဆက်သည်။ ဝမ်းနည်းကြေကွဲဟန်ကို တမင်လုပ်ထားသည်။

“အဲဒီ မျက်ခုံးကြောင့် သူ့ကို ကိုယ်မရနိုင်တော့ဘူးဆိုတာထင်ရှားသွားပြီ။ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ ဒီမျက်ခုံးမျိုးရှိတဲ့လူဟာ သူ့စိမ်းတစ်ရံဆန်နဲ့ မညားတတ်ဖူးတဲ့။ အဲဒီမိန်းကလေးချင်း သို့မဟုတ် ဆွေရိပ်မကင်း မျိုးရိပ်မကင်းကြတဲ့လူတွေနဲ့သာ ညားတတ်သတဲ့။ အထူးသဖြင့် မောင်နှမဝမ်းကွဲဆိုတာနဲ့ ညားတတ်တယ်တဲ့ သိလား”

သည်တော့မှပင် လီလီက မိမိအား စောင်းမြောင်းပြောနေခြင်း ဖြစ်ကြောင်း နန်းကိန္ဒရီ သဘောပေါက်လာသည်။ သိလာသည်။ ထိုမျှနှင့် အမျှ လီလီ၏ ကျောပြင်ကို ရှက်စနိုးစွာ ထုမိရိုက်မိသည်။

“လီလီက မကောင်းဘူးကွယ်။ မောင်နှမချင်း သမုတ်

တယ်။ အတော်ကြာ ငရဲကြီးနေဦးမယ်”

နန်းကိန္ဒရီမှာ ယခုမှ ရယ်နိုင် မောနိုင်လာသည်။

“အမလေး တော်စမ်းပါ။ ငရဲကြီးရုံ မကလို့ ငရဲကြီးရှစ်ထပ် ဘယ်အထပ် အရင်သွားရမလဲဆိုတာမျိုးလဲ ဖြစ်နေပါဦးမယ် နန်းကိန္ဒရီ”

နန်းကိန္ဒရီသည် လီလီနှင့် ဖက်ပြိုင် မပြောနိုင်။

မည်သို့ဆိုစေ လီလီ၏စကားကို ရင်ထဲမှ နှစ်မြိုက်သလို ခံစားရသည်။

ကျေနပ် ဝမ်းသာသလို ရှိခဲ့မိသည်။

သည်စဉ်ကစ မျိုးထွန်းသိန်းနှင့် ပတ်သက်ကာ နန်းကိန္ဒရီ၏ ရင်၌ လှုပ်ရှားမှု သည်းထန်ခဲ့သည်။ ရင်၌ နွေးထွေးသော အာရုံကို ခံစားခဲ့ရသည်။

လီလီပြောသလိုများ ဖြစ်နေလေပြီလား မစဉ်းစားတတ်ပါချေ။ အိပ်ရာဝင်ပြီဆိုလျှင် စိတ်အတွေးသို့ သူရောက်လာစမြဲ။ အိပ်ပျော်ပြန်ပြီ ဆိုတော့လည်း အိပ်မက်ကို သူက ကြီးစိုးထားတတ်မြဲပင်။

မျိုးထွန်းသိန်းအပေါ် နန်းကိန္ဒရီ မကျေနပ် ဖြစ်နေမိသည်မှာ ယခုတလော သူနှင့် အတွေ့ရနည်းသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ စကား အေးအေးဆေးဆေး ပြောခွင့်မရခြင်းနှင့် စပ်လျဉ်းသည်။

တနင်္ဂနွေနေ့ တစ်နေ့တွင် နန်းကိန္ဒရီ သူတို့ လက်တွေ့ဆင်းရာ စာသင်ခန်းသို့ လိုက်သွားသည်။ သူ့ကို သွားရောက် တွေ့ဆုံမိသည်။ တစ်ခါက ပြောသလို ဘူးတွေခွက်တွေ ဖန်ဖြန့် ဖန်ချောင်းတွေနှင့် အလုပ်ရှုပ်နေသော သူ့ကို တွေ့ရသည်။ သူက ထုံးစံအတိုင်း ရယ်မောရွှင်ပျဉ္စာ နှုတ်ဆက်စကားဆိုပေမယ့် သူသည် မသိကျိုးကျွန်နိုင်လှသည်။ ကားပါမလာကြောင်း ပြောပေမယ့် လိုက်ပို့ဖို့ စကား မစပ်။

သို့ဖြင့် နန်းကိန္ဒရီသည် သူ့အပေါ် တစ်ယောက်တည်း စိတ်ကောက်နေမိသည်။ တစ်ယောက်တည်း ခေါ်မနေသာ ဖြစ်နေမိသည်။ လမ်းမှာ တွေ့လျှင်ပင် နှုတ် မဆက်တမ်းဟု စိတ်ပိုင်းဖြတ်လိုက်မိသည်။

တစ်နေ့ လမ်းမှာတွေ့ရတော့ တကယ်ပင် နှုတ်မဆက်ဖြစ်။ မြင်လျက်နှင့် မမြင်ယောင် ပြုသည်။ တွေ့လျက်နှင့် မတွေ့ယောင် ပြုသည်။ သူ့ အပြုံးကိုလည်း တုံ့မပြန်။

မျက်နှာရှိ အကြောစိုင် မှန်သမျှကို တင်းထားလိုက်သည်။ နှုတ်ခမ်း လွှာမဲ့ကို ကြာအင်လိုစုထားလိုက်သည်။ နန်းကိန္ဒရီ၏ အပြုအမူကြောင့် မျိုးထွန်းသိန်းအံ့အားသင့်သွားသည်။

ဆန်းကြယ်သလို ဖြစ်သွားသည်။

ထိုနေ့မှာပင် နန်းကိန္နရီသည် သူ့ထံမှစာတိုကလေး တစ်စောင်ကို လီလီမှတစ်ဆင့် ရရှိသည်။

ရီ

တွေ့ချင်တယ်

မျိုး

စာက သည်မျှသာဖြစ်သည်။ သို့ပေမယ့် ယင်းစာ သည် နန်းကိန္နရီ၏ရင်ကို များစွာတုန်လှုပ်စေသည်။ များစွာ ခြောက်ခြားစေသည်။ မျိုးထွန်းသိန်းထံမှ စာကို ပထမဆုံး အကြိမ် လက်ခံရရှိခြင်း ဖြစ်သည်။ သူ၏ လက်ရေးကို ပထမ ဆုံး အကြိမ်မြင်ဖူးရခြင်း ဖြစ်သည်။ သူ၏ သပ်ရပ်သော လက်ရေးကို နှစ်သက်မိသည်။ စာတိုကလေးကိုပင် ဆယ် ကြိမ်ထက်မနည်း အပြန်ပြန် အလှန်လှန် ဖတ်မိသည်။

“ဟေး ယူ ငါ့ကြီး ရှစ်ထပ်အနက်က ဘယ် အထပ် ကို အရင်သွားရမလဲလို့ စဉ်းစားနေတယ် မဟုတ်လား”

လီလီက နောက်ခွဲသေးသည်။

စာကို အပြန်ပြန်အလှန်လှန်ဖတ်နေသော နန်းကိန္နရီ

အား

“ဒါလောက်ကလေးများ အလွတ်မရသေးဘူးလား” မေးခဲ့သေးသည်။

အစသော် နန်းကိန္နရီက သူ့အား ညှင်းထားလိုက် ဦးမည် စဉ်းစားသည်။ မတွေ့ဘဲ နေလိုက်ဦးမည် တွေးသည်။ သို့ပေမယ့် အချိန်ကျလာတော့လည်း မတွေ့ဘဲမနေနိုင်။ စိတ် ကို တင်းထား၍မရ။ သူနှင့် ပတ်သက်လာလျှင် ပြောည့် သော စိတ်ဓာတ် အလိုလို ဝင်လာသည်ပင်။

သို့ဖြင့် ကျောင်းဆင်းသောအခါ သူ့အလာကို စောင့်မိသည်။ အလာကိုမျှော်မိသည်။ သူ့ကိုမြင်ရပြန်တော့ လည်း ရင်မှာဝမ်းသာပျော်ရွှင်ရခြင်း အပြည့်အဝနှင့် ပါက လား။

တစ်မိုးတွင်းလုံး ရွာချခဲ့သော မိုးရေကို သို့မှီးထားသည့် အင်လျားကန်ဝယ် ရေပြည့်မောက်နေသည်။ စိမ်းမြမြ မြက်ခင်း အနားသတ်အထိ ရေဖွေးနေသည်။

လှိုင်းကြက်တွန့်ကလေးများသည် တေးဆိုငြိုးရင်း ဟိုအဝေးမှသည် ကမ်းစပ်အထိ တလိမ့်လိမ့် တလူးလူး ပြေးလာတတ်သည်။ ကန်၏ဝန်းကျင်မှ သစ်ပင်တို့စိမ်းညိုသော အဆင်းအရောင်ကို ဆောင်ထားသည်။ ယင်းအရောင်သည် ရေပြင်တွင် အရိပ်ထင်ကာ ကြည့်မြင်ရလေသမျှ စိမ်းမြနေသည် ထင်ရ၏။

ဆည်းဆာသည် မကြာသေးမီကမှ ပျောက်ကွယ်ခဲ့သည်။ လမ်းမီးတို့ လင်းလက်စပင်ရှိသေးသည်။ ဆည်းဆာရောင်ကြွင်းကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင်မှာ မမှောင်တတ်သေး။ လင်းလင်း ထင်းထင်း ရှိလှသည်လည်း မဟုတ်။ ညီအစ်ကို မသိတသိ ဆိုသည့် အချိန်မျိုး။

ကျောင်းအဆင်း၌ မျိုးထွန်းသိန်းက သည်အချိန်သည်နေရာမှာ တွေ့ရအောင် ချိန်းသည်။ ချိန်းသည်ကို အစက နန်းကိန္နရီ သဘောမပေါက်မီ။ နောက်တော့လည်း သည်အချိန်မှာ နှစ်ယောက်လုံးအတွက် အန္တရာယ် အကင်းဆုံးအချိန်၊ အသိအကျွမ်းနှင့် မတွေ့နိုင်သောအချိန်ဖြစ်ကြောင်း သဘောပေါက်လာသည်။

နန်းကိန္နရီသည် အင်လျားသို့ မျိုးထွန်းသိန်းထက် စော၍ ရောက်သည်။

အိမ်မှ ညာ၍ ထွက်ခဲ့ရသည်။ ကျောင်းသူ တစ်ယောက်ထံ စာကူးသွားမည့်ဟု ကားကို ကိုယ်တိုင်မောင်းလာသည်။ သရက်ပင်အောက်တွင် ကားရပ်ထားသည်။ သစ်မြစ်ဆုံမှာ ထိုင်ကာ သူ့အလှကို စောင့်သည်။

စောစောပိုင်းက ရေထဲတွင် ကူးခတ်ကစားနေသော လူငယ်တစ်သိုက် ရှိသည်။ သူတို့ ပြန်သွားသောအခါ နန်းကိန္နရီ အထီးတည်း ကျန်ရစ်သည်။

စကားမဆိုမိကြ။ သူတို့အပါး၌ တိတ်ဆိတ်ခြင်းသာ လွှမ်းမိုးနေသည်။ လှိုင်းကြက်ခွပ်သံနှင့် သစ်ရွက်အကြားသို့ လေတိုးသံများသည်သာ ကျယ်လောင်သော အသံဖြစ်နေသည်။

နန်းကိန္နရီသည် မျိုးထွန်းသိန်းက စကား ဖလာလိမ့်မည် အထင်နှင့် စောင့်နေမိခြင်း ဖြစ်သည်။ စင်စစ်တွင်လည်း စကားစခြင်းစလျှင် သူကသာ စရလိမ့်မည်ဟု တွေးမိသည်။

သို့တိုင်အောင် သူက စကားစ ဖလာသောအခါ နန်းကိန္နရီ အားမလိုအားမရ ဖြစ်လာသည်။ သူ့ဘက်သို့ သမင်လည်ပြန် ကြည့်မိသည်။ သူကလည်း မိမိဘက်သို့သာ ကြည့်နေသည်ဖြစ်ရာ အကြည့်ချင်း ဆုံမိကြသည်။

မျိုးထွန်းသိန်း၏ မျက်နှာကို ကွဲကွဲပြားပြား မြင်ရလှသည်တော့ မဟုတ်။ သို့ရာတွင် သူ၏မျက်ဝန်းမှ တောက်ပသော အလင်းရောင်ကို မမြင်တွေ့ရသည်။ လေတိုးသောကြောင့် သူ့ဆံပင်သည် ဖွာရုရာလွင့်နေသည်။

“အရီ ပြန်တော့မယ်”

ဘာရယ် မဟုတ်ဘဲနှင့် သည်စကားကို နန်းကိန္ဒရီ ပြောဖြစ်သည်။ သည်တော့မှပင် မျိုးထွန်းသိန်းထံမှ အသံ ထွက်လာသည်။

“ပြန်တော့မယ် ဟုတ်လား”

မယုံကြည်နိုင်သလို မေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဘာစကားမှလဲ မပြောရသေးဘဲနဲ့”

မျိုးထွန်းသိန်း ရယ်လိုက်သည်။

“ပြောမှာပေါ့။ မပြောနိုင်သေးလို့ မပြောတာ။ မနန်း ကိန္ဒရီကို ဒီလိုအချိန်၊ ဒီလိုနေရာမှာ မြင်ရတော့ ကျွန်တော့်မှာ သတိရလာတဲ့ ကဗျာတစ်ပိုဒ် ရှိတယ်။ ရင်တောဇောသာရရဲ့ ကဗျာပေါ့။ သင်္ကဓာတ်ပုံနဲ့၊ ရွှေပုံသွန်းသို့၊ လန်းလန်းလတ်လတ်၊ လိုက်ဖက်တင့်မော၊ မချောစရာ၊ ချောစရာလျှင်၊ ကောသုဆလ္လ၊ ထုံးနေကပ်စနှင့်၊ ချုပ်ညရီတွင်၊ ဖြုတ်ခြည်းမြင်သည်။ ရင်သာရခိုင်တန်ဆောင်လော ဆိုတဲ့ ကဗျာပေါ့။ မနန်းကိန္ဒရီဟာ ရင်တောဇောသာရရဲ့ ရခိုင်တန်ဆောင်များ ဖြစ်နေမလား ထင်ပြီး စဉ်းစားနေတာနဲ့ စကားမပြော ဖြစ်တာပါ”

“ကိုမျိုးက ဘယ်ဆိုးလို့တုန်း။ ဒါနဲ့ စာအုပ်ပုံကြားမှာ ပိုးဟပ်မိရတဲ့ဘာသာရပ်နဲ့ ကိုမျိုးနဲ့ မအပ်စပ်ဘူးဆို၊ မနန်းစပ်ဘူးဆို”

“ဒါတော့ဗျာ သမီးရည်းစားလေး ဘာလေးထားတဲ့ အခါ တစ်ဘက်က အထင်ကြီးလာအောင် ရွတ်ဖတ်ပြပို့မယ်ပွဲ၊ မောင်ပွဲ၊ တစ်ပုဒ်စနစ်ပုဒ်စကိုတော့ နှုတ်ငံအာဂုံဆောင်ထားရတာပေါ့”

နန်းကိန္ဒရီသည် မျိုးထွန်းသိန်း၏ မျက်နှာပြင်ပေါ်မှ အကြည့်ကို အခြားသို့ လွှဲပြောင်း ပစ်လိုက်မိသည် ရင်ထဲမှာ နွေးလာလေသလား၊ နှလုံးသားက တဆတ်ဆတ် ခုန်ချင်လားလေသလား မပြောတတ်။ သူသည် မိမိအား သမီးရည်းစားစကားများ ပြောနေခြင်းများလား၊ သူ၏ ဆိုလိုချက်မှာ ယင်းသို့ထိရောက်ခြင်း ရှိလေသလားတွေးမိသည်။

“ကိုမျိုးက မိန်းကလေးထွေးကို အဲဒီလို ရွတ်ပြနေကျပဲလားဟင်။ အဲဒီလို ရွတ်ပြနေရင်းကနေ အလွတ်ရလာတာကော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

နန်းကိန္ဒရီအမေးကို မျိုးထွန်းသိန်း ကဗျာကရာလက်ကာပြသည်။

“မနန်းကိန္ဒရီက ကျွန်တော့်ကို တယ်ပြီး အထင်ကြီးတာကိုး။ ဒီဘက်က ကျွန်တော် ကုသိုလ်က မကောင်းခဲ့ပါဘူး”

“ယုံပါလိမ့်မယ် အားကြီးကြီး၊ ကိုမျိုးလား ကုသိုလ်ဆိုးမယုံ လူတစ်ယောက် ဖြစ်မှာ။ ပြောရဦးမယ် အရီတို့”

အသိုင်းအဝိုင်းမှာ ကိုမျိုးကို စိတ်မဝင်စားတဲ့လူတစ်ယောက်မှ မရှိဘူး။ အားလုံးက ကိုမျိုးအကြောင်း သိပ်ပြောကြတော့့ ရတယ်။ ဒီလိုလူဟာ အချစ်ရေမှာ ကံဆိုးတဲ့လူ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။

“ဒါဆိုရင်တော့ ကျွန်တော့် ဇာတာစန်းလင် ဒီနစ်မှာ တက်လာပြီလို့ ပြောရလိမ့်မယ် ထင်ပါရဲ့။ ဒီအရင်ကတော့ တကယ် ကံဆိုးခဲ့တာပါ မနန်းကိန္ဒရီ”

အမှောင်သည် လုံးဝ လွှမ်းမိုးလာသည်။ သရက်ပင်ရိပ်အောက်မှာ ပို၍မှောင်လာသည်။ ပြည်လမ်းတစ်လျှောက်မှာ မီးသီးမီးပွင့်များသည် ကန်ရေပြင်၌အရိပ်ထင်လာသည်။ ရေပြင်မှာ ညိုရောင်သမ်းနေပြီး မီးသီးမီးပွင့်တို့သည် စိန်ပွင့်စိန်ပန်းကလေးများလို မှေမှာ ပေါလောပေါ်နေသည်။

မျက်နှာချင်းဆိုင်ဘက်မှ မော်တော်ကားတစ်စီး တစ်လေ ဖြတ်သန်းမောင်းနှင်လာသောအခါ ကားမီးရောင်သည် နန်းကိန္ဒရီတို့ထံ ရောက်လာတတ်သည်။ ထိုအခါမျိုး၌ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် ထင်ထင်ရှားရှား မြင်လာသည်။

သစ်ရွက်ခတ်သံသည် ပို၍ ကျယ်လောင်လာသည်။ လှိုင်းကြက်ခွပ်သံကို ပို၍ ကြားလာရသည်။ နန်းကိန္ဒရီသည် လုံချည်တွင် ကပ်ညီနေသော မြက်သီးကလေးများကို စမ်းသပ် ဖြုတ်ပစ်နေမိသည်။

“ကိုမျိုးမှာ ချစ်ခဲ့ဖူးတဲ့ မိန်းကလေးတွေ အများကြီး ရှိမှာပဲနော်”

နန်းကိန္ဒရီ အသံတိမ်တိမ်ဖြင့် မေးမိသည်။ “ဟော။ လုပ်ပြန်ပြီ။ ကျွန်တော့်ကို မနန်းကိန္ဒရီ အထင်ကြီးပြန်ပြီ”

“အရီတော့ ဒီလိုပဲ ထင်မိတယ်လေ” မျိုးထွန်းသိန်းသည် စီးကရက်ဘူးကို ထုတ်ယူသည်။ စီးကရက်တစ်လိပ် ထုတ်ယူကာ မီးညှိခြင်း၊ ရှိုက်ဖွာခြင်းဖြင့် အလုပ်စုပ်ပစ်လိုက်သည်။

“ထားပါတော့။ အဲဒါတွေကို ထားလိုက်စမ်းပါ။ မနန်းကိန္ဒရီ ဒီကနေ ကျွန်တော့်ကို တွေ့လျက်နဲ့၊ ကျွန်တော်က နှုတ်ဆက်ရက်နဲ့၊ ဘာဖြစ်လို့ မျက်နှာလွဲ သွားတာလဲဟင်”

“စကားကို လွှဲမပစ်စမ်းပါနဲ့ ကိုမျိုးရယ်။ အရီမေးတာကို ဖြေစမ်းပါဦး”

“ဘာကို ဖြေရမှာလဲ”

“ကိုမျိုးမှာ ချစ်သူတွေ အများကြီး ရှိနေမှာပဲဆိုတာပေါ့”

“ဒါပေါ့။ အများကြီးပေါ့။ တစ်ထမ်းကြီးပေါ့။ တစ်

လှေကြီးပေါ်”

နန်းကိန္နရီ၏ ရင်တွင် အလိုလိုနေရင်း ဆိုးနွဲ့လာမိ သလို ရှိသည်။

“ဟုတ်မှာပါ”

သူမသည် စိတ်ပျက်လက်ပျက် ရေရွတ်လိုက် သည်။

“အလကားပါ မနန်းကိန္နရီရယ်။ ကျွန်တော် နောက် ပြောတာပါ။ အမှန် ဝန်ခံရရင်တော့ ကျွန်တော့်မှာ ရှားရှား ပါးပါး ချစ်သူတစ်ယောက် ရှိခဲ့ဖူးပါတယ်”

နန်းကိန္နရီသည် မျိုးထွန်းသိန်းဘက်သို့ စောင်းငဲ့ ကြည့်မိပြန်သည်။ သူက စီးကရက် ရိုက်ဖွာလိုက်သည်။ ထိုအခါ သူ့မျက်နှာကို မြင်ရသည်။

“ကဲ့ ပေါ်ပြီ မဟုတ်လား။ အရိုကို သူ့အကြောင်း ပြောပြပါလားဟင်”

“သူနဲ့ ကျွန်တော့် အကြောင်းက သိပ်ထူးထူး ထွေ ထွေတော့ မဟုတ်လှပါဘူး။ ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ်ပါပဲ။ ငယ်ငယ် ကတည်းက ကျောင်းအတူတူ နေရင်း တွေ့ကြတယ်။ ခင် ကြတယ်။ ကြာတော့ သံယောဓဉ် ဖြစ်မိကြတယ်။ ချစ်မိ ကြတယ်။ နောက်တော့ စိတ်သဘောချင်း မတိုက်ဆိုင်ကြ ဘူး။ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် သံသယ ဖြစ်မိကြတယ်။ မုန်းကြတယ်။ ခွဲခွါခဲ့ကြတယ်။ ဒါပဲပေါ့”

ကိုမျိုးပြောသလောက်တော့ လွယ်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ “တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် မေတ္တာရှိဖို့ ချစ်ဖို့က သာ မလွယ်တာပါ။ အဲ မုန်းကြဖို့ဆိုတာကတော့ အင်မတန် လွယ်ကြပါတယ်။ ကျွန်တော် ပြောတာထက်တောင် မြန်ပါ သေးတယ်”

“အခု သူ ဘယ်ရောက်နေသလဲ ဟင်”

“ဘာလဲ မနန်းကိန္နရီက သူနဲ့ ကျွန်တော့်တို့ အကြား မှာ အောင်သွယ် လုပ်ပေးဦးမလို့လား”

နန်းကိန္နရီ၏ စကားကြောင့် မျိုးထွန်းသိန်း ရယ်လိုက် သည်။

“သူ ဘယ်ရောက်နေသလဲ ဆိုတာ ကျွန်တော်ကိုယ် တိုင်ကလဲ သိချင်နေတာပါပဲ”

မျိုးထွန်းသိန်းကသက်ပြင်းရိုက်ရင်း ဆိုလိုက်သည်။

“ကိုမျိုးတို့ချင်း ကွဲကွာသွားကြတာ အတော်ကြာပြီ ပေါ့နော်”

“အနည်းဆုံး ငါးနှစ်လောက်တော့ ရှိခဲ့ပါပြီ မနန်း ကိန္နရီ”

နန်းကိန္နရီသည် ရယ်သွမ်းသွေးသည်။ ပြီးစုစ်သတ် ညီးညူးလိုက်သည်။

“လက်စသတ်တော့ ကိုမျိုးဟာ ဝေဒနာသည် တစ် ယောက်ပေါ့ ဟုတ်လား။ အသည်းကွဲတဲ့ ဝေဒနာကို ခံစား နေရသူပေါ့”

“ဒါပေါ့”

“ကြားက အဖျက်အဆီး ရှိလို့လားဟင်”

“ရှိတယ်။ လူကြီးတွေ။ ကျွန်တော့်ဘက်က လူကြီး တွေဆိုပါတော့လေ။ သူတို့ သဘောမတူဘူး ဆိုတာက စ တာပါပဲ။ ဒါ့ကြောင့် လူကြီးတွေနဲ့ ပတ်သက်လာရင် စိတ် အနောက်အယုက် မဖြစ်စေချင်တာ”

“ကဲ ကိုမျိုးအကြောင်း အရိအားလုံး သိသွားပြီ” မျိုးထွန်းသိန်းသည် စီးကရက်တို့ကို ရေထဲသို့ ပစ်ချ လိုက်သည်။

“ကဲ ပြော”

သူကဆိုသည်။

“ဟင်”

“ပြောလေ”

“ဘာပြောရမှာလဲ”

“ကျွန်တော့် အကြောင်း အားလုံး သိရပြီဆိုရင် မနန်း ကိန္နရီရဲ့ အကြောင်းပြောပေါ့။ အပြန်အလှန်သဘောနဲ့ ကျွန် တော် မနန်းကိန္နရီရဲ့ အကြောင်းကို သိမထားထိုက်ဘူးလား”

“အရီအကြောင်းက ဘာမှ ပြောစရာမရှိပါဘူး။ အရီ ရဲ့အသည်းဟာ ကိုမျိုးရဲ့ အသည်းလို ဟက်တက်ကွဲမနေပါ ဘူး။ အညစ်အကြေးမရှိပါဘူး။ စက္ကူဖြူတစ်ချပ်လို သန့်ရှင်း ပါတယ်”

“ဒီစကားကြားရတာ ဝမ်းသာပါတယ်။ လောကမှာ နှလုံးသားနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ပြဿနာကို ရှေ့တန်း မတင်တဲ့ လူဟာအရာရာကို အောင်မြင်နိုင်တယ်လို့ ကျွန်တော် ကြားဖူး တယ်။ မှန်မမှန်တော့ မသိဘူး”

ကားတစ်စီး၏ စူးရှသော မီးရောင်ကြောင့် စကား ပြတ်သွားသည်။ နန်းကိန္နရီသည် မီးရောင်ကို တိမ်းရှောင်ရန် မျက်နှာလှဲလိုက်သည်။ ထိုအခါ မျိုးထွန်းသိန်းနှင့် မျက်နှာ ချင်း ဆိုင်မိပြန်သည်။ မျိုးထွန်းသိန်းသည် စီးကရက် တစ် လိပ်ထုတ်ယူ မီးညှိပြန်သည်။

“စီးကရက်တွေ သိပ်သောက်တာပဲ”

နန်းကိန္နရီသည် သဘောမကျသလို ဆိုမိသည်။

“အမှန်ပြောရရင် ကျွန်တော့်ကမ္ဘာမှာစီးကရက်ရယ်၊ စာအုပ်ရယ်၊ ကျောင်းသင်ခန်းစာရယ်၊ ဒါပဲ ရှိပါတယ် မနန်း ကိန္နရီ”

“ယုံပါတယ် အရာရာကိုအောင်နိုင်ဖို့အတွက် အချစ်

ရေးတွေ ဘာတွေ ဦးနှောက်ထဲ ထည့်မထားဘူး ဆိုတာ”
နစ်ယောက်သား တိုင်ပင်ထားသလို ပြိုင်တူ ရယ်မိကြသည်။

“အရိုကို တွေ့ချင်တယ် ဆိုတာ ဒါတွေ ပြောရုံတင်ပဲ မဟုတ်လား”

နန်းကိန္နရီ မေးသည်။

“ဘာလဲ မနန်းကိန္နရီက အိမ်ပြန်ချင်လှပြီလား”

“မပြန်လို့ အရိုက ဒီမှာ ဘာလုပ်နေမှာလဲ။ ညအိပ်နေရမှာလား”

“စကား ပြောလို့တောင် မဝသေးဘူး”

“တော်စမ်းပါ။ အခုမှ ပုံမနေစမ်းပါနဲ့ ကိုပိုကြီးရယ်။

အရင်နေ့တွေက နန်းကိန္နရီ ဆိုတာကို ဖုတ်လေတဲ့ပဲ ရှိတယ်လို့တောင် သဘောမထားဘဲနဲ့”

“မအားလို့ပါ”

“သိပ်ကောင်းတဲ့ ဆင်ခြေပဲ။ ကိုယ်မကျွမ်းကျင်တဲ့ နယ်မြေ ရောက်လာရလို့ သူ့ကို အားကိုးရမလား မှတ်တယ်။ ဘာတစ်ခုမှ အားမကိုးရဘူး။ ဒါကြောင့် သူ့ကို နှုတ်မဆက်တာ”

“ဒီလိုပဲပဲ ရောက်စတော့ ဒီလို ပြောတတ်ကြ တာပဲ။ နောက်တော့ အလည်လွန်ပြီး မမ်းမိနိုင်တာတွေ တစ်ပုံကြီးပါပဲ”

“အရိုကိုလဲ ဒီလိုပဲ သဘောထားတယ် ပေါ့လေ”

“မဟုတ်ပါဘူး။ သဘောကို ပြောပြတာပါ”

နန်းကိန္နရီသည် အစေးသို့ လှမ်းကြည့်နေသည်။ ပုရစ်ရင်ကွဲအော်သံကို ကြားရသည်။ လှိုင်းကြွက်ခွပ်သံ၊ လေတိုးသံတို့သည် ပိုမို ပီသလာသည်။

နန်းကိန္နရီ၏ ရင်ထဲမှာ ကြေချမ်းနိုင်ခြင်း မရှိသလို ဖြစ်နေသည်။ တစ်စုံတစ်ခုအတွက် စနိုးစနောင့် ဖြစ်နေသည်။ စင်စစ် ဤသည်မှာ မျိုးထွန်းသိန်းအပေါ် အလိုမကျနိုင်ခြင်းနှင့် ပတ်သက်သည်။ သူ၏ ဘဝအကြောင်းကို စပ်စုမိခြင်းမှာ မှား၍များ နေလေပြီလား။ သိမထားဘဲ နေခြင်းက ပို၍များ ကောင်းလေမည်လား စသည်ဖြင့် တွေးနေမိသည်။

အမှန်တွင် မျိုးထွန်းသိန်းနှင့် ပတ်သက်၍ ဖြစ် စေချင်သည်မှာ မိမိကဲ့သို့ပင် အချစ်ရေးနှင့် စပ်လျဉ်း၍ အပြစ်အနာကင်းသူ။ အသည်းနှလုံးသည် စက္ကူဖြူတစ်ချပ်နယ်ဖြူစင် သန့်ရှင်းနေသူ။ ဖြစ်နေသည်က ထင်မှတ်သလို မဟုတ်ခြင်း အတွက် မကျေနပ်နိုင်အောင် ရှိရသည်။

“အရီပြန်တော့မယ်”

သည်စကားကို ဆိုမိပြန်သည်။

“နေစမ်းပါဦး။ စကားမှ မဆုံးသေးတဲ့ ဥစ္စာ”

မျိုးထွန်းသိန်းက တားသည်။

“ဘာပြောမလို့လဲ။ ပြောစရာ ကုန်မဲ့ မဟုတ်လား”

“ကျွန်သေးတယ် အခုပြောမယ့်စကားဟာ တစ်ခြားစကားတွေထက် ထူးတယ်။ ဒီစကားကို ကြားရရင် မနန်းကိန္နရီ စိတ်ဝင်းစားမှာပါ”

“တယ်လဲချိုလိုက်ပါလား။ ဆိုစမ်းပါဦး”

သူ့ထံမှ အသံ ရုတ်တရက် ထွက်မလာသဖြင့် နန်းကိန္နရီ သူ့ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ သူသည် စီးကရက်ကို အားပါးတရ ရှိုက်ဖွယ်လိုက်သည်။ စီးကရက်ထိပ်မှ မီးကျိုးခဲကြောင့် သူ့မျက်နှာကို မြင်ရသည်။ သူ၏ မျက်ဝန်းမှ တောက်ပမှုကို တွေ့ရပြန်သည်။

“တကယ်ပြောတာ မနန်းကိန္နရီ။ ကျွန်တော် စတွေ့ကတည်းက ဒီစကားကို ပြောချင်နေတာ။ ပြောသင့် မပြောသင့် ချင်ချိန်နေလို့”

နန်းကိန္နရီ၏ ရင်တွင် တုန်ရင်လာရပြန်လေပြီ။ ပုန္နွေးလာရပြန်လေပြီ။ သူ့ဘာများ ပြောချင်ပါလိမ့်။ သူ၏ စကားမှာ အသည်းနှလုံးနှင့် စပ်လျဉ်းသော စကားမျိုးများ ဖြစ်လေမလား။ တစ်ခါတည်းနှင့်ပင် မိမိအား ချစ်ခွင့်ပန်လာလေမည်လား။ ထို့ကြောင့်ပင် အချိုးတွေ၊ နိဒါန်းတွေ ပျိုးနေလေသလား စသည်ဖြင့် စိတ်လှုပ်ရှားစွာ စဉ်းစားမိသည်။

တစ်ဆက်တည်းမှာလည်း သူကသာ ချစ်ခွင့်ပန်လာလေလျှင် မည်သည့်စကားဖြင့် တုံ့ပြန်ရပါလိမ့်။ လက်ခံရလေမလား။ ငြင်းပယ်ရလေမလား။ မည်သို့ဆိုစေ အနည်းအပါးလောက်တော့ ဣန္ဒြေထားဦးမှ။ စတိုလောက်တော့ ငြင်းပယ်ဦးမှ။ သို့မဟုတ်လျှင် အညှာလွယ်လှသည်ဆိုကာ အထင်သေးမှာ စိုးရသေးသည်။ သူ မကမ်းခင်က လှမ်းချင်သည်ပင် ဖြစ်စေ။ သူ မဆွတ်ခင်က ညွတ်ချင်သည်ပင် ဖြစ်စေ။ မိန်းကလေးတစ် ယောက်အနေနှင့် ဈေးကိုင်ထားဦးမှ။

“မနန်းကိန္နရီကို ကျွန်တော် ပြောဖူးတာ မှတ်မိ သေးတယ် မဟုတ်လားဟင်”

မျိုးထွန်းသိန်း မေးသည်။

“ဘာကိုလဲ။ အရိုကို ကိုမျိုးပြောတာတွေ အပုံပဲဟာ”

“မဟုတ်ဘူးလေ။ မနန်းကိန္နရီကို ပင်းဘုရားပွဲမှာ

တွေ့ရတော့ ကျွန်တော့်အသိ မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ တူတယ်ဆိုတာ”

နန်းကိန္နရီသည် မွှေရလင်ထားသော စကားကို မကြားလိုက်ရသည့်အတွက် စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြစ်သွားသည်။ ထိုင်ရာမှ ထရပ်လိုက်သည်။

“အရီ ပြန်တော့မယ်”

သည်စကားကို ဆိုမိသည်။

“ကျွန်တော် ပြောတာ စိတ်မဝင်စားဘူးလားဟင် နားမထောင်ချင်ဘူးလား”

“ကိုမျိုး အဲလစ် အကြောင်း ပြောမလို့ မဟုတ်လား။

နားမထောင်ချင်ပါဘူး။ စိတ်မဝင်စားပါဘူး”

“နေစမ်းပါဦး။ မနန်းကိန္နရီရယ်”

“နောက်တစ်ခု ပြောရဦးမယ်။ အရီကို ‘မနန်းကိန္နရီ’ လို့ ဆက်ပြီးခေါ်နေမယ်။ ကျွန်တော်နဲ့ခင်ဗျားနဲ့ ဆက်ပြီး ပြောနေရဦးမယ်ဆိုရင် ကိုမျိုးနဲ့ အရီနဲ့ ဒီတစ်ခါအပြတ်ပဲ။ နောက် ဘယ်တော့မှ အရီကို မခေါ်နဲ့တော့”

မျိုးထွန်းသိန်းသည် အကြံရခက်သလို ဖြစ်သွားသည်။

“ကျောင်းမှာ စာပြတော့ အချို့ ကျောင်းသူ ကျောင်းသားတွေဟာ ကိုယ်နဲ့ အသက်ရွယ်တူတန်းတူလို ဖြစ်နေလို့နာမည်မှာ ‘မထင်္ဂင်’တော့။ ခင်ဗျား ကျွန်တော် ပြောတာတွေ အကျင့်ပါနေတာပဲ”

သူက နန်းကိန္နရီ စိတ်မရှင်သည့်ကို ရှင်းပြသည်။ ထို့နောက် ဖျတ်ခနဲ ဆိုသလို နန်းကိန္နရီ၏လက်ကို ဆွဲလိုက်သည်။ ရုတ်တရက် ဖြစ်၍ နန်းကိန္နရီ လက်ကို ရုန်းရကောင်းမှန်း မသိ။ သတိမရ။

“ထိုင်စမ်းပါဦး။ ဒေါသရှေ့ထား မှားတော့မပေါ့။ မနန်း အဲ . . . အရီ”

သူက လက်ကို ဆွဲလိုက်သဖြင့် နန်းကိန္နရီ ထိုင်လိုက်ရသည်။ နန်းကိန္နရီထိုင်မိမှ သူက လက်ကို လွှတ်ပေးလိုက်သည်။

“ဒီမှာ ပြောတာကို နားထောင်စမ်းပါ။ အဲလစ်ဆိုတာ တစ်ခြားသူ မဟုတ်ဘူး။ စောစောက ပြောတဲ့ ချစ်သူ။ ငယ်ငယ်ကလေးထဲက ချစ်ရတဲ့သူ”

“အခုထိ စိတ်မဝင်စားသေးဘူး”

“သူနဲ့ တွေ့ကြတာ အထက်တန်းကျောင်း စရောက်တဲ့ နှစ်ကတည်းက၊ ချစ်မိတာကတော့ ဆယ်တန်း ဖြေတဲ့နှစ်မှာ ဆိုပါတော့”

“ဒါတွေက ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ်တွေပေါ့”

“ဒါနဲ့ စောစောကတော့ ဒီအကြောင်းကိုပဲ ပြောပြပါဆို”

“ဒါက စောစောကပဲ။ အခုမှ မဟုတ်ဘဲ”

“ကိုယ်ကတော့ ပြောရဦးမယ်။ ဆယ်တန်းအောင်ပြီး တက္ကသိုလ်ရောက်ကြတော့ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက်

အသည်းပေါက်မတတ် ချစ်ကြတုန်း”

“ဪ . . . ဪ”

“ဒီမှာတင် အိမ်က သဘောမတူနိုင်ဘူး ဆိုတာနဲ့ သူက စပြီး စိတ်ကောက်သွားခဲ့တယ်”

“အင်း အင်း”

“ဒီမှာတင် နှစ်ယောက်သား အချစ်ကနေ အမှန်းဖြစ်သွားခဲ့တယ်”

“သနားစရာ”

“ဒါပေမယ့် သူ့ကို ကိုယ်ဒီကနေအထိ မမှန်းဘူး။ မမေ့ဘူး”

“ကျွတ်ကျွတ် ထားမိတဲ့ မေတ္တာတွေ၊ မေတ္တာတွေ” နန်းကိန္နရီကအသားပျံ့ အနောက်အယုက်ပေးသည် ဆိုစေ မျိုးထွန်းသိန်း စကားဆက်သည်။

“သူ ကျောင်းက ထွက်သွားပြီး ကတည်းက မတွေ့ခဲ့ကြတော့ဘူး။ ဒီကနေအထိ တစ်ကြိမ်မှ ပြန်ပြီး မျက်နှာချင်း မဆိုင်မိတော့ဘူး”

“ပြားနတ်မောင် သူ့ကိုစယ်ဆိုတာ ဒါမျိုးပေါ့”

မျိုးထွန်းသိန်းသက်ပြင်းရှိုက်သည်။

“မနန်း၊ အဲ အရီကို ကိုယ် စိတ်ဝင်စားတာ။ အမှတ်ထင်ထင်ရှိနေမိတာတွေဟာအဲလစ်နဲ့ အရီနဲ့သိပ်တူနေလို့ပဲ”

“လူတူမရှား နာမည်တူ မရှား ဆိုသလို ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်”

“ဟုတ်တယ်။ ဒီလိုပဲ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ အရီမှာ အစ်မသို့မဟုတ် ညီမ ရှိသလား ဟင်”

“ဟင်”

သည်အမေးအတွက်မူ နန်းကိန္နရီ တုန်လှုပ်ရ လေပြီ။ စောစောကလို အရွှန်းမဖောက်နိုင်တော့။

“အရီ အဲလစ်ဆိုတဲ့ နာမည်ကို မကြားဖူးဘူးလား”

“ဟင်အင်း”

“တစ်ခါမှလဲ မဆုံဖူးဘူးပေါ့”

“မဆုံဖူးပါဘူး”

“အဲလစ်ဟာ အရီနဲ့ညီအစ်မများ တော်နေမလားလို့ အခါခါ စဉ်းစားမိတယ်”

“ဟင်အင်း ဒီလိုမျိုးတော့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ အရီမှာ အစ်မလဲ မရှိဘူး။ ညီမလဲ မရှိဘူး။ အစ်ကိုလဲမရှိဘူး။ မောင်လဲ မရှိဘူး။ အရီဟာ တစ်ကောင်ကြွက်”

နန်းကိန္နရီ၏ အသံမှာ ငိုသံပါချင်လာသည်။

ကာလ အတန်ကြာမျှ အမေ့မေ့ အလျော့လျော့ အပျောက်ပျောက် ဖြစ်နေခဲ့သော အတိတ်က ဖြစ်ရပ်တို့ကို

တစ်ခဏချင်းမှာပင် နန်းကိန္နရီ သတိရသည်။ အတိတ်လှိုင်း
ဂယက်သည် ရင်ထဲတွင် ရိုက်ခတ်လာသည်။ မိမိ၏ဘဝ
အစစ်အမှန်ကို ပြန်ပြောင်း စဉ်းစား၍လည်း လာမိပြန်ချေပြီ။
သည်တော့လည်း ရင်ထဲမှာ နာကြည်း ကြေကွဲခြင်း
များပေါ်ပေါက်လာသည်။ ဆိုဆိုနှင့်နှင့် ရှိလာမိ ပြန်သည်။
မျိုးထွန်းသိန်းသည် နန်းကိန္နရီ စိတ်လှုပ်ရှားသွား
ရသည်ကို အကဲခတ်မိဟန် တူသည်။ သူ၏စကားများ
အတွက် နန်းကိန္နရီ စိတ်အနှောက်အယှက် ဖြစ်ရသည်ကို
တွေးမိပုံရသည်။

“အေးလေ၊ အခုလို ပြတ်ပြတ်သားသား သိလိုက်
ရတော့ ရင်ထဲမှာ ရှင်းသွားတာပေါ့။ သံသယ ကင်းသွား
တာပေါ့။”

သူက စကားဖြတ်ထားလိုက်သော အခါတွင် တိတ်
တိတ် ဆိတ်ဆိတ်ကြီး ဖြစ်သွားသည်။ နန်းကိန္နရီသည်
တိတ်တခိုး သက်ပြင်း ရှိုက်နေမိသည်။

“အရီ” သူကခေါ်သည်။
နန်းကိန္နရီ မထူးမိ။
သူသည် နန်းကိန္နရီ၏ လက်ကို ဆုပ်ကိုင်ကာ ဖြစ်
ညှစ်အားပေးသည်။

“ကိုယ့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ အရီ။ ကိုယ်ဟာ သူတစ်ပါးရဲ့
အကြောင်းတွေကို သိပ်စပ်စုရာကျသွားပြီ ထင်တယ်”

နန်းကိန္နရီ ဘာမျှ ပြန်မပြော။
“တကယ်လို့ ဒီစကားမျိုး မကြားချင်ဘူးဆိုရင်
နောက် မပြောတော့ပါဘူး အရီ။ ကိုယ့်ဆီက နောက် ဒါမျိုး
မကြားစေရပါဘူးလို့ ကတိပေးပါတယ်”

နန်းကိန္နရီသည် ငြိမ်နေသည်။ အဝေးသို့ လှမ်း
ကြည့်နေသည်။ မျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်ဝဲရပြီကွယ်။ ကြည့်
မြင်ရလေသမျှ မှုန်နေသည်။ ဝါးနေသည်။

နာကြည်း ကြေကွဲဖွယ်အတိတ်ကို သတိရဖွယ်
အကြောင်းများ အဘယ်ကြောင့် စကားဆက်ခဲ့ပါလိမ့်။ သူ
သည် အဘယ်ကြောင့် မိမိအား ကြေကွဲဝမ်းနည်းစေချင်
ပါလိမ့်။ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် စကား မပြောမိကြဘဲ၊
လှုပ်ရှားမှု တစ်စုံတစ်ခု မပြုမိကြဘဲ ငြိမ်သက်ထိုင်နေမိ ကြ
သည်။ အတော်ကြီးကြာမှ နန်းကိန္နရီ တိုးတိတ်ညင်သာစွာ
ပြောမိသည်။

“အရီ ပြန်မယ်”
မျိုးထွန်းသိန်းသည် နန်းကိန္နရီအား မတားဆီး
တော့။ ဘာမျှလည်း ပြန်မပြော။ ငူငူငိုငိုကြီး ထိုင်နေ
သည်။

နန်းကိန္နရီ ထိုင်ရာမှထသည်။ ကားရှိရာသို့လျှောက်
ခဲ့သည်။ ကားတံခါး ဖွင့်၍ဝင်ထိုင်ကာ စက်နှိုးမောင်းထွက်
သည်အထိ သူ မလှုပ်။

နန်းကိန္နရီ ကားမောင်း ထွက်လာသည်။ မျိုးထွန်း
သိန်းသည် ဝေဆာသော သစ်ပင်ရိပ်နှင့် အမှောင်ထုထဲတွင်
နစ်မြုပ်ကျန်ရစ်သည်။

နန်းကိန္နရီ၏ ရင်မှာ အလိုလိုနေရင်း မောနေသည်။
တစ်ခုခုကို မယ်မယ်ရရ တွေးတတ်နိုင်စွမ်းသည်တော့
မဟုတ်။ အကြောင်းရပ် တစ်ခုခုကြောင့်ဟု မရေရာဘဲ ရင်မော
သည်။ တာဝေး အပြေးသမား တစ်ယောက် ပန်းအဝင်မှာ
မောရသည့်နည်းမျိုးဖြင့် မောသည်။
အဲလစ်။

သည်အမည်သည် နန်းကိန္နရီ၏ နားဝယ် ပဲ့တင်
သံသဖွယ် ရိုက်ခတ်နေသည်။ အခါခါ အကြိမ်ကြိမ် ကြား
ယောင် နေသည်။ မေ့ပျောက်ပစ်၍လည်း မရ။
အဲလစ်တဲ့ . . .
ဘယ်သူများ ပါလိမ့်ကွယ် . . .

မရွာတော့လည်း မရွာ၊ ရွာမယ့်ရွာတော့လည်း အဆက်မပြတ်။ ရက်အတန်ကြာမျှ မိုးပြတ်နေခဲ့သောကြောင့် နွေတမျှ ပူပြင်းခဲ့သည်။ ခြောက်ခြောက်သွေ့သွေ့ ရှိနေခဲ့သည်။ မနေ့ညကတော့ ဖြန့်ခနဲ ဝိုင်းခနဲ မိုးရွာကျလာသည်။ သည်ကနေ့ အထိ မိုးဆက်ရွာနေသည်။ ရံဖန်ရံခါဆိုသလို ပြတ်တောင်း ပြတ်တောင်း ဖြစ်သွားတတ်သည်မှ လွဲ၍ အဆက်မပြတ် ရွေ့နေသည်။ အညာဒေသ၏ နောင်းမိုးသည် အငြိုးတကြီး ရှိလှသည်။

ပူပြင်းခြောက်သွေ့သမျှ အတိုးချ၍ အေးမြစွတ်စို လာသည်။ ဖုန်တသောသော ထခဲ့သောလမ်းများတွင် ရေ တင်နေသည်။ ပူနွေးတောက်ပသော နေရောင်ခြည်ကို မမြင်ရ သည်မှာ နေ့တစ်ပတ်လည်ပေတော့မည်။

ကိုမောင်မောင်ဦးသည်၊ ပြတင်းပေါက်မှနေကာ တစ်မိမိမိ ရွာနေသော မိုးကို ကြည့်နေသည်။ တံစက်မြိတ်မှ လျော့ကျလာသော ရေစက်ကလေးများကို မပျင်းမရိ စောင့်ကြည့်နေသည်။ မိုးဖွံ့ဖွန်ကလေးများသည် တစ်ခါတစ်ရံ သူ့ထံလှင့်ပါးလာတတ်သည်။ အဝတ်မဲ့ အသားမှာ မွေးညှင်းတို့တွင် ကပ်ငြိလာတတ်သည်။ ထိုအခါ စိမ့်စိမ့်မြမြ အေးသည်။

တစ်ကိုယ်လုံး အေးလျက် ရှိသော်လည်း အနွေးထည်ဝတ်ရန် သတိမရ။ အေးမြခြင်းကို အမှတ်မထားမိ။ အသိဟူသမျှ ဝေနေသလို ပြတင်းပေါက်တွင် ကြာမြင့်စွာ

ကတည်းက ရပ်နေသည်။

စင်စစ် သည် ပြတင်းပေါက်မှာ သူ့ အခါမရွေးရပ်နေလေ့ ရှိတတ်သည့် နေရာ။ ပူပြင်းခြောက်သွေ့သော နွေကာလ၊ ရိုးတံကျကျ၊ အရွက်နည်းနည်းနှင့် မွဲညစ်သော အသွင်ရှိသည့် သစ်ပင်၊ ယင်းအပေါ်မှ ရေငုတ်နေသော စာဝတီးကလေးများကို သူ့မြင်ရတတ်မြဲ။ အေးမြသော ဆောင်းကာလရွက်ဖျား၌ နင်းဥကလေးများ ခိုသီးနေပြီး ယင်းတို့နှင့် ပွင့်သစ်စ နေရောင်ခြည်တို့ထိတွေ့မိသောအခါ စိန်ပွင့်ကလေးများနယ် ဝင်းလက်သွားတတ်သည်ကို စောင့်ကြည့်တတ်မြဲပင်။ မိုးရေစက်ကလေးများနှင့် မိုးရွာနေသည်ကို စောင့်ကြည့်နေသည်သာ ဆိုရသော်လည်း တကယ်တမ်းတွင်မူ ကိုမောင်မောင်ဦး၏ မျက်ဝန်းများမှာ တစ်နေရာရာသို့ စူးစိုက်ကြည့်နေသည်နှင့်မတူ။ မျက်စိသူငယ်အိမ်၌ အမြင် တစ်စုံတစ်ရာရှိပုံမရ။ ဝေးလံသီခေါင်သော နေရာသို့ လှမ်းကြည့်နေသည်နှင့် တူသည်။

အမြင်အာရုံကသာ ဝေမိုင်းလျက် ရှိသည်မဟုတ်။ သူ၏ အတွေးအာရုံတို့သည်လည်း ပြင်ပလောကနယ်ပင်ရိဝေ အုံ့မိုင်းလျက် ရှိလေသည်။ တစ်စုံတစ်ခုကို မှတ်မှတ်ရရ တွေးနေမိသည် မဟုတ်။ အတွေးပေါင်းစုံတို့ ဦးနှောက်မှာ ယောက်ယက်ခတ်နေသည်။

သူသည် အလိုလိုနေရင်း မောပန်းနေသလို ရှိသည်။ ရင်ထဲမှာ အောင့်သည်။ ဝမ်းဗိုက်တစ်နေရာမှ နာကျင်နေသည်။ လည်ချောင်းထဲက ယားနေသည်။ ချောင်းတစ်ချက် ဟန့်လိုက်သည်။

သလိပ်များသည် ပါးစပ်ထဲမှာ ပြည့်နေသည်။ ၎င်းတို့ကို ထွေးထုတ်လိုက်သည်။ ဂွမ်းစအဟောင်းတစ်ခုလို ဝါညစ်ညစ် သလိပ်ထဲတွင် နီရဲသော သွေးစသွေးနအချို့ပါသည်။ တံတွေးကို တံစက်မြိတ် ရေလျှောကျရာ ရေစီးကြောင်းသို့ ထွေးချလိုက်ခြင်းဖြစ်ရာ ရေထဲတွင် သွေးကွက်ကလေးတစ်ကွက်ယုံ သွေးသည်ကို မြင်ရသည်။ ဤသည်ကို သူသည် ဖြူးလျှော်သော မျက်နှာဖြင့် ကြည့်မိလေသည်။

မနေ့ညက အိမ်သို့အပြန် မိုးမိခဲ့သည်။ အအေးပတ်ခဲ့သည်။ အဖျားဝင်ခဲ့သည်။ ချောင်း အဆက်မပြတ် ဆိုးခဲ့သည်။ သည်ကနေ့ကျတော့ ချောင်းဆိုးလေတိုင်း တံတွေးထွေးလေတိုင်း သွေးစသွေးနတို့ ပါလာသည်ကို သတိထားမိသည်။ ယင်းသို့ သတိထားမိလေတိုင်းလည်း စိတ်ထဲမှာ အားငယ်သလို ခံစားရသည်။

တစ်ကြိမ်သော အခါကလည်း သည်သို့ပင် ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည်။ လွန်ခဲ့သော သုံးလေးငါးနှစ်က ဖြစ်သည်။ ဆေးရုံသို့သွားကာ ရင်ဘတ်ကို ဓာတ်မှန် ရိုက်ကြည့်ခဲ့ဖူးသည်။

“ခင်ဖျား... လူ့လောကမှာ ကြာကြာ ဆက်ပြီး အသက်ရှင်နေချင်သေးတယ် ဆိုရင်၊ အရက်နဲ့ ဆေးလိပ်ကို ဖြတ်လိုက်ပါ ကိုမောင်မောင်ဦး”

ဆရာဝန်က ဓာတ်မှန်ဖလင် ကော်ပြားကို ကြည့်ရင်း အကြံပေးခဲ့သည်။ အဆုတ်၌ အစက်အပြောက် ကလေးများ မြင်ခဲ့ရသည်ဟု ဆိုသည်။

ဆရာဝန် အကြံပေးစဉ်က တစ်လနှစ်လလောက် အရက်နှင့် ဆေးလိပ်ကို ဖြတ်နိုင်ခဲ့သည်။ နောက်တော့လည်း ယင်းသံသရာ၌ ပြန်ပြီး ကျင်လည်မိမြဲပင်။

ဆရာဝန်၏ စကားကို မေ့မေ့ပျောက်ပျောက် ဖြစ်နေခဲ့သည်မှာပင် အတန်ကြာပြီ။ မိုးမိစက သာမန်အဖျားဝင်သည်ဟု ထင်သည်။ ယခင်ကလို သွားရင်း လာရင်းနှင့်ပင် ပျောက်သွားလိမ့်မည်ထင်သည်။ သူသည် မိမိကိုယ်ကို ကျန်းမာသန်စွမ်းသူဟု ယုံကြည်သူ ဖြစ်လေသည်။ ယုံကြည်စရာကောင်းလောက်အောင်လည်း ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် မမာမကျန်း ဖြစ်ခြင်းမျိုး သူ့ဘဝ၌ မပေါ်ပေါက်ခဲ့။ အိပ်ရာထဲမှာ ကြာရှည်လေးမြင့် လှမနေခဲ့ရစေဖူး။

ယခု တံတွေးထဲမှာ သွေးကိုမြင်ရသည်။ ဖျားနာမှုမှာ ပြောပလောက်အောင် မပြင်းထန်။ သို့စင်လျက် အားအင်တို့ လျင်မြန်စွာ ကုန်သွားကာ အလိုလိုနေရင်း မောပန်းနေကြောင်းတွေ့ရသည်။ ထိုတံလန့်စိုးစွဲစိတ်သည် အလွယ်တကူဝင်ရောက်လာသည်။

“လေးလေး၊ မေမေက ထမင်းစားကြရအောင်တဲ့”

ကျောဘက်မှ အသံပေါ်လာသည်။ ရုတ်တရက် အသံကို ကြားလိုက်ရခြင်းဖြစ်၍ သူ၏ ကိုယ်မှာ ဆတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ နောက်သို့လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ ပူစူးမကို တွေ့ရသည်။

ပူစူးမသည် ကျောဘေးခေါင်း၏ သမီးအလတ်။ ကိုးနှစ်သမီး၊ ဖအေတူရဲ့ အသားညိုသည်ဆိုစေ၊ မိခင်၏အလှကို အမွေဆက်ခံထားနိုင်သူပင်။ ကျောတွင် ယခုအခါ သားသမီးလေးယောက်ရှိနေသည်။ အကြီးမသည် အလယ်တန်းကျောင်းသူ ဖြစ်နေပြီ။ ပူစူးမ အောက်မှ ဘိုနီကို နိုင်ငံခြားတွင်မွေးခဲ့သည်။ အငယ်ဆုံး ကောင်လေးသည် ယခုမှ လေးဘက်သွားဆဲ။

ကိုမောင်မောင်ဦးသည်အိမ်မှာ ကြာမြင့်စွာကတည်းက သောင်တင်နေသည်။ သည်အိမ်မှာ ကျော၏အမွေဆိုင်အိမ်။ သို့ပေမယ့် ကျန်ညီအစ်ကို မောင်နှမတွေက တစ်နယ်တစ်ကျေးမှာ ရှိကြလေရာ ကျောတစ်ယောက်တည်းပိုင်အိမ်လိုဖြစ်နေသည်။ ကျောထံမှ ကိုမောင်မောင်ဦးအပိုင်စားရထားသလို ရှိခဲ့သည်။ ကျောနိုင်ငံခြားမှာရှိစဉ်ကပင် ကိုမောင်မောင်ဦး သည်အိမ်မှာ အထီးတည်းနေခဲ့သည်။ ယခု ကျောပြန်ရောက်လာပြန်တော့လည်း အတူတကွပင် နေထိုင်လျက်ရှိကြသည်။

ကျောကိုယ်တိုင်က ကိုမောင်မောင်ဦးအား အခြားသို့ မသွားစေချင်။ ကလေးများကလည်း သံယောဇဉ်တွယ်နေသည်။ ကိုမောင်မောင်ဦး သည်အိမ်မှာ ဆက်လက်နေဖြစ်ခဲ့သည်။

“လေးလေး၊ ထမင်းစားကြရအောင်လေ”

ပူစူးမက ထပ်ပြောသည်။

“လေးလေး မစားချင်သေးဘူး ကလေးရယ်”

ကိုမောင်မောင်ဦး ပြန်ပြောသည်။

“ဟင်... လေးလေး ထမင်းမစားတာ မနေ့ညနေကတည်းက၊ မဆာဘူးလားဟင်”

“မဆာဘူး၊ လေးလေးက အဟာရသိဒွီပြီးတယ်”

“ဘာလဲဟင်... အဟာရသိဒွီ ဆိုတာ”

“အဟာရ သိဒွီဆိုတာ ဘာမှ မစားဘဲ နေတာကို ပြောတာပေါ့”

ပူစူးမသည် သူ့အတွက် အသစ်အဆန်းဖြစ်သော စကားကို နားမလည်နိုင်သလို တွေ့ကြည့်ရင်း စဉ်းစားနေသည်။

“မေ့မေ့ကို ပြောလိုက်၊ လေးလေး ထမင်းမစားတော့ဘူးလို့ ဟုတ်လား”

ပူဇူမ ခေါင်းညိတ်ပြရင်း ထွက်သွားသည်။
လည်ချောင်းယားသဖြင့် ချောင်းဆိုးမိပြန်သည်။
ဟော်တော်နှင့် ဆိုး၍မရ။ အတင်းညှစ်ပြီး ဆိုးလေမှ သလိပ်
ပါလာသည်။ ထွေးထုတ်လိုက်ပြန်တော့လည်း သွေးစုစုခဲခဲကို
မြင်ရပြန်သည်။ သူသည် ပိုမို ဖောပန်း သွားသလို ရှိသည်။

“အစ်ကို့ ထမင်း မစားတော့ဘူးဆို”
ကျောဘက်မှ အသံကြားရပြန်သည်။ ကျော၏ ဇနီး
အသံပင်။ နောက်သို့ လှည့်ကြည့်မိသည်။
တစ်ချိန်က မယ်တက္ကသိုလ်ဘွဲ့ ရပြီး ယခုအခါအဆ
မတန် ဝနေသောမေဘယ်လီသည် အခန်းအတွင်း ဝင်လာ
သည်။

“ကြည့်စမ်း ဒီလောက် နေမကောင်းနေတာတောင်၊
ဒီလောက် မိုးတွေ ရွာနေတာတောင်၊ အနွေးထည် မဝတ်ဘူး
ကိုး။ တံခါးကိုလဲ ပိတ်ထားမှပေါ့။ အစ်ကိုက ကလေးကျနေ
တာပဲ”

မေဘယ်လီတ စိုးရိမ်မကင်း ဖြစ်မိသလို ဆိုသည်။
ထိုမိန်းကလေးသည် ကျောနှင့် စပ်၍ ခင်ရပေမယ့်၊ ကိုမောင်
မောင်ဦးကို အစ်ကိုရင်းချာလို သဘောထားနိုင်သည်။ ကပြား
မကလေး ဖြစ်သည်နှင့်အညီ မကြိုက်တာရှိလျှင်လည်း ဒိုးဒိုး
ဒေါက်ဒေါက် ပြောတတ် ဆိုတတ်သည်။ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း
ရှိသည်။ မေဘယ်လီက ကိုယ်တိုင် တံခါးလာပိတ်မည်ပြုရာ
ကို မောင်မောင်ဦးက သူ့အလျှင် ပိတ်ပစ်လိုက်သည်။
အဘယ်ကြောင့်ဟူ၍မသိ။ သူ့ထွေးထားခဲ့သော တံတွေးကို
မေဘယ်လီမြင်မှာ စိုးမိသည်။

“ထမင်း မစားချင်နေပေါ့။ ဆန်ပြုတ်ပြုတ်ထား
တယ်။ ဆန်ပြုတ် သောက်ပေါ့”
“ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ဘာမှ မစားချင်ဘူး”
“ဆရာဝန် ထပ်ပြကြည့်ပါဦးလားဟင်”
“ကိစ္စမရှိပါဘူး”
“ဒါဖြင့် ကော်ဖီသောက်”
“ကိစ္စ မရှိပါဘူး”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး လုပ်မနေပါနဲ့၊ ကဲ . . . အနွေးထည်
အရင်ဝတ်။ ပြီးတော့ ကော်ဖီ လာသောက် ဟုတ်လား”
ကိုမောင်မောင်ဦး ဘာမျှ မပြောတတ်တော့၊ မေဘယ်
လီ အပြင်သို့ ထွက်သွားသည်။ သူသည် အနွေးထည်ကို
ကောက်ဝတ်လိုက်သည်။ ထမင်းရိုင်းမှာ တစ်ခါတုတ်ရုံ ဇီ
ဇာကြောင့်သော ကလေးငယ် တစ်ယောက်ယောက်ကြောင့်
စိတ်ညစ်စရာကောင်းတတ်ပေမယ့်၊ အများအားဖြင့် ပျော်စရာ
ကောင်းသည်ချည်း ဖြစ်သည်။

စနေ၊ တနင်္ဂနွေလို နေ့မျိုးမှတစ်ပါး အခြားရက်များ၌
နံနက်စာထမင်းရိုင်းတွင် ကျောမပါဝင်တတ်ပေ။ သူ့ကိုညနေ
စာထမင်းရိုင်း၌သာ တွေ့ရတတ်သည်။ သို့ပေမယ့် ကလေး
သုံးယောက်နှင့် မေဘယ်လီတို့၏ ထမင်းရိုင်းမှာ စည်စည်
ကားကား ရှိသည်ချည်း။ မိခင်လို အစားသန်သော ကလေး
များအဖို့ တစ်ခါတစ်ရံ စားမန့်ခုတ်ရသည်က လွဲပြီး ထမင်း
မြိန်သည်ချည်းပင်။

သူတို့ ဆုတောင်းအပြီး၌ ထမင်းရိုင်းသို့ ကိုမောင်
မောင်ဦး ရောက်လာသည်။ ကျောရော မေဘယ်လီ ခရစ်ယာန်
ဘာသာဝင်များ ဖြစ်ကြသည်။ ထမင်းမစားမီ ရင်းတို့ဘာသာ
ထုံးစံအရ ဆုတောင်း ကြသည်။ မေဘယ်လီက ကိုမောင်
မောင်ဦးအတွက် ကော်ဖီတစ်ခွက်နှင့် ပေါင်မုန့် ထောပတ်
သုတ်နှစ်ချပ် ပြင်ပေးထားသည်။ ကိုမောင်မောင်ဦး ကော်ဖီ
တစ်ကျိုက်သောက်သည်။

“လေးလေး ဘယ်ဘုရား ရှိခိုးသလဲဟင်”
ပူဇူးမ၏ အမေး။ ထိုအမေးကြောင့် ကျွန်ကလေးများ
ကပါ ကိုမောင်မောင်ဦးကို ရိုင်းကြည့်ကြသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ပူဇူးမ”
“ပူဇူးမ လေးလေးကို ကြည့်နေတာ ကြာပြီ။ ထမင်း
စားရင်လဲ ဆုမတောင်းဘူး။ အိပ်ရာဝင်ရင်လဲ ဘုရားရှိ မခိုး
ဘူး။ လေးလေးမှာ ဘုရားမရှိဘူးလားဟင်”

ပူဇူးမ၏ စစ်စစ်စုစုနိုင်သော စကားကြောင့် ကိုမောင်
မောင်ဦး ပြုံးမိသည်။ သူ့အနေနှင့် အဖြေမပေးရသေးခင်
မေဘယ်လီက ဝင်၍ အဖြေပေးသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ နင်တို့ လေးလေးမှာ ဘာဘုရားမှ မရှိ
ဘူး။ ဒါကြောင့် ဒီအသက် ဒီအရွယ်အထိ ဖိုက်နေတာ မတွေ့
ဘူးလား”

သည်စကားကြောင့်လည်း ရယ်မိပြန်သည်။
“ဒါဖြင့် လေးလေးသေရင် ငရဲပြည်ကို ရောက်မှာပဲ
နော်”

“ဟင်”
ကိုမောင်မောင်ဦး တုန်လှုပ်သွားသည်။ ခြောက်ခြား
သွားသည်။ သူသည် တုန်တုန် လှုပ်လှုပ်အမှုအရာဖြင့် ပူဇူးမ
ကို ကြည့်လိုက်မိသည်။

“ဘုရားရှိမခိုးရင် ငရဲကြီးတတ်တယ်တဲ့။ ဒက်ဒီက
ပြောတယ်၊ လေးလေးမှာ ဘုရားတောင်မရှိတော့ ငရဲတွေ
သိပ်ကြီးနေမှာပဲ။ သေရင်ငရဲပြည်ကိုရောက်မှာကျိန်းသေပဲ”
လက်မြန်သော မေဘယ်လီသည် ပူဇူးမ၏ခေါင်းကို
လှမ်းခေါက်လိုက်သည်။

“မိပူစူးနော၊ တွေ့ကရာတွေ လျှောက်ပြောမနေနဲ့။ တော်တော်”

မေဘ ယ်လ်သည် ကိုမောင်မောင်ဦး၏ မျက်နှာကို မကြည့်မိ၍သာ သည်ကိစ္စမှာ သည်မျှနှင့် ပြီးစီးသွားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ အကယ်၍ ကြည့်မိပါလျှင် သည်ကိစ္စ သည်မျှနှင့် ပြီးစီးလိမ့်မည် မထင်။

ကိုမောင်မောင်ဦးသည် ပေါင်မုန့်ကို ဆက်၍မစားနိုင်၊ ချောင်းဆိုးချင်စိတ် လွမ်းမိုးလာသောကြောင့် ထိုင်ရာမှ ထ ရသည်။ အိပ်ခန်းအတွင်း ဝင်လာခဲ့သည်။ အားပါးတရ ချောင်းဆိုးသည်။ သည်တစ်ခါ တံတွေးကို မကြည့်ရဲတော့။ မကြည့်ဘဲတော့။ သူသည် အိပ်ရာတွင်လှဲလျောင်း လိုက် သည်။ နားမှာ ပူစူးမေ ပြောခဲ့သော စကားကို ကြားယောင် သည်။ ဆရာဝန်၏ သတိပေးစကားကိုလည်း အမှတ်ရလာမိ ပြန်သည်။

အဘယ့်ကြောင့် ဟူ၍ မသိ။ သည်တစ်ကြိမ်လောက် အားငယ် ပင်ပန်းမှုမျိုး သူ့တစ်သက်၌ တစ်ကြိမ်မျှ မဖြစ် ပေါ်စေဖူး။ တစ်ကြိမ်မျှ မခံစားရစေဖူး ဖြစ်ချေသည်။

စင်စစ်ငှေ့လည်း ဂျော့နှင့် ပြန်လည် ကြိုကြိုက်ရ ကာ ၎င်း၏ မိသားစုနှင့် အတူတကွ နေထိုင်ရပြီ ဆိုတော့ မိမိ၏ အထီးကျန်ဆန်လှသော ဘဝကို ပြန်လည် ဆန်းစစ်မိ သည်။ သူတို့၏ ဘဝကို အားကျလာသလို ရှိသည်။ တွတ် တီးတွတ်တာနိုင်သော ကလေးငယ်များကြောင့် အိမ်တွင် သာယာချမ်းမြေ့တတ်သည်ကို လည်းကောင်း၊ တစ်ခါတစ်ရံ စိတ်ညစ်ဖွယ်များ ကြားမှ ရယ်မောရွှင်ပျရသည်ကို လည်း ကောင်း တွေ့ရခြင်းရသည်။ ကြည့်နူးဝမ်းမြောက်ဖွယ်များ သည် သူတို့နှင့် ပတ်သက်၍ တစ်ကြိမ်မဟုတ် တစ်ကြိမ် ပေါ်ပေါက် တတ်ပြီပင်။

ယခင်ကတော့ အမူမဲ့အမှတ်မဲ့ရှိမိခဲ့သည် အမှန်ပင်။ အရက်ဆိုင်၌ လည်းကောင်း၊ ဖဲပိုင်း၌ လည်းကောင်း၊ မိန်း ကလေးတို့၏ ထွေးနေ့ညသက်သော ရင်ခွင်၌ လည်းကောင်း ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့ဖွယ်ကို ရှာ၍တွေ့ခဲ့သည် ထင်မိ၏။ ယင်း သံသရာ၌ ကျင်လည်ရင်း ဘဝဟူသည် သည်သို့ပါကလား ဟု ကိုမောင်မောင်ဦးသည်၊ ကောက်ချက်ချမိခဲ့၏။

ဂျော့နှင့်ပြန်လည်ဆုံတွေ့မိကြသည်။ ယခုတစ်ကြိမ် ပြန်လည်ဆုံတွေ့ကြချိန်၌ ဂျော့သည် မိသားစုနှင့် သိုက်သိုက် ဝန်းဝန်းဖြစ်နေသည်။ ဤသည်ကို မြင်တွေ့ရသောအခါတွင် မူ “ဘဝ” ဟူသော အဓိပ္ပါယ်တွင် အခြား နက်ရှိုင်းကျယ်ဝန်း သော ဖြစ်ရပ်တို့ရှိသေးသည်ကို သဘောပေါက်သည်။ မိမိ၏ အထီးကျန်ဆန်လှသော အခြေအနေကို ဆန်းစစ်ခွင့် ရလာ

သည်။ ထိုအခါ မိမိကိုယ်ကို နာကြည်းမိခဲ့သည်လည်း ရှိ သည်။ မိမိ၏ ကုန်လွန်ခဲ့သော အချိန်များကို နှမြောတသ ရခြင်း တို့သည်လည်း ပေါ်ပေါက် လာခဲ့၏။

ဂျော့ကသူ၏ ကလေးများကို ဖက်ယမ်းနမ်းရုံ သည်။ ချိပိုးထွေးပိုက်သည်တို့ကို မြင်တွေ့ရလေလျှင် ရင်မှာဆွတ်ပျံ့ ကြည့်နူးခြင်းကို ခံစားရသည်။ သူတို့ မိသားစုတစ်တွေ သိုက်သိုက် ဝန်းဝန်းနေကြ ထိုင်ကြ သည်ကို မြင်ရလေလျှင် မိမိကိုယ်ကို ပို၍ အထီးကျန်ဆန်သည် ထင်မိပြန်၏။ တစ် ဆက်တည်းမှာလည်း လွမ်းမောဖွယ်သော၊ တမ်းတ ဆွတ် ကျင်ဖွယ်သောအတိတ်ဖြစ်ရပ်တို့သည် နှလုံးသည်းပွတ်သို့ လှိုင်းဂယက်နယ် ရိုက်ခတ်လာတတ်ပြီ။

“လေးလေး”
ပူစူးမ၏ အသံကို ကြားရသည်။
ကိုမောင်မောင်ဦး မှေးမှိတ်ထားသော မျက်လုံးများ ကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။

ပူစူးသည် ဒုတင်နှင့် မနိုးမဝေးတွင် ရပ်နေသည်။ ထိုကလေးမ၏ အမူအရာကို ကြည့်ရသည်မှာ တစ်မျိုးဖြစ် နေသည်။ ထူးခြားနေသည်။ မျက်နှာကလေးမှာ ညှိုးလျ နေသည်။ မျက်ဝန်းကလေးများက တောက်ပနေသည်။ မျက်ရည်ကြည့် ငှေ့လည်နေသလို ရှိသည်။ မျက်ဝန်းကလေး များမှာ စကားဆိုနေသည့်နယ် ရှိသည်။ များစွာသော အဓိပ္ပါယ်တို့ကို သိုမှီးထားသည့်နယ် ဖြစ်သည်။ ကိုမောင် မောင်ဦး အိပ်ရာမှ ထထိုင်လိုက်သည်။ ပူစူးမကို ဖွေဖက်ရန် လက်ဆန့်တန်းလိုက်သည်။ ပူစူးမသည် အခါတိုင်းက ကို မောင်မောင်ဦး လက်ဆန့်တန်းလိုက်လျှင် ကိုမောင်မောင်ဦး ၏ ရင်ခွင်တွင်းသို့ ပြေးဝင်တတ်ပြီ ဖြစ်ပါလျက် ယခုအခါ ဆုတ်ဆိုင်းနေသည်။

ပူစူးမ၏ လက်မောင်းနှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်ကာ ဆွဲယူ လိုက်သည်။ မျက်နှာချင်း ဆိုင်လိုက်သည်။ အခါတိုင်းက လည်ပင်းကို သိုင်းဖက်လျက် ပါးပြင်ကို မွှေးကြွလာတတ်ပြီ ဖြစ်ပါလျက် ယခုအခါ ပူစူးမ၏ ကိုယ်ကလေးမှာ မာမာ တောင့်တောင့် ဖြစ်နေသည်။

“ပူစူး မာမိနဲ့ စိတ်ကောက် လာသလား ဟင်”
ကိုမောင်မောင်ဦး မေးသည်ကို ပူစူးမမောင်းခါ အဖြေ ပေးသည်။

“ဘိုနီက စ လိုလား”
“ဟင်အင်း”
“ဒါဖြင့် ပူစူးမ ဘာဖြစ်လာသလဲ လေးလေးကို ပြောစမ်း”

ပူစူးမ ရုတ်တရက် စကားမပြော။ ကိုမောင်မောင် ဦး၏ မျက်နှာကိုသာ စူးစိုက်ကြည့်နေသည်။ ပြီးမှ မေးသည်။

“လေးလေး ပူစူးကို စိတ်ဆိုးတယ် မဟုတ်လား”
“ဟင်”

“စောစောက ပူစူးပြောတာကို လေးလေး သဘောမကျဘူး မဟုတ်လား”

“ဘာကိုလဲ ကလေးရယ်”
“လေးလေး ငရဲကြီးမယ် ဆိုတာလေ”

ကိုမောင်မောင်ဦး ရယ်မိသည်။ စကားဝိုင်းမှ သူ့အလျှင်ထလိုက်မိခြင်း၊ မျက်နှာပျက်ခဲ့ခြင်းများကို ပူစူးမ အကဲခတ်မိဟန်တူသည်။ ကိုမောင်မောင်ဦး မျက်နှာညိုသည်ကို တွေ့ခဲ့ဟန်တူသည်။

“လေးလေး အမှန်ပြောမယ်နော်၊ ပူစူးမပြောတာကို သဘောမကျစရာ မရှိဘူး။ စိတ်လဲ မဆိုးဘူး”
သူ့စကားကို ပူစူးမ ယုံကြည်ဟန်မတူ။

“ပူစူး ပြောတာကို လေးလေး စိတ်ဆိုးသွားပါတယ်”

“ဪ... ကလေးရယ်... ကလေးကို လေးလေး တကယ် စိတ်မဆိုးပါဘူး။ ကဲ ကဲ ဒါကို မေ့လိုက်ရအောင်နော်”

ပူစူးမ၏ မျက်ဝန်းမှာ ပိုမိုတောက်ပြောင်လာသည်။ ကိုမောင်မောင်ဦးက အဘယ်မျှနှစ်သိမ့်သည် ဆိုစေ၊ ထိုကလေးမမှာ သူမ အမှားတစ်စုံတစ်ရာကို ကျူးလွန်ခဲ့ပြီဟု ယုံကြည်ထားဟန် တူသည်။ ယင်း အမှားအတွက်လည်း စိတ်ထိခိုက်မိပုံ ရသည်။ မျက်ရည်စက်ကလေးများ ပါးပြင်ပေါ်သို့ လိမ့်လျှော့ ကျဆင်းလာသည်။

“ပူစူးမကို ရိုက်ပါ လေးလေး”
“ဟင်”

“လေးလေး မကျေနပ်တာရှိရင် ပူစူးကိုရိုက်ပါ”
ကိုမောင်မောင်ဦးသည် ပူစူးမကို ရင်၌ တင်းကျပ်စွာ ဖက်ထားလိုက်သည်။ ထိုကလေးမသည် မိမိအား အဘယ်မျှ တွယ်တာသည်။ အဘယ်မျှ မိမိ၏ အပြီအပြင် မခံယူလိုဘဲ ရှိသည်များကို စဉ်းစားတတ်လာသည်။

“လေးလေးမှာ မကျေနပ်တာလဲ မရှိဘူး။ ပူစူးမကိုလဲ မရိုက်ရက်ပါဘူးကွယ်”

ကိုမောင်မောင်ဦး၏ ရင်ထဲမှာ လှုပ်ရှားလာသည်။ ဆိုးဆိုးနှင့်နှင့် ဖြစ်လာမိသည်။ အဘယ်ကြောင့် သည်းပြဿနာသည်မျှ မြန်မြန်ဆန်ဆန် ဖြစ်လာရပါလိမ့်ဟု မကျေမချမ်း

တွေးမိသည်။
“မာမိကပြောတယ်၊ လေးလေး စိတ်ဆိုးသွားတယ်တဲ့”

နားအနီးမှ ကပ်၍ပြောနေသော ပူစူးမအသံကို ကြားရသည်။ ကိုယ်ချင်းစွာက မျက်နှာကလေးကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ညှပ်ကိုင်လိုက်သည်။

“ဒီမယ် လေးလေးပြောမယ်၊ လူကြီးတွေဟာ ကလေးတွေကို ဘယ်တော့မှ စိတ်မဆိုးရဘူး၊ စိတ်ဆိုးတဲ့ လူကြီးတွေဟာ ငရဲကြီးတတ်တယ် သိလား။ ဒီတော့ လေးလေး ပူစူးမကို ဘယ်တော့မှ စိတ်မဆိုးဘူးလို့ မှတ်ထားနော်”

ပူစူးမ၏ မျက်နှာမှာ ပြန်လည်ပြိမ်သက်လာ သည်။ အနည်းအပါးဆိုသလို ရှင်ပျလာသည်။

“တကယ်နော် လေးလေး”
မေးဖော် ရလာသည်။
“တကယ်ပေါ့ ကလေးရဲ့”

ကိုမောင်မောင်ဦးသည် ပူစူးမ၏ ပါးပြင်မှ မျက်ရည်များကို သုတ်ပေးသည်။ ရှင်ရွှင်ပျပျ ဖြစ်လာစေရန် သူ့ကိုယ်တိုင် ပြုံးပြလိုက်ရသည်။ ပူစူးမသည် ကိုမောင်မောင်ဦး၏ပေါင်ပေါ်သို့ တက်ထိုင်သည်။ လည်ပင်းကို သိုင်းဖက်ဖော်ရလာပြီ။ ပါးကို နမ်းဖော်ရလာသည်။

“ပူစူးလေ၊ လေးလေးကို သိပ်ချစ်တယ်။ လေးလေးကရော”

“သိပ်ချစ်တာပေါ့”
ပူစူးမသည် တစ်ခဏချင်းမှာပင် ပြန်လည်ရွှင်ပျလာသည်။ မျက်နှာကလေးမှာပြုံးလာသည်။ မျက်ရည်မခြောက်သေးသော မျက်ဝန်းကလေးများဖြင့် ပြုံးခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

“လေးလေး”
“ဟင်”
“လေးလေးမှာ ပူစူးတို့လို သမီးကလေးမရှိဘူးလားဟင်”

“ဟင် . . . ဟင် . . .”
ကိုမောင်မောင်ဦး၏ ရင်မှာ ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ အသည်းနှလုံးကို လက်ဖြင့် ဆွဲယူဆုပ်ခြေလိုက်သည့်နှယ်ဖြစ်သည်။ မမျှော်လင့် မထင်မှတ်သောအမေး . . . ပြီး နှလုံးသည်ပွတ်ကို တိုက်ရိုက် ထိခိုက်နိုင်စွမ်းရှိသော အမေး။ ထို့ကြောင့် ကိုမောင်မောင်ဦး တုန်တုန်လှုပ်လှုပ်ကြီး ဖြစ်သွားရသည်။ မျက်လုံးများမှာ ဝိုင်းစက်ပြူးကျယ် သွားရသည်။ ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားရသည်။

ဪ . . . မသိကျိုးကျွန်နိုင်လှသည့်ကလေး။

သည်အမေးကိုမှ မေးရက်ပလေ။
“လေးလေးပူစူးကို စိတ်ဆိုးသွားပြန်ပြီလားဟင်”
မျက်နှာရိပ် မျက်နှာကက်ကြည့်ကာ ပူစူးမက စိုးရိမ်
မကင်းဖြစ်သွားသလိုမေးသည်။ သူမ၏ မျက်နှာပေါ်မှ အပြုံး
သည် ပျောက်ကွယ်သွားပြန်သည်။ ကိုမောင်မောင်ဦးသည်
လစ်ဟင်းသွားသော သတ်ကို ပြန်လည်ထိန်းချုပ်ရသည်။
ပျက်ယွင်းသွားသော ကျွန်ုပ်တို့ ဆည်ရသည်။

“စိတ်မဆိုးပါဘူး”
ဆိုကာ မျက်နှာကို ပြုံး ပြရသည်။
ဆိုဆိုနှင့်နှင့်ရှိလာရသော ကာလတွင် ပြုံးရခြင်း
ဟူသည် အဘယ်မျှ စက်ခံလှကြောင်းကို ကိုမောင်မောင်ဦး
နားလည်လာသည်။

ပူးစူးမ စကားဆက်သည်။
“မာမိကပြောတယ်။ လေးလေးဟာ ပူစူးကိုသမီးလို
ချစ်တာ လေးလေးရဲ့သမီးကိုယ်စား ချစ်တာတဲ့။ လေးလေး
မှာ ပူစူးလို သမီးကလေးတစ်ယောက် ရှိတယ်တဲ့။ လေးလေး
မှာ တကယ် သမီးကလေး ရှိသလားဟင်”

ကိုမောင်မောင်ဦးသည် ပူစူးမ၏ မျက်နှာကို စူးစိုက်
ကြည့်မိသည်။ အဖြေကိုမပေးမိသေး။ ထိုကလေးမ၏
စကားတတ်မှုကိုပင် အပြစ်ဆိုရမလား။ မိမိနှင့်စပ်လျဉ်း၍ ငြော
ပြထားသောမေဘယ်လ်ကိုပင် အပြစ်တင်ရမလားမသိ။ တစ်
စုံတစ်ယောက်ကိုတော့ အပြစ်တင်ချင်နေသည်။

အကြောင်းမူ သည်အမေးများက ရင်ကို လှိုက်လှဲလာ
စေ၍ တမ်းဆွတ်ကြော့ကဲ့ရခြင်းများကို အစဖော်ပေးခဲ့လေ၍။
ကိုမောင်မောင်ဦး၏ မျက်ဝန်းဝယ် မျက်ရည်ကြည်
မှလည်လာသည်။ လှိုက်လှဲရခြင်းသည် မျက်ရည်ကို အဖော်
အဖြစ်ခေါ်လာဟန်တူသည်။

သူသည် ပူစူးမကို ရင်ခွင်အတွင်းထွေးပိုက်လိုက်
သည်။ ဖျစ်ညှစ် ထားလိုက်သည်။ ထိုကလေးမ၏ခေါင်းကို
မျက်နှာဖြင့်အပ်ထားလိုက်သည်။ နနယ်သောဆံပင်နွယ်များ
ကို ပါးဖြင့်ပွတ်နေမိသည်။

သူ၏ အသံသည် ကြော့ကဲ့ရခြင်းရောစွက်လျက်
ထွက်ပေါ်လာသည်။

“ကလေးရယ် လေးလေးမှာ သမီးကလေး ရှိပါ
တယ်။ တကယ်ပဲ ရှိပါတယ်”

“သူ အခုဘယ်မှာလဲ လေးလေး”

“သူ အခုဘယ်မှာလဲဟုတ်လား ဒါကိုလေးလေး လဲ
သိချင်တယ် သိပီသိချင်တယ်ကွယ် သိလား”

“သူ ပျောက်သွားတာလားဟင်”

“ဟုတ်တယ်။ လွှင့်ပစ်ခံရရာတဲ့ ကစားစရာအရပ်
ကလေးတစ်ရပ်လို ပျောက်သွားတာပေါ့”

“နမော့ပါတယ်နော် လေးလေး”

“ဒါပေါ့ကလေးရဲ့။ သိပ်နမော့စရာ ကောင်းတာပေါ့
ကလေးတို့ဆိုရင် ကိုယ့်ကစားစရာကလေး ပျောက်သွားတာ
တောင် နမော့သေးတာပဲမဟုတ်လား။ လေးလေးမှာက
သမီးကလေးအပျောက်ခံရတာပါ။ သက်ရှိ သမီးကလေးပါ”

အသံသည် တစ်ထက်တစ်စ တိမ်ဝင်လာသည် ဆို
ခြင်းကို သိသည်။ လှိုက်လှဲကြော့ကဲ့ရမှုများကလည်း ပိုမိုပေါ်
ပေါက်လာရသည်။ ပူစူးမက ကိုယ်ချင်းခွါရန်ကြိုးစားသည်။
သူလွတ်ပေးမိ။ ပူစူးသောမျက်ရည်တို့ ပါးပြင်ပေါ်သို့လိမ့်
ဆင်းလာသည်ကို ကလေးမ မတွေ့ရစေချင်။ ထို့ကြောင့်
လည်း လွတ်ပေးဘဲ ဖက်မြဲဖက်ထားမိသည်။

“လေးလေး သူ့ကို သိပ်ချစ်မှာပေါ့နော်”

“ဒါပေါ့ ကလေးရယ်”

“သူ့ကိုလိုက်ရှာပါလား လေးလေးရဲ့”

“ဟင်”

“ပူစူးဆိုရင် မတွေ့တွေ့အောင်လိုက်ရှာမှာပဲ။ တ
လောက အိမ်ကကြောင်ကလေးတွေပါ ပျောက်သွားတော့
ပူစူးလိုက်ရှာတာပဲ။ လမ်းထိပ်က အိမ်က ပြန်တွေ့ရတာ
ကြည့်ပါလား”

အသည်းနုလုံးမှာ တဆတ်ဆတ် တုန်ခါလာသည်
ထင်မိသည်။ ရင်မှာချက်ချင်းပင် ပွင့်ထွက် သွားလေတော့
မလား ထင်မှတ်ရသည်။ ပူစူးမ၏ ပြောစကားသည် တစ်
သက်လုံး ကလေးကချေနှင့် အရာရာကို အမေ့မေ့အလျှော့
လျှော့ နေတတ်ခဲ့လေသော မိမိကိုယ်ကို ရွံရွာမှန်းတီး စိတ်
ဝင်လာစေနိုင်စွမ်းရှိသည် ထင်မိ၏။

ပူစူးမက စိတ်အိုက်လာသလို သူမ ကိုယ်ကို ရင်ခွင်
တွင်းမှ ရုန်းထွက်သည်။ ကိုမောင်မောင်ဦးသည် ပူစူးမ၏
ဆံပင်နှင့် မျက်ရည်သုတ်သည်။ တစ်ပြိုင်တည်းမှာပင် ခဲခဲ
ယဉ်းယဉ်းဖြင့် ပြုံးနိုင်အောင် ကြိုးစားရပြန်သည်။ လက်ကို
လျှော့ပေးလိုက်သည်။ ကိုယ်ချင်းခွားပေးလိုက်သည်။

ပူစူးမ သူ့မျက်နှာကို အက်ခတ်သလို ကြည့်သည်။

မျက်ရည်ရစ်ဝဲရင်း ပြုံးနေသောအပြုံးကို တွေ့ရ
သည်။ သို့ပေမယ့် ဟန်ဆောင်ပြုံးဖြစ်ကြောင်း နားလည် နိုင်ပုံ
မရ။ မျက်ရည်ဖြင့် ပြုံးတတ်သူချင်း တူပါလျက် ခံစားချက်
ချင်း ကွဲလွဲသည် အကြောင်းကို သူမသိ။

“ဒီနေ့ည လေးလေး တယ်မှမသွားနဲ့နော်။ ဒယ်ဒီ
က ပူစူးတို့ကို ရပ်ရှင်ပြမယ်လို့ ပြောတယ်။ ရပ်ရှင်ပြလို့

အိမ်ပြန်လာရင် လေးလေးဖို့ ခေါက်ဆွဲဝယ်ခဲ့မယ် ဟုတ်လား။
ဪ... လေးလေးနဲ့ ခေါက်ဆွဲနဲ့ တဲ့ပါမလားဟင်”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး ကလေးရဲ့။ မတည့်တဲ့တိုင် ကလေး
ဝယ်လာတာကို လေးလေး စားပွါမယ်”

ပူစူးမသည် သူမတွင် ပြောစရာကုန် သွားသလို
စကားဖြတ်သည်။

“ပူစူးမ အပြင် သွားတော့မယ်နော်”

ကိုမောင်မောင်ဦး ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ သူ
ထံပါးမှ ထွက်သွားသော ပူစူးမ၏ ကျောပြင်ကို စိုက်ကြည့်
ရင်း ကျန်ရစ်သည်။

ပြင်ပတွင် မိုးသည်းထန်ဆဲဖြစ်သည်။

ထိုနေ့ညက ပူစူးမတို့ ရုပ်ရှင်သွားဖြစ်ကြသည်။ ပူစူး
မသည် ကတိအတိုင်း ရုပ်ရှင်မှ အပြန်တွင် ကိုမောင်မောင်ဦး
အတွက် ခေါက်ဆွဲဝယ်လာသည်။ သို့ပေမယ့် ပူစူးမအတွက်
ကိုးနှစ်အရွယ်မှသည် အသက်ကြီးပြင်းလာသည့်အထိ နှလုံး
သား၌ ဖျက်၍ ငရသော အမှတ်ကြီးတစ်ခုသဖွယ်၊ အိပ်ရာ
ဝင်တိုင်း အဖဘုရားသခင်ထံ မိမိအား ခွင့်လွှတ်ပါဟု ထာဝရ
တောင်းပန်ရ လောက်အောင် စိတ်ထိခိုက်ဖွယ် ဖြစ်ရပ်သည်
ထိုညက ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည်။

ပူစူးမတို့အိမ်သို့ ပြန်ရောက်လာသောအခါ မိုးရွာ

ဆဲပင်ရှိသေးသည်။ လေသည် ပြင်းထန်စွာတိုက်ခတ်ဆဲ
ရှိသေးသည်။ အိမ်၌ ပူစူးမ၏လေးလေး မရှိတော့။ ကိုမောင်
မောင်ဦးကို မမြင်တွေ့ကြရတော့။ အိမ်နီးနားချင်းတို့၏ ပြော
စကားအရ ထမင်းချက်မိန်းမ၏စကားအရ သူသည် မိုးရေ
ထဲသို့ အဆောင်းအကာ မပါဘဲ ထွက်သွားသည်ဟု ဆို
သည်။ သူရယ်လို့ မသေချာဘဲ ဝိုးတဝါး အနေအထားဖြင့်
ထွက်သွားသည်ကို တွေ့လိုက်ကြရ သည်။

ပူစူးမ မှာ မိမိကြောင့် သည်သို့ဖြစ်ရသည် ထင်ကာ
ကြီးပြင်းလာသည်အထိ သူ့ကိုယ်သူ ခွင့်မလွှတ်နိုင်အောင်
ရှိခဲ့သည်။ ထိုနေ့က အဖြစ်အပျက်များကို လွမ်းလွမ်းဆွတ်
ဆွတ်ကြီး အမှတ်ရနေမိတတ်သည်။

အစကတော့ သူသည် အခါတိုင်းကလုံပင် အသိ
မပေးဘဲ နှုတ်မဆက်ဘဲ ထွက်ခွါသွားကာ တစ်နေ့တွင် မဖျော်
လင့်ဘဲ မထင်မှတ်ဘဲ ပြန်လာလိမ့်မည်ဟု အားလုံးကပင်
ယုံကြည်မိခဲ့ကြသည်။ ထိုသို့ ဖြစ်စေရန်လည်း အားလုံးက
ဆုတောင်းမိကြသည်။

သို့တစေ . . .

ကလေးတို့၏ လေးလေး သို့မဟုတ်၊ ဂျော့တို့ မေ
ဘယ်လ်တို့၏ ကိုမောင်မောင်ဦးသည် ထိုနေ့ကစ၍ သူတို့၏
ထံပါးမှ ထာဝရ ပျောက်ဆုံးသွားခဲ့လေသည်။

ပုဂ္ဂလိကအဖွဲ့ကို တုတ်နှင့်ဆွဲလိုက်သည့်ပမာ ဖြစ်သည်။ ရုပ်ရှင်ပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် လူတို့သည် ရံအတွင်းမှ လမ်းမပေါ်သို့ ဝေါခနဲ လျှံကျလာသည်။ ပလက်ဖောင်းပေါ်တွင် အတိုးတိုးအရေ့ရေ့ ဖြစ်နေကြသည်။

ရုပ်ရှင်ကားကလည်း နာမည်ကြီးကား။ နိုင်ငံခြားရုပ်ရှင်ကား။ အပစ်အခတ်၊ အထိုးအကြိတ်၊ အနမ်းအရုပ်တို့ဖြင့် ပြည့်နှက်နေသောကား။ သို့မို့ကြောင့်လည်းသည် ရုပ်ရှင်ကားပြသရာ ရုပ်ရှင်ရုံမှာအခြားရုပ်ရှင်ရုံများထက် လူစည်ကားသည်။

မျိုးထွန်းသိန်းသည် ရုံပေါက်ဝ၌ စုပွဲတိုးနေနေသော လူများ အကြား၌ ပါလာသည်။ လေအေးစက်ကြောင့်ရုံအတွင်းမှာ သက်သောင့်သက်သာ ရှိခဲ့သည်။ အပြင်သို့ ထွက်ခွာရပြီဆိုသောအခါ ပြင်ပလေပူပူသည်မခံရနိုင်စရာကောင်းလောက်အောင် ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်သည်။ လူနဲ့ရွေးနဲ့များဖြင့် ငြီးစိလာသည်။ သူသည် အပြင်သို့ လုံးလုံးလျားလျားရောက်ရှိရန် စိတ်စောနေမိသည်။

ယင်း အခိုက်မှာပင် နောက်ကျောဆီမှ အသံတစ်သံ ကြားရသည်။

“ကိုမျိုး . . . ဟေ့ ကိုမျိုး”

နောက်သို့ လှည့်မကြည့်ဘဲ အသံရှင်မှာ မည်သူမည်ဝါဟု သိသည်။ နန်းကိန္နရီ၏အသံ ဖြစ်ကြောင်း မှတ်မိသည်။

နောက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ များပြားလှသော လူအုပ်ကြောင့် နန်းကိန္နရီကို ရုတ်တရက် မတွေ့ရ။

“ဟေ့ . . . ကိုမျိုး”

အသံ ထွက်လာပြန်သည်။ သည်တစ်ခါတွင်မှ မျှော်လင့်ထားသည့်အတိုင်း နန်းကိန္နရီနှင့် လေကားထိပ်မှာ တွေ့ရသည်။ စင်စစ် နန်းကိန္နရီနှင့် သူတို့များစွာ ကွာဝေးလှသည် မဟုတ်။ သို့ပေမယ့် လူသူကျပ်ညပ် နေသဖြင့် နီးမယောင်နှင့် ဝေးသလို ဖြစ်နေသည်။

“ကိုမျိုး”

နန်းကိန္နရီက ထပ်ခေါ်ကာ လက်ငှေ့ယမ်း ပြသည်။ အချို့သောရွတ်နောက်လိုသူတို့သည် သည်အမည်ကိုလိုက်ခေါ်ကြသည်။ ကိုမျိုးဟု ခပ်အုပ်အုပ်ခေါ်ကာ ရယ်မော လိုက်ကြသည်။ မျိုးထွန်းသိန်းသည် နန်းကိန္နရီ ထွက်ခွာလာကို ရုံပေါက်ဝမှ စောင့်သည်။ လူအတော်ကြီး ရှင်းလေမှ အမျိုးသမီး ထွက်လာနိုင်သည်။ ထိုအခါ နန်းကိန္နရီသည် အထီးတည်း မဟုတ်ကြောင်းတွေ့ရသည်။ သူမ၏နှံ့ဘေးမှာအဖော်တစ်ယောက်ပါသေးကြောင်း မြင်ရသည်။ နန်းကိန္နရီ၏ အဖော်မှာ အသက်သုံးဆယ်ကျော်လေးဆယ်နှီးပါးရှိပြီဟု ခန့်မှန်းရသည်။ တောက်ပသစ်လျင်သော အဝတ်အစားဝတ်ထားစေကာမူ၊ ခေတ်မီသော ဆံပင်ပုံစံနှင့် အခြယ်အသံများ ရှိစေကာမူ အမျိုးသမီးကြီး၏ မျက်နှာမှာ ထူးထူးခြားခြား လှူဖြေ့ရှိရလှကြောင်း သတိထားမိသည်။ မျက်နှာချင်း ဆိုင်မိသည်ဆိုလျှင်ပင် နန်းကိန္နရီက မျိုးထွန်းသိန်းနှင့် သူမအပါးမှ အမျိုးသမီးကြီးကို မိတ်ဆက်ပေးသည်။

“ကိုမျိုး၊ ဒါ အရိုမေမ ဒေါ်ရေနဲ့သာခင်ခင်ကြီး”
မျိုးထွန်းသိန်းအသိအမှတ်ပြုသော အပြုံးကို ပြုံး

ပြကာ
“တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် ခင်ဗျာ”
ပြောရသည်။ ကြားရလေ့ မရှိသော အမည်တစ်ခုကို
ကြားလိုက်ရသလို ရိုကာ စိတ်မှာ ဆန်းကြယ်သလို ဖြစ်သွား
မိသည်။

“မေမေ . . . ဒါ ကိုမျိုး။ နာမည်အပြည့်အစုံက
ကိုမျိုးထွန်းသိန်း။ သူက ဆရာ၊ ဓာတုဗေဒ ပြတာ”
အမျိုးသမီးကြီးသည် လျော့ရဲသော အပြုံးကို ပြုံး
ကာ အသိအမှတ်ပြုသလို ခေါင်းညှိတ် ပြလိုက်သည်။

သူ့အပေါ် အမျိုးသမီးကြီး ထားရှိအပ်သော စိတ်
ဝင်စားမှုမှာ သည်မျှသာ ဖြစ်သည်ဟု မျိုးထွန်းသိန်း ထင်
သည်။ သူ့မျက်နှာကို စူးစိုက်အကဲခတ်ခြင်းလည်း မရှိ။ ကြာ
ရှည်လည်း ကြည့်မနေ။ ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် အကြည့်ကို
အခြားသို့ လွှဲပြောင်းလိုက်ကြောင်း တွေ့ရသည်။ ထိုအတွက်
မျိုးထွန်းသိန်း၏ စိတ်ထဲမှာ မကျေနပ်ချင်လှပေ။

“အရီတို့ ဒီကား ကြည့်တယ်ပေါ့”
မျိုးထွန်းသိန်း မေးသည်။ နန်းကီနွရီ ခေါင်းညှိတ်
ပြသည်။

“ကိုမျိုးမှာ၊ ကား ပါလာသလား ဟင်”
ယင်း အမေးအတွက် မျိုးထွန်းသိန်း ရယ်ရသေး
သည်။

“မပါ၊ ပါဘူး။ ကားစီးနိုင်တဲ့ အတန်းအစားထဲမှာ
မျိုးထွန်းသိန်းဆိုတဲ့ နာမည်မပါဘူး ဆိုတာ သိသားနဲ့ များ”
နန်းကီနွရီသည် မေးမိသည့် စကားအတွက် အားတုံ့
အားနာ ဖြစ်သွားရသည်။

“ဒါဖြင့် ကိုမျိုးကို အရီတို့ လိုက်ပို့ပေးမယ်လေ”
“ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”
“တကယ်ပြောတာပါ။ ကိုမျိုး ဘယ်မှာနေတာလဲ”
“မဝေးပါဘူး”

“အားနာလို့လားဟင်”
“ဒါကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး အရီ”
မျိုးထွန်းသိန်းနှင့် နန်းကီနွရီတို့ အချိအချစကားပြော
နေသည်ကို ဒေါ်ရေနဲ့သာ ခင်ခင်ကြီး ကြည့်ဖော်ရလာသည်။
သည်တစ်ခါ ကြည့်လာသော အကြည့်မှာ စိတ်ဝင်စားမှု
အနည်းအကျဉ်း ဆိုသလိုပါသည်။

စင်စစ်တွင် နန်းကီနွရီအနေနှင့် အရေးတယူ နှုတ်
ဆက်ခဲ့သော၊ လိုသည်ထက်ပို၍ ရင်းရင်းနှီးနှီး ရှိနေသော

သူတစ်ယောက်အပေါ် စိတ်ဝင်စားလိုက်သည်ဟု သဘော
ထားမိလေသလား မသိ။ သို့မဟုတ်လျှင်လည်း နန်းကီနွရီ
၏အသိအကျွမ်း စာရင်းထဲမှာ ယောက်ျားကလေး မိတ်ဆွေ
မပါဝင်ခဲ့။ သူ့မဟာယောက်ျားကလေး မိတ်ဆွေ ရှိနေသည်ကို
တွေ့ရသောအခါ ထိုသူမှာ မည်သည့် အမျိုးအစားဟု အကဲ
ခတ်ချင်ဟန်လည်း တူသည်။ နန်းကီနွရီသည် အမျိုးသမီး
ကြီးဘက်သို့ လှည့် ကြည့်သည်။

“အရီတို့ တစ်ခုခု စားကြဦးမယ် မဟုတ်လားဟင်”
“စားကြမယ်လေ၊ အအေးတစ်ခုခု သောက်ကြရ
အောင်”

နန်းကီနွရီသည် မျိုးထွန်းသိန်းဘက်သို့ လှည့်လိုက်
ပြန်သည်။

“ကဲ . . . ကိုမျိုးပါ အရီတို့ နောက်လိုက်ခဲ့”
ဆိုသည်။
မျိုးထွန်းသိန်းက ငြင်းမည်ပြုသေးသည်။
“ကဲပါကွလဲ၊ ဒါတော့ လက်ခံလိုက်ပါ”

အမျိုးသမီးကြီးက ဝင်ရောက် တိုက်တွန်းသည်။
သည်တော့လည်း မျိုးထွန်းသိန်းငြင်းပယ်ခိုင်စွမ်း မရှိ။ ငြင်း
ပယ်မိလေလျှင်လည်း ရိုင်းရာကျတော့မည်။

သို့ဖြင့် စားသောက်ဆိုင် တစ်ဆိုင်သို့ ရောက်ကြ
သည်။ စားရင်း သောက်ရင်းဖြင့် စကားဖောင်းဖွဲ့ ဖြစ်ခဲ့ကြ
သည်။ ဧကျောင်းဆရာ ဖြစ်သော မျိုးထွန်းသိန်းသည် စကား
ပြောရာ၌ အထက်ကို သိသည်။ လူ စိတ်ဝင်စားအောင် စကား
ပြောတတ်ဆိုတတ်သည်။ ရယ်ရယ် မောမော ပေါ့ပေါ့ပါးပါး
စကားကလေးများကို ရွေးချယ် ပြောတတ်သည်။ ဒေါ်
ရေနဲ့သာခင်ခင်ကြီးသည် မျိုးထွန်းသိန်း အပေါ် ဖော်ဖော်ရွေ
ရွေရှိလာသည်။ မျိုးထွန်းသိန်း၏ ရယ်မောဖွယ်ရာ စကား
များကို ရယ်ဖော်ရလာသည်။

အဘယ်ကြောင့် ဟူ၍တော့ မသိ။ မျိုးထွန်းသိန်း
သည် ဒေါ်ရေနဲ့သာခင်ခင်ကြီး မိမိအပေါ် အာရုံစိုက်လာ
အောင်၊ ရင်းရင်းနှီးနှီး ဖြစ်လာအောင် ကြိုးစားနေမိကြောင်း
တွေ့ရသည်။ ထိုအမျိုးသမီးကြီးကို ခင်မင်ရင်းနှီး စိတ်အလို
လို ဝင်နေမိလေသည်။ သူသည် ဒေါ်ရေနဲ့သာ ခင်ခင်ကြီး၏
မျက်ဝန်းများကို ဂရုတစိုက် ကြည့်မိလေရုံသည်။ သူမ၏
မျက်ဝန်းများထဲမှာ အရိပ်တစ်ရိပ်ထင်နေသည် ဟုထင်သည်။
ယင်းအရိပ်သည်ကြော့ကွဲဖွယ်ပုံပြင်တစ်ခုကို ပြောပြနေသည့်
နယ် ဖြစ်သည်ဟုလည်း ယူဆမိသည်။ လူ့ဘဝ၏အဓိပ္ပာယ်
တစ်ရပ်ရပ်ကို ဖော်ကျူးနေဟန်လည်း ရှိသေးသည်။ သူမ
၏အပြုံးအရယ်တို့မှာ ရံခါတွင် မျက်နှာပြင်ရှိ အကြေးစိုင့်

တို့၏ လုပ်ရားမှုမျှသာ ဖြစ်သည်။ ရင်အတွင်းမှ လိုက်လံမှု မပါ။ မျက်လုံးများကပါလိုက်ပြီး ပြုံးရယ်တတ်ခြင်း မရှိ။ အပြုံးအရယ်တို့သည် ခြောက်ခြောက် သွေ့သွေ့ နိုင်လှလေ သည်။

အမှန်ပြောရလျှင်တော့၊ မျိုးထွန်းသိန်းသည် ယင်း သဘောရှိသည့် အပြုံးမျိုးကို ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့တတ် မြဲ ဖြစ်သည်။ သည် အပြုံးမျိုးရှိသူသည် ရက်စက်တတ်သော သဘော၊ ပြတ်သားတတ်သောသဘော၊ တစ်ခါတစ်ရံ အလွန်အမင်း မျိုးသိပ်ချုပ်တည်းနိုင်သော သဘောရှိတတ် သည်ကို အမှတ်ရသည်။ လောကကိုလည်း ဆန့်ကျင်ဘက် မြင်တတ်သေးသည်။ အလွယ်တကူ ဖြားယောင်း၍ မရတတ် ဘဲ အရရာကို နားလည်နိုင်စွမ်းရှိကာ တကယ်တမ်းခွင့် လွှတ်နိုင်စွမ်းရှိသောအရည်အချင်းမျိုးကိုလည်းပိုင်ဆိုင်တတ် လေးသည်။

ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီး၏ တစ်စုံတစ်ရာဖြင့် လျှို့ဝှက် နက်နက်နဲနဲနေသော မျက်ဝန်း၊ အေးစက်စက်နင့် ခြောက် ခြောက်သွေ့သွေ့နိုင်သော အပြုံးမျိုးကို တစ်နေရာရာ တစ် ယောက်ယောက်ထံ၌ မြင်တွေ့ရမှားသည်ဟု မျိုးထွန်းသိန်း၏ စိတ်မှာ မှတ်မိလာသလို ရှိသည်။ သည်အပြုံး၊ သည်မျက် ဝန်းမျိုး ရှိသူနှင့် ကြုံဆုံခဲ့ဖူးသည် ကို မှတ်မှတ်ရရ ရှိလာမိ သည်။ ဖျတ်ခနဲ ဆိုသလိုပင် သူ့စိတ်အတွေးသို့ အဲလစ် ရောက်ရှိလာသည်။

အဲလစ်။

သည်အမည်ကို အသံမထွက်စေဘဲ ရင်ထဲမှ ခေါ် လိုက်မိသည်။

မှန်သည်။

အဲလစ်သည် သည်သို့ပင် လျှို့ဝှက် နက်ရှိုင်းသော မျက်ဝန်းမျိုး၊ ပီရိုသိပ်သည်းသော အပြုံးမျိုးရှိခဲ့သည်။ ရံခါ တွင် ထိုအမျိုးသမီးသည်လည်း မျက်လုံးကလေးများကပါ လိုက်၍ မပြုံးသော အပြုံးမျိုးကို ပြုံးတတ်မြဲ။

ဪ... အဲလစ်နှင့်

ပတ်သက်၍ သည်ရက်များ အတွင်း မှတ်မှတ်ရရ ရှိလွန်းလှပါကလား။ နှစ်အတန်ကြာမျှ ငြိမ်သက်နေခဲ့သော ရင်တို့ ခုန်ရလွန်းပါကလား။

အဲလစ်ကို နန်းကိန္နရီနှင့် ယေဘုယျ တူသည်ဟု မှတ်ယူသည်။ ပြီး ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီး၌ အဲလစ်ကဲ့ သို့သော အပြုံးမျိုး ရှိနေပြန်သည်။ နန်းကိန္နရီသည် ဒေါ် ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီး၏ သမီး။ သည်တော့လည်း ယင်း အမျိုးသမီးသုံးယောက်တို့မှာ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် အဆက်အစပ်များ ရှိနေကြလေသလား။ သူတို့၏ နောက်

ကွယ်ဝယ် ဆန်းကြယ်သော လျှို့ဝှက်မှုများ ရှိနေလေ သလား။ မျိုးထွန်းသိန်း မတွေးတတ်နိုင် ပါချေပြီ။

“နော် . . . ကိုမျိုး”

အဲလစ်ကို သတိရပြီး အတွေးလွန်နေခိုက်တွင် သူ စကားပိုင်း အပြင်သို့ ရောက်သွားရသည်။ နန်းကိန္နရီက သူ့ အားအမေးတစ်ခု မေးခဲ့ဟန် တူသည်။ ထိုအမေးကို အစ အဆုံး မကြားလိုက်။ “နော် ကိုမျိုး” ဆိုလေမှ အမေးခံရ ကြောင်းသိသည်။ သူသည် အမေးကို မဖြေတတ်နိုင်ဘဲ နန်း ကိန္နရီ၏ မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်မိသည်။ နန်းကိန္နရီ ရယ် လိုက်သည်။

“စကားပြောရင်းကနေ အတွေးတွေ တာဝတိံသာ ရောက်ပြီး တိမ်ညွန့် စားနေသလား ကိုမျိုး။ အရိမေးနေတာ မကြားလိုက်ဘူးပေါ့လေ။ တစ်နေ့ကျရင် အရီတို့အိမ်မှာ တစ်ခုခု လုပ်စားကြရအောင် ကိုမျိုး လာရမယ်။ လာမယ် မဟုတ်လားလို့ မေးတာ”

“ဪ... ဪ”

သူသည် နန်းကိန္နရီနှင့် ရောနှော ရယ်မောလိုက် မိ သည်။

“ကိုမျိုးက တစ်ခါတလေ ကြောင်တတ်တယ် မေ မေရဲ့။ သူက လူကောင်း တစ်ယောက်မဟုတ်ဘူး။ ဝေဒနာ သည်။ သူ့မှာ အသည်းကွဲတဲ့ ရောဂါ ရှိတယ်”

နန်းကိန္နရီသည် ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီးကိုပါ ရော နှောရယ်မောစေလိုသော သဘောဖြင့် စကားဆိုသည်။ မျိုး သိန်းထွန်း ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီး၏ စူးစိုက်ကြည့်ခြင်းကို ခံရသည်။

“ပြီးတော့လဲ မေမေရယ်၊ သူက ရယ်စရာ ပြောသေး တယ်။ သူ့နဲ့ကွဲသွားတဲ့ သူ့အဆက်ဟာ အရီနဲ့ တူသတဲ့ လေ”

“ဟုတ်လား”

ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီး၏ မျက်ဝန်းများမှာ တောက် ပလာသလိုရှိသည်။ အကြည့်သည်လည်း အသက်ဝင်သလို ရှိသည်။ ရဲရဲစူးစူး ပွင့်လာသည်။ မျိုးထွန်းသိန်းသည် နန်းကိန္နရီ၏ စကားများကို သဘောမကျချင်လှ။ အဘယ် ကြောင့် သည်စကားကို စရပါလိမ့်။ အဘယ်ကြောင့်သည် အကြောင်းကို ရယ်မော ရွှင်ပျစရာစကားအဖြစ် ဆိုချင်ရပါ လိမ့် စသည်ဖြင့် တွေးနေမိသည်။

“အဒီမိန်းကလေး ဘယ်ရောက်သွားလဲဟင်”

ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီး၏ ပထမဆုံးအကြိမ် အဖြစ် စိတ်ဝင်တစား မေးလာသော အမေး။

“အဲဒီ မိန်းခလေးက ကိုမျိုးကို ပစ်သွားတာပေါ့။
မြေရာလဲပျောက် ရေလဲနောက် ဆိုသလို ဖြစ်သွား တာပေါ့။”
နန်းကိန္နရီက မျိုးထွန်းသိန်း အစား ဝင်ဖြေ သည်။
“ဒါကြောင့် ကိုမျိုး အသည်းကွဲ နေရတာပေါ့။”
နန်းကိန္နရီက ရယ်လိုက်သောအခါ သည်ကိစ္စကို ပေါ့
ပေါ့ပါးပါး ဖြစ်စေလိုသောသဘောဖြင့်
“အရီကတော့ ဒီတစ်ခုနဲ့ စကားပိုင်းတိုင်းမှာ ကိုယ့်ကို
အနိုင်ယူနေတော့တာပဲ”

ဆိုကာ ရယ်မောပစ်လိုက်ရသည်။
သည်သို့ဖြင့် မျိုးထွန်းသိန်းနှင့် ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်
ကြီးတို့တွေ့ဆုံမိခဲ့ကြသည်။ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက်
အရေးတယူ ဂရုတစိုက် ရှိမိခဲ့ကြသည်။ ခင်မင်ရင်းနှီးခြင်း
ရှိခဲ့သည်ဟု ဆိုချင်လည်း ဆိုနိုင်ပါသည်။

အကြောင်းကမူ ထိုနေ့က စကားပိုင်းမှာ တော်တော်
နှင့် မပြတ်ခဲ့သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်
ကြီးသည် မျိုးထွန်းသိန်း၏ အကြောင်းကို အနည်းအကျဉ်း
ဆိုသလို စပ်စုခဲ့သည်။

“ကျွန်တော်က တစ်ဘက်မှာ သရုပ်ပြဆရာလုပ်ရင်း
တစ်ဘက်က မဟာသိပ္ပံ ဖြေဖို့ ကြိုးစားနေပါတယ်။ ကျွန်
တော်ဘဝက ဖားတစ်ပိုင်း ငါးတစ်ပိုင်း ဆိုတာလို ဆရာ
တစ်ပိုင်း တပည့်တစ်ပိုင်း ဆိုပါတော့”

မျိုးထွန်းသိန်းသည်လည်း သူ့အကြောင်းကို တစ်စွန်း
တစ်စ ပြောမိလျက်သား ရှိသည်။ နန်းကိန္နရီက ဘွဲ့ရပြီးလျှင်
နိုင်ငံခြားဘာသာသင်တန်း တစ်ခုခုတက်ချင်ကြောင်း စကား
စပ်ဆိုလာသည်။

“ဂျာမန်ဘာသာ သင်သင့်တယ်။ ပြင်သစ်လဲ ကောင်း
ပါတယ်။ ကျွန်တော်တော့ အချိန်ရရင် ဂျာမန်ဘာသာသင်
မယ် စိတ်ကူးတယ်။ ဂျာမန်ဘာသာနဲ့ အဘိဓမ္မာတွေ ဖတ်
ချင်တယ်။ ပြင်သစ်ဘာသာနဲ့ ရှေးအချစ်ဝတ္ထုတွေကို မူရင်း
အတိုင်း ဖတ်ကြည့်ချင်မိတယ်။ ဂျပန်ဘာသာနဲ့ ဂျပန်ကဗျာ
ကလေးတွေကို ဖတ်ရရင်လဲ သိပ်ပျော်စရာကောင်းမှာပဲ”

သည်အကြောင်း စကားစပ်မိကြလေလျှင် မျိုးထွန်း
သိန်းမှာ ပြောစရာ စကားများ ရလာသည်။ သူ့အတွေ့
အကြုံအရ သည်ဘက်မှာ များစွာပြောနိုင် ဆိုနိုင်သည်။

သို့ဖြင့် သူ၏စကားများကို ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီး
ရော နန်းကိန္နရီပါ စိတ်ဝင်တစားရှိလာသည်။ ထိုနေ့က မျိုး
ထွန်းသိန်းသည် သူ တီးမိခေါက်မိသမျှ ဂျပန်ဘာသာ၏
ဒဿနိကအချို့၊ ပြင်သစ်ဝတ္ထုအနည်းအကျဉ်းနှင့် ဂျပန်
ကဗျာတစ်ပုဒ်စုံ နှစ်ပုဒ်စုံကို ရှင်းလင်း ပြခဲ့မိသည်။

လှပသိမ်မွေ့သောဂျပန်ကဗျာတစ်ပုဒ်ကို ကြားရလေ
လျှင် ဒေါ်ရေနံ့သာခင်ခင်ကြီးက

“တို့များတော့ ဂျပန်ဆိုတဲ့ အသံကြားရရင် ဖျား
ချင်သလို နားကြောက စိမ့်မိတာအမှန်ပဲ။ သူတို့ရဲ့ကဗျာတွေ
ဘာတွေဟာလဲ ဒီလောက် နုနယ်သိမ်မွေ့လိမ့်မယ် မထင်မိ
ဘူး။ ဂျပန်ကိုတို့များ နဖူးတွေ၊ ခူးတွေ တွေ့ရတာက၊ အာဠာ
ဝကပုံစံ ဂျပန်မျိုးချည်းကိုး”

ဆိုကာ ရယ်ရယ်မောမောနှင့်ပင် နားကြည်းဟန်ကို
ပြသည်။ စကားပိုင်း သိမ်းကား ပြန်ရန် ပြင်ဆင်ကြသည်။

“အရီပြောသလို တို့များအိမ်ကို အလည်လာပါ
မောင်မျိုးထွန်းသိန်း။ ရင်းရင်းနှီးနှီး ခင်ခင်မင်မင်နေပါ ဟုတ်
လား။”

ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီး၏ ဖိတ်ခေါ်စကားကို
မျိုးထွန်းသိန်း ဝမ်းပန်းတသား ကြားရသည်။ စားသောက်
ဆိုင်လှေကားမှ အဆင်းတွင် နန်းကိန္နရီသည် ဒေါ်ရေနံ့သာ
ခင်ခင်ကြီး၏ နောက်မှာ ချန်နေရစ်သည်။ မျိုးထွန်းသိန်းကို
လည်း ချန်နေရစ်စေသည်။ ပြီးမှ သူမက ပြောပါသည်။

“ကိုမျိုးက ဘယ်ဆိုးလို့တုန်း။ မေမေတောင်း ကိုမျိုး
ကို သဘောကျသွားပြီ။ ကိုမျိုးနဲ့စကားပြောရတာ ဗဟုသု
တဟင်းလေးအိုးကြီးဆိုတဲ့ စာအုပ် ဖတ်ရသလိုပဲ။ သိပ်ပျော်
စရာကောင်းတာပဲ”

မျိုးထွန်းသိန်းသည် နန်းကိန္နရီ ရွတ်နောက်နေသ
လား အထင်နှင့် သူမ၏ မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်မိသည်။
အတည်အကြည် ပြောနေကြောင်း တွေ့ရသည်။

“အရီကလဲ ဘယ်ဆိုးလို့တုန်း။ လူတစ်ဘက်သားကို
မြွှောက်တတ် ပင့်တတ်သားပဲ။ ပြီးတော့ ညာပြီး စကားတွေ
လဲ အများကြီး ပြောခိုင်းတတ်သေးတယ်နော်”

နှစ်ယောက်သား ရယ်မိကြသည်။

ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီးတို့ မော်တော်ကား ရပ်ထား
ရာသို့ သူ လိုက်ပို့သည်။ အမျိုးသမီး နှစ်ယောက်က သူ့ကို
နှုတ်ဆက် သွားကြသည်။ သူသည် ကားကလေးကို မျက်စိ
တဆုံး ကြည့်ရင်း ကျန်ရစ်သည်။ တစ်ကိုယ်တည်း လမ်း
လျှောက်လာရင်း စောစောက ကြည့်ခဲ့သော ရုပ်ရှင်ကားကို
စဖြူပြန်မည်ဟု သူ့စဉ်းစားသည်။ သို့ပေမယ့် ရုပ်ရှင်နှင့်
ပတ်သက်သော အကြောင်းအရာတို့ သူ့စိတ်အတွေးသို့
ရောက်မလာ။ ဒေါ်ရေနံ့သာခင်ခင်ကြီး၊ နန်းကိန္နရီနှင့် အလစ်
တို့သာ ရောက်လာကြသည်။

ယင်းအာရုံသည် သူ၏ စိတ်အတွေးကို ညပေါင်း
များစွာ ကြီးစိုးထားသည်။ သူ့အား အိပ်မပျော်နိုင်သော

ညပေါင်းများစွာနှင့်လည်း ကြုံကြုံကံစေသေးသည်။ အိပ် အခါခါတွေးမိစေသေးသည်။ အတွေးဖြင့်လည်း အိပ်မပျော် မပျော်နိုင်သော ညများတွင် သည်အတွေးကိုသာ အထပ်ထပ် နိုင်အောင် ရှိရပြန်သည်တည်း။

၆။

မိမိကိုယ်မိမိ အရာရာကို အလွယ်တကူ မေ့ပျောက် နိုင်စွမ်းရှိသူတစ်ယောက်ဟု ကိုဌကိရီး မထင်ပေ။ အမှတ် သညာကြီးလွန်းလှသူ တစ်ယောက်လည်း မဟုတ်ခဲ့။ သို့ရာ တွင် အချို့သောကိစ္စရပ်များ၌ အလွယ်တကူ မေ့ပျောက်နိုင် စွမ်းရှိအောင် ကြိုးစားခဲ့ရသည်လည်း ရှိသည်။ တမင်တကာ ပင် မေ့မေ့ပျောက်ပျောက်ဖြစ်အောင် နေခဲ့ရသည်လည်း ရှိ သည်။ အထူးသဖြင့် ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီးနှင့် ပတ်သက် သောကိစ္စ။ နန်းကိန္နရီနှင့် စပ်လျဉ်းသော အဖြစ်။

ဤသည်များကို ကိုဌကိရီးတမင်တကာ မဟုတ် သည့်တိုင် တတ်နိုင်သမျှ မေ့မေ့ပျောက်ပျောက် ဖြစ်အောင် နေခဲ့သည်။ မတွေးမိအောင်၊ မစဉ်းစားမိအောင် ကြိုးစား ခဲ့သည်။ ယခုတော့လည်း သည်ဖြစ်ရပ်များသည် တမင် တကာမဟုတ်ဘဲ အလိုလို မေ့ပျောက်စပြုနေခဲ့ပေပြီ။ သူ့ဘဝ ၌ ပေါ်ပေါက်ခဲ့ဖူးသည့် အခြားသော ဖြစ်ရပ်များနည်းတူ မှေး မိန့်စပြုနေခဲ့ပေပြီ။

သူသည် ယခုအခါ ယုဇနသန်းကြည် အငြိမ့်အဖွဲ့ သို့ရောက်နေသည်။ မြလွှာရုံနှင့် တစ်နှစ်သာ ကပြခဲ့သည် ပြဿနာ တစ်စုံတစ်ခုကြောင့် မြလွှာရုံအဖွဲ့မှ ထွက်ခဲ့သည် မဟုတ်။ ယုဇနသန်းကြည်အဖွဲ့မှ ခေါ်ယူသောကြောင့်၊ ငွေ အနည်းအပါးဆိုသလို ပို၍ရသောကြောင့် ပြောင်းရွှေ့ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ လူဟောင်းများနှင့်ကွဲကွာ လူသစ်များနှင့်တွဲရ သည်။ ဦးမြတ်စံတို့လို၊ ကိုသော်တာတို့လို တစ်ခါတစ်ရံ နန်းကိန္နရီအကြောင်း လွမ်းလွမ်းဆွတ်ဆွတ် ပြောလေ့ရှိသူ

များနှင့် မဆုံတွေ့ရသည်မှာ ကြာမြင့်ခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။ ထို့ ကြောင့်လည်း သူသည် နန်းကိန္နရီကို တစ်စထက် တစ်စ မေ့လျော့စ ပြုလာလေသည်။ နန်းကိန္နရီ မှတစ်ဆင့် ပတ် သက်ခဲ့ရလေသော ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီးသည် လည်း သူ့စိတ်အတွေးသို့ ရောက်မလာသည်မှာ ကြာချေပြီ။

ကိုမောင်မောင်ဦး။

အဲ သည်လူ့ကိုတော့ တစ်ခါတစ်ရံ အမှတ်ရမိလေ သား။ အမှတ်ရမိသည်သာ ဆိုရသော်လည်း၊ သည်လူနှင့် မတွေ့ခဲ့ရသည်မှာ ကြာချေပြီ။ သူနှင့်တွေ့ရလေ့ရှိသော အရက်ဆိုင်ကို ကိုဌကိရီးရှောင်ခဲ့သည်။ ထိုဆိုင်ကို မြင်ရပြီး တတ်နိုင်သမျှ ရှောင်နေမိခြင်းကပင် သူ့ကိုအမှတ်ရဖို့ ဖြစ်လာ တတ်လေသည်။ သည်သို့ဖြင့် သူတို့အားလုံးနှင့် စပ်လျဉ်း သော ကိစ္စရပ်များကို ကိုဌကိရီး မေ့မေ့ပျောက်ပျောက် ရှိခဲ့ရ သည်။ အလိုအလျောက် သတိတရ ရှိလာလေသော ကာလ များတွင်လည်း မေ့ပျောက်စေရန် ကြိုးစားခဲ့သည်။

ယင်းသို့ရှိစဉ်ခိုက်၌ ကိုမောင်မောင်ဦး ဆိုသူကို တွေ့ လိုက်ရသောအခါ ကိုဌကိရီး အံ့ဩတုန်လှုပ်သွား မိလေ သည်။ အငြိမ့်နားသောရက်၊ ကိုဌကိရီးအိမ်မှာရှိနေခိုက် ကိုမောင်မောင်ဦးဆိုသူသည် အိမ်သို့ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်လာသည်။

သူနှင့်ပက်ပင်းပါဆုံရသည်။

ကိုဌကိရီးသည် ကိုမောင်မောင်ဦးဆိုသူအားများစွာ လိုလား နှစ်သက်ဟန်မပြဘဲ ကြိုဆိုသည်။ လက်ခံ စကား ပြောရသည်။

“တဆိတ်လောက် နန်းကိန္နရီကို ဘယ်လို အဆက် အသွယ် လုပ်ရမယ်ဆိုတာ ပြောပြပါလား ကိုဌကရီး”

ကြိုတင်မျှော်လင့်ထားသည့်အတိုင်း သည်စကားကို ကြားရသည်။

“တန်တန် - ကိုမောင်မောင်ဦး၊ ခင်ဗျားစကား ဒီမှာ တင်ရပဲ”

ကိုဌကရီး ကျာကျာ တားဆီးမိသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲဗျာ”

ကိုမောင်မောင်ဦးဆိုသူက နားမလည်နိုင်သလို ပြန် မေးသည်။

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ၊ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် တစ်ခါတုန်း က ပြောခဲ့သလိုပေါ့။ သူနဲ့ပတ်သက်တဲ့ ကိစ္စက ပြီးခဲ့ပြီပဲ ပြတ်ခဲ့ပြီပဲ ဥစ္စာ”

“မဟုတ်ပါဘူး ကိုဌကရီး၊ ခင်ဗျားနဲ့ ဘာတစ်ခုမှ အဆက်အစပ် မရှိစေရပါဘူး။ ဘာမှမပတ်သက်စေရပါဘူး။ ယုံပါ”

“အိုဗျာ . . . ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်။ သူနဲ့စပ်လို့ သူ့နာမည် တောင် မကြားပါရစေနဲ့။ ကျွန်တော့်ဘာသာ အေးအေးနေ ပါရစေ”

ကိုဌကရီးက ခါးခါးသီးသီး ငြင်းပယ်သည်။ ထိုအခါ ကိုမောင်မောင်ဦးဆိုသူက စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြစ်သွားရ သလို ရှိသည်။

“အေးလော၊ ဒီလိုဆိုလဲ ပြီးရောပေါ့။ ကဲ . . . ကျွန် တော်ပြန်မယ်”

ထိုအခါကျမှပင် ကိုဌကရီး ဘဝင်ကျသွားတော့ သည်။ ကိုမောင်မောင်ဦးဆိုသူ ပြောပြောဆိုဆို ထိုင်ရာမှ ထ၊ သည်။ အိမ်မှထွက်သည်။ သည်တွင် ကိုဌကရီးသည် မနေ နိုင် မထိုင်နိုင် စကားတစ်ခွန်းကို ပြောလိုက်မိသည်။

“နန်းကိန္နရီနဲ့ ဆက်သွယ်ဖို့များဗျာ၊ ဘာခက်တာ လိုက်လို့။ ခင်ဗျားလဲ ခေတ်ပညာတတ်ပဲဥစ္စာ၊ တယ်လီဖုန်း လမ်းညွှန်စာအုပ်လောက်တော့ ကြည့်တတ်မှာပေါ့။ အဲဒီမှာ ဒေါ်ရေနံသာခင်ခင်ကြီးရဲ့ နံပါတ်နဲ့ လိပ်စာပါနေတဲ့ဥစ္စာ”

သူ့စကားကြောင့် ကိုမောင်မောင်ဦးဆိုသူ ခြေလှမ်း တဲ့သွားသည်။ သူ့စကားကို အသေအချာ နားထောင်သည်။ ဤသည်နှင့်ပတ်သက်၍ မည်သို့အကျိုးသက်ရောက်မှု ရှိလာ လေမည်ကိုမူ ကိုဌကရီး မတွေးမိ။ သူတို့ဘာသာ သူတို့ ဆက်မိသွားရင်လဲ ပြီးရောပေါ့။ ကိုယ့်ပယောဂမပါရင် ပြီး ရောပေါ့။ ယင်းသို့ သာယျာဉ် တွေးမိကာ ကိုယ့်အတွေးနှင့် ကိုယ် ကျေနပ်ရင်း ကျန်ခဲ့သည်။

ကိုကျော့မောင်သည် ကိုဌကရီးအားများစွာ ကျေနပ် လှသည်တော့ မဟုတ်။ သို့ရာတွင် ကိုဌကရီး၏ စကား ကြောင့် အလိုလို ခွင့်လွှတ်နိုင်စွမ်း ရှိလာခဲ့သည်။

စင်စစ်တွင် သူကိုယ်တိုင်လည်း ဒေါ်ရေနံသာ ခင်ခင် ကြီး၊ နန်းကိန္နရီ စသူတို့နှင့် ပတ်သက်လာလျှင်၊ စပ်လျဉ်း လာလျှင် တတ်နိုင်သမျှ မှေပျောက်နိုင်စွမ်းရှိအောင် ကြိုးစား နေရသူတစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။ သူငယ်ချင်းဖြစ်သူနှင့် ရေနံသာသို့ ရောက်ခဲ့ရသောသူကို သူ မမှေတတ်သေး။ ထိုစဉ်က အဖြစ်အပျက်များကြောင့် မိမိကိုယ်ကိုလည်း နာကြည်းခဲ့မိသည်။ သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ၏ အဖြစ်ကြောင့် လည်း ရင်မှာ နာကျင်ခဲ့ရသည်။ နောက်တော့ သည်စဉ်က အဖြစ်များသည် သူ့ကို အိပ်မက်အဖြစ် လွှမ်းမိုးလာသည်။ ကြီးစိုးလာသည်။ သို့ဖြင့် သည်အဖြစ်များကို တတ်နိုင်သမျှ မမှေပျောက်ပျောက် ဖြစ်စေရန် ကြိုးစားခဲ့ရသည်။

ယခုတော့လည်း သည်အကြောင်းများကို အမှတ်ရဖို့ ဖန်တီးလာလေပြန်ပြီ။ သတိတရရှိဖို့ ကိစ္စရပ်များ ပေါ်ပေါက် လာလေပြန်ပြီ။ ဤသည်မှာ သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ သူ့ထံရောက် ရှိလာခြင်းမှ အစပျိုးခဲ့သည်။

ကိုမောင်မောင်ဦးသည် လွန်ခဲ့သောအပတ်က သူ့ထံ ရောက်ရှိလာသည်။ အကြောင်းမကြားစာမရေးဘဲ ပြုန်းခနဲ ရောက်ရှိလာခြင်း ဖြစ်သည်။

သည်တစ်ခါ ပြန်လည် တွေ့ရှိရခြင်းအတွက် ကို ကျော့မောင် ဝမ်းမသာနိုင်လောက်အောင်ရှိရသည်။ ကိုမောင် မောင်ဦးသည် ကျန်းမာဟန်မတူ။ နောက်တစ်ခုကလည်း အဝတ်တစ်ထည် ကိုယ်တစ်ခုဆိုသလို အဝတ်အစားပင် ပြည့်ပြည့်စုံစုံ မပါဘဲ ရောက်ရှိလာခြင်း ဖြစ်သည်။

ယခုတလော ကိုကျော့မောင်နှင့် သူ၏အစ်မတို့ များစွာ သင့်မြတ်ခြင်း မရှိကြ။ အစ်မဖြစ်သူသည် သူ့အပေါ် ငြိုငြင်စပြုလာသည်။ သူကိုယ်တိုင်သည် အိမ်မှ ဘယ်နေ့ ပြေးရမလဲ တွေးတောနေရသော ကာလဖြစ်သည်။ သည် အကြားမှာ သူနှင့်စပ်၍ လူပိုတစ်ယောက် ရောက်လာပြန် သည်ဆိုသောအခါ ပိုမို ငြိုငြင်ရခြင်းများ ပေါ်ပေါက်လာ သည်။ ခံသာသည်မှာ ကိုမောင်မောင်ဦးသည်အိမ်တွင် ကြာ ရှည်သောင်တင်မနေခြင်း ဖြစ်သည်။ ရောက်ကတည်းက ကို မောင်မောင်ဦးအပြင်းပျားသည်။ ဆေးရုံ ပို့ရသည်။ အိမ်တွင် ရက်အနည်းငယ်သာ နေပြန်ခဲ့သည်။ သို့ဖြစ်ပေမယ့် ဆေးရုံက ဆင်းလေလျှင် သူပြန်ရောက် လာလိမ့်ဦးမည် ထင်သည်။ ထိုအတွက် ကိုကျော့မောင်၏ကြိုကြိုစင် ရင်မောနေရသည်။ သည်ပြဿနာကို မည်သို့ ရင်းရမည် မတွေးတတ်နိုင်သေး။

ကိုမောင်မောင်ဦး အဖျားတက်နေသော နေ့ရက်များက အဖြစ်အပျက်တို့ကို ကိုကျော့မောင်သည် တစ်သက်မေ့ရက်နိုင်တော့မည် မထင်။

တစ်ညသ၌ သူ၏ ကိုယ်မှာ ခြစ်ခြစ်တောက်ပူသည်။ အပူရှိန်ကြောင့် အသားများပင် တဆတ်ဆတ် တုန်နေသည်။ ရေကို အငမ်းမရ သောက်လိုလျက် ရှိကြောင်း တွေ့ရသည်။ အဖျားတက်ခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ သည်စဉ်က ကိုမောင်မောင်ဦး သတိလစ်ဟင်းနေသူ တစ်ယောက်လို ရောက်တတ်ရာရာ စကားများဆိုခဲ့သည်။ ရောင်ရမ်းပြောဆိုခဲ့သော စကားများထဲတွင် ခင်ခင်ကြီးဟူသော အမည်သည်လည်းကောင်း၊ နန်းကိန္နရီဟူသော အမည်သည်လည်းကောင်း ပါဝင်ခဲ့သည်။ ပူဖူးမဟူသော အမည်ကိုလည်း ကြားရသည်။ လူတကာကဲ့ပင် သူ့ကို ခွင့်လွှတ်ဖို့ တောင်းပန် စကားပြောဆိုခဲ့သည်။ ညည်းညည်း ညှဉ်းညှဉ်းဖြင့် သမီးဖြစ်သူကို တမ်းတသည်။ သမီးဟူသောစကား စကားလုံးကို အထပ်ထပ် အခါခါသုံးသည်။

“ကျော့မောင် ငါ့သမီးနဲ့ တွေ့ပါရစေ။ သမီးကို ဒေါ်ပေးပါ” စသည်ဖြင့် လည်းကောင်း၊ “ငါ မသေခင် သူနဲ့ တွေ့ပါရစေ၊ ခင်ခင်ကြီးနဲ့ တွေ့ပါရစေ။ ငါ မြေရှင်း ပါရစေ။ ငါ့ကို မြေရှင်းခွင့်ပေးပါ” စသည်ဖြင့်လည်း ကောင်းတောင်းဆိုခဲ့သည်။

ကိုကျော့မောင်သည် ဝေဒနာ ခံစားနေရသော သူငယ်ချင်း ဖြစ်သူနှင့် ထပ်တူထပ်မျှ ခံစားနေရသည်ဟု မိမိကိုယ်ကို ထင်သည်။ ကိုမောင်မောင်ဦးနှယ်ပင် မိမိ၏ ရင်မှာလည်း လှုပ်ရှားနေသည်။ ဆိုနှင့်ကြောင့်လည်း များသည် သူငယ်ချင်းဖြစ်သူနှင့် ထပ်တူထပ်မျှ မိမိတွင် ရှိနေသည်ဟု အောက်မေ့သည်။

နောက်တစ်နေ့ကျတော့ ကိုမောင်မောင်ဦးကို ဆေးရုံသို့ ရိုလိုက်ရသည်။ ကိုမောင်မောင်ဦး၏ ဝေဒနာမှာ အဖျားတက်ခြင်း တစ်ခုတည်းမဟုတ်ကြောင်း တွေ့ရ၍ ဖြစ်သည်။ ပြီး အလိုလိုက မိမိအားငြိုငြင်လျက်ရှိသောအိမ်တွင် မထားချင်သောကြောင့်လည်း ဖြစ်သည်။

ဆေးရုံက ကိုမောင်မောင်ဦးအား အထွေထွေစမ်းသပ်စစ်ဆေးခြင်းပြုသည်။ ၎င်းနောက် သူ့တွင် အဆုတ်ရောဂါ ရှိနေပြီဖြစ်ကြောင်း ပြောပြသည်။ အဆုတ်ရောဂါကုဆေးရုံသို့ရ၍ ကုသစေမည်ဟု ဆိုသည်။

သာမန်များနာခြင်းလောက်သာ ဆိုလျှင်တော်ပါသေးသည်။ ယခုလို လူတကာ ကြောက်ရွံ့လေ့ရှိသောရောဂါမျိုးစွဲကပ်နေသည်ဟု သိရသောအခါ ကိုကျော့မောင် အခက်တွေ့

ရသည်။ ကိုမောင်မောင်ဦးတွင် သည်ရောဂါမျိုး ရှိနေ သည်ဟု သိရလေလျှင် မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ အိမ်တွင် ပြန်လည်လက်ခံ၍ မဖြစ်နိုင်တော့သည်ကို သဘောပေါက်သည်။

သို့ဖြင့် ကိုကျော့မောင်သည် ကိုမောင်မောင်ဦးနှင့် စပ်လျဉ်း၍ အတွေးရ ခက်လာသည်။ အစဦးစားရ ကျပ်လာသည်။ သည်အတွင်း အကြိတ်ခံရ ရလာသည်။ ကိုမောင်မောင်ဦး ကိုယ်တိုင်က ဆန္ဒရှိသော၊ သူကိုယ်တိုင်ကလည်း ဖြစ်စေချင်သော၊ အခြေအနေအရလည်း ဖြစ်သင့်ဖြစ်ထိုက်သည်ဟု ထင်သောကိစ္စတစ်ပုံကို ဖန်တီးလာလိုခြင်းဖြစ်သည်။ ၎င်းမှာ ကိုမောင်မောင်ဦးအား နန်းကိန္နရီနှင့် ဆုံတွေ့ပေးလိုခြင်း ဖြစ်သည်။ နန်းကိန္နရီထံမှ တစ်နည်းမဟုတ် တစ်နည်းဖြင့် အကူအညီ ရယူလိုခြင်း ဖြစ်သည်။

စင်စစ် ဖြစ်စေလိုသည်မှာ ကိုမောင်မောင်ဦးအား ဒေါ်ရေနံသာခင်ခင်ကြီးနှင့် တိုက်ရိုက် တွေ့ဆုံပေးလိုခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ကိုမောင်မောင်ဦး အဖျားတက်နေစဉ်က သည်မိန်းမကို အဘယ့်မျှ တမ်းတမ်း ဆွတ်ဆွတ် ရှိခဲ့သည်ကို မြင်ရသည်။ ထိုမိန်းမကို သူအဘယ့်မျှ စွဲစွဲလမ်းလမ်းရှိသည်ကိုလည်း သိသည်။ သို့ဖြင့် ဖြစ်နိုင် မည်ဆိုလျှင် ထိုမိန်းမနှင့် သူငယ်ချင်း ဖြစ်သူကို ကြိုဆုံစေရန် ဖန်တီးပေးလိုက်ချင်သည်။ သူတို့ချင်း ပြေပြေလည်လည် ဖြစ်စေလိုလျက်လည်း ရှိပါသည်။

သို့တိုင်အောင် တစ်ချိန်က အဖြစ်အပျက်ကြောင့် သည်အထိ သူ မပုံရသေး။ ဒေါ်ရေနံသာ ခင်ခင်ကြီးနှင့် တိုက်ရိုက်တွေ့ဆုံရန် သူကိုယ်တိုင်ပင် စိုးရွံ့မိသလို ရှိနေခဲ့လေသည်။ ယခုအထိ ကိုကျော့မောင် ကိုယ်တိုင်ပင် နန်းကိန္နရီအား ကိုမောင်မောင်ဦး၏ သမီး ကိုမောင်မောင်ဦးနှင့် ဒေါ်ရေနံသာခင်ခင်ကြီးတို့၏ ရင်သွေးအဖြစ် မှတ်ထင်ထားမိသည်။ သည်အတိုင်းဆိုပါက နန်းကိန္နရီသည်လည်း ကိုမောင်မောင်ဦးအား မြင်တွေ့ချင်မည် အမှန်။ သည် မိန်းကလေးသည် ကိုမောင်မောင်ဦးအား စိမ်းကားလိမ့်မည် မဟုတ်။ တစ်နည်းမဟုတ်တစ်နည်းဖြင့် အကူအညီလည်း ပေးနိုင်လိမ့်မည် ထင်သည်။

နောက်တစ်ခုမှာ နန်းကိန္နရီမှ တစ်ဆင့် ကိုမောင်မောင်ဦးနှင့် ဒေါ်ရေနံသာ ခင်ခင်ကြီးတို့ ပြန်လည်ဆက်သွယ်မိလေမလား။ ယင်းသို့ဖြင့် အနှစ်နှစ် အလလက တင်ရှိနေခဲ့သော သံသယစိတ်များ၊ မုန်းတီးနာကြည်းမှုများ ပျောက်သွားခြင်း ရှိလာချိမ့်မည်မလားဟု ကိုကျော့မောင် ထင်နေသည်။ ထိုသို့ဖြစ်လာစေရန်လည်း မျှော်လင့်သည်။ တောင့်တသည်။

သူသည် တစ်ချိန်က ကိုမောင်မောင်ဦးနှင့် ဒေါ်ရေ နဲ့သာခင်ခင်ကြီးတို့အတွက် အဆိုးကို ဖန်တီးခဲ့ဖူးသည်။ ယခုအခါ အကောင်းကို ဖန်တီးပေးခြင်းဖြင့် တစ်ချိန်က အပြစ်ကို ချေပလိုသည်။

သူသည် နန်းကိန္နရီနှင့် ဆက်သွယ်ရန် ဆန္ဒပေါ် ပေါက်လာသည်။ ထိုအခါ ကိုငှက်ရိုးကို သတိရလာသည်။ ကိုငှက်ရိုးမှတစ်ဆင့် ဆက်သွယ်ရန် အကြံရသည်။

ကိုငှက်ရိုး၏ စကားအရ နန်းကိန္နရီကို ဆက်သွယ် ရန် နည်းလမ်းကို သူရခဲ့ပေပြီ။ မည်သို့မည်ပုံ ဆက်သွယ် ရမည်ကို သိခဲ့ရပေပြီ။ သို့တိုင်အောင် တကယ်တမ်း အဆက်အသွယ် ပြုရတော့မည် ဆိုသောအခါ ရင်မှာ ခုန်နေ မိသေးသည်။ အလိုလိုနေရင်း စိုးရွံ့စိတ်ဝင်လာခဲ့သေးသည်။

ကိုကျော့မောင် ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်သည်။ မည်သို့ ဆိုစေ၊ နန်းကိန္နရီနှင့် အဆက်အသွယ် ပြုမည်။ အရာရာကို ကိစ္စပြီးငြိမ်းသည်အထိ ဆောင်ရွက်မည်။ သို့ဖြင့် သူသည် တယ်လီဖုန်း ရှိရာသို့ ရောက်လာသည်။ တယ်လီဖုန်း လမ်း ညွှန်စာအုပ်တွင် ဒေါ်ရေနဲ့ သာခင်ခင်ကြီး၏ အမည်ကို ရှာ သည်။ ကိုငှက်ရိုး ပြောသည့်အတိုင်း တယ်လီဖုန်းနံပါတ်ကို ရှာတွေ့သည်။

“အင်း ကိုငှက်ရိုးက ဘယ်ဆိုးလိုတုန်း။ လူပြက် ဆိုပေမယ့် အလျင်သားပဲဟု”

ကိုကျော့မောင် တွေးမိ သည်။

သူသည် တုန်ချင်လာသော လက်ကို ထိန်းချုပ်လျက် တယ်လီဖုန်းခိုင်းခွက်မှ ဂဏန်းများကို လှည့်ချလိုက်သည်။

တယ်လီဖုန်းသည် တစ်ဘက်တွင် ကြားမြင်စွာ မြည် နေသည်။ ရုတ်တရက် ကောက်ယူမည့်သူ မရှိခဲ့။ နောက်မှ တစ်စုံတစ်ယောက်က ကောက်ယူလိုက်ဟန် တူသည်။ “ဟယ်လို”ဟု ထူးဖော် ရလာသည်။ အသံမှာ မိန်းမတစ် ယောက်၏ အသံ။

“နန်းကိန္နရီနဲ့ စကားပြောချင်လို့ပါ”

ကိုကျော့မောင် အားတင်း၍ ပြောလိုက်ရသည်။

အစစ်ဆေး အမေးမြန်း ခံရလေဦးမလား ထင်ဆဲ။

“အခုပြောနေတာ နန်းကိန္နရီပါ”

တစ်ဘက်က ဆိုသည်။ တစ်ဆက်တည်းမှာပင်

“ဘယ်သူပါလိမ့်”

မေးလာသည်။ နန်းကိန္နရီနှင့် တန်းတန်းမတ်မတ်

တိုးနေသောကြောင့် ကိုကျော့မောင် ဝမ်းသာသွားသည်။

ဦးလေးနာမည်ကို တူမ သိမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဦးလေးကိုလဲ တူမ မသိပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ပြောရဦးမယ်။

ဦးလေးရဲ့နာမည်က ကျော့မောင်လို ခေါ်တယ်”

ကိုကျော့မောင်၏ စကားကြောင့် တစ်ဘက်က အံ့အားသင့်သွားပုံ ရသည်။ ဆန်းကြယ်သလို ဖြစ်သွားပုံ ရသည်။ တဒဂ်မျှ အသံတိတ်သွားသည်။ ပြီးမှ မေးလာ သည်။

“အရိနဲ့ စကားပြောစရာ အထွေအထူး ရှိလို့လား ဟင်”

“ရှိပြီကောလားကွယ်။ ဦးလေးနဲ့ တိုက်ရိုက် ပတ် သက်တဲ့ ကိစ္စတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဦးလေးက တစ်ဆင့် ပတ်သက်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ကိစ္စ ဆိုပါတော့ကွယ်”

ကိုကျော့မောင် အားတက်သလိုရှိကာ သည်သို့အစ ပျိုးသည်။

“အရိတော့ ဘာတစ်ခုမှ နားမလည်နိုင်အောင်ဘဲ၊ ကဲ လေဆိုပါဦး ကိစ္စကို”

“ဒီလိုပါ ဦးလေးဟာ ရေနဲ့ချောင်းသားပါ။ ဒေါ် ရေနဲ့သာ ခင်ခင်ကြီးနဲ့ အသိအကျွမ်းထဲကပါပဲ။ အထူးသဖြင့် ဦးလေးနဲ့ ကိုမောင်မောင်ဦးတို့ ပိုပြီးရင်းနှီးကြပါတယ်”

“ကိုမောင်မောင်ဦး”

“ဟုတ်တယ် ဒီနာမည်ကိုတော့ တူမ သိတယ်နော်။ မှတ်မိတယ်နော်။ အေး အခုပြောချင်တာက သူ့ အကြောင်း ပဲ”

ကိုကျော့မောင်သည် သူနှင့် ကိုမောင်မောင်ဦး အဘယ်မျှ ရင်းနှီးကြကြောင်း၊ အဘယ်မျှ ခင်မင်ကြ ကြောင်း မှနေ၍ စကားစ ပျိုးသည်။ ထိုနောက် တစ် ယောက်ကို တစ် ယောက် အဘယ်မျှ သံယောဇဉ်ကြီးကြကြောင်း၊ တစ် ယောက်အကျိုးကို တစ်ယောက်သယ်ပိုး ရန် ဝန်မလေးကြ ကြောင်းပြောရသည်။ ပြီး ရက်မကြာမီက သူ့ထံ ကိုမောင် မောင်ဦး ရောက်လာပုံကိုလည်းကောင်း၊ အပြင်းဖျားကာ ကယောင်ကတမ်း စကားဆိုပုံ ကို လည်းကောင်း၊ သမီးဖြစ်သူ အား တမ်းတပုံကို လည်းကောင်း ရှည်လျားစွာ ပြောပြလိုက် သည်။

သူ့စကားကို နန်းကိန္နရီ ငြိမ်သက်စွာ နားထောင် နေသည်။ အသံသဲ့သဲ့သော်မျှ မပြုဘဲ နားထောင်နေခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ မည်သို့ပင် ဆိုစေ၊ ယင်းမိန်းကလေးအနေနှင့် သည်သို့ နားထောင်နေဖော်ရလျှင်ပင် ကျေနပ်စရာ ဖြစ်သည် ဟု ကိုကျော့မောင်ထင်သည်။

“အဲဒီတော့ အရိကော့ လုပ်ပေးရမှာလဲ ဟင်”

ကိုကျော့မောင်၏ စကားဆုံး၍ အတော်ကြီး ကြာမှ နန်းကိန္နရီ မေးသည်။

“ဦးလေး ဖြစ်စေချင်တာကတော့၊ သူ့ကို တူမလာ တွေ့စေချင်တာပါပဲကွယ်။ သူ့ကို တတ်နိုင်သမျှ အားပေး ပို့ပါပဲ။ အခုအချိန်မှာ သူဟာ သိပ်ကို စိတ်အားငယ်နေပုံ ရတယ်။ စင်စစ်မှာတော့ သူ့မှာက အတွယ်အတာဆိုလို့ ရှိတာမဟုတ်ဘူး။ တစ်ကောင်ကြက်လို သိပ်အထီးကျန်ဆန် နေတာကလား။ ဒီကြားထဲ ရောဂါအခြေအနေကလဲ ပြင်းထန် နေတော့ သူဟာ အားကိုးအားထားတစ်ခုခု ရှာချင်မှာပေါ့။ ပြီးတော့ ဒီအချိန်မှာ သမီး ဖြစ်သူရဲ့ မျက်နှာကိုလဲ မြင်ချင် ရှာမှာ ကျိန်းသေပဲလေ”

တစ်ဘက်မှ တွေးတော စဉ်းစားနေဟန်ဖြင့် ငြိမ်သက် သွားပြန်လေသည်။ ကိုကျော့မောင်ကလည်း အဖြေကို စောင့်ရှင်း စကားမပြောမိဘဲ ရှိရာ တယ်လီဖုန်းလိုင်းအတွင်း ဌ မြည်လေ့ရှိသော စိုးစိစိ အသံတို့သာ ပေါ်ထွက်နေသည်။ “ဦးလေး ဒီစကားပြောတာ ငွေညှစ်ချင်လို့များလား ဟင်”

နန်းကိန္နရီ၏ အသံ ရုတ်တရက် ပေါ်ထွက်လာ သည်။ သူမ၏ စကားကြောင့် ကိုကျော့မောင် ခြောက်ခြား သွားရသည်။

“ဘုရားပေးပေး ကျမ်းပေးပေးပါ တူမရယ်၊ ဒါကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး။ တစ်ကြိမ်တုန်းက တူမ ငွေညှစ်ခဲရတဲ့ကိစ္စမှာ ဦးလေးကိုယ်တိုင် ပါခဲ့ပါတယ်။ က ကနေ အ အထိ အဲဒီ အကြောင်းတွေ သိခဲ့ပါတယ်။ အကယ်လို ကူမ စိတ်ဝင်စား မယ်ဆိုရင် ဒီတုန်းကအကြောင်းတွေ ပြန်ပြောပြချင် ပါသေး တယ်။ အခုကတော့ ဟိုတုန်းက ကိစ္စနဲ့ တစ်ခြားစီပါ။ အဓိပ္ပာယ်တစ်မျိုးပါ တူမ”

“ထားပါလေ၊ အရီ ကိုမောင်မောင်ဦးနဲ့ ဘယ်လိုလုပ် ပြီး တွေ့ ရမှာလဲဟင်”

“ဒါကလဲ မခဲယဉ်းပါဘူး။ သူ့ အခု ဆေးရုံမှာ”
“အခြေအနေက အတော်စိုးရိမ်နေရသလား ဟင်”
“စိုးရိမ်ရလို့သာ တူမကိုဖုန်းဆက် အကြောင်းကြား ရတာ ပေါ့ကွယ်”

တစ်ဘက်မှ အတော်ကြီး ကြာသည် အထိ အသံ ထွက်မလာ။ ကိုကျော့မောင် သည်လည်း စကား မပြော ဖြစ်ဘဲ စကားပြောခွက်ကို ကိုင်ထားမိသည်။

တစ်ဘက်မှ စကားသံ ပေါ်မလာခင် သက်ပြင်း ရှိုက်သံကို အလျင်ကြားရသည်။ ပြီးမှ စကားသံ ပေါ်လာ သည်။

“ဦးမောင်မောင်ဦးနဲ့ တွေ့ဖို့ ဘယ်လို စီစဉ်ရမလဲ ဟင်”

သည်စကားကို ကြားရလေ့ရှိ ကိုကျော့မောင် ဝမ်း သာလာသည်။ အားတက်လာသည်။

“ပထမ တူမနဲ့ဦးလေးနဲ့ အရင်တွေ့ရအောင်။ ပြီး တော့မှ သူ့ဆီကို အတူတူ သွားကြတာပေါ့။ တူမကို ဘယ် လိုလုပ် တွေ့ရမလဲဟင်”

နန်းကိန္နရီသည် အတန်ကြာအောင် စဉ်းစား နေပုံရ သည်။ ရုတ်တရက် အဖြေမပေး။ ပြီးမှ . . .

“ဒီလို လုပ်ကြရအောင်လေ၊ ညနေလေးနာရီလောက် ကမာရွတ်အပိုင်းက ဓာတ်ဆီဆိုင်အနားမှာ စောင့်ပါလား။ အရီအဲဒီကို လာခဲ့မယ်”

“ကောင်းပါတယ်။ ဒါပေမယ့် တူမကို ဦးလေး သေ သေချာချာ မမြင်မှတော့ တူမပါလို့ သိဖို့ မလွယ်ဘူးထင် တယ်။ ဦးလေးကိုလဲ တူမက မသိ”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး။ လေးနာရီတိတိ အဲဒီမှာ စောင့်နေ ပါ။ အရီလာခဲ့မယ်။ အရီရဲ့ မော်တော်ကားကို စောင့်ကြည့် နေပေါ့။ ကားက ဗောက်စိဝက်ဂင် အမျိုးအစား၊ အဖြူရောင်၊ နံပါတ်က . . .”

နန်းကိန္နရီသည် ကားနံပါတ်ကို ပြောပြသည်။ ကို ကျော့မောင် ကားနံပါတ်ကို စာရွက်ပိုင်း၌ ရေးမှတ် ထား လိုက်သည်။

“တူမ တစ်ယောက်ထဲ လာမှာလား ဟင်”

“ရှင်”

“အဖော်တွေ ဘာတွေ ပါဦးမှာလား”

“တစ်ယောက်ယောက်တော့ ပါလိမ့်မယ် ထင်တယ်”

“တူမနဲ့ အတူပါလာမယ့်သူက ခင်ခင်ကြီး၊ အဲ- တူမရဲ့ မေမေတော့ မဟုတ်တန်ပါဘူးနော်”

“မဟုတ်ပါဘူး။ မေ့မေ့ကို ခေါ်ရင်လဲ ဦးမောင် မောင်ဦးနဲ့ ပတ်သက်လာရင် လိုက်မှာ မဟုတ်ပါဘူး”

“အေးလေ ကောင်းပါပြီ။ ညနေ လေးနာရီ တိတိမှာ ဦးလေး စောင့်နေမယ် ဟုတ်လား”

သို့ဖြင့် စကား ဖြတ်လိုက်သည်။

နန်းကိန္နရီ အနေနှင့် မည်သို့ ခံစားရမည် မသိ။ ကိုကျော့မောင်မှာမှ ထိုနေ့ တစ်နေ့လုံး စိတ်လှုပ်ရှား နေရ သည်။ ရင်ခုန်နေရသည်။ နံနက်မှသည် ညနေ အထိ အချိန် ကာလမှာ သူ့အတွက် အရည်လျားဆုံး အချိန်များ ဖြစ်နေ ရသည်။

တစ်နေ့လုံး အခြား အလုပ်ကို လုပ်၍မရ။ သည် အကြောင်းကိုပင် တွေးကာ သည်အကြောင်းကိုပင် စဉ်းစား နေမိသည်။

တစ်ခါတစ်ရံတွင်မူ ကိုမောင်မောင်ဦးအား မမေးစမ်းဘဲနှင့် မိမိဆန္ဒအတိုင်း လုပ်မိခြင်းအတွက် စိတ်မှာ စနိုးစနေသွင်းဖြစ်မိသေးသည်။ အပြစ်တင် ခံရလေမလား ပူပန်မိသေးသည်။ အေးလေ၊ အကောင်းလုပ်တာပဲ။ အပြစ်တင် ခံရသည်ပဲထား။ မိမိ၏ စေတနာကို သဘောပေါက်လျှင်ပင် တော်ပြီ။ သည်သို့သာလျှင် ကိုကျော့မောင် တွေးသည်။

ညနေ လေးနာရီ မထိုးမီ ဆယ်မိနစ် အလို ကတည်းက ကိုကျော့မောင် ကမ္ဘာရွတ် အပိုင်းသို့ ရောက်သည်။ နန်းကိန္နရီအလင်္ကာကို စောင့်သည်။ ဗောက်စ် ဝက်ကင်းကားကို စောင့်ရသည်မှာအမော။ ကားမောင်းလာသော မိန်းကလေးများကို မြင်ရလျှင် ဂရုတစိုက် ကြည့်မိသည်။

လေးနာရီတိတိတွင် နန်းကိန္နရီ ရောက်လာပါသည်။ ကိုကျော့မောင်နှင့် မနီးမဝေး၌ မော်တော်ကား ဆိုက်လာသည်။ ကားအမျိုးအစားမှာ အဖြူရောင်။ ကားပေါ်တွင် အမျိုးသမီး နှစ်ယောက်ပါသည်။ တစ်ယောက်က မောင်းလာသည်။ တစ်ယောက်က နောက်ခုံတန်းတွင် ထိုင်နေသည်။ တရုတ်ကပြားမကလေး တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

ကိုကျော့မောင်သည် မော်တော်ကား နံပါတ်ကိုပင် မကြည့်ဘဲ နန်းကိန္နရီ၏ ကားဖြစ်ကြောင်း သေချာသွားသည်။ မော်တော်ကား အနီးသို့ ချဉ်းကပ်လာသည်။

“နန်းကိန္နရီနော်”

ကိုကျော့မောင် မေးသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ အရိုကို ပုန်းဆက်တဲ့ ဦးလေး မဟုတ်လား”

ပြန်မေးသည်။ ကိုကျော့မောင် ခေါင်းညှိတ်ပြရသည်။

နန်းကိန္နရီက မော်တော်ကား တံခါးဖွင့်ပေးသဖြင့် ကိုကျော့မောင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ နန်းကိန္နရီသည် ကားကို မောင်းထွက်လာသည်။

“ဦးလေး ရောက်နေတာ ကြာပြီလား”

ကိုကျော့မောင်သည် ခေါင်းညှိတ်ရင်း ဘေးတစ်ဖျား အနေအထားအရ တွေ့နေရသည့် နန်းကိန္နရီ ၏ မျက်နှာကို စူးစိုက်ကြည့်နေမိသည်။ သူကလေး၏ မျက်နှာမှာ သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ ကိုမောင်မောင်ဦး၏ မျက်နှာနှင့် ဆင်တူသည် အမှန်ပင်။ ကိုမောင်မောင်ဦး ငယ်စဉ်ကလည်း မိမိတို့ အချင်းချင်းက အားကျရလောက်အောင် ချောမောခဲ့သည် အမှန်ပင်။ နန်းကိန္နရီတွင် ကိုမောင်မောင်ဦး အသွင်တို့ အရိပ်ထင် နေသည်ဟု ကိုကျော့မောင် မှတ်ယူသည်။

“သူ တူမကို မြင်ရရင် ဝမ်းသာမှာပါ”

ကိုကျော့မောင် စကားစရာ၍ ပြောမိသည်။

နန်းကိန္နရီသည် ကိုကျော့မောင်ကို ဖျတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်သည်။ ထိုနောက် ရှေ့သို့ ပြန်လှည့်ကာ မော်တော်ကားကို ဂရုတစိုက် မောင်းနေသည်။

“ဦးလေးက ရေနံချောင်း ဇာတ်ပုံပေါ့နော်”

နန်းကိန္နရီ မကြည့်ဘဲ မေးသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ တို့များ ငယ်ငယ်တုန်းက ရေနံချောင်းဟာ သိပ်ပျော်စရာကောင်းတာပေါ့။ အထူးသဖြင့် ကိုမောင်မောင်ဦးနဲ့ တွဲခဲ့ရတဲ့ နှစ်တွေတုန်းကပေါ့။ စစ်မဖြစ်မီက ဆိုပါတော့လေ။ စစ်ဖြစ်လိုက်တာဟာ အခြေအနေတွေ အားလုံးကို ပြောင်းပြန်ဖြစ်အောင် လုပ်လိုက်တာနဲ့ မခြားဘူး။ တို့တတွေအဖို့ ဆိုရင် ပညာရေးဘက်ကရေး၊ စီးပွားရေး ဘက်ကပါ အဘက်ဘက်က နှစ်နာခဲ့ရတာပါပဲကွယ်”

နန်းကိန္နရီသည် ကားမောင်းနေရင်းမှ ကိုကျော့မောင်၏ စကားများကို စူးစိုက် နားထောင်နေသည်။ ကိုကျော့မောင် စကားဆက်သည်။

“ဦးလေးထင်မိတာတစ်ခုရှိသေးတယ်။ တကယ်လို့ စစ်သာမဖြစ်ခဲ့ရင် တူမတို့ သားအဖတတွေလဲ အခုလို အကွဲကွဲအပြားပြား ရှိခဲ့ရမှာ မဟုတ်ဘူးလို့ပဲ”

နန်းကိန္နရီ ကိုကျော့မောင်ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လာသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ တစ်နည်းမဟုတ် တစ်နည်းနဲ့ ပြန်ပြီး

အဆင်ပြေခဲ့မှာပါပဲ။ အမှန်တော့လဲ အဖြစ်အပျက် တွေဟာ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် အကောင်းလုပ်ရင်းကနေ နားလည်မှု လွဲမှားပြီး အဆိုးတွေ ဖြစ်လာရတာပါ။ ခင်ခင်ကြီးရောမောင်မောင်ဦးပါ တစ်ယောက်အပေါ် တစ်ယောက် စေတနာဆိုး မထားခဲ့ဘူး ဆိုတာ ဦးလေးအသိပါ။ တစ်ခုတော့ ရှိတာပေါ့လေ။ ကြားကနောက်ယှက်ဖျက်ဆီးတာတွေ လဲပါတာပေါ့။ အဓိက လက်သည်ကတော့ မောင်မောင်ဦးရဲ့ အဖေ၊ ဦးကောင်းမိုး။ ဒီလူကြီးကြောင့် မဖြစ်သင့် မဖြစ်ထိုက်တာတွေ လျှောက်ဖြစ်ကုန်တာပဲ”

နန်းကိန္နရီထံမှ အသံ ထွက်လာသည်။

“ကျေးဇူးပြုပြီး အဲဒီလူကြီးအကြောင်း မပြောပါနဲ့၊ လား”

“ဟင်”

“ဪ... အရိုမှာ သူ့ အကြောင်း နားထောင်နိုင်လောက်တဲ့ အင်အား မရှိလို့ပါ”

စကား ပြတ်သွားကြသည်။ နန်းကိန္နရီသည် ကိုမောင်မောင်ဦးတို့၏ ဖြစ်စဉ်ကို နားလည်ပြီး၊ ကြားသိပြီးသား ဖြစ်မည်ဟု ကိုကျော့ မောင်ထင်သည်။ မည်သို့ပင် ဆိုစေ။

သည်အသိုင်းအဝိုင်းအကြားသို့ ရောက်လာလေလျှင်သည် အကြောင်း သိမည်အမှန်ဟု တွေးသည်။

သို့တိုင်အောင် ကိုမောင်မောင်ဦးနှင့် ဒေါ်ရေနဲ့သာ ခင်ခင်ကြီးတို့ အဖြစ်တွင် မိမိဘက်က မြင်ရတွေ့ရသော အကြောင်းတို့ကိုကား ပြောပြလိုလျက်ပင် ရှိလေသည်။

မကြာမီမြို့ထဲသို့ ရောက်လာကြသည်။ အဆုတ်နာ ကု ဆေးရုံသို့ ရောက်ရသည်။

“ကိုယ်တော့ ဒီမှာပဲ နေရစ်တော့မယ် အရီ”

အဖော်ပါလာသော တရုတ်ကပြားမကလေးက အတွင်းသို့ ဝင်မလိုက်လိုဟန်ဖြင့် ဆိုသည်။

“ကောင်းပါတယ် လီလီ”

နန်းကိန္နရီ ပြန်ပြောသည်။

ကိုမောင်မောင်ဦးနှင့် မဆုံရသေးမီတွင် ကိုကျော့မောင် သည် နန်းကိန္နရီ၏ မျက်နှာကို အကဲခတ်သလို ကြည့်နေမိ သည်။ ထိုမိန်းကလေးမှာ ကိုမောင်မောင်ဦးနှင့် တွေ့ရန်များစွာ စိတ်စောလျက် ရှိသည်။ ဆန္ဒပြင်းပြလျက် ရှိသည်ဆိုခြင်း များကို မြင်ရသည်။ ထိုအတွက် ကိုကျော့မောင်ဝမ်းသာလာ မိသည်လည်း အမှန်ပင်။

နန်းကိန္နရီသည် ကိုမောင်မောင်ဦး အတွက် ပန်းသီး နှင့် ဟောလစ်ကဲ့သို့ အဟာရ ဖြစ်ဖွယ် စားသောက် စရာများ တပွေ့တပျိုက်ကြီး ဝယ်လာသည်။

ကိုကျော့မောင်က ဦးဆောင်ကာ အခန်းရှည် တစ်ခု သို့ဝင်သည်။ လူနာ အများအပြားကို တွေ့ရသည်။ ခုတင် တစ်ခုသို့ အရောက်တွင် ကိုကျော့မောင် ရပ်လိုက်သည်။ နန်း ကိန္နရီပါ ရပ်လိုက်ရသည်။ ခုတင်ပေါ်မှ လူမှာ ကိုမောင် မောင်ဦးပင် ဖြစ်ဟန် ရှိသည်။ သူသည် တစ်ဖက်သို့ စောင်း၍ အိပ်နေသည်။

“မောင်မောင်ဦး”

ကိုကျော့မောင်က ခေါ်လိုက်သည်၌ ကိုမောင်မောင် ဦး နိုးလာသည်။ သည်မှာဘက်သို့ လှည့်စောင်းလိုက်သည်။ သူသည် ဦးစွာ ကိုကျော့မောင်ကို ကြည့် သည်။ နောက်တော့ နန်းကိန္နရီအား ကြည့်လာလေသည်။

“သူငယ်ချင်း၊ ဒါ နန်းကိန္နရီလေ”

ကိုကျော့မောင် စကားဆိုသည်။ သို့ပေမယ့် သူ့ စကားကို ကိုမောင်မောင်ဦး ကြားမိဟန် မတူ။ သူ၏ အကြည့် သည် နန်းကိန္နရီ၏ ကိုယ်ပေါ်သို့ စူးစူးစိုက်စိုက် ကျရောက် နေသည်။ မျက်တောင်မှ ခတ်ရုံလား၊ အသက်မှ ရှူရုံလား ထင်ရလောက်အောင် တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် ငြိမ်ငြိမ် သက် သက်ကြီး ကြည့်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

နန်းကိန္နရီထံမှလည်း အသံထွက်မလာ။ သူမသည် ကိုမောင်မောင်ဦးနှင့် ဆုံလိုက်ရသဖြင့် စကားမပြောနိုင် လောက်အောင် ရှိနေသည်။ သို့မဟုတ်လျှင်လည်း မည်သည့် စကားဖြင့် အစပျိုးရမည်ကို မတွေးတတ်နိုင်လောက်အောင် ဖြစ်နေပုံရသည်။ ကိုမောင်မောင်ဦးသည်လည်း နန်းကိန္နရီ နှယ်ပင် နှုတ်ဆိတ်လျက် ရှိနေရချေသည်။

အစသော် ကိုမောင်မောင်ဦး အနေနှင့် နန်းကိန္နရီ အား မြင်ရလေလျှင် အလွန်အမင်း ဝမ်းသာသွားလိမ့်မည်။ ဝမ်းသာမှုဖြင့် တုန်တုန်လှုပ်လှုပ်ကြီး ရှိနေလိမ့်မည်ဟု ကို ကျော့မောင် ထင်ခဲ့သည်။ ယခုမှ ကို မောင်မောင်ဦး၏ အသွင် အပြင်မှာ သူထင်သလို မဟုတ်။ သူ့မျှော်လင့်ခဲ့သလို ဝမ်းသာ မှုဖြင့် တုန်တုန်လှုပ်လှုပ် ဖြစ်နေသည်ကို မတွေ့ရ။

ကိုမောင်မောင်ဦးသည် နန်းကိန္နရီ၏ မျက်ဝန်းကို မမြိတ်မသုန် ငေးနေသည်။ သူ၏ မျက်ဝန်းများမှာ မျက် ရည် ကြည်စေ့လည်လာခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ မျက်နှာမှာ အလိုလို နေရင်း တမ်းဆွတ်ကြော့ကွဲဟန် ပေါ်ပေါက်နေလေသည်။

“ထိုင်လေ ကလေး”

ကိုမောင်မောင်ဦးသည် နန်းကိန္နရီအတွက် နေရာဖယ် ပေးသည်။ သူတို့နှစ်ဦးလုံး အတွက် ပထမ အစပျိုးသော စကားကို ဆိုသည်။ နန်းကိန္နရီ ခုတင်တွင် ဝင်ထိုင်သည်။ ကိုကျော့မောင်က စားသောက်ဖွယ်များကို ခုတင်ခေါင်းရင်း စားပွဲပေါ်မှာ တင်ပေးသည်။

“ဒီမှာ ရှိတယ်လို့ ဘယ်လိုလုပ် သိတာလဲဟင်”

ကိုမောင်မောင်ဦး မေးသည်။ သူ၏ အသံမှာပျော့ ညံ့လှသည်။ သည်တွင် ကိုကျော့မောင်က သူဖုန်းဆက်ခဲ့ ကြောင်း ပြောပြသည်။ ယခုအချိန်အထိ နန်းကိန္နရီ စကား တစ်ခွန်းမျှ မပြောဖြစ်သေး။ ကိုမောင်မောင်ဦးနှင့် နန်းကိန္နရီ တို့၏ ဆုံတွေ့မှုမှာ သူစိမ်းဆန်လျက် ဆိတ်ဆိတ် ငြိမ်ငြိမ် ရှိလွန်းလှသည်ဟု ကိုကျော့မောင်ထင်သည်။ သူသည် ယင်း အဖြစ်ကို မလိုလားနိုင်လောက်အောင် ရှိလာတာ စကားဝင် ပြောချင်နေသည်။ သို့တိုင်အောင် သူသည်လည်း စကား မပြောမိ။ ဆက်လက် ဆိတ်ငြိမ်နေပြီပင်။

“ခင်ခင်ကြီး နေကောင်းလားဟင်”

အတန်ကြာမှ ကိုမောင်မောင်ဦး မေးသည်။ နန်း ကိန္နရီ ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ကလေး ဒီကိုလာတာ သူ သိသလား”

“မသိပါဘူး”

“မသိတာဘဲ ကောင်းပါတယ်။ နောက်တစ်ခု ပြောရဦးမယ်။ ကလေး အခုလာတာ ဝမ်းသာပါတယ်။

အစားအစာတွေ အတွက်လဲ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် နောက်ကို မလာခဲ့နဲ့တော့နော်။ နောက်ကို တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် တွေ့ရအောင်လဲ ဘယ်တော့မှ မကြိုးစားနဲ့တော့ သိလား။”

ကိုမောင်မောင်ဦး၏ စိမ်းကား ပြတ်တောက်သော စကား။ ယင်းစကားအတွက် ကိုကျော့မောင် အံ့အားသင့်ရ သည်။ နန်းကိန္နရီသည်လည်း အံ့အားသင့် သွားသည်။ ကိုမောင်မောင်ဦး၏ မျက်နှာကို ကြေကွဲစွာ စူးစိုက်ကြည့် နေသည်။ ကိုမောင်မောင်ဦးသည် ပြတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် ပြင်ပသို့ လှမ်းကြည့်နေသည်။

“တကယ်ပြောတာ ကလေးရဲ့ဘဝနဲ့ ကလေး ဘာ သာနေ။ သူတစ်ပါး ဘဝထဲကို ဝင်လာဖို့ မကြိုးစားနဲ့။ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက်ရောနှောဖို့ မစဉ်းစားနဲ့။ အဲဒီလို တစ်သီးတစ်သန့်နေတာဟာ ကလေးအတွက် အကောင်းဆုံး ပဲ။ အဓိပ္ပါယ်အရှိဆုံးပဲ”

ကိုမောင်မောင်ဦးသည် နန်းကိန္နရီ၏ မျက်နှာကို မကြည့်ဘဲပြောသည်။ သူ၏ အသံမှာ တိုးညှင်းသည် မှန် သော်လည်း၊ မျက်နှာထားမှာ တင်းတင်းမာမာဖြစ်နေသည် ဟု ကိုကျော့မောင် ထင်သည်။

နန်းကိန္နရီ၏ မျက်နှာမှာ ကြေကွဲဟန် လွှမ်းနေသည် သာမကသေး။ ဝမ်းနည်းဟန် ပေါ်ပေါက်နေသည် သာမက သေး။ ကိုမောင်မောင်ဦး၏ စကားကို နားလည် နိုင်စွမ်းမရှိ သလိုလည်း ဖြစ်နေသည်။

သူတို့သည် အတော်ကြီးကြာအောင် တိတ် ဆိတ်နေကြသည်။ ငြိမ်သက်နေကြသည်။ အလိုလိုနေ ရင်း ကြေကွဲစရာ ကောင်းနေသည်ဟု ထင်ရသည်။

“ကျော့မောင်”

အတော်ကြီးကြာလျှင် ကိုမောင်မောင်ဦး ခေါ်သည်။ ကိုကျော့မောင်သည် ကိုမောင်မောင်ဦး၏ မျက်နှာကို လှမ်း ကြည့်လိုက်သည်။

“ပြန်ကြပါတော့လား”

“ဟင်”

“ပြန်တော့လို့ပြောတာ။ ဒီ နေရာမျိုးက သိပ်ကြာ ကြာနေလို့ ကောင်းတဲ့ နေရာမျိုး မဟုတ်ဘူး။”

ကိုကျော့မောင်သည် ကိုမောင်မောင်ဦး၏ စကားကို မကျေနပ်ချင်။ သို့ရာတွင် ငြင်းပယ်နိုင်စွမ်း မရှိအောင်လည်း ဖြစ်နေရသည်။ ကိုမောင်မောင်ဦး၏ မျက်နှာသွင်ပြင်ကိုကြည့် ရသည်မှာ တကယ်တမ်း ပြန်စေချင်ကြောင်း တွေ့ရသည်။ နန်းကိန္နရီသည် မျက်နှာငယ်ငယ်ဖြင့် သူ့ကို လှမ်းကြည့်

လိုက်ကြောင်း မြင်ရသည်။

ကိုကျော့မောင် ထိုင်ရာမှ ထရသည်။ နန်းကိန္နရီ သည်လည်း သူနှင့် ရောနှောလျက် ထိုင်ရာမှ ထသည်။

“အရီ . . အရီ . . ပြန်ပါဦးမယ်”

နှင့်သူက နှင်နေပါလျက် သည်စကားကို နန်းကိန္နရီ အထစ်ထစ် အငေါ့ငေါ့ ပြောမိသေးသည်။ ကိုမောင်မောင် ဦးသည် နန်းကိန္နရီအား ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်လေသည်။ ကို ကျော့မောင်နှင့် နန်းကိန္နရီတို့ လေးလံနူးနူးသော ခြေလှမ်း များဖြင့် ကိုမောင်မောင်ဦး၏အပါးမှ ခွါခဲ့ကြသည်။ အခန်းထဲ မှ ထွက်ခဲ့ကြသည်။ ကိုမောင်မောင်ဦးသည် နန်းကိန္နရီ၏ နောက်ကျောကို ငေးကြည့်ရင်း ကျန်ရစ်သည်။

အပြန်လမ်းပင် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်ခြင်းက ဆက် လက်လွှမ်းမိုး လိုက်ပါလာခဲ့လေသည်။ ကိုကျော့မောင်သည် လည်းကောင်း၊ နန်းကိန္နရီသည်လည်းကောင်း တစ်ယောက် နှင့် တစ်ယောက် စကား မပြော ဖြစ်ကြ။

နန်းကိန္နရီ၏ မျက်ဝန်းတွင် မျက်ရည်ကြည် ရစ်ဝဲ နေသည်။ မျက်နှာကလေးမှာ ကြေကွဲဝမ်းနည်းဟန်များ ပေါ် ပေါက်နေသည်။ ဤသည်များကို မြင်ရကာ ကိုကျော့မောင် သည် စကားတစ်စုံတစ်ရာ ပြောချင်သည် နှစ်သိမ့်သည့် စကားဆိုချင်သည်။ သို့ပေမယ့် စကားကို မည်သို့ အစပျိုး ရမည် မတွေးတတ်နိုင်။ သူငယ်ချင်း ဖြစ်သူကိုသာ စိတ်ထဲမှာ မကျေမနပ် ဖြစ်နေမိသည်။ အပြစ်တင်ချင် နေမိသည်။ အဘယ်ကြောင့် သည်မျှ စိမ်းစိမ်းကားကား ဆက်ဆံခဲ့ သည်ကို စဉ်းစား၍ မရနိုင်အောင် ရှိသည်။

“ဦးလေး ဘယ်ပြန်မှာလဲ”

“ပါရမီ ရိပ်သာ”

“အရီ လိုက်ဖို့ပေးမယ်”

ကိုကျော့မောင် မငြင်းပယ်မိ။

နန်းကိန္နရီသည် ကားကို ကမ္ဘာအေးစေတီ လမ်း ဘက်သို့ ဦးတည်ခဲ့သည်။ သူမသည် ကားကို အရှိန်ပြင်းစွာ မောင်းနှင်လာသည်။ ကားစီးရသည်မှာ ထိတ်လန့်စရာပင် ကောင်းနေသည်။ ကားအချို့ကို ဖွတ်ကာ သီကာရှောင် တိမ်းသည်။

နန်းကိန္နရီ၏ ရင်ဝယ် အဘယ်မျှ ခံပြင်း နာကြည်းစွာ ဖြစ်နေကြောင်း သူမ၏ အပြုအမူအရ သိသာလာသည်။ စိတ်မှာ ထွေနေပုံရသည်။ ဝေနေပုံပေါ်သည်။ မျက်နှာထား ကလည်း တင်းတင်းမာမာ ရှိလှပါဘိ။ မျက်လုံးသူငယ်အိမ် တွင် မျက်ရည်ကြည် ရစ်ဝဲနေသည်။ အကြည့်သည် ဝေရီနေ သည်။ ကိုကျော့မောင်သည် နန်းကိန္နရီကို ကြည့်ကာ ကြေကွဲ

ရခြင်းသည် ထိုမိန်းကလေးထံမှ မိမိထံသို့ ကူးစက်လာ သည်ဟု ထင်သည်။ စိတ်ထဲတွင် သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ အပေါ် ပိုမိုမကျေမနပ် ဖြစ်ရခြင်းများ ပေါ်ပေါက်နေသည်။

ဘယ်လိုများပါလိမ့်။

သမီးဖြစ်သူအား မြင်ရလျက်က အဘယ့်ကြောင့် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်မနေခဲ့ပါလိမ့်။ အဘယ့်ကြောင့် သည်မျှ စိမ်းစိမ်း ကားကား ဆက်ဆံခဲ့ရပါလိမ့်။ သူသည် ဒေါ်ရေနဲ့သာ ခင်ခင်ကြီးနှင့် ပတ်သက်၍ လည်းကောင်း၊ နန်းကိန္နရီနှင့် ပတ်သက်၍ လည်းကောင်း တကယ်တမ်း စိမ်းကား ပြတ်တောက်နေပြီလား မပြောတတ် နိုင်။ ပါရမီရိပ်သာသို့ ရောက်လာသည်။ အိမ်ရှေ့တွင်ကားကို ရပ်စေရသည်။

ကိုကျောမောင် ကားပေါ်မှ မဆင်းမီ စကားဆိုသည်။

“ဒီကနေ့ အဖြစ်အတွက် ဦးလေး စိတ်မကောင်း ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ဦးလေး ကတိ ပေးပါတယ် ကလေးရယ်။ တစ်နေ့မဟုတ် တစ်နေ့ အဆင်ပြေရပါစေမယ်လို့ ဦးလေး ကတိပေးပါတယ်”

သည်တွင်နန်းကိန္နရီက ကိုကျောမောင် မထင်မှတ်၊ မမျှော်လင့်သော စကားဖြင့် တုန်ပြန်သည်။

“ဦးလေးအရှိကို ဘာဖြစ်လို့ ဒုက္ခပေးရတာလဲဟင်။ ဘာဖြစ်လို့ အရှိဘဝကို ဖျက်ဆီးချင်တာလဲ။ အရှိဘာသာ နေနေတာ အကောင်းသားနဲ့ ဘာလို့ ဦးမောင်မောင်ဦးနဲ့ ဆုံ ပေးခဲ့ရတာလဲ”

သည်တွင် မိမိ၏အပြုအမူမှာ သည်တစ်ကြိမ်တွင် လည်း မျှော်မှန်းသလို ဖြစ်မလာနိုင်၊ မှားယွင်းခဲ့ရ ပြန်ချေပြီဟု ကိုကျောမောင် စိတ်မကောင်းစွာ တွေးနေမိလေသည်။

၇။

မျိုး

တွေ့ချင်တယ်

ရီ

မျိုးထွန်းသိန်းသည် နန်းကိန္နရီ၏ စာတိုကလေးကို လမ်းမီးရောင်ဖြင့် ဖတ်လိုက်သည်။ စာကိုအထပ်ထပ်အခါခါ ဖတ်ပြီး ဖြစ်ပါလျက်၊ စာတွင်လည်း အကြောင်းအရာတစ်ရပ် မှတစ်ပါး အခြားဖော်ပြချက် မရှိပါဘဲလျက် ထပ်၍ဖတ်မိခြင်း ဖြစ်သည်။ သူသည် တွေ့နေကျနေရာသို့ တွေ့နေကျ အချိန်တွင် ရောက်ရှိနေခဲ့သည်။ သည်တစ်ခါ သူက စော၍ ရောက်နေသည်။ နန်းကိန္နရီသည် အခါတိုင်းက အလျင်ရောက်နေကျ ဖြစ်ပါလျက် သည်ကနေ့ နောက်ကျသည်။

စောစောပိုင်းကဆိုလျှင် မျိုးထွန်းသိန်း သရက်ပင် အမြစ်ဆုံတွင် ထိုင်၍ စိတ်ရှည်လက်ရှည် စောင့်နေခဲ့သည်။ လေတိုးသံ လှိုင်းကြက်ခွပ်သံနှင့် ပိုးမွှားများ အော်မြည်သံကို နားထောင်ရင်း၊ အဆုံးအစ မရှိသော အတွေးတို့ကို တွေးနေမိခဲ့သည်။ ကြာသော် ယင်းသို့ စောင့်ဆိုင်းနေရသည်ကို စိတ်မရှည်နိုင်သလို ဖြစ်လာကာ အင်းလျားလမ်းဘက်သို့ ထွက်ခဲ့သည်။ လမ်းမှနေ၍ ကြိုမိပြန်သည်။

အမှောင်သည် ကန်ဝန်းကျင်တောအုပ်၌ သိပ်သည်းစပြု၍ နေခဲ့ပေပြီ။ ငြိမ်သက်ခြင်းသည်လည်း သည်ဝန်းကျင်

ကို စိုးမိုးစပြုနေခဲ့ပေပြီ။ မျိုးထွန်းသိန်းသည် နန်းကိန္နရီနှင့် ပတ်သက်လာလျှင် မိမိတွင် ရှိအပ်သော သိက္ခာကိုပင် ထိန်းသိမ်းနိုင်စွမ်း မရှိဟုထင်သည်။ အရာရာတွင်ပင် သူသည် နန်းကိန္နရီ အလိုကျ လိုက်ပါနေမိလျက် ရှိသည်ဟု တွေးမိသည်။ ယင်းမိန်းကလေးသည် မိမိအား တစ်စ ထက်တစ်စ လွှမ်းမိုးလာသည်ဟု ယူဆသည်။

စင်စစ်တွင်လည်း သူကျင့်လည်နေသော ဝန်းကျင်မှာ အချောအလှတို့ မရေမတွက်နိုင်လောက် အောင်ပေါများလှသော အလှတော။ အလှရွာ။ ယောကျ်ားကလေးတို့၏ ညလယ်အိပ်မက်ကို ကြီးစိုးနိုင်စွမ်းရှိသော အလှပိုင်ရှင်တို့ စုဝေးရာနေရာ။ ထို့ကြောင့်ပင် မိမိအား နန်းကိန္နရီက လွှမ်းမိုးလာခြင်းမှာရပ်ရည်သွင်ပြင် လှပခြင်းတစ်ခုတည်းနှင့် မဟုတ်နိုင်။ အကြောင်းရပ်အမျိုးမျိုးကြောင့်ပင် ဖြစ်မည်ထင်သည်။ ထို မိန်းကလေးသည် သူ့ရင်၌ ဝေဒနာတစ်ရပ်ကို ပေးစွမ်းနိုင်ခြင်းရှိသော ငယ်ချစ်နှင့် ပတ်သက်နေသည်မှာ အဓိကအကြောင်းဖြစ်မည် ထင်သည်။ အဲလစ်နှင့် စပ်လျဉ်း၍ပင် သူနန်းကိန္နရီအား အရေးထားမိခြင်း ဖြစ်သည်။ ဂရုပြုမိခြင်း ဖြစ်သည်။ ယခုတော့လည်း အဲလစ်နည်းတူပင် သူမအပေါ် စွဲလမ်းတွယ်တစ်လျက် ရှိသည့်အဖြစ်ကို မျိုးထွန်းသိန်း သဘောပေါက်လာသည်။

သူတို့သည် အနည်းဆုံး တစ်ပတ် နှစ်ကြိမ်လောက် စာတိုကလေးဖြင့် ချိန်းဆိုမိတတ်မြဲ ဖြစ်သည်။ လှိုင်းကြက်ခွပ်သံနှင့် သစ်ရွက်လေတိုးသံ ညီစီနေသော အင်းလျားကန်တွင် တွေ့ဆုံမိတတ်မြဲ ဖြစ်သည်။ လှပနုနယ်သော စကားလုံး

များ၊ သာယာချမ်းမြေ့ဖွယ်သော အဖြစ်ကလေးများကို အထူးတလည် ရှေးချယ်ပြောတတ်ကြပြီ။

ယခုအခါ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် ဖွင့်ဟဝန်ခံခြင်းမပြုသည့်တိုင် အသားနုလုံး၏ နက်ရှိုင်းသောအပိုင်း၌ သံယောဇဉ် ငြိတွယ်နေသည့် အဖြစ်ကို ရိပ်စားမိကြပြီ ထင်သည်။ ချစ်သည်ဆိုသော စကားတစ်လုံးမှ လွဲလျှင် အခြားသော ယင်းအမိပွယ်သက်ဝင်သည့် စကားများကို ပြောဖြစ်ခဲ့ကြသည်။ ချစ်သည်ဆိုသော စကားကိုမူ နှစ်ယောက်လုံး အလိုလို ရောင်လွှဲမိခဲ့ကြသည်။

မျိုးထွန်းသိန်းသည် ရေနံသာသိုလည်း မကြာခဏ ရောက်ဖူးလေပြီ။ ဒေါ်ရေနံသာ ခင်ခင်ကြီးနှင့် ဆွေမျိုးရင်းချာလို ခင်မင်ရင်းနှီးခြင်းလည်း ရှိခဲ့လေပြီ။ ရေနံသာမှာသူ၏ စားအိမ်သောက်အိမ်ပမာ ဖြစ်ခဲ့သည်။

သို့နှင့်အမျှလည်း သူသည် ဒေါ်ရေနံသာခင်ခင်ကြီး၏ ထူးခြားသောစလေ့တို့ကို မြင်ရသည်။ ဆန်းကြယ်သော အဖြစ်တို့ကို တွေ့ရသည်။ တစ်ဆက်တည်းမှာပင် ယင်းမိန်းမကြီးကို နားလည်နိုင်စွမ်း မရှိလောက်အောင်ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ဤသည်ကောင် သူသည် နန်းကီနွရီအပေါ် ပိုမိုစိတ်ဝင်တစား ရှိလာစေခဲ့ပြန်သည်။ သာမန်ထက်ထူးခြားသော မိသားစုဖွဲ့စည်းပုံမျိုးဖြင့် နန်းကီနွရီတို့ မိသားစုဖွဲ့စည်းထားသည်ဟု ထင်သည်။

ပြည်လမ်းမှသည် အင်းလျား အထက်လမ်း ဘက်သို့ ကားတစ်စီးချိုးကျော့ ဝင်လာသည်။ ကားမှာ နန်းကီနွရီ ကားပင်ဖြစ်သည်။ မော်တော်ကားရှေ့ မီးရောင်သည် မျိုးထွန်းသိန်း၏ ကိုယ်ပေါ်သို့ ကျရောက်လာသည်။ နန်းကီနွရီသည် မျိုးထွန်းသိန်းကို ကားမီးရောင်ဖြင့် မြင်ရမည်မှာ သေချာသည်။ သို့ရာတွင် သူမ သည် မျိုးထွန်းသိန်း အနီးတွင် ကားကို ထိုးရပ်လိုက် ခြင်း မပြု။ မျိုးထွန်းသိန်းကို နှုတ်မဆက်။ ကားကို ဆက်လက် မောင်းနှင်သွားသည်။ ဆုံနေကျ သရက်ပင်အရိပ်သို့ အရောက် မောင်းနှင် သွားသည်။

မျိုးထွန်းသိန်း လာလမ်းအတိုင်း ပြန်လျှောက် လာခဲ့သည်။ သူ သရက်ပင် အရိပ်သို့ ရောက်သောအခါ နန်းကီနွရီသည် သစ်မြစ်ဆုံတွင် ထိုင်မိနေပြီ ဖြစ်သည်။ သူရောက်လာသည်ကို လှည့်မကြည့်။ အဝေးသို့ ငေးနေဟန် တူသည်။ သူသည် အမျိုးသမီးနှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် ပင်ထိုင် လိုက်သည်။ ရုတ်တရက် စကား မပြောဖြစ်ကြသေး။

မျိုးထွန်းသိန်း စီးကရက်ကို ထုတ်ယူမီးညှိသည်။

“အရိုအတွက် တစ်လိပ် မရဘူးလားဟင်”

နန်းကီနွရီ၏ စကားကို အံ့ဩသွားရသည်။

“အရို သောက်တတ်လို့လား”

ပြန်မေးသည်။

“သောက်တတ်တယ်လို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး။

သောက်ကြည့်ချင်လို့ပါ”

မျိုးထွန်းသိန်းသည် နန်းကီနွရီ အတွက် စီးကရက် တစ်လိပ် ထုတ်ယူ မီးညှိ မေးလိုက်သည်။

“ဆေးလိပ် သောက်တာဟာ တွေးစရာတွေနဲ့ ရင်မှာ ပြည့်သိပ်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်အဖို့ အကောင်းဆုံး ဖြစ်ဆေးဆိုတာ ဟုတ်သလား ကိုမျိုး”

နန်းကီနွရီ စီးကရက်ကို လှမ်းယူရင်း ဆိုသည်။

“အရိုကို ဘယ်သူက ဒီ တရားဟောလိုက်သလဲဟင်”

“ကြားဖူးသလား လို့ပါ”

အမျိုးသမီးသည် စီးကရက်ကို ရှိုက်ဖွာလိုက်သည်။ ချက်ချင်းမှာပင် မီးခိုးသီးကာ ချောင်းတဟုတ်ဟုတ် ဆိုးလာသည်။ မျိုးထွန်းသိန်းသည် သူမ၏ စီးကရက်ကို ဆွဲယူကာ လွှဲပစ်လိုက်သည်။

“အလကားပါ အရိုရယ်၊ အကျင့် မလုပ်စမ်းပါနဲ့၊ ဒါဟာ ဆေးလိပ်သောက်တတ်တဲ့ လူတွေရဲ့ ဆင်ခြေပါ။ အရက်သမားတွေ ဆိုရင်လဲ ဒီလို ပြောတတ်ကြတာပဲ”

“ကိုမျိုး အရက် သောက်တတ်သလားဟင်”

“တစ်ခါတစ်လေပါ။ အပေါင်းအဖော် ကောင်းတဲ့ အခါမျိုးပါ။ နေစမ်းပါဦး၊ ကနေ့ အရို ဘယ်လို ဖြစ်လာသလဲဟင်။ ဘာဖြစ်လို့ ဒါတွေကို မေးနေရတာလဲ”

နန်းကီနွရီထံမှ ရုတ်တရက် အသံထွက်မလာ။ သက်ပြင်းတစ်ချက် ရှိုက်လိုက်သည်ကိုသာ တွေ့ရသည်။

ကားတစ်စီး၏ မီးရောင်ဖြင့် နန်းကီနွရီကို မြင်ရသည်။

လေတိုးရှေ့လျက် ရှိသောကြောင့် ထုံးဖွဲ့ ထားဟန် မတူသော ဆံပင်သည် ဖွားရား လွှင့်နေသည်။ ဆံပင်သည် မျက်နှာကို ရစ်သိုင်းထားသည်။ မျက်နှာတစ်ပြင်လုံးကို သိုင်းယှက်ထားသည်။ ထိုကြောင့်လည်း သူမ၏ မျက်နှာအနေအထား မည်သို့ရှိသည်ကို မမြင်သာနိုင်။ မီးရောင်သည် မျက်ခနဲ ကျရောက်လာ ပြီးနောက် ရုတ်ခြည်း ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ သူတို့အပါးတွင် အမှောင် ပြန်လည် လွှမ်းမိုးလာသည်။

“ကိုမျိုး”

နန်းကီနွရီ ခေါ်သည်။ မျိုးထွန်းသိန်း မထူးမိ။

“ကိုမျိုး”

ထပ်၍ ခေါ်လာပြန်သည်။

“ဘာလဲ အရို”

“အရိုကို အဲလစ်အကြောင်း ပြောပြပါလားဟင်”
မျိုးထွန်းသိန်းသည် နန်းကိန္နရီကို နားမလည်နိုင်
အောင်ရှိကာ အမှောင်ထဲမှာပင် စူးစိုက်ကြည့်နေမိသည်။
“သူ့အကြောင်း မကြားချင်ဘူးဆို စိတ်မဝင်စားပါ
ဘူးဆို”

“ဒါက ဟိုတုန်းကပါ။ အခုတော့ အရို သူ့အကြောင်း
သိပ်ကိုကြားချင်တယ်။ လိပ်တို စိတ်ဝင်စားတယ်”

“ဒါပေမယ့် ကိုယ်ကတော့ အဲဒီအကြောင်း မပြော
ချင်တော့ပါဘူး”

“ကိုမျိုးတို့ ယောက်ျားတွေဟာ ဒီလိုပဲလားဟင်”
“ဘာကိုလဲ အရို”

“ကိုယ် စိတ်ဝင်စားတဲ့ အချိန်မှာ သူ့အကြောင်း
မကြာခဏပြောချင်ပေမယ့် စိတ်မဝင်စားတော့ဘူးဆိုတာနဲ့
တစ်ပြိုင်နက် ပြောဖို့ ဝန်လေးတတ်ကြတာပဲ လား”

“ဒီလိုမျိုးတော့ မဟုတ်ပါဘူးကွယ်။ တစ်ခါထွန်းက
ဒီအကြောင်းပြောတော့ အရိုစိတ်မှာ အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ခဲ့
ရတယ် မဟုတ်လား။ ဒါကြောင့် မပြောချင်တော့တာပါ”

နန်းကိန္နရီ စကားမဆက်ဘဲ နေသည်။ မျိုးထွန်း
သိန်းသည်လည်း စီးကရက်ကို ရိုက်ဖွာနေသည်။

“အရို ဘာဖြစ်လို့ အဲလစ်ရဲ့ အကြောင်းကို သိချင်
လာတာလဲဟင်”

မျိုးထွန်းသိန်းသည် စီးကရက်တို့ကို ရေထဲသို့ လှမ်း
ပစ်ခြင်းနှင့် အတူမေးလိုက်သည်။ သူ့အမေးကို နန်းကိန္နရီ
မဖြေ။

“အရို ရင်မောတယ် ကိုမျိုးရယ်”

သူမသည် သည်စကားကိုသာ ညည်းညူသလို ရေ
ရွတ်လိုက်သည်။ မျိုးထွန်းသိန်း သူမနှင့် နီးကပ်သည်ထက်
နီးကပ်အောင် တိုးလာသည်။

“အရို ဘာဖြစ်နေသလဲကွယ်”

သူသည်လည်း ညည်းညူသဖြင့်ပင် မေးမိသည်။

“အရိုကိုယ် အရို ဘာဖြစ်နေမှန်းမသိဘူး ကိုမျိုး။
တစ်ခုခုဖြစ်နေတာတော့ အမှန်ပါပဲလေ။ အရို ကိုယ်တိုင်သော်
လည်းကောင်း၊ အရိုနဲ့ပတ်သက်လို့ သော်လည်းကောင်း
လောကကြီးမှာ တစ်စုံတစ်ခု ဖြစ်နေတာတော့ အမှန်ပါပဲ။
ဘာတွေ ဖြစ်နေတယ် ဆိုတာကို အရိုအနေနဲ့ မသိနိုင်တာဘဲ
ဖြစ်လိမ့်မယ် ထင်ပါတယ်”

“ကိုယ်တော့ မထင်မိဘူး အရို။ ဘာမှ မဖြစ်ပါ ဘူး၊
အခြေအနေ ပုံမှန်အတိုင်းပါပဲ။ ပြီးတော့လဲ အရိုအနေနဲ့ လော
ကကြီးမှာအစစပြည့်စုံနေတာပဲဟာ အရိဟာ ကံကောင်းတဲ့

မိန်းကလေး တစ်ယောက်လို့ ထင်တယ်”

နန်းကိန္နရီသည် မျိုးထွန်းသိန်းဘက်သို့ လှည့်လိုက်
သည်။

“အရိုနဲ့ပတ်သက်လို့ ကိုမျိုးဘာတွေ သိထားလဲ”

“ဘာတွေ သိထားရမှာလဲအရိုရဲ့။ အရိဟာလူတယ်။
ပညာတတ်တယ်။ ချမ်းသာတယ်။ ကံ လောကကြီးမှာ ဒါ
တွေရှိနေမှ တစ်ခြား ဘာလို့သေးသလဲဟင်”

“လွယ်လိုက်တာကိုမျိုးရယ်။ ဒီသုံးမျိုးတည်းနဲ့ လူ့
ဘဝတည်ဆောက်လို့ ရတမ်းလို့ အရိတော့ မထင်ပါဘူး။
တကယ်လို့ အဲဒီသုံးမျိုးနဲ့ ဖွဲ့စည်းထားတာကို ဘဝလို့ဆိုဦး
အရိဟာ ဒါတွေအတွက်လဲ ရင်မောနေဦးမှာပါပဲ။ ခက်ပါ
တယ် ကိုမျိုးရယ်။ အရိဖြင့် ရင်မောတယ်။ အစစအရာရာ
အတွက် ရင်မောနေမိတယ်”

နန်းကိန္နရီ ကန့်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။ ရေပြင်၌
အရိပုံထင်နေသောလမ်းမီးတိုင်မှ မီးလုံးကလေးများ၏ လှုပ်
လီလှုပ်လှဲအသွင်ကို ကြည့်နေသည်။ အမှန်ပြောရလျှင်
တော့ နန်းကိန္နရီ တကယ်တမ်း ရင်မောနေသည်။ ဘဝတစ်
လျှောက်လုံးမှာ သည်တစ်ကြိမ် ရင်အမောရဆုံးပင်ထင်သည်။
စင်စစ်ဘဝတစ်လျှောက်လုံးတွင် ရင်မောရသော အကြိမ်တို့
များစွာ ပေါ်ပေါက်ခဲ့ဖူးသည်။ ရင်မောဖွယ်အဖြစ်နှင့် အကြိမ်
ကြိမ် ကြုံတွေ့ဖူးသည် မှန်စေဦး။ အခါတိုင်းက သည်မျှ ရင်
မမောစဖူး ထင်သည်။

ဆောင်းတို့သည် အခါတိုင်း နှစ်များထက် အေးစပြု
နေတို့သည်လည်း တစ်နှစ်ထက် တစ်နှစ် ပူစပြုဟု လူတို့
အထင်ရောက်ကြသည်။ ထိုသို့ပင်ဖြစ်မည် ထင်ပါသည်။
လတ်တလော ခံစားရမှုသည် လွန်လေပြီးသော ကာလက
ခံစားရမှုထက် သာလွန်မြဲ ဖြစ်လိမ့်မည်လား မပြောတတ်။

အရာအားလုံးကို သတ္တုချ ကြည့်မိလေလျှင် ကိုကျော
မောင်ကိုပင် အပြစ်တင်ချင်နေသည်။ ကိုကျောမောင်၏
ပယောဂကြောင့် သည်သို့ဖြစ်ရသည်ဟု ထင်သည်။ အကယ်
၍ သူကသာ ဆက်စပ်မလာပါလျှင် ကိုမောင်မောင်ဦးနှင့်
ဆုံနိုင်ဖွယ် အကြောင်းမရှိ။ ယင်းသို့ဆိုလျှင်လည်း နန်းကိန္နရီ
တွင် လတ်တလော ရင်မောမှုတို့ ပေါ်ပေါက်ခဲ့လိမ့်မည်
မဟုတ်ချေ။

သို့ပေမယ့် ကိုမောင်မောင်ဦးနှင့် ဆုံရမည်ဆိုစဉ်က
အဘယ်မျှ ရင်ခုန်ရသည်။ အဘယ်မျှ ဆန့်စောမိသည်
အဘယ်မျှ စိတ်နှလုံးဝယ် ပူနေရသည်ကိုလည်း အသိ
သားပင်။ သည်စဉ်က မြင်တွေ့ချင်သောဆန္ဒ ပြင်းပြလှသော
ကြောင့် ခြောက်ခြောက်ခြားခြား တုန်တုန် လှုပ်လှုပ်ကြီးပင်

ဖြစ်ခဲ့ရသေးသည်။ တကယ်တမ်း ဆုံတွေ့မိချိန်တွင်မူ အရာရာသည် ကြေကွဲဖွယ်ရာသာ လွှမ်းနေသည်ဟု ထင်သည်။ ကိုမောင်မောင်ဦး၏ လက်ခံတွေ့ဆုံတွေ့မှုမှာ အေးစက်စက်နိုင်သည်။ စိတ်မပါသလို ဖြစ်နေသည်။ ကြိုဆိုမှုမှာလည်း အသည်းနှလုံးမှ ပါသည်ဟု မထင်ရ။ လိုက်လံမှုမရှိ။ ဤသည်ကို မြင်ရလေလျှင် နန်းကိန္နရီ အမှန်ပင် စိတ်မကောင်းနိုင်အောင် ရှိရသည်။ စိုးရိမ်ထိတ်လန့်ရှုမှုများသည်လည်း ပေါ်ပေါက်ခဲ့လေသည်။ အထူးသဖြင့် မိမိ၏ပကတိဘဝ အခြေအနေကို ပြန်လည်ဆန်းစစ်ဖို့ ဖန်တီးလာသည် ထင်မိ၏။ မိမိအား ဒေါ်ရေနဲ့သာ ခင်ခင်ကြီး ပေးစားခဲ့သည်။ ဤသည်မှာ မိမိသည် ဒေါ်ရေနဲ့သာ ခင်ခင်ကြီး၏ ရင်သွေး၏ ရုပ်သွင်ပြင်နှင့် တူညီသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ သို့တိုင် နန်းကိန္နရီသည် မိမိကိုယ်ကို ဒေါ်ရေနဲ့သာခင်ခင်ကြီး၏ သမီးအရင်းအစစ်အမှန်ဟု ဝန်ခံခဲ့ရ။ ယင်းသို့ ဝန်ခံရလောက်အောင် တိကျပြည့်စုံသော အထောက်အထား မရှိခဲ့။ အခြား တစ်စံတစ်ယောက်ကမျှလည်း ထိုအဖြစ်ကို ထောက်ခံမှု မရှိခဲ့။

အကယ်၍ ကိုမောင်မောင်ဦး ကိုယ်တိုင်က မိမိအား လှိုက်လှဲစွာ ကြိုဆိုခဲ့လေလျှင် ဖြေသာစရာရှိပါသေးသည်။ သူ၏ သမီးအဖြစ် လက်ခံဆက်ဆံခဲ့လျှင် မျှော်လင့်ချက်ရှိပါသေးသည်။ သူ၏ လှိုက်လှဲမှုမရှိသော ကြိုဆိုပုံကြိုဆိုနည်းသည် မိမိကိုယ်ကို သံသယများစွာ ဝင်လာစေသည်ဟု နန်းကိန္နရီထင်သည်။

သည်အကြားတွင် အလစ်၏ ပြဿနာကတစ်မှောင်း။ အလစ်ဆိုသူနှင့် ပတ်သက်၍ မျိုးထွန်းသိန်းက အစဖော်ပေးခဲ့ပြီးနောက် နန်းကိန္နရီ၏ ရင်မှာ မိမိကိုယ်ကို မိမိမရှင်း။ မိမိနှင့် ရုပ်ရည်သွင်ပြင် တူညီသော အခြားမိန်းကလေး တစ်ယောက်ရှိသည်ဆိုခြင်းမှာ မိမိကိုယ်မိမိ ဒေါ်ရေနဲ့သာ ခင်ခင်ကြီး၏ ပျောက်ဆုံးနေလေသောသမီး အကယ်စစ်စစ် ဖြစ်သည်ဆိုခြင်းကို မသေချာစေသလို ဖြစ်ခဲ့သည်။ မရရာစေသလို ဖန်တီးခဲ့သည်။ ထိုစကားသည် သူမ၏ ဘဝကို ခြိမ်းခြောက်လာခဲ့သည်။ အစတွင် ဒေါ်ရေနဲ့သာခင်ခင်ကြီးက ကိုယ်တိုင်ကလည်း နန်းကိန္နရီအား သူမ၏ သမီးအဖြစ် စိတ်နှလုံး ဝန်းဝန်းချ၍ ဆက်ဆံခဲ့ကြောင်း မြင်ရသည်။ အလစ်ပြဿနာကို အစဖော်ပြီးကတည်းက သူမ၏ စိတ်ဓာတ်တွင် တစ်မျိုးတစ်မည်ဖြစ်ခဲ့ပုံရသည်ဟု ထင်သည်။ သံသယရှိနေပုံ ပေါ်လွင်လာသည်။ မျိုးထွန်းသိန်းထံမှ အလစ်၏ အကြောင်းကို တစ်စွန်းတစ်စ ဆိုသလို ကြားလိုလျက် ရှိကြောင်းတွေ့ရသည်။ သည်အဖြစ်များကို ဒေါ်ရေနဲ့သာခင်ခင်ကြီးက အဘယ်မျှ ဖုံးလွှဲလျက် ဆက်ဆံခဲ့သည်ဆိုစေ၊ နန်းကိန္နရီ သိပါသည်။

အကဲခတ်မိပါသည်။ မိမိကိုယ်ကို အလစ်၏ နေရာ ဆက်ခံထားရသူလေလား စဉ်းစားမိမိပြုလာသည်။ မျိုးထွန်းသိန်း၏ အလစ်ဟူသည် လူ့လောက၌ တကယ်တမ်းရှိနေလေသလော။ ဒေါ်ရေနဲ့သာခင်ခင်ကြီးသည် အလစ်အား တွေ့မြင်ရလေလျှင် မည်သို့ ရှိနေလေမည်နည်းမပြောတော့။

အလစ်ဆိုသူသည် တကယ်တမ်း ဒေါ်ရေနဲ့သာ ခင်ခင်ကြီး၏ သမီးဖြစ်နေခဲ့ပါလျှင် မိမိကိုယ်ကို မည်သူ့ သားသမီးအဖြစ် သတ်မှတ်ရပါမည်နည်း။ ရေနဲ့သာသို့ ရောက်မလာမီကလုပ်ပင် မိမိ၏အတိတ်ကာလသည် မှုန်ဝါးနေဦးတော့မည်။ ပစ္စုပ္ပန်သည်လည်း မရေမရာရှိနေပေဦးမည်။ အနာဂတ်အတွက်ကိုမူ မစဉ်းစားပုံလောက်အောင် ပါပဲကလား။

ယင်းသို့သာဆိုပါက နန်းကိန္နရီသည် ဆက်လက်၍ မိမိကိုယ်မိမိ ပျောက်ဆုံးနေလေဦးတော့မည်ပင်ဖြစ်သည်။

သည်အကြောင်းများကို ဆက်စပ်တွေးတောမိသော အခါ နန်းကိန္နရီ အကယ်ပင် ရင်မောရသည်။ ဘဝတစ်လျှောက်လုံး၌ သည်တစ်ကြိမ် ရင်အမောရဆုံး ဖြစ်မည်ပင် ထင်လာသည်။

ဝန်ခံရကြတစ်ခင်းဆိုလျှင် နန်းကိန္နရီသည် လက်ရှိဘဝကို တွယ်တာသည်။ မြတ်နိုးသည်။ ခုံမင်သည်။ စင်စစ်ပစ္စုပ္ပန်ဘဝမှာ တွယ်တာခုံမင်စရာကောင်းသည်လည်း အမှန်ပင်။ အိပ်မက်ထဲမှာသော်မျှ မမြင်မက်ဖူးသော ဘဝမျိုးကိုရနေခဲ့သည်။ သည်ဘဝမှ လျှောက်ကျရမည့်အဖြစ်၊ သည်ဘဝကို စွန့်လွှတ်ရမည့် အဖြစ်မျိုးကို နန်းကိန္နရီသာမဟုတ်၊ မည်သူမျှ လိုလားနိုင်လိမ့်မည်လည်း မထင်မိပါပေ။

“ကိုမျိုး”
 နန်းကိန္နရီ ခေါ်စမ်းကြည့်သည်။
 မျိုးထွန်းသိန်းက
 “ဟင်”
 ဟု ထူးသည်။
 “ဒီကနေ့ည အရိတို့ သိပ် တိတ်ဆိတ်တယ်။ စကားပြောပါဦးလားဟင်”
 “ဘာပြောရာမှာလဲ အရီ”
 “ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့၊ ပုံပြင်တစ်ပုဒ်ပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ အရင်ညတွေကလို ကဗျာတွေပဲ ဖြစ်ဖြစ် ရွတ်ပြပါလား ကိုမျိုး”
 “တိတ်ဆိတ်နေတာကိုတော့ ကိုယ်လဲ မလိုလားပါဘူး အရီ။ ဒါပေမယ့် ဘာကြောင့်မှန်း မသိဘူး။ ဒီကနေ့ည တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်နေချင်မိတယ်”
 “ကိုမျိုး တွေးနေသလားဟင်”
 “တွေးတယ်လို့လဲ မဟုတ်ပါဘူး”

“တိတ်ဆိတ်နေတဲ့အချိန်မှာ အဲလစ်ဟာ ကိုမျိုးရဲ့ အတွေးထဲ ရောက်မလာဘူးလား”

“ဒါကို ထားလိုက်စမ်းပါ အရီ”

“သူ ဘယ်မှာ ရှိတယ်ဆိုတာ ကိုမျိုးသိလား”

“ကွဲကွာ သွားကြတာကြာပြီပဲ၊ တကူးတကနဲ့ မစုံ စမ်းဘဲ နေခဲ့တာ ကြာပြီပဲ”

“တကယ်လို့ စုံစမ်းရင် ရှာတွေ့မယ် ထင်သလား”

“ဘာဖြစ်လို့ ဒီစကားကို ပြောရတာလဲ အရီ”

“အရီ သူ့ကိုတွေ့ချင်တယ်”

နန်းကိန္နရီစကားကြောင့် မျိုးထွန်းသိန်း အံ့အား သင့်သွားပုံရသည်။

“အရီ သူ့ကိုစိတ်ဝင်စားနေသလားဟင်”

“စိတ်ဝင်စားရုံတင်မကဘူး။ သူဟာ အရီဘဝထဲ မှာ အရေးပါဆုံး လူတစ်ယောက်ပဲ ကိုမျိုး”

“အဲဒါကို မေးထားလိုက်ပါလား အရီ၊ တကယ် တော့ တစ်ခါက အရီပြောသလို သူနဲ့ အရီဟာ မတော်တဆ ရုပ်ချင်းဆင်တာပဲဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ ဒီထက်ပိုပြီးအဓိပ္ပာယ်ရှိမှာ မဟုတ်ဘူး”

“အရီအတွက်တော့၊ ဒါကိုက အဓိပ္ပာယ် ရှိနေမှာ ပါကိုမျိုး”

“ကိုယ် တောင်းပန်ပါတယ်အရီ၊ ကိုယ့်ကို ခွင့်လွှတ် ပါ။ အဲလစ်အကြောင်း စမိတာ ကိုယ့်အမှားပါ”

“ကိုမျိုး မမှားပါဘူး”

မျိုးထွန်းသိန်း အစဉ်းစားရ ခက်သလို ရှိသွားသည်။ သက်ပြင်းရှိကံသံ ကြားရသည်။ အတော်ကြီးကြားမှု သူသည် ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်ဟန်ဖြင့် ပကား ဆိုသည်။

“ထားပါတော့လေ၊ ဒါပေမယ့် အဲလစ်နဲ့ ပတ်သက် လို့ ကိုယ့်မှာ ခံယူချက်တစ်ခုရှိတယ် အရီ။ ကိုစောညိမ်းရဲ့ ပွင့်ဦးသီချင်း ကြားဖူးတယ် မဟုတ်လား ဟင်”

“သေသေချာချာ ကြားဖူးတာပေါ့”

“ကိုစောညိမ်းဟာ အဲဒီသီချင်းကို အဓိပ္ပာယ်ရှိရှိနဲ့ ရေးခဲ့တာပါ။ ပထမဆုံး အချစ်ဦးဖြစ်တဲ့ မိန်းခလေးကို တယောတစ်လက်ပိုက်ပြီး တစ်ချိန်က မတွေ့တွေ့အောင် လိုက်ရှာခဲ့တယ်။ ရှာစဉ်က မတွေ့ခဲ့ဘူး။ နောက်တော့ ဒီမိန်း ကလေးဟာ သူ့အလိုအလျောက်ရောက်လာတယ်။ ဒီအခါ မှာ သူဟာ အဲဒီမိန်းကလေးကို ဘယ်လိုမှ မချစ်နိုင်တော့တာ တွေ့ရတယ်။” ပွင့်ဦးကြွေးမဖြစ်ကွယ်။ မပန်စေချင်ရက်တော့ တယ်” လို့ဆိုခဲ့တယ်။ ကိုယ်နဲ့ အဲလစ်ဟာလဲ ဒီသဘော ပါပဲ။ တကယ်လို့ ကိုယ်နဲ့သူထပ်တွေ့ခဲ့ရင် သူ့ကို ကိုယ်

ဘယ်လိုမှ ချစ်လို့ရတော့မယ် မထင်ဘူးအရီ”

နန်းကိန္နရီသည် အမှောင်ထဲမှာလင် မျိုးထွန်းသိန်းကို စူးစိုက်ကြည့်လာပြန်သည်။ စီးကရက် မီးရဲရဲကလေး၏ အလင်းရောင်ဖြင့် မြင်ရသော မျက်နှာကိုလင် မမှိတ်မသုန် ငေး နေပြန်နေလေသည်။

“ပြောစိလက်စနဲ့ ပြောပါရစေတော့ အရီ။ အခုအချိန် မှာ ကိုယ် ဘယ်သူ့ကို ချစ်သလဲလို့ မေးရင်ကိုယ် အမှန် ကန်ဆုံးနဲ့ အတိကျဆုံး အဖြေကို ပေးပါမယ်။ ကိုယ်လေ အရီကို ချစ်တယ်”

မျိုးထွန်းသိန်းက ပိုမို လေးနက်စေလိုသော သဘော ဖြင့် စကားနောက်ဆုံးပိုဒ်ကို အသံဖြင့်ကာ ပြောလိုက်သည်။ နန်းကိန္နရီသည် တိတ်ဆိတ်မြဲ တိတ်ဆိတ်နေသည်။ ငြိမ် သက်မြဲ ငြိမ်သက်နေသည်။ အကြည့်ကိုလည်း မလှုံမပြောင်း ဘဲ နေခဲ့သည်။ မျိုးထွန်းသိန်း စကား ဆက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ကိုယ်ပြောတာကို အရီယုံချင်မှ ယုံပါ။ ကိုယ့်အချစ်ကို လက်ခံချင်မှ လက်ခံပါ။ အဲလစ်နဲ့ ကိုယ်နဲ့ တွေ့ခဲ့ကြတဲ့ အချိန်မှာ ကိုယ်တို့ သိပ်ငယ်ကြသေးတယ်။ အချစ်ဆိုတာကို ဟုတ်တပတ်တိတ် ခံစားတတ်တဲ့ အရွယ်မျိုး မဟုတ်ခဲ့ပါဘူး။ သူနဲ့ကိုယ်ဟာ အနေနီးတယ်၊ အထိအတွေ့ များတယ်။ ဒီနည်းနဲ့ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ချစ်တယ် လို့ ထင်ခဲ့ကြတယ်။ နီးနီးကပ်ကပ် နေကြတော့ အပေါင်း အသင်းတွေ သူငယ်ချင်းတွေကလဲ စွပ်စွဲခဲ့ကြတယ်လေ။ သမီးရည်းစားအဖြစ်သတ်မှတ်ခဲ့ကြတယ်။ ဒီလိုနည်းနဲ့ ချစ် တယ်လို့ ထင်ခဲ့ကြတယ်။ ဒါပေမယ့် အသည်းနှလုံးက နှစ်နှစ် ကာကာ ချစ်တတ်လာတာမျိုးတော့ မဟုတ်ခဲ့ဘူးဆိုတာ၊ အခုကိုယ် သဘောပေါက်လာတယ်။ ဒါကြောင့်လဲ တစ် ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ကွဲကွာခဲ့ကြတဲ့ကိစ္စမှာ ဘာမဟုတ် တဲ့ အဖြစ်ကလေးကို ဟိမဝန္တာ ချဲ့ခဲ့မိကြတယ်။ အလိုလို နေရင်း စိမ်းကားဖို့ စိတ်ကူးခဲ့ကြတယ်။ ဒီလိုနည်းနဲ့ သူနဲ့ ကွဲကွာခဲ့ကြတာပါပဲ အရီ”

ယခုတိုင်အောင် နန်းကိန္နရီ တိတ်ဆိတ်ဆဲ၊ ငြိမ်သက် ဆဲ ရှိသေးသည်။ မျိုးထွန်းသိန်း၏ စကားများကို စူးစိုက်နား ထောင်နေသည်။

“ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဝန်ခံရရင် အဲလစ်နဲ့ ကွဲကွာပြီးတဲ့ နောက် မိန်းကလေးတွေ အများကြီးနဲ့ တွေ့ခဲ့ပါတယ်။ ချစ် တယ်ဆိုတဲ့ ပဟောဠိကိုလဲ အခါခါဂုဏ်ခံဖူးပါတယ်။ ဒါပေ မယ့်အရီရယ်၊ သူတို့တော့ အပေါ်မှာ လှိုက်လှဲမှု၊ လေးနက်မှု မရှိဘူးဆိုတာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အသိပါ။ ကိုယ်က ချစ်လို့ မရသေးဘူးဆိုတာ တစ်စ ထက်တစ်စ နားလည်လာတယ်။

ဒီလိုနဲ့အချစ်ဆိုတာ ကိုယ့်ရင်မှာ ဆက်ပြီး ပဟေဠိပဲ ဖြစ်ခဲ့ရ တယ်။ အရိအပေါ်မှာတော့ ဒီလိုမျိုး မဟုတ်ပါဘူးကွယ်။ ကိုယ်ဟာ အခါတိုင်းကလို ချစ်တယ်လို့ ပြောရမှာကို ဝန် လေးသလို ရှိခဲ့ရတယ်။ နောက်တစ်ခုကလဲ အရိက ကိုယ့်ကို မချစ်ပါဘူး ဆိုရင်တောင်မှ ခွင့်လွှတ်ဖို့ အသင့်ရှိနေတာ တွေ ရတယ်။ စင်စစ်မတော့ ဒါဟာ ကိုယ်အရိုကို နှစ်နှစ်ကာကာ ချစ်လို့ပဲလို့ နားလည်လာတယ်”

နန်းကိန္နရီ လှုပ်ရှားလာသည်။ အကြည့်ကို လွှဲပြောင်း လိုက်သည်။ သူမက ပြောခဲ့ပါသည်။

“ကိုမျိုးဆီက တစ်နေ့မဟုတ် တစ်နေ့ ဒီစကား မျိုး ကြားရလိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်ထားတာမို့ ကိုမျိုးစကားကို အရို မအံ့ဩပါဘူး။ ထားပါ။ ဒါပေမယ့် အရို တစ်ခုမေးမယ် ကိုမျိုး မှန်မှန်ဖြေမလားဟင်”

“အရိုကို ကိုယ်တစ်ခါမှ မညာခဲ့သေးဘူး ဆိုတာ ယုံပါအရိ”

“ဒီတစ်ခါလဲ မညာလိုက်ပါနဲ့လို့ အရိုတောင်း ပန်ပါ တယ် ကိုမျိုး။ ကိုမျိုးရဲ့ အချစ်ကို အရိုယေဘုယျ လက်ခံခဲ့ ပြီပဲ ထားပါ။ ဒါကအရိဟာ စောစောက ကိုမျိုး ပြောခဲ့သလို လှလို့၊ ပညာတတ်လို့၊ ပစ္စည်းရှိလို့ ဆိုတဲ့ အခြေအနေ၊ အနေ အထားအရ ပြောတာ။ အကယ်လို့ အရိုမှာ ကိုမျိုးထင်မှတ် တဲ့ အခြေအနေ၊ အနေ အထားမျိုးမဟုတ်ခဲ့ဘူးဆိုရင်၊ အရို ဟာရေနဲ့သာလို့ အိမ်မှာ နေတာမျိုးမဟုတ်ဘူး။ ရေနဲ့သာ ဒေါ်ခင်ခင်ကြီးရဲ့ သမီး မဟုတ်ဘူး။ အခုလို ကိုယ်ပိုင်ကားနဲ့ ကျောင်းတက်တဲ့ အဆင့်မျိုး မဟုတ်ဘူး ဆိုရင်ကော၊ ကိုမျိုး အရိုကို ချစ် နိုင်ဦးမှာလား”

နန်းကိန္နရီ၏ စကားကို မျိုးထွန်းသိန်း ရယ်ပစ်လိုက် သည်။ သူ၏ ရယ်မောမှုကို နန်းကိန္နရီ ကိုယ်တိုင် သဘော မကျ နိုင်သလို ဖြစ်သွားသည်။

“အရို ရယ်စရာ ပြောတာမဟုတ်ဘူး ကို မျိုး။ တကယ်ပြောတာ”

“အရိုကို ချစ်တယ်ဆိုတာ စောစောက ဟာတွေ ကြောင့်လို့ ထင်သလားဟင်”

မျိုးထွန်းသိန်းသည် ပြန်လည် တည်ကြည်သွား သည်။ သူ၏ အသံမှာ နာကြည်းဟန် ပါသည်။

“အပိုကြားတာတော့ မဟုတ်ပါဘူးအရို။ ကိုယ်သာ အဲဒီဟာမျိုးတွေကို မက်မောခဲ့မယ် ဆိုရင် ဝမ်းစာရှာရင်း အကုသိုလ်တန်ဆာတောင် မလိုခဲ့ပါဘူး ကွယ်။ ယောက္ခမ လုပ်စားနဲ့နိုင်ငံခြားသွားပြီး ပညာသင်ခွင့်ရတာ ကြာလှပါပြီ။ ဒါတော့ကို မမက်မောပါဘူး။ အရိုကို ချစ်တယ်ဆိုတဲ့နေရာ

မှာလဲ ဒါတွေ မပါပါဘူး။ တကယ်လို့ အရိဟာ လမ်းပေါ်က မိန်းကလေး တစ်ယောက်ဖြစ်နေရင်၊ ဒါမှမဟုတ် ဖြစ်လာ ခဲ့ရင်လဲ ကိုယ့်မိတ်ထားဟာ ပြောင်းလဲမှုမှာ မဟုတ်ပါဘူး”

နန်းကိန္နရီ ဘာမှ မပြောတာ။

မျိုးထွန်းသိန်းသည်လည်း စကားမပြောဖြစ်ပြန်။ ထိုအခါ သူတို့အကြားမှာ တိတ်ဆိတ်ခြင်း လွှမ်းမိုးလာ သည်။ သစ်ရွက် လေတိုးသံနှင့် လှိုင်းကြက်ခွပ်သံတို့သည် ပေါ်ထွက် လာပြန်လေသည်။

“ကိုမျိုး”

အတော်ကြီးကြာလျှင် နန်းကိန္နရီ ခေါ်သည်။

မျိုးထွန်းသိန်း သူမဘက်သို့ လှမ်းကြည့်သည်။

ကားမီးရောင်ဖြင့် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ဖြင့်ရသည်။ သူမ၏ မျက်ဝန်းတွင် မျက်ရည်ကြည် ရစ်ဝ လျက်ရှိကြောင်း မျိုးထွန်းသိန်း အံ့အားသင့်စွာတွေ့ရသည်။

နန်းကိန္နရီ၏ လက်တစ်ဘက်သည် မျိုးထွန်းသိန်း၏ လက်ဖမ်းပေါ်သို့ ကျရောက်လာသည်။ တင်းတင်း ကျပ်ကျပ် ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

“ကိုမျိုးရဲ့ စကားတွေကို အရို ယုံချင်တယ်။ ကိုမျိုး ကိုလဲယုံချင်တယ်။ အရိမှာ ဝန်ခံစရာ တစ်ခု ရှိတယ်။ ဘာလဲ ဆိုတော့ ကိုမျိုးကို အရို မြင်ကတည်းက ချစ်မိတာပါပဲ။ ဒါကို ဟန်ဆောင်ဖို့တောင် သတိမရနိုင်ခဲ့ဘူး။ မေ့ခဲ့တယ်။ အရို ရင်မောခဲ့ရတယ် ဆိုတာ တကယ်ပြောတာပါ ကိုမျိုး။ အရို သိပ်အားငယ်မိတယ် ကိုမျိုးရယ်။ သိပ်ကို အားငယ်မိတယ်။ ကိုမျိုးကို အားကိုးချင်တယ်။ အရိမှာ တွယ်တာစရာဆိုလို့ လောကမှာကိုမျိုးတစ်ယောက်ပဲရှိတယ်လို့ ထင်တယ်။ ပင်း ဘုရားပွဲတုန်းက လူတွေအကြားကနေ ကိုမျိုး အရိုကိုကယ် တင်ခဲ့ဖူးတယ်။ ဒီကတည်းက ကိုမျိုးရဲ့လက်ဟာ ပူနေ့တယ်။ သိမ်မွေ့ တယ်။ ကြင်နာမှု ပြည့်ဝတယ်ဆိုတာ အရို သိပါ တယ်။ တကယ်လို့ အရို တစ်စုံတစ်ခု ဖြစ်ခဲ့ရင် ကိုမျိုးရဲ့ ကြင်နာတတ်တဲ့ လက်ကလေးတွေနဲ့ မေးကူလှည့်ပါ ကိုမျိုး ရယ်။ ကယ်တင်လှည့်ပါ။ အရိုကို ပစ်မထားပါနဲ့။ ဥပေက္ခာ လုပ်မထားပါနဲ့။ အရိုကို သနားပါ။ ညှာပါ။ ကြင်နာပါနော် ကိုမျိုး”

မျိုးထွန်းသိန်းသည် နန်းကိန္နရီ၏ လက်ကို ပြန်လည် ဆုပ်ကိုင်ထားမိသည်။ သူမ၏ လက်ပဝါးကလေးမှာ အေး စက်နေကြောင်း တွေ့ရသည်။

သူ၏မျက်နှာနှင့် နန်းကိန္နရီ၏ မျက်နှာတို့ နီးကပ် နေသည်။ ထွက်သက်လေသည် သူ့ပါးပြင်ကို တိုးစေ့သွား သည်။ ရုပ်တိုက်သွားသည်။ သူမ၏ မျက်နှာမှ မိတ်ကပ်နဲ့

နှင့် နှုတ်ခမ်းနိဗ္ဗာန်ကို ခံစားရျှိုက်နေရသည်။

မျိုးထွန်းသိန်းသည် နန်းကိန္နရီ၏စကားများကို မယုံချင်လှ။ စင်စစ်တွင်လည်း သူမနှင့် ဆက်ဆံလာခဲ့သမျှ ကာလပတ်လုံး သည်စကားမျိုး မကြားရဖူး ဖြစ်သည်။ ကြားရလိမ့်မည်ဟုလည်း မည်သည့် အခါမျှ မျှော်လင့်ခဲ့သည် မဟုတ်။ သို့ပေမယ့် နန်းကိန္နရီ ခံစားချက်နှင့် ပြောနေခြင်း ဖြစ်ကြောင်း လိုက်လှည့်သော အသံအရ သိသာသည်။ သူမထံမှ မောပန်းမှုသည် မိမိထံကူးစက်လာသည်ဟုလည်း ထင်မိသေးသည်။ သူမနည်းတူ လိုက်မောလာသည်ဟု တွေးမိသေးသည်။

သူသည် နန်းကိန္နရီအား ရင်ခွင်၌ ထွေးပိုက်ထားလိုက်ချင်သည်။ နားအနီးမှာ ကပ်လျက် လေသံမျှသော အသံဖြင့် နှစ်သိမ့်စကားတွေ ဆိုချင်သေးသည်။ ဘဝ ဆိုတာ နက်ရှိုင်း မှောင်မိုက်လှသောကန်လန်က အလွမ်းခံရသည့် ဘဝမျိုးလည်းရှိတတ်သည်။ နံနက်ခင်း၏ဝင်းမှည့်တောက်ပသောနေရောင်ခြည် ကျရောက် လာချိန်လည်း ရှိတတ်သည်ဟူသော ကဗျာတို ကဗျာစု စာလေးများကိုလည်း ရွတ်ပြချင်သေးသည်။

ကြင်နာသော လက်ဖြင့် ထာဝရ ထွေးပိုက်လိုသည့် အကြောင်းကိုလည်း ကြေညာချင်ပါသည်။

သို့တိုင်အောင် သူသည် အလိုလို စိုးရွံ့သလို ရှိနေသည်။ လက်ဖျံကလေးကို ဆုပ်ကိုင်ထားမိသည့်အတွက် ဖြစ်မှု တစ်စုံတစ်ရာ ကျူးလွန်မိသလို ခံစားရသည်။ ရင်မှာလည်း ခုန်ရလွန်းပါတီ။ သည်တွင် သူ့ ဦးနှောက်အတွင်း အတွေးတစ်ရပ် ဝင်လာသည်။ စင်စစ် အချစ်ဟူသည် ရင်ခုန်ရခြင်းပင် မဟုတ်ပါလား။ အခြားသော မိန်းကလေးများနှင့် ဆုံရစဉ်တွင် သူ၏ ရင်သည် ကျောက်ခဲတစ်လုံးလို ငြိမ်သက်နေခဲ့သည် အမှန်ပင်။ နန်းကိန္နရီနှင့် ကျာမှာ ရင်ခုန်ရသည်။ သည်တော့လည်း သူ့ကိုယ်သူ နန်းကိန္နရီအား တကယ်တမ်း နှစ်နှစ်ကာကာ ချစ်မြတ်နိုး မိသည့် အဖြစ်ကို မျိုးထွန်းသိန်း ပိုမိုစိတ်ချယုံကြည် လာခဲ့မိလေသည်။

“ဒီကနေ့ အရီ ကိုမျိုးနဲ့ တွေ့ချင်တာ ဒါတွေ ပြောချင်လို့ပဲ။ ပြောခွင့်ရလို့လဲ ဝမ်းသာပါတယ်”

နန်းကိန္နရီ လက်ကို ပြန်လည် ရုပ်သိမ်းရင်း ဆိုသည်။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် “ပြန်ကြပါစို့နော်”

ဟု မပွင့်တပွင့် ပြောလိုက်သည်။

“နေပါဦးလားဟင်၊ စောပါသေးတယ်”

မျိုးထွန်းသိန်း တားမိသေးသည်။

“ပြန်မှဖြစ်မယ် ကိုမျိုး။ အိမ်ကို စာကူးဖို့အကြောင်း ပြပြီး ထွက်ခဲ့ရတာ။ ဒီရက်တွေထဲမှာ ညာရပေါင်းများလှပြီ။ နောက်မှပဲ ဒီထက်ကြာကြာ တွေ့ကြရအောင်ပါ”

မျိုးထွန်းသိန်း မတားဆီးမိတော့။

အခါတိုင်းလိုပင် နန်းကိန္နရီသည် မျိုးထွန်းသိန်းကို ထားခဲ့ကာ ကားပေါ်သို့ တက်သည်။ သည်တစ် ကြိမ်တွင်မူ အခါတိုင်းကထက် ထူးခြားသော စကားဆိုသည်။

“အရီပြန်မယ်နော်”

နှုတ်ဆက်စကား ဆိုသည်။ တစ်ဆက်တည်းမှာပင်

“တကယ်လို့များကိုမျိုးကို အခုလို နှုတ်ဆက်နိုင်ဘဲ ထွက်သွားရတဲ့ အဖြစ်မျိုးပေါ်ပေါက်ခဲ့ရင် အရီကို ခွင့်လွှတ်ပါနော်”

ဟု တောင်းပန်သည်။

နန်းကိန္နရီသည် မျိုးထွန်းသိန်း စကားပြန်အပြောကို မစောင့်၊ ကားကို မောင်းထွက်သွားသည်။

မျိုးထွန်းသိန်းသည် နန်းကိန္နရီကို နားမလည်နိုင်သလို ငေးကြည့်ရင်း ကျန်ခဲ့ရသည်။ သူ့ရင်မှာ အလိုလို မောလာသည်ဟု ထင်မိပြန်သည်။

“ဘယ်လိုများပါလိမ့်ကွယ်၊ ပဟေဠိဆန်လှတဲ့ မိန်းကလေးရယ်”

သူသည် ခပ်တိုးတိုး ညည်းညူခြင်းကိုလည်း ပြုလိုက်မိလေသည်။

အထွေထွေအကျဉ်းချုပ်

ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီး အနေနှင့် နန်းကိန္နရီအပေါ် အကဲမရသည်မှာ ကြာမြင့်လှပြီ ဖြစ်သည်။ နန်းကိန္နရီကို လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေခွင့်ပေးထားခြင်းနှင့် စပ်လျဉ်း၍ သင့်၏ မသင့်၏ မကြာခဏ စဉ်းစားမိသည်။

စင်စစ်တွင် ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီးသည် သူမ၏ ငယ်စဉ်က အဖြစ်အပျက်များအပေါ် မူတည်ကာ နန်းကိန္နရီအား လွတ်လပ်ခွင့် ပေးထားခြင်း ဖြစ်သည်။ ချုပ်ချယ်ရန် ဝန်လေးနေမိခြင်း ဖြစ်သည်။

သူမ ငယ်စဉ်က ပြင်ပလေနှင့် အထိအတွေ့ရနည်းသည်။ မိတ်ဆွေ အပေါင်းအသင်း ရှားပါးလှသည်။ အစဉ်လို ချုပ်ချယ်ခြင်း ခံရသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ပြင်ပ ဗဟုသုတ နည်းပါးကာ မမှားသင့်သော အမှားကို မှားခဲ့သည်ဟု ထင်သည်။ တစ်ဘက်သား၏ ပြားယောင်းမှုကို ခံခဲ့ရသည် မှတ်ယူသည်။

အချုပ်ချယ် ခံရလွန်းသဖြင့် လွတ်လပ်ခွင့် ရှာသည်။ တစ်ကြိမ် လွတ်လပ်မှုရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် တစ်ကြိမ်ပင် အတောင်ပံ ကျိုးရသော အဖြစ်နှင့် ကြုံခဲ့ရသည်။ ညံ့လိုက်သည့် မိန်းကလေး။ မည်သို့ပြုလျှင် ကလေးရတတ်သည် ဆိုခြင်းကိုပင် မစဉ်းစားတတ်ခဲ့။ သည်အထိ အရှုလည်း ခံခဲ့ရသည်ဟု ယခုအခါ ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီး တွေးနေမိသည်။

နန်းကိန္နရီကို လွတ်လပ်ခွင့် ပေးလိုခြင်းမှာ ထိုမိန်းကလေး၏ ဘဝနှင့် စပ်လျဉ်း၍လည်းဖြစ်သည်။ နန်းကိန္နရီသည် သူမဘဝကို သူမဘာသာ ရပ်တည်ခဲ့သည်မှာ ကြာမြင့်လှပြီဖြစ်သည်။ သူ့ကိုယ်သူထိန်းနိုင်မည့် အရိပ်အယောင်ကို တွေ့ရသည်။ အသက်အရွယ်ကလည်း စဉ်းစားချင့်ချိန်နိုင်သောအရွယ်မျိုး။ အပြီမဲ့ လောကမှ ထွက်လာသည် ဆိုတော့လည်း ဘဝအကြောင်းကို နက်ရှိုင်းစွာ သဘောပေါက်နိုင်လိမ့်မည် ထင်သည်။

ယခုအခါ မိမိ၏ သဘောထားများကို စဉ်းစားသင့်လာပြီဟု ဒေါ်ရေနံ့သာခင်ခင်ကြီး ထင်သည်။ လွတ်လပ်ခွင့်ဟူသည် ပေးတိုင်းလည်း မမှန်တတ်။ ထိုလွတ်လပ်ခွင့်ကို အကြောင်းပြုကာ စိတ်လေခြင်း အရိပ်အယောင်များကို နန်းကိန္နရီ၌ တွေ့လာရသည်။

အပြင်သို့ သွားလာခဲ့သော ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီးသည် အိမ်၌ နန်းကိန္နရီ အနေနည်းသော အဖြစ်ကို တွေ့ရသည်။ အချိန်နှင့်အမျှ နန်းကိန္နရီ အိမ်အပြင်သို့ ရောက်နေသည်။ ကားကလေးတစ်စီးနှင့် ၃၂ ဟိုထွက်ခွာသွားတတ်သည်။ ရံခါတွင် အတော်ကြီး ညဉ့်နက်မှ အိမ်သို့ ပြန်လာတတ်သည်။ သူမနှင့် ပတ်သက်သော တယ်လီဖုန်း မကြာခဏလာတတ်သည်ကိုလည်း တွေ့ရသည်။

ယခုတလော သူတို့နှစ်ယောက် မျက်နှာချင်း မဆိုင်မိသည်မှာ ကြာပါပကော။ တစ်ခါတစ်ရံ ထမင်းပိုင်းတွင် ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီး အထီးတည်း ရှိနေရ တတ်သည်။ ပြီး

နန်းကိန္နရီကို ကြည့်ရသည်မှာ သူ့ တလော အကဲမရနိုင်။ ထိုမိန်းကလေးသည် မိမိနှင့် တတ်နိုင်သမျှ မျက်နှာချင်း မဆိုင်မိအောင် ကြိုးစားလျက် ရှိကြောင်း တွေ့ရသည်။ ပြင်ပတွင် အချိန်ကုန်အောင် နေလျှင်နေ၊ မနေလျှင် အိပ်ခန်းအောင်း နေတတ်သည်။ စကားပြောဖော်မရ၊ သူမ၌ စိတ်ရှုပ်ထွေး ရခြင်း အသွင်သဏ္ဍာန်များ မြင်တွေ့နေရသည်။

နန်းကိန္နရီနှင့် စပ်၍ ခင်ရသော မျိုးထွန်းသိန်းကိုမူ ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီး၏ စိတ်မှာ စတောင့်စတောင့် မဖြစ်မိ လှပေ။ ထိုကလေးကိုတော့ မြင်လျှင်မြင်ချင်းမှာပင် ခင်မင်မိ သည်ဟု ထင်သည်။ သူ၏ ဣန္ဒြေရသော်လည်း ဟာသပါ သော စကားပြောဟန်ဆိုဟန်ကို နှစ်ခြိုက်မိသည်။ ဆရာတစ် ယောက် ဖြစ်နေသည်ဆိုခြင်းကြောင့် သူ့သိက္ခာကို ယုံကြည် သည်။

မျိုးထွန်းသိန်းအပေါ် နန်းကိန္နရီဆက်ဆံပုံကိုမူ မနှစ် သက်လှ။ လိုက်လျောလွန်းသည်ဟု ထင်သည်။ လိုသည် ထက်ပို၍ ရင်းနှီးမှု ပြတတ်ပုံကို သဘောမကျမိ။ သို့ပေမယ့် သူမတွင် ယောက်ျားကလေး မိတ်ဆွေမရှိ။ အခြားအရွယ် အယုက်မရှိ။ သူမသည် မျက်နှာများတတ်သော မိန်းကလေး အမျိုးအစား မဟုတ်သည့်အတွက် ဝမ်းသာရသေးသည်။

မျိုးထွန်းသိန်းက နန်းကိန္နရီအား သူနှင့် ခင်ပွားသော အဲလစ်အမည်ရှိ မိန်းကလေးနှင့် တူသည်ဟုသော စကားကို ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီး စိတ်ဝင်စားမိသည် မှန်ပေမယ့်၊ ယုံ ကြည်ခြင်း ရှိလှသည်ကား မဟုတ်။ မျိုးထွန်းသိန်းသည် နန်း ကိန္နရီနှင့် နီးစပ်မှုရစေရန်သည် စကားမျိုး ဖန်တီးပြောဆို သည်ဟု ထင်သည်။ ထိုကြောင့်လည်း သည်စကား စပ်မိ ကြလျှင် တကယ်တမ်း ပြောဆိုနေခြင်း ဟုတ်မဟုတ် စောင့် ဆိုင်း အကဲခတ်မိသော အခလုအကျင့်ကို ရလှသည်။

မည်သို့ပင် ဆိုစေ၊ ယခုတလော နန်းကိန္နရီ မူပျက်နေ သည်ကို ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီး သဘော မကျ မနှစ်ခြိုက်။ အစစအရာရာ ပြည့်စုံစွာ ဖန်တီးပေးခဲ့သည်ဖြစ်၍ ပျော်ပျော် ရွှင်ရွှင် နေစေချင်သည်။ ရွှင်ရွှင် ပျပျ ရှိစေချင်သည်။ တစ်စုံ တစ်ခုသော အခက်အခဲနှင့် ဝင်ဆိုင်ရပါက တိုင်တိုင်ပင်ပင် လုပ်စေချင်သည်။ စင်စစ် လောကတွင် လက်တွဲဖော်ဟူ၍ မိမိတို့နှစ်ယောက်သာ ရှိသည်ဟု ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီး ထင်မှတ်ယုံကြည်နေခဲ့မိသည်ပင်။

ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီးတွင် အပူနစ်မိဆုံးအရာ တစ် ခု ရှိသည်။ ၎င်းမှာ နန်းကိန္နရီ တစ်ချိန်က သူမဖြစ်ခဲ့သလို မဖြစ်စေလိုခြင်း ဖြစ်သည်။ ယင်း မိန်းကလေး၏ ကြံ့မာမှုကို၊ မိမိကံကြမ္မာနှင့် ထပ်တူထပ်မျှ မဖြစ်စေလိုခြင်း ဖြစ်သည်။

မိမိနည်းတူ နာကြည်းကြေ ကွဲရခြင်းမျိုး ယင်းမိန်းကလေး ၌ မပေါ်ပေါက်စေလိုခြင်း ဖြစ်သည်။ သည့်ထက် အရှင်းဆုံး ဆိုရပါလျှင် မောင်မောင်ဦးကဲ့သို့ လူမျိုးနှင့် နန်းကိန္နရီ မတွေ့ ရှိစေလိုခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။

နန်းကိန္နရီအား ချုပ်ချယ်သော စကားအချို့ ဆိုချင် သည်။ လွတ်လပ်ခွင့် ပေးထားသော အခွင့်အရေးအချို့ကို ပြန်လည် ရုပ်သိမ်းချင်သည်။ ယင်းသို့ ပြုမူလိုက်သဖြင့် အိမ် တွင် ထိုမိန်းကလေး မပျော်လိုက်ဘဲ ရှိမည်ကိုလည်း စိုးရိမ်မိ သည်။ မိမိမျက်စိအောက်မှ သူမ ပျောက်ကွယ်သွားမည် အဖြစ်ကို မည်သို့မူ မလိုလားနိုင်အောင် ရှိရသည်။ နန်းကိန္နရီ နှင့် လက်တွဲမြတ်ရမည့်အရေးကို ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီး တွေးပင် မတွေးမဲ့လောက်အောင် ရှိရချေသည်။

သည်ရက်အတွင်း ဗိုလ်မှူးညိုထွန်း ရန်ကုန်သို့ ကိစ္စ တစ်ရပ်ဖြင့် ရောက်လာသည်။ ရေနံ့သာတွင်ပင် တည်း ခိုသည်။ ဗိုလ်မှူးညိုထွန်း ရောက်လာချိန်၌ အိမ်တွင် နန်း ကိန္နရီ မရှိပေ။ ဗိုလ်မှူးညိုထွန်းကလည်း အတော်ကြီး မိုးချုပ် မှ ရောက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဒီတစ်ပတ်တော့ အတော်ကြာကြာ နေရလိမ့်မယ်။ ညီမတို့အိမ်မှာ စဉ်သည်ကျောက်ချ လုပ်ရတော့မှာပဲ”

ဗိုလ်မှူးညိုထွန်း ဆိုသည်။
“အစ်ကိုထွန်း လာတာ အတော်ပဲ။ ခင်ကြီးလဲ စဉ် မျှော်နေတာ”

ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီး ဝမ်းပန်းတသော ပြောသည်။ သူမသည် နန်းကိန္နရီနှင့် ပတ်သက်၍ တိုင်ပင်ဖော် တိုင်ပင် ဖက်ရှာနေခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ခရီးရောက်မဆိုက်မှာပင် ဗိုလ်မှူး ညိုထွန်းသည် သူ ၏စစ်သုံး လက်ဆွဲအိတ်အတွင်းမှ သေနတ်တစ်လက်ကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။ သေနတ်မှာ ပေါ့ပါး လှပသော ပစ္စတို တစ်လက် ဖြစ်သည်။

“ဒါကို လုံလုံခြုံခြုံ သိမ်းပေးထားစမ်းပါ” ဆိုရင်း သေနတ်ကို လှမ်းပေးသည်။

“ကျည်ဆန် အပြည့်ပါတယ်နော်” ဟုလည်း သတိပေးသည်။

“အစ်ကိုထွန်းက သေနတ်တွေ ဘာတွေ ဆောင် ထားတယ်လား”

“တစ်ခါတလေပါ၊ လမ်းခရီးအတွက်ပါ။ ရန်ကုန် မှာတော့ မလိုပါဘူး”

ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီးသည် သေနတ်ကို ဆကြည့် သည်။ ကျည်ဆန်ကတ်ကို ထုတ်ယူသည်။ ကျည်ဆန် မပါ

ဘဲ တဖြောက်ဖြောက် ပစ်ခတ်ကြည့် သည်။

သူမတွင် သေနတ်နှင့် ပတ်သက်သောအတွေ့အကြုံ ရှိသည်။ ပုပ္ပါးသို့ စစ်ပြေးစဉ်က သေနတ်အမျိုးမျိုး အစား စားကို တွေ့ရဖူးသည်။ ပစ်ခတ် ကြည့်ခဲ့ဖူးသည်။ သည်စဉ် က တော်လှန်ရေးတွင် ကိုကို ပါဝင်သည်။ ခေါင်းဆောင်ဖြစ် သည်။ သေနတ်တွေ မလိုချင်အဆုံး ဖြစ်ခဲ့သည်။ သေနတ် ပုံမှာ ခေါင်းထိုး အိပ်ခဲရဖူးသည်။

ဒေါ်ရေနဲ့သာ ခင်ခင်ကြီးသည် ဗိုလ်မှူးညိုထွန်း၏ သေနတ်ကို သူမ၏ အဝတ်စီရီ အဆွဲရို အဝတ်အစားများ အောက်တွင် သိမ်းထားပေးသည်။

ဤသည်မှာ ဒေါ်ရေနဲ့သာ ခင်ခင်ကြီးအတွက် သေ နတ်တစ်လက် ရရှိလာခြင်း အကြောင်းရင်းပေတည်း။

သည်တစ်ခေါက် ရန်ကုန်သို့ လာရာဝယ် ဗိုလ်မှူး ညိုထွန်းသည် အခါတိုင်းကထက် ဆန်းကြယ်သော စကား အချို့ကို ပြောခဲ့သည်။

“အစ်ကိုထွန်း မကြာခင် အငြိမ်းစား ယူဖို့ စိတ်ကူး ထားမိတယ် ညီမ”

“စောပါသေးတယ်၊ အသက်က ဘာကြီးသေးတာ မှတ်လို့”

“ဒါပေမယ့် အစ်ကိုထွန်း နားချင်ပြီ။ အေးအေး ဆေး ဆေးနေချင်ပြီ။ တွက်ကြည့်လေ၊ လူမှန်း သိတတ်စ အရွယ် ကတည်းက၊ ကိုယ့်ခြေထောက် နှစ်ချောင်းပေါ် ကိုယ်မတ်မတ် ရပ်နိုင်ပြီ ဆိုကတည်းက အလုပ်လုပ်လာခဲ့ရတာ။ အစ်ကို ထွန်းရဲ့ ဘဝတစ်လျှောက်လုံးမှာ နားချိန်ဆိုတာ မရှိခဲ့ပါဘူး”

“ဘာထူးမှာလဲ အစ်ကိုထွန်းရယ်။ သားမရှိ မယား မရှိ၊ ဆွေးမရှိ မျိုးမရှိနဲ့။ အလုပ်နဲ့ လက်နဲ့ မပြတ်ဘဲ နေတာ က မှ အဓိပ္ပာယ် ရှိဦးမှာပါ။ နို့မဟုတ်ရင် လူ့ဘဝဆိုတာ ပျင်းစရာကြီး ဖြစ်နေမှာပေါ့”

“ဒီလိုတော့လဲ ဘယ်ဟုတ်မလဲကွယ်။ အစ်ကို ထွန်းမှာ ကိုယ့်ရည်မှန်းချက်နဲ့ ကိုယ် ရှိတာပေါ့။ အငြိမ်း စားယူပြီးတဲ့ နောက်မှာ အစ်ကိုထွန်းအဖို့ လုပ်စရာတွေ တစ်ပုံကြီးပါ။ အစ်ကိုထွန်း စာရေးချင်တယ်။ ဆောင်းပါး တွေ၊ အတ္ထုပ္ပတ္တိတွေ၊ ဘာသာပြန်တွေ၊ ပြီးတော့ ပန်းချီ ကားတွေလဲ အများကြီး ဆွဲချင်တယ်။ စောင်းနဲ့ စန္ဒရားကို အခုအတော်ကလေး တီးနိုင်နေပြီ။ ဆက်ပြီး သင်ချင်သေး တယ်။ အယ်လ်ဇေးရှင်းခွေးတွေ မွေးချင်တယ်။ အဲဒီလုပ်ငန်း ဟာ တကယ်ပီပီရိုရို လုပ်မယ်ဆိုရင် ထမင်းစားလောက်ပါ တယ်”

“အစ်ကိုထွန်းရဲ့ ဆန္ဒက ဒါအကုန်ပဲလား ဟင်”

ဒေါ်ရေနဲ့သာခင်ခင်ကြီးက ရုတ်တရက် ကောက် မေး လိုက်ရာ ဗိုလ်မှူးညိုထွန်း အဖြေရ ခက်သလို ဖြစ်သွားသည်။ ဒေါ်ရေနဲ့သာခင်ခင်ကြီး၏ မျက်နှာကို စူးစိုက်ကြည့်လိုက် သည်။

“အစ်ကိုထွန်းမှာ ဒီကိစ္စတွေ အပြင် တခြားဆန္ဒ မရှိ တော့ဘူးလားလို့ပါ။ အစ်ကိုထွန်း အိမ်ထောင်တို့ ဘာတို့ မပြုတော့ဘူးလား၊ ကလေးတွေ တစ်လျှောက်နဲ့ စည်စည် ကားကား သိုက်သိုက် မြိုက်မြိုက် မနေချင်ဘူးလား”

သည်စကားမှာ ပို၍အဖြေရခက်သော စကား ဖြစ်ပုံ ရသည်။ ဗိုလ်မှူးညိုထွန်းသည် ဒေါ်ရေနဲ့သာ ခင်ခင်ကြီး၏ မျက်နှာကို ငေးစိုက်ကြည့်နေသည်။ ပြီးလျှင် သူသည် အဝေး သို့လှမ်းကြည့်လိုက်ကာ ခြောက်သွေ့စွာ ရယ်မောလိုက်လေ သည်။

“ညီမ အစ်ကိုထွန်းကို ဒီလိုတော့ မလှောင်သင့် ပါဘူး”

“အို ခင်ကြီး အကောင်းပြောတာပါ အစ်ကိုထွန်းရဲ့၊ အစ်ကိုထွန်းရဲ့ ရာထူးဂုဏ်သိန်၊ ရုပ်ရည်သွင်ပြင်နဲ့ ဆိုရင် လိုချင်တဲ့ မိန်းကလေးကို အခုတိုင်အောင် လက်ညှိုးထိုး ရွေး လို့ရပါသေးတယ်။ ဘုန်းကြီးကြိုက် မင်းကြိုက် ကာလသား များနဲ့ လားလားမှ မထိုက်တဲ့ ဗျာဆံပိုက်၊ ဗျာဆံခါ ကလေး တွေကို ရနိုင်ပါသေးတယ်”

ဗိုလ်မှူးညိုထွန်း၏ မျက်နှာမှာ ပိုမိုတည်ကြည်လာ သည်။ သွေးရောင် လွှမ်းမတ်လာသည်။ မျက်လုံးအစုံမှာ ဝေရီလာသလို ထင်ရသည်။ သူ့ထံမှ အသံထွက် မလာ တော့။ သည်တော့လည်း ဒေါ်ရေနဲ့သာ ခင်ခင်ကြီး ပြောရ ပြန်သည်။

“အလကား အစ်ကိုထွန်းကို စတာပါ။ ရယ်စရာ ပြောတာပါ။ တကယ်တမ်း ပြောရမယ်ဆိုရင် ဒီ အရွယ်ကျမှ အစ်ကိုထွန်း အိမ်ထောင်ပြုမှာကို ခင်ကြီး ကိုယ်တိုင် မလို လားပါဘူး။ ကလေးတွေ မြေးတွေနဲ့ ရွပ်ယှက်ခပ်နေတာ မတွေ့ချင်ပါဘူး။ ဒီအတိုင်းပဲ ကောင်းပါတယ် အစ်ကို ထွန်းရယ်။ သံယောဇဉ်ဆိုတာဟာ တစ်ခုရှိတယ်ဆိုရင် တစ်ခုဆိုတဲ့ အတိုင်းအတာအရ ပူပန်သောကကို ရတေတတ် တာပဲ အစ်ကိုထွန်းရဲ့”

သည်နောက်တွင် စကားလမ်းကြောင်း ပြောင်းလွဲ သွားသည်။ နန်းကိန္နရီထံ ရောက်သွားသည်။ နန်းကိန္နရီနှင့် ပတ်သက်၍ ပူပန်ရခြင်းများ၊ စိုးနောင့်ရခြင်းများကို ဒေါ် ရေနဲ့သာ ခင်ခင်ကြီး တိုင်တည်သည်။ သမီးတစ်ယောက်ဆို တစ်ယောက် ဆိုသလောက် အလိုလိုက်ခြင်းမှ စကာ၊ ယခု

အခါ အခက်ကြုံနေရပုံတို့ကို ပြော ပြမိသည်။
ယင်းသို့ ရင်ဖွင့်လိုက်ရသဖြင့် ဒေါ်ရေနဲ့သာ ခင်ခင်
ကြီး၏ ရင်မှာ ပေါ့ပါးလာရသည် အသွင် ရှိသည်။ ဗိုလ်မှူး
ညိုထွန်း အဖို့မှာမူ သူမ ထံမှ ပူပန်သောကများ ကူးစက်ခံစား
လာရသလို ရှိကာ ရင်မှာ လေးလံလာသည်။

ပြီးလျှင် သူ့တွင် ကိုမောင်မောင်ဦးနှင့် ပတ်သက်
၍ သတိရဖွယ်ရာများ ပေါ်ပေါက်လာပြန်လေသည်။

ရန်ကုန်သို့ မလာမီအောင် သူသည် ဂေါ်ကွင်း၌ ဂျော့
ဘမောင်နှင့်ဆုံရသည်။ ဂျော့ဘမောင်က စတင်၍ မိတ်ဆက်
လာသည်။ ထိုနောက် ကိုမောင်မောင်ဦး၏ အကြောင်းကို
ပြောပြခဲ့သည်။ အိမ်မှ ထွက်ခွါသွားသည့် အကြောင်း၊
ပျောက်ဆုံးသွားကြောင်း၊ ကောင်းစွာ မကျန်းမာကြောင်း။

သည်တော့လည်း ကိုမောင်မောင်ဦးအတွက် သူ
စိတ်မကောင်းနိုင်အောင် ရှိရသည်။

ယင်းသို့ ဗိုလ်မှူးညိုထွန်းနှင့် ဒေါ်ရေနဲ့သာ ခင်ခင်
ကြီးတို့ စကားပြောနေခိုက် တယ်လီဖုန်း မြည်လာသည်။
ဒေါ်ရေနဲ့သာ ခင်ခင်ကြီး စကားပြောခွက်ကို ကောက်ယူ
လိုက်သည်။

“ပြောပါ”

သည်မျှသာ ဆိုသည်။

တစ်ဘက်မှ အလွန်အမင်း အရေးတကြီး ရှိဟန် နှင့်
စကားဆိုလာသည်။

“နန်းကိန္နရီ မဟုတ်လားဟင်။ ကလေးရေ ဦးလေး
တော့ ခေါင်း မီးတောက်နေပြီ။ ငယ်ထိပ် မြေအခဲခံရ တယ်
ဆိုတဲ့ ကိန်း ဆိုက်နေပြီ”

တစ်ဘက်မှ ပြောလာသော စကားကို ဒေါ်ရေနဲ့သာ
ခင်ခင်ကြီး နားမလည်နိုင်။ တယ်လီဖုန်း မှားဆက်ခြင်းလေ
လား ထင်မိသေးသည်။ သို့ရာတွင် နန်းကိန္နရီအမည်ပါနေ၍
မှားတော့ မမှားတန်ရာ။ ယောက်ျားတစ်ယောက်၏ အသံ
လည်း ဖြစ်။ အလွန် အမင်း အရေးတကြီး နိုင်နေသည်လည်း
ဖြစ်ရာ၊ ဒေါ်ရေနဲ့သာ ခင်ခင်ကြီးသည် မိမိကိုယ်ကို နန်းကိန္နရီ
မဟုတ်ပါဟု မပြောချင်လောက်အောင် ရှိသည်။ တစ်ဘက်မှ
ပြောလာသည့် စကားကို စောင့်နားထောင်ချင် သည်။ သူတို့
တတွေ ဘယ်လိုများ ရှုပ်နေကြပါလိမ့်ဟု စိတ်စောစွာ တွေး
မိလာပြန်သည်။ သို့ဖြင့် တစ်ဘက်မှ စကားကို အသံမပြတ်
ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်နေလိုက်သည်။

“အခုပဲ ဆေးရုံက အကြောင်းကြားတယ်။ သူ ဆေး
ရုံက ထွက်ပြေးသွားသတဲ့။ ဆရာတွေ ဆရာမတွေ အလစ်မှာ
ထွက်သွားသတဲ့။ ခက်တာက သူ့ရောဂါ အခြေအနေဟာ

မသေးလှဘူး။ ဆေးရုံမှာ ကြာကြာနားနေဖို့ လိုအပ်တယ်လို့
ပြောတယ်။ ဒါကြောင့် ခေါင်းမီးတောက်ရတာပဲ”

“ဘယ်သူလဲဟင်။ ထွက်ပြေးတယ်ဆိုတာ”
ဒေါ်ရေနဲ့သာ ခင်ခင်ကြီး အသံဖျက်လျက် မေးလိုက်
သည်။

“ဘယ်သူရှိရဦးမှာလဲကွယ်။ မောင်မောင်ဦးပေါ့”

တစ်ဖက်မှ အဖြေကို ကြားလိုက်ရလျှင် ဒေါ်ရေနဲ့ သာ
ခင်ခင်ကြီး တုန်လှုပ်သွားသည်။ ထိတ်လန့်သလို ဖြစ်သွား
ကာ စကားပြောခွက်ကို လွှတ်မချမိအောင် မနည်းထိန်းချုပ်
ရသည်။ စကား ပြောခွက်မှ အသံ ဆက်လက်ထွက်ပေါ်
နေသည်။

“သူက ဒီလိုပဲလေ၊ သူ့အချိုးက အမြဲ ဒီအတိုင်း
ပဲ။ အင်မတန် တစ္ဆေထိုး ဆန်ချင်တဲ့ အကောင်။ ပြောလိုမရ
ဆိုလို့မရနဲ့ သူလုပ်ချင်တာကို စွပ်လုပ် တတ်တာ သူ့ ညာဉ်
ပဲ။ အေးလေ ဒါကို ကလေးသိအောင် ပြောပြထားတာပါ။
တကယ်လို့ သူ ကလေးဆီ ရောက်လာရင်၊ သူ့ကိုတွေ့ရင်
ဦးလေးဆီကို အကြောင်းကြားပါ။ ဦးလေးလဲ သူ့ကို တတ်နိုင်
သရွေ့ ရှာဦးမယ် ဟုတ်လား”

ဒေါ်ရေနဲ့သာ ခင်ခင်ကြီး၏ ရင်ထဲတွင် ပြည့်သိပ်
လာသလို ရှိသည်။ တင်းကျပ်လာသလို စီးစားရသည်။

“အခု စကားပြောနေတာ ဘယ်သူလဲဟင်”

သူမက အသံမှန်ဖြင့် မေးလိုက်သည်။ သူမ၏
အမေးကြောင့် တစ်ဘက်မှာ တုန်လှုပ်သွားဟန် တူသည်။

“ဘုရားရေ . . . အခု နားထောင်နေတာ နန်းကိန္နရီ
မဟုတ်ဘူးလား”

“မဟုတ်ဘူး”

“ဒါဖြင့် ဘယ်သူလဲဟင်”

“ကျွန်မပါ။ ရေနဲ့သာ ခင်ခင်ကြီးပါ”

“ခင်ခင်ကြီး”

“ဟုတ်တယ်။ ရှင် ဘယ်သူလဲ ဘယ်ကလဲ”

ဒေါ်ရေနဲ့သာ ခင်ခင်ကြီး၏ အသံမှာ ကျယ် လောင်
သွားသည်။ မျက်နှာထားမှာလည်း တင်းတင်းမာမာ ဖြစ်လာ
သည်။ ဗိုလ်မှူးညိုထွန်းသည်ပင် သူမ ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်
လာသည်။ တစ်ဘက်မှ စကားသံ ထွက်ပေါ်မလာ။ အဖြေ
မပေး။

“ကိုဋ်ကရိုးလား ဟင်”

“မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါဖြင့် ဘယ်သူလဲရှင်၊ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြော
စမ်းပါ”

တစ်ဘက်မှ တိတ်ဆိတ်နေသည်။ ငြိမ်သက်နေသည်။ ထိုမျှသာမက စကားပြောခွက်ကိုပါ ချသွားသည်။ ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီး ခံပြင်းသလို ဖြစ်လာရသည်။ “ဟယ်လို”ဟု စကားပြောခွက် ပုခက်မှ ဘုကလေးကို နှိပ်ရင်း အထပ်ထပ် အခါခါ ခေါ်သည်။ မည်သို့မျှ ခေါ်မရသည့်အခါ စကား ပြောခွက်ကို စောင့်ချ ပစ်လိုက်သည်။ သူမသည် ခံပြင်းခြင်းကို ခံစားနေရသလို တင်းမာခက်ထန်လာသော မျက်နှာဖြင့် ဆိုဖာတွင် ဝင်ထိုင်သည်။ ဗိုလ်မှူးညိုထွန်းက သူ့ အရိပ်အကွက်ကို စောင့်ကြည့်နေသည်။ တစ်စုံတစ်ရာ ဖြစ်ခဲ့သည်ကို သိပုံရသည်။ မေးရမည်ကိုမူ နှုတ်လေးနေသည်။

“လာကြပြန်ပြီ အစ်ကိုထွန်းရှေ့ သူတို့ လာကြ ပြန်ပြီ”

ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီး ညည်းညူသလို ဆိုသည်။ “ဘယ်သူတွေလဲ ဟင်”

“ဘယ်သူရမှလဲ အစ်ကိုထွန်းရှေ့၊ ခင်ကြီးရဲ့ဘဝ တစ်လျှောက်လုံးမှာ ဒုက္ခ အပေးနိုင်ဆုံးဟာ ဘယ်သူ ရှိလို့လဲ မောင်မောင်ဦးပေါ့။ မောင်မောင်ဦးနဲ့ပတ်သက်တဲ့ လူတွေပေါ့”

ထိုနောက် တယ်လီဖုန်းဆက်ခဲ့သည့် အကြောင်းကို ပြောပြရသည်။ ကိုမောင်မောင်ဦးနှင့် ပတ်သက်၍ စကားဆိုခဲ့ပုံကို ရှင်းပြရသည်။

“စကားစပ်မိလို့ ပြောရဦးမယ်။ အစ်ကိုထွန်းမန္တလေးမှာ ရှိတုန်းက သူ့ အစ်ကိုထွန်းဆီကို ရောက်လာသေးတယ်”

“ကြည့်”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီတုန်းက သူ့ကို နန်းကီနုရီနဲ့ တွေ့ပေးဖို့ ပြောခဲ့သေးတယ်”

ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီး၏ မျက်နှာမှာ ပိုမိုတင်းမာလာသည်။ ပိုမိုခက်ထန်လာသည်။

“အခု မလိုတော့ပါဘူး အစ်ကိုထွန်း၊ ဒီကိစ္စမှာ အစ်ကိုထွန်းပါပဲ၊ မလိုတော့ပါဘူး။ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ အစ်ကိုထွန်း မပါဘဲ သူတို့ချင်း တွေ့သွားခဲ့ကြ ပြီပဲ ဥစ္စာ”

ဗိုလ်မှူးညိုထွန်းသည် ဒေါ်ရေနံ့သာခင်ခင်ကြီး၏ မျက်နှာကို ကြာမြင့်စွာ စူးစိုက်ကြည့်လိုက် မိသည်။ သူသည် မည်သို့ ဖျောင်းဖျစ်စကား ဆိုရမည်၊ မည်သို့ နှစ်သိမ့်စကား ဆိုရမည်ကို မစဉ်းစားနိုင်အောင် ဖြစ်နေပုံရသည်။

ဆင်ဝင်အောက်သို့ ကားတစ်စီး ထိုးဆိုက်လာသဖြင့် ကြားရသည်။ မော်တော်ကား စက်သံကြောင့် နန်းကီနုရီ ပြန်လာခြင်းဖြစ်ကြောင်း သိသာသည်။ အာရုံသည် နန်းကီနုရီထံ ရောက်သွားရပြန်သည်။

အမှန်ပင် နန်းကီနုရီ ပြန်လာခြင်းဖြစ်သည်။ နန်းကီနုရီသည် အိမ်အတွင်း ပြေးဝင်လာသည်။ ဗိုလ်မှူးညိုထွန်းကို မြင်ရသည် ဆိုလျှင်ပင်

“ဟော . . . ဦးလေးထွန်း၊ ဘယ်တုန်းက ရောက်သလဲဟင်”

ရွှင်ပျဉ္စာ မေးသည်။

“အခုတင်ပဲ အရီ”

“အရီဖို့ ဘာပါသလဲဟင်”

“ထိုးမုန့် ပါတယ်”

“ဒါပဲလား”

“အိုး . . . တို့မျှားဆီမှာ ဒီထက်ကောင်းတဲ့ လက်ဆောင် တစ်ခြား ဘာရှိတာ မှတ်လို့”

ဗိုလ်မှူးညိုထွန်း ရယ်ရင်း မောရင်း ပြောလိုက်သည်။ နန်းကီနုရီပါ ရောနှော ရယ်မောလိုက်သည်။

“နေဦးနော်၊ အရီ အဝတ်အစား သွားလဲလိုက်ဦးမယ်”

ပြောပြောဆိုဆိုမှာပင် နန်းကီနုရီ လှေကားဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။ လှေကားကို ပြေးတက်ရန် ဟန်ပြင်သည်။ သည်တွင် ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီးထံမှ အသံထွက်လာသည်။

“ဪ . . . ဒါထက် အရီ”

နန်းကီနုရီ ခြေလှမ်းတုံ့သွားသည်။ နောက်သို့ လှည့်ကြည့်လာသည်။ ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီး၏ စကားကို စောင့်၍ နားထောင်သည်။

“စောစောက လူတစ်ယောက် ဖုန်းဆက်တယ်။ အရီ အတွက်မှာခဲ့တယ်။ မောင်မောင်ဦး ဆေးရုံက ထွက်ပြေးသွားသတဲ့။ အဲဒါ သူ လိုက်ရှာနေတယ်တဲ့။ တွေ့ရင် သူ့ကိုလဲ အကြောင်းကြားပါတဲ့”

နန်းကီနုရီသည် မည်သို့မျှ မမျှော်လင့် မထင်မှတ် မိသောစကားကို ကြားရသည့်နည်း အတုန်တုန် အလှုပ်လှုပ် ဖြစ်သွားရသည်။ အချောက်ချောက် အချားချား ဖြစ် သွားရသည်။ သူမသည် ကျောက်ရုပ် တစ်ရုပ်နယ် တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက် သွားသည်။ ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီးသည် သူမ တွင် ပြောစရာ စကားမရှိတော့သလို နန်းကီနုရီအား ကျောပေးလိုက်သည်။

ကြမ်းပြင်ကို စိုက်ကြည့်နေသည်။

နန်းကီနုရီသည်လည်း ဘာမျှ မပြောနိုင်။

စဉ်းခန်းမှာ ရုတ်ခြည်းဆိုသလို တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက် သွားသည်။ အပ်ကျသံ ကြားရလောက်အောင် ငြိမ်သက်

တိတ်ဆိတ်သွားပုံမျိုး။ တဒဂံတွင် လူအားလုံး ကို ကျောက် ဆစ်ရုပ်များ ဖြစ်သွားစေခဲ့ပုံမျိုး။

အတော်ကြီးကြွားမှ လှေကားကို တစ်ထစ်ချင်း နင်း တက်သွားသော နန်းကိန္နရီ၏ နှေးကွေး လေးလံသည့် ခြေ သံကို ကြားရသည်။ ယင်းအသံသည် အခန်းထဲတွင် အကျယ်လောင်ဆုံး အသံ ဖြစ်နေရလေသည်။ ခြေသံ ပျောက် သွားပြန်လျှင်လည်း အခန်းကို တိတ်ဆိတ်ခြင်းက ပြန်လည်

လွှမ်းမိုး လာပြန်သည်။

ဒေါ်ရေနဲ့သာခင်ခင်ကြီး သက်ပြင်း ရှက်လိုက်သည်။ တစ်ကိုယ်တည်း ပြောသလို ရေရွတ် ပြောဆိုလိုက်သည်။

“ဒီတစ်ခါဟာ သူနဲ့ ပတ်သက်လို့ နောက်ဆုံး အကြိမ် ဖြစ်ပါစေလို့ ခင်ကြီး ဆုတောင်းတယ်။ ဒီထက် ပိုပြီး သည်းခံနိုင်စွမ်း ခင်ကြီးမှာ မရှိတော့ဘူး။ ဘယ်လိုနည်းနဲ့ ဖြစ်ဖြစ် ဒါနောက်ဆုံးပဲ ဖြစ်ပါစေတော့ ရှင်ရယ်”

၂။

စောစောပိုင်းက လူသံကားသံတို့ဖြင့် ဆူညံရှုပ်ထွေးနေခဲ့လေသော ရန်ကုန်မြို့၏ အစည်ကားဆုံး ဆူးလေဘုရားလမ်းမကြီးသည် ရုတ်တရက် ရွာလာသော မိုးကြောင့် ရှင်းလင်းတိတ်ဆိတ်သွားလေသည်။

ရန်ကုန်မိုးသည် အစိုးမရတတ်။ ရွာမည် ထင်ပေမယ့် မရွာဘဲ နေချင် နေတတ်သည်။ ရွာမည် မထင်ပေမယ့် ရွာချင် ရွာချ လာတတ်သည်။ ရွာမည်မထင်ဘဲ ရွာချလာတတ်သော မိုးသည် သာယာစည်ကားနေသော ညအလှကို ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်လေသည်။

အဆောင်းအကာယူရန် ဝန်လေးကြသော သို့မဟုတ်၊ မေ့လျော့ခဲ့ကြလေသော သူများသည်၊ နီးစပ်ရာ အရိပ်အောက်သို့ ခိုဝင်ကြရသည်။ မိုးလွတ်ရန် ရှောင်တိမ်းကြရသည်။

မိုးသည် အလွယ်တကူနှင့် တိတ်မည့်ဟန် မပြ။ သည်းသည်ထက် သည်းမည့် အရိပ်အရောင်ကို တွေ့နေရသည်။ ညဉ့်သန်းခေါင် တိုင်ပေတော့မည်။ နိုင်ငံခြားရုပ်ရှင်ကားတို့ ပြီးစီးသွားခဲ့ပြီ။ မြန်မာရုပ်ရှင်ကား အချို့တို့သည် သာဆက်လက် ပြဆဲရှိသည်။

အစသော် တစ်ခဏအတွင်း မိုးတိတ်လိမ့်မည်အထင်နှင့် ဆင်ဝင် တစ်ခုအောက်သို့ ခိုဝင်ခဲ့ကြသည်။ မိုးရုတ်တရက် မတိတ်ခဲ့လေသောအခါ လူအချို့တို့ စိတ်မရှည်နိုင်လောက်အောင်ဖြစ်လာပြီး မိုးရေထဲသို့ ထွက်သွားကြသည်။ ဆင်ဝင်အောက်မှာ လူတစ်စထက် တစ်စနည်းပါးလာသည်။ အဆုံး

တွင် တစ်ယောက်စနစ်ယောက်စသာ ကျန်ခဲ့သည်။ ကိုမောင်မောင်ဦးသည် မိုးတိတ်မည့်အချိန်ကို စိတ်ရှည်လက်ရှည် စောင့်ဆိုင်းလျက် ရှိလေသည်။ သူသည် မိုးရေစုတ်ရုံခြင်းကို မခံလိုဘဲ ရှိသည်။ ယခုပင်လျှင် အအေးဓာတ်ကြောင့် ခိုက်ခိုက်တုန်ချင် နေသည်။ ချောင်းဆိုးချင်စိတ်ကို မနည်းကြိတ်မှိတ်သည်းခံနေရသည်။

မိုးရေစုတ်မှုကို အကြောင်းပြုကာ နေမကောင်းဖြစ်လာခြင်းကို အမှတ်ရသည်။ သည်တစ်ခါ မိုးရေစုတ်လျှင် ရောဂါပြင်းထန်လာဦးမည်ကို မိုးရိမ်သည်။ နောက်တစ်ခု ကလည်း သူတစ်ပါးတို့ အဖို့မှာ မိုးစိုလျှင် လဲစရာ အဝတ်ရှိသည်။ နွေးထွေးသော အိပ်ရာရှိနိုင်သည်။ မိမိအဖို့ လဲစရာ အဝတ်မရှိ။ ထွေးနွေးစရာ အိပ်ရာလည်း မရှိ။ စင်စစ် မည်သို့သွား၍ မည်သို့နားရမည်ကိုပင် မတွေးတတ်နိုင်သေး။

ယခုတော့လည်း ဆေးရုံမှ ထွက်လာခဲ့ခြင်းကို နောင်တရတော့မလို ရှိသည်။ မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ၊ ဆေးရုံသည် အိပ်ရာတစ်နေရာစာ၊ အစားအသောက်နှင့် ဆေးဝါးအတွက် စိတ်ချရသော နေရာဖြစ်လေသည်။

ရန်ကုန်မြို့ဟူသည်မှာလည်း ကျောတစ်နေရာစာ အတွက်ပင် အခက်အခဲ တွေ့ရတတ်သော နေရာမျိုး။ ထမင်းတစ်နပ်စာ စားရဖို့ပင် ခဲယဉ်းသော အရပ်မျိုး။

ကိုကျောမောင်ရှိသော နေရာသို့ မသွားချင်လှသေး။ သည်တစ်ခေါက် ရန်ကုန်သို့ အရောက်၌ အိမ်ရှင်၏ မျက်နှာ မကြည့်သာသည်ကို သတိပြုမိသည်။ သူငယ်ချင်းဖြစ်သူကို ဒုက္ခမပေးချင်လှ။ ဖြစ်နိုင်မည် ဆိုလျှင်တော့ တစ်နေ့လုံး

တစ်ညလုံး လျှောက်သွားနေချင်သည်။ ရောက်ရာပေါက်ရာ ခရီးနှင့်နေချင်သည်။ ဘာမျှမစားဘဲ ဘယ်တော့မှ အမိဘဲ နေနိုင်ခဲ့လေလျှင် အဘယ်မျှကောင်းမည် မသိ။

ယခုတလော စိတ်တောလေကို ဆုပ်ဖမ်း၍မရ။ အလို လိုနေရင်း စိတ်ပျံ့လွင့်နေသည်။ သို့နှင့်အမျှလည်း တစ်နေ့ ရာရာတွင် အတည်အငြိမ်နေရမည်ကို ဝန်လေးသည်။ စိတ် သွားရာ ကိုယ်ပါလွင့်ချင်သည်။ အသက်အရွယ်နှင့် ကျန်းမာရေးအခြေအနေကြောင့် စိတ်အလို မလိုက်နိုင်သည်ကို မချင်မရဲ ဖြစ်မိသည်။ မကျေမနပ်ရှိနေမိသည်။

သို့တိုင်အောင် သူသည် အကျဉ်းသားဘဝနှင့်တူသော ဆေးရုံကို စွန့်ခွာ လာခံမိလေသည်။ လမ်းမပေါ်သို့ ရောက်နေခဲ့လေသည်။

သူသည် ဆူးလေဘုရားလမ်းမကြီးကို စူးစိုက်ကြည့်နေရာမှ ဆင်ဝင်အောက်သို့ ပြန်ကြည့်လိုက်သည်။ သူ့ရှိနေရာ ဆင်ဝင်မှာ မီးလုံးမရှိသောကြောင့် အမှောင်သမီးနေသည်။ လမ်းမီးမှ မီးရောင်သည်သာ လာရောက် ဟပ်နေသည်။ မိုးကြောင့် မီးရောင်တို့သည် လင်းလင်း ထင်းထင်း မရှိလှ။

ဆင်ဝင်အောက်မှာ သူ့အပါအဝင် လူလေးယောက်သာရှိသည်။ နှစ်ယောက်မှာ ကုလားလူမျိုးများ ဖြစ်ကြသည်။ အခြေအနေမဲ့များ ဖြစ်ဟန်တူသည်။ သူတို့ချင်း စကားပြောဆိုနေကြသည်။ အခြားတစ်ယောက် သည် အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။ သူမသည် လှေကားထစ် အုတ်ခုံကို မှီရပ်နေသည်။ ကိုယ်အထက်ပိုင်းမှာ လုံးလုံးလျားလျား အမှောင်ဖုံးလျက်ရှိ သည်။ အခြယ်အသများသည် လိုအပ်သည်ထက် ပိုမိုနေသည်။ မျက်နှာအနေအထားနှင့် အခြယ်အသများက မည်သည့် မိန်းကလေးအမျိုးအစား ဖြစ်သည်ကို အလွယ်တကူ ဖော်ပြနေသည်။

“မီးခြစ်ပါ သလား ဟင်”

အမျိုးသမီးသည် ကိုမောင်မောင်ဦး၏အပါးမှာ လာရပ်ရင်း မေးသည်။

“မပါပါဘူး”

ကိုမောင်မောင်ဦးသည် အကြည့်ကို သူမမျက်နှာတွင် စူးစိုက်ထားသည်။

“ဆေးလိပ်သောက်ချင်လိုက်တာရှင်”

အမျိုးသမီးသည် နှုတ်ခမ်းကို လျှာဖြင့်သပ်ရင်း ညည်းသည်။ မီးခြစ်သာ မေးသည်။ သူမ၌ ဆေးလိပ် လည်းပါဟန်မတူပေ။ ကိုမောင်မောင်ဦးသည် အကြည့်ကို လွှဲပြောင်းလိုက်သည်။

“မိုးက ဒီည တိတ်မှတိတ်ပါဦးမလား မသိဘူး”

ဆံပင်ကို ကုတ်ဖွရင်း တစ်ကိုယ်တည်းပြောသလို ပြောလိုက်သည်ကိုကြားရသည်။ ကိုမောင်မောင်ဦး အမျိုးသမီးဘက်သို့ လှည့်မကြည့်ဘဲ နေမိသည်။ ရံခါတွင် လမ်းအတိုင်း မောင်းနှင်သွားသည့် ကားများကို လိုက်ကြည့်နေသည်။ အမျိုးသမီးက ဆေးလိပ်အကြောင်း စ မေးလိုက်သဖြင့် ကိုမောင်မောင်ဦး ကိုယ်တိုင် ခံတွင်းချဉ်လာသလို ရှိသည်။ ဆေးလိပ်သောက်ချင်လာသည်။ ကွမ်းယာ၊ ဆေးလိပ် ဆိုင်ကလေးများ ပိတ်ခဲ့လေပြီ။ လက်ဖက်ရည်၊ ကော်ဖီဆိုင်တို့လည်း သိမ်းခဲ့ပြီ။ အကယ်၍ ယင်းဆိုင်ကလေးများသာ ရှိနေမည်ဆိုလျှင် အမျိုးသမီးအား ကိုယ်ချင်းစာကာ ဆေးလိပ်ဝယ်တိုက်မိမည်လား မပြောတတ်။

“ဘယ် ပြန်မှာလဲ”

အမျိုးသမီး၏အမေးကြောင့် ကိုမောင်မောင်ဦး သူမဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ သူမသည် ချမ်း နေပုံရသည်။ ရင်ကို သိုင်းယှက်လက် လျှက်ပိုက်ထားသည်။ ပါးလွှာသောအင်္ကျီကြောင့် ရင်အထက်ပိုင်းကို စိုစိုပိုပို မြင်ရသည်။ သူမ မေးသော မေးခွန်းမှာ ကိုမောင်မောင်ဦး အတွက် အဖြေရခက်သော မေးခွန်းဖြစ်သည်။ ရုတ်တရက် စကားပြန်မပြောတတ်အောင် ရှိရသည်။

“ဟင် ဘယ်ပြန်မှာလဲ”

“ပါရမီ ရိပ်သာ”

ပါးစပ်ထဲ ပေါ်လာသော အဖြေလေးလိုက်သည်။

“ဒါဖြင့် အတော်ပဲ ကျွန်မနဲ့ လမ်းသင့်တယ်”

“ဘယ်မှာ နေလို့လဲ”

“ကမ္ဘာအေးမှာ”

အမျိုးသမီးသည် ကိုမောင်မောင်ဦးနှင့် ရင်းနှီးရန် ကြိုးစားလျက်ရှိကြောင်း တွေ့ရသည်။ စကားပြောချင်နေပုံရသည်။ မိုးရွာနေသည်ကို ပျင်းပျင်းရိရိ စောင့်ကြည့်နေရသည်ထက်စာလျှင် စကားစမြည်ပြောနေခြင်းက အပျင်းပြေနိုင်ကြောင်း ကိုမောင်မောင်ဦးကိုယ်တိုင် တွေးမိသည်။

သို့ဖြင့် သူနှင့် စကား စ လိုက်လေသည်။

“ဒီအချိန်ကျမှ ကားရပါဦးမလား”

ဒီအမေးအပေါ် သူမေးမိသည်။

“ရနိုင်ပါတယ်။ လိုင်းကားတွေ ဘယ်ဟုတ်မလဲ။”

အလွတ်ဆွဲတဲ့ကားတွေ ရှိပါသေးတယ်။ ရုပ်ရှင် အားလုံးပြီးချိန်လောက်ကျရင် ကားတွေရောက်လာမှာပါ”

ဆိုရင်းက

“ဆေးလိပ် မသောက်ရတာ ဆိုးတာပဲ”

ဟု ညည်းသည်။

သူမကပင် စကားဆက်သည်။
“ဒီည မိုးရွာလိုက်တာ လာဘ်ပိတ်သွားတာပဲ။
အလုပ်ဖြစ်မှာ မဟုတ်တော့ပါဘူး။”

သည်တွင် မိုးသည် ည၏ သာယာလှပခြင်းကို သာ
မက အမျိုးသမီး အလုပ်အကိုင်ကိုပါ ဖျက်လို ဖျက်ဆီးလုပ်
လိုက်ကြောင်း ကိုမောင်မောင်ဦး တွေးမိသည်။

“ဒါပေမယ့် ဒီရက်က လကုန်ပိုင်း ဆိုတော့ နက်က
တည်းက အလုပ်ဖြစ်မယ် မထင်လှပါဘူး။ ရန်ကုန်မြို့ဟာ
အတော်ရီစရာ ကောင်းတယ်။ လခစား ဖြူးလို့ ပြောလို့ရမယ်
ထင်တယ်။ လခထုတ်ရက်များ ဆိုရင် တစ်မြို့လုံး ကျွန်
ကျွန်ညနေတပဲ။ ဝယ်လိုက်၊ ချမ်းလိုက်၊ စားလိုက်၊
သောက်လိုက်ကြတာ။ ဈေး တွေမှာ ရုပ်ရှင်ရုံတွေမှာ လူတွေ
ကြိုက်ကြိုက်တိုး နေတာပဲ။ အဲဒီရက်မှာဆိုရင် ကျွန်မတို့ သိပ်
အလုပ်ဖြစ်ကြတာပေါ့။ အဲ လခထုတ်ပြီး နောက် တစ်ရက်
ကျရင် လူတွေ ကျသွားတော့တာပဲ။ တစ်စထက် တစ်စ
ခြောက်သွေ့လာလိုက်တာ ဆယ့်ငါးရက်နေ့လောက် ဆိုရင်
လူတွေ ငြိမ်သွားရော။ ကျွန်မဖြင့် ဆယ့်ငါးရက်က ကျော်လာ
မှာကို သိပ်ကြောက်တာပဲ။ လမကုန်ခင် အထိ ရင်ထိတ်နေရ
တာပဲ။ ဆယ့်ငါးရက် နောက်ပိုင်းမှာ ကံကောင်းပါမှ အလုပ်
ဖြစ်တာ။ အများအားဖြင့် ဒိုင်လျှော်ရတဲ့ရက်တွေများနေတတ်
တယ်။”

အမျိုးသမီးသည် ကိုယ့်စကားကို ကိုယ့်ဘာသာ
သဘောကျသလို ရယ်နေသည်။ ကိုမောင်မောင်ဦးသည်
အမျိုးသမီး အပေါ် စိတ်ဝင်စားလာရသလို ရှိသည်။ သူမ၏
ပွင့်လင်းမှုကို သဘောကျမိသည်။ အမျိုးသမီး အနေနှင့်
စကား စရာ၍ စကားပြောခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ သူမ၏
အလုပ်အကိုင်ကို အသိပေးခြင်းအားဖြင့် ကိုမောင်မောင်ဦး၏
အာရုံကို ဆွဲဆောင်ခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ ပလက်ဖောင်း
အတိုင်း လူသုံးယောက် လျှောက်လာသည်ကို မြင်ရသည်။
ထီးကိုယ်စီဖြင့် ဖြစ်သည်။ အမျိုးသမီး၏ အကြည့်သည်
ယင်းလူများအပေါ်သို့ ကျရောက်သွားသည်။ သူမက လူကို
မြင်သာစေရန် ထွက်ရပ်လိုက်သည်။ မိုးဖွဲကလေးများ စိုစွတ်
မိသည်အထိ ဖြစ်သည်။ လူသုံးယောက်က သူမကို တစ်ပြိုင်
နက် ကြည့်သွားကြသည်။ သို့တိုင်အောင် မည်သို့မျှ စိတ်
ဝင်စားပုံ မပြဘဲ ဆက်လက်လျှောက်သွား ကြလေသည်။

အမျိုးသမီး စိတ်ပျက်လက်ပျက် အမူအရာဖြင့် ကို
မောင်မောင်ဦးအားမှာ လာရပ်သည်။ ပခုံးတွန့်ပြလိုက်သည်။
“တကယ်ပါပဲ။ ဒီကနေ့လဲ ဒိုင်လျှော်ရဦးတော့မှာပဲ”
ကိုမောင်မောင်ဦးသည် သူမ အပြုအမူကိုကြည့်ကာ

ပြုံးနေမိသည်။
“ထီး ပါသလားဟင်”
သူမ မေးသည်ကို ကိုမောင်မောင်ဦး ခေါင်းခါပြ
လိုက်သည်။

“ကျွန်မမှာလဲ ထီးမပါဘူး။ ကျွန်မတို့ မော်တော်
ကားရပ်တတ်တဲ့ နေရာအထိ မိုးရွာထဲက လျှောက်သွားရမှာ
ပဲ။ အချိန်လဲမရှိတော့ပါဘူး။ ပြန်ကြပါစို့ရှင်”

သူမ၏စကားကို ကိုမောင်မောင်ဦး မငြင်းပယ်မိ။
အမျိုးသမီးက စတင်၍ မိုးရေထဲသို့ ထွက်သည်။ ကိုမောင်
မောင်ဦးသည် သံပတ်ပေးထားသော စက်ရုပ်တစ်ရုပ်အလား
သူမ နောက်သို့ လိုက်ပါလာခဲ့မိသည်။ မိုးရေစက်များ ကိုယ်
ပေါ်သို့ ကျရောက်လာသည်။ အဝတ်များကို စိုစွတ်စေ
သည်။ ဘတ်စ်ကား ရပ်ထားရာသို့ ရောက်သည်။ ကမ္ဘာအေး
ဘက်သွားမည့်ကားကို အမျိုးသမီးက ရှာဖွေပြီး တက်စီး
လိုက်သည်။ ကားမှာ လူချောင်သည်။ ကား၏ နောက်ဆုံး
တန်းနှစ်ယောက် ထိုင်ခုံလွတ် တစ်ခုတွင် ဝင်ထိုင် လိုက်ကြ
သည်။ ရုပ်ရှင် နောက်ဆုံးပွဲများ ပြီးစီးခဲ့လေပြီ။ ရုံအတွင်းမှ
လူများ ထွက်လာကြသည်။ စပယ်ယာ လုပ်သူက လူခေါ်
သည်။ လူများများမရ။ တစ်ယောက်နှစ်ယောက်သာ ကား
ပေါ်သို့ တက်လာကြသည်။ ကားသမားများ အတွက်လည်း
ဒိုင်လျှော်ရသောနေ့ပင် ဖြစ်လိမ့်မည် ထင်သည်။

သို့နှယ်ဖြင့် ဆယ့်နှစ်နာရီခွဲလောက်တွင် မော်တော်
ကား ထွက်ဖြစ်သည်။ မော်တော်ကား အတော်ကြီး မောင်းမိ
လျှင် စပယ်ယာက ကားခလိုက်တောင်းသည်။

“ကျွန်မအတွက်ပါ ပေးလိုက်မယ် မဟုတ်လား”
ကိုမောင်မောင်ဦး ဘာမျှ ပြန်မပြောဘဲ ရှိစုံစုံငွေထဲမှ
ကျပ်တန်တစ်ရွက်ကို ထုတ်ပေးကာ

“ကမ္ဘာအေးနှစ်ယောက်”
ဟုပြောလိုက်သည်။

“ရုပ်ရှင် ကြည့်သလား ဟင်”
အမျိုးသမီးက စကားစလာပြန်သည်။ ကိုမောင်

မောင်ဦး ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

“ဘာကား ကြည့်တာလဲ”
“ဟင်”

“ဘာကား ဝင်ကြည့်သလဲလို့ မေးတာ”
“ဘာကားမှ မကြည့်ပါဘူး”

ဒါနဲ့ စောစောက ဘာလို့ ခေါင်းညိတ်ပြရတာလဲ”
ကိုမောင်မောင်ဦး အဖြေမပေးဘဲ နေလိုက်သည်။

မိုးရေစွတ်စိုခြင်းကြောင့် ကိုယ့်မှာ အေးလာသည်။

ကားပြေးနေသော အရှိန်ကြောင့် ပို၍ ချမ်းမိမ့်စိမ့်ဖြစ်လာ ရသည်။ ကိုမောင်မောင်ဦးသည် လက်ပိုက်ကာ အအေးဒဏ် ကို ကာကွယ်နေသည်။ အမျိုးသမီးသည်စောစောက အကဲ ခတ်ခဲ့သည်ထက် အသက်ပိုမိုကြီးရင့်နေကြောင်း တွေ့ရ သည်။ အသက်လေးဆယ်နီးပါးလောက် ရှိပြီထင်ရသည်။ ယခုလို လင်းထင်းသော မီးရောင်အောက်တွင် သူမ၏ အကျည်းတန်ခြင်းကို မြင်တွေ့လာရပေပြီ။

မျက်နှာမှာ ကြမ်းတမ်းရင့်ရော်သည်။ မသေသပ်ဘဲ လွန်ကဲသော ခြယ်သမ္မုနှင့် ခြယ်သရာတွင် သုံးသော အပေါ စားပစ္စည်းများကြောင့် ရှိရင်းစွဲထက် ပိုမို အကျည်းတန်နေ သည်။ ကိုယ်ခန္ဓာ အချိုးအဆက်မှာမူ မဆိုးလှ။ လျော့ရဲ သော်လည်း ဖွံ့ထွားဆဲ ရှိသေးသည်။ အမျိုးသမီးသည် ကား ပေါ်မှ လူအချို့နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်မိရန်၊ အကြည့်ချင်း ဆုံမိရန် ကြိုးစားနေသည်။ သို့ရာတွင် ကားပေါ်၌ ပါလာ သူတိုင်းလိုလိုမှာ ငိုက် မျဉ်းလျက် ရှိကြသည်။ ပင်ပန်းနွမ်း နယ်နေကြသူချည်း ဖြစ်ကြသည်။ အဆုံးတွင် အမျိုးသမီး ၏အကြည့်မှာ ကိုမောင်မောင်ဦးထံ ပြန်လည် ကျရောက် လာလေသည်။

သူမသည် ရံခါတွင် ကိုမောင်မောင်ဦး၏ မျက်နှာ ကို စောင်းငဲ့ကြည့်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ဘေးဘက်သို့ ကြည့်သလိုလိုနှင့် မျက်လုံးချင်း ဆုံမိစေရန် ကြိုးစားသည်။ ကိုမောင်မောင်ဦးနှင့် အမျိုးသမီးတို့ ကိုယ်ချင်းပူး ကပ်နေသည်။ ပေါင်သားချင်း ထိတွေ့နေသည်။ ကားက ယိမ်းထိုးသည်ကို အကြောင်းပြုကာ မိမိဘက်သို့ တိုးလာ ကြောင်း သတိထားမိသည်။ ဤသည်ကို မလှမလဲ ရှိမိဟန် ဖြင့် အမျိုးသမီးက မေးပြန်သည်။

“ချမ်းမနေဘူးလား”

“မချမ်းပါဘူး”

“ကြည့်ရတာ ချမ်းနေသလိုပဲ”

မော်တော်ကားသည် လမ်းအသွယ်သွယ်ကို ဖြတ် ခဲ့သည်။ ရပ်ကွက် အတန်တန်ကို ကျော်ခဲ့သည်။ တစ်မှတ် ဟိုင်ပြီး တစ်မှတ်တိုင် ရပ်ခဲ့သည်။ သို့နယ်ဖြင့် ပါရမီရိပ်သာ ထိပ်ဖြစ်သော ချော်တွင်းကုန်းမှတ်တိုင်နှင့် တစ်စတ နီးကပ် လာသည်။

သည်တွင် ကိုမောင်မောင်ဦးသည် မိမိသွားရမည့် နေရာအတွက် တွေးတော စဉ်းစားခြင်း ပြုမိသည့်။ ကိုကျော မောင်ကို အမှတ်ရသည်။ ကိုကျောမောင်ထံ သွားရမည်ကို စိတ်ထဲက မနှစ်သက်သလို ခံစား ရပြန်သည်။ သွားရသည် ပဲထား၊ သည်အချိန်မျိုးတွင် နို့ပြီး အိမ်အတွင်း ဝင်ရမည်ကို

စိတ်မှာ စနိုးစနေနှင့် ဖြစ်မိသည်။ ကိုမောင်မောင်ဦးသည် အမျိုးသမီးဘက်သို့ ကြည့်လိုက်သည်။

“ဒီမယ် ကမ္ဘာအေးမှာ မင်း အိမ်ရှိသလား”

အမျိုးသမီးက ကိုမောင်မောင်ဦးအား ပြီး၍ ကြည့် သည်။

“ဘာလဲ ကျွန်မကို ဧရပ်မှာ နေတယ်ထင်လို့လား”

“အိမ်မှာ လူတွေ အများကြီးလား”

အမျိုးသမီး၏ အကြည့်က စူးစိုက်လာလေသည်။

မျက်နှာကို အကဲခတ်သလို ကြည့်လာခြင်း ဖြစ်သည်။ အဖြေ ကို တော်တော်နှင့် ပေးမလာခဲ့။

“ဘာလုပ်ဖို့ မေးတာလဲဟင်”

သူမ၏ အမေးကို အဖြေမပေးဘဲ ပြန်မေးသည်။

“ကိုယ်က နယ်က လာခဲ့တာ၊ အသိအိမ်ကို ညကြီး

မင်းကြီးမှာ မရှာတတ်တော့ဘူး”

“ဒါများရှင် . . . စောစောက ပြောရောပေါ့။ လိုက်

လိုသာရမယ်ဆိုရင် တကယ်လိုက်ခဲ့မှာလား”

“တကယ် လိုက်ခဲ့မှာပေါ့”

“မတွေ့မယ့် မတွေ့တော့လဲ မတွေ့၊ တွေ့မယ့် တွေ့

တော့လဲ သူနဲ့မူ လာတွေ့နေရပါလား။ ကဲပါရှင်၊ မထူးတော့ ပါဘူး။ ရှင်နဲ့ကျွန်မဟာ ဒီညအဖို့ ကံက အကျိုးပေးတွေ

မဟုတ်လား။ မိုးခိုတော့လဲ အတူတူ။ ကားစီးတော့လဲ အတူ တူ၊ ဒီတော့ ရှင်နဲ့ ပတ်သက်လို့ ကျွန်မအကျိုးအမြတ်

သဘောမထွက်ချင်တော့ ပါဘူး”

ကားသည် ချော်တွင်းကုန်း မှတ်တိုင်ကို လွန်ခဲ့သည်။

ပါရမီလမ်းကို ကျော်ခဲ့သည်။

“တော်သေးတာပေါ့။ အရက်ပြတ် ခွက်ကပ်နဲ့မူး ဆို

သလို ရှင်နဲ့တွေ့ရတာ နတ်သိကြားမ၊ တယ်လို့ သဘော ထားရတော့မှာပဲ”

အမျိုးသမီးသည် စကားပြောရင်း ရယ်နေသည်။

များမကြာမီ ကမ္ဘာအေးသို့ ရောက်လာကြသည်။

စာတိုက်မှတ်တိုင်တွင် ဆင်းကြသည်။ တစ်ကြိမ် မိုးမိကြပြန် သည်။ အမျိုးသမီးက မည်းမှောင် ကျဉ်းမြောင်းကာကောက် ကောက်တွေ့တွေ့နိုင်သော လမ်းအတိုင်း ဦးဆောင် ခေါ်ငင်

လာသည်။ လမ်းမှာ မညီညာ။ နေရာတကာမှာ ရွံ့ဗွက်ရေ

အိုင်များ ရှိနေသည်။ ချော်ချွတ်နေသည်။

ကိုမောင်မောင်ဦးသည် အမျိုးသမီး၏နောက်မှတ်တိုက် ဆိတ်စွာ လိုက်ခဲ့သည်။ မဝေးလှသော နေရာတွင် လယ်ကွက်

များ ရှိသည်။ ဖားအော်သံများ ကြားနေ ရသည်။

တစ်ရပ်ကွက်လုံး အိပ်စက်နေကြဟန် တူသည်။ အိမ်

များတွင် မီးရောင်လဲ့လဲ့ကိုသော်မျှ မမြင်ကြရ။ လူတစ်စုံ တစ်ယောက်ကိုမျှလည်း မတွေ့ရ။ ကိုမောင်မောင်ဦး၏ ရင်ထဲမှာ စနိုးစနောင့် ရှိလှသည်။ အမျိုးသမီးအပေါ်မယုံသင်္ကာ ဖြစ်လာမိသည်။ သို့မေမယ့် များစွာကြောက်လန့်ခြင်းတော့ မဖြစ်မိ။ မိမိတွင် မျက်စိကျဖွယ်ရာ၊ မက်မောဖွယ်ရာ ပစ္စည်း တစ်စုံတစ်ရာ မပါသည့် အဖြစ်ကို တွေးမိသည်။ ပြီးလျှင် သူ့၌ အခြားရွေးချယ် သွားရောက်ရမည့် နေရာသည်လည်း မရှိ။

သူတို့သည် အိမ်တစ်ဆောင်ရှေ့သို့ ရောက်လာကြသည်။ တံခါးပိတ်ထားသော အိမ်တစ်ဆောင် ဖြစ်သည်။ အမျိုးသမီးက အိမ်တံခါးကို ခေါက်လိုက်သည်။ အတွင်းမှ ရုတ်တရက် တုံ့ပြန်မှု မရ။ ကိုမောင်မောင်ဦးသည် အိမ်တံခါးပိတ် အောက်သို့ ဝင်၍ ရပ်လိုက် သည်။

တော်တော်နှင့် ခေါ်မရသောအခါ တံခါးကို တဘုံးဘုံး ထုလိုက်သည်။ ထိုအခါကျမှ အတွင်းမှ အသံသဲ့သဲ့ကို ကြားရသည်။

“ဘယ်သူလဲ”

အတွင်းမှ မိန်းမတစ်ယောက်၏ အသံပေါ်လာသည်။ အသံရှင်မှာ အိပ်ချင်မူးတူး ဖြစ်နေဟန်တူသည်။

“ကိုယ်ပါ။ မတင်ရွှေပါ။ တကတဲ သူ့ကိုနိုးရတာ ကာလနဂါး ကျနေတာပဲ”

အပြင်မှ အမျိုးသမီးက ရန်တွေ့နေသေးသည်။ ကိုမောင်မောင်ဦးသည် အမျိုးသမီး၏အမည်ကို စိတ်ဖြင့် မှတ်ထားလိုက်မိသည်။ မကြာမီ တံခါး ဖွင့်လာသည်။ အိမ်တွင်းမှ အလင်းရောင် ကိုမောင်မောင်ဦး ကိုယ်ပေါ်သို့ ကျရောက်လာသည်။

“ဪ ဧည့်သည်လဲ ပါလာပါလား”

တံခါးဖွင့်ပေးသူက မှတ်ချက်ချသည်။

“ဟုတ်တယ်။ ဧည့်ကောင်း စောင်ကောင်း ပါလာတယ်”

အလင်းရောင်နှင့် မျက်စိတို့ ကျင့်သားမရသေးသဖြင့် ကိုမောင်မောင်ဦး၏ မျက်စိမှာပြာဝေနေသည်။ အလင်းရောင်ကို လက်နှင့် ကာလိုက်ရသည်။

“က ကြ . . . ကိုယ်တော်”

အမျိုးသမီးက ကိုမောင်မောင်ဦးကို လှမ်းပြောရင်း အိမ်ပေါ်သို့တက်သည်။ ကိုမောင်မောင်ဦးမှာ ခြေလှမ်းတုန်နေသည်။ ရုတ်တရက် အိမ်အတွင်း မဝင် ဖြစ်သေး။

“လာပါ။ အိမ်ထဲဝင်ပါ”

တံခါးဖွင့်ပေးသူကပါ လှမ်းခေါ်သည်။ သည်တွင်

ကိုမောင်မောင်ဦး အိမ်အတွင်း ဝင်သည်။ သူ အတွင်းသို့ ဝင်လျှင် ဝင်မိချင်း တံခါးပိတ်လိုက်သည်။

အိမ်မှာ တစ်ထပ် ပျဉ်ထောင်ခေါ်မိ ဖြစ်သည်။ သုံးပင်နှစ်ခန်းဖြစ်သည်။ သစ်လွင်သော်လည်း အဖိုးများစွာ တန်မည် မထင်ရသော ပရိဘောဂများ ရှိသည်။ အခန်းနံရံ၌ ရုပ်ရှင်ပိုစတာများ၊ ရုပ်ရှင်မင်းသား၊ မင်းသမီး ဓာတ်ပုံများ ဖြစ်ကတတ်ဆန်း ချိတ်ထားသည်။ အဝတ်အဟောင်း အနွမ်းများကို နေရာတကာမှာ တွေ့ရသည်။

မိုးရေစိုထားသော အဝတ်မှ ရေစက်များ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ကျနေသည့်အတွက် ကိုမောင်မောင်ဦး စိတ်အနောင့်အယုက် ဖြစ်နေသည်။ အားနာနေသည်။ ထို့ကြောင့် သူသည် ရပ်လက်စ နေရာမှာပင် ရပ်နေမိလေသည်။

“ကျွန်မတို့ အိမ်က မိန်းမချည်းနေတာဆိုတော့ ရှင့်အဖို့ လုံချည်တော့ ရနိုင်မယ် မထင်ဘူး။ ထာဝံတွေကတော့ တစ်ပုံကြီးလဲ”

မတင်ရွှေဆိုသူက ရယ်ရင်း မောရင်း ဆိုသည်။

တံခါးလာဖွင့်ပေးသော အမျိုးသမီးသည် အိပ်ချင်မူးတူး အမူအရာဖြင့် ကိုမောင်မောင်ဦး ရှေ့မှ ဖြတ်လျှောက်သွားသည်။ ကိုမောင်မောင်ဦးအား မကြည့်ဘဲ မိုးဖိုခန်းဘက်သို့ ဝင်သွားသည်။ မတင်ရွှေသည် ရေစိုနေသော ဆံပင်ကို ဖြည့်ချလိုက်သည်။ ကိုမောင်မောင်ဦးထံ လျှောက်လာသည်။

“ရှင် စိတ်ဓာတ် ကျမသွားဘူးလား”

“ဘာကိုလဲ”

“ဪ . . . လဲစရာ လုံချည်မရှိဘူး ဆိုလို့လေ”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ရေစိုနဲ့ပဲ နေလိုက်ရပေါ့”

“အလကား နောက်တာပါရှင်။ ကျွန်မတို့က ဧည့်သည်တွေ အပေါ် ဧည့်ဝတ် ကျေတတ်ပါတယ်။ လုံချည် အင်္ကျီလဲ ရှိပါတယ်။ ထောင်ကျနေတဲ့ ကျွန်မ ယောက်ျား ရဲ့အဝတ်အစားတွေပေါ့။ ရှင်နဲ့ တော်ပါလိမ့်မယ်”

ကိုမောင်မောင်ဦး တိတ်တခိုး သက်ပြင်း ရှိုက်လိုက်သည်။ များမကြာမီ သူ့အတွက် လုံချည်ကြမ်း တစ်ထည်နှင့် အင်္ကျီရောက်လာသည်။ အဝတ်စုံများကို အဝတ်ခြောက်နှင့် လဲလှယ် ဝတ်ဆင်ရသည်။ ချောင်းဆိုးချင်စိတ်သည် ရင်ထဲမှာ တလိပ်လိပ် ပေါ်လာပြန်လေသည်။ အသက်ရှူ၍ မဝချင်လောက်အောင် ဖြစ်လာသည်။ သူသည် ဧည့်ခန်းရှိ ကုလားထိုင်တွင် ဝင်ထိုင် လိုက်သည်။ နံရံမှ ရုပ်ရှင်ကြော်ငြာချပ်များကို ကြည့်နေ သည်။ မတင်ရွှေ သူ့ရှေ့ကုလားထိုင်၌ လာထိုင်သည်။ သူမ သည်လည်း အဝတ်များကို မြောင်း

လဲဝတ်ဆင်ပြီး ဖြစ်နေသည်။ ဘလောက်စံကို အခုအခံ မပါဘဲ ဝတ်ထားသည်။ လုံချည်မှာ လျော့လျှော့သော ပိုးဆန်ဆန် အသားမျိုးဖြစ်သည်။ သူမသည် မျက်နှာသုတ် ပေါ်ဖြင့် ဆံပင်ကို ပျတ်တိုက်နေသည်။ တံခါးလာဖွင့်ပေးသော အမျိုးသမီး မီးဖိုခန်းဘက်မှ ပြန်ဝင်လာသည်။

“အနွဲ့ရေ . . . ဧည့်သည်အတွက် . . . ဆေးလိပ်ကလေး ဘာလေး တည်ပါလားကွယ်”

မတင်ရွှေက လှမ်းပြောသည်။ အနွဲ့ဆိုသူသည် အိပ်ခန်းအတွင်း ဝင်သွားသည်။ အိမ်တွင် ၎င်းတို့နှစ်ယောက် တည်းရှိပုံရသည်။ အနွဲ့ဆိုသူမှာ မတင်ရွှေနှင့်မတိမ်းမယိမ်းလောက်ပင်။ သူမသည် အနေထည် ဝတ်ထားသည်။ ဆံပင်တိုက မျက်နှာပေါ်သို့ ဖရိုဖရဲ ကျရောက်နေသည် ဖြစ်ရာ၊ မျက်နှာကို ကောင်းစွာ မမြင်သာခဲ့။

“ကိုယ် ဆေးလိပ် မသောက်ဘူး”

ကိုမောင်မောင်ဦး ဆိုသည်။

“ဟုတ်လား၊ ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ကျွန်မသောက်မှာ ပါ”

အနွဲ့သည် စီးကတော့ဘူး၊ မီးခြစ်တို့ဖြင့် အိပ်ခန်းထဲမှ ထွက်လာသည်။ စားပွဲပေါ်သို့ ချပေးသည်။

“အိပ်ချင်လိုက်တာ၊ အိပ်တော့မယ်”

“ဒီညတော့ တကယ်ကို ကံဆိုးတဲ့ ညပဲ ထင်ပါရဲ့။ ကြည့်ပါဦးရှင်၊ မိုးကလဲ အေးလိုက်တာ။ ကျွန်မတို့ အိမ်မှာ စောင်တွေ ဘာတွေလဲ လုံလုံ လောက်လောက် မရှိ”

“ကိုယ့်အနေနဲ့ စောင်မမြဲဘဲလဲ အိပ်လို့ ရပါတယ်”

“ကျွန်မ အနေနဲ့ ပြောတာပါ”

မတင်ရွှေ၏ အဖြစ်ကို ကြည့်ကာ ရယ်ရမလို့၊ ငိုရမလို့၊ မစဉ်းစားတတ်အောင် ဖြစ်ရသည်။

“ထားပါတော့လေ၊ ရှင်သဘောပဲ။ လာပြီးတွေ့မယ့် တွေ့တော့လဲ ဘုန်းကြီးလူထွက်နဲ့မှ လာတွေ့နေတာကိုး”

“တစ်ခု ရှိသေးတယ်”

“လာပြန်ပြီလား တစ်ခု”

“ဖြစ်နိုင်မယ်ဆိုရင် အရက်နည်းနည်းပါးပါးလောက် သောက်ချင်တယ်”

“အရက်”

“ဟုတ်တယ်”

“ရှဉ့်မလား မသိဘူး။ နေဦး ကျွန်မ မေးကြည့်ဦးမယ်”

ဆိုကာ အိပ်ခန်းဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။

“အနွဲ့ရေ၊ အနွဲ့”

ခေါ်သည်။

အတွင်းမှ

“ဟင်”

ဟု မထူးချင် ထူးချင် ထူးသည်။

“လက်ကျန်ကလေးများ ရှိသေးလားဟင်”

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“ဘာလုပ်ရမှာလဲ။ ဘယ်သူက အရက်ကို သွန်ပစ်မှာလဲ”

အနွဲ့သည် ညည်းညည်းညာညာဖြင့် အိပ်ရာမှ ထလာရပြန်သည်။

“ဒီညတော့ အိပ်ရတော့မယ် မထင်ဘူး။ စိတ်ညစ်လိုက်တာ”

“အိပ်ချင်တဲ့ လူတွေချည်းပါပဲလား။ အကုန်လုံး ကာလနဂါးနဲ့ နွေမျိုးတော်တယ် ထင်တယ်”

အနွဲ့သည် မီးဖိုခန်းသို့ ဝင်ပြန်သည်။ ပုလင်းဖန်ခွက်တို့နှင့် အတူ ပြန်ထွက်လာသည်။

“တစ်ခါဘဲ ပြောထားမယ်။ နောက်တစ်ကြိမ် နှိုးရင် နှိုးတဲ့လူတွေ တေးတေးပဲဟေ့”

အရက်မှာ ချက်အရက် ဖြစ်ပုံရသည်။

အနွဲ့သည် စားပွဲပေါ်သို့ အရက်ပုလင်းနှင့် ဖန်ခွက် ချပေးသည်။ သူမသည် ပထမဆုံး အကြိမ်အဖြစ် ကိုမောင်

မောင်ဦး၏ မျက်နှာကို ဖျတ်ခနဲ မော့ကြည့် လိုက်သည်။ သည်တွင် သူမအား အကဲခတ်သလို ကြည့်နေသော ကို

မောင်မောင်ဦးနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်မိကြသည်။

အနွဲ့သည် မီးရောင်ဘက်သို့ ကျောပေးထားသည်။ သူမ၏ မျက်နှာမှာ အမှောင်ရိပ် လွှမ်းနေသည်။ ကိုမောင်

မောင်ဦးအနေနှင့် သူမ၏ မျက်နှာကို သံကွဲစွာ မမြင်သာ။ သေချာစွာ မတွေ့ရ။ အနွဲ့အနေနှင့်ကမူ ကိုမောင်မောင်ဦး

၏မျက်နှာကို သံကွဲသေချာစွာ မြင်လိုက်ရပုံ ပေါ်သည်။

အဘယ်ကြောင့်ဟူ၍တော့မသိ၊ အနွဲ့သည် အကြည့်ကို ကိုမောင်မောင်ဦး၏ မျက်နှာမှ ရုတ်တရက် လွှဲဖယ်၍

မသွား။ ကြာမြင့်စွာ စိုက်ကြည့်နေသည်။ သူမ၏ ကိုယ်မှာ ဆတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်ကိုလည်း မြင်ရသည်။ သူမတွင် အိပ်

ချင်မှူးတူး ရှိရမှုများ လွင့်ပျောက်သွားကာ လုံးဝညသုံ အိပ်ရာမှ နိုးလာရပုံ ပေါ်သည်။ ကိုမောင်မောင်ဦး မျက်လွှာချကာ

အရက်ခွက်ကို စိုက်ကြည့်နေလိုက်သည်။ အနွဲ့သည် ကိုယ်ကို မတ်မတ်ထားလိုက်သည်။ ကျောကို အခန်းနံရံနှင့် ကပ်

လိုက်သည်။ သူမထံမှ ထစ်ပေါ်သော၊ တုန်လှုပ်ချောက်ချား ဟန်ပါသော အသံတစ်သံ ခေါ်လာသည်။

“ကို . . . ကိုမောင်မောင်ဦး”

မိမိ၏အမည်ကို ရုတ်တရက် ခေါ်ဆိုခြင်း ခံလိုက်ရသဖြင့် ကိုမောင်မောင်ဦး၏ ကိုယ်မှာ ဆတ်ခနဲ တုန်သွားရသည်။ မည်သို့မျှ မျှော်လင့်ထင်မှတ်ထားခြင်း မရှိသောကြောင့်လည်း ရင်မှာ တဖျပ်ဖျပ်တုန်လှုပ်လာသည်။ အနွဲ့ထဲ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ယခုအခါ အနွဲ့၏ မျက်နှာပေါ်သို့ မီးရောင်ကျရောက်နေပြီ။ အနွဲ့၏မျက်နှာပေါ်မှ ဆံပင်တို့သည် လည်း မရှိတော့။ မျက်နှာကို သဲကွဲစွာ မြင်လာရသည်။ အနွဲ့၏မျက်နှာမှာ မြင်ဖူးတွေ့ဖူးသော မျက်နှာအနေအထားမျိုး။ သို့ပေမယ့် ရုတ်ခြည်းတော့ မမှတ်မိနိုင်။ ကြာမြင့်စွာ စူးစိုက်ကြည့်နေသည့်တိုင် စိတ်မှာ မသဲကွဲသေး။ မတင်ရွှေသည် အနွဲ့နှင့် ကိုမောင်မောင်ဦးကို တစ်လှည့်စီ ကြည့်လာသည်။

“ဟေး . . . အနွဲ့ ကြည့်စမ်း။ မိတ်ဟောင်း ခေ့ဟောင်းတွေ တွေနေကြပြန်ပြီ ပေါ့လေ”

အနွဲ့သည် မတင်ရွှေ၏ စကားကို တုံ့ပြန်ခြင်း မပြု။ ကိုမောင်မောင်ဦးမျက်နှာပေါ်မှ အကြည့်ကိုလည်း လွှဲပြောင်းမပစ်သေး။

“ကိုမောင်မောင်ဦး၊ ကျွန်မကို မမှတ်မိတော့ဘူးထင်တယ်”

အနွဲ့ထံမှ အသံထွက်လာသည်။ သူမသည် ရှေ့သို့ တိုးလာသည်။ ကိုမောင်မောင်ဦးနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ကုလားထိုင်၍ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“ကျွန်မ . . . ကျွန်မ ခင်သန်းနွဲ့လေ”

လှုပ်ရှားတုန်ရင်ရခြင်းသည် အနွဲ့တစ်ယောက်တည်း ခံစားရသည် မဟုတ်။ ကိုမောင်မောင်ဦး ကိုယ်တိုင်လည်း ခံစားလာရသည်။ စိတ်လှုပ်ရှားရခြင်းကြောင့် ဘာစကားမျှ မပြောဖြစ်။ ပြောဖို့လည်း သတိမရ။ မည်သို့ ပြောရမည်လည်း မသိတတ်နိုင်။

“ဟုတ်ပါတယ် ကိုမောင်မောင်ဦး၊ ကျွန်မ ခင်သန်းနွဲ့ပါ။ ကိုမောင်မောင်ဦးကို တွေ့ရလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်မ ဘယ်လိုမှ မထင်ဘူး။ ကြည့်ပါဦး။ မမျှော်လင့်ဘဲနဲ့ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက်ကြီး လာတွေ့ရတာ”

ယခုတော့လည်း ခင်သန်းနွဲ့တွင် အံ့ဩတုန်လှုပ်ခြင်းသာမက ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်ရသည့် အသွင်သဏ္ဍာန်လည်း ပေါ်ပေါက်လာသည်။ မတင်ရွှေသည် ထိုင်ရာမှ ထရပ်လိုက်သည်။

“သွားပါပြီ၊ ဒီညအဖို့ မိတင်ရွှေအတွက် ဘယ်လိုမှ မျှော်လင့်ချက် မရှိနိုင်တော့ဘူး။ စိတ်ချလက်ချ အိပ်တာပဲကောင်းပါတယ်။ ကိုင်း အနွဲ့၊ အမိဧည့်သည် အမိဘာသာပဲဧည့်ခံလိုက်ပေတော့”

ပြောပြော ဆိုဆို အခန်းထဲ ဝင်သွားသည်။ ခင်သန်းနွဲ့နှင့် ကိုမောင်မောင်ဦးတို့ မတင်ရွှေ၏ စကားကို မကြားသလို တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်စူးစိုက်ကြည့်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့ကြလေသည်။

ကိုမောင်မောင်ဦးသည် ဖန်ခွက်ကို ကောက်ယူကာ တစ်ကျိုက်နှစ်ကျိုက်သောက်လိုက်သည်။ ပြီးလျှင် ဖန်ခွက်ကို စားပွဲပေါ်သို့ ပြန်ချထားသည်။ ခင်သန်းနွဲ့၏ မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်သည်။ ခင်သန်းနွဲ့သည်လည်း ကိုမောင်မောင်ဦး၏ မျက်နှာကို စူးစိုက်ကြည့်ဆဲပင် ရိုနေသေးသည်ဖြစ်ရာ မျက်လုံးချင်း ဆိုင်မိကြသည်။

ယခုအခါ ချမ်းစိမ့် အေးမြခြင်းကို ပူနွေးမှုးရိခြင်းက မိုးလွမ်းထားလိုက်ပြီဟု ကိုမောင်မောင်ဦး ထင်သည်။ တစ်ကိုယ်လုံး အနွေးဓာတ် လွမ်းခြံလာသည်ဟု မှတ်ယူသည်။ ချက်အရက် ပြင်းပြင်းသည် တစ်ခါတစ်ရံတော့လည်း ဆေးဝါးနယ် အသုံးဝင်တတ်လေသည်။

သူ အရက်သောက်သည်ကို ခင်သန်းနွဲ့ စောင့်ကြည့်နေသည်။ သူမ၌ ပြောစရာစကား များစွာရှိနေခြင်းကို မျက်နှာအနေအထားက ဖော်ပြလျက်ရှိသည်။

“ကိုယ်တို့ချင်း မတွေ့ရတာ အနှစ်နှစ်ဆယ်လောက်ရှိပြီနော်”

ကိုမောင်မောင်ဦး စကားစသည်။
“ဆယ့်ရှစ်နှစ်ပါ”
“ဒီအတွင်းမှာ မင်းအတော် ပြောင်းလဲသွားတယ်”

ကိုမောင်မောင်ဦး မှတ်ချက်ချလိုက်သည်။ မှန်သည်။ ခင်သန်းနွဲ့သည် ယခင်ကနှင့် စာလျှင်များစွာ ဆိုစာသွားသည်။ အဘူးကြီးအိုကလေးလိုဖြစ်နေသည်။ လူမှာလည်း

များစွာ ပိန်နေသည်။ မျက်နှာအနေအထားမှာ ရင့်ရော်ဟန် ပါသော်လည်း ယခင် ရိုရင်းစွဲ ရုပ်သဏ္ဍာန်မှာမူ ပေါ်လွင်နေဆဲသာ ဖြစ်သည်။ သူမတွင် ယခင်ကလို သွက်လက်ခြင်း၊ တက်ကြွခြင်း၊ ကလေး ဆန်ခြင်း စသည်တို့ကို မတွေ့ရတော့ပေ။ တညီငြိမ် ရင့်ကျက်ဟန်၊ နှမ်းနယ်ဟန်တို့ လွှမ်းနေသည်။

“ရှင်ကတော့ သိပ်မပြောင်းလဲလှပါဘူး။ ရင့်လာတာ တစ်ခုပါပဲ။ ဒါကြောင့် ကျွန်မ ရှင့်ကို မြင်ရင် မြင်ချင်း မှတ်မိတာပဲ ထင်ပါရဲ့”

“မင်း ဒီကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ရောက်နေတာလဲ ခင်သန်းနွဲ့ရယ်”

ကိုမောင်မောင်ဦး ညည်းညူသလို မေးလိုက်သည်။
“ဒါတွေ ပြောရမှာ အရှည်ကြီးပါ”
“ဒါထက် မင်းနဲ့ မတင်ရွှေက ဘယ်လိုလဲဟင်”
ညည်းအမေးကို ခင်သန်းနွဲ့ ရုတ်တရက် အဖြေမပေး။

ခေါင်းငုံ့လိုက်သည်။ မျက်လွှာချလိုက်သည်။
“ကိုမောင်မောင်ဦး မြင်တဲ့အတိုင်းပဲပေါ့။ သူက ဒီအိမ်ရှင်။ ကျွန်မကသူ့အိမ်မှာ ကပ်နေရတာ။ သူ့ယောက်ျားဘိန်းမှုနဲ့ ထောင်ကျနေတယ်။ သူဟာ သူ့ဝမ်းသူ့ကျောင်းနေတယ်။ ကျွန်မ . . . ကျွန်မ . . . လဲ ဒီလိုပဲပေါ့။ ကျွန်မဝမ်းကျွန်မကျောင်းနေရတာပဲ”

စကား၏ တစ်ဝက် တစ်ပျက်လောက် အရောက်တွင် ခင်သန်းနွဲ့ မျက်နှာမော့လာသည်။ ကိုမောင်မောင်ဦး၏ မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်သည်။ သူမ၏ မျက်နှာမှာ ညှိုးလျော်နေ

သည်။ ဖျက်ဝန်းသည် ဖျက်ရည်ကြည်ဖြင့် ပြည့်လျှမ်းနေသည်။ ကိုမောင်မောင်ဦး သက်ကြီးရှိက်ရင်း ဖန်ခွက်ကို ကောက်ယူလိုက်သည်။

“မင်းအတော် ပြောင်းလဲသွားတယ်ဆိုတဲ့ ကိုယ့် စကားဟာ မှားနေတယ်။ တကယ်တော့ မင်းဟာ ဘာမှ မပြောင်းလဲသေးပါလား။ မင်းနဲ့ ကိုယ့်တို့ နောက်ဆုံး တွေ့ကြုံတော့ မင်းပေးခဲ့တဲ့ကတိ စကားတွေ အမှတ်ရသေးသလား ခင်သန်းနွဲ့။ ဘဝတစ်လျှောက်လုံး မိန်းမကောင်းတစ်ယောက်အဖြစ် မြင်တွေ့ ရပါစေမယ် ဆိုတာလေ။ မင်းကတိမတည်ဘူး”

“ဟုတ်ပါတယ် ကိုမောင်မောင်ဦး။ ကျွန်မ ကတိမတည်ပါဘူး။ အမှန်တော့ ကျွန်မလို မိန်းမတစ်ယောက်က ပေးတဲ့ ကတိကို၊ ရှင်ယုံကြည်တာလဲ အံ့ဩစရာတော့ ကောင်းတယ်”

“ကိုယ်ဟာ ဘယ်သူ့ကို မဆို အလွယ်တကူ ယုံကြည်တတ်ပါတယ်”

“ကျွန်မ ကြိုးစားပါတယ်။ ကတိတည်နိုင်အောင် ကြိုးစားပါတယ်။ ကိုယ့်ဘဝအတွက်သာ ကတိမတည်တာပါ။ တချို့နေရာတွေမှာတော့ ပေးခဲ့တဲ့ကတိကို စောင့်ထိန်းနိုင်ခဲ့ပါတယ် ကိုမောင်မောင်ဦး။ အဲဒီအတွက် ကိုယ့်ဘဝကိုယ် ရေစုန်မျှောခဲ့တာလဲ ပါတယ်။ ဘာပြောပြောပေါ့ရှင် ကျွန်မဘဝနဲ့ ကျွန်မ ကျေနပ်ပါတယ်”

“ဒါက လူအပေါ်မှာ တည်တာပါ”

“ဟုတ်ပါတယ်။ လူကို လိုက်ပြီး ဖြစ်ကြတာပါ။ လူဆိုတာ တစ်ယောက်ထဲကို ပြောတာမဟုတ်ဘူး။ လူတွေအားလုံးကို ပြောမှရမှာ။ လူတွေက ကျွန်မကို ဘယ်လို သတ်မှတ်ကြသလဲ။ မိန်းမပျက်လို့ သတ်မှတ်တယ် မဟုတ်လား။ ကျွန်မ တစ်ကိုယ်ထဲ သတ်သတ်က ဘယ်လိုပဲ ကောင်းအောင် ကြိုးစား ကြိုးစား၊ ဘယ်လိုပဲ ကောင်းအောင်နေနေ၊ ကျွန်မကို လူတွေက အကောင်းလို့ မမြင်ကြဘူး။ ဒါတွေဟာ အထူးပြောစရာလိုတဲ့ ကိစ္စမျိုး မဟုတ်ပါဘူး ကိုမောင်မောင်ဦးရယ်။ လူတွေဆိုတဲ့အထဲမှာ ရှင်လဲပါတာပဲ မဟုတ်လား။ တကယ်တမ်း တွက်ကြည့်ရင် ကျွန်မဟာ ရှင်အမေရုမယားပါ။ ရှင်ရဲမိထွေးပါ။ ရှင်ကိုယ်တိုင်ကတောင် ကျွန်မကိုမိထွေးတစ်ယောက်လို့ မထင်နိုင်ခဲ့ရင် တစ်ခြားလူတွေက မိန်းမကောင်းလို့ မထင်နိုင်တာ ဘာများဆန်းသလဲ”

ခင်သန်းနွဲ့၏ ဖျက်နှာမှာ ညှိုးငယ်သည် မှန်စေ။ ဖျော့တော့သည် မှန်စေ၊ တင်းတင်းမာမာ ခက်ခက်ထန်ထန် ရှိလာသည် အမှန်ပင်။ ပြီး သည်မိန်းကလေးမှာ လွန်ခဲ့သော

လေးငါးဆယ်နှစ်ကလို မဟုတ်တော့။ အသက်အရွယ်အရ သူမမှာ အတွေ့အခေါ် ရှိလာဟန်တူသည်။ အသက်က လူကို ဆုံးမခဲ့ဟန် တူသည်။ နက်နဲသောစကားတို့ကို ဆိုတတ်လာလေပြီကော။

“ရှင်နဲ့နောက်ဆုံး တွေ့ခဲ့ပြီးတဲ့နောက် ကျွန်မကိုယ် ကျွန်မဆုံးမပါတယ်။ ပြုပြင်ပါတယ်။ ကောင်းရောင်းကောင်းဝယ် လုပ်စားဖို့ စိတ်ကူးခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမယ့်အရာရာတိုင်းမှာ ရှုံးခဲ့တယ်။ လူတွေကို ကျွန်မ မခိုင်ခဲ့ဘူး။ ကိုယ့်ဘဝကို မြှုပ်ဖို့ကြိုးစားတယ်။ မအောင်မြင်ဘူး။ ဒီလိုနဲ့နောက်ဆုံးတော့ ကျွန်မဟာ ဒီသံသရာမှာပဲ ပြန်ပြီးကျင်လည်ခဲ့ရတယ်။ ဒီလိုနဲ့ ကျွန်မ သေဆုံးသွားရမှာပဲ ကိုမောင်မောင်ဦး”

ကိုမောင်မောင်ဦး အရက် တော်တော်များများကို သောက်ချလိုက်သည်။ လည်ချောင်းထဲမှာ ပူလာသည်။ ရင်ထဲမှာပူလာသည်။ စင်စစ် ရင်ထဲက ပူရသည့်မှာ အရက်ကြောင့်ချည်း မဟုတ်။ ခင်သန်းနွဲ့၏ စကားများကြောင့်လည်း ဖြစ်သည် ဆိုခြင်းကို စဉ်းစား မိသည်။

“မင်းကိုသာ မကျေနပ်နိုင်တာပါ ခင်သန်းနွဲ့။ တကယ်တော့ ကိုယ်ကိုယ်တိုင်ဟာလဲ ကျေနပ်စရာကောင်းတဲ့ လူတစ်ယောက် ဖြစ်မနေခဲ့ပါဘူး။ မင်းကို ကောင်းစေချင်ပေမယ့် ကိုယ်ကိုယ်တိုင်ဟာလဲ မကောင်း ခဲ့ပါဘူး။ အေးလေ၊ နောက်ဆုံးမှာတော့ ဒါတွေအားလုံး ကို ဖန်တီးသွားတဲ့သူဟာ ဖေပေပဲ။ ဖေပေဟာ သူ့ကိုယ်တိုင်အတွက်လဲ အဆိုးတွေ ဖန်တီးခဲ့တယ်။ သူနဲ့ ပတ်သက်တဲ့လူတွေ အတွက်လဲ အဆိုးတွေ ဖြစ်စေခဲ့တယ်။ သူနဲ့ ပတ်သက်လာသမျှ လူတွေဟာ သူ့ဒဏ်ကို ခံခဲ့ရတယ်။ ဥပမာဆိုပါတော့၊ ဦးအောင်ခန့်တို့ မိသားစုတွေ ဖေဖေကြောင့် အားလုံး ကမောက်ကမ ဖြစ်ခဲ့ကြရတယ်။ အခုတော့ တို့များရဲ့ အလှည့်ပဲ။ ဖေဖေလုပ်ခဲ့သမျှတွေ တို့တတွေ ခါးစည်းခံကြရဖို့ပဲ ရှိတော့တယ်။ ဝဋ်ကြေးဆိုတာ သံသရာမှာ လိုက်တောင်းလိမ့်မယ်လို့ ထင်ရင်မှားမယ်။ လောကမှာတင် ပြန်ပြီး အကျိုးပေးမှာ သေချာတယ်။ ခု-ကြည့်လေ မေမေရဲ့အဖြစ် ကိုယ်ရဲ့အဖြစ် အားလုံးမှာ အကောင်းဆိုလို့ တစ်ကွက်မှ မရှိခဲ့ဘူး။ မိန်းမ ကြိုက်လျှောက် ဆိုသလို အဆိုးတွေချည်း ဖြစ်ခဲ့ကြတာပဲ မဟုတ်လား။ ဒီတော့ ဒီဝဋ်ကြေးဟာ တို့များနဲ့တင် အဆိုးသတိပါစေ၊ တို့ရဲ့သားစဉ်မြေးဆက်အထိ လိုက်မလာပါစေနဲ့လို့ ဆုတောင်းရမှာပဲ ခင်သန်းနွဲ့။ တို့မှာ အဲဒီလို ဆုတောင်းဖို့က လွဲပြီး တစ်ခြား နည်းလမ်း မရှိတော့ဘူး”

နှစ်ယောက်သား စကားမဆက်ဖြစ်ကြဘဲ အတွေ့ကိုယ်စီဖြင့် ငြိမ်သက်နေမိပြန်သည်။ ထိုအတွင်း ကိုမောင်

မောင်ဦး အရက်ကို လက်စသတ် လိုက်သည်။ သူ့အရက် မသောက်ဘဲ နေခဲ့သည်မှာ အတန်ကြာပြီ။ ထိုကြောင့် အူ ရိုင်းလို ဖြစ်နေသည်။ မူးဝေခြင်းသည် တစ်ခဏချင်းမှာပင် သူ့ကို လွှမ်းမိုးလာသည်။

“မင်း ဒီကိုရောက်နေတာ အတော်ကြာပြီလားဟင်” ကိုမောင်မောင်ဦး မေးသည်။

“ဆိုပါတော့၊ ဆယ်နှစ်ကျော်လောက် ရှိပြီ။ ဆယ့် တစ်နှစ်လောက် ရှိလိမ့်မယ် ထင်တယ်။ ဒီကြားထဲမှာ ကျွန်မ အိမ်ထောင် နှစ်ဆက် ကျသေးတယ်။ ဒါပေမယ့် ဘယ်သူက မှ ကျွန်မကို အတည်အကြည်ပေါင်းဖို့ ယူခဲ့တာ မဟုတ်တော့၊ နှစ်ဆက်လုံးနဲ့ ကွဲခဲ့ရတယ်”

“တို့တတွေလဲ ဇာတ်တွေထဲကလို ဇာတ်ပေါင်းကာ နိုး ခုနစ်ပြည်ထောင် မင်းသားတွေ ဆုံမိကြသလို ဖြစ်နေပြီ။ တို့နဲ့ပတ်သက်တဲ့ လူမှန်သမျှ ဒီမှာ လာဆုံရသလို ဖြစ်နေပြီ”

ကိုမောင်မောင်ဦး ရယ်ရင်းဆိုသည်။ သူ့စကားကို ခင်သန်းနွဲ့ နားလည်နိုင်ဟန် မတူ။ သူ့မျက်နှာကို စူးစိုက် ကြည့်နေသည်။ ကိုမောင်မောင်ဦး စကားဆက်သည်။ ကို မောင်မောင်ဦး စကားဆက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ခင်ခင်ကြီးလဲ ဒီမှာရှိတယ်။ ကျော့ မောင်လဲ ရှိတယ်။ ကိုယ်လဲ ရှိတယ်။ မင်းလဲ ရှိတယ် ဆိုပါ တော့လေ။ အဲ . . . နန်းကိန္နရီလဲ ဒီမှာ ရှိတယ်”

ကိုမောင်မောင်ဦး စကား မဆုံးတတ်သေးမီ ခင်သန်း နွဲ့ ဖြတ်မေးသည်။

“ဘာ ရီ . . . ”

“နန်းကိန္နရီ”

“ဘာလဲဟင်၊ နန်းကိန္နရီ ဆိုတာ”

ကိုမောင်မောင်ဦးသည် ရုတ်တရက် အဖြေမပေး သေးဘဲ ခင်သန်းနွဲ့၏ မျက်နှာကို ပြန်လည် စူးစိုက် ကြည့် လိုက်သည်။ ခင်သန်းနွဲ့သည် မကြားဖူးသော အမည်တစ်ခု၊ လိုက်မမိသော အကြောင်း တစ်ရပ်ကို ကြားရသလို၊ သူ့ဆက် ပြီး ပြောလာမည့် စကားကို စိတ်စောစွာ နားစွင့်နေကြောင်း မြင်ရသည်။ ကိုမောင်မောင်ဦး တိတ်တခိုး သက်ပြင်းရှိုက် လိုက်ပြန်သည်။

“နန်းကိန္နရီဆိုတာ လူတစ်ယောက်ရဲ့ နာမည်ပါ။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ နာမည်ပေါ့။ ဒေါ်ရေနဲ့သာ ခင်ခင် ကြီးဆိုတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ မွေးစား သမီးပါ”

“ရှင်ပြောသလို ခုနစ်ပြည်ထောင်မင်းတွေဆိုကြတယ် ဆိုတဲ့ နေရာမှာ ခင်ခင်ကြီးတို့၊ ကိုကျော့မောင်တို့ ပါလာတာ သားပါတော့။ ဒီ နန်းကိန္နရီ ဆိုတာက ဘာဆိုလို့လဲဟင်”

“ဆိုင်ပါသော်ကော ခင်သန်းနွဲ့။ ဆိုင်လွန်းလို့ ခက် နေတာပေါ့”

ခင်သန်းနွဲ့၏ မျက်နှာမှာ စိတ်ဝင်စားမှုဖြင့် တည်ငြိမ် သည်ထက် တည်ငြိမ်လာသည်။ မျက်ဝန်းများသည် တောက်ပသည်ထက် တောက်ပလာသယောင် ထင်ရသည်။

“သူက ဘယ်လို သက်ဆိုင်နေတာလဲဟင်”

ခင်သန်းနွဲ့ ခပ်တိုးတိုး မေးသည်။

ကိုမောင်မောင်ဦး ဖန်ခွက်ကို မြှောက်ကြည့်သည်။ အရက် ကုန်နေကြောင်း တွေ့ရသည်။ ဖန်ခွက်ကို ပြန်ချထား လိုက်သည်။ သူသည် ဆက်လက်၍ အရက် သောက်ချင် နေသည်။ အာသာပြေသေးပုံမရ၊ ဖြစ်နိုင် မည်ဆိုလျှင် တထိုင် တည်းနှင့် အဖူးအလဲ သောက်လို လျက် ရှိသည်။ သူသည် ခင်သန်းနွဲ့၏ မျက်နှာကို ဖျတ်ခနဲ ကြည့် လိုက်သည်။

“နန်းကိန္နရီကို ဒေါ်ရေနဲ့သာ ခင်ခင်ကြီးက မွေးစား လိုက်တာ၊ အကြောင်းရှိတယ် ခင်သန်းနွဲ့။ ဒေါ်ရေနဲ့သာ ခင်ခင်ကြီးဆိုတာ တစ်ခြားလူ မဟုတ်ဘူး။ တစ်ချိန်က ကိုယ်နဲ့ ချစ်ကြိုက်ခဲ့တဲ့ သူပဲ။ သူဟာ အခု ကျိုကျိတ်က ချမ်းသာနေတယ်။ နန်းကိန္နရီဟာ အငြိမ်က၊ဖူးတယ်။ အငြိမ် မင်းသမီး ဘဝကနေ ဒေါ်ရေနဲ့သာ ခင်ခင်ကြီးက ကောက် မွေးစားလိုက်တာ။ ဘာကြောင့် မွေးစားလိုက်သလဲ မေးဦး။ နန်းကိန္နရီဟာ ကိုယ်နဲ့ ရုပ်ချင်း ဆင်လို့ပဲ။ ခင်ခင်ကြီးနဲ့ ကိုယ် နဲ့ရတဲ့ကလေးဟာ၊ စစ်အတွင်း မှာတုန်းက ပျောက်ဆုံး သွားခဲ့တယ်။ ခင်ခင်ကြီးက နန်းကိန္နရီကို အဲဒီကလေးလို့ ထင်တယ်။ ဒါကြောင့် မွေးစားလိုက်တာ”

ခင်သန်းနွဲ့သည် ပိုမို စိတ်ဝင်တစား ရှိရဟန်တူ သည်။ ဘာတစ်လုံးမျှ ဝင်မပြောဘဲ ကိုမောင်မောင်ဦး၏ စကားများကို စူးစိုက် နားထောင်နေသည်။

ကိုမောင်မောင်ဦး စကားဆက်သည်။

“နန်းကိန္နရီရဲ့ အကြောင်းကို ကြားရင် ကြားချင်း ပဲ။ ကိုယ်သူ့အကြောင်း စုံစမ်းတယ်။ သူ့ဇာတိ ဇာစ်မြစ် ကို ဆန်းစစ်တယ်။ ဒီမှာတင် သူဟာ ကိုယ်နဲ့ ခင်ခင်ကြီး တို့ရဲ့ သမီး မဟုတ်ဘူးဆိုတာ သိတယ်။ ဘယ်သူ့သမီး လို့ ချက်ချင်း နားလည်လာတယ်။ ဒေါ်ရေနဲ့သာခင်ခင်ကြီး မမွေးစားခင်က ဒီမိန်းကလေးဟာ မန္တလေးမှာ နေခဲ့တယ်။ သူငယ်ငယ် ကတည်းက သူ့အဖေ ပစ်သွားတယ်။ ဘာမှ မဆိုင်တဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ လက်ထဲမှာ ထားပစ်ခဲ့တယ်။ နန်းကိန္နရီဆိုတဲ့ နာမည် မယူခင်က သူ့မှာ တစ်ခြားနာမည် တစ်ခု ရှိခဲ့သေးတယ်။ တင်တင်ရီတဲ့။ ဒါဆိုရင် သူဟာ ဘယ် သူလဲလို့ မင်း သိပြီ မဟုတ်လားဟင်”

ခင်သန်းနွဲ့ မဖြေ။

အဖြေကို ကိုမောင်မောင်ဦး ကိုယ်တိုင်ကလည်း မမေး။ ခင်သန်းနွဲ့သည် ကိုမောင်မောင်ဦး၏ မျက်နှာကို စူးစိုက်ကြည့်နေသည် မှန်သော်လည်း၊ တကယ်တမ်း ကြည့်နေသည်နှင့် မတူ။ အကြည့်မှာ ရီဝေနေသည်။ မျက်လုံးများက ငေါင်းစင်းစင်း ဖြစ်နေသည်။ သို့ရာတွင် သူမ၏စိတ်သန္တာန်၌ အဘယ်မျှ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်နေသည် ဆိုခြင်းကို မျက်နှာရှိ အကြောခိုင်များက ဖော်ပြလျက် ရှိလေသည်။ အိပ်ခန်းအတွင်းမှ လှုပ်ရှားသံ သဲ့သဲ့ ကြားရသည်။ များမကြာမီ မတင်ရွှေ အခန်းပေါက်ဝမှာ ပေါ်လာ သည်။

“ဟေ့ ကြည့်စမ်း၊ အခုထိ မအိပ်ကြသေးဘူးကိုး။ စကားလက်ဆုံ ပြောလို့မကုန် ဆိုတာလို ဖြစ်နေပြီ ထင်တာယ်”

မတင်ရွှေ စကားကြောင့် စိတ်အနှောက်အယှက် ဖြစ်ကြရသည်။ ခင်သန်းနွဲ့သည် မတင်ရွှေကို လုံးဝ အသိအမှတ် မပြုသလို ထိုင်နေသည်။ မတင်ရွှေသည် ကုလားထိုင်တွင် ဝင်ထိုင်ကာ စီးကရက်တစ်လိပ် ထုတ်သောက်သည်။

“နေစမ်းပါဦး၊ အမိတို့ တစ်ညလုံး ဒီလိုပဲ ထိုင်နေကြ တော့မှာလား”

မတင်ရွှေ၏ စကားကို မည်သူမှ မဖြေ။ မတင်ရွှေသည် ကိုမောင်မောင်ဦးနှင့် ခင်သန်းနွဲ့တို့၏ မျက်နှာများကို အကဲခတ်သလို လိုက်ကြည့်သည်။ ထိုနောက် နှစ်ယောက်စလုံးပင် စိတ်လှုပ်ရှားခြင်း ရှိနေသည်ကို ရိပ်စားမိဟန်ဖြင့် နှုတ်ဆိတ်သွားသည်။

“ရှင် သူနဲ့တွေ့သေးသလား ဟင်”

ခင်သန်းနွဲ့ထံမှ အသံထွက်လာသည်။ ခင်သန်းနွဲ့သည် သူ့နံ့ဘေး၌ မတင်ရွှေ ရှိနေသည်ကို မေ့လျော့ နေမိဟန်ဖြင့် မေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ သူမ၏ အမေးကို ကိုမောင်မောင်ဦး ခေါင်းညိတ် အဖြေပေးလိုက်သည်။

“သူ သူ ရှင်ကို ဘာတွေ့မေးသေးလဲ ဟင်၊ ရှင်က ကော ဘာတွေ့ ပြောပြလိုက်သေးလဲ”

“တွေ့တယ် ဆိုပေမယ့် အသေအချာ စကားမပြောရပါဘူး။ ရင်းရင်းနှီးနှီး မဆုံခဲ့ပါဘူး။ သူ့အကြောင်းကို သိပြီး တဲ့နောက် သူနဲ့တွေ့ရမှာ ဝန်သေးသလို ဖြစ်နေမိတယ်။ ဆေးရုံမှာရှိနေတုန်းက သူ့ ရောက်လာတယ်။ ကိုယ့်နဲ့ လာတွေ့ခဲ့သေးတယ်။ သူ့ကိုနှင်ပစ်မိတယ်။ သူ့ဟာ အခုကောင်းစားနေပြီ။ ချမ်းသား နေ တယ်။ ကိုယ်တို့ သမီးကလေးရဲ့ နေရာကို သူရနေတယ်။ ကိုယ့်သမီးလေး ဘယ်လို ရှိနေရှာမယ် ဆိုတာ မသိနိုင်ဘူး။ ကိုယ့်သမီးနေရာကို ဝင်ယူထားတဲ့

နန်းကိန္နရီကတော့ ရွှေပုံမာ ခံစားနေရတယ်။ နန်းကိန္နရီကို ကိုယ်မမှန်းပါဘူး။ ဒါပေမယ့် သူ့နေရာမှာ သမီးကလေးရှိခဲ့ရင်ဆိုတဲ့ အတွေးကို တွေးမိရင်တော့ ရင်ထဲမှာ မတင်မကျနဲ့ဘဲ။ မကျမနပ်နဲ့ဘဲ။ သမီးကို တစ်ဖက်တစ်ဖက်တွေ ပိုပြီး ဝင်လာတယ်။ သမီးနဲ့ တွေ့ချင်တဲ့ ဆန္ဒတွေ ပြင်းပြလာတယ်။ လူ့ဘဝဆိုတာ အစကဒီလောက် ဆန်းကြယ်လိမ့်မယ်လို့ မထင်ဘူး။ အခုတော့ မမျှော်လင့်တာ တွေချည်း ဖြစ်လာနေတော့တာပဲ”

ခင်သန်းနွဲ့၏ အကြည့်သည် ပြန်လည်အသက် ဝင်လာသလိုရှိသည်။ ကိုမောင်မောင်ဦး၏ မျက်နှာပေါ်သို့ စူးစိုက် ကျရောက်လာပြန်သည်။ မတင်ရွှေသည် ကိုမောင်မောင်ဦး၏စကားကို ဂရုစိုက်နားထောင်သည် မှန်သော်လည်း တစ်လုံးတစ်ပါဒမျှ နားမလည်နိုင်သလို ရှိသည်။ ခင်သန်းနွဲ့တို့က သူမအား လုံးဝ အရေးမထားသလို ရှိနေခြင်း အတွက်လည်း စိတ်မှာ မသုံးမသန့် ဖြစ်လာရလို့ ပေါ်သည်။ ကိုမောင်မောင်ဦးနှင့် ခင်သန်းနွဲ့တို့ မဆုံးသေးသော စကားကို ဆက်သည်။

“ဒီအတိုင်းဆို မင်းနဲ့ နန်းကိန္နရီတို့ မဆုံဖြစ်ကြဘူးပေါ့နော်”

ခင်သန်းနွဲ့ ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ ပါးစပ်မှလည်း အဖြေပေးသည်။

“ဆယ့်ငါးနှစ်ကြာခဲ့ပြီ”

ခင်သန်းနွဲ့၏ မျက်နှာမှာ ဝမ်းနည်းဟန်၊ ကြေကွဲဟန်များ ပေါ်ပေါက်လာသည်။ မျက်ဝန်းတွင် မျက်ရည်ကြည်ရေလည်လာရုံမက ယခုအခါ မျက်ရည်ပေါက်များ အဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲလာသည်။ ပါးပြင်သို့ လိမ့်လျော့ကျ ဆင်းလာသည်။ မျက်ရည်ကြည် ပြည့်လျှမ်းသောမျက်ဝန်းဖြင့် ကိုမောင်မောင်ဦးကို ကြည့်သည်။

“သူ့ ကောင်းစားတာကို ရှင်အနေနဲ့ မနာလိုမရွံဆိတ်ဖြစ်မယ့်အစား၊ ဝမ်းတောင်သာသင့်ပါသေးတယ်။ ကိုမောင်မောင်ဦးရယ်။ တွက်ကြည့်မယ်ဆိုရင် ရှင်နဲ့နန်းကိန္နရီဆိုတာဟာ စိမ်းကားထိုက်တဲ့ လူတွေမှ မဟုတ်ဘဲ။ သူ့စိမ်းတွေမှ မဟုတ်ဘဲ။ သူ့ဟာ ရှင်နဲ့ သွေးအရင်းကြီးပါ။ ရှင်မှာ စာနာတတ်တဲ့သဘောရှိရင် ဒါမှမဟုတ် များများစားစား မဟုတ်တောင် နည်းနည်းပါးပါးလောက် သံယောဇဉ်ထားတတ်မယ်ဆိုရင်၊ သူ့အပေါ်မှာ ထောက်ထား ညာတာစရာတွေ အများကြီးပါ။ တကယ်တော့ နန်းကိန္နရီဟာ ရှင်ရဲ့ နှမလေး မဟုတ်လား ကိုမောင်မောင်ဦး။ ရှင်နဲ့ အဖေတူ မအေကွဲ မောင်နှမတွေပဲ မဟုတ်လား”

ခင်သန်းနွဲ့၏ မျက်နှာထား၊ ခင်သန်းနွဲ့၏အသံ၊ ခင်သန်းနွဲ့၏ ဟန်တို့မှာ တက်ကြွမှုလည်းပါသည်။ နာကြည်းမှုလည်းပါသည်။ ကြေကွဲမှုလည်းပါသည်။ ဤသည်များကြောင့် မဟုတ်သည့်တိုင် သူမ၏ စကားများသည် ကိုမောင်မောင်ဦးအား တုန်လှုပ်သွားစေနိုင်သည်။ ချောက်ချားသွားစေနိုင်သည်။

သူမ၏စကားစုတို့က မိမိနားတွင် ပူလောင် ပြင်းပြစွာ ဝင်ရောက်လာသည်ဟု ကိုမောင်မောင်ဦး မှတ်ထင်သည်။ အသည်းနှလုံးကို ဝင်ရောက်တိုးစေ့သွားကာ ရင်မှာ ဝေဒနာတစ်ရပ် ပေးစွမ်းနိုင်ခဲ့သည်ဟု မှတ်ယူသည်။

“ဒေါ်ရေနဲ့ သာခင်ခင်ကြီးက သူ့ကိုရှင်နဲ့ တူတယ် ထင်ပြီး ရှင်တို့ရဲ့သမီးအနေနဲ့ မွေးစားလိုက်တာ ဘာမှအံ့ဩစရာ မရှိပါဘူး။ သူ မွေးလာစကတဲက ကျွန်မပြောခဲ့တယ်။ သူဟာ ရှင်နဲ့တူလိမ့်မယ်လို့။ ဒါကလဲ အံ့ဩစရာ မဟုတ်ပါဘူးလေ။ ရှင်အဖေဟာ ရှင်ကို သူနဲ့တူ အောင် မွေးပေးနိုင်ခဲ့ရင် ရှင်ရဲ့နှုတ်မကိုလဲ သူနဲ့တူအောင် မွေးပေးနိုင်မှာပေါ့။ အစကတော့ ကျွန်မဟာ ဒါကို ကျေနပ်နေမိတယ်။ ရှင်နဲ့ ကျွန်မဆုံမိကြတုန်းက ရှင် ကိုယ်တိုင် ဒီကလေး မွေးလာရတာကို မကျေမနပ် ဖြစ်နေတာ တွေ့ရတယ်။ ဒီကလေး မွေးမလာဘဲ ရင် ကောင်းမယ်လို့ ညည်းခဲ့ တယ်။ ဒီအချိန်ကစပြီး ကျွန်မ စိတ်မှာ နာကြည်းခဲ့ရတယ် ကိုမောင်မောင်ဦး။ ဒီကလေးကိုလဲ ကျွန်မရဲ့ခွဲမှာတဲ့ ကိုယ်ဝန်တွေလို ဖျက်ချပစ်ခဲ့ရင် ကောင်းမှာပဲလို့ ထင်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် ကိုမောင်မောင်ဦးရယ် ကျွန်မဟာ မကောင်းတဲ့ မိန်းမဖြစ်ခဲ့သည့်တိုင်။ တစ်ခြား မိန်းမကောင်းတွေလိုပဲ တစ်သက်မှာ သားရယ်သမီးရယ်ခေါ်ရမယ့် ကလေးတစ်ယောက် လိုချင်ခဲ့ပါတယ်။ ရှင်အဖေနဲ့ အတိအလင်း ယူကြတဲ့အခါမှာ ကျွန်မကလေးတွေ မွေးမယ်လို့ စိတ်မကူးခဲ့ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ရှင်အဖေဆီက ထွက်ပြေးခဲ့ပြီး နောက် ကျွန်မမှာ ကိုယ်ဝန်ပါလာတယ်လို့ သိရတယ်။ ဖျက်ချလိုမရနိုင်အောင် လှ၊ရင့်နေတာကို တွေ့ရတယ်။ ဒါနဲ့ ကိုယ်ဝန်ကို ဖျက်မချရဲတော့ဘဲ ကလေးကို မွေးခဲ့ရတာပါ။ ကလေးရဲ့မျက်နှာကိုမြင်ရတော့ ကျွန်မမှာ မိခင်စိတ်ဆိုတာ ပေါ်လာတယ်။ ကလေးအပေါ် ချစ်တဲ့ စိတ်ဝင်လာတယ်။ အမှန်တော့ မမွေးခင်က မွေးလာရင်ကလေးကို တစ်ယောက်ယောက် ပေးပစ်မယ်လို့ စိတ်ကူးခဲ့တယ်။ လက်တွေ့ကျတော့ မပေးရက်ခဲ့နိုင်ဘူး။”

“ကလေးမွေးပြီးတဲ့နောက်မှာတော့ ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ အတွေ့တစ်မျိုးဝင်လာတယ်။ ရှင်နဲ့ပတ်သက်လို့လဲ အမြင်မှန်မြင်ခဲ့တယ်။ ကျွန်မဟာ ဦးကောင်းမိုးရဲ့မယား။ ဦးကောင်း

မိုးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ရှင်ကို ဘယ်လို သဘောထားရမယ်လို့ နားလည်လာတယ်။ ရှင်အပေါ် မမှန်တဲ့စိတ်ထားနဲ့ စွဲလမ်းနေခဲ့တာတွေ ပြယ်ခဲ့တယ်။ မှန်မှန်ကန်ကန် ချစ်တတ်လာတယ်။ အစကတော့ ကျွန်မဟာ လောကကြီးအကြောင်း ဘာမှ နားမလည်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ပါ။ ဒါပေမယ့်၊ နောက်တော့ ဘဝအခြေအနေအမျိုးမျိုးက၊ လောကကို နားလည်တတ်လာအောင် သင်ပေးခဲ့တယ်။ အရာအားလုံးနဲ့ ပတ်သက်လို့ မှန်မှန်ကန်ကန် ဆုံးဖြတ်ချက်ချနိုင်ခဲ့တယ်။ ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ မိန်းမကောင်းတစ်ယောက် မိခင်ကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်အောင် ကြိုးစားမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တယ်။ ကျွန်မရဲ့ကလေးဟာ မိန်းမပျက်တစ်ယောက်ရဲ့ ကလေးလို့ ဘယ်သူမှ မထင်စေချင်ဘူး။ ကျွန်မရဲ့အကြောင်းတွေသိနေတဲ့ ရေနံ ချောင်းမြို့နဲ့ အနီးအနား ပတ်ဝန်းကျင်က ခွာခဲ့တယ်။ ဒီမှာတင် ရှင်နဲ့ပရိတ္တ၊ မြန်မာ့ဆရာတယ်။ ကျွန်မ ပရိတ္တကနေ မန္တလေးကို လာခဲ့ပြန်တယ်။ အဲဒီမှာတင် ကိုတင်မြင့်နဲ့ တွေ့ရတာပေါ့။”

“မန္တလေးကို ကျွန်မ တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးဘူး။ အသိအကျွမ်းလဲ မရှိဘူး။ ဘယ်သွားလို့ ဘယ်လာရမှန်း မသိခဲ့ဘူး။ မိုးတွေကလဲ သိပ်ရွာနေတယ်။ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် ဆိုပြီး မိုးရွာထဲမှာ ကလေးပိုက်ပြီး လာခဲ့တာ ဘယ်တွေ ရောက်မှန်းလဲ မသိဘူး။ အဆုံးမှာတော့ ကျွန်မလမ်းမ လျှောက်နိုင်တဲ့ အတိ ဖြစ်လာခဲ့တယ်။ ဒါနဲ့ အိမ်တစ်အိမ်ကို ဝင်ခဲ့တယ်။ အဲဒီအိမ်ဟာ ကိုတင်မြင့် အိမ်ပေါ့။”

“ကိုတင်မြင့်ဟာ လူကောင်း တစ်ယောက်ပါ။ ကျွန်မအပေါ်မှာကော၊ ကလေးပေါ်မှာပါ ကြင်နာဂုဏ်ပါတယ်။ အစကတော့ သူနဲ့လက်ထပ်ပြီး သူ့ဆီမှာ တစ်သက်လုံးနေသွားဖို့စိတ်ကူးခဲ့တယ်။ ကျွန်မရဲ့အတိတ်ကို ဖြူပတ်ထားဖို့ ကြိုးစားခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမယ့်ကျွန်မရဲ့ စိတ်ကူးကို အကောင်အထည်ဖော်လို့ မရနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်လာတယ်။ ကျွန်မနဲ့အရင်ဆက်ဆံဖူးတဲ့ သိကျွမ်းခဲ့ဖူးတဲ့ လူတွေနဲ့ တွေ့လာရလို့ပါပဲ။ သူတို့တတွေက ကျွန်မရဲ့ ဘဝကိုခြောက်လှန့်လာကြတယ်။ ကလေးဟာ ကျွန်မနဲ့အတူ ရှိရသရွေ့ ကျွန်မအတိတ်ကြောင့် သူ့အတွက်ပါ သိကျွမ်းရာတွေ၊ မျက်နှာငယ်စရာတွေနဲ့ ထာဝစဉ် ကြုံတွေ့ရတော့မှာပဲလို့ ကျွန်မမြင်လာတယ်။ ကျွန်မ သမီးကို ကျွန်မ ချစ်ပါတယ်။ တစ်ကမ္ဘာလုံးမှာ ကျွန်မ အတွယ်တာဆုံး ဟာလဲ သူပါပဲ။ ဒါပေမယ့် စောစောက ပြောသလို သူ့ကို မကောင်းတဲ့မိန်းမရဲ့ အပျက်မတစ်ယောက်ရဲ့ သမီးလို့ လူတွေက မထင်စေချင်ဘူး မမြင်စေချင်ဘူး။ ဒါဟာ သမီးအပေါ်မှာထားရုံတဲ့ မိခင်တစ်

ယောက်ရဲ့ မေတ္တာပါ။ ဒါကြောင့်ပဲ သူနဲ့ ကျွန်မရဲ့ဘဝဟာ သီးခြားရပ်တည်ကြမှ ဖြစ်မယ်လို့ တွေးမိလာတယ်။ တခြား စိတ်ဖြောင့်ကြမှ ကောင်းမယ်လို့ထင်လာတယ်။ ဒီလိုနဲ့ပဲ ကျွန်မ သူ့ကို စွန့်ခွာခဲ့ရတယ်။ သူနဲ့ဝေးရာကို ရင်နာနာနဲ့ ထွက်ခဲ့ရပါတယ်။”

“ကိုတင်မြင့်ဟာ ကလေးကို သမီးအရင်းလို ချစ်မှာ သေချာတယ်။ သူ့ကို ကျွန်မ ယုံတယ်။ ရှင့်အဖေဆီက ယူလာခဲ့တဲ့ ပစ္စည်းတွေအားလုံး ကလေးအတွက် ထားပစ်ခဲ့တယ်။ ကျွန်မအတွက် လတ်တလော သုံးဖို့ ငွေအနည်းအကျဉ်းယူပြီး ထွက်ခဲ့တယ်။ နေရာအနံ့အပြား ရောက်ခဲ့ပါတယ်။ လူအမျိုးမျိုးနဲ့လဲတွေ့ခဲ့ရတယ်။ အစကတော့ လူတွေက ကျွန်မကို မမှလျော့သွားကြတဲ့ အချိန် ကျွန်မတစ်ဖြစ်လဲတဲ့ အချိန်မှာ သမီးဆီပြန်သွားဖို့ စိတ်ကူးခဲ့တယ်။ ကျွန်မဘဝပြုပြင် ပြောင်းလဲ ဖြစ်နိုင်ခဲ့ဖို့ အတန်တန် ကြိုးစားခဲ့တယ်။ ဒီလိုလုပ်လို့ မရချင်ဘူး။ သမီးနဲ့ မတွေ့ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ထားတယ်။ အခုတော့ရှင် ကျွန်မရဲ့အသက် သေဆုံးသွားတဲ့အထိ ကျွန်မနဲ့ ကျွန်မသမီးတို့ ပြန်ဆုံရဖို့ မမြင်တော့ပါဘူး။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ရှင်မြင်တဲ့အတိုင်း ကျွန်မဘဝဟာ ဘာတစ်ခုမှ မပြောင်းလဲသေးလို့ဘဲ။ ခုံးရင်းအတိုင်း ရှိနေသေးလို့ပဲ။ ဒီမယ်ကိုမောင်မောင်ဦး၊ ကလေးနဲ့ ပတ်သက်လို့ ကျွန်မရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ကကော မှားတယ်လို့ ရှင် ထင်သလားဟင်။ သူ့ကိုပစ်ပြီး ထွက်ခဲ့တာကို မှားတယ်လို့ ထင်သလား။”

ခင်သန်းနွဲ့၏ စကားများကို ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်နေရာမှ ရုတ်တရက် အမေးခံလိုက်ရသဖြင့် ကိုမောင်မောင်ဦး၏ ကိုယ်မှာ ဆတ်ခနဲ ဖြစ်သွားရသည်။

သူသည် အမေးကို သက်ပြင်းရှိုက်ရင်းဖြေသည်။

“မှားတယ်လို့ မဆိုသာပေမယ့်၊ ရက်စက်ရာတော့ ကျလွန်းပါတယ်။”

ခင်သန်းနွဲ့ နာနာကြည့်ကြည့် ပြုံးလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်။ ကျွန်မမမှန်ပါတယ်။ ရှင်နဲ့ ကျွန်မတို့

ပခုက္ကူမှာ တွေ့ကြတော့၊ ဒီကလေးကို ကြီးပြင်းလာတဲ့အထိ မွေးဖို့ ကျွန်မမှာ စိတ်ကူးရှိတာကို ပြောခဲ့မိတယ် မဟုတ်လား။ ဒီတုန်းက အခု နန်းကိုနဲ့ရီလို့ ခေါ်တဲ့ ကျွန်မရဲ့ သမီးကလေး တင်တင်ရီ။ ဒီနာမည်ကို ကျွန်မ စိတ်ကြိုက် ရွေးပေးထားတာ။ သူကလေးဟာ တစ်နှစ်ခွဲသမီးပဲ ရှိသေးတယ်။ အဲဒီတုန်းက ကျွန်မကိုယ် ကျွန်မ မိန်းမကောင်း တစ်ယောက် အဖြစ်အနေနဲ့ နေသွားပါ့မယ်လို့ ရှင်ကို ကတိပေးခဲ့ဖူးတယ် မဟုတ်လား။ ဒီကတိကို ရှင်အခုထိ မမေ့သေးရင် ဒီတုန်းက အဖြစ်ကိုလဲ မှတ်မိမှာပါ။”

မှန်သည်။ ခင်သန်းနွဲ့၏ စကားများကို နားထောင်နေရင်းမှပင် ကိုမောင်မောင်ဦး၏ စိတ်အေးတော့တို့ ပျံ့လွင့်သွားသည်။ အမေးသို့ ရောက်ရှိသွားသည်။ သည်စဉ်က သူသည် ပခုက္ကူ မြင်းခြံ၊ မန္တလေးစသည်သို့ ကူးချည်သန်းချည် ပြုနေသော ကာလ ဖြစ်သည်။ သည်စဉ်က တိုင်းပြည်၏ အခြေအနေမှာလည်း တစ်မျိုး ဖြစ်လေသည်။ တစ်တိုင်းပြည်လုံး ဗရတ်ဗမယကံ နှင့် လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်နေသော ကာလဖြစ်သည်။ တိုင်းပြည်လွတ်လပ်ရေး ရခါနီးနေပြီ။ ၁၉၄၄ ခုနှစ် ကုန်ဆုံးခါနီး ဖြစ်သည်။ မကြာလှသေးသော ကာလည့် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း အပါအဝင် အာဇာနည်ခေါင်းဆောင်ကြီးများ နယ်ချဲ့လက်ပါးစေတို့ လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ခြင်း ခံခဲ့ရသည်။ ထို့အတွက် တစ်တိုင်းပြည်လုံး ကြိမ်မီးဆုံးသို့ ပူဆွေးဝမ်းနည်းခြင်းများကို ခံစားနေရဆဲ။ တစ်ဘက်မှလည်း လွတ်လပ်ရေးအတွက် အလားအလာကောင်းများကို တွေ့နေရဆဲ။ န-အက်တလီ စာချုပ် လက်မှတ်ရေးထိုးပြီးစ။

လမ်းခရီး အဆက်အသွယ်များ ခက်ခဲနေသည်။ တစ်နေရာနှင့် တစ်နေရာ သွားလာဖို့ မလွယ်ဘဲ ဖြစ်နေ သည်။

ပခုက္ကူမှသည် မြင်းခြံသို့ သင်္ဘောစီးရန် သင်္ဘောဆိပ်မှာ လူတစ်အုပ်ကစ်မကြီး စောင့်ဆိုင်းနေသည်။ သင်္ဘောဆိုက်ကပ်လာလေ့ရှိလည်း သင်္ဘောခေါ်မှာ လူပြည့်ကျပ်နေတတ်သည်။ စောင့်ဆိုင်းနေသော ခရီးသည် တစ်ဝက်မျှ လိုက်ပါခွင့်ရလျှင်ပင် ကံကောင်းသည့်ဟု မှတ်ယူရသည်။

သည်သို့သော အခြေအနေနှင့် ကားလျော်စွာကို မောင်မောင်ဦး သင်္ဘောပေါ်သို့ ရောက်လာသည်။ သင်္ဘောပေါ်ရှိ များပြားလှသော လူအုပ်အကြားတွင် ခင်သန်းနွဲ့ကို တွေ့ရှိခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ခင်သန်းနွဲ့နှင့်အတူ တစ်နှစ်ခွဲအရွယ်ရှိ ကလေးငယ်ကို သူပထမဆုံးအကြိမ် အဖြစ် ဆုံခဲ့ရသည်။ ထိုကလေးကား နန်းကိုနဲ့ရီအဖြစ် ထင်ရှားရဆဲသော တင်တင်ရီတည်း။

ခင်သန်းနွဲ့တို့ သားအမိသည် ညောင်ဦးမှ လိုက်လာသည်။ ပခုက္ကူတွင် ဆင်းရဲနစ်မြစ်သည်။ လူသူကျပ်ညပ်သဖြင့် မဆင်းသဘဲ ပါလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ သည်တွင် ကိုမောင်မောင်ဦးသည် သူနှင့်သွေးအရင်းဆုံး ဖြစ်သော ဖအေတု မအေကဲ့ညီမကို ညီမတစ်ယောက် အနေနှင့် မသတ်မှတ်နိုင်ခဲ့။ သူ၏စကားများမှာ စိမ်းကား ရက်စက်လွန်းရာ ကျခဲ့သည်။ ထိုကလေး မွေးဖွားလာခြင်းအပေါ် မရွံဆိတ်နိုင်အောင်ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ဤသည်မှာလည်း အကြောင်းမဲ့တော့ မဟုတ်။ ခင်သန်းနွဲ့နှင့် စပ်လျဉ်း၍ စိတ်မှာ မရှင်းနိုင်လွန်းသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ စင်စစ်တွင်လည်း သူသည် ခင်သန်းနွဲ့ကို မိန်းမ

ပျက်တစ်ယောက် အနေအထားထက် ဘာတစ်ခုမျှ ပိုပြီး အလေးအနက် မထားနိုင်သောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

ခင်သန်းနွဲ့က ကိုမောင်မောင်ဦး ဆင်းမည့် ခြင်းခြံတွင် လိုက်ဆင်းချင်သည်။ သို့မဟုတ်၊ မန္တလေး အထိအတု သွားကြဖို့ စကားဆိုသည်။ မြင်းခြံဆိပ်ကမ်းအရောက်တွင် ကိုမောင်မောင်ဦး အထီးတည်း တိတ်တဆိတ် ဆင်းလာသည်။ သို့ဖြင့် ခင်သန်းနွဲ့ တို့သားအမိ မန္တလေးသို့ လိုက်ပါ သွားခြင်းရပင် ဖြစ်မည်ထင်သည်။ သည်စဉ်က သူ ခြင်းခြံတွင် ဆင်းခဲ့ခြင်းမှာ အကြောင်းရှိသည်။ မန္တလေးအထိ လိုက်ပါမသွားလိုခြင်းမှာ သူ့ပြဿနာနှင့်သူ ဖြစ်သည်။ သည်တွင် စကားစပ်မိသည် ဖြစ်၍ အေမီမြိုင်အကြောင်း ပြောရပေဦးမည်။

ဂျပန်များ မြန်မာနိုင်ငံမှ လုံးလုံးလျားလျား ဆုတ်ခွာ သွားခဲ့ပြီးနောက်၊ မြန်မာနိုင်ငံကို မြန်မာမျိုးချစ်တပ်များနှင့် မဟာမိတ်တပ်များက သိမ်းပိုက်ခဲ့ပြီးနောက် စစ်အတွင်းက အိန္ဒိယသို့ ထွက်ပြေးခဲ့ပြီး ယခုမှ နိုင်ငံအတွင်း တဖွဲဖွဲ ပြန်လည် ဝင်ရောက်လာကြလေသော ကုန်သည်များ၊ အစိုးရ အမှုထမ်း အရာထမ်း မိသားစု အများအပြားတို့ အနက် အေမီမြိုင်တို့ မိသားစုလည်း အပါအဝင် ဖြစ်ခဲ့သည်။

ကိုမောင်မောင်ဦးသည် အေမီမြိုင်နှင့် မန္တလေးတွင် ပြန်လည် ဆုံတွေ့ခဲ့ရလေသည်။ အစသော အေမီမြိုင်တို့ မြန်မာပြည်သို့ ပြန်လည် ဝင်ရောက်လာခြင်းမှာ အကြောင်း ရှိသည်။ မြန်မာပြည်၌ ၎င်းတို့ပိုင်ဆိုင်သော လယ်ယာချောင်း မြောင်းနှင့် လက်ငှပ်လက်ရင်းများစွာ ကျန်ရစ်နေသေးသော ကြောင့် ဖြစ်သည်။ ပြီးလျှင် အိန္ဒိယပြည် ဆင်းမလားမြို့၌ စိတ်ကူးယဉ် ရေးဆွဲခဲ့သော မြန်မာပြည် ပြန်လည်ထူထောင်ရေး စီမံကိန်းအရ အေမီမြိုင်၏ ဖခင်သည် အုပ်ချုပ်ရေးပိုင်း၌ အရေးပါအရာရောက်သော နေရာကို ရနိုင်လိမ့်မည်ဟု အထင် ရှိသည်။ သို့ရာတွင် အေမီမြိုင်တို့၏ ပဏတိအမြင်၌ သည်စဉ်က မြန်မာပြည်သည် ပြာပုံအတိတ်ဘာတည်း။

စစ်လွတ်ကင်းရာ အိန္ဒိယပြည်၌ မှီအောင်းပြီး အိန္ဒိယ၏ ဥရောပမြို့ဟု တွင်သည့် ဆင်းမလားတွင် ဟိမဝန္တာတောင် ရိပ်ခိုရင်း အနားယူ အသားမွေးခဲ့သည့် အေမီမြိုင်သည်၊ တစ်သွေးတစ်မွှေး လှနေသည်။ အသွင် ပြောင်းနေသည်။

ဟိုစဉ် ကတည်းက သိက္ခမိရင်းနှီးခဲ့သော ယခုအခါ မြန်မာလူမျိုးတို့၏ ကယ်တင်ရှင်မှာ မိမိတို့သာဖြစ်သည်ဟု ဂုဏ်ယူဝင်ကြားနေကြသော မျက်နှာဖြူစစ်ဗိုလ်တို့ကြား၌ အေမီမြိုင်ရေပန်းစားသည်။

ကိုမောင်မောင်ဦးနှင့် ဆက်ဆံရာတွင် အေမီမြိုင်မှာ

မှန်တန်းမျှသာ ရှိသည်။ မလွဲမကင်းသာ ဆက်ဆံသည့် ပုံစံမျိုးသာဖြစ်သည်။ တလောကတော့ အေမီမြိုင် ကြေညာသည့် သည့်မျှ ဆင်းရဲ မွဲတေကာ ဖွတ်ကျောပြာစု ဖြစ်နေသော နိုင်ငံ၌ မနေ။ မကြာမီ ဗိုလ်ကြီးစစ်ဆန်နှင့်လက်ထပ်ကာ ဩစတေးလျသို့ သွားမည်။

ယင်းသို့ မသွားမိစပ်ကြား၌ ရှစ်ကားတဝီဝီဖြင့် ရေပန်းစားနေသော အေမီမြိုင်ကို ကိုမောင်မောင်ဦးကြည့်လို၊ မမြင်လို။ အေမီမြိုင်ကို စွန့်လွှတ်ဆုံးရှုံးခြင်း ခံလိုက်ရပြီဖြစ်ကြောင်း သိပေမယ့် သူ့ရှင်မှာ ဘာမျှ မခံစားရ။ သို့ဖြင့် သူသည် အေမီမြိုင်၏ မျက်ကွယ်တွင် နေနိုင်အောင် ကြိုးစားခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

သည်စဉ်က ကိုမောင်မောင်ဦးမှာ ခေတ်ပျက် သူဌေးလို ဖြစ်နေသည်။ ပြည်၊ ပခုက္ကူ၊ မြင်းခြံ၊ မိတ္ထီလာ၊ သာစည် စသည်တို့သို့ ရရာ ကုန်ကူးရင်း လက်ဖျားမှာ ငွေသင်းနေခဲ့သည်။ သို့ပိုင်အောင် စုမိဆောင်းမိသည်တော့ မဟုတ်၊ ရသမျှကို အပေါင်းအသင်းနှင့် သုံးပျံ့စွန်း ပစ်ခဲ့သည်။

ခင်သန်းနွဲ့ထံ၌ သူ့ဖခင်ထံမှ မိုးဝှက်ယူသွားခဲ့လေသော ရွှေငွေအမြောက်အမြား ရှိသည်ကို သူသိသည်။ သို့ပေမယ့် ထိုအထဲမှ တစ်ပြားတစ်ချပ်ပင် ခွဲယူချင်စိတ် မရှိ။

ခင်သန်းနွဲ့၏ လည်ပင်း၌ ဆွဲထားသော ဆွဲကြိုးတစ်ကုံးကိုမှ လိုလိုချင်ချင် တောင်းခဲ့မိသည်။ ယင်းဆွဲကြိုးမှာ သူငယ်စဉ်က သူ့မိခင် အမှတ်တရ လုပ်ငန်းခဲ့သော ဆွဲကြိုးဖြစ်သည်။ လောကကံသီး၌ ကနုတ်ပန်းဖြင့် "ယူ" သဏ္ဍာန် ဖော်ထားသည်။ ယင်း ဆွဲကြိုးကို သူ့ဖခင်ပေါင်ပြီး အရက်သောက်ခဲ့သည်။ ထို့နောက် မည်သည့်နည်းဖြင့် ခင်သန်းနွဲ့ထံ ရောက်နေသည် မသိရ။ တစ်ခုပဲရှိသည်။ ဦးကောင်းမိုးသည် ကာလပျက်ကာစက သူ့ပေါင်နံ့ဖူးသော အိမ်တို့ကို အဓိကထား၍ ဓားပြဖျားအား လက်ထောက်ချခဲ့ဖူးသည်။

ခင်သန်းနွဲ့က ယင်းဆွဲကြိုးကို သူ့အား မပေးခဲ့။ အတင်းငြင်းပယ်ခဲ့သည်။

စင်စစ် ကိုမောင်မောင်ဦး အနေနှင့် နန်းကိန္နရီအား ခင်သန်းနွဲ့၏ သမီးပါဟု တစ်ထစ်ချ ယုံမှတ်ရုံခဲ့သည်မှာ ယင်း ဆွဲကြိုးကြောင့်လည်း ဖြစ်သည်။ ဆေးရုံတွင် သူရှိနေစဉ်က နန်းကိန္နရီလာရောက်ခဲ့သည်။ သည်စဉ်က နန်းကိန္နရီ ယင်းဆွဲကြိုးကို ဆွဲထားသည်။ ယင်းဆွဲကြိုး နန်းကိန္နရီထံ မည်သို့မည်ပုံ ရောက်ခဲ့ခြင်းကိုလည်း ဒေါ်သူဇာတို့ထံမှ ကိုမောင်မောင်ဦး သိပြီးဖြစ်နေသည်။ ထိုကြောင့်ပင် နန်းကိန္နရီမှာ မည်သူမည်ဝါဟု ကိုမောင်မောင်ဦး သေချာကနဆိုနိုင်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ မတင်ရွှေ၏ ဟောက်သံသည်

မှန်မှန်ကြီး ပေါ်ထွက်နေသည်။ ပြင်ပတွင် မိုးထဲခွဲပြီ ဖြစ်ဟန်ရှိသည်။ ဆင့်ကဲဆင့်ကဲ ပေါ်ထွက်လာသော ကြက်တူနံ့သံများသည် အချိန် မည်ရွေ့မည်မျှ ရှိနေပြီ ဖြစ်ကြောင်းကို ဖော်ပြနေသည်။ ကိုမောင်မောင်ဦးနှင့် ခင်သန်းနွဲ့တို့ တစ်ယောက်မျက်နှာကိုတစ်ယောက် စိုက်ကြည့်နေမိကြသောတကား။

ကိုမောင်မောင်ဦးတွင် အရက်၏ မူးခြင်းများ တစ်ခဏနှင့် ကုန်ဆုံးခဲ့သည်ဟု ထင်သည်။ ယခုအခါ သူသည် လူကောင်း ပကတိတစ်ယောက်လို ဖြစ်နေသည်။ အမှူးပျောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ချမ်းအေးမှုကို ခံစားရစေ ပြုလာလေသည်။

“မင်း မိန်းမကောင်း တစ်ယောက် ဖြစ်မလာနိုင်တာကို ကိုယ် အပြစ်မပြောပါဘူး ခင်သန်းနွဲ့။ ဘဝဆိုတာ ဖန်တီးချင်တိုင်း ဖြစ်လာတတ်တာမျိုးမှ မဟုတ်ဘဲ ကလေး၊ ဖန်တီးတိုင်း ဖြစ်လာကြမယ်ဆိုရင် ငိုကြွေးခြင်းတို့၊ ပူဆွေးခြင်းတို့ဆိုတာ လောကမှာ ရှိနိုင်မယ်တောင် မထင်ပါဘူး။ ကြည့်လေ။ မင်းက မင်းရဲ့သမီးကို ကိုတင်မြင့်လက်ထဲမှာ ယုံယုံကြည်ကြည်နဲ့ စိတ်ချလက်ချအပ်ထားခဲ့တယ်။ မင်းထင်တယ် မဟုတ်လား။ ကိုတင်မြင့်ဟာ သူ့ကို သမီးအရင်းနဲ့ မခြား စောင့်ရှောက်လိမ့်မယ်၊ ပညာတွေသင်ပေးလိမ့်မယ်၊ မင်းရဲ့သမီးဟာ ပညာတတ်ဖြစ်မယ်။ တင့်တောင်းတင့်တယ် ဖြစ်မယ်။ လောကကို အနိုင်ဘက်က ရင်ဆိုင်နိုင်လိမ့်မယ်။ ဒီလို မဟုတ်လား။ ဒါပေမယ့် တကယ်တမ်းကျတော့ မင်းထင်သလို ဖြစ်မလာခဲ့ ပါဘူး။ သူဟာ ခင်ခင်ကြီးရဲ့မွေးစားမှုကို မခံရသေးတဲ့ ကာလအထိ ကံဆိုးခဲ့တယ်။ သူ့ဘဝကို သူ ရန်းကန် ခဲ့ရတယ်။ မန္တလေးက ထွက်ပြေး ခဲ့တယ်။ အငြိမ့်မင်းသမီး ဖြစ်ခဲ့သေးတယ်။ နောက်မှ ခင်ခင်ကြီးနဲ့ တွေ့ပြီး အခြေတကျ ဖြစ်လာခဲ့တာပါ”

ခင်သန်းနွဲ့ မျက်လွှာ ချလိုက်သည်။ ကြမ်းပြင်ကို စိုက်ကြည့်နေသည်။

“ဒီအကြောင်းတွေ ကျွန်မ မသိခဲ့ဘူး”
ခပ်တိုးတိုးဆိုသည်။ တစ်ဆက်တည်းမှာပင်
“ဒါပေမယ့် ဒါတွေကို ကျွန်မ သိချင်တယ်လို့ ရှင်

ထင်သလားဟင်။ အမှန်ပြောရရင် သမီးနဲ့ ပတ်သက်လို့ လောလောဆယ်မှာ ကျွန်မဘာမှ မသိချင်ဘူး။ သူ့အကြောင်းဘာမှ မကြားချင်ဘူး။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကျွန်မကိုယ်တိုင် သူ့အတွက် ဘာမှလုပ်မပေးနိုင်တဲ့ကာလ၊ ကျွန်မဟာ သူ့ရဲ့အမေပါလို့ ဖွင့်ပြောလို့ မဖြစ်နိုင်တဲ့အခြေအနေမှာ သူ့နဲ့ ပတ်သက်လို့ ဘာမှ မကြားချင်ဘူး။ သူ့ဘဝ ဘယ်လိုရှိတယ်ဆိုတာ မမြင်ချင်ဘူး။ အရာအားလုံးကို ဥပက္ခာပြုထားချင်တယ် ကိုမောင်မောင်ဦး။ ရှင်နဲ့ ပြန်တွေ့ရတာကို ကျွန်မ တစ်နည်းတစ်လမ်းတော့ ဝမ်းသာပါတယ်။ ဒီအကြောင်းတွေ အစပြန်ပေါ်လာတာနဲ့ ပတ်သက်လို့တော့ ဝမ်းနည်းရတယ် ကိုမောင်မောင်ဦးရယ်။ ကျွန်မလေလောဆယ် ဘာဖြစ်ချင်နေတယ် မှတ်သလဲ၊ ကျွန်မသေချင်တယ်။ ဟုတ်တယ်။ ခင်သန်းနွဲ့ဆိုတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက် လောကမှာ ပျောက်သွားရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ။ ကျွန်မမှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတ်သေတဲ့ သတ္တိ မရှိတာ သိပ်ဆိုးတာပဲ”

ခင်သန်းနွဲ့၏ အသံမှာ ကြေကွဲဝမ်းနည်းမှု လွှမ်းနေသည်။ နာကြည်းမှု ပြွမ်းတီးနေသည်။ မျက်နှာအနေအထားမှာလည်း ယင်းသို့ပင် ရှိနေသည်။

“ကိုယ်ကတော့ မင်းနဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက်ပဲ။ မင်းကို လောကမှာ ဆက်ပြီး အသက်ရှင် နေစေချင်ပါသေးတယ်။ တကယ်တော့ မင်းနဲ့ ကိုယ်ဟာ ဘဝတူတွေပါ။ မင်းကလဲ မင်းရဲ့သမီးအတွက်ရင်မှာပူဆွေးစရာရှိနေတယ်။ ကိုယ်ကလဲ မင်းလိုပဲ သမီးအတွက် ရင်မှာ ပူဆွေးစရာတွေ ရှိနေတယ်။ မင်းဟာ ကိုယ့်ထက်တောင် ကံကောင်းပါသေးတယ်။ မင်းရဲ့ သမီးဟာ မင်းနဲ့ မဝေးလဲလှတဲ့နေရာမှာရှိတယ်။ တွေ့ချင်ရင် အချိန်မရွေး တွေ့လို့ရတယ်။ ကိုယ့်မှာက ဒီအခွင့်အရေးတောင် မရှိပါဘူးကွယ်။ ကိုယ့်သမီးကို ပြန်တွေ့ရတဲ့အချိန်အထိတော့ အသက်ရှင်နေပါဦး ခင်သန်းနွဲ့။ မင်းဟာ ကိုယ်တို့အတွက် အရေးပါတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ။ ကိုယ်တောင်းပန်ပါတယ်။ နန်းကိန္နရီနဲ့ပတ်သက်လို့ သူဟာမင်းရဲ့သမီးလို့ သက်သေခံဖို့ အတွက်တော့ အသက်ရှင်နေပါဦး ခင်သန်းနွဲ့ ရယ်”

ကိုမောင်မောင်ဦးနှင့် ပြန်လည် ဆုံတွေ့ရခြင်း အတွက် စိုးရိမ်မကင်းရှိလှသည့်ကြားမှပင် ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ ဖြစ်မိသည်ဟု ကိုကျော့မောင် ထင်သည်။

ဆေးရုံမှ ပျောက်ကွယ်သွားပြီးနောက် သုံးလေးရက် အကြာတွင် ကိုမောင်မောင်ဦး သူ့ထံ ရောက်လာသည်။ သည်တစ်ခါ ရောက်လာခြင်းမှာ သူ့အတွက် ဝန်လေးဖွယ် ရာ မပါကြောင်း သိရလျှင် ကိုကျော့မောင်၏ ရင်မှအလုံး ကျသွားသည်။ ကိုမောင်မောင်ဦးက သူ ကမ္ဘာအေးရှိ အိမ် တွင်ပင်နေမည်ဟု ဆိုခဲ့သည်။ ထိုနေ့က သူ ကိုမောင်မောင် ဦးနှင့် အတူ လိုက်ပါသွားခဲ့ ရာ အိမ်သို့ရောက်သည်။ ယင်း အိမ်တွင် ဘယ်လိုမှ မဖျော်လင့်ဘဲ ခင်သန်းနွဲ့နှင့်ဆုံတွေ့ ရသည်။ သူငယ်ချင်း ဖြစ်သူက ခင်သန်းနွဲ့နှင့် အတူနေမည် ဆိုခြင်းကို ကိုကျော့မောင် ဘဝင်မကျလှ။

မည်သို့ပင်ဆိုစေ၊ သူငယ်ချင်း၏ နေရေးစားရေး အတွက် စိတ်အေးရသည်ဆိုလျှင်ပင် သူ့အဖို့ ကျေနပ်ဝမ်း သာဖွယ်ရာ ဖြစ်နေခဲ့လေသည်။ သည်အကြောင်းကို နန်း ကိန္နရီထံ ဖုန်းဆက်ရန် စိတ်ကူးမိသေးသည်။ သို့ပေမယ့် ယခင်နေ့ကလို ဒေါ်ရေနဲ့သာခင်ခင်ကြီးနှင့် တိုးမိမည် စိုး ရိမ်သည်။

သို့ဖြင့် နန်းကိန္နရီထံ ဖုန်းဆက်ဖြစ်ခဲ့။
နောက်တစ်နေ့တွင်မူ နန်းကိန္နရီသည် သူ့အိမ်သို့ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်လာခဲ့လေသည်။

“ဦးမောင်မောင်ဦးကို ရှာလို့တွေ့ပြီလား ဦးလေး”
လူချင်း တွေ့မိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် နန်းကိန္နရီ မေးသည်။ ကိုကျော့မောင်က ရှာတွေ့ခဲ့ပြီ ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြရသည်။ မိမိနှယ်ပင် နန်းကိန္နရီ သည်လည်း စိတ် အေးလက်အေး ဖြစ်သွားရသည်ဟု ထင်သည်။

“တူမ သူ့ဆီ သွားချင်သလားဟင်”
ကိုကျော့မောင် မေးသည်။

စင်စစ် ကိုကျော့မောင်သည် ကိုမောင်မောင်ဦးထံမှ မည်သည့်စကားမှ မကြားခဲ့ရ။ နန်းကိန္နရီနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ကို မောင်မောင်ဦး တစ်လုံးတစ်ပါဒမျှ မမေး။ ဘာမျှလည်း မပြော။ သို့ဖြစ်၍သာသည်အမေးကို မေးဖြစ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

“အရီတို့ အနေနဲ့ သွားချင်ပါတယ် ဦးလေးရယ်၊
သူနဲ့ ဆုံချင်ပါတယ်။ စကားတွေလဲ အများကြီး ပြောချင်ပါ တယ်။ ဒါပေမယ့် သူက အရီကို လိုလိုလားလား မရှိဘူး။ ဦးလေး အမြင်ပဲလေ၊ အရီကို ဆေးရုံမှာတုန်းက နှင်တောင် လွှတ်ခဲ့သေးတာပဲ မဟုတ်လား”

သည်တော့လည်း ကိုကျော့မောင် ကိုယ်တိုင် တိတ် တဆိတ် သက်ပြင်း ရှိုက်လိုက်မိလေသည်။

“သူ့အပြုအမူကို ဦးလေးလဲ မကျေနပ်လှပါဘူး၊ သူ ဘာဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ ဦးလေးလဲ မတွေးတတ်နိုင်အောင် ဘဲ၊ တစ်ခုတော့ ရှိတာပေါ့ကွယ်။ ခင်ခင်ကြီး ကိုယ်တိုင်က တူမနဲ့သူ ဆက်ဆံတာ မကြိုက်နိုင်အောင် ဖြစ်နေတယ် မဟုတ်လား။ သူနဲ့ ပတ်သက်ပြီး တူမနဲ့ ခင်ခင်ကြီးတို့ ပြဿနာပေါ်လာမှာ စိုးလို့ပဲ ထင်ပါရီ”

“အရီ အရီ ဘာလုပ်ရမလဲ ဦးလေး”
သည်အမေးကို ကိုကျော့မောင် မဖြေတတ်ခဲ့။ ဖြစ်နိုင်မည်ဆိုလျှင်တော့ သည်အမေးကို နန်းကီနွရီထံ ပြန်၍ မေးလိုက်ချင်သည်။

“သူ အခု ဘယ်မှာလဲ ဟင်”
နန်းကီနွရီ မေးသည်။
ထိုအခါ ကိုမောင်မောင်ဦးရှိနေသည့် အိမ်လိပ်စာကို ပြောရသည်။ သွားပုံသွားနည်း လမ်းညွှန်ရသည်။

“တစ်နေ့မဟုတ် တစ်နေ့တော့ အရီသူ့ဆီသွားမှာပါ။ သူနဲ့ သွားတွေ့မှာပါ။ သူက ဘယ်လောက်ပဲ မလိုလား နိုင်အောင် ရှိရှိ အရီတွေ့ဖြစ်အောင် သွားတွေ့မှာပါ”

ထိုနောက် နန်းကီနွရီသည် ကိုကျော့မောင်အား နှုတ်ဆက်သည်။ ကိုကျော့မောင်၏ အိမ်မှထွက်သည်။

ကိုကျော့မောင်သည် နန်းကီနွရီအား ခြံတံခါးပေါက်ဝသို့ အရောက်လိုက်ပို့သည်။ သူမ၏ကား ထွက်သွားသည်ကို စောင့်ကြည့်နေသည်။ သည်စဉ် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ မော်တော်ကားတစ်စီး နန်းကီနွရီ၏ ကားနောက်မှ မောင်းနှင်လိုက်ပါသွားသည်ကို တွေ့ရသည်။ ထိုအတွက် စိတ်မှာ စတော့စတော့ ရှိမိသည် တော့ အမှန်ပင်။ သို့ရာတွင် သူသည် စိတ်စတော့စတော့ ဖြစ်ရသည် ဆိုခြင်းထက် ဘာတစ်ခုမျှ ပိုမိုအလေးအနက် မထားဘဲ အိမ်အတွင်း ပြန်ဝင်ခဲ့လေသည်။

နန်းကီနွရီသည် ကားကို ပါရမီလမ်းမှ သည် ကမ္ဘာ့အေးစေတီလမ်းသို့ ချိုးကွေ့ မောင်းနှင်လာခဲ့သည်။ ကား၏ အရှိန်မှာ နှေးကွေးသည်။ ဘီးလိမ့်ရုံ ကလေး မောင်းနှင်လာခြင်းဖြစ်သည်။ သူမ၏ စိတ်သန္တာန်မှာလည်း လေးလံနေသည်ဟု ထင်သည်။ စိတ်မှာ မတင်မကျ ရှိရလွန်းပါဘိတော့သည်။ မဝေးတော့သောနေရာတွင် ကိုမောင်မောင်ဦး ရောက်ရှိနေသော ရပ်ကွက်။ ကိုမောင်မောင်ဦး တည်းခိုနေသော အိမ်ရှိသည်ကို သိသည်။ စိတ်က သည်နေရာသို့ သွားချင်သလို မသွားချင်သလိုနှင့်။ သူနှင့်လည်း တွေ့ချင်သလို မတွေ့ချင်သလိုနှင့်။

သည်လိုနှင့်ပင် နန်းကီနွရီသည် ကမ္ဘာ့အေး ရပ်ကွက်သို့ ရောက်လာလေသည်။ ကိုမောင်မောင်ဦး ရှိနေပါသည်ဆိုသော လမ်းထိပ်သို့ ရောက်လာလေသည်။ သည်နေရာတွင် နန်းကီနွရီသည် ကားကို အလိုလို ထိုးရပ်မိလျက်သား ဖြစ်သွားသည်။ လမ်းမှာ ကားဝင်သာလောက်အောင် မကောင်း၊ နေရာတာကာမှာပင် ရွံ့စွက်များရှိနေသည်။

စိတ်မှာ ဝေနေသည်။
ထွေနေသည်။

တစ်စုံတစ်ခုကို တိတိကျကျ မိမိရရ မတွေ့နိုင်။ မတွေ့တတ်။ မိမိကိုယ်ကို အဘယ်သို့ ပြုမူနေမိသည် မသိ။ အိပ်မက်ထဲမှာ လမ်းလျှောက်နေမိသူ တစ်ယောက်နယ် ဖြစ်သည်။ အရာအားလုံးနှင့် ထိတွေ့ရသည်မှာ အိပ်မက်ထဲမှာ ထိတွေ့ရပုံမျိုး ဖြစ်နေသည်။

ကားတံခါး ဖွင့်လိုက်သည်။ ကားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်သည်။ ထိုနောက် လမ်းကို ဖြတ်ကူးလိုက်သည်။ အကယ်၍ သည်စဉ်ကသာ နန်းကီနွရီသည် လမ်းဘေး ဝိယာကို ဂရုတစိုက် ကြည့်မိမည်ဆိုလျှင် မလှမ်းမကမ်းရှိ စိန်ပန်းပင်အောက်၌ ထိုးရပ်လာသည့် ကားတစ်စီးကို မြင်မိမည် အမှန်ဖြစ်သည်။ လိုကားပေါ်မှနေ၍ သူမအား အကဲခတ်စူးစိုက်ကြည့်နေသော သူကို မြင်မိမည် ဖြစ်သည်။

ယခုမှ နန်းကီနွရီ ဘာတစ်ခုမျှ သတိမထားမိ။ ဘာတစ်ခုမျှ ဂရုမစိုက်မိ။ စင်စစ် သူမ၏ စိတ်သန္တာန်မှာ အရာရာကို သတိမမူမိလောက်အောင် ယောက်ယက်ခတ်လျက် ရှိရချေသည်။ သူမသည် အိပ်မက်မက်ရင်း လမ်းလျှောက်မိသူ တစ်ယောက်နယ် လမ်းအတွင်း ဝင်ခဲ့သည်။ ရွံ့နွံဗွက်အိုင်များကို ကျော်လွှားကာ လာမိလျက်သား ဖြစ်နေသည်။ ကိုကျော့မောင် ညွှန်ကြားလိုက်သည့်အတိုင်း လမ်းအကွေ့အချိုးများကို ကွေ့ခဲ့ရသည်။

စိတ်တွင် ကိုမောင်မောင်ဦးနှင့် တွေ့ရတော့မည်ကို သိသည်။ တွေ့ပါပြီတဲ့။ အဘယ်သို့ စကားစရလေ မည်နည်း။ အဘယ်သို့ နတ်ဆက်ရလေမည်နည်း။ မတွေ့တတ်။ ကိုမောင်မောင်ဦး၏ တုံ့ပြန်မှု မည်သို့ရှိလာလိမ့်မည်ကိုလည်း မစဉ်းစားတတ်နိုင်သေး။

မည်သို့ပင်ဆိုစေ၊ အဆုံးတွင် နန်းကီနွရီသည် ကိုမောင်မောင်ဦး ရှိနေပါသည်ဆိုသော သည်ရပ်ကွက်၊ သည်လမ်း၌ အလွယ်တကူရှာဖွေတွေ့ရှိနိုင်အောင် အခြားအိမ်များထက် ကြီးမားသောအိမ်ရှေ့တွင် ခြေချမိချေပြတည်း။

*

သည်အိမ်သို့ရောက်ရှိခဲ့ခြင်းအတွက် ကိုမောင်မောင်ဦး နှစ်သိမ့်ကျေနပ်သလိုခံစားနေရသည်။ သည်အိမ်မှာလွတ်လပ်သည်။ အိမ်တွင် နေထိုင်လျက်ရှိသူများ ကိုယ်၌က စည်းကမ်းရှိလှသည် မဟုတ်။ စနစ်ကြီးကြသည် မဟုတ်။ ပြီးမိမိကို လိုလားလက်ခံ လိုလျက် ရှိကြကြောင်းကိုလည်း တွေ့ရသည်။ သူက လိုအပ်သည့် ဆိုလျှင် အရက်ဝယ်ပေးဖို့က အစအသင့်ရှိကြသည်။ သည်အိမ်တွင် ခင်သန့်နဲ့ နင့်

ဆိုမိခဲ့ခြင်းအတွက် ဝမ်းသာသည်။ မတင်ရွှေကို ကျေးဇူးတင် မိသည်မှာလည်း အကြိမ်ကြိမ်။ သို့ဖြင့် သူသည် သည်အိမ် ၌ အတော်ကြာကြာ နေရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့မိသေးသည်။

သည်အိမ်သို့ နန်းကီနှုရီ သည်မျှ မြန်မြန်ဆန်ဆန် ကြီး ရောက်လာလိမ့်မည်ဟူ၍မူ ကိုမောင်မောင်ဦး မထင်ခဲ့။ မတွေးခဲ့။ နန်းကီနှုရီအား ပြန်စားကြီး ဆိုသလို အိမ်ရှေ့၌ တွေ့လိုက်ရသောအခါ သူ တအံ့တဩကြီး ဖြစ်သွားသည်။ အထိတ်တလန့် ခံစားရသလို ဖြစ်သွား သည်။

“ဟယ် . . . နန်းကီနှုရီ”

ဟု နှုတ်မှ လွတ်ခနဲ ထွက်သွားသည်။

သည်အချိန်က အိမ်တွင် ခင်သန်းနွဲ့တို့ မတင်ရွှေ တို့ မရှိကြ။ မတင်ရွှေကို စောစောပိုင်းကပင် လူတစ်စုက ကားဖြင့် လာခေါ်သွားကြသည်။ ခင်သန်းနွဲ့ကမူ စား သောက်ဖွယ်ရာများ ဝယ်ခြမ်းရန် ဆိုကာ ထွက်သွားသည်။ ခင်သန်းနွဲ့က မတင်ရွှေနှင့် ပတ်သက်၍ မှတ်ချက်ချခဲ့သည်။

“သူ့အဖို့ ဒီလုပ်ငန်းဟာ ဝမ်းစာအတွက်ချည်း မဟုတ်ဘူး။ လူကိုက ဝီဇ ပါတာ”

အိမ်တွင် ကိုမောင်မောင်ဦး အထီးတည်းကျန် ရစ် သည်။ သည်အိမ်သို့ ရောက်မှပင် မသောက်ဖြစ်ခဲ့သည်မှာ အတန်ကြာဖြ့် ဖြစ်သော အရက်ကို ဆက်သောက်ဖြစ်သည်။ ယခုအခါ ထိုက်သင့်သလောက် မူးနေပြီဖြစ်သည်။ ချောင်း မဆိုးဘဲ။ အဖျားမတက်ဘဲ နေနိုင်သည်မှာ အရက်ကြောင့်ဟု ထင်သည်။ အရက်သည် ရောဂါအတွက် တစ်ပွဲကို အနေမျိုး ဖြင့် အသုံးဝင်သည်။ သို့ပေမယ့် အရက်ကြောင့် ရောဂါ ငုပ် ကွယ်နေခြင်းဖြစ်သည်။ ပြန်ပေါ်လာပြီ ဆိုလျှင်တော့ ရိုရင်း ရွဲထက် အဆပေါင်းများစွာ တိုးလာမည်မှာ သေချာသည်။ ဤသည်ကို ကိုမောင်မောင်ဦး မသိမဟုတ်။ သိပေမယ့် မဆင် ခြင်နိုင်။ ကိုမောင်မောင်ဦးသည် အိမ်ရှင်သဖွယ် နန်းကီနှုရီ အား အိမ်အတွင်းသို့ ဖိတ်ခေါ်ရသည်။ နေရာထိုင်ခင်း ပေးရ သည်။

“ဘယ်လိုလုပ်ပြီ ဒီမှာ ရှိနေတယ်လို့ သိသလဲ ဟင်”

နန်းကီနှုရီ မျက်နှာချင်းဆိုင် ကုလားထိုင်၌ ထိုင်မိ ချိန်တွင် သူမေးသည်။ နန်းကီနှုရီက ကိုကျော့မောင်ထံမှ သိရ ခြင်း အကြောင်းကို အဖြေပေးသည်။ ကိုမောင်မောင်ဦးသည် နန်းကီနှုရီ၏မျက်နှာကို တငေးတမော စူးစိုက်ကြည့်မိသည်။ ယခင်ဆေးရုံသို့ လာစဉ်ကကဲ့သို့ မဟုတ်။ ဟိုစဉ်ကလို ဥပေမာ ဆန်သောအကြည့် ကိုမောင်မောင်ဦးတွင် မရှိ။

“အရီ . . . အရီ . . . ဒီကိုမလာဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ပါသေး တယ်။ မတွေ့ဘဲ နေနိုင်အောင် ကြိုးစားခဲ့ပါသေးတယ်။ ဒါ

ပေမယ့် မရခဲ့ပါဘူး။”

နန်းကီနှုရီ အသံတိမ်တိမ်ဖြင့် စကားစ၍ ဆိုသည်။

“အရီကို ခွင့်လွှတ်ပါ”

တောင်းပန်သေးသည်။

ကိုမောင်မောင်ဦးသည် အကြည့်ကို ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ စူးစိုက်ထားသည်။ သူက ခပ်တိုးတိုး မေးသည်။

“မင်း ဘာဖြစ်လို့ ဒီကိုမလာဘဲ မနေနိုင်ခဲ့တာလဲ ဟင်။ ဘာဖြစ်လို့ မတွေ့ဘဲ မနေနိုင်ရတာလဲ”

နန်းကီနှုရီထံမှ အသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“တစ်မျိုးပဲလေ။ အရီရဲ့စိတ်ထဲမှာ မရင်းဘူး။ အလို လိုနေရင် အားငယ်နေရသလိုပဲ။ အရီနဲ့ပတ်သက်လို့ အစစ အရာရာ ဦးမောင်မောင်ဦးနားလည်ပြီးသား ဖြစ်မယ်လို့ ထင် ပါတယ်။ အရီဟာ ဘာလို့ သိတဲ့လူ ကမ္ဘာပေါ်မှာ ဦးမောင် မောင်ဦး တစ်ယောက်ပဲ ရှိမယ်လို့ ထင်နေတယ်။ အရီဟာ လမ်းပျောက်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်လို့ပဲ။ အတွယ်အတာ ကင်းမဲ့နေတဲ့လူလို့ပဲ။ အရီ ဒီအဖြစ်ကြောင့် ရင်မောလုပ်ပြီ။ တစ်ခုခု ဖြစ်ချင်တယ်။ အရီကိုယ် အရီဘာလို့ သိချင်တယ်။ အရီအတွက် အဆုံးအဖြတ် ပေးနိုင်တဲ့လူဟာ ဦးမောင်မောင် ဦးပဲ ဖြစ်မယ်လို့ ထင်နေတယ်။ ဒါကြောင့် ဒီကို မလာဘဲ မနေနိုင်တာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ ဒါကြောင့် ဦးမောင်မောင်ဦးကို မတွေ့ဘဲ မနေနိုင်လောက်အောင် ရှိနေရတာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်”

ကိုမောင်မောင်ဦး နန်းကီနှုရီ၏ မျက်နှာကို ပြန်ကြည့် သည်။

“မင်းကိုယ်မင်း ဘယ်သူဘယ်ဝါရဲ့ သမီးဆိုတာကို မသိတာ အမှန်ပဲလား ဟင်”

“အမှန်ပါ။ အရီ မညာတတ်ပါဘူး။ မလိမ်တတ် ပါဘူး။ ဒါကြောင့်လဲ အရီအနေနဲ့ လိမ်နေညာနေရမယ့် အဖြစ် ကို မလိုလားဘူး။ အရီ တစ်စထက်တစ်စ နားလည်လာ ရတာ ရှိပါတယ်။ ဒါကတော့ အရီဟာ ဒေါ်ရေနဲ့သာ ခင်ခင် ကြီးနဲ့ ဦးမောင်မောင်ဦးတို့ရဲ့ သမီးမဟုတ်ဘူး ဆိုတာပဲ။ ဒါကို စိတ်ထဲကလဲ အလိုလို သိလာတယ်။ ကြုံတွေ့ခဲ့ရတဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေကြောင့်လဲ ခန့်မှန်းလို့ ရလာတယ်။ အမှန် အတိုင်းပြောရရင်တော့ ဦးမောင်မောင်ဦးကို ကြည့်ရတာ အရီကို ဘာလို့ မြင်တာနဲ့ သိပုံပဲ။ နောက်တစ်ခွက်လဲ ဦး မောင်မောင်ဦးရဲ့ ဆက်ဆံမှုပေါ့လေ။ သိပုံကို စိမ်းစိမ်းကား ကားနိုင်တာပဲ။ ဘယ်မအေမဆို တစ်သက်လုံး တစ်ကြိမ် တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးခဲ့တဲ့သမီးကို ပထမဦးဆုံး အကြိမ်မြင်ရရင် ဦးမောင်မောင်ဦးလို အေးတိအေးစက် ဆက်ဆံမှာ မဟုတ်ပါ ဘူး။ ဒီအတွက်လဲ အရီမှာ သံသယ ရှိခဲ့ရပါတယ် ဦးမောင်

မောင်ဦး”

ကိုမောင်မောင်ဦး သက်ပြင်းရိုက်လိုက်သည်။

“မင်းပြောတာမှန်ပါတယ် နန်းကိန္နရီ၊ ကိုယ်ဟာ မင်းအကြောင်း အလုံးစုံသိတယ်။ ဟုတ်တယ်။ မင်းဟာကိုယ်နဲ့ ဒေါ်ရေနုသာ ခင်ခင်ကြီးလို့ မင်းတို့သိထားတဲ့ ခင်ခင်ကြီးရဲ့ သမီးမဟုတ်ဘူး။ မင်းကို ဆေးရုံမှာ ဆုံကြတော့စပ်စိမ်းစိမ်း ဆက်ဆံခဲ့တာ အကြောင်းရှိတယ်။ မင်းက ကိုယ့်ကို မခင်တစ်ယောက်အနေနဲ့ “ပေပေ” လို့ ခေါ်လိုက်မှာ ကြောက်လို့ပဲ”

နန်းကိန္နရီ၏ မျက်နှာကလေးမှာ စိတ်ဝင်စားမှုဖြင့် သွေးရောင် လွှမ်းတက်လာသလို ရှိသည်။ မျက် ဝန်းကလေးများက ပိုမိုတောက်ပလာကြသည်။ အကြည့်သည် ပိုမိုစူးစိုက်လာခဲ့လေသည်။

“ဟုတ်တယ် နန်းကိန္နရီ၊ ကိုယ်ဟာ မင်းရဲ့ပခင်မဟုတ်သလို၊ မင်းဟာလဲ ကိုယ့်ရဲ့ သမီးမဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမယ့် တို့များဟာ သိပ်ပြီး သွေးစေးကြတဲ့ လူတွေတော့လဲ မဟုတ်ကြပြန်ဘူး”

ယခုအခါ နန်းကိန္နရီ၏ မျက်နှာသည် စိတ်ဝင်တစား ရှိရခြင်းသာမက၊ မိမိကိုယ်ကို စိတ်ပျက်ခြင်း၊ မိမိဘဝကို နာကြည်းခြင်း အရိပ်အယောင်များပါ လွှမ်းမိုးကြီးစိုးလာသည်။

“ဒါ... ဒါဖြင့်... အရီဟာဘာလဲဟင်၊ အရီနဲ့ ဦးမောင်မောင်ဦးတို့ဟာ ဘာတွေလဲ”

နန်းကိန္နရီ အထစ်ထစ် အငေါ့ငေါ့ မေးမိသည်။ ကိုမောင်မောင်ဦးသည် အကြည့်ကို နန်းကိန္နရီ၏ မျက်နှာပေါ်သို့ စူးစိုက်ထားလိုက်သည်။ သူ့ရတင် ပြောစရာစကားများစွာရှိသည်။ စကားလုံးတို့သည် လည်ချောင်းကို တိုးဝေ့နေသည်သို့ ဖြစ်သည်။ သို့တိုင်အောင် သူ ရုတ်တရက် စကားမပြောနိုင်။ ပြောရမည့်စကားတို့ကို အလိုလို ထိန်းချုပ်ထားမိသည်။

“ပြောစမ်းပါ ဦးမောင်မောင်ဦးရယ်။ အရီတို့အတွက် လျှို့ဝှက်မှုတွေ၊ ဖုံးကွယ်မှုတွေ၊ သို့သိပ်မို့အကြောင်းတွေ မရှိသင့်တော့ဘူး ထင်တယ်။ အဖြူအမည်း ကွဲကွဲပြားပြား နားလည်နိုင်ဖို့ အချိန်ရောက်ပြီ ထင်တယ်”

သည်တော့မှပင် ကိုမောင်မောင်ဦး စိတ်ကိုဆုံးဖြတ်၍ ရသွားရသည်သို့ ရှိသည်။

“မင်းရဲ့ စိတ်ကို အေးအေးထားပါ၊ နန်းကိန္နရီ၊ ကိုယ်ပြောတဲ့ စကားတွေကို သေသေချာချာ နားထောင်ပါ”

*

ယင်းအချိန်တွင် ဒေါ်ရေနုသာခင်ခင်ကြီးမှာ စိတ်လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်နေသည်။ ရောက်ရက်ခတ်နေသည်။

စောစောကပင် နန်းကိန္နရီ၏ အသွားအလာကို နောက်ယောင် ခံခိုင်းထားသော ဒရိုင်ဘာ ပြန်ရောက်လာသည်။ နန်းကိန္နရီ ပါရမီ ရိပ်သာရှိ အိမ်တစ်အိမ်သို့ သွားရောက်ခဲ့သည့်အကြောင်း၊ ထိုမှသည် ကမ္ဘာအေး ရပ်ကွက်ရှိ လမ်းကြားတစ်ခုသို့ဝင်သွားသည့် အကြောင်း၊ ထိုအိမ်တွင် လူတစ်ယောက်နှင့် တွေ့ဆုံကြောင်းများ ကြားခဲ့ရသည်။

သည်ကလေးက ကိုယ့်ဘက် ကိုယ်ရှာခဲ့ပြီ ဆိုခြင်းကို သိသည်။ သူမ သွားသော နေရာမှာ ကိုမောင်မောင်ဦး ရှိမည် နေရာ၊ သို့မဟုတ် ကိုမောင်မောင်ဦးနှင့်အဆက်အသွယ် ရနိုင်မည့်နေရာ ဖြစ်ရမည်ဟု တထစ်ဖာ တွက်မိသည်။

ဗိုလ်မှူးညိုထွန်းကတော့ မျောင်းဖျခံပါသေးသည်။

“မောင်မောင်ဦးနဲ့ နန်းကိန္နရီတို့ တွေ့သွားလဲ ဘာအရေးလဲကွယ်။ ညီမအနေနဲ့ ကင်းကင်း ရှင်းရှင်းနေလိုက်ရင် ပြီးတာပဲ မဟုတ်လား”

ဆိုခဲ့သေးသည်။

“မဟုတ်ပါဘူး အစ်ကိုထွန်း၊ သူဟာ ဘယ်တုန်းက ကောင်းကျိုး ပေးခဲ့ဖူးလို့လဲ။ သူနဲ့ ပတ်သက်လို့ ခင်ကြီးတို့ ဘယ်နှစ်ခါများ စိတ်ချမ်းသာဖူးလို့လဲ။ ဒါကြောင့် ခင်ကြီးနဲ့ ပတ်သက်လာသမျှ လူတိုင်းကို ဒင်းနဲ့ မဆက်စပ်စေချင်တာပါ”

ဒေါ်ရေနုသာ ခင်ခင်ကြီး နာနာကြည်းကြည်း ဆိုခဲ့မိသည်။ အထူးသဖြင့် ဒေါ်ရေနုသာ ခင်ခင်ကြီးသည် နန်းကိန္နရီအား ထိုသူနှင့် မဆက်စပ်စေချင်ဆုံး ဖြစ်သည်။ ယခုတော့ မဆက်စပ် စေချင်ဆုံး သူက အဆက်စပ်ဆုံး ဖြစ်နေသည်။

နန်းကိန္နရီ ပြန်လာလျှင် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဖွင့်ဟ တားဆီးမည်ဟု စိတ်ကူးသည်။ နန်းကိန္နရီ တော်တော်နှင့် ပြန်မလာသောအခါ စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ရသည်။

“သင်း... လူ့လောကမှာ ရှိနေသရွေ့ ဒီသံသရာဟာ ဆက်ပြီး ရှည်နေဦးမှာပဲ”

သည်စဉ်က သည်အတွေးမျိုး ဒေါ်ရေနုသာခင်ခင်ကြီး၌ တစ်ကြိမ် ပေါ်ပေါက်ခဲ့ဖူးလေသည်။

ဒေါ်ရေနုသာ ခင်ခင်ကြီးသည် ဧည့်ခန်းထဲမှာ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက်နေသည်။ အံ့ကို တင်းတင်းကြိတ်မိသည်လည်း ရှိသည်။ နှုတ်ခမ်းကို ပြတ်လုမတတ်ကိုက်မိသည်လည်း ရှိသည်။

ကိုမောင်မောင်ဦးနှင့် ပတ်သက်၍ သည်းခံနိုင် စွမ်းသော အတိုင်းအတာသည် မိမိ၌ ကုန်ဆုံးခဲ့ပြီဟုထင်သည်။

ယခုတော့လည်း အရာရာအတွက် စိတ်မရှည်နိုင်အောင်ပါ ဘဲကလား။

ဒေါ်ရေနံ့သာခင်ခင်ကြီးသည် ဒရိုင်ဘာအား ခေါ်ယူ လိုက်သည်။ မော်တော်ကားအသင့်လုပ်ထားရန် ပြောလိုက် သည်။ ဒရိုင်ဘာက ကားကို အသင့်ဖြစ်စေရန် ဆင်ဝင် အောက်သို့ မောင်းလာချိန်၌ သူမသည် အဝတ်အစား လဲ လှယ်ဝတ်ဆင်လျက် ရှိသည်။ အဝတ်ခေါက်များအောက်မှ သေနတ်ကို လက်နှင့် မတော်တဆ တိုက်မိသည်။

သေနတ် . . .

မိုလ်မှူးညိုထွန်း သေနတ် . . .

ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီးသည် သေနတ်ကို အဝတ် ခေါက်များအောက်မှ စမ်းသပ်ထုတ်ယူလိုက်သည်။

ထို့နောက် လက်မှာ ကိုင်ကာ ကြာမြင့်စွာ စူးစိုက် ကြည့်နေမိသည်။ သေနတ်၏ အဆင်းမှာ လှပသည်။

သွက်လက်သည်။ ပြောင်လက်နေသည်။ မိမိအားကိုးပါ ယူပါဟု မိတ်ခေါ်နေသယောင်ပင်။ သေနတ်ကို ယူသင့် မယူသင့် ချိတုံ ချတုံ ဖြစ်နေ သည်။ ယူမည်ပြုပြီးမှ အဝတ် ခေါက်များ အောက်သို့ ပြန်လည်ထိုးသွင်းလိုက်မိသည်။ အံ့ဆွဲကို ဖြည်းညင်းစွာ ပြန်ပိတ်လိုက်သည်။ စိတ်ထဲမှာ တစ်စုံတစ်ရာအတွက် မတင်မကျ ရှိရသလိုပင်။

သို့နှင့်ပင် ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီး အိမ်ပေါ်မှ ဆင်း လာခဲ့သည်။ ဆင်ဝင်အောက်တွင် ရပ်ထားသော မော်တော် ကားအတွင်း ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“ဘယ်သွားမှာလဲ မမ”

ဒရိုင်ဘာမေးသည်။

“နန်းကိန္နရီ သွားတဲ့ နေရာ”

ဒေါ်ရေနံ့သာခင်ခင်ကြီး ပြတ်ပြတ် တောက်တောက် အမိန့်ပေးလိုက်လေသည်။

၅။

မိမိ၏ ရင်တစ်ခုလုံး ပေါက်ကွဲပြီဟု နန်းကိန္နရီ ထင်သည်။ ရင်ထဲမှာ ဘာမျှမရှိတော့သလို ဟာနေသည်။ သို့တိုင်အောင် နာကြည်းကြေကွဲခြင်းကို ခံစားနေရဆဲ ဖြစ်သည်။ မိမိနားကိုပင် မယုံချင်၊ ဖြစ်နိုင်မည် ဆိုလျှင်တော့ အရာအားလုံးကို အိပ်မက်သာ ဖြစ်စေချင်သည်။ ကိုမောင်မောင်ဦး၏ စကားအားလုံး၊ မိမိကိုယ်တိုင် ကိုမောင်မောင်ဦးထံ ရောက်လာရသည့်အဖြစ်အလုံး၊ ကြံ့ခဲသမျှ၊ ဆုံခဲသမျှ အရာအားလုံး။

အို . . . အားလုံးပဲ . . . အားလုံးပဲ ဖြစ်ရပ်အားလုံး အိပ်မက်သာ ဆိုပါလျှင် အဘယ်မျှ ကောင်းလေမည် မသိ။ အိပ်မက်သာဆိုပါက အိပ်မက်၊ မကံနေစဉ် တဒင်္ဂ တွင်သာ ခံစားရမည်။ ယင်းအချိန်တွင်သာ နာကြည်းရှိက်မောရမည်။ အိပ်မက်မှ လန့်နိုးလာချိန်တွင်မူ နာကြည်း ရှိုက်မောရခြင်းတို့ကို ရယ်မောစပ်မည်ဆိုက ဖြစ်နိုင်ပါသေးသည်။ အိပ်မက်ဟူသည် အဆိုးကို မြင်မက်လျှင် အကောင်း ဖြစ်တတ်သည်ဟု နိမိတ်ကောက်တတ်သူတို့က ဆိုကြသေးသည် မဟုတ်လား။

ယခုမူ ဖြစ်ရပ်တို့က အိပ်မက်မဟုတ်။ စိတ်အတွေး မဟုတ်။ တကယ်တမ်း ကြံ့ဆုံဖြစ်ပျက်နေကြခြင်းသာတည်း။ နန်းကိန္နရီ၏ ရင်သည် ပြင်းစွာ တုန်လှုပ်နေသည်။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံးကိုလည်း ချောက်ချားမှုက လွှမ်းမိုးလျက်

ရှိသည်။ မောင်မောင်ဦးက ရှည်လျားစွာ ရှင်းပြပြီးနောက် စကားဖြတ်လိုက်သောအခါ သူတို့အပါးမှာ တိတ်ဆိတ်ခြင်းသည်သာလျှင် ကြီးမားနေသည်။ နန်းကိန္နရီသည် တုန်လှုပ်ရလွန်းသောကြောင့် စကားမပြောနိုင်အောင် ရှိသည်။

နန်းကိန္နရီကိုကြည့်ကာ ကိုမောင်မောင်ဦးနားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်။ စင်စစ် သူပြောသော စကားတို့ကြောင့် သည်မိန်းကလေးတွင် အံ့ဩခြင်းကိုခံစားရလိမ့်မည် ဖြစ်ကြောင်း သူကြိုတင် စဉ်းစားထားခဲ့သည်။ သည်အဖြစ်ကို ကြိုတင်မျှော်လင့်ခဲ့သည်။ သည်မျှ အတုန်တုန် အလှုပ်လှုပ်ဖြစ်လာလိမ့်မည်ဟုမူ သူမထင်ခဲ့။ မမျှော်လင့်ခဲ့။

မိမိနှင့် နန်းကိန္နရီတို့ ဖအေတုမအေကွဲ မောင်နှမ တော်စပ်ကြောင်း ကြားရလျှင် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ မရှိနိုင်သည့်တိုင် ကျေနပ်ခြင်း ရှိလိမ့်မည်ဟု မှတ်ယူခဲ့သည်။ ယခုမူ နန်းကိန္နရီ၏ အသွင်အပြင်တို့က ထူးခြားလှချေသည် တကား။

“ဦးမောင်မောင်ဦးပြောတဲ့ စကားတွေဟာအမှန်တွေချည်းပဲလားဟင်”

နန်းကိန္နရီ အသံတုန်တုန်ဖြင့် မေးသည်။
“အမှန်တွေချည်းပဲပေါ့၊ နန်းကိန္နရီ၊ မင်း ညာတာမကြိုက်ဘူး မဟုတ်လား။ ညာတာမကြိုက်တဲ့ လူဟာ အညာမိမှာကိုလဲ စိုးရိမ်တတ်တယ် ဆိုတာ ကိုယ်နားလည်ပါတယ်။ ကိုယ်ပြောတဲ့ စကားတွေကို ယုံပါ”

“အရီ ယုံချင်ပါတယ်။ အခုဟာက မယုံတာ မဟုတ်ပါဘူး ဦးမောင်မောင်ဦး၊ မယုံဝံ့တာပါ”

“မင်း အမှန်အတိုင်း သိချင်တယ်ဆို။ အခုအမှန်တွေ သိရပြီလေ။ အမှန် သိရပြန်တော့လဲ မယုံပဲ ပြန်ဘူးတဲ့လား နန်းကိန္နရီ”

ကိုမောင်မောင်ဦး ညည်းညူသလို ဆိုလိုက်သည်။ နန်းကိန္နရီ၏ မျက်ဝန်းတွင် မျက်ရည် ရစ်ဝလာ လေပြီ။ ငိုရွှက်လိုခြင်းက ကြီးစိုးထားသည်။ အော်ဟစ် ငိုယို လိုက်ချင်သည်။

“ဒီလိုဆိုရင် ဒေါ်ရေနဲ့သာ ခင်ခင်ကြီးဟာ အရိန္ဒပတ် သက်လို့ အညာခံနေရတာပဲပေါ့။ အညာမိနေတာပဲပေါ့။ သူ ရဲ့အကြီးဆုံးရန်သူရဲ့သမီးကို ပြုစုစောင့်ရှောက်မိသလိုဖြစ် နေတာပေါ့။ အို . . . ဒီအကြောင်းတွေ သူသိရရင် အရိုကို မွေးစားခဲ့တာနဲ့ ပတ်သက်လို့ ဘယ်လောက်များ ခံပြင်းလိုက် မလဲ။ ဘယ်လောက်များ နောင်တရလိုက်မလဲ”

နန်းကိန္နရီ တစ်ကိုယ်တည်း ပြောသလို ရေရွတ် ပြော ဆိုနေသည်။ မျက်ရည်တို့သည် ပါးပြင်ပေါ်သို့ လိမ့်လျှော ကျဆင်းလာသည်။

“ဒီအတွက် မင်းအနေနဲ့ ဝမ်းနည်းစရာ ဘာမှ မရှိပါ တဲ့။ နန်းကိန္နရီ ကိုယ့်မိဘကို ဘယ်သူ ဘယ်ဝါလို့ မသိရ တာနဲ့စာရင် သိလာရတာက ပိုပြီး စိတ်ချမ်းသာစရာ ကောင်း ပါသေးတယ်ကွယ်”

ကိုမောင်မောင်ဦး နှစ်သိမ့်သည်။

“အရီ မှားပြီ”

“ဟင်”

“ဟုတ်တယ်။ အရီမှားပြီ။ ဒီအကြောင်းတွေ သိနိုင် အောင်ကြိုးစားတာ အရီအမှားပဲ။ အရင်ကလို့ ဘာတစ်ခုမှ မသိတာကမှ အရီအတွက် ကောင်းပါလိမ့်ဦးမယ်ရှင်”

ကိုမောင်မောင်ဦး ဘာမျှမပြောတတ်တော့သလို နန်း ကိန္နရီ၏ မျက်နှာကို စူးစိုက်ကြည့်နေသည်။

“ပြီးတော့လဲအရီဟာ ဒီ ဦးကောင်းမိုးနဲ့ဒေါ်ခင်သန်း နွဲ့တို့ရဲ့ သမီးဖြစ်နေရမှာနဲ့စာရင် လူ့လောကမှာ လူလာ မဖြစ် ခဲ့တာကမှ ကောင်းပါလိမ့်ဦးမယ်။ အရိုကိုယ်အရီ ဒီလောက် ကံဆိုးတဲ့လူတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ လိမ့်မယ်လို့ ဘယ်တုန်းကမှ မမျှော်လင့်ခဲ့ဘူး။ အို . . . သူတို့ရဲ့သမီး ဖြစ်မယ့်အစား၊ သေလိုက်တာကမှ ကောင်းပါလိမ့်ဦးမယ်”

နန်းကိန္နရီ၏ မျက်နှာမှာ ရုတ်ခြည်း တင်းမာလာ သည်။ ရုတ်ခြည်း ခက်ထန် လာသည်။ မျက်ဝန်းများသည် နဂါးစောင်းမာန်နယ် ဝင်းလက်လာသည်။

“ဖြစ်ချင်ဖြစ်ရင် အရိုကိုယ်အရီ လမ်းပေါ်က သူ တောင်းစားတစ်ယောက်ရဲ့ သမီးသာ ဖြစ်ချင်တယ်။ သူဘ

ရာဇာရုံသမီးပဲ ဖြစ်ချင်တယ်။ အဲဒီလို ဖြစ်ခဲ့ရင် အရိဝမ်းသာ မယ်။ အခုတော့ . . . ဒီဦးကောင်းမိုးရဲ့သမီးမှ ဖြစ်လာရ တယ်။ ဒီလူကြီးဟာ ဘယ်လောက် ကောက်ကျစ်ပြီး ဘယ် လောက် ယုတ်မာတယ်ဆိုတာ အရိုထက် ဦးမောင်မောင်ဦး က ပိုသိပါလိမ့်မယ်။ ပြီးတော့ ဒေါ်ခင်သန်းနဲ့၊ သူက၊ ကော ဘာလဲဟင်။ မိန်းမရွှင်တစ်ယောက် မဟုတ်လား။ မိန်းမပျက် မဟုတ်လား။ ဒီလို လူမျိုးတွေကို မိဘတော်ရတဲ့အတွက် ဘယ်သူ ဝမ်းသာနိုင်မှာလဲ ပြောပါဦး”

နန်းကိန္နရီ၏ စကားကြောင့် ကိုမောင်မောင်ဦး ကိုယ် တိုင် ခံပြင်းလာရသလို ရှိသည်။ သူမ၏ စကားများအပေါ် မကျေနပ်နိုင်။ သို့ပေမယ့် ယင်းမိန်းကလေး၏ စကားများကို မည်သို့ ချေပရမည် မတွေးတတ်နိုင်သေး။

“ဒါပေမယ့် ဒီလိုရှိတယ် နန်းကိန္နရီ”

ကိုမောင်မောင်ဦး တစ်စုံတစ်ခု ဖြေရှင်းမည် ပြုသည်။ သည်စဉ် . . .

“ကိုမောင်မောင်ဦး”

အသံတစ်သံ ကြားရသည်။ အသံသည် အိမ် တံခါး ဝင်ဆီမှ လာသည်။ အသံကြောင့် ကိုမောင်မောင်ဦးရော နန်း ကိန္နရီပါ ဆတ်ခနဲ တုန်သွားကြသည်။ အသံလာရာဆီသို့ လှည့်ကြည့်လိုက်မိကြသည်။

တံခါးပေါက် ပုဏ္ဏားကွယ် တိုင်ကို ကိုင်ကာ ရပ် နေသူ တစ်ယောက် ရှိသည်။

သူက . .

ခင်သန်းနွဲ့။

စင်စစ် ခင်သန်းနွဲ့သည် ပုဏ္ဏားကွယ်တိုင်ကို ကိုင်ကာ ရပ်နေခြင်းနှင့် မတူ၊ လဲပြိုမသွားစေရန် ထိန်းကိုင်ကာ ကိုယ် ကို အနိုင်နိုင် မှေးထားရသည်ဟု ဆိုနိုင်သည်။

အပင်ပန်းဆုံး၊ အနွမ်းနယ်ဆုံး၊ အညှိုးချိုးဆုံးမျက် နှာတစ်မျက်နှာကို ပြပါဆိုလျှင် ခင်သန်းနွဲ့၏ မျက်နှာကို ပြ ရပေလိမ့်မည်။

ခင်သန်းနွဲ့သည် အိမ်အတွင်း လှမ်းဝင်လာသည်။ သူမ၏ မျက်လုံးအိမ်တွင် မျက်ရည်ရစ်ဝနေခြင်း မရှိပါ။ ပါးပြင်၌ မျက်ရည်စတို့ကို မမြင်ရပါ။ သို့ပေမယ့် သူမ၏ ရုပ်သွင်မှာ ငိုရွှက်ခြင်းထက် ပိုမိုခံစားနေရသော အသွင်သဏ္ဍာန်ကို ဖော်ပြနေသည်။

ကိုမောင်မောင်ဦး တစ်စုံတစ်ခု ဖြေရှင်းမည် ပြုသည် ကို ခင်သန်းနွဲ့ လှမ်း၍ တားဆီးခဲ့သည်။

ဘာမျှ ပြောစေချင်ပုံ မရ။

“ကိုယ် . . . ကိုယ်ရှင်းပြမယ် ခင်သန်းနွဲ့။”

ကိုမောင်မောင်ဦး ထိုင်ရာမှ ထရပ်မိရင်း ဆိုလိုက်သည်။ ခင်သန်းနွဲ့က ကိုမောင်မောင်ဦးအား လှမ်းကြည့်သည်။

“မလိုတော့ပါဘူး ကိုမောင်မောင်ဦး။ ကျွန်မ ရောက်နေတာကြာပါပြီ။ အားလုံး သိပြီးပါပြီ။ အားလုံး ကြားပြီးပါပြီ။”

ခင်သန်းနွဲ့၏ အသံမှာ တိုးလှသည်။ လေသံမျှသာဖြစ်သည်။ ခင်သန်းနွဲ့သည် နန်းကိန္နရီထံ လှည့်လိုက်ပြန်သည်။ သူမကို ကြည့်ရသည်မှာ သမီးဖြစ်သူအား ထွေးပွေ့ချင်ပုံရသည်။ ထိကိုင်ချင်ပုံရသည်။ ယင်းသို့ ပြုမူရန် မဝဲမရဲ ရှိမိဟန်ဖြင့် မချင်မရဲ ဖြစ်နေသည်။

“သမီးရယ် . . . သမီးရယ် . . .”

ခင်သန်းနွဲ့ထံမှ အသံ ပေါ်လာသည်။ အသံမှာ မချီတင်ကဲ နိုင်လှသည်။ လျှိုက်လျှိုက်လှဲလှဲ ဖြစ်နေသည်။

ယခုတော့လည်း နန်းကိန္နရီသည် ခင်သန်းနွဲ့အား ကိုမောင်မောင်ဦး ရည်ညွှန်းခဲ့သော မိမိ၏ မိခင်အဖြစ် နားလည်လာနိုင်ပုံရသည်။ နန်းကိန္နရီ၏မျက်နှာတွင် အပြောင်းအလဲများ များစွာဖြစ်သွားသည်။ အံ့ဩဟန်လည်းပြသည်။ တုန်လှုပ်ဟန်လည်း ပြသည်။ နောက်တော့ ခွဲခြားဝေဖန်၍ မရနိုင်လောက်အောင် ဆန်းကြယ်သော အရိပ်အသွင်တို့ သည်လည်း သူမ၏မျက်နှာပြင်၌ ပေါ်ပေါက်နေလေသည်။

နန်းကိန္နရီ နှုတ်ဆိတ်နေသည်။ ခင်သန်းနွဲ့ မှာမူ ပါးစပ်များ လှုပ်ရွှေနေသော်လည်း အသံထွက်မလာနိုင်။ နှုတ်ခမ်းများမှာ တဆတ်ဆတ်တုန်နေသည်။ မျက်နှာရှိ အကြောပိုင်းမှန်သမျှ တလှုပ်လှုပ် တရွရွ ဖြစ်နေသည်။ ယခုအခါ သူမ၏မျက်ဝန်း၌ မျက်ရည်ကို တွေ့ရပြီ။ အသံမထွက်ဘဲ မျက်ရည်တို့သာ ပိုးပိုးပေါက်ပေါက် ကျရောက်လာသည်။

နန်းကိန္နရီထိုင်ရာမှ ဖြည်းညင်းစွာ ထရပ်လိုက်သည်။ သူမ၏အကြည့်သည် ခင်သန်းနွဲ့၏မျက်နှာတွင် စူးစိုက်ထားဆဲ ဖြစ်သည်။ မျက်တောင် မခတ်တမ်း စူးစူးဝါးဝါးကြီးကြည့်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

ခင်သန်းနွဲ့က နန်းကိန္နရီ၏ ပခုံးကို လှမ်းကိုင်လိုက်သည်။ နန်းကိန္နရီသည် အကိုင်မခံဘဲ နောက်သို့ခြေတစ်လှမ်း ဆုတ်လိုက်သည်။ သူမ၏ မျက်နှာအနေအထားကို ကိုမောင်မောင်ဦး အကဲခတ်နိုင်စွမ်း ရှိလာခဲ့ပြီ။ စင်စစ် နန်းကိန္နရီသည် ခင်သန်းနွဲ့အားရွံ့ရှာစက်ဆုပ်သော အသွင်ဖြင့် ကြည့်နေခဲ့ခြင်း သာတည်း။

နန်းကိန္နရီက အထိအကိုင် မခံသဖြင့် ခင်သန်းနွဲ့ ဝမ်းနည်းသွားရပုံပေါ်သည်။

“သမီးရယ် . . . သမီးလေးရယ် . . .”
မချီတင်ကဲ ညည်းညူလိုက်သံ ပေါ်လာသည်။

“ကိုမောင်မောင်ဦး ပြောတာ အမှန်ပါ။ အမေဟာ သမီးရဲ့ အမေပါ။ အမေ မချုပ်ထိန်းနိုင်တော့ဘူး သမီးရဲ့။ ကိုယ့်သမီးကို ကိုယ့်မျက်စိအောက်မှာ ဒီအတိုင်း လှလှပပ ချမ်းချမ်းသာသာကြီး မြင်လိုက်ရတော့ အမေ မထိန်းနိုင်တော့ဘူး။ သမီးကို အမေမွေးခဲ့တာပါ။ အမေဝမ်းနည်းလွယ်ပြီး မွေးခဲ့တာပါ။”

ယခုတော့လည်း ခင်သန်းနွဲ့၏ ရင်မှာ မှင့်ခဲ့ရပြီ ထင်သည်။ အသည်းနှလုံးမှာ ခိုကပ်နေသောစကားသံတို့ လည်ချောင်းအတိုင်း တိုးထွက်လာနိုင်ခဲ့ပြီ ဖြစ်ဟန် တူသည်။ သူမသည် ငိုရွက်နေရင်းမှ ပြီးသည်။ မျက်ရည်စက်လက်ဖြင့် ပြုံးလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

“သမီးကိုတွေ့ရတာ အမေဝမ်းသာတယ်။ ဒီဘဝမှာ သမီးနဲ့အခုလိုမြန်းပြီး ဆုံရလိမ့်မယ်လို့ မထင်ခဲ့ဘူး။ သမီးကို “သမီး”လို့ ခေါ်နိုင်ခွင့် ကြိုရလိမ့်မယ်လို့ မထင်ခဲ့ဘူး။ အခုတော့ သမီးနဲ့ တွေ့ရပြီ။ သမီးလို့ ခေါ်နိုင်ခဲ့ပြီ။ အမေ သေချော်ပါပြီ။ အခုနေ လဲသေသွားရင်တောင်မှ အမေ အသက်ကို အမေ မခုမြောတော့ဘူး သမီးရဲ့။”

ခင်သန်းနွဲ့ စကားဆိုလျက် ရှိသည်တိုင် နန်းကိန္နရီ စကားမဆို။ ခင်သန်းနွဲ့က လိုလိုချင်ချင် နှစ်နှစ်ကာကာကြီး ပြောနေသည့်တိုင် နန်းကိန္နရီ၏ မျက်နှာထားမှာ ပြောင်းလဲမသွား။

“သမီးစောစောက ပြောခဲ့တဲ့ စကားတွေ အမေကြားပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အမေလေ သမီးလေးအပေါ်မှာ ဆံခြည်ဆယ်စိတ်စိတ် တစ်စိတ်တောင် စိတ်မဆိုးဘူး။ မနာဘူး။ အမေဟာ ဘာပဲ ဖြစ်နေနေ၊ အမေဟာ အမေပါပဲသမီးရယ်။ အမေမှာ သမီးကို ချစ်တဲ့စိတ် နှမ်းစေ့တစ်စေ့မှ မလျော့ခဲ့ပါဘူး။ အမေမှာလဲ တစ်ခြားမိန်းမတွေလို မိခင်စိတ်ဆိုတာ ရှိပါသေးတယ် သမီးရယ် . . .”

ကိုမောင်မောင်ဦးသည် သားအမိ နှစ်ယောက်တို့၏ အဖြစ်ကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ သူ့ရင်မှာ နာလာမိသည်လည်း အမှန်။ ဆို့နှင့်လာမိသည်လည်း အမှန်ပင်။ စိတ်သန္တာန်တွင် ဖေဖေကို သတိရသည်။ ဖေဖေကို မြင်ယောင်သည်။

ဖေဖေ . . . ဖေဖေ။

သည်ခေါ်သံသည် သူ့ရင်ထဲမှာ ဂယက်ထန်နေသည်။ ညစ်နေသည်။ ဝင်္ဂတို့ ဝင်္ဂလှည့်ဟူသည် လောက၌ တကယ် ရှိတတ်သည်ဆိုခြင်းကို ဖေဖေ မယုံကြည်ခဲ့လေ

သလား။ ဝဋ်ကြွေးဟူသည် တစ်နေ့တွင် မလွဲမသွေ ပေးဆပ်ရတတ်သည် ဆိုခြင်းကို ဖေဖေ မေ့လျော့ခဲ့လေသလား။

မိမိနှင့် ခင်ခင်ကြီးကို ခွဲခဲ့သော ဖေဖေ။

သူတစ်ပါး ချစ်ခြင်းကို ဖျက်ဆီးခဲ့သော ဖေဖေ။

သူတစ်ပါးကို သားတစ်ကွဲ့၊ မယား တစ်ကွဲ့၊ မိတစ်ကွဲ့၊ ဖတစ်ကွဲ့ ဖြစ်စေခဲ့သော ဖေဖေ။

သူ့ဇနီးနှင့်သူ့သမီးတို့၏အဖြစ်ကို တမလွန်မှ မြင်စေချင်ပါဘိတော့။ တွေ့စေချင်ပါဘိတော့။ အသက်ထင်ရှား ရှိနေမည်ဆိုလျှင် သည်အဖြစ်ကို ခေါ်ယူပြသလိုက်စမ်း ချင်ပါဘိတော့။ ယခုတော့ ဖေဖေဝဋ်ကြွေးတွေကို အားလုံးက ပေးဆပ်နေကြရပါပြီ ဖေဖေရယ်။ အားလုံးက ပေးဆပ်နေကြရပါပြီ။

ကိုမောင်မောင်ဦးသည် စကားများစွာတို့ကို ရင်ထဲမှာ ပြောနေသည်။ အသံမထွက်စေဘဲ ရင်ထဲမှာပင်ညည်းညူနေသည်။

“သမီး”

ခင်သန်းနွဲ့၏ ခေါ်သံကြောင့် မောင်မောင်ဦးရော နန်းကိန္နရီပါ ဆတ်ခနဲ ဖြစ်သွားကြသည်။

“သမီးရဲ့ ဘဝကို အမေ မဖျက်ဆီးပါဘူး။ မနောက ယှက်ပါဘူး။ ကိုယ် မပေးစွမ်းနိုင်တာတွေကို ကိုယ့်အစား သူတစ်ပါးက ပေးစွမ်းနိုင်တဲ့ အတွက် ကျေးဇူး တင်ပါတယ် ကွယ်။ သမီး ဒီလိုဘဝမျိုးမှာ ရောက်နေတာ အမေ အကျေနပ်ကြီး ကျေနပ်တယ်။ ဒါပေမယ့် သမီးရယ်။ အမေကို အမေဆိုတဲ့ အသံအမှတ်လောက်ကလေးတော့ ပြုပါ။ ငယ်ငယ်တုန်းက ခေါ်ခဲ့သလို “အမေ” လို့ တစ်ခွန်းလောက်တော့ ခေါ်ပါ။ ဒီတစ်ခုကိုတော့ အမေအတွက် လိုက်လျောပေးပါလို့ အမေတောင်းပန်ပါတယ် သမီးလေးရယ်”

ခင်သန်းနွဲ့သည် နန်းကိန္နရီထံ တိုးလာသည်။ အလွန်အမင်း ဆန္ဒပြင်းပြဟန်ဖြင့် ဆိုသည်။ ခင်သန်းနွဲ့၏ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ တဆတ်ဆတ် တုန်လျက်ရှိသည်။ အထူးသဖြင့် လက်ချောင်းကလေးများမှာ တုန်ခါနေသည်။ နန်းကိန္နရီ အနေနှင့် သည်တစ်ခုကိုတော့ ဝန်မလေးသင့်ဟု ကိုမောင်မောင်ဦး ထင်သည်။ သည်စကားတစ်ခွန်းကိုတော့ ဆိုနိုင်လိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်သည်။

သို့ရာတွင် နန်းကိန္နရီ သည် စကားကို မဆို။ သူမ၏မျက်နှာမှာ တင်းမာလာသည်ကိုသာ တွေ့ရသည်။ သူမသည် ခင်သန်းနွဲ့ကို သာမက ကိုမောင်မောင်ဦးကိုပါ စိမ်းစိမ်းကားကားကြီး စိုက်ကြည့် လိုက်သည်။ မျက်နှာအနေအထားနှယ်ပင် ခက်ထန်မာကျောသော အသံသည် နန်းကိန္နရီထံမှ ပေါ်ထွက်လာသည်။

“ရှင်တို့ ညာနေကြတာ”

နန်းကိန္နရီ၏ အသံကြောင့် ခင်သန်းနွဲ့ရော ကိုမောင်မောင်ဦးပါ အံ့ဩသွားရသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ရှင်တို့ နှစ်ယောက်ပေါင်းပြီး ကျွန်မကို ညာနေတာ၊ ရှင်တို့ ကလိန်တွေ”

“မဟုတ်ဘူး နန်းကိန္နရီ”

“မဟုတ်ရပါဘူး သမီးကလေးရယ်”

“တော်စမ်းပါရှင် ၊ တော်ကြစမ်းပါ။ ရှင်တို့ပေါင်းပြီး ကျွန်မကို ရူးအောင် လုပ်နေကြတာ၊ ကျွန်မကို သတ်နေကြတာ”

“ဒီမယ် ကိုယ်ပြောမယ် နန်းကိန္နရီ”

နန်းကိန္နရီသည် နားကို လက်ဖြင့် တင်းတင်း ပိတ်လိုက်သည်။

“တော်ကြပါတော့၊ တော်ကြပါတော့”

တအားကုန် အော်ဟစ်ပစ်လိုက်သည်။

“တော်ကြပါတော့။ ကျွန်မ ဘာမှ မကြားပါရစေနဲ့တော့။ ဘာမှ မသိပါရစေနဲ့တော့”

ပြောပြော ဆိုဆိုမှာပင် နန်းကိန္နရီ နောက်သို့ ချာခနဲ လှည့်လိုက်သည်။ တံခါးပေါက်ဝသို့ ရုတ်တစ်ရက် ထွက်ပြေးသည်။

“သမီး . . . သမီး . . .”

“နန်းကိန္နရီ . . .”

နှစ်ယောက်လုံး လှမ်းခေါ်ကြသေးသည်။ သို့ပေမယ့် နန်းကိန္နရီ ဘာမျှ မကြားနိုင်တော့ သလို ရှိသည်။ ဘာမျှ မမြင်နိုင်တော့သလို ရှိသည်။ သူမ သည် ဖိနပ်စီးဖို့ သတိမရ။ လှေကားကို တစ်ထစ်ချင်း နင်း၍ ဆင်းရန် အမှတ်မရ။ ဒရောသောပါးကြီး ဆိုသလို အိမ်အောက်သို့ ဆင်းသွားသည်။ လမ်းအတိုင်း ထွက်ပြေးသွားသည်။

၆။

ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီးသည် ဒရိုင်ဘာညွှန်လိုက်သော လမ်းအတိုင်းဝင်လာသည်။ လမ်းရှိ ရွှံ့နွံဗွက်အိုင်များကြောင့် စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ရသေးသည်။ ၎င်းတို့ကို ရှောင်ကွင်းနေရသည်ကပင် အလုပ်တစ်ခု ဖြစ်နေသည်။

သို့နှင့်ပင် သူမကိုယ်သူမ ကိုမောင်မောင်ဦးရှိနေသည်ဆိုသော အိမ်နှင့် နီးကပ်လာခဲ့ပြီ ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရသည်။ ယင်းအိမ်တွင် နန်းကိန္နရီ ယခုတိုင်အောင်ရှိနေသေးကြောင်း လမ်းထိပ်တွင် ရပ်ထားသော နန်းကိန္နရီ၏ ကားကြောင့် သိသာသည်။

မိမိ၏ ရင်မှာ အလိုလိုနေရင်း ခုန်နေသည်ဟု ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီး ထင်သည်။ မတွေ့လိုသူနှင့်တွေ့ရပေဦးမည်။ မဆုလိုသူနှင့် ဆုံရပေဦးမည်။ မပြောချင်သောစကားတို့ကို ပြောရပေဦးမည်ဟု တွေးမိသည်။

အိမ်ကို လှမ်း၍ မြင်သာသော နေရာသို့ ရောက်လာသည်။

သည်စဉ်တွင်ပင် အိမ်တွင်းမှ ခုန်ချလာသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို တွေ့ရသည်။ မိမိထံသို့ ပြေးလာကြောင်း မြင်ရသည်။ ထိုမိန်းကလေးမှာ နန်းကိန္နရီကိုယ်တိုင် ဖြစ်နေသည်။ ဒေါ်ရေနံ့သာခင်ခင်ကြီးသည် ရုပ်လက်စ နေရာမှာပင် တုံ့ရပ်လိုက်သည်။ နန်းကိန္နရီ ရောက်အလာကို စောင့်သည်။ နန်းကိန္နရီသည် မိမိအား မမြင်၊ အခြားအရာများကိုလည်း မြင်နိုင်စွမ်းမရှိဟု ဒေါ်ရေနံ့သာခင်ခင်ကြီး ထင်သည်။

သူမသည် ရေအိုင်များကို မရှောင်၊ ဗွက်အိုင် များကို မကွင်း။ အလွန်ထိတ်လန့် ကြောက်ရွံ့ဖွယ်ရာများနှင့် ဆုံခဲ့ရသလို တအားကုန် ပြေးလာနေသည်။ လမ်း၏ တစ်နေရာ နှစ်နေရာခန့်တွင် လဲတော့မလို ပြိုတော့မယောင် ဖြစ်သွားခဲ့သေးသည်။

“အရီ”

ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီး စိုးရိမ်တကြီး ခေါ်လိုက်မိသည်။ နန်းကိန္နရီအနီး ရောက်လာသောအခါ၊ ပန်းကို လှမ်းဆွဲလိုက်သည်။ ဆက်မပြေးသာစေရန် ရှေ့မှ ရပ် ထားလိုက်သည်။ နန်းကိန္နရီသည် ရှေ့မှ အတားအဆီးကြောင့် တုံ့ရပ်သွားသည်။ တားဆီးနေသူကို ကြည့်လိုက်သည်။ ဒေါ်ရေနံ့သာခင်ခင်ကြီးမှန်း သိလာသည်။

“အရီ . . . အရီ ဘာဖြစ်လာတာလဲဟင်”

ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီး မေးသည်ကို မဖြေ၊ မြင်ရကားမှ ပို၍ ဝမ်းနည်းလာသလို ငိုရိုက်လိုက်သည်။

“ပြောစမ်းပါ အရီ၊ အရီ ဘာဖြစ်လာသလဲ”

ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီးက မိမိ၏ ရင်တွင်မျက်နှာ ဝှက်နိုင်ရန် ကြိုးစားနေသော နန်းကိန္နရီ၏ မျက်နှာကို လက်ဖြင့် မော့ယူသည်။ တစ်မျက်နှာလုံး မျက်ရည်ဖြင့် ရွှံ့နွံနေသည်။

“ပြောစမ်းပါ၊ ဘာဖြစ်လာသလဲ”

ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီး၏ ရင်ထဲမှာ ဒေါသကယက် ထန်လာသည်။ ပူလောင်ပြင်းပျလာသည်။ တစ်ကိုယ်လုံး တဆတ်ဆတ် တုန်မိတော့မတတ် ခံပြင်းမှုကို ခံစားနေရသည်သို့ ရှိသည်။ လမ်းအတွင်းမှ လူများ မိမိတို့ကို ဝိုင်း

ဝန်းကြည့်လာကြကြောင်း မြင်ရသည်။ ထိုအတွက်လည်း ရက်စွဲစိတ်ဝင်လာသည်။ ဝိုင်းကြည့်လာသော လူတို့ အကြားတွင် ကိုမောင်မောင်ဦး၏ မျက်နှာကိုလည်း မြင်လိုက်ရသည်ဟု ဒေါ်ရေနံ့သာခင်ခင်ကြီး ထင်သည်။

“ပြောစမ်းပါ အရီ၊ ငိုနေလို့ မပြီးဘူး၊ အရီ ဘာဖြစ်လာသလဲ”

နန်းကိန္နရီသည် ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီး၏ မျက်နှာကို မော့ကြည့်လိုက်သည်။ ဆိုးနွဲ့ထစ်ငဲ့ငါးသော အသံ ပေါ်လာသည်။

“အရီ . . . အရီဟာ မေမေသမီး အစစ် မဟုတ်ဘူးတဲ့”

“ဟင်”

သည်စကားစုသည် ဒေါ်ရေနံ့သာခင်ခင်ကြီး၏ အသည်းနှလုံးကို လက်ကြမ်းကြီးဖြင့် ဆွဲယူဆုပ်ခြေလိုက်သည့်နှယ် ဖြစ်လေသည်။ ရုတ်တရက် ချောက်ချား သွားရသည်။ နန်းကိန္နရီသည် ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီး၏ လက်တွင်းမှ ရုန်းထွက်သည်။ မေ့လျော့သလို ဖြစ်ကာ လွှတ်ပေးလိုက်မိသည်။ ပြီးမှ သတိရလာပြန်သည်။

“အရီ”

လှမ်းခေါ်သေးသည်။

နန်းကိန္နရီ ဆက်လက် ပြေးသွားပြန်သည်။ ဒေါ်ရေနံ့သာခင်ခင်ကြီးသည်လည်း သူမ နောက်မှ ပြေးလိုက်လာခဲ့မိပြန်သည်။

နန်းကိန္နရီ ကားဆီသို့ ရောက်သွားသည်။ ကားတံခါးကို ဝုန်းခနဲ ဆွဲဖွင့်ကာ ဝင်ထိုင်သည်။ ဒေါ်ရေနံ့သာခင်ခင်ကြီး ကတ္တရာလမ်းကို ဖြတ်ကူးမည့် အပြု၌ နန်းကိန္နရီ၏ ကားသည် လေးညှို့မှ ပစ်လွှတ်အပ်သောမြားနှယ် တဟုန်ထိုး မောင်းထွက်သွားလေသည်။ ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီး ကားဆီသို့ အရောက် ၁ရိုင်ဘာက ကားတံခါးကို အသင့်ဖွင့်ပေးသည်။ အမိန့်မပေးရပါဘဲ လျက် ၁ရိုင်ဘာသည် နန်းကိန္နရီ၏ ကားနောက်မှ လိုက်ရမည်ကို အလိုလို သိနေသည်။

ကမ္ဘာအေး စေတီလမ်းအတိုင်း ကားနှစ်စီး အရှိန်အဟုန် ပြင်းစွာ မောင်းနှင်လာသည်။ တစ်စီးက ဗောက်စံ ဝက်ဂင်၊ တစ်စီးက မာစီဒီး။

နန်းကိန္နရီ၏ ကားသည် လမ်းဘေးမှာ အေးချမ်းစွာ သွားနေသော လူနှစ်ယောက်ကို တိုက်မိမည် ပြုသေးသည်။ မိုးလေဝသ အနီးမှ တံတားဖြူးလက်ရန်းများကို ပွတ်တိုက်ကာ ချောင်းအတွင်း ထိုးဆင်းမည် ပြုသေးသည်။

တံတားလေးလမ်းဝမှ ထွက်လာသော လော်ရီကားနှင့် ခေါင်းချင်းဆိုင်မိမတတ် ဖြစ်ခဲ့သေးသည်။ ရှေ့မှမောင်းနေသော ဘတ်စီကားကို အချက်မပေးဘဲ ကျော်တက်ခဲ့သေးသည်။

မိမိ၏ ကားအရှိန် ကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းအောင် ပြင်းထန်နေသည်ကို နန်းကိန္နရီ မသိ။ တိုက်မိခိုက်မိမည် ရှိသည်တို့ကိုလည်း အမှတ်မထား။ စင်စစ် မြင်ကွင်းအားလုံးသည် မိမိ၏ ဗျာကိစ္စအကြည့်ဓာတ်၌ ဝေရီနေသည်။ ဆုံ့နှိုင်းနေသည်။ ညသန်းခေါင်အမှောင်နှင့် မည်းမည်း၌ လဟာပြင်ထဲတွင် ကားမောင်းနေမိသည်ဟုသာ ထင်သည်။ လီဟာကို တအားဖိနှင်းထားမိသည်။ လက်ကိုင်ဘီးကို တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ထားမိသည်။

အရာရာတို့သည် ရှေ့မှာ ရိပ်ခနဲပေါ်လာပြီး ရိပ်ခနဲ ပျောက်ကွယ်သွားကြသည်။ မရေရာသော ထွေပြားသော ပစ္စည်းဝတ္ထုများအဖြစ် ပေါ်လာလိုက်၊ ပျောက်ကွယ်သွားလိုက်နှင့်။

အကြည့်များကသာ ရိဝနေသည်။ ဝိုးဝါးနေသည် မဟုတ်၊ နားတွင်လည်း အသံဗလ်ပေါင်းစုံတို့ ဆူညံကျယ်လောင်စွာ မြည်ဟည်းနေသည်ဟုမှတ်ယူသည်။

ရင်၌ အလုံးစုံသော နာကျင်ကြေကွဲမှုတို့ကို တစ်လုံးတစ်ဝတ်ည်း ခံစားနေရသည်ဟု ထင်သည်။ နန်းကိန္နရီသည် သတိလက်လွတ် ဖြစ်နေသူပမာ ကားကို အဆင်ခြင်မဲ့ မောင်းခဲ့မိသည်။

သို့နှယ်ဖြင့် ကားသည် ရှစ်မိုင်လမ်းဆုံသို့ ရောက်လာသည်။ လမ်းဆုံမှာ မီးပွိုင့်ရှိနေသည်ကို နန်းကိန္နရီ သတိမရ။ အမှုမထား။ ယင်းမီးပွိုင့်မှ နီရဲသော မီးလုံးသည် မိမိအား ထားဆီးနေသည်ဟု မထင်။ သူမ၏ အမြင်တွင် ရှေ့၌ အတားအဆီးဟူ၍ တစ်စုံတစ်ခုမျှ မရှိ တော့သည်နှယ်ပင်။

ကားအရှိန်ကို မလျှော့ဘဲ မိမိသွားလိုရာ လမ်းအတိုင်းချိုးကျေ့လိုက်သည်။ ရှေ့တည့်တည့်မှာ ကားတစ်စီး၏ အသွင်သဏ္ဍာန်ပေါ်လာသည်။ အာရုံသည် ဖျတ် ခနဲနဲနဲ လာသည်။ စိတ်ထဲမှာ ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ လက်ကိုင်ဘီးကို အားကုန် ဆွဲလှည့်လိုက်မိသည်။ ထိုအခါ လမ်းဘေးရှိ ကုက္ကိုပင်ပင်စသည်သည် မိမိထံ ပြေးဝင်လာလျက်ရှိကြောင်း နန်းကိန္နရီ နောက်ဆုံး တွေ့လိုက်ရသည်။

ရှစ်မိုင် လမ်းဆုံတစ်ဝိုက်မှာ အာမေဒိုတ်သံ၊ အော်ဟစ်သံတို့ဖြင့် ဆူညံသွားသည်။ ပြေးဟယ်လွှားဟယ်နှင့် ရုတ်ရုတ်သံသံ ဖြစ်သွားသည်။ ချက်ချင်းဆိုသလို ငရဲခန်းကလေးတမျှ ဖြစ်သွားသည်။

ဒေါ်ရေနံ့သာခင်ခင်ကြီးသည် မျက်လုံးများကို တင်း

ကျပ်စွာ မှီဝဲထားလိုက်မိသည်။ လမ်းဆုံမီးပျံင့်၌ မီးနီပြုထားပါလျက် နန်းကိန္နရီ၏ မော်တော်ကား စွတ်ဝင်သွားသည်ကို မြင်ရသည်။ ကားတံခါးပေါက်မှ ကိုယ်တစ်ပိုင်း ထုတ်လျက် တားဆီးမိခဲ့ပါသေးသည်။ အော်ဟစ် သတိပေး ခဲ့မိပါသေးသည်။

နန်းကိန္နရီ၏ ကားသည် တစ်ဘက်မှ မောင်းဝင်လာသော ကားတစ်စီးကို ကွေ့ရှောင်လိုက်သည်၌ လက်ကိုင်ဘီးကို မထိနန်းနိုင်တော့ဘဲ ၁၆မီးဘေး ကုက္ကိုပင်ပင်စည်သို့ ဦးတည်သွားသည်။ သည်ကတည်းက ဒေါ်ရေနံသာ ခင်ခင်ကြီး မျက်စိ မှီဝဲထားလိုက်မိသည်။

နားမှာ အသံဗလံများ ကြားရသည်။ တစ်စုံတစ်ခု နှင့်ဆောင့်မိသံ။ နောက်တော့ အော်ဟစ်သံများ။ အားလုံးသည် ဒေါ်ရေနံသာ ခင်ခင်ကြီး၏ နား၌ ငရဲပျက်သံနှယ် ဆူညံနေသည်။ ပွက်လောရိုက်နေသည်။

သူမသည် မျက်လုံးများကို ဖြည်းဖြည်းချင်း ဖွင့်လိုက်သည်။ မရဲတရဲ ဖွင့်လိုက်သည်။

ဒရိုင်ဘာက ကားကို လမ်းဘေး၌ ရပ်ထားခဲ့ပြီး နောက် နန်းကိန္နရီ၏ မော်တော်ကားရှိရာသို့ ပြေးသွားကြောင်းတွေ့ရသည်။ ယခုအခါ ကားနံဘေးမှာ လူတွေ ဆုံနေပြီ။ ပတ်ပတ်လည်မှာ လူပိုင်းနေပြီ။

မော်တော်ကားတံခါး ဖွင့်လိုက်သည်။ လက်များသည် တဆတ်ဆတ်တုန်နေသည်။ မြေပြင်နှင့်ခြေတို့ထိတွေ့မိကြသည်။ မတ်မတ်ရပ်နိုင်အောင် မနင်းကြိုးစားရသည်။ တုန်လှုပ်မှုသည် တစ်ကိုယ်လုံးကို လွှမ်းခြုံလျက်ရှိသည်။ နန်းကိန္နရီ၏ မော်တော်ကားရှိရာသို့ အားတင်းလျှောက်လာရသည်။ လူအများကို တွန်းဖယ်ရသည်။ လူအုပ်အတွင်း တိုးဝင်လာခဲ့သည်။

မော်တော်ကား ခေါင်းတစ်ခုလုံး ရစရာမရှိတော့လောက်အောင် ကြေမှုနေပြီထင်သည်။ ရှေ့မှန်ကွဲနေသည်။ ကားတံခါးရုတ် ပြုတ်ထွက်သွားသည်။ လူတို့သည် အတွင်းမှ နန်းကိန္နရီ၏ကိုယ်ကို ထုတ်ယူရန် ကြိုးစားနေကြသည်။ သွေးစသွေးနုတို့ ဖြူသောကား၏ ဆေးရောင်တွင် စွန်းထင်းနေသည်။

ဒေါ်ရေနံသာခင်ခင်ကြီးသည် တစ်စထက်တစ်စ ရဲတင်းလာရသလိုရှိသည်။ ရင်ထဲမှာ ပူနေသည်။ အသည်းနှလုံးသည် တဆတ်ဆတ် ခုန်နေသည်။ နန်းကိန္နရီအား ထုတ်ယူရန် ကြိုးစားနေသူတို့ အကြားသို့ ရောက်သွားသည်။ သွေးအလိမ်းလိမ်းကပ်နေသော နန်းကိန္နရီကို ကား၏ ကြမ်းပြင်တွင် မြင်ရပါပြီ။

ဒေါ်ရေနံသာ ခင်ခင်ကြီးသည် ကား၏သံထည်ကို ဆွဲဆန့်၍ မရနိုင်ကောင်းမှန်းမသိ။ ဆွဲဆန့်နေမိသည် ကုတ်ခြစ်နေမိသည်။

“မသေပါစေနဲ့၊ အရီ မသေပါစေနဲ့”
သည်ဆုတောင်း ရင်ထဲမှာ ရိုက်ခတ်နေသည်။ သည်ဆန္ဒ ရင်ထဲမှာ စောနေသည်။

လူတို့သည် နန်းကိန္နရီ၏ ကိုယ်ကိုတတ်နိုင်သမျှ ညှင်ညှင်သာသာ ထုတ်ယူကြသည်။ အချင်းချင်းအော်ဟစ် သတိပေးသံ ဆူညံနေသည်။

အဆုံးတွင် နန်းကိန္နရီ ကားထဲမှ ပြင်ပသို့ ရောက်လာသည်။ ကုရှင်များကို ချခင်းပြီး အပေါ်မှာ တင်ထားရသည်။

ဒေါ်ရေနံသာ ခင်ခင်ကြီးသည် နန်းကိန္နရီအပါးမှာ ထိုင်ချလိုက်သည်။

နန်းကိန္နရီ၏ ကိုယ်မှာ မြင်ရက်စရာမရှိ၊ ရုရှက်စရာမကောင်း။ ဒေါ်ရေနံသာ ခင်ခင်ကြီးသည် အခြား ဘာကိုမျှ မမြင်။ သွေးခြင်းခြင်းနီသော သွေးတို့ကိုသာ မြင်နေသည်။ နေရာတကာမှာပင် အနီရောင်ရဲရဲတို့သာ ပွားလွှမ်းနေသည် ဟုထင်သည်။

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ အရီရယ်”
နန်းကိန္နရီ၏ ကိုယ်ကို နှမြောတသရွာ၊ ယုယဖြည်းညင်းစွာ ဖက်လိုက်သည်။ ပါးချင်းအပ်လိုက်မိသည်။

“ကလေးရယ်၊ အရီရယ်၊ သမီးလေးရယ်”
ယူကျွန်းမရစွာ ခေါ်နေမိသည်။

သူမ၏ ခေါ်သံကို နန်းကိန္နရီ မထူး၊ မတုံ့မပြန်။ မလှုပ်မယှက်နှင့် ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်ကြီး ရှိသည်။ သွေးတို့သည် ဒေါ်ရေနံသာ ခင်ခင်ကြီးထံ ကူးလူးစွတ်စိုလာကြသည်။ သူမ၏ မျက်ဝန်းမှ စီးကျလာသော မျက်ရည်သည် ပါးပြင်အချင်းချင်း ကူးလူးစွတ်စိုကုန်သည်။ သွေးနှင့် ရောနှောကာ သွေးရောင်အဖြစ်သို့ ပြောင်းလွဲသွားကြကုန်သည်။ အဘယ်မျှကြာခဲ့သည်မသိရ။

တစ်စုံတစ်ယောက်က ပခုံးကို ဆုပ်ကိုင်ကာ ဆွဲထုလိုက်သည်။

“သူနာပြုကား ရောက်လာပြီ”
တစ်စုံတစ်ယောက်က ရဲစခန်းမှ တယ်လီဖုန်း ဆက်လိုက်ဟန် တူသည်။ သူနာပြုကား ဥဩသံ ပေးရင်း ရောက်လာသည်။ သူနာပြုများသည် အရေတကြီး ဟန်ပန်ဖြင့် နန်းကိန္နရီထံ ရောက်လာကြသည်။ သူနာသယ်ကပ်ဖြင့် နန်းကိန္နရီကို ကားဆီသို့ သယ်ယူ သွားကြသည်။

ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီးသည် သတိလစ်ဟင်းနေသူ ပမာ အရာအားလုံးကို စူးစိုက်ကြည့်နေသည်။ ဥဩသံ တည်ညံ့ဖြင့် ထွက်ခွာသွားသော သူနာပြုယာဉ်ကို မျက်စိတဆုံး ဝေးမောကြည့်နေမိသည်။

လူတို့သည် တစ်စထက်တစ်စ ပိုမိုများပြားစ ပြုလာလေပြီ။ ၎င်းတို့သည် ခုတ်သပ် ညည်းညူခြင်းလည်း ပြုကြသည်။ တစ်ဆင့်စကား တစ်ဆင့်နား ဆိုသလို အဖြစ်အပျက်နှင့်မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ မကြုံရလေသူတို့အား ဖောက်သည်ချသူက ချသည်။ မေးမြန်းသံ၊ ပြန်လည်ဖြေကြားသံတို့ဖြင့် ညံ့စိနေသည်။

သူနာပြုယာဉ် ပျောက်ကွယ်သွားသည်တိုင် ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီး လမ်းကိုကြည့်နေမိဆဲ ဖြစ်သည်။ စင်စစ်အခြား ဘာကိုမျှ မမြင်ရ။ ဘာကိုမျှ မတွေ့ရ။ သွေးကိုသာ လျှင် မြင်နေဆဲ။ သည်အထဲမှာ ပေါ်လာသည်က မောင်မောင်ဦး။ သင်း၏ ရုပ်သွင်သည် အားရ ကျေနပ်စွာ ပြုံးနေသည်ဟု ထင်ရသည်။

ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီး အံ့ကို တင်းတင်းကြိတ်လိုက်သည်။ အံ့ကြိတ်လိုက်စဉ်တွင် အသားတစ်စသည် သွားများအကြားညပ်နေသည်။ အံ့ကိုတင်းတင်းကျိတ်လိုက်သောအခါ အသားကို ကိုက်မိသည်။ သွားများကို လျှော့မစိမိ။ ပို၍တင်းအောင် ကိုက်လိုက်သည်၌ အသားစ ပြတ်ထွက်သွားသည်။

“လူတွေသိပ်များလာပြီ၊ ဒီနေရာက သွားကြပါစို့။”
ဒရိုင်ဘာက ပြောသည်။

ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီး ကားဆီသို့ လျှောက်လာသည်။ ကားအတွင်း ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“ဆေးရုံကို မောင်းရမလားဟင်”
ဒရိုင်ဘာ မေးသည်။
“အိမ်ကိုပဲ မောင်းတော့”

ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီး အသံပြတ်ဖြင့်ဖြေသည်။ များစွာ ဝေးကွာခြင်း မရှိလှသော ရေနံ့သာသို့ ရောက်လာကြသည်။ အိမ်သို့ ရောက်ပြီဆိုသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီး အိမ်ပေါ်ထပ်သို့ တန်းတန်း မတ်မတ်တက်သွားသည်။ အိပ်ခန်းအတွင်း ဝင်သွားသည်။ သွေးစွန်းနေသော အဝတ်အစားများကို ချွတ်လဲ ခြင်း မပြုဘဲ ခုတ်တင် တြေပစ်လက်ပစ် လှဲလျောင်းနေသော သူမကို အိမ်ရှိအစေခံများ တွေ့ခဲ့ကြရသည်။ နောက်တော့ တံခါး ပိတ်ထားလိုက်ကြောင်း မြင်ရသည်။

အစေခံတို့ အချောက်ချောက်အချားချား ရှိနေကြ

သည်။ တီးတိုးမေးမြန်းကြသည်။ ဒရိုင်ဘာလုပ်သူက အဖြစ်အပျက်အလုံးစုံကို ပြန်ပြောသည်။ အားလုံးလိုပင် ရင်သပ်ရှုမော အံ့ဩကြရသည်။ ဤသည်ကလွဲ၍ ဘာမျှ မပြောတတ်။ ဘာမျှလည်း မလုပ်တတ်။

အချိန်များသည် လျင်မြန်စွာ ကုန်ဆုံးသွားကြသည်။ အမှောင်လွှမ်းစပြုလာသည်။ မိုးချုပ်စပြုလာပြီ။

ယင်းအချိန်တွင် မိုးသည် တစ်နေ့လုံးလိုလို ကြည်ကြည်လင်လင် ရိုရာမှ အပြီးတကြီးနှင့် ရွာလာသည်။ မိုးဦးလေးဦးအခါ ကာလနှင့်ပင် တူသေးတော့သည်။ လျှပ်စီးလင်းပြက်သည်။ မိုးချုပ်စပြုလာသည်။

မိုးသည် ဒေါ်ရေနံ့သာခင်ခင်ကြီးအား အတွေး အိပ်မက်မှ ရုတ်တရက် လှန်နှိုးလိုက်သလိုဖြစ်သည်။ သူမသည် မိုးရွာလာချိန်၌ လှဲလျောင်းရာမှ ထုလိုက်သည်။ တကယ်တမ်းတွင်မူ မိုးကို သူမ ဂရုမစိုက်မိ။ မိုးသံလေးသံ ကြားသောကြောင့် ထုလာခြင်း မဟုတ်။

သူမသည် အတွေးအိပ်မက်မှ လန့်နိုးလာသည်။ တစ်စုံတစ်ခုသောအတွေးကို ကြာမြင့်စွာကတည်းက တွေးနေခဲ့သည်။ စောစောပိုင်းကတော့ အတွေး၌ ချာလည်လည်နေသည်။ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ရပ်ကို ပိုင်ပိုင်မချနိုင်ခဲ့။ စိတ်ကို စုစည်း၍မရနိုင်ခဲ့။ စိတ်သည် ကစဉ့်ကရဲ ရှိခဲ့သည်။

အာရုံတွင် သွေးစိမ်းစိမ်းရှင်တို့ထင်ဟပ်နေသည်။ နန်းကိန္နရီ၏ ပစ်စလက်ခတ်ကြီး ဖြစ်နေသောအဖြစ်။ သွေးစွန်းသော ကိုယ်။ ပြီး သင်း၏ မျက်နှာ၊ ပြုံးနေသောမျက်နှာ၊ ကျေနပ်ဝမ်းသာနေသော မျက်နှာ။

နားတွင် နန်းကိန္နရီ ပြောခဲ့သည့် တစ်ခွန်းတည်းသော စကားကို ပဲ့တင်သံသဖွယ် ဆက်တိုက်ကြား ယောင်နေသည်။

“အရီ . . . အရီဟာ မေမေ့ သမီးအစစ် မဟုတ်ဘူးတဲ့”

သည်စကားကြောင့် ရင်မှာ ခဲပြင်းရသည်။ နာကြည်းရသည်။ ကိုမောင်မောင်ဦးသည် နန်းကိန္နရီအား တစ်နည်းတစ်ဖုံ အသုံးချချင်သည်ဟု ထင်သည်။ ယခင် တစ်ခါကလို မိမိထံမှ ငွေညှစ်လို၍ ပဲလား၊ သို့တည်းမဟုတ် မိမိထံမှ နန်းကိန္နရီအား ခွဲထုတ်ကာ သူ့ထံအရောက် ခေါ်ယူချင်၍ သည်စကားကို ဆိုခဲ့လေသလား။

မိမိနှင့် ကိုမောင်မောင်ဦးတို့၏ သံသရာမှာ မဆုံးသေးပါကလား၊ သည်နည်းဖြင့် အဆုံးသတ်နိုင်တော့ မည်မဟုတ်ပါကလား ထင်သည်။

သူနှင့်ကြဆိုရစက မိမိ၏ အသည်းနှလုံးတို့ ကြေ

ပြုန်းခဲ့ရသည်။ သမီးဖြစ်သူနှင့်ပတ်သက်ကာ အသည်းနှလုံး တို့ ကြေမ့ခဲ့ရသည်။ ဘဝတစ်လျှောက်လုံးတွင် အသက်ရှင် လျက် သေဆုံးခဲ့ရသည်။ နှစ်ပေါင်းမြောက်မြားစွာ မိမိရင်မှာ ခြောက်သွေ့ခဲ့ရသည်။

နန်းကိန္နရီသည် မိမိ၏ဘဝအတွက် ရေကြည်တစ် ပေါက်ဖြစ်ခဲ့သည်။ ညှိုးခြောက်နွမ်းနယ်သော နှလုံး သားကို ပြန်လည် လန်းဆန်းစေခဲ့သည်။ ဘဝကို ပြန်လည်ရှင်သန် စေခဲ့သည်။ မကွဲမအက်ဘဲ ကျန်ရစ်ခဲ့သည့် အသည်းတစ် ဖဲ့သဖွယ် မြတ်နိုးတယ်တာခဲ့သည်။

ယခုမူ သူသည် သည်တစ်ဖဲ့ကိုပင် ခြေမွှစ်ခဲ့ပြန် လေပြီ။ ဘဝကို သုသာန်တစ်ပြင်ပမာ တိတ်ဆိတ်စေခဲ့ ပြန်ပြီ။ အသက်ရှင်လျက် သေရသည့် ဘဝသို့ ပြန်လည် ကျရောက် စေခဲ့ပြန်ပြီ ထင်သည်။

သည်တော့လည်း သည်လူနှင့်စာရင်းအပြတ်ရှင်းမှ ဖြစ်ရပေတော့မည်။ ရှမ်းနှင့် ဆင်တို့ လယ်ပြင်မှာတွေ့ကြ သည်ဆိုသည့် စကားလို ပြတ်ပြတ်သားသား ရင်ဆိုင်မှ ဖြစ်

တော့မည် ထင်သည်။

မည်သည့်နည်းနှင့် မဆို နန်းကိန္နရီအတွက်လည်း လက်စားချေရတော့မည်။ သည်ကလေးသည် ဘာမဆိုငံ ညာမဆိုငံ ကြားက ဓားစာဝင်ခံလိုက်ရသည်ဟု မှတ်ယူ မိ သည်။

သို့နှယ်ဖြင့် . . .

ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီးသည် အဝတ်ဗီရီ အံ့ဆွဲဆီ သို့ လျှောက်လာသည်။ အဝတ်ခေါက်များအောက်မှ သေနတ်ကိုထုတ်ယူလိုက်သည်။ သေနတ်မှ ကျည်ဆန် ကတ်ကို စစ်ဆေးကြည့်သည်။ ကျည်ဆန် အပြည့်ရှိနေ ကြောင်း တွေ့ရသည်။

လက်ပွေ့အိတ်တစ်လုံး ယူလိုက်သည်။ သေနတ်ကို လက်ပွေ့အိတ်အတွင်း ထည့်လိုက်သည်။

ထိုနောက် ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီးသည် တင်းမာ ခက်ထန်သော မျက်နှာထား၊ ခိုင်ခံ့မြဲမြဲသော ခြေလှမ်းများ ဖြင့် လှေကားအတိုင်း တစ်လှမ်းချင်း ဆင်းလာခဲ့သည်။

အကျဉ်းတန်သော ည။

မိုးသည် အနီးအင်းသရော ရွာလျက်ရှိသည်။

လောက မိုးကို အားပေးအားမြှောက် ပြုသလို တိုက် ခတ်နေသည်။ လောကအလုံး မိုးသံလေသံ တို့ဖြင့်သာ ဖုံးလွှမ်း ဆူညံနေသည်ဟု ထင်ရသည်။ မိုးစက်မိုးပေါက် တို့သည် ကြီးမားကြသည်။ စိပ်သည်။ မော်တော်ကား ရှေ့မှန်မှ ရေသုတ်တံကလေးများသည်ပင် နိုင်အောင် သုတ် မပစ်နိုင်ဘဲရှိသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း မော်တော်ကား၏ အရှေ့မှ လေးငါးဆယ်ကိုက်ထက်ကျော်အောင် မမြင်သာ နိုင်ဘဲရှိသည်။

ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီးသည် ကားကို ဂရုတစိုက် မောင်းနှင်လာသည်။ သူမ အထီးတည်း ဖြစ်သည်။

လောလောဆယ်တွင် ဘာမျှ မဖြစ်ချင်။ ကားမှောက် ခြင်း၊ ကားတိုက်ခြင်းမျိုး မပေါ်ပေါက်စေချင်သေး။ စာရင်း ပြတ်သေးခင် အခြားဒုက္ခများနှင့် မဆုံချင်မိ။ ပြီးလျှင်တော့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့။ ကားသည် ကမ္ဘာအေးရပ်ကွက်သို့ ရောက်လာ သည်။ စောစောကရောက်ခဲ့ဖူးသော လမ်းထိပ်၌ ရပ်လိုက်သည်။ လက်ပွေ့အိတ်ကိုယူသည်။ ကားတံခါး ဖွင့်သည်။ ကားပေါ်မှ ဆင်းသည်။ ဤသည်တို့ကို သံပတ် ပေးထား သော စက်ရုပ်တစ်ရပ်နယ် ဖြုလုပ်သည်။ နောက် တော့ ရွှံ့ဖွက်အိုင် ထူထပ်လှသောလမ်းအတိုင်း လျှောက်လာ ခဲ့သည်။

မိုးစက် မိုးပေါက်တို့ ကိုယ်ပေါ်သို့ ကျရောက်လာ သည်။ ဆံပင်မှအစ တစ်ကိုယ်လုံးကို စိုစွတ်စေသည်။ မျက်နှာလို အဝတ်မှအသားကို လာရောက်ရိုက်ခတ်လိုက် သောအခါ စပ်ပျဉ်းပျဉ်းခံစားရသည်။

လျှပ်စစ်မီးတို့ ပျက်ခဲ့ဟန်တူသည်။ မှောင်မိုက်ခြင်း သည် တစ်လောကလုံးကို လွှမ်းခြုံထားသည့်နယ် ဖြစ်သည်။ လျှပ်စီးလင်းပြက်ခြင်းကို အားကိုးအားထားပြု လျက် လမ်း စရာသည်။ လျှပ်စီးလင်းပြက်လိုက်ချိန်တွင် နေ့လယ်ခင်း တမျှ လင်းလင်းထင်းထင်း ရှိသွားတတ်သည်။

သည်အကြိမ်တွင် ဖွက်အိုင်များကို မရောင်ကွင်းမိ ရေအိုင်တို့ အတွင်းမှလည်းဖြတ်သန်း၍လာသည်။ ရောက် ချင်စိတ်သာ စောတော့သည်။

သို့နှင့်ပင် ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီးသည် နေ့လယ် က အမှတ်မထင် မြင်ခဲ့ရသော်လည်း ယခုတိုင် မှတ်မိနေ သေးသော အိမ် ကိုမောင်မောင်ဦး ရှိနေသော အိမ်ပေါက်ဝ ၌ ရပ်မိသည်။

အိမ်မှာ တံခါးပိတ်ထားခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။ သို့တိုင် အောင် အိမ်ထဲမှာ မီးလင်းနေသည်။ မီးရောင်သည် အင်အား ကြီးမားခြင်း မရှိလှ။ မယောင်းတိုင် သို့မဟုတ် မှန်အိမ်မိး ဖြစ်ပုံရသည်။

ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီးသည် မမြင့်မားလှသည့် လှေကားမှ တက်လာသည်။ အိမ်တံခါးကို ခေါက်လိုက် သည်။

“ဘယ်သူလဲဟင်”

အတွင်းမှ မေးသံကြားရသည်။
ယောက်ျား တစ်ယောက်၏ အသံ။ ကိုမောင်မောင်ဦး
၏ အသံ။ သည်အသံကို မှတ်မိသည်။
ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီး အဖြေဖမ်းပေး။
“မတင်ရွှေလား၊ ခင်သန်းနွဲ့လား”
ထပ်မေးသည်။
ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီး ငြိမ်သက်နေသည်။ တိတ်
ဆိတ်နေသည်။ အတွင်းမှ စိတ်မသုံးမသန့် ဖြစ်လာရဟန်တူ
သည်။

“ဘယ်သူလဲလို့ မေးနေတာ မကြားဘူးလား”
သည်တော့မှ ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီးထံမှ အသံ
ထွက်လာသည်။

“တံခါးဖွင့်စမ်းပါ ကိုမောင်မောင်ဦး”
“ဘယ်သူလဲဆိုတာ အရင်ပြောလေ”
“ကျွန်မပါ၊ ရေနံ့သာခင်ခင်ကြီးပါ”

အတွင်းမှ လှုပ်ရှားသံ ကြားရသည်။ တံခါးမင်းတုပ်
ဖြုတ်သံ ပေါ်လာသည်။ မကြာမီ တံခါးနှစ်ချပ် ရင်ကြား
စေ့ရာမှ ဟသွားသည်။ အလင်းရောင်ပေါ်လာသည်။ ရှေ့မှ
ပေါ်လာသော ကိုမောင်မောင်ဦး၏ အသွင်သဏ္ဍာန်ကို မြင်ရ
သည်။

မီးရောင်ကို ကျောပေးထားသောကြောင့် မျက်နှာကို
မမြင်သာ။ သို့ရာတွင် မိမိအား မြင်တွေ့လိုက်ရသည့်အတွက်
ကြက်သေ သေသလို ဖြစ်နေကြောင်း သတိပြုမိသည်။ သူ
သည် အတော်ကြီးကြာအောင် စူးစိုက် ကြည့်နေသည်။

ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီးအိမ်အတွင်း ဝင်လိုက်သည်။
အိမ်ထဲတွင် မှန်အိမ်မီးရောင် ရှိသည်။ စားပွဲပေါ်တွင် အရက်
ပုလင်းနှင့်ဖန်ခွက်ကို တွေ့ရသည်။ သူတစ်ပါးတွေ စိတ်
ကရောက်ကရက် ဖြစ်နေချိန်တွင်၊ သူ့မှာ အရက်သောက်နိုင်
ဆဲပါကလား တွေးမိကာ နာကြည်းခြင်းကို ပိုမိုခံစားရသည်
သို့ရှိသည်။

ကိုမောင်မောင်ဦးသည် ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီးဘက်
သို့လှည့်လိုက်သည်။ တံခါးကိုကျောဖြင့် ပိတ်လိုက်သည်။
အိမ်ထဲတွင် သူတစ်ယောက်တည်း ရှိဟန်တူသည်။ ထို
အတွက် ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီး ကျေနပ်မိသည်။

ယခုအခါ သူမသည် မီးရောင်ကို ကျောပေးထား
သည်။ ကိုမောင်မောင်ဦးသည် မီးရောင်ဘက်သို့ မျက်နှာမှ
ထားသည်။ သူ၏ မျက်နှာကို မြင်သာလာပေပြီ။

“ဒီအချိန်မှာ သိကြားမင်း လူ့ပြည်ဆင်းလာတယ်
ဆိုရင် ယုံနိုင်စရာရှိသေးတယ်။ ခင်ခင်ကြီး ဒီအိမ်ရောက်

လာရတယ် ဆိုတာကတော့ တကယ့်ကို မယုံနိုင်စရာပဲ”
သူသည် အမှောင်ရိပ်ထိုးကာ မမြင်သာသည့် မျက်
နှာကိုပင် စူးစိုက်ကြည့်ရင်း ပြောလိုက်သည်။

ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီးသည် ကိုမောင်မောင်ဦး၏
မျက်နှာကိုပင် စူးစိုက်ကြည့်နေသည်။ မမှီတ်မသန့် ကြည့်
နေသည်။ နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်ကျော်မျှ အသေအချာ မမြင်
သာခဲ့သည့် မျက်နှာ၊ မတွေ့သာခဲ့သည့် မျက်နှာကို အလွတ်
ကျက်မှတ်နေသလို စူးစိုက်ကြည့်နေမိခြင်းဖြစ်သည်။

ယခင်ကတော့ သည်မျက်နှာကိုပင် ညလယ်အိပ်
မက်အပြစ် မြင်မက်ခဲ့ရဖူးသည်။ မျက်ဝန်းသူငယ်အိမ်၌
ကြာမြင့်စွာ စွဲထင်ကာ နှလုံးသား၏ နက်ရှိုင်းသော အပိုင်းမှ
စွဲလန်းခဲ့ရဖူးသည်။ သည်မျက်နှာကို မြင်ရဖို့အတွက်လပြည့်
ဝန်းကို မျှော်လာလို မျှော်ခဲ့ရသည်။ မြင်ခွင့်မသာလျှင် ကြော့
ခဲ့ရဖူးသည်။ မြင်ခွင့်သာလျှင် ကြည့်နှုန်းခဲ့ရဖူးသည်။

ယခုတော့လည်း သည်မျက်နှာသည် အမှန်းကို
အထပ်ထပ် ပွားစေနိုင်သည်မှ လှ၍ အခြားသော အဓိပ္ပာယ်
တစ်စုံတစ်ရာကို ဆောင်ယူထားခြင်း မရှိလေတော့။

ယခင်ကသူ့နှုတ်မှ ထွက်ပေါ်လာခဲ့သော စကားသံ
တို့သည် သာယာချိုအေးသော တေးတစ်ပုဒ်နယ် ဖြစ်သည်။
စမ်းရေစီးသံနယ်ဖြစ်သည်။ ကြားရလျှင် စိတ်ဝမ်းအေးချမ်း
သည်ဟု ထင်သည်။ ထနောင်းပင်အထက်မှ ကုရွဲတတ်လေ
သော ချိုးကူသံနယ် သည်အသံကို တောင့်တ ခဲ့ရသည်။
စောင့်မျှော်ခဲ့ရသည်။

ယခုမှ သူ့နှုတ်မှထွက်လာခဲ့သော စကားတို့သည်
မာယာဖြင့်ပြည့်နှက်သော၊ မုသားဖြင့် ပြုစမ်းသော ဖြားယောင်း
ခြင်းသဘောကိုသာလျှင် ဆောင်ယူလာချိမ့်မည်။ သူ့အသံ
ကို ကြားရသည်မှာ အဆိပ်ပါသောလေကို ရှုရှုကြိုက်ရသည်
သို့ ဖြစ်မည်ဟု ထင်သည်။

သည်မျက်နှာ သည်အသံတို့ကြောင့်ပင် မိမိ၏ဘဝ
နှစ်မှန်းခဲ့ရသည်။ အသက်ရှင်လျက် လူသေတစ်ယောက်လို
ဖြစ်ခဲ့ရသည်ဟု တွေးသည်။ သည်အရာများ အတွက် မုန်း
တီးစိတ် ပိုမိုဝင်လာသည်။

“ဆိုစမ်းပါဦး၊ မင်းကိုယ်ဆီရောက်လာတာ၊ မိုးပေါ်
က ကျလာသလို ဘွားခနဲပေါ်လာတာ အကြောင်း ရှိလို့
မဟုတ်လားဟင်”

ကြိုတင်မျှော်လင့်ခဲ့သည့်အတိုင်း သူ၏အသံသည်
နားထဲသို့ ခါးသီးစွာ ဝင်လာသည်။ ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီး
ဘာမျှ ပြန်မပြောမိ။

“နေစမ်းပါဦး၊ တစ်ညလုံး ဒီလိုပဲ စိုက်ကြည့်နေတော့

မှာလား။ ဘာမှ မပြောတော့ဘူးလား။ ဖြစ်နိုင်မယ်ဆိုရင် ကုလားထိုင်မှာ ဝိုင်ပါဦးလား ဟင်”

ဒေါ်ရေနဲ့သာ ခင်ခင်ကြီး မလုပ်။

ကိုမောင်မောင်ဦးသည် စိတ်မရှည်နိုင်တော့သလို ရှေ့သို့ တိုးလာသည်။ အကယ်၍ ယင်းအချိန်၌ ဒေါ်ရေနဲ့ သာ ခင်ခင်ကြီးကသာ

“ရှင် . . . ကျွန်မအနားကို မလာနဲ့။”

မဆိုလေလျှင် သူ့ထုံးစံအတိုင်း ပဲခုံး စသည်တို့ကို ဆုပ်ကိုင်လာမည်၊ ဖျစ်ညှစ်လာမည်၊ လှုပ်ယမ်းရင်း အတင်း စကားပြောခိုင်းလာမည် အမှန်ပင်။ ကိုမောင်မောင်ဦး ခြေလှမ်း တုံ့သွားသည်။ ရပ်လက်စ နေရာမှာပင် ရပ်နေလိုက်သည်။ ယင်းအချိန်၌ ဒေါ်ရေနဲ့သာ ခင်ခင်ကြီး၏ ညာဘက်လက် သည် လက်ကိုင်အိတ်အတွင်းသို့ ရောက်သွားသည်။ အေးစက်မာကျောသော သေနတ်၏ အထိအတွေ့သည် သူမ၏ လက်ချောင်းကလေးများကို ဆီးကြို နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“ပြောစမ်းပါဦး။ ဒီ အချိန်မှာ မင်း ဒီကို ဘာလာ လုပ်တာလဲ။ ဘာဖြစ်လို့ လာခဲ့ရတာလဲ”

သည်အမေးကိုလည်း မဖြေ။

“ကဲ၊ မင်း မပြောရင် ကိုယ်ပြောမယ်။ မင်း နန်းကိန္နရီ ကြောင့် ဒီကိုလာတာ မဟုတ်လား။ သူ့အကြောင်းတွေ သိချင်လို့မဟုတ်လား။ ဟား . . . ဟား . . . တစ်နေ့ ဒီလိုပဲ ဖြစ်လာမှာပေါ့လေ။ ကိုယ်တို့ အဖြစ်တွေက မရှင်းခဲ့ဘူး မဟုတ်လား။ ရှုပ်ခဲ့ ထွေးခဲ့တယ် မဟုတ် လား။ ကဲ ဆိုစမ်း ပါဦးကွယ်။ နန်းကိန္နရီအကြောင်း မင်းဘာသိချင်သလဲ”

ကိုမောင်မောင်ဦးမှာ သူ့အတွေးနှင့်သူ ကျေနပ် နေပုံ ရသည်။ သူ့ စိတ်ကူးနှင့်သူ ဒေါ်ရေနဲ့သာခင်ခင်ကြီးအား နိုင်ပေါက်ကိုင်နိုင်ပြီဟု ထင်ပုံရသည်။

ဒေါ်ရေနဲ့သာ ခင်ခင်ကြီးက

“ကျွန်မ ရှင်ဆီက ဘာမှမသိချင်ဘူး”

ပြတ်ပြတ်တောက်တောက်ကြီး ဆိုသံကြားရသော အခါ၊ သူ့အတွေးရ ကျပ်သွားပုံပေါ်သည်။

“မင်း မသိချင်ပေမယ့် အခြေအနေနဲ့ အချိန်အခါက ပေးလာပြီမို့ ကိုယ်ကတော့ ပြောရဦးမယ်”

“ရှင်စကားတွေ ကျွန်မ မကြားချင်ဘူး။ ကျွန်မမှာ စောင့်နားထောင်နေဖို့လဲ အချိန်မရဘူး”

ဒေါ်ရေနဲ့သာခင်ခင်ကြီး တည်ကြည် ငြိမ်သက်သော အသံဖြင့် ဆိုသည်။ တစ်ဆက်တည်းပြောသည်။

“ကျွန်မ ရှင်ဆီကိုရောက်လာတာ အကြောင်း နှစ်ခု ရှိတယ် ကိုမောင်မောင်ဦး”

ကိုမောင်မောင်ဦးသည် ဒေါ်ရေနဲ့သာ ခင်ခင်ကြီး၏ စကားများကို အာရုံဝင်စားမိသည်ဟု နှိပ်သည်။ စောင့်၍ နားထောင်သည်။

“ပထမအကြောင်းက နန်းကိန္နရီရဲ့အကြောင်း ပြော ဖို့ပဲ။ ဒုတိယအကြောင်းကတော့ ရှင်နဲ့ကျွန်မတို့ စာရင်းရှင်း ကြဖို့ပဲ။ နန်းကိန္နရီရဲ့အကြောင်းကို ပြောရရင် သူ့ဟာအသက် နဲ့ကိုယ်အတူတွဲပြီး မရှိတော့ဘူး။ သူ ဆုံးရှုပြီ”

ဒေါ်ရေနဲ့သာ ခင်ခင်ကြီး၏ စကားသည် ကိုမောင် မောင်ဦးအား အစွမ်းကုန် တုန်လှုပ် သွားသည်။ မြောက်ခြား သွားစေသည်။

“ဘာ၊ နန်းကိန္နရီ ဘာဖြစ်တယ်”

ဟု သိပြီးသား ဖြစ်ပါလျက် မယုံနိုင်သလို ထပ်မေး သည်။

“နန်းကိန္နရီ ဆုံးရှုပြီ။ ဒီက အပြန်မှာပေါ့။ ရှင်ဆီ က အပြန်မှာပေါ့။ ကားနဲ့ သစ်ပင်နဲ့ ဝင်တိုက်မိတာ။ ကျွန်မ စိတ်ထင် တစ်ခါတည်း ပွဲချင်းပြီးပဲ”

ကိုမောင်မောင်ဦး၏ မျက်နှာသည် ပြူဖျော့သွား သည်။ သွေးရောင် ပျောက်ကွယ်သွားသလိုဖြစ်သည်။

“အို . . . ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ . . .”

သူသည် စိတ်မချမ်းမြေ့စွာ ညည်းညူလိုက်သည်။ “တကယ်လား ဟင်။ ဒါ တကယ် ပဲလား”

မေးလာခဲ့သည်။

“လောကမှာ ရှင်ကလဲ့လို့တစ်ခြားလူတွေ အားလုံး စကားကို မှန်မှန်ပြောတတ်ကြပါတယ် ကိုမောင်မောင်ဦး”

ဒေါ်ရေနဲ့သာခင်ခင်ကြီးသည် ကိုမောင်မောင်ဦးအား ရွံ့ရှာ စက်ဆုပ်သလို ကြည့်သည်။

“ဒီကိစ္စမှာ ရှင်ပယောက အများကြီးပါတယ်။ ရှင် ကြောင့် သူဒီလိုဖြစ်ရတာ။ ရှင်ကြောင့် သူ အသေဆုံးနဲ့ သေရတာ”

ကိုမောင်မောင်ဦးအဖို့ ဒေါ်ရေနဲ့သာ ခင်ခင်ကြီး၏ စကားတို့မှာ နားမခံသာအောင် ဖြစ်သွားရပုံပေါ် သည်။ သူ တစ်စုံတစ်ရာ ပြောမည်ပြုသည်။ အမျိုးသမီးက အပြောမခံ ဘဲ စကားဆက်သည်။

“နန်းကိန္နရီဟာ အပြစ်မဲ့တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ပါ။ အနာအဆာကင်းတဲ့ ကလေးပါ။ ရှင်ဘာဖြစ်လို့ သူ့ရဲ့ ကမ္ဘာကို ဖျက်ဆီးပစ်ခဲ့ရတာလဲ ဟင်။ ဒီမယ် ကိုမောင်မောင် ဦး။ ရှင် အပြုအမူတွေဟာ ကျွန်မနဲ့ပတ်သက်လို့ တရား လွန်လွန်းရာ မကျဘူးလား။ ကျွန်မကိုလဲ ဖျက်ဆီးခဲ့ပြီးပြီ။ တစ်သက်လုံး ပူဆွေး ဝမ်းနည်းစရာတွေကို ပေးခဲ့ပြီးပြီ။

ရှင်ကြောင့် ကျွန်မနဲ့ပတ်သက်တဲ့လူတွေ ဒုက္ခရောက်ခဲ့ရ ပေါင်းလဲ များလှပါပြီ။ ရှင်အနေနဲ့ ကျေနပ်သင့်ပါပြီကိုမောင် မောင်ဦးရယ်၊ ကျေနပ်သင့်ပါပြီ။”

သည်တွင် ကိုမောင်မောင်ဦး လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ် လာသည်။

“ကိုယ်တစ်ခုပြောမယ် ညီမ”

သူသည် မသုံးခဲ့သည်မှာ ကြာပြီဖြစ်သော “ညီမ” ဟူသည့် အသုံးအနှုန်းကို ပြန်သုံးသည်။

“ကိုယ်နဲ့ ပတ်သက်လို့ ညီမထင်ထားတာတွေဟာ အမှားချည်းပဲ။ အခွင့်သင့်တဲ့အခိုက် ပြောပါရစေ။ မဖြေရှင်း ပါရစေ။ ညီမအပေါ်မှာ ကိုယ်အဆိုးတွေ ဖန်တီးပေးခဲ့သလို ဖြစ်ခဲ့ရတယ်။ ဘဝ တစ်လျှောက်လုံး ကိုယ့်အပေါ် အဆိုးမြင် စရာချည်း ပေါ်ပေါက်ခဲ့တယ်။ တစ်ဖန်တီးရင်တောင်မှ ဒါ တွေဟာ ဖြစ်ချင်မှဖြစ်မှာပါ။ အမှန် တော့ ကိုယ်ဟာ ညီမ အပေါ်မှာ အဆိုး မဖန်တီးခဲ့ချင်ရဲ့ အမှန်ပါကွယ်။ အစက စပြောမယ်။ ညီမမှာ ကိုယ်ဝန် ရှိမှန်းသိတော့ တကယ် လက် ထပ်မယ်လို့ စိတ်ဆုံးဖြတ်ခဲ့တယ်။ ဒီတုန်းက ကိုယ်ဖြူကို ပြန်လာတယ်။ ယင်းချောင်းမှာ ရေကျန်မိလို့ တစ်ညအိပ်ခဲ့ ရတယ်။ အဲဒီတစ်ညဟာ ဘဝတစ်ခုလုံးကို ပြောင်းလဲ လိုက်တာပါပဲ။ တကယ်လို့ ဒီတစ်ညသာ စောရောက်မယ် ဆိုရင် ညီမအိမ်က နှင်အချခံရတာတွေ၊ မြို့ကပျောက် ကွယ်သွားရတာတွေ ဖြစ်မလာနိုင်ပါဘူး။ ထားတော့..”

“ညီမရဲ့ဖေဖေ ဦးအောင်ခန့် ဂျပန်တွေရဲ့ လက်မှာ ရှိနေတုန်းက၊ ကိုယ်ကယ်တင်မယ်၊ ကယ်တင်ခွင့်ရရင် ညီမ နဲ့ ပြန်ပြီး အဆင်ပြေနိုင်မယ်လို့ ယုံကြည်ခဲ့တယ်။ ဒီတုန်း ကလဲ အခြေအနေက နှုတ်မရနိုင်အောင် ဖြစ်ခဲ့ရတယ်။ ကိုယ့် ဖေဖေကို ဦးအောင်ခန့် လွှတ်မြောက်အောင် အကူညီတောင်း တဲ့အခါမှာ ဦးအောင်ခန့်ဟာ သေဆုံးခဲ့ပြီး ဖြစ်နေတယ်။ ဒီ တုန်းက တစ်ကြိမ် လွဲခဲ့ရပြန်တယ်။”

“နောက်ဆုံး ကိစ္စကို ပြောမယ်။ နန်းကိစ္စရိုကို အကြောင်းပြုပြီး ငွေညစ်တဲ့ ကိစ္စ။ ဒီကိစ္စမှာ ကိုယ်မပါဘူး။ ကိုယ်မသိခဲ့ဘူး။ ကိစ္စကိုအဓိက ဖန်တီးခဲ့တဲ့လူဟာ ကျော မောင်ပဲ။ သူနဲ့ပတ်သက်ပြီး တစ်စွန်းတစ်စ ပါဝင်လာရာက ညီမရဲ့ အထင်လွဲမှုကို ခံခဲ့ရတာပဲ။ ကျောမောင် မသေသေး ပါဘူး။ အခုရှိနေဆဲပါပဲ။ အဲ ကိုငှက်ရိုး၊ သူလဲဒီအကြောင်း တွေ အကုန်အစင် သိတယ်။ သူတို့ကိုမေးရင် ရနိုင်ပါသေး တယ်။ လောလောဆယ် ဖြစ်ပျက်ခဲ့တဲ့ နန်းကိစ္စရိုရဲ့အဖြစ် အပျက်ကို ဘယ်လိုမှ စိတ်မ ကောင်းနိုင်ဘူး ဆိုတာယုံပါ။ အို ကိုယ်ပြောခဲ့တဲ့ စကားတွေအတွက် သူ ဒီလိုဖြစ်သွား

ရတယ်ဆိုရင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို တစ်သက်လုံး ခွင့်လွှတ်နိုင်တော့ မှာ မဟုတ်ဘူး။”

အကယ်၍ ယခင်ကသာ ကိုမောင်မောင်ဦးထံမှ သည် စကားမျိုးကြားရလျှင် ဒေါ်ရေနဲ့သာခင်ခင်ကြီး တစ်မဟုတ် သည့်တိုင် မသိမသာ စောင့်ဆိုင်း နားထောင်မိဦးမည် ဖြစ် သည်။ စိတ်မပါသည့်တိုင် မလွဲမကင်းသာ နားထောင် နေမိ ဦးမည် ဖြစ်သည်။

ယခုမှ သူမသည် မနည်းကြိတ်မိတ် သည်းခံနေရ သည့် အသွင်ရှိသည်။ လူကို အထင်မကြီးနိုင်တော့ စိတ်တွင် နာကြည်းရခြင်း လိုင်းတိုပိုးတို့ ပြင်းပြင်းထန်ထန် ရိုက်ခတ် နေရလေပြီဆိုသောအခါ သူ၏စကားက အဘယ်မျှ ပျားသို့ ချိုသည်ဆိုစေ သူမအတွက် တမာထက်ပင် ခါး၍ နေရ ပါချေပြီ။ ဒေါ်ရေနဲ့သာ ခင်ခင်ကြီးသည် လက်မှနာရိုကို ဖျတ်ခနဲ ငဲ့ကြည့်လိုက်သည်။

“ရှင်မှာ ပြောစရာကုန်ပြီ မဟုတ်လား။”

မေးသည်။

ဒေါ်ရေနဲ့သာ ခင်ခင်ကြီးက သူ့စကားကို မည်သို့ မျှ အလေးအနက် ရှိမနေကြောင်း တွေ့ရသည့်အခါ ကို မောင်မောင်ဦး စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြစ်သွားသည်။

“တကယ်တမ်း ပြောရမယ်ဆိုရင်၊ ညီမကို ပြောချင် စရာစကားတွေ၊ ကိုယ့်မှာ တစ်ပုံကြီးပါ။ ရင်နှင်တစ်လုံးဆို တာလိုပေါ့။ တစ်ညလုံး ထိုင်ပြောရင်တောင် ၊ ကုန်မယ် မဟုတ်ပါဘူး။”

ဒေါ်ရေနဲ့သာ ခင်ခင်ကြီး သရော်ပြီး ပြုံးလိုက်သည်။

“ကျွန်မ ဝမ်းနည်းပါတယ်၊ ကိုမောင်မောင်ဦး၊ ကျွန်မ မှာ လှုပ်စရာတွေ တစ်ပုံကြီးပါ။ စိစဉ်စရာတွေ တစ်ထမ်းကြီး ပါ။ ဒီတော့..”

ဒေါ်ရေနဲ့သာ ခင်ခင်ကြီး၏ မျက်နှာထားမှာ တင်းမာ လာသည်။ ခက်ထန် မာကျောလာသည်။ မျက်ဝန်းများ သည် အေးစက်စက်နှင့် တောက်ပနေသည်။

“ဒီတော့၊ ကျွန်မလာရင် ဒုတိယကိစ္စကို စ၊ကြရ အောင်။ ရှင်နဲ့ကျွန်မတို့ စာရင်းရှင်းကြရအောင်”

ပြောပြောဆိုဆိုမှာပင် ဒေါ်ရေနဲ့သာ ခင်ခင်ကြီး သည် လက်ပြေအိတ်အတွင်းမှ သေနတ်ကလေးကို ထုတ်ယူလိုက် သည်။ ပြောင်းဝကို ကိုမောင်မောင်ဦး၏ နှလုံးသားနှင့် တည့် မတ်စွာ ချိန်လိုက်သည်။ လက်မ ဖြင့်မောင်းထိန်း ခလုတ် ကလေးကို တွန်းဖွင့်လိုက်သည်။

ကိုမောင်မောင်ဦးသည် သေနတ်ကို မြင်လိုက်ရသည့် အတွက် အံ့ညိုသွားသည်။ ထိတ်လန့်ဟန်ကိုကား မပြု။

နားမလည်နိုင်သလို သေနတ်ကို တစ်လှည့်၊ ဒေါ်ရေနဲ့သာ ခင်ခင်ကြီး၏ မျက်နှာကို တစ်လှည့် ကြည့်သည်။

“ဒါ . . . ဒါက ဘာသဘောလဲဟင်”

အထစ်ထစ် အငေါ့ငေါ့မေးသည်။

“ကျွန်မတို့မှာ တစ်ခြားနည်းလမ်းနဲ့ မြေရှင်းစရာ မရှိ တော့ဘူး ဆိုတဲ့သဘောပေါ့။ ဒီလမ်းတစ်သွယ်ပဲ ကျန်တော့ တယ်ဆိုတဲ့ သဘောပေါ့”

ကိုမောင်မောင်ဦး ပြုံးလိုက်သည်။ ရယ်မောလိုက် သည်။ ချက်ချင်းမှာပင် သူ၏မျက်နှာသည် တည်ကြည် လာသည်။

“ဘာဖြစ်လို့အမိပွယ်မရှိတာတွေ လုပ်ချင်ရသလဲ ဟင်”

“ရှင်အတွက် အမိပွယ်မရှိပေမယ့် ကျွန်မအတွက် အမိပွယ်ရှိနေတယ်”

ကိုမောင်မောင်ဦး သဘောကျသလို ရယ်လိုက် ပြန် သည်။

“ထူးလိုက်စမ်းပါ။ သေနတ်ကို ပြန်သိမ်းလိုက်စမ်း ပါ”

“ရှင် သေရမှာကိုတော့ အကြောက်တတ်သားပါ လား ကိုမောင်မောင်ဦး။ ရှင်ကြောင့်အခုလောလောဆယ်မှာ တင် လူတစ်ယောက် သေခဲ့တယ်။ နန်းကီနီရီဟာ ရှင်ကြောင့် သေခဲ့ရတယ်။ ရှင်နဲ့စာရင် သူဟာ လူ့လောကမှာ ဆက်ပြီး အသက်ရှင်ဖို့ အချိန်တွေ အများကြီး ရှိနေပါသေးတယ်။ ရှင်ထက်လဲ အဖိုးတန်တဲ့ မိနိုးမတစ်ယောက်ပါ ကိုမောင် မောင်ဦး။ နောက်တစ်ခုက ကျွန်မ။ ကျွန်မဟာလူခွဲပါတယ်။ ဒါကို ကျွန်မ အပို ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး။ တစ်ချိန်တုန်းက ဒီစကား ရှင်ပါးစပ်က ထွက်ခဲ့ဖူးပါတယ်။ ကျွန်မဟာချမ်းသာ ကြွယ်ဝတယ်။ ဘာမဆို လိုလေသေးမရှိ ပြည့်စုံခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် ရှင်ကြောင့် ကျွန်မဟာ လူသေဖြစ်ခဲ့ရတယ်။ ဘဝ သက်တမ်း တစ်လျှောက်လုံး ဝမ်းသာပျော်ရွှင်ရမယ့်အစား ဝမ်းနည်းကြေကွဲဖူးနဲ့သာ ထာဝရ ရင်ဆိုင်ခဲ့ရတယ်။ ရှင်ဟာ လူနစ်ယောက်ကို သတ်ခဲ့ပြီးပြီပဲ ကိုမောင်မောင်ဦး။ ကျွန်မ ရယ် နန်းကီနီရီရယ်။ အခုတော့ ရှင်အလှည့်လေ။ အလှည့် ကျတော့ မနွဲ့ကြစတမ်း ဆိုတာလို ယောက်ျားတစ်ယောက် ပီပီ သေမင်းနဲ့ လူလုပပ ရင်ဆိုင်စမ်းပါရှင်”

ကိုမောင်မောင်ဦး၏ မျက်နှာသည် တစ်စထက် တစ် စ ပြန်လည်တည်ငြိမ် လာပြန်သည်။ ဒေါ်ရေနဲ့သာ ခင်ခင်ကြီး ၏ စကားများက သူ့ ဗာနကို သော်လည်းကောင်း၊ သူ့ စိတ်သန္တာန်ကိုသော်လည်းကောင်း ထိခိုက်သွားစေနိုင်ဟန်

တူသည်။ သူ၏ မျက်နှာသည် ဖြူဖျော့သည်ထက် ဖြူဖျော့ လာသည်။

“ကိုယ့်ကို သေရမှာ ကြောက်တဲ့ လူလို ထင်ခဲ့ရင် မှားလိမ့်မယ် ညီမ။ ကိုယ့်သေရမှာ မကြောက်ပါဘူး။ လူဆို တာ တစ်နေ့မဟုတ် တစ်နေ့ သေရမဲ့ လူတွေပါ။ အထူးသဖြင့် ကိုယ့်ဟာသမိုင်းကို မြေတစ်ဘက် လှမ်းနေတဲ့လူပါ။ ရောဂါ သည်ပါ။ မင်း မသတ်ခဲ့တဲ့တိုင် မကြာခင် အလိုလိုသေရ မယ့်လူပါ။ အခုပြောနေတာက ကိုယ့်မြင်သွားချင်တဲ့မျက်နှာ။ ကိုယ့်သမီးရဲ့မျက်နှာကို မမြင်ရမှာ တစ်ခုကိုပဲ ဝမ်းနည်းလို့ ပြောနေ တာပါ။ နောက်တစ်ခုက ညီမ။ ဟုတ်တယ် ညီမရဲ့။ ညီမအတွက် စိုးရိမ်လို့ ပြောနေတာ။ ကိုယ့်သေပြီးတဲ့ နောက် ပိုင်းမှာ ပြဿနာ တစ်ပုံတစ်ခေါင်းကြီးကို ညီမရင်ဆိုင်ရမှာ”

ကိုမောင်မောင်ဦး၏ စကားမဆုံးမီ ဒေါ်ရေနဲ့သာ ခင်ခင်ကြီး ဖြတ်ပြောသည်။

“ကျွန်မအတွက်တော့ ဒုက္ခရူပပြီး ပူမနေစမ်းပါနဲ့ကို မောင်မောင်ဦးရယ်။ စင်စစ်မတော့ ကျွန်မကိုယ်တိုင်ဟာလဲ လောကမှာ သိပ်ကြာကြာ မနေချင်လှတော့ပါဘူး။ ကျွန်မ ထိုက်နဲ့ ကျွန်မ ကပါ”

ကိုမောင်မောင်ဦး၏အကြည့်သည် ရိဝေလာသည်။ မျက်ဝန်း၌ မျက်ရည်ကြည်ရစ်ဝဲလာသည်။ သူသည် စိတ် လှုပ်ရှားခြင်းကိုလည်း ခံစားလာရဟန်တူသည်။ ဝမ်းနည်း ကြေကွဲ ရခြင်းတို့သည်လည်း ပေါ်ပေါက်လာဟန်တူသည်။

“ညီမ တကယ် ဆုံးဖြတ်ထားပြီးပြီလားဟင်”

သူ၏ အသံသည် ဆိုနင့် ကြေကွဲလာလေသည်။

“ကျွန်မ အကြိမ်ကြိမ် စိတ်ဆုံးဖြတ်ပြီးမှ ရှင်ဆီ ရောက်လာရတာပါ”

ဒေါ်ရေနဲ့သာ ခင်ခင်ကြီး၏ အသံမှာ မာကျောဆဲ၊ တင်းမာဆဲ၊ ခက်ထန်ဆဲ။

“ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ဘယ်လိုမှ မမြင်တော့ဘူးပေါ့”

သူမက ခေါင်းညှိတ်ပြလိုက်သည်။

“ကိုယ့်ရဲ့ သွေးနဲ့ ပေးဆပ်မှ မင်းရဲ့ ဝဋ်ကြွေးတွေ ကုန်စင်မယ်ဆိုရင် ပေးဆပ်ဖို့ အသင့်ပါညီမ။ အဲဒီလိုဆိုရင် ကိုယ့်အသက်ကို စွန့်ရဖို့လဲ ဘယ်လိုမှ ဝန်မလေးပါဘူး။ ကိုယ့် သိပါတယ်။ မင်းရဲ့စိတ် ဘယ်လိုရှိခဲ့တယ် ဆိုတာ သိခဲ့တယ်။ ပျော့စရာရှိရင် အစွမ်းကုန် ပျော့သလောက်၊ မာစရာရှိရင် မင်းရဲ့ နှလုံးသားတွေဟာ သံတွေခဲလို တင်းမာ တယ်ဆိုတာ အရင်ကတည်းက ညီမစားမိခဲ့ပါတယ်။ မင်းရဲ့ စိတ်ကြိုက်အတိုင်း ရှိပါစေတော့ ရှိပါ။ တစ်ခုပဲ ရှိပါတယ်။ တစ်ခါမှ မမြင်ရဖူးသေးတဲ့ သမီးကလေးအတွက် ကိုယ့်

တော့ အသေမြောင့်နိုင်လိမ့်မယ် မထင်ဘူး။ တစ်ဆက်ထဲမှာပဲ ကိုယ့်အပေါ် အခုထက်ထိ မင်း အထင်မှားဆဲရှိနေသေးတဲ့အတွက် ကိုယ့်ဝမ်းနည်းပါတယ်။ ထားပါတော့လေ။ တမလွန်ဘဝဆိုတာ ရှိပါစေလို့ ကိုယ့်ဆုတောင်းတယ်။ ရှိခဲ့မယ်ဆိုရင် အဲဒီကနေ အရာအားလုံးကို ဖြေရှင်းဖို့ ကိုယ့်စောင့်နေပါမယ်”

ကိုမောင်မောင်ဦးသည် ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီးနှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ ထွက်သွားသည်။ ကျောပေး၍ ရပ်လိုက်သည်။ ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီး အဲကို တင်းတင်းကြိတ်မိပြန်ချေသည်။ သေနတ်ဖြင့် ကိုမောင်မောင်ဦး၏ ကျောပြင်ကို ချိန်လိုက်သည်။ သူမ၏ လက်မှာ တဆတ်ဆတ် တုန်နေကြောင်း တွေ့ရသည်။ ရင်မှာလည်း တဒိတ်ဒိတ် ခုန်ရလွန်းပါတော့။ သည်စဉ်တွင် ကိုမောင်မောင်ဦးထံမှ အသံကို ကြားရသည်။

“မင်းရဲ့သေနတ်က ကျည်ဆန်တွေ ကိုယ့်အသည်းနှလုံးထဲကို ဖောက်ဝင်လာမယ့် အချိန်ကို စောင့်နေပါတယ် ညီမ။ သေရမှာ မကြောက်ဘူးဆိုတာ တကယ် ပြောတာပါ။ အထူးသဖြင့် မင်းသတ်လို့သေရမှာကို ဂုဏ်ယူပါတယ်။ မင်းရဲ့လက်နဲ့ အသတ်ခံရမှာကို ကျေနပ်ပါတယ်။ ပစ်လိုက်စမ်းပါ”

သို့တိုင်အောင် သေနတ်သံ ထွက်မလာသေး။ ဒေါ်ရေနံ့သာခင်ခင်ကြီးသည် စောစောက မိုးမိခဲ့ပါလျက်၊ ချမ်းစိမ့်အေးမြ နေခဲ့ပါလျက် ယခုအခါ တစ်ကိုယ်လုံး ပူထူနေသည်။ ရွှေသီး ရွှေးပေါက်များ စိုနေသည်။ သေနတ်ကိုင်ထားသော လက်တို့သာမက တစ်ကိုယ်လုံး တဆတ်ဆတ် တုန်နေသည်။

ကိုမောင်မောင်ဦးသည် ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီးဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။ သူ၏ မျက်နှာမှာ အောင်နိုင်မှုရသော စစ်သူကြီး တစ်ဦးအသွင် ရှိသည်။ ပြုံးနေသည်။ သူက အသံထွက်အောင် ရယ်မောလိုက်သည်။

“ဒါကြောင့် ကိုယ်ပြောတာသေ့၊ ညီမ။ အစိပွယ်မရှိတာတွေ မလုပ်ချင်စမ်းပါနဲ့လို့ ဒါကြောင့် ပြောတာပေါ့။ မင်းလို မိန်းမသား တစ်ယောက်က သွေးအေးအေးနဲ့ လူတစ်ယောက်ကို သတ်ဖို့ မပြောနဲ့ ၊ ကိုယ်တို့လို ယောက်ျားတစ်ယောက် အဖို့တောင် ဒါမျိုးဟာ မလွယ်ပါဘူးကွယ်။ ကိုင်း မင်းကိုယ့်ကို မသတ်နိုင်ဘူး မဟုတ်လား။ မသတ်ရက်ဘူး မဟုတ်လား။”

ကိုမောင်မောင်ဦးသည် ဒေါ်ရေနံ့သာခင်ခင်ကြီးထံ တိုးလာသည်။

ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီးသည် သေနတ် ကိုင်လျက် သား ကျောက်ဆစ်ရုပ်တု တစ်ခုလို ငူငူကြီး ရပ်နေသည်။ သည်တွင်

ရုတ်ခြည်းဆိုသလို မျက်စိများ ပြာဝေသွားရ လောက်အောင် လျှပ်စီးလင်းပြက်လိုက်သည်။ နေဆယ်စင်းနှင့် မျက်နှာချင်း ဆိုင်ရသည်သို့ အလွန်တောက်ပသော ရောင်ခြည်ကို မြင်လိုက်ရသည်။ မျက်စိများမှာ တဒင်္ဂါမျှ အကန်းပမာ ဖြစ်သွားရသည်။

၎င်းနေ့က . . .

ကမ္ဘာကြီး ပြုပျက်သွားရသလို မြည်ဟည်းသံကြီး ပေါ်လာသည်။ နားကွဲရလှစေမန်း ဆူညံကျယ်လောင်သော မိုးထစ်ချွန်းသံကို ကြားလိုက်သည်။

ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီး ထိတ်လန့်သွားသည်။ တုန်လှုပ်သွားသည်။

သည်စဉ်မှာပင် လက်မှ သေနတ် လှုပ်သွားသည်။ သေနတ်သံကို ကြားရသည် ထင်သည်။ ညည်းညူသံ တစ်သံကို နားနှင့်ဆတ်ဆတ် ကြားလိုက်ရသည်။

“ကိုမောင်မောင်ဦး”

ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီး အခြောက်ခြောက် အခြားခြား ခေါ်လိုက်မိသည်။ မျက်စိမှ ပြာဝေခြင်းသည် ရုတ်တရက် ပျောက်ကွယ်မသွား စမ်းတမ်းဝါး ဖြစ်နေသည်။ စိုးရိမ်စိတ်များကို ရင်ထဲမှာ ခံစားရသည်။

ညည်းသံကို ဆက်၍ကြားရသည်။

မျက်လုံးများကို မှိတ်ထားလိုက်သည်။ ပြန်ဖွင့်လိုက်သောအခါ ပြာဝေခြင်းမှ အတန် သက်သာရာ ရသည်။

သည်တွင်ပင် သူမသည် ကိုမောင်မောင်ဦးကို မြင်ရသည်။ ကိုမောင်မောင်ဦးသည် လဲပြီ၊ မသွားစေရန် ကုလားထိုင်ကျောမှိုကို အားပြုပေးကိုင်ထားသည်။ သူ၏ မျက်နှာ၌ ဝေဒနာကို ပြင်းထန်စွာ ခံစားနေရဟန် ရှိသည်။ ရင်ဘတ်ကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ဖိထားသည်။ မိမိကို အံ့ဩ ထိတ်လန့်သော အသွင်ဖြင့် စိုက်ကြည့်လျက်ရှိကြောင်း တွေ့ရသည်။

သူ၏ ရင်ဘတ်မှာတော့

သွေး။

ရဲရဲနီသော သွေး၊ ခြင်းခြင်းနီသော သွေး။

ရှုပ်အင်္ကျီမှာ အဖြူရောင်။

သွေးစသွေးနုနုနု သွေးစီးကြောင်းတိုးအဖြူရောင်တွင် ပို၍ထင်းနေသည်။

ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီးသည် ယမ်းယောင်ကာ အငွေ့ထွက်နေသော သေနတ်ကို တစ်လှည့် ကိုမောင်မောင်

ဦးကို တစ်လှည့်ကြည့်ရင်း ကြက်သေသေနေမိလေသည်။
“ညီမ . . . မင်း တကယ် ပစ်ရက်တယ်နော်။
ကိုယ့်အပေါ် တကယ် ရက်စက်နိုင်တယ်နော်”
ကိုမောင်မောင်ဦးထံမှ ကြေကွဲသော ဆိုနစ်သော
တိုးညင်းသော အသံထွက်ပေါ်လာသည်။ သည်အသံသည်

သူ၏နောက်ဆုံး အသံပင် ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ သည်စကား
သည် သူ့ထံမှ နောက်ဆုံးကြားရသော စကားပင် ဖြစ်ပါ
လိမ့်မည်။ နောက်ဆုံး ထွက်သက်လေနှင့် အတူ ထွက်ပေါ်လာ
သော စကားသံများ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။
ပြင်ပ၌ မိုးသည် သဲသဲမဲမဲ ရွာနေဆဲ။

အမိန့်ကြမ်း

“ရှင် ဒေါ်ရေနဲ့ သာခင်ခင်ကြီး”
အမျိုးသမီးထောင်ကြပ်ခေါ်သံသည် အတွေး၌နှစ်
မျောနေသော ဒေါ်ရေနဲ့ သာခင်ခင်ကြီးအား မြောက်လှန့်လိုက်
သလို ဖြစ်သည်။ အတွေးအလျဉ်ကို တန့်ရပ်လိုက်သလို
ဖြစ်သည်။

ထောင်ကြပ်အမျိုးသမီးသည် သူမအမည်ကို လိုလို
လားလား ခေါ်ခဲ့သည်တော့ မဟုတ်။ နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက် သုံး
လိုက်သည်တော့ မဟုတ်။ ထေ့ထေ့ငေါ့ငေါ့ ခေါ်လိုက်ခြင်း
ဖြစ်သည်။ လှောင်ပြောင် သရော်လိုဟန်ဖြင့် သုံးနှုန်းလိုက်
ခြင်းဖြစ်သည်။

ဒေါ်ရေနဲ့ သာ ခင်ခင်ကြီးသည် ထောင်ကြပ်အမျိုး
သမီးကို မော့ကြည့်လိုက်သည်။ မိမိ အပါး၌ ဘယ်နည်း
ဘယ်ပုံ ရောက်ခဲ့ကြောင်း မတွေးတတ်။

“ရှင်အခုထိ ဘာမှ မလုပ်ရသေးပါလား။ ဒီအချိန်
အထိ ထိုင်နေတုန်းပဲလား။ ငေးနေတုန်းပဲလား”

ထောင်ကြပ်အမျိုးသမီး မကျေနပ်နိုင်သလို ဆိုသည်။

“ကျွန်မ ဘာလုပ်ရမှာလဲဟင်”

ဒေါ်ရေနဲ့ သာခင်ခင်ကြီး ပြန်မေးသည်။

“ဒီကနေ့ ရုံးထွက်ရမယ့်နေ့ဆိုတာ ရှင်မေ့နေသလား”

ဒေါ်ရေနဲ့ သာခင်ခင်ကြီး

ဒေါ်ရေနဲ့ သာခင်ခင်ကြီး ဘာမျှ မပြောတော့။

“ကံပါရှင် . . . ထပါ။ မျက်နှာသစ်ပါ။ ခေါင်းဖီးပါ။

နောက်တစ်ခေါက် ပြန်လှည့်လာတဲ့အချိန်မှာ အားလုံးအဆင်

သင့်ဖြစ်နေပါစေ ဟုတ်လား”

ဒေါ်ရေနဲ့ သာခင်ခင်ကြီး ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။
ကမ္ဘာလောကတစ်ခုလုံး လင်းလင်းထင်းထင်း ရှိနေ
ခဲ့ပေပြီ။ အမှောင်ဆိတ်သုံး သွားခဲ့ပြီ။ အလင်းရောင်သည်
လောကကို ၎င်း၏ ပူနွေးသော ရောင်ခြည်များဖြင့် ဖြန့်ကြက်
ပုံးလှမ်းလိုက်လေပြီ။

ဒေါ်ရေနဲ့ သာခင်ခင်ကြီး၏ မျက်ဝန်းများမှာ စပ်ကျင်
နေဆဲ ဖြစ်သည်။ ခေါင်းမှာ ရီဝေနေဆဲဖြစ်သည်။ ထိုင်ရာမှ
ထလိုက်သောအခါ အင်အားကုန်ခမ်းနေသလို ရှိကြောင်း ခံ
စားရသည်။ သည့်ကနေ့ အမှုအတွက် စီရင်ချက်ချမည့်နေ့။
စိတ်မလှုပ်ရှားပါဘူးဆိုသော်လည်း မတုန်လှုပ်ပါဘူးဆိုသော်
လည်း ရင်မှာ အခွန်သားပါကလား။

မည်သို့ပင်ဆိုစေ အပြင်သို့ ထွက်ရမည်။

ပြင်ပလောကကို ရှုရမည် ဆိုသောအခါ ဝမ်းသာရသည်
မှာ အမှန်ပင်။ ပြီးပြင်ပမှ မိမိအပေါ်လိုလားနှစ်သက်ခြင်း ရှိ
ကြလေသူတို့နှင့်လည်း ဆုံတွေ့ရဦးမည်ပင်။ ထိုသို့တို့အနေ
နှင့်လည်း မိမိအား မြင်တွေ့ခွင့်ရရှိကြမည် အမှန်ပင်။

သည်အတွေးကို တွေးမိပြန်တော့လည်း ဒေါ်ရေနဲ့
သာ ခင်ခင်ကြီး၏ စိတ်သန္တာန်မှာ တက်ကြွလာရသည်။
ဖျတ်ဖျတ်လတ်လတ် ရှိလာရသည်။

ဘာတစ်ခုမှ မျှော်လင့်စရာ မရှိသည်နှင့်စာလျှင် တစ်
စုံတစ်ခုအတွက် မျှော်လင့်နေရခြင်းက သာလွန်ကောင်းမွန်
သည် အမှန်ပါတည်း။

စောစောက လူသံသ့သံတို့ဖြင့် ဆူညံနေခဲ့လေသော ရုံးခန်းသည် ဒေါ်ရေနဲ့သာခင်ခင်ကြီး ဝင်လာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် တိတ်ဆိတ် သွားလေသည်။ ငြိမ်သက်သွားလေသည်။ လူတို့၏ အာရုံသည် ဒေါ်ရေနဲ့သာခင်ခင်ကြီးထံ ရောက် ရှိသွားကြသည်။ အကြည့်အားလုံး သူမကိုယ်ပေါ်သို့ ကျရောက်လာသည်။

ဒေါ်ရေနဲ့သာခင်ခင်ကြီးသည် ရုံးခန်းထဲသို့ အရောက်၌ ရုံးခန်းကို ဖျတ်ခနဲ တစ်ချက်ရေကြည့် လိုက်သည်။ မိမိအား စူးစိုက်ကြည့်နေသော မျက်ဝန်းများနှင့် ဆုံလိုက်ရသည်။ ချက်ချင်းမျက်လွှာချလိုက်ကာ ရုံးခန်း၏အလယ်အလတ်ကြောင်း အတိုင်း ကြည့်ရှုရ လျှောက်လာသည်။

တိတ်ဆိတ်နေသော ရုံးခန်းတွင် ဒေါ်ရေနဲ့သာခင်ခင်ကြီးနှင့် အစောင့်အရှောက်တို့၏ ခြေသံသည်သာ ကျယ်လောင်သော အသံအဖြစ် ထွက်ပေါ်လာသည်။ ခြေလှမ်းလေတိုင်း ထာဘီစသည် ဝဲ၍ဝဲ၍ သွားသည်။ သူမ၏ ထာဘီစ ခတ်သံသည်ပင် ရုံးခန်းအတွင်း၌ ကျယ်လောင်သော အသံအဖြစ် ပေါ်ထွက်နေသည်။

ဒေါ်ရေနဲ့သာခင်ခင်ကြီး တရားခံအတွက် သီးသန့်ပေးထားသောထိုင်ခုံ၌ ထိုင်လိုက်သည်။ သူမထိုင်၍ အတော်ကြီးကြာလျှင် ရုံးခန်းသည် ပြန်လည် အသက်ဝင်လာသလို ရှိသည်။

ကကားသံတို့ဖြင့် ပြန်လည် ညစ်လာသည်။

ရုံးခန်း၌ တရားလို တရားခံနှင့် အမှုတွင် စိတ်ဝင်တစား ရှိကြသူတို့ အစုံအညီ ရောက်ရှိနေကြပြီ ဖြစ်သည်။ သိက္ခာကြီးသော တရားသူကြီးမင်းသည် ရောက်ရှိမလာသေး။ လူအားလုံးတို့ ၎င်းကို စောင့်မျှော်နေကြသည်။

ဒေါ်ရေနဲ့သာခင်ခင်ကြီးသည် ရုံးခန်းထဲသို့ တစ်ကြိမ်လှည့်ကြည့်မိလိုက်ပြန်သည်။ ရုံးခန်း အတွင်း၌ အမှုစစ်ကစားကလောက် လူသူများပြားခြင်း မရှိ။

ဒေါ်ရေနဲ့သာခင်ခင်ကြီး၏ အမှုကို စတင် စစ်ဆေးစက ဆိုလျှင် ရုံးခန်းမှာ လူသူ ကျပ်ညပ်နေသည်။ နေစရာထိုင်စရာ မရှိလောက်အောင် များပြားသည်။

နောက်ပိုင်းတွင်မူ တစ်ထထက်တစ်စ လူကျဲ လာသည်။ အမှုနှင့် အဓိက ပတ်သက်စပ်ဆိုင်နေသူများကိုသာ အများအားဖြင့် တွေ့ရတတ်လေ့ ရှိသည်။ သည်ကနေ့ စီရင်ချက်ချမည့်နေ့ ဖြစ်သဖြင့် ယခင် အမှုစစ်ဆေးဆဲနေ့များက ထက် လူပိုလာကြောင်း တွေ့ရသည်။

ဒေါ်ရေနဲ့သာခင်ခင်ကြီးနှင့် ပတ်သက်၍ ရုံးတော်က မည်သို့ ယူဆမည်ကို လူတို့ သိချင်စိတ်စောနေကြသည်။ ထင်ကြေးအမျိုးမျိုး ပေးနေကြသည်။ အများအားဖြင့် ဒေါ်ရေနဲ့သာခင်ခင်ကြီး ကိုယ်တိုင်က ကိုမောင်မောင်ဦးကို သတ်လိုက်ပါသည်ဟု ဝန်ခံသည်။ သက်သေထွက်ချက်များကလည်း သတ်ကြောင်း ပြည့်စုံနေသည်။ ထို့ကြောင့် ဒေါ်ရေနဲ့သာခင်ခင်ကြီးသည် သည်အမှုမှာ လွတ်မြောက်လမ်း မမြင်ဟု ထင်မြင်ချက် ပေးကြသည်။

ကိုမောင်မောင်ဦးအား ဒေါ်ရေနဲ့သာခင်ခင်ကြီးက

သတ်သည် မသတ်သည်မှာ အဓိက မဟုတ်။ သူမ အပေါ် ကျရောက်လာမည့်အဖြစ်ဒဏ်အနည်းအများ အလေးအပေါ့ ကို သိရှိရန်သာ လူတို့ ရုံးသို့ရောက်လာကြသည်ဟု သတ်မှတ်ရဖွယ်ရှိသည်။

ဒေါ်ရေနံသာ ခင်ခင်ကြီးသည် ရုံးအတွင်းရှိ အများသူငါအနက်မှသည် တရားလိုဖြစ်သော ရဲအရာရှိကို အလျင်မြင်သည်။ သူသည် ရှေ့ဆုံးခုံတန်း၌ တရားလို အကျိုးဆောင် ဝတ်လုံတော်ရမင်းနှင့် အတူထိုင်နေသည်။ သူ့ကို ကြည့်ရသည်မှာ မိမိအား တစ်စုံတစ်ရာအတွက် မုန်းတီးစိတ် ရှိပုံမရ။ သူ့၌ ဝတ္တရားအလျောက် တာဝန် ထမ်းဆောင်နေရသူ တစ်ယောက်၏ အသွင်အပြင်ကိုသာ မြင်ရသည်။

တရားလို အကျိုးဆောင် ဝတ်လုံတော်ရမင်းကိုမူ ဒေါ်ရေနံသာခင်ခင်ကြီး များစွာ နှစ်ခြိုက်ခြင်း မဖြစ်မိပေ။ သူ၏ အရာရာတတ်သိ နားလည်ဟန် ပလွှားသောအမူအရာ၊ စရည်းအိုးတွင် ခြေထောက်တပ်ထားသည်သို့ ဝံ့ရွံ့သော ကိုယ်၊ သေးသော ဦးခေါင်း၊ ကျဉ်းမြောင်းသော မျက်ပေါက် စသည်တို့ကိုကား သူ၏ ကျည်ကျည်လောင်လောင်နိုင်သော အသံကိုပင် မနှစ်သက်နိုင်သလို ဖြစ်ရသည်။ သူသည်စကားကို ရှည်လျားစွာ ပြောတတ်ရုံမက၊ မလိုသောအပိုစကားတို့ကိုလည်း များစွာပြောခဲ့သည်ဟု ထင်သည်။ တရားလို အကျိုးဆောင် ဝတ်လုံတော်ရမင်းသည် သူ့ဘက်က အနိုင်ရဖို့ သေချာနေပုံမျိုးဖြင့် မီးမရှိသော ဆေးပြင်းလိပ်တို့ကို ပါးစောင်တွင် ခဲကာ အေးဆေးစွာ ထိုင်နေသည်။

တစ်ဘက်သော ရှေ့ကျသည့်ခုံတန်းတွင် သူမဘက်မှ လိုက်ပါဆောင်ရွက်သော တရားခံ အကျိုးဆောင် ဝတ်လုံတော်ရမင်းရှိသည်။ ထိုသူသည် ဖြူဖျော့လျက် ပိန်လိုသေးကွေးသော ကိုယ်ရှိသည်။ လိုသည်ထက် ပို၍ ကားစွင့်သော နားရွက်များ ရှိသည်။ သူသည် တိကျပြတ်သားလျက် စကားနည်းနိုင် သဖြင့် နည်းနည်း ဆိုလေ့ရှိသည်။ သူသည် မျက်နှာနေ မျက်နှာထား မကောင်းလှဘဲ ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ နေနေသည်။ တစ်စုံတစ်ရာကို အလေးအနက် တွေးနေပုံမျိုး။

၎င်းတို့ နောက်ဘက်တွင် ယခင်က သိဟောင်းကျွမ်းဟောင်းများ ဖြစ်ဟန်ရှိသော လူတစ်သိက်ရှိသည်။ အချို့ကို မှတ်မိသည်။ အချို့ကိုကား မမှလျော့ နေမိချေပြီ။

ယင်းခုံ၏ နောက်ဘက် တစ်ခုကျော်၌ ဗိုလ်မှူးညိုထွန်းကို တွေ့ရသည်။ ယခုအခါ သူ ပင်စင်ယူပြီး လောက်ပြီထင်သည်။ သူဝါသနာပါသော စာပေကို ပြုစုနေပြီလား၊ စန္ဒရား တီးတတ်နေပြီလား၊ ပန်းချီ ဆွဲတတ် နေပြီလား၊ စိုက်ပျိုးမွေးမြူရေးတို့ လုပ်နိုင် နေပြီလား မသိ။ တစ်ခုတော့

သေချာသည်။ ဒေါ်ရေနံသာခင်ခင်ကြီးတွင် ဆန္ဒရှိခဲ့သော ဇာတ်မြေ၌ အလုပ်သမားရိပ်သာ တစ်ခုတည်ဆောက်ရန် အကြံအစည်သည် သူ၏ ကမ္မကတပြုမှုဖြင့် ပြီးစီးနေလောက်ပြီ ထင်သည်။

ကိုမောင်မောင်ဦး အသတ်ခံရမှုတွင် ဗိုလ်မှူးညိုထွန်းပါဝင် ပတ်သက်နေမှုနှင့် စပ်လျဉ်းကာ အထက်လူကြီးများ၏ အပြီအပြင်ကို ခံခဲ့ရသေးသည်။ စစ်ခုံရုံး၌ အစစ်အဆေး ခံခဲ့ရသေးသည်။ ၎င်းမှာ ဒေါ် ရေနံသာခင်ခင်ကြီးကိုခင်တွယ် အသုံးပြုခဲ့သော သူ၏ သေနတ်ကိစ္စပင် ဖြစ်သည်။ အခင်းဖြစ်ပွားစဉ်က သူသည် အရေးပါအရာရောက်သော သူတို့နှင့် အတူရှိနေကြောင်း သက်သေ ပြနိုင်သဖြင့်သာ သည်ကိစ္စလွယ်လွယ်နှင့် ပြီးသွားခဲ့သည်။ သို့မဟုတ်လျှင် ကိုမောင်မောင်ဦး အသတ်ခံရရာ၌ သူလုံးစွပ်ခံရကောင်း ခံရနိုင်သည်။

ဗိုလ်မှူးညိုထွန်းသည် တရားသူကြီး ထွက်လာမည့် အပေါက်ဝ ဆီသို့ ငေးကြည့်နေသည်။ သူ့အပါးမှာ ကိုကိုရှိသည်။ ဦးခင်မောင်ညွန့် ရှိသည်။ ကိုကိုသည် ရုပ်အဆင်း သဏ္ဍာန်အားဖြင့် များစွာပြောင်းလဲခြင်းမရှိ။ သို့တိုင်အောင် ဆံပင်တို့က အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင် ဖြူနေသည်။

ကိုကိုဘေးမှာ မမဝင်းရီ၊ ဒေါ်ဝင်းရီ၊ မမဝင်းရီသည် အနည်းငယ် ပို၍ ပိန်သွားသယောင် ထင်ရသည်။ အသက်နှင့် လိုက်ဖက်သော တည်ငြိမ်သည့် အလှ သူမမှာ ရှိသည်။ မမဝင်းရီသည် မိမိအား မျက်ရည်ကြည်ပြည့်လျှမ်းနေသည့် မျက်ဝန်းများဖြင့် မကြာခဏ လှမ်းကြည့်တတ်သည်။

၎င်းတို့နှင့် အလယ်အကြောင်း ခြားနေသော အခြားတစ်ဘက်ရှိ ခုံတန်းတွင် ကိုကျော့မောင်ကို ဒေါ်ရေနံသာ ခင်ခင်ကြီး မြင်ရသည်။ သူ့ကို မြင်ရလေတော့လည်း သူညည်းလေ့ရှိသည့် သီချင်းကလေးကို အမှတ်ရဖွယ် ဖြစ်လာသည်။ သူသည် တရားလိုပြ သက်သေတစ်ယောက် ဖြစ်နေလေသည်။ သူသည် သူ၏ သူငယ်ချင်း သေဆုံးရခြင်းအတွက် မိမိအပေါ် မကျေမနပ် ရှိနေ လေသလား မသိ။ ရုံးတွင် အစစ်ခံရာ၌ ဒေါ်ရေနံသာခင်ခင်ကြီးနှင့် ကိုမောင်မောင်ဦးတို့၌ အတေးအပြုံးရှိခဲ့သည်။ ၎င်းမှာ ပထမအချက် ကလေးနှင့် ပတ်သက်သည်။ ဒုတိယအချက် ငွေညစ်ခြင်းနှင့် စပ်လျဉ်းသည်။ ယင်းသို့ ထွက်ဆိုခဲ့သည်။ မိုးတစ်ည၌ ရေနံသာသို့ သူနှင့် ကိုမောင်မောင်ဦးတို့ ရောက်ရှိခဲ့ပုံကို ပြန်လည် ပြောပြသည်။ သူ ပြောပြချက်များအရ နန်းကိန္ဒရီကို ဗန်းပြု၍ အကယ်စင်စစ် ငွေညစ်ခဲ့သူမှာ ကိုမောင်မောင်ဦး မဟုတ်ခဲ့ကြောင်း ဒေါ်ရေနံသာ ခင်ခင်ကြီး သိရှိခဲ့ရလေပြီ။

ကိုကျော့မောင် နံဘေး၌ ရှိသူမှာ ကိုဂုဏ်ရိုး။

ကိုကျောမောင်၏ စကားအရ ကိုငှက်ရိုးသည် တရား လိုပြသက်သေအဖြစ် ရုံး၌ အစစ်ဆေးခံခဲ့ရလေ သည်။ ရုံးပြင် ကနားသို့ အရောက်အရောက် နည်းခဲ့ရလေသော ကိုငှက်ရိုး သည်၊ သက်သေခံရခြင်း၊ ရဲတို့၏ စုံစမ်းစစ်ဆေးမှုခံရခြင်း စသည်တို့အတွက် ကြောက်လန့် စိတ်ပျက်နေခဲ့သည်။ ငွေ ညှစ်ခံမှု အတွက်လည်း မသိုးမသန် ဖြစ်နေသည်။ နောင်တ ရနေသည်။

ကိုကျောမောင်က ဆွဲထည့်ခဲ့လေသောကြောင့် ဦးမွန် ကြီးမှာလည်း အလိုလိုနေရင်း အမှုပွေနေရသည်။ တရားလိုပြ သက်သေ ဖြစ်ခဲ့ရပြန်သည်။ ယခုအခါ ဦးမွန်ကြီး ကိုငှက်ရိုး နံဘေး၌ ရှိသည်။ ဆေးငုံထားပြီး တံတွေးတပျစ်ပျစ် မထွေးရ သဖြင့် စိတ်အနှောင့်အယှက် တွေ့နေရဟန် တူသည်။

ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီး၏ အမှုစစ်ဆေးသည့် နေ့ တိုင်း ရုံးခန်း၌ မပျက်မကွက် တွေ့ရတတ်သူတစ် ယောက်မှာ မျိုးထွန်းသိန်း ဖြစ်လေသည်။ သူသည် နေ့စဉ်ရက်ဆက် ဆိုသလို အမှုကို မပျက်မကွက် လာရောက် နားထောင်တတ် လေသည်။ ယခုလည်း ကိုကျောမောင်တို့နှင့် တစ်ခုံကျော်၌ သူ့ကို မြင်ရသည်။

သူ့နံဘေး၌ နန်းကီနှုရီ ရှိသည်။

မှန်ပါသည်။

သူ့နံဘေး၌ နန်းကီနှုရီ ရှိပါသည်။

ထပ်၍ ဆိုပါဦးမည်။

နန်းကီနှုရီသည် မျိုးထွန်းသိန်း၏ နံဘေး၌ ရှိနေပါ သည်။ ရှစ်မိုင်လမ်းဆုံ၌ နန်းကီနှုရီ ကားတိုက်မှု ဖြစ်စဉ်က အဖြစ်အပျက်ကို မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့တွေ့ခဲ့ရသူတိုင်းက၊ နန်း ကီနှုရီ အသက်ထင်ရှား ရှိနိုင်လိမ့်မည် မထင်ကြ။ အားလုံး ကပင် သေဆုံးခဲ့ပြီဟု ထင်ကြမည် အမှန်ဖြစ်သည်။ အများ တကာတို့ နည်းတူပင် ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီး ကိုယ်တိုင် လည်း ထင်ခဲ့သည်။ သည်စဉ်က နှလုံးသွေးပျက်မတတ် ရင်၌ပူလောင်ကာ အရာရာကို သတိမမူနိုင်အောင် ဖြစ်ခဲ့ ရ၍လည်း နန်းကီနှုရီ တကယ်ပင် သေဆုံးသွားပြီဟု မှတ် ယူခဲ့သည်။

စင်စစ်တွင်မူ သည်စဉ်က ဒဏ်ရာကြောင့် နန်းကီနှုရီ မေ့မျောနေခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ သတိလစ်နေခြင်းသာ ဖြစ် သည်။ သူ့၏ တစ်ကိုယ်လုံး သွေးဖြင့် ပုံးနေခြင်းမှာ မော် တော်ကား မှန်မှ အကူအစ ရှန်ခဲ့ခြင်းကြောင့်လည်း ဖြစ်သည်။ သေကောင်ပေါင်းလဲ ဖြစ်ရလောက်အောင် ဒဏ်ရာရခဲ့သည် လည်း မှန်သည်။

သို့ရာတွင် ဆေးပညာသည် အံ့ဩစရာကောင်း

လောက်အောင် နန်းကီနှုရီ၏ အသက်ကို သေမင်း၏လက်မှ လှယူထားလိုက်သည်။ သွေးပုလင်းများစွာ သွင်းခဲ့ရသည်။ သွင်သွင်ကျိုးခဲ့သော ခြေထောက်ကို သုံးလကြာမျှ ကျောက် ပတ်တီးစီးရသည်။ သူမ၏ ကိုယ်ခန္ဓာတွင် ထိခိုက်ရန်သော ဒဏ်ရာတို့ များပြားစွာ ရှိခဲ့သည်။ အထူးသဖြင့် မျက်နှာတွင် ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ဖြစ်ရလောက်အောင် ဒဏ်ရာရခဲ့သည်။ သို့ပေမယ့် အသားအစားထိုး ကုသမှုဖြင့် နန်းကီနှုရီသည် ပင်ကိုအဆင်းကို မိမိသည့်တိုင် ပြန်လည်လှပနေခဲ့သည်။

နန်းကီနှုရီနှင့် စပ်လျဉ်း၍ အလုံးစုံကို မမဝင်းရီမှ တစ်ဆင့် ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီး ကြားသိခဲ့ရသည်။ မမ ဝင်းရီသည် နန်းကီနှုရီ ဆေးရုံတက်ရာတွင် လည်း ကောင်း၊ အသားအစားထိုး ကုသရာတွင် လည်းကောင်း အစွမ်းကုန် ကိုယ်ဖိရင်ဖိ ပြု၍ ကူညီခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ နန်းကီနှုရီကို ဦးကောင်းမိုး၏သမီး ကိုမောင်မောင်ဦး၏ နှမအဖြစ် သိလာ ရသော်လည်း ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီး ၏ စိတ်၌ ထူးခြားမှု ဖြစ်ပေါ်မလာခဲ့။ ဆန်းကြယ်မှုကို မခံစားခဲ့ရ။ ကိုမောင်မောင် ဦး မိမိမျက်စိရှေ့မှောက်တွင် ဆုံးပါးခဲ့သည်ကို မြင်ရပြီး နောက်၊ မည်သူ့အပေါ်တွင်မှ အတေးအပြုံး မထားမိတော့ရိုး အမှန်ပင်။

နန်းကီနှုရီသည် ရေနံ့သာသို့ ပြန်ရောက် မလာခဲ့ပေ။ ဆေးရုံမှဆင်းလျှင် အငြိမ့်ထောင်ဆရာ ဦးမြတ်စံအိမ်သို့သွား သည်။ အငြိမ့် ပြန်ကရန် ကြိုးစားသည်။ သူမကို မျိုးထွန်း သိန်းက ရှာဖွေခေါ်ဆောင်ခဲ့ကြောင်း သိရသည်။

နန်းကီနှုရီသည် မျက်နှာ၌ နေကာမျက်မှန်အနက် တပ်ထားသည်။ ယခုအခါ သူမ၌ ကိုယ်လေးလက်ဝန် ရှိနေ သည်။ မိခင်လောင်းအင်္ကျီ ဝတ်ထားသည်။ မျိုးထွန်းသိန်းက သူ၏ချစ်မေတ္တာကို သက်သေ ပြခဲ့သည်။ သူတို့ လက်ထပ်ခဲ့ သော သတင်းကို ထောင် ထဲမှနေ၍ ဒေါ်ရေနံ့သာခင်ခင်ကြီး ကြားခဲ့သည်။

ထိုင်နေသူ မရှိမှန်း သိပေမယ့် နေရာတစ်နေရာကို ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီး အမှတ်တရ ကြည့်မိသည်။ ယင်း နေရာသည် ခုံအားလုံး၏ နောက်ဆုံးတန်းတွင် ရှိသည်။ အစွန်ဆုံးကျသည်။ ရုံးခန်း၏ နောက်ဆုံးနှင့် အခန်းထောင့် မျိုးကျသည်။

ယင်းနေရာ တစ်နေရာတွင် မိန်းမတစ်ယောက် နှစ်ကြိမ် သုံးကြိမ်မျှ လာရောက် ထိုင်ခဲ့ဖူးသည်။ ထိုမိန်းမ၏ အသွင်အပြင်သည် နှမ်းနယ်ညှိုးခြောက်နေသည်။ မျက်နှာ မှာအစဉ်လိုအိုပိုင်းနေသည်။ ထိုမိန်းမသည် အမှုတွင် အရေး အကြီးဆုံးသော တရားလိုပြ သက်သေ ဖြစ်ပါသည်။ သူ၏

အမည်ကိုပင် မေ့ချင်သလို ဖြစ်နေသည်။

ဪ... ခင်သန်းနွဲ့။

မှန်သည်။ မခင်သန်းနွဲ့သည် ကိုမောင်မောင်ဦး၏ အလောင်းကို ပထမဆုံး တွေ့ရှိသူ ဖြစ်သည်။ ရဲထံ သွားရောက် တိုင်ကြားသူ ဖြစ်သည်။ အခင်းဖြစ်စဉ်က အိမ်တွင် မရှိသော်လည်း ဖြစ်ပြီး မိနစ်အနည်းငယ် အကြား၌ အိမ်သို့ ပြန်ရောက်လာသည်။ ကိုမောင်မောင်ဦး၏ အလောင်းကို တွေ့ရသည်။ သေအိတ်ကို တွေ့ရသည်။ လက်ပွေ့အိတ်ကို တွေ့ရသည်။ သို့ဖြင့် ရဲထံ တိုင်ကြားခဲ့သည်။ ရဲက သေနတ်နှင့် လက်ပွေ့အိတ်မှ စာတစ်စောင်ကို တွေ့ရသည်။ လိပ်စာမှာ ပြည်လမ်းရှိ ရေနံ့သာလိပ်စာ။ လိပ်စာက ရည်ညွှန်းသောအမည်မှာ ဒေါ်ရေနံ့သာခင်ခင်ကြီး။ စာမှာ ရေနံ့ချောင်းမှလာသည်။ မမဝင်းရီ ရေးလိုက်သော စာဖြစ်သည်။

ရဲတို့ရေနံ့သာသို့ ရောက်အလာ၌ ဒေါ်ရေနံ့သာခင်ခင်ကြီးက စတင်၍ သူမ လူသတ်ခဲ့ကြောင်း ဆီးပြောသည်။ အကြည်အသာ အဖမ်းခံသည်။ လက်ပွေ့ပါရဂူက သေနတ်ပေါ်မှာ ထင်နေသည့် လက်ပွေ့ရာသည် သူမ၏ လက်ပွေ့ရာနှင့် တူညီနေကြောင်း သက် သေခံသည်။

ရုံးတွင် မခင်သန်းနွဲ့က လမ်း၌သော်လည်းကောင်း၊ အိမ်ထဲ၌ သော်လည်းကောင်း ဒေါ်ရေနံ့သာခင်ခင်ကြီးနှင့် မတွေ့ခဲ့ပါဟု ဒေါ်ရေနံ့သာခင်ခင်ကြီးအပေါ် မယိုးစွပ်လို၍ လား မယိုးစွပ်ချင်၍လားမသိ အစစ်ခံခဲ့သည်။ စင်စစ်တွင်မူ ကိုမောင်မောင်ဦးအား သေနတ်နှင့်ပစ်ပြီး ကြက်သေသေ နေရာမှ ရုတ်တရက် သတိပြန်ဝင်လာကာ သေနတ်ကို ပစ်ချပြီး အခြောက်ခြောက်အခြားခြား ထွက်ပြေးလာခဲ့မိချိန်တွင်

လမ်း၌ ဒေါ်ရေနံ့သာခင်ခင်ကြီးနှင့် မခင်သန်းနွဲ့တို့ ဆုံမိကြစကောင်းပါသည်။

ရုံး၌ တစ်ကြိမ် နှစ်ကြိမ်မျှ သက်သေခံပြီးနောက် မခင်သန်းနွဲ့ ပျောက်ချင်းမလှ ပျောက်သွားသည်။ သူမအား သက်သေခံဖို့ ဆင့်ခေါ်၍ မရကြောင်း၊ လက်ရှိအိမ်တွင် မရှိတော့ကြောင်း၊ အဘယ်သို့ ထွက်သွားသည်ကို မသိရကြောင်းနှင့် ရုံးမင်းထံရှေ့ဖတ်စာရေးက တင်ပြသည်ကို ကြားခဲ့ရသည်။ ထိုနောက်ပိုင်းမှစ၍ မခင်သန်းနွဲ့ ထာဝရပျောက်ကွယ်သွားသည်။ သည်စဉ်က နန်းကီနုရီ ရုံးသို့ မလာနိုင်သေး။ ခြေထောက်ကို ကျောက်ပတ်တီး စီးထားရဆဲ ဖြစ်သည်။

လူတို့၏ အကြည့်သည် ရုံးခန်းနှင့် စည်းစေးခန်းကို ခြားထားရာ တံခါးဆီသို့ ရောက်သွားကြကြောင်း တွေ့ရသည်။ ညီမိနေသော အသံများ မီးကိုရေနှင့် ဖျန်းလိုက်သည့်နယ် တိတ်ဆိတ်သွားသည်။

လူတို့ ကြည့်နေသော နေရာသို့ ဒေါ်ရေနံ့သာခင်ခင်ကြီး ကြည့်လိုက်သည်။

ဣန္ဒြေကြီးသော၊ သိက္ခာရှိသော အစဉ်လို မျက်လွှာချထားလေ့ရှိသော တရားသူကြီးမင်းသည် တံခါးပေါက်ဝမှ ထွက်ပေါ်လာသည်။ သူ့နောက်မှ အခြေအရံ ပါသည်။ သူ့လက်ထဲမှာ စာရွက်စာတမ်း အချို့ပါသည်။

ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီး၏ စိတ်၌ တရားသူကြီးမင်း၏ လက်မှာ စာရွက်စာတမ်းများ ပါလာသည် မထင်။ မိမိ၏ ကံကြမ္မာကို ယူဆောင်လာသည်ဟုသာ ထင်မိပါသည်။

တရားသူကြီး ရုံးခန်းအတွင်းသို့ ဝင်လာသည်ကို ရုံးခန်းအတွင်းရှိ လူအားလုံးက မတ်တတ်ရပ်၍ အရိုအသေ ပေးကြသည်။ ထိုအထဲတွင် ဒေါ်ရေနဲ့သာခင်ခင်ကြီးလည်း ပါဝင်သည်။ တရားသူကြီးက ထိုင်လိုက်မှ အားလုံးထိုင် လိုက်သည်။

တရားသူကြီးက ရှေ့ဖတ်စာရေးအား တစ်စုံတစ်ခု ပြောလိုက်သည်။ အသံမှာ တိုးလွန်းသောကြောင့် ဘာမျှ မကြားရ။ ရှေ့ဖတ်စာရေးသည် အမှုတွဲသုံးလေးတွဲအနက် မှအမှုတွဲ တစ်တွဲကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။ အမှုတွဲနံပါတ်နှင့် တရားလိုတရားခံအမည်များကို လူအားလုံးကြားရလောက် အောင် အော်ပြောလိုက်သည်။

ဒေါ်ရေနဲ့သာ ခင်ခင်ကြီး၏ အမှုတည်း။

ရှေ့ဖတ်စာရေးက အမှုတွဲကို တရားသူကြီးရှေ့မှာ ချပေးသည်။ တရားသူကြီးသည် အမှုတွဲကို ဟိုလှန်သည် လှန်ပြုသည်။

အချို့နေရာကို ဖတ်ရှုခြင်းပြုသေးသည်။

လူတို့၏ အာရုံသည် ၎င်းထံ ရောက်နေသည်။ အသက်ကို ၀၀ မရှုရဲဘဲ၊ မျက်ဟောင်း မခတ်ရဲဘဲ ငေးစိုက် ကြည့်နေမိကြသည်။

ရုံးခန်းမှာ အရှိန်ပြင်းပြင်းနှင့် လည်ပတ်နေသော ပန်ကာမှ ပန်ကာရွက်တို့ လေတိုင်းသံ၊ တရားသူကြီး၏ စာရွက်လှန်လှောသံတို့သည်သာ ပေါ်ထွက်နေသည်။

“ဒီအမှုနဲ့ပတ်သက်လို့ ဒီကနေ့ စီရင်ချက် ချရမယ့် နေ့”

စက္ခုမြေ ချထားသော တရားသူကြီး၏ အသံကို ကြားရသည်။ သူသည် လက်နှိပ်စက်ဖြင့် ရိုက်ကာ အသင့်ယူ လာသော စီရင်ချက်ကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။

ရုံးခန်းထဲမှာ ပိုမိုတိတ်ဆိတ်သွားသည်ဟု ထင်ရ သည်။ လူအားလုံးတို့ကို ကျောက်ဆစ်ရပ်တုများ အဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲပစ်လိုက်သလို ဖြစ်သည်။

ဒေါ်ရေနဲ့သာ ခင်ခင်ကြီးသည် တရားသူကြီးကို စူးစိုက်ကြည့်လျက် ရှိသည်။ တရားသူကြီး၏ ရုပ်သွင်တစ်ခု ကိုသာ မြင်တွေ့နေရသည် မဟုတ်။ သူမ၏ အမြင်သို့ တရား သူကြီးနှင့်နီးကပ်လျက်ရှိသောအရာအားလုံး ဝင်လာသည်။ နိုင်ငံတော်၏ ခေါင်းဆောင်ကြီးများ ဓာတ်ပုံတို့သည်လည်း ကောင်း၊ နိုင်ငံတော်အလံသည် လည်းကောင်း၊ နိုင်ငံတော် သည်လည်းကောင်း၊ တရားမျှတခြင်း၊ သမာဓိရှိခြင်း စသော အဓိပ္ပာယ်ကို အလေးအနက် ဆောင်ယူထားဘိ သကဲ့သို့ ရှိသည်။

သူမ၏ အကြားအာရုံသို့ တရားသူကြီး၏ ခုံညား အောင်မြင်သော အသံလှိုင်းသည် လာရောက် ရိုက်ခတ်နေ လေသည်။

တရားသူကြီးက လက်နှိပ်စက်ဖြင့် ရိုက်ထားသော စီရင်ချက်ကို ဖတ်ပြနေခြင်း ဖြစ်သည်။

တရားသူကြီးက ဒေါ်ရေနဲ့သာ ခင်ခင်ကြီး၏ အမှုမှာ ကြံဆဲ့ခဲဖူးသမျှ အမှုတကာတို့အနက် အသိမ်မွေ့ဆုံးသော

အမှုတစ်ခု ဖြစ်ခဲ့ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် ယင်းအမှုကို ကိုင်တွယ် သုံးသပ်ရာ၌ အခက်အခဲနှင့် ကြုံရကြောင်း။ အချိန်လောက် လောက်ငင ယူခဲ့ရကြောင်း၊ အမှုသွားအမှုလာကို သေချာစွာ စောင့်ဆိုကြောင်း။ စွဲချက် တင်ထိုက်မတင်ထိုက် အဆုံးအဖြတ် ပေးခဲ့ရာတွင်ပင် လွယ်ကူခြင်း မရှိခဲ့ကြောင်း။ တရားလို အကျိုးဆောင်၏ လျှောက်လဲချက်များ၊ တရားခံအကျိုး ဆောင်၏ လျှောက်လဲချက်များ၊ နှစ်ဘက်လုံးကတင်ပြသော သက်သေတို့၏ ထွက်ချက်များ၊ လက်ဗွေပါရဂူ လက်နက် ပါရဂူ စသော အသိပညာရှင် အတတ်ပညာရှင်တို့၏ ထွက် ဆိုချက်များကို စိစစ်ကြားနာခဲ့ကြောင်း စသည်ဖြင့် နိဒါန်း စကားအားဖြင့် ဖော်ပြသည်။

ဒေါ်ရေနံသာဝင်ခင်ကြီး၏ အမှုမှာ သိမ်မွေ့သည်နှင့် အမျှ နက်နဲခြင်းလည်းရှိကြောင်း၊ အသတ်ခံရသူ လူသတ်မှု ကျူးလွန်သူဟု ယူဆရသူတို့၏ အနေအထားအရ ကွာဟ ခြားနားမှုများစွာ ရှိခဲ့ကြောင်း၊ သက်သေထွက်ချက်အရ ၎င်းတို့ နှစ်ဦး၏ ကာလရှည်လျားစွာက ကြောင်းရာခြင်းတ များသည် ခံပြင်းဖွယ်၊ နာကြည်းဖွယ်၊ ဒေါသဖြစ်ဖွယ်တို့ဖြင့် ပြွမ်းတီးနေကြောင်း။

ဒေါ်ရေနံသာ ခင်ခင်ကြီး၏ ရင်မှာ ခုန်လာသည်။ တုန်လှုပ်လာသည်။ သူမသည် တရားသူကြီး၏ စကားကို စူးစိုက်နားထောင်နေသည်။ စင်စစ်တွင်မူ သူမ၏ အာရုံမှာ ပျံ့လွင့်ချင်သည်။ စိတ်သန္တာန်သည် ကျဉ်းမြောင်းကျပ်တည်း သော ရုံးခန်း ပြင်ပသို့ လွင့်စဉ် ထွက်ရောက်သွားချင်သည်။ ဤသည်ကို သတိနှင့် ထိန်းချုပ်နေရသည်။ သို့တိုင်အောင် တစ်ခါတစ်ခါတွင် စိတ်သည် စေ၍ စေ၍ သွားသည်။ အမြင် အားလုံးသည် ဝါး၍ဝါး၍ သွားသည်။ တရားသူကြီး၏ အသံတို့သည် အဝေးမှ ပျံ့လွင့် ရောက်ရှိလာသည့်နှယ် ဖြစ် သည်။ ပုံတင်သံသဖွယ်လည်း ရိုက်ခတ်လာတတ် ချေသေး သည်။

တရားလို အကျိုးဆောင် ပညာရှိ ဝတ်လုံတော်ရမင်း တင်ပြသော သက်သေတို့၏ ထွက်ချက်များသည် စဉ်းစား ချင့်ချိန်ဖွယ်ရှိခဲ့ကြောင်း၊ ငွေညှစ်ခံရခြင်း၊ မြိမ်းခြောက်ခံရခြင်း၊ အနိုင်ကျင့်ခံရခြင်း စသည်တို့သည် လူတစ်ဦး တစ်ယောက် ၏ အတ္တဉာဏ်နှင့် နာကြည်း ခံပြင်းမှုကို မွေးမြူပေးနိုင် ကြောင်း၊ ယင်းဂယက်ကို ထန်နိုင်စေခဲ့ကြောင်း။ ထို့ကြောင့် ဒေါ်ရေနံသာဝင်ခင်ကြီး အနေနှင့် မိမိအပေါ် ယင်းသို့ပြုမူခဲ့ သူကို ပြန်လည်လက်စားချေမည်ဆိုလျှင်လည်း ချေနိုင်သည် ပင် ဖြစ်ကြောင်း။

ရုံးခန်းသည် ပိုမိုတိတ်ဆိတ် သွားသည်။

တရားသူကြီး၏ အသံသည် ပိုမို ကျယ်လောင်လာ သည်ဟု ထင်ရပါသည်။

ပိုလ်မှူးညိုထွန်း၊ ကိုကို၊ မဝင်းရီ၊ ၎င်းတို့သည် တကယ်ပင် ကျောက်ဆစ်ရုံကြီးများနယ် ဖြူဖျော့ဖျော့ ဖြစ် နေသည်ဟု မှတ်ယူရသည်။

တရားသူကြီးမင်းသည် ၎င်း၏ စီရင်ချက်ကို ကရား နှုတ်သီးမှ လွှတ်အပ်သော ရေအလျဉ်နယ် တစ်ဆက်တည်း ဆက်လက် ဖတ်ပြနေသည်။

လက်ဗွေပါရဂူတို့သည် သေဆုံးသူမောင်မောင်ဦး၏ အိမ်မှ အလောင်းအနီးမှာ တွေ့ခဲ့ရသော သေနတ်ပေါ်မှ လက်ဗွေများကို တရားခံအဖြစ် ယူဆရသူ ဒေါ်ရေနံသာ ခင်ခင်ကြီး၏ လက်ဗွေတို့နှင့် တူညီသည်ဟု ကောက်ချက်ချ ခဲ့ကြသည်။ လက်နက်ပါရဂူတို့ကလည်း အခင်းဖြစ်စဉ်က တွေ့ရှိရသော သေနတ်မှ ကျည်ဆန်သည် သေသူ၏ ကိုယ်ထဲ မှ ထုတ်ယူရရှိသော တစ်တောင့်တည်းသော ကျည်ဆန်နှင့် တူညီသည်ဟု မှတ်ချက်ချခဲ့သည်။ ထိုစဉ်က အသုံးပြုသော လက်နက်မှာ ယင်းလက်နက်ပင် ဖြစ်ကြောင်းကို အခင်း ဖြစ် စဉ်က စစ်ဆေးတွေ့ရှိခဲ့သည့် ရဲအရာရှိနှင့် သက်သေအမှတ် တစ် မခင်သန်းနွဲ့တို့က ထွက်ဆိုခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် ဒေါ် ရေနံသာခင်ခင်ကြီးသည် သေနတ်တစ်လက်ကို ကိုင်ဆောင် ကာ သေဆုံးသူအား ပစ်ခဲ့ကြောင်း ယူဆမည်ဆိုက ယူဆ ထိုက်ကြောင်း။ ဒေါ်ရေနံသာခင်ခင်ကြီးအား လူသတ်သမား ဟု ထင်မြင်မည်ဆိုလျှင် ထင်မြင်နိုင်ဖွယ် အကြောင်းတို့ ရှိ ကြောင်း။ ၎င်းပြင်တရားခံဟု ယူဆရသူ ဒေါ်ရေနံသာခင်ခင် ကြီး ကိုယ်တိုင်က သေဆုံးသူမောင်မောင်ဦးအား သတ်ဖြတ် ခဲ့ခြင်းကို ငြင်းပယ်မှု မရှိခဲ့။

အထက်ပါ အကြောင်းခြင်းရာများကို ဆန်းစစ် ထောက်ထားလျက် အခင်းဖြစ်စဉ်က ပါဝင်ခဲ့သောလက်နက် ပစ္စည်းတို့က လူသတ် တရားခံအား မည်သူ မည်ဝါဟု ဖော်ပြနေသလို ရှိခဲ့ကြောင်း။ အကယ်၍ တရားခံအနေနှင့် သေဆုံးသူအား လက်စားချေခြင်း သဘော၊ လက်တုံ့ပြန် ခြင်းသဘော သတ်မည်ဆိုလျှင် သတ်ထိုက်သော အကြောင်း အချက်များကို မြင်တွေ့နေရကြောင်း။

သည်နေရာတွင် တရားသူကြီးသည် စီရင်ချက်ဖတ် ပြခြင်းမှ စတော့နားလိုက်သည်။ စတော့ရပ်ဆိုင်းလိုက်သည်။ ရုံးခန်းအတွင်း လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်လာသည်။ တီးတိုး စကား ပြောသံများ ပေါ်လာသည်။ တစ်စထက် တစ်စဆူညံ လှုပ် ရှားလာသည်။ အသံဖလဲများကြောင့် ဒေါ်ရေနံသာခင်ခင်ကြီး လူအများဆီသို့ သမင်လည်ပြန် ကြည့်မိပြန်သည်။

ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီးသည် လူတို့၏ ဗဟိုဒွသဏ္ဍာန် အလုံးစုံကို မြင်တွေ့မိသည် မထင်။ ကိုယ်အင်္ဂါ အစိတ်အပိုင်းတိုင်းကို မတွေ့။ သူမ မြင်တွေ့မိသည်မှာ လူတို့၏ မျက်လုံးများသာ ဖြစ်သည်။ ဝန်းစက်သော ပြူးကျယ်သော၊ ကောက်ပင်သော မျက်ဝန်းများ ကိုချည်း မြင်တွေ့ရသည်ဟု ထင်သည်။ ၎င်းတို့သည် မိမိ၏ ကိုယ်ပေါ်မှာ ချည်း ကျရောက်နေသည်။ မိမိအပါးမှာချည်း ဝန်းရံနေသည်။ မိမိမျက်နှာမှ အခြားသို့ ဖယ်မသွားကြဟု ထင်သေးသည်။

မျက်ဝန်းများက မတည်ငြိမ်ဘဲ လှုပ်ရှားနေသည် ဖြစ်ရာ အဆင့်ဆင့် ပွားပွား သွားသလို ရှိသည်။ ရာမှထောင်၊ ထောင်မှသောင်း၊ သောင်းမှသည် သိန်းသန်း။ သိန်းသန်းမှသည် အကုဋေအကုဋာ၊ အသင်္ချေအသင်္ချာ။

သည်မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ မိမိအပေါ် နာလိုနှစ်သက် နိုင်ခြင်း၊ သနားကရုဏာရှိနိုင်ခြင်း အရိပ်အယောင်ကို သယ်ယူဆောင်ကြဉ်းထားသော မျက်ဝန်းအဘယ်မျှ ပါနိုင်မည်မသိ။ သို့နှင့်အမျှ မလိုမုန်းထားခြင်း ရွံရှာစက်ဆုပ်ခြင်းကို သယ်ပိုးထားသော မျက်ဝန်း အဘယ်မျှ ပါဝင်နေမည်ကိုလည်း မတွေးတတ်နိုင်။

မည်သို့ ဆိုစေ၊ ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီးသည် အကြည့်အားလုံးမှ ရှောင်လွှဲချင်သည်။ မျက်ဝန်းတွေ အကြားမှ ထွက်ပြေးချင်သည်။ အို . . . အရာအားလုံးကို နောက်တွင် စွန့်ပစ် ချန်လှပ်ထားခဲ့ရပါသည်။ ဖြစ်နိုင်မည်ဆိုလျှင် ကမ္ဘာ့ အပြင်သို့ ထွက်ပြေးချင်သည်။ စကြဝဠာ တံတိုင်း အပြင်သို့ပင် ရောက်ရောက် အဆုံးအစ မရှိသော လေဟာပြင်မှာပဲ မျောမျော။

တရားသူကြီး ချောင်းဟန်သည်။ ယင်းအသံသည် လှုပ်ရှားဆူညံနေသမျှကို ငြိမ်သက်သွားစေ ပြန်သည်။ တိတ်ဆိတ်ခြင်းကို ပြန်လည် ကြီးစိုးစေခဲ့ ပြန်သည်။

သို့ရာတွင် . . .

တရားသူကြီး၏ ပြတ်ပြတ် တောက်တောက်နိုင်သေး၊ တစ်လုံးတည်းသော စကားသည်၊ ရုံးခန်းနံရံ များနှင့်ပဲ တင်ရိုက်သွားသည်။

ယင်း “သို့ရာတွင်” သည် . . . လူတကာတို့၏ စိတ်အာရုံကို ဆွဲဆောင်လိုက်သည်။ ရင်မှာ မတင်မကျ ရှိစေရပြန်သည်။ ခံစားရပြန်သည်။

“သို့ရာတွင်”

တရားသူကြီးသည် ယင်းကို ထပ်၍ ဆိုသည်။ ပြီးမှ စီရင်ချက်ကို ဆက်ဖတ်သည်။

“အမူသွား အမူလာ၊ သက်သေ အသီးသီးတို့၏ ထွက်ဆိုချက်၊ အခင်း ဖြစ်စဉ်က အခြေအနေ အရပ်ရပ်တို့ကို တစ်ဖန် ဆန်းစစ်ဝေဖန်သည် ရှိသော် အောက်ပါအချက် အလက်များကို စဉ်းစားဖွယ်ရာ အဖြစ် တွေ့ရှိရသည်။ တရားခံဟု ယူဆရသူ ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီးသည်၊ သေဆုံး သူအပေါ် ကောက်ကျစ် စဉ်းလဲသော မနသီဖြင့် ကြိုတင် ကြိုစည် လုပ်ကြံရန် အားထုတ် ကြိုးပမ်းမှု တစ်စုံတစ်ရာကို၊ တရားလိုသည်လည်းကောင်း၊ တရားလိုပြုသက်သေတို့သည်လည်းကောင်း၊ ထုတ်ဖော် တင်ပြထားခြင်း မရှိပေ။ ယင်းအချက်ကို ထုတ်ဖော်ရည်ညွှန်းခြင်းမတွေ့ ခဲ့ရပေ။ ကြိုတင်ကြိုစည်ခြင်း၊ ပြင်ဆင်ခြင်းသည် အမှုကို များစွာ လေးနက်ခြင်း ရှိစေသည်ပင်။ ပြီးလျှင် ရေနံ့သာခင်ခင်ကြီးသည် သေဆုံးသူထံ သွားရောက်ရာ၌ တစ်ကိုယ်တည်း၊ အထီးတည်းဖြစ်သည်။ ပူးပေါင်း လုပ်ကြံရန်အတွက် အခြား အဖော်အပေါင်း မပါရှိ”

“အရေးကြီးသော အချက်တစ်ရပ် ရှိသေးသည်။ ၎င်းမှာ အကယ်၍ ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီးအား လူသတ်သမား ဟုယူဆခဲ့ပါလျှင် အသုံးပြုသော လက်နက်သည် လူကို သေစေနိုင်သည် ဖြစ်သော်လည်း၊ ယင်းလက်နက်ဖြင့် အချက်ပေါင်းများစွာ ပစ်ခတ်ခဲ့ခြင်း မရှိသည်ကို စဉ်းစားရမည်။ တစ်တောင့်တည်းသော ကျည်ဆန်ကို အသုံးပြုလျက်၊ တစ်ချက်တည်းသာ ပစ်ခတ်ခဲ့ကြောင်း တွေ့ရသည်။ အချက်ပေါင်း မြောက်မြားစွာဖြင့် မသေမချင်း ပစ်ခတ်ခဲ့ခြင်းလောက် ရက်စက်ရာကျ မနေပေ။ ပြီးလျှင် အသတ်ခံရသူ၏ ပင်ကိုအခြေအနေမှာ လွန်စွာ အားနည်းလျက်ရှိကြောင်း တွေ့ရသည်။ ထိုသူသည် အဆုတ်နာ ဝေဒနာကို ခံစားလျက် ရှိခဲ့သည်။ တစ်ဘက်တည်းသော အဆုတ်ဖြင့် လူ့ဘဝ၌ ရပ်တည် နေရသူဖြစ်ကြောင်း ဆရာဝန်၏ ဆေးစာ၌ ဖော်ပြပါရှိသည်။

လူတို့၏ အသံသည် ပြန်လည်ပေါ်ပေါက်လာရပြန်သည်။ ခေါင်းချင်းရိုက်ကာ တီးတိုး ဆိုကြပြန်သည်။ ဒေါ်ရေနံ့သာခင်ခင်ကြီး၏ အကြည့် လူတို့ထံ ကျရောက်သွားပြန်သည်။

ကိုကို၊ မမဝင်းရီနှင့် ဗိုလ်မှူးညိုထွန်းတို့၏ မျက်နှာ၌ သွေးရောင် ပြန်လည်လွှမ်းတက်လာသည်ကို မြင်ရပြီ။

“အရေးကြီးဆုံးသော၊ အဓိက အကျဆုံးသော အချက်ကို ဆိုပါမည်။ အမှုတစ်မှု၊ အထူးသဖြင့် လူသတ်မှုတွင် မျက်မြင်သက်သေသည် အထူးတလည် အရေးကြီးသည်။ အမူအားလေးနက်စေခြင်း၊ ပေါ်လျောစေခြင်းတို့ကို ဖန်တီးစေနိုင်သည်။ ယခုအမှုတွင် ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီးကိုယ်

၌က မိမိလူသတ်မိပါသည်။ တရားလို က လူသတ်သမား မှာ ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီး ဖြစ်ပါသည်။ လူသတ်ရာတွင် အသုံး ပြုသော ဝတ္ထုပစ္စည်းများကို ကျွန်ုပ်တို့ မျက်မှောက်၌ တင်ပြနိုင် သည် မည်ကားမတ္တဖြင့်၊ ကျွန်ုပ်တို့ ၎င်းအား လူသတ်သမား၊ တရားခံဟု မှတ်ယူနိုင်ကြမည် မထင်ပေ။ အကြောင်းမှာ အဓိကကျသော ပဓာနကျသော မျက်မြင်သက်သေကို တရား လိုသည် လည်းကောင်း၊ တရားလိုအကျိုးဆောင် ပညာရှိ ဝတ်လုံတော်ရမင်းသည်လည်းကောင်း တင်ပြနိုင်ခြင်းမရှိခဲ့၍ ဖြစ်ပေသည်။ တရားလိုပြသက်သေ အမှတ်တစ် မခင် သန်းနွဲ့၏ ထွက်ဆိုချက်များ၌ ရေနံ့သာခင်ခင်ကြီးကို သေဆုံး သူ၏အိမ်၌ တွေ့ရှိရသည်။ သို့မဟုတ် ရေနံ့သာခင်ခင်ကြီးဟု တပ်အပ်သေချာပြောနိုင်သော အရိပ်အယောင်ကို မြင်ရသည် ဟု မပါရှိပေ။ ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီးက တရားခံအား သေနတ် နှင့်ပစ်ခံသည်ကို မြင်တွေ့ရပါသည်ဟု မခင်သန်းနွဲ့မှ အပဖြစ် သော အခြားတစ်စုံတစ်ခုကား မှလည်း သက်သေခံနိုင်ခြင်း မရှိပေ။”

ရုံးခန်း၌ အသံတို့သည် ပိုမိုကျယ်လောင်လာသည်။ ဆူညံလာသည်။ တခါတရံ တရားသူကြီး၏ အသံကိုပင် ဖုံးလွှမ်းလာမတတ်ရှိသည်။

တရားသူကြီးသည် ဤသည်ကို ဂရုမထားပဲ စီရင် ချက်ကို ဆက်၍ ဖတ်သည်။

“ထို့ကြောင့် ယခုရုံးတော်၌ရောက်ရှိကာ အစစ်ဆေး ခံနေရသော ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီးအား လူသတ်တရားခံဟု အကြောင်းကျိုးယူ၍ ခိုင်လုံစွာယူဆနိုင်ရန် ကျွန်ုပ်၌ သံသယ များစွာ ရှိနေပေသည်။ သံသယ၏ အကျိုးကျေးဇူးကို ရေနံ့ သာခင်ခင်ကြီးတွင် ခံစားနိုင်ခွင့်ရှိ သည်။ ခံစားထိုက်သည် ဟုလည်း ရုံးတော်မှ ယူဆသည် ပြီးလျှင် ရေနံ့သာခင်ခင် ကြီးသည် မိန်းမသားတယောက် ဖြစ်သည်နှင့်အညီ တရားခံ ၏ အကျိုးဆောင်ပညာရှိ ဝတ်လုံတော်ရမင်း တင်ပြသကဲ့ သို့ မိမိကိုယ် မိမိသိက္ခာ မိမိအရှက်ကို ခုခံကာကွယ်ခြင်း၊ မိမိကိုယ်ကို ခုခံကာ ကွယ်ခြင်း အနေအထားသို့ သက်ဝင် ရောက်ရှိနိုင်ခြင်းများကိုလည်း ကျွန်ုပ်သဘောပေါက်သည်။ ၎င်းသည် တရားခံအဖြစ် စတင် ဖမ်းဆီးခြင်း ခံရသည်မှ ယခုအချိန် အထိ သုံးနှစ်နီးပါး အကျဉ်းချုပ် ခံစားခဲ့ရသည်ကို လည်း စာနာဖွယ်အဖြစ် ကျွန်ုပ်တို့မြင်တွေ့ရသည်။ ထို့ကြောင့်”

သည်နေရာတွင် တရားသူကြီးသည် သူ၏စကားကို လူတို့ပိုမို လေးနက်ခြင်း ရှိစေလိုဟန်ဖြင့် အသံကိုမြှင့်၍ ခပ် ကျယ်ကျယ်ဖတ်လိုက်သည်။

“ကျွန်ုပ်၏ မျက်မှောက်၌ လူသတ်တရားခံအဖြစ် စွဲချက်တင်ခြင်းခံနေရသော ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီးအား ယင်း အမှုမှ တရားသေလွှတ်ရန် ကျွန်ုပ် စီရင်ချက်ချမှတ်လိုက် သည်”

အစသော် ရုံးခန်း တစ်ခုလုံး အပ်ကျသံကြားရ လောက်အောင် တိတ်ဆိတ်သွားသည်။ ငြိမ်သက်သွား သည်။ လူတို့ တဒဂံမျှ ကြက်သေ သေနေမိသလိုရှိသည်။ သည့်နေ့ကံတွင်မူ

ဝမ်းသာအားရ ဟစ်အော်လိုက်သံ၊ ပျော်ရွှင်မြူးထူး ဂွာ မြည်ကြွေးလိုက်သံတို့ဖြင့် ရုံးခန်းမှာ အုံးအုံးကျွက်ကျွက် ဖြစ်သွားသည်။ ဆူဆူညံညံ ဖြစ်သွားသည်။

အရယ်တွေ၊ အပြုံးတွေ၊ အရွှင်တွေ၊ အမြူးတွေချည်း တွေ့ရသည်။ လူတကာ၏ မျက်နှာမှာ အပြုံးပန်းတွေ ဝေဝေ ဆာပွင့်နေသည်ကို မြင်ရသည်။ ဒေါ်ရေနဲ့သာ ခင်ခင်ကြီး သည် အရာအားလုံးကို ငေးစိုက်ကြည့်နေသည်။ မလှုပ် မရက်နှင့် ငှုငှုငိုင်ငိုင်ကြီး ငေးစိုက်ကြည့်နေခြင်း ဖြစ်သည်။ ယခုမှပင် အိပ်ရာမှလန်နိုးလာရသလိုရှိသည်။

တရားသူကြီး၏ အသံကို မကြားရတော့ပြီ ဖြစ် ကြောင်းသိသည်။ မိမိနှင့်ပတ်သက်၍ အမိန့်တစ်စုံတစ်ရာ ချမှတ် ပြီးသွားခဲ့ပြီကို သိသည်။ သို့ပေမယ့် ဒေါ်ရေနဲ့သာ ခင်ခင်ကြီးမှာ တရားသူကြီး၏ စကားတို့ကို အလုံးစုံ နားလည်မိသည်မထင်။ ပြတ်ပြတ်သားသား ကြားရသည် ဟု မထင်မှတ်။

လူတို့ ရုတ်တရက် ပြုံးရွှင်မြူးပျော်နေသည်ကို မြင်ရ သည့်အတွက် စိတ်မှာထူးခြားသလို ခံစားရသည်။ ဆန်း ကြယ်သလို ရှိသည်။ လူတို့ ရူးသွပ်သွားကြလေပြီလား

ထင်သည်။ သူမ အပါးသို့ အလျင်ရောက်လာသူမှာ မမ ဝင်းရီ။ မမဝင်းရီသည် သူမ ကိုထွေးပိုက်သည်။ တင်းကျပ် ဂွာ ဖက်တွယ်သည်။ မျက်နှာတွင် မျက်ရည်များရွှဲ နှစ်နေ သည်။ သို့စင်လျက် ပြုံးရွှင်ရယ်မောနေသည်။ စကား အချို့တို့ကို တုန်တုန်လှုပ်လှုပ် ပြောနေသည်။ သူမသည် ဘာတွေပြောနေသည်ကို ဒေါ်ရေနဲ့သာ ခင်ခင်ကြီး မသိ။ မကြားရ။

နောက်တော့ ကိုကို၊ ဗိုလ်မှူးညိုထွန်း၊ နန်းကီနုရီ၊ မျိုးသိန်းထွန်း၊ ၎င်းတို့အားလုံး မိမိအပါးသို့ ရောက်လာ ကြသည်။ ပြီးလျှင် မိတ်ဆွေအများအပြား။ လူတို့မိမိအပါး၌ စုပြုံပိုင်းအုံနေကြသည်။ အပြုံးတွေ၊ အပြုံးတွေ၊ မျက်ရည် လည်ရွှဲ ပြုံးနေသူတွေကို တွေ့ရသည်။

ဒေါ်ရေနဲ့သာ ခင်ခင်ကြီးသည် အားလုံးကိုပင် နား မလည်နိုင်သလို ကြည့်နေမိသည်။ သူမသည် တရားသူကြီး ထံ လှမ်းကြည့်သည်။ တရားသူကြီးမင်းသည် သူ၏ တာဝန် ဝတ္တရားသည်မှာတွင်ပင် ပြီးဆုံးခဲ့ပြီဟု ယုံကြည် ထင်မှတ် ဟန်ရှိသည်။ စိတ်လက်ပေါ့ပါးစွာဖြင့် ထိုင်ရာမှ ထ၊သည်။

ရှေ့ဖတ်စာရေးက ရုံးမင်းနေ့လယ်စာ သုံးဆောင်ချိန် ဖြစ်ကြောင်း ကြေညာသည်။

သည်တွင်ပင် ဒေါ်ရေနဲ့သာ ခင်ခင်ကြီးသည် တရား သူကြီးထံ လှမ်းမေးသည်။

“ကျွန်မ၊ ကျွန်မကို ဘာအပြစ်မှ မပေးဘူးလား ဟင်” သူမ၏ အမေးကို တရားသူကြီး မကြား။ အခြား အသံဗလတို့အကြားတွင် နှစ်မြုပ်ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

အမေးကို တရားသူကြီးကိုယ်စား ဦးခင်မောင်ညွန့်က ပြောသည်။

“ညီမ ဘာအဖြစ်မှ မရဘူး။ အမှုက ကွင်းလုံးကျွတ်လွတ်ပြီ။ လွတ်ပြီ ကျွတ်ပြီပေါ့။ ညီမ ဝမ်းမသာ ဘူးလားဟင်”

ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီးသည် မယုံကြည်နိုင် သလို ရှိသည်။ အံ့ဩနေသည်။

“သူ့ကို ကျွန်မသတ်လိုက်တာပါ။ ကျွန်မလက်နဲ့ သတ်လိုက်တာပါ”

ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီး အော်ပြောသည်။ ဤသည်ကိုလည်း အနီးအပါးရှိ လူတို့မှအပ အခြားသူတို့မကြားနိုင်။ တရားသူကြီးမင်းသည် ရုံးခန်းကို ကျောပေး သွားပေပြီ။ လာလမ်းအတိုင်း ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားပြီ။

ဦးခင်မောင်ညွန့်တို့လူလိုက်သည် မင်တက်နေမိကြသည်။ ခိုးရိမ်မကင်း ဖြစ်သွားကြသည်။

“ညီမရဲ့ စိတ်ကို အေးအေးထားပါ။ တည်တည် ငြိမ်ငြိမ်ထားပါ”

ဝိုလ်မှူးညိုထွန်းက နားအနီးသို့ တိုးကပ် သတိပေးသည်။ ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီး၏ မျက်နှာမှာ ကြေကွဲဟန် ဝမ်းနည်းဟန်များ ပေါ်ပေါက်လာသည်။ သူမသည် မကျေနပ်သလို ရွတ်ဆိုနေသည်။

“အနည်းဆုံး ကျွန်မကို သေဒဏ်လောက်တော့ ပေးခဲ့ဖို့ ကောင်းပါတယ်ရှင်”

သူမ၏အသံမှာ ဆိုဆိုနှင့်နှင့် ဖြစ်နေသည်။

ဒေါ်ဝင်းရီသည် ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီး၏ လက်မောင်းကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ လူအုပ်ကြားမှ တိုးထွက်ရန် ကြိုးစားသည်။ ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီးကို လူတို့အလယ်မှ ဆွဲထုတ်ထားသည်။ ဝန်းရံနေသော သူတို့ကို တွန်းဖယ်ရသည်။

“အိမ်ကိုပြန်ကြပါစို့။ ညီမ ပင်ပန်းလှပါပြီကွယ်။ နားဖို့ ကောင်းနေပါပြီ”

ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီးသည် ဒေါ်ဝင်းရီ ခေါ်ဆောင်ရာ နောက်သို့ပါလာသည်။ ဒါရင်ဘာသည် ကားကို ရုံးပေါက်ဝ၌ အသင့်ရပ်ထားပေးသည်။ တံခါးကို အသင့်ဖွင့်ပေးသည်။ ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီးကို ကား၏ နောက်ခုံတန်း၊ ဒေါ်ဝင်းရီနှင့် ဦးခင်မောင်ညွန့်တို့ အလယ်မှာ ထိုင်စေသည်။ ဝိုလ်မှူးညိုထွန်းသည် ကား၏ ရှေ့ခုံတန်းမှာ ထိုင်သည်။

ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီးအား သယ်ဆောင်သွားသည့်ကား ရုံးရှေ့မှ ထွက်ခွာလာသည်။

ကားကိုလူတို့ မျက်စိတဆုံး မျှော်ကြည့်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့ကြသည်။ ရုံးခန်းမှာ ပြန်လည်တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်သွားပြန်လေသည်။ ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီးသည် ကားတံခါးပေါက်မှနေ၍ ပြင်ပရှုခင်းများကို မမှိတ်မသုံးနေစိုက်ကြည့်နေသည်။ မျက်တောင်မခတ်တမ်းကြည့်နေသည်။

သူမ၏ အမြင်တွင် အရာအားလုံး သစ်ဆန်းလျက်ရှိသည်ဟုထင်သည်။ ယခင်ကတွေ့ဖူးမြင်ဖူးခဲ့သည်နှင့် ခြားနားနေသလို ဖြစ်သည်။ လမ်းကြီး လမ်းငယ် အသွယ်သွယ်တို့သည် လည်းကောင်း၊ တိုက်တာ အိမ်ခြံအမျိုးမျိုးတို့သည်လည်းကောင်း၊ သစ်ပင်တို့ သည်လည်းကောင်း၊ လူတို့သည်လည်းကောင်း အပြောင်းအလဲဖြစ်နေသည်ဟု ထင်ရသည်။ သုံးနှစ်ခန့်ပါးအချိန်ကာလသည်။ အရာရာကို ပြောင်းလဲပစ်လိုက်လေသည်လား မသိ။

ယခုတော့လည်း အိပ်စေ့ရာမှ လန့်နိုးရသလို ဖြစ်သည်။ အဖြစ်အပျက် အားလုံးတို့သည် စိတ်အစဉ်၌ ထင်ဟပ်နေလေသော အိပ်မက်နယ် ဖြစ်သည်။ ကြောက်စ မပြေလက်စမ်းချေမှ အထွေအဆန်း အိပ်မက်မှန်း သိရသလိုရှိသည်။

ယခုလို အခြေအနေဖြင့် မြင်ရတော့လည်း ကမ္ဘာလေကကြီးမှာ ကျယ်ပြန့်လှသည်။ လွတ်လပ်လှသည်။ လူတွေ၊ ကားတွေ လုပ်လုပ်ရွရွရှိလှန်းလှသည်။ ပျားပန်းခပ်မျှ သွားလာနေကြသည်။ အသံဗလံတို့ ဆူညံနေသည်။

သူမအဖို့ ယင်းအထိအတွေ့သည်၊ အငွေအသက်တို့သည် သူစိမ်းဆန်နေသယောင် ထင်ရသည်။ တောမှ ကလေးတစ်ယောက် မြို့သို့ရောက်လာသည့်အခါ အရာရာတိုင်းကို တအံ့တဩ ငေးမောကြည့်မိသည်သို့ ရှိသည်။

ကားအတွင်း၌ပါလာကြသူအားလုံးပင် ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီး၏ အရိပ်အကဲကို စောင့်ကြည့်နေကြသည်။ စကားမပြောဖြစ်ကြ၍ တိတ်ဆိတ်နေသည်။

ကားသည် ပြည်လမ်းမှ အတိုင်း မောင်းနှင်လာသည်။ ယင်းအချိန်တွင် ဝိုလ်မှူးညိုထွန်းသည် လက်မှ နာရီကို တကြည့်ကြည့်ဖြစ်နေသည်။ သူ၏ မျက်နှာမှာ တစ်စုံတစ်ရာအတွက် အလောတကြီးရှိရဟန် ပေါ်ပေါက်နေသည်။

အဆုံးတွင် သူသည် စိတ်စောရမှုကို ထိန်းချုပ်ထားခြင်းငှာ မစွမ်းသာတော့သလို ဖွင့်ပြောသည်။

“ကိုယ်တို့မိမိ မိန့်နိုင်ပါ့မလား မသိဘူး”
သည်တွင် ဦးခင်မောင်ညွန့်သည် လည်းကောင်း၊ ဒေါ်ဝင်းရီသည် လည်းကောင်း၊ လက်မှနာရီကို အသီးသီး ငဲ့ကြည့်ဖြစ်ကြသည်။

“မိလမှီမယ် ထင်တယ်။ ဒါပေမယ့် စိတ်ချရ အောင် မြန်မြန်မောင်းကွာ”

ဦးခင်မောင်ညွန့် ဆိုသည်။

ကား၏အရှိန်သည် သိသိသာသာ ဖြင့်တက်လာ သည်။ ရေနံ့သာနှင့်နီးလာပြီဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။ အင်း လျားလေးစခန်းကို လှမ်းမြင်လာရပြေပြီ။ ရင်ထဲမှာ နွေးလာ သည်။ ရေနံ့သာသည် မိမိအား ကြိုလင့်နေပြီထင်သည်။ အေးချမ်းသာယာသော အဆင်းကို ဆောင်တတ်သော ရေနံ့ သာ၊ ချမ်းမြေ့ကြည်နူးမှုကို ပေးစွမ်းတတ်သော ရေနံ့သာ၊ နှစ် အတန်ကြာမျှ ကွဲကွာ နေခဲ့ရသော ရေနံ့သာ၊ မည်သို့ ဆိုစေ၊ ရေနံ့သာသည် မိမိအား လိုက်လံပျံ့ပျံ့စွာ ဆီးကြို လိမ့်မည် ထင်ပါသည်။

ဗိုလ်မှူးညိုထွန်းသည် ၎င်းတို့ စီးနင်းလာသော ကားရှေ့မှ ခံနေသည့်ကားများကိုကြည့်ကာ စိတ်အနှောက် အယှက် ဖြစ်နေရသည်။ လက်မှနာရီကို အခါခါ ငဲ့ကြည့် သည်။

“ခုနစ်မိနစ်ပဲ ကျန်တော့တယ်။ အချိန်မီ ရောက်ပါ မလား”

မေးသည်။ သူသည် ကား၏ အရှိန်ကို ကျေနပ် နိုင်သေးပုံမပေါ်။ ရေနံ့သာနှင့်နီးကပ်လာသည့်တိုင် ဒရိုင် ဘာသည် ကားရှိန်ကို လျော့ချမပစ်ခဲ့။ ရေနံ့သာရှေ့သို့ ကားရောက်လာသည်။ ဒရိုင်ဘာသည် ကားကို ရှိုးကျေ ခြင်းမပြုခဲ့။ ရေနံ့သာကို ဖြတ်ကျော်မောင်းနှင်လိုက်သည်။

“ဘယ်သွားကြမှာလဲ ဟင်၊ ခင်ကြီးကို ဘယ်အထိ ခေါ်သွားကြမှာလဲ”

ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီး မေးသည်။ မသိနားမလည် နိုင်သော မျက်နှာထားဖြင့် အခြားသူများ၏ မျက်နှာကို လိုက် ကြည့်သည်။

ဗိုလ်မှူးညိုထွန်း၊ ဦးခင်မောင်ညွန့်နှင့် ဒေါ်ဝင်းရီတို့ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ကြသည်။ တစ် ယောက်၏အကြံကို တစ်ယောက်က တောင်းခံဟန်ရှိသည်။

အတော်ကြီးကြာမှ ဗိုလ်မှူးညိုထွန်းက ပြုံးလိုက် သည်။ အဖြေ မေးလိုက်သည်။

“မင်္ဂလာခုံကိုပါ၊ လေဆိပ်ကိုပါ”

“အဲဒီကို ခင်ကြီးက ဘာသွားလုပ်ရမှာလဲဟင်”

သည်တွင်လည်း သူတို့ တစ်ယောက်မျက်နှာကို တစ် ယောက် ကြည့်ကြပြန်သေးသည်။

“ဒီကနေ့ နွယ်နွယ်ထွန်း ပြန်ရောက်မယ့်နေ့၊ တို့များ နွယ်နွယ်ထွန်းကို သွားကြိုကြမလို့လေ”

“နွယ်နွယ်ထွန်း”

ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီး ယင်းအမည်ကို ပဲ့တင်ထပ် လိုက်သည်။ စိတ်၌ သိမှတ်မိခြင်း မရှိသော အမည်၊ မကြား ဖူးသောအမည်ကို ကြားရသည့်နွယ် တွေ့တွေ စေတေ ဖြစ်သွား သည်။

“သူ့ကို ဘာလို့ ခင်ကြီးက သွားကြိုရမှာလဲ အစ်ကို ထွန်း”

ဗိုလ်မှူးညိုထွန်းသည် ပြုံးလိုက်ပြန်သည်။

“အစကတော့ ညီမ ရုတ်တရက် အံ့အားသင့် သွား အောင် ဒီအကြောင်း လျှို့ဝှက်ထားမလို့ပဲ။ မပြောဘူးလို့ပဲ။ ဒါပေမယ့် ညီမ ကြိုပြီးဝမ်းသာနှင့် ရအောင် ပြောပါတော့မယ်။ နောက်ကိုလှည့်ကြည့်လိုက်စမ်း ညီမ”

ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီး နောက်သို့လှည့်ကြည့် လိုက်သည်။ မိမိတို့ ကားနောက်မှ ကပ်၍လိုက်ပါလာသော ကားကို မြင်ရသည်။

ကားမှာ ဗောက်စံဝက်ဝင်။ အဖြူရောင်၊ နန်းကီနွဲ့ရီ စီးလေ့ရှိသည့်ကား။

ကားထဲမှာ နန်းကီနွဲ့ရီ၊ မျိုးသိန်းထွန်းနှင့်အခြား အသက်ကြီးကြီး တစ်စုံတို့ကိုမြင်ရသည်။

“ဘာသဘောလဲ အစ်ကိုထွန်းရယ်”

ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီး မတွေးတတ်သလို ညည်း သည်။

“ကိုယ်တို့အားလုံး နွယ်နွယ်ထွန်းကို လေဆိပ်မှာ သွားကြိုကြမယ်။ ဒီကနေ့ နွယ်နွယ်ထွန်း သူ့မိခင်တိုင်းပြည် ပြန်လာမယ့်နေ့။ နွယ်နွယ်ထွန်းဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ ငါးနှစ်က တည်းက နိုင်ငံခြားကို သွားရတယ်။ အမေရိကန်ကိုရောက် နေတယ်။ ဆေးပညာ သွားသင်တာ။ ဒီက ဒေါက်တာ တွဲ့ရခဲ့တယ်။ ဟိုမှာ သားဖွားဘက်ဆိုင်ရာ ဆေးပညာတွေ သွားသင်တာ။ သူဟာ ဦးကျော်ထွန်း ဒေါ်နွယ်နွယ်တို့ရဲ့ သမီးပေါ့။ သူတို့ရဲ့မွေးစားသမီးပေါ့။ သူတို့ဟာ ဒီကလေးကို ဂျပန်ခေတ်တန်းက မွေးစားခဲ့တာ စလင်းမှာ ဒီကလေးကို တွေ့ခဲ့တာ။ ဦးမောင်ကလေးနဲ့ ဒေါ်ရွှေသစ်ဆိုတဲ့ ပွဲစားလင် မယားဆီကတစ်ဆင့် ဒီ ကလေးကို ရခဲ့တာလို့ သိရတယ်။ ဒီအတိုင်းအစ်ကိုထွန်းတို့ စုံစမ်းလို့ရတယ်”

ဒေါ်ရေနံ့သာ ခင်ခင်ကြီး၏ မျက်နှာတွင် အပြောင်း အလဲများစွာ ဖြစ်သွားသည်။ အတုန်တုန် အလုပ်လုပ် ဖြစ် သွားရခြင်း အရိပ်အသွင်များ လွှမ်းလာ သည်။

သူမ၏ နှုတ်ခမ်းတို့လည်း တဆတ်ဆတ်တုန် လာ သည်။ တရွရွလှုပ်လာသည်။

“ပွဲစား ဦးမောင်ကလေး၊ ဒေါ်ရွှေသစ်တို့ဆီက ဟုတ်လား”

ဒေါ်ရေနဲ့ သာဓင်ခင်ကြီးက အတန်ကြာမျှတော့သွားသည်။ ပြီးမှ . . .

“ဒါ . . . ဒါဖြင့် နွယ်နွယ်ထွန်းဟာ ခင်ကြီးရဲ့ သမီးမဟုတ်လားဟင်၊ ပျောက်ဆုံးခဲ့ရတဲ့ ကလေး မဟုတ်လားဟင်”

စကားသံသည် အသည်းနှလုံးပျံ့ ထွက်လာသည် သို့ရှိသည်။ ဝမ်းသာမှုအဟုန်ကြောင့် တုန်နေသည်။

“ဒါပေါ့ . . . သူဟာ ညီမရဲ့ သမီး၊ သမီးမှ သမီးအရင်း၊ အစစ်အမှန်”

ဒေါ်ရေနဲ့ သာဓင်ခင်ကြီးသည် ကားအတွင်းရှိ လူအားလုံးတို့၏ မျက်နှာများကို လိုက်ကြည့်သည်။

“ခင်ကြီးကို နှစ်သိမ့်နိုင်အောင် ကြိုးစားနေတာလား အစ်ကိုထွန်း”

ဆိုကာ ဒေါ်ဝင်းရီဘက်သို့ ကြည့်၍ . . .

“အစ်ကိုထွန်းပြောတာတွေ အမှန်ပဲလား မမဝင်းရီ” မယုရဲ့ မယုပုံသေးသလို မေးသည်။

ဒေါ်ဝင်းရီက ပြုံးရွှင်စွာဖြင့် ခေါင်းကို အလေးအနက် ညိတ်ပြသည်။

“ဒါဖြင့် အခုခင်ကြီးတို့ သမီးကို သွားကြိုကြမှာပေါ့နော်၊ ဒါကြောင့် မင်္ဂလာခံကို သွားမှာ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်။ အစက နွယ်နွယ်ထွန်းကို လူ့သိုက်ချည်းပဲ သွားကြိုရလိမ့်မယ်ထင်တာ။ အခုတော့ အဆင်ပြေလိုက်တာကွယ်။ ညီမကို မြင်ရရင် နွယ်နွယ်ထွန်း ဘယ်လောက် ဝမ်းသာမလဲ မသိဘူး”

“အို ခင်ကြီးလဲ ဝမ်းသာနေရတာပါပဲ။ ခင်ကြီးရူးရလိမ့်မယ်ထင်တယ်။ ဝမ်းသာတာနဲ့ ရူးရလိမ့်မယ် ထင်တယ်။ ဒီတစ်ခါတော့ မလွန်နိုင်တော့ပါဘူးနော်။ အမှားအယွင်းတွေ မဖြစ်နိုင်တော့ပါဘူးနော်။ အဲဒီလို ဖြစ်မလာပါစေနဲ့လို့ ခင်ကြီး ဆုတောင်းပါတယ်ရှင်”

ဒေါ်ရေနဲ့ သာဓင်ခင်ကြီးသည် ကလေးတစ်ယောက် နွယ် အော်ဟစ် ပြောဆိုနေသည်။ ဒေါ်ဝင်းရီကို ဖက်သည်။ ဒေါ်ဝင်းရီ၏ ရင်တွင် မျက်နှာအပုံလိုက် သည်။ ဝမ်းသာမှုဖြင့် သူမ၏ မျက်ဝန်းမှ မျက်ရည်များ စီးကျလာသည်ကို အားလုံးတွေ့ကြရသည်။ ဒေါ်ဝင်းရီ သည် ဒေါ်ရေနဲ့ သာဓင်ခင်ကြီး၏ ကျောက် ပွတ်သပိကော နှစ်သိမ့်ချော့မှော့နေရပေသည်။

“ဒီလို ဆိုရင် ခင်ကြီး လူ့လောကမှာ ဆက်ပြီး အသက်ရှင်နေတာ အဓိပ္ပာယ်ရှိနေသေးတာပေါ့နော်။ ခင်ကြီး

နဲ့ သမီးကို ပြန်ပြီး ဆုံတွေ့ခွင့်ရအောင် ဖန်တီးပေးတဲ့အတွက် ခင်ကြီး အားလုံးကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ အစ်ကိုထွန်းရော၊ မမဝင်းရီရော ကိုကိုကိုရော အားလုံးပဲ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ တစ်လောကလုံးကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ဒေါ်ရေနဲ့ သာဓင်ခင်ကြီး ရိုက်ရင်း ဆိုသည်။

“ဒါပေမယ့် နွယ်နွယ်ထွန်းနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ကိစ္စကို တော့ မျိုးထွန်းသိန်းကို အဓိကကျေးဇူးတင်ရပေလိမ့်မယ် ညီမ။ သူ့ကြောင့်သာ နွယ်နွယ်ထွန်းနဲ့ တို့များ ဆက်သွယ်ရတာ၊ မျိုးထွန်းသိန်းဟာ နန်းကိန္နရီကို ညီမရဲ့ သမီး မဟုတ်မှန်း သိရပြီးတဲ့နောက်၊ သူနဲ့ တစ်ချိန်က ဆုံခဲ့ဖူးတဲ့ အဲလစ်ကို အမှတ်ရတယ်။ အဲလစ်ဆိုတာ နွယ်နွယ်ထွန်းရဲ့ ကျောင်းက ပေးတဲ့နာမည်။ အဲလစ်ကျော်ထွန်းပေါ့။ အဲလစ်ဟာ နန်းကိန္နရီနဲ့ ရုပ်ချင်းဆင်တယ်။ သူက ရုပ်ချင်းဆင်တဲ့ လူ နှစ်ယောက်ကို တွေ့ခဲ့တဲ့ လူဆိုတော့၊ နန်းကိန္နရီဟာ ညီမရဲ့ သမီးမဟုတ်ဘူးဆိုရင် နန်းကိန္နရီနဲ့ တူတဲ့ လူဟာ ကိုနိုးသေ ညီမရဲ့ သမီး ဖြစ်ရမယ်လို့ တွက်ခဲ့တယ်။ ဒါနဲ့ အဲလစ်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အဆက်အသွယ်တွေ လိုက်ရှာတယ်။ အဲလစ်နဲ့ တွေ့နိုင်အောင် ကြိုးစားတယ်။ ဒီမှာတင် တိုင်းမင်းကြီးအဖြစ်နဲ့ အငြိမ်းစား ယူသွားတဲ့ အဲလစ်ရဲ့ဖခင်အဖြစ် သူသိထားရတဲ့ ဦးကျော်ထွန်းကို ရှာတွေ့ခဲ့တယ်”

“ဦးကျော်ထွန်းကို အဖြစ်အပျက်အားလုံး ပြောပြပြီး အဲလစ်ကိုမွေးစားခဲ့တာ ဟုတ်မဟုတ် မေးတယ်။ အစပိုင်းတော့ သူ ငြင်းခဲ့ပါသေးတယ်။ ဒီအကြောင်းကို ဖုံးကွယ်ခဲ့ပါသေးတယ်။ နောက်တော့ ညီမရဲ့ အဖြစ်ကို သတင်းစာတွေက တစ်ဆင့် သိရပြီး၊ စာနာစိတ်ဝင်လာတယ်လို့ ဆိုတယ်။ အစ်ကိုထွန်းတို့နဲ့ လာတွေ့ပြီး အဖြစ်အပျက်တွေကို စုံစမ်းတယ်။ နောက်တော့- အဲလစ်ဟာ သူ့ရဲ့မွေးစားသမီးပါလို့ ဝန်ခံခဲ့တယ်။ ဒီလိုနဲ့တို့များ အဲလစ်ခေါ် နွယ်နွယ်ထွန်းကို ဖြေရာကောက်နိုင်ခဲ့ကြ တယ်။ နွယ်နွယ်ထွန်းဟာ အဲဒီအချိန်မှာ နိုင်ငံခြားကို ရောက်နေပြီ။ စာနဲ့ အဆက်အသွယ် လုပ်ကြရတယ်။ ဒီကအဖြစ်တွေရေးပြရတယ်။ နွယ်နွယ်ထွန်းကိုယ်တိုင်လဲ သူ့အဖြစ်အပျက်အတွက် အံ့အားသင့်နေရာတာပဲပေါ့။ အံ့ဩနေရတာပေါ့။ သူ့ကိုယ်တိုင် မြန်မာပြည်ကို ချက်ချင်းပြန်လာချင်တယ်။ သူ မမြင်ဖူးသေးတဲ့ မိခင်ကို မြင်ချင်တွေ့ချင်ပါတယ်လို့ ဆိုခဲ့တယ်။ အခုတော့ မိနစ်ပိုင်းအတွင်းမှာ သူ့ရဲ့ဆန္ဒ ပြည့်ဝရတော့မှာပဲ။ တစ်ဆက်ထဲမှာလဲ ညီမတောင့်တခဲ့တဲ့၊ တာသခဲ့တဲ့၊ ဘဝတစ် လျှောက်လုံး မျှော်လင့်ခဲ့တဲ့ ညီမရဲ့ သမီးကို မိနစ်ပိုင်းအတွင်းမှာ ဆုံရတော့မှာပဲ။”

ဒေါ်ရေနဲ့ သာဓင်ခင်ကြီး၏ ရင်မှာ ခုန်လာသည်။

အသည်းနှလုံးသည် တဆတ်ဆတ်တုန်နေသည်ဟု ထင် သည်။ ဗိုလ်မှူးညိုထွန်းပြောသလို သမီးနှင့် မိနစ်ပိုင်း အတွင်း ဆုံတွေ့ရတော့မည်ကို သိပါလျက်၊ ယင်းအချိန် ကလေးကိုပင် ကြာလွန်းသည်ထင်ကာ စိတ်မရှည်နိုင်အောင် ရှိသည်။ စိတ်အစဉ်သည် ရှေ့မှ အလျင်သွားနှင့်သည်သို့ ဖြစ်သည်။ အလျင်ကြိုဆိုနှင့်သည်သို့ ရှိသည်။

မျက်ဝန်းမှာ သမီး ဖြစ်သူ၏ ရုပ်သွင်ဆင်းဝါ လက္ခဏာအသွယ်သွယ်ကို မြင်ယောင်လာသည်။ ထိုရုပ် သွင်ဆင်းဝါသည် မျက်ဝန်းမှသည် နှလုံးသားထဲ၌ အရိပ် ထင်လာလိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်သည်။

နားမှာ “မေမေ” ဟုသော ချိုဆိမ့်ပျံ့မွှေး အေးမြကြည် သာလှသည့် သမီးဖြစ်သူ၏ ခေါ်ဆိုလာမည့် အသံကို ကြား ယောင်နေရသည်။

ယင်းအသံသည် သည်းဖျားစိမ့်မျှ ငြိမ့်ညောင်းလှပေ လိမ့်မည်ဟုလည်း မှတ်ယူသည်။ နားမှသည် နှလုံးသည်း ပွတ်ဆီသို့ စိမ့်စီးဝင်ရောက်သွားကာ ရင်ကို တသိမ့်သိမ့် တငြိမ့်ငြိမ့် ခံစားစေနိုင်စွမ်းရှိပေလိမ့်မည်ဟုလည်း ထင်နေမိ ပါချေသတည်း။ ။

မောင်သိန်းဆိုင်

ဘဝပေါင်းများစွာသည်
အချစ်ကြောင့် ရင်သန်လျက်ရှိကြ၏။
အချစ်မရှိသော ဘဝသည်
အသက်ဝိညာဉ်မဲ့သော ဘဝပင်ဖြစ်၏။
အချစ်ကင်းမဲ့ခြင်းသည်
အသည်းနှလုံး ဆိတ်သုဉ်းခြင်းပင်ဖြစ်၏။
အချစ်ပျောက်ဆုံးခြင်းသည်
အသည်းနှလုံး သေဆုံးခြင်းပင်ဖြစ်၏။
အို ! အချစ် ...
သင်ကား ကြီးကျယ်လှပေစွ
ငါကား သေးငယ်လှချေသည်တကား။